Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trên Thái Âm Tinh lạnh lẽo và hoang vu của thế giới Hồng Hoang huyền thoại, nơi một linh hồn từ thế kỷ 21, Vương Tố, tỉnh lại sau một tai nạn xe hơi thảm khốc.

Nhưng thay vì đầu thai chuyển kiếp thông thường, ý thức của anh ta đã nhập vào một thân xác không thể ngờ tới – một con thỏ ngọc khổng lồ đã hấp thụ thái âm chi khí suốt mười nguyên hội, chính là vị nữ thần thứ ba của Thái Âm Tinh, Vọng Thư tiên tử.

Từ một người đàn ông hiện đại có phần tưng tửng và quen với cuộc sống cô độc, Vương Tố đột nhiên phải đối mặt với việc trở thành một nữ thần trong một thế giới mà sức mạnh quyết định tất cả.

Ngay khi vừa tỉnh lại, Vọng Thư đã bị cuốn vào một sự kiện trọng đại có thể định đoạt số phận của toàn bộ Thái Âm Tinh.

Hai người chị của nàng, Hi Hòa và Thường Hi, chuẩn bị kết hôn với Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đây không chỉ là một hôn lễ, mà là một nước cờ chính trị thâm độc nhằm thôn tính hoàn toàn quyền năng của Thái Âm, biến mặt trăng trở thành vật phụ thuộc cho mặt trời.

Cảm nhận được sự phẫn nộ và kháng cự từ bản nguyên Thái Âm Pháp Tắc bên trong mình, Vọng Thư đã lên tiếng can ngăn, nhưng chỉ nhận lại sự xem thường từ hai người chị đang mờ mắt vì quyền lực và địa vị Thiên Hậu.

Không chấp nhận số phận bị định đoạt, vào đúng ngày đại hôn của Đế Tuấn, khi đội nghênh thân rầm rộ tiến đến Thái Âm Tinh, Vọng Thư đã có một hành động kinh thiên động địa.

Nàng đứng trên Thái Âm Tinh, hướng về Thiên Đạo và toàn cõi Hồng Hoang tuyên cáo, với tư cách Nguyệt Chủ duy nhất, nàng tước bỏ thân phận và quyền hành Thái Âm của Hi Hòa và Thường Hi, vĩnh viễn trục xuất họ khỏi Thái Âm Tinh.

Cú đòn bất ngờ này đã khiến kế hoạch của Yêu tộc hoàn toàn phá sản.

Đế Tuấn và Thái Nhất nổi trận lôi đình, còn Hi Hòa và Thường Hi vì bị tước đoạt căn cơ mà ôm hận thấu xương, thề không đội trời chung với Vọng Thư.

Do e ngại nhân quả khi giết hại Nguyệt Chủ duy nhất, Yêu tộc không thể ra tay, đành cử Yêu thánh Bạch Trạch cùng năm mươi vạn đại quân giam lỏng Vọng Thư trên chính hành tinh của nàng.

Bị giam lỏng trên Thái Âm Tinh hoang vắng lại chính là cơ hội trời cho để Vọng Thư kích hoạt "Hệ thống Bế quan" – ngón tay vàng của kẻ xuyên việt.

Chỉ cần bế quan tu luyện, nàng sẽ nhận được những phần thưởng vô giá.

Từ đó, một huyền thoại bắt đầu được viết nên.

Trong gần năm trăm năm, Vọng Thư chìm sâu vào tu luyện, nhận được vô số kỳ ngộ: công pháp tối thượng 《Thái Âm Cổ Kinh》, thần thông Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp, chiến kỹ Khai Thiên Cửu Thức, cùng hàng loạt tiên thiên linh bảo như Hỗn Nguyên Kim Đấu, Nguyệt Tinh Luân.

Nền tảng của nàng được xây dựng vững chắc đến mức kinh thiên động địa, khi nàng không chỉ tu luyện một pháp tắc mà tham ngộ cả ba ngàn Đại Đạo, đồng thời dùng phương pháp độc nhất vô nhị để nén ép, tái tu luyện cảnh giới Kim Tiên hết lần này đến lần khác, tạo ra

pháp lực tinh thuần và hùng hậu chưa từng có.

Ngày Vọng Thư xuất quan cũng là lúc nàng đối mặt với Hóa Hình Kiếp.

Với nền tảng quá mức nghịch thiên, nàng đã chiêu mời đến đại kiếp trong truyền thuyết – Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, chỉ đứng sau Hỗn Độn Thần Ma Kiếp.

Yêu thánh Bạch Trạch và năm mươi vạn yêu binh thấy vậy liền quyết định tấn công, hòng tiêu diệt Vọng Thư ngay trong lôi kiếp.

Nhưng chúng đã lầm.

Vọng Thư không chỉ ung dung đối mặt, mà còn biến lôi kiếp thành vũ khí hủy diệt, dễ dàng nghiền nát toàn bộ đại quân Yêu tộc và chém giết Yêu thánh Bạch Trạch.

Đối mặt với đạo lôi kiếp cuối cùng mạnh nhất, khi đã gần như kiệt sức, vận mệnh lại một lần nữa mỉm cười với nàng.

Vọng Thư hiệu triệu được tiên thiên chí bảo ẩn mình trong lòng Thái Âm Tinh từ thuở khai thiên – Khôn Hoa Thần Kiếm.

Một kiếm chém ra, lôi kiếp tan biến.

Vọng Thư chính thức hóa hình thành một nữ thần có vẻ đẹp tuyệt thế, dung mạo thanh lãnh, khí chất cao quý, làm rung động cả Hồng Hoang.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Vọng Thư và sự xuất hiện của một tiên thiên chí bảo mới đã khiến Đế Tuấn càng thêm căm hận và tham lam.

Y phái hai Yêu thánh khác là Anh Chiêu và Thương Dương dẫn theo trăm vạn đại quân đến Thái Âm Tinh hòng đoạt bảo giết người.

Nhưng lúc này, Vọng Thư đã là một Đại La Kim Tiên chân chính.

Chỉ bằng một kiếm, nàng đã tiêu diệt trăm vạn yêu quân, chém

chết Anh Chiêu, bắt sống Thương Dương.

Hành động này cuối cùng cũng ép ra con át chủ bài của Yêu tộc – Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ mang trong mình tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Một trận đại chiến giữa hai chí bảo, giữa Nguyệt Chủ và Nhật Hoàng sắp sửa bùng nổ.

Nhưng một lần nữa, Vọng Thư lại đi trước một bước.

Nàng hướng thiên địa kể tội Yêu tộc, vạch trần hành vi ức hiếp của Đế Tuấn và Thái Nhất, tự biến mình thành nạn nhân, đồng thời lập lời thề độc, cắt đứt toàn bộ nguyệt hoa cung cấp cho Yêu tộc.

Nước cờ này đã đẩy Yêu tộc vào thế bí, đồng thời thu hút sự chú ý của Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, đứng về phía Vọng Thư, đối đầu với đại quân Yêu tộc do Đế Tuấn dẫn đến.

Một trận đại chiến Vu-Yêu hủy thiên diệt địa sắp sửa bùng nổ trên Thái Âm Tinh.

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đạo Tổ Hồng Quân đã hiện thân, dùng đại thần thông định trụ thời không, buộc hai tộc phải đình chiến.

Cuối cùng, dưới sự phân xử của Đạo Tổ, Yêu tộc phải chịu phạt cấm vận nguyệt hoa năm vạn năm, bồi thường cho Vọng Thư bằng cách xây dựng Quảng Hàn Cung và giao nộp Yêu thánh Thương Dương.

Màn dạo đầu của câu chuyện khép lại với thắng lợi rực rỡ nhưng cũng đầy hiểm nguy của Vọng Thư.

Nàng đã từ một kẻ xuyên việt bất đắc dĩ trở thành Nguyệt Chủ uy

chấn Hồng Hoang, một thế lực mới không thể xem thường, kẻ thù không đội trời chung của Yêu tộc và là đồng minh tiềm năng của Vu tộc.

Con đường phía trước đầy rẫy chông gai, những âm mưu và đại kiếp lớn hơn đang chờ đợi, nhưng Vọng Thư, với trí tuệ, sự quyết đoán và hệ thống trong tay, đã sẵn sàng đối mặt với tất cả.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 1

Trên Thái Âm Tinh của Hồng Hoang, trong một cái hố sâu đến mấy vạn mét, có một con Thỏ ngọc trắng khổng lồ vô cùng.

Thái Âm Thỏ ngọc!

Nhắm mắt nằm đó, ngày đêm hấp thu thái âm chi khí, đã mười nguyên hội trôi qua.

"Ta là ai?" "Đây là đâu?" Ý thức của Vương Tố dần dần tỉnh lại.

Trong đầu vẫn còn lưu lại ký ức trước vụ tai nạn xe, một chiếc xe tải lớn đột nhiên mất kiểm soát, đâm sầm vào chiếc xe QQ nhỏ bé.

Sau một trận đau đớn kịch liệt, hắn hoàn toàn hôn mê.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, hắn đã mơ màng xuất hiện ở đây.

Trạng thái hiện tại giống như một thể ý thức. …..

Vương Tố theo bản năng muốn mở mắt, nhưng đột nhiên sững sờ.

Sao lại giống một con thỏ lớn thế này, thân cao ngàn trượng.

Vương Tố trong lòng có chút hoang mang.

Đột nhiên, một luồng thông tin khổng lồ, huyền ảo, bao la tràn vào trong đầu hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn mới tỉnh lại.

"Bàn Cổ khai thiên!" "Long Hán sơ kiếp!" "Đạo Ma đại chiến!" "Hi Hòa, Thường Hi, Vọng Thư" "Hít, … Hồng Hoang!" Vương Tố hít sâu hai hơi khí lạnh, nhanh chóng hiểu rõ tình hình hiện tại.

Hóa ra là xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành tiên tử Vọng Thư, vị nữ thần thứ ba được Thái Âm Tinh thai nghén.

Đây là Thái Âm Tinh trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Trong lòng Vương Tố có một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế.

Bản thân hắn vốn là người tùy ngộ nhi an.

Kiếp trước là cô nhi, năng lực cũng bình thường, không có người thân, một mình cẩu thả sống qua ngày.

Đến Hồng Hoang, ngắm nhìn phong cảnh khác lạ cũng tốt.

"Yo, chẳng phải nợ Hoa Bái của ta không cần trả nữa sao?" Vương Tố vui vẻ, đây quả là một tin tốt.

"Tội nghiệp 3 triệu Đậu Vui Vẻ của ta, thế là mất toi." "Hời cho Tencent rồi." Hắn lẩm bẩm linh tinh.

Lại không biết qua bao lâu, nguyên thần mới thành hình.

Vương Tố đã có thể sử dụng thần thức.

Hắn triển khai thần thức ra bên ngoài dò xét.

Thần thức, cũng là đôi mắt, cũng là đôi tai của hắn.

Ánh trăng, thật to thật tròn, vô cùng hoang vu.

Một tinh cầu khổng lồ vô tận, cô đơn treo trên bầu trời, khoảng cách đến Thái Dương Tinh gần nhất cũng tới ba trăm ức vạn năm ánh sáng.

"Thật là một nơi hoang vu." Vương Tố trong lòng thở dài một tiếng.

"Đinh, hệ thống Bế quan đã kích hoạt." Hệ thống?

Vương Tố sững sờ, ngón tay vàng của người xuyên việt đã đến nhanh vậy sao?

Không cần phải đợi ba vạn năm, cũng không có điều kiện như lựa

chọn thần cấp gì đó...

Hệ thống này không tệ nha.

Vương Tố thầm nghĩ, ngay sau đó một dòng tin nhắn xuất hiện trong đầu.

Hệ thống Bế quan, đúng như tên gọi.

Chỉ cần bế quan đủ số năm nhất định, là có thể nhận được phần thưởng.

Vương Tố vô cùng vui mừng, loại hệ thống trực tiếp này hợp ý hắn nhất.

Wuhu, cất cánh!

Từ từ.

Hồng Hoang quá nguy hiểm, cứ cẩu trước là tốt nhất.

"Ủa, muội muội tỉnh rồi sao?" Vương Tố đang vui vẻ, chuẩn bị tiến vào tu luyện thì hai giọng nói kinh ngạc đột nhiên vang lên bên tai.

"Muội muội cái đầu nhà ngươi, ta đây là đàn ông thuần túy…" Trong lòng hắn chửi thầm, nhưng cũng không thể phản bác, khác với những sinh linh Hồng Hoang khác hóa hình, vì nguyên nhân được Thái Âm thai nghén, hóa hình tất nhiên sẽ là nữ tiên.

Cũng có nghĩa là biến thân thành nữ.

Cuộc sống như cái gì đó, đã không thể phản kháng, chỉ đành bị động chấp nhận.

Chỉ là luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Chẳng phải biến thân thành nữ sao, xem mấy bộ truyện biến thân nữ chính nào mà không mạnh?

Chỉ cần không dính vào mấy thứ kỳ quặc như biến giá, tự giá là

được rồi.

"Thôi vậy, từ nay về sau ta là Vọng Thư." Hắn thầm nghĩ, ngẩng đầu lên, trên bầu trời hố sâu bỗng xuất hiện hai bóng tiên.

Một vị nữ tử mặc bộ váy dài màu vàng vừa phiêu dật lại trang trọng, thân hình đầy đặn, dung mạo thanh tú, tiên khí tràn đầy đồng thời mang theo khí chất cao quý.

Vị còn lại mặc cung trang màu đỏ, thân hình cao ráo, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất như lan, gầy hơn vị trước một chút.

Hi Hòa, Thường Hi.

Vọng Thư trong lòng hiểu rõ.

Trên Thái Âm Tinh cũng chỉ có ba sinh linh.

Nơi này chim không thèm ị… ầy, đến chim còn không có.

Dưới đáy hố sâu, Thỏ ngọc trắng cao ngàn trượng giật giật hai cái tai.

"Gặp qua hai vị tỷ tỷ." Con thỏ khổng lồ nói tiếng người.

"Muội muội tỉnh lại là tốt rồi, vừa hay hôm nay Đế Tuấn sẽ phái đội ngũ nghênh hôn đến cưới ta và Thường Hi, muội muội có thể đến xem lễ." Hi Hòa nhẹ nhàng nói.

Đế Tuấn cưới Hi Hòa, Thường Hi?

Đây hẳn là dòng thời gian sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần đầu tiên!

Yêu Hoàng xuất thế, Thiên đình thành lập, cưới Yêu hậu, sinh ra mười thái tử Kim Ô.

Vọng Thư trong lòng run lên, thần sắc phức tạp.

Thái Âm pháp tắc trong cơ thể đang kháng cự, đang bất mãn.

Nhật Ngự, chiếu rọi ánh dương, chủ về vạn vật Hồng Hoang sinh

trưởng.

Nguyệt Ngự, ban phát ánh trăng, chủ về vạn vật Hồng Hoang sinh sôi.

Hai chức vị đều có đại công đức, che chở cho thương sinh.

Nay, Nhật chủ Đế Tuấn cưới Nguyệt chủ Hi Hòa, Thường Hi, bề ngoài là cưới Yêu hậu, nhưng thực chất là đoạt lấy quyền hành Thái Âm.

Ta là Thái Âm, vốn là một trong ba ngàn pháp tắc chí cường của Hồng Hoang.

Quyền hành của ta, công đức của ta, cớ sao phải trở thành vật phụ thuộc của quyền hành Thái Dương?

Vọng Thư trong lòng dâng lên sự bất mãn, Thái Âm pháp tắc đang phẫn nộ, đang uất ức.

Một khi gả đi, quyền hành của Thái Âm pháp tắc lập tức tổn thất hai phần ba.

Ngay cả khí vận của Thái Âm Tinh cũng tổn thất vô số, ảm đạm không ánh sáng.

Sẽ khó mà đứng ở vị trí hàng đầu trong ba ngàn pháp tắc nữa.

"Hai vị tỷ tỷ, có thể không gả được không?

Thái Âm Tinh chúng ta không hề yếu hơn Thái Dương Tinh." Vọng Thư có chút đau lòng cho Thái Âm pháp tắc, nhìn lên hai bóng tiên tỏa ra ánh sáng vô tận trên không trung nói.

Hi Hòa, Thường Hi lắc đầu.

"Đế Tuấn anh tuấn, thực lực cường đại, là Yêu Hoàng." "Sau này ta và Thường Hi ở vị trí Yêu hậu, địa vị tôn sùng, có thể hiệu lệnh hàng ức vạn Yêu tộc trong thiên hạ." "Là lương duyên!" "Phải rồi,

muội muội nếu có ý, sau khi hóa hình có thể gả cho Thái Nhất.

Đó cũng là một đại thần vô cùng anh tuấn, thực lực cường đại!" "Tỷ muội chúng ta gả cho Đế Tuấn, Thái Nhất, Thái Dương Thái Âm thành đôi, sẽ là một giai thoại mỹ đàm trong thiên địa." Thường Hi dụ dỗ.

Vọng Thư trong mắt lập tức lóe lên vẻ lạnh lùng.

Trong lòng nảy ra một ý niệm!

Đế Tuấn, Thái Nhất?

Phụt.

Hai con mụ não úng nước này.

Đáng đời sau này cả nhà đều chết trong Vu Yêu đại kiếp, chỉ còn lại một đứa con trai nhỏ sống sót.

Đúng lúc này, tiếng chiêng trống huyên náo vang lên.

Vọng Thư triển khai thần thức.

Chỉ thấy phía xa trên bầu trời, trăm vạn yêu binh yêu tướng cao lớn uy vũ cưỡi mây xuất hiện.

Một cỗ xe ngựa khổng lồ được chín con Thanh long vạn trượng kéo xuất hiện, vàng son lộng lẫy, trang trí vô số bảo thạch lấp lánh, cao lớn vô cùng, tỏa ra bảo quang chín màu.

"Chiếu cáo thiên địa, hôm nay trẫm nghênh thú tiên tử Thái Âm Tinh Hi Hòa, Thường Hi!" Giọng nói hùng hồn, đầy uy nghiêm vang vọng khắp trời đất.

Hi Hòa, Thường Hi nở nụ cười, tiên quang lóe lên, bay về phía xe ngựa.

Trong nháy mắt đã tiến vào trong, Đế Tuấn một tay dắt một vị tiên

tử, ngồi lên bảo tọa chí cao, cỗ xe chín rồng lại khởi hành, kéo mây bay đi xa.

Từ đầu đến cuối, không ai để ý trên Thái Âm Tinh còn có một vị tiên thiên thần thai khác.

Vọng Thư nhảy ra khỏi hố sâu, cười lạnh nhìn cảnh tượng đó.

"Ra vẻ ta đây." Thẳng nam sắt thép như ta lại biến thành gái, xuyên việt Hồng Hoang còn phải ăn cẩu lương.

Cẩu độc thân ta đã ăn hết gạo nhà ngươi rồi à!

À, cửu long… sợ là cửu long kéo quan tài thì đúng hơn.

"Thiên Đạo tại thượng, hôm nay Hi Hòa, Thường Hi gả cho Nhật chủ Đế Tuấn, phản bội Thái Âm, Ngô lấy thân phận Nguyệt Chủ, danh xưng Vọng Thư, chưởng quản Thái Âm pháp tắc, tước đoạt thân phận Nguyệt Chủ Thái Âm Tinh của Hi Hòa, Thường Hi, xóa bỏ nguyệt tịch, thu hồi quyền hành Thái Âm.

Hi Hòa, Thường Hi vĩnh viễn không được trở lại Thái Âm." Vọng Thư đứng trên Thái Âm Tinh, giơ chân ngọc to lớn, tuyên cáo với Thiên Đạo và trời đất.

Hi Hòa, Thường Hi gả cho Nhật chủ, Thái Âm pháp tắc bất mãn, giờ phút này Thái Âm Tinh là lớn nhất.

Thái Âm pháp tắc cũng nghe lệnh hắn.

Là Nguyệt Chủ, hắn có thể quyết định việc nhà của Thái Âm Tinh.

Lời tuyên cáo vừa vang lên, trong chốc lát, các đại năng khắp trời đất đều kinh hãi, hai luồng quang hoa màu trắng từ Hi Hòa, Thường Hi bay ra, nhập vào Thái Âm Tinh rồi biến mất.

Đó là quyền hành Thái Âm, vốn được Thái Âm pháp tắc ban cho, nay bị tước đoạt trực tiếp.

Giống như các nàng đã ruồng bỏ Thái Âm Tinh, Thái Âm pháp tắc cũng ruồng bỏ các nàng. …..

“Phụt!” “Phụt!” Hai ngụm tiên huyết màu vàng kim lần lượt từ miệng Hi Hòa, Thường Hi phun ra, sắc mặt trắng bệch, khó tin nhìn về phía Thái Dương Tinh hoang vu.

Ở đó, một con Thỏ ngọc trắng đang yên tĩnh nằm trên Thái Âm Tinh.

So với Thái Âm Tinh, nó quá nhỏ, chỉ là một chấm trắng nhỏ.

Hoàn toàn không đáng chú ý.

Chính cái chấm trắng nhỏ đó, vừa rồi đã tuyên cáo với Thiên Đạo, tước đoạt Thái Âm pháp tắc, quyền hành Thái Âm của hai tỷ muội các nàng.

Nó dám!

Chương 2

Sao nó có thể làm vậy!

Đơn giản là điên rồi.

Ai cho nó lá gan lớn như vậy!

Hi Hòa, Thường Hi biết gả cho Nhật chủ Đế Tuấn, sẽ bị Thái Âm pháp tắc không vui.

Nhưng không có người chưởng quản Thái Âm pháp tắc lên tiếng, các nàng vẫn sẽ nắm giữ quyền hành Thái Âm, vẫn là tiên thiên đại thần được Thái Âm Tinh thai nghén.

Nhưng bây giờ, tất cả đã mất!

Thái Âm pháp tắc bị tước đoạt, tiên thiên căn cước khuyết thiếu.

Không chỉ con đường thành đạo bị cắt đứt, ngay cả cảnh giới vốn có cũng đang thụt lùi.

Hi Hòa, Thường Hi thần sắc chấn kinh, trong chớp mắt, ánh mắt tràn đầy oán hận.

Mối thù đoạt đạo, không chết không thôi!

Đế Tuấn trong lòng cũng không dễ chịu, vẻ vui mừng trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ.

Sắc mặt hắn tái mét.

Hắn nhìn chằm chằm vào con thỏ ngốc trên Thái Âm Tinh.

Vì nó, mọi mưu đồ của hắn đều đổ sông đổ bể.

Kế hoạch chiếm đoạt khí vận Thái Âm, tăng cường khí vận cho Yêu tộc Thiên đình trong nháy mắt phá sản.

Ngay cả lượng công đức khổng lồ của Thái Âm Tinh cũng không bao giờ có được nữa.

Đáng hận!

Đáng giết!

Đế Tuấn trong mắt dâng lên sát ý!

"Huynh trưởng, sau này hãy tính." Thái Nhất truyền âm cho Đế Tuấn qua thần thức.

Giọng điệu gấp gáp, nói rõ ba điểm.

Một, hôm nay là ngày đại hỷ, không nên đổ máu.

Hai, hiện tại rất nhiều đại năng trong thiên địa đang nhìn, ba mươi ba tầng trời ngoài còn có Hồng Quân lão sư, lúc này động thủ, khó tránh khỏi bị coi là Yêu Hoàng hẹp hòi.

Ba, đó là Nguyệt Chủ duy nhất, giết sẽ có đại nhân quả, khí vận Yêu tộc sẽ bị tổn hại lớn.

Nếu muốn giết, không thể để Yêu tộc động thủ.

Đế Tuấn sắc mặt biến đổi mấy lần, hừ lạnh một tiếng.

"Bạch Trạch!

Mệnh ngươi suất lĩnh năm mươi vạn yêu binh, canh giữ Thái Âm Tinh." "Nếu có dị động, lập tức báo cáo." Nói xong, đội ngũ nghênh thân tiếp tục cưỡi mây tiến về phía trước.

Một yêu tướng mặc áo trắng khác, dẫn một đội quân Yêu tộc hạ xuống Thái Âm Tinh.

Giám sát Vọng Thư.

Ánh mắt của các đại năng khắp trời đất lần lượt thu về.

Hành động này của Yêu Hoàng, hợp lý.

Vừa không động dao đổ máu, cũng không làm mất uy nghiêm của Yêu Hoàng.

Về phần Nguyệt Chủ Vọng Thư đáng thương, có người thở dài, có người thờ ơ, có người xem kịch vui, có người cười khẩy mấy tiếng.

Yêu tộc bá đạo, e rằng mạng sống chẳng còn bao lâu, dù có sống sót, cuộc sống cũng không dễ dàng, sẽ bị giam cầm.

Nhưng ai lại đi mạo hiểm đắc tội Yêu tộc để giúp nàng ta chứ.

"Hù…" Thấy đội ngũ nghênh thân đi xa, Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm.

Lần này nhảy ra tước đoạt chức Nguyệt Chủ, quyền hành Thái Âm của Hi Hòa, Thường Hi, là bất đắc dĩ.

Một khi Đế Tuấn, Hi Hòa, Thường Hi thành hôn, công đức và khí vận của Thái Âm pháp tắc sẽ dung nhập vào khí vận Yêu tộc, lúc đó, động thủ đã muộn.

Bây giờ là thời cơ, cũng là thời cơ cuối cùng.

Hiện tại, tuy đã quyết liệt với Hi Hòa, Thường Hi.

Cũng bị Yêu tộc phái một vị Yêu thánh và mấy chục vạn đại quân giám sát.

Nhưng… Thái Âm pháp tắc được bảo toàn, quyền hành Thái Âm cũng bị hắn hoàn toàn nắm giữ.

Sau này, toàn bộ công đức và khí vận của Thái Âm Tinh đều do hắn sử dụng.

Lợi ích thu được, đáng để mạo hiểm lớn như vậy.

Phì!

Nguyệt Chủ duy nhất!

Hai con chim nhỏ trên Thái Dương Tinh dựa vào cái gì mà cưới Hi Hòa, Thường Hi, đè Thái Âm Tinh xuống dưới, biến thành vật phụ thuộc.

Mặt trăng giang hồ bá chủ Vọng Thư ta là người đầu tiên không phục.

"Có hệ thống bế quan." "Không sợ!" Hệ thống mới là con bài tẩy lớn nhất.

Vọng Thư trong lòng tự an ủi.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn đội quân Yêu tộc đang đứng gần đó.

Tung mình một cái, trở lại trong hố sâu.

Phải bế quan.

Lần sau xuất quan, một chưởng đập chết đám khốn kiếp vương bát đản này. …..

"Đinh!" "Ký chủ bắt đầu bế quan!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một bản 《Thái Âm Cổ Kinh》, mời ký chủ cố gắng hơn nữa, tiếp tục bế quan, để nhận được nhiều phần thưởng hơn." Tiếng hệ thống vang lên bên tai.

Cùng với âm thanh đó.

Trong đầu Vọng Thư xuất hiện thêm một bộ công pháp huyền diệu vô cùng.

Thái Âm Cổ Kinh?

Nghe giống như công pháp chuyên tu thái âm chi khí, thái âm tinh hoa, thái âm pháp tắc.

Vọng Thư vội vàng xem xét và hấp thu trong đầu.

Đúng như hắn nghĩ, đây quả thực là một bộ tiên đạo vô thượng công pháp chuyên tu thái âm chi khí.

Tu đến cảnh giới cao thâm, pháp lực vô cùng, khả năng hồi phục cực mạnh.

Có thể luyện thành thần thông đỉnh tiêm: Thái Âm Chân Hỏa.

Còn có tên là Minh Nguyệt Thiên Hỏa.

Uy lực của nó không hề thua kém Thái Dương Chân Hỏa.

Đồng thời trong công pháp cũng diễn giải về các cảnh giới.

Địa Tiên, cảnh giới ban đầu của tiên đạo, lĩnh hội huyền bí vũ trụ, thượng thể thiên tâm, trưởng thành sinh bất lão chi thể, cùng trời đồng thọ.

Trong Hồng Hoang, trừ Nhân tộc chưa xuất thế, đa số sinh linh bình thường vừa sinh ra đều ở cảnh giới này.

Thiên Tiên, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, pháp lực mênh mông, ngao du cửu thiên thương khung.

Yêu thú hóa hình đa số ở cảnh giới này.

Chân Tiên, quan sát kết cấu vật chất, thấu hiểu bản nguyên vật chất.

Khám phá bí mật sinh tử, ngưng tụ một điểm chân linh, chân linh bất diệt, Chân Tiên bất tử, dù có rơi vào luân hồi, cũng sẽ không mất đi chân ngã.

Huyền Tiên, Huyền Tiên tu luyện thiên địa huyền diệu, phát huy các loại thần thông pháp thuật đến mức lâm ly tận trí, chiến lực vô song.

Kim Tiên, bất hủ, tham ngộ ra pháp tắc của bản thân, lĩnh ngộ pháp tắc càng nhiều, thực lực càng mạnh, cũng càng khó giết.

Thái Ất Kim Tiên, lấy pháp tắc của bản thân làm căn cơ, khai tích vĩnh hằng quốc độ, bắt đầu siêu thoát vận mệnh trường hà, từ hiện tại, quá khứ, tương lai bắt đầu thu nhiếp pháp thân của mình, pháp lực gần như vô cùng vô tận.

Đại La Kim Tiên, chân chính siêu thoát vận mệnh trường hà, chân linh hóa thành tiên thiên bất diệt linh quang, bất tử bất diệt, vĩnh hằng tiêu dao.

Chương 3

"Hồng Hoang hardcore thật." Vọng Thư ôm 《Thái Âm Cổ Kinh》 tu luyện.

Bản thể được Thái Âm Tinh thai nghén, vốn đã mơ hồ hấp thu thái âm chi khí mười nguyên hội, cộng thêm công đức, khí vận, pháp tắc Thái Âm tương trợ, lúc này tu luyện, tiến cảnh cực nhanh.

Lượng lớn thái âm chi khí trong cơ thể, toàn bộ chuyển hóa thành thái âm pháp lực.

Pháp lực như biển, mênh mông vô cùng.

Trong nháy mắt, đã thành Kim Tiên.

Vọng Thư dừng tốc độ tu luyện, trong miêu tả cảnh giới, lĩnh ngộ pháp tắc càng nhiều, càng khó giết.

Nếu ba ngàn pháp tắc đều quy về một thân, vậy chắc chắn là tồn tại khó giết nhất.

Pháp tắc ảnh hưởng đến việc tu luyện Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên sau này.

Căn cơ càng vững, chắc chắn đi càng ổn.

Ôm lấy ý niệm vừa phải lớn vừa phải thô vừa phải dài, Vọng Thư bắt đầu tham ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại pháp tắc còn lại.

Trên Thái Âm Tinh toàn là Thái Âm pháp tắc, bản nguyên pháp tắc của Vọng Thư cũng là Thái Âm pháp tắc.

Vốn dĩ muốn lĩnh ngộ các pháp tắc khác cực kỳ khó khăn.

Nhưng thân là Nguyệt Chủ, lại có tiện lợi cực lớn.

Phàm nơi nào có ánh trăng chiếu rọi, chính là nơi ánh mắt Nguyệt Chủ có thể nhìn tới.

Ánh mắt Vọng Thư và ánh trăng cùng tiến vào Hồng Hoang đại địa, quan sát trời đất, quan sát chúng sinh, trừ Cửu U và nơi ở của một số đại năng không nhìn thấu, những nơi khác đều có thể nhìn thấy.

Một bản đồ Hồng Hoang siêu lớn hiện ra trong mắt Vọng Thư.

Phong chi pháp tắc, thổ chi pháp tắc, độc chi pháp tắc, thái dương pháp tắc, thủy chi pháp tắc, hỏa chi pháp tắc, tử vong pháp tắc… Vọng Thư một bên tu luyện 《Thái Âm Cổ Kinh》, một bên dùng nguyên thần tham ngộ ba ngàn pháp tắc.

Trong vô thức, có ảo giác mình là vệ tinh của Hồng Hoang.

Thời gian như nước chảy, thoáng cái đã một năm trôi qua.

"Chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan một năm, nhận được phần thưởng: Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý" Vọng Thư bị âm thanh nhắc nhở của hệ thống đánh thức.

Mở mắt nhìn, dưới chân không biết từ lúc nào xuất hiện một cây con. ?

Hoàng Trung Lý?

Hoàn toàn phát triển không tốt mà.

Vọng Thư trong lòng đánh một dấu hỏi lớn.

Cũng may hắn không kén chọn, có đồ thưởng là được.

Hiện tại chưa tham ngộ không gian chi đạo, cũng chưa khai tích vĩnh hằng quốc độ, đành phải đặt cây con sang một bên.

Từng luồng hương khí xộc vào mũi, khiến hắn muốn nuốt chửng cả cây.

Kiềm chế!

Kiềm chế!

Vọng Thư xoay người, quay lưng về phía Hoàng Trung Lý.

Trải qua một năm tham ngộ, hắn đã lĩnh ngộ được một trăm ba mươi bảy điều pháp tắc.

Pháp lực cũng tăng lên, đã là Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Muốn tiến vào Thái Ất Kim Tiên, chỉ cần một ý niệm, lúc nào cũng có thể.

Nhưng, không hoàn mỹ.

Vọng Thư là một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế theo đuổi sự hoàn mỹ cực hạn.

Không gom đủ ba ngàn pháp tắc là không được.

Tiếp tục bế quan!

Mỗi đêm, ánh trăng rải xuống Hồng Hoang đại địa, ý niệm và ánh mắt của Vọng Thư cũng du tẩu trên Hồng Hoang đại địa.

Nhìn một bụi cỏ dại sau trận hỏa hoạn, gian nan phá đất tái sinh, lĩnh ngộ sinh chi pháp tắc.

Nhìn thiên lôi không chút lưu tình oanh kích yêu thú sắp hóa hình, lĩnh ngộ lôi chi pháp tắc.

Nhìn một cây tre non từ măng mọc lên to bằng miệng chén, lá xanh vô số, lĩnh ngộ thời gian pháp tắc.

Nhìn vô số vết nứt không gian xuất hiện ở biên giới Hồng Hoang hỗn độn, lĩnh ngộ không gian pháp tắc. …..

"Chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan mười năm, nhận được phần thưởng: Tiên thiên linh bảo Nguyệt Tinh Luân." "Choang" một tiếng,

một vũ khí hình bán nguyệt tinh xảo xuất hiện dưới chân con thỏ khổng lồ Vọng Thư, tỏa ra vô số tiên quang, là thượng phẩm, có bốn mươi hai đạo tiên thiên thần thai cấm.

Vọng Thư mở mắt, thu Nguyệt Tinh Luân vào không gian nhỏ đã khai tích trước đó.

Một khối nham thạch mặt trăng khoảng một centimet, vô cùng nhỏ bé.

Nhưng bên trong lại có một mảnh trời đất.

Tên là Nguyệt Nham thế giới.

Diện tích bên trong đó khoảng bằng Nam Cực đại lục kiếp trước của Vọng Thư, Hoàng Trung Lý được trồng trong đó.

Vọng Thư đã thêm vào đó các pháp tắc đã lĩnh ngộ như thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc, thái âm pháp tắc, ngũ hành pháp tắc, có thể tự động hấp thu thái âm chi khí, chuyển hóa thành linh khí.

Nhưng hiệu suất thấp.

Nguyệt Tinh Luân tiến vào trong đó, bị vứt tùy ý dưới gốc cây.

Vọng Thư thần thức lui ra khỏi Nguyệt Nham thế giới, tiếp tục bế quan tu luyện.

Trải qua mười năm tham ngộ nữa, hiện tại đã tham ngộ được hơn một ngàn bốn trăm điều pháp tắc.

Tốc độ tham ngộ pháp tắc ngày càng nhanh, bởi vì giữa nhiều pháp tắc đều có mối liên hệ tất yếu, ví dụ như sinh chi pháp tắc, có thể lĩnh ngộ mộc chi pháp tắc gần gũi, cũng có thể lĩnh ngộ diệt chi pháp tắc đối lập.

Về mặt pháp lực, năm đầu tiên bế quan Vọng Thư vì áp chế cảnh giới nên không thể tăng lên nữa.

Hắn nhớ đến khái niệm phương pháp không ngừng lặp lại tu luyện một cảnh giới nào đó trong một bộ tiểu thuyết kiếp trước, vì vậy quyết định vận dụng lên tu luyện 《Thái Âm Cổ Kinh》, không ngừng lặp lại tu luyện pháp lực Kim Tiên cảnh.

Phương pháp này được hắn đặt tên là 《Tạo Hóa Thiên Công》.

Trong mười năm, hắn đã tu luyện lại chín lần, mỗi lần đều từ Kim Tiên nhất giai đề thăng lên Kim Tiên đại viên mãn, rồi lại tu lại từ đầu.

Phương pháp này yêu cầu thể chất cực cao, phi đỉnh tiêm thần ma căn cước không thể tu luyện.

May mà Thái Âm Thỏ ngọc bản thân chính là căn cước đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, ngang với Kim Ô.

Sau một hồi dày vò như vậy, pháp lực trong cơ thể Vọng Thư càng thêm mênh mông, lưu chuyển như biển cả cuồn cuộn, chất lượng cũng vô cùng tinh thuần.

Hắn có dự cảm, nếu cứ tu luyện theo phương pháp này, cùng cảnh giới sẽ mạnh hơn người khác trăm lần không chỉ.

Chỉ là chưa từng đối địch, Vọng Thư cũng không chắc mình đã đến mức độ nào.

Thần thức quét qua Thái Âm Tinh, có thể xác định, Bạch Trạch yêu thánh e rằng đã không phải là đối thủ của hắn.

Kệ đi, bế quan bế quan.

Đằng sau còn có hai tên vương bát đản Đế Tuấn, Thái Nhất.

Phải một lần đập chết mới được!

Thời gian như nước chảy, xuân đi thu đến, lại một trăm năm.

"Chúc mừng tổng cộng bế quan một trăm năm, nhận được phần

thưởng: Thượng phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu" Vọng Thư ngây người.

Đây không phải là pháp bảo của Vân Tiêu sao?

Sao lại rơi vào tay mình?

Sau này mình thành bạn của tiểu thư Vân Tiêu à?

Trong đầu hắn một trận mơ hồ.

Kệ đi, bảo bối không tệ, cứ nhận trước đã.

Vật này cùng ta hữu duyên!

Vọng Thư trong lòng vui vẻ.

Chương 4

Trong trăm năm, pháp tắc của hắn đã sớm lĩnh ngộ đủ ba ngàn, tuy rằng trừ bản nguyên Thái Âm pháp tắc ra, các pháp tắc khác đều đang ở giai đoạn lĩnh ngộ cực kỳ nông cạn.

Nhưng để khai tích vĩnh hằng quốc độ, như vậy cũng đã đủ dùng.

Sở dĩ chưa tiến vào Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ vì về mặt tu luyện pháp lực, tiến độ chậm, hắn có dự cảm, nếu dùng pháp lực Kim Tiên đã được rèn luyện ba mươi sáu lần để tiến vào Thái Ất Kim Tiên cảnh, sẽ có đại tạo hóa.

Hiện tại, đã tu lại hai mươi lăm lần, còn thiếu mười một lần.

Tu hành pháp lực không giống như lĩnh ngộ pháp tắc, càng về sau, thời gian cần càng nhiều, cũng càng khó.

May mà Vọng Thư không thiếu nhất chính là thời gian.

Trong Hồng Hoang, hơn một trăm năm cũng chẳng đáng giá, trong mắt nhiều đại năng, chỉ là một cái chớp mắt.

Phía Yêu tộc trừ Yêu thánh yêu binh không rút đi, dường như đã quên mất hắn.

Vọng Thư diễn thiên cơ, lại biết rằng, không những không quên, mà còn đang mật mưu.

Trảm sát Nguyệt Chủ duy nhất nhân quả quá lớn, dù là Yêu Hoàng, Yêu hậu cũng không gánh nổi, khí vận Yêu tộc càng sẽ bị tổn hại lớn.

Vì vậy bọn chúng đã hướng ánh mắt về phía Vu tộc.

Dưới ánh mắt của Vọng Thư, Yêu tộc và Vu tộc đại chiến, Hậu

Nghệ bị thương, một mỹ nữ Hồ tộc hóa thành một nữ tử tuyệt mỹ cứu Hậu Nghệ một mạng, sau đó hoàn toàn biến mất.

Hậu Nghệ tỉnh lại thì thất thần, hồn không giữ xác.

"Hậu Nghệ?

Thường Nga?" "Trong dòng thời gian sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần một, khi Nhân tộc chưa xuất thế đã bắt đầu bố cục rồi sao?" Có thể lắm, không tồi không tồi.

"Vậy thì, cứ chờ xem." Vọng Thư một bên cổ vũ cho Yêu tộc, một bên khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

Có âm mưu nhắm vào mình, là một tin tốt, biết rằng Yêu tộc tạm thời sẽ không làm phiền.

Lại có ít nhất thêm vạn năm bế quan.

Đợi vạn năm sau, ai sợ ai, đó là vấn đề Yêu tộc phải cân nhắc.

Bế quan, bế quan.

Mặc kệ Yêu tộc, Vọng Thư tiếp tục tiến vào bế quan.

Tháng năm vội vã trong nháy mắt.

Chớp mắt đã ba trăm năm nữa trôi qua.

"Chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan hai trăm năm, nhận được phần thưởng: Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp" "Chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan ba trăm năm, nhận được phần thưởng: Chiến kỹ Khai Thiên Cửu Thức" "Chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan bốn trăm năm, nhận được phần thưởng: Thần thông Chưởng Trung Phật Quốc" Vọng Thư tỉnh lại, liên tiếp ba âm thanh xuất hiện bên tai.

Đồng thời trong đầu cũng có thêm ba luồng tin tức.

Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp.

Công pháp luyện thể do khai thiên đại thần Bàn Cổ tu luyện.

Cường hãn tuyệt luân, bá đạo ngút trời.

Trong hỗn độn, Bàn Cổ hấp thu vật chất hỗn độn để rèn luyện nhục thân.

Trong Hồng Hoang, trên Thái Âm Tinh không có vật chất hỗn độn, nhưng có vô số thái âm chi khí.

Vọng Thư sửa đổi một chút, biến công pháp thành dẫn thái âm chi khí để rèn luyện nhục thân.

Tuy không bằng nhục thân được rèn luyện bằng vật chất hỗn độn, nhưng trong Hồng Hoang, cũng là cấp bậc đỉnh tiêm.

Đợi tu luyện đến trình độ nhất định, cũng có thể đến hỗn độn ngoài ba mươi ba tầng trời để tu luyện.

Đưa thân thể tiên thiên thần thai tiến hóa thành thân thể hỗn độn thần ma.

Chiến kỹ Khai Thiên Cửu Thức.

Chiến kỹ được diễn hóa từ việc Bàn Cổ khai thiên.

Chiến kỹ của Vu tộc cũng thoát thai từ đây.

Là bí mật không truyền của Vu tộc.

Tổ của chiến kỹ.

Lấy Khai Thiên Cửu Thức làm cơ sở, có thể diễn hóa ra ức vạn chiến kỹ.

Về mặt cận chiến, không thể thất địch.

Thần thông Chưởng Trung Phật Quốc.

Tu đến cảnh giới cao nhất, trong một bàn tay có sức mạnh của một đại thiên thế giới.

Một vũ trụ tương đương một tiểu thiên thế giới, ba ngàn tiểu thiên thế giới tương đương một trung thiên thế giới, ba ngàn trung thiên thế giới mới bằng một đại thiên thế giới.

Mức độ khủng bố, có thể thấy rõ.

Kiêm cả các năng lực không thể tưởng tượng như nén không gian, kéo dài, cấm cố, phong ấn.

Cực kỳ cường hãn.

"Ực…" Nhìn ba phần thưởng, Vọng Thư không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp, tu luyện!

Khai Thiên Cửu Thức, tu luyện!

Chưởng Trung Phật Quốc, tu luyện!

Vọng Thư trực tiếp một lòng ba việc, nhiều việc cùng lúc, đối với tu sĩ Kim Tiên cảnh đại viên mãn không khó.

Ba phần thưởng, một công pháp, một chiến kỹ, một thần thông, đều không xung đột. …..

Thái Âm Tinh, mỗi đêm từ phía tây Hồng Hoang mọc lên, lặn ở phía đông.

Mỗi ban ngày từ phía đông ẩn đi ánh sáng, trở về phía tây.

Một ngày, mặt trời chính ngọ, Vọng Thư tỉnh giấc.

Thử bấm đốt tay tính thiên cơ, từ lần bế quan cuối cùng đến nay chỉ mới qua tám mươi mốt năm, cách nhận phần thưởng còn mười chín năm.

Sở dĩ tỉnh lại, là vì pháp lực Kim Tiên cảnh đã tu lại ba mươi sáu lần, Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp đã nâng nhục thân lên cảnh

giới Đại La Kim Tiên.

Hiện tại, đã đến lúc lấy ba ngàn pháp tắc khai tích vĩnh hằng quốc độ, chứng đắc Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ thấy ở một hố sâu nào đó trên Thái Âm Tinh, một con thỏ khổng lồ ngàn trượng, chậm rãi mở mắt, trong mắt tỏa ra vô tận tiên quang.

Huyền ảo vô cùng.

Từ lần hiện thân ở Hồng Hoang đến nay, hắn đã bế quan tu luyện bốn trăm tám mươi mốt năm.

Hôm nay, chứng đạo quả Thái Ất Kim Tiên, khai tích vĩnh hằng quốc độ, hóa hình xuất thế… có lẽ còn hơn thế nữa.

"Hống!" Con thỏ khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét, tiếng gầm lớn lập tức truyền khắp Thái Âm Tinh.

Một cú nhảy, đã lên bề mặt Thái Âm Tinh.

Nhục thân cường hãn, đập bề mặt Thái Âm Tinh lõm một cái hố cạn.

"Mặt trăng mụ mụ, xin lỗi." Vọng Thư dùng hai chân che mắt.

Vừa rồi có hơi kích động.

Một ngọn núi hình vòng cung.

Xung quanh đóng quân mấy chục vạn yêu binh, mỗi người đều có tu vi Thiên Tiên trở lên.

Yêu thánh, càng có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Thấy mục tiêu xuất hiện, tất cả yêu binh đều hướng vũ khí về phía hắn, sát khí dâng trào.

"Vọng Thư, quay về!" "Đừng để chúng ta khó xử!" Bạch Trạch

lạnh giọng nói.

"Quay về!" "Quay về!" "Quay về!" Tất cả yêu binh vung vũ khí, lớn tiếng hét, nhanh chóng vây lại.

Mỗi một yêu binh đều yêu khí ngút trời, như hung thần ác sát.

Đối với Vọng Thư, vị Nguyệt Chủ này, bọn chúng có oán khí rất lớn.

Chương 5

Nếu không phải nó gây chuyện đắc tội Yêu Hoàng Yêu hậu.

Bọn chúng cũng sẽ không phải ở trên Thái Âm Tinh hoang vu gần năm trăm năm.

Năm trăm năm, đến rượu ngon mỹ vị cũng không được ăn một miếng.

Chịu tội trên Thái Âm Tinh, có khác gì tù đồ.

Tất cả tội lỗi đều do thủ phạm, Vọng Thư không biết tốt xấu, không biết trời cao đất dày.

"Hống!" Con thỏ khổng lồ lạnh lùng nhìn đám yêu binh yêu thánh, lại ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

Tiếng gầm này, đã gia nhập pháp lực, dưới sự gia trì của pháp lực mênh mông, âm thanh như sóng xung kích đẩy lùi đám yêu binh đang vây quanh ra xa mấy trăm dặm.

"Sức mạnh thật cường đại!" Bạch Trạch nhíu mày, luồng sóng xung kích đó đối với hắn không có tác dụng gì nhiều, nhưng cường độ sức mạnh chứa đựng trong đó, không hề thua kém một cú đánh tùy tay của hắn.

Thần sắc ngưng trọng, hắn đưa tay từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng, thần niệm truyền vào, tấm lệnh bài màu vàng lập tức hóa thành một luồng sáng biến mất.

Hướng đi, chính là đỉnh Bất Chu Sơn, nơi Yêu tộc Thiên đình tọa lạc.

Con thỏ khổng lồ ngẩng nhìn tinh không, trong mắt thỏ đầy sao trời.

Thời cơ đã đến, hắn có thể cảm ứng được trên cửu thiên có đại tai nạn đang giáng xuống.

Nền tảng quá mạnh, tất phải trải qua khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Vượt qua, sẽ thành rồng.

Không vượt qua, thực ra cũng không có chuyện gì lớn, nhiều nhất là bị thương nghiêm trọng, cần dưỡng thương hàng ngàn vạn năm.

Nguyệt Chủ duy nhất, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể tùy tiện giết.

Nhưng dù có bị thương nặng, Vọng Thư cũng không thể chấp nhận.

Phải vượt qua!

Bạch Trạch tế ra trường kiếm linh bảo, tiến lên một bước, Nguyệt Chủ tuy không thể giết, nhưng có thể làm thương tổn nhục thân, ép nó trở về hố sâu.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Bỗng nhiên, trời đất Thái Âm Tinh trong nháy mắt đầy mây sét, vô số tia chớp màu tím như rắn sét du tẩu trong biển mây, lóe sáng.

Hàng ngàn vạn tiếng sấm đồng thời vang lên trong một khoảnh khắc.

"Hóa hình kiếp!" "Cửu tiêu… thần ma kiếp!

Lôi kiếp xếp hạng thứ hai trong các hóa hình kiếp!" "Không thể nào!" Bạch Trạch run rẩy nói, mặt hắn trắng bệch, trợn to mắt, tâm thần run rẩy.

Lôi kiếp trong truyền thuyết này, lại xuất hiện trên Thái Âm Tinh, xuất hiện trên người Nguyệt Chủ!

Lúc này, trên Thái Âm Tinh, sấm sét vang rền.

Vô số mây sét đang điên cuồng hội tụ, hình thành một biển lớn không thấy bờ.

Trên biển mây sét, một tiên cung thánh khiết, tỏa ra tiên quang vô tận, cổ xưa xa xăm, tường đổ vách nát.

Không ai biết đó rốt cuộc là nơi nào.

Nhưng, không nghi ngờ gì, bên trong có sự khủng bố lớn lao.

Máu của vô biên thần ma nhuốm đỏ trên đó.

Mỗi một giọt đều tỏa ra khí tức khủng bố vô cùng.

Trong mây sét có đủ loại dị tượng, có đạo nhân giảng đạo, có cường giả kiếm chém sông núi, có hung thú viễn cổ ngửa mặt gầm thét, những tồn tại mạnh mẽ của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc càng nhiều không đếm xuể.

Dưới mây sét có hàng ngàn cái lôi trì vạn trượng, cái này nối tiếp cái kia dày đặc dưới mây sét, lượng lớn mây sét rơi vào trong đó.

Chỉ chờ hóa hình thiên kiếp bắt đầu, là sẽ cùng nhau giáng xuống.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp!

Chỉ xếp sau Hỗn Độn Thần Ma Kiếp, từ thái cổ đến nay, từ khi hỗn độn khai tích, Hỗn Độn Thần Ma Kiếp chỉ có khả năng xuất hiện trong cõi hỗn độn.

Về lý thuyết, trong thiên địa Hồng Hoang, chỉ có thể xuất hiện Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp.

Coi nó là hóa hình kiếp đệ nhất trong thiên địa cũng không sai.

Yêu tộc Thiên đình có ghi chép, suy diễn ra thiên kiếp đáng sợ nhất.

Chỉ tồn tại trong truyền thuyết và suy diễn.

Nếu Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp xuất hiện!

Sinh linh hóa hình đó tất phải có đại cơ duyên, đại tạo hóa, đại khí vận, tư chất, căn cơ của bản thân phải cao đến cực điểm.

Ngay cả trời cũng ghen tị.

Thiên địa bất dung!

Chúng thần ngưỡng mộ!

Vì thế mới có Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp!

"Quá đáng sợ!" "Không thể nào!" Bạch Trạch hai mắt trợn to, như sắp nứt ra.

Sinh linh như vậy, lại xuất hiện trên Thái Âm Tinh.

Càng đáng sợ hơn, đã trở thành kẻ địch của Yêu tộc.

Nguyệt Chủ Vọng Thư duy nhất, rốt cuộc đã làm gì.

"Trời ơi, lôi kiếp!" "Hóa hình lôi kiếp!" "Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ!" Khủng bố, đáng sợ, tướng quân, chúng ta chạy đi!

"Nguyệt Chủ không sống nổi, chúng ta chạy đi!" Năm mươi vạn yêu binh điên cuồng, hỗn loạn, thần sắc kinh hoàng, lớn tiếng gào thét.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp còn chưa giáng xuống, tim bọn chúng đã run rẩy.

Trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Từng tiếng sấm sét đó, như tiếng gầm của trời xanh.

Lôi đình vô tận, lôi trì ngàn cái, tựa như diệt thế.

Hoàn toàn không phải sức mạnh của quân yêu có thể chống cự.

Nếu ở lại đây, e rằng sẽ cùng với Nguyệt Chủ điên cuồng và nghịch thiên kia bị chôn vùi dưới kinh thiên lôi kiếp.

“Chạy?” Bạch Trạch lắc đầu.

Cảnh giới yêu binh thấp, phạm vi thần thức nhỏ.

Trong thần thức của hắn, lôi kiếp khủng bố này đã bao phủ toàn bộ Thái Âm Tinh.

Không có một kẽ hở nào.

Chỉ khác là mây sét trên đầu Nguyệt Chủ dày đặc hơn, mây sét ở những nơi khác phân tán hơn một chút.

Nhưng muốn chạy, đã không thể.

“Hiện tại, sự việc phát triển thế này, chỉ có hai kết quả.” “Một, Nguyệt Chủ vượt qua Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp.

Nhưng rất có khả năng… sẽ trấn sát chúng ta.” Nguyệt Chủ Vọng Thư đã có tư chất kinh thiên như vậy hóa hình, Bạch Trạch không cho rằng giết hắn và mấy chục vạn yêu binh có độ khó gì.

Thiên phú, căn cước, nền tảng.

Phải thừa nhận, có lúc những thứ này thực sự khiến người ta bất lực.

Căn cước tốt, có thể dễ dàng xóa bỏ ngàn vạn năm khổ tu của sinh linh khác.

Thậm chí khổ tu cả đời cũng không nhìn thấy bóng lưng của họ.

“Hai, Nguyệt Chủ bị thương, không vượt qua được thiên kiếp.

Vậy thì Nguyệt Chủ dù không chết, cũng sẽ bị thương nặng, không còn uy hiếp với chúng ta nữa.

Chết thì càng tốt, là do Thiên Đạo giết, khí vận Yêu tộc chỉ bị tổn hại nhẹ.” Bạch Trạch nheo mắt, trong chốc lát đã phân tích rõ tình hình.

Lúc này không thể lùi, không thể chạy, mà phải chiến, mới có một tia sinh cơ.

"Tất cả yêu binh yêu tướng, nghe lệnh!" "Tấn công Nguyệt Chủ!" "Tấn công Nguyệt Chủ!" Bạch Trạch vận dụng pháp lực lớn tiếng gầm thét, cùng lúc đó, linh bảo hình kiếm từ tay tế ra, gặp gió liền lớn, trong nháy mắt dài tám trăm trượng, kiếm mang lóe sáng, chém về phía Thái Âm Thỏ ngọc.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Tất cả yêu binh nghe lệnh, gào thét, hoặc vung đao thương kiếm kích, hoặc tế ra pháp bảo, hoặc thi triển bản mệnh thần thông, nhắm vào Thái Âm Thỏ ngọc.

Dưới mây sét, những đòn tấn công đủ màu sắc như bài sơn đảo hải, từ tứ phương tám hướng công kích Nguyệt Chủ.

Vọng Thư lạnh lùng nhìn, lúc đầu không động.

Chương 6

Khi thanh trường kiếm khổng lồ chém đến trước mắt, hắn mới động.

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm kinh thiên vang lên, một cái chân ngọc to lớn hậu phát tiên chí, quét về phía thanh kiếm khổng lồ.

Đầu tiên là tiếng vang kinh thiên, tia lửa bắn ra bốn phía, sau đó thanh kiếm khổng lồ từng tấc vỡ nát.

Ba ngàn pháp tắc, chiến kỹ Khai Thiên, nhục thân cảnh giới Đại La Kim Tiên, không phải để trưng.

Một đòn, linh bảo hình kiếm vỡ nát.

Đòn tấn công của năm mươi vạn yêu binh cũng dừng lại trong một giây.

Thời gian pháp tắc, thời gian đình chỉ!

Không gian pháp tắc, không gian cấm cố!

Vọng Thư tham ngộ hai loại pháp tắc đến nay, chỉ có thể thực hiện được một giây.

Nhưng một giây, cũng đủ.

"Thái Âm Tinh Nguyệt Chủ Thái Âm Thỏ ngọc Vọng Thư, hôm nay xin thưa với trời xanh: Cảm tạ Thiên Đạo ba ba trăm công nghìn việc, ban cho kiếp hóa hình, Vọng Thư thành tâm lĩnh thụ.

Nếu Vọng Thư không thể vượt qua kiếp này, thân vẫn đạo tiêu, thực là do Vọng Thư tu vi không đủ, phúc duyên nông cạn, Vọng Thư lòng không oán hận, cam nguyện gánh chịu.

Tiên đạo mênh mang, thần đạo xa vời.

Một lần nữa cảm tạ Thiên Đạo ba ba, Vọng Thư xin khấu đầu.” Vọng Thư ngửa mặt lên trời nói lớn.

Thiên Đạo không lời, sấm sét vang rền, không có bất kỳ phản ứng nào.

Khoảnh khắc lời nói vừa dứt, hàng ngàn đạo lôi đình trong lôi trì cùng lúc giáng xuống.

Trong chốc lát, Vọng Thư cũng lộ ra sát ý lao về phía đám yêu.

Bị giam cầm bế quan gần năm trăm năm, uất ức vô cùng, hắn đã nổi giận.

Hãy để lôi đình diệt thế làm vũ điệu chiến tranh của trời xanh!

Hãy để mấy chục vạn yêu binh nhuốm máu cho sự hóa hình này!

Đập chết đám khốn kiếp vương bát đản này!

Ầm!

Trời đất Thái Âm Tinh vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

Đạo thiên lôi tử quang đầu tiên, thô đến ngàn trượng, trực tiếp oanh kích lên người Vọng Thư.

Đau không.

Vọng Thư chỉ cảm thấy cơ thể như bị tĩnh điện giật, ngoài ra không có cảm giác gì nhiều.

Thiên lôi nhỏ thế này, chỉ như gãi ngứa thôi.

“Hống!” Hắn gầm lên một tiếng, nhảy lên, cái chân ngọc to lớn giẫm xuống mặt đất.

Tại sao phải gầm, hắn cũng không biết.

Chỉ cảm thấy sảng khoái.

Cảm giác sảng khoái của King Kong ngược đãi Godzilla chắc

cũng như vậy.

"Chạy mau!" "Nhanh chạy đi!" Một giây thời gian đình chỉ và không gian cấm cố kết thúc, mấy chục vạn yêu binh thấy đòn tấn công của Nguyệt Chủ từ trên trời giáng xuống.

Trên đó còn có lôi đình diệt thế vô tận.

Ai nấy đều sắc mặt đại biến.

Đánh!

Hoàn toàn không thể đánh!

Tất cả yêu binh bắt đầu chạy loạn, dù có mệnh lệnh của Bạch Trạch cũng không nghe.

"Đứng lại!" "Tấn công!" Bạch Trạch nổi giận, dùng pháp thuật giết mấy trăm yêu binh, trực tiếp giết gà dọa khỉ, muốn khống chế cục diện hỗn loạn.

Ầm!

Khoảnh khắc chân thỏ ngọc chạm đất, đại địa rung chuyển.

Một luồng sóng xung kích màu vàng đất từ dưới chân bùng phát, lấy nơi chân chạm đất làm trung tâm, sóng xung kích nhanh chóng lan ra.

Thái Âm pháp tắc, ngũ hành pháp tắc, phong chi pháp tắc, xung kích pháp tắc bùng nổ trong một khoảnh khắc.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Tất cả yêu binh bị sóng xung kích quét qua lập tức nổ thành sương máu, cơ thể hóa thành những mảnh vụn.

Giết yêu như giết chó, thực lực của Vọng Thư toàn diện triển khai., vẫn chưa kết thúc.

Trên bầu trời, đạo thiên lôi thứ hai giáng xuống, oanh kích lên người Vọng Thư.

Hắn nhắm mắt tận hưởng một giây cảm giác tê dại của thiên lôi, sau đó dẫn thiên lôi xuống đất, hóa thành vô số quả cầu sét màu tím điên cuồng du tẩu trên mặt đất.

Thiên lôi kiếp của Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp khủng bố đến mức nào, sao yêu binh có thể chống cự.

Chạm vào là chết, trong một hơi thở, đã chết quá nửa yêu binh.

Dù là yêu tướng cảnh giới Chân Tiên, Huyền Tiên cũng khó thoát khỏi tai ương này.

Chân Tiên ngưng tụ một điểm chân linh khó diệt, nhưng khoảnh khắc kiếp lôi nhập thể, lại trực tiếp tiêu diệt cả nhục thân, nguyên thần, chân linh, ngoài máu và mảnh vụn thi thể, không để lại bất kỳ dấu vết tồn tại nào.

Một góc của núi hình vòng cung trên Thái Âm Tinh trực tiếp bị nhuộm đỏ máu.

Vọng Thư có thể cảm nhận rõ ràng sự lĩnh ngộ của mình đối với lôi chi pháp tắc, hủy diệt pháp tắc, sát lục pháp tắc, diệt chi pháp tắc đang tăng nhanh.

Cảnh giới nhục thân cũng dưới sự rèn luyện của lôi kiếp mà tiến nhanh.

Cảnh giới nhục thân vốn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lúc này đang tăng vọt hướng về Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Toàn thân bảy vạn ba ngàn tiên khiếu, ức vạn vạn tế bào đều đang

hấp thụ năng lượng lôi kiếp.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, là kiếp số.

Đồng thời cũng là đại tạo hóa.

Vọng Thư trong lòng bừng tỉnh.

Toàn thân tỏa ra khí tức khủng bố, cổ xưa, huyền ảo, tỏa ra tiên quang trắng vô tận, tắm mình trong biển sét.

Ầm!

Đạo lôi kiếp thứ ba giáng xuống, so với hai đạo trước càng thô càng dài, năng lượng chứa đựng trong đó càng nhiều càng khủng bố.

Vọng Thư không né không tránh, ngược lại còn dang rộng vòng tay đón thiên lôi.

"Cảm tạ Thiên Đạo khảo nghiệm." Ngạch… hình như có chút khiêu khích.

Ý niệm của Vọng Thư chưa kịp lóe lên, thiên lôi đã giáng xuống người hắn.

Lại một cảm giác sảng khoái, tê dại, tràn đầy thỏa mãn tràn ngập trong lòng.

So với cảm giác "ba ba ba" kia còn trực tiếp hơn.

Đơn giản là không thể sảng khoái hơn.

"Không thể nào!" "Điên rồi, điên rồi, đơn giản là điên rồi!" Bạch Trạch nói năng lộn xộn, kinh ngạc vô cùng.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn tê cả da đầu.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp đó, có thể cho chút mặt mũi được không.

Không phải rau cải trắng đâu nhé.

"Không thể để thế này tiếp tục!" "Nó không chết, ta sẽ chết!"

Bạch Trạch trong lòng gấp gáp.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp có bảy mươi hai đạo, nhưng xem tình hình hiện tại, Nguyệt Chủ tư chất nghịch thiên này an toàn vượt qua kiếp này xác suất rất cao.

Cứ thế này, chẳng phải là… "Ra con bài tẩy thôi!" Hắn ngửa mặt gầm lên một tiếng, biến thành bản thể Bạch Trạch cao năm vạn trượng.

Trông giống sư tử, trên đầu có sừng, trên mặt có râu dê.

Chương 7

Vốn là yêu thú sống sót sau kiếp hung thú viễn cổ, hóa hình xuất thế, căn cước bất phàm.

"Hống!" Hắn gào thét một tiếng.

Vô số cơn bão đen xoáy tròn lập tức xuất hiện trên Thái Âm Tinh.

Tùy ý phá nát địa mạo.

Ngay cả yêu binh cũng không tha, lần lượt bị cuốn vào trong đó, trong chớp mắt tan vỡ.

Hàng vạn cơn bão khổng lồ dưới sự điều khiển của hắn, xoay tròn tấn công Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Bản mệnh thần thông của Bạch Trạch: Hắc Phong Bạo.

Bên kia, Vọng Thư đang độ kiếp đạo thứ mười hai.

Thiên kiếp càng về sau, càng mạnh, lúc này thiên kiếp đã mang lại cho hắn một áp lực nhất định.

Trên bộ lông trắng như tuyết, đen kịt vô cùng, thần tình cũng có chút mệt mỏi.

May mà, pháp lực, thần thông, thuật pháp, chiến kỹ, linh bảo đều chưa sử dụng, con bài tẩy vẫn còn.

Lúc này, hắn cũng cảm ứng được vô tận hắc phong bạo đang tấn công.

Đằng sau cơn bão là một con cự thú cuồng bạo, hung tàn, vĩ ngạn, sừng sững như một ngọn núi cao.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp lực, sợ hãi và tuyệt vọng.

“Tìm chết!” Vọng Thư hừ lạnh một tiếng.

Con thỏ khổng lồ dùng hết sức nhảy lên, lên độ cao vạn mét, vung chân thỏ, đội kiếp vân, hướng về phía Bạch Trạch mà lao xuống.

Không gian pháp tắc, tốc độ pháp tắc, trọng lực pháp tắc toàn bộ gia trì.

Trong một khoảnh khắc, tiên ảnh lóe lên, đã ở trên đầu cự thú Bạch Trạch.

Thái Âm Thỏ ngọc, chỉ cao ngàn trượng, rất nhỏ.

Cự thú Bạch Trạch, thân cao năm vạn trượng, như núi non nguy nga.

Chênh lệch thể hình giữa hai bên, còn lớn hơn chênh lệch giữa người trưởng thành và chó Poodle nhỏ.

Nhưng trong Hồng Hoang, so sánh sức mạnh, chưa bao giờ dựa vào so sánh thể hình.

Nhục thân cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối chiến Thái Ất Kim Tiên, đơn giản là bắt nạt người.

Không đúng, là bắt nạt yêu.

Chỉ thấy một tia tiên quang chợt giáng xuống, Vọng Thư vung chân thỏ, đập về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch muốn né tránh.

Nhưng lại phát hiện thân thể vốn linh hoạt vô cùng đã hoàn toàn cứng đờ.

Giống như bị cấm cố.

Đúng, là cấm cố!

Không phải không gian cấm cố, mà là hiệu quả của chiến kỹ Khai

Thiên.

Đơn giản, chỉ một cái vung chân.

Phóng đại trong mắt Bạch Trạch, lại là trường đao, đại phủ, lệ kiếm, song chùy… các loại như vậy, hàng vạn loại tấn công.

Từ tứ phương tám hướng tấn công, không thể né tránh.

Nhưng thực tế hiển hiện, chỉ là một cái vung chân.

Vừa hóa giản thành phồn, lại vừa hóa phồn thành giản.

Xưa kia có Bàn Cổ đại thần dùng kỹ năng này khai thiên.

Hôm nay có Vọng Thư dùng chiến kỹ này diệt sát Yêu thánh.

Trong Khai Thiên Cửu Thức, hắn chỉ mới lĩnh ngộ được một chút da lông của thức thứ nhất.

Dù vậy, cũng cực kỳ cường đại.

Con ngươi trong mắt cự thú Bạch Trạch co rút cực nhanh, toàn thân lông tóc dựng đứng, lạnh buốt, trong lòng chỉ cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Muốn né, nhưng không biết né đi đâu.

Sợ là phải toi rồi.

Là một Yêu thánh, sắp bị một sinh linh chưa hóa hình đánh giết, ta thật xin lỗi.

Bạch Trạch trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Hắn có thủ đoạn phòng ngự, một món hạ phẩm tiên thiên phòng ngự loại pháp bảo hình tấm gương, nhưng không có tác dụng gì nhiều.

Đòn tấn công của Nguyệt Chủ quá nhanh, quá hung, quá ác, quá gấp.

Không có thời gian tế ra.

Những ý niệm này, chỉ lóe lên trong một phần ngàn sát na.

Đòn tấn công của Nguyệt Chủ đã đến.

Vọng Thư không biết trong lòng Bạch Trạch có suy nghĩ gì.

Chỉ một lòng một dạ vung chân đập xuống.

Dùng chiến kỹ Khai Thiên, dùng toàn lực.

Chỉ một cái vung chân.

Đơn giản, cũng huyền ảo.

Hắn có thần thông, thần thông Chưởng Trung Phật Quốc chưa luyện thành, nhưng Thái Âm Chân Hỏa, cũng là Minh Nguyệt Thiên Hỏa, trải qua năm trăm năm tu luyện 《Thái Âm Cổ Kinh》, đã tiểu thành.

Hắn có pháp bảo, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Nguyệt Tinh Luân, toàn bộ đã tế luyện hoàn thành, tuy chưa triệt để luyện hóa tiên thiên thần thai cấm bên trong, nhưng dùng để đối địch, cũng đủ.

Hắn có đại pháp lực, 《Thái Âm Cổ Kinh》 nạp thái âm chi khí hóa thái âm pháp lực, lại dùng 《Tạo Hóa Thiên Công》 ngưng luyện ba mươi sáu lần pháp lực Kim Tiên cảnh, chỉ riêng cường độ pháp lực cũng không yếu hơn Thái Ất Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Nhưng, cuối cùng hắn chọn tấn công bằng nhục thân và chiến kỹ.

Chỉ có quyền quyền đến thịt, mới có thể xả hết uất ức bị giam cầm bế quan, mới có thể tiêu tan hận thù trong lòng.

Ầm!

Gia trì pháp tắc, gia trì ý chí, gia trì sức mạnh, gia trì nộ khí.

Tất cả đều bùng nổ trong một cái vung chân đơn giản mà huyền

ảo.

"Ầm!" Cái đầu sư tử khổng lồ của Bạch Trạch nổ tung.

Sau đó là thân thể… nội tạng.

Tứ chi, đuôi!

Dưới sự chấn động của sức mạnh cường đại, thân thể yêu thú khổng lồ cao năm vạn trượng, toàn bộ nổ tung.

Nguyên thần của Bạch Trạch, không kịp trốn thoát đã bị sức mạnh tuyệt đối tiêu diệt.

Chân linh của Bạch Trạch, bị trực tiếp oanh nát!

Thậm chí không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đã thân vẫn đạo tiêu.

Hàng ngàn tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Thân thể Bạch Trạch vỡ thành từng mảnh, rơi xuống bề mặt Thái Âm Tinh.

Bạch Trạch yêu thánh, diệt!

Mấy chục vạn yêu quân, diệt!

Vọng Thư nộ khí tiêu tan phần nào.

Toàn bộ Thái Âm Tinh, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong sát na.

Vọng Thư trong lòng vui mừng.

Thái Âm Tinh, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Chương 8

Đám yêu binh yêu tướng này, trên Thái Âm Tinh không biết đã giẫm chết bao nhiêu hoa cỏ.

Vọng Thư nhìn tinh cầu hoang vu, đau lòng không thôi.

Thôi được rồi, thực ra căn bản không có hoa cỏ, chỉ có một cây Nguyệt Quế.

Nhưng cái nồi này phải để yêu tộc gánh.

Đều tại đám Yêu tộc đáng ghét này!

Không, hắn cũng biết, Bạch Trạch và mấy chục vạn yêu quân chết, Yêu tộc Thiên đình chắc chắn sẽ chấn động, tiếp theo sẽ lại có tranh đoan, có lẽ là một trận đại chiến kinh thiên động địa.

"Chỉ là, ta nào có ý định buông tha." Vọng Thư khóe miệng cười lạnh.

"Ầm!" Ngàn cái lôi trì, vạn đạo lôi đình của Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp hội tụ lại, một lần nữa oanh xuống.

Đạo thứ mười ba.

"Ra!" Nguyệt Tinh Luân từ trong cơ thể Vọng Thư bay ra, dưới sự quán chú của pháp lực tinh thuần, Nguyệt Tinh Luân tỏa ra bảo quang màu xanh lam và tiên quang màu trắng giao nhau chiếu rọi, lao thẳng lên nghênh tiếp lôi kiếp.

Bên kia, tử lôi hoàng hoàng, như diệt thế.

"Trảm!" Vọng Thư lạnh lùng quát một tiếng, Nguyệt Tinh Luân hình bán nguyệt chém ra vạn trượng tiên mang.

Khoảnh khắc va chạm với tử lôi khổng lồ.

“Ầm!” Tiếng nổ va chạm năng lượng khổng lồ khiến cả trời đất Thái Âm Tinh chao đảo, không ngừng rung động.

Tiếp đó lại một đạo thiên kiếp nữa giáng xuống.

Đối mặt với những thiên kiếp sau, Vọng Thư không còn dùng nhục thân đối đầu, mà sử dụng linh bảo, thần thông, chiến kỹ các loại thủ đoạn.

Hóa hình thiên kiếp, là kiếp số.

Cũng là cơ hội tốt để kiểm nghiệm thành quả tu luyện.

Đạo thứ mười bốn!

Đạo thứ hai mươi lăm!

Đạo thứ năm mươi tám!

Không có yêu quân can nhiễu, Vọng Thư nhanh chóng độ kiếp.

Dưới lôi kiếp diệt thế, một con Thỏ ngọc tỏa ra tiên quang vô tận nghịch mây mà lên… …..

Cùng lúc đó, dị tượng trên Thái Âm Tinh cũng thu hút sự chú ý của tất cả các đại năng Hồng Hoang.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp!

Sắp có một đại năng đỉnh tiêm xuất thế!

Ba mươi ba tầng trời ngoài, Tử Tiêu Cung.

Một đạo quan nằm sâu trong hỗn độn, tỏa ra ý vị cổ xưa, tự nhiên.

Đẩy cửa vào, bên trong có động thiên khác.

Ba ngàn ngọn thần sơn đủ màu sắc nằm trong đó, cao đến mấy vạn trượng.

Trước ba ngàn ngọn thần sơn, có sáu ngọn tử sắc thần sơn cao trăm vạn trượng.

Mỗi một ngọn đều tiên quang tỏa sáng, thần dị phi thường.

Lúc này trên mỗi ngọn thần sơn, đều không có một bóng người.

Trước tử sắc thần sơn, lại có một cái bồ đoàn màu đen.

Trên đó ngồi một lão giả, dung mạo từ thiện, lông mày dài, râu cũng dài, toàn thân tỏa ra chân ý cổ xưa.

Thân hình không cao, nhưng lại cực kỳ vĩ ngạn.

Tĩnh tọa ở đó, như tĩnh tọa ngoài dòng sông thời gian, ở nơi chí cao của vũ trụ, không buồn không vui, nhìn xuống chúng sinh.

Thiên Đạo hiện ra sau lưng, chậm rãi lưu chuyển, bên trong là chúng sinh Hồng Hoang.

Đột nhiên, mí mắt Hồng Quân hơi động, mở mắt ra.

Trong một sát na, vô cùng huyền bí của trời đất lưu chuyển trong mắt, thế gian trong mắt không còn bất kỳ bí mật nào.

"Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp." "Nền tảng của Vọng Thư không tầm thường." Hồng Quân thánh nhân mặt không biểu cảm nói.

Sinh linh hóa hình bằng Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp xếp hạng thứ hai ở Hồng Hoang, trong mắt ông cũng chỉ là không tầm thường mà thôi.

Đúng là như vậy.

Hồng Quân từ trong hỗn độn tỉnh lại, từ lúc trời đất khai tích đến Hồng Hoang hiện tại, đã thấy vô số bậc kinh tài tuyệt diễm.

Tư chất của Vọng Thư, thật sự chỉ là không tầm thường mà thôi.

Nhưng từ một phương diện khác nhìn, có thể được Hồng Quân khen một câu không tầm thường, cũng cực kỳ khó khăn.

"Thiên Đạo ba ba, thật là thú vị." Hồng Quân mỉm cười.

So với nền tảng, ông lại có chút thích tính cách của Vọng Thư.

Con người, quý ở chỗ tự biết mình.

Vô tận tuế nguyệt trước, ông đã thấy vô số kẻ muốn nghịch thiên, nhưng kết cục cuối cùng ra sao… Đáp án là sau vô tận tuế nguyệt, chỉ còn lại ông và một số ít người sống đến cuối cùng.

Thiên Đạo là quy tắc của vạn vật, sinh linh sống trong đó, muốn phá vỡ quy tắc, khó khăn biết bao.

Hồng Quân ánh mắt xuyên qua hư không, quét qua toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cuối cùng dừng lại trên Thái Âm Tinh.

Ở đó có một con Thái Âm Thỏ ngọc, ngao du trong kinh thiên kiếp vân.

Khiến ông có chút kinh ngạc.

Cũng chỉ đến thế.

Ánh mắt ông dời đi, mắt lại nhắm lại.

Cách lần giảng đạo tiếp theo tại Tử Tiêu Cung, còn một ngàn năm trăm ba mươi hai năm. …..

Ngoài Hồng Quân lão tổ, còn có các đại năng khác hướng ánh mắt về Thái Âm Tinh.

Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ.

Hồng Hoang tây phương Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân.

Côn Luân Sơn Tam Thanh, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Nữ Oa, Phục Hy.

Từng đạo ánh mắt nhìn lên Thái Âm Tinh đang ẩn đi ánh sáng trên trời.

Nguyệt Chủ sắp hóa hình với tư chất kinh thiên.

Là đại sự của Hồng Hoang.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi Yêu tộc Thiên đình.

Dưới ánh thái dương thần quang vô tận chiếu rọi cả Hồng Hoang, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi đứng sóng vai nhau.

Biểu cảm trên mặt mỗi người mỗi khác.

Đế Tuấn sắc mặt tái mét.

Thái Nhất thần sắc bình tĩnh, nhưng trong mắt lại có lửa giận.

Hi Hòa trong mắt lóe lên hận ý.

Thường Hi nghiến răng ken két.

Tấm lệnh bài màu vàng Bạch Trạch truyền về, bốn vị thần đã nhận được.

Diễn thiên cơ, biết được Bạch Trạch đã chết, bao gồm cả năm mươi vạn yêu binh cũng toàn diệt.

Đầu tiên là chấn kinh, sau đó là chấn nộ.

Năm mươi vạn yêu binh lúc này là một phần trăm sức mạnh của Yêu tộc Thiên đình.

Yêu thánh, trong Yêu tộc Thiên đình càng chỉ có mười vị, vì Nguyệt Chủ, lúc này đã chết mất một vị.

Chương 9

Gần năm trăm năm không gặp, lại phải trả giá lớn như vậy.

Thật đúng là thịt dê chưa ăn được, lại rước lấy một thân mùi hôi.

Nguyệt Chủ đó, nắm giữ quyền hành Thái Âm, nếu nhắm vào Yêu tộc, cuộc sống sau này của Yêu tộc sẽ không dễ dàng.

Đế Tuấn sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng quyết định mối uy hiếp này không thể để lại.

Giết chết Nguyệt Chủ, khí vận Yêu tộc cố nhiên sẽ bị tổn hại lớn, nhưng thà đau một lần còn hơn đau dài.

Đợi Nguyệt Chủ Vọng Thư thật sự thành khí hậu, lúc đó động thủ… cực khó!

Mẹ nó vô lý!

Ai ngờ Thái Âm Thỏ ngọc yếu ớt mới tỉnh lại, bước lên tiên đạo tu luyện năm trăm năm trước, chỉ trong năm trăm năm, đã khó giải quyết đến vậy!

Khóe miệng Đế Tuấn co giật, trong lòng vừa giận vừa mệt.

Chẳng lẽ tất cả công đức, khí vận của Thái Âm Tinh quy về một sinh linh, lại có tạo hóa lớn như vậy sao?

Ý niệm đó nảy sinh trong lòng hắn.

"Truyền Yêu soái Anh Chiêu!" Đế Tuấn uy nghiêm nói, giọng nói từ trong thiên cung truyền ra, vang vọng khắp các nơi trong thiên cung.

Mặc kệ thế nào, trước tiên phải loại bỏ mối uy hiếp!

Đế Tuấn không còn do dự nữa.

Nguyệt Chủ phải chết!

Yêu soái Anh Chiêu, cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong toàn bộ Yêu tộc Thiên đình, luận thực lực có thể xếp hạng thứ năm, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, cực kỳ hung hãn dũng mãnh.

Có hắn ra tay, Nguyệt Chủ chắc chắn phải chết.

Đế Tuấn trong mắt quang mang lóe lên.

Thái Nhất sắc mặt hơi biến, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng không lên tiếng.

Hi Hòa, Thường Hi trong lòng dâng lên khoái ý, nụ cười trên mặt nở rộ.

Mối thù chặt đứt con đường thành đạo, lần này có thể báo.

Vọng Thư tiểu muội, xem lần này ngươi chết thế nào!

Trên Thái Âm tinh. "Phụt!" Vọng Thư phun ra một ngụm tiên huyết màu vàng kim.

Đạo lôi kiếp thứ bảy mươi mốt vừa giáng xuống, nàng đã phải dốc toàn lực mới chống đỡ được.

Hiện tại, Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp chỉ còn lại đạo cuối cùng, cũng là đạo mạnh nhất.

Nhưng... nàng không còn hậu thủ nào nữa.

Pháp lực trong cơ thể trống rỗng, thuật pháp, thần thông đều không thể thi triển.

Nguyệt Tinh Luân, Hỗn Nguyên Kim Đấu đều đã ảm đạm vô quang, nếu tiếp tục đối kháng lôi kiếp, e rằng sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Với cường độ của đạo lôi kiếp cuối cùng này, dù là linh bảo bậc này cũng vô dụng.

Nhục thân bị trọng thương, lỗ chỗ trăm ngàn vết, tiên huyết rơi vãi không biết bao nhiêu mà kể.

Xương cốt toàn thân đều đã gãy nát.

Năng lượng lôi điện hủy diệt đang chạy loạn trong cơ thể.

Nguyên thần bị thương, suy yếu vô cùng.

Nàng thực sự đã rơi vào tuyệt cảnh. "Chẳng lẽ ta, Thái Âm Nguyệt Chủ, thiên tư tung hoành, tuyệt đại đại năng, anh tuấn uy vũ, bá khí vô song... còn chưa xuất thế đã phải vẫn lạc rồi sao?" Trong lòng Vọng Thư có chút bi thương.

Khó khăn lắm mới hùng dũng được một lần, giờ lại sắp toi đời... thực sự không cam tâm.

Thỏ ngọc Vọng Thư bất lực nằm bò trên mặt đất của Thái Âm tinh, ngay cả khí lực để động đậy cũng không có.

Toàn thân đau nhức kịch liệt, sống không bằng chết.

Cuối cùng, nàng nghiến chặt răng đứng dậy, cơn đau tột độ khiến khuôn mặt nàng méo mó.

Nàng cố chấp đứng lên.

Ta đây đứng thẳng, gió thổi đi xa vạn trượng.

Thôi được, nàng đang cược, cược rằng Thiên đạo sẽ không giết chết Nguyệt Chủ duy nhất. "Chỉ là, sau lần này, không biết phải mất bao lâu để dưỡng thương nữa.

Hy vọng hệ thống cho ra chút đồ gì hữu dụng, toàn mấy thứ vớ vẩn." Vọng Thư thầm lẩm bẩm.

Trên bầu trời Thái Âm tinh, hàng ngàn lôi trì hội tụ lại một chỗ, hình thành một lôi trì ngập trời, chỉ riêng điện quang đã chiếu sáng cả Thái Âm tinh, vô tận tử sắc thiểm điện hội tụ bên trong.

Đạo kiếp lôi cuối cùng.

Độ qua được, sẽ xưng tôn làm tổ.

Độ không qua, sẽ thành chó làm con.

Ầm!

Biển mây sấm sét cuộn trào, lôi kiếp diệt thế ngập trời giáng xuống, rộng đến trăm vạn dặm, vô tận lôi điện hội tụ lại, hình thành một cột sáng khổng lồ màu trắng tím. "Muốn giết ta đây mà." Vọng Thư cười khổ một tiếng.

Trong chớp mắt, ánh mắt nàng trở nên kiên định. "Gầm!" Nàng gầm lên một tiếng, dùng hết toàn bộ khí lực.

Cho dù hôm nay phải vẫn lạc, cũng phải lập nên tấm gương cho chúng sinh Hồng Hoang, để chúng thấy được tư thế độ kiếp chính xác là như thế nào.

Nhìn ta đây, ngạo nghễ vạn trượng!

Vọng Thư tung người nhảy lên, cả thân thỏ lao vút lên trời, vung vẩy móng vuốt, bổ nhào về phía đạo lôi kiếp cuối cùng.

Có thơ làm chứng: Nhất triều anh hùng bạt kiếm, Lại thương sinh mười năm kiếp.

Gió hiu hiu hề Dịch Thủy lạnh, Thỏ ngọc một đi không trở về. "Gầm a." Trên Thái Âm tinh, vang vọng tiếng hét của Vọng Thư.

Giống như thời Hỗn Độn, một vị Cự nhân tỉnh giấc từ trong Hỗn Độn, gầm lên một tiếng, bổ ra trời đất.

Vọng Thư cũng như vậy, ánh mắt nàng tràn đầy quyết tuyệt, tràn

đầy kiên định.

Thề cùng hóa hình thiên kiếp đấu tranh đến cùng.

Trong khoảnh khắc, trừ Đế Tuấn và vài người khác, các đại thần Hồng Hoang còn lại đều kinh ngạc.

Nguyệt Chủ Vọng Thư, sức mạnh tuy nhỏ, lại dám đấu với trời.

Nghịch hành trong tuyệt cảnh.

Hướng tử mà sinh.

Ý chí cường đại đến nhường nào.

Dũng khí một đi không trở lại đến nhường nào.

Tâm niệm kiên định đến nhường nào. "Tiếc thay, thần linh bậc này, lại sắp vẫn lạc dưới hóa hình thiên kiếp." Hậu Thổ thở dài một tiếng, hành động này của Nguyệt Chủ khiến nàng vô cùng khâm phục.

Nguyệt Chủ cương liệt, so với chiến ý ngút trời của Vu tộc cũng không hề thua kém. "Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, đại kiếp trong truyền thuyết a...

Tiếc quá." Chuẩn Đề tuyên một tiếng Phật hiệu, trong lòng có nhiều cảm xúc, càng thêm lĩnh hội sự huyền ảo của Thiên đạo.

Chương 10

Ngay cả người có đại khí vận như Nguyệt Chủ, dưới kiếp số của Thiên đạo, cũng chỉ là con kiến, không hề lưu tình. "Thiện tai a thiện tai." Tiếp Dẫn bi mẫn một tiếng.

Ở những nơi khác, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Nữ Oa và những người khác, đều có những suy nghĩ riêng.

Nhưng tựu chung lại một điểm.

Một kiếp này, Nguyệt Chủ Vọng Thư không qua được.

Không có bất kỳ đại năng nào xem trọng nàng.

Nàng đã dầu cạn đèn tắt, mà Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp lại đạt đến uy lực lớn nhất.

Cột sét hủy diệt màu tím giáng xuống ầm ầm, cho dù là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn độ kiếp này cũng phải tốn không ít công phu.

Huống chi là Nguyệt Chủ.

Độ kiếp?

Căn bản không thể độ!

Trừ phi có kỳ tích xảy ra.

Bên dưới kiếp lôi, Vọng Thư bay vọt lên, khoảng cách với cột sét ngày càng gần.

Vốn dĩ sấm chớp sẽ giáng xuống trong khoảnh khắc.

Chỉ trong một sát na, nàng cảm thấy tốc độ thời gian đột nhiên chậm lại.

Không, không phải thời gian chậm lại.

Mà là tư duy của nàng trở nên nhanh hơn.

Vì vậy mới cảm thấy thời gian chậm lại.

Kiếp vân vẫn là kiếp vân đó.

Kiếp lôi vẫn là đạo kiếp lôi đó.

Tất cả đều không thay đổi.

Thứ thay đổi là tốc độ tư duy, nhanh, nhanh đến mức đột phá cả tốc độ vận hành cấp lượng tử.

Một sát na vạn niệm. "Ngươi có tin vào ánh sáng không?" Trong đầu Vọng Thư hiện lên một ý nghĩ vớ vẩn.

Ánh sáng?

Chẳng lẽ có người từ hành tinh M78 đến cứu?

Nàng khinh thường, cười khẩy.

Gió nổi lên, trên Thái Âm tinh, thái âm chi khí và thái âm tinh hoa từ thuở hồng hoang đồng loạt dâng trào.

Ức vạn vạn thái âm chi khí hóa thành dị tượng long phượng, mang theo vô số vòng xoáy năng lượng vọt lên trời, tiến vào trong cơ thể Vọng Thư.

Vào thời khắc mấu chốt, Thái Âm tinh đã hành động.

Dù không có ý thức, nhưng nó biết thương yêu "con cái" của mình.

Thái âm chi khí, thái âm tinh hoa, thái âm pháp tắc, vào khoảnh khắc này toàn bộ bùng nổ.

Nguyệt Chủ duy nhất, há có thể vẫn lạc dưới hóa hình thiên kiếp!

Vọng Thư bừng tỉnh.

Thái Âm tinh, đây là sân nhà của nàng.

Ở đây... nàng bất bại!

Cho dù là Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp cũng không được.

Nàng đã luôn dùng lực lượng tu luyện để chống lại thiên kiếp, lại là hạ sách.

Giống như cha mẹ rõ ràng để lại ức vạn tài sản, mà nàng lại đi làm một viên chức nhỏ...

Trong khoảnh khắc kiếp lôi giáng xuống, nàng vận chuyển lượng lớn thái âm chi khí, một vầng sáng tiên màu trắng khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu, chặn đứng kiếp lôi. "Ầm!" Năng lượng kiếp lôi ngút trời nổ tung trên vầng sáng, cả trời đất đều rung chuyển.

Chỉ là vầng sáng này cũng khó mà chống đỡ được đạo kiếp lôi cuối cùng, lung lay sắp đổ.

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, cảm ứng được một mối liên hệ trong cõi u minh.

Tựa như có thứ gì đó đang triệu hoán nàng.

Là phương hướng của cây Nguyệt Quế.

Chẳng lẽ...

Mắt Vọng Thư sáng lên, trong lòng có phỏng đoán, vui mừng khôn xiết. "Kiếm!" Nàng hét lớn một tiếng, tay phải hư không nắm lại.

Hai con chim trên Thái Dương tinh, Đế Tuấn có linh bảo bạn sinh là Hà Đồ, Lạc Thư, hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kết hợp, công dụng vô cùng, cực kỳ cường đại.

Thái Nhất còn ôm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung xuất thế, là do chuôi búa của Khai Thiên Phủ - một Hỗn Độn Chí Bảo - hóa thành, uy lực tuyệt luân, đồng thời lại có thể trấn áp khí vận, là linh bảo đỉnh

tiêm.

Còn Thái Âm tinh thì sao... chẳng có gì cả.

Chỉ có một vùng đất trống trải.

Thật sự là người nghe rơi lệ, kẻ thấy thương tâm.

Rõ ràng, bên trong có vấn đề.

Bàn Cổ phụ thân, không thể nào thiên vị đến vậy.

Thái Âm tinh theo lý ít nhất cũng phải có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để trấn giữ.

Nếu không thì không xứng với vẻ lộng lẫy của Thái Âm tinh Nguyệt Ngự kim quang lấp lánh.

Sau khi Vọng Thư trở thành Nguyệt Chủ duy nhất, nàng vẫn luôn suy nghĩ bảo vật kia ở đâu.

Hi Hòa, Thường Hi chắc chắn chưa tìm thấy.

Nếu không với tâm tính của các nàng, sẽ không dễ dàng đồng ý gả cho Đế Tuấn.

Vậy thì, rốt cuộc nó ở đâu?

Lúc này Vọng Thư đã hiểu ra.

Nó ở dưới gốc cây Nguyệt Quế, từ sau khi khai thiên lập địa vẫn luôn ẩn giấu bên trong, hấp thụ thái âm tinh hoa để tự bồi dưỡng.

Đó là một thanh thần kiếm.

Có thể gọi nó là Thái Âm Thần Kiếm.

Cũng có thể gọi nó là Khôn Hoa Thần Kiếm.

Khôn là âm.

Hoa là mỹ.

Khôn Hoa Kiếm, chính là linh bảo bạn sinh của người chưởng khống Thái Âm pháp tắc thời Hỗn Độn.

Sau khi bị Bàn Cổ chém giết, pháp bảo của người đó đã bị thu lại.

Cuối cùng khi Bàn Cổ thân hóa thiên địa, đã giấu Khôn Hoa Thần Kiếm trong Thái Âm tinh.

Chỉ là nó bị tổn thương nghiêm trọng, cần được bồi dưỡng, theo thiên số, không nên xuất thế vào nguyên hội này.

Nhưng Nguyệt Chủ triệu hoán, sao có thể không ra.

Chỉ thấy một đạo tiên quang trắng rực rỡ từ dưới gốc cây Nguyệt Quế vọt lên trời, rơi vào trong móng vuốt đang nắm hờ của Vọng Thư.

Tiếng kiếm ngân vang vọng khắp Thái Âm tinh, đang vui mừng, đang nhảy nhót.

Đang hoan hô sự xuất thế của mình.

Chương 11

Trong phút chốc, trong đầu Vọng Thư tiếp nhận thông tin của Khôn Hoa Thần Kiếm.

Khôn Hoa Thần Kiếm, phẩm cấp Tiên Thiên Chí Bảo, bên trong có bốn mươi chín đạo tiên thiên thần cấm.

Công phạt vô song!

Bên trong còn có đại trận, tên là Thái Âm Nhất Khí Quy Nguyên Thần Trận.

Trong trận tự thành không gian, có thể hóa bụi trần trong trận thành tinh thần Hồng Hoang, Thái Âm hiệu lệnh, quần tinh rơi rụng, thực sự là lĩnh vực trận pháp của Thái Âm.

Nó có uy năng vô thượng, Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn đi vào cũng khó thoát khỏi kiếp số sát thân.

Nó đại biểu cho sát phạt của Thái Âm, đại biểu cho quyền hành của Thái Âm, đại biểu cho ý chí của Thái Âm.

Chỉ có Nguyệt Chủ, mới có thể khiến nó thần phục.

Vọng Thư nắm chặt Khôn Hoa Thần Kiếm, trong phút chốc cảnh giới sử dụng bảo vật này đã đạt đến mức vận chuyển như ý.

Không cần tế luyện, không cần luyện hóa bốn mươi chín đạo tiên thiên thần cấm.

Ngay khi cầm vào tay, Khôn Hoa Thần Kiếm đã "cởi hết quần áo", tự động trở thành bản mệnh linh bảo của nàng.

Bốn mươi chín đạo tiên thiên thần cấm toàn bộ được mở ra.

Vọng Thư cầm kiếm, khóe miệng mỉm cười nhìn lên kiếp vân

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp đang giằng co với vầng sáng trên không.

Không phải chết nữa, thật tốt!

Nàng cảm thán một tiếng, tay phải cầm kiếm chỉ lên trời. "Trảm!" Trên Thái Âm tinh, một tiếng hét lớn vang lên.

Ngay khi tiếng hét vừa dứt, ngàn vạn đạo tiên quang màu xanh từ trên Khôn Hoa Thần Kiếm bắn ra.

Một đạo kiếm mang dài trăm vạn trượng xuất hiện.

Vọng Thư chém ra hai kiếm.

Một kiếm từ tây bắc Thái Âm tinh chém về phía đông nam.

Một kiếm từ tây nam Thái Âm tinh chém về phía đông bắc.

Hai đạo kiếm mang hợp lại, tạo thành một chữ "X" khổng lồ.

X-tự trảm!

Vọng Thư chỉ lĩnh ngộ sơ qua Kiếm chi pháp tắc trong ba ngàn pháp tắc, chưa từng tu luyện kiếm đạo.

Lúc này thi triển, hoàn toàn dựa vào uy lực của Khôn Hoa Thần Kiếm và ý chí của mình.

Với một kiếm này của Thái Âm Nguyệt Chủ, kiếp vân tất sẽ bị phá.

Đó là tín niệm của nàng. "Ầm ầm ầm ầm..." Hai đạo kiếm mang dài trăm vạn trượng xuyên qua vầng sáng thái âm chi khí, ngược dòng chém lên cột lôi kiếp.

Nơi nào kiếm mang đi qua, cột sáng tiêu tán. "Ầm ầm ầm ầm..." Giữa trời đất vang lên tiếng nổ dữ dội.

Tiếp đó, tiếng sấm vang dội suốt chín ngày chín đêm bỗng dưng ngừng lại.

Kiếm mang hình chữ X chia cả biển mây sấm sét và lôi trì khổng lồ thành bốn khối.

Kiếm mang công kích lôi trì, lôi trì tiêu tán, năng lượng biến mất.

Kiếm mang công kích dị tượng trong biển mây sấm sét, các dị tượng lần lượt tan vỡ.

Kiếm mang công kích tiên cung viễn cổ trên biển mây sấm sét, tiên cung trời long đất lở, cung điện sụp đổ.

Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, đã tan!

Vô tận tiên quang từ bốn phương tám hướng chiếu rọi, có tia sáng từ sâu trong tinh không, có tia sáng từ trên cửu thiên giáng xuống.

Vọng Thư nhắm mắt tắm mình trong đó.

Tiên quang trắng chiếu rọi cả Thái Âm tinh.

Trong khoảnh khắc, theo quy tắc thiên địa, Thái Âm tinh vốn không nên xuất hiện vào ban ngày bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

Lúc này đang là giữa trưa, Thái Dương tinh và Thái Âm tinh đều ở vị trí trung tâm, tỏa ra ánh sáng của riêng mình.

Không, ánh sáng của Thái Âm tinh còn rực rỡ hơn.

Trong một sát na, nguyệt hoa màu trắng còn chói mắt hơn cả ánh dương.

Nhưng không hề gây chói mắt, ngược lại còn dịu dàng, ôn nhu hôn lên thân thể chúng sinh Hồng Hoang.

Ức vạn vạn vạn vạn sinh linh đều đang chứng kiến cảnh tượng này.

Có kinh ngạc, có kinh hãi, có vui mừng, có rơi lệ...

Chúng sinh vạn tướng.

Trên Thái Dương tinh, trong tiên quang, một vị tiên tử mặc cung trang màu trắng từ trong vô tận tiên quang bước ra.

Chân trần, mái tóc dài đến eo, dung mạo tinh xảo tuyệt mỹ, trên người toát ra hàn ý, mang một loại khí chất thanh lãnh.

Vóc người cao gầy, một đôi chân dài miên man, ngực không lớn, chỉ khoảng cỡ C.

Đẹp nhất là đôi mắt của nàng, màu xanh thẳm, phảng phất bên trong có vạn thiên tinh thần, mê người đến cực điểm.

Sau lưng đeo một thanh tiên kiếm màu xanh da trời cực đẹp, càng làm tăng thêm vài phần anh khí. "Ngô danh Vọng Thư, Thái Âm Nguyệt Chủ." Vọng Thư tuyên cáo với thiên địa.

Trên Thái Âm tinh rực rỡ lập tức hiện ra hình ảnh của nàng, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nhìn thấy.

Sau đó, tất cả đều thất thanh, nín thở, chìm vào mê luyến điên cuồng.

Quá đẹp.

Sao lại có người phụ nữ đẹp đến vậy.

Thái Âm Nguyệt Chủ, vừa mới xuất thế, đã giành được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang.

Giữa trời đất, các đại thần tự cho mình là mỹ nhân đều trở nên thất sắc.

Vạn vật đều ảm đạm, so với nàng, ngay cả trời đất cũng mất đi vài phần màu sắc.

Mãi cho đến khi tiên quang tan đi, Thái Âm tinh ẩn mình, chúng sinh trời đất vẫn chậm chạp chưa hoàn hồn.

Chỉ một thoáng nhìn ngắn ngủi, cũng đủ để chúng sinh vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, không thể quên được ngày hôm đó, khoảnh khắc đó, cảnh tượng đó.

Từ đó, giữa trời đất có thêm truyền thuyết về Nguyệt Chủ, vô số người ngưỡng mộ còn trèo lên Thái Âm tinh, chỉ để được nhìn lại Nguyệt Chủ Vọng Thư một lần nữa.

Trong khoảnh khắc, càng nhiều đại thần nhớ lại hai kiếm mà Vọng Thư vừa chém vào Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp.

Trước đó, Vọng Thư chắc chắn đã dầu cạn đèn tắt.

Họ không thể nhìn lầm.

Lần này nàng kỳ tích độ qua đạo kiếp lôi cuối cùng, rất có khả năng là do thanh thần kiếm vọt ra từ trong Thái Âm tinh.

Thái Dương tinh có Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư.

Thái Âm tinh có thần kiếm vô danh.

Cấp Tiên Thiên Chí Bảo!

Nhiều đại thần suy nghĩ một lát liền đoán ra, tiếp đó là ngưỡng mộ, đỏ mắt, đố kỵ.

Tiên Thiên Chí Bảo a.

Hiện nay, những món đã hiện thế và được người đời biết đến chỉ có Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Kiếm.

Trong đó Tru Tiên Kiếm theo Ma tổ La Hầu thân vẫn đạo tiêu, biến mất không thấy, khả năng lớn là đang ở trong tay Đạo Tổ.

Các linh bảo khác, mạnh như Hà Đồ Lạc Thư, Nguyên Đồ A Tỳ, Địa Thư, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên, đều không phải là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Mặc dù giữa chúng và chí bảo chỉ chênh nhau một phẩm cấp.

Nhưng sự chênh lệch này lại là trời và đất.

Chí bảo, đã đứng ở đỉnh cao của Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 12

Sở hữu một kiện chí bảo, tức là có thể ngạo thị đại địa Hồng Hoang.

Yêu tộc Thiên đình có khí vận và khí tượng như ngày nay, có thể xưng bá trời đất, trong đó tác dụng của Hỗn Độn Chung có quan hệ rất lớn. "Thanh kiếm đó..." "Thanh kiếm đó..." Hi Hòa, Thường Hi lẩm bẩm, hận ý trong mắt càng thêm nồng đậm, trong lòng có vô tận hối hận.

Hối hận vô cùng!

Từ sau khi hóa hình, các nàng vẫn luôn phỏng đoán Thái Âm tinh có chí bảo bạn sinh.

Nhưng tìm khắp Thái Âm tinh, cũng không thể tìm thấy.

Vì vậy mới có ý niệm gia nhập Thái Dương tinh, giành được địa vị tôn quý và quyền hành vô thượng.

Bây giờ Thái Âm tinh thật sự xuất hiện chí bảo.

Một thanh thần kiếm cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Vọng Thư dầu cạn đèn tắt chỉ dựa vào uy lực của thần kiếm đã trảm diệt thiên kiếp.

Thần binh đó mạnh mẽ đến nhường nào, uy lực đến nhường nào.

Cứ như vậy, bị lợi ích nhất thời che mắt mà từ bỏ.

Nếu các nàng còn ở trên Thái Âm tinh.

Xét về thứ tự hóa hình, và mức độ nắm giữ quyền hành Thái Âm, thanh kiếm đó, đáng lẽ phải thuộc về các nàng.

Hi Hòa hối hận a, miệng đắng chát.

Trong lòng Thường Hi cũng không dễ chịu, hối hận tuôn trào như nước sông lớn chảy xiết.

Cuối cùng, hối hận toàn bộ chuyển hóa thành hận ý đối với Vọng Thư.

Nếu không phải con tiện nhân đó cướp đi quyền hành Thái Âm, pháp tắc Thái Âm... thì chí bảo đó, đáng lẽ phải thuộc về các nàng.

Nhìn Thái Âm tinh, các nàng hận thù vô cùng.

Trên mối thù trảm đạo, lại thêm một mối thù đoạt bảo.

So với các nàng, trên vẻ mặt ngưng trọng của Đế Tuấn, lại lóe lên một tia vui mừng. "Thần kiếm Tiên Thiên Chí Bảo, đáng lẽ phải thuộc về trẫm!" "Một tiểu gia hỏa mới hóa hình, sở hữu thanh kiếm này, đức không xứng vị." Hắn nhìn chằm chằm thanh thần kiếm màu xanh da trời sau lưng Vọng Thư, lòng tham không ngừng lóe lên.

Thái Nhất có chí bảo Hỗn Độn Chung, hắn sớm đã thèm thuồng không thôi.

Nhưng đó là huynh đệ, hắn sẽ không động tâm tư xấu.

Thần kiếm của Vọng Thư, không giống vậy.

Đó là thứ có thể mưu đoạt.

Thiên đế của Thiên đình có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, mới là Thiên đế thực sự.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng cần Thái Âm tinh nghe lệnh Thái Dương tinh.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy Thái Dương, Thái Âm hai tinh cầu nhật nguyệt làm trận nhãn, cộng thêm ba trăm sáu mươi lăm quần tinh tạo thành.

Thái Âm tinh không nghe hiệu lệnh, đại trận liền không thể bố trí.

Để đối kháng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, nhất định phải bố trí đại trận, việc này liên quan đến đại thế của Yêu tộc, không thể có sai sót. "Mang kiếm về." Đế Tuấn tâm niệm khẽ động, truyền một thần niệm vào một lệnh bài màu vàng.

Lệnh bài màu vàng phá không bay đi, đuổi theo yêu soái Anh Chiêu vừa mới xuất kích.

Thông tin Bạch Trạch truyền về trước đó nói Vọng Thư trước khi hóa hình chỉ có pháp lực Kim Tiên cảnh đại viên mãn, cho dù tư chất căn nguyên có tốt đến đâu, sau khi hóa hình cũng không quá Thái Ất Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Với năng lực của Anh Chiêu, có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Không, không ổn thỏa.

Đế Tuấn khẽ nheo mắt, nhìn về phía đại yêu Thương Dương đang đứng yên lặng một bên.

Một nữ tử tuyệt mỹ vóc người cao gầy, mặc nghê thường vũ y, đang mân mê cây trâm ngọc xanh trong tay, ánh mắt khó dò, dường như không quan tâm đến mọi chuyện.

Cũng là một trong thập đại yêu thánh. "Đại yêu Thương Dương nghe lệnh, mệnh ngươi mau đến Thái Âm tinh hiệp trợ đại quân của Anh Chiêu, diệt trừ Nguyệt Chủ." Đế Tuấn lạnh lùng hạ lệnh. "Nặc!" Nữ tử vũ y cúi người lĩnh mệnh, hóa thành một đạo thanh quang, nhanh chóng bay ra khỏi thiên môn, cuối cùng thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy.

Ở chỗ các đại năng Hồng Hoang khác, cũng đều có mưu đồ riêng.

Vì Tiên Thiên Chí Bảo hiện thế, tâm của rất nhiều đại năng đã loạn rồi...

Thái Âm tinh.

Vọng Thư không biết mình đã gây ra sóng gió lớn đến mức nào ở Hồng Hoang. "Cảm tạ Thiên đạo khảo nghiệm, Vọng Thư bái tạ." Nói xong, nàng cúi người hành lễ.

Lễ phép một chút, dù sao cũng tốt hơn.

Một lần lạ, hai lần quen, nhỡ lần sau lại gặp khảo nghiệm của Thiên đạo, nó nương tay một chút, thì chút lễ số bỏ ra này cũng đáng.

Xuyên việt đến Hồng Hoang, Vọng Thư mới không đi làm chuyện nghịch thiên vớ vẩn.

An an ổn ổn, thật thà cẩu thả sống không được sao?

Cứ phải nhảy ra, nói với toàn thể chúng sinh Hồng Hoang: Đúng vậy, ta muốn gây sự, ta muốn phản thiên, muốn diệt các ngươi... não có vấn đề.

Loại xuyên việt giả này, đáng bị người ta trấn sát ngay từ đầu. "Xoạt!" Vọng Thư khóe miệng mỉm cười, thân ảnh lóe lên, đã ở trong hố sâu.

Lúc này nàng đã hóa thành hình người, không còn là thân hình to lớn ngàn trượng, cái hố sâu vốn cực kỳ chật hẹp, trải nghiệm bế quan cực tệ, lúc này nhìn lại lại rộng rãi.

Ở đây bế quan gần năm trăm năm, không hiểu sao, lại có một chút tình cảm. "Tuy đã thành Đại La Kim Tiên, nhưng không thể không khai tịch Vĩnh Hằng Quốc Độ được." Đúng vậy, cảnh giới của nàng đã là Đại La Kim Tiên cảnh, chân linh hóa thành tiên thiên bất diệt linh quang, thực sự nhảy ra khỏi trường hà vận mệnh, được đại tiêu dao.

Kiếp số Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, đồng dạng cũng là đại tạo hóa.

Trong vô tận tiên quang, nàng được đại cơ duyên.

Không chỉ thương thế trong Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp được phục

hồi hoàn toàn.

Mà cảnh giới cũng tiến bộ vượt bậc.

Trực tiếp từ Kim Tiên cảnh viên mãn, nhảy vọt lên Đại La Kim Tiên cảnh sơ kỳ, vượt qua một đại cảnh giới.

Tạo hóa lớn hơn nữa là ở việc tu luyện nhục thân.

Trải qua lôi kiếp rèn luyện, cảnh giới nhục thân vững vàng tiến vào Đại La Kim Tiên cảnh trung kỳ, tiết kiệm được hàng ngàn vạn năm khổ tu.

Nguyên thần cũng trở nên cực kỳ ổn cố.

Tóm lại, toàn thân Vọng Thư sau khi trải qua sự tẩy lễ của Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, căn cơ vốn đã đỉnh tiêm, nay lại càng thêm dày đặc.

Giống như được ngàn vạn lần rèn luyện.

Chưa kể còn được Khôn Hoa Thần Kiếm loại chí bảo này.

Tóm lại là lời to.

Lúc này, Vọng Thư ngồi xếp bằng trong hố sâu.

Trạng thái bế quan quen thuộc lại quay về.

Nhưng, nàng cũng không tiến vào trạng thái bế quan.

Nàng đưa tâm thần chìm vào trung đan điền.

Trong pháp tu luyện tiên đạo, Thái Ất Huyền Tiên cần khai tịch Vĩnh Hằng Quốc Độ, như vậy mới có thể lấy Vĩnh Hằng Quốc Độ làm cơ sở, bắt đầu siêu thoát trường hà vận mệnh, thành Đại La Kim Tiên.

Bước này đã bị Vọng Thư dùng nội tình hùng hậu nhảy qua.

Nhưng nàng cũng không muốn từ bỏ bước này.

Vĩnh Hằng Quốc Độ, diệu dụng vô cùng.

Chương 13

Đây là căn bản để Thái Ất Kim Tiên có thể nghiền ép Kim Tiên cảnh.

Giữa lúc vung tay, liền có sức mạnh của một thế giới, cực kỳ khủng bố.

Vĩnh Hằng Quốc Độ cường đại, sẽ phản bổ lại người sáng tạo, theo thời gian trôi đi, càng ngày càng mạnh.

Pháp khai tịch Vĩnh Hằng Quốc Độ, có hai loại, một loại là thể ngoại khai tịch, một loại là thể nội khai tịch.

Thể ngoại khai tịch là tìm một kiện linh bảo, hoặc một tòa cung điện, thậm chí là hồ nước, núi sông, tảng đá, để khai tịch Vĩnh Hằng Quốc Độ bên trong.

Yêu cầu thấp.

Đây là lựa chọn của đại đa số tu sĩ Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Bởi vì nằm ngoài cơ thể, Vĩnh Hằng Quốc Độ có thể hấp thu linh khí giữa trời đất Hồng Hoang để nuôi dưỡng chúng sinh trong quốc độ.

Rất nhàn tâm, kiểu nuôi thả.

Nhược điểm là Vĩnh Hằng Quốc Độ sẽ trở thành mệnh môn của tu sĩ Thái Ất Kim Tiên cảnh, một khi Vĩnh Hằng Quốc Độ này bị địch nhân biết được và tấn công, nhẹ thì hủy giới trọng thương hấp hối, nặng thì ngay cả chân linh cũng không thoát khỏi số phận.

Chỉ có siêu thoát thành Đại La Kim Tiên, mới có thể giải thoát.

So với đó, loại thể nội khai tịch khác an toàn hơn nhiều.

Một, vì khai tịch bên trong cơ thể, có bất kỳ động tĩnh gì, sẽ biết ngay lập tức.

Hai, cho dù gặp nguy hiểm chí mạng, cũng có thể tùy thời chuyển Vĩnh Hằng Quốc Độ ra ngoài.

Chỉ là nhược điểm cũng lớn, đầu tiên phương pháp này cực khó, cần đại nghị lực, đại ngộ tính mới có thể khai tịch.

Thứ hai, chúng sinh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ trong cơ thể, cần tu sĩ dùng linh khí hấp thu được để nuôi dưỡng, lâu dài về sau, lượng thiên địa linh khí cần thiết sẽ là một con số kinh thiên.

Cuối cùng, tỷ lệ thành công của pháp này nhỏ, ngay cả đại năng giả cũng rất ít người tu luyện.

Vọng Thư tự nhiên chọn phương pháp thứ hai.

Về phần nguyên nhân, không có gì, chỉ là chứng ám ảnh cưỡng chế tái phát thôi.

Hiện tại trong tu luyện cơ thể, hạ đan điền tích lũy thái âm pháp lực hóa thành vô tận khí hải, thượng đan điền nguyên thần chân linh ngụ trong đó, chỉ có trung đan điền trống rỗng.

Là một bệnh nhân ám ảnh cưỡng chế, sao có thể nhịn được?

Vị trí này trên huyệt vị gọi là Giáng Cung Kim Khuyết, lại gọi là Đàn Trung huyệt.

Nhất định phải sắp xếp cho nó!

Xem lại một lần nữa pháp khai tịch thế giới trong 《Thái Âm Cổ Kinh》, Vọng Thư nhắm đôi mắt đẹp lại. "Hỗn độn mông lung, vũ trụ hồng hoang, khai!" Trong cơ thể nàng vang lên một giọng nói thanh lãnh.

Vọng Thư thần niệm khẽ động, trong Giáng Cung trung đan điền

xuất hiện một kỳ điểm, ngay khi giọng nói vừa dứt, kỳ điểm nổ tung, tiên quang rực rỡ, giống như vụ nổ lớn khi vũ trụ khai tịch.

Tiếp đó, vũ trụ bắt đầu nhanh chóng khuếch trương, nuốt chửng vô số hư không xung quanh.

Chuyện huyền diệu xảy ra trong cơ thể, lại không hề ảnh hưởng đến nhục thân.

Năng lực của Đại La Kim Tiên, đã giới hạn mọi thứ trong Giáng Cung.

Ngực Vọng Thư lấp lánh tiên quang rực rỡ, bên trong đang xảy ra biến đổi kinh thiên.

Trong chốc lát, một thế giới mờ mịt xuất hiện.

Thần niệm đầu nhập vào trong đó, một vùng đất, quy mô ban đầu ước chừng chỉ bằng hệ mặt trời kiếp trước.

Là thời kỳ Hỗn Độn sơ khai.

Tâm niệm khẽ động, vô số thái âm chi khí trong cơ thể tràn vào, hóa thành vật chất Hỗn Độn.

Tiếp đó, Vọng Thư bố trí pháp tắc, ba ngàn pháp tắc lĩnh ngộ ở Kim Tiên cảnh lúc này phát huy tác dụng.

Toàn bộ tiến vào Hỗn Độn trong cơ thể, hóa thành ba ngàn pháp tắc khi trời đất sơ khai.

Sau này tất cả sinh linh bên trong, đều phải tuân theo ba ngàn pháp tắc.

Ba ngàn pháp tắc tiến vào, không gian Hỗn Độn nhanh chóng ổn định lại.

Tiếp đó, nguyên thần của Vọng Thư tiến vào trong đó, trong chớp mắt thân ảnh biến lớn, hóa thành cự nhân.

Khôn Hoa Thần Kiếm xuất hiện trong tay nàng.

Hỗn độn khai tịch, bước tiếp theo là khai thiên.

Lần khai thiên này không giống như Bàn Cổ khai thiên, đơn giản hơn vô số lần.

Nhưng đồng dạng cực khó, đây là điểm khó nhất của pháp khai tịch trong cơ thể.

Pháp tắc lĩnh ngộ ở Kim Tiên cảnh càng nhiều, độ khó khai tịch thế giới càng cao.

Nhưng, lợi ích và hồi báo thành tỷ lệ thuận, Vĩnh Hằng Quốc Độ có pháp tắc càng viên mãn, tỷ lệ trở thành thế giới hoàn mỹ càng lớn.

Thế giới hoàn mỹ, lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến việc chứng đạo Hỗn Nguyên sau này, Hỗn Nguyên như nhất cảnh. "Khai!" Cự nhân Vọng Thư lạnh lùng hét một tiếng, một kiếm chém ra trong Hỗn Độn.

Nàng đã tu luyện chiến kỹ khai thiên, đối với việc khai thiên rất quen thuộc.

Chỉ thấy một đạo kiếm mang màu xanh cắt đôi không gian, giống như một con dao thái cắt đôi quả trứng luộc.

Trong khoảnh khắc, trời sáng, thanh khí bay lên hóa thành bầu trời, trọc khí hạ xuống hóa thành đại địa. "Không tệ." Vọng Thư gật đầu.

Khai tịch Vĩnh Hằng Quốc Độ thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Thực ra cũng phải thôi.

Trạng thái hiện tại của nàng, giống như đại hào cấp đầy đi làm nhiệm vụ tiểu hào, đương nhiên sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tâm niệm khẽ động, pháp lực trong cơ thể tràn vào Vĩnh Hằng Quốc Độ, hóa thành linh vũ, không ngừng rơi xuống trong toàn bộ

quốc độ. "Tiếp theo, thế giới này cần diễn hóa." Vọng Thư khẽ nói.

Tiếp theo, trong thế giới sẽ sinh ra vi sinh vật, sau đó vi sinh vật sẽ chuyển hóa thành động thực vật, nhưng đó đều là chuyện của rất lâu sau này, cần thời gian.

Nàng đưa tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý vào trong đó, lại điều chỉnh tỷ lệ thời gian thành 100:1 so với thế giới Hồng Hoang, rồi thoát ra.

Tức là thời gian trong Vĩnh Hằng Quốc Độ nhanh gấp một trăm lần Hồng Hoang, một năm Hồng Hoang bằng một trăm năm Vĩnh Hằng Quốc Độ, đây là cực hạn mà pháp tắc thời gian nàng lĩnh ngộ hiện tại có thể đạt được.

Làm xong tất cả, Vọng Thư chuẩn bị tiến vào bế quan.

Mới vào Đại La Kim Tiên, cẩu thả là tốt nhất, chưa có trình độ vô địch.

Xa không nói, Đế Tuấn, Thái Nhất, bây giờ gặp cũng chỉ có chạy.

Ai, sinh tồn không dễ, nên trân trọng.

Vọng Thư cảm thán một tiếng, nhắm đôi mắt đẹp lại.

Đúng lúc này, một âm thanh khác thường truyền vào tai nàng.

Vọng Thư thần thức theo ánh trăng dò xét trời đất, chỉ thấy phía xa chân trời, vô số yêu quân đang cưỡi mây.

Vì có đại năng thu liễm khí tức, thân hình, nên nàng không phát hiện ra ngay từ đầu.

Trong yêu quân, yêu khí ngút trời, đều mặc bảo giáp, khí tức cường đại.

Chính giữa, có một lá cờ lớn, trên viết: Yêu soái Anh Chiêu.

Dưới cờ là một yêu tướng mặc giáp bạc, mặt mày âm u, đôi mắt như mắt hổ, cực kỳ đáng sợ, sau lưng có đôi cánh đen. "Yêu soái Anh Chiêu..." Vọng Thư cảm thấy một chút nguy hiểm.

Trong yêu quân, người mang lại cảm giác tương tự còn có một người khác, đứng bên cạnh Anh Chiêu, là một nữ tử vũ y. "Đại La Kim Tiên sao?" Vọng Thư cau mày.

Hai vị Đại La Kim Tiên, quả thực không dễ đối phó.

Đại La Kim Tiên siêu thoát trường hà vận mệnh, một lần chứng vĩnh viễn chứng, chỉ cần có người nhớ đến sự tồn tại của họ là có thể phục sinh.

Muốn giết chết cũng cực khó, cần phải đồng thời chém đi quá khứ, hiện tại, vị lai của họ, tất cả dấu vết tồn tại.

Cho dù giết chết, cũng không phải chết thật, mà là đày họ đến nơi vĩnh kiếp, đợi đến đại kiếp mạt pháp diệt thế, vẫn có thể phục sinh xuất thế.

Nhưng muốn thu thập, cũng có biện pháp.

Chương 14

Đơn giản nhất, khiến họ cầu sinh không được, cầu tử không xong.

Phong Thần Bảng chính là loại tác dụng này.

Giam cầm tiên thiên bất diệt linh quang của Đại La Kim Tiên vào trong Phong Thần Bảng, từ đó Đại La Kim Tiên trong bảng không chỉ pháp lực, đại đạo không thể tiến bộ, mà ngay cả tự do cũng bị khống chế.

Đối với tất cả Đại La có sinh mệnh vĩnh hằng, quả thực là sự hành hạ phi nhân, đau khổ vô cùng. "Ha, diệt một đám, lại đến một đám." "Yêu tộc... chẳng lẽ thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt?" "Phải ra tay độc ác một lần." Ánh mắt Vọng Thư lóe lên một tia sát ý, trong lòng nàng có ngọn lửa giận.

Yêu tộc hết lần này đến lần khác tìm chuyện, thật sự coi nàng là bùn nhão, dễ bắt nạt sao.

Trong lòng nghĩ vậy, Vọng Thư đứng dậy, một bước bước ra, khi xuất hiện lại, đã ở trên bề mặt Thái Âm tinh.

Diệu dụng của không gian pháp tắc, sau khi tiến vào Đại La, Vọng Thư đã có thể thi triển không gian thuấn di, chỉ là pháp tắc lĩnh ngộ còn nông cạn, khoảng cách khá ngắn. "Khôn Hoa, trảm!" Vọng Thư khóe miệng cười lạnh, hét lên một tiếng, Khôn Hoa Thần Kiếm từ sau lưng bay ra, thanh trường kiếm tuyệt mỹ màu xanh da trời theo tâm niệm của nàng chém về phía chỉ định.

Nàng cũng không nói nhiều với Yêu tộc.

Muốn chiến thì chiến, cần gì nhiều lời lảm nhảm trước khi khai chiến. "Ầm!" Khôn Hoa chém ra một kiếm mang, dài đến trăm vạn

trượng, xé rách cả bầu trời, chấn động hư không.

Mang theo thế công lăng lệ vô cùng, cực nhanh chém về phía đại quân Yêu tộc.

Hủy diệt!

Tử vong!

Yên diệt!

Nơi kiếm mang đi qua, không gian vỡ nát từng tấc, từng cái hố đen nhỏ xuất hiện.

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên hiện tại của Vọng Thư, kiếm mang chém ra, uy lực so với lúc độ kiếp còn mạnh hơn ngàn vạn lần không chỉ.

Một kiếm, có cảm giác thiên địa tịch diệt.

Gia trì tốc độ pháp tắc, tốc độ cũng cực nhanh.

Ánh trăng nhanh bao nhiêu, kiếm mang nhanh bấy nhiêu!

Chỉ thấy kiếm quang màu xanh lóe lên, cả trời đất là kiếm quang màu xanh.

Trăm vạn yêu quân chưa kịp đến gần Thái Âm tinh, đã bị kiếm mang chém nát, nuốt chửng.

Lần này còn thảm hơn, không chỉ không kịp lộ ra vẻ mặt sợ hãi, tiếng kêu đau đớn, mà ngay cả mảnh vỡ thi thể cũng không lưu lại.

Một kiếm, chém giết trăm vạn yêu binh.

Chỉ có hai vị Đại La chạy thoát khỏi kiếm mang, nhưng cũng bị trọng thương.

Vẻ mặt đầy sợ hãi, kinh ngạc nhìn Nguyệt Chủ đột nhiên xuất hiện.

Chiến lực giữa Đại La Kim Tiên và Đại La Kim Tiên cũng không giống nhau.

Vọng Thư với ba ngàn pháp tắc, Bàn Cổ luyện thể pháp, Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp trực tiếp nhập Đại La Kim Tiên, lại thêm Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm... chiến lực của nàng khủng bố đến cực điểm.

Biến động năng lượng mạnh mẽ, lại lần nữa thu hút ánh mắt của nhiều đại năng Hồng Hoang.

Lần này không còn tâm tình xem kịch nữa, liên tục cảm thán.

Yêu tộc thật biết tìm chết, lại đi chọc giận Nguyệt Chủ.

Lần này thì hay rồi, lại mất trăm vạn yêu binh.

Kiếm đó sao có thể...

Yêu soái Anh Chiêu thuấn di ra xa vạn trượng, lơ lửng đứng yên.

Nhớ lại một kiếm đột ngột vừa rồi, y vẫn còn sợ hãi.

Kiếm mang tịch diệt thuần túy, bên trong có đại khủng bố.

Hoàn toàn không giống như một sinh linh mới hóa hình có thể chém ra.

Càng giống như một đòn tấn công của một Đại La lâu năm.

Đơn giản, trực tiếp, cuồng bạo, thuần túy, không hề lưu lại hậu thủ.

Thần sắc y ngưng trọng nhìn Nguyệt Chủ.

Nữ nhân tuyệt mỹ đang đứng bình tĩnh trên Thái Âm tinh, mây nhạt gió nhẹ, tựa như có khí chất không linh phiêu diêu.

Khó có thể tưởng tượng đòn tấn công lăng lệ, khủng bố, cuồng bạo như vậy lại xuất phát từ tay một tiên tử không thực khói lửa nhân

gian.

Nhưng... chỉ một kiếm, Anh Chiêu đã biết rõ sự đáng sợ của nàng.

Sự cường đại của Nguyệt Chủ vượt xa tưởng tượng của y.

Một kiếm đó, sát na thanh quang rực rỡ, thực sự quá đáng sợ.

Trên ngực yêu soái chảy ra tiên huyết màu đen, đó là vết thương do kiếm mang vừa rồi gây ra, tại miệng vết thương không ngừng có tiên quang màu xanh lưu chuyển, không ngừng hủy diệt sinh cơ tại miệng vết thương, ức chế sự phục hồi.

Cho dù với năng lực của Đại La Kim Tiên, loại vết thương này cũng khó mà lành lại.

Bên kia, trạng thái của vũ y yêu thánh Thương Dương cũng không khá hơn Anh Chiêu.

Vì cảnh giới tu vi kém Anh Chiêu một chút, thương thế của nàng còn nặng hơn, không chỉ trên nhục thân có một vết thương lớn, mà ngay cả nguyên thần cũng bị tổn thương. "Phụt!" Thương Dương mặt mày trắng bệch phun ra một ngụm tiên huyết màu vàng kim.

Đôi mắt đẹp ngưng thị nhìn Nguyệt Chủ Vọng Thư, trong con ngươi có một tia sợ hãi. "Thật đáng sợ!" Đúng vậy, đáng sợ.

Trong lòng Thương Dương dấy lên nỗi sợ hãi.

Từ sau khi Đạo Tổ giảng đạo, Vu Yêu hai tộc đã tiến hành mấy lần đại chiến.

Nhưng chưa có lần nào, có một kiếm nào gây ra thương tổn lớn như vậy.

Trong Thiên đình Yêu tộc, cũng chưa có lần nào tổn thất lớn bằng tổn thất do một kiếm này gây ra.

Trăm vạn tinh nhuệ yêu quân chết sạch, một mảnh giáp cũng

không còn.

Điều khiến Thương Dương cảm thấy khủng bố và đáng sợ nhất, là tốc độ tiến bộ của Nguyệt Chủ.

Sinh linh bình thường, từ khi hóa hình tu luyện đến Đại La Kim Tiên, không ai không cần tốn hàng trăm nguyên hội thời gian.

Đó là trong trường hợp thiên phú, cơ duyên, tư chất, vận khí đều tốt đến cực điểm.

Căn cơ tốt như Đế Tuấn, Thái Nhất, hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên, tu thành Đại La cũng mất chín nguyên hội.

Trưởng thành đến chiến lực của Đại La lâu năm, cũng mất ba nguyên hội.

Nhưng Nguyệt Chủ thì sao, vừa mới hóa hình, đã là Đại La Kim Tiên.

Bước vào Đại La Kim Tiên, lần đầu ra tay, đã có chiến lực của Đại La lâu năm.

Đáng sợ đến nhường nào!

Khủng bố đến nhường nào!

Đơn giản không phải người! "Không hổ là Nguyệt Chủ hóa hình từ Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp trong truyền thuyết." Thương Dương có chút sợ rồi.

So với những kẻ hack này, mình giống như quái vật hoang dã, có thể bị tùy ý tàn sát.

Miệng đắng chát.

Căn cơ tốt, quan trọng đến vậy sao?

Rõ ràng căn cơ Phượng tộc cũng không tệ, vì sao lại không bằng

Nguyệt Chủ.

Rút lui thôi, trạng thái toàn thịnh còn không đánh lại, huống chi là trạng thái trọng thương như bây giờ.

Thần thức quét về phía Anh Chiêu, hai người thần thức truyền âm, phát hiện Anh Chiêu cũng có ý niệm tương tự.

Chương 15

Hai người nhìn nhau, cười khổ.

Không phải sợ chết.

Mà là chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Cho dù liều mạng, cũng không đánh lại a.

Những ý niệm này chỉ trong một thoáng, cách lúc kiếm mang trăm vạn trượng bùng nổ, chỉ mới qua một thoáng. "Đi!" "Rút!" Anh Chiêu, Thương Dương sắc mặt biến đổi, đồng thanh nói.

Vọng Thư bật cười.

Đi?

Muốn đi là đi sao.

Coi Thái Âm tinh là nơi nào, quán net sao?

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, thần sắc hơi lạnh, tay phải niết kiếm chỉ dựng trước ngực. "Trảm!" Dưới giọng nói thanh lãnh, Khôn Hoa Thần Kiếm mang theo thanh quang, xoay một vòng trên không, tiếp đó dựng thẳng, lại một đạo kiếm mang nghiêng trời giáng xuống.

Kiếm mang trăm vạn trượng mênh mông, cắt phá không gian chém về phía hai con đại yêu.

Một đạo kiếm mang đã dùng hết toàn bộ pháp lực của Vọng Thư.

May là pháp lực của Đại La Kim Tiên gần như vô cùng vô tận, một niệm là pháp lực có thể khôi phục.

Một kiếm này, so với kiếm mang trước đó còn khủng bố hơn.

Trên kiếm mang màu xanh xuất hiện thêm kiếm mang màu đen, đó

là năng lượng đạt đến mức cực hạn, triệt để phá vỡ không gian.

Kiếm rất nhanh, tốc độ như nguyệt hoa.

Đồng thời, ôm ý niệm ra tay là phải giết chết, Vọng Thư đã thêm hai lớp bảo hiểm cho đòn tấn công.

Một kim một tử, hai đạo quang mang từ trong cơ thể vọt ra.

Tỏa ra bảo quang, hóa thành quang ảnh, phân biệt tấn công hai yêu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu và Nguyệt Tinh Luân.

Trong tiên quang, chúng cũng đã được phục hồi.

Anh Chiêu, Thương Dương lộ vẻ tuyệt vọng, nguy cơ sinh tử lớn xuất hiện trong lòng, nguyên thần không ngừng cảnh báo.

Nhưng trong kiếm mang có sức mạnh kỳ dị, đã phong cấm không gian.

Đó là không gian pháp tắc, một trong những pháp tắc đỉnh tiêm trong ba ngàn pháp tắc, một trong những pháp tắc khó lĩnh ngộ nhất.

Không ngờ Nguyệt Chủ ngay cả không gian pháp tắc cũng lĩnh ngộ rồi.

Chết không oan!

Anh Chiêu, Thương Dương lần lượt thi triển thủ đoạn phòng ngự, hoặc hóa thành nguyên hình, hoặc tế ra pháp bảo.

Nhưng đều không ôm hy vọng phòng ngự được đòn tấn công này.

Một kiếm này, quá ác, quá tuyệt, quá độc, quá khủng bố.

Mức độ sức mạnh có lẽ đã đạt đến trình độ Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Khủng bố vô cùng!

Uy lực tuyệt luân!

Vì sao phải đến Thái Âm tinh?

Hai vị yêu thánh trước khi chết, ý niệm trong lòng lóe lên, vô cùng hối hận.

Cảnh tuyệt vọng này, chỉ có Đế Tuấn hoặc Thái Nhất ra tay, mới có khả năng cứu được.

Nhưng liệu họ có ra tay không?

Anh Chiêu, Thương Dương nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Đúng lúc này, một âm thanh vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang vang lên. "Vọng Thư, phóng tứ!" Cùng với âm thanh, một chiếc chuông lớn cổ xưa màu vàng huyền xuất hiện bên ngoài Thái Âm tinh.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung đang tỏa ra hào quang ngũ sắc, với uy năng vô cùng chấn nhiếp vũ trụ.

Vọng Thư sắc mặt bình tĩnh, trong lòng cảnh giác cao độ.

Mẹ kiếp.

Hỗn Độn Chung xuất hiện.

Đông Hoàng Thái Nhất còn xa sao?

Đông Hoàng Thái Nhất, một trong tứ hoàng của Yêu tộc, Kim Ô Thái Dương tinh hóa hình, tiên thiên căn cước đỉnh tiêm, bạn sinh chí bảo Hỗn Độn Chung.

Nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, một người dưới vạn người trên ở Yêu tộc Thiên đình.

Nổi danh lừng lẫy ở Hồng Hoang.

Danh của người, bóng của cây.

Đây là một kẻ tàn nhẫn.

Cũng là một đối thủ cực kỳ khó đối phó.

Năm trăm năm trước, khi Vọng Thư chưa hóa hình, nghé con mới sinh không sợ hổ, không cảm thấy Đế Tuấn, Thái Nhất có gì lợi hại.

Nhưng theo tu hành ngày càng sâu, con đường tu hành đi càng nhiều, càng cảm thấy tu hành chi đạo sâu không lường.

Thái Nhất có thể tạo dựng uy danh chí cường giả Yêu tộc ở Hồng Hoang, không phải là hạng dễ đối phó.

Điều duy nhất có thể may mắn, là thời gian lúc này là sau lần giảng đạo thứ nhất của Đạo Tổ, pháp thành thánh vẫn chưa được Đạo Tổ giảng ra.

Trên Đại La Kim Tiên cảnh không có đường, Chuẩn Thánh cảnh chưa mở.

Cho dù Thái Nhất có mạnh đến đâu, cũng không quá Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Cùng lắm là pháp lực, thần thông, so với Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn bình thường thì hùng hậu mạnh mẽ hơn.

Vọng Thư lóe lên mấy đạo ý niệm, cảnh giác nhìn Hỗn Độn Chung.

So với trước đây, đã có thêm vài phần tính toán.

Không phải sợ, mà là cẩn thận.

Có lẽ đây là trưởng thành.

Nhưng, từ "phóng tứ" này, càng nghe càng thấy chói tai.

Hừ, phóng tứ?

Ta đường đường Thái Âm Nguyệt Chủ phải nghe lệnh Đông Hoàng Thái Nhất sao. "Thái Nhất, ngươi mới phóng tứ!" "Ngươi và Đế Tuấn năm lần bảy lượt phái người đến Thái Âm tinh của ta." "Thật không biết xấu hổ!" "Đúng là đồ không ra gì!" "Ti tiện vô sỉ!"

"Tổ tiên không dạy dỗ!" "Coi Thái Âm tinh của ta dễ bắt nạt sao?" Vọng Thư mặt lạnh như tiền, mắng xối xả.

Miệng lưỡi nhanh chóng chiếm lĩnh thế thượng phong, nếu không phải vì sử dụng đại pháp "Tổ An"* có hại cho hình tượng tiên tử tuyệt mỹ vừa mới thiết lập, nàng sẽ không ngần ngại bật chế độ Tổ An.

Luận về tu vi, quả thực không bằng chí cường giả Yêu tộc, đại năng Hồng Hoang.

Nhưng luận về chửi nhau, nàng là dân chuyên khu Tổ An, chưa từng thua kém bất kỳ ai.

Một trăm Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phải đối thủ.

Chỉ cần gõ phím.

Vạn thiên lời mắng tuôn ra, đảm bảo không trùng lặp.

Việc này, vốn dĩ nàng cũng chiếm lý.

Thiên địa có thể chứng giám.

Các đại năng Hồng Hoang cũng đã thấy.

Yêu tộc không thể chối cãi.

Vọng Thư thầm lẩm bẩm.

Chương 16

Đồng thời đòn tấn công lăng lệ của nàng cũng không dừng lại. "Ầm!" Kiếm mang trăm vạn trượng cực nhanh, oanh kích lên thủ đoạn phòng ngự của Anh Chiêu và Thương Dương.

Hai lớp hộ thuẫn bị phá vỡ trong chớp mắt.

Lúc này, Hỗn Độn Chung bao phủ xuống, trấn áp không gian.

Nhưng đòn tấn công của Khôn Hoa Thần Kiếm cũng là cấp Tiên Thiên Chí Bảo, đòn tấn công của nó đã vượt qua không gian.

Ầm!

Kiếm mang chém lên người Anh Chiêu, nuốt chửng toàn bộ y.

Trong quang hoa rực rỡ, hiện ra khuôn mặt tuyệt vọng kinh hãi, méo mó đến cực hạn.

Cho dù Hỗn Độn Chung xuất hiện, cũng không thể cứu được y.

Không cam tâm!

Hận!

Nhưng không có bất kỳ tác dụng gì.

Tiếp đó, dưới kiếm mang, y hóa thành tro bụi, thân vẫn đạo tiêu.

Nhục thân, nguyên thần đều bị diệt, chỉ có tiên thiên bất diệt linh quang tiến vào trong Hỗn Độn Chung.

Sau này sẽ phục sinh, nhưng muốn tu lại về Đại La Kim Tiên, lại cần ít nhất mười nguyên hội thời gian.

Tiên thiên căn cước bị chém, tìm lại căn cước đỉnh tiêm là một việc cực kỳ khó khăn, độ khó tu lại còn xa hơn thế.

Bên kia, nơi yêu thánh Thương Dương đang ở, kiếm mang và Hỗn Độn Chung giao kích, quấn lấy nhau.

Năng lượng xung kích mạnh mẽ phá vỡ không gian, trong sát na một đạo kim quang trà trộn vào.

Kim quang lóe lên, yêu thánh Thương Dương biến mất không còn tăm hơi.

Không hề tốn sức, đã thu con đại yêu này vào trong.

Chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong không chỉ có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, mà còn có năng lực tước đoạt tu vi, thu người, nhốt người.

Trong chốc lát, hai vị yêu thánh đều bị trừ khử, một bị giết, một bị bắt.

Thảm liệt vô cùng. "Ngươi, phóng tứ!" Đông Hoàng Thái Nhất từ trong hư không bước ra, mặt mày tái xanh.

Hắn nhìn chằm chằm Vọng Thư, hai mắt phẫn nộ, như muốn phun ra lửa.

Khi Vọng Thư đột nhiên xuất hiện trên bề mặt Thái Âm tinh chém ra một kiếm đó, ở xa trên đỉnh Bất Chu Sơn, hắn đã thầm kêu không ổn, lập tức lên đường lao đến.

Với năng lực của Đại La Kim Tiên, chỉ cần vài niệm thời gian đã đến gần.

Nhưng không kịp, khoảng cách còn xa vạn dặm, chỉ đành tế ra Hỗn Độn Chung.

Hắn muốn dùng Hỗn Độn Chung phá vỡ không gian, với uy năng vô thượng cứu hai vị yêu thánh.

Ngoài ra, trong lòng hắn cũng có ý nghĩ Hỗn Độn Chung xuất hiện, Vọng Thư thấy sẽ dừng tay.

Dù sao Hỗn Độn Chung cũng là chiêu bài của hắn, đại năng Hồng Hoang ai mà không biết.

Hỗn Độn Chung, đại diện cho hắn.

Bất kể là kiêng kỵ, hay nể mặt, đều sẽ dừng tay.

Nhưng không ngờ, Vọng Thư không hề lưu thủ, cũng không nể mặt.

Trực tiếp hạ sát thủ, một giết một bắt hai yêu thánh.

Thái Nhất tức điên!

Hung hăng nhìn Vọng Thư, sát ý trong lòng sôi trào.

Nguyệt Chủ, phải chết! "Đang!" Tiếng chuông trầm nặng vang lên, bên trong có vô cùng đạo vận cổ xưa.

Hỗn Độn Chung vang lên, đang hồi ứng suy nghĩ của Thái Nhất.

Nó đối với Nguyệt Chủ Vọng Thư không có ý kiến, chỉ là bị Khôn Hoa Thần Kiếm kích thích.

Thời Hỗn Độn, kiếm của một kẻ chưởng khống Thái Âm pháp tắc nhỏ bé chẳng phải là bại tướng dưới tay chủ nhân Bàn Cổ của nó sao.

Bây giờ, trong tay chủ nhân mới, lại ngông cuồng rồi.

Dám tạo phản!

Phải dạy dỗ!

Bên trong Hỗn Độn Chung, chỉ có chuông linh ý thức mông lung bất mãn, vô cùng bất mãn. "Keng!" Tiếng kiếm ngân của Khôn Hoa Thần Kiếm vang lên, thân kiếm màu xanh da trời tiên quang đại phóng, cùng Hỗn Độn Chung tranh phong tương đối.

Hỗn Độn Chung khiêu khích, nó đã cảm ứng được.

Không phục thì chiến!

Khát vọng một trận chiến, chém nát cái chuông đó.

Lúc này, chính là Thái Nhất đối với Vọng Thư.

Khôn Hoa Thần Kiếm đối với Hỗn Độn Chung.

Đại chiến Đại La Kim Tiên sắp nổ ra.

Một trận đại chiến giữa Nguyệt Chủ và Nhật Chủ.

Các đại năng Hồng Hoang đang chú ý nơi này đều kinh hãi, ngay cả hô hấp cũng gấp gáp hơn mấy phần.

Chúng sinh Hồng Hoang run rẩy.

Này, hai người có thể đừng chơi lớn như vậy không!

Sắp điên rồi sao.

Thái Dương chiến Thái Âm.

Lại đều là Đại La, đều có Tiên Thiên Chí Bảo.

Muốn đánh nát Hồng Hoang sao?

Vô số đại năng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Bất kể Thái Âm tinh có tổn hại, hay Thái Dương tinh có tổn hại, đối với trời đất Hồng Hoang lúc này, đều không có chỗ tốt...

Nghe Thái Nhất quát mắng, Vọng Thư thần sắc lãnh đạm, đảo mắt một cái, đưa tay ngọc thon dài ngoáy tai.

Lại là phóng tứ...

Con chim thúi này chửi người cũng không có văn hóa, có thể đổi từ khác không.

Xem đi, không học tốt ngữ văn, toán, ngoại ngữ, chính sử, địa lý,

lý hóa sinh thì hậu quả sẽ như thế này đây. "Ngươi mới phóng tứ!" "Thái Nhất, Thái Âm tinh của ta không tiếp đãi khách lạ, mời về cho!" Vọng Thư lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, Thái Nhất không cho nàng sắc mặt tốt, tự nhiên nàng cũng không cho hắn sắc mặt tốt.

Đều là Đại La, đều có Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Nhất muốn giết nàng, không hề dễ dàng.

Thực sự đánh không lại, cùng lắm thì chạy vào Hỗn Độn, tìm Tử Tiêu Cung.

Nàng không tin ở chỗ Đạo Tổ, hai con chim này dám ra tay công kích.

Ba vạn năm Hà Đông, ba vạn năm Hà Tây, đừng khinh Vọng Thư nghèo.

Quân tử báo thù, vạn năm không muộn.

Có Vĩnh Hằng Quốc Độ trong cơ thể, phần thưởng bế quan của hệ thống có thể trực tiếp xuất hiện trong Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Cho dù là Đạo Tổ, xác suất nhìn ra manh mối cũng không lớn.

Ở chỗ Đạo Tổ bế quan vạn năm, sau khi ra ngoài tát chết con chim thúi này.

Chương 17

Không cần Vu tộc ra tay, nàng tự diệt nó.

Vọng Thư khẽ nheo đôi mắt đẹp, suy nghĩ kỹ đường lui. "...!" Thái Nhất cực độ phẫn nộ chỉ vào Vọng Thư.

Thật tức chết người.

Đơn giản không thể nhịn!

Tức đến mức mặt mày méo mó.

Lửa giận trong lồng ngực bùng cháy.

Từ khi hóa hình xuất thế đến nay, làm gì có sinh linh nào đối với hắn vô lễ như vậy.

Làm gì có đãi ngộ như vậy.

Là Yêu hoàng, chí cường giả Yêu tộc, Thái Nhất cảm thấy bị mạo phạm cực lớn.

Phẫn nộ, cừu hận, tràn ngập trong lòng, hóa thành ngọn lửa hừng hực. "Vọng Thư, hôm nay ngươi chết chắc!" "Bị đày đến nơi vĩnh kiếp, cũng đừng trách ta!" "Tất cả đều là do ngươi không biết trời cao đất rộng tự tìm lấy!" "Hỗn Độn Chung!" Tóc Thái Nhất bay tán loạn, tóc đen không gió mà bay, đưa tay ra, Hỗn Độn Chung lóe lên rơi vào tay hắn.

Bên cạnh Vọng Thư, tâm niệm khẽ động, Nguyệt Tinh Luân, Hỗn Nguyên Kim Đấu, một kim một tử hai đạo bảo quang, bay lượn xung quanh.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, pháp lực điên cuồng rót vào Khôn Hoa Kiếm, quang mang càng thêm rực rỡ, muốn lại một lần nữa toàn

lực chém ra một kiếm.

Muốn chiến, vậy thì chiến!

Không chỉ như vậy, trong đầu Vọng Thư nảy ra một ý niệm điên rồ, trực tiếp vận dụng pháp lực, lớn tiếng nói với toàn thể Hồng Hoang. "Thiên đạo tại thượng, Đại đạo làm chứng, chúng sinh Hồng Hoang lắng nghe: Ngô, Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư, có chuyện muốn tố cáo.

Yêu tộc Thiên đình Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đại quân Yêu tộc, nhiều lần khi nhục ta.

Trước có Bạch Trạch yêu thánh suất năm mươi vạn đại quân giam cầm ta năm trăm năm, tiếp đó lại phái hai vị yêu thánh suất trăm vạn đại quân muốn trừ khử ta.

Bây giờ lại đến Yêu hoàng Thái Nhất đích thân ra tay, muốn tự tay chém giết ta.

Ta oan uổng a!

Vạn cổ kỳ oan!

Thái Âm tinh oan uổng a!

Ức vạn vạn vạn cổ kỳ oan!

Từ khi Phụ thần Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, Thái Âm tinh suốt vạn nguyên hội phục vụ chúng sinh, phụ trách việc nhật nguyệt luân phiên, vì chúng sinh ban xuống nguyệt hoa, không quản ngày đêm.

Không có công lao, cũng có khổ lao.

Ta, Vọng Thư, linh trí thức tỉnh chưa đầy năm trăm năm, vừa mới hóa hình, đối với Yêu tộc dị tộc không có chút uy hiếp nào.

Nhưng một Thái Âm tinh cần mẫn như vậy, một ta thuần khiết vô hạ mới hóa hình như vậy, bây giờ lại sắp bị hủy diệt dưới chuông

của Thái Nhất.

Thật là thảm!

Vọng Thư không oán hận ai, chỉ oán thực lực không đủ.

Nhưng Vọng Thư hận.

Thái Âm tinh vô tội!

Vọng Thư vô tội!

Hôm nay Vọng Thư lập lời thề.

Ngày nào ta còn là Nguyệt Chủ, phàm là yêu tộc gia nhập Thiên đình, sẽ không còn được nhận ân huệ nguyệt hoa.

Phàm là yêu tộc của Thiên đình, sẽ không còn cơ hội sinh sôi nảy nở dưới ánh trăng.

Lời thề này, biển cạn đá mòn, mạt thế giáng lâm cũng không thể tiêu trừ.

Nhân này do Yêu tộc, quả này Yêu tộc gánh.

Thiên địa làm chứng, chư thần lắng nghe, chiêu cáo chúng sinh!

Vọng Thư khấu đầu!" Vọng Thư dùng giọng nói thanh lãnh, trầm bổng du dương, một hơi nói xong.

Diễn xuất nhập thần, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lê hoa đái vũ, những giọt lệ châu từng giọt rơi xuống Thái Âm tinh.

Tựa như thật sự có nỗi oan khuất to lớn.

Thái Nhất vốn định gõ vang Hỗn Độn Chung bàn tay sớm đã dừng lại, trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Vọng Thư, toàn thân run rẩy.

Đảo lộn trắng đen!

Xuyên tạc sự thật!

Chỉ hươu bảo ngựa!

Lẫn lộn phải trái!

Trong đầu Thái Nhất hỗn loạn một mảng, kinh ngạc nhìn Vọng Thư vẻ mặt oan khuất, bi thương lệ chảy thành sông, khóe miệng không ngừng co giật.

Cũng quá biết diễn rồi... thật sự là sinh linh mới hóa hình sao?

Sao thao tác này nhìn giống như một lão già âm hiểm vậy.

Không có tâm kế mưu mô mười nguyên hội không thể chơi ra chiêu này.

Trong tiếng khóc trời gọi đất của Vọng Thư, Thái Nhất cực độ câm nín, đầu đầy vạch đen.

Thử sờ lương tâm mà hỏi, lòng nàng không đau sao?

Từ lúc Yêu tộc gây khó dễ, nàng có tổn thất gì không?

Lần nào mà không phải Yêu tộc tổn thất thảm trọng!

Trước có Bạch Trạch và năm mươi vạn đại quân, sau có Thương Dương Anh Chiêu, cùng trăm vạn yêu quân.

Trừ Thương Dương không rõ sống chết, còn lại đều chết sạch.

Ngay cả một bộ thi thể hoàn chỉnh cũng không lưu lại!

Không đúng, ngay cả mảnh vụn cũng không lưu lại!

Đó là ba vị yêu thánh cộng một trăm năm mươi vạn yêu quân...

đủ bằng một phần mười sức mạnh của Yêu tộc Thiên đình.

Nhưng... cứ như vậy mà hết.

Hết rồi!

Thái Nhất mặt mày tái xanh, có chút điên cuồng, cảm thấy rất oan.

Tuy Yêu tộc không chiếm lý, nhưng ở chỗ Vọng Thư thật sự không chiếm được chút lợi nào.

Ngược lại còn tổn binh chiết tướng.

Bây giờ, phe chiến thắng, không hề bị thương tổn gì là Vọng Thư, lại đi tố cáo với Thiên đạo trước.

Tức!

Run!

Lạnh!

Răng Thái Nhất va vào nhau lập cập.

Âm hiểm, ti bỉ!

Trong đầu hắn tràn ngập các loại từ chửi bới.

Thuần khiết vô hạ... ta phi.

Thái Nhất lửa giận ngút trời, trợn to mắt, không còn do dự, một chưởng đánh về phía Hỗn Độn Chung.

Chương 18

Thề phải lập tức chém giết kẻ vô sỉ này...

Lúc này, tất cả đại năng và chúng sinh Hồng Hoang, đều đã nghe được lời tuyên cáo trời đất của Vọng Thư.

Côn Luân sơn, Ngũ Trang quán, Tu Di sơn, Bất Chu sơn, U Minh giới... tất cả đại năng thần sắc khó dò, kinh ngạc vô cùng.

Thật là một lời thề độc địa!

Thật là một lời thề quyết tuyệt!

Thật là một lời thề có khí phách! "Phàm là yêu tộc gia nhập Thiên đình, sẽ không còn được nhận ân huệ nguyệt hoa.

Phàm là yêu tộc của Thiên đình, sẽ không còn cơ hội sinh sôi nảy nở dưới ánh trăng." Giọng nói thanh lãnh mà trầm bổng của Vọng Thư đến giờ phảng phất còn vang vọng bên tai.

Nguyệt Chủ trực tiếp tuyên bố trở thành tử địch của Yêu tộc.

Đây là tiết tấu không chết không thôi! "Lợi hại a!" "Tiên phát chế nhân!" "Dưới nguy cơ sinh tử, dẫn ra Thiên đạo, tuyên cáo ác hành của Yêu tộc Thiên đình." "Mượn đề tài phát huy, lấy lý do Yêu tộc dồn người quá đáng, để cắt đứt quả nguyệt hoa của yêu binh Yêu tộc Thiên đình!" "Tuyệt hộ kế, sau này sinh linh muốn gia nhập Yêu tộc Thiên đình nhất định phải suy nghĩ lựa chọn.

Một khi vào Thiên đình, sẽ không có nguyệt hoa để tu luyện nữa." "Ác, thật ác!

Trực tiếp đánh vào yếu hại bảy tấc của Yêu tộc Thiên đình." "Mấu chốt là Yêu tộc Thiên đình không thể biện giải, không phải là Nguyệt Chủ tìm chuyện, mà là bọn họ đã dồn Nguyệt Chủ vào tuyệt

cảnh!" "Thiên đạo không có ý thức, chỉ là quy tắc, nhưng Đạo Tổ... dưới tranh đoan giữa Thái Âm và Thái Dương, rất có khả năng sẽ xuất hiện." "Tâm kế này thật lợi hại." "Nguyệt Chủ không đơn giản." "Tiếp theo Yêu tộc có kịch hay để xem rồi!" "Ha, cũng đáng đời, ai bảo Yêu tộc trước thì thèm muốn công đức khí vận, quyền hành Thái Âm của Thái Âm tinh, tiếp đó lại đánh chủ ý lên chí bảo Thái Âm.

Thật sự coi Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang?

Không ai quản được sao?" Vô số đại năng cảm thán, Yêu tộc Thiên đình gặp tai ương, họ lại hả hê.

Các đại năng vỗ tay cười lớn, thầm khen ngợi Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Sau khi Đế Tuấn, Thái Nhất thành lập Yêu tộc Thiên đình, Yêu tộc có tổ chức, cực kỳ kiêu ngạo hống hách.

Chuyện giết người đoạt bảo, chiếm đoạt phúc địa, tùy ý giết chóc không hề thiếu, sớm đã có đại năng nhìn không vừa mắt.

Chỉ là Yêu tộc thế lớn, đa số chuyện đều chọn dĩ hòa vi quý, nhẫn nhịn cho qua.

Nhưng hạt giống bất mãn sớm đã gieo xuống.

Bây giờ hành động này của Vọng Thư, lại giúp họ trút ra một hơi tức giận.

Mọi người cũng cảm thấy lời thề của Nguyệt Chủ không quá đáng, nếu Yêu tộc năm lần bảy lượt bắt nạt như vậy, chắc chắn họ cũng sẽ cùng Yêu tộc không chết không thôi.

Không chỉ là tôn nghiêm, tính tình.

Mà còn là an toàn sinh mệnh.

Yêu tộc hai lần xuất động đại quân, rõ ràng là nhắm vào tính mạng

của Nguyệt Chủ.

Đổi lại là ai ở vị trí của Nguyệt Chủ Vọng Thư, cũng không thể nhịn được!

Mợ có thể nhịn, cậu cũng không thể nhịn.

Đánh!

Phải đánh!

Yêu tộc, cũng có ngày hôm nay!

Đáng đời!

Vô số đại năng và sinh linh đang nguyền rủa.

Thật là một vở kịch hay.

Trong Vu tộc, các Vu nhân còn đang mở tiệc lửa trại giữa ban ngày, ăn mừng.

Bộ lạc Hậu Thổ Vu tộc. "Sảng khoái!" Khoa Phụ ha ha cười lớn, một chưởng đập nát một cái bàn đá, hoàn toàn không để ý.

Hắn vốn đến bộ lạc Hậu Thổ làm khách, bây giờ thấy Yêu tộc ăn quả đắng, cực kỳ vui vẻ. "Đi, lão đệ, ta đi giết một đám tạp chủng Yêu tộc, góp vui." "Vì Nguyệt Chủ hạ!" Khoa Phụ hào khí ngút trời, một tay kéo Đại vu đang chìm trong suy tư bên cạnh, đi ra khỏi phòng.

Vu nhân trẻ tuổi vóc người khôi ngô, tướng mạo anh tuấn, sau lưng đeo một cây cung dài, tên là Nghệ.

Huyền Minh Vu bộ.

Đại vu Cửu Phượng sát khí đằng đằng bay về phía nơi tụ tập của Yêu tộc cách đó vạn dặm.

Lời thề của Nguyệt Chủ khiến lòng nàng dâng trào.

Hưng phấn, kích động, nhất định phải phát tiết.

Trong các ngọn núi lớn sông dài của Hồng Hoang, nhiều tu sĩ từ trong động phủ đi ra.

Có người có thù với Yêu tộc, có người thì vì Nguyệt Chủ mà bất bình.

Càng nhiều hơn là những người ngưỡng mộ Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, Yêu tộc Thiên đình dám bắt nạt?

Đơn giản là cầm thú, súc sinh, không ra gì.

Phải cho chúng biết tay.

Trong một thời gian, Hồng Hoang lại như bắt đầu sôi trào.

Trên Thái Âm Tinh.

Đông Hoàng Thái Nhất định hạ sát thủ, triệt để trừ khử Vọng Thư.

Vọng Thư điên cuồng rót pháp lực vào Khôn Hoa Thần Kiếm, muốn cùng Thái Nhất liều mạng một đòn.

Kiếm đã tuốt vỏ, nỏ đã giương dây, đại chiến sắp nổ ra.

"Đang..." Tiếng chuông vang trời.

"Trảm!" Cùng lúc đó, Vọng Thư quát lạnh một tiếng, hai tay cầm kiếm, từ trên chém xuống Thái Nhất.

Ngay lúc này, tiếng chuông hóa thành vô số đạo khí kình màu huyền hoàng ngàn vạn trượng, như sóng biển ầm ầm đánh tới Vọng Thư.

Cuồng bạo, khủng bố, vô cùng đáng sợ.

Giữa những con sóng chuông cuồn cuộn, Vọng Thư nhỏ bé như một chiếc thuyền con.

Sóng chuông khí kình xuất hiện trong nháy mắt, kiếm mang của Khôn Hoa cũng đồng thời xuất hiện.

Kiếm mang dài mấy trăm vạn trượng, dưới sự gia trì của pháp lực, pháp tắc và sức mạnh cực hạn, kiếm mang trực tiếp từ màu xanh chuyển thành màu đen.

Tràn ngập khí tức hủy diệt, không gian vỡ nát, sức mạnh tuyệt cường tùy ý xé rách hư không.

"Mặc cho ngươi ngàn vạn đòn công kích, ta chỉ dùng một kiếm." Môi Vọng Thư lạnh đi, mái tóc đẹp như thác nước tung bay.

Lượng lớn Thái Âm chi khí trên Thái Âm Tinh nhanh chóng rót vào cơ thể nàng, bổ sung pháp lực.

"Ầm!" Trong nháy mắt, vô số sóng chuông khí kình khổng lồ và kiếm mang hủy diệt cao như núi va chạm vào nhau.

Khí kình màu huyền hoàng và kiếm mang màu đen quấn lấy nhau.

Thái Dương chi lực đối quyết Thái Âm chi lực.

Không gian không ngừng bị hủy diệt.

Bầu trời không ngừng chấn động.

Nơi va chạm bung tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt như mặt trời.

Hai luồng năng lượng va vào nhau, tạo thành vụ nổ.

Nhiệt độ cao ở trung tâm vụ nổ đủ để thiêu đốt vạn vật.

Ánh sáng vụ nổ vô cùng rực rỡ hiện ra, theo sau là tiếng nổ kinh thiên động địa.

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều vang vọng, đều có thể nghe thấy.

Tựa như tiếng gầm giận dữ của Bàn Cổ đại thần thời Hỗn Độn.

Giữa ban ngày ban mặt, Thái Âm Tinh lại một lần nữa xuất hiện

trên bầu trời Hồng Hoang.

Chương 19

Một lần, xuất hiện không trái quy tắc, bị ánh sáng vụ nổ khổng lồ chiếu sáng trong nháy mắt.

Một cảnh tượng kinh hoàng.

Thiên băng địa liệt.

Vô số cơn bão gào thét trên đại địa, dư ba của cuộc đại chiến giữa hai người đã truyền đến Hồng Hoang đại địa.

Đại địa rung chuyển, vô cùng đáng sợ.

Giờ khắc này, tất cả đại năng Hồng Hoang, chúng sinh thiên địa, đều ngẩng đầu nhìn về phía Thái Âm Tinh, mặt đầy kinh ngạc.

Mọi người đều biết, đại chiến đã bắt đầu.

Trận chiến này, nếu Thái Nhất thắng, Nguyệt Chủ tất vẫn.

Nếu Nguyệt Chủ thắng... không, không thể thắng được.

Mới hóa hình chưa được nửa ngày, cho dù căn cước đỉnh tiêm, hóa hình đã là Đại La Kim Tiên, cũng không phải đối thủ của Thái Nhất.

Nếu có thời gian hai, ba Nguyên Hội, có lẽ có thể chiến một trận với Thái Nhất.

Nhưng... không có thời gian cho nàng.

“Tiếc thật...” Chuẩn Đề tuyên một tiếng Phật hiệu, nói.

“Thiện tai, thiện tai.” Vẻ bi mẫn trong mắt Tiếp Dẫn càng sâu.

“Nguyệt Chủ Vọng Thư.” Nữ Oa tâm thần xúc động, lắc đầu.

Nữ tu đại năng trong Hồng Hoang vốn đã cực ít, khó khăn lắm

mới xuất hiện một Vọng Thư, giờ lại sắp bị Thái Nhất chém giết, thật vô cùng đáng tiếc.

Phục Hy bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không ngừng diễn dịch số mệnh, tính toán xác suất Vọng Thư sống sót là bao nhiêu.

Xác suất bằng không.

Phục Hy thở dài một tiếng.

Hai vị thần ma Tiên Thiên Thần Thai nhìn Thái Âm Tinh, trầm mặc không nói.

Bọn họ không phải Yêu tộc, nếu phải phân chia chủng tộc, có thể xếp vào Thần tộc.

Lúc này, định nghĩa Yêu tộc chỉ có những sinh linh gia nhập Yêu tộc Thiên đình mới có thể được gọi là Yêu tộc.

Bốn trăm năm trước, Đế Tuấn đích thân đến mời Phục Hy, Nữ Oa gia nhập Yêu tộc, nhưng Phục Hy vì chuyện Yêu tộc giam cầm Nguyệt Chủ, rất không thích phong cách hành sự của họ, nên đã không gia nhập Yêu tộc Thiên đình.

Phục Hy không gia nhập, Nữ Oa tự nhiên cũng không có ý định gia nhập Yêu tộc Thiên đình.

"Tiếc quá a." Nữ Oa khẽ thở dài.

Ở khắp nơi trong Hồng Hoang, đại chiến bùng nổ.

"Giết!

Vì Nguyệt Chủ!" Một vị tán tu cầm kiếm lao vào đại quân Yêu tộc, điên cuồng như mất trí.

"Giết!

Vì Thái Âm Tinh!" Một cây đại thụ che trời vung vẩy cành lá, dính

đầy máu tươi, đây là một thụ tinh hấp thu nguyệt hoa tu luyện hóa hình.

Thái Âm Tinh gặp nạn, không thể không quản.

"Huynh đệ, giết a." Trên Mai Sơn, bảy vị tu sĩ cường hãn tắm máu phấn chiến, họ đều là những người ngưỡng mộ Vọng Thư.

"Diệt!" Cửu Phượng khẽ nói, thần sắc lạnh lùng, giang đôi cánh rực lửa, biển lửa vô tận rơi xuống nơi Yêu tộc tụ tập.

"Hống!

Chết cho ta!" Khoa Phụ ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, thân thể trở nên khổng lồ, không ngừng giẫm đạp trên mặt đất, yêu binh chết vô số.

"Vù vù vù vù vù..." Sau lưng Khoa Phụ, thanh niên Vu tộc Hậu Nghệ giương cung bắn tên, không ngừng bắn về phía Yêu tộc thuộc loài phi hành trên không trung.

Mũi tên như mưa, không ngừng có Yêu tộc bị bắn hạ. ...

Thái Âm Tinh.

Vụ nổ do hai đòn tấn công tuyệt đối năng lượng va chạm cuối cùng cũng kết thúc.

Thái Nhất thần sắc như thường.

Một đòn vừa rồi, y chưa dùng hết toàn lực.

Y mỉa mai nhìn Vọng Thư.

"Tìm chết." "Thật không biết trời cao đất rộng." "Dám cùng ta đối địch, cùng Yêu tộc ta đối địch!" "Cái chết của ngươi, hoàn toàn là tự tìm!" "Tạm biệt, Nguyệt Chủ...

Vọng Thư!" Thái Nhất vẻ mặt khinh thường lạnh lùng nói, giơ

bàn tay to lên, chuẩn bị lại lần nữa dùng sức vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung.

Bên kia, Vọng Thư sắc mặt tái nhợt.

Kiếm mang của Khôn Hoa Thần Kiếm tuy đã chặn được đòn tấn công của Hỗn Độn Chung, nhưng pháp lực trong cơ thể cũng chỉ mới hồi phục được một phần tám, không đủ để chém ra kiếm tiếp theo.

Giữa nàng và Thái Nhất quả thực có khoảng cách rất lớn.

"A, con chim thối đáng ghét, hỗn đản cấp ba." "Rút thôi, đến Tử Tiêu Cung." "Người đọc sách bỏ chạy, sao gọi là bỏ chạy được, chỉ có thể gọi là rút lui chiến lược.

Sau này tìm lại sân sau." Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển, mày hơi nhíu lại, chuẩn bị bỏ trốn.

Đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, trên khuôn mặt hoàn mỹ xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Ồ, thú vị đây..." Nàng nhìn Thái Nhất, ánh mắt có phần trêu tức.

"Được rồi, không cần chạy nữa.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn." Chỉ thấy bàn tay lớn chuẩn bị tấn công của Thái Nhất đột nhiên dừng lại, vẻ mặt ngưng trọng nhìn không gian bốn phía, dường như có đại khủng bố tiềm ẩn trong đó.

Lúc này, không gian có dị động, một giọng nói khàn khàn xuất hiện trên bầu trời Thái Âm Tinh.

"Thái Nhất, không thể không nói, ngươi tu luyện cả đời đúng là tu vào thân chó rồi, có bản lĩnh bắt nạt một tiểu cô nương mới hóa hình, giỏi thì đến đấu với ta này!" "Rắc!" "Rắc!" "Rắc!" Trong vẻ mặt cảnh giác của Thái Nhất, tiếng không gian vỡ nát liên tục vang lên.

Tổng cộng mười hai tiếng.

Chỉ thấy mười hai bóng người vĩ ngạn phá không gian mà ra, mỗi người chiếm một phương vị, mơ hồ bao vây Thái Nhất ở giữa.

Trên người họ không có tiên quang tỏa ra, chỉ có khí tức.

Cổ lão, huyền ảo, cường đại.

Mỗi một bóng người đều khí thế ngút trời, quanh thân dày đặc khí tức khủng bố.

Không gian bên cạnh họ vặn vẹo.

Vô cùng đáng sợ.

Chỉ một người đã là vô địch, là tồn tại chí cường.

Mà tồn tại đáng sợ như vậy lại có đến mười hai vị.

Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu!

Do mười hai giọt tinh huyết chí cường của Bàn Cổ đại thần hóa thành, xuất thế vào cuối Long Hán Đại Kiếp.

Vừa xuất thế đã dẫn dắt Vu tộc chiếm lĩnh Hồng Hoang đại địa.

Là những kẻ mạnh nhất chân chính của Vu tộc.

Phân biệt là: Kim chi Tổ Vu: Nhục Thu.

Mộc chi Tổ Vu: Câu Mang.

Thủy chi Tổ Vu: Cộng Công.

Hỏa chi Tổ Vu: Chúc Dung.

Phong chi Tổ Vu: Thiên Ngô.

Vũ chi Tổ Vu: Huyền Minh.

Lôi chi Tổ Vu: Cường Lương.

Chương 20

Điện chi Tổ Vu: Hấp Tư.

Không gian Tốc độ chi Tổ Vu: Đế Giang.

Thời gian chi Tổ Vu: Chúc Cửu Âm.

Thiên khí chi Tổ Vu: Xa Bỉ Thi.

Thổ chi Tổ Vu: Hậu Thổ.

Mười nam hai nữ, mỗi một vị đều vô cùng cường đại, đều có tu vi Đại La Kim Tiên cảnh Đại viên mãn.

Thế công thủ, nháy mắt biến ảo.

Vừa rồi Thái Nhất dùng thế Đại La Kim Tiên Đại viên mãn áp chế Vọng Thư, giờ đây Thập Nhị Tổ Vu dùng thế mười hai Đại La áp chế Thái Nhất.

Thời gian quay trở lại lúc Vọng Thư tuyên cáo lời thề với thiên địa.

Điện Bàn Cổ của Vu tộc.

"Các vị huynh đệ tỷ muội, ta muốn đi cứu Vọng Thư." Vu tộc trí giả Chúc Cửu Âm suy nghĩ một hồi, đề nghị.

"Chúc Cửu Âm huynh đệ, tại sao?" Chúc Dung không hiểu.

Vu tộc và Thái Âm Tinh không có bất kỳ quan hệ nào, phần lớn đại năng thiên địa cũng đang xem kịch, sợ đắc tội Yêu tộc nên không ra tay.

"Nguyệt Chủ Vọng Thư, đã triệt để trở thành kẻ địch của Yêu tộc.

Cứu nàng, sẽ giúp đỡ chúng ta.

Có nàng, các vì sao trên trời sẽ không còn dễ dàng tuân theo hiệu lệnh của Yêu tộc Thiên đình nữa.” Đế Giang gật đầu: “Chúc Cửu Âm, lời của đệ có lý.

Lập tức xuất phát, tất cả chúng ta đều đi!” Thế là, mười hai vị Tổ Vu liền cấp tốc chạy đến Thái Âm Tinh.

Cuối cùng cũng đến kịp vào thời khắc quan trọng.

Người vừa muốn đơn đấu với Thái Nhất chính là Chúc Dung.

Tính cách nóng nảy, như lửa cháy.

Lúc này, mái tóc rực lửa của y tung bay, hai tay ôm quyền, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Thái Nhất.

Ra vẻ “ngươi dám động đậy, ta dám gọi người lên hội đồng”.

“!” Thái Nhất một tay nâng Hỗn Độn Chung, sắc mặt tái mét.

Y vốn rất tự tin có thể trực tiếp diệt sát Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư trong đòn tấn công tiếp theo.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên xuất hiện, phá vỡ kế hoạch.

Thập Nhị Tổ Vu rõ ràng là đến chống lưng cho Vọng Thư.

Mười hai vị Đại La, có họ ở đây, y căn bản không có cách nào giết được Nguyệt Chủ.

Quan trọng hơn, có món nợ nhân tình của Tổ Vu, Thái Âm Tinh Vọng Thư sau này chắc chắn sẽ hoàn toàn ngả về phía Vu tộc.

Một đại địch, một tử đối đầu thật sự đã xuất hiện!

Không chỉ vậy, ba vị Yêu Thánh và một trăm năm mươi vạn yêu binh trước đó cũng đã chết sạch.

Lại còn bị Nguyệt Chủ chơi đểu một chiêu, dùng dương mưu cắt đứt nguyệt hoa của Yêu tộc Thiên đình.

Lỗ nặng!

Từ khi hóa hình đến nay chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy!

Gân xanh trên trán Thái Nhất nổi lên, mí mắt giật liên hồi.

"Đáng ghét!" "Đáng hận!" "Mẹ nó chứ!" "Một đám que khuấy phân!" "Sớm muộn gì cũng giết hết các ngươi!" Thái Nhất trong lòng tức giận, vô cùng phẫn nộ.

Hai quyền siết chặt, hung hăng nhìn Vọng Thư, nhìn Thập Nhị Tổ Vu bốn phía.

Trong lòng dâng lên chiến ý, chiến!

Để phát tiết lửa giận!

Nhưng không thể chiến...

Nếu chỉ có bốn, năm vị Tổ Vu, bằng vào bản lĩnh của y, có thể đánh một trận.

Nhưng có đến mười hai vị Tổ Vu, toàn bộ... có cần phải bắt nạt người như vậy không!

"Nguyệt Chủ Vọng Thư..." "Vu tộc Tổ Vu..." "Điên rồi!" "Mẹ nó tất cả đều điên rồi!" Y chỉ có thể gầm thét trong bất lực, tình thế không cho phép.

Kế hoạch lúc này, chỉ có thể từ bỏ.

Đúng lúc này, lại có tiếng nói vang lên.

"Thái Nhất, đừng hoảng, ca ca đến rồi!" Bên tai Vọng Thư, giọng nói quen thuộc mà đáng ghét vang lên.

Chỉ thấy nơi chân trời xa xôi, hướng Bất Chu Sơn.

Một tấm tinh đồ khổng lồ hóa thành cầu vồng vàng bay tới, trên đó đứng vô số yêu binh giáp vàng, có đến hàng ngàn vạn.

Trong đó yêu tướng vô số, yêu khí ngút trời, không nói lời nào, không gầm thét, thần sắc lạnh lùng, sát ý ngưng tụ, đúng là đội quân tinh nhuệ.

Vị trí đầu tinh đồ đứng ba người, tiên quang rực rỡ, thân hình vĩ ngạn.

Chính giữa là một vị hoàng giả, thân hình cao lớn, anh tuấn uy vũ, tràn đầy uy nghiêm, đế uy ngút trời.

Bên cạnh là hai vị tiên tử tuyệt mỹ, mỗi người cầm một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một cây đàn cổ, một tấm thần kính sáu mặt.

Đế Tuấn, Hi Hòa, Thường Hi.

Sau lưng họ còn đứng bảy vị đại yêu, mỗi vị đều là Đại La Kim Tiên, cường đại vô cùng, tỏa ra khí cơ nguy hiểm khủng bố, là bảy vị Yêu Thánh còn lại của Yêu tộc Thiên đình.

Ngay lúc này, đại quân Yêu tộc Thiên đình toàn quân xuất kích, ngoài Thái Âm Tinh, cùng Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc giằng co đối đầu.

Vu Yêu Đại Chiến, sắp nổ ra.

Hai kẻ mạnh gặp nhau, như kim đâm vào túi vải.

Vu tộc và Yêu tộc, đã đánh nhau không biết bao nhiêu trận, sớm đã coi đối phương là kẻ địch cả đời, là trở ngại lớn nhất để xưng bá thiên địa.

Giờ khắc này, kẻ thù gặp nhau, hai mắt đỏ ngầu.

Các Tổ Vu lần lượt hiện ra nguyên thân, hoặc tay cầm rắn độc, hoặc thân người đầu rồng, hoặc toàn thân gai xương, hoặc thân hổ mười đuôi...

Thuật pháp không giỏi, nhưng luận về kỹ năng cận chiến, họ là đỉnh cao của Hồng Hoang.

Bên kia, đại quân Yêu tộc cũng không chịu thua kém, bày binh bố trận, tiên quang ngũ sắc ngút trời, đao thương sáng loáng.

Các vị đại yêu càng lấy ra pháp bảo, binh khí của mình, giận dữ nhìn các Tổ Vu.

Chỉ đợi Đế Tuấn một tiếng ra lệnh, liền triệt để xông lên.

Chỉ có Vọng Thư, hoàn toàn biến thành quần chúng ăn dưa.

"Ta đang ở đâu?

Ta là ai?

Ta đang làm gì?

Sắp làm gì đây?" Vọng Thư đầu óc ong ong, ý niệm phức tạp.

"Vu Yêu chẳng lẽ lại tùy tiện đánh nhau như vậy sao?

Quá không có khí chất rồi.

Màn dạo đầu đâu, đại chiến Bất Chu Sơn đâu?...

Nếu trong tay có hạt dưa, Vọng Thư không ngại cắn ngay một túi." "Giật gân, cực kỳ giật gân!

Phim bom tấn Hollywood!" "Ân...

Ông chủ, cho tôi thêm hai thùng bắp rang bơ." "Vãi cả nồi!" Vọng Thư xoa trán.

"Vọng Thư à Vọng Thư... các Tổ Vu đến vì ngươi đó.

Ngươi có thể ngồi cắn hạt dưa, ăn bắp rang bơ lúc này sao?

Chương 21

Có lương tâm không?

Có nghĩa khí không?

Có một chút liêm sỉ nào không?" Đáp án... tự nhiên là không có.

Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó, với vẻ mặt xem kịch, đánh giá hai bên sắp khai chiến.

Hoàn toàn không có giác ngộ mình là nguyên nhân của cuộc đại chiến.

Chỉ thiếu điều lấy ra một lá cờ, trên đầu buộc băng đô "Tổ Vu cố lên", vẫy cờ cổ vũ.

"Vu Yêu Đại Chiến đó nha, Thập Nhị Tổ Vu chiến Yêu tộc, không phải là cảnh tượng nổi tiếng của Hồng Hoang sao?

Biến ra, biến ra hết, ta muốn check-in, ký tên, lưu danh!

Không được cản ta!" Sau một hồi suy nghĩ, Vọng Thư mới ném những ý nghĩ lộn xộn này vào sâu trong đầu.

"Lúc này pháp lực đã hoàn toàn hồi phục, bên ngoài có mười hai Tổ Vu cường viện, giữ được cái mạng nhỏ chắc không khó.

Chỉ tiếc cho Thái Âm Tinh, dưới cuộc đại chiến mức độ này, không biết sẽ bị tàn phá đến mức nào." Vọng Thư đau lòng.

Nơi này là nhà của nàng, là "mẹ" của nàng.

Sắp bị Yêu tộc phá hủy rồi.

Bọn Yêu tộc khốn kiếp.

Trong lúc bi thương, Vọng Thư cảm thấy chỉ có sức mạnh thôi

chưa đủ, phải có thế lực hùng hậu.

Một kế hoạch vĩ đại lập tức hình thành trong đầu nàng.

"Lần sau, gọi người!

Nhất định phải đập nát Yêu tộc Thiên đình!

Không chết không thôi!" ...

Giờ phút này, các đại năng Hồng Hoang sợ tè ra quần.

Sơ lược đếm qua, kinh hoàng phát hiện Thái Âm Tinh tụ tập đến hai mươi mốt vị Đại La Kim Tiên.

Đều là những tồn tại đỉnh cao trong cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu đánh, Thái Âm Tinh có giữ được không?

Không chỉ Thái Âm Tinh, ngay cả sinh linh trên Hồng Hoang đại địa cũng sẽ bị dư ba chiến đấu ảnh hưởng.

Đại La tùy tay một kích, xuyên phá thời không, ngưng tụ vô số pháp tắc, kiêm có vĩnh hằng quốc độ, vô thượng pháp lực, đáng sợ biết bao.

Đây là muốn cho phiến thiên địa này một lần đại tuyệt chủng sinh vật a.

Các đại năng vốn đang đứng ngoài quan sát đều thất thanh.

Mặt đầy kinh ngạc, toàn thân phát lạnh.

"Xong rồi, xong rồi." Vô số tiên nhân run giọng nói.

Có người dứt khoát mở trận pháp, lấy ra linh bảo phòng ngự đã cất giữ từ lâu.

Chỉ cần các vị Đại La Kim Tiên ra tay nhẹ một chút.

Chúng sinh thiên địa, lần này thảm rồi. ...

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lại lần nữa mở mắt.

Ngài thoát ra khỏi trạng thái tham ngộ Đại Đạo.

Trên khuôn mặt từ thiện, lóe lên một tia bất đắc dĩ.

"Yêu tộc hỗn loạn..." "Vu tộc không yên phận..." "Vọng Thư cũng không yên phận..." "Thôi vậy, cuối cùng cũng phải để ta đi một chuyến.

Một người rồi lại một người, chẳng ai chịu yên." Hồng Quân nhìn về phía Thái Âm Tinh, khẽ nói, giọng bình tĩnh.

Yêu tộc, Vu tộc, cộng thêm một Vọng Thư, tổng cộng hai mươi mốt vị Đại La Kim Tiên đại chiến, tất định thiên băng địa liệt, thảm khốc vô cùng.

Dư ba có thể lan đến Hồng Hoang đại địa, ảnh hưởng đến thương sinh.

Ngay cả Thái Âm Tinh cũng cực khó bảo tồn nguyên vẹn trong đại chiến.

Chúng sinh hà cớ vô tội!

Thái Âm Tinh hà cớ vô tội!

Còn Vọng Thư...

được rồi, chút mánh khóe của nàng không qua được pháp nhãn của Hồng Quân.

Uất ức, có thể thật sự uất ức.

Nhưng uất ức đến mức nào, thì thật không chắc.

Đại quân Yêu tộc bị nàng xem như pháo hôi chém giết từng đợt.

Cho đến nay, Yêu tộc còn chưa chạm được một ngón tay của

nàng.

“Vu Yêu có Lượng Kiếp, nhưng không phải lúc này, cũng không phải chuyện của Nguyên Hội này.

Thôi vậy, đi một chuyến.” Trong mắt Hồng Quân lóe lên ánh sáng.

Lúc này Hồng Quân chưa phải là vị Thánh Nhân thân hợp Thiên Đạo.

Ngài còn lòng thương xót chúng sinh thiên địa, không nỡ nhìn vô số thảm kịch xảy ra trên Hồng Hoang đại địa.

Tâm niệm vừa động, một vị đạo nhân từ trong cơ thể bước ra, thân mặc bạch y, mày hiền mắt thiện, tay cầm phất trần.

Thiện Thi.

“Kiến quá đạo hữu.” Thiện Thi làm một cái đạo ấp, gật đầu với Hồng Quân, rồi bước một bước, thân ảnh đã biến mất trong Tử Tiêu Cung. ...

Ngoài Thái Âm Tinh.

Vu Yêu đối đầu, hai bên đều là những kẻ cứng đầu.

Sát khí trong Hồng Hoang thiên địa, tại đây toàn bộ bùng nổ.

Trong toàn trường, có lẽ chỉ có Vọng Thư là thản nhiên nhất, cuộc đời xem kịch của nàng chỉ thiếu một nắm hạt dưa.

“Chúng yêu nghe lệnh, giết Tổ Vu!” Đế Tuấn hạ lệnh chiến đấu, đi đầu phát động tấn công.

Thái Nhất đang ở trong vòng vây của Thập Nhị Tổ Vu, Vu tộc không vội, nhưng Yêu tộc không thể không vội.

Việc cấp bách bây giờ là cứu Thái Nhất ra trước.

Ngay cả Hi Hòa, Thường Hi, dù hận Vọng Thư đến tận xương

tủy, lúc này cũng chọn cùng đại quân Yêu tộc xuất kích.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Ngàn vạn yêu binh gào thét, yêu thánh yêu tướng ở phía trước cổ vũ sĩ khí.

Vô tận bảo quang rực rỡ, vô tận tiên quang quét ngang ba vạn vạn dặm.

Đòn tấn công cận chiến, đòn tấn công tầm xa trong nháy mắt đều được tung ra hết.

Như bình bạc vỡ tan, nước tung tóe, như kỵ binh sắt đột kích, đao thương vang dội.

Tiếng giết vang trời, chiến ý như biển, triệt để sôi trào!

"Chiến!" Không gian Tổ Vu Đế Giang gầm lớn một tiếng.

"Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Thập Nhị Tổ Vu gầm giận, triển khai tấn công.

Toàn thân đều có khí tức khủng bố, cổ lão, cường đại, đáng sợ.

Mỗi bước đi, không gian đều vỡ nát.

"Phanh!" "Ầm!" "Soạt!" Tổ Vu hoặc một quyền chấn nát hư không, hoặc toàn thân gai xương bay múa, hoặc gọi ra lửa lớn thiêu trời, hoặc triệu hồi sông lớn chảy xiết, hoặc thổi ra Cửu Thiên Cương Phong...

Đại chiến mở màn, trong nháy mắt hai thế lực mạnh nhất Hồng Hoang sắp va chạm, triển khai huyết chiến kinh thiên.

Chương 22

"Định!" Bỗng nhiên, một tiếng đạo âm phiêu diêu vang vọng bên tai Vu Yêu và Vọng Thư.

Thiên địa trong một khắc tĩnh lặng.

Linh bảo đang bay ra dừng lại.

Vô tận tiên quang như bị đóng băng, hình thành một thế giới ánh sáng, dừng lại, từng sợi tơ đều có thể thấy rõ.

Quyền ý, gai xương, lửa lớn thiêu trời, sông lớn chảy xiết, Cửu Thiên Cương Phong... cũng đều dừng lại.

Bất luận là Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Yêu Thánh của Yêu tộc, hay Vọng Thư, trong một khắc này, đều không thể động đậy.

Thiên địa trong một khoảnh khắc, dường như bị người ta dùng vô thượng thần thông phong ấn, bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Thời gian, không gian, hủy diệt, tạo hóa... tam thiên pháp tắc, tất cả đều vô nghĩa.

Lúc này trên Thái Âm Tinh, ngàn vạn yêu binh, hai mươi mốt vị Đại La Kim Tiên, ngay cả tròng mắt cũng không thể chuyển động.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên nỗi sợ hãi tột độ.

Rợn tóc gáy cũng không đủ để hình dung một phần vạn cảm giác này.

Có lẽ dùng "điềm báo xui xẻo cuối đời" để hình dung cũng gần như vậy.

Vị đại thần thông giả nào có thủ đoạn kinh thiên như vậy.

Có lẽ chỉ có vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Mọi người phỏng đoán.

Bỗng nhiên, tiếng đạo âm phiêu diêu lại vang lên.

"Trước khi trời đất mới mở, có vật hỗn thành, sinh trước trời đất.

Lặng lẽ, trống rỗng, một mình đứng vững không đổi, đi khắp nơi không mỏi, có thể làm mẹ của trời đất.

Ta không biết tên nó, gượng gọi là Đạo, gượng đặt tên là Lớn.

Lớn thì đi xa, đi xa thì trở về.

Cho nên Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn, Người cũng lớn." Theo tiếng đạo âm huyền ảo từ từ vang lên, một bóng tiên áo trắng từ sâu trong tinh không Hồng Hoang bước ra.

Vĩ ngạn, thần bí.

Trông có vẻ chậm, nhưng lại đi rất nhanh.

Một bước một thế giới, một bước một không gian.

Trông như từ sâu trong tinh không bước ra, lại như từ dòng sông vận mệnh bước ra, như từ thời đại Hỗn Độn xa xôi vô tận bước ra.

Thiên địa tịch liêu, chúng sinh câm lặng.

Trên Hồng Hoang đại địa, vô số đại năng cúi người hành lễ, ức vạn vạn vạn chúng sinh phủ phục bái lạy.

Bóng tiên lưu chuyển, đến ngoài Thái Âm Tinh.

Ngài đạp trên hư không, mỗi bước đi, mỗi một không gian bắt đầu giải phong, đến khi ngài đi đến trên không Thái Âm Tinh, tất cả không gian đều được giải phong.

Nút tạm dừng lại được nhấn, cấm cố được giải trừ.

Ngài khẽ phẩy phất trần, tất cả đòn tấn công, đều tan biến, hóa thành đơn vị năng lượng cơ bản nhất của trời đất: linh khí.

Linh khí hóa thành mưa, lấp lánh tiên quang, vô số giọt mưa ánh sáng như sao băng, rơi xuống Hồng Hoang đại địa.

"Bái kiến Lão sư." "Bái kiến Đạo Tổ." Ngoài Thái Âm Tinh, bất luận là Yêu tộc hay Vu tộc đều cúi người hành đạo ấp lễ.

"Bái kiến Lão sư." Vọng Thư hành lễ.

Quả nhiên như nàng đoán, là Hồng Quân lão tổ trong truyền thuyết.

Hồng Hoang đệ nhất tiên, tiên đạo chi tổ: Hồng Quân đạo nhân.

Trong lòng nàng chấn động không thôi.

Thủ đoạn của Hồng Quân, không chỉ người ngoài nghề thấy thần kỳ, mà người trong nghề cũng... hoàn toàn không hiểu gì sất.

Không thể tưởng tượng, huyền diệu vô cùng.

"Xem đi, đây mới gọi là đại tiêu dao, đại thần thông, khí chất ngời ngời.

Trước đây mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, con đường đại đạo còn dài." Vọng Thư trong lòng tự kiểm điểm.

Đồng thời cũng thở phào một hơi, Hồng Quân đến, cái mạng nhỏ của nàng hoàn toàn được bảo toàn.

Vu Yêu đại chiến cũng sẽ không đánh trên Thái Âm Tinh.

"Đều tan đi." Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh thản nhiên nói, giọng nói phiêu diêu, phảng phất từ ngoài trời.

Ngài không giải thích nhiều, cũng không cần giải thích.

"Cẩn tuân Đạo Tổ pháp chỉ." Thập Nhị Tổ Vu đáp lại.

"Tuân pháp chỉ." Hi Hòa, Thường Hi đáp lại.

Họ đều hiểu ý của Hồng Quân đạo nhân, trận chiến này đến đây là

kết thúc.

Bên kia, lại có người không cam lòng, Đế Tuấn, Thái Nhất sắc mặt do dự, làm một cái ấp hành lễ, ngưng giọng nói: "Lão sư, đệ tử mạo muội, xin Lão sư ra tay phế bỏ lời thề Thiên Đạo mà Nguyệt Chủ Vọng Thư đã lập trước đó." Một lời nói ra, chúng sinh kinh ngạc.

Vô số đại năng Hồng Hoang thầm mắng Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hai vị này thật không biết xấu hổ.

Năm lần bảy lượt bắt nạt Nguyệt Chủ thì thôi.

Người ta trong tuyệt cảnh phản kích, bất đắc dĩ lập lời thề Thiên Đạo.

Bây giờ hai vị lại muốn mời Đạo Tổ ra tay, xóa bỏ lời thề.

Thật sự tất cả lợi ích đều bị hai con Kim Ô này chiếm hết.

Không ra dáng người.

Vô liêm sỉ!

Đế Tuấn, Thái Nhất sắc mặt ảm đạm, trong miệng đắng chát.

Họ cũng biết hành động này cực kỳ không ổn.

Nhưng lại không thể không làm.

Lời thề Thiên Đạo của Nguyệt Chủ Vọng Thư đã cắt đứt nguồn cung cấp Thái Âm nguyệt hoa cho Yêu tộc.

Thái Âm nguyệt hoa quan trọng biết bao, quý giá hơn thiên địa linh khí trăm lần.

Một đêm tu luyện, thu nạp một luồng nguyệt hoa, đủ bằng khổ tu hấp thu thiên địa linh khí mười ngày.

Nhật là dương, nguyệt là âm, âm dương bổ trợ điều hòa, mới có thể tăng tiến tu vi.

Không có Thái Âm nguyệt hoa, trừ Kim Ô, Hỏa Tinh cùng các sinh linh thuần dương ra, tuyệt đại số Yêu tộc ngay cả tinh hoa mặt trời cũng không thể hấp thu.

Nếu không sẽ âm dương mất cân bằng, liệt hỏa đốt thân.

Bây giờ không có Thái Âm nguyệt hoa, tương đương với việc cắt đứt một con đường tu hành cực kỳ quan trọng.

Đối với một thế lực chủng tộc, đây là vết thương chí mạng, là kế sách tuyệt tự.

Cứ tiếp tục như vậy, số lượng sinh linh muốn gia nhập Yêu tộc Thiên đình chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Nội bộ Yêu tộc Thiên đình cũng sẽ dao động bất an, yêu tâm hoang mang.

Có thể nói, e rằng không đến vài vạn năm, Yêu tộc to lớn sẽ tan rã, không còn thịnh vượng như hôm nay.

Tu vi của các yêu quân hiện có cũng sẽ tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Vì vậy, vì Yêu tộc cũng tốt, vì quyền lực cũng tốt, vì khí vận Yêu tộc cũng tốt...

Đế Tuấn, Thái Nhất chỉ có thể mặt dày, cầu xin Đạo Tổ ra tay xóa bỏ lời thề.

Hồng Quân không nói, thần sắc bình tĩnh.

Chương 23

Vọng Thư trong lòng thầm kêu không ổn.

“Lời thề ta đã phát, sao có thể dễ dàng xóa bỏ?

Phụt.” Nàng bước ra một bước, đến trước mặt Hồng Quân ngoài Thái Âm Tinh.

“Lão sư, con oan quá...” Vọng Thư nén cảm xúc, lập tức lê hoa đái vũ, nước mắt như mưa rơi.

Quả nhiên phụ nữ đều làm từ nước.

Tiên Thiên Thần Thai cũng không ngoại lệ.

Hành động vuốt râu của Hồng Quân Thiện Thi lập tức dừng lại.

Ngài cảm thấy hơi đau đầu.

“Lại tới, lại tới, lại tới nữa rồi.” Hồng Quân trong lòng cười khổ.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi, ngàn vạn yêu quân, bảy vị yêu thánh trong nháy mắt trợn tròn mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Đến lúc này rồi?

Có thể đừng diễn nữa được không?

Diễn viên nhập vào người à?

Nhưng toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều đang nhìn đó.

Tiên tử, Thái Âm tiên tử!

Đối diện là Hồng Quân Đạo Tổ đó.

Bề ngoài là cường giả số một Hồng Hoang, bề trong cũng rất có khả năng là người mạnh nhất.

Có thể kiềm chế một chút không.

Chúng yêu sắp phát điên rồi!

Huyền Minh và Hậu Thổ khóe miệng mỉm cười, Yêu tộc chịu thiệt, họ vui.

Các Tổ Vu khác thầm cổ vũ cho Vọng Thư.

"Lão sư, Yêu tộc bắt nạt con như thế nào, ngài cũng biết rồi.

Vọng Thư oan ức quá.

Lời thề Thiên Đạo đã phát, không có lý nào thu hồi.

Xin Lão sư thánh tài!" Vọng Thư cung kính làm một cái đạo ấp.

Hồng Quân Thiện Thi trong lòng mệt mỏi.

Ngài bình tĩnh nhìn Vọng Thư.

"Đừng gọi ta là Lão sư, ta với ngươi không thân.

Thật sự không thân.

Ngay cả nghe giảng đạo cũng không đi, đừng có tùy tiện nhận quan hệ a." Trong lòng ngài lắc đầu, cảm thấy phong cách có chút bị Vọng Thư kéo lệch.

Được rồi, xem ra hai bên trực tiếp ném rắc rối cho ngài rồi.

Chuyện nguyệt hoa, sự việc trọng đại, nếu không quản, e rằng tai hại cực sâu.

Nhưng Vọng Thư... quả thực cũng chịu uất ức.

Hồng Quân trầm ngâm.

"Thôi vậy, Yêu tộc Thiên đình quả thực đã bắt nạt ngươi, niệm tình ngươi không dễ dàng, lời thề vẫn có hiệu lực.

Chỉ cần thêm vào một giới hạn thời gian, hai vạn năm thì thế nào."

Hai vạn năm?

Đại La Kim Tiên ngủ một giấc là qua...

đương nhiên không được.

“Mười vạn năm.” Vọng Thư trả lời.

“Ba vạn năm.” Hồng Quân tăng giá.

“Chín vạn năm.” Vọng Thư nghiến răng.

“Bốn vạn năm.” Hồng Quân khẽ phẩy phất trần.

Vọng Thư cảm thấy việc trả giá với ngài khá thú vị, không tức giận.

Đến ngày hôm nay, với địa vị chí cao của Hồng Hoang, không ai dám làm như vậy với ngài.

Thật là một trải nghiệm lâu rồi mới có.

“Tám vạn năm.” Vọng Thư lại lùi một bước.

“Năm vạn năm đi, lấy số ở giữa.

Cứ quyết định như vậy đi.” Hồng Quân mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Vọng Thư trên mặt lộ ra vẻ thất vọng vô cùng, phẫn hận nhìn chúng yêu tộc một cái.

“Được rồi, nể mặt Lão sư, con chịu thiệt một chút, năm vạn năm thì năm vạn năm.

Chốt kèo!” Nàng phá lệ mỉm cười nói.

Hồng Quân ngẩn người, trúng kế rồi, con quỷ nhỏ lanh lợi này.

E rằng bản thân nàng chỉ muốn thêm thời gian cho Yêu tộc, bất luận bao nhiêu, chỉ cần cao hơn hai vạn năm là được.

Không tồi, tâm kế có thể.

Hồng Quân trong lòng cảm thán.

Các Đại La của Yêu tộc đứng một bên, cảm thấy lạnh lẽo, giờ phút này cảm giác như hàng hóa, đang bị bên mua và bên bán định giá.

Yêu tộc hận, không cam lòng!

Nhưng lại có cách nào đây.

Đạo Tổ hiện thân, đại cục đã định.

Quả đắng chỉ có thể nuốt xuống.

Tất cả đều do mình làm, nếu ngay từ đầu không phái Bạch Trạch, sau đó không phái Anh Chiêu... thì đã không có nhiều chuyện phía sau.

Ta thật ngốc, thật sự.

Đế Tuấn, Thái Nhất trong lòng mệt mỏi.

Lần này, Yêu tộc ở thiên địa thật sự mất hết mặt mũi.

Thôi vậy, nhận đi.

Năm vạn năm thì năm vạn năm, còn hơn là không có cơ hội nào.

Mối thù này, sau này sẽ có lúc báo lại.

Đế Tuấn, Thái Nhất trong lòng đã chuẩn bị gánh chịu quả đắng này, lại nghe thấy giọng Vọng Thư vang lên lần nữa.

“Lão sư, phong cấm Yêu tộc Thái Âm nguyệt hoa năm vạn năm, việc này con đồng ý.

Nhưng con có ba điều kiện nhỏ.” “Nói.” “Một, Thái Âm Tinh hoang vắng, con muốn xây một tòa tiên cung trên đó, tên là Quảng Hàn Cung.

Cần Yêu tộc xuất tiền, xuất sức, xuất dược liệu.” “Hai, sau này mười vạn năm, không cho phép bất kỳ Yêu tộc nào đặt chân lên Thái Âm Tinh nửa bước.” “Ba, Thương Dương con có việc lớn cần dùng,

sau này nhập vào môn hạ của con, không còn thuộc về Yêu tộc.” Vọng Thư mỉm cười nói.

Hồng Quân Thiện Thi gật đầu, đây quả thực chỉ là những điều kiện nhỏ, không quá đáng.

Ngài nhìn về phía người chủ sự của Yêu tộc là Đế Tuấn, Thái Nhất: “Các ngươi thấy việc này thế nào?” Hai người trầm mặc, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Ngoài hận thù, họ còn cảm nhận được một loại cảm xúc khác, gọi là nhục nhã.

Đúng, chính là nhục nhã.

Tổn binh hao tướng không nói, bị cắt nguyệt hoa không nói, giờ đây còn phải đồng ý những điều kiện nực cười như vậy.

Chương 24

Quảng Hàn Cung...

Yêu Thánh Thương Dương...

Mười vạn năm không được đặt chân lên Thái Âm Tinh!

"Ngươi có dám đưa ra thêm vài điểm nữa không?

Tặng luôn cả Yêu tộc Thiên đình cho ngươi đi!" Chẳng lẽ Thái Âm Tinh thật sự thiên khắc Thái Dương Tinh sao?

Đế Tuấn, Thái Nhất phẫn nộ, cảm thấy thần tình hoảng hốt.

Cuối cùng... thôi vậy!

"Chúng ta nguyện ý, cẩn tuân pháp chỉ." "Như vậy rất tốt." Hồng Quân Thiện Thi mỉm cười gật đầu, thân ảnh trực tiếp tiêu tán.

Hồng Quân vừa đi, áp lực của mọi người lập tức giảm bớt.

Đế Tuấn, Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn đại quân Yêu tộc trở về Bất Chu Sơn.

Nguyệt Chủ Vọng Thư, Thái Âm Tinh... họ không thèm nhìn lại lần thứ hai.

Chúc Cửu Âm ra hiệu cho Hậu Thổ, Hậu Thổ lập tức hiểu ý.

Nàng tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của Vọng Thư.

Vọng Thư chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng lóe lên, xuất hiện thêm một mỹ nữ tuyệt sắc dáng người uyển chuyển, hương thơm nồng nàn tỏa ra.

Nàng tự nhiên nắm lấy bàn tay ngọc của Vọng Thư.

"Vọng Thư muội muội, ta là Hậu Thổ, có rảnh đến Vu tộc chơi."

Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

Loại việc ngoại giao này chỉ có nàng làm được, Huyền Minh lạnh như băng, không phải người để ngoại giao.

"Được ạ, tỷ tỷ, có rảnh muội nhất định sẽ đến.

Chuyện này đa tạ các ca ca tỷ tỷ Vu tộc tương trợ, Vọng Thư khắc cốt ghi tâm." Hai cô gái nhìn nhau cười, tình chị em thân thiết vô hình trung được tạo thành.

Tiếp đó, Thập Nhị Tổ Vu cũng biến mất.

Vọng Thư suy ngẫm ý đồ trong lời mời cuối cùng của Hậu Thổ.

"Vu tộc cũng không ngốc, thông minh lắm chứ." Nàng lẩm bẩm.

Câu nói cuối cùng của Hậu Thổ, trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra ẩn chứa nhiều huyền cơ.

Một là thật sự có ý mời nàng đến Vu tộc.

Hai, e rằng cũng có ý nhắc nhở nàng đừng quên món nợ nhân tình với Vu tộc.

Nhân tình, là nhân tình cứu mạng, nâng cao lên, có thể gọi là nhân quả.

Nhân quả của Tổ Vu, đâu phải dễ trả... một chút không cẩn thận, ngay cả mạng cũng mất.

"Ai cũng lợi hại cả." Vọng Thư lẩm bẩm.

Nàng trở về Thái Âm Tinh, tiếp theo, phải bắt đầu bế quan.

Trong một trận đại chiến ngút trời, rất nhiều nhân vật tài hoa tuyệt diễm lần lượt xuất hiện.

Bắt đầu vì nàng, kết thúc vì Hồng Quân.

Nhưng nàng không phải nhân vật chính, nhiều nhất chỉ có thể là

nữ phụ.

Cảm giác bất lực này, đã kích thích sâu sắc nàng.

"Bế quan, bế quan, cho đến trước khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai, sẽ không hiện thân nữa." Lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu Cung, Vọng Thư cảm thấy có nhu cầu cần phải đi tranh một phen.

Một là để thắt chặt tình hữu nghị cách mạng với Đạo Tổ, hai là đi tìm "trai tráng tay chân".

Trận chiến này đã bộc lộ điểm yếu lớn nhất của nàng, đó là cô thân một mình, thế đơn lực bạc.

Nếu có một đại giáo vô thượng hoặc một đại tộc đỉnh tiêm đứng sau lưng, kết cục đã tốt hơn nhiều.

Thế lực thứ này, những kẻ mạnh vô thượng như Hồng Quân không cần.

Nhưng nàng cần.

Tam thiên hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, đều là tài nguyên ưu tú của Hồng Hoang.

Lôi kéo một vài người, lập một đội, một thế lực lớn sẽ tỏa sáng ra mắt, vừa yên tâm vừa đỡ tốn sức.

Phục Hy, Nữ Oa, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử... trong lòng Vọng Thư đã có những ứng cử viên ban đầu. ...

Khi Yêu tộc, Vu tộc tan đi khỏi Thái Âm Tinh, các đại năng Hồng Hoang mới thở phào nhẹ nhõm.

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng họ.

Khoảnh khắc cực kỳ căng thẳng, cực kỳ nguy hiểm đó, họ không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Nhiều đại năng đang phân tích lại sự việc này.

Trận chiến này, không nghi ngờ gì Yêu tộc đã thua, không chỉ bị cắt nguyệt hoa năm vạn năm, còn phải đáp ứng ba điều kiện của Nguyệt Chủ, trong đó bao gồm cả Yêu Thánh Thương Dương.

Mười Yêu Thánh của Yêu tộc mất đi ba.

Quan trọng hơn, tâm khí hùng bá thiên hạ của chúng yêu đã bị tiêu hao không ít.

Khí vận Yêu tộc cũng tổn thất.

Tiếp theo, làm thế nào để dẫn dắt Yêu tộc thoát khỏi tình trạng sa sút, mới là thử thách lớn nhất mà hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất phải đối mặt.

Vu tộc lời to.

Nhận được nhân quả cứu mạng của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Sau này, Nguyệt Chủ phải trả một cái giá rất lớn mới có thể thanh toán xong.

Còn nguyên nhân của cuộc chiến, Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Các đại năng, đều không ngừng cảm thán, tán dương không ngớt.

Nàng, thật sự quá thần kỳ, quá khiến người ta kinh ngạc.

Căn cước nghịch thiên hóa hình tạm không bàn.

Trong trận chiến này, thực lực, tâm kế, thủ đoạn mà nàng thể hiện, mới là chói mắt nhất.

Với trạng thái mới nhập Đại La, cứng rắn chống lại một đòn của đỉnh tiêm Đại La Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung!

Chỉ riêng điểm này, đã làm được việc mà nhiều Đại La Kim Tiên khó hoàn thành.

Huống chi sau đó, trong tình huống hoàn toàn nghịch cảnh, nàng đã phát lời thề Thiên Đạo, tìm kiếm sinh cơ.

Trí tuệ của nàng, tuyên cáo với thiên địa, thu hút ánh mắt của mọi người, sau đó mới có chuyện Vu tộc đến viện trợ.

Nhiều đại năng tin rằng, dù Vu tộc không xuất hiện, nàng cũng có thể thoát khỏi sự truy sát của Thái Nhất.

Cuối cùng trả giá với Đạo Tổ, càng làm nổi bật sự gan dạ của nàng.

Thực lực, thông minh, dũng cảm... những phẩm chất ưu tú này xuất hiện trên cùng một người.

Lại còn là một mỹ nhân tuyệt sắc, mỹ nữ đệ nhất Hồng Hoang.

Ông trời ưu ái nàng biết bao!

Chắc chắn rằng, chỉ cần Nguyệt Chủ không chết, theo thời gian, sẽ lại có một vị bá chủ Hồng Hoang nữa.

Và thời gian đó, tuyệt đối sẽ không quá xa.

"Trận chiến này của Yêu tộc, tổn thất lớn nhất, thực ra là đã đắc tội triệt để với Nguyệt Chủ." Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử thở dài.

Thái Âm Tinh.

Chương 25

Vọng Thư trở về hố sâu, lại một lần nữa tiến vào bế quan.

Tại sao lại là hố sâu?

Có lẽ chỉ là thói quen.

Nàng luôn cảm thấy có một cái hang, trông giống như nhà.

Dù sao cũng đã ở đây gần năm trăm năm, có chút hoài niệm.

Đợi Quảng Hàn Cung xây xong, nàng sẽ chuyển vào Quảng Hàn Cung.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã mười chín năm trôi qua.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan năm trăm năm, nhận được phần thưởng: Phong Ma Bảng." Phong Ma Bảng?

Thứ gì đây...

Vọng Thư tâm niệm vừa động, một cuộn giấy màu đen vàng xuất hiện trong tay.

Đen tuyền, tỏa ra bảo quang.

Trông bình thường, phổ thông.

Chất liệu gần giống lụa.

Phía trên hoàn toàn trống không.

Một luồng thông tin nhanh chóng xuất hiện trong đầu nàng.

Vọng Thư nhanh chóng hiểu ra.

Ma đạo chi bảo.

Tiên tiêu ma trưởng, Ma giới khai tịch, nên có Phong Ma Bảng

xuất hiện.

Có thể phong ma!

Nói đơn giản, tác dụng giống như Phong Thần Bảng.

Khác biệt là Phong Thần Bảng phong thần của Thiên đình.

Phong Ma Bảng phong ma thần của Ma giới.

Phân thành Đại ma thần ba mươi sáu vị, Trung vị ma thần bảy mươi hai vị, Hạ vị ma thần ba trăm vị.

Tổng cộng bốn trăm linh tám vị phong ma thần vị.

Vọng Thư vuốt ve cuộn giấy, trong mắt ánh sáng lấp lánh.

"Đại sát khí a ~~ Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh." Nàng lẩm bẩm.

Trong lòng nàng, Ma giới có được lập hay không, hoàn toàn không quan trọng.

Quan trọng là Phong Ma Bảng!

Vấn đề đau đầu nhất của Đại La Kim Tiên là cực khó bị giết chết.

Dù có chém đi quá khứ, hiện tại, tương lai, vẫn có khả năng hồi sinh.

Ví dụ có người xông vào Vĩnh Kiếp chi địa, cứu Đại La Kim Tiên đã chết trở về.

Nhưng có Phong Ma Bảng, thì khác.

Tất cả chân linh, Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang đều bị thu vào Phong Ma Bảng.

Sống không được, chết không xong, chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành ma thần, làm việc cho nàng.

Vô cùng bá đạo.

Tương đương với một cái gông cùm, một tòa nhà tù!

Một khi đã vào, vạn kiếp bất phục.

"Đồ tốt a..." Vọng Thư trong lòng vui mừng khôn xiết, đặt Phong Ma Bảng vào Vĩnh Hằng Quốc Độ để bảo quản.

Nàng tiếp tục bế quan.

Sự xuất hiện của Phong Ma Bảng đã cho Vọng Thư một liều thuốc trợ tim.

Nàng càng thêm mong đợi những phần thưởng sau này của hệ thống. ...

Dòng sông thời gian, năm tháng trôi đi.

Đại La Kim Tiên một lần nhắm mắt mở mắt, đã một ngàn năm trăm năm trôi qua.

Một khoảng thời gian cực ngắn, cũng là một khoảng thời gian cực dài.

Đại chiến Thái Âm Tinh năm đó, sớm đã trở thành chuyện cũ trong miệng các đại năng Hồng Hoang.

Dung nhan tuyệt thế của Nguyệt Chủ, cũng chỉ tồn tại trong lời truyền miệng.

Như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, như sao băng vụt qua.

Tỏa ra ánh sáng rực rỡ cực hạn, sau đó hoàn toàn im lặng.

Chỉ mỗi khi trăng sáng từ phía tây Hồng Hoang mọc lên, nhiều sinh linh sẽ nhớ rằng trên Thái Âm Tinh hoang vắng đó, có một vị nữ thần.

Chỉ giới hạn ở đó.

Tin tức nóng hổi nhất của Hồng Hoang, là lần giảng đạo thứ hai ở

Tử Tiêu Cung.

Thiên cơ hiển thị, Đạo Tổ lại sắp giảng đạo.

Đây mới thật sự là đại sự thiên địa.

Các đại năng năm đó nghe Đạo Tổ giảng đạo lần đầu đã sớm lên đường.

Các đại năng năm đó không kịp nghe lần đầu cũng bắt đầu lên đường đến Tử Tiêu Cung.

Tiên đạo mịt mờ, cả đời khó cầu.

Nay có người đi trước sẵn lòng chia sẻ kinh nghiệm, chia sẻ con đường của mình.

Đây là công đức tạo hóa to lớn, cũng là cơ duyên của họ.

Không có âm mưu... người có thể vì chúng sinh giảng đạo giải hoặc, giáo hóa thiên địa, nếu thật sự xấu, thì có thể xấu đến đâu.

Nếu thật sự muốn chưởng khống Hồng Hoang, trực tiếp phong tỏa con đường phía trước của mọi người.

Với năng lực vô thượng, chém diệt mọi uy hiếp, sẽ không có Thánh Nhân thứ hai có thể xuất hiện. ...

Vọng Thư từ dưới gốc Nguyệt Quế Thụ mở mắt tỉnh lại.

Lúc này Thái Âm Tinh đã có chút thay đổi.

Một tòa tiên cung rực rỡ xuất hiện xung quanh Nguyệt Quế Thụ.

Quần thể kiến trúc khổng lồ, bao vây trực tiếp Nguyệt Quế Thụ.

Vừa có đình đài lầu các, vừa có tiên cung đại điện.

Mỗi một phần dược liệu đều là loại đỉnh cao của Hồng Hoang, có Ngô Đồng Tiên Mộc, Vạn Cổ Hoàng Kim, Tiên Không Minh Kim, Côn Luân Hàn Thiết, Bất Chu Ngọc Thạch, v.v.

Đều xuất từ bảo khố của Yêu tộc Thiên đình.

Mỗi một tòa cung vũ đều do thợ giỏi tinh tâm điêu khắc.

Ngói ngọc tường trắng, rồng bay phượng múa... thật có thể nói là quỳnh lâu ngọc vũ, không hề kém cạnh đại điện Thiên cung của Yêu tộc Thiên đình.

Quảng Hàn Cung!

Mỗi một mét vuông đều cực kỳ mỹ lệ.

Ngàn vị thợ thủ công cảnh giới Kim Tiên, tốn năm trăm năm, mới hoàn thành.

Đúng là một kiệt tác, một công trình siêu đại hình của Hồng Hoang.

Chương 26

Còn về việc tại sao lại bao vây Nguyệt Quế Thụ, chủ yếu là vì Nguyệt Chủ đại nhân nào đó, thực sự không muốn nhìn thấy vào một lúc nào đó, có một kẻ ngốc, mỗi ngày không ngừng chặt cây.

Đúng vậy, là Ngô Cương!

Ăn cơm của Nguyệt Quế, lại còn muốn ngày đêm chặt nó.

"Không ngờ chớp mắt một cái, đã một ngàn năm trăm năm trôi qua.

Đạo Chủ giảng đạo, sắp bắt đầu rồi." Vọng Thư bấm ngón tay tính toán, đứng dậy.

Lúc này, bên tai nàng, tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tục vang lên.

"Chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan sáu trăm năm, nhận được phần thưởng: Lạc Bảo Kim Tiền." "Chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan bảy trăm năm, nhận được phần thưởng: Cửu Chuyển Thiên Công." "Chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan tám trăm năm, nhận được phần thưởng: Thần thông Pháp Thiên Tượng Địa." "Chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan chín trăm năm, nhận được phần thưởng: Thông Thiên Kiến Mộc." "Chúc mừng Túc chủ tổng cộng bế quan một ngàn năm, nhận được phần thưởng: Hồng Mông Tử Khí." Hồng Mông Tử Khí!

Vọng Thư trong lòng "lộp bộp" một tiếng, lập tức vui mừng khôn xiết.

Tiên Thiên chi khí!

Đại đạo chi cơ!

Chỉ tồn tại trong thời đại Hỗn Độn trong truyền thuyết.

Trong thiên địa ngày nay đã sớm tuyệt tích.

Phàm nhân được nó, chỉ cần một luồng, cũng có thể cùng trời đất đồng thọ.

Tu sĩ được nó, càng có khả năng thành Thánh Nhân đạo quả.

Tương đương với vé vào cửa của đạo quả Thánh Nhân.

Tác dụng rất nhiều, diệu dụng vô cùng.

Tác dụng quan trọng nhất có ba điểm.

Thứ nhất, làm sâu sắc thêm mối liên hệ giữa Nguyên Thần và Thiên Đạo, có thể ký thác Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang vào trong Thiên Đạo, Thiên Đạo không diệt, ta tự bất diệt, tuyên cổ vĩnh tồn.

Sinh mệnh dài lâu, có thể tồn tại đến khi thời đại mạt pháp diệt thế giáng lâm.

Dù có gặp kiếp thân vẫn, cũng sẽ không tiến vào Vĩnh Kiếp chi địa ngủ say.

Sẽ được phục sinh dưới Thiên Đạo.

So với Đại La Kim Tiên bình thường, nhiều hơn vô số mạng.

Thứ hai, phụ trợ tham ngộ Đại Đạo, Hồng Mông Tử Khí xuất hiện từ thời Hỗn Độn, là Tiên Thiên chi khí, đạo uẩn bên trong trực chỉ bản nguyên Đại Đạo, có thể tiết kiệm cho tu sĩ ức vạn vạn năm khổ tu chi công.

Đại Đạo, không nhìn thấy, không sờ được, ẩn trong trời đất chúng sinh, giấu trong tự nhiên.

Hư vô phiêu diêu.

Tu sĩ muốn tham ngộ khó khăn biết bao, có Hồng Mông Tử Khí, tương đương với việc có trong tay một bản mẫu Đại Đạo.

Mặc dù cách Đại Đạo thật sự còn vô cùng xa, nhưng có nó, tu sĩ có thể tham khảo, nghiên cứu.

Không còn như ruồi không đầu, mò mẫm tiến lên trên con đường tìm Đạo.

Thứ ba, có thể hoàn thiện tam thiên pháp tắc, gia nhập Vĩnh Hằng Quốc Độ, khai tịch ra thế giới hoàn mỹ.

Thế giới hoàn mỹ, hỗn nguyên như một.

Không có đại khí vận, đại nội tình, đại tạo hóa, đại nghị lực không thể thành.

Dù là Đại La Kim Tiên cảnh Đại viên mãn, muốn lĩnh ngộ toàn bộ tam thiên pháp tắc tiểu thành, thậm chí đại thành cảnh giới, cũng cực khó.

Nhưng có Hồng Mông Tử Khí, tốc độ lĩnh ngộ tam thiên pháp tắc sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nói đơn giản, thứ này là một cái BUG.

Vọng Thư tâm niệm vừa động, lĩnh thưởng, Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, nàng một hơi nuốt vào.

Tiếp đó, nó phiêu đãng bên cạnh Nguyên Thần trong Thượng đan điền.

Nguyên Thần là một phiên bản "Vọng Thư" siêu nhỏ, nhỏ hơn bản thể mấy chục lần.

Thấy Hồng Mông Tử Khí, nó vui mừng nhảy nhót, một tay nắm lấy Hồng Mông chi khí.

Vọng Thư lúc này trong lòng vui vẻ cực kỳ, niềm vui phát ra từ tận đáy lòng.

Nàng nhìn Hồng Hoang thiên địa, so với trước kia, rõ ràng hơn

ngàn lần.

Không phải nhìn rộng hơn, mà là nhìn thấy bản chất của vật chất.

Giữa vạn vật sinh linh, mơ hồ có thể thấy Đạo đang vận hành.

Trạng thái này, khiến người ta mê luyến, so với cảm giác "làm chuyện ấy" còn sảng khoái hơn trăm lần, giống như mỗi phút mỗi giây đều đang đốn ngộ.

Những chỗ khó hiểu trong tu luyện trước đây, lúc này như sông lớn chảy xiết, một mạch thông suốt, không có bất kỳ trở ngại nào.

Sảng khoái tột độ.

Nửa ngày sau, Vọng Thư mới từ trạng thái mê ly đó tiếc nuối thoát ra.

Nàng nhướng mày, khóe miệng có ý cười.

Hồng Mông Tử Khí, đại tạo hóa a.

Không có Hồng Mông Tử Khí, không phải không thể thành Thánh, chỉ là độ khó thành Thánh lớn hơn nhiều.

Thời Hỗn Độn, chiến lực của Bàn Cổ và tam thiên Hỗn Độn thần ma so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh cũng không kém bao nhiêu.

Chiến lực của họ bắt nguồn từ Đạo, bản thân họ đều là sự hiển hóa của Đạo.

Bây giờ, Vọng Thư cũng đã gần Đạo rồi.

Đại Đạo có thể mong đợi.

Các phần thưởng khác của hệ thống, Vọng Thư lần lượt lĩnh nhận.

Lạc Bảo Kim Tiền: Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hình dạng đồng tiền tròn lỗ vuông, hai bên có cánh bay.

Có thiên đạo minh văn ẩn hiện trên đó, ẩn chứa quy tắc Thiên Đạo.

Có thể đánh rơi tất cả bảo vật dưới Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể diễn hóa huyền cơ Thiên Đạo, nhưng không thể đánh rơi binh khí.

Cửu Chuyển Thiên Công: Công pháp tu luyện bốn trong một nhục thân, nguyên thần, thần thông, pháp thuật, luyện nó, có thể thông hiểu đạo biến hóa, nhục thân cường đại.

Pháp Thiên Tượng Địa: Thần thông nhục thân đỉnh tiêm, tăng sức mạnh và uy lực pháp thuật theo cấp số nhân, khuyết điểm: sẽ biến lớn.

Thông Thiên Kiến Mộc: Thần mộc, có thể kết nối chư thiên vạn giới, hấp thu Hỗn Độn chi khí hóa thành thiên địa linh khí, giúp thế giới trưởng thành.

Những phần thưởng này, nàng rất hài lòng.

"Ầm!" Trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư, vang lên tiếng nổ kinh thiên.

Thế giới này, được nàng đặt tên là Bát Hoang vũ trụ.

Lúc này trong Bát Hoang vũ trụ, một cây đại thụ che trời, bén rễ ở vị trí trung tâm đại địa.

Vô cùng khổng lồ, một chiếc lá đã to như một hòn đảo nhỏ.

Kiến Mộc, cũng có thể gọi là Thế Giới Thụ.

Vừa bén rễ, liền từ trong hư không vô tận hấp thu Hỗn Độn chi khí, chăm chỉ chuyển hóa thành thiên địa linh khí.

"Sau này, ta có thể thoát thân rồi." Vọng Thư vui mừng, có Kiến Mộc, sau này không cần mỗi ngày khổ sở hấp thu pháp lực cung cấp

cho Vĩnh Hằng Quốc Độ, Kiến Mộc sẽ làm công việc này.

Giao phó cho thiên địa, thật là yên tâm lại đỡ tốn sức.

"Đi thôi, đến ba mươi ba tầng trời." Xong việc nhà, Vọng Thư từ dưới gốc Nguyệt Quế Thụ đứng lên, một bước bước ra, thân ảnh biến mất không thấy.

Chờ đã, mình có quên gì không?

Yêu Thánh Thương Dương...

được rồi, dù sao cũng đã ở trong Hỗn Nguyên Kim Đấu cả ngàn năm, chắc cũng không ngại ở thêm một thời gian.

Vọng Thư khóe miệng cong lên, tiếp tục lên đường.

Trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Yêu Thánh Thương Dương kẹt giữa những đụn cát vàng cuồn cuộn.

Thần tình mệt mỏi, tiên quang ảm đạm.

Chương 27

Nơi này cực kỳ không thích hợp cho Phượng tộc sinh sống.

Khô hanh, thiếu nước, ngay cả cảnh sắc cũng một màu.

Ghét nơi này quá.

Nhưng hình như cũng không ra được.

Dường như đã bị Thái Âm Nguyệt Chủ đáng ghét kia quên mất.

Cái tên đó.

Thật là...

Thương Dương nghiến răng.

Nàng lấy ra cây trâm ngọc xanh, may mà cây trâm còn đây, Vĩnh Hằng Quốc Độ ở bên trong, cũng không quá buồn chán.

Nhưng, cái tên đó sẽ không thật sự quên mình rồi chứ.

Thảm quá...

Yêu Hoàng bệ hạ sao không cứu ta. ...

"Kiến quá đạo hữu." "Đạo hữu vạn phúc." "Mau nhìn kìa, kia không phải là Nguyệt Chủ Vọng Thư, Thái Âm Nữ Thần sao?" "Hít...

đẹp quá." "Mỹ nhân đệ nhất thiên địa, không đẹp sao được?" "Nghe nói Đế Tuấn của Yêu tộc và Đế Giang của Vu tộc vì nàng mà suýt nữa liều mạng." "Nội bộ Tổ Vu cũng cãi nhau không ngớt, Cộng Công và Chúc Dung vì nàng mà ngày nào cũng đánh nhau!" "Thật hay giả vậy?" "Giả thế nào được?

Chuyện ở Thái Âm Tinh một ngàn năm trăm năm trước còn nhớ không, đều là vì nàng..." "Hít... hồng nhan họa thủy a, đáng sợ.

Nhớ lúc đó, nàng mới hóa hình không lâu mà.” “Chứ còn gì nữa, vừa hóa hình đã mê hoặc hết các Đại La của hai tộc Vu Yêu.

Yêu tộc vì muốn cướp, Vu tộc vì muốn bảo vệ.” “Lợi hại a.” “Thôi không nói nữa, ta phải đi theo.

Hôm nay gặp được một lần, sau này dù thân vẫn đạo tiêu, ta cũng không hối tiếc.” “Chờ ta với, ta cũng đi.” “Cút!

Đạo hữu, nàng là vợ ta, rút đao ra đi.

Đừng trách huynh đệ ta không nể tình xưa!” Cuộc đối thoại như vậy, xảy ra ở khắp nơi trong Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Những người có thể tồn tại trong Hỗn Độn, ít nhất cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh Đại viên mãn, Đại La Kim Tiên cũng không ít.

Lúc này đều đang nhìn bóng tiên quang rực rỡ phía trước mà chỉ trỏ.

Hoặc tán thưởng vẻ đẹp của nàng, hoặc bày tỏ tình yêu, hoặc than thở thế thái nhân tình, hoặc bùng cháy tâm hồn hóng hớt.

Nguyệt Chủ Vọng Thư ở trên Thái Âm Tinh, cao treo trên trời, xa cách.

Bây giờ, lại thật sự bước vào cuộc sống của họ.

Như tiên tử, bước vào phàm trần.

Thần tiên cũng là người, cũng có thất tình lục dục.

Đa số tu sĩ đều tu không vong tình đạo, chứ không phải vô tình đạo.

Vọng Thư đẹp đến kinh tâm động phách, khiến mắt họ dù muốn rời cũng không nỡ rời.

“Tiếc quá, đẹp thì đẹp thật, nhưng ngực hơi nhỏ.” Có người cảm

thán.

“Đạo hữu, mắt không có bệnh chứ, đó mà gọi là nhỏ sao?

Không phải là trạng thái vừa vặn à?” Có người phản bác.

Vọng Thư sải bước chân dài nhanh chóng tiến về phía trước trong Hỗn Độn, bây giờ nàng đang phiền não.

Đau đầu.

Lúng túng.

Bất đắc dĩ.

Không có một chút vui vẻ nào.

“Mấy vị đại năng tu sĩ này sao lại háo sắc, rảnh rỗi, hóng hớt thế nhỉ?

Có thể bình thường một chút, kín đáo một chút, giữ giá một chút không.

Cũng quá cởi mở rồi.

Lễ nghi của người xưa đâu?

Đi đâu hết rồi?

Cho chó ăn hết rồi sao?” Bây giờ nàng đã hiểu được nỗi phiền não của những nữ minh tinh ở kiếp trước.

Ra đường đều có người nhìn chằm chằm.

Ở đâu cũng có người ngưỡng mộ, fan hâm mộ.

Mỗi một ánh mắt đều nóng rực, thẳng tắp.

Hận không thể ôm lấy, muốn làm gì đó...

Cuộc sống quái quỷ gì thế này?

“Biến thành con gái cũng không dễ dàng gì.” Vọng Thư trong lòng

thầm thở dài.

Nàng ngắm nhìn toàn thân, quả thực vốn liếng hùng hậu, cực kỳ xinh đẹp.

Muốn dáng người có dáng người, có ngực lớn, eo thon, mông cong, chân dài.

Muốn khuôn mặt có khuôn mặt, nhan sắc tuyệt thế, da trắng như ngọc.

Mắt, mũi, tóc... thậm chí mọi nơi trên cơ thể, đều đẹp đến cực điểm.

Chỉ có trời công điêu khắc, mới có thể tạo ra mỹ nhân như vậy.

Chờ đã... kỳ lạ, sao tự ngắm mình, cũng đỏ mặt vậy?

Vọng Thư trên mặt dâng lên ráng hồng, cực kỳ đáng yêu.

"Nếu là kiếp trước, nhìn thấy một mỹ nữ đẳng cấp như Nguyệt Chủ Vọng Thư, nhất định sẽ liều mạng theo đuổi.

Cửu thiên thập địa, dù chết cũng không hối tiếc." Nghĩ vậy, Vọng Thư đột nhiên có chút hiểu cho những tiên nhân biến thái đang đuổi theo sau.

Tình huống này, đại khái cũng giống như fan cuồng si mê thần tượng vậy.

Vẻ đẹp đã vượt qua phạm trù thông thường, ai mà không yêu cho được.

"Hay là, mình nhảy một bài Cực Lạc Tịnh Thổ nhỉ?" Thôi được rồi... hiểu thì hiểu, nhưng bị một đám đàn ông đuổi theo gào thét "tiên tử tỷ tỷ", "tiên tử Nguyệt cung", "nữ thần", "ta yêu người"... không thể chấp nhận được.

Tạm biệt!

Tuyệt đối!

Không!

Cần!

Quá kỳ quặc.

Quá không hài hòa.

Ta cần tiểu tỷ tỷ cơ.

Chứ không phải một đám lão đại thúc, lão gia gia.

Tiểu tỷ tỷ không thơm sao?

Tiểu tỷ tỷ không đáng yêu sao.

Vọng Thư trực tiếp dùng không gian pháp tắc, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường truy đuổi thần tượng quy mô lớn.

Chương 28

May mà đi không được bao lâu, Tử Tiêu Cung đã xuất hiện trước mắt.

Một tòa đạo quan cổ kính, lơ lửng một mình trong Hỗn Độn.

Cửa quan đứng một đôi đồng nam đồng nữ.

“Phù...” “Sợ muốn chết.” Vọng Thư thấy Tử Tiêu Cung hiện ra, thở phào một hơi.

Nàng lau đi mồ hôi lạnh không hề tồn tại trên trán.

Mấy tên đó, thật sự quá đáng sợ...

Đường đường là Thái Âm Nguyệt Chủ, Đại La Kim Tiên, lại bị truy đuổi đến mức chật vật không chịu nổi. "Mời vào!" Bên ngoài Tử Tiêu cung, một giọng nói non nớt vang lên, phát ra từ miệng Dao Trì.

Còn về Hạo Thiên, khụ... nhìn thấy Vọng Thư là lập tức rơi vào trạng thái ngây dại, chẳng khác gì đám LSP (lũ hám gái) đang truy đuổi phía sau nàng.

Vọng Thư lúc này vừa có sự thôi thúc muốn đánh cho Hạo Thiên một trận, lại vừa muốn nhéo cái mặt nhỏ của Dao Trì.

Ngũ vị tạp trần, thật quái dị.

Thôi bỏ đi, từ lần Đạo Tổ giảng đạo đầu tiên đến nay đã trôi qua một vạn năm.

Hai đứa trẻ này nhìn thì nhỏ, nhưng thực chất bên trong là một lão ông và một lão bà.

Vọng Thư lập tức mất hứng thú.

Nàng còn trẻ, không chấp nhặt với người già. "Được, đa tạ." Vọng

Thư mỉm cười, bước vào Tử Tiêu cung.

Một bước chân vào, ta cũng đã là đại năng nghe đạo ở Tử Tiêu cung rồi, đẳng cấp +1.

Ha ha ha ha...

Trong lòng Vọng Thư cười cuồng loạn đầy ma tính.

Phía sau nàng, tiếng bàn tán xôn xao. "Sư tỷ, vừa rồi vị tiên tử kia đẹp quá.

Muội chưa từng thấy tiên tử nào yêu kiều như vậy." Hạo Thiên thì thầm, mặt đầy mê đắm, đắm chìm trong vẻ đẹp của Vọng Thư. "Đẹp?

Ta đẹp không?" Dao Trì bày ra vẻ mặt hóng hớt, cười hì hì hỏi. "Tất nhiên là đẹp." Hạo Thiên thốt ra. "Hạo Thiên, ba ngày không bị đánh là ngươi muốn nổi loạn phải không!" "Á...

đau đau đau, sư tỷ nương tay một chút." Vọng Thư cảm nhận được động tĩnh ẩu đả phía sau.

Quay đầu nhìn lại, thấy Dao Trì đang xắn tay áo đạo bào, bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc đang vặn tai Hạo Thiên như một ác nữ.

Hạo Thiên thì mặt mày méo mó, không ngừng kêu đau.

Thấy ánh mắt Vọng Thư nhìn tới, đôi mắt đẹp như tinh thần ấy lộ vẻ tò mò?

Trời ơi, cũng đẹp quá đi mất!

Phanh!

Trái tim bị đánh trúng.

Nó như quả bóng khí nhanh chóng phình to rồi nổ tung.

Thình thịch thình thịch!

Tim đập nhanh như điện xẹt.

Biểu cảm đau khổ của Hạo Thiên lập tức biến mất, thay vào đó là một nụ cười thuần khiết đầy lấy lòng hướng về Vọng Thư. "Hạo Thiên!" Đôi mắt to tròn kịch tính của Dao Trì trừng lên, càng thêm phẫn nộ, tay càng dùng lực mạnh hơn.

Nhưng Hạo Thiên gồng mình chịu đựng, không thấy đau, vẫy vẫy tay nhỏ chào Vọng Thư.

Vọng Thư không hiểu gì cả: "Thật là mạc danh kỳ diệu..." Nàng lắc đầu rồi đi sâu vào Tử Tiêu cung.

Tử Tiêu cung nhìn bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại dùng vô thượng thần thông, giống như tu di nạp giới tử, biến thiên địa trở nên vô cùng rộng lớn.

Phương viên ức triệu năm ánh sáng, dù với tu vi Đại La Kim Tiên của Vọng Thư hiện nay, thần thức quét qua cũng không thấy biên giới.

Trong khu vực rộng lớn có ba ngàn tòa thần sơn tỏa tiên quang cao vạn trượng, sáu tòa thần sơn ánh tím đứng đầu còn cao tới triệu trượng.

Cảnh tượng này có chút khác biệt với cảnh ngồi xếp hàng trên bồ đoàn trong tưởng tượng.

Sáu tòa thần sơn tím kia chính là Thánh vị.

Giờ đã là lần giảng đạo thứ hai, thần sơn đều đã có chủ.

Nàng không có cơ hội, mà có Hồng Mông Tử Khí rồi nàng cũng chẳng thèm tranh Thánh vị làm gì.

Tìm đại một tòa thần sơn vô chủ mà nghe đạo là được.

Vọng Thư đảo mắt, tâm niệm thay đổi.

Thôi thì phật hệ đi, đến Tử Tiêu cung có hai mục đích: một là nghe

đạo, hai là tìm vài đồng đạo hợp ý làm... "đả thủ" (tay sai).

Ý định đã định, Vọng Thư bay về phía trước.

Lúc này, còn khoảng ba mươi hai năm nữa Đạo Tổ mới bắt đầu giảng bài.

Đã có rất nhiều đại năng đến rồi.

Vọng Thư cưỡi mây bay tới, thấy trên nhiều thần sơn đã có tu sĩ ngồi xếp bằng.

May là những tu sĩ này dường như không ai bắt chuyện với nàng, khiến nàng thở phào một hơi. "Xem ra trong Tử Tiêu cung cũng có tu sĩ không phải LSP." Vọng Thư cảm thấy an ủi, nở một nụ cười mãn nguyện.

Tiếc là nụ cười ấy không kéo dài quá một giây. "Đạo hữu, Vọng Thư đạo hữu...

Đạo hữu chưa có thần sơn phải không?

Huyền Nguyên sơn Huyền Nguyên đạo nhân kính mời đạo hữu đến thần sơn này cùng tham ngộ đại đạo." Có người dùng thần thức truyền âm.

Vọng Thư sầm mặt, ngước mắt nhìn.

Thấy phía xa trên một tòa thần sơn xanh biếc, một đạo nhân áo xanh anh tuấn đang cúi người hành lễ.

Hành lễ xong còn không quên vuốt lọn tóc bên trán.

Đôi mắt xanh thẳm của Vọng Thư lập tức trợn trừng.

Không, ai vậy?

Sao lại thích làm màu thế?

Chưa kịp định thần, tiếng mời mọc lại vang lên. "Đạo hữu, đến

chỗ ta đi, sơn của ta lớn!" "Chiêu Dao sơn Vô Cực chân nhân mời Nguyệt Chủ tới núi một chuyến." "Nguyệt Chủ, qua chỗ ta, ta bảo vệ nàng." "Nga Mi sơn Đông Ly kiến diện đạo hữu." "Bắc Hải Côn Bằng, mời Nguyệt Chủ đến núi này."...

Nhất thời, Tử Tiêu cung náo loạn.

Đủ loại âm thanh vang lên. "Thật là muốn mạng mà..." Vọng Thư một tay ôm trán, cảm giác dây thần kinh tam thoa đau nhức.

Đám LSP này... "Vọng Thư muội muội, nếu không ngại thì đến tòa thần sơn của tỷ tỷ được không?" Một giọng nói trong trẻo như chuông bạc vang lên bên tai nàng.

Dịu dàng, mềm mại như tiếng nói vùng sông nước Tô Hàng.

Giọng nói này có chút quen thuộc, đối với Vọng Thư lúc này chẳng khác nào thiên lại chi âm.

Quay đầu nhìn lại, thấy một mỹ nữ mặc cung trang màu vàng nhạt đang thong thả bước tới, nhìn nàng đầy ôn nhu.

Chương 29

Tổ Vu Hậu Thổ!

Mẹ ơi, người thân đây rồi!

Vọng Thư suýt chút nữa thì khóc thành tiếng. "Vậy thì làm phiền Hậu Thổ tỷ tỷ rồi." Vọng Thư ngọt ngào đáp lại. "Tỷ thấy muội là như đã quen từ lâu rồi." Hậu Thổ mỉm cười, tiến tới nắm lấy bàn tay nhỏ của Vọng Thư một cách cực kỳ tự nhiên.

Hai nữ tử nhìn nhau cười, rồi bay về phía sâu trong Tử Tiêu cung.

Hai vị tuyệt sắc mỹ nhân đồng hành, đẹp đến cực hạn, khiến cả những tòa thần sơn tiên quang rực rỡ cũng phải mất đi vài phần màu sắc, thu hút ánh nhìn của tất cả Hồng Trần Khách. "Nha, không cần để ý đám người đó." "Đều là lũ vô năng mà thôi." Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

Vọng Thư thấy trong mắt nàng lộ vẻ khinh miệt.

Quả nhiên không hổ danh Tổ Vu, thật bá khí.

Tặng nàng một like! "Lời tỷ tỷ nói rất đúng, rốt cuộc cũng chỉ là lũ vô năng." Vọng Thư tán thành.

Hồng Hoang đại năng vô số, mỗi người tỏa sáng một vẻ.

Nhưng ba ngàn Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu cung này, thực sự có danh tiếng cũng chỉ vỏn vẹn vài chục người.

Những người khác đều không để lại chút tiếng tăm nào, không phải lũ vô năng thì là gì?

Dù sao đi nữa, Vọng Thư cũng đã lấy lại bình tĩnh.

Biến thân thành nữ thì sao, không hoảng, phải vững!

Rất nhanh, nàng và Hậu Thổ đáp xuống một tòa thần sơn.

Vị trí này nằm ngay sau sáu tòa thần sơn tím, là một tòa thần sơn màu vàng đất cao mười vạn trượng, huyền diệu cổ phác.

Vọng Thư cảm ứng được, trong núi này Thổ hệ pháp tắc và Thái Âm pháp tắc là mạnh mẽ, thuần túy nhất.

Ngay cả Hậu Thổ là Thổ chi Tổ Vu cũng không khỏi kinh ngạc.

Địa là Khôn, vốn dĩ đã chiếm một phần của Thái Âm chi đạo trong âm dương hai đạo. "Thật thích hợp." Vọng Thư thầm mừng rỡ.

Một tòa thần sơn khế hợp với bản nguyên pháp tắc là lựa chọn tốt nhất.

Hai nàng đứng trên thần sơn.

Vọng Thư cảm nhận được đủ loại ánh mắt quét tới từ tứ phương tám hướng.

Có ngưỡng mộ, có đố kỵ, có thù hận, và cả lũ LSP...

Trải qua một phen hoạt động nội tâm, nàng trở nên cực kỳ đạm định, không thèm quản nữa.

Hận cũng được, yêu cũng được, đố kỵ hay loạn thất bát tào gì cũng được.

Ta là Nguyệt Chủ Vọng Thư, Thái Âm nữ thần, các ngươi không xứng!

Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên.

Được rồi, nắm đấm của nàng đã siết chặt, có một ngày nàng sẽ tống cổ đám LSP này lên Phong Ma bảng hết.

Lòng dạ nàng vốn nhỏ nhen như mắt kim vậy.

Tiếp đó, Hậu Thổ bắt đầu giới thiệu một số người cho Vọng Thư.

Nếu nói trong lần giảng đạo thứ nhất của Đạo Tổ ai là người vô liêu nhất, thì chỉ có thể là Hậu Thổ.

Trong lúc rảnh rỗi, nàng bắt đầu quan sát đám Hồng Trần Khách này.

Đầu tiên giới thiệu ba người trên ba tòa thần sơn tím đầu tiên là Tam Thanh.

Kế đến là Nữ Oa.

Rồi đến Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân từ phương Tây.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ngồi trên thần sơn cạnh nhau.

Còn có Phục Hy, Minh Hà và những người khác.

Thấy ánh mắt Vọng Thư nhìn tới, họ hoặc gật đầu ra hiệu, hoặc ôm quyền chào hỏi, hoặc mỉm cười nhẹ.

Vọng Thư là Thái Âm thỏ ngọc hóa hình, căn cước bất phàm, lại có chí bảo.

Hiện tại tu vi tuy có chút nông cạn, nhưng theo thời gian chắc chắn sẽ đuổi kịp bọn họ.

Có thể xem nàng là tồn tại cùng đẳng cấp, khác hẳn với đa số đại năng điền vào chỗ trống ở Tử Tiêu cung.

Những đại năng này nhìn nhận rất rõ ràng.

Ngay cả Nguyên Thủy luôn không thích đám "lông lá vảy sừng" cũng cố nặn ra một tia mỉm cười trên khuôn mặt nghiêm túc.

Dù sao Vọng Thư cũng khác xa Đế Tuấn và Thái Nhất, ít nhất nhìn nàng rất thuận mắt.

Vọng Thư lần lượt đáp lễ.

Trong đám đông, nàng cũng phát hiện ra những đối thủ cũ: Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi và một số Yêu Thánh.

Bọn họ đều không có sắc mặt tốt.

Vọng Thư tự nhiên cũng đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt ba mươi hai năm đã trôi qua.

Đối với Đại La Kim Tiên, đó chỉ như một lần nhắm mắt mở mắt trong khi bế quan.

Một đạo nhân từ sâu trong Tử Tiêu cung bước ra.

Không dùng pháp lực, không dùng thần thông, giống như một lão nhân bình thường đến cực điểm.

Khí tức trên người lúc đầu nhìn thì chẳng khác gì lão tăng quét rác ở Thiếu Lâm tự, hay lão ông đánh cờ ở đầu ngõ mỗi ngày.

Nhưng nhìn kỹ lại thấy vĩ ngạn, cổ lão, huyền ảo và siêu thoát.

Đi đến đâu như một vị vô thượng tồn tại bước ra từ hỗn độn viễn cổ.

Hồng Quân đạo nhân.

Tồn tại thực sự cận kề với Đạo.

Không ai thấy rõ chân dung, cũng không ai biết rõ chân thân của ngài.

Trong lòng mỗi người ngài lại mang một hình dáng khác nhau: có khi là lão nhân, có khi là thanh niên tuấn tú, hay vạn cổ Tiên Đế.

Trong mắt Vọng Thư, đó chỉ là một lão đầu tử.

Thật sự không giống với thiết lập "càng già càng lợi hại" trong truyện tiên hiệp.

Được rồi, trừ kiểu "về già không lành" như Nguyên Thiên Sư ra.

"Bái kiến lão sư!" "Bái kiến sư tôn!" Hồng Quân đạo nhân xuất hiện, tất cả đại năng, từ Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Vọng Thư cho đến ba ngàn Hồng Trần Khách đều cúi người hành lễ.

Hồng Quân đạo nhân là thầy của chúng sinh, xứng đáng với lễ này.

Hồng Quân gật đầu, giống như một lão giáo sư trung học đang giảng bài cho học sinh, ngài ngồi xếp bằng trên bồ đoàn màu đen. "Chào mọi người, ngồi xuống đi!" "Hôm nay khai giảng, là lần giảng đạo thứ hai tại Tử Tiêu cung, truyền dạy Hồng Quân đại đạo của ta.

Lần trước đã giảng về pháp môn tu luyện, lần này chủ giảng về Ba Ngàn Đại Đạo, Tám Trăm Bàng Môn và con đường Chuẩn Thánh." "Các ngươi cần tĩnh tâm tham ngộ." "Đa tạ lão sư." Các vị thần trong Tử Tiêu cung đồng thanh hô lớn, thần sắc túc mục. "Trước khi thiên địa sơ khai, có vật hỗn thành, sinh ra trước cả trời đất.

Lặng lẽ mênh mông, độc lập không đổi, vận hành không ngừng, có thể làm mẹ thiên địa."... "Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, vô cùng tận vậy."... "Dưới Đại Đạo, thiên địa là rường cột, hết thảy tồn tại đều là Đạo.

Cho nên gọi là Đại Đạo không nơi nào không có, Đạo cũng không nơi nào không tại." Trong Tử Tiêu cung, tiếng đạo huyền diệu vang lên từng hồi, vô số hoa sen vàng nở rộ trên mặt đất, các tòa thần sơn phát ra tiên quang rực rỡ.

Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo.

Giọng giảng của Hồng Quân tuy không lớn, thanh tịnh, nhưng tiếng đạo phiêu miểu, truyền vào tai mọi người.

Chương 30

Đạo lý chí cao, giản dị không hoa mỹ nhưng lại uẩn súc khó hiểu.

Trong đám đông, người thì lộ vẻ hưởng thụ, người thì cau mày, kẻ thì gãi tai bứt óc, kẻ lại cười ngây dại...

Chúng sinh vạn tướng, không ai giống ai.

Ba ngàn đại đạo lý niệm, pháp tắc đạo hiển hóa.

Ba ngàn Hồng Trần Khách nghe đại đạo trong tai mỗi người lại mang sắc thái riêng.

Ví dụ như Lão Tử nghe thấy "Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật nhi bất tranh", "Thanh tịnh vô vi", "Thái thượng vong tình".

Nguyên Thủy nghe thấy "Thuận thiên giả dật, nghịch thiên giả lao", "Thiên chi đạo, tổn hữu dư bổ bất túc", "Thiên đạo hạo hãn, vạn vật tuân tuần".

Thông Thiên nghe thấy "Hữu giáo vô loại", "Đại đạo năm mươi, độn đi một, chúng sinh đều có một tia thiên cơ".

Nữ Oa nghe về Tạo hóa.

Phục Hy diễn giải thiên cơ, dịch số chi đạo.

Tiếp Dẫn đạo nhân phổ độ chúng sinh.

Chuẩn Đề đạo nhân nghe Bồ Đề đạo, lìa khổ được vui.

Người trong ma đạo có thể nghe thấy diệt chi đại đạo, sát chi đại đạo.

Người trong chính đạo có thể nghe thấy tạo hóa đại đạo, sinh chi đại đạo.

Không phải Hồng Quân dạy theo năng khiếu, mà đại đạo bắt đầu từ lý niệm sâu thẳm trong tim mỗi người.

Vì vậy, Ba Ngàn Đại Đạo mỗi người nghe được đều không tương đồng.

Đạo của Vọng Thư không có định tính.

Cái gọi là phật hệ, chính là không truy cầu, nhưng lại truy cầu toàn bộ.

Đến từ thế giới bùng nổ thông tin, nàng không có quá nhiều thiên kiến hay chấp niệm đối với vạn vật.

Hữu tình cũng tốt, vong tình cũng xong, tự mình lựa chọn.

Thuận thiên cũng được, nghịch lấy một tia sinh cơ cũng chẳng sao, cũng là tự mình chọn lấy.

Phân biệt thiện ác trong lý trí cũng không có ranh giới rõ ràng.

Nếu giết một người cứu được vạn người, nàng sẽ làm.

Nếu giết vạn người cứu một người, mà người đó vô cùng quan trọng, nàng cũng sẽ làm.

Trong Yêu có yêu tốt, trong Vu có vu tà, Nhân tộc cũng có người tốt kẻ xấu, nàng không có thành kiến chủng tộc.

Chính cũng được, ma cũng xong, Ba Ngàn Đại Đạo chỉ cần ta dùng được thì đó là đạo tốt.

Đơn giản là chủ nghĩa thực dụng.

Bất kể mèo đen mèo trắng, bắt được chuột là mèo tốt.

Đó là bản tâm nhận thức của một thiếu niên giản phác thời hiện đại.

Con đường nào có dụng, nàng đi con đường đó.

Tiên hiền Mã - Triết (Marx-Engels) quang chiếu vạn cổ.

Ba Ngàn Đại Đạo đều có dụng, vậy thì lấy hết, giống như lúc lựa chọn đối mặt với ba ngàn pháp tắc vậy.

Ba ngàn pháp tắc có thể khiến nàng mạnh mẽ hơn, vậy thì đi lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc.

Nếu thực sự phải định tính cho lý niệm của nàng, thì đó là "thực dụng".

Thế là, thời gian, không gian, ngũ hành, âm dương, luân hồi, nhân quả, vận mệnh, tạo hóa, hủy diệt, sát lục...

Ba Ngàn Đại Đạo thảy đều thu vào tai, ngay cả Tám Trăm Bàng Môn cũng không bỏ sót.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua nửa thời gian giảng đạo.

Từng đoạn kinh văn đại đạo huyền ảo khó hiểu, tràn đầy tiếng đạo vô tận truyền vào tai mỗi vị đại năng.

Tiếp đó theo đạo của mỗi người đang tu mà chuyển biến thành kinh văn đại đạo tương ứng, lơ lửng trên thần sơn.

Kinh văn trên thần sơn càng nhiều, chứng tỏ người đó lĩnh ngộ đại đạo càng nhiều.

Lúc này, trên sáu tòa thần sơn tím, kinh văn đại đạo dày đặc.

Những kinh văn đó người khác không đọc hiểu được, nhưng nhìn quy mô cũng biết ngộ tính phi phàm, nhập đạo cực thâm, đã có thu hoạch từ Hồng Quân đại đạo.

Trên ba ngàn tòa tiên quang thần sơn khác, kinh văn đại đạo mỗi nơi mỗi khác.

Có nơi cực ít, chỉ có vài chữ, có nơi hai ba trăm chữ, có nơi lại như một bài văn ngắn.

Chỉ có đám Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân là quy mô kinh văn khá ổn, nhưng so với sáu người phía trước vẫn không thể bằng. "Chờ đã, nhìn bên kia!" Giữa tiếng giảng đạo của Đạo Tổ, một tiếng kinh ngạc vang lên.

Một trong ba ngàn Hồng Trần Khách vì thực sự không nghe vô nổi nên đã sớm thoát khỏi trạng thái nghe đạo, lúc này trợn tròn mắt, mặt đầy kinh hoàng.

Hắn vội bịt miệng, sợ làm phiền Đạo Tổ giảng đạo, nếu không chẳng biết có bao nhiêu đại thần thông giả sẽ muốn giết hắn.

Hồng Quân không để ý, tiếp tục giảng.

Nhưng tiếng kinh hô đó đã làm thức tỉnh những kẻ đang "ngồi không hưởng lộc" trong Tử Tiêu cung.

Họ nhìn về phía trước, sau đó sững sờ, từng đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi lạc trên người Vọng Thư.

Kinh ngạc, sững sờ, chấn kinh, đố kỵ, đủ loại ánh mắt đều có.

Chỉ thấy trên tòa thần sơn màu vàng đất phía sau sáu tòa thần sơn tím, vô số kinh văn đại đạo hiện lên.

Từng chữ kinh văn nhỏ bé tỏa ánh kim quang, chen chúc vào nhau, mật độ dày đặc, kinh văn như biển cả sóng vỗ dập dềnh.

Quy mô tổng thể của nó thậm chí còn nhiều hơn một phần so với người có nhiều kinh văn nhất trên sáu tòa thần sơn tím là Lão Tử.

Dày đặc đến phát sợ.

Thần sơn vàng đất chỉ cao mười vạn trượng, nhưng kinh văn đại đạo bao phủ khiến nó cao tới triệu trượng.

Nó dường như giao tương huy ánh với sáu tòa thần sơn phía trước, lại dường như đang tranh phong tương đối, tạo thành một thịnh

cảnh.

Vô số hoa sen vàng nở rộ tan vào trong thần sơn, thậm chí còn hình thành một lực hút, hút hết hoa sen vàng ở các thần sơn khác về phía mình.

Không thể nào!

Thật là vô lý hết sức!

Không phải người mà!

Đều là sinh ra từ thiên địa, sao lại khoa trương như vậy!

Tất cả đại năng bị thức tỉnh đều ngây dại, miệng há hốc.

Không chỉ tinh thần chịu cú sốc cực đại, mà linh hồn cũng chấn động khôn cùng.

Thực sự quá khủng bố!

Trong tòa thần sơn đó, ai cũng biết Hậu Thổ không thể tham ngộ đại đạo.

Vậy thì đại năng tạo ra dị tượng đáng sợ này chỉ có một người: Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Thái Âm tiên tử!

Thời gian nhanh chóng trôi đi, giảng đạo đi vào phần càng thêm cao thâm, hối sáp nan đổng.

Ngày càng có nhiều đại thần thông giả thoát khỏi trạng thái nghe đạo, thở dài một tiếng.

Đại đạo khó cầu, cơ duyên khó tìm, nay có vô thượng đại năng giảng đạo mà lại nghe không vào.

Thật hận, thật đáng tiếc.

Hận ngộ tính không đủ, tiếc cho cơ duyên đại đạo cứ thế trôi đi!

Nhưng chưa kịp thở hết hơi, đồng tử của họ đột nhiên co rụt lại, mặt đầy chấn kinh!

Cảnh tượng trước mắt quá hãi hùng!

Như tiếng chuông buổi sớm đập vào tai mỗi người.

Chỉ thấy một lượng kinh văn khổng lồ xoay quanh tòa thần sơn vàng đất, hình như một cái xoáy nước quy khư.

Chương 31

Bên trong, một vị tuyệt thế tiên nữ đang nhắm nghiền mắt, thần sắc bình tĩnh, hoàn toàn không biết gì về những gì mình đã gây ra.

Chấn động tâm can!

Tất cả đại năng tỉnh lại đều có cảm giác như bị sét đánh, thậm chí có chút mộng mị, não bộ trống rỗng.

Họ đều cảm thấy miệng đắng chát.

Lĩnh ngộ đại đạo khó khăn biết bao.

Nhiều tu sĩ tĩnh tâm lắng nghe, dùng hết sở học sinh bình để tham ngộ, vậy mà thu hoạch được... chẳng qua vài chữ, nhiều thì vài trăm chữ.

Cứ tưởng thế là đủ để tự hào rồi, nhưng so với nàng thì...

Một chút lẻ loi cũng không bằng!

Kinh văn đại đạo quanh nàng cuồn cuộn như biển, sơ sơ cũng không dưới ức vạn chữ.

Nàng còn khủng bố hơn cả Lão Tử – người được công nhận là có tiến cảnh đại đạo sâu nhất trong các đệ tử của Hồng Quân.

Thật đáng sợ!

Thời gian tu hành của nàng...

Chuyện xảy ra một ngàn năm trăm năm trước, nhiều đại thần thông giả đều biết.

Tính toán kỹ thì nàng hóa hình đến nay chẳng qua cũng chỉ một ngàn năm trăm năm thôi.

Thời gian đó làm được gì chứ, tọa thiền chỉ trong nháy mắt, không hề có nhiều thời gian để tham ngộ đại đạo.

Vậy mà giờ đây, một lần nghe đạo, thành quả ngộ đạo đã trực tiếp truy đuổi những tồn tại trên sáu tòa thần sơn tím, trong khi nàng còn không tham gia lần giảng đạo thứ nhất.

Đám Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không mấy ngạc nhiên vì bản thân đạo quả của sáu người đó vốn đã ở tầng thứ đỉnh phong của thiên địa, trừ lão sư Hồng Quân ra thì họ là mạnh nhất.

Nhưng Thái Âm Vọng Thư... chỉ là một "đứa trẻ" hóa hình chưa đầy hai ngàn năm a.

Thảo nào Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp lại tìm đến nàng.

Căn cước tạm không bàn tới, ngộ tính nghịch thiên này e rằng cũng là đệ nhất trong ba ngàn Hồng Trần Khách.

Không phục không được!

Các vị đại thần thông giả đều thấy ghen tị, kẻ thì khóe miệng co giật, kẻ thì ánh mắt đố kỵ, kẻ lại lắc đầu cười khổ, hay âm thầm thần thương. "Cùng là sinh linh, khoảng cách giữa người với người còn lớn hơn khoảng cách giữa người và chó." "Thật là tuyệt thế thiên tài!" "Nữ tử này chỉ nên có ở trên trời!" "Thương thiên bất công a, vì sao không cho ta tư chất như vậy?" "Ta quan tâm hơn là với gen của hai ta, chắc chắn sẽ sinh ra ức vạn vạn vạn cái thế thiên kiêu!" "Cái thằng ôn này, tặc tử hèn hạ, rút kiếm ra đi!" Nhiều đại năng dùng thần thức truyền âm giao đàm, chấn kinh vô cùng, tâm trí hoàn toàn loạn lạc.

Vọng Thư, chính là nữ thần!

Vừa vào Tử Tiêu cung đã khiến cả hội trường kinh ngạc!

Sắc mặt Hi Hòa và Thường Hi càng thêm tái nhợt.

Nhìn về phía Vọng Thư, ngoài thù hận và đố kỵ, giờ đây họ còn có thêm vô số sự hối hận.

Nếu không rời bỏ Thái Âm tinh, Vọng Thư tiểu muội... với thiên tư tuyệt thế đã thể hiện, việc đuổi kịp và vượt qua Đế Tuấn, Thái Nhất chỉ là chuyện sớm muộn.

Chắc chắn không cần đến một nguyên hội.

Cùng sinh ra từ Thái Âm, đáng lẽ phải là người thân thiết nhất, vậy mà giờ lại thành tử địch.

Họ biết, khi không lên tiếng ngăn cản Đế Tuấn phái Bạch Trạch và yêu quân đến giam lỏng Vọng Thư, mối thù đã kết sâu sắc.

Cắt đứt mọi ràng buộc tình cảm giữa đôi bên, không bao giờ có thể quay lại như xưa.

Con thỏ ngọc Thái Âm từng cô độc nằm sâu trong hố trên Thái Âm tinh, khi đó họ thỉnh thoảng còn đến thăm, nói chuyện, mong chờ nó sinh ra linh trí và hóa hình.

Giờ đây, những tình nghĩa đó đều tan biến sạch sẽ.

Hi Hòa và Thường Hi trong lòng ngũ vị tạp trần.

Giá như ban đầu họ chỉ cần lên tiếng ngăn cản hành động của Đế Tuấn, có lẽ quan hệ với Vọng Thư đã không căng thẳng đến thế.

Hối hận vô biên hóa thành dòng sông cuồn cuộn. "Tỷ tỷ, muội thực sự sai rồi sao?" Thường Hi dùng thần thức truyền âm khẽ hỏi.

Hi Hòa lắc đầu.

Rốt cuộc đã đi quá xa, đã kết thù, nói nhiều cũng vô ích. (~.~)...

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã một ngàn năm nữa qua đi. "Đông!" Một tiếng chuông vang lên, Hồng Quân đạo nhân ngừng giảng đạo.

Nhìn dị tượng quanh Vọng Thư, trong mắt ngài lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngay lúc này, tất cả đại thần thông giả cũng thoát khỏi trạng thái nghe đạo.

Những kinh văn đại đạo lơ lửng trên thần sơn lóe lên vài cái rồi bắt đầu tiêu tán.

Thấy dị tượng của Vọng Thư, ai nấy đều chấn động tâm can, lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Vọng Thư cũng tỉnh lại, nhưng không mở mắt.

Trong cơ thể nàng đang diễn ra những biến hóa cực hạn, dường như có một đại tạo hóa sắp sửa giáng xuống.

Lĩnh ngộ pháp tắc chia làm năm cảnh giới: Nhập môn, Tiểu thành, Đại thành, Đỉnh phong và Cực hạn viên mãn.

Nếu chia một loại pháp tắc thành mười phần: Nhập môn là một phần, Tiểu thành là ba phần, Đại thành là bảy phần, Đỉnh phong là chín phần, Cực hạn viên mãn là mười phần trọn vẹn.

Khi một loại pháp tắc đạt đến cực hạn viên mãn, có thể chưởng khống một đạo.

Lúc này trong cơ thể Vọng Thư tràn ngập khí tức pháp tắc, như một vùng hỗn độn thiên địa, hơn ba ngàn cây cột pháp tắc kình thiên hiển hóa, tỏa ra khí tức huyền ảo, cổ lão.

Ba ngàn pháp tắc đều xuất hiện!

Pháp tắc nội hiển!

Vốn dĩ Vọng Thư không làm được chuyện này, trước kia tuy đã lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc, nhưng trừ Thái Âm pháp tắc ra, các pháp tắc khác đều ở mức độ thấp, chỉ mới nhập môn.

Không thể thực hiện pháp tắc nội hiển.

Nay nhờ Hồng Quân giảng Ba Ngàn Đại Đạo, Thánh Nhân giảng đạo trời ban hoa vàng, cộng thêm tác dụng của Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, khiến việc lĩnh ngộ Ba Ngàn Đại Đạo tăng trưởng thần tốc.

Những chỗ khiếm khuyết được bù đắp.

Vù vù vù!

Từng cột quang trụ pháp tắc rực rỡ hào hùng hiện ra trong cơ thể nàng.

Thái Âm pháp tắc trực tiếp đạt đến Đại thành, các pháp tắc khác cũng đạt mức Tiểu thành.

Một cuộc đại tạo hóa, đại cơ duyên được tạo nên nhờ vô số sự trùng hợp.

Ở Tử Tiêu cung này, trừ Hồng Quân ra, chỉ mình Vọng Thư có Hồng Mông Tử Khí.

Cũng chỉ mình Vọng Thư không có bất kỳ thiên kiến nào, áp dụng chủ nghĩa thực dụng, không từ chối bất kỳ đại đạo nào.

Vì vậy nàng mới đạt được thu hoạch lớn nhất trong lần giảng đạo thứ hai này.

Lúc này, kinh văn đại đạo trên thần sơn của các đại năng khác đã sớm tiêu tán, kể cả trên các tòa thần sơn tím.

Chỉ duy nhất kinh văn trên thần sơn của Vọng Thư là không biến mất, ngược lại càng thêm rực rỡ, tỏa ra ánh kim tiên quang vô tận, cuồn cuộn như biển cả.

Chúng hội tụ lại, đã cao tới ba triệu trượng.

Ba Ngàn Đại Đạo thảy đều ở trong đó.

Ánh kim quang chói lọi chiếu soi, hình thành một biển vàng khổng lồ, khiến cả Tử Tiêu cung trở nên kim bích huy hoàng. "Vu tộc...

đặt cược đúng rồi!" Thần sắc Hậu Thổ chấn động, đứng bên cạnh Vọng Thư chứng kiến kỳ tích từng chút một diễn ra.

Dù không hiểu hết sự huyền ảo của những văn tự kia, nhưng từ biểu cảm chấn kinh của các đại năng xung quanh, nàng có thể thấy đây tuyệt đối là chuyện không tầm thường.

Vọng Thư càng mạnh, sau này tác dụng kiềm chế Yêu tộc càng lớn.

Chương 32

Đối với Vu tộc mà nói, đây là chuyện tốt trời ban.

Ánh mắt Hậu Thổ lấp lánh quang mang.

Ở phía khác, sáu người trên thần sơn tím là Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa cũng đầy mặt kinh ngạc nhìn sang. "Lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc, Vọng Thư đạo hữu thật không tầm thường." Lão Tử mặt không đổi sắc, khẽ thở dài.

Ngài cũng mới chỉ lĩnh ngộ hơn một ngàn loại mà thôi. "Pháp tắc nội hiển..." Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng.

Ngài vốn luôn tự phụ, trừ lão sư Hồng Quân và huynh trưởng Lão Tử, ngài không coi ai ra gì, kể cả tam đệ Thông Thiên.

Nhưng giờ đây sự xuất hiện của Vọng Thư khiến ngài cảm thấy bị đe dọa và kiêng dè.

Từ nay về sau trên con đường tranh đoan đại đạo, e rằng lại có thêm một đối thủ mạnh mẽ. "Nguyệt Chủ...

Vọng Thư..." Đôi mắt Nữ Oa sáng rực, nàng thấy mừng vì Hồng Hoang lại xuất hiện thêm một đỉnh tiêm nữ tu. "Thiện tai, thiện tai." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, mặt mang nụ cười, nhưng trong mắt một tia tinh mang lóe lên rồi biến mất, vừa có chút ngưỡng mộ vừa có chút đố kỵ.

Thiên tư đáng sợ này khiến nội tâm vốn tĩnh lặng như nước cũng phải dao động. "Thật là một thiên tư khiến người ta phải đố kỵ." Chuẩn Đề vỗ tay tán thán, giọng điệu có chút chua xót.

Những đại năng khác cũng có suy nghĩ riêng, nhưng nhìn chung đều là ngưỡng mộ và đố kỵ.

Đám Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi thì mặt mày xanh mét.

Vọng Thư tiến thêm một bước là họ lại thấy khó chịu, giống như một cái gai đâm sâu vào tim.

Kẻ địch lại mạnh thêm một phần rồi.

Họ đều hiểu rằng tuy trận chiến Thái Âm tinh đã được Đạo Tổ điều đình, nhưng sau này chắc chắn sẽ còn xung đột.

Đối mặt với một Nguyệt Chủ Vọng Thư ngày càng mạnh mẽ, Yêu tộc Thiên Đình sau này phải trả giá bao nhiêu đây?

Đế Tuấn không có câu trả lời, Thái Nhất cũng không có, Hi Hòa và Thường Hi lại càng không.

Mặc kệ mọi người, Vọng Thư vẫn chìm đắm trong kinh văn đại đạo và biển pháp tắc.

Ba ngàn pháp tắc trong cơ thể vẫn đang tăng trưởng nhanh chóng, rồi bất chợt dừng lại đồng thời.

Trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy nóng rực, cơ thể như sắp nổ tung.

Cùng lúc đó, kinh văn đại đạo lơ lửng trên thần sơn như có linh tính, lao nhanh vào trong cơ thể nàng.

Biển kinh văn cao ba triệu trượng biến mất sạch sẽ, không còn một chữ.

Ngay lập tức, cơ thể đang ngồi xếp bằng của Vọng Thư bay lên không trung, toàn thân tỏa ra kim quang vô tận.

Nàng bay ngày càng cao, lên tới chính giữa Tử Tiêu cung.

Vô số đại năng trợn tròn mắt nhìn, cảnh tượng trước mắt thần dị, huyền ảo khiến người ta chấn động, khó lòng tin nổi.

Vừa huyền diệu vô cùng, vừa mang vẻ đẹp cực hạn.

Trong ánh kim quang ấy là vẻ đẹp quan tuyệt thiên hạ.

Mái tóc tung bay, khẽ động bên trán.

Ánh kim rực rỡ phản chiếu làn da như ngọc.

Nhiều đại thần thông giả trong khoảnh khắc đó đã nhìn đến ngây người, lộ ra bộ dạng "trư ca".

Lúc này Vọng Thư phúc chí tâm linh, mở đôi mắt đẹp như nhật nguyệt tinh thần. "Xuất!" Một giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp Tử Tiêu cung.

Chỉ thấy một đạo hư ảnh hư ảo ngưng tụ phía sau nàng.

Cao quý, đoan trang, thanh lãnh, mặc cung trang trắng, mặt không biểu cảm nhìn xuống chúng sinh.

Đó là một Vọng Thư được phóng đại vô số lần, đứng giữa Tử Tiêu cung, đỉnh thiên lập địa.

Một cơ thể hư ảo, không phải thực thể. "Vạn pháp toàn thông, Thiên địa pháp tướng." "Chúc mừng đạo hữu!" Giọng nói phiêu miểu của Hồng Quân đạo nhân vang lên.

Đạo hữu?

Không nghe lầm chứ?

Vừa rồi chúng ta nghe cái gì thế này?

Đạo Tổ Hồng Quân gọi Vọng Thư là đạo hữu!

Kinh ngạc!

Kinh ngạc!

Kinh ngạc tột độ!

Nếu trước đó chỉ là đố kỵ ngưỡng mộ, thì lúc này hoàn toàn là

sững sờ.

Toàn trường im phăng phắc, tất cả đại năng đều chết lặng, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Đế Tuấn, Thái Nhất kinh ngạc!

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy kinh ngạc!

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thảy đều kinh ngạc!

Được Hồng Quân gọi là đạo hữu, ít nhất cũng phải là nhân vật cùng thời đại với ngài.

Nhưng Vọng Thư rõ ràng không phải.

Ai cũng biết nàng hóa hình đến nay chưa được bao lâu, xét về bối phận không thể nào là đạo hữu của Hồng Quân được.

Vậy thì đáp án chỉ có một, cũng là đáp án đáng sợ nhất: Nàng đã đạt được thành tựu lớn trên con đường đại đạo, thành tựu đến mức ngay cả Hồng Quân cũng phải công nhận, đến nỗi phải gọi nhau là đạo hữu. "Hít..." Một đám đại thần thông giả không nhịn được hít một hơi lạnh.

Kết hợp với dị tượng nàng nghe đạo vừa rồi, họ hiểu ra ngay, chắc chắn có liên quan đến chuyện đó.

Cái hư ảnh Nguyệt Chủ đỉnh thiên lập địa kia rút cuộc là cái gì?

Vạn pháp toàn thông, Thiên địa pháp tướng...

Nhiều nghi vấn nảy sinh trong lòng mọi người.

Bọn họ đều là Đại La Kim Tiên, có người là Đại La Kim Tiên đại viên mãn, hào xưng toàn tri toàn năng, thiên địa trong mắt họ trừ đại đạo ra thì ít khi còn bí mật.

Nhưng lúc này, họ thực sự không hiểu nổi.

Nó vượt quá nhận thức của họ. "Cảm vấn lão sư, thế nào là Vạn pháp toàn thông, Thiên địa pháp tướng?" Thông Thiên tính tình thẳng thắn, làm một đạo ấp, tiên phong hỏi Hồng Quân.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân, Thông Thiên đã hỏi đúng điều họ muốn biết.

Sự tò mò thôi thúc khiến họ bứt rứt.

Trực giác mách bảo đây có lẽ là một bí mật lớn, liên quan đến con đường phía trên Đại La Kim Tiên. "Vạn pháp toàn thông chính là ba ngàn pháp tắc đều đạt mức Tiểu thành vậy." "Thiên địa pháp tướng chính là Ba Ngàn Đại Đạo đều công nhận vậy." Hồng Quân đạo nhân nhìn Vọng Thư vẫn đang lơ lửng trên không, gương mặt đầy vẻ hân hoan, vuốt râu mỉm cười nói.

Hai câu nói đó có nghĩa là Vọng Thư đã lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc đến cảnh giới Tiểu thành, nên có thể gọi là vạn pháp toàn thông.

Bất luận là thần thông, pháp thuật hay các loại tà môn ngoại đạo, công pháp tiên gia, bản mệnh thần thông của thần tộc, bản chất của chúng đều bắt nguồn từ ba ngàn pháp tắc, do một số pháp tắc sắp xếp tổ hợp lại, hoặc là từ một pháp tắc duy nhất tu luyện đến mức cao thâm mà ngộ ra.

Vọng Thư đã hiểu hết ba ngàn pháp tắc, sau này khi tiếp xúc với các loại thần thông pháp thuật khác, những thứ đơn giản chỉ cần nhìn một cái là học được, những thứ cao thâm hơn thì tốn chút thời gian cũng sẽ học xong, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Đó chính là vạn pháp toàn thông.

Thần thông pháp thuật trong thiên địa đối với nàng không còn bí mật nào nữa.

Thiên địa pháp tướng chính là chỉ việc Ba Ngàn Đại Đạo công

nhận Vọng Thư.

Sinh linh trong thiên địa không phải ai cũng được đại đạo công nhận, có người cả đời không nhập đạo được, có người cả đời bị một loại đại đạo bài xích, không thể lĩnh ngộ.

Nhưng Vọng Thư thì khác, nàng thu nhận toàn bộ, Ba Ngàn Đại Đạo đều tồn tại trong tâm nàng.

Chương 33

Ngay cả Thái Dương pháp tắc đối lập với Thái Âm pháp tắc cũng không bài xích nàng.

Cơ thể chứa đựng ba ngàn đại đạo pháp tắc, nên mới xuất hiện Thiên địa pháp tướng.

Các vị đại thần thông giả lộ vẻ hiểu ra, dĩ nhiên cũng có người vẫn chưa nghe thủng.

Hồng Quân cũng không giải thích thêm, nói nhiều quá sợ làm nhụt chí tin của họ.

Tư chất và ngộ tính nghịch thiên của Vọng Thư đã vượt xa tưởng tượng của ngài, là người ngài hiếm thấy nhất trong đời.

Nếu sinh cùng thời đại, ngài cũng chưa chắc đã đắc đạo sớm hơn nàng.

Về Thiên địa pháp tướng, bí mật lớn hơn còn liên quan đến Bàn Cổ.

Chính xác là Lực chi đại đạo.

Lực này không chỉ là sức mạnh, mà là vô thượng chi lực do ba ngàn đại đạo pháp tắc dung hợp làm một.

Năm xưa Bàn Cổ chém ba ngàn hỗn độn thần ma, thu lấy đại đạo pháp tắc của họ để khai thiên.

Uy năng vô thượng, từ đó mới có Hồng Hoang thiên địa.

Giờ đây, Vọng Thư vô tình hay hữu ý đã bước đi trên con đường của Bàn Cổ.

Bàn Cổ dùng nhục thân chí cường để đi con đường Lực chi đại

đạo, dùng nhục thân chứa đựng ba ngàn đại đạo.

Vọng Thư thì khác, nàng dùng nguyên thần, dùng nguyên thần lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc.

Vì vậy Thiên địa pháp tướng mới là hư ảnh.

Đợi đến khi ba ngàn pháp tắc đạt đến cực hạn viên mãn, hư ảnh hóa hư thành thực, khi đó lại có thêm một tôn Bàn Cổ tái thế.

Thậm chí hiện giờ chỉ là hư ảnh, Thiên địa pháp tướng cũng đủ đáng sợ.

Ba ngàn pháp tắc quy về một thân, nhấc tay nhấc chân là có thể đảo ngược nhân quả, hỗn loạn âm dương, đấu chuyển tinh di, sở hữu một sức mạnh khủng khiếp, diệu dụng vô cùng. "Lại vô tình bước trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ là con đường sau này cực khó đi.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc đâu dễ lĩnh ngộ như vậy, càng về sau càng khó." Hồng Quân thầm nghĩ.

Phía bên kia, Vọng Thư mở mắt ra.

Khoảnh khắc ấy, cả người nàng như Đạo hiển hiện giữa nhân gian, ba ngàn đại đạo luân chuyển quanh thân.

Trong nháy mắt, kim quang tiêu tán, chư thiên tinh tú xuất hiện trong Tử Tiêu cung, thiên địa xoay chuyển, đấu chuyển tinh di.

Thiên địa pháp tướng đột ngột biến mất.

Vọng Thư mỉm cười từ trong tinh không hạ xuống. "Đa tạ lão sư." Nàng cúi người hành lễ với Hồng Quân.

Cuộc đại tạo hóa này, Hồng Quân đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

Tuy được gọi là đạo hữu, nhưng nàng không thể thực sự làm loạn

bối phận, làm mất lễ số. "Ừm... không tệ." Hồng Quân đạo nhân mỉm cười gật đầu.

Tiếp đó, Hồng Quân giảng thêm về con đường Trảm Tam Thi, cũng là Chuẩn Thánh pháp.

Thời gian như nước chảy, mười năm nữa lại trôi qua. "Lần giảng đạo này kết thúc, các ngươi sau khi trở về phải hảo sinh tham ngộ, chớ để lỡ cơ duyên." Nói xong, Hồng Quân biến mất trên bồ đoàn, không biết đi đâu. "Cung tống Đạo Tổ!" Các đại năng hướng về phía Hồng Quân vừa rời đi mà hành lễ đạo ấp, sau đó thi triển thần thông, lần lượt rời khỏi thần sơn, đi ra ngoài Tử Tiêu cung.

Lần giảng đạo này tổng cộng mất hai ngàn năm.

Bên ngoài Tử Tiêu cung, cảnh tượng chào từ biệt quen thuộc lại diễn ra. "Vọng Thư đạo hữu, hẹn gặp lại, nhớ đến Đông Hải chơi nha." Một vị đại năng tán tu dày mặt tới bắt chuyện. "Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại." Vọng Thư ngoài cười nhưng trong lòng không cười đáp lại, mặt nàng có chút cứng ngắc.

Ai vậy trời?

Hoàn toàn không quen biết.

Nàng đang cố nhịn thôi thúc muốn bộc phát, trên đầu hiện đầy dấu thập phẫn nộ.

Đây không phải tên LSP đầu tiên đến chào tạm biệt, trước hắn đã có hơn trăm tên rồi.

Quy trình thống nhất: tự giới thiệu bản thân, sau đó quyến luyến không rời nói lời từ biệt.

May mà có một Hậu Thổ "đầy sát khí" đứng bên cạnh, đám người có ý đồ không tốt mới biết thu liễm tâm tư.

Hình tượng tiên tử!

Phải giữ hình tượng tiên tử!

Người ta cười thì mình không đánh.

Vọng Thư không ngừng tự nhắc nhở bản thân. "Đạo hữu, rảnh rỗi mời đến Côn Luân sơn làm khách." Lại một giọng nói vang lên.

Thật là, có xong không đây?

Vọng Thư mặt đầy sát khí, nắm chặt tay ngước đầu lên.

Ồ, là Tam Thanh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, đại diện cho ba thế hệ lão - trung - thanh xuất hiện trước mặt nàng.

Được rồi, ba trong sáu vị Thánh Nhân tương lai của Hồng Hoang.

Thế thì không sao. "Được được, nhất định, nhất định khi nào rảnh ta sẽ tới." Vọng Thư cười hì hì đáp.

Lúc này, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân cũng sáp lại.

Gương mặt Tiếp Dẫn đầy vẻ phúc hậu, tươi cười rạng rỡ.

Chuẩn Đề đạo nhân thì như gió xuân ấm áp, tạo cảm giác rất tốt. "Thiện tai, thiện tai." "Vọng Thư đạo hữu, ta là Tiếp Dẫn, đây là sư đệ ta Chuẩn Đề.

Chúng ta cũng hoan nghênh đạo hữu đến Tây Phương Tu Di sơn làm khách." "Tây Phương không bằng Đông Phương vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh, nhưng đại mạc hoàng sa, ốc đảo biển cát lại mang một phong tình dị vực khác biệt.

Đạo hữu có thể đến xem thử." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười, mỗi người nói một câu.

Vọng Thư cười tít mắt như trăng lưỡi liềm, gật đầu liên tục: "Nhất định, nhất định, lần sau đến Tây Phương, nhất định sẽ ghé thăm

Linh Sơn." "Đạo hữu giữ lời nhé." "Cáo từ." Dứt lời, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bước một bước rồi biến mất.

Tam Thanh cũng sớm không thấy bóng dáng đâu.

Tiếp đó, Nữ Oa và Phục Hy cũng lần lượt chào từ biệt Vọng Thư. "Kỳ lạ..." "Làm như ta mới là chủ nhà không bằng." "Nhưng rõ ràng đây là Tử Tiêu cung mà." Vọng Thư có chút ảo giác, ngẩng đầu nhìn ba chữ lớn "Tử Tiêu Cung", đúng là không sai.

Nàng chớp chớp mắt.

Phong cách này thật là kỳ quái quá đi.

Cuối cùng, Tử Tiêu cung hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ còn Vọng Thư và Hậu Thổ, ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì cũng chẳng biết chạy đâu mất. "Muội muội lợi hại thật, qua một lần Tử Tiêu cung đã thành đại hồng nhân rồi." Hậu Thổ khẽ cười trêu chọc. "Tỷ tỷ đừng có mỉa mai muội nữa, trong đám người đó ai thật lòng ai giả dối muội nhìn không ra sao?

Toàn một lũ cáo già..." Vọng Thư lắc đầu cười khổ.

Bây giờ nàng đang khổ sở vì cái nhan sắc này.

Giống như một miếng thịt mỡ lớn đang đung đưa trước mặt một đám ác cẩu LSP vậy.

Hậu Thổ nhìn thấu suy nghĩ của Vọng Thư.

Là Tổ Vu, người theo đuổi nàng cũng không ít, huống chi là Thái Âm tiên tử sinh ra từ Thái Âm tinh.

Nhan sắc khuynh thế, tính tình ôn nhu, thần thông vô biên, có tiên thiên chí bảo, công đức khí vận đều hội tụ trên người.

Đúng là hình mẫu đạo lữ đỉnh phong, chuẩn "bạch phú mỹ".

Chương 34

Số người muốn được nàng để mắt tới hoặc muốn "ăn cơm mềm" đếm không xuể.

Ai cũng biết cưới được Thái Âm tiên tử là trúng mánh lớn.

Bất kể mệnh cách có chịu nổi hay không, địa vị có xứng hay không, cứ theo đuổi cái đã.

Nếu thành công thì lời to. "Thực ra họ cũng không hẳn chỉ vì sắc đẹp của muội đâu, ít nhất Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân là vì tu vi thực lực của muội." "Bình thường họ tự phụ lắm, không phải với ai cũng nhiệt tình đâu.

Đại đa số người nghe đạo ở Tử Tiêu cung còn không lọt nổi vào mắt họ..." "Giờ đây muội thực sự đã lọt vào mắt họ, họ xem muội là tồn tại cùng tầng thứ." Hậu Thổ an ủi.

Vọng Thư gật đầu, nàng cũng hiểu ý của Tam Thanh.

Có thực lực mới có thân phận, mới có sự tôn trọng.

Thiên địa pháp tướng mạnh mẽ ở Tử Tiêu cung khiến họ cảm nhận được đó không phải là con đường thành Thánh bằng Trảm Tam Thi hay Công Đức Khí Vận.

Những vị Thánh nhân tương lai này đều là cáo già, có những chuyện họ nhìn thấu được. "Đi thôi muội muội, lần này phải đến Vu tộc làm khách thôi." "Đừng tưởng tỷ đứng đây chỉ để giúp muội tiễn khách nhé, ha ha ha ha..." Hậu Thổ cười sảng khoái.

Nguyệt Chủ Vọng Thư này là một kẻ hay hứa lèo, cũng là một kẻ nghiện bế quan.

Lần trước chia tay đã hứa đến Vu tộc làm khách, kết quả là suốt

một ngàn năm trăm năm chẳng thấy bóng dáng đâu.

Lần này dù thế nào cũng phải kéo nàng về Vu tộc cho bằng được.

Chỉ cần nàng đi, quan hệ với Vu tộc sẽ chính thức được xác lập, Yêu tộc không muốn nghi ngờ cũng không được.

Hậu Thổ thầm tính toán trong lòng.

Vọng Thư mỉm cười, hóa ra Hậu Thổ đứng đây là để chờ mình. "Được rồi được rồi, đi thì đi." "Phải nói trước nhé, có gì ngon nhất, đẹp nhất thì phải mang ra hết, miệng muội kén lắm đấy." Nàng cười duyên trêu lại Hậu Thổ, mắt sáng răng trắng.

Trong lòng nàng tính toán sau khi kết thúc chuyến đi Vu tộc sẽ đến Bất Chu sơn một chuyến tìm Nữ Oa và Phục Hy.

Chuyện lập thế lực không thể trì hoãn thêm được nữa.

Khi biết Phục Hy và Nữ Oa không gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, Vọng Thư vô cùng vui mừng.

Nàng luôn lo lắng cho họ, cũng có thể vì tâm lý "người Việt" từ tiền kiếp còn sót lại chăng.

Trong thần thoại, hai vị đó là thủy tổ thần.

Có họ mới có chúng sinh sau này.

Tuy không chắc Nhân tộc ở Hồng Hoang này có phải tổ tiên của người Trái Đất hay không, nhưng về tình cảm lẫn lập trường, nàng không muốn vì Yêu tộc mà đối địch với Nữ Oa và Phục Hy.

Nàng không nỡ hắc hóa họ, cũng không muốn họ là kẻ thù.

Ký ức về thế giới đó là nơi nương náu cuối cùng của tâm linh nàng, lịch sử đất nước đó là niềm tự hào nhất của nàng.

Vì vậy, cách tốt nhất là ở cùng một phe.

Đồng thời, nàng cũng có thể mời Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân – hai vị đại tiên có nhân phẩm nổi tiếng ở Hồng Hoang – cùng tham gia.

Với Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và nàng, tổng cộng năm người sẽ tạo thành thế lực thứ ba trong Hồng Hoang hiện nay, bên cạnh Vu và Yêu.

Thế lực không lớn, nhưng ai muốn bắt nạt cũng phải cân nhắc hậu quả.

Đây là kế hoạch Vọng Thư đã vạch ra sau sự việc trên Thái Âm tinh ba ngàn năm trăm năm trước.

Một người đơn độc luôn có lúc kiệt sức, nhưng nhiều người cùng đi, ôm nhau sưởi ấm sẽ không còn thấy lạnh lẽo nữa.

Trong năm người đó, thực tế kết cục đều không tốt.

Hồng Vân bị Côn Bằng và Minh Hà phục kích giết chết, tiên thiên bất diệt linh quang rơi vào nơi vĩnh kiếp.

Trấn Nguyên Tử khi Tây Phương giáo lớn mạnh đã phải chịu nhún nhường, bái huynh đệ với một con khỉ trong Tây Du, thỏa hiệp với đại thế.

Phục Hy chuyển sinh thành Nhân tộc, là Thiên Hoàng ở Hỏa Vân Động, nhưng trừ khi có đại kiếp nếu không Nhân tộc Tam Hoàng không được xuất thế, chẳng khác nào bị giam lỏng.

Nữ Oa dù là Thánh nhân nhưng Yêu tộc bị tính kế, Nhân tộc cũng bị tính kế, trong số các Thánh nhân (trừ Hồng Quân) nàng là người cô độc nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là sư huynh đệ, quan hệ cực tốt.

Tam Thanh dù có tranh chấp nhưng xương gãy còn dính da.

Chỉ có Nữ Oa, nhìn thì là Thánh nhân nhưng thực chất cô lập

không người giúp.

Yêu tộc nàng cứu không nổi, Nhân tộc nàng thực tế cũng cứu không xong.

Dưới đại thế thiên đạo, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng thay đổi.

Những điều đó Vọng Thư đều muốn thay đổi.

Sở dĩ ba ngàn năm trăm năm trước nàng lập kế hoạch rồi lại gác lại, là vì lúc đó tuy có thân phận nhưng thực lực chưa đủ, lời nói không có trọng lượng, nói ra chưa chắc đã có người phục.

Nay kinh qua ba ngàn năm trăm năm chuyển hóa Thái Âm tinh hoa thành Thái Âm pháp lực, tu vi đã đạt Đại La Kim Tiên cảnh hậu kỳ.

Đại La Kim Tiên cảnh trong 《Tạo Hóa Thiên Công》 cũng sắp hoàn thành tầng thứ nhất.

Cảnh giới nhục thân cũng đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh hậu kỳ.

Nguyên thần lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc, có thể thi triển Thiên địa pháp tướng.

Trong tay lại có tiên thiên chí bảo.

Nếu luận chiến lực, nàng không hề thua kém Đại La Kim Tiên đại viên mãn, đã bắt kịp nhóm chiến lực đỉnh phong nhất của Hồng Hoang.

Nếu tái đấu với Đông Hoàng Thái Nhất, thắng phụ khó đoán, nhưng chắc chắn nàng sẽ không thảm hại như trước.

Hiện giờ... cơ hội đã chín muồi.

Hồng Hoang trôi qua không dấu vết, chớp mắt đã trăm năm.

Một ngày nọ, một bóng dáng xinh đẹp đang cưỡi mây bay trên

không trung. "Kỳ lạ..." "Vừa nãy ta không phải ở đây sao?" "Thật là tức chết mà, núi nào nhìn cũng giống nhau hết." "Đông tây nam bắc ở hướng nào vậy?" Nàng khẽ lẩm bẩm, đôi mày hơi cau lại.

Tuyệt thế mỹ nhân dù có cau mày cũng đẹp đến mê hồn, khiến lũ chim thú tình cờ nhìn thấy trong khe núi đều ngẩn ngơ.

Mái tóc tung bay, mắt sáng như sao, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lam.

Nàng vừa mang vẻ đẹp thanh lãnh cao quý, vừa có khí chất anh tư táp sảng.

Đó chính là Nguyệt Chủ Vọng Thư đại tiên tử.

Đã bảy ngày kể từ khi nàng rời khỏi bộ lạc Huyền Minh của Vu tộc để đến Bất Chu sơn.

Trong một trăm năm qua, theo lời mời của Hậu Thổ, nàng đã đi tham quan khắp các bộ lạc của Vu tộc.

Vu tộc không ở tập trung một chỗ mà chia thành mười hai bộ lạc lớn và vô số bộ lạc nhỏ, rải rác khắp đại địa Hồng Hoang.

Các bộ lạc tự quản lý lẫn nhau, thỉnh thoảng cũng có tranh đấu nhưng chỉ cần không làm quá lớn thì các Tổ Vu thường không quản, chỉ khi có đại chiến mới tập hợp lại.

Chế độ này rất giống với dân du mục trên thảo nguyên thời phong kiến sau này.

Bình thường các Tổ Vu đi lại khắp nơi, gặp đại sự mới đến bộ lạc Đế Giang tại Bàn Cổ điện để bàn bạc.

Chuyến đi một trăm năm đã giúp nàng kết tình bằng hữu với các Tổ Vu.

Nàng cùng Cộng Công nghiên cứu phong thủy, đánh nhau với

Chúc Dung một trận, cùng Chúc Cửu Âm thảo luận một trăm cách ăn thịt Yêu tộc, ăn một bữa thịt nướng với Đế Giang và cùng tiểu thư Huyền Minh đi dạo.

Tổng thể thì cảm nhận rất tốt.

Bảy ngày trước, bệnh trì hoãn của nàng cuối cùng cũng kết thúc, nàng bắt đầu thực hiện kế hoạch và chào từ biệt Vu tộc.

Và thế là có cảnh tượng vừa rồi.

Sau nhiều lần phân biệt, Vọng Thư cuối cùng phát hiện ra: Nàng!

Bị!

Lạc!

Đường!

Một Nguyệt Chủ đường đường, một Đại La Kim Tiên từng từ trên chín tầng trời nhìn xuống toàn bộ đại địa Hồng Hoang mà lại bị lạc đường, có thuộc tính "mù đường", ai mà tin nổi?

Nhưng sự thật đúng là vậy.

Chương 35

Hồng Hoang quá lớn.

Tử Tiêu cung rộng lớn trong mắt nàng, nhưng trên mặt đất này, mỗi ngọn núi đều to lớn như Tử Tiêu cung.

Trong tầm mắt nàng luôn là những ngọn núi cao ngất ngưởng hàng ức năm ánh sáng, mênh mông vô tận.

Những hồ nước bình thường thôi cũng lớn hơn cả biển cả ở Trái Đất sau này, sâu thẳm hạo hãn.

Ai bảo kiếp trước nàng là người miền Nam, đông tây nam bắc chỉ là khái niệm địa lý trong truyền thuyết, nàng chưa bao giờ phân biệt nổi. "Xem ra chỉ có thể đợi đến tối, khi ánh trăng rải xuống đại địa mới có thể mở bản đồ 'hack' rồi." Vọng Thư thở dài, may mà nàng có "cheat".

Mỗi khi trăng lên, nàng có thể câu thông với Thái Âm tinh, thần thức theo ánh trăng tỏa xuống.

Phàm là nơi ánh trăng chiếu tới, đều nằm trong tầm mắt nàng.

Cắm mắt toàn bản đồ, mở ra trạng thái vô song.

Việc hiện ra toàn bộ bản đồ Hồng Hoang trong não cũng không thành vấn đề.

Lúc này, dưới chân núi Bất Chu, tại nơi ở của Phục Hy và Nữ Oa, có những vị khách không mời mà đến.

Cửu long kéo xe từ trên mây đáp xuống, theo sau là mười vạn yêu quân hộ vệ.

Đúng là phong thái xuất hiện của những nhân vật lớn.

Đế Tuấn cùng Hi Hòa một lần nữa đến mời Phục Hy và Nữ Oa gia nhập Yêu tộc.

Cứ mỗi trăm năm một lần, không bao giờ gián đoạn.

Kể từ sau sự việc Vọng Thư trên Thái Âm tinh, danh tiếng Yêu tộc tụt dốc thảm hại, như bị người ta đánh gãy xương sống.

Lời thề thiên đạo của Nguyệt Chủ truyền khắp thiên địa, ai cũng biết gia nhập Yêu Đình sẽ không có ánh trăng.

Ba ngàn sáu trăm năm qua, Yêu tộc ngày càng lụn bại, số linh sinh nguyện ý gia nhập Yêu tộc Thiên Đình ngày càng ít.

Họ chỉ có thể bắt bớ lính tráng, lừa gạt tiểu yêu để duy trì ngày tháng qua loa, nhưng đó không phải kế lâu dài.

Thời hạn năm vạn năm vẫn còn hơn bốn vạn năm nữa mới hết, đến lúc đó không biết Yêu tộc sẽ sa sút đến nhường nào.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể là mời những đại năng có tiếng tăm gia nhập Yêu tộc Thiên Đình để cứu vãn tình thế, vực lại thanh thế cho Yêu tộc.

Những tán tu ở gần Yêu tộc Thiên Đình nhất như Phục Hy và Nữ Oa trở thành mục tiêu hàng đầu của Đế Tuấn.

Phục Hy tu vi Đại La Kim Tiên, giỏi diễn toán thiên cơ và Thái Dịch chi số, có tiếng hiền đức trong mắt hàng ức yêu tộc ở núi Bất Chu và nhiều đại năng.

Nữ Oa là chủ nhân của một trong sáu tòa thần sơn tím ở Tử Tiêu cung, tu vi đỉnh phong nhất nhì, chiến lực cực mạnh.

Hai người này chỉ cần gia nhập, khí vận Yêu tộc sẽ tăng vọt, bù đắp lại phần khí vận bị Vọng Thư làm tổn hại, Yêu tộc sẽ trở lại đỉnh cao.

Vì vậy, Đế Tuấn sẵn sàng trao ra hai vị trí Hoàng vị của Yêu tộc.

Thế là hôm nay, ngài lại lấy danh nghĩa Thiên Đế của Yêu tộc Thiên Đình, cùng Yêu Hậu Hi Hòa đến thăm nơi ở của Phục Hy và Nữ Oa.

Chưa thành công thì chưa bỏ cuộc. "Lại đến rồi." Phục Hy nhìn nghi trượng của Yêu Hoàng, lắc đầu cười khổ. "Đế Tuấn đúng là kiên trì, biết rõ ta không gia nhập Yêu tộc mà vẫn năm lần bảy lượt đến mời." Nữ Oa liếc nhìn một cái, lạnh lùng nói.

Nàng không có thiện cảm với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hành động dày mặt này khiến nàng chán ghét, chẳng khác gì thủ đoạn ép buộc Vọng Thư năm xưa, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn.

Chỉ là với hai anh em nàng, Đế Tuấn dùng thủ đoạn ôn hòa hơn một chút mà thôi, nhưng bộ dạng vẫn rất khó coi. "Cũng không dễ dàng gì, vì Yêu tộc mà một vị Yêu Hoàng có thể hạ mình cầu hiền như vậy, thật hiếm thấy." Phục Hy trầm ngâm. "Ô kìa, ca ca bị cảm động rồi, muốn gia nhập Yêu tộc sao?" Nữ Oa nheo mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười giả tạo. "Hình phạt năm vạn năm ánh trăng cũng đủ để Yêu tộc Thiên Đình chịu khổ rồi.

Hàng ức yêu quái ở núi Bất Chu này ta nhìn họ lớn lên, cũng muốn giúp đỡ chút ít." "Ca... muội xin huynh, huynh có thể cứng lòng một chút được không?

Vạn thiên sinh linh đều có nơi thuộc về, sống chết đều có duyên pháp.

Huynh cứ mềm lòng như vậy, có ngày sẽ hại mình thôi." Nữ Oa khuyên giải với vẻ giận mà không làm gì được, nàng ít khi nói nặng lời với Phục Hy, nhưng lần này mấy câu đó đã là rất nặng rồi.

Ca ca nàng tính tình lương thiện, có tấm lòng thương xót thương sinh... nhưng đôi khi quá mềm lòng, ngay cả với kẻ đáng ghét như Đế Tuấn cũng vậy.

Lòng tốt không phải là cái tội, thậm chí là ưu điểm, nhưng vấn đề là Đế Tuấn và Thái Nhất không có ý tốt.

Đến nàng còn nhìn ra mưu đồ thực sự của Đế Tuấn, không lẽ người tinh thông dịch số như ca ca lại không thấy?

Một khi đã vào Yêu tộc thì như sa vào biển sâu.

Đế Tuấn và Thái Nhất tính tình bá đạo như vậy, sau này Yêu tộc chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lúc đó muốn thoát thân cũng khó, thậm chí có thể gặp kiếp nạn sát thân.

Nữ Oa đầy vẻ lo âu.

Nói trắng ra, nàng không hề lạc quan về tương lai của Yêu tộc.

Nội bộ Yêu tộc ai nấy đều mang tâm địa riêng, lại có kẻ địch mạnh như Vu tộc và Nguyệt Chủ Vọng Thư, kết cục sau này thật khó tưởng tượng.

Chim khôn chọn cây mà đậu, nhưng Yêu tộc là con thuyền nát có thể đắm bất cứ lúc nào.

Phục Hy cau mày, dĩ nhiên hiểu ý muội muội.

Ngài cũng không đánh giá cao Yêu tộc, nhưng hàng ức yêu quái ở núi Bất Chu phần lớn đã bị cuốn vào Yêu tộc Thiên Đình, nếu không gia nhập, cuộc sống của họ e rằng sẽ không dễ dàng. "Để xem thế nào đã." Phục Hy khẽ nói.

Phía bên kia, Đế Tuấn và Hi Hòa đáp xuống đất, đi về phía Phục Hy và Nữ Oa. "Ha ha ha ha..." "Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu,

trăm năm không gặp, ta thật sự rất nhớ các vị." Đế Tuấn cười sảng khoái, thể hiện phong thái hào sảng của một bậc hùng chủ.

Hi Hòa cũng nghiêng mình hành lễ.

Với tư cách Yêu Hoàng và Yêu Hậu mà lễ ngộ như vậy, thật khó để không động lòng.

Phục Hy có chút lay động.

Nữ Oa nhìn sắc mặt Phục Hy, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Yêu Hoàng Đế Tuấn hạ mình đến cực hạn thế này, rõ ràng là ý đồ bất chính.

Rõ ràng ca ca nàng sắp bị thuyết phục rồi.

Nhưng nàng không có cách nào ngăn cản. "Thôi vậy, một khi ca ca gia nhập Yêu tộc, ta cũng sẽ gia nhập theo." "Để huynh ấy một mình ở đó, ta không yên tâm.

Với năng lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, e rằng họ sẽ lợi dụng huynh ấy đến tận xương tủy." Nữ Oa thầm nghĩ. "Người đâu, mang hậu lễ ta chuẩn bị cho Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu lên đây." Đế Tuấn hào sảng hô lớn.

Dứt lời, từng vị thiên quan nối đuôi nhau hạ xuống, trên tay mang theo vô số thiên tài địa bảo quý hiếm, kỳ trân Hồng Hoang, trân cầm dị thú.

Mỗi món đều tỏa ra ngũ sắc bảo quang rực rỡ, đều là những thứ không dễ thấy.

Thậm chí còn có hai kiện tiên thiên linh bảo, bốn gốc linh căn trân phẩm, vô số linh quả vạn năm, ngay cả gan rồng tủy phượng cũng có hai phần.

Tổng cộng có năm trăm vị tiên quan.

Tiên quang, bảo quang, thần quang hòa vào nhau, rực rỡ vô cùng.

Ngay cả Nữ Oa cũng có chút hoa mắt, có chút động lòng.

Phục Hy sững sờ, không phải vì những bảo vật đó mà vì thái độ của Đế Tuấn.

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, lúc này ngài có tâm trạng như vậy.

Đế Tuấn và Hi Hòa nhìn nhau rồi cùng mỉm cười, mọi chuyện đều nằm trong tính toán.

Việc tặng lễ là ý của Hi Hòa.

Thử hỏi có nữ nhi nào không thích những thứ kim quang lấp lánh này chứ?

Có vị đại năng nào không thích được tâng bốc?

Chương 36

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên.

Lễ vật nặng ký cộng thêm hứa hẹn vị trí cao quý, lần này xem anh em Phục Hy từ chối thế nào!

Đế Tuấn nắm chắc phần thắng trong tay! "Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, thấy sao?

Có thích không?

Nếu thích thì hãy nhận lấy!" "Chỗ ta những thứ này nhiều lắm." "Ngày mai ta sẽ phái người mang thêm một đợt nữa tới." "Ngoài ra, chỉ cần hai vị đạo hữu đồng ý gia nhập Yêu tộc, sau khi vào đình, cả hai đều sẽ là Yêu Hoàng.

Địa vị không dưới ta và Thái Nhất, cũng không cần nghe mệnh lệnh của ta." "Hàng ức yêu quái ở núi Bất Chu này cũng sẽ nghe theo hào lệnh của hai vị đạo hữu." "Thấy thế nào?" Mượn việc tặng lễ, Đế Tuấn đưa ra yêu cầu của mình, bày tỏ mục đích thực sự.

Ngài nắm bắt thời cơ cực tốt.

Theo lời ngài, chỉ cần Phục Hy và Nữ Oa đồng ý gia nhập là được, còn chuyện sau khi hai vị đại năng này vào Yêu tộc rồi sẽ tính sau.

Trong lòng ngài, tuy sẵn sàng trao ra tôn vị Hoàng giả nhưng không muốn trao ra thực quyền.

Danh xưng Yêu Hoàng của Phục Hy và Nữ Oa chỉ cần có danh mà không có thực là được.

Hi Hòa mỉm cười quan sát mọi chuyện, nhìn Đế Tuấn với ánh mắt đầy thán phục.

Không hổ là người đàn ông nàng chọn, thật có thủ đoạn.

Vọng Thư tiểu muội à, hừ.

Ta không hối hận.

Dù tư chất của muội có nghịch thiên thì đã sao?

Thái Âm tinh chỉ có một mình muội, cô chưởng nan minh.

Chờ Phục Hy và Nữ Oa gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, Yêu tộc sẽ lại trỗi dậy một lần nữa.

Đến lúc đó, khi Yêu tộc xưng bá thiên địa, một Nguyệt Chủ Thái Âm nhỏ bé chỉ là hạt bụi dưới bánh xe đại thế, búng tay một cái là tan biến.

Phục Hy nhìn gương mặt đầy thành khẩn của Đế Tuấn, ngài im lặng, quay sang nhìn Nữ Oa để trưng cầu ý kiến.

Nữ Oa cau mày càng chặt.

Hành động này của Đế Tuấn rõ ràng là "chồn chúc tết gà", chẳng có ý tốt gì. "Dù có vào Yêu tộc thì cũng chỉ là Yêu Hoàng có danh không thực, Đế Tuấn tính toán hay thật." "Nhưng điều đó cũng vừa hay hợp với tâm tư ca ca, huynh ấy không ham quyền, có cho quyền cũng không muốn, chỉ muốn làm một nhàn vân dã hạc mà thôi." "Lại còn vì lũ sinh linh ở núi Bất Chu nữa." Nữ Oa tâm niệm thay đổi liên tục, cân nhắc được mất.

Hiện trường chìm vào tĩnh lặng.

Đế Tuấn và Hi Hòa chờ đợi câu trả lời của Phục Hy.

Phục Hy chờ đợi sự biểu thái của muội muội Nữ Oa.

Mười vạn yêu quân, năm trăm tiên quan tặng lễ thậm chí không dám thở mạnh, sợ làm hỏng đại sự của Bệ hạ. "Ca ca, nếu huynh thực lòng muốn đi, vậy..." Sau một hồi lâu, Nữ Oa cuối cùng cũng lên

tiếng.

Nhưng lúc này, khi nàng chưa kịp nói hết câu, đột nhiên một giọng nói từ chân trời truyền đến. "Ồ, náo nhiệt quá nhỉ." "Nhiều bảo bối ghê, thấy là có phần nha, cáp cáp." Giọng nói thanh lãnh nhưng lại mang vài phần lười biếng, phiêu miểu từ nơi xa xăm truyền tới.

Gương mặt đang nắm chắc phần thắng của Đế Tuấn đại biến, trong sát na trợn tròn mắt, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

Sắc mặt Hi Hòa lập tức biến thành xanh mét.

Thanh âm này nàng quá quen thuộc rồi!

Không thể sai được!

Mỗi khi xuân quang đại hảo, triền miên phỉ trắc, hay vào những đêm khuya thanh vắng, thanh âm này thường xuyên vang lên.

Chủ nhân của thanh âm này khiến nàng cực độ chán ghét, giống như một cái gai đâm vào tim, lại như nghẹn ở cổ.

Dung nhan cao lãnh tuyệt thế kia chỉ là vẻ ngoài, thâm tâm kẻ đó lại có một trái tim còn đen tối hơn cả Ma Tổ La Hầu.

Giờ đây, ngay khoảnh khắc sắp thành công thuyết phục Phục Hy, kẻ đó lại xuất hiện như âm hồn bất tán!

Chỗ nào cũng có mặt nàng ta!

Trong lòng Đế Tuấn và Hi Hòa, phòng tuyến tâm lý sắp sụp đổ đến nơi.

Họ bắt đầu hoài nghi nhân sinh, cả người trong nháy mắt muốn phát điên.

Tâm tình vốn dĩ tốt đẹp bỗng chốc chẳng còn đẹp đẽ gì nữa.

Phục Hy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt thoáng hiện vẻ

kinh ngạc.

Hắn không ngờ Vọng Thư lại xuất hiện vào lúc này.

Dù sao lời mời khách ở ngoài Tử Tiêu Cung cũng chỉ là khách sáo, không nghĩ tới sẽ có ngày nàng thật sự bái phỏng.

Nữ Oa thì lộ vẻ kinh hỉ, nàng vốn cực kỳ không hợp với Yêu tộc, Vọng Thư xuất hiện chắc chắn sẽ phá hỏng cục diện này.

Lúc đó, việc Phục Hy gia nhập Yêu tộc Thiên Đình họa chăng sẽ có chuyển cơ.

Đối với mười vạn yêu quân, tất cả đều đã trải qua biến cố cũ tại Thái Âm tinh, lúc này nhìn thấy phản ứng của Yêu Hoàng và Yêu Hậu thì làm sao không biết người tới là ai.

Từng kẻ một chấn động kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Danh tiếng của nàng quá lớn, "danh của người, bóng của cây".

Vị ở Thái Âm tinh kia đã trảm sát một triệu năm mươi vạn yêu quân, còn có ba vị Yêu Thánh táng mạng trong tay nàng.

Nếu hôm nay thật sự phải chiến đấu ở đây, Yêu Hoàng Yêu Hậu có thể chạy thoát, chứ đám tiểu binh này chắc chắn mất mạng.

Vị kia quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là trực tiếp kinh thiên động địa.

Trong nội bộ Yêu tộc Thiên Đình sớm đã có danh hiệu "Khắc tinh của Yêu tộc".

Lại còn có truyền ngôn rằng tại Tử Tiêu Cung nàng đắc được đại tạo hóa, liên tục được Đạo Tổ tán thưởng, trực tiếp gọi là đạo hữu...

Thật là muốn mạng người mà!

Tất cả yêu binh đều nơm nớp lo sợ, trong thần sắc vừa có sự e dè, vừa có sự khủng cụ.

Dưới chân núi Bất Chu, tại động phủ của Phục Hy và Nữ Oa, cuộc đàm thoại vốn dĩ đột ngột dừng lại.

Sau ba hơi thở, một đạo thân ảnh mới xuất hiện trên đám mây nơi chân trời.

Bạch y phiêu phiêu, lưng đeo trường kiếm, thần sắc bình tĩnh, nhất cử nhất động đều bình thường nhưng lại mang đến cảm giác tràn đầy đạo uẩn.

Dung mạo tuyệt mỹ, toàn thân toát ra khí chất cao lãnh, cao quý!

Thái Âm Nguyệt Chủ: Vọng Thư!

Quả nhiên là nàng!

Sắc mặt Đế Tuấn và Hi Hòa khó coi đến cực điểm, trong mắt bốc lên nộ hỏa.

Mười vạn yêu binh sắc mặt càng thêm thương bạch, có kẻ ngay cả binh khí cũng cầm không vững, răng đánh vào nhau lập cập.

Trên không trung, tâm tình Vọng Thư cực tốt, nàng nheo đôi mỹ mục nhiễu hữu hưng thú quan sát tình hình phía dưới.

Cách đây không lâu, cuối cùng nàng cũng giải quyết được vấn đề "mù đường".

Nguyên bản nàng định đợi buổi tối có ánh trăng mới hành động, nhưng chuyển niệm lại thấy, ban ngày Thái Âm tinh cũng treo trên trời mà, chẳng qua dựa theo quy tắc thiên địa mà ẩn tàng ánh trăng thôi.

Nàng hoàn toàn có thể câu thông với Thái Âm tinh, không cần cân nhắc ngày hay đêm.

Thế là, một cái "toàn đồ sáp nhãn quải" (hack mở bản đồ toàn

cảnh) đã được kích hoạt.

Mở tầm nhìn toàn bản đồ, trực tiếp tìm kiếm núi Bất Chu, quãng đường còn lại đi cực kỳ nhẹ nhàng và vui vẻ.

Núi Bất Chu, cảnh quan mang tính biểu tượng của Hồng Hoang, trên đại địa Hồng Hoang này đơn giản là quá nổi bật.

Nằm ngay chính trung tâm Hồng Hoang, trấn giữ đại địa, thông thẳng tới cửu thiên, được gọi là Thiên Trụ.

Vốn là do cột sống của Bàn Cổ biến thành, sau khi Bàn Cổ hóa thân thành vạn vật, nó thay thế Bàn Cổ gánh vác chức trách đỉnh thiên lập địa.

Độ cao của nó lên tới ức vạn vạn vạn năm ánh sáng.

Trên đó có Yêu tộc Thiên Đình, cùng vô số cung điện, quỳnh lâu ngọc vũ.

Sau khi Vọng Thư đến gần, vừa vặn thấy Đế Tuấn xuất hành cực kỳ oai phong nên đã bám theo.

Với uy năng của Đại La, một bước bước ra có thể trực tiếp đến vị trí của Nữ Oa.

Chương 37

Sở dĩ có màn biểu hiện vừa rồi chẳng qua là muốn nhìn thấy sắc mặt khó coi của Đế Tuấn và Hi Hòa mà thôi. "Phụt, ta lại phá hỏng chuyện tốt rồi." Khóe miệng Vọng Thư hơi cong lên.

Đồng thời trong lòng thầm cảm thấy may mắn, nếu đến muộn một chút, e rằng Phục Hy đã đáp ứng Đế Tuấn, khi đó mọi chuyện thật sự đã muộn.

May mà thời cơ hiện tại vừa vặn.

Trong lòng nghĩ vậy, Vọng Thư điều khiển vân hạ lạc xuống mặt đất.

Cư sở của Nữ Oa và Phục Hy là một ngôi nhà phong cách nông gia tiểu viện, nằm ở lưng chừng núi.

Không có cảm giác xa hoa, chỉ có chân ý cổ phác, ngược lại cũng vô cùng tự tại. "Kiến quá Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa tỷ tỷ, Vọng Thư mạo muội tới chơi, quấy rầy rồi." Vọng Thư mỉm cười chắp tay thi lễ.

Nụ cười ấy như gió xuân ấm áp, khiến người ta không kìm lòng được mà sinh hảo cảm. "Muội muội nói gì vậy, hoan nghênh còn không kịp." Nữ Oa đáp lễ.

Phục Hy cũng mỉm cười nhẹ gật đầu. "Ái chà, Yêu Hoàng bệ hạ, Yêu Hậu nương nương cũng ở đây sao, thật là trùng hợp, Vọng Thư kiến lễ." Vọng Thư mỉm cười hướng về phía Đế Tuấn, Hi Hòa thi lễ.

Thật đúng là giết người, tru tâm. "Nguyệt Chủ khách khí rồi." Đế Tuấn thản nhiên nói, trên mặt khó khăn lắm mới nặn ra được một tia tươi cười.

Hi Hòa thì dứt khoát đảo mắt trắng dã, không thèm đáp lời Vọng Thư.

Nữ Oa nhìn thấu mọi chuyện, cố gắng kiềm chế ý muốn bật cười.

Quả nhiên Vọng Thư vừa đến, khí thế của hai vị kia lập tức yếu đi ba phần.

Lúc này, Vọng Thư giả bộ lộ ra biểu tình thắc mắc, đưa tay chỉ vào năm trăm tiên quan mang lễ vật, hỏi Đế Tuấn và Hi Hòa: "Đây là...?" Nàng tỏ ra ngây ngô như một đóa bạch liên hoa, cố ý kéo dài âm cuối, giả vờ như không hiểu.

Lời vừa dứt, Đế Tuấn và Hi Hòa đều kinh ngạc, mắt Nữ Oa lóe lên tinh quang, Phục Hy thầm nghĩ Vọng Thư này thật lợi hại.

Đám yêu quân phía sau sắc mặt càng đắng chát hơn.

Xong rồi, xong đời rồi.

Họ không tin Vọng Thư không nhìn ra Yêu tộc đang làm gì.

Có thể thành vị Đại La Kim Tiên đại năng thì không thể là kẻ ngốc.

Vậy vấn đề nằm ở chỗ, câu trả lời duy nhất là nàng cố ý.

Vọng Thư muốn nhúng tay vào việc này, hơn nữa còn trực tiếp hỏi thẳng, không hề có ý nhường nhịn. "Vọng Thư, quản ít việc thôi, chuyện này không liên quan đến ngươi." Hi Hòa nhíu mày, lạnh giọng nói. "Thỉnh Phục Hy đạo hữu cho ta một đáp án." Đế Tuấn trực tiếp lên tiếng hỏi Phục Hy.

Vọng Thư cười như không cười liếc nhìn Đế Tuấn và Hi Hòa một cái, cũng chẳng xa lạ gì, lão đối thủ rồi. "Hi Hòa...

đại tỷ, Thái Âm tinh đã không còn liên quan gì tới tỷ.

Sau này xin đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, nếu không

ta sẽ bạo tẩu đấy, tỷ biết mà, tỳ khí của ta không tốt đâu.

Ngược lại là Đế Tuấn đại ca, Tử Tiêu Cung từ biệt trăm năm, đã không nhớ tiểu muội rồi sao?" Vọng Thư lạnh giọng, gương mặt tươi cười lập tức biến thành mặt lạnh.

Nàng vén lọn tóc, bình tĩnh nhìn Đế Tuấn và Hi Hòa.

Quả thực là bậc thầy kế thừa nghệ thuật biến diện. "Ngươi!" Cơn giận lóe lên trên mặt Hi Hòa, Đế Tuấn cũng lộ vẻ không vui.

Họ biết Vọng Thư đang báo thù.

Chuyện Thái Âm tinh tuy được Đạo Tổ điều đình nhưng nàng thực sự đã hận bọn họ.

Ngay cả việc gia đình bọn họ cũng muốn đối đầu.

Lòng dạ đàn bà, đẹp thì có đẹp đấy nhưng hẹp hòi hơn cả lỗ kim.

Nhưng chuyện này quan hệ đến đại thế của Yêu tộc, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đúng lúc này, không khí trở nên kiếm bạt nỗ trương, mùi thuốc súng nồng nặc!

Trong nháy mắt, hai bên trực tiếp đối chọi, lời nói đầy vẻ đao quang kiếm ảnh.

Nữ Oa có chút đau đầu, Thái Âm và Thái Dương đừng có đánh nhau ở đây chứ, muốn dỡ nhà nàng sao? "Ta nguyện..." Phục Hy định nói lời đồng ý.

Yêu Hoàng Yêu Hậu đã hạ mình đến mức này, hắn cũng có ý nguyện gia nhập, vốn là nhất phách tức hợp.

Nhưng lời chưa dứt đã bị Nữ Oa từ phía sau lén nhéo một cái.

Tiếp đó, Nữ Oa mỉm cười nói với Vọng Thư: "Vọng Thư muội

muội, chuyện là thế này, Yêu Hoàng bệ hạ và Yêu Hậu nương nương hôm nay tới đây là muốn mời ta và huynh trưởng gia nhập Yêu tộc." Vọng Thư lộ vẻ "hốt nhiên đại ngộ", vui vẻ cười một tiếng, khinh miệt nhướn mày: "Hóa ra là vậy, thế thì trùng hợp quá.

Hôm nay ta đến đây cũng là để mời Phục Hy đại ca và Nữ Oa tỷ tỷ gia nhập Linh tộc." Vọng Thư thản nhiên nói.

Lời vừa ra, bốn người đều kinh hãi. "Linh tộc?" "Linh tộc!" Tiếng trước là của Phục Hy, tiếng sau là tiếng kinh hô của Hi Hòa.

Nàng và Đế Tuấn đối thị một cái, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Linh tộc?

Chưa bao giờ nghe nói tới!

Vọng Thư, đừng có nói bừa." Sắc mặt Đế Tuấn xanh mét, trầm giọng nói.

Trong lòng hắn có một dự cảm vô cùng bất tường, tổng cảm thấy vị Thái Âm Nguyệt Chủ này lại chuẩn bị làm chuyện lớn gì đó.

Thật nhức đầu!

Đâu ra cái tộc này chứ!

Ánh mắt Nữ Oa lưu chuyển, lộ ra thần sắc tò mò.

Vọng Thư lắc lắc đầu, sải đôi chân dài tiến lên phía trước một bước, vừa đi vừa nói: "Chưa nghe nói tới là vì nó chưa xuất hiện.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, nó đã xuất hiện rồi." Gió nhẹ thổi qua, làm tung bay mái tóc tú lệ của Vọng Thư, lướt qua trán nàng.

Bạch y phiêu phiêu, phô diễn trọn vẹn thân đoạn mỹ lệ của nàng.

Khoảnh khắc này, nàng đẹp đến tuyệt mỹ.

Khôn Hoa thần kiếm phía sau dưới sự thao túng của tâm niệm đã

bay đến trước mặt, cuối cùng rơi vào tay nàng.

Cùng lúc đó, một "Vọng Thư" siêu đại hình xuất hiện dưới dạng hư ảnh, cao quý, vô tình, lãnh mạc đứng sau lưng nàng. "Thịch thịch..." Tim của Đế Tuấn và Hi Hòa đập mạnh, dự cảm chẳng lành cực kỳ mãnh liệt giáng xuống.

Phục Hy liên hệ lại lời Vọng Thư vừa nói, trong mắt tràn đầy ánh nhìn khó tin, mặt đầy chấn kinh: "Chẳng lẽ nàng muốn..." "Lập tộc!" Nữ Oa tiếp lời Phục Hy, trong lòng cũng chấn động vô cùng, đôi mắt trợn tròn.

Lập tộc!

Tức là sáng lập ra một chủng tộc!

Sau khi thiên địa khai tịch, có Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Vu tộc...

đều lấy đồng loại làm tộc quần.

Duy độc Yêu tộc là ngoại lệ.

Đế Tuấn và Thái Nhất là hai vị Thái Dương Nhật Chủ, đã lấy khái niệm tất cả sinh linh hóa hình trên thiên hạ đều là Yêu tộc để sáng lập nên Yêu tộc.

Yêu tộc bao dung thiên hạ, bên trong có Long, Phượng, Hồ, Sư, Xà...

Đế Tuấn và Thái Nhất hào khí ngất trời, vương bá vô song, có đại khí phách, đã dùng đại pháp lực, đại tu vi, đại khí vận và đại nghị lực để chỉnh hợp Yêu tộc, khiến Yêu tộc từ vài kẻ ban đầu phát triển đến quy mô như hiện nay, có thể tranh bá thiên địa với hậu duệ Bàn Cổ là Vu tộc.

Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư, ai cũng biết là không có tộc

quần.

Bây giờ lại lòi ra Linh tộc, vậy chỉ có một khả năng, nàng muốn lập tộc, sáng lập ra đại tộc thứ ba trong Hồng Hoang ngoài Vu tộc và Yêu tộc.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Vọng Thư ngước nhìn trời cao, nắm chặt Khôn Hoa thần kiếm, bình cử trước ngực, hướng về thiên địa tuyên cáo: "Thiên Đạo tại thượng, Đại Đạo làm chứng, hôm nay, Ngô lấy danh nghĩa Thái Âm Nguyệt Chủ: Vọng Thư, sáng tạo Linh tộc!

Phàm là tinh linh thảo mộc, phàm là sinh linh hóa hình từ dã thú hung thú, phàm là sinh linh hướng tới hòa bình, phàm là sinh linh buông bỏ sát lục...

Chương 38

phàm là sinh linh nguyện ý tuân thủ nghĩa tộc với đức tính 'Ái tộc, kính nghiệp, thành tín, hữu thiện, đoàn kết, thủ hộ, dũng cảm, nhân từ', đều có thể gia nhập Linh tộc của ta.

Khí vận Linh tộc sẽ do Khôn Hoa thần kiếm trấn giữ.

Thiên địa làm chứng, chư thần lắng nghe, chiêu cáo chúng sinh!

Vọng Thư khấu đầu!

Linh tộc, lập!" Thanh âm của Vọng Thư vừa dứt, thời gian trong thiên địa Hồng Hoang dường như khựng lại trong giây lát.

Vô số đại năng sững sờ trong thoáng chốc, tiếp đó đồng loạt trợn to hai mắt, chấn động kinh hãi, hô hấp dồn dập.

Lập tộc!

Sáng lập Linh tộc!

Trời ạ, Nguyệt Chủ Vọng Thư thật to gan!

Quá điên cuồng rồi!

Đây là đang chặt đứt gốc rễ của Yêu tộc mà!

Yêu tộc định nghĩa tất cả sinh linh hóa hình đều là Yêu, vì thế thiên địa có cách gọi mọi sinh linh hóa hình là Yêu, suýt chút nữa đã trở thành chuẩn tắc.

Nhưng hiện tại Nguyệt Chủ Vọng Thư đã định nghĩa lại, trên cơ sở Yêu tộc, nàng tách ra một tộc riêng.

Từ nay về sau, không chỉ có Yêu tộc, sinh linh hóa hình còn có thể trở thành Linh tộc.

Hơn nữa giáo nghĩa lập tộc cũng hoàn toàn trái ngược với Yêu tộc.

Yêu tộc hiếu chiến, mưu đồ xưng bá thiên địa.

Linh tộc lại cường điệu hòa bình, không thích chiến tranh.

Nhìn thì thấy thật "phật hệ", trung dung và bình thường, nhưng đó lại chính là điều chúng sinh hữu tình cần nhất.

Dù sao cũng có nhiều thảo mộc tinh linh, dã thú tinh quái không hề thích sát lục, cũng không muốn rơi vào vòng xoáy chiến tranh.

Nhưng Yêu tộc cường thế, đang từng bước cuốn bọn họ vào.

Hiện tại, cuối cùng cũng có một vị đỉnh tiêm đại năng đứng ra phát ngôn, vì sự an thân lập mệnh của bọn họ.

Họ có thể lựa chọn gia nhập Linh tộc để né tránh Vu Yêu chi tranh.

Nguyệt Chủ có đại khí phách, đại từ bi, đại công đức.

Dám đi trước làm gương, xứng đáng được thiên địa yêu thương.

Vô số đại năng thầm cảm thán trong lòng.

Chỉ là, làm như vậy, Nguyệt Chủ Vọng Thư đã thực sự đứng ở phía đối lập với Yêu tộc.

Đòn này còn tàn nhẫn hơn cả việc cắt đứt ánh trăng, trực tiếp chặt đứt một nửa căn cơ của Yêu tộc.

Trong giây phút đó, cả bốn người Đế Tuấn, Hi Hòa, Phục Hy và Nữ Oa đều ngây người, mặt đầy chấn kinh nhìn Vọng Thư trên cao, như thể đang chứng kiến lịch sử.

Lúc này, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung mở mắt, ánh mắt nhìn về phía đại địa Hồng Hoang, khóe miệng khẽ hiện ý cười.

Lúc này, tại Yêu Đình Thiên Đình, chén rượu trong tay Thái Nhất

vô thức rơi xuống đất, trong nháy mắt đập nát cả mặt bàn ngọc, phẫn nộ không kiềm chế được.

Lúc này, mười hai Tổ Vu của Vu tộc cười vang thành tiếng.

Lúc này, vô số đại năng chấn kinh khôn cùng, đồng loạt hướng mắt về phía núi Bất Chu.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân... vân vân và vân vân.

Khoảnh khắc này, vô số chúng sinh Hồng Hoang ngẩng đầu nhìn trời.

Những sinh linh hóa hình yêu chuộng hòa bình, không muốn tham gia đấu tranh giữa hai tộc Vu Yêu đều mừng rỡ phát khóc, từ nay về sau bọn họ đã có tổ chức.

Lúc này, những kẻ ái mộ Vọng Thư (LSP) đều vỗ tay cười lớn, bọn họ đã tìm được cách để tiếp cận nữ thần. "Thật là có đại từ bi." Tiếp Dẫn niệm Phật hiệu, khẽ than một tiếng. "Ta không bằng nàng!" Chuẩn Đề đạo nhân tán thán, chỉ là trong mắt thoáng hiện một tia ưu tư. "Linh tộc..." Dưới Cửu U, Minh Hà Lão Tổ lẩm bẩm, như đang suy tính điều gì. "Ha ha ha ha, thật đáng để cạn một ly." Trong Vu tộc, Chúc Cửu Âm nhìn về phía núi Bất Chu, cười rạng rỡ. "Thật không hổ là muội muội tốt của ta." Khóe miệng Hậu Thổ khẽ cong lên. "VỌNG THƯ!!!" Bên trong cung điện thần quang kim sắc của Yêu tộc Thiên Đình, truyền ra tiếng gầm của Đông Hoàng Thái Nhất.

Tất cả thành viên Yêu tộc Thiên Đình đều tâm thái hoang mang, kẻ kinh hãi, kẻ tuyệt vọng, kẻ phẫn nộ, kẻ chửi bới, kẻ lại lộ vẻ vui mừng.

Chúng yêu vạn thái, không thể kể hết.

Cả thiên địa, vì một lời tuyên cáo lập tộc của Vọng Thư mà hoàn

toàn loạn rồi.

Dưới chân núi Bất Chu, giữa quần sơn, từ đằng xa, một "Vọng Thư" khổng lồ đứng giữa đất trời, lạnh lùng thanh lãnh nhìn xuống vạn vật chúng sinh.

Thiên Địa Pháp Tướng!

Bỗng nhiên, trên bầu trời trong xanh xuất hiện vạn đóa mây lành, thiên quang đại phóng, một mảnh tường hòa.

Trên đại địa núi Bất Chu, hàng tỷ đóa tiên hoa đua nhau khoe sắc, chim hót hoa thơm, cảnh tượng như thần tiên.

Dị tượng này cho thấy thiên địa đã đồng ý và công nhận việc Vọng Thư lập tộc.

Bất chợt lại có một đóa vân đoa màu vàng kim rộng chừng một mẫu rơi xuống đầu Vọng Thư rồi biến mất.

Huyền Hoàng Công Đức Khí Vận!

Thứ được mệnh danh là vật phẩm đa năng trong Hồng Hoang, có thể dùng để thăng cấp tu vi, luyện khí, luyện đan, nâng cao đẳng cấp, mọi công dụng diệu kỳ.

Đây là phần thưởng thường thấy của Thiên Đạo.

Một mẫu Huyền Hoàng Công Đức Khí Vận được ban thưởng cho Vọng Thư vì nàng đã sáng lập ra một chủng tộc, hoàn thiện Thiên Đạo. "Lập tộc!

Ngươi dám làm thế!

To gan!

Quá đáng lắm rồi!" "Muốn cùng Yêu tộc Thiên Đình của trẫm bất tử bất hưu sao?" Đế Tuấn run giọng nói, mặt mày giật giật, xanh mét xen lẫn đen kịt, có chút mất khống chế.

Nếu trước đó Yêu tộc bị cắt ánh trăng năm vạn năm chỉ là bị đánh gãy xương sống, theo thời gian có thể khôi phục, thì hành động này của Vọng Thư thực sự đã đâm một nhát dao chí mạng vào Yêu tộc, chém mất nửa cái mạng của bọn họ, loại vĩnh viễn không thể khôi phục.

Vọng Thư lập Linh tộc, lẽ nào lại không phát triển nó?

Không thể nào, với cá tính của nàng, chắc chắn sẽ phát triển Linh tộc lớn mạnh.

Linh tộc xuất hiện, sau này Yêu tộc không còn là lựa chọn duy nhất của sinh linh hóa hình nữa, cũng không còn là độc tôn.

Tâm trí Đế Tuấn loạn rồi.

Vốn tưởng lần này có thể lôi kéo Phục Hy, Nữ Oa vào Yêu tộc, không ngờ lại gặp phải chuyện phiền lòng này.

Bên cạnh đó, Hi Hòa cũng đau khổ không kém, muốn khóc không thành tiếng. "Vọng Thư, ta và ngươi cùng xuất thân từ Thái Âm tinh, đều do Thái Âm tinh dưỡng dục, ta tự hỏi chưa từng làm gì có lỗi với ngươi, vì sao lại bức nhau đến mức này!" Nàng lệ thanh chất vấn.

Thần sắc Vọng Thư hơi lạnh, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, không có bất kỳ dao động tình cảm nào.

À, chưa làm gì có lỗi với ta sao?

Khi Bạch Trạch giam cầm ta, tỷ không nói gì.

Khi Đế Tuấn phái yêu quân giết ta, tỷ không nói gì.

Khi Thái Nhất dùng tu vi cảnh giới áp chế ta, tỷ cũng không nói gì.

Chính nghĩa thiên hạ đều nằm trong tay các người cả sao?

Sớm nên hiểu rằng tình nghĩa giữa chúng ta đã tuyệt rồi.

Vọng Thư lạnh lùng nhìn Đế Tuấn và Hi Hòa một cái. "Ta là Nguyệt Hoàng của Linh tộc." Thanh âm thanh lãnh một lần nữa vang vọng bên tai tất cả đại năng và sinh linh trong thiên địa.

Linh Tộc Nguyệt Hoàng!

Chương 39

Chọn xưng Hoàng, đại biểu cho việc thực sự bắt đầu kinh doanh Linh tộc, đội lên vương miện.

Tiếp đó, nàng đáp xuống mặt đất.

Đôi mắt xanh thẳm như tinh tú mê hoặc nhìn chăm chú vào Phục Hy và Nữ Oa, Vọng Thư đưa ra lời mời: "Ta không có chí hướng gì lớn lao, chỉ muốn sống phật hệ, tùy ngộ nhi an.

Chỉ mong có những ngày tháng ổn định, không bị ai ức hiếp.

Nhưng luôn có kẻ muốn bắt nạt ta, nên ta chỉ đành phản kháng thôi, không thể cứ ngốc nghếch để người ta bắt nạt mãi được.

Năng lực của một mình ta có hạn, sức mạnh nhỏ yếu, nên ta muốn tìm một số bằng hữu chí đồng đạo hợp giúp đỡ mình.

Ở chỗ của ta không phân chia tôn ti, mọi người đều là người nhà, có thể xưng huynh gọi đệ, tỷ muội tương xưng.

Hiện tại Linh tộc chưa có thành viên nào, nhưng sớm muộn sẽ có.

Chúng sinh khổ cực, không phải vị sinh linh nào cũng được hưởng phúc lạc, nhiều sinh linh sớm tối không bảo đảm, ta vì họ mà cung cấp bảo hộ.

Trong đại gia đình Linh tộc, mọi người cần yêu chuộng hòa bình, Linh tộc mạnh phải bảo vệ Linh tộc yếu, để sinh linh không còn phải chịu đói khát, lạnh lẽo, bị ăn thịt, bị bắt làm tọa kỵ hay bị đánh giết.

Chúng sinh bình đẳng, cho dù là thấp kém nhất, chỉ là một ngọn cỏ hay cái cây hóa hình, thì cũng là sinh linh, đều bình đẳng cả.

Ta có thể trồng lương thực, chăn nuôi gia súc, xây dựng gia viên,

nghiên cứu kỹ thuật, nâng cao năng suất lao động, không tồn tại bằng cách ức hiếp kẻ khác.

Ở Linh tộc, ta cũng giữ tôn vị Hoàng giả, nhưng đó không phải là điều chủ yếu...

Ý của ta là, ta muốn có một giấc mơ đẹp hơn, không thể mãi sống trong sự bảo thủ, tuần hoàn vĩnh cửu, lịch sử tất yếu phải đi lên theo đường xoắn ốc.

Mảnh thiên địa này nên có một tương lai tốt đẹp hơn, phải có những phong cảnh mỹ lệ khác biệt.

Cho nên, Phục Hy đại ca, Nữ Oa tỷ tỷ, ta thành tâm mời hai người gia nhập Linh tộc." Vọng Thư nói xong liền thi lễ một cái.

Những lời này cũng lọt vào tai vô số đại năng thiên địa, mỗi người như bị sét đánh, chấn điếc cả tai. "Chúng sinh bình đẳng!", "Cùng xây dựng gia viên!", "Không còn bị bắt nạt!", "Nâng cao năng suất, trồng lương thực, không tồn tại bằng cách ức hiếp kẻ khác.", "Yêu chuộng hòa bình." Mỗi câu nói như sấm rền vang vọng bên tai vô số đại năng, bọn họ đờ người ra, tâm đầu cuộn lên sóng dữ.

Những lời này bọn họ chưa từng nghe, cũng chưa từng suy nghĩ tới.

Một thế giới tươi đẹp như vậy, một chủng tộc tốt đẹp như vậy thực sự tồn tại sao?

Họ hoài nghi.

Từ khi thiên địa khai tịch đến nay, luôn áp dụng quy tắc rừng xanh, ai nắm đấm to người đó có quyền, ưu thắng liệt thái, cường giả vi tôn.

Chúng sinh bình đẳng là chuyện căn bản không thể nào.

Càng huống hồ phía sau còn có khái niệm cường giả bảo hộ nhược giả.

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, như chuyện viễn tưởng!

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo cho chúng sinh cũng là ở Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, nơi hỗn độn đó là một ngưỡng cửa mà sinh linh bình thường căn bản không lên tới được.

Thiên phú căn cước, cơ duyên khí vận, xuất thân cao quý quyết định cuộc đời của một sinh linh.

Vọng Thư chỉ phác họa ra một đất nước lý tưởng siêu cấp mỹ hảo. "Thiên chân, thật sự quá thiên chân rồi, làm sao có thể thực hiện được!" Có người khịt mũi coi thường. "Hừ, chủng tộc như vậy tồn tại chẳng được bao lâu sẽ bị người ta ăn sạch sành sanh.

Dù có sống sót thì cũng chỉ là đám cừu non được bảo vệ, không chịu nổi một kích." Có kẻ mỉa mai. "Chủng tộc cường đại thực sự không tộc nào không bước ra từ núi đao biển lửa, tôn sùng hòa bình thì căn bản không làm được gì." Có kẻ phản bác. "Cũng đúng, mới hóa hình được hơn ba ngàn năm, duyệt lịch còn nông cạn, đợi năm tháng trôi qua tự nhiên sẽ hiểu thôi." Có người lại biện giải cho nàng.

Trên đỉnh núi Côn Luân. "Vọng Thư quả có đại từ bi." Lão Tử thần sắc bình tĩnh thản nhiên nói.

Nguyên Thủy cười khinh miệt, không tỏ ý kiến, gạt bỏ thiên phú căn cước mà bàn chuyện chúng sinh bình đẳng, vị Nguyệt Chủ này thiên chân đến mức đáng kinh ngạc.

Thông Thiên thần sắc khẽ động, lý niệm của Vọng Thư có những điểm tương đồng với đạo của hắn.

Tại núi Tu Di. "Thiện tai thiện tai, đạo của ta không đơn độc." Tiếp Dẫn đạo nhân niệm Phật hiệu, mừng rỡ không thôi.

Lý niệm của hắn là "Chúng sinh giai khổ, phổ độ chúng sinh", nay Vọng Thư cũng đi trên con đường đó.

Chuẩn Đề sắc mặt lo âu càng đậm, Vọng Thư là người đầu tiên đưa ra lý niệm này, liệu có đi trước huynh đệ bọn họ không, đây là một vấn đề lớn.

Ở những nơi khác, mỗi vị đại năng đều có tâm tư riêng.

Hoặc coi thường, hoặc than thở cho sự ngây thơ của nàng, hoặc khen ngợi không ngớt.

Nhưng quan điểm nhất trí là đều không lạc quan về cái quốc gia lý tưởng mà Vọng Thư muốn tạo ra.

Linh tộc có lẽ sẽ tồn tại nhất thời, nhưng chủng tộc như vậy rốt cuộc sẽ bị đào thải.

Hồng Hoang hung hiểm, chủng tộc yêu chuộng hòa bình không thể sống sót.

Hai vị bá chủ đương kim là Vu tộc và Yêu tộc đều từ biển máu mà đánh ra một mảnh trời.

Truy ngược về thời Viễn Cổ, Long, Phượng, Kỳ Lân cũng không ngoại lệ.

Dưới chân núi Bất Chu, cư sở của Phục Hy và Nữ Oa.

Những lời của Vọng Thư vô cùng chân thành, phần lớn quả thực phát tự nội tâm.

Nguyên bản nàng chỉ muốn kéo Phục Hy, Nữ Oa thành một phe cánh, nhưng đến chỗ then chốt, nàng nảy ra ý định làm một vố lớn.

Nàng nhớ tới quốc gia kiếp trước.

Tuy rằng phân phối xã hội không đều, có vấn đề này vấn đề nọ, nhưng tổng thể là đang đi lên.

Mọi người bình đẳng, cho dù thấy một vị thị trưởng thì có thể cung kính, kính trọng, sùng bái, cũng có thể có chút e dè... nhưng sẽ không quỳ xuống, không coi mình thấp hèn như bụi bặm.

Mỗi người đều vì để sống tốt hơn mà nỗ lực.

Yêu chuộng hòa bình không có nghĩa là tách biệt với đời, trái lại sẽ vì bảo vệ cuộc sống hòa bình và gia đình mà tiến hành những cuộc chiến đầy tín niệm, loại chiến sĩ đó cực kỳ cường đại.

Cường giả bảo vệ nhược giả là một vòng tuần hoàn tích cực.

Đợi nhược giả trưởng thành sẽ lại có thêm những vị cường giả, cứ tuần hoàn như vậy, cường giả sẽ ngày càng nhiều hơn.

Còn về việc nâng cao năng suất, phát triển kỹ thuật thì đó là viễn cảnh của Vọng Thư.

Rõ ràng một thế giới cao cấp như vậy mà cuối cùng lại rơi vào cảnh khốn cùng như thời Mạt Pháp sau này.

Rõ ràng linh khí vượt xa dầu mỏ, khí đốt, là nguồn năng lượng siêu đỉnh cấp, nhưng năng suất sản xuất xã hội lại thập phần thấp kém.

Những vị tiên phật cao cao tại thượng hưởng thụ vô số thiên tài địa bảo, chúng sinh cung phụng, nhưng lại không nghĩ đến việc báo đáp thiên địa, hồi báo chúng sinh.

Có được thọ mệnh vô tận nhưng mỗi ngày lại vì tín ngưỡng, đạo thống mà tranh giành đấu đá, ngay cả chức vị thần coi sóc chúng sinh ở Thiên Đình để ổn định Tam Giới cũng không ai muốn đảm nhiệm.

Đến mức sau này Đạo Tổ Hồng Quân nhìn không lọt mắt, phải dùng đến Phong Thần Bảng.

Cái thế giới ma huyễn này ngay từ đầu đã đi lệch đường rồi.

Vọng Thư nghĩ, nếu nàng là Thiên Đạo hay Hồng Quân, nhìn đám gia hỏa không tranh khí này, có lẽ cũng mong có một trận Thiên Địa Lượng Kiếp để bọn làm ác đều hóa thành tro bụi cho rảnh nợ.

Được rồi, đó chỉ là suy nghĩ nhất thời của Vọng Thư.

Mục đích thực sự của nàng là lôi kéo Nữ Oa, Phục Hy vào trận doanh thế lực của mình.

Mọi thứ đều vì để kiến lập một thế lực cường đại.

Tên thế lực này có thể là Linh tộc, cũng có thể là Thú tộc, càng có thể là Liên minh gia tộc.

Chỉ cần thừa nhận lý niệm của nàng, bỏ ra hành động, nguyện ý vì Linh tộc phát triển tốt hơn thì đều có thể trở thành thành viên.

Lúc này, nội tâm Phục Hy vô cùng khẩn trương.

Không thể phủ nhận hắn đã động tâm.

Chủng tộc mà Vọng Thư miêu tả quá mỹ hảo.

Nhiệt ái hòa bình, không có tranh đoan, chúng sinh bình đẳng, sinh linh tự tay làm thì cơm no áo ấm...

Đó sẽ là một chủng tộc thế nào?

Một xã hội mỹ hảo thế nào?

Chương 40

Hắn không tưởng tượng nổi.

So với tầm nhìn của Vọng Thư, tầm nhìn của Yêu tộc Thiên Đình không nghi ngờ gì là nhỏ bé hơn nhiều.

Đế Tuấn câu nệ vào việc xưng bá thiên địa giữa hai tộc Vu Yêu, Vọng Thư lại mang đến một cuộc sống tốt đẹp hơn cho chúng sinh thiên địa.

Giữa hai bên, cao thấp đã rõ ràng.

Bảo là đòn đả kích hạ cấp về mặt đạo lý cũng không sai.

Thiên địa nếu không có Yêu tộc Thiên Đình, Yêu tộc sẽ xuất hiện đại thế lực khác, nhưng nếu không có Linh tộc, những sinh linh yêu chuộng hòa bình không muốn cuốn vào Vu Yêu chi tranh sẽ đi đâu về đâu...

Phục Hy đã động lòng trắc ẩn.

Những sinh linh đó càng xứng đáng để bậc đại năng giả thủ hộ.

Lúc này trong lòng Nữ Oa cũng dao động không ngừng.

Nàng vốn không có hứng thú với việc gia nhập Yêu tộc hay bất kỳ chủng tộc nào khác.

Điều nàng cân nhắc chỉ là ý chí và quyết định của huynh trưởng Phục Hy.

Nếu không vì Yêu tộc năm lần bảy lượt mời mọc, nàng thà làm một tán tu, mỗi ngày cùng huynh trưởng tham ngộ đại đạo, du sơn ngoạn thủy chẳng phải tiêu dao sao.

Nhưng lúc này lời của Vọng Thư đã chạm đến trái tim nàng.

Chủng tộc như vậy chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

Nhìn nụ cười hoan lạc của sinh linh, không phải chết đi từng đợt trong đại chiến Vu Yêu.

Đó chính là đại từ bi, là tâm lòng bi thiên mẫn nhân.

Đại chiến Vu Yêu, thần tiên đánh nhau thì can dự gì đến những sinh linh bình thường phổ thông kia.

Yêu tộc Thiên Đình cưỡng ép định nghĩa mọi sinh linh hóa hình đều là Yêu, những sinh linh đó thật vô tội, chỉ vì bị đại năng giả định nghĩa chủng tộc mà trực tiếp đứng ở phía đối lập với bá chủ Vu tộc.

Để ngăn Yêu tộc tăng thêm sinh lực quân, Vu tộc sẽ khiến vô số sinh linh không liên quan đến Yêu tộc Thiên Đình cũng bị vạ lây, thảm tử.

Tất cả những thảm kịch thiên địa sắp xảy ra đó đều có thể dự kiến được.

Thực tế nhiều chuyện cũng đã sớm xảy ra rồi.

Tất cả đại năng đều biết một trận kinh thiên đại chiến giữa Vu và Yêu đang được ấp ủ.

Nữ Oa tâm niệm xoay chuyển, nàng muốn đưa ra lựa chọn, lần này không phải vì huynh trưởng Phục Hy.

Lúc này, Đế Tuấn và Hi Hòa cũng vô cùng khẩn trương.

Sự xuất hiện của kẻ phá đám Nguyệt Chủ Vọng Thư khiến kế hoạch ban đầu nảy sinh ngoài ý muốn.

Họ nhìn chằm chằm vào mặt Phục Hy và Nữ Oa, chờ đợi một đáp án.

Nhưng họ thất vọng rồi.

Mọi người đều là cáo già, đều là Đại La Kim Tiên, hoạt động tâm lý thực sự làm sao lộ ra ngoài được.

Yên tĩnh, trầm tịch.

Thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Không chỉ Đế Tuấn, Hi Hòa đang đợi câu trả lời, Vọng Thư cũng đang đợi, đám đại năng xem kịch cũng đang đợi.

Sau ba hơi thở, Phục Hy thở ra một hơi dài, đưa ra quyết định: "Vọng Thư muội muội, ta nguyện ý gia nhập Linh tộc." Ngữ khí của hắn thập phần kiên định, không hối hận. "Ta cũng nguyện ý!" Nữ Oa mỉm cười nói.

Vọng Thư nở nụ cười rạng rỡ, ván này nàng thắng rồi.

Trong Hồng Hoang nguy hiểm này, cuối cùng nàng cũng bước ra được một bước quan trọng.

Sắc mặt Đế Tuấn và Hi Hòa lập tức đen như nhọ nồi.

Chát chát chát chát!

Có thể cảm nhận được cảm giác bị người ta tát bôm bốp vào mặt.

Đau!

Vô cùng đau!

Miếng mồi béo bở cứ thế bị người ta đá bay mất.

Không cam tâm!

Đơn giản là kỳ sỉ đại nhục!

Thù mới hận cũ cộng lại hóa thành cơn nộ hỏa đầy lồng ngực.

Đế Tuấn định phát tác nhưng Hi Hòa đã kịp thời giữ tay hắn lại.

Thần thức truyền âm khẽ lắc đầu: "Vọng Thư rất mạnh, Phục Hy và Nữ Oa cũng là đỉnh tiêm đại năng, ba người bọn họ đứng cùng

nhau, lúc này động thủ là không thỏa đáng, sau này hãy tính kế." Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi liên tục, cuối cùng nén cơn giận xuống. "Như vậy, chúc mừng hai vị đạo hữu đã tìm được nơi nương tựa tốt.

Sau này cửa lớn Yêu tộc luôn rộng mở cho hai người, điều kiện hứa hẹn hôm nay sẽ không thay đổi.

Nếu sau này muốn rời khỏi Linh tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể đến." Đế Tuấn mỉm cười nói.

Hi Hòa cũng lộ ra nụ cười giả tạo. "Đa tạ hai vị đạo hữu đã hậu ái." Phục Hy và Nữ Oa thi lễ.

Vọng Thư cười rồi, cười rất vui vẻ. "Đế Tuấn đại ca, thật sự không phải phép.

Linh tộc sau này hoan nghênh hai vị tới làm khách, tiểu muội chắc chắn sẽ quét tước đón tiếp.

Để tránh làm tổn thương hòa khí hai bên, nơi cư trú của Linh tộc sẽ cách xa núi Bất Chu." Vọng Thư cười rạng rỡ nhưng trong lời nói có giấu dao.

Trong thâm tâm, nàng chắc chắn Linh tộc phải ở thật xa núi Bất Chu.

Ở lại đây làm hàng xóm với Vu Yêu thì chỉ thêm phiền phức.

Nàng là người sợ phiền phức nhất.

Địa điểm nàng cũng đã chọn xong: vùng đất ít người chú ý của đại lục Hồng Hoang là Nam Hải và khu vực lân cận phía Nam.

Phương Tây nghèo nàn không tính, phương Bắc sau này đại chiến không thiếu, Yêu tộc cuối cùng cũng chạy đến đó nên nơi ấy là Bắc Câu Lô Châu, không phải nơi tốt.

Đông Hải sau này có Thông Thiên và đám đồ đệ Tiệt Giáo vàng

thau lẫn lộn, trong đó kẻ xấu bụng cũng không ít.

Chỉ có phía Nam đại lục Hồng Hoang và Nam Hải luôn như một vai phụ mờ nhạt, không có đạo trường của đại năng, cũng không có chủng tộc cường thế.

Vật sản phong phú, tài nguyên rừng nhiều, vừa vặn cho Linh tộc cư ngụ.

Lợi ích của việc hack mở bản đồ là ở chỗ đó, nơi nào là vùng đất trù phú, Vọng Thư không cần đi khắp Hồng Hoang tìm kiếm mà vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Đế Tuấn, Hi Hòa mang theo lễ vật cùng mười vạn yêu quân xám xịt rời đi, mang theo sự phẫn nộ và không cam tâm. "Xong việc!" Vọng Thư nhìn theo cỗ xe chín rồng đi xa, khóe miệng khẽ nhếch, thầm tự khen mình một câu.

Bậc thầy hốt du, siêu cấp đại sư thuyết phục, nói đến mức bản thân mình cũng suýt tin luôn.

Cái gọi là chúng sinh bình đẳng là nàng sao chép từ khái niệm của Tây Phương Giáo, khoác cho chủng tộc một lớp áo vàng kim rực rỡ khiến nó trở nên cao sang đại khí.

Lý niệm này ngay cả ở hậu thế cũng không thực hiện được, là một hình thái xã hội trong lý tưởng.

Ngay cả Phật giáo cũng rơi vào nghịch lý, chỉ có thể giải thích bằng cách: "Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo chính là bình đẳng!

Nhất tâm hướng thiện không kể sớm muộn chính là bình đẳng!

Phát tâm cúng dường tất đạt lợi ích chính là bình đẳng!

Nam nữ già trẻ chính niệm vãng sinh chính là bình đẳng!" Nhưng lý niệm này lại cực kỳ đầy sức dụ hoặc, có thể tạo ra những cuồng tín

đồ.

Vọng Thư đã đặc biệt kê đơn thuốc đúng bệnh cho Phục Hy và Nữ Oa, đi nước cờ hiểm để đạt được thành quả.

Cũng là chuyện bất đắc dĩ, Yêu tộc vừa tặng lễ, Yêu Hoàng Yêu Hậu lại hạ mình cầu hiền, hứa hẹn cả tôn vị Hoàng giả.

Làm đến mức đó thật sự không dễ dàng gì.

Mà nàng thì chẳng có gì cả, tay không bắt giặc, muốn lôi kéo hai vị đại lão này thật sự là nan đề.

Trong lúc nhất thời nảy ra ý hay, chỉ đành dùng kế này.

Chương 41

May mà thực tế thao tác đã hoàn toàn thành công, Phục Hy và Nữ Oa đều bị hốt du rồi. "Có hai người họ ở đây, cái dàn khung tạm bợ của Linh tộc đã dựng xong rồi.

Nếu dụng tâm kinh doanh chắc chắn có thể đạt đến tầm vóc của Yêu tộc.

Đến lúc đó, dưới tay ta cũng có một thế lực cường đại." Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển, thầm tính toán.

Đừng trách nàng lòng đen, tâm không ác thì đứng không vững.

Thực ra chuyện này đối với Phục Hy và Nữ Oa cũng có lợi.

Phục Hy vào Linh tộc thì xác suất cao sẽ không phải bỏ mạng rồi đầu thai thành Thiên Hoàng của Nhân tộc.

Nữ Oa cũng không phải kẹt giữa hai tộc Nhân và Yêu mà khó xử, cũng không phải phiền lòng vì chuyện chiến tranh Vu Yêu.

Tổng thể là một cục diện ba bên cùng thắng.

Lúc này Vọng Thư quan sát Phục Hy và Nữ Oa, nam tuấn nữ tú, khí chất xuất trần.

Hai vị này, một người là Thiên Hoàng Nhân tộc trong truyền thuyết kiếp trước, tinh thông dịch số, giỏi diễn thiên cơ; một người là Thánh nhân tương lai, Thánh mẫu Nhân tộc.

Nhưng từ hôm nay, họ là Hoàng giả của Linh tộc.

Trong đầu Vọng Thư chỉ có một ý niệm: Kèo này hốt đậm rồi!

Hu hu, không phải!

Cảm giác như chim sổ lồng vậy.

Khởi đầu với ba vị thần hư ảo thế này, nếu không thể quật khởi trong Hồng Hoang khiến không ai dám khinh nhờn thì trực tiếp cắt JJ đi cho xong...

À thôi, không còn nữa rồi.

Nguyệt Chủ mỗ người lập tức u sầu, nhìn vị trí dưới eo thầm buồn bã. "Nam Hải?" Tiếng kinh hô đồng thời phát ra từ miệng Phục Hy và Nữ Oa.

Vọng Thư đã tiết lộ mưu hoạch của mình, chính là xây dựng Linh tộc ở Nam Hải và phía Nam Hồng Hoang.

Hai người nhìn nhau, lộ vẻ do dự.

Vọng Thư gật đầu: "Đúng vậy, Nam Hải và phía Nam Hồng Hoang nơi đó cách xa núi Bất Chu, xa rời Yêu tộc và Vu tộc, Linh tộc chỉ có ở nơi đó mới có thể sống ổn định, không chịu ảnh hưởng của đại chiến Vu Yêu." Phục Hy và Nữ Oa suy tư.

Nam Hải và phía Nam đối với họ vốn cư ngụ lâu năm dưới chân núi Bất Chu là một khoảng cách xa xôi.

Tuy rằng với uy năng Đại La Kim Tiên thì đi đến đó chẳng tốn bao nhiêu thời gian, nhưng tâm lý ngại rời xa quê cũ là có thật.

Đi chuyến này e là hiếm khi quay lại núi Bất Chu, ở đây lâu rồi đột ngột dọn nhà có chút không quen, thực sự quá đột ngột. "Vì Linh tộc.", "Vì các người.", "Vì vạn vật chúng sinh, chúng ta phải làm điều gì đó!" Thanh âm thanh lãnh vang lên bên tai hai người.

Biểu tình của Vọng Thư vô cùng bi thiên mẫn nhân nhưng lại tràn đầy nhiệt huyết, dùng những khẩu hiệu có vẻ sáo rỗng để cổ vũ cho Phục Hy và Nữ Oa.

Được rồi, thực ra là đang rót canh gà, tiêm máu gà thôi. "Lạ thật, có cảm giác như một kẻ cầm đầu đa cấp vậy." Vọng Thư chống cằm,

những ý nghĩ hỗn loạn lóe lên trong đầu.

Cuối cùng, Phục Hy và Nữ Oa đã đồng ý đi về phía Nam Hồng Hoang.

Đại La Kim Tiên dọn nhà cực kỳ đơn giản.

Chỉ thấy Nữ Oa bay lơ lửng trên không, đưa tay vẫy một cái, cư sở mang dáng vẻ nông gia tiểu viện thu nhỏ vô số lần bay vào tay nàng.

Đại thần thông!

Ánh mắt Vọng Thư ngưng lại, không khó để nhận ra chiêu này có chứa Không Gian Pháp Tắc bên trong.

Nữ Oa quả không hổ là Nữ Oa, tạo nghệ về Không Gian Pháp Tắc cũng thật sâu sắc.

Không sao, nàng nhìn một cái cũng học được luôn.

Nhờ "Vạn Pháp Toàn Thông", toàn bộ cấu trúc thần thông và pháp tắc đều hiện ra rõ mồn một trước mắt nàng.

Cảm giác trạng thái này có thể coi là phiên bản nâng cấp của《Bắc Minh Huyền Công》, hễ pháp thuật hay thần thông nào được thi triển trước mặt nàng, đại bộ phần nàng đều có thể học được ngay lập tức.

Ngay cả những phần thưởng công pháp và thần thông đắc được từ lúc bế quan trước đây giờ học cũng cực nhanh.

Ví dụ như Cửu Chuyển Thiên Công, Pháp Tướng Thiên Địa nàng đều đã hiểu thấu.

Bất luận công pháp hay thần thông, bản chất đều không thoát khỏi Ba Nghìn Đại Đạo, chỉ cần nằm trong phạm vi đó là nàng có thể nhanh chóng nhìn thấu và giải mã.

Năng lực này vô cùng nghịch thiên, có thể gọi là cấp độ yêu nghiệt!

Vọng Thư không định khoe khoang, lẳng lặng phát tài mới là vương đạo.

Sau đó nàng từ biệt Phục Hy, Nữ Oa, hẹn gặp lại ở phía Nam Hồng Hoang.

Nàng còn một nơi phải đi: Ngũ Trang Quán, nơi ở của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ.

Hai vị này cũng là nhân tuyển nàng đã nhắm tới từ đầu. "Có Phục Hy, Nữ Oa hai vị đỉnh tiêm Đại La Kim Tiên gia nhập, lôi kéo hai vị kia chắc không khó đâu." Trên không trung vang lên tiếng lẩm bẩm của Vọng Thư, còn bóng dáng nàng đã sớm biến mất.

Rời khỏi núi Bất Chu chưa đầy hai triệu dặm, thậm chí còn chưa ra khỏi phạm vi núi Bất Chu, Vọng Thư đã dừng bước. "Lạ nhỉ, chỗ này hình như vừa đi qua rồi thì phải." Tình cảnh cũ tái hiện, thuộc tính mù đường của nàng lại phát tác.

Cũng chẳng trách được, ai bảo Hồng Hoang nhiều núi, mà quanh chân núi Bất Chu thì ngọn núi nào nhìn cũng na ná nhau. "Thôi, mở bản đồ hack vậy." Vọng Thư không xoắn xuýt nữa, bản Nguyệt Chủ có hack, không sợ.

Nàng nhướn mày, hệ thống định vị dẫn đường Bắc Đẩu phiên bản Thái Âm tinh khởi động.

Toàn cảnh núi Bất Chu hiện ra trong tầm mắt nàng. "Ồ, hóa ra là ở đây, cái xó xỉnh này." Vọng Thư cắn ngón tay, lộ ra biểu cảm hốt nhiên đại ngộ. "Khoan đã...

Hả!" Đột nhiên biểu cảm của nàng trở nên cổ quái.

Nàng thấy ở vị trí cách nơi mình đứng khoảng hơn chín mươi

ngọn núi, có chi chít những điểm nhỏ.

Tâm niệm khẽ động, nàng phóng đại ống kính vệ tinh của Thái Âm tinh lên.

Chỉ thấy trong một thung lũng cực rộng có hàng trăm chiến thuyền kim sắc đang bay lơ lửng, trên mỗi con thuyền đều chật kín yêu quân.

Giáp đỏ tiên phục, sát khí ngút trời, khác hẳn với đám yêu quân nàng thấy trước đó.

Chưa bao giờ thấy bọn này.

Trên con thuyền lớn đi đầu, ba vị đỉnh tiêm đại năng tu sĩ đang nghiêm trận dĩ đãi.

Một người tay nâng một cái chuông lớn màu huyền hoàng, một người ôm hai thanh đại kiếm màu huyết sắc, một người không mang binh khí, khoanh tay đứng đó, ngoại mạo âm u, mặt trầm như nước, nhìn qua là biết không phải người tốt.

Ánh mắt Vọng Thư ngưng lại, sắc mặt đại biến.

Nàng vội vàng dời tầm nhìn vệ tinh đi, Đại La Kim Tiên có đủ loại năng lực bất khả tư nghị, trực giác rất chuẩn, nhìn trộm cực kỳ dễ bị phát giác. "Hội tụ một chỗ thế này, định làm gì đây?" Vọng Thư nhíu mày, tim đập nhanh hơn vài phần.

Ba người đó nàng rất quen, đều đã gặp trong Tử Tiêu Cung.

Minh Hà Lão Tổ!

Côn Bằng Lão Tổ!

Và đối thủ cũ...

Đông Hoàng Thái Nhất!

Đều là những kẻ đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Nàng đưa ngón tay diễn toán thiên cơ nhưng chẳng thu được gì.

Đại La Kim Tiên tuy hào xưng toàn tri toàn năng nhưng giữa những đại năng cùng cảnh giới thì cực khó diễn toán được tình huống cụ thể.

Cơ bản là vị nào cũng sẽ xóa sạch dấu vết, che đậy thiên cơ của bản thân, không để người khác biết được.

Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, phục bàn lại mọi chuyện, diễn toán mọi khả năng.

Trong sát na, nàng suy luận ra khả năng lớn nhất. "Ba kẻ này cực kỳ có khả năng là nhắm vào ta." Vọng Thư thì thào một tiếng, ánh mắt băng lạnh, một đạo hàn mang lóe lên.

Chương 42

Nàng dùng Thái Dịch Pháp Tắc thôi diễn vạn biến khả năng.

Theo tâm lý học, hành vi của một người chịu ảnh hưởng từ các sự kiện trước đó.

Đừng quên, vừa rồi nàng vừa "đâm" Yêu tộc một đao đau điếng ở chỗ Phục Hy, Nữ Oa.

Nhát dao này vừa sâu, vừa đau, vừa độc, chẳng khác gì xuyên thủng lồng ngực, cũng chẳng kém gì việc tặng cho hai con chim thối kia một cái nón màu xanh lá cây.

Trực tiếp chặt đứt một nửa căn cơ của Yêu tộc!

Nếu đặt vào một quốc gia thì là lung lay tận gốc rễ quốc bản rồi.

Nguy hại và lực sát thương gây ra cho Yêu tộc là cực lớn.

Nhưng lúc đó không biết vì nguyên nhân gì mà Đế Tuấn lại nhịn được cục tức này.

Vọng Thư khi đó thực ra đã chuẩn bị sẵn tinh thần đại chiến một trận với Đế Tuấn và Hi Hòa.

Nàng không quan tâm nữa, bay luôn.

Có Nữ Oa, Phục Hy gia nhập Linh tộc, nếu đánh thật thì là cục diện ba chọi hai, nàng nắm chắc phần thắng, thậm chí có khả năng trực tiếp trảm sát luôn Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đáng tiếc Đế Tuấn không cho nàng cơ hội đó. "Nhưng nhìn tình hình hiện tại, Thái Nhất không nhịn được rồi.

Hắn kéo theo Côn Bằng, Minh Hà để phục kích ta giữa đường.

Chậc chậc, đám trẻ thời nay thật chẳng có tí võ đức nào cả.

Đáng tiếc bọn chúng không biết ta có hack mở bản đồ, vừa hay nhìn thấy hết." Vọng Thư lạnh lùng cười liên tục, trong lòng thầm cảm thán vận khí của mình thật tốt.

Vị trí Thái Nhất đang đứng, thần thức của Đại La Kim Tiên có thể thăm dò được, nhưng hễ thăm dò tới đó là chỉ thấy môi trường bình thường, không có gì khác biệt.

Chắc là dùng chí bảo Hỗn Độn Chung hoặc đại thần thông để che đậy rồi.

Khả năng là Hỗn Độn Chung cao hơn, nếu dùng đại thần thông thì với "Vạn Pháp Toàn Thông", nàng không thể không phát hiện ra chút manh mối nào.

May mà Thái Âm tinh có thể nhìn trực tiếp, chắc bọn chúng cũng không ngờ Nguyệt Chủ lại mù đường đến mức thường xuyên phải dùng tới Thái Âm tinh để dẫn đường. "Được lắm!

Muốn chiến thì chiến!

Còn cả Côn Bằng và Minh Hà, ta và bọn chúng ngày trước không oán, ngày nay không thù, chắc thấy ta tu hành ít năm nên cũng muốn bắt nạt sao?

Hôm nay tính sổ một thể luôn.

Vừa hay Phong Ma Bảng còn nhiều chỗ trống, giờ đang để không.

Sau này có hối hận thì cũng đừng trách ta." Trong lòng Vọng Thư sát ý dâng trào, chuyện này hết lần này đến lần khác, nàng thật sự chịu đủ rồi.

Đang yên đang lành không muốn sống, cứ thích làm đám điêu dân suốt ngày bày kế hại trẫm.

Người không ác đứng không vững, lần này phải dùng thủ đoạn lôi

đình đánh cho bọn chúng một trận nhớ đời.

Từ khi hóa hình xuất thế đến nay, thủ đoạn của nàng vẫn còn hơi ôn hòa quá. "Đi thôi!" Vọng Thư thầm nhủ, vận dụng Không Gian Pháp Tắc trực tiếp thuấn di.

Đồng thời tại vị trí vừa đứng, nàng để lại một đạo Thổ Chi Phân Thân.

Chướng nhãn pháp thôi, lừa được lúc nào hay lúc ấy.

Trong đầu nàng đã vạch ra sách lược.

Đối đầu trực diện chắc chắn sẽ chịu thiệt, không phải là cách làm của người trí tuệ.

Nếu Thái Nhất đã mai phục ở đây, mà Đế Tuấn thì mới rời đi chưa lâu, vậy thì lúc này Yêu tộc Thiên Đình... chắc chắn là đang trống trải. "Yêu tộc à, đừng trách ta nhé, ai bảo cả hai vị Yêu Hoàng đều chẳng phải thứ tốt lành gì cơ." Trong gió còn tàn lưu lại giọng nói của Vọng Thư, thanh lãnh nhưng mang theo cái lạnh thấu xương.

Cửu Chuyển Thiên Công, còn gọi là Cửu Chuyển Huyền Công, bên trong bao hàm thất thập nhị biến hóa chi thuật cùng các phương pháp tu luyện nhục thân và nguyên thần.

Các thuật như thông u, phân thân, ẩn thân, liễm tức, định thân, khu thần, bàn sơn, đam sơn, tá phong, hô phong...

đều là những tiểu thuật trong đó.

Công tham tạo hóa nên gọi là Thiên Công.

Vọng Thư nhờ Vạn Pháp Toàn Thông đã thông hiểu Cửu Chuyển Thiên Công, những tiểu thuật này đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ.

Phân thân thuật nàng vừa dùng có kết hợp với Thổ Chi Pháp Tắc nên gọi là Thổ Chi Phân Thân, có linh tính nhất định.

Lúc này, Vọng Thư dùng ẩn thân thuật phối hợp với thuấn di để tiến quân thần tốc. "0101, BABA, Thái Âm dẫn đường." Vọng Thư mở hack bản đồ, đi thẳng lên đỉnh núi Bất Chu, nơi đặt Yêu tộc Thiên Đình.

Sau khi thông hiểu vạn pháp, lĩnh ngộ về Không Gian Pháp Tắc của nàng đã tiến bộ vượt bậc so với trước đây nên thuấn di cực nhanh, chắc chắn nhanh hơn đoàn nghi trượng của Đế Tuấn nhiều.

Thực ra cho dù Đế Tuấn có ở Thiên Đình nàng cũng chẳng sợ, chỉ là mức độ phá hoại sẽ ít đi thôi.

Khoảng mười hơi thở sau, nàng đã tới Yêu tộc Thiên Đình trên đỉnh núi Bất Chu.

Đỉnh núi Bất Chu không giống những đỉnh núi bình thường, phía trên là một vùng bình địa khổng lồ cực kỳ bằng phẳng, rộng tới hàng tỷ dặm.

Bốn phía là biển mây cuồn cuộn, đúng là tiên cảnh.

Nơi này cao nhất Hồng Hoang, ngẩng đầu lên là thấy chư thiên tinh tú, nhật nguyệt quần tinh gần ngay trước mắt, khiến người ta có ảo giác giơ tay ra là hái được ngôi sao.

Vọng Thư đảo mắt mỹ lệ thưởng thức mỹ cảnh này, khiến tâm tình vui vẻ hẳn lên.

Đập vào mắt đầu tiên là một cổng lớn vô cùng cao được xây bằng ngọc thạch, đâm sâu vào không trung, hình dáng không khác mấy so với Nam Thiên Môn trong truyền thuyết, phía trên có hai chữ thần văn "Thiên Đình".

Phía sau đó là từng tòa cung điện lơ lửng giữa không trung cùng vô số đảo bay.

Kim Loan Đại Điện, quỳnh lâu ngọc vũ nhiều không đếm xuể.

Vô số yêu binh đi lại, trú đóng, quân số lên tới hàng tỷ.

Chỉ riêng việc vận chuyển chư thiên tinh tú đã cần tới bốn trăm tám mươi triệu yêu binh. "Thật là một nơi tốt, tiếc là bị Yêu tộc chiếm mất, sau này bị hủy hoại thì thật là tội lỗi." Vọng Thư phẫn hận nói.

Nàng đã chấm nơi này ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Quảng Hàn Cung của nàng cũng rất đẹp nhưng so với những cung điện này vẫn kém vài phần.

Tiếc là sau cùng cũng chẳng thuộc về mình.

Vọng Thư thở dài một tiếng, nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong sát na.

Thời gian gấp rút, nàng ẩn thân tiềm hành đi vào.

Yêu tộc Thiên Đình có đại trận thủ hộ nhưng bình thường không mở, chỉ khi có chiến tranh mới kích hoạt, ngày thường do yêu binh yêu tướng tuần tra canh gác.

Vĩnh Thọ Cung, nguyên danh là Âm Hoa Cung, lấy ý nghĩa vẻ đẹp rực rỡ của Thái Âm.

Chỉ là từ sau biến cố Thái Âm tinh, bất kể là Hi Hòa hay Đế Tuấn đều không thích nhìn thấy chữ "Âm" đó nữa, vì thế đổi tên thành Vĩnh Thọ Cung.

Đây là cư sở của Thường Hi.

Lúc này nàng đang đứng dưới gốc tiên mai ngoài cung, nghịch đóa hoa mai trên tay, nhìn mây cuộn mây tan mà lòng đầy phiền muộn.

Đế Tuấn, Hi Hòa và Thái Nhất đều không có ở Thiên Đình, theo lý thì nàng là người lớn nhất ở đây rồi, nhưng nàng chẳng thấy vui.

Trong lòng thấp thỏm không yên, như thể sắp có đại họa giáng xuống, nhưng diễn toán thiên cơ lại chẳng thấy gì.

Hiện tại nàng đã là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, nhục thân siêu thoát vận mệnh trường hà, chỉ còn thiếu một bước nữa là chứng đắc đạo quả Đại La Kim Tiên.

Với cảnh giới này, cảm giác của nàng tuyệt đối không phải vô căn cứ. "E rằng thực sự sắp có chuyện lớn xảy ra." Thường Hi lo âu tự nhủ. "Về nhanh đi.", "Mau về đi thôi.", "Dù là ai, miễn có một người về là tốt rồi." Thường Hi cảm thấy khẩn bách và cô đơn, sâu xa hơn là cảm giác vô lực, vô trợ.

Qua lời tuyên cáo thiên địa, nàng biết Vọng Thư đang ở dưới chân núi Bất Chu.

Việc lập Linh tộc đã phá hoại căn cơ của Yêu tộc, Thái Nhất đã đi phục kích Vọng Thư.

Việc này Thường Hi đã ngăn cản nhưng không được.

Không phải vì đại sự của Yêu tộc, cũng chẳng phải để trút giận, mà là vì cái mạng nhỏ của nàng.

Chương 43

Cùng lắm là tu luyện thêm hai cái nguyên hội nữa là có thể siêu thoát vận mệnh trường hà, thành tựu đạo quả Đại La, từ đó bất tử bất diệt.

Bây giờ đang là lúc mấu chốt, nàng sợ rồi, thực sự sợ rồi.

Nàng không muốn tu hành hàng chục vạn năm mà đến bước cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Tính cách vị tiểu muội kia nàng quá rõ.

Nhìn có vẻ ôn hòa, mỹ lệ, cao lãnh, nhưng ẩn dưới gương mặt đó là một trái tim vô cùng táo động.

Lần này nếu Thái Nhất ra tay, Vọng Thư tuyệt đối sẽ khuấy động sóng gió kinh thiên.

Núi Bất Chu sẽ đại loạn.

Đây là Yêu tộc Thiên Đình, đại bản doanh của Yêu tộc, trừ phi ăn gan hùm mật gấu, nếu không thì vị kia làm sao dám tới đây.

Nhưng... những lần đối đầu với Vọng Thư trước đây, Yêu tộc có lần nào chiếm được ưu thế đâu, ngược lại còn từng bước bị chế ngự.

Những sự việc trước đây cho thấy Vọng Thư là kẻ không hành động theo lẽ thường, nàng ta thường ra tay ở những nơi không ai ngờ tới nhất và cũng là nơi trí mạng nhất để đâm cho người ta một đao đau đớn.

Thường Hi thầm lo lắng và cầu nguyện, mong sao cái tai tinh kia tránh xa núi Bất Chu, mong Thái Nhất không gặp phải nàng ta. "Haizz, nguyện là sẽ không có tranh chấp nữa." Nàng thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy sự bất lực.

Đúng lúc đó, một tiếng thảm thiết xé lòng đột nhiên xé toạc bầu trời Yêu tộc Thiên Đình. "Có địch tập!

Á!!!" Thanh âm sau đó hoàn toàn biến mất. "Đó là... giọng của Yêu Soái Kế Mông!" Thường Hi run rẩy nói, sắc mặt thương bạch, đứng ngây người tại chỗ.

Đóa hoa mai trên tay vô thức rơi xuống đất.

Chuyện nàng lo lắng nhất...

đã đến rồi!

Tại một nơi không tên trên núi Bất Chu. "Đông Hoàng Thái Nhất, bao giờ thì động thủ đây?

Chỉ là một con nhóc thôi mà, ba người chúng ta cùng ra tay, bảo đảm sẽ lập tức chém giết." Côn Bằng mất kiên nhẫn nói.

Yêu Sư Côn Bằng, nhân vật thực quyền số ba của Yêu tộc Thiên Đình, thực lực chỉ đứng sau Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn, thần thông quảng đại.

Ngay cả khi đối mặt với Đông Hoàng hắn cũng trực tiếp gọi tên, chỉ khi gặp Đế Tuấn mới gọi một tiếng bệ hạ để tỏ lòng tôn trọng.

Còn tôn trọng thật hay giả thì không ai biết.

Đối diện còn một người khác, khinh miệt liếc nhìn Côn Bằng một cái nhưng không nói lời nào.

Minh Hà, sinh ra từ U Minh Huyết Hải, mang theo hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, cực kỳ có kiên nhẫn. "Đợi thêm chút nữa đi, đợi cách xa núi Bất Chu thêm chút nữa." "Đến lúc đó, ba người chúng ta mỗi người tung ra thủ đoạn, nhất định phải khiến nàng ngay cả cơ hội thảm khiếu cũng không có." "Không nương tay, không lưu tình, trực tiếp chém giết!" "Tống nàng xuống nơi vĩnh kiếp!" "Một khi chậm trễ,

e là lại nảy sinh rắc rối, hiện tại Nữ Oa, Phục Hy và mười hai Tổ Vu đều có quan hệ không nông cạn với nàng, chậm trễ sẽ sinh biến." "Linh bảo lấy được từ trên người nàng ta không lấy cái nào hết, hai vị cứ chia nhau đi.

Ta chỉ có một điều kiện duy nhất: Vọng Thư phải chết!" Thái Nhất trong mắt đầy sát ý, sắc mặt âm trầm lạnh lùng nói. "Rất tốt!" Côn Bằng đáp lại một câu.

Hắn không có linh bảo đỉnh tiêm, chỉ có một hai món Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, nhưng so với những bảo bối cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hay Tiên Thiên Chí Bảo thì kém xa.

Trận chiến Thái Âm tinh lúc trước hắn đang ở Bắc Hải nhưng cũng đã quan sát, con nhóc kia trong tay không thiếu bảo bối.

Ngoài thanh thần kiếm kia, cái pháp bảo hình trăng khuyết và cái pháp bảo màu vàng kim giống cái thùng nước đều là những linh bảo đỉnh tiêm.

Côn Bằng vô cùng động tâm. "Được!" Minh Hà Lão Tổ gật đầu đáp ứng, gương mặt âm u khẽ nheo mắt lại.

Hắn có Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng hai kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ nên không thiếu linh bảo, nhưng có ai lại chê linh bảo ít đâu.

Tiên Thiên Chí Bảo cũng khiến hắn động tâm.

Hơn nữa hắn còn muốn đoạt lấy một số bí mật của Vọng Thư, ví dụ như Thiên Địa Pháp Tướng trong Tử Tiêu Cung mà ngay cả Đạo Tổ cũng phải tán thưởng.

Trực giác mách bảo hắn rằng tạo hóa bên trong không chỉ dừng lại ở vài câu Đạo Tổ Hồng Quân đã nói.

Có bí mật lớn hơn ẩn chứa trong đó.

Hiện tại là thời điểm tốt nhất để đối phó với Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Hóa hình chưa đầy ba ngàn năm, hiểu biết về thần thông pháp thuật chưa sâu, dù nắm trong tay nhiều linh bảo nhưng cũng chưa thể vận dụng như ý.

Mỗi món Tiên Thiên Linh Bảo bên trong đều có Tiên Thiên Thần Thai cấm chế, muốn luyện hóa hoàn toàn phải mất hàng vạn năm, Nguyệt Chủ Vọng Thư chắc chắn không thể làm được.

Pháp lực của nàng cũng không thể thâm hậu đến đâu, giới hạn pháp lực cũng chẳng cao.

Đại La Kim Tiên tuy có thể khôi phục pháp lực trong nháy mắt, nhưng uy lực của mỗi đòn đánh lại chịu ảnh hưởng bởi lượng pháp lực nhiều hay ít.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ và đại viên mãn có sự chênh lệch một trời một vực về lượng pháp lực tích lũy.

Chỉ có Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn mới có thể phát huy ra chiến lực cao nhất.

Vọng Thư tiến cảnh có nhanh đến đâu thì hiện tại cùng lắm cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Một kẻ tu vi không cao mà lại nắm giữ trọng bảo, chẳng khác nào một tiểu nương tử mang theo vàng bạc đi giữa đám ác hán.

Ai cũng muốn xông vào chiếm tiện nghi. "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội". "Chỉ cần lần này thành công, ta sẽ thắng." Đông Hoàng Thái Nhất không biến sắc quan sát Côn Bằng và Minh Hà.

Việc Vọng Thư lập Linh tộc khiến hắn vô cùng phẫn nộ, chấn kinh và càng thêm kỵ đạn!

Sự kỵ đạn này không phải nhắm vào Linh tộc hay Phục Hy, Nữ Oa, mà là nhắm vào chính Vọng Thư.

Mỗi lần nàng ra tay đều như "linh dương treo sừng", thiên mã hành không, nhưng mỗi lần đều đâm trúng chỗ đau nhất của Yêu tộc Thiên Đình.

Đáng sợ hơn là, Linh tộc ở trong tay Phục Hy, Nữ Oa có lẽ cũng chỉ ở mức một đại tộc, nhưng ở trong tay Vọng Thư thì lại khác.

Chưa nói tới tâm kế thâm hiểm của nàng, chỉ riêng việc nàng chưởng khống Nguyệt Hoa, lại có công đức và khí vận của Thái Âm tinh, đã có khả năng thực sự trở thành Hoàng giả của một cường tộc bá chủ.

Thái Dương tinh có hắn và huynh trưởng Đế Tuấn trở thành Hoàng giả của Yêu tộc, thống ngự thiên địa; thì Thái Âm tinh với cùng mệnh cách và khí số cũng có khả năng tương tự.

Nếu thực sự để Linh tộc quật khởi, cục diện Vu Yêu lưỡng phân thiên hạ sẽ biến thành tam tộc phân tranh, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Ở đây hắn đã đặc biệt bố trí một tuyệt địa cho Vọng Thư, tên cũng đã đặt xong: Lạc Nguyệt Pha (Dốc Rụng Trăng).

Nếu có thể giết chết Nguyệt Chủ Vọng Thư là tốt nhất, như vậy Yêu tộc có thể quay lại quỹ đạo chính.

Nếu không giết được thì với uy năng của ba vị đỉnh tiêm Đại La là hắn, Minh Hà và Côn Bằng, cũng đủ để trọng thương nàng, khiến nàng phải dưỡng thương suốt năm tháng dài đằng đẵng.

Chỉ cần Côn Bằng và Minh Hà ra tay, bọn họ sẽ hoàn toàn kết thù với Vọng Thư.

Với thủ đoạn hành sự tàn độc bấy lâu nay, Vọng Thư nếu không

chết cũng phải lột một tầng da, không có kết cục tốt đẹp gì.

Ánh mắt Thái Nhất lóe sáng, khóe miệng khẽ cong lên. "Con nhóc con kia, muốn đấu với ta sao?

Còn non lắm." Lúc này trong lòng hắn mãn nguyện cực độ, nơi này đã bố trí thiên la địa võng, lại có Hỗn Độn Chung che đậy thiên cơ, ngay cả Đạo Tổ cũng chưa chắc biết được nơi này có mai phục, huống chi là Vọng Thư?

Nàng không chạy thoát được đâu!

Kèo này chắc chắn rồi!

Bất Chu sơn, Yêu tộc Thiên Đình.

"..." Yêu soái Kế Mông trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự khó tin nhìn vào thanh trường kiếm màu thiên lam đang cắm nơi ngực mình.

"Tí tách, tí tách..." Những giọt tiên huyết màu vàng kim nhỏ xuống mặt đất ngọc thạch, mùi máu tanh làm vẩn đục cảnh tiên.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Hôm nay vẫn như thường lệ, gã tuần tra gần Vân Lâu cung.

Vừa mới giác quan được điều dị thường, một loại cảm giác đại nguy cơ kinh thiên động địa đã xuất hiện trong lòng.

Chợt thấy kiếm quang lóe lên.

Chương 44

Không gian bị cấm cố, thời gian đình trệ, đến khi hoàn hồn thì một thanh trường kiếm màu thiên lam đã xuyên thủng lồng ngực.

Trực tiếp đâm thủng trái tim, nghiền nát từng thớ thịt trong cơ thể.

Đáng sợ hơn là Nguyên Thần bị trấn trụ, Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang cũng bị trấn áp, không thể đào thoát.

Tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ngay cả một phản ứng cũng không kịp làm, đã bại.

Bại đến thảm hại.

Thanh trường kiếm này thật quen thuộc.

Nó xuất hiện trong tay Nguyệt Chủ Vọng Thư, là Thái Âm Thần Kiếm, tên gọi Khôn Hoa.

Máu tươi cuộn trào nóng hổi.

Nhưng lúc này gã lại cảm thấy thật lạnh, cái lạnh cực hạn từ thân kiếm Khôn Hoa truyền đến.

Kế Mông biết mình không sống nổi, dốc hết toàn lực hét lên một tiếng: "Địch tập!".

"Nguyệt Chủ Vọng Thư sát nhân!".

"Thật là một thanh kiếm khủng khiếp".

"Trong Thiên Đình có sáu vị Đại La, hy vọng nghe thấy tiếng của ta mà nhanh chóng tập kết lại một chỗ".

"Hẹn gặp lại ở Vĩnh Kiếp chi địa".

Yêu chi tương tử (Yêu sắp chết), trong lòng Kế Mông lóe lên

những ý niệm đó.

"Không tệ, kẻ đầu tiên".

Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Giọng nói vô cùng êm tai nhưng lại tràn đầy hàn ý.

Kế Mông biết chủ nhân của giọng nói này, một vị tuyệt thế mỹ nhân, có danh xưng Thiên Địa Đệ Nhất Mỹ Nhân.

Gã gian nan chống đỡ đôi mắt, giữa khe mắt chỉ thấy một mỹ nữ mặc cung trang trắng xuất hiện.

Lãnh diễm, tuyệt mỹ, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt như nước mùa thu, cũng rất bình tĩnh.

Chém giết một vị Đại La Kim Tiên đối với nàng tựa hồ chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nguyệt Chủ, Vọng Thư.

Nhìn ở cự ly gần, Kế Mông chỉ cảm thấy thật sự quá đẹp.

Vị yêu mỹ tiên tử này, tại sao hai vị Yêu Hoàng lại cứ nhất quyết muốn giết cho được chứ?

Kế Mông không hiểu, trong nhất thời lại có chút si ngốc, trong mắt tràn đầy sự mê luyến.

Trầm túy trong vẻ đẹp vô luân bỉ ấy.

"LSP..." Vọng Thư khẽ thở dài một tiếng.

LSP?

Ý là gì?

Kế Mông thắc mắc trong lòng.

Nhưng gã không còn cơ hội để suy nghĩ thêm nữa, chỉ thấy Vọng Thư từ trong cơ thể gọi ra một quyển trục màu đen vàng.

Linh bảo?

Không, trên đó không có bất kỳ dao động linh bảo nào, cũng không có bảo quang.

Đơn giản, cổ phác.

Chỉ như một vật tầm thường.

“Phong Ma Bảng, khai!”.

Giọng nói thanh lãnh lại vang lên.

Kế Mông chỉ cảm thấy thật êm tai.

Đợi đã?

Ma!

Chẳng lẽ là Ma đạo chi bảo trong truyền thuyết.

Nhìn Vọng Thư cười lạnh mở quyển trục ra, bên trên cũng là một mảnh đen kịt.

Lực hút vô tận từ quyển trục truyền đến.

Kế Mông thấy một điểm linh quang rực rỡ lóe lên bị quyển trục hút vào.

“Đó là Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang!”.

“Sao có thể!”.

“Đại La Kim Tiên bất tử bất diệt, siêu thoát vận mệnh trường hà, sau khi chết cũng chỉ tiến vào Vĩnh Kiếp chi địa trầm thụy, căn bản không thể tồn tại bảo vật có thể khống chế Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang!”.

“Thứ cổ quái kia rốt cuộc là gì!”.

“Có thể khống chế cả Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Đại La Kim Tiên!”.

“Thật đáng sợ, có đại khủng bố, ta cảm thấy mình không còn hoàn chỉnh nữa, giống như bị khống chế vậy”.

“Ta...

Ta...”.

Kế Mông sát na gian trừng tròn mắt, mặt đầy kinh khủng, tuyệt vọng nhìn Vọng Thư.

Loại biểu cảm này trên thân một vị Đại La Kim Tiên hoàn toàn không thể xuất hiện.

“Yêu muốn làm gì!”.

“Đó là đâu?”.

Gã thấp giọng hỏi, trong ngữ khí có sự khẩn cầu.

Gã sợ rồi.

Vĩnh Kiếp chi địa không đáng sợ.

Đáng sợ là cái vị tri (không biết).

Thủ đoạn của Vọng Thư chưa từng nghe qua.

E rằng thật sự khiến Đại La Kim Tiên cầu sinh không được, cầu tử không xong.

Nếu để các đại năng khác biết được, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió ngập trời.

Vọng Thư khóe miệng hơi nhếch.

Nàng không giải thích nhiều, lúc này thời gian khẩn cấp.

Đế Tuấn sắp về, Thái Nhất cũng sẽ sớm phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Phải dùng thủ đoạn lôi đình để trấn nhiếp những kẻ tiểu nhân vẫn luôn có ý đồ xấu.

“Diệt!”.

Vọng Thư thầm quát một tiếng, một đóa băng diễm lam trắng rực rỡ xuất hiện trên đầu ngón tay.

Ngón tay búng nhẹ.

Ngọn lửa vẽ nên một đường cong cực kỳ mỹ lệ, rơi lên người yêu soái Kế Mông.

Sát na gian ngọn lửa bùng cháy, băng diễm lam trắng thiêu đốt toàn thân Kế Mông.

Nhục thân, tiên huyết, mao phát, Nguyên Thần, trong nháy mắt toàn bộ bị thiêu rụi, hoàn toàn yên diệt.

Chỉ trong chớp mắt, không để lại dấu vết gì, ngay cả tro bụi cũng không còn.

Giống như chưa từng tồn tại.

Thái Âm Chân Hỏa.

Còn có tên là Minh Nguyệt Thiên Hỏa.

Chương 45

Bản mệnh thần thông của Vọng Thư.

Dưới Minh Nguyệt Thiên Hỏa, vô vật bất tồn, thiêu sạch bát hoang.

Ngay khi Kế Mông thân tử, toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình sôi sục.

Vô số tiếng kinh hô, tiếng gào thét, tiếng gọi nhau, tiếng quát tháo từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“Địch tập!

Địch tập!”.

“Đó là tiếng của Kế Mông”.

“Có đại địch xông vào Thiên Đình!”.

“Tất cả yêu quân nghe lệnh, mở ra thủ hộ đại trận”.

“Đến Vân Lâu cung, gặp kẻ địch trực tiếp đánh giết!”.

“Sát!”.

Tiếng hô sát vang trời.

Yêu tộc Thiên Đình trong khắc này từ trạng thái tĩnh lặng chuyển sang sôi động.

Cỗ máy thế lực khổng lồ vận hành, từng trận pháp mở ra, kẻ giết địch kẻ bẩm báo, ức vạn yêu quân bắt đầu vận chuyển đâu vào đấy.

“Đi!”.

Vọng Thư sử dụng biến hóa chi thuật, hóa thành một con muỗi, sử dụng không gian thuấn di trực tiếp biến mất.

“Người đâu!”.

“Kế Mông đâu rồi?”.

“Máu của Kế Mông”.

“Chạy không xa đâu, chia nhau ra tìm”.

“Kẻ này thực lực không tầm thường, mọi người cẩn thận”.

Sau khi nàng đi chưa đầy một giây, sáu đạo nhân ảnh yêu khí ngút trời xuất hiện ngoài Vân Lâu cung.

Đó là sáu đại Yêu Thánh của Yêu tộc: Cửu Anh, Phi Đản, Phi Liêm, Thử Thiết, Khâm Nguyên, Quỷ Xa.

Mỗi vị đều là Đại La, khí thế ngút trời, pháp lực vô biên.

Cùng nhau rà soát Vân Lâu cung.

Phát hiện ngoại trừ máu tiên màu vàng kim trên mặt đất, không còn dấu vết nào khác.

“Kẻ này thực lực không tầm thường, mọi người cẩn thận”.

Lục Yêu Thánh liếc nhau một cái, phân phối hóa thành hồng quang tứ tán hướng đỉnh núi Bất Chu rà soát toàn diện.

Vọng Thư chỉ cảm thấy từng đạo thần thức quét qua.

May mà nàng cũng học theo thủ đoạn của Đông Hoàng Thái Nhất, dùng chí bảo Khôn Hoa Thần Kiếm ẩn tàng khí tức, che chắn thần thức.

Con muỗi bay lượn đến Thiên Hoa điện.

Nơi lưu giữ yêu tịch của Yêu tộc, tư liệu của ức vạn yêu chúng đều được đăng ký tại đây.

Trong cung điện huy hoàng là một không gian khổng lồ.

Lượng ngọc giản khổng lồ tồn tại trong đó.

Con muỗi vỗ cánh bay giữa những giá sách ngọc giản.

Lúc này, một đạo thân ảnh đáp xuống cửa môn.

Yêu soái Quỷ Xa.

Trong thập đại Yêu Thánh, thực lực có thể xếp hạng hai, là cao thủ đỉnh tiêm.

Nguyên hình là Cửu Đầu Điểu.

Gã dùng thần thức quét qua Thiên Hoa điện.

"Oanh!".

Tiếng kiếm minh vang lên.

Vọng Thư đột nhiên xuất hiện trên giá sách ngọc thạch cao ngất.

Thanh sắc kiếm hoa lóe lên rồi biến mất.

Không gian cấm cố, thời gian tĩnh chỉ trong sát na gia trì lên người Quỷ Xa.

"Oanh!".

Quỷ Xa cầm hắc sắc trường kiếm chém nát không gian, chém đứt thời gian, chém đoạn thanh sắc kiếm hoa.

"Nguyên lai là ngươi".

"Nguyệt Chủ...

Vọng Thư...".

"Chính xảo (thật đúng lúc), ta sớm đã muốn giết ngươi!".

Cười lạnh một tiếng, gã không chút do dự trực tiếp chém ra một kiếm.

Gã thành danh nhờ kiếm, cũng cực đạo vì kiếm.

Lĩnh ngộ về kiếm đạo vô cùng thâm sâu.

Bất kỳ thần thông, thuật pháp nào gã cũng không luyện, chỉ luyện

kiếm.

Mặc kệ thần thông thuật pháp gì, ta chỉ một kiếm trảm chi.

Đó là tâm niệm kiếm đạo của Quỷ Xa.

Trong khoảnh khắc, một kiếm hóa thành bốn ức tám ngàn vạn kiếm, ba mươi sáu triệu kiếm chiêu, lại hội tụ thành một thanh tuyệt thế trường kiếm.

To lớn vô cùng, giống như thiên trụ, mang theo kiếm thế kinh thiên trảm hướng Vọng Thư.

"Trảm!".

Quỷ Xa quát lớn một tiếng, toàn bộ pháp lực thao thiên chém ra.

Kiếm giả, nhất vãng vô tiền (tiến về phía trước), vô vật bất trảm!

Khoảnh khắc ấy, Vọng Thư ngộ rồi.

Nàng không nghiên cứu sâu về kiếm đạo.

Cũng không nghiên cứu kiếm chiêu.

Dùng kiếm chỉ vì Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm đủ mạnh.

Là công phạt chí bảo mạnh nhất trong tay nàng.

Cảnh giới kiếm đạo của nàng thậm chí chưa đạt tới Kiếm Tâm Thông Minh.

Nhưng lúc này, Yêu Thánh Quỷ Xa giống như một vị kiếm đạo đại gia bác học lại hiếu khách, đang biểu diễn kiếm đạo cho nàng xem.

Thế của đạo cự kiếm đó cực nhanh, nhưng trong mắt nàng lại cực chậm.

Bốn ức tám ngàn vạn kiếm, giải tích!

Ba mươi sáu triệu kiếm chiêu, giải tích!

Dưới Vạn Pháp Toàn Thông, kiếm đạo của Quỷ Xa trong mắt nàng giống như một cô nương nhỏ thoát y.

Nhìn thấu toàn bộ.

"Kiếm đạo, nguyên lai là như thế".

Trong sát na, Vọng Thư ngộ rồi, trên mặt lộ ra biểu tình mừng rỡ.

Xuân hạ thu đông có thể vi kiếm.

Một ngọn cỏ có thể vi kiếm.

Chương 46

Cành cây bông hoa cũng có thể vi kiếm.

Vạn vật đều có thể vi kiếm.

Cảnh giới kiếm đạo của nàng từ mức sơ học nhảy vọt vào Kiếm Tâm Thông Minh, rồi trực nhập Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Một sát na thiên niệm, cùng với Khai Thiên Cửu Thức cùng nhau ánh chứng tham ngộ.

Nay ta, Vọng Thư, nhập kiếm đạo, thành kiếm đạo đại gia.

"Trảm!".

Đối mặt với một kiếm của Quỷ Xa, Vọng Thư cũng trảm ra một kiếm.

Bốn ức tám ngàn vạn kiếm.

Ba mươi sáu triệu kiếm chiêu.

Chiêu thức tương đồng.

Kiếm pháp tương đồng.

Ngay cả động tác cũng tương đồng.

Một kiếm hội tụ thành một thanh kiếm mang màu xanh dài vạn trượng.

Còn dài hơn, lớn hơn, thô hơn thanh cự kiếm của Quỷ Xa chém ra.

Một kiếm này tiêu tốn toàn bộ pháp lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Vọng Thư, cùng với pháp lực của Quỷ Xa chỉ trong khoảng tám lạng nửa cân.

Nhưng nàng dùng Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm trảm

ra.

Muốn dùng Tiên Thiên Chí Bảo để khi phụ người khác, trong lòng Vọng Thư chẳng có chút áp lực tâm lý nào.

Sau đó còn có sức mạnh của Tam Thiên Pháp Tắc gia trì.

Càng thêm khủng bố, càng thêm cuồng bạo.

So với kiếm của Quỷ Xa, trong đó còn đa thêm một loại khí thế bá đạo.

Ta là Thái Âm Nguyệt Chủ, không chịu khuất dưới bất kỳ ai.

Trong nháy mắt, một thanh cự kiếm màu trắng và một thanh cự kiếm màu xanh cùng xuất hiện trong Thiên Hoa điện, sắp sửa va chạm vào nhau, một đòn hủy thiên diệt địa.

Cự kiếm Quỷ Xa chém ra dài năm triệu trượng, thanh cự kiếm màu xanh Vọng Thư chém ra sau dài mười triệu trượng.

Thật sự vừa thô vừa lớn vừa dài.

"Oanh!".

Hai đạo cự kiếm giao kích trên không trung, bạch sắc kiếm mang và thanh sắc kiếm mang va chạm vào nhau.

Dưới sự va chạm kịch liệt phát ra những tiếng nổ "oanh long long".

Không gian bị ép lại, bị yên diệt, bị phá diệt.

Kiếm khí tung hoành, hai luồng sức mạnh cường tuyệt triệt để bạo phát.

Toàn bộ Thiên Hoa điện rung chuyển dữ dội, không ngừng chao đảo.

Nguyên bản là đại điện thiên cung được điêu khắc từ một khối

ngọc Bất Chu khổng lồ, lúc này thốn thốn khai liệt (nứt từng tấc), hình thành những vết nứt vỡ, vô số khối ngọc thạch từ nóc nhà rơi xuống.

Nhãn kiến đã bị phá hủy.

Thảm hơn là ngọc giản bên trong Thiên Hoa điện, dưới sự xung kích của kiếm khí, tuyệt đại bộ phận đều bị phá hỏng hoàn toàn.

"Sao có thể!".

Quỷ Xa mặt đầy chấn kinh, sợ hãi.

Trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Tiếp đó toàn thân sinh hàn, hoàn toàn ngây người.

Bị dọa.

Suýt chút nữa bị dọa ngốc luôn rồi.

Một kiếm đó của Vọng Thư, kiếm đạo của nàng không hề sai.

Gã không nhìn nhầm.

Sao có thể học được nhanh như vậy.

Mỗi kiếm tu, vì tính cách, lý niệm khác nhau mà kiếm đạo thành tựu sẽ không giống nhau.

Nhưng lúc này trong tay Vọng Thư, dùng ra phân minh chính là kiếm đạo của gã, hơn nữa còn mạnh hơn kiếm đạo của gã.

Trên đó có khí thế bá đạo nghiền ép kiếm đạo của gã.

Quá ly phổ (vô lý)!

Cũng quá chấn hạm!

"Ngươi đã làm gì!".

"Không... không thể nào!".

Trong lòng Quỷ Xa chịu đòn kích cực lớn.

"Chẳng lẽ chỉ nhìn một cái đã học được kiếm đạo của ta?".

"Có thể sao?

Cho dù là hai vị Yêu Hoàng bệ hạ cũng không có ngộ tính nghịch thiên như vậy!".

Quỷ Xa lẩm bẩm.

Đó là lời giải thích duy nhất.

Nhưng... gã không chấp nhận!

Từ khi hóa hình, vì có được thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tứ Quý Tiên Kiếm nên gã luôn tu hành kiếm đạo.

Khổ tu năm Nguyên Hội.

Chỉnh chỉnh số thập vạn năm khổ tu, vậy mà không bằng Nguyệt Chủ Vọng Thư nhìn một cái.

Đạp mã (mẹ kiếp) thật ly phổ.

Nhìn một cái là học sạch sành sanh!

Trong lòng Quỷ Xa đắng chát vô cùng, tinh thần cũng có chút hoảng hốt.

Loại đòn kích này còn lớn hơn việc dùng đại pháp lực, đại thần thông phá kiếm đạo của gã.

Tính sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực cao!

Cảm giác này giống như... cả đời tu đạo, bỗng nhiên một ngày phát hiện mình tu lên thân chó vậy.

"Giả!

Đều là giả!".

Quỷ Xa hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Tiên kiếm rơi xuống đất.

Gã biết kiếm đạo của gã trong khắc này đã sụp đổ.

Kiếm đạo của Vọng Thư đã phá kiếm tâm của gã, cũng phá luôn nội tâm của gã.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong sát na.

Lúc này, một đạo tử sắc tiên quang lướt qua.

"Phập!".

Tiếng lưỡi đao cứa qua thịt vang lên.

Chương 47

Cùng lúc đó, Quỷ Xa mặt đầy thống khổ ôm cổ ngã quỵ xuống đất.

Vẫn dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Vọng Thư.

Nguyệt Tinh Luân.

Nàng ra tay chưa bao giờ lưu lại đường lui.

Trong lúc chém ra một kiếm, Hỗn Nguyên Kim Đấu hộ thể, Nguyệt Tinh Luân giấu trong kiếm mang.

Khoảnh khắc tâm linh Quỷ Xa lộ ra sơ hở đã bị Vọng Thư chộp được.

Trực tiếp dùng Nguyệt Tinh Luân lấy mạng gã.

"Phim truyền hình xem bao nhiêu lần rồi".

"Đại phản phái khi chiến đấu, dù có chấn kinh hay sụp đổ đến thế nào cũng đừng để thất thần, phải trấn định chứ".

Vọng Thư thanh lãnh nói.

Tiếp đó, theo quán lệ.

Phong Ma Bảng thu lấy Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Quỷ Xa.

Búng ra Thái Âm Chân Hỏa diệt đi nhục thân và Nguyên Thần của Quỷ Xa.

Nếu Thái Âm Chân Hỏa có linh tính, chắc chắn sẽ gào thét: Ta không phải là công cụ hủy thi diệt tích đâu nhá!

Trong lòng Vọng Thư suy nghĩ hỗn loạn, ánh sáng rực rỡ của băng

diễm phản chiếu trên mặt nàng.

Diện vô biểu tình.

Cũng có thể gọi là lãnh mạc, băng lãnh.

Nàng lướt thân lên không trung.

Dưới sự thiêu đốt hừng hực của Thái Âm Chân Hỏa, mọi sự tồn tại của Quỷ Xa nhanh chóng biến mất.

Vô số khối ngọc thạch từ mái nhà rơi xuống, cực giống như đá cát đang chôn cất cho Quỷ Xa.

Lúc này, hai đạo giọng nói vô cùng phẫn nộ vang lên.

"Quỷ Xa!".

"Quỷ Xa chết rồi!

Đó là Thái Âm Chân Hỏa trong truyền thuyết!".

"Kế Mông e rằng cũng lành ít dữ nhiều".

"Yêu nữ!

Trả mạng cho hai vị huynh đệ của ta!".

Hai vị Yêu Thánh đáp xuống, nhìn thảm cảnh trong mắt vô cùng thương tâm, vô cùng phẫn nộ.

Can đảm dục toái!

Mục tí tẫn liệt (mắt như muốn rách)!

Cùng Kế Mông, Quỷ Xa cộng sự hàng chục Nguyên Hội, xưng huynh gọi đệ, vậy mà giờ âm dương cách biệt.

Cảm tri được động tĩnh ở Thiên Hoa điện nên vội vàng chạy tới, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

Lúc này, ức vạn yêu quân cũng giết tới.

“Người trong ngọn lửa kia...”.

“Yêu soái Quỷ Xa!”.

“Chết rồi!”.

“Bị một người đàn bà giết chết!

Giết!

Báo thù cho yêu soái Quỷ Xa!”.

Quỷ Xa bình thường đối đãi với yêu quân rất ôn hòa, là người có tính cách tốt nhất trong thập đại Yêu Thánh, được yêu mến sâu sắc.

Vậy mà giờ đây lại bị người ta giết chết như vậy!

Quá oan uổng!

Quá hận!

Vô số yêu quân tràn đầy thù hận, mắt đỏ ngầu nhìn Vọng Thư.

Lúc này, bên ngoài Thiên Hoa điện tập kết ức vạn yêu quân, hai vị Yêu Thánh Đại La.

Yêu tộc đông nghịt nhìn không thấy điểm dừng bao vây Vọng Thư.

Ở nơi xa hơn, ba đạo hồng quang khác cùng vô số yêu quân cưỡi mây vội vàng tới.

Lần này, Vọng Thư rơi vào tuyệt cảnh.

Tạm thời nàng chưa có ý định bỏ chạy.

Vọng Thư khoát nhiên giơ Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay lên, bình cử chỉ vào quần yêu và các Yêu Thánh Đại La.

“Thiên hạ kiếm tiên tam vạn ức, ngộ ngã dã tu tẫn đê mi”.

Một lời tuyên cáo bá đạo.

Mặc kệ tiếng hô sát của Yêu tộc chấn thiên thế nào, giọng nói thanh lãnh của nàng vẫn truyền rõ ràng vào tai mỗi một yêu tộc.

Một lời thốt ra, thiên địa kinh động.

Đại chiến trên đỉnh Bất Chu sơn cuối cùng cũng hiển hiện trong thiên cơ, vô số đại năng nhìn thấy một mảnh huyết sắc kinh thiên.

Tại một nơi trong quần sơn dưới chân núi Bất Chu.

Thái Nhất khoát nhiên nhìn lên đỉnh núi Bất Chu, sắc mặt xanh mét.

"Boong!".

Hỗn Độn Chung vang lên.

Một đạo khí kình vô hình màu huyền hoàng xuyên thấu hơn chín mươi ngọn núi, oanh hướng vị trí Vọng Thư đang đứng.

Trước đó để tránh bị Vọng Thư phát hiện hành tung, gã luôn dùng Hỗn Độn Chung che chắn khí tức, cả ba người ngay cả thần thức cũng không dám dùng, sợ bị Vọng Thư phát hiện mà bỏ chạy trước.

Dù sao Đại La Kim Tiên lĩnh ngộ không gian pháp tắc, về phương diện chạy trốn thật sự rất lợi hại.

Muốn chạy thì cực khó giữ lại.

Do đó chỉ dùng thị tuyến để quan sát Vọng Thư.

Nhưng hiện tại Vọng Thư xuất hiện trên đỉnh Bất Chu, vậy kẻ ở đây là giả.

"Oanh oanh oanh...".

Một chuỗi tiếng nổ vang lên.

Nhân ảnh "Vọng Thư" tan biến trong đòn tấn công, cơ thể tuyệt mỹ vỡ vụn từng mảnh như gương.

Một kích, "Vọng Thư" thân vẫn đạo tiêu.

Đó không phải Vọng Thư thật!

"Ta bị phát hiện rồi!".

"Bị lừa rồi!".

"Hiện tại ả đang ở trên đỉnh Bất Chu giết người của Yêu tộc ta!".

"Vọng Thư!".

Đông Hoàng Thái Nhất phẫn nộ vô cùng, nghiến răng nghiến lợi.

Thật là bực mình!

Thật là trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này trong lòng khó chịu như ăn phải vạn con ruồi.

Chương 48

Cảm giác trí thương của mình bị Vọng Thư ấn xuống đất mà chà sát.

Kế hoạch chuẩn bị tinh vi đã sớm bị lộ.

Sau đó ả lợi dụng lúc Yêu tộc Thiên Đình trống rỗng mà trực tiếp giết vào.

Thật đáng hận!

Thật quá ác độc!

Không giết nàng không đủ để tiêu trừ mối hận trong lòng.

Lửa giận trong lòng Thái Nhất bùng phát.

Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ sắc mặt quái dị chí cực, khó coi chí cực.

Diễn luyện thiên cơ, họ cũng biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra.

Vọng Thư để lại một phân thân dưới chân núi Bất Chu, còn bản tôn thật sự lại giết lên Yêu tộc Thiên Đình.

Lúc này Yêu tộc đã mất thêm hai vị Yêu Thánh cấp Đại La Kim Tiên.

Biết được chuyện này, Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ trong lòng vừa chấn kinh vừa uất nộ.

Trước đó nghe Thái Nhất nói Nguyệt Chủ Vọng Thư quỷ kế đa đoan, họ còn không mấy để tâm.

Lúc này mới thực sự biết được sự lợi hại của nàng.

Danh bất hư truyền.

Ngay cả ba vị Đại La Kim Tiên đỉnh tiêm cũng bị xoay như chong chóng!

Phí công mai phục một trận!

Lúc này, sau cơn phẫn nộ, Thái Nhất trong lòng càng thêm nghi hoặc.

"Làm sao ả phát hiện được ta?".

"Hay là ngay từ đầu ả đã có ý định lên Thiên Đình?

Không, không đúng, chắc chắn ả đã phát hiện ra ta, sau đó mới lâm thời đổi ý, nếu không cũng sẽ không để lại phân thân ở đó!".

Trong lòng Thái Nhất lóe lên một ý niệm.

Có!

Nội!

Gián!

Giải thích duy nhất!

Có kẻ đã truyền âm thần thức báo trước cho Vọng Thư.

Gã dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ.

Tại đây, kẻ có thể truyền âm thần thức từ cự ly xa chỉ có hai người bọn họ.

Côn Bằng là người của mình, xác suất không lớn.

Khả năng của Minh Hà lão tổ là cao nhất.

Trong lòng Thái Nhất nảy sinh sát ý, cảm giác bị phản bội sâu sắc.

Còn đáng giận hơn cả việc bị trúng kế của Vọng Thư.

Nhưng giờ không phải lúc thanh lý môn hộ.

Việc cấp bách là phải lên đỉnh núi Thiên Đình chém giết Vọng Thư.

Đó mới là tội khôi họa thủ, vạn ác chi nguyên.

Thái Nhất nghĩ vậy, trên mặt lóe lên vẻ âm hiểm.

"Hai vị đạo hữu, xin hãy cùng ta lên Yêu tộc Thiên Đình chém giết Vọng Thư!".

"Điều kiện đã hứa trước đó không đổi!".

Gã lạnh lùng nói.

"Được!".

"Đi!".

Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ đồng thanh đáp ứng.

Côn Bằng là Yêu sư, Vọng Thư lúc này đang vỗ mặt Yêu tộc, gã đương nhiên phải ra tay.

Minh Hà lão tổ thì nghĩ thầm, đó là đại bản doanh của Yêu tộc, cơ hội hạ gục Vọng Thư sẽ lớn hơn.

Trong chốc lát, hàng trăm phi thuyền bay lên không trung.

Đi đầu là ba vị Đại La, mỗi bước chân lướt đi đã không thấy bóng dáng đâu nữa...

Một nơi ở sườn núi Bất Chu.

Núi Bất Chu cực cao, dù là sườn núi cũng cao hàng ức vạn quang niên.

Nghi trượng của Đế Tuấn mới đi đến đây.

Cưỡi mây phi hành, tốc độ thăng lên không nhanh.

Đế Tuấn trong xe kéo cửu long lúc này cũng nhận được tin tức.

Thực tế không cần diễn luyện thiên cơ cũng biết đã xảy ra đại sự.

Chỉ thấy phía xa, một đội yêu quân giáp vàng thở hồng hộc cưỡi mây chạy tới.

Đó là yêu quân truyền lệnh chuyên dụng, không có việc lớn sẽ không khinh động, cũng sẽ không hoảng trương như vậy.

"Hi Hòa, ta đi xem trước đã".

Đế Tuấn thần sắc ngưng trọng, dặn dò một câu.

Tiếp đó vận dụng Kim Ô Hóa Hồng thuật, hóa thành một đạo hồng quang lao thẳng lên đỉnh Bất Chu.

Lúc này, khắp nơi trong Hồng Hoang cũng lần lượt hướng tầm mắt về đỉnh núi Bất Chu.

Thậm chí các đại năng có tu vi đỉnh tiêm kẻ thì hất nước thành gương, kẻ thì phất động phất trần, từng màn quang mạc, màn nước, kính tượng sinh ra, hiện rõ khung cảnh trên đỉnh Bất Chu lúc này.

"Đánh rồi, lại đánh rồi!".

"Lão đạo đã sớm nói Thái Âm Thái Dương bất tử bất hưu, sớm muộn gì cũng có một chiến".

"Trò hay sắp bắt đầu rồi!".

"Vọng Thư thật mạnh bạo, lần này trực tiếp giết lên Yêu tộc Thiên Đình luôn".

"Muốn báo thù cũ lần trước Yêu tộc sát lên Thái Âm tinh sao?".

"Tìm chết thôi!".

"Nhìn thì có vẻ phong quang, thực chất lại cực kỳ nguy hiểm, rơi vào tuyệt địa rồi, đó là Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn, Thái Nhất, thập đại Yêu Thánh đều không phải hạng dễ bắt nạt".

“Chết chắc rồi, thật sự chết chắc rồi”.

Có kẻ cười lạnh liên tục.

Không phải ai cũng thích Vọng Thư, cảnh tượng trong Tử Tiêu cung lần đó sớm đã khiến có kẻ sinh lòng tật đố.

Từ đố sinh hận là chuyện thường tình.

“Xảy ra chuyện rồi”.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau.

Có chút lo lắng nhìn về hướng núi Bất Chu.

Lúc này khoảng cách đến núi Bất Chu quá xa, muốn quay về cũng không kịp.

Hơn nữa để đối lập với Yêu tộc, lúc này quan hệ hai bên cũng chưa thân thiết đến mức đó.

“Đoán chừng có thể bình an đi”.

Nữ Oa thầm thì một câu.

Chương 49

Nàng thật lòng yêu thích lý niệm của Vọng Thư về Linh tộc, không muốn thấy vị nữ tu kinh tài tuyệt diễm này ngã xuống.

Vu tộc.

Thập nhị Tổ Vu tụ tập một chỗ.

"Ta đề nghị tập kết đại quân, giết lên Yêu tộc".

Người nói là Chúc Dung, tính tình nóng nảy.

Sau một thời gian tiếp xúc với Vọng Thư, gã cực kỳ yêu thích tính cách của nàng.

Giống như muội muội hàng xóm vậy.

"Đúng, giết sạch đám chó đó đi, nhìn ngứa mắt lâu rồi, chủ nhân Thiên Đình đòi chưởng quản thiên địa, đúng là nằm mơ".

"Chẳng coi Vu tộc ta ra gì cả".

Cộng Công lạnh giọng nói.

Bình thường không hợp với Chúc Dung, nhưng trên lập trường đối phó Yêu tộc, hai người có cách nhìn nhất trí.

"Đế Giang đại ca, chiến đi.

Hôm nay thù mới nợ cũ tính luôn một thể".

"Yêu tộc giết không biết bao nhiêu đồng tộc của ta, lần này không thể nhịn thêm nữa".

"Vọng Thư chém giết hai vị Yêu Thánh, cơ hội trời cho đây rồi".

"Chiến!

Để xem ai mới là bá chủ thiên địa".

“Chiếm lấy núi thần Bất Chu do cột trụ của Phụ Thần hóa thành, chuyện này nhịn được chứ ta thì không”.

Các Tổ Vu tranh luận kịch liệt.

Lần lượt thỉnh chiến, ý đồ cùng Yêu tộc khai chiến đại quy mô, triệt để xác định vị thế bá chủ.

Đế Giang trầm ngâm.

Là thủ lĩnh của các Tổ Vu, tuy bình thường mọi việc lớn đều thương lượng nhưng gã mới là người đưa ra quyết định cuối cùng.

Trong lòng gã cũng nghiêng về phía khai chiến.

“Chúc Cửu Âm, đệ thấy sao?”.

Gã quay sang hỏi Tổ Vu đang ẩn mình trong bóng tối.

Chúc Cửu Âm là trí giả của Vu tộc.

Từ khi cuộc họp bắt đầu vẫn chưa nói một lời.

Đế Giang biết đệ ấy đang bình tĩnh suy nghĩ.

Khi Đế Giang dứt lời, các Tổ Vu khác cũng im lặng, đồng loạt nhìn về phía Chúc Cửu Âm chờ nghe ý kiến.

Chúc Cửu Âm nhắm mắt, không biết đang suy tính điều gì.

Một lúc sau, đôi mắt đệ ấy chậm rãi mở ra.

“Thực tế, thời cơ khai chiến tốt nhất không phải hiện tại”.

“Thời cơ tốt nhất là bốn vạn bảy ngàn năm sau, khi đó Yêu tộc vì quan hệ giữa Nguyệt Hoa và Linh tộc sẽ suy yếu đến cực điểm, quân tâm không ổn, yêu tâm hoang mang”.

“Đó mới là thời cơ khai chiến tốt nhất”.

“Nhưng hiện tại... nếu các huynh đệ muốn khai chiến cũng được”.

“Yêu tộc bị Vọng Thư quậy phá một trận, tổn thất hai vị Yêu Thánh, yêu tâm sẽ tan rã”.

“Vu tộc ta lấy dẻo dai đợi mệt mỏi, sĩ khí đang thịnh...

Ta suy tính, nếu khai chiến thắng lợi có sáu phần rưỡi”.

Chúc Cửu Âm ngữ khí khẳng định nói.

“Rầm!”.

“Rầm!”.

“Rầm!”.

Từng vị Tổ Vu đập bàn rầm rầm, trên mặt đầy vẻ hưng phấn kích động.

Họ biết Chúc Cửu Âm.

Trước đây khi đại chiến với Yêu tộc, vị huynh đệ cẩn thận đa mưu này nhiều nhất cũng chỉ phân tích thắng lợi năm phần, ngay cả khi có đủ ưu thế.

Hiện tại sáu phần rưỡi!

Khác gì tất thắng không?

Không có, hoàn toàn không có!

Chắc chắn rồi!

“Chiến!”.

“Chiến!”.

“Chiến!”.

Trong điện Bàn Cổ vang lên từng tiếng thỉnh chiến, mỗi vị Tổ Vu đều xoa tay múa chân chuẩn bị làm một trận lớn.

“Được, vậy khai chiến!

Tập kết chiến vu, tiến về Bất Chu sơn, ta sẽ đòi lại núi thần của Phụ Thần".

Đế Giang hào khí can vân, chốt hạ vấn đề.

Ngay lúc này, huyết sắc trên thiên cơ càng đậm, như thể có thể nhỏ ra máu.

Mỗi một tia thiên cơ đều hiện lên một chữ "Sát".

Khủng bố chí cực.

Xưa nay chưa từng có.

Chứng minh lại có đại năng tiến nhập vào trận đại chiến này.

"Thiện tai thiện tai".

Tiếp Dẫn vẻ mặt khổ sở càng đậm, chúng sinh giai khổ, nhưng gã vô năng vi lực.

Lạ kỳ thay, vị tuyệt mỹ Nguyệt Cung tiên tử đó.

Nếu là nàng thì nàng sẽ cứu giúp chúng sinh như thế nào?

Trên núi Côn Luân.

Lão Tử vô cảm nhìn mây cuốn mây bay nơi chân trời.

"Vu Yêu đại chiến sắp bắt đầu rồi".

Giọng nói của người lạnh lùng chí cực, không một chút dao động.

Nguyên Thủy khóe miệng hơi nhếch, người sớm đã không vừa mắt hai con chim ba chân kia từ lâu.

Đương nhiên với Vu tộc cũng chẳng có hảo cảm gì.

Thông Thiên thì ôm lấy trường kiếm, đầy hứng thú với trận Vu Yêu đại chiến.

Trong Ngũ Trang quán.

Hai vị đạo nhân đối tọa, trên kỷ án ở giữa bày hai quả đào hình đứa trẻ.

“Hiền đệ à, Vọng Thư không thể đắc tội đâu”.

Trấn Nguyên Tử khẽ thở dài với Hồng Vân lão tổ.

Trên đỉnh Bất Chu sơn.

Chương 50

Vọng Thư nhìn hàng vạn yêu quái đang vây quanh, khẽ cau mày.

Chiến lực giữa Đại La Kim Tiên và Đại La Kiếm Tiên là hoàn toàn khác nhau.

Huống hồ Vọng Thư là một tu sĩ Đại La Kim Tiên cảnh hậu kỳ tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, lĩnh ngộ Thời Không Pháp Tắc và Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc.

Với sự gia trì của nhiều loại chiến lực như vậy, thực lực của nàng đã không thua kém gì Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn.

Tự nhiên nàng không sợ năm vị Đại La Kim Tiên còn lại trong Yêu tộc Thiên Đình lúc này.

Còn về những kẻ dưới Đại La như Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên..., đó là những sinh linh còn cách nàng quá xa.

Tu luyện Tiên đạo, chỉ chênh lệch một đại cảnh giới thôi đã là trời vực.

Giống như sự khác biệt giữa người và kiến vậy.

Một vị Đại La Kim Tiên có thể dễ dàng bóp chết một Thái Ất Kim Tiên.

Đánh Kim Tiên còn đơn giản hơn.

Hoàn toàn không phải là sinh vật cùng một chiều không gian.

Điều khiến Vọng Thư cảm thấy khó nhằn là qua tầm nhìn toàn đồ của mình, nàng thấy vài đạo hồng quang đang cực tốc quay về đỉnh Bất Chu.

Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà lão tổ, Côn Bằng lão tổ.

Cùng với Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Trong đó Đế Tuấn là ở gần nhất.

"Thời gian còn lại cho ta không nhiều".

Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển.

Tuy lúc này đã chém giết hai vị Yêu Thánh Kế Mông và Quỷ Xa.

Nhưng thế vẫn còn chưa đủ.

Vẫn chưa đạt được mục đích dùng thủ đoạn lôi đình để trấn nhiếp quần hùng.

Yêu tộc cũng chưa đến mức đau đớn thấu xương.

Nếu mức độ phá hoại trong Yêu tộc Thiên Đình không đủ, Yêu tộc sẽ vĩnh viễn không nhớ đời, lần sau vẫn sẽ gây khó dễ cho nàng.

Mọi suy tư chỉ diễn ra trong sát na.

Phía bên kia, năm vị Đại La hội tụ, vô số yêu quân tê hống.

Thấy Vọng Thư đứng thẫn thờ giữa phế tích Thiên Hoa điện, họ cứ ngỡ nàng đã sợ.

Liếc nhau một cái, tất cả cùng ra tay.

"Sát!".

"Sát!".

"Sát!".

Tiếng hô sát chấn thiên.

Vô số đòn tấn công oanh hướng Vọng Thư.

Pháp thuật, chiến kỹ, thần thông, binh khí, yêu khí ngút trời, bảo quang vô số, tất cả cùng lúc dồn dập tấn công Vọng Thư.

Năm vị Đại La, ức vạn yêu quân cùng ra tay, cảnh tượng chấn

hạm chí cực.

Công thế như biển cả bao la bát ngát.

Phủ kín trời đất, tiếng sấm nổ vang.

Vọng Thư?

Chỉ là con kiến thôi.

Trong phút chốc, vạn vật thế gian trong mắt Vọng Thư trở nên cực kỳ chậm chạp.

Đôi mắt màu xanh thẳm như biển sâu nhìn chằm chằm vào các đòn tấn công.

Không phải tư duy của nàng nhanh lên.

Mà là nàng đã sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, trì hoãn thời gian.

Các đòn tấn công của Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên đều chậm chạp như ốc sên.

Ngay cả đòn tấn công của Đại La Kim Tiên cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đó là hiệu quả của Thời Gian Pháp Tắc cấp độ tiểu thành.

Ngay cả giữa các Đại La đỉnh tiêm cũng cơ bản không có ai lĩnh ngộ được.

Vọng Thư nhờ cơ duyên xảo hợp có được Hồng Mông Tử Khí gia thêm Hồng Quân giảng đạo Tam Thiên Đại Đạo mới đạt tới mức tiểu thành.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng thiên địa trên đỉnh Bất Chu bị trì hoãn thời gian.

Vạn sự vạn vật đều rơi vào trạng thái quay chậm.

Mọi người trong sát na chậm chạp vô cùng, động tác rõ ràng nhất

là trợn trừng mắt, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Dù là Không Gian Pháp Tắc hay Thời Gian Pháp Tắc, Vọng Thư đều ít khi sử dụng trên phạm vi lớn.

Nhưng hiện tại nàng không còn bận tâm đến việc giấu bài tẩy nữa.

"Không gian thuấn di!".

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, thân ảnh lóe lên trực tiếp biến mất tại chỗ.

Vô số đòn tấn công phủ kín bầu trời, đòn tấn công của năm vị Đại La...

Kẻ ngốc mới đứng lại đỡ!

Biến thành nữ chứ có phải biến thành kim cương nam đâu.

Boong!

Vừa rời đi, thời gian lập tức khôi phục bình thường.

"Oanh oanh oanh oanh oanh!".

Vô vàn tiếng nổ vang dội trên phế tích Thiên Hoa điện, cả phế tích trực tiếp bị hất tung lên thành một màn bụi mù mịt.

"Người đâu?".

"Người đâu rồi?".

Yêu Thánh, yêu binh, yêu tướng thi nhau nhìn quanh quất, dùng thần thức quét tìm.

Họ đều thấy thân ảnh mặc cung trang trắng của Vọng Thư đã biến mất trước khi đòn tấn công giáng xuống.

"Ở đây nè!".

"Trảm!".

“Thiên hạ kiếm tiên tam thiên vạn, ngộ ngã dã đắc tẫn tu mi!”.

Giọng nói thanh lãnh không linh của Vọng Thư vang lên bên tai ức vạn yêu tộc.

Chưa tìm thấy nguồn phát ra âm thanh thì đã thấy một thanh thanh sắc khuynh thiên cự kiếm xuất hiện, trảm hướng quần yêu.

Cự kiếm vừa dài vừa thô.

Kiếm khí tung hoành, ẩn chứa sức mạnh cường đại, cuồng bạo, bá đạo vô cùng.

Cao tới tám triệu trượng.

Bốn ức tám mươi triệu kiếm!

Ba mươi sáu triệu kiếm chiêu!

Hội tụ thành một kiếm!

Copy từ chiêu thức Nguyệt Chủ Vọng Thư vừa học lỏm được từ Quỷ Xa.

Giống như một ngọn núi cao ầm ầm sụp đổ, ép xuống ức vạn yêu quân đang chen chúc dày đặc trên không trung.

Vọng Thư tiêu tốn một phần năm pháp lực để chém đòn này.

Chương 51

Với thanh cự kiếm tương đương, lúc này nàng có thể chém ra bốn kiếm.

Đại La Kim Tiên khôi phục toàn bộ pháp lực cần một hơi thở.

Trong cơn nguy cơ sinh tử, nàng không dám tùy ý vung vẩy pháp lực.

Như thế quá không thận trọng dũng cảm.

Một đạo kiếm mang như vậy là vừa đủ.

Pháp lực tiêu tốn không nhiều nhưng uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Ngay cả năm vị Yêu Thánh Đại La Kim Tiên tại đây cũng không dám khinh địch đón đỡ.

Đợi sau khi chém xong bốn kiếm, pháp lực của nàng sẽ khôi phục hoàn toàn.

Lúc này, Thử Thiết, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Khâm Nguyên nhìn thấy kiếm mang đó đều đồng loạt biến sắc.

"Đó...

đó là kiếm đạo của Quỷ Xa!".

"Không sai, chính là kiếm đạo của Quỷ Xa!".

"Bốn ức tám mươi triệu kiếm!

Ba mươi sáu triệu kiếm chiêu!".

"Một kiếm khủng bố chí cực, cũng là một kiếm mạnh nhất của Quỷ Xa!".

“Lại... lại bị nàng học được rồi sao?”.

Năm vị Yêu Thánh trợn mắt há mồm, đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Chợt, lại có thêm cự kiếm xuất hiện.

“Tứ hải phiên đằng vân thủy nộ” “Ngũ châu chấn đãng phong lôi kích” “Kiếm khí tung hoành tam vạn lý” “Nhất kiếm quang hàn thập cửu châu” Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư tiên tử vang vọng khắp thiên địa.

Đánh đến lúc hưng phấn, nàng trực tiếp ngâm thơ.

Tuy rằng đều là lấy trộm rồi cải biên lại.

Nhưng điều đó không cản trở việc nâng cao đẳng cấp.

Năm vị Yêu Thánh trực tiếp ngây người.

Theo mỗi câu thơ vang lên, lại có thêm một thanh cự kiếm màu xanh dài tám triệu trượng xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, ngoại trừ thanh cự kiếm đầu tiên, bốn phương đông nam tây bắc đều xuất hiện một thanh cự kiếm.

Giống như núi cao sụp đổ, mang theo uy năng vô thượng, hướng về vị trí trung tâm mà trảm xuống.

Ở vị trí trung tâm chính là năm người bọn họ.

Trong nháy mắt, một cảm giác nguy cơ không gì sánh kịp ập đến tâm trí năm vị Yêu Thánh.

Năm thanh cự kiếm cao ngất như núi hùng vĩ.

Cao tới tám triệu trượng.

Rung chuyển hư không, mang theo kiếm đạo vô thượng, kiếm thế bá đạo, giống như Thái Sơn áp đỉnh đổ sụp xuống.

“Chạy đi...”.

“Đào mau...”.

“Cứu mạng!”.

“Trời đất ơi!”.

Trong phút chốc, ức vạn yêu quân đang đứng trên những đám mây giữa không trung hoàn toàn hỗn loạn.

Dưới cơn nguy kịch đến tính mạng, kỷ luật hay mệnh lệnh đều là giả.

Giữ lấy cái mạng nhỏ mới là thật.

Mỗi một đạo cự kiếm đều chứa đựng đại khủng bố.

Năng lượng cực độ nguy hiểm, cuồng bạo tích tụ trong cự kiếm.

Tại vị trí kiếm mang quét qua, vô số pháp bảo, thuật pháp, thần thông cũng đang tấn công, ý đồ dùng năng lượng va chạm để triệt tiêu đòn tấn công.

Nhưng vô dụng.

Một kiếm do Đại La Kim Tiên dùng Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm chém ra.

Chí cường kiếm đạo.

Hư không xung quanh cự kiếm không ngừng sụp đổ.

Ngay cả đòn tấn công của năm vị Yêu Thánh phát ra cũng không thể triệt tiêu được đòn này.

Đòn tấn công này càng trí mạng hơn đối với Yêu tộc dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Oanh!”.

“Oanh!”.

“Oanh!”.

“Oanh!”.

“Oanh!”.

Liên tục năm tiếng nổ chấn thiên vang lên.

Năm thanh cự kiếm màu xanh chém xuống mặt đất trên đỉnh Bất Chu.

Kiếm thế bùng nổ, đại địa nứt toác.

Mặt đất vỡ vụn từng mảnh, xuất hiện những khe rãnh không biết sâu bao nhiêu.

Vô tận tiên quang, kiếm khí, bảo quang đều bùng nổ ầm ầm trong khoảnh khắc.

Khí lãng cuộn trào ngút trời.

Vô số yêu tộc yêu quân bị nghiền nát, yên diệt, biến thành tro bụi dưới cự kiếm.

Ngay cả một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Thiên địa trong khắc này tịch tĩnh.

Một chữ “Thập” khổng lồ xuất hiện trên đỉnh núi Bất Chu.

Đó là dấu vết do bốn thanh cự kiếm chém ra.

Các đại năng trong thiên địa và ức vạn yêu quân nhìn thấy chữ Thập đó đều lộ vẻ chấn kinh, hít sâu một ngụm khí lạnh.

Xung quanh chữ Thập không còn bất kỳ sinh linh nào sống sót.

Không, vẫn còn.

Ở chính giữa chữ Thập có một hộ tráo màu đen đang lung lay sắp đổ.

Bên trong hộ tráo, năm vị Yêu Thánh cùng ra tay mới chống đỡ được bốn kích kinh thiên đó.

Nhưng các yêu quân khác của Yêu tộc không được may mắn như vậy.

Dưới bốn kiếm, hàng triệu yêu quân hoàn toàn bị tiêu diệt.

Sự kinh sợ, khủng hãi, tuyệt vọng hiện rõ trong lòng ức vạn yêu tộc.

Đòn tấn công khủng bố đến nhường này!

Tiên thiên thần thai thánh, Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư mạnh mẽ đến nhường này!

Đánh sao?

Căn bản không có cách nào đánh được!

Luận chiến đấu, ngay cả một đòn chém tùy ý cũng không chống đỡ nổi.

Luận vây công, nàng lại biết Không Gian Pháp Tắc, Thời Gian Pháp Tắc, trơn tuồn tuột như chạch.

Chương 52

Trừ phi có chí bảo trấn áp không gian, nhưng lúc này nơi đây không có.

Nguyệt Chủ Vọng Thư giản trực tồn tại như một cái BUG siêu cấp.

Lúc này, dù Vọng Thư chỉ đứng yên trên cao, cũng không có bất kỳ yêu tộc nào dám ra tay.

Một người, một kiếm, khí thế áp chế ức vạn yêu tộc.

Ánh mắt Vọng Thư lóe lên tia lạnh lùng, khóe miệng khẽ nhếch.

Sinh linh vốn là vậy.

Yếu thế thì bị khi phụ.

Cường thế thì bị sợ hãi.

Ngay cả vị bá chủ thiên địa cường đại cũng không ngoại lệ.

Yêu tộc, bao gồm cả hai vị Yêu Hoàng đều quên mất một điều.

Kẻ mạnh mà không có gì vướng bận mới là đáng sợ nhất.

Chỉ cần bị nhắm trúng, bị hận thù.

Cùng lắm là cá chết lưới rách.

Không cho ta sống, ta cũng không cho ngươi sống.

Đó mới thực sự đáng sợ.

Một khi một người đã phát điên, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Dù có ẩn nấp trong bóng tối, mỗi ngày ám sát kẻ địch cũng đủ khiến kẻ đó đau đầu cực độ.

Yêu tộc thực sự có thế lực cường đại, vạn tộc Hồng Hoang đều sợ.

Họ có thể tùy ý đối phó với các chủng tộc, các tán tu, các đại năng.

Ngay cả Vu tộc cường đại cũng chỉ ngang ngửa với Yêu tộc.

Nhưng sự cường thế đó chỉ có tác dụng với người bình thường, với chủng tộc bình thường, với sinh linh có vướng bận.

Đối với kẻ điên thì vô dụng.

Đối với kẻ mạnh vừa phong điên vừa không có vướng bận thì càng vô dụng.

Loại người này chưa từng xuất hiện nên Yêu tộc mới bách vô cấm kỵ.

Nhưng hiện tại loại người này đã xuất hiện.

Nàng không có thân bằng hảo hữu.

Không có quyến tộc!

Không có đồ đệ, sư phụ.

Cả Hồng Hoang này, đối với nàng mà nói, nàng vẫn luôn cô đơn.

Với Vu tộc, bề ngoài quan hệ tốt thực chất là quan hệ lợi ích, quan hệ xã giao hời hợt.

Với Nữ Oa, Phục Hy chỉ là sơ giao, chưa đạt mức thâm giao.

Linh tộc thì ngay cả một sinh linh gia nhập cũng chưa có.

Cho nên nàng thực sự hào vô khiên quải (không chút vướng bận).

Điều duy nhất có thể coi là chút vướng bận có lẽ chỉ có Thái Âm tinh.

Nhưng ai dám động vào Thái Âm tinh?

Ai dám phá hủy Thái Âm tinh?

Nhân quả đó, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất gánh chịu.

Cho nên, khi thấy Thái Nhất lại đang âm mưu giết mình, Vọng Thư cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không nhịn nữa.

Kẻ địch chỉ sợ uy chứ không sợ đức.

Biểu hiện hình tượng tiên tử nhân từ thì đã sao?

Họ sẽ không kiêng dè dù chỉ nửa phần.

Nhưng... với một kẻ điên, một nữ ma đầu, họ sẽ sợ.

Sợ sâu sắc như sợ một con chó điên cuồng cắn xé.

Cách ví von này tuy không thỏa đáng nhưng đạo lý chính là như vậy.

Vọng Thư muốn làm vậy, cũng phải làm vậy.

Không để ta yên thì ta cũng không để các ngươi yên, cùng lắm thì làm một đại phản phái.

Nhuộm đỏ mặt trăng của Hồng Hoang thành màu máu.

"Thiên địa pháp tướng!".

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, một hư ảnh khổng lồ xuất hiện sau lưng nàng.

Thân hình to lớn chiếm trọn cả đỉnh núi Bất Chu.

Đỉnh thiên lập địa.

Nàng dùng ánh mắt băng lãnh, lãnh mạc nhìn xuống ức vạn yêu tộc dưới chân như nhìn lũ kiến cỏ.

Lúc này, một giọng nói tê hống vô cùng phẫn nộ vang lên.

“Vọng Thư!”.

“Dừng tay!”.

Vọng Thư lạnh lùng nhìn về phía chân trời, nơi một đạo hồng quang lướt tới, trong nháy mắt, một nam tử mặc đế vương bào vàng kim, diện dung uy nghiêm xuất hiện.

Yêu Hoàng Đế Tuấn!

Đế Tuấn lúc này vô cùng tức giận.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, biết Vọng Thư đang đại náo Yêu tộc Thiên Đình thì cảnh tượng sẽ không đẹp mắt gì.

Nhưng nhìn thấy mớ hỗn độn trước mắt, gã vẫn phẫn nộ tột độ.

Hàng triệu yêu quân thảm tử dưới tay Vọng Thư.

Bảy vị Yêu Thánh còn lại thì mất thêm hai vị, trong đó có Quỷ Xa với chiến lực cường hoành.

Quan trọng hơn là trên đỉnh Bất Chu bị “khắc” lên một chữ Thập khổng lồ, thể diện của Yêu tộc trước mặt vạn tộc thiên địa hoàn toàn không còn nữa.

Sau này làm sao lập túc trước vạn tộc được đây.

“Xà tộc, gia nhập Yêu tộc ta đi, ta mạnh hơn các ngươi!”.

“Không không không, Yêu tộc sao?

Cái Yêu tộc bị Vọng Thư quậy cho tơi bời đó hả?

Đùa à”.

Cảnh tượng có thể dự kiến đó hiện ra trong não hải Đế Tuấn.

Nắm đấm siết chặt, gân xanh nổi đầy trên tay.

Đế Tuấn dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Vọng Thư, chuyện này nhất định không thể bỏ qua, phải dùng máu trả bằng máu.

“Vọng Thư, thật là khi người quá đáng!”.

“Ở chỗ Nữ Oa, trẫm tự vấn đã nể mặt nàng đủ rồi, phá hoại kế hoạch của trẫm, trẫm cũng không lật mặt ngay tại chỗ!”.

“Nhưng hãy nhìn xem... hiện tại!”.

“Thật sự tưởng được Đạo Tổ khen ngợi, thật sự tưởng thân là Thái Âm Nguyệt Chủ thì Yêu tộc ta sợ nàng hay sao?

Dám sỉ nhục Yêu tộc ta như vậy?”.

Chương 53

Đế Tuấn sa sầm mặt, uy nghiêm nói, trong ngữ khí chứa đựng sát ý vô tận.

Vọng Thư cười.

Vọng Thư vui rồi.

Nụ cười khiến vạn vật thất sắc.

"Ha ha ha ha...".

Sau tiếng cười khẽ là tiếng cười lớn ha ha đầy sảng khoái.

Nàng cười đến gập cả người, nước mắt sắp trào ra, tay chỉ vào Đế Tuấn.

Chẳng còn chút hình tượng tiên tử nào.

ức vạn yêu tộc, các đại năng thiên địa đều bị làm cho ngơ ngác.

"Cười cái gì?".

Đế Tuấn gặng hỏi, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Con mụ điên!

Gã thầm rủa một câu.

Tiếng cười của Vọng Thư đột ngột dừng lại, nàng đứng thẳng người, cười như không cười nhìn Đế Tuấn.

"Đế Tuấn à, ngươi là thật sự ngốc hay giả bộ ngốc vậy?".

"Thật sự không biết hay trang bộ không biết?".

"Tên Thái Nhất kia cùng với Côn Bằng, Minh Hà mai phục ngoài núi Bất Chu, muốn một mẻ hốt gọn cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt là ta đây".

“Ngươi thật sự không biết sao?”.

Vọng Thư thần sắc bình tĩnh nói, giọng nói thanh lãnh truyền khắp cả ngọn núi Bất Chu.

Những lời này nàng nói với Đế Tuấn, nói với ức vạn quần yêu, cũng là nói với vô số đại năng trong thiên địa.

Chinh chiến thời cổ giảng cứu sư xuất hữu danh (đánh phải có danh nghĩa).

Ở đây cũng sư xuất hữu lý.

Những lời này tóm gọn lại một ý: Ta, Vọng Thư, có lý!

Đánh trước!

Vì Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà muốn giết ta nên ta mới giết lên Yêu tộc Thiên Đình.

Vọng Thư dứt lời, sắc mặt Đế Tuấn khó coi chí cực.

Trong thiên cơ không hiển thị nguyên nhân hậu quả trước khi Vọng Thư giết lên Yêu tộc Thiên Đình, gã vẫn luôn tưởng Vọng Thư muốn báo thù cũ lần trước ở Thái Âm tinh.

Chỉ nghĩ rằng đàn bà nhỏ mọn vô cùng, thù dai vô cùng, điên cuồng vô cùng.

Nhưng không ngờ nguyên nhân lại hoàn toàn có lý.

“Nguyên lai mấu chốt nằm ở đây”.

“Thái Nhất... làm khổ ta rồi”.

Đế Tuấn lẩm bẩm một câu, trong miệng đắng chát.

Đã hiểu, tất cả đã hiểu.

Thái Nhất kéo Minh Hà, Côn Bằng muốn giết Vọng Thư, rồi không biết vì sao lại bị Vọng Thư phát hiện, cho nên mới có cảnh

tượng vừa rồi.

Trong lòng bỗng nhiên cực kỳ tức giận.

Thái Nhất muốn giết Vọng Thư thì cứ đi mà giết, bố cục cho chặt chẽ một chút.

Nhưng tại sao cứ nhất quyết để bị Vọng Thư phát hiện cơ chứ.

Như vậy chuyện này khó giải quyết rồi.

Lúc này, ức vạn quần yêu cũng xì xào bàn tán.

Sắc mặt mỗi yêu tộc đều thay đổi xoành xoạch.

Cứ tưởng Vọng Thư đến gây sự, hóa ra là bị Yêu Hoàng ép quá nên mới đại náo Yêu tộc Thiên Đình một trận.

Một bên chủ động, một bên bị động.

Khoảng cách trong đó cực kỳ lớn.

Trong mắt họ, Đông Hoàng Thái Nhất...

đã dẫn đại địch về nhà.

Hàng triệu yêu quân tử trận, hai vị Yêu Thánh cũng chết rồi.

Trong lòng ức vạn yêu tộc lúc này nảy sinh mấy phần oán hận.

Nếu kẻ địch yếu kém thì thôi, nhưng đây là Thái Âm Nguyệt Chủ, chiến lực vô song.

Yêu tộc đại quân tấn công bao nhiêu lần còn chưa chạm được vào một mảnh gấu áo của nàng.

Một kẻ địch khủng bố như vậy, vì Thái Nhất muốn giết nàng nên nàng mới nổi điên, lấy Yêu tộc Thiên Đình và yêu tộc ra trút giận.

Trên mặt ức vạn yêu tộc đều thoáng qua một vẻ phẫn nộ.

Thần tiên đánh nhau, họ lại bị lôi ra làm pháo hôi.

Họ hận Vọng Thư.

Nhưng cũng hận cả Thái Nhất.

Các đại năng trong thiên địa cũng đã hiểu rõ tiền nhân hậu quả, lộ ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ.

"Thái Nhất cũng khá đấy chứ, liên hợp cả Côn Bằng, Minh Hà định tiệt sát Vọng Thư, thật sự tưởng Vu tộc ta không có người sao?".

Huyền Minh cười lạnh liên tục.

Nàng và Vọng Thư là tỷ muội xã giao cực tốt, tính cách cũng ghét nhất loại âm mưu quỷ kế bẩn thỉu này.

Lúc này, vô số đại năng cũng đang bàn tán xôn xao khắp Hồng Hoang.

"Ba vị đại năng đỉnh tiêm cơ đấy, Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, Côn Bằng bảo thuật vô song, Minh Hà có Nguyên Đồ A Tỳ, đều là nhân vật đỉnh tiêm trong Đại La Kim Tiên, thâm bất khả trắc, nếu Vọng Thư không phát hiện thì lúc này e rằng đã thân vẫn đạo tiêu rồi, Thái Nhất ác thật!".

"Cũng không biết Thái Nhất dùng điều kiện gì mới mời được hai vị Đại La đỉnh tiêm ra tay, tâm kế thật sự khủng bố, lần trước gặp mặt ở Tử Tiêu cung ta đã thấy gã rồi, lần tới nhất định phải lưu tâm, kẻo bị gã tính kế".

"Ta đã bảo mà, Vọng Thư tiên tử sao có thể là người khát máu, giờ chân tướng đại bạch rồi, tất cả đều là do Thái Nhất đứng sau giở trò".

"Chiến lực của Vọng Thư quá khủng bố, e rằng đã đạt tới cấp độ đại năng đỉnh tiêm, tu vi của ta đúng là tu lên thân chó rồi".

"Ủng hộ Vọng Thư, đánh đổ Yêu tộc".

Mỗi vị đại năng hoặc phân tích tình hình, hoặc cười lạnh, hoặc mang tâm thái xem kịch, hoặc chấn động tâm can.

Trên đỉnh Bất Chu sơn, Đế Tuấn dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Vọng Thư.

Chuyện Thái Nhất mai phục Vọng Thư tuyệt đối không thể thừa nhận.

Hàng triệu yêu quân và hai vị Yêu Thánh đã chết cũng không thể bỏ qua.

Sau khi suy tính kỹ càng, gã mới lên tiếng.

"Vọng Thư!

Đừng có vì hành vi sát hại vô số yêu tộc mà thêu dệt cái cớ!".

"Hãy nhìn xem trên mặt đất đi, máu của Vu tộc và Yêu tộc còn chưa khô, ngươi đã giết họ rồi".

"Còn có hai vị Yêu Thánh...".

"Hôm nay đừng mong bước ra khỏi Thiên Đình nửa bước!".

Đế Tuấn ngữ khí sâm lãnh nói.

Lời này có hai tầng ý nghĩa.

Một là nhất quyết không thừa nhận chuyện Thái Nhất muốn chém giết Vọng Thư, dù sao thiên cơ không hiển thị, toàn dựa vào miệng nàng nói, ai có thể tin là thật.

Chương 54

Hai là hướng thù hận của Yêu tộc tập trung lại lên người Vọng Thư.

Kế của Đế Tuấn đã thành công.

Dứt lời, ánh mắt của ức vạn yêu tộc đảo qua Vọng Thư, qua những vệt máu trên mặt đất và những mảnh xác vụn.

Dù thế nào thì Vọng Thư cũng đã giết đồng tộc của họ.

Mối thù này không thể xóa bỏ.

"Yêu tộc nghe lệnh, giết Vọng Thư!".

Đế Tuấn nộ hống một tiếng.

Hai đạo kim quang rực rỡ từ trong cơ thể gã lóe lên rồi bay ra.

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, linh bảo bản mệnh của Đế Tuấn.

Hà Đồ Lạc Thư!

Sát na gian, đại chiến lại bùng nổ.

Hà Đồ Lạc Thư đón gió lớn dần, che lấp cả bầu trời, ép xuống Vọng Thư.

Sát cơ vô tận khóa chặt nàng.

Vọng Thư nhướng mày, khẽ cười một tiếng.

Tâm niệm vừa động, Thiên Địa Pháp Tướng từ hư hóa thực, hóa thành một bàn tay bạch ngọc to lớn vô cùng.

Đó là cực hạn mà cảnh giới Thiên Địa Pháp Tướng hiện tại của Vọng Thư có thể đạt tới.

Một kích này không kém gì một kích của Đại La Kim Tiên cảnh

đại viên mãn tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo.

Mục tiêu của nàng không phải Hà Đồ Lạc Thư, mà là ức vạn yêu tộc và vô số thiên cung đại điện.

“Oanh oanh oanh oanh!”.

Bàn tay bạch ngọc nhìn không thấy điểm dừng giống như trời đất khép lại, đập xuống đỉnh núi Bất Chu.

Còn về Hà Đồ Lạc Thư, Vọng Thư cũng có thủ đoạn đối phó.

“Lạc Bảo Kim Tiền, xuất!”.

Vọng Thư hai mắt ngưng lại, lãnh quát một tiếng.

Một đạo kim quang rực rỡ từ trong cơ thể nàng bay ra, đó là một món bảo vật cực kỳ không bắt mắt, một đồng tiền có một đôi cánh, đôi cánh khẽ vỗ nhìn rất đáng yêu, tỏa ra bảo quang màu trắng doanh doanh.

Chuyên lạc linh bảo, chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo là không lạc được, còn dưới Tiên Thiên Chí Bảo, ngoại trừ binh khí, phàm là linh bảo đều khó thoát khỏi Lạc Bảo Kim Tiền.

“Lạc!”.

Sát na gian, Vọng Thư nheo mắt lại, ký ra Lạc Bảo Kim Tiền, hai đạo tiên quang đánh về phía Hà Đồ Lạc Thư.

Đế Tuấn thấy cảnh này, thần sắc khinh miệt, trong lòng châm chọc.

Hà Đồ Lạc Thư cường đại nhường nào, khởi là một món bảo vật không danh không tiếng có thể đối phó được?

Nếu là thanh Tiên Thiên Chí Bảo Thái Âm Thần Kiếm kia thì còn có khả năng!

Chứ món bảo vật này thì tuyệt đối không phải đối thủ.

Lúc này Đế Tuấn đối mặt với hai sự lựa chọn.

Một là dùng Hà Đồ Lạc Thư đánh về phía bàn tay bạch ngọc khổng lồ để cứu ức vạn yêu tộc và thiên cung đại điện.

Hai là dùng Hà Đồ Lạc Thư trấn sát Vọng Thư.

"Vọng Thư nhất định phải chết!".

Đế Tuấn không một chút do dự.

Yêu tộc yêu quân mất rồi có thể chiêu mộ lại, thiên cung đại điện mất rồi cũng có thể xây lại.

Nhưng cơ hội để giết chết Vọng Thư là cực kỳ ít.

Không một chút do dự, hai đạo tiên quang cực mạnh từ trên Hà Đồ Lạc Thư rơi xuống, oanh hướng Vọng Thư.

Đúng lúc này, tiên quang của Lạc Bảo Kim Tiền đã quét trúng Hà Đồ Lạc Thư.

Quang hoa lóe lên, Hà Đồ Lạc Thư thoát khỏi tầm kiểm soát của Đế Tuấn rơi xuống mặt đất.

Đồng thời đòn tấn công nguyên bản của Hà Đồ Lạc Thư cũng trực tiếp tiêu tán trên bầu trời.

Đế Tuấn ngây người, trợn tròn mắt.

Biến hóa quá nhanh.

Không có một chút chuẩn bị nào.

Vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy?

Gã vừa hoài nghi vừa chấn kinh.

Trong lòng cố gắng điều động cảm ứng với Hà Đồ Lạc Thư nhưng hoàn toàn không có phản ứng, giống như Hà Đồ Lạc Thư đã bị

hỏng vậy.

Nó đã trở thành một vật chết.

Chuyện hoang đường xưa nay chưa từng có.

Đế Tuấn ngây người.

ức vạn yêu tộc ngây người.

Vô số đại năng thiên địa ngây người.

Thái Nhất, Côn Bằng lão tổ, Minh Hà lão tổ sắp chạy tới cũng ngây người.

Thiên địa tràn ngập những ánh mắt không thể tin nổi.

Vô số thiên địa đại năng khoát nhiên đứng dậy, ý đồ nhìn cho rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Một món bảo vật xuất hiện khiến chúng thần kinh hãi.

Minh Hà lão tổ càng cúi đầu nhìn thanh kiếm Nguyên Đồ A Tỳ trong tay, Hà Đồ Lạc Thư còn bị món bảo vật vô danh kia đánh rơi, vậy thì Nguyên Đồ A Tỳ cũng khó thoát.

Cái thứ nhỏ xíu kia rốt cuộc là bảo vật gì?

Chưa đợi Đế Tuấn kịp phản ứng, Vọng Thư đã chuẩn bị sẵn sàng, thân ảnh nàng lóe lên giữa không trung, vươn tay chộp lấy Hà Đồ Lạc Thư.

"Vọng Thư, ngươi dám!".

Hai giọng nói nộ hống vang vọng thiên địa, một của Đế Tuấn, một của Đông Hoàng Thái Nhất.

Cuối cùng họ cũng tới, hàng trăm chiếc đại thuyền uy vũ phong tỏa bầu trời.

Cùng với tiếng quát là một tiếng chuông oanh hướng Vọng Thư.

Một kích của Hỗn Độn Chung, Vọng Thư không dám đối đầu trực diện.

Thời gian khẩn cấp, nàng chỉ kịp vươn tay chộp lấy một món bảo vật, lập tức sử dụng thuấn di đào tẩu.

Đông Hoàng Thái Nhất đã về, Hỗn Độn Chung xuất trận, món bảo vật này có năng lực trấn áp không gian, Không Gian Pháp Tắc của nàng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn, ở lại đây mới thật sự là tìm chết.

Phía bên kia, bàn tay khổng lồ che trời đã giáng xuống, tát vào đỉnh núi Bất Chu.

Vì Đế Tuấn chọn sai lầm nên bàn tay kình thiên đó không ai có thể ngăn cản, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không kịp ngăn chặn.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn một bàn tay khổng lồ giáng xuống Yêu tộc Thiên Đình.

"Oanh!".

Khoảnh khắc đó, cả đỉnh núi Bất Chu rung chuyển.

Vô số yêu tộc bị đè dưới lòng bàn tay thành bãi thịt nát.

Vô số thiên cung đại điện bị ép nát thành tro bụi.

Một dấu bàn tay khổng lồ rõ mồn một xuất hiện trên đỉnh Bất Chu.

Không lệch một ly, đúng ngay chính giữa đỉnh núi Bất Chu.

Bên dưới không biết có bao nhiêu xác chết của yêu tộc.

Ngay cả Lăng Tiêu điện nơi Yêu Hoàng nghị sự cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Chương 55

Sau đó, bàn tay khổng lồ tan biến, để lại một đống phế tích không thể ước lượng được quy mô.

Một dấu bàn tay hằn sâu vào đỉnh núi Bất Chu.

Đế Tuấn, Thái Nhất phẫn nộ chí cực.

ức vạn yêu tộc trợn mắt há mồm.

Vô số đại năng thiên địa tập thể chấn động, mặt đầy kinh ngạc.

Cuối cùng họ đã hiểu tại sao khi Vọng Thư xuất hiện Thiên Địa Pháp Tướng, nàng lại gọi họ là đạo hữu.

Một kích này khủng bố vô cùng.

Được ngưng tụ từ Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc, có đại pháp lực, đại thần thông, uy năng vô thượng bên trong.

Ngay cả Tam Thanh e rằng cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Đó không giống thần thông mà Đại La Kim Tiên cảnh có thể thi triển được.

Mức độ uy lực của nó e rằng đã vượt qua Đại La Kim Tiên cảnh, là một đòn tấn công ở chiều không gian khác.

Chuẩn Thánh cảnh!

Mọi người chấn hạm tâm kinh.

Vọng Thư với tu vi Đại La Kim Tiên cảnh đã thi triển được đòn tấn công cấp Chuẩn Thánh.

“Kinh tài tuyệt diễm!”.

“Xưa nay tài tình đệ nhất!”.

“Kinh diễm vạn cổ!”.

“Vạn vạn lần không được đắc tội!”.

Nếu trước đây họ chỉ coi Vọng Thư là một kẻ may mắn, tuy hóa hình từ Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp nhưng vì tu hành chưa lâu, đỉnh điểm cũng chỉ ở mức Đại La lão làng.

Họ chưa thực sự để tâm lắm.

Dù nàng có thiên tư yêu nghiệt, sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng chung quy vẫn có khoảng cách với nhóm Đại La Kim Tiên cảnh đỉnh tiêm kia.

Nhưng hiện tại, những đại năng này không còn nghĩ như vậy nữa.

Vọng Thư mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng.

Các loại thủ đoạn đều không thua kém gì nhóm Đại La đỉnh tiêm, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

Ngay cả Đại La đỉnh tiêm cũng không dám một mình xông vào đại bản doanh của Yêu tộc tìm chuyện.

Nhưng Vọng Thư đã làm.

Yêu tộc Thiên Đình tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Trên vách đá đỉnh núi Bất Chu.

Thấy Thái Nhất đã về, Vọng Thư đã hoàn toàn biến mất, Thường Hi mới thở hắt ra một hơi dài.

Ngay khi tiếng thảm thiết của Kế Mông vang lên, nàng đã lập tức bỏ chạy ra vùng ven đỉnh Bất Chu.

Nàng không tin Vọng Thư sẽ tha cho mình.

Cũng không tin đám yêu tộc này có thể chống đỡ được đòn tấn công của Vọng Thư.

Sự việc phát triển đúng như nàng dự đoán.

Dưới đòn tấn công hủy thiên diệt địa của Vọng Thư, Vĩnh Thọ cung hoàn toàn bị hủy, ngay cả một mảnh ngói cũng không còn.

Cách Thường Hi không xa, một con sư tử có căn cốt cực tốt chui lên từ dưới đất.

Đó là Anh Chiêu, kẻ vừa mới phục sinh trọng sinh không lâu.

Lúc này gã nhìn cảnh tượng mạt thế đổ nát trước mắt mà cảm thấy hậu sợ sâu sắc.

Đây thực sự là con Thái Âm Thỏ Ngọc bị Yêu tộc giam cầm năm trăm năm năm đó sao?

Năm đó não gã bị úng nước rồi hay sao mà lại đi trêu chọc một tồn tại khủng bố như vậy cơ chứ...

Trên đỉnh Bất Chu.

Lửa giận trong lòng Thái Nhất đã hoàn toàn bùng cháy.

Thái Dương Nhật Chủ cả đời đại chiến vô số lần.

Chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

Chưa từng bị tát vào mặt bôm bốp như vậy.

Kế hoạch vốn tự hào đã bị Vọng Thư tùy tay phá bỏ.

Ngay cả Yêu tộc Thiên Đình cũng bị phá hủy tan tành.

"Truy!".

"Nhất định phải giết chết Vọng Thư!".

Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi.

Chuyện lần này tuyệt đối không thể bỏ qua!

Yêu sư Côn Bằng lắc đầu tỏ vẻ không tán thành, Vọng Thư đã sử

dụng Không Gian Pháp Tắc để rời đi.

Với kẻ mạnh có tâm cảnh giác như vậy, muốn tính kế lần thứ hai là cực kỳ khó khăn.

Mọi tính toán của Thái Nhất cuối cùng cũng đổ xuống sông xuống biển.

Gã thèm thuồng nhìn món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ đang rơi trên đất.

Trong lòng dâng lên dục vọng muốn cướp lấy nó rồi đi.

Cuối cùng lý trí đã chiến thắng dục vọng, hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất đang ở đây, thực lực Yêu tộc vẫn còn rất mạnh, không có cơ hội đó.

Minh Hà lão tổ cũng có ý nghĩ tương tự.

"Đi mà truy đi, ta không rảnh".

Gã hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cưỡi mây rời đi, chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Thái Nhất.

Lần này đi tiệt sát Vọng Thư chẳng thu được lợi lộc gì, lại còn kết oán với nàng, lỗ vốn nặng nề.

Thái Nhất sa sầm mặt.

"Quả nhiên là Minh Hà truyền âm thần thức cho Vọng Thư sao?

Minh Hà, ta nhớ kỹ ngươi rồi".

Gã thầm nghĩ trong lòng.

Thái Nhất nhìn sang bên cạnh, tốt lắm, Yêu sư Côn Bằng lão tổ vẫn còn đây.

Trong tình cảnh Yêu tộc thương vong thảm trọng như hiện nay, chiến lực của Côn Bằng lão tổ là cực kỳ quan trọng.

“Ta đi truy kích!” “Nàng chạy không thoát đâu!” Thái Nhất trầm giọng nói.

Thứ nhất, Nguyệt Chủ Vọng Thư đã giết quá nhiều tộc nhân Yêu tộc, lại còn đại náo Thiên đình Yêu tộc thành ra thế này...

Hắn quyết định tuyệt đối không buông tha.

Cho dù phải truy đuổi tới chân trời góc bể, cũng phải giết chết nàng!

Ngay cả khi Đạo Tổ Hồng Quân có ngăn cản thêm một lần nữa, cũng không cứu nổi nàng!

Trong lòng Thái Nhất, ngọn lửa phục thù đang bùng cháy dữ dội!

“Dừng lại!” Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên bên tai Thái Nhất và Côn Bằng lão tổ.

Là Đế Tuấn.

Hắn nộ thị nhìn hai người đang sắp xuất phát, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lúc này, tâm tình Đế Tuấn vô cùng phức tạp.

Tại dưới chân núi Bất Chu, hắn đã nhẫn nhịn Vọng Thư một lần, nếu không phải Thái Nhất đa sự, căn bản sẽ không phát sinh những chuyện sau đó.

Chương 56

Nếu thật sự giết được nàng thì tình hình đã khác.

Nhưng thực tế thì không.

Trong lòng Đế Tuấn có oán khí đối với Thái Nhất, có cảm giác "hận sắt không thành thép".

Thái Nhất dường như đã nảy sinh một loại chấp niệm với Vọng Thư, một loại chấp niệm nhất định phải trừ khử mới hả dạ.

Thế nhưng người phụ nữ tàn nhẫn kia nào có dễ giết đến thế.

Cục diện hiện tại của Yêu tộc không thể chịu thêm bất kỳ tổn thất nào nữa.

Quan trọng hơn, hắn diễn luyện thiên cơ, phát hiện Vu tộc đã xuất quân.

Đại chiến sắp tới.

Đó mới thực sự là họa diệt tộc, là nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Thái Nhất, Côn Bằng đều đặt mục tiêu vào Thái Âm Nguyệt Chủ, tầm nhìn thật quá ngắn ngủi.

Đế Tuấn cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

"Đủ rồi!" "Chuyện này tới đây thôi!" "Tạm thời đừng đối địch với nàng nữa, chúng ta đang gặp rắc rối lớn rồi." Đế Tuấn chậm rãi nói.

Dù sao Thái Nhất cũng là đệ đệ của hắn, hắn không nỡ nặng lời.

Bóng dáng hắn có chút cô độc khi nhặt lấy Hà Đồ dưới đất.

Hà Đồ Lạc Thư vốn là một bộ, giờ chỉ còn lại Hà Đồ, Lạc Thư đã bị Vọng Thư cướp đi.

Trong lòng Đế Tuấn vô cùng cay đắng.

“Rắc rối?” Thái Nhất, Côn Bằng lộ vẻ nghi vấn.

Bọn hắn diễn luyện thiên cơ, cũng phát hiện ra Vu tộc đã xuất quân.

“Vu tộc!” “Lũ Vu tộc đáng chết!” Lại chọn đúng lúc này để bỏ đá xuống giếng, thừa nước đục thả câu!

“Thật biết chọn thời điểm!” Thái Nhất tức giận đến mức tam thi thần bạo khiêu.

Vu tộc xuất binh vào lúc này, khác hẳn với Vọng Thư, đó mới thực sự là bá chủ thiên địa, là chủng tộc có thể đối đầu với Yêu tộc.

Giờ đây bọn chúng khí thế hừng hực, hiển nhiên là đã nhắm chuẩn thời cơ Yêu tộc đang suy yếu.

Trong lòng Thái Nhất vừa kinh vừa khí.

Rõ ràng, việc truy sát Vọng Thư đã triệt để hỏng bét.

Lần này Vu tộc tập kích, Yêu tộc phải huy động toàn bộ sức mạnh, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung cũng không được rời xa nửa bước.

Nếu không, Yêu tộc khó lòng chống đỡ đòn tấn công mãnh liệt của Vu tộc, tất sẽ bị diệt tộc.

“Vọng Thư!” “Vu tộc!” Mắt Thái Nhất như phun lửa, nghiến răng nghiến lợi.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ tất cả là do Vọng Thư và Vu tộc đã thương lượng từ trước.

Vọng Thư cố ý lập Linh tộc ở chân núi Bất Chu để ép bọn hắn ra tay, từ đó dùng kế điệu hổ ly sơn.

Tiếp theo, thừa lúc Thiên đình Yêu tộc trống rỗng mà đại náo một trận.

Sau đó Vu tộc mới chính thức xuất binh.

Thái Nhất càng nghĩ càng thấy toàn bộ sự việc là như vậy.

"Hoàn hoàn tương khấu, kế liên hoàn thật hoàn mỹ." "Tốt, tốt lắm, Vọng Thư, kế sách của ngươi thật sâu sắc." "Đằng sau dung mạo tuyệt mỹ kia là trái tim độc ác tựa bò cạp...

Thật sự quá tàn nhẫn." "Còn cả Vu tộc nữa...

Ta đều ghi nhớ kỹ." Thái Nhất vuốt ve Hỗn Độn Chung trong tay, nén xuống sát ý vô tận trong lòng.

Lúc này sắc mặt Yêu sư Côn Bằng cũng không tốt hơn là bao.

Hắn nhìn Đế Tuấn, rồi lại nhìn Thái Nhất.

Thôi xong, bận rộn nửa ngày trời mà chẳng thu được gì, coi như làm không công một chuyến.

Trong lòng hắn cười khổ, nhưng cũng hiểu rằng việc cấp bách hiện nay là đối phó Vu tộc.

Hắn đang ngồi chung một con thuyền với Yêu tộc, một khi Yêu tộc bị diệt, ngày tháng của hắn chắc chắn cũng chẳng dễ dàng gì...

Ở một phía khác, chỗ của Vọng Thư.

Sau khi dùng không gian thuấn di nhanh chóng rời khỏi núi Bất Chu, nàng liên tục thuấn di thêm một đoạn dài nữa, cho đến khi tới một bụi cỏ mới dừng lại.

"Hô...

An toàn rồi." Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nhìn nàng đại náo Thiên đình Yêu tộc phong quang vô cùng,

thực tế mỗi phút mỗi giây tim nàng đều thắt lại.

Nhìn thì như đại chiến đã lâu, thực tế tổng cộng chưa quá thời gian hai tuần trà.

Từ việc giết Kế Mông, Quỷ Xa, trảm ra năm đạo cự kiếm, dùng Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi linh bảo của Đế Tuấn, cho đến dùng Thiên Địa Pháp Tướng hóa hư vi thực vỗ ra một chưởng kinh thiên... tất cả đều là tốc chiến tốc thắng, hoàn thành trong thời gian cực ngắn.

Lúc đó chẳng khác nào khiêu vũ trên dây thép.

Đế Tuấn, Thái Nhất có thể trở về bất cứ lúc nào, lại còn có Minh Hà, Côn Bằng là hai vị đỉnh tiêm đại năng, cộng thêm năm vị Yêu thánh còn lại.

Tổng cộng là bốn vị đỉnh tiêm Đại La, năm vị Đại La phổ thông.

Trong đó còn có Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, Nguyên Đồ, A Tỳ cùng các đỉnh tiêm linh bảo khác.

Cho dù tự tin có tăng vọt, cảm thấy mình có thể miểu thiên miểu địa miểu thần tiên, nàng cũng không tự phụ đến mức nghĩ mình là đối thủ của ngần ấy người.

Một chọi chín, chắc chắn là đánh không lại.

"May mà hữu kinh vô hiểm." Vọng Thư vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn phập phồng.

Nghỉ ngơi một lát, nàng lấy ra chiến lợi phẩm của trận chiến này.

Một bức đồ quyển màu đen thẫm, bên trên vẽ đầy những đồ án thần bí, chất liệu không phải kim loại, chẳng phải bạc, không phải vải cũng chẳng phải lụa.

Chính là Lạc Thư trong bộ Hà Đồ Lạc Thư, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, linh bảo bản mệnh của Đế Tuấn.

Giờ đây nó đã rơi vào tay Vọng Thư.

“Đúng là bảo bối tốt, giờ nó là của ta rồi.” Vọng Thư hắc hắc cười rộ lên, thực sự không có gì khiến tâm trạng vui vẻ hơn là đạt được đồ tốt.

Nhưng nàng cũng biết thứ này cầm trong tay chắc cũng không giữ được lâu.

Bản thân nàng không phải là người thích những con số hay thuật toán khô khan, thứ này đối với nàng khá là vô vị.

Mặt khác, theo quỹ đạo nguyên bản, thứ này nên ở trong tay Phục Hy, có như vậy công dụng của nó mới phát huy tối đa.

“Coi như là để thu mua nhân tâm đi, chậc chậc chậc, dùng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để thu mua nhân tâm, từ khi khai thiên tích địa tới nay, chắc chưa thấy vị sếp nào hào sảng như ta đâu nhỉ.” Vọng Thư nhướng mày cảm thán một tiếng, hoàn toàn quên mất món đồ này vừa mới cướp từ tay người khác, vẫn còn đang "nóng hổi".

“Thật đáng tiếc cho kho báu của Yêu tộc, thời gian gấp gáp quá nên chưa kịp vơ vét.” Nàng lắc đầu than thở.

“Không sao, sau chuyện ngày hôm nay, nếu Đại sư huynh (Tôn Ngộ Không) có đại náo Thiên cung lần nữa, chắc cũng phải gọi ta một tiếng tiền bối chứ nhỉ.” Trong chớp mắt, tâm tình nàng lại trở nên tốt đẹp.

Trận đại chiến này mang lại lợi ích cực lớn cho Vọng Thư.

Ngoài Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Thư kể trên, còn có kiếm đạo của Quỷ Xa, cùng chân linh của hai vị Yêu thánh bị thu vào Phong Ma Bảng.

Toàn là đồ tốt cả.

Quan trọng hơn, Vọng Thư cuối cùng đã xác định được vị trí thực lực của mình.

Trước đó tuy nàng đoán mình đạt đến trình độ đỉnh tiêm Đại La, nhưng đó cũng chỉ là dự đoán.

Giống như một vị phu tử nào đó từng nói: "Chưa từng thực chiến, lấy đâu ra tự tin?" Vọng Thư cũng vậy, chưa trải qua vài trận chiến thực sự, tuy có dự đoán nhưng không rõ ràng.

Chiến lực là một thuộc tính đánh giá tổng hợp.

Tu vi, pháp bảo, thần thông, thuật pháp, nguyên thần... tất cả các thủ đoạn cộng lại mới có thể gọi là chiến lực.

Giờ đây Vọng Thư đã hiểu, chiến lực của nàng thực sự đạt tới trình độ đỉnh tiêm Đại La.

Cho dù đơn thương độc mã đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất, nàng cũng có thể đánh một trận, thắng bại chưa biết chừng.

Nàng đã thực sự bước vào hàng ngũ những cường giả đỉnh cao nhất Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân và Dương Mi.

Chương 57

"Đã đến lúc đi tìm Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử rồi, lần này chắc sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều." Vọng Thư cười khẽ.

Tuy có chút ngạc nhiên vì phía sau không có ai truy đuổi, nhưng không có ai thì lại càng tốt.

Nàng vốn là người tùy ngộ nhi an, sẽ không nghĩ ngợi quá nhiều.

Vọng Thư động tâm niệm, kết nối với Thái Âm tinh, mở ra bản đồ vệ tinh, địa mạo của đại địa Hồng Hoang hiện ra trong mắt nàng.

"Hóa ra là ở đây, khoảng cách tới Ngũ Trang quán không còn xa nữa." Mắt nàng sáng lên, phát hiện mình vô tình lại đang thuấn di về phía tây Hồng Hoang.

Ai cũng biết Ngũ Trang quán nằm ở phía tây Hồng Hoang.

"Chờ đã..." Trong tầm mắt của Vọng Thư, nàng thấy những đốm đen nhỏ li ti, nhiều không đếm xuể, đang kéo về hướng núi Bất Chu.

Sắc mặt nàng biến đổi, phóng đại hình ảnh lên.

"Vu tộc!" Một tiếng kinh hô.

Trong lòng Vọng Thư cũng chấn kinh.

Chỉ thấy trong hình ảnh, đủ loại binh sĩ Vu tộc diện mạo kỳ dị, tay cầm đủ loại vũ khí, băng qua vô số núi non hồ nước, tiến thẳng về phía núi Bất Chu.

Bọn hắn vừa ăn thịt nướng, vừa hát chiến ca, thỉnh thoảng còn nhấp một ngụm rượu...

Hoàn toàn không giống binh sĩ đang ra trận, mà giống như những vị quan phụ mẫu đang kéo tới nhậm chức ở Nga Thành vậy.

Hoặc cũng giống như đang đi du lịch dã ngoại ở núi Bất Chu.

Trong đó không thiếu những Vu nhân mà Vọng Thư cảm thấy quen mặt, từng gặp qua một lần hoặc nói qua vài câu.

“Đại quân Vu tộc toàn quân xuất kích rồi!” Vọng Thư chấn động, nàng phát hiện trong mỗi quân trận của binh sĩ Vu tộc đều có những chiến kỳ khác nhau.

Tổng cộng có mười hai loại kiểu dáng, đại diện cho Mười hai Tổ Vu.

Ước chừng có hàng ức vạn binh sĩ Vu tộc.

Ở phía trước đại quân, nàng cũng thấy bóng dáng của Mười hai Tổ Vu.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công đều có mặt ở đó.

“Đại chiến Vu - Yêu bắt đầu rồi sao?” Đầu óc Vọng Thư có chút mộng mị.

Diễn biến cốt truyện quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng.

Nàng nhớ lần đại chiến toàn diện đầu tiên giữa Vu và Yêu lẽ ra phải xảy ra rất lâu sau buổi giảng thứ hai ở Tử Tiêu Cung mới đúng.

Nhưng giờ đây, đại chiến Vu - Yêu đã bị đẩy lên sớm hơn.

Dòng thời gian thay đổi làm nàng có chút trở tay không kịp.

Nếu tất cả dòng thời gian đều bị ảnh hưởng, thì ưu thế tiên tri tiên giác cũng không còn nữa.

Trong lòng Vọng Thư có một chút hoảng hốt. "Làm 'biến thân nữ' mà không biết kịch bản thì hỗn thế nào được đây!" “Có lẽ là vì mình...” Vọng Thư xoa cằm suy nghĩ.

Bởi vì nàng đã gây ra thương vong lớn cho Yêu tộc, nên Vu tộc đã thấy được cơ hội và lập tức hành động, đẩy sớm dòng thời gian đại chiến.

Đặt mình vào vị trí đó, nếu nàng là lãnh đạo Vu tộc, nàng cũng sẽ chọn thời cơ này để ra tay.

Đối phó với kẻ thù, không nhân lúc loạn mà đánh chết, lẽ nào lại đợi bọn hắn hồi phục sao?

"Trí giả của Vu tộc là Chúc Cửu Âm..." Vọng Thư cân nhắc, chắc chắn đây là thủ bút của Chúc Cửu Âm.

Nếu nói trong cả Vu tộc, ai để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho nàng, ngoài hai vị Tổ Vu mỹ nữ tuyệt sắc là Huyền Minh và Hậu Thổ, thì phải kể đến Chúc Cửu Âm, ngay cả Đế Giang hay Chúc Dung cũng phải xếp sau một chút.

Chúc Cửu Âm, vị Tổ Vu quái dị thích ẩn mình trong bóng tối, là Thời Gian Tổ Vu, nhưng lại giỏi về mưu kế và tinh thông bói toán.

Mỗi khi Vọng Thư nhìn vào mắt hắn, nàng luôn có cảm giác như bị rắn độc rình rập, khiến lông tơ dựng đứng.

Đúng vậy, là rắn độc.

Giỏi nhẫn nhịn, giỏi tìm kiếm cơ hội, cẩn thận và biết ngụy trang.

Một khi đã ra tay thì tàn nhẫn độc tuyệt.

Không động thì thôi, hễ động là đánh thẳng vào tử huyệt.

"Anh em Vu tộc, cảm ơn nhé, Vọng Thư ta sẽ ở Ngũ Trang quán cổ vũ cho các ngươi, cố lên!

Đánh cho chúng nó ra bã đi!" Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên, nàng ôm quyền vái về hướng núi Bất Chu.

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu tại sao Đông Hoàng Thái Nhất và

Côn Bằng lão tổ không truy sát mình.

Bởi vì đại quân Vu tộc đã xuất kích.

Bọn hắn không dám để sào huyệt trống rỗng thêm lần nữa.

Vọng Thư cũng hoàn toàn không có ý định quay lại núi Bất Chu gây chuyện.

Thứ nhất, nếu tiếp tục quậy phá, nàng sẽ ảnh hưởng sâu sắc hơn đến dòng thời gian, hiện tại Nhân tộc còn chưa xuất thế, chưa đến lúc xảy ra thiên địa lượng kiếp.

Lão gia tử Hồng Quân chắc chắn sẽ không để nàng tiếp tục làm loạn.

Thứ hai, nếu ép Yêu tộc quá mức, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn sẽ liều mạng với nàng, Đại La Kim Tiên tự bạo là cực kỳ đáng sợ.

Những kẻ rơi vào đường cùng thường không tỉnh táo và dễ có những suy nghĩ cực đoan.

Ví dụ như Cộng Công, đầu óc nóng lên một cái là húc đổ núi Bất Chu luôn.

Thật tội nghiệp cho cột sống của Bàn Cổ - núi Bất Chu quân, oan uổng quá.

Nàng sẽ không làm kẻ xui xẻo đó đâu.

"Chuồn thôi, chuồn thôi..." "Ta chỉ là kẻ đi mua nước tương, thiên địa nhân vật chính không phải ta, ta thuần túy là người qua đường...

Bye bye." Vọng Thư cười híp mắt làm thủ thế chào tạm biệt, sau đó xoay người đầy tiêu sái, đầu cũng không ngoảnh lại mà bay về hướng Ngũ Trang quán.

Còn việc giảng nghĩa khí...

Vọng Thư biểu thị, nghĩa khí là cái quái gì?

Có ăn được không?

Nàng với Vu tộc không thân, thực sự là không thân một chút nào...

Nửa ngày sau, bên ngoài Ngũ Trang quán.

Một tòa đạo quan cổ kính nằm giữa quần sơn.

Từ xa đã có thể thấy ở hậu viện đạo quan có một cây đại thụ chọc trời, lá cây xum xuê như lọng che, xanh mướt đầy sức sống.

Một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn: Cây Nhân Sâm Quả.

Vọng Thư hạ vân xuống, đi thẳng lên những bậc thang đá bên ngoài Ngũ Trang quán.

"Trấn Nguyên Tử cũng thật có tâm, kinh doanh đạo quan của mình tốt như vậy." Hỏi tại sao Vọng Thư lại nói thế?

Từ lúc rời núi Bất Chu, dọc đường đi về phía tây nàng chỉ thấy núi thẳm nước độc, vực sâu địa tuyệt.

Ngay cả những nơi linh khí tương đối sung túc cũng không quá ba chỗ.

Trong bối cảnh sau buổi giảng thứ hai ở Tử Tiêu Cung, linh khí thiên địa vốn rất dồi dào, thì tình cảnh ở đây chỉ có thể dùng từ thảm để miêu tả.

Vô cùng thảm.

Dọc đường đi, chỉ có một nơi ngoại lệ.

Đó chính là Ngũ Trang quán.

Trong phạm vi tám triệu dặm quanh Ngũ Trang quán, vẫn có những cây cổ thụ chọc trời, chim hót hoa thơm, cùng nhiều loài linh cầm quý hiếm.

Đây là chốn tiên cảnh hiếm hoi ở phía tây Hồng Hoang.

Có thể thấy mặc dù có Ma Tổ La Hầu tàn phá phương tây, Trấn Nguyên Tử vẫn giữ được vài phần nguyên khí cho nơi này.

Vì thế mới có cảnh tượng tràn đầy sinh cơ trước mắt.

"Người đến là ai?

Xin xưng danh tính." Đúng lúc này, hai đạo thanh âm trẻ tuổi vang lên.

Đệ tử của Trấn Nguyên Tử hôm nay chịu trách nhiệm gác cửa, vốn dĩ đang ngáp ngắn ngáp dài vì buồn chán.

Nhưng khi thấy một vị tiên tử hạ vân xuống.

Chương 58

Vòng eo thon, bộ ngực đầy đặn, đôi chân dài miên man...

Cung trang màu trắng, lưng đeo trường kiếm, chân trần.

Thật là một tuyệt sắc mỹ nữ.

Hai vị đạo sĩ chưa từng thấy nữ tu ở Ngũ Trang quán, trong phút chốc trừng thẳng mắt, máu mũi suýt chút nữa thì tuôn ra.

Chưa từng thấy nữ tu, lần đầu gặp đã là đỉnh cấp mỹ nữ... thật là muốn mạng người mà.

Chỉ là bọn hắn cảm thấy có chút quen mắt?

Hai đạo sĩ quan sát, máu mũi cuối cùng cũng không kìm được mà chảy ra.

Mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập... suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Không phải do họ kém cỏi, mà là vị tiên tử này mỗi cử chỉ hành động đều tràn đầy phong tình.

Tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian dường như đều tỏa sáng trên người nàng.

“.....” Một đạo sĩ dường như đã nhận ra Vọng Thư, mặt đầy kinh hãi, một tay chỉ vào nàng, mồm miệng lắp bắp không nói nên lời.

Đạo sĩ còn lại cũng nhận ra Vọng Thư, đầu óc choáng váng.

Dù sao lúc Vọng Thư hóa hình, nàng đã từng lộ diện trên Thái Âm tinh, lúc đó chúng sinh thiên địa đều đã thấy mặt nàng.

Đệ nhất mỹ nữ thiên địa, Nguyệt Chủ Vọng Thư, đã đến Ngũ Trang quán!

Hai đạo sĩ chết lặng, ngây người ra nhìn, đầu óc mơ mộng viển vông.

Chỉ mới gặp một mặt mà ngay cả việc sau khi chết sẽ chôn cùng Vọng Thư ở đâu bọn hắn cũng đã nghĩ xong rồi.

"Thanh Vân, Hoa Thành, không được vô lễ!" Một tiếng quát uy nghiêm truyền ra từ trong Ngũ Trang quán.

Hai vị đạo nhân vội vàng bước ra, phía sau là mười vị đạo sĩ khác.

Vọng Thư ngạc nhiên, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Không phải Thanh Phong Minh Nguyệt sao?

Tên này nàng chưa từng nghe qua.

Chớp mắt nàng đã hiểu.

Tương truyền Trấn Nguyên Tử có tổng cộng bốn mươi tám vị đệ tử, Thanh Phong Minh Nguyệt là hai người nhỏ tuổi nhất.

Trong dòng thời gian Tây Du, lúc đó Thanh Phong Minh Nguyệt chỉ mới tu hành hơn một ngàn năm, đúng là sẽ không xuất hiện ở dòng thời gian này.

Ở phía khác, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cùng thực hiện một lễ đạo ấp.

"Nguyệt Chủ đại giá quang lâm, tiểu quán thật bồng tất sinh huy, Trấn Nguyên Tử có lỗi vì không tiếp đón từ xa, thất lễ, thất lễ." Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói.

"Hồng Vân kiến quá Nguyệt Chủ." Hồng Vân lão tổ cũng cười hì hì hành lễ.

Nguyệt Chủ Vọng Thư vừa mới gây ra một chuyện động trời ở núi Bất Chu.

Chiến lực của nàng không hề thua kém các đỉnh tiêm Đại La.

Không thể chậm trễ được.

Hai vị Đại La đại năng đều nở nụ cười tươi rói.

Trong lòng Vọng Thư chùng xuống, tuy không khí khá hài hòa nhưng nàng có thể nhận ra sự phòng bị đằng sau những nụ cười kia.

Họ không thực sự chân thành hoan nghênh nàng.

"Làm phiền hai vị đạo hữu rồi, Vọng Thư tới đây là có việc muốn thương lượng!" Vọng Thư đáp lại bằng một lễ đạo ấp, mỉm cười nói, đi thẳng vào vấn đề.

Nàng vừa cười một cái, thiên địa dường như mất đi sắc thái, trăm hoa đua nở, tất cả các đạo sĩ phía sau Trấn Nguyên Tử đều ngẩn ngơ.

Đẹp quá đi mất.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ cũng có một khoảnh khắc thất thần, nhưng là những bậc tu hành đắc đạo, họ nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

Chỉ là trong lòng không khỏi cảm thán vẻ đẹp của Nguyệt Chủ, mị lực tỏa ra đủ để làm loạn thiên hạ.

Khoan đã, có chuyện muốn thương lượng?

Chuyện gì cơ?

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong lòng có chút thấp thỏm không yên, họ nhìn nhau một cái nhưng không biểu hiện ra ngoài.

"Vọng Thư đạo hữu, mời vào trong!" Nói đoạn, Trấn Nguyên Tử khẽ phất phất trần, ra thủ thế mời.

Vọng Thư gật đầu, đi thẳng vào trong Ngũ Trang quán.

"Muốn mạng quá!" "Đẹp thật!" "Chết mất, chết mất thôi...!"

“Trên người nàng cũng thơm quá, dù đứng xa thế này vẫn ngửi thấy mùi hương, không phải hương nồng nặc mà là hương thanh khiết dịu nhẹ, như hoa lan, như lá sen, thấm đẫm vào lòng người.” “Nguyệt Chủ Vọng Thư sao?” “Trời ạ, sao lại có vị tiên tử đẹp đến thế này?” “Chỉ cần nhìn một cái, ta thà không tu đạo nữa, nguyện quỳ gối dưới váy nàng, vì nàng mà sinh, vì nàng mà tử.” Khi Vọng Thư đi ngang qua, đám đệ tử của Trấn Nguyên Tử đều thất thần, chìm đắm trong sự mê muội, máu mũi từng giọt từng giọt tuôn rơi, khí huyết toàn thân dâng trào, thầm hô trong lòng là không chịu nổi.

Đạo tâm đã tu trì bằng cách tĩnh tụng Hoàng Đình ba ngàn năm, tọa thiền tham đạo một vạn năm, trong khoảnh khắc này hoàn toàn sụp đổ.

“Đạo hữu, các đệ tử này của ông bị làm sao vậy?

Bình thường cũng thế này à?” Vọng Thư nửa cười nửa không, tò mò hỏi Trấn Nguyên Tử.

Cảnh tượng này giống hệt như kiếp trước mỗi khi đám nam sinh thấy hoa khôi, trong lòng nàng tự nhiên đoán được vài phần.

Là sắc ma, hay là lão sắc phu (LSP)... hiểu, nàng đều hiểu cả.

May mà tu sĩ thời đại này rất coi trọng thể diện, dù có bị mỹ sắc làm mê mắt cũng không biểu hiện quá khó coi.

Vì thế trong lòng Vọng Thư cũng không phản cảm.

Đều là những gã "trai tân" ngây ngô cả mà, nàng hiểu.

Trên mặt Trấn Nguyên Tử thoáng hiện một tia ngượng ngùng.

Bất kỳ ai có một đám đệ tử "không tiền đồ" như vậy cũng sẽ cảm thấy mất mặt.

Mùa xuân đến rồi, lại là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở...

Ta nhịn!

Ta nhịn!

Ta nhịn!

Khóe miệng Trấn Nguyên Tử giật giật, chòm râu run rẩy.

“Tất cả lui xuống hết cho ta, chép phạt Hoàng Đình ba vạn lần!” Trấn Nguyên Tử phẫn nộ quát.

Được rồi, cuối cùng ông cũng không nhịn được.

Nếu Vọng Thư không nói ra, ông còn có thể giả vờ không biết.

Nhưng giờ bị nàng chỉ thẳng mặt thế này... thật là mất mặt quá.

“Để đạo hữu chê cười rồi.” Trấn Nguyên Tử nhìn Vọng Thư, trên mặt cố nặn ra một nụ cười.

Vọng Thư cười lớn: “Ha ha ha ha, không sao, không sao cả.” Sau một hồi trò chuyện, ba người tiến vào chính đường của đạo quan.

Chính điện của đạo quan cung phụng bài vị "Thiên Địa".

Đây là nơi Trấn Nguyên Tử thường ngộ đạo, giảng đạo cho đệ tử và tiếp khách.

Ba người ngồi xuống.

Vừa an tọa thì có hai vị đạo đồng bưng lên ba đĩa trái cây, trên đĩa là những quả nhân sâm mềm mại, hình dáng giống như đứa trẻ ba tuổi.

Mùi hương thanh khiết tỏa ra khiến người ta cảm thấy tràn đầy tinh thần.

Đây chính là đặc sản của Ngũ Trang quán: Nhân Sâm Quả, hay còn gọi là Thảo Hoàn Đan.

Ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại thêm ba

ngàn năm mới chín, ngắn nhất cũng phải vạn năm mới được ăn.

Mỗi lần chỉ kết được ba mươi quả, hình dáng quả giống hệt như đứa trẻ chưa đầy ba ngày tuổi, tứ chi vẹn toàn, ngũ quan đầy đủ.

Người nào có duyên ngửi một cái sẽ sống thọ ba trăm sáu mươi tuổi; ăn một quả sẽ sống bốn vạn bảy ngàn năm.

Chương 59

Ngón trỏ của Vọng Thư khẽ động.

Đồ trong truyền thuyết đây rồi, hôm nay mình cũng được nếm thử.

Nàng không có những quan niệm ngu muội đó, dù sao đây cũng chỉ là một loại trái cây tiên giới mà thôi.

Đối với tu sĩ dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên thì có tác dụng lớn, còn đối với Đại La Kim Tiên thì chỉ là một loại quả thông thường.

Ừm... có lẽ là hình dáng hơi cổ quái và tinh hoa linh khí đậm đà hơn một chút.

"Đạo hữu, Ngũ Trang quán không có gì quý giá để chiêu đãi nàng, chỉ có chút trái cây này, mời đạo hữu nếm thử cho biết." Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói.

Vọng Thư mỉm cười đáp lễ: "Đa tạ đạo hữu khoản đãi." Nói xong, nàng cầm lấy quả nhân sâm, đưa lên miệng.

Ăn đùi trước, rồi ăn thân...

Trong phút chốc, Vọng Thư có ảo giác mình đang trở thành người Quảng Châu.

Thật kỳ lạ.

Mỗi miếng cắn đều có nước tiên hương ngọt lịm bùng nổ trong miệng.

Mỹ vị vô cùng.

Chẳng mấy chốc, một quả nhân sâm đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Vọng Thư tặc lưỡi, hình như chẳng thấy cảm giác gì đặc biệt, một quả đã hết rồi.

Trong tích tắc, nàng bỗng hiểu ra cảm giác của Nhị sư huynh (Trư Bát Giới).

Muốn ăn quả thứ hai!

Gây nghiện thật!

Ở phía bên kia, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ cũng mỗi người ăn xong một quả.

"Thật là nhờ phúc của đạo hữu nha, lão huynh của ta coi nhân sâm quả như bảo vật, bình thường ngay cả nhìn cũng không cho lão đạo nhìn lấy một cái, một vạn năm mới cho lão đạo một quả, keo kiệt vô cùng.

Nay được ăn quả thứ hai trong vòng một vạn năm, lão đạo mãn nguyện lắm rồi." Hồng Vân nhướng mày, trêu chọc nói.

Vọng Thư mỉm cười không nói gì, từ khi thiên địa khai tịch tới nay đã trải qua hơn một ngàn nguyên hội, năm tháng tính bằng hàng ức vạn năm.

Dù sản lượng nhân sâm quả có ít thì số lượng Trấn Nguyên Tử tích trữ chắc chắn cũng không hề nhỏ.

Lời của Hồng Vân lão tổ nghe cho vui thôi, không nên tin là thật.

"Thường nghe nói nhân sâm quả của Ngũ Trang quán là nhất tuyệt, hôm nay cuối cùng cũng được nếm thử một lần, đa tạ đạo hữu." Vọng Thư mỉm cười cảm ơn Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cười khà khà.

Tiếp đó, sau một hồi hàn huyên, cuối cùng cũng đi vào chính đề.

"Đạo hữu, vừa rồi ở ngoài đạo quan nàng có nói có việc muốn thương lượng, rốt cuộc là chuyện gì?" Trấn Nguyên Tử hỏi.

Hồng Vân lão tổ cũng nhìn chằm chằm vào Vọng Thư.

Đây cũng là điều ông thắc mắc.

Ông đã thôi diễn trong lòng nhiều lần nhưng cũng không phát hiện ra có chuyện gì cần Thái Âm Nguyệt Chủ, đệ nhất mỹ nữ thiên địa, phải đích thân đi một chuyến.

Lẽ nào nàng muốn mời ta cùng đối phó Yêu tộc?

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ nghĩ tới đây lại thấy không khả năng.

Hiện tại đại chiến Vu - Yêu sắp nổ ra, những người hiểu thời thế đều sẽ không nhảy vào vũng nước đục này.

"Ta muốn mời hai vị gia nhập Linh tộc." Vọng Thư thản nhiên nói, sắc mặt bình tĩnh bưng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm.

Sắc mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ lập tức biến đổi, họ nhìn nhau, trong lòng vô cùng chấn kinh!

Muốn hai người chúng ta gia nhập Linh tộc!

Linh tộc, họ biết chứ, lúc Vọng Thư sáng lập Linh tộc đã gây chấn động Hồng Hoang.

Tất cả các đại năng đều nhất trí cho rằng Linh tộc có khả năng trở thành đại tộc thứ ba ngoài Vu và Yêu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đồng tình với quan điểm đó.

Tổ hợp ba người Vọng Thư, Nữ Oa, Phục Hy không hề kém cạnh so với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Họ đều có Tiên Thiên Chí Bảo, lại có một lượng lớn người ủng hộ, về công đức, khí vận, mệnh cách đều không hề kém, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Dù sao Nữ Oa cũng chiếm giữ một tòa thần sơn màu tím ở Tử Tiêu Cung, còn Vọng Thư cũng được Đạo Tổ đích thân khen ngợi.

Tương lai của Linh tộc vô cùng rộng mở.

"Nhưng nếu gia nhập Linh tộc..." Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ nhìn nhau, đều thấy được sự do dự trong lòng đối phương.

Vọng Thư nhìn thấy vẻ do dự trên khuôn mặt của hai người, trong lòng đã hiểu rõ.

Tâm tư của Đại La Kim Tiên sâu như biển, họ sẽ không dễ dàng bộc lộ hoạt động tâm lý thực sự.

Thái độ này thực ra là một kiểu từ chối biến tướng.

Thôi xong, chuyến đi tới Ngũ Trang quán này coi như công cốc.

Nhưng trong lòng nàng cũng không giận.

Trong bốn người nàng cân nhắc đầu tiên, Phục Hy và Nữ Oa đã gia nhập rồi, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ có hay không cũng không quá quan trọng.

"Lời hay khó khuyên được quỷ muốn chết, có cơ hội mà không biết nắm bắt." Vọng Thư nhìn Hồng Vân lão tổ, thầm than trong lòng một tiếng.

Tính cách quyết định vận mệnh.

Trong tính cách của Hồng Vân lão tổ thiếu đi sự dũng cảm quyết đoán, gặp chuyện thường do dự không quyết.

Người như vậy sẽ là một "lão hảo nhân" không đắc tội ai, nhưng đó cũng là điểm yếu chết người.

Về phương diện này, Trấn Nguyên Tử tốt hơn, ít nhất là ông nhìn rõ sự việc, biết lúc nào nên làm, lúc nào nên buông, gặp rủi ro sẽ biết cách bảo vệ mình.

Kể cả việc sau này khi Tây Phương giáo hưng thịnh, ông chọn kết bái với Đại sư huynh (Tôn Ngộ Không), cúi đầu trước Phật môn cũng

là để bảo vệ mình.

Nhưng thực tế đó cũng là điểm yếu lớn nhất.

Hồng Hoang thực chất là một thời đại tranh đoan, rụt rè sợ hãi không dám xông pha thì chỉ có thể lạc hậu.

Một bước chậm là ngàn bước chậm.

Kẻ mạnh ngày càng mạnh, kẻ yếu thì dậm chân tại chỗ.

Người làm tốt nhất phương diện này thực ra là Chuẩn Đề thánh nhân, để làm lớn mạnh Tây Phương giáo, dù là bậc thánh nhân tôn quý ông ta vẫn dùng đủ mọi thủ đoạn không mấy quang minh chính đại.

Một Tiệt giáo to lớn như vậy mà bị ông ta tính kế đến mức chỉ còn lại vài mống đệ tử.

Ở vị trí thánh vị, tính cách dám làm dám chịu của Chuẩn Đề được thể hiện vô cùng sắc nét.

Dù là Đại La tôn quý nhưng vẫn có thể dày mặt đi kể khổ.

Vọng Thư đến giờ cũng khó có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, nhưng không sao, nàng nghĩ nếu gặp phải, chắc mình cũng làm được thôi.

Sĩ diện hảo rốt cuộc không bằng thực tế đạt được lợi ích.

Sự khác biệt là ở đó.

Vọng Thư thở dài trong lòng, nàng vốn định dùng một số đạo lý gay gắt để thức tỉnh họ, bảo họ đừng tự trói buộc mình, phải luôn tiến về phía trước dù phía trước không còn đường.

Đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử lên tiếng.

Ông cùng Hồng Vân lão tổ cùng đứng dậy, hành một lễ đạo ấp.

"Đạo hữu, thực sự xin lỗi, ta và Hồng Vân vốn đã quen với cuộc

sống nhàn vân dã hạc, Ngũ Trang quán còn có đệ tử cần giáo đạo, không tiện đi xa...

Vì thế không thể gia nhập Linh tộc.” Ông vừa nói vừa quan sát sắc mặt Vọng Thư.

Nghe đồn vị tiên tử này tính tình không được tốt lắm, lại còn rất hẹp hòi.

Yêu tộc chọc vào nàng nên mới có thảm trạng như ngày hôm nay.

Hy vọng nàng đừng ghi thù.

Bị Vọng Thư nhắm vào tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó chịu, ngày tháng chắc chắn sẽ cực kỳ gian nan.

Trong khoảnh khắc đó, cả Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ đều có chút thắc thỏm.

Vọng Thư gật đầu, cũng đứng dậy đáp lễ.

Chương 60

“Cũng được, nếu hai vị đạo huynh không muốn gia nhập Linh tộc, Vọng Thư cũng không cưỡng cầu.” “Ngày sau nếu gặp phải nguy cơ sinh tử, lời mời hôm nay của Vọng Thư vẫn còn hiệu lực.

Cánh cửa Linh tộc luôn rộng mở chào đón hai vị.” “Như vậy, Vọng Thư cáo từ.” Nói xong, Vọng Thư bước ra ngoài Ngũ Trang quán.

“Đạo hữu, để chúng ta tiễn nàng một đoạn.” Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cùng đuổi theo.

Nhưng trong lòng họ lại đầy thắc mắc vì câu nói của Vọng Thư.

Nghe giọng điệu của nàng, dường như tương lai họ sẽ có kiếp nạn sinh tử?

Có thể sao!

Sau khi chấn kinh, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đều không mấy để tâm.

Với tâm tính của họ, không đời nào họ lại can dự vào những cuộc tranh đấu lớn.

Tự nhiên sẽ không có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, bước nhanh ra ngoài Ngũ Trang quán, sau khi chào tạm biệt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lần nữa, nàng hạ vân bay đi.

“Ngũ Trang quán này đi một chuyến thật tẻ nhạt.” “Thôi kệ, tùy vào cơ duyên vậy.” Cảm giác bị người khác từ chối đúng là không dễ chịu chút nào.

Trong kế hoạch ban đầu, nàng đã định mưu tính cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ một phen.

Ví dụ như việc xử lý Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Vân lão tổ đạt được.

Nếu họ gia nhập Linh tộc, sau này Linh tộc chắc chắn sẽ giúp bảo vệ Hồng Mông Tử Khí, không đến nỗi phải thân tử đạo tiêu, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng giờ nhìn lại, đúng là một tấm chân tình uổng phí.

Sở dĩ nàng để lại một tia cơ hội cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ là vì thấy nhân phẩm của cả hai đều không tệ.

Loại nhân phẩm này không hề dễ tìm trong Hồng Hoang.

Thật đáng tiếc, họ lại từ chối.

Hàng loạt suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng.

"Câu nói đó quả không sai, lời hay khó khuyên được quỷ muốn chết." Vọng Thư cười khẽ một tiếng, sau đó hoàn toàn quẳng hai người họ ra sau đầu.

"Không sao, có Nữ Oa và Phục Hy là đủ rồi, đi về phía nam thôi.

Chuyện của Linh tộc cũng nên bắt đầu rồi." "Hay là đi núi Bất Chu xem một bộ phim bom tấn Hollywood nhỉ?

Mà thôi, dùng Thái Âm tinh xem cũng vậy." "Chuồn thôi, chuồn thôi." Vọng Thư phân vân một chút rồi hóa thành một đạo kim quang rực rỡ, bay về hướng nam Hồng Hoang.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất có ở đây, chắc chắn sẽ phải há hốc mồm kinh ngạc.

Bởi vì Vọng Thư đang sử dụng chính là Kim Ô Hóa Hồng Thuật.

Khoảnh khắc Đế Tuấn sử dụng thuật này để đến Thiên đình Yêu tộc ở núi Bất Chu đã bị Vọng Thư học lén được.

Miền nam Hồng Hoang là một khái niệm địa lý vô cùng, vô cùng rộng lớn.

Toàn bộ khu vực này có quy mô cực lớn.

Gần vị trí núi Bất Chu là một đại bình nguyên rộng hàng ức vạn vạn năm ánh sáng, có vô số sinh linh sinh sống tại đó.

Sau vùng bình nguyên là những dãy núi và rừng rậm bạt ngàn không biết quy mô cụ thể ra sao.

Sau đó mới tới bờ Biển Nam.

Tận cùng của bờ biển phương nam là Núi Lửa Bất Diệt, tương truyền Viễn Cổ Đại Thần Tổ Phượng đang trấn thủ ở đó.

Núi Lửa Bất Diệt cùng với Quy Khư ở Đông Hải, Bắc Minh ở Bắc Hải, Đại Hoang ở Tây Hải được liệt vào tứ đại tuyệt địa.

Bên trong chứa đựng những bí mật lớn, cũng có những nỗi kinh hoàng cực độ.

Vọng Thư lúc này đang ở núi Chiêu Dao.

Một trong mười ngọn núi lớn ở miền nam Hồng Hoang, nằm giữa những dãy núi nhấp nhô vô tận.

Nàng sơ bộ chọn nơi này làm nơi cư ngụ cho Linh tộc.

Chỗ này cách nơi của Nữ Oa và Phục Hy có vẻ chỉ hơi xa một chút thôi.

Tốc độ của Vọng Thư cực nhanh, nàng luân phiên sử dụng Kim Ô Hóa Hồng Thuật và không gian thuấn di, tuy xuất phát sau Nữ Oa và Phục Hy nhưng lại đến trước.

Sẵn lúc rảnh rỗi, nàng cũng hưởng thụ sự thanh nhàn, trực tiếp điều động Thái Âm tinh để quan sát đại chiến Vu - Yêu.

Lúc này dưới chân núi Bất Chu, Vu tộc và Yêu tộc đang đánh nhau loạn xạ.

Hàng ức vạn Yêu tộc và Vu tộc mở ra chế độ đại loạn đấu.

Vu binh đối đầu Yêu binh, Vu tướng đối đầu Yêu tướng, các Yêu thánh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng lão tổ quyết chiến với Mười hai Tổ Vu.

Họ chia cặp tử chiến, đánh đến mức trời nghiêng đất lệch, không gian tan vỡ.

Bảo quang, tiên quang, thần thông, thuật pháp đều hiện rõ trong cuộc đại chiến.

Có những cự thú viễn cổ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Cũng có những Vu nhân cao lớn chém bay đầu Yêu tướng.

Vô số tinh tú rơi xuống đại địa, tạo thành những hố sâu không thấy đáy.

Lại có ngọn lửa ngút trời và sóng nước cuồn cuộn, đúng là cảnh tượng băng hỏa cửu trọng thiên.

Có Tổ Vu vung tay đánh xuyên hàng ức vạn năm ánh sáng, đập nát thiên địa.

Cũng có Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung kịch chiến với sáu vị Tổ Vu.

Phim bom tấn Hollywood còn chẳng bằng một phần vạn của cảnh tượng này.

Vọng Thư thầm hô đúng là mở rộng tầm mắt.

Nàng cứ ngỡ đại náo Thiên đình Yêu tộc đã là cảnh tượng hoành tráng lắm rồi.

Nhưng khi xem đại chiến Vu - Yêu, nàng mới thấy đúng là "tiểu vu gặp đại vu".

Mỗi phút mỗi giây trôi qua đều có vô số Vu tộc và Yêu tộc bỏ mạng nơi sa trường, thân tử đạo tiêu.

Cả hai bên đều đã giết đến đỏ mắt, đại địa biến thành biển máu, giữa thiên địa giăng đầy sát cơ và sắc huyết mịt mù.

“Đúng rồi, Chúc Dung giỏi lắm, đánh đi!

Đánh chết cái thằng cháu rùa đó đi!

Dám ba lần bảy lượt hại ta.” “Ây da, Cộng Công không ngốc đâu, chiến đấu trực diện làm gì, thâu tập đi, thâu tập ấy!

Trong tay Đế Tuấn có một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, cho hắn một đòn thật đau vào.” “Khâm Nguyên chết rồi à?

Huyền Minh tiểu tỷ tỷ giỏi lắm, tiếp tục phát huy nhé.” “Tê...

Hậu Thổ đại tỷ, ra tay tàn nhẫn thêm chút nữa đi, cam đoan một chữ thôi: Xong đời luôn.” “Còn ai kia nữa...

Chúc Cửu Âm, đang nhìn cái gì thế?

Dùng độc sao?

Không hổ danh, Vọng Thư ta nguyện gọi ông là mạnh nhất, giỏi lắm!” “Cú Mang cẩn thận, Cửu Anh lén tấn công kìa.” “Cái gã Cửu Anh này âm hiểm vậy sao?

Lúc ở Thiên đình Yêu tộc không thấy biểu hiện gì cả, biết thế đã thịt hắn sớm cho rồi.” Trên đỉnh núi Chiêu Dao, Vọng Thư trực tiếp hóa thân thành một cổ động viên cuồng nhiệt, vẻ mặt phấn khích xem trực tiếp hiện trường đại chiến Vu - Yêu.

Nàng hò hét ầm ĩ, chẳng còn chút hình tượng tiên tử nào cả.

Hiện tại trong tay nàng chỉ thiếu một nắm hạt dưa thơm phức nữa thôi... nếu có thì đúng là viên mãn.

Hành vi này của nàng làm các sinh linh gần núi Chiêu Dao sợ đến mức đồng tử co rụt, vô cùng kinh hãi, lũ lượt kéo nhau bỏ chạy.

Vào lúc này, cũng có những đại năng thiên địa khác đang quan tâm đến trận chiến này.

Đại chiến Vu - Yêu là một sự kiện trọng đại thực sự của Hồng Hoang.

Nói nó ảnh hưởng đến tiến trình của thiên địa cũng không hề sai.

"Yêu tộc lợi hại thật, bị Vọng Thư tàn phá một trận như vậy mà vẫn trụ vững trước cuộc tấn công của Vu tộc." "Lời này sai rồi, vốn dĩ số lượng Đại La của hai tộc cơ bản là tương đương, nhưng giờ vì Vọng Thư, Yêu tộc đã mất đi bốn vị Đại La Kim Tiên, còn Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên thì càng không đếm xuể.

Trong thời gian ngắn Yêu tộc có thể chống đỡ được, nhưng nếu chiến đấu bước vào giai đoạn kéo dài, Yêu tộc chắc chắn sẽ bại." "Nhìn xem, ác quả xuất hiện rồi kìa, thấy những đại vu của Vu tộc không?

Cao thủ Yêu tộc thiếu hụt, không có ai ra ngăn cản, đám Yêu tộc cấp thấp đang bị các đại vu tàn sát vô số kìa." "Thật vậy!" "Yêu tộc chọc vào Vọng Thư đúng là xui xẻo tám đời.

Lần này Vu tộc vớ bẫm rồi, tuy cũng sẽ có tổn thất nhất định nhưng khả năng cao Yêu tộc sẽ bị diệt tộc." "Chậc chậc chậc...

Chương 61

Vọng Thư đúng là người bạn tốt của Vu tộc, sự viện trợ này thật là thần sầu.

Tuy không có mặt trên chiến trường nhưng nàng lại luôn ảnh hưởng đến trận đại chiến này." "Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng gặp nguy hiểm.

Đế Tuấn thiếu mất Lạc Thư, tuy một mình có thể đấu với ba vị Tổ Vu nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, đã lộ rõ vẻ suy tàn, cái chết không còn xa nữa." "Đế Tuấn mà chết thì Thái Nhất dù có chí bảo cũng chẳng sống được bao lâu." "Mấy chục nguyên hội trôi qua rồi, cuộc tranh giành Vu - Yêu rốt cuộc cũng sắp có kết cục rồi sao?" Vô số đại năng trong thiên địa bàn tán xôn xao, đều mang tâm thái xem kịch, trong đó không thiếu những kẻ mong muốn cả hai tộc Vu và Yêu đều chết sạch sành sanh.

Vọng Thư khẽ nhướn mày, nàng không có suy nghĩ gì, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Trận chiến này Yêu tộc sẽ không diệt vong, và Vu tộc cũng sẽ không thắng lớn.

Kết cục cuối cùng chỉ có một: Yêu tộc và Vu tộc mỗi bên đều rút lui về nơi của mình.

Bởi vì trên chín tầng trời kia đang có một vị đại lão thực sự tọa trấn: Đạo Tổ Hồng Quân.

Trước khi lượng kiếp hình thành triệt để, ông ta sẽ không để cuộc đại chiến Vu - Yêu này có kết cục sớm như vậy.

Hiện tại chưa phải lúc hai tộc Vu - Yêu rút khỏi vũ đài thiên địa.

Đột nhiên, mọi thứ xung quanh núi Bất Chu đều dừng lại.

Không gian, thời gian, tất cả thần thông, thuật pháp, các đòn tấn công đều dừng lại trong tích tắc.

Giống hệt như cảnh tượng lúc Hồng Quân xuất hiện bên ngoài Thái Âm tinh ngày trước.

Hồng Quân tới rồi!

Vọng Thư trong lòng minh ngộ.

Chỉ thấy một đạo nhân diện mạo từ thiện đột nhiên xuất hiện giữa chiến trường núi Bất Chu.

Ông ta thong thả bước đi trên chiến trường.

Toàn thân tỏa ra tiên quang vô tận.

Thân hình không lớn nhưng lại trấn áp được cả hai bên Vu - Yêu trên toàn chiến trường.

Giữa những cái phẩy tay, mọi đòn tấn công đều tan biến vào hư không.

"Các ngươi dừng tay đi!

Chuyện này đã có thiên định, từ nay về sau Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất, chớ có tiếp tục tàn sát lẫn nhau." Hồng Quân thần sắc bình tĩnh nói xong, cũng chẳng thèm quan tâm hai bên Vu - Yêu phản ứng ra sao, phẩy tay một cái, tất cả các Đại La Kim Tiên đều bị tống về nơi họ nên ở.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng lão tổ và năm vị Yêu thánh đã trở về Thiên đình Yêu tộc.

Mười hai Tổ Vu trở về Bàn Cổ Điện.

Hàng ức vạn Yêu tộc và Vu tộc còn lại trên mặt đất cũng biến mất

trong nháy mắt.

Hồng Quân cũng không dừng lại, ông ta nhìn về phía Thái Âm tinh đang ẩn hiện trên bầu trời một cái, rồi quay trở về Tử Tiêu Cung.

Chỉ một lần ra tay mà tất cả các đại năng trong thiên địa đều bị trấn áp.

Bao gồm cả Vọng Thư.

Hai tộc Vu - Yêu cũng đã bình tĩnh lại.

"Đúng là một tồn tại siêu cấp cường hãn." Vọng Thư sờ sờ chiếc mũi dọc dừa.

Sự thong dong của Hồng Quân khi ra tay khiến nàng vừa hâm mộ vừa sợ hãi.

Vị đại lão này đã đạt đến cảnh giới khủng khiếp nào đó trên đại đạo rồi.

Các Đại La Kim Tiên của Yêu tộc hay Mười hai Tổ Vu trong tay ông ta thực sự chẳng khác gì lũ kiến cỏ.

Phẩy tay một cái là ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình đi.

Một đám Đại La Kim Tiên, những nhân vật đỉnh cao thực sự của Hồng Hoang, kết quả là bị quẳng thẳng về quê nhà.

Nàng ở trong tay ông ta chắc cũng không khác là bao.

Vọng Thư cười khổ một tiếng.

Nàng cũng không sợ Hồng Quân phát hiện việc mình dùng Thái Âm tinh làm vệ tinh để giám sát bí mật Hồng Hoang.

Có lẽ trong mắt vị đại lão đó, tất cả chỉ là những trò vặt vãnh mà thôi.

"Yêu quản trời, Vu quản đất, kết cục của cuộc đại chiến Vu - Yêu

lần thứ hai đã bị đẩy lên sớm hơn.” Vọng Thư thầm nghĩ, nàng phát hiện hiệu ứng bươm bướm của mình chỉ làm thay đổi một chút dòng thời gian mà thôi.

“Chắc cũng không ảnh hưởng gì lớn đâu, dù sao Vu - Yêu cuối cùng cũng sẽ có một trận quyết chiến.” Đại thế không thể đổi, tiểu thế có thể đổi.

Đó là thiên đạo trong mắt Hồng Quân.

Đây cũng là một trong những lý do Vọng Thư dám quậy phá, chỉ cần không chạm đến căn bản vận hành của thiên đạo, Hồng Quân sẽ không dễ dàng ra tay.

“Chờ đã...

Đội quân Yêu tộc mà Thái Nhất chuẩn bị để phục kích ta đâu rồi?

Hình như nó không xuất hiện trong cuộc đại chiến vừa rồi.” “Đó có thể là tinh nhuệ của Yêu tộc đấy.” Vọng Thư nhớ lại đội quân mặc tiên y hồng giáp mai phục lúc trước.

Có thể được Thái Nhất mang ra để phục kích thì chắc chắn là tinh nhuệ của tinh nhuệ trong Yêu tộc, nhưng trong đại chiến lại không thấy tăm hơi.

Có vấn đề ở đây!

Vọng Thư lập tức đưa ra kết luận, không hề dừng lại, nàng trực tiếp kết nối với Thái Âm tinh để thăm dò đại địa Hồng Hoang, cuối cùng cũng tìm thấy họ ở một dãy núi phía bắc Hồng Hoang.

Lúc này họ đang điều khiển những con thuyền vàng khổng lồ bay trên trời, vội vã tiến về phía núi Bất Chu.

Vị trí hiện tại của họ cách Vu bộ của Huyền Minh không xa.

“Chậc chậc chậc, thông minh đấy, định đi đánh lén nhà của Vu

tộc, phá hủy thủy tinh đây mà." "Lợi hại, lợi hại thật...

Chiến lược này là thủ bút của ai, Thái Nhất hay Côn Bằng đây?" "Toàn là những lão già chơi bẩn cả." Đôi mắt đẹp của Vọng Thư lưu chuyển, miệng không ngớt lời tán thưởng.

Thật không ngờ Yêu tộc lại có thể bày ra quân cờ này.

Phái một đội tinh nhuệ Yêu quân đi về phía bắc trước, sau đó đánh thẳng vào lão gia của Vu tộc.

Sau khi đại quân Vu tộc toàn quân xuất kích, trong các Vu bộ chỉ còn lại một bộ phận nhỏ các Chiến Vu lưu thủ, cùng một đám người già và trẻ nhỏ.

Nếu thực sự bị đội Yêu quân này giết tới, các đại Vu bộ chắc chắn sẽ máu chảy thành sông, tử thương thảm trọng.

Vu tộc dù có thắng trận này thì cũng là thảm thắng.

Chỉ là Yêu tộc không ngờ Đạo nhân Hồng Quân lại xuất hiện, nên quân cờ này đã trở thành phế cờ.

Những người già trẻ của Vu tộc cũng nhờ đó mà thoát được một kiếp.

"Lợi hại, lần sau đối đầu với Yêu tộc phải cẩn thận một chút, kẻo lại lật thuyền trong mương." "Khi gặp Vu tộc, cũng thuận tiện nhắc nhở họ một tiếng." Vọng Thư cười khẽ, thu lại sự khinh thị đối với Yêu tộc.

Nàng thừa nhận, vì liên tiếp tính kế thành công với Yêu tộc nên nàng có chút tự mãn.

Nhưng sự kiện này đã thức tỉnh nàng một lần nữa.

Yêu tộc không hề yếu cũng không hề ngốc, lần tới đối đầu nhất định phải cẩn thận là trên hết, dốc toàn lực ứng phó.

Trong lúc Vọng Thư đang suy nghĩ mông lung, hai đạo lưu quang lướt qua chân trời, hạ xuống núi Chiêu Dao.

Nữ Oa và Phục Hy đã tới nơi.

"Hy ca, Oa tỷ, cuối cùng hai người cũng tới rồi, muội đợi hơi lâu rồi đấy." Vọng Thư cười híp mắt trêu chọc.

Hy ca?

Oa tỷ?

Lại là những cách xưng hô quái quỷ gì thế này.

Phục Hy và Nữ Oa lắc lắc đầu, họ đã quá quen với việc Nguyệt Chủ thỉnh thoảng lại thốt ra vài từ ngữ mới mẻ, chẳng có gì lạ nữa.

"Muội muội tinh thông Không Gian Pháp Tắc, đi đâu cũng nhanh, thật khiến ta ngưỡng mộ quá.

Sau này chúng ta đều là người một nhà rồi, Không Gian Pháp Tắc đó muội đừng có giấu nghề nhé." Nữ Oa mỉm cười nói.

Phục Hy cũng gật gật đầu.

Ông thực sự ngưỡng mộ thủ đoạn Không Gian Pháp Tắc của Vọng Thư, lúc trước vừa đại chiến với Yêu tộc trên đỉnh núi Bất Chu mà quay đi quay lại nàng đã đến núi Chiêu Dao trước cả hai người.

Nhìn bộ dạng này chắc nàng đã đợi ở núi Chiêu Dao khá lâu rồi.

Thủ đoạn dịch chuyển khủng khiếp như vậy, dù dùng để chạy trốn hay chiến đấu đều có diệu dụng vô cùng, đúng là vô thượng đại thần thông.

Không phải vị Đại La Kim Tiên nào cũng có thể lĩnh ngộ được Không Gian Pháp Tắc hay Thời Gian Pháp Tắc.

Hai loại pháp tắc này có thể coi là khó nhất trong ba ngàn đại đạo

pháp tắc, ngang hàng với Luân Hồi Pháp Tắc, Vận Mệnh Pháp Tắc...

Chương 62

Đây đều là những pháp tắc cấp cao khó nhất, chỉ cần lĩnh ngộ được một loại cũng đủ để tăng mạnh chiến lực.

Sự nghịch thiên của Vọng Thư nằm ở chỗ nàng dường như đã lĩnh ngộ được cả ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Đặc biệt là tạo nghệ trên Không Gian Pháp Tắc vô cùng cao.

Điểm này có thể thấy qua việc nàng đại náo Thiên đình Yêu tộc, khiến các Yêu thánh và hàng ức vạn Yêu tộc đều không làm gì được.

Hơn nữa, trên Thời Gian Pháp Tắc nàng cũng không kém, những nghịch thiên thần thông như Thời Gian Đình Trệ, Thời Gian Trì Hoãn đều đã từng được nàng sử dụng.

Thực lực này khiến cả Phục Hy và Nữ Oa đều vừa ngưỡng mộ vừa chấn động.

Việc họ đồng ý gia nhập Linh tộc, không hẳn là không có ý định thỉnh giáo sâu hơn về việc lĩnh ngộ pháp tắc từ Vọng Thư.

Trong Tử Tiêu Cung, ngoại trừ Hồng Quân và một Lão Tử thâm bất khả trắc, có lẽ chỉ có Vọng Thư là người đi xa nhất trên đại đạo ba ngàn pháp tắc.

Có người dẫn đường phía trước sẽ nhanh hơn tự mình mày mò rất nhiều lần.

Nghe Nữ Oa nói vậy, Vọng Thư mỉm cười.

Sự lĩnh ngộ và kiến thức của Nữ Oa về Không Gian Pháp Tắc thực ra không hề kém cạnh.

Chỉ có thể là về thủ đoạn không gian thuấn di thì hơi kém một chút

thôi.

"Oa tỷ đừng khen muội nữa, chẳng qua là muội chạy trốn nhanh hơn một chút thôi, không đáng nhắc tới đâu." "Đại đạo vô biên, sau này mong Phục Hy đại ca và Nữ Oa tỷ tỷ giúp đỡ Vọng Thư nhiều hơn." "Hiện tại, muội sẽ dựng khung cho Linh tộc trước." Vọng Thư nhu giọng nói.

Phục Hy và Nữ Oa cùng gật đầu.

Đây mới là việc chính.

Tiếp đó, ba người cùng nhau bàn bạc.

Đầu tiên, xác định núi Chiêu Dao làm đại bản doanh của Linh tộc, sau này sẽ xây dựng Linh tộc Hoàng Thành tại đây.

Nơi này vật sản phong phú, linh khí dồi dào, nằm ở phía đông bắc dãy núi miền nam Hồng Hoang, cách Biển Nam không xa, cũng gần với vùng bình nguyên phía nam.

Vừa có thể hướng về phía nam để khai thác tài nguyên Biển Nam, vừa có thể giúp các sinh linh trên bình nguyên nhanh chóng đến được núi Chiêu Dao.

Thứ hai, xác định vương hiệu cho Phục Hy và Nữ Oa: Phục Hy xưng là Linh tộc Hy Hoàng, Nữ Oa xưng là Linh tộc Oa Hoàng.

Cuối cùng, dựa theo quy hoạch của Vọng Thư, lấy mười ngọn núi miền nam làm căn cứ, xây dựng mười tòa thành trì cho Linh tộc cư ngụ.

Coi như trực tiếp nhảy vọt từ thời đại bộ lạc sang thời đại thành bang.

Mặc dù lúc này Linh tộc ngay cả một tiểu binh cũng chưa có, nhưng cũng không cần vội vã.

Sau khi bàn bạc xong, Vọng Thư gọi Khôn Hoa Thần Kiếm ra, hướng về thiên địa tuyên cáo: "Ta, Vọng Thư." "Ta, Nữ Oa." "Ta, Phục Hy." "Hôm nay tại núi Chiêu Dao phương nam, khai sáng Linh tộc, những ai có duyên đều có thể gia nhập." Ba đạo thanh âm vang dội bên tai chúng sinh thiên địa.

Tuyên cáo về việc chính thức thành lập một chủng tộc lớn có tính bao dung cực cao.

Vô số đại năng thiên địa vừa mới thoát ra khỏi sự chấn hãi khi Hồng Quân ra tay, giờ lại nghe thấy lời tuyên cáo đầy kinh tâm động phách này, từng người một đều hướng tầm mắt về phía nam Hồng Hoang.

Nơi đó trước đây vốn không có cảm giác hiện hữu, giờ đây vì có thêm ba vị đỉnh tiêm Đại La mà trở nên vô cùng nổi bật.

Đại tộc thứ ba của Hồng Hoang sắp xuất hiện sao?

Chưa đợi họ kịp suy nghĩ, khoảnh khắc tiếp theo, lại có một đạo thanh âm vang lên, lần này không phải tiếng của ba người mà chỉ là một đạo thanh âm thanh lãnh, ẩn chứa khí lạnh: "Lấy danh hiệu Nguyệt Hoàng của Linh tộc ta mà chiêu cáo sinh linh thiên địa, bất kỳ tồn tại nào cũng không được ngăn cản, sát lục, tù cấm hay hạn chế những sinh linh đang hướng về núi Chiêu Dao, nếu có hành vi đó, tất sẽ có thủ đoạn lôi đình giáng xuống." Những lời này đầy sát khí đằng đằng.

Vô số đại năng đều biết, lời này nhắm thẳng vào Yêu tộc, và cũng nhắm vào những sinh linh không biết trời cao đất dày.

Vọng Thư đang hộ giá hộ hàng cho những sinh linh sẽ gia nhập Linh tộc.

Cuối cùng, một ngày bận rộn nhất trong lịch sử Hồng Hoang cũng

bước vào màn đêm.

Ánh sáng của Thái Âm tinh tỏa ra rực rỡ, trên chín tầng trời, một cột sáng nguyệt hoa rạng rỡ từ Thái Âm tinh chiếu thẳng xuống núi Chiêu Dao, soi sáng cả bầu trời đêm.

Vọng Thư đang chỉ đường cho những sinh linh muốn đến núi Chiêu Dao.

Những sinh linh đã có ý định gia nhập từ trước bắt đầu cất bước đi.

Chỉ là thiên địa rộng lớn vô biên, khi họ thực sự đến được núi Chiêu Dao, không biết là bao giờ...

Ở lưng chừng núi Chiêu Dao, Nữ Oa động tâm niệm, một ngôi nhà nhỏ nông thôn từ trong tay bay ra, hạ xuống lưng núi, trong chớp mắt khôi phục lại kích thước ban đầu.

"Muội muội hãy chọn một căn phòng đi, tạm thời cứ ở lại đây đã." Nữ Oa mời mọc.

Trong tiểu viện có sáu gian phòng, nàng và Phục Hy mỗi người cũng chỉ ở một gian, vẫn còn phòng trống.

"Được thôi." Vọng Thư mỉm cười, cung kính không bằng tuân mệnh.

Đêm xuống, Phục Hy và Nữ Oa đều bắt đầu tu luyện, chỉ có Vọng Thư đứng lặng trong viện, ngước nhìn bầu trời đầy sao, khẽ nhíu mày.

"Mặc dù mình đã cảnh cáo một số người không được làm hại các sinh linh đang đến núi Chiêu Dao, nhưng... khó tránh khỏi có vài gã muốn chết coi lời nói của mình như gió thoảng qua tai." "Mình cần một thủ hạ giúp mình xử lý những việc vặt này, nếu có kẻ nào dám làm loạn thì để người đó đi xử lý, như vậy mình cũng có thể rảnh

tay.” “Kế Mông, Quỷ Xa... không, không được, tuy có thể khống chế chân linh, bắt bọn hắn làm việc cho mình, nhưng Phong Ma Bảng lúc này không thể bại lộ, một khi lộ ra, mình sẽ trở thành kẻ thù của tất cả các đại năng, món đại sát khí này quá đáng sợ.

Trừ phi mình đạt được tu vi tương đương Hồng Quân.” “Đợi đã... hình như mình đã bỏ quên mất một người, chắc là có thể đấy.” Vọng Thư lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu ra, dưới ánh trăng, sắc mặt nàng có chút đỏ lên vì ngượng ngùng.

Đúng là đồ "gái thẳng" thép mà, lại đi bỏ quên một vị đại yêu thánh mỹ nữ tuyệt sắc suốt hơn ba ngàn năm qua.

Yêu thánh Thương Dương.

Một trong mười vị Yêu thánh của Yêu tộc.

Đi cùng Anh Chiêu trước đây để tiêu diệt Vọng Thư, nhưng lại bị nàng dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu thu mất, từ đầu đến cuối ngay cả một câu thoại cũng không kịp để lại.

Xét về đất diễn, nàng là người ít nhất trong mười vị Yêu thánh.

Xét về tình cảnh, chắc cũng là người thảm nhất.

Vọng Thư hiểu rõ bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu là cái dạng gì, vì có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận nên quanh năm cát vàng mịt mù, ngay cả một giọt nước cũng không có.

Đại La Kim Tiên vào đó đúng là rơi vào tình cảnh cầu sống không được, cầu chết không xong.

Nếu Thương Dương không phải là Đại La Kim Tiên thì Vọng Thư cũng không chắc là nàng còn sống hay không...

Bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Một nữ tử tuyệt sắc đứng lặng trên nền cát vàng.

Xung quanh nàng tỏa ra một hộ tráo màu hỏa hồng để che chắn phong sa.

Chỉ là sau mấy ngàn năm, hộ tráo đó đã ảm đạm vô quang, đang ở bên bờ vực tan vỡ.

Thương Dương có chút tuyệt vọng rồi.

Linh khí bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu vô cùng ít ỏi, pháp lực của nàng không được bổ sung, đã cạn kiệt đến mức khô héo.

Đáng sợ hơn, Vĩnh Hằng Quốc Độ khai mở trong chiếc trâm cài tóc bằng thanh ngọc vì không hấp thu được linh khí cũng đang trên bờ vực sụp đổ.

Một khi Vĩnh Hằng Quốc Độ tan vỡ, dù là Đại La Kim Tiên, căn cơ của nàng cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới tu luyện lại được.

"Cho nên, cái gã đã bắt mình - Nguyệt Chủ Vọng Thư, thực sự đã quên mình rồi sao?" "Yêu Hoàng bệ hạ cũng quên mình luôn rồi?" "Đông Hoàng Thái Nhất cũng quên mình luôn sao?" "Ngay cả đám Yêu thánh đó cũng quên mình luôn rồi..." Tất cả mọi người đều đã quên mình rồi sao...

Thương Dương lẩm bẩm một mình.

Nếu như hai ngàn năm trước, Thương Dương vẫn còn ôm một tia hy vọng, mong có người sẽ đến cứu mình ra.

Thì bây giờ ngay cả một chút hy vọng cũng chẳng còn, nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

Chỉ có cát vàng làm bạn.

Tuy Đại La Kim Tiên sẽ không chết, nhưng loại dày vò phi nhân tính này thực sự khiến người ta phát điên.

Không có linh khí, không thể tu luyện.

Mỗi ngày chỉ có sự tịch mịch và cô đơn.

Cảnh sắc ngàn vạn năm như một.

Nàng cũng từng nghĩ đến việc tự bạo... nhưng khó khăn lắm mới tu luyện được đến cảnh giới này, nàng cảm thấy không cam tâm.

Chìm vào giấc ngủ sâu nơi vĩnh kiếp còn đáng sợ hơn cả ở giữa đám cát vàng này.

Nàng cũng đã cố gắng xông ra ngoài... nhưng đại trận bên trong Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này kỳ dị và huyền ảo vô cùng.

Muốn thoát ra thật là khó hơn lên trời.

Chương 63

Nàng đã tham ngộ suốt ba ngàn năm mà vẫn chẳng tìm ra được một chút manh mối nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giữa khoảng không gian vàng vọt, nàng luôn mong chờ xuất hiện một chút động tĩnh nào đó.

Thậm chí chỉ cần cái gã đã thu nàng vào linh bảo này vào đây khoe khoang một trận cũng được.

Còn hơn là cứ như hiện tại, bị người ta triệt để lãng quên.

Đúng lúc này, trong ánh mắt đầy mong đợi của Thương Dương, bầu trời vàng vọt đã thay đổi.

Không gian gợn lên những vòng sóng lân tinh, bầu trời đêm đầy sao hiện ra trong mắt nàng, đồng thời xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ tuyệt mỹ.

Làn da trắng nõn như ngọc, đôi mắt xanh thẫm như những vì sao, mái tóc đen như mực lòa xòa vài sợi bên trán.

"Là ảo giác sao..." "Chắc chắn là mình sinh ra ảo giác rồi." Thương Dương dụi dụi mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Hạnh phúc đến quá nhanh khiến nàng có cảm giác như đang ở trong mơ.

"Hello, tiểu tỷ tỷ, ở trong này thấy thế nào?" Một giọng nói thanh lãnh nhưng có chút trêu chọc vang lên bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Thương Dương định thần lại thì thấy bên cạnh mình có thêm một vị mỹ nữ mặc cung trang.

Nhìn cái bộ dạng cười hì hì đó, ngay cả Thương Dương vốn dĩ chẳng quan tâm sự đời cũng không nhịn được mà nổi giận.

Cái gã xấu xa này, đem mình quẳng vào trong linh bảo suốt mấy ngàn năm không thèm đoái hoài gì.

Dù là kẻ thù, giết cũng được, thu làm nô lệ cũng được, có thể làm cho thống khoái một chút không!

Lại còn bày trò giày vò người ta như thế này.

Trong lòng Thương Dương đầy oán khí, nhưng nàng không dám biểu hiện ra ngoài.

Vị này quá tàn nhẫn, nàng sợ lại bị lãng quên trong này thêm lần nữa.

Vọng Thư quan sát Thương Dương.

Nàng bỗng nhận ra việc dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu để nhốt người cũng là một cách hay để đối phó với các Đại La Kim Tiên.

Còn về việc áy náy ư?

Xin lỗi nhé, chẳng có chút nào đâu.

Khi đã chọn đối địch với nàng thì phải chuẩn bị tâm lý cho những chuyện như thế này.

"Nàng khỏe chứ?

Có phải Nguyệt Chủ và Yêu Hoàng bệ hạ đã bàn bạc xong điều kiện, chuẩn bị thả ta ra rồi không?" Thương Dương chớp chớp đôi mắt to đẹp đẽ, tràn đầy mong đợi, mặt đầy nụ cười hỏi: "Ta... có phải được ra ngoài rồi không?" Nàng thực sự đã chán ngấy cái nơi này lắm rồi.

Vốn là người thích thanh tịnh, nàng cũng luôn hướng về cuộc sống bên ngoài kia.

Chưa bao giờ nàng lại nhớ nhung vạn vật trên đại địa Hồng Hoang đến thế.

Vọng Thư sững người lại một chút.

Nàng nhìn Thương Dương, bỗng thấy vị Yêu thánh này có chút thuần khiết, lại có chút đáng thương.

Lúc đó nàng đã chọn tin tưởng Đế Tuấn và Thái Nhất, mà không hề biết rằng mình đã bị họ "bỏ rơi", trở thành quân cờ trong cuộc tranh đấu giữa Vọng Thư và huynh đệ Đế Tuấn.

Vọng Thư lắc lắc đầu.

"Năm đó trên Thái Âm tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất đã bỏ rơi nàng rồi." "Nàng là một phần trong khoản bồi thường của Yêu tộc, nói đơn giản thì hiện tại nàng là người của ta." Vọng Thư vỗ vỗ vai Thương Dương.

"Ta phong cho nàng chức Đại Hộ Pháp của Linh tộc, sau này cứ theo ta mà làm việc, thấy sao?" Về chuyện năm đó, nàng cũng chẳng buồn giải thích.

Vào lúc Vọng Thư yếu thế nhất, việc làm sao để tiêu giảm thực lực Yêu tộc tới mức tối đa là mục tiêu chính.

Dù là Bạch Trạch, Anh Chiêu hay Thương Dương, hay những Yêu tộc đã bỏ mạng trong trận chiến đó, tất cả đều chỉ là kết quả từ cuộc tranh đoan với Đế Tuấn và Thái Nhất mà thôi.

Không có ai đúng ai sai.

Họ muốn giết nàng, nàng không thể đứng yên để bị giết.

Đôi khi, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Nói xong, Vọng Thư rời khỏi Hỗn Nguyên Kim Đấu, đồng thời cũng thả Thương Dương ra ngoài.

Trên núi Chiêu Dao, Yêu thánh Thương Dương, người đã xa rời thiên địa Hồng Hoang suốt mấy ngàn năm, cuối cùng đã trở lại.

Nhưng nàng không hề vui vẻ, một chút cũng không.

Đêm đã khuya.

Thương Dương đứng cô độc dưới ánh trăng, ngay cả Vọng Thư cũng đã biến mất không thấy đâu.

Ánh trăng tối nay đẹp lạ thường, nhưng trong lòng Thương Dương lại là một mảnh trống rỗng.

Quân cờ bị vứt bỏ.

Bị Yêu tộc bỏ rơi rồi sao?

Vậy còn là người của Yêu tộc không?

Thương Dương cảm thấy uất ức, cũng cảm thấy phẫn nộ.

Nàng tự hỏi mình chưa từng làm điều gì có lỗi với Yêu tộc.

Vậy mà... bị người ta triệt để lãng quên.

Bị nhốt trong một linh bảo hơn ba ngàn năm.

Yêu tộc không thể quay về được nữa rồi.

Linh tộc...

Sau khi Thương Dương ra ngoài cũng đã biết đến Linh tộc.

Do Vọng Thư sáng lập, trong đó có Phục Hy, Nữ Oa, là một chủng tộc mới hưng khởi.

Có nên gia nhập chủng tộc này không?

Trong lòng Thương Dương không có đáp án.

Mọi thứ khiến nàng cảm thấy xa lạ, cũng cảm thấy không quen.

Những tháng ngày cùng các vị Yêu thánh khác uống rượu tu hành

thật tốt đẹp, nhưng hiện tại không thể quay lại được nữa rồi.

Trong một gian phòng ở nông gia tiểu viện, Vọng Thư chẳng thèm quản Thương Dương.

Nếu nàng ta có thể ở lại giúp việc thì tốt nhất.

Nếu không thể ở lại, trực tiếp đánh chết, thu chân linh vào Phong Ma Bảng.

Không phải nàng tâm ngoan thủ lạt, nhưng tại Hồng Hoang nguy hiểm này, thứ như nhân từ không nên có quá nhiều, chỉ tổ hại mình.

Thay vì để một cô nàng ngốc nghếch bị kẻ khác lợi dụng rồi quay lại đối phó mình, chi bằng trực tiếp diệt sát từ trong trứng nước.

Tâm niệm xoay chuyển, nàng lấy Lạc Thư ra.

Dưới sắc đêm, đôi mắt tuyệt mỹ của nàng lấp lánh hào quang. "Bỏ đi, dùng vật này để kéo Phục Hy, Nữ Oa hoàn toàn lên chiến thuyền của ta, vụ làm ăn này không lỗ." "Một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi lấy sự chân thành của hai vị đỉnh tiêm đại năng, lời to rồi." "Không cần phải xoắn xuýt, cũng không cần do dự nữa.

Ở trong tay ta, nó cũng chỉ là vật chết, không có tác dụng gì lớn." "Coi như là bỏ nghìn vàng mua xương ngựa đi." Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển, cuối cùng hạ quyết tâm về quy túc của Lạc Thư.

Có xả mới có đắc.

Kẻ làm đại sự phải có phách lực quyết sách. "Hảo ba, tính ta vốn keo kiệt, thật sự cực kỳ không nỡ.

Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đấy nha!

Đem tặng người ta thế này, đúng là lỗ vốn đến hộc máu." Sáng sớm, khi Thái Âm tinh lặn xuống, Thái Dương tinh lại mọc lên.

Khi tia nắng đầu tiên rắc đầy đại địa, Vọng Thư cũng tỉnh lại sau

một đêm tu luyện.

Nàng đẩy cửa phòng ra.

Chỉ thấy Nữ Oa, Phục Hy đang đứng trong viện, mặt đầy kinh nghi nhìn Yêu thánh Thương Dương.

Bất Chu Sơn cách Thiên đình của Yêu tộc không xa, đối với Thập đại Yêu thánh, họ vẫn có chút ấn tượng.

Chương 64

"?" Nữ Oa vươn ngón tay ngọc chỉ chỉ Thương Dương, lên tiếng hỏi.

Không cần hỏi kỹ cũng biết chuyện này chắc chắn thoát không khỏi quan hệ với Vọng Thư.

Chẳng lẽ vị Nguyệt Chủ vô lương tâm nào đó lại diễn màn kịch bắt cóc thiếu nữ vô tri sao?

Trong đầu Nữ Oa đã kịp bổ não ra một vở kịch ngôn tình đẫm lệ.

Lúc này Thương Dương đứng im bất động, Vọng Thư nhìn qua, từ tối qua đến giờ, nàng ta thực sự chưa hề di chuyển nửa bước.

Không có rơi lệ, nhưng trên người tỏa ra một loại cảm xúc gọi là thương tâm.

Suýt chút nữa là viết chữ 'em không vui' lên mặt rồi.

Có thể thấy là đau lòng thật sự.

Đúng là nàng Yêu thánh ngốc... "Không cần quản, chờ nàng ta thông suốt đi." Vọng Thư khẽ thở dài, quay đầu nhìn về phía Phục Hy, ném ra một vật. "Phục Hy đại ca, thứ này cho huynh dùng, khuyên huynh tốt nhất hãy mau chóng luyện hóa, nếu không ta nhìn thấy sẽ đau lòng lắm." Phục Hy còn chưa thoát khỏi cơn ngẩn ngơ từ vở kịch của ba người phụ nữ, thấy Vọng Thư ném qua một vật, theo bản năng đưa tay tiếp lấy. "Lạc Thư?" "Lạc Thư!" Hai tiếng hô cùng lúc vang lên, tiếng đầu là Nữ Oa kinh nghi, tiếng sau là Phục Hy kinh hô.

Cả hai nhìn Vọng Thư với vẻ mặt chấn kinh, không dám tin vào mắt mình.

Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật số một số hai

trong thiên địa, cực kỳ nổi danh.

Đem tặng như vậy sao?

Đại phương thế ư?

Chuyện Vọng Thư đại náo Thiên đình Yêu tộc, dùng một kiện bảo vật đánh lạc mất linh bảo bản mệnh Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn và cướp đi một kiện trong đó, họ đều biết rõ.

Chỉ là không ngờ Vọng Thư lại đem ra tặng người.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có phải là rau cải trắng đâu trời!

Đại năng trong thiên địa vô số, nhưng kẻ có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đó là vật cực kỳ trân quý.

Phục Hy, Nữ Oa đầy mắt chấn kinh, đồng tử co rụt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Một mặt chấn kinh vì món linh bảo này.

Mặt khác lại chấn kinh vì phách lực của Vọng Thư.

Con người đều ích kỷ, thần tiên cũng có tư tâm.

Nếu đổi vị trí cho nhau, họ thật sự không tin mình sẽ đem cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tặng người.

Nhất thời, trong lòng hai người đều vô cùng cảm động.

Lúc này, ngay cả Yêu thánh Thương Dương cũng ngừng đau buồn, vẻ mặt chấn kinh nhìn Vọng Thư.

Trước tiên là chấn kinh vì Vọng Thư dám lấy bảo bối của Đế Tuấn vào tay.

Kế đến là chấn kinh vì Vọng Thư nỡ đem linh bảo đó tặng đi.

Đi theo một đại lão bản hào phóng như vậy, chắc chắn sẽ có ngày

lành rồi.

Trong đầu Thương Dương thoáng qua một ý niệm kỳ quái. "Tiểu muội..." Phục Hy nhìn linh bảo trong tay, lại nhìn Nữ Oa, mặt thoáng chút do dự.

Nói không động tâm trước cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì đúng là lừa người.

Đặc biệt trên Lạc Thư hiển hiện những đồ án thần bí, mỗi một nét vẽ đều tràn đầy mị lực vô cùng.

Đây là bảo vật hoàn mỹ khế hợp với Thái Dịch Chi Đạo.

Phục Hy nhìn thấy là đã thấy hân hoan.

Lúc này trong lòng rất rung động.

Muốn lấy.

Nhưng kiện linh bảo này quan hệ trọng đại.

Nó là linh bảo bản mệnh của Yêu hoàng Đế Tuấn.

Một khi đã nhận, coi như thực sự lên thuyền giặc của Vọng Thư, đứng ở phía đối diện với Yêu tộc.

Quan hệ bên trong rất phức tạp.

Phục Hy, Nữ Oa vốn là một thể, Phục Hy không thể vì tư tâm mà mặc kệ an nguy của muội muội Nữ Oa. "Huynh cứ thu hạ đi." Nữ Oa mỉm cười nói.

Nàng tự nhiên cũng thông suốt đạo lý bên trong.

Nhưng Yêu tộc vốn không nằm trong phạm vi cân nhắc nữa rồi.

Từ khoảnh khắc hai huynh muội gia nhập Linh tộc, họ đã có hiềm khích với Yêu tộc.

Bản thân Linh tộc đã ảnh hưởng đến lợi ích căn bản của Yêu tộc.

Đã sớm muộn gì cũng kết thù, sớm một chút cũng chẳng sao.

Thấy huynh trưởng thực sự thích kiện linh bảo này, như vậy là đủ rồi.

Vọng Thư đứng bên cạnh nhìn mà thấy 'chua loét'.

Một người là huynh khống, một người là muội khống.

Mẹ ơi, có để cho người ta sống không hả?

Biến thân nữ cũng có nhân quyền nhé?

Đúng lúc này, Thương Dương bước tới. "Bái kiến Nguyệt Chủ, Thương Dương nguyện làm Đại hộ pháp của Linh tộc, gia nhập Linh tộc, vì Linh tộc mà bôn ba." Thương Dương khom người hành lễ.

Nàng cũng đã thông suốt.

Kẻ đã bị Yêu tộc coi như quân cờ bỏ đi, thì Linh tộc không nghi ngờ gì là một nơi nương náu tốt.

Ít nhất nhìn cách Vọng Thư, Phục Hy, Nữ Oa chung sống rất dung hợp.

Bầu không khí này còn thoải mái hơn ở trong Yêu tộc.

Phục Hy, Nữ Oa nhìn nhau cười.

Khai môn hồng rồi, một vị Đại La Kim Tiên cứ thế gia nhập Linh tộc.

Vọng Thư cũng cười.

Có Thương Dương ở đây, có thể giao mấy việc vặt vãnh như chiêu mộ tân binh cho nàng ta, toàn quyền để nàng ta xử lý. "Mạc ngư" (lười biếng)?

Không tồn tại đâu.

Chỉ có đại lão bản hắc tâm mới có tư cách mạc ngư thôi.

Đông Hải, Tam Tiên Đảo.

Có ba vị tiên cô thường năm cư ngụ tại đây, tên là Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu.

Từ sau khi hóa hình, họ không ngừng khổ tu.

Nay Vân Tiêu đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng đều đạt Huyền Tiên.

Một ngày nọ, ba vị tiên tử dậy sớm, chuẩn bị đi xa. "Đại tỷ, chúng ta thật sự phải đi đến Linh tộc đó sao?" Người nói là Quỳnh Tiêu, tính cách hỏa bạo, trực suất, thần sắc có mấy phần không cam lòng.

Rõ ràng ở Tam Tiên Đảo, ba chị em tu hành rất vui vẻ, tại sao đại tỷ cứ nhất quyết muốn gia nhập Linh tộc?

Một khi đã vào đó, chẳng phải sẽ mất hết tự do, phải nghe theo hiệu lệnh người khác sao?

Trong lòng nàng có trăm ngàn lần không tình nguyện. "Đúng đấy đại tỷ, hay là chúng ta đừng đi nữa." Bích Tiêu phụ họa theo.

Chương 65

Ý kiến của nàng cơ bản giống với nhị tỷ Quỳnh Tiêu.

Vân Tiêu nhìn hai vị muội muội với vẻ mặt rèn sắt không thành thép. "Hai đứa các muội, bao giờ cái não mới chịu thông suốt đây?" "Vọng Thư kia là đại năng đắc đạo từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, một thân tu vi pháp lực vô biên, thần thông quảng đại.

Ngay cả Yêu tộc cường đại như vậy cũng đã nếm không ít trái đắng dưới tay nàng." "Còn có Phục Hy, Nữ Oa cũng đều là những đại năng đỉnh tiêm từng nghe đạo.

Tán tu cố nhiên tự do, nhưng tán tu muốn thăng tiến thì quá khó." "Linh tộc mới lập, chắc chắn sẽ ra sức đề cao thực lực tổng thể của tộc.

Đó chính là đại cơ duyên của chúng ta." "Chỉ cần có thể nghe một buổi giảng đạo của đại năng, ta đi một chuyến cũng xứng đáng." Vân Tiêu nhu thanh nói.

Đây là mưu tính của nàng.

Trong tộc nghĩa của Linh tộc nêu rõ những sinh linh 'yêu chuộng hòa bình' đều có thể gia nhập, điều đó đại biểu tranh chấp sẽ không nhiều.

Đây chính là nơi tuyệt vời cho những tán tu đang khổ sở vì thiếu phương pháp tu hành.

Vì cầu diệu pháp, gia nhập Linh tộc cũng có sao đâu.

Các ngươi chẳng thấy ven bờ Đông Hải có vô số sinh linh đang kéo về Chiêu Dao Sơn đó thôi. "Được rồi!" Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ủ rũ đáp lời.

Không chỉ bên phía Vân Tiêu, tại phía Đông Hồng Hoang, có một ngọn núi tên là Bạch Cốt Sơn, trong núi có động Bạch Cốt.

Một thiếu nữ tuyệt mỹ bước ra khỏi động, không hề quay đầu, bay thẳng về phía Nam.

Thạch Cơ, hóa hình không lâu, nay tu vi chỉ mới Thiên Tiên.

Tình hình tương tự cũng đang diễn ra khắp Hồng Hoang.

Những sinh linh muốn có một môi trường sinh tồn ổn định.

Những sinh linh không có sư thừa, muốn cầu đại đạo diệu pháp.

Những sinh linh không muốn bị cuốn vào đại chiến Vu - Yêu.

Họ tụ họp lại thành từng nhóm nhỏ, cùng hướng về phương Nam.

Về phương Nam!

Tiến về Chiêu Dao Sơn phương Nam!

Thời gian như nước chảy, ngày qua ngày.

Kể từ khi Linh tộc chính thức thành lập tại Chiêu Dao Sơn, ngày càng có nhiều sinh linh gia nhập.

Đầu tiên là những sinh linh hóa hình lân cận Chiêu Dao Sơn.

Tiếp theo là những sinh linh hóa hình ở phía Nam Hồng Hoang.

Dần dần, dưới chân núi Chiêu Dao đã có thêm mấy phần sinh khí.

Nhân khẩu Linh tộc trình hiện sự tăng trưởng bùng nổ.

Trong đó nhiều nhất là các thảo mộc tinh linh hóa hình, như các loại hoa, các loại cây, các loại linh căn (nhân sâm, linh chi, linh trúc...).

Trong đó người khiến Vọng Thư ấn tượng nhất là một cây Liễu tinh, cũng là sinh linh hóa hình từ cây liễu, có tu vi Kim Tiên.

Ngoại hình sau khi hóa hình cũng cực kỳ đẹp trai.

Kiếm mi tinh mục, khí vũ hiên ngang, khí chất thoát tục.

Nếu không phải đang ở Hồng Hoang, Vọng Thư đã tưởng Liễu Thần hiện thế rồi.

Ngoài ra động vật tinh quái cũng không ít, gấu, báo, hươu, cáo, nhện, bướm... gì cũng có.

Ngay cả quốc bảo của kiếp trước cũng có vài nghìn con.

Vọng Thư nhất thời hứng chí, lập ra một đội quân Thực Thiết Thú (Gấu trúc).

Nhưng nghĩ lại việc tên khốn Xi Vưu từng có tiền lệ cưỡi gấu trúc thua trận, nên nàng đành thôi.

Trong số động vật tinh quái, nhiều nhất phải kể đến loài chim.

Đủ loại chim: đại bàng, quạ, hỷ thước, chim sẻ, hạc đỉnh đỏ...

Đa số họ đều là những sinh linh hóa hình ở tầng đáy chuỗi thức ăn Hồng Hoang, gia nhập Linh tộc không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất để mưu sinh.

Nhìn Chiêu Dao Sơn náo nhiệt dưới chân, có lúc Vọng Thư hốt hoảng tưởng mình vừa mở một sở thú kết hợp vườn bách thảo bản độc quyền Hồng Hoang vậy.

À đúng rồi, còn có cả thủy cung nữa.

Sinh linh Thủy tộc cũng không ít, hà binh dã sinh, tướng cua, bạng tinh (trai), quy đại gia, cá mập... nhất loạt chiếm cứ các sông hồ gần Chiêu Dao Sơn.

May mà đều là sinh linh đã hóa hình, giao tiếp không khó.

Trong đó cũng có những sinh linh chưa hóa hình được người nhà gia nhập Linh tộc dắt theo.

Vọng Thư thấy vậy cũng thu nhận hết.

Chiêu Dao Sơn vật sản phong phú, nuôi sống mấy sinh linh chưa hóa hình không khó.

Chỉ là nàng cảm thấy phong cách của Linh tộc dường như hơi lệch lạc nghiêm trọng.

Phong cách toàn tộc không giống đại tộc Hồng Hoang cho lắm, mà giống tộc Elf trong tiểu thuyết phương Tây hơn.

Ngay cả tộc nghĩa cũng giống.

Đều yêu chuộng hòa bình.

Đều tín ngưỡng Nguyệt chi Nữ thần...

Khụ khụ, tạm thời chưa có tín ngưỡng đó, nhưng Vọng Thư tin là sẽ có, nàng vỗ ngực bảo đảm như vậy.

Bao nhiêu việc vụn vặt, dù có Thương Dương gánh vác nhưng nàng vẫn cảm thấy mệt tâm.

May mà sau trăm năm, bộ khung của Linh tộc cũng đã dựng xong.

Các loại công việc cũng được sắp xếp người chuyên trách, như đăng ký ghi danh, sắp xếp nơi ở, tuần tra...

Mọi thứ đều tiến hành có trật tự, Thương Dương bắt đầu tiếp nhận công việc từ tay Vọng Thư.

Hiện tại vị Đại hộ pháp này càng làm càng thấy vui, càng có khí thế.

Linh tộc mới sinh, tràn đầy hoạt lực.

Dáng vẻ bừng bừng sinh cơ khiến nàng vui vẻ.

Được rồi, thực ra là vì "đạo sư tâm linh" Vọng Thư không ngừng rót "kê thang" (lời đạo lý) cho Thương Dương thôi. "Thương Dương

à, việc chúng ta đang làm là đại sự kinh thiên địa, chỉ đứng sau việc Bàn Cổ đại thần khai thiên, Đạo Tổ giảng đạo thôi đấy." "Thực lực mạnh hay không không quan trọng, quan trọng là nội tâm phải mạnh mẽ, phải có lý tưởng.

Những tu sĩ có lý tưởng thuần túy là bất khả chiến thắng." "Hãy nhìn những sinh linh từng ở tầng đáy thiên địa kia xem, họ từng sống những ngày sớm không bảo toàn được tối, lúc nào cũng có thể bị giết." "Nhưng gia nhập Linh tộc rồi, mỗi ngày họ đều cười, an cư lạc nghiệp." "Đó chính là ý nghĩa của sự vất vả của ta." "Ta đang cải cách, đang thủ hộ an ninh cho sinh linh một phương." "Con người phải trung thành với giấc mơ thời trẻ của mình." "Hiện tại Linh tộc tuy vất vả, nhưng tương lai nhất định sẽ quang minh.

Cố gắng làm đi, trên vị trí Đại hộ pháp còn có vị trí Đại tế ty, ta tin rằng vị trí đó nhất định không thuộc về ai khác ngoài cô." Vọng Thư cứ mỗi câu lại là một lời vàng ngọc, hốt du (lừa gạt) khiến Thương Dương như được tiêm máu gà.

Nàng ta đâu đã từng nghe những lời như thế từ cấp trên bao giờ.

Lý tưởng!

Cải cách!

Giấc mơ!

Đại tế ty!

Thương Dương hoàn toàn bị đòn tấn công tâm linh của Vọng Thư đánh gục.

Còn bản thân Vọng Thư, sau khi trăm năm trôi qua, hoàn toàn làm kẻ phủi tay mặc kệ.

Mỗi ngày sau khi biến ảo thân hình, nàng đi dạo trong thành trì dưới chân núi Chiêu Dao.

Mục đích là tìm kiếm vài mầm non tốt.

Linh tộc không thể chỉ dựa vào đám sinh linh hóa hình tầng đáy, cần có những cao thủ thực sự.

Một chiến bộ Linh tộc do cao thủ hợp thành mới có thể khiến Linh tộc trở thành đại tộc thứ ba đứng ngoài Vu - Yêu nhị tộc.

Dưới sự "nỗ lực" của Vọng Thư, nàng thực sự phát hiện được vài mầm non tốt.

Chương 66

Tam Tiêu của Tam Tiên Đảo Đông Hải.

Thạch Cơ của Bạch Cốt Động.

Kim Quang Thánh Mẫu - người sau này chơi Thập Tuyệt Trận.

Ôn thần Lữ Nhạc.

Cửu Vĩ Thiên Hồ của Hồ tộc.

Một đàn Thực Thiết Thú lớn.

Nói đến đây Vọng Thư cũng hơi đỏ mặt.

Toàn là "khả tạo chi tài", trừ Vân Tiêu ra. "Xem ra phải chủ động xuất kích, bắt cóc thêm mấy thiên tài nữa.

Khổng Tuyền đúng không, hóa hình chưa nhỉ?

Còn có Ngọc Đỉnh, ừm, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng có thể mưu đồ một chút, Nhân tộc à, ta quen lắm, Nữ Oa đều ở Linh tộc rồi, chạy không thoát đâu..." Vọng Thư tâm niệm xoay chuyển, từng kế hoạch âm hiểm hiện lên trong lòng.

Không, đều không gấp, sau này thong thả mà làm.

Hiện tại nhiệm vụ cấp bách là phân phối thời gian chủ sự với Nữ Oa, Phục Hy, sau đó tiến vào bế quan.

Nếu từ trên không trung Hồng Hoang nhìn xuống, có thể thấy ở phía Nam Hồng Hoang, dưới chân núi Chiêu Dao xuất hiện một tòa thành thị cực kỳ hùng vĩ.

Lạc Thành!

Bố cục toàn thành là hình vuông, chính giữa có một cây cổ thụ

chọc trời.

Trong thành mật bố ngang tám dọc chín, tổng cộng tám mươi mốt con phố chính, phố nhỏ nhiều không đếm xuể.

Toàn thành chia thành tám khu vực.

Không có tường thành, cũng không tính xây tường thành.

Hàng triệu người Linh tộc sinh sống trong đó, mỗi ngày mỗi khắc tòa thành này đều đang nhanh chóng mở rộng.

Một ngày nọ, trời quang mây tạnh.

Vô số sinh linh đi lại trên phố.

Linh tộc đã phát triển được năm trăm năm.

Trong tình huống một vị Nguyệt Chủ nào đó mở 'hack' tiên tri về phát triển xã hội, Linh tộc mỗi ngày đều có những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Về tiền tệ, xuất hiện Linh Tinh gắn liền với linh mạch, do Tài chính ty của Linh tộc phát hành cho toàn bộ tộc nhân.

Còn tại sao không gọi là Linh Tệ, chủ yếu là vì Vọng Thư cảm thấy cái tên đó nghe đen đủi quá (tệ = tệ hại).

Về kiến trúc thành thị, xuất hiện nhà đấu giá, phường thị, tiệm cầm đồ, tiệm rèn, tửu lầu, tiệm may, tiệm da...

đa số sản nghiệp phía sau đều có hình bóng của vị Nguyệt Chủ nào đó.

Điều này cực kỳ kích thích bầu không khí thương nghiệp.

Còn về những tụ điểm ăn chơi 'kỹ viện' thì tuyệt đối không có.

Về quân sự, Vọng Thư tổ chức một chi chiến bộ Linh tộc khoảng năm mươi vạn người, tuy chưa qua rèn luyện chiến hỏa, chiến lực

đáng ngại, nhưng có còn hơn không.

Về trồng trọt, buff 'trồng trọt' của người Việt vốn có trong người Vọng Thư được thể hiện rõ nét, từng mảnh ruộng tốt ngoài thành được khai khẩn để trồng linh mễ.

Từng mảnh ruộng thuốc cũng được khai khẩn để bồi dục linh dược.

Những thứ này sau này đều dùng đến được.

Về văn hóa, Vọng Thư trực tiếp đưa chữ Hán giản thể ra, trở thành Linh văn của Linh tộc.

Tiếc là chắc do Linh tộc không được thiên đỉnh làm nhân vật chính, nên không có dị tượng thiên địa 'quỷ thần khóc', chỉ được một mẫu Huyền Hoàng Công Đức khí vận mà thôi.

Về khai thác, đã tổ chức được các đoàn đào khoáng và hái thuốc chuyên nghiệp, xuất hiện khắp các vùng núi phía Nam Hồng Hoang.

Những phương diện khác Vọng Thư không quản nữa.

Cứ mãi 'nhổ mạ giúp cây mau lớn' cũng không phải chuyện tốt.

Xã hội phát triển có quy luật tự nhiên của nó.

Chỉ cần không xảy ra loạn lạc lớn, nàng không định can thiệp nữa. "Có lẽ, Linh tộc có thể đi theo một con đường phát triển khác, ví dụ như lợi dụng đầy đủ linh khí của văn minh tiên đạo chẳng hạn," Vọng Thư ôm lấy kỳ vọng này. "Hiện tại, cơ sở đã được đánh vững chắc rồi, một ngàn năm của ta qua đi, hai ngàn năm sau, Nữ Oa và Phục Hy dù có lười biếng một chút, không quản sự thì Linh tộc vẫn có thể phát triển tốt." Khóe miệng nàng khẽ nhếch, cảm thấy sự bỏ ra rốt cuộc cũng xứng đáng.

Trước đó nàng đã cùng Nữ Oa, Phục Hy bàn bạc thời gian chủ sự,

mỗi người luân phiên một ngàn năm.

Nhiệm vụ chính là giảng đạo và kiểm soát đại phương hướng.

Còn chính vụ vụn vặt thì giao cho ban lãnh đạo do Thương Dương đứng đầu xử lý.

Vọng Thư, Nữ Oa, Phục Hy ba người đều không phải là kẻ ham mê quyền lực, có thời gian đó chẳng thà bế quan ngộ đạo còn hơn.

Tu hành mới là gốc rễ lập thân, sáng lập Linh tộc chẳng qua là để sau này có thêm bảo đảm.

Người đông sức mạnh lớn, có một đại tộc đứng sau, không chỉ có quân đội ủng hộ mà việc thu thập tài nguyên tu hành cũng dễ dàng hơn.

Đặc biệt là về vị thế sẽ tốt hơn.

Ít nhất sẽ không rơi vào trạng thái cô lập vô viện.

Điểm này cả ba người Vọng Thư đều hiểu rõ, cũng ngầm hiểu lẫn nhau.

Có Thương Dương xử lý, cả ba đều cực kỳ hài lòng.

Còn việc Thương Dương tiểu thư có tự nguyện hay không, nàng ta không thể quyết định được rồi.

Kế đến, Vọng Thư giảng hai buổi đạo, sau khi hết kỳ hạn một ngàn năm, nàng chính thức bàn giao công việc cho Phục Hy.

Ngay lập tức rời khỏi Chiêu Dao Sơn, quay về Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh. "Cuối cùng cũng về rồi." Vọng Thư khẽ cười một tiếng, lòng đầy vui sướng.

Bất luận thế nào, ở đây mới là nhà của nàng tại Hồng Hoang.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy cái nơi lạnh lẽo này lại ấm áp đến

thế.

Dưới gốc Nguyệt Quế, nàng khoanh chân ngồi xuống. "Bế quan bế quan!" Vọng Thư thầm nhủ, lòng tràn đầy kỳ vọng, cảm giác bế quan đã lâu không gặp ùa về.

Lần giảng thứ ba ở Tử Tiêu Cung không biết bao giờ mới bắt đầu.

Nhưng nàng biết, nhất định phải tranh thủ thời gian.

Thời đại Thánh nhân sắp tới rồi.

Tuy bên cạnh có lôi kéo được một vị Thánh nhân tương lai, nhưng tự thân mạnh mẽ mới thực sự khiến người ta tràn đầy cảm giác an toàn.

Một đêm nọ, sinh linh trong Hồng Hoang kinh kỳ phát hiện Thái Âm Tinh sáng rực hơn hẳn, nguyệt hoa trút xuống nhiều gấp mấy lần.

Ngay cả Thái Âm Tinh cũng đang hân hoan chúc mừng Nguyệt Chủ rời nhà bấy lâu quay trở về.

Một ngàn năm.

Hai ngàn năm.

Ba ngàn năm...

Chớp mắt, thời gian Vọng Thư bế quan tổng cộng đã được một vạn năm. [Đinh, chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan một vạn năm, nhận thưởng: Hỗn Độn Châu.] Hỗn Độn Châu?

Vọng Thư trợn tròn mắt, vẻ cuồng hỷ thoáng qua, hơi thở có chút dồn dập.

Hỗn Độn Châu đấy!

Bảo bối tốt nha.

Cùng cấp với Sáng Thế Thanh Liên, Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa

Ngọc Điệp.

Hỗn Độn Chí Bảo!

Biến mất từ khi Bàn Cổ khai thiên, không ngờ lại được hệ thống ban thưởng.

Chương 67

Tâm niệm khẽ động, một hạt châu to bằng mắt rồng tỏa ra tiên quang vô tận rơi vào tay nàng.

Chạm tay vào lạnh lẽo.

Là một khối cầu tròn.

Lăn tròn trong bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng.

Sau đó, tiên quang trên hạt châu nhanh chóng biến mất, biến thành một hạt châu màu xám không mấy bắt mắt.

Thần vật tự che giấu hào quang.

Vọng Thư khẽ nhướn mày, tán ra một luồng thần thức thâm nhập vào trong, phát hiện trong châu chứa năm mươi đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm.

Mỗi một đạo đều cực kỳ huyền ảo, còn huyền ảo hơn cả Tiên Thiên Thần Thai Cấm bên trong Khôn Hoa thần kiếm.

Công năng của nó có thể che giấu thiên cơ, lẩn tránh thiên đạo, công năng phòng ngự cũng có.

Chủ yếu là Không Gian Pháp Tắc, ngay cả kiếp Khai Thiên cũng trốn được, có thể thấy nó lợi hại thế nào, Không Gian Pháp Tắc bên trong đã vượt xa giới hạn viên mãn.

Quan trọng hơn là bên trong có một phương Hồng Mông thế giới, rộng lớn vô biên, có thể dùng để khai thiên tích địa, thành tựu đạo quả Lấy Lực Chứng Đạo.

Vọng Thư lập tức bắt đầu tế luyện.

Có kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, dù Hỗn Độn Chung có năng lực

trấn áp không gian thì e rằng cũng không cản nổi mình đâu.

Trong lòng Vọng Thư sướng rơn.

Tuy không sợ Thái Nhất, nhưng kiện Hỗn Độn Chung đó thực sự là một đại sát khí khiến nàng kiêng kị.

Sau khi nghịch ngợm Hỗn Độn Châu một hồi, Vọng Thư bấm tay tính toán, đã bảy ngàn năm trôi qua kể từ khi nàng rời Chiêu Dao Sơn.

Nàng cũng đã bế quan được hơn bảy ngàn năm.

Trong quãng thời gian này, nàng cũng thu hoạch được những phần thưởng khác.

Ví dụ như hai ngàn năm bế quan nhận được [Thần thông: Thân Ngoại Hóa Thân].

Trực tiếp giúp Vọng Thư thoát khỏi những việc vụn vặt, sau này lúc đến lượt nàng chủ sự ở Chiêu Dao Sơn, nàng cũng chỉ phân ra một đạo hóa thân đi thôi.

Ba ngàn năm bế quan, nhận được Tiên Thiên Linh Căn: Ngộ Đạo Trà Thụ.

Bốn ngàn năm bế quan, nhận được một mẫu Huyền Hoàng Công Đức khí vận.

Năm ngàn năm bế quan, nhận được Tử Tiêu Thần Lôi.

Sáu ngàn năm bế quan, nhận được mười hai viên Định Hải Châu.

Bảy ngàn năm bế quan, nhận được Thái Thanh Tiên Quyết.

Tám ngàn năm bế quan, nhận được Thần thông: Tú Lý Càn Khôn.

Chín ngàn năm bế quan, nhận được Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ.

Một vạn năm...

Hỗn Độn Châu.

Vạn năm tuế nguyệt trôi qua, Vọng Thư cũng đã nắm rõ phương thức phát thưởng của hệ thống bế quan.

Mới đầu là mười năm một lần.

Tiếp theo là trăm năm một lần.

Sau đó là vạn năm một lần.

Tiếp sau có lẽ là mười vạn năm một lần.

Mỗi một mốc khởi đầu của đơn vị mới, phần thưởng chắc chắn là đồ tốt.

Ví dụ mốc khởi đầu mười năm là [Thái Âm Cổ Kinh], trăm năm là Hỗn Nguyên Kim Đấu, ngàn năm là Hồng Mông Tử Khí, vạn năm là Hỗn Độn Châu.

Phần thưởng tính theo tổng thời gian bế quan tích lũy.

Chớp mắt, lại một vạn năm trôi qua. [Đinh, chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan một vạn năm, nhận thưởng: Phương Bắc Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.] Vọng Thư chớp chớp mắt.

Một trong Ngũ Phương Kỳ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi lá cờ đều có diệu dụng vô cùng.

Tuy nhiên, kiện bảo vật này dù không tệ nhưng so với Hỗn Độn Châu thì vẫn kém sắc hơn hẳn. "Thôi... mình không kén chọn đâu, thật sự không kén chọn, có bảo bối là tốt rồi." Vọng Thư mặt lộ vẻ hỷ ý.

Trong vạn năm, nàng đã tế luyện xong Hỗn Độn Châu, Tiên Thiên Thần Thai Cấm bên trong đã luyện hóa được hai mươi tám đạo.

Thành quả khả quan, chỉ là càng về sau càng khó tế luyện.

Dù vậy, một số công năng cơ bản đã có thể sử dụng, như Không

Gian Thuấn Di, Không Gian Đình Đốn, Không Gian Thu Súc...

Tuy những thần thông này bản thân nàng đã biết, nhưng khi sử dụng bằng Hỗn Độn Châu, uy lực sẽ mạnh hơn gấp bội.

Nàng tin rằng, lúc này trong Hồng Hoang, nếu bàn về việc chạy trốn, trừ Hồng Quân ra chắc không ai có thể ngăn cản được mình.

Tiếc là lại có lão Hồng Quân.

Lão già đó đúng thực là một kẻ biến thái cực độ.

Vọng Thư thầm lầm bầm trong lòng, đến tận bây giờ nàng vẫn cảm thấy lạnh sống lưng khi nhớ lại lúc Hồng Quân ra tay dưới chân núi Bất Chu.

Về phương diện tu hành, Vọng Thư cũng tiến bộ cực lớn.

Trong tình huống tu luyện [Tạo Hóa Thiên Công], pháp lực cảnh giới Đại La Kim Tiên đã được trọng tu ba lần, hiện tại là lần thứ tư, tuy nhìn cảnh giới vẫn ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng thực tế pháp lực đã nhiều hơn gấp ba lần so với một Đại La Kim Tiên viên mãn thực sự.

Còn về thần thông, thuật pháp tu hành lại càng cực nhanh.

Dưới trạng thái 'Vạn pháp thông suốt', Tử Tiêu Thần Lôi, Thái Thanh Tiên Quyết, Tú Lý Càn Khôn... chỉ cần nhìn một cái là đã học được ngay.

Ngay cả Khai Thiên Cửu Thức mà Vọng Thư cảm thấy khó nhất, nàng cũng đã lĩnh ngộ được thức thứ năm, dung hợp vào kiếm đạo của mình, tạo nên kiếm đạo riêng của Vọng Thư.

Về tu luyện nhục thân, cảnh giới nhục thân của nàng cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Có thể nói, bất luận Nguyên Thần, pháp lực hay nhục thân, nàng

đều đã thực sự trở thành Đại La Kim Tiên viên mãn.

Hiện tại, chỉ cần dùng Tiên Thiên Linh Bảo trảm xuất một thi, nàng có thể lập tức trở thành đại năng Chuẩn Thánh cảnh.

Nhưng Vọng Thư không định làm vậy.

Lên tới tầng thứ này, nàng đã hiểu Chuẩn Thánh cảnh thực chất vẫn là Đại La Kim Tiên.

Nó là cảnh giới nằm giữa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cái gọi là pháp môn Tam Thi Chuẩn Thánh, lấy Tiên Thiên chi vật hoặc Tiên Thiên Linh Bảo làm căn cơ, ký thác thiện niệm, ác niệm, chấp niệm vào đó, trảm khứ tam thi, tu thành hóa thân, khiến đạo tâm thanh tịnh, đạt được sự thăng tiến về cảnh giới.

Sự thăng tiến cảnh giới này vô cùng bá đạo, trảm một thi có thể đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Trảm hai thi là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trảm ba thi là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tam thi hợp nhất mới thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đạo Tổ Hồng Quân không hổ là đệ nhất nhân Hồng Hoang, ngay cả công pháp bá đạo siêu cấp như thế này cũng sáng tạo ra được.

Tốc độ thăng tiến của nó nhanh đến mức có thể so với công pháp ma đạo.

Và nhìn từ bề ngoài, công pháp này cũng không có tì vết.

Sau khi trảm một thi, nếu chuẩn bị đầy đủ có thể trực tiếp trảm nhị thi, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ nhảy vọt lên trung kỳ, tương tự trung kỳ lên hậu kỳ, dù cho chưa hề tu luyện một tiểu cảnh giới nào đến viên mãn.

Ở giữa hoàn toàn không tồn tại tình trạng cảnh giới không ổn định.

Nhưng Vọng Thư luôn cảm thấy bên trong dường như ẩn chứa sương mù.

Thầy giáo ngữ văn từng dạy: thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí.

Vì vậy, Vọng Thư không định đi con đường này.

Thời đại Hỗn Độn, Bàn Cổ và ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma không đi con đường này, thực lực tuyệt đối không yếu hơn Chuẩn Thánh cảnh, thậm chí còn cao hơn nhiều.

Ngoài Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chắc chắn còn con đường khác.

Chương 68

Vọng Thư dự định như thế.

Trước tiên tu hành ba ngàn đại đạo pháp tắc đều đạt cực hạn viên mãn, sau đó mới tìm kiếm con đường thành đạo của mình.

Nếu không có con đường khác, lúc đó quay lại đi theo con đường Tam Thi thành Thánh cũng chưa muộn.

Tuế nguyệt lưu chuyển, chớp mắt lại ba vạn năm trôi qua, đã đến thời kỳ cuối của Nguyên Hội.

Vọng Thư trên Thái Âm Tinh lại bế quan thêm ba vạn năm. [Chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan ba vạn năm, nhận thưởng: Thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh] [Chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan bốn vạn năm, nhận thưởng: Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên] [Chúc mừng ký chủ tích lũy bế quan năm vạn năm, nhận thưởng: Một phần mười Nguyên thần Bàn Cổ] Ba tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai Vọng Thư.

Thần thông: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tác phẩm đắc ý của Thái Thanh Lão Tử, có thể phân ra ba cụ phân thân, mỗi phân thân đều có chiến lực không kém bản thể.

Đây là tiên đạo đại thần thông, công phạt vô song.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, do một hạt sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, vốn thuộc sở hữu của Ma Tổ La Hầu, sau trận chiến Đạo - Ma thì không rõ tung tích.

Ngồi trên đài sen, phòng ngự kinh người; có thể hấp thu bạo lệ chi khí, tỏa ra tử hắc quang mang bổ sung pháp lực cho chủ nhân, tỏa ra Tu La Diệt Thế cảnh khiến lòng người run sợ, loạn đạo tâm.

Cả hai thứ đều cực kỳ hữu dụng.

Khóe miệng Vọng Thư khẽ nhếch.

Còn về Nguyên thần Bàn Cổ?

Vọng Thư trợn tròn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Tưởng là trúng độc đắc rồi chứ.

Sau đó phản ứng lại, cái quái gì thế này?

Tác dụng là để bổ sung Nguyên thần sao?

Nàng mở tay ra, một hư thể trong suốt tỏa ra kim quang vô tận hiện lên trong tay.

Nàng đã có Nguyên thần rồi, tự nhiên không cần thứ này.

Dù sao cái gì tốt cũng không bằng đồ 'zin' của mình. "Chẳng lẽ để cho Vu tộc dùng sao?" Vọng Thư có chút suy tư.

Trừ đám Tổ Vu chỉ có Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, không có Nguyên thần nên không thể tu luyện tiên đạo kia ra, thứ này không biết còn dùng vào việc gì. "Được rồi, cứ thu lại đã." Vọng Thư vươn vai một cái, đứng dậy từ dưới gốc cây Nguyệt Quế.

Dưới ánh trăng, dáng người cao ráo mảnh khảnh được phô diễn trọn vẹn, ngoại trừ việc... ngực hơi nhỏ một chút.

Chuyến bế quan kéo dài hơn năm vạn năm khiến trên người nàng thêm một phần khí tức cổ xưa, đó là dấu vết của thời gian để lại.

Từng luồng khí tức cổ xưa nhắc nhở rằng, đã là một thần tiên trưởng thành rồi, phải học cách làm đẹp dưỡng nhan.

Trong đầu thoáng qua mấy ý nghĩ lộn xộn, Vọng Thư lắc đầu xua tan đi.

Sở dĩ nàng không dùng Tam Thi Pháp cũng có nguyên do.

Nàng là người hậu thế, là lão yêu cung trăng, ý niệm quá tạp nham, trong đầu chứa đầy thứ kỳ kỳ quái quái.

Tư duy quá nhảy vọt, phong cách quá cổ quái.

Sợ rằng khi trảm Tam Thi, sẽ trảm ra một tên trạch nam (Thiện thi), một tên sắc quỷ (Ác thi) và một tên háo ăn (Chấp thi).

Như thế thì không tăng chiến lực, không thăng cảnh giới, mà là trảm ra một lũ đồng đội lợn.

Nghe nói Ác thi của mấy đại năng dường như rất dễ bị người xuyên việt chiếm xác.

Nếu trên người mình mọc ra một lão đại gia, hằng ngày lải nhải bên tai, Vọng Thư chắc nổi da gà toàn thân mất.

Chuồn thôi chuồn thôi.

Nàng bước ra một bước, định đi Chiêu Dao Sơn xem thử, qua mấy vạn năm phát triển, Linh tộc chắc hẳn phải thay đổi lớn lắm.

Đột nhiên, thiên cơ có dị động, Vọng Thư cảm ứng được, nàng diễn toán thiên cơ, sắc mặt hơi biến đổi. "Lần giảng thứ ba ở Tử Tiêu Cung sắp bắt đầu rồi." Nàng khẽ cười một tiếng.

Bước ra một bước, đã ở ngoài ba mươi ba tầng trời, giữa vùng hỗn độn.

Lại bước thêm bước nữa, đã đứng ngoài Tử Tiêu Cung.

Qua mấy vạn năm bế quan tu hành và uy năng của Hỗn Độn Châu, nay tạo nghệ Không Gian Pháp Tắc của nàng càng thêm sâu sắc, đạt tới cảnh giới đại thành.

Đại lục Hồng Hoang rộng lớn vô biên, đối với nàng giờ chỉ trong một niệm.

Chỉ có vùng hỗn độn là hơi phiền phức chút, nhưng khi đã biết tọa

độ thì cũng đơn giản thôi.

Tử Tiêu Cung vẫn như thường lệ, giống hệt bộ dạng lúc Vọng Thư đến nghe lần thứ hai.

Cổ phác mà tràn đầy đại đạo huyền ảo.

Hạo Thiên, Dao Trì đứng ở cửa Tử Tiêu Cung đón khách, mấy vạn năm trôi qua, ngay cả ngoại mạo cũng không thay đổi bao nhiêu.

Duy nhất khiến Vọng Thư ngạc nhiên là lần này nhìn Hạo Thiên không còn cái vẻ 'lão sắc quỷ' (LSP) như trước nữa.

Ánh mắt thanh minh, nghi biểu phi phàm.

Trạng thái này, hoặc là tu hành đến mức độ nhất định có thể khống chế tâm viên, hoặc là tâm cơ thành phủ thâm trầm đến mức hỷ nộ bất hiển vu sắc.

Bất luận là loại nào, cũng đáng mừng, tiểu sắc quỷ đã trưởng thành rồi.

Còn Dao Trì, vẻ mặt vẫn đầy vẻ không vui, nhìn nhìn Vọng Thư rồi lại nhìn Hạo Thiên, rõ ràng vẫn canh cánh trong lòng chuyện xảy ra lần trước.

Ý niệm đó chỉ thoáng qua trong đầu Vọng Thư, nàng chẳng hề để ý.

Hai vị này dù sao cũng là chủ nhân tương lai của Tam giới, nên lưu ý một chút, nếu không họ chỉ như hai người qua đường thôi. "Tôn khách mời vào trong." Dao Trì cất tiếng trong trẻo.

Vọng Thư gật đầu, sải đôi chân dài bước vào Tử Tiêu Cung.

Đúng như dự đoán, lúc này Tử Tiêu Cung vắng tanh, không một bóng người.

Ba ngàn tòa thần sơn đủ màu và sáu tòa tử sắc thần sơn đều trống

không.

Cảnh tượng này khiến Vọng Thư suýt chút nữa không kìm được mà muốn cao ca một khúc Thanh Tạng Cao Nguyên.

Khụ khụ... hình tượng tiên tử, phải giữ hình tượng tiên tử.

Nàng đến sớm rồi.

Vọng Thư vốn đã dự cảm được nên không thấy bất ngờ.

Dù sao cưỡi mây bay hay dùng pháp thuật phi hành cũng không tài nào so được với việc dùng Không Gian Pháp Tắc và 'bật hack' Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu.

Tâm thân vui vẻ, nàng đi thẳng lên tòa thổ hoàng sắc thần sơn rồi khoanh chân ngồi xuống.

Đã lần trước Hậu Thổ đại tỷ mời rồi, lần này chắc cũng không có ý kiến gì đâu.

Cùng lúc đó, vì Tử Tiêu Cung sắp khai giảng, đông đảo đại năng thiên địa cũng rời động phủ, kéo về Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung.

Cùng với thời gian nhanh chóng trôi đi, từng vị đại năng cũng lần lượt tìm đến.

Những người đến đầu tiên là Tam Thanh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Ba người vốn tưởng mình là kẻ đến sớm nhất, nhưng vào trong nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp cao ráo đang tĩnh lặng đứng trên một tòa thổ hoàng sắc thần sơn.

Lưng đối diện với Tam Thanh, nàng mặc một bộ cung trang trắng tinh, tiên tư như ngọc, luồng luồng thần quang tỏa ra quanh thân, mái tóc dài như thác đổ xuống ngang eo, vô cùng hợp lý.

Sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu thiên lam, chính là Thái Âm thần kiếm Khôn Hoa lừng lẫy.

Không cần nhìn mặt, Tam Thanh cũng nhận ra đó là ai.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Nguyệt Hoàng của Linh tộc!

Mấy vạn năm trước, trước trận Vu - Yêu đại chiến đã lừng lẫy một thời, sau đó ẩn cư tu hành trên Thái Âm Tinh.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên nhìn nhau, sắc mặt hơi biến, trong lòng đều kinh sợ.

Chương 69

"Vọng Thư, tốc độ thật nhanh!" "Ta nhìn không thấu nông sâu của nàng!" "Lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc của nàng đã đạt tới mức này sao, còn lợi hại hơn ba huynh đệ chúng ta." "Mấy vạn năm không gặp, đúng là phải nhìn bằng con mắt khác." "Có lẽ trên con đường thành Thánh, đây cũng là một đối thủ cực kỳ đáng ngại." Những ý niệm này lóe qua trong đầu Tam Thanh, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nhạt nhòa.

Thân là Bàn Cổ chính tông, họ tự cao ngạo vô cùng.

Có thể Vọng Thư vượt qua họ về Không Gian Pháp Tắc, nhưng về tu vi cảnh giới thì tuyệt đối không thể bì kịp.

Hồng Mông Tử Khí chắc chắn nàng không thể có được...

Nghĩ đến những lời sư tôn từng dặn dò riêng, nụ cười trên mặt Tam Thanh thêm vài phần sâu sắc. "Chào Vọng Thư đạo hữu." Ba người bay đến gần tòa thổ hoàng sắc thần sơn, dừng bước hành lễ với nàng.

Ngữ khí bất bi bất hỷ, không quá thân thiết cũng không quá xa cách, vừa vặn.

Tuy quan hệ không thân, nhưng sau lần giảng thứ hai đã từng chạm mặt nên có thể chào hỏi. "Chào ba vị đạo hữu." Vọng Thư cười hì hì đáp lễ.

Được Tam Thanh hành lễ, cảm giác không tệ chút nào.

Đây là ba vị Thánh nhân tương lai đấy nhé!

Cảm giác... mạc danh có chút sướng.

Động dụng uy năng của Hỗn Độn Châu, nàng trực tiếp nhìn thấu

cảnh giới của ba người, trong lòng thầm kinh hãi.

Cả ba đều đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, trảm nhị thi. "Quả nhiên, không hổ danh Tam Thanh sao?" Vọng Thư thầm thở dài.

Cứ ngỡ mình thăng tiến cảnh giới đã đủ nhanh, không ngờ tốc độ của Tam Thanh cũng cực kỳ khủng khiếp.

Tam Thanh gật đầu, đi về ba tòa tử sắc thần sơn đầu tiên.

Sau đó, một khoảng thời gian dài nữa mới có thêm người đến. "Thiện tai, thiện tai." "Lần này huynh đệ ta đã rút kinh nghiệm, ra cửa đủ sớm nên không bị muộn." Hai giọng nói khác nhau vang lên, một giọng từ bi hồn hậu, một giọng hơi chút the thé.

Vọng Thư không cần quay đầu, cũng chẳng cần dùng thần thức cũng biết đó là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân từ phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn bốn người có mặt trước, sắc mặt cũng thay đổi.

Tam Thanh tu vi cao hơn, họ công nhận.

Dù sao trước khi Đạo Tổ giảng đạo, Tam Thanh đã là đệ tử Đạo Tổ, tu vi luôn thuộc hàng đỉnh tiêm Hồng Hoang.

Lại là Nguyên thần Bàn Cổ tam phân hóa thành, có Khai Thiên công đức, được thiên địa ưu ái.

Nhưng Nguyệt Chủ Vọng Thư này... tuy lần giảng thứ hai nàng đã hiển lộ dị tượng bất phàm, đại náo Thiên đình Yêu tộc cũng có biểu hiện không tồi, nhưng lại có thể nhanh hơn hai huynh đệ họ sao?

Thật là vô lý hết sức.

Tâm niệm xoay chuyển trong lòng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Chào bốn vị đạo hữu." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hành lễ.

Ngay khoảnh khắc tiếng chào dứt, lòng Vọng Thư lại sướng thêm lần nữa.

Nụ cười khoái chí suýt chút nữa hiện rõ lên mặt.

Tu vi của hai vị này so với Tam Thanh thì kém hơn một chút, Tiếp Dẫn trảm nhị thi, Chuẩn Đề chỉ mới trảm một thi, ước chừng cũng sắp trảm được thi thứ hai.

Tam Thanh và Vọng Thư lần lượt đáp lễ.

Tiếp đó, mãi lâu sau mới có thêm các đại năng khác.

Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử.

Yêu sư Côn Bằng.

Minh Hà Lão Tổ...

Ngoài Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử ra, sáu người còn lại ít nhiều đều có hiềm khích với Vọng Thư.

Minh Hà Lão Tổ từng tham gia vụ Thái Nhất chặn giết Vọng Thư lần trước ở Bất Chu Sơn, giờ lại tỉnh bơ như không có chuyện gì, bay thẳng xuống thần sơn.

Vọng Thư lạnh lùng nhìn qua, quay đầu chắp tay hành lễ, mỉm cười nhẹ.

Yêu sư Côn Bằng phản ứng trước cái nhìn lạnh lùng của Vọng Thư gay gắt hơn Minh Hà.

Lão sa sầm mặt, dùng ánh mắt âm trầm nhìn lại Vọng Thư.

Còn Đế Tuấn, Thái Nhất thì Đế Tuấn lạnh mặt, Vọng Thư mỉm cười nhìn, lão cũng coi như không thấy.

Trong mắt Thái Nhất nộ khí lóe lên, bất giác nhớ lại lời Đế Tuấn

dặn trước khi ra cửa: "Thái Nhất à, lần giảng thứ ba này nếu gặp nàng ta thì nhất định phải kiềm chế.

Chúng ta đã nếm không ít trái đắng dưới tay nàng rồi, bất luận làm gì cũng phải tam tư nhi hậu hành.

Tuyệt đối đừng mắc bẫy của tên tiểu nhân âm hiểm đó nữa..." Thái Nhất quay đầu, nhắm mắt dưỡng thần, dứt khoát không nhìn Vọng Thư nữa.

Khuất mắt cho nhẹ lòng.

Những người này thuộc về nhóm nhân vật hạng hai trong Hồng Hoang, đại thể đều ở tu vi Chuẩn Thánh trảm nhất thi.

Sau đó, người đến Tử Tiêu Cung ngày càng đông.

Chớp mắt đã qua mười ngày. "Kỳ quái, Phục Hy, Nữ Oa... sao chưa thấy?" "Hậu Thổ cũng chưa thấy?" Vọng Thư nảy sinh nghi hoặc, thầm nghĩ với tu vi của họ, khoảnh khắc thiên cơ hiển hiện mà xuất phát thì kiểu gì cũng phải tới rồi chứ.

Chắc chắn không thể đứng sau mấy kẻ vô danh trong ba ngàn hồng trần khách này được.

Đúng lúc này, một giọng nói hào sảng vang dội, khàn khàn nhưng âm lượng cực lớn vang lên ở cửa Tử Tiêu Cung. "Ha ha ha ha, Tử Tiêu Cung à.

Chẳng đẹp tí nào, chẳng bằng cái nhà đá của ta." "Chúc Dung, chớ có vô lễ, đây là cư sở của Đạo Tổ, phải giữ lễ tiết chút." Một giọng nói mỹ diệu như tiếng chuông bạc vang lên. "Chào các vị đạo hữu." "Không tệ không tệ, hai con chim nhỏ cũng ở đây, may mà ta đến rồi, nếu không chúng lại đắc ý." "Đế Tuấn, nhìn cái gì, có giỏi thì xuống đây đánh một trận, ai sợ ai chứ?" Nhất thời, mười mấy giọng nói vang lên trong Tử Tiêu Cung, phá tan bầu không khí yên tĩnh tường hòa vốn

có.

Những giọng nói này... cực kỳ cá tính, khác hẳn với vẻ bân bân hữu lễ của các vị đại năng tu luyện tiên đạo khác.

Không cần hỏi cũng biết, là Tổ Vu rồi.

Thập Nhị Tổ Vu!

Vọng Thư quay người lại, chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu đang sải bước đi tới.

Mười nam hai nữ.

Nhóm 'Vu tộc Hồng Hoang F12' chính thức đăng trường, mọi tiêu điểm đều hội tụ lên người họ.

Tử Tiêu Cung nhất thời tỏa sáng. "Hả?

Không phải bảo Vu tộc không có Nguyên thần, không nghe được đại đạo sao?" "Ai mà biết được, chắc ở trong tộc chán quá nên ra ngoài đi dạo thôi." "Vu tộc và Yêu tộc ở chung thế này, lát nữa chắc có kịch hay để xem rồi." "Nhìn kìa, ánh mắt hai bên đúng là thiên địch, lại đối đầu nhau rồi." "Nghe nói Vu tộc quan hệ rất tốt với Vọng Thư, sau lưng nàng ta là Linh tộc, Vu tộc cộng với Linh tộc đấu với Yêu tộc, bộ định diễn lại màn Tam tộc tranh bá thời Long Hán đại kiếp sao?" Các đại năng thi nhau truyền âm thần thức, nghị luận xôn xao.

Chớp mắt, các Tổ Vu đã tới trước tòa thổ hoàng sắc thần sơn.

Trong lòng Vọng Thư hơi chút ngượng ngùng.

Cảm giác này giống như mình đang chiếm chỗ của người khác vậy.

Dù tòa thần sơn này cao mười vạn trượng, nhưng chứa cả mười hai Tổ Vu thì đúng là chật chội thật.

Trong số các Tổ Vu này, có vị nào chân thân không cao bằng tòa

thần sơn này đâu. "Hay là sang bên thần sơn của Phục Hy nhỉ, chắc huynh ấy không có ý kiến gì đâu..." Vọng Thư lắc đầu, bác bỏ ý nghĩ đó.

Trên tòa thần sơn của Hậu Thổ có Thái Âm pháp tắc, hợp với nàng nhất.

Bên Phục Hy chắc là Thái Dịch pháp tắc chiếm đa số, nàng không thích.

Còn tòa tử sắc thần sơn của Nữ Oa thì càng không cần nghĩ tới.

Chương 70

Nơi đó để dành cho các vị Thánh nhân, Thánh vị.

Làm kẻ biến thân nữ, không cần hoảng.

Da mặt phải dày lên.

Chỉ cần mình không thấy ngại thì người ngại sẽ là kẻ khác.

Trên mặt Vọng Thư nở một nụ cười xã giao. "Chào các ca ca tỷ tỷ." Vọng Thư thực hiện một cái đạo ấp với các Tổ Vu, cười hì hì nói.

Bất luận thế nào, lần trước trên Thái Âm Tinh, nhóm Tổ Vu này cũng đã cứu nàng một mạng.

Về tình về lý, trong lòng nàng vẫn luôn tồn tại một tia cảm kích. "Oa, Vọng Thư muội tử, gặp muội ở đây đúng là trùng hợp quá." Chúc Dung mặt đầy mừng rỡ.

Có gì mà trùng hợp chứ?

Ta chắc chắn phải đến Tử Tiêu Cung mà, Vọng Thư thầm đảo mắt trắng trong lòng.

Kế đó lại là một hồi hàn huyên.

Vọng Thư đi tới ôm Huyền Minh và Hậu Thổ một cách cực kỳ tự nhiên.

Chà... mềm quá, thơm quá.

Vọng Thư thoải mái đến mức nheo mắt lại, mặt lộ vẻ tận hưởng.

Trên người Huyền Minh có mùi hoa thủy tiên.

Trên người Hậu Thổ có mùi hoa lan.

Tục ngữ nói ba người phụ nữ hợp thành một rạp hát.

Dù trong đó có một kẻ là biến thân nữ.

Chẳng mấy chốc, những lời thì thầm của con gái vang lên.

Từ thiên văn địa lý cho đến hôm nay ăn gì, từ việc mặc quần áo thế nào cho đẹp cho đến những chuyện bát quái của các đại năng đang có mặt...

đề tài vô sở bất đàm.

Quả nhiên, chỉ cần là phụ nữ thì vĩnh viễn không thiếu chuyện để nói, ngay cả Tổ Vu cũng vậy.

Các Tổ Vu khác như Chúc Dung, Cộng Công, Đế Giang...

đều lộ vẻ đau đầu, đứng tránh sang một bên.

Chỉ có Chúc Cửu Âm là nghe đến say sưa.

Sự ngượng ngùng trong lòng Vọng Thư cũng tan biến sạch.

Trong bầu không khí 'vui vẻ' đó, các đại năng khác tiếp tục lục tục kéo đến.

Cuối cùng, Nữ Oa và Phục Hy cũng tới nơi.

Vọng Thư ngước mắt nhìn, mới hiểu tại sao họ lại đến muộn thế.

Sau lưng họ là mười sinh linh Linh tộc.

Tam Tiêu, Thạch Cơ, Liễu thụ tinh, Kim Quang Thánh Mẫu, Thương Dương, Lữ Nhạc, cửu vĩ thiên hồ Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, cùng với một sinh linh hóa hình từ Thực Thiết Thú mà Vọng Thư đặt tên là Chúc Đạp Lam.

Thảo nào Phục Hy, Nữ Oa đến muộn, mấy người này ngay cả Đại La cũng chưa đạt tới, cần đại năng hộ trì mới có thể đi xuyên qua hỗn độn đến Tử Tiêu Cung. "Đều mang tới để mở mang tầm mắt sao?"

"Nghe đạo ư?" Đôi mắt đẹp của Vọng Thư lay động, trong lòng dâng lên suy nghĩ.

Tự dưng nàng cảm thấy tự kiểm điểm, kể từ sau khi đặt nền móng cho Linh tộc, nàng thực sự đã chuyển sang trạng thái làm kẻ phủi tay mặc kệ.

Ngay cả việc chủ sự hằng ngày cũng giao cho hóa thân đi làm.

Vị Nguyệt Hoàng Linh tộc này làm đúng là có chút không tròn trách nhiệm.

Ở phía bên kia, mười người mới của Linh tộc vừa vào Tử Tiêu Cung đã lập tức trợn tròn mắt, cảnh tượng trước mắt khiến họ vô cùng chấn hán.

Một vùng thiên địa rộng lớn vô tận.

Ba ngàn tòa thần sơn đủ màu và sáu tòa tử sắc thần sơn.

Vô số đại năng thiên địa tề tựu tại đây. "Mở mang tầm mắt rồi." "Đây chính là Tử Tiêu Cung trong truyền thuyết sao." "Được đến nơi này, đời này tu đạo cũng xứng đáng rồi." "Nhìn kìa, Nguyệt Hoàng bệ hạ cũng ở đằng kia." Mọi người thì thầm bàn tán, tuy mặt đầy chấn kinh nhưng cũng vô cùng ngoan ngoãn đi theo sau Phục Hy.

Vốn dĩ họ không có cơ hội đến Tử Tiêu Cung, nhưng nhờ năn nỉ hết lời nên Phục Hy mới mủi lòng đồng ý dắt theo cho biết thế giới bên ngoài.

Nếu những người này có thể nghe lọt được chút ít đại đạo của Hồng Quân thì đó là chuyện cực kỳ hời.

Đây đều là những cao thủ tiềm năng được Linh tộc tuyển chọn, một khi trưởng thành sẽ có tiền đồ vô lượng.

Kế đến, Nữ Oa thướt tha hành lễ rồi bay xuống ngồi trên tử sắc

thần sơn.

Phục Hy dẫn theo mười người Linh tộc cũng đi về phía thần sơn của mình. "Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ." Mười người Linh tộc vừa bước vào thần sơn đã đồng thanh hành lễ với Vọng Thư.

Vọng Thư phẩy tay, gật đầu đáp lại.

Mấy nhóc này trông cũng đáng yêu phết.

Ở phía bên kia, Đế Tuấn trừng mắt nhìn chằm chằm Phục Hy.

Hà Đồ cảm ứng cho lão biết Lạc Thư đang ở trên người Phục Hy. "Lạc Thư..." "Vọng Thư!" "Phục Hy!" Trong lòng Đế Tuấn nộ khí bừng bừng, mặt mày âm trầm.

Linh bảo bản mệnh còn quan trọng hơn cả phụ nữ, vậy mà giờ bị người ta đoạt mất một kiện.

Lão cảm thấy như mình đang khoác lên mình màu sắc của mùa xuân (bị cắm sừng).

Đế Tuấn khó chịu vô cùng.

Từ xa, Nữ Oa dường như cảm nhận được, ánh mắt vô cùng băng lãnh lướt qua nhìn Đế Tuấn một cái.

Màn này đều thu vào tầm mắt Vọng Thư.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, đây chính là hiệu quả nàng mong muốn. "Muội muội đang nhìn gì thế?" Hậu Thổ đầy vẻ tò mò hỏi. "Không có gì." Thêm một lát nữa, một đạo nhân diện mục từ bi đột nhiên xuất hiện trên bồ đoàn trước sáu tòa tử sắc thần sơn.

Thân ảnh tuy không lớn nhưng cực kỳ vĩ ngạn, chấn nhiếp thiên địa.

Kể từ khi Hồng Quân ra tay trong trận Vu - Yêu đại chiến, các đại năng thiên địa đều biết được tầm vóc của lão.

Hiện tại nhìn lại, đúng là xa vời vợi.

Thực sự là đại lão.

Thế là ai nấy đều ngoan ngoãn vô cùng.

Ngay cả đám Tổ Vu ồn ào cũng im bặt.

Nhất thời, Tử Tiêu Cung yên tĩnh tới mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy. "Bái kiến lão sư." Tất cả đại năng đồng thanh hô lớn.

Hồng Quân bình thản liếc nhìn một cái rồi cất lời: "Trước khi có thiên địa, duy chỉ có hình tượng nhưng vô hình, thăm thẳm mịt mờ, dưới có hồng động, không ai biết cửa của nó ở đâu." "Thánh nhân thuận theo lẽ trời, không gò bó theo thói tục, không bị lòng người cám dỗ, lấy trời làm cha, lấy đất làm mẹ, âm dương làm giềng mối, bốn mùa làm kỷ cương." "Cố kẻ cầu ở bên ngoài thì mất ở bên trong; kẻ giữ ở bên trong thì mất ở bên ngoài." Hồng Quân giảng đạo, huyền ảo vô cùng.

Lúc bấy giờ, đất mọc sen vàng, đạo âm rền vang, mây lành phủ khắp.

Trong Tử Tiêu Cung một mảnh kim hoàng, các tòa thần sơn cũng tỏa ra thần quang, bảo quang, tiên quang của riêng mình.

Các đại năng đồng loạt nhắm mắt, bắt đầu tham ngộ đại đạo.

Cả Tử Tiêu Cung chỉ còn lại tiếng đạo âm phiêu miểu của Hồng Quân.

Khác với hai lần trước, lần này Đạo Tổ Hồng Quân giảng về Thánh nhân chi đạo.

Nó cực kỳ khó hiểu và huyền ảo.

Chẳng mấy chốc, đã có đại năng giật mình tỉnh giấc, mặt đầy vẻ khổ sở.

Chương 71

Bởi vì thực sự quá khó, một chữ cũng nghe không lọt.

Quay đầu nhìn sang những người khác, ai nấy đều ngơ ngác, số người không nghe nổi chiếm đa số.

Lúc bấy giờ, các đại năng kẻ thì khổ não, kẻ thì gãi tai bứt tóc, kẻ trầm tư, kẻ lại vô cùng rảnh rỗi...

đủ mọi trạng thái diễn ra trong Tử Tiêu Cung. "Có lẽ chỉ có họ mới nghe nổi thôi." Sau khi Đạo Tổ Hồng Quân bắt đầu giảng không lâu, Hồng Vân lão tổ thở dài bất lực.

Thực sự nghe không vào, lão đành phải mở mắt ra.

Nhìn về phía sáu thân ảnh vĩ ngạn trên các tòa tử sắc thần sơn phía trước, mắt lão ánh lên vẻ hâm mộ.

Chỉ thấy trên sáu tòa tử sắc thần sơn bắt đầu hiện lên các đạo kinh văn đại đạo.

Mỗi một chữ đều vô cùng rực rỡ, tiên quang rạng ngời, chiếu sáng cả Tử Tiêu Cung.

Sen vàng trên mặt đất cũng bắt đầu tuôn về phía sáu tòa thần sơn đó.

Cảnh tượng này khiến lòng Hồng Vân run rẩy.

Những đạo hữu vốn dĩ đứng cùng một vạch xuất phát, qua mấy vạn năm mà khoảng cách đã bị kéo giãn xa như vậy.

Mình một chữ cũng nghe không vào, còn họ thì nghe lọt hết.

Hồng Vân cảm thấy đắng chát trong lòng.

Lão nhìn vào vị trí tử sắc thần sơn dưới chân Chuẩn Đề.

Từng có lúc lão cũng đứng ở đó, tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Kết quả chỉ vì một niệm sai lầm mà nhường chỗ cho kẻ khác.

Hối hận không?

Lúc này Hồng Vân cảm thấy lòng cũng chẳng còn hối hận mấy.

Dù sao cũng chỉ là một tòa tử sắc thần sơn thôi mà.

Tử Tiêu Cung đã giảng tới lần thứ ba rồi, cũng chẳng thấy tòa thần sơn đó có gì kỳ dị.

Mọi thứ trước mắt đều là nhờ thiên tư ngạo người của sáu vị đại năng kia mà có.

Đó là điều xứng đáng.

Hồng Vân thầm an ủi mình.

Lão quay đầu nhìn sang hướng khác. "Khoan đã... kia là..." Đồng tử Hồng Vân đột nhiên co rụt, tim đập nhanh, hơi thở dồn dập, mặt đầy vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy tại vị trí của Vọng Thư.

Cũng đang hiện lên những đạo kinh văn đại đạo rực rỡ, cũng đang hấp thụ vô số sen vàng kéo đến, thậm chí quanh thân nàng còn có làn sương tiên tử sắc lượn lờ.

Quý phái không sao tả xiết.

So với sáu vị ngồi trên tử sắc thần sơn cao hàng triệu trượng kia, nàng chẳng hề kém cạnh chút nào.

Giống hệt như lần giảng thứ hai năm xưa. "Đại đạo khó hiểu như vậy mà nàng cũng lĩnh ngộ được sao?" "Quá khoa trương rồi!" "Nàng còn là người không?" "Thật không còn lời nào để hình dung nổi nữa!"

Hồng Vân lão tổ cổ họng chuyển động, nuốt nước miếng ừng ực, vẻ mặt đầy chấn hán.

Quay đầu lại thấy các đại năng khác đang mở mắt cũng đều nhìn về phía Vọng Thư, biểu hiện của họ cũng là mục trừng khẩu ngốc, từng người trợn tròn mắt như thấy quỷ.

Những người ngồi trên tử sắc thần sơn lĩnh ngộ được là chuyện bình thường.

Họ đều đã đạt tới Chuẩn Thánh cảnh, trừ Chuẩn Đề ra thì ai cũng trảm được nhị thi, là những kẻ chí cường thực thụ.

Trên con đường đạo, họ quả thực đã đi trước mọi người.

Đặc biệt là Tam Thanh, mang lại cảm giác sâu không thấy đáy như đại dương.

Nhưng Vọng Thư thì quá bất bình thường.

Tu vi của nàng tuy đã bị chí bảo che giấu khiến người ta nhìn không thấu, nhưng chắc chắn chưa đạt tới Chuẩn Thánh cảnh.

Bởi vì trên người nàng không có áp lực hay sự uy hiếp mà một Chuẩn Thánh mang lại.

Cảm giác đó có thể dễ dàng nhận ra, đó là sự áp chế của tầng thứ cao đối với tầng thứ thấp.

Vọng Thư chưa phải Chuẩn Thánh, khả năng cao nhất là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng Đại La Kim Tiên mà thực sự có thể lĩnh ngộ được đạo cao thâm đến vậy sao?

Phải biết rằng, đây là đại đạo chân chính mà đa số các đại năng khác một chữ cũng nghe không vào đấy.

Cứ như thể vị tiên tử cung trăng kia đang chỉ vào mặt các đại năng

mà cười khinh bỉ: Chẳng lẽ có người thực sự nghĩ lĩnh ngộ lời Hồng Quân giảng là khó sao?

Sát thương không lớn nhưng tính sỉ nhục cực cao.

Chuyện này quá vô lý.

Nếu trước đây Hồng Quân giảng về ba ngàn đại đạo pháp tắc, Vọng Thư lĩnh ngộ được thì còn hiểu được.

Dù sao tu luyện tiên đạo từ Kim Tiên đã bắt đầu tiếp xúc pháp tắc, với tu vi Đại La Kim Tiên lúc bấy giờ thì đã có cơ sở lĩnh ngộ pháp tắc rồi.

Nhưng hiện tại, đại năng nào cũng biết, thứ Hồng Quân đang giảng là đỉnh tiêm đại đạo, chạm tới chân lý của Đạo.

Rất có thể là đạo ở cảnh giới trên cả Chuẩn Thánh.

Khó hiểu vô cùng, huyền ảo vô cùng.

Trong ba ngàn hồng trần khách, hiếm ai nghe lọt được lấy một câu.

Vậy mà...

Vọng Thư lại lĩnh ngộ được.

Giống như sáu vị đỉnh tiêm đại năng trên tử sắc thần sơn kia, nàng đã nghe lọt lời Hồng Quân giảng.

Không... phải nói là dường như còn mạnh hơn một chút.

Bởi vì khi Đạo Tổ Hồng Quân giảng sâu thêm, trừ Lão Tử ra, năm tòa tử sắc thần sơn còn lại đã lâu không xuất hiện thêm kinh văn đại đạo hay đạo văn huyền diệu rực rỡ nữa.

Chỉ có Vọng Thư và Lão Tử là xung quanh vẫn không ngừng tuôn ra kinh văn đại đạo.

Khoảnh khắc này, một người ngồi trên tử sắc thần sơn cao hàng triệu trượng, một người ngồi trên thổ hoàng sắc thần sơn.

Một trước một sau, một cao một thấp.

Nhưng họ lại giữ được tốc độ lĩnh ngộ tương đương nhau, kinh văn đại đạo tuôn ra nườm nượp, thoắt cái đã thành một biển kinh văn tỏa ra tiên quang vô tận.

Giống như hai ngôi sao rạng rỡ, vừa đối chọi nhau vừa cùng nhau tỏa sáng lung linh.

Trong Tử Tiêu Cung sáng rực rỡ.

Nơi mắt nhìn thấy chỉ có tiên quang kinh văn của Vọng Thư và Lão Tử. "Tử Tiêu Cung song cường!" Vô số đại năng nảy ra cái ý niệm kỳ quái này.

Một cuộc cạnh tranh, cuộc cạnh tranh về ngộ đạo.

Nhất thời, đông đảo đại năng đều ngây người, sợ đến ngây dại. "Cũng quá yêu nghiệt rồi, hai người này định tâm đả kích người khác sao?" "Không xong rồi, ta không thể chấp nhận được sự thật này." "Vọng Thư và Lão Tử mạnh quá." "Giá mà ta có được thiên tư như họ." "Không hổ là kẻ hung hãn đã vượt qua Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp để hóa hình." Các vị đại thần thông giả chấn hán kinh sợ, tất cả đều thầm hô vang trong lòng.

Hồng Quân chưa giảng xong, nhưng lòng họ đã loạn mất rồi.

Ở phía bên kia, đám người Linh tộc cũng tề tựu ánh mắt lấp lánh như sao. "...Đây thực sự là Nguyệt Hoàng bệ hạ sao?" Chúc Đạp Lam hơi thở dồn dập, mắt gấu trúc trợn tròn. "Cũng quá bá đạo rồi..." Trong mắt Quỳnh Tiêu thoáng hiện vẻ sùng bái, mặt lộ vẻ cuồng nhiệt.

Cường giả thì phải nên như thế. "Nguyệt Hoàng bệ hạ đúng là

không ra tay thì thôi, hễ ra tay là kinh người." Vân Tiêu khẽ thở dài, đôi mắt đẹp lay động.

Mọi người đều biết, Linh tộc dù do Nguyệt Chủ Vọng Thư sáng lập, nhưng trong Linh tộc Tam Hoàng, nàng là người thấp điệu nhất, lười biếng nhất và cũng là người ít hiện diện nhất.

Chương 72

Trừ vài trăm năm đầu tiên đặt nền móng cho Linh tộc, thời gian còn lại nàng cơ bản đều lười biếng.

Ngay cả giảng đạo cũng ít, đa số thời gian đều là ăn uống, ngủ nghỉ.

Muốn tìm nàng cũng khó.

Ngay cả trong những năm nàng chủ sự cũng vậy, không có gì thay đổi.

Vì thế lâu dần, trong Linh tộc lan truyền bảng xếp hạng thực lực Tam Hoàng là Vọng Thư yếu nhất, Phục Hy mạnh thứ hai, Nữ Oa mạnh nhất.

Nhưng giờ nhìn lại, sự thực hoàn toàn không phải vậy.

Lời giảng đạo khó hiểu huyền ảo như thế này, Phục Hy không nghe lọt được bao nhiêu, Oa Hoàng Nữ Oa tuy lĩnh ngộ được nhiều nhưng vẫn không bì kịp Nguyệt Hoàng Vọng Thư. "Có lẽ nàng mới là tồn tại mạnh nhất Linh tộc." Vân Tiêu đã có đáp án cho riêng mình, trong đầu nàng hiện lên những chuyện cũ về việc Vọng Thư đại náo Thiên đình Yêu tộc mà nàng từng nghe kể.

Hóa ra từ trước đến nay, nàng vẫn luôn mạnh như thế.

Lúc này, trên tử sắc thần sơn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa thấy Vọng Thư lĩnh ngộ được nhiều đạo của Hồng Quân như vậy, lòng họ cũng chấn động, mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Vọng Thư lúc này vô cùng hưởng thụ, nội tâm thỏa mãn.

Tùy theo Hồng Quân giảng đạo đi vào chiều sâu, Hồng Mông Tử

Khí trong cơ thể đang nhanh chóng bị luyện hóa.

Nguyên bản những đạo uẩn hối sáp khó hiểu bên trong Hồng Mông Tử Khí lúc này như băng sơn tuyết tan, hóa tác dòng nước lũ cuồn cuộn gột rửa nguyên thần.

Cảm giác đó huyền chi hựu huyền, diệu bất khả ngôn, so với khoái cảm nam hoan nữ ái còn mỹ diệu hơn gấp vạn lần.

Trạng thái này, có lẽ không thể gọi là lĩnh ngộ đại đạo, mà là một loại tham chiếu, lý giải.

Nàng đem thánh nhân đạo pháp mà Hồng Quân đang giảng kết hợp với đạo uẩn hàm chứa bên trong Hồng Mông Tử Khí để đối chiếu tham ngộ.

Chỗ nào tương đồng thì tiếp thụ, chỗ nào bất đồng thì gác lại, cho dù Hồng Quân đã đưa ra lời giải đáp nàng cũng không hấp nạp.

Bất quá, mỗi người lý giải đại đạo đều không giống nhau, cho dù là đạo của Hồng Quân cũng có chỗ nàng không nhận đồng.

Ví dụ như Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo có nhắc tới "Thiên đạo đại thế", "Thiên ý nan vi", Vọng Thư khó lòng nhất trí.

Là một người đến từ hậu thế, lý niệm của nàng tuy không đến mức thiên kích động một chút là đòi nghịch thiên, nhưng sâu trong xương tủy vốn phụng hành đạo lý "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức", "Nhân định thắng thiên", hay "Núi không đến bên ta thì ta đi đến bên núi".

Kẻ sinh ra ở đại quốc, từ trong lòng chưa từng chỉ trông mong vào sự nhân từ của kẻ khác để tồn tại, cho dù đó là thần phật.

Nàng chỉ tin vào đôi tay của chính mình, chỉ tin vào thực lực.

Đó là một loại tự cường, một loại bất khuất, một loại kiên cường

và cũng là một loại thủ hộ ăn sâu vào trong máu thịt.

"Thiên ý nan vi", đổi sang khái niệm khác chính là "Quân bảo thần tử, thần bất đắc bất tử".

Vọng Thư cười khẩy, nếu thật sự có một ngày như vậy, nàng không ngại một trận lấy thần nghịch quân.

Với lý niệm như thế, Vọng Thư không định lĩnh ngộ đạo của Hồng Quân mà chỉ coi đó là tài liệu tham khảo.

Nàng cũng không đi theo con đường Tam Thi Pháp của Hồng Quân - đó là đạo của kẻ khác.

Một khi đã đi vào, nếu thật sự có vấn đề thì muốn thoát ly là cực kỳ khó khăn.

Đối với Đạo Tổ Hồng Quân, nàng không có thuyết âm mưu gì cả, nhưng cẩn trọng ổn thỏa một chút luôn không sai.

Viễn cổ đại thần đã có thể đi ra con đường của riêng mình, vậy đại biểu trên con đường thông qua Hỗn Nguyên đại đạo chắc chắn có nhiều sự lựa chọn khác.

Vọng Thư nghĩ như vậy, và cũng làm như vậy.

Nàng có lòng tin này.

Thời gian như lưu thủy, chuyển mắt đã một Nguyên Hội trôi qua.

Lần giảng đạo này của Hồng Quân kéo dài ròng rã một Nguyên Hội, tức mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

Nhìn thì dài, nhưng trong mắt các vị đại năng cũng chỉ như một cái búng tay.

Bên cạnh Vọng Thư, các Tổ Vu sớm đã lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Nghe đạo thì nghe không vô, mà bàn tán thì sợ đắc tội Đạo Tổ, ngủ gật đúng là lựa chọn sáng suốt nhất.

Đúng là tác phong của Vu tộc.

Thực tế, trong Tử Tiêu Cung phần lớn đại năng cũng chỉ đang tu hành.

Kẻ có thể nghe hiểu một phần thánh nhân đại đạo thật sự thiếu chi lại thiếu.

Lão Tử là một, Vọng Thư là một, tuy nàng nghe hiểu được một chút hoàn toàn là nhờ vào cái "hack" Hồng Mông Tử Khí để ấn chứng với thánh nhân đạo pháp.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tĩnh tâm lắng nghe, ngẫu nhiên cũng có thể lĩnh ngộ một ít.

Nhóm đại năng thứ hai như Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, thỉnh thoảng cũng nghe được một chút.

Còn những đại năng khác thì trực tiếp mù tịt, giống như học sinh mẫu giáo đi nghe giảng môn Vi tích phân của đại học, mắt to trừng mắt nhỏ, không biết Đạo Tổ đang nói cái gì.

Cuối cùng, âm thanh giảng đạo của Hồng Quân dừng lại.

Tử Tiêu Cung triệt để yên tĩnh.

"Hô..." Có người thở dài một hơi trường thọ.

Thật sự, lên lớp nỗ lực nghe giảng mà nghe không vào cũng là một loại thống khổ dày vò.

Có người chớp chớp mắt, chờ đợi lời tiếp theo của Đạo Tổ Hồng Quân.

Vọng Thư cũng thanh tỉnh, đoạn sau của thánh nhân đạo pháp nàng cũng không nghe nổi nữa, thực sự quá thâm ảo, quá huyền ảo,

nàng dứt khoát tập trung vào 《Tạo Hóa Thiên Công》 và lĩnh ngộ pháp tắc.

Đáng tiếc, trạng thái này không phù hợp để bế quan.

"Tử Tiêu Cung tam giảng đã hoàn thành, từ nay về sau ta cũng không mở giảng nữa." Hồng Quân mặt không biểu cảm nói.

Lời vừa thốt ra, ba ngàn hồng trần khách đều kinh hãi, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Vọng Thư thì có thể lý giải.

Hồng Quân xác thực vô tư, từ cơ bản tu hành pháp đến Ba Ngàn Đại Đạo, Tám Trăm Bàng Môn, rồi đến Thánh Nhân Chi Đạo, có thể nói đã giảng qua một lượt con đường tu luyện tiên đạo, xác thực không cần giảng thêm nữa.

Chưa đợi mọi người có phản ứng quá lớn, Hồng Quân lại cất tiếng: "Các ngươi có nghi vấn gì, có thể tự hành đề vấn." Nghe Hồng Quân hỏi, ánh mắt của chúng đại năng đều dồn vào nhóm người đỉnh tiêm nhất.

Nếu để kẻ ngộ đạo nông cạn đề vấn, không chỉ khiến người ta chê cười mà còn lãng phí cơ hội.

Chỉ có những đại năng thực sự nghe hiểu được một phần đại đạo đề vấn mới có thể đưa ra những vấn đề có giá trị.

Đây là sự đồng thuận của đông đảo đại năng.

Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề...

đều có đại năng chú ý.

Kế đến là Vọng Thư, nàng nghe giảng cực kỳ chăm chú, hẳn là có thể hỏi được vấn đề có trình độ.

Nhưng nhiều đại năng chú ý nhất vẫn là Lão Tử, thủ đồ của Hồng

Quân, cũng là người có đạo hạnh tu vi thâm hậu nhất Tử Tiêu Cung.

Thấy vậy, Lão Tử thần sắc bình tĩnh đứng dậy hỏi: "Dám hỏi lão sư, làm sao để thành đạo?" "Đại đạo ba ngàn, điều điều giai khả chứng đạo.

Nhưng quy nạp lại không ngoài ba loại chứng đạo pháp: Một là Dĩ Lực Chứng Đạo, pháp này lấy đại pháp lực, đại nghị lực phá khai Thiên Đạo, trực kiến Đại Đạo.

Pháp này thành thánh, pháp lực trong các thánh nhân là mạnh nhất.

Từ thời kỳ Hỗn Độn đến nay, chỉ có Bàn Cổ đại thần Dĩ Lực Chứng Đạo.

Hai là Tam Thi Pháp ta đã giảng ở lần thứ hai, Trảm Tam Thi Chứng Đạo, đem thiện ác chấp tam niệm của bản thân ký thác vào Tiên Thiên Linh Bảo, trảm ra tam thi thành hóa thân, cuối cùng tam thi hợp nhất, Hỗn Nguyên như nhất thành Thánh nhân, pháp lực đứng thứ hai.

Ba là Công Đức Chứng Đạo, tích lũy đại công đức, Thiên Đạo chuẩn cho thành thánh, pháp lực yếu nhất." Lúc này, Nguyên Thủy vội vàng đứng dậy chuẩn bị hỏi thăm, đột nhiên một giọng nói thanh lãnh vang lên trong Tử Tiêu Cung, cắt đứt động tác của y.

"Dám hỏi lão sư, có thể tường giải về pháp Dĩ Lực Chứng Đạo không?" Chỉ thấy Vọng Thư chẳng biết từ lúc nào đã đứng dậy, hướng về Hồng Quân hành một cái đạo ấp, cung kính hỏi.

Đây là thông tin nàng muốn biết nhất lúc này.

Hồng Quân tuy đã giới thiệu đơn giản, nhưng có nói cũng như không, phá khai Thiên Đạo thì phải phá như thế nào?

Đó là một khái niệm khá huyễn hoặc.

Khoảnh khắc này, ánh mắt của vô số đại năng đều tập trung lên người Vọng Thư.

“Dã tâm thật lớn, lại muốn Dĩ Lực Chứng Đạo!” “Bàn Cổ đại thần chứng đạo còn thất bại, nàng lại dám đi con đường đó... dũng khí đáng khen.” “Vọng Thư thật có đại khí phách.” “Nguyệt Hoàng bệ hạ... trâu bò quá đi!” Đây là tiếng lòng của tiểu phấn ti Quỳnh Tiêu.

Đủ loại ý niệm lóe lên trong lòng các đại năng.

Chương 73

Hồng Quân thần sắc bất bi bất hỉ nhìn Vọng Thư một cái, không có tán thưởng cũng chẳng có không vui, chỉ bình đạm nói: "Pháp này ta chưa từng nếm thử, căn cứ theo sự việc đại thần Bàn Cổ chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa suy đoán, pháp này hẳn là dung hợp pháp tắc của ba ngàn đại đạo vào thân, sau đó lấy đại đạo của bản thân trảm đi, cần có đại pháp lực, đại nghị lực mới có thể phá khai gông xiềng Thiên Đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vạn kiếp bất ma." Dứt lời, Hồng Quân ngậm miệng không nói nữa.

Ánh mắt Vọng Thư lấp lánh, như có điều suy nghĩ.

Trong câu nói này, Hồng Quân có lẽ đã ẩn giấu điều gì đó.

Mục tiêu cuối cùng của chứng đạo này không phải là Thánh nhân, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có thể thấy dùng pháp này có lẽ chỉ có thể trở thành Hỗn Nguyên, không thể trở thành Thánh nhân.

Thánh nhân là nghiệp vị, Hỗn Nguyên là cảnh giới.

Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chưa chắc là Thánh nhân.

Cũng có nghĩa là, chứng đạo pháp này không thành được Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Đúng rồi, ngay cả Thiên Đạo đều phá khai rồi, thì làm sao thành Thiên Đạo Thánh Nhân được." "Bất quá, con đường sau này của ta đã rõ ràng rồi." Con đường đó chính là đứng trên ba ngàn đại đạo, bước ra đạo của bản thân, sau đó lấy đạo của mình trảm đi pháp tắc của ba ngàn đại đạo để thành Hỗn Nguyên, vạn kiếp bất ma.

Nghĩa là ngay cả pháp tắc của ba ngàn đại đạo đều trảm đi, thì đối với nàng mà nói, còn kiếp nạn nào có thể mài diệt được nữa?

Khi đó trảm khai Thiên Đạo, trực diện Đại Đạo, đạo quả ký thác trên Đại Đạo, Đại Đạo bất diệt thì ta bất diệt.

Đại Đạo vĩnh hằng bất diệt, bản thân tự nhiên cũng vĩnh hằng bất diệt.

Đó mới là chân chính vĩnh hằng tiêu dao chi tiên.

Nhưng con đường này xác thực cực khó.

Bàn Cổ lấy phương thức lược đoạt, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần để dung hợp pháp tắc.

Còn nàng thì cần tự thân đi lĩnh ngộ.

Bước khó nhất chính là trảm đạo.

Ba ngàn pháp tắc đại đạo cường đại bực nào, mỗi thời mỗi khắc đều đang hoàn thiện và mạnh lên, vậy mà lại muốn đi ra một con đường riêng rồi trảm sạch chúng...

Đạo của bản thân phải cường đại đến mức nào mới được chứ!

Vọng Thư lắc đầu cười khổ, cảm giác trước mắt hiện ra một tòa cao sơn nguy nga không thấy đỉnh, khó lòng leo tới.

Nhưng trong lòng nàng không hề khí nản, ánh mắt vẫn kiên định.

Đạo ở dưới chân, chung quy sẽ có ngày tới đỉnh.

Đây cũng là cử chỉ bất đắc dĩ.

Nếu không trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, khả năng chỉ có một con đường lựa chọn.

Cho dù là Trảm Tam Thi thành thánh hay Công Đức thành thánh, một khi thành thánh đều sẽ là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bởi vì đạo quả ký tồn bên trong Thiên Đạo, không cách nào ký thác trên Đại Đạo.

Thành tại Thiên Đạo, bại cũng tại Thiên Đạo.

Nói cách khác, thành tại Hồng Quân, bại cũng tại Hồng Quân.

Tuy rằng Thiên Đạo chỉ là tập hợp thể của tất cả quy luật và quy tắc giữa thiên địa, Hồng Quân sau khi hợp đạo cũng bất bi bất hỉ, Thiên Đạo vô tình.

Nhưng nếu một ngày "Thiên ý nan vi" thì sao?

Lúc đó thì đứng hình luôn.

Một viên Vẫn Thánh Đan ban xuống, có nhận hay không?

Vọng Thư cảm thấy tốt nhất cứ nên thành thật đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Dù sao trong tay cũng có Hỗn Độn Châu, thọ mệnh của cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng là vô cùng vô tận.

Rảnh rỗi sinh nông nổi, chơi mấy cái thử thách độ khó cao cũng được.

Đủ loại ý niệm chỉ lóe lên trong lòng Vọng Thư trong nháy mắt, thời gian bên ngoài chỉ trôi qua một sát na.

Lúc này, một giọng nói trầm ổn nhưng mang theo một tia cấp bách vang lên.

"Lão sư, thế nào là Thánh nhân?" Nguyên Thủy lên tiếng hỏi.

"Thánh nhân, là quả vị của Thiên Đạo, cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đạo quả là một tia Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang, nguyên thần ký thác bên trong Thiên Đạo.

Thiên Đạo không hủy, Thánh nhân bất diệt, vĩnh viễn không rơi vào nơi vĩnh kiếp.” Giải thích đơn giản là sở hữu cái hack bất tử, cho dù Thánh nhân có thân vong, chỉ cần Thiên Đạo còn đó thì có thể vô hạn phục sinh.

Nghe lời Hồng Quân, Tử Tiêu Cung nhất thời nghị luận xôn xao.

Đại La Kim Tiên tuy siêu thoát dòng sông thời gian, bất tử bất diệt, nhưng một khi triệt để thân tử thì sẽ rơi vào nơi vĩnh kiếp trầm thụy, chỉ khi mạt pháp diệt thế đại kiếp đến mới tỉnh lại, coi như không còn ngày cầu đạo nữa, chẳng khác gì đã chết.

Khi mạt pháp diệt thế đại kiếp lâm đầu, cho dù là cảnh giới Chuẩn Thánh cũng khó lòng đào thoát kết cục diệt vong triệt để.

Nhưng tiến vào Thiên Đạo lại khác, chỉ cần Thiên Đạo còn, có thể phục sinh trong Thiên Đạo để tiếp tục cầu đạo.

Tương đương với việc có vô số thời gian để suy khảo cách ứng đối mạt pháp diệt thế đại kiếp, cũng có vô tận thời gian để trù bị.

Lúc này, Thông Thiên đứng dậy hỏi: “Dám hỏi lão sư, ai có thể thành thánh?” Hồng Quân không trực tiếp trả lời, mặt không biểu cảm thong thả nói: “Sau khi khai thiên tích địa, ta đắc Tạo Hóa Ngọc Điệp, thành Hồng Quân đại đạo.

Dưới Thiên Đạo, cần ta giáo hóa chúng sinh.” Tiếp đó, dưới ánh mắt kỳ đãi của chúng đại năng, Hồng Quân dừng lại một chút rồi nói: “Môn hạ của ta, nên có bảy vị thánh!” “Dám hỏi lão sư, ai có thể hưởng bảy tôn thánh vị này?” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đối thị một cái, Chuẩn Đề lập tức đứng dậy hỏi thăm.

Đạo Tổ Hồng Quân ánh mắt đảo qua đông đảo đại năng tại tràng.

Mỗi người mặt mày hoặc lo lắng, hoặc kỳ phán, hoặc khát vọng, hoặc mặt không biểu cảm nhưng tận sâu trong lòng đang cực kỳ khẩn

trương... chúng sinh bách thái, không thể kể hết.

Chỉ có Vọng Thư dường như không chút để tâm, giống như...

đang xuất thần.

Hồng Quân trong lòng hơi chút cạn lời.

Tiếp đó, ông không nhìn mọi người nữa, thần sắc bình tĩnh, tự nói: "Bàn Cổ khai thiên có đại công đức, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cơ duyên đã định, tự có thể hưởng công đức đó để thành thánh vị.

Sau này thay ta giáo hóa chúng sinh, sẽ là nhập thất đệ tử của ta." Dứt lời, Hồng Quân phất tay, ba luồng tử khí huyền ảo bay về phía Tam Thanh, trực tiếp tiến vào cơ thể bọn họ.

Hồng Mông Tử Khí!

Tam Thanh sớm đã nghe sư tôn nói về thần vật này, nay có được, trên mặt đều lộ ra vẻ hoan hỉ.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuy không có Tiên Thiên công đức gì, nhưng sau này định sẵn sẽ lập ra bàng môn, không thuộc Đạo môn, ta thu các ngươi làm ký danh đệ tử, sau này lập giáo tu công đức cũng có thể thành thánh." Tiếp đó lại có hai luồng tử khí bay vào cơ thể Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Hai người nhìn nhau, niệm phật hiệu, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Hồng Quân một hơi điểm năm người, sau đó ngậm miệng không nói nữa.

Những người còn lại cực kỳ sốt ruột, Đế Tuấn, Thái Nhất càng thêm tâm cấp, đứng phắt dậy, mỏi mắt chờ mong.

Ngay cả Nữ Oa cũng có chút cuống quýt, nhìn thấy trên tử sắc thần sơn sáu vị thì có năm vị đã đắc Hồng Mông Tử Khí, mình lại

không có, trong lòng khá là không dễ chịu.

"Đúng là đại lão biết cách treo khẩu vị người khác mà." Vọng Thư với vẻ mặt hóng hớt, trong lòng khẽ thở dài.

Nàng biết thánh vị mà Hồng Quân quản lý chắc chắn không có phần của nàng, Hồng Mông Tử Khí cũng không.

May mà bản thân nàng cũng không muốn nên nhìn rất thoáng.

"Lúc này trong Tử Tiêu Cung, có lẽ chỉ độc mình ta là bình tĩnh nhất thôi." Quay đầu nhìn lại, thấy các Tổ Vu cũng mang vẻ mặt không quan tâm.

Hóa ra là có một đám người như vậy.

Có lẽ đối với Tổ Vu mà nói, chỉ cần Đế Tuấn, Thái Nhất không đắc Hồng Mông Tử Khí là tốt rồi.

Phía bên kia, sau khi treo đủ khẩu vị của mọi người, Hồng Quân rốt cuộc cũng khai khẩu.

"Nữ Oa sau này tự có một phen đại công đức, có thể thành thánh." Hồng Quân nhìn về phía Nữ Oa, một luồng Hồng Mông Tử Khí bay tới.

Như vậy, trong bảy thánh dưới môn hạ Hồng Quân, đã khâm điểm sáu vị.

Chỉ còn lại một thánh vị cuối cùng chưa điểm danh.

Khoảnh khắc này, mọi người cũng đã hiểu được ý nghĩa của tử sắc thần sơn.

Đó chính là...

Thánh vị!

Mọi người mặt mày đầy chấn kinh.

Dưới Thiên Đạo, Thánh nhân là tôn quý nhất, đó là tôn vị có thể chấp chưởng quyền hành của Thiên Đạo.

Chương 74

Những người ngồi trên tử sắc thần sơn nay đều thành đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, địa vị đều có thể thành thánh.

Côn Bằng lão tổ trợn tròn mắt, dùng ánh mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm Hồng Vân lão tổ.

Nếu ánh mắt có thể giết người, hắn sớm đã giết Hồng Vân ức vạn lần.

Cái lão già tốt bụng chết tiệt này, thật là đáng hận, hạ mình hại lão tử thảm quá.

Côn Bằng lão tổ hận thấu xương, vì một kẻ tốt bụng làm việc thiện mà khiến hắn đánh mất thánh vị chí cao vô thượng!

Ở bên kia, Hồng Vân lão tổ cũng hoàn toàn ngây người.

"Cái đó...

Thánh vị, trời ạ!

Ta rốt cuộc đã làm cái gì thế này..." Hối hận vô tận dâng lên trong lòng, nguyên bản thánh vị thuộc về mình lại dễ dàng nhường đi như vậy.

Phía bên kia, dưới môn hạ Hồng Quân còn lại một danh ngạch thành thánh cuối cùng.

Khoảnh khắc này, tất cả những đại năng chưa được điểm danh đều vô cùng khẩn trương.

Ngoại trừ Vọng Thư đang nhạt nhẽo ngáp một cái, thậm chí còn đang cắn hạt dưa.

So với việc chia thánh vị, nàng càng hứng thú với màn chia pháp

bảo sắp diễn ra hơn.

Chí bảo trong tay Hồng Quân chắc là không có cửa rồi, nhưng bảo bối trên Phân Bảo Nham cũng không ít, với tốc độ của nàng, không lấy thì phí.

Có nên để lại một chút cho người ta không nhỉ?

Vọng Thư nheo mắt suy nghĩ.

Phía bên kia, các vị đại năng đang chờ đợi Hồng Quân tuyên bố tôn thánh vị cuối cùng sẽ thuộc về ai.

"Dám hỏi lão sư, dưới tọa hạ của ngài, vị thánh nhân cuối cùng là ai?" Thái Nhất lớn tiếng hỏi, ánh mắt hỏa nhiệt.

Sáu vị đại năng trên tử sắc thần sơn đều là Thánh nhân, vị cuối cùng chắc chắn xuất phát từ các vị đại năng ở đây.

Ta, Thái Nhất, nắm giữ chí bảo Hỗn Độn Chung, là Thái Dương Nhật Chủ, khả năng đắc được danh ngạch cuối cùng là cực lớn.

Đối thủ cạnh tranh duy nhất chỉ có Vọng Thư.

Nghĩ đến Vọng Thư, Thái Nhất lập tức cảm thấy nhói lòng, cảm giác chỗ nào cũng có nàng ta, chẳng lẽ là thiên địch của mình sao?

Ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Thái Nhất, hắn đối với luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này là chí tại tất đắc.

"Thương cho chúng con tu hành ức vạn năm, xin lão sư ban cơ duyên này cho chúng con đi." Vô số đại năng trong Tử Tiêu Cung đồng loạt hành lễ.

Bao gồm Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ, Côn Bằng lão tổ, Minh Hà lão tổ, Phục Hy, Nhiên Đăng đều ở trong đó.

Khoảnh khắc này, tim của mọi người đều treo lơ lửng.

“Thôi được rồi, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, các ngươi cứ tùy duyên đi.” Hồng Quân vừa dứt lời, một luồng tử khí huyền ảo xuất hiện, tỏa ra ánh tím rực rỡ vô tận, trôi lơ lửng trên không trung.

Khác với sáu đạo trước đó, đạo Hồng Mông Tử Khí này sau khi xuất hiện trực tiếp bay lên không trung Tử Tiêu Cung, dạo chơi trên đầu mọi người, dường như đang lựa chọn.

Mỗi vị đại thần thông giả lập tức hô hấp dồn dập, ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm vào nó.

Có được nó là có thể trở thành Thánh nhân, cơ hội duy nhất ngoài sáu tôn thánh vị kia, làm sao có thể không muốn?

Làm sao có thể không khẩn trương!

Sau này sẽ được ngồi ngang hàng với chư thánh, toàn bộ phụ thuộc vào sự lựa chọn của nó.

Vọng Thư không có hứng thú, chỉ đánh giá luồng tử khí này để xem nó có gì khác với luồng nàng đang có trong tay hay không.

Còn luồng này mà chọn nàng thật thì đúng là thấy quỷ rồi.

Đột nhiên, Hồng Mông Tử Khí như đã chọn xong, bắt đầu từ trên cao lao xuống các tòa thần sơn.

Dường như là... hướng về phía Vọng Thư.

Sắc mặt Vọng Thư hơi biến đổi, kịch bản phát triển vượt ngoài dự liệu của nàng.

Mẹ nó, đúng là thấy quỷ thật.

“Đừng mà...” “Đừng mà...” “Làm ơn đi các đại gia, đừng tìm tới ta...” “Ta công đức không đủ, phẩm hành bất đoan, tham tài há sắc, tâm ngoan thủ lạt, lại còn là một con cá mặn... ta không phải lương nhân đâu, Vô Lượng Khuyết Đức Đại Gia Thiên Tôn, ngàn vạn lần

đừng tìm tới ta.” Vọng Thư trong lòng không ngừng cầu nguyện, vừa âm thầm kêu khổ.

Hồng Mông Tử Khí không phải cứ nhiều là tốt, với nàng mà nói một đạo là đủ rồi.

Quỷ mới biết đạo này có bị tay chân gì không, mà dù không có thì cũng là một rắc rối lớn.

Bởi vì Hồng Quân không điểm danh ai có thể thành thánh, nên đạo tử khí này định sẵn sẽ đầy rẫy tranh đoan.

Hồng Vân bỏ mạng rơi vào nơi vĩnh kiếp chính là vì nó.

Vọng Thư chẳng muốn rước lấy mấy chuyện phiền phức đó, lấy cũng vô dụng lại tổ tăng thêm phiền não.

Còn về việc đoạt lấy cho Phục Hy, Vọng Thư càng không có ý định đó, nàng lại không phải là kẻ cuồng anh trai như Nữ Oa, không rảnh rỗi mà lo chuyện bao đồng.

Trên đời có một loại định luật gọi là định luật Murphy: Chuyện gì càng không muốn xảy ra thì nó lại càng xảy ra.

Luồng tử khí không hề nghe thấy tiếng lòng của Vọng Thư, trực tiếp bay đến trước mặt nàng rồi dừng lại.

Ánh tím mỹ lệ phản chiếu khuôn mặt tuyệt mỹ của Vọng Thư.

Biểu cảm trên mặt nàng kinh ngạc, dường như đang sững sờ vì sự lựa chọn của Hồng Mông Tử Khí.

Trong một sát na, thời gian trong Tử Tiêu Cung như ngừng đọng.

Tất cả đại năng đều lộ ra biểu cảm thất vọng.

Hồng Mông Tử Khí chuẩn bị đưa ra lựa chọn rồi.

Nhất thời, mọi người vừa chấn kinh vừa cảm thấy chua xót trong

lòng, không khí tràn ngập mùi chanh.

“Vọng Thư, quả nhiên là nàng.” Có người khẽ thở dài.

“Thiên tư của nàng quá yêu nghiệt, sớm đã đoán được Hồng Mông Tử Khí sẽ chọn nàng, chỉ là ta thật sự không cam tâm.” Có người lộ vẻ bất cam, trong mắt hiện lên sự ghen tị.

“Vọng Thư!” Đế Tuấn, Thái Nhất đồng loạt lộ ra biểu cảm thù hận, sát tâm nổi lên từ đáy lòng.

Vị Nguyệt Chủ này tiên phá hoại kế hoạch của Yêu tộc Thiên Đình mấy lần, tiếp đó lại đại náo Thiên Đình, giết chết vô số yêu tộc, nay lại sắp có được Hồng Mông Tử Khí, thật quá đáng hận.

Nếu không có nàng ta, Hồng Mông Tử Khí hẳn là...

“Nó là của ta, vốn dĩ phải là của ta.” Yêu sư Côn Bằng tham lam nhìn luồng tử khí một cái.

“Xem ra ta chung quy vẫn vô duyên với chứng đạo thành thánh.” Hồng Vân lão tổ vẻ mặt vô cùng áo hối.

“Vọng Thư muội muội có được rồi sao?

Khá lắm, việc thành công nhất Vu tộc ta từng làm chính là kết giao với Nguyệt Chủ Vọng Thư.” Ánh mắt Huyền Minh lấp lánh.

“Nguyệt Hoàng bệ hạ... trâu bò quá!” Đây là tiếng lòng của tiểu mê muội Quỳnh Tiêu.

Sáu người trên tử sắc thần sơn cũng đang chờ đợi sự lựa chọn của Hồng Mông Tử Khí, khi thấy nó sắp chọn Vọng Thư, biểu cảm mỗi người mỗi khác.

Lão Tử thần sắc bất bi bất hỉ, giống hệt Hồng Quân.

Tuy rằng thiên tư của Vọng Thư cực cao, nhưng y có lòng tin sẽ luôn đi trước nàng một bước, ổn áp nàng một đầu.

Một bước chậm, bước bước chậm, Vọng Thư vĩnh viễn không thể đuổi kịp y.

Nguyên Thủy sắc mặt ngưng trọng, Vọng Thư thiên tư quá cao, nếu có được Hồng Mông Tử Khí, e rằng sẽ trở thành một vị thánh nhân cực kỳ khó đối phó.

Thông Thiên tò mò đánh giá Vọng Thư, y là người luyện kiếm, kiếm đạo cô độc, nếu có thêm một đại năng dùng kiếm bước lên thánh đạo để cùng đàm đạo thì y rất vui mừng.

Tiếp Dẫn đạo nhân miệng niệm thiện tai, như đang chúc mừng Vọng Thư.

Chuẩn Đề đạo nhân hơi nhíu mày, nếu Vọng Thư có được Hồng Mông Tử Khí, vậy Linh tộc sẽ có hai vị thánh, giả dĩ thời nhật chắc chắn sẽ trở thành chủng tộc mạnh hơn cả Vu Yêu lưỡng tộc, ngày Tây Phương khởi sắc còn xa vời lắm.

Ngay khi Hồng Mông Tử Khí chuẩn bị lựa chọn, một giọng nói vang vọng khắp Tử Tiêu Cung.

"Đi chọn kẻ khác đi, ta không cần." Giọng nói thanh lãnh, thấu ra sự lạnh lẽo, đó chính là giọng của Vọng Thư.

Tử Tiêu Cung lập tức yên tĩnh lại.

Đế Tuấn kinh ngạc, Thái Nhất kinh ngạc, Hồng Vân lão tổ, Trấn Nguyên Tử kinh ngạc, Nữ Oa, Phục Hy kinh ngạc, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thậm chí tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung đều kinh ngạc.

Chương 75

Ngay cả trên mặt Đạo Tổ Hồng Quân cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Vừa rồi ta không nghe lầm chứ?" "Không phải ảo giác đâu!" "Nàng ta không cần Hồng Mông Tử Khí kìa!" "Điên rồi sao!" "Ta choáng rồi, thật đấy." "Chắc là nàng ta không hiểu thứ này có tác dụng gì đâu!" "Không hiểu á?

Nàng ta thông minh như thế, thiên tư yêu nghiệt như thế mà không hiểu sao?" "Trời ơi, đúng là điên thật rồi." "Chính xác, cơ hội của ta đến rồi, nàng ta từ chối Hồng Mông Tử Khí, từ chối hay lắm, cực kỳ tốt." "Đại ca, Thái Nhất ta chưa từng thấy nàng ta đáng yêu như lúc này." "Nguyệt Hoàng bệ hạ... trâu bò quá đi!" Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi là những tiếng thảo luận kịch liệt.

Mỗi người đều đầy vẻ chấn kinh, trợn to mắt nhìn Vọng Thư một cách không thể tin nổi.

Thật khó tưởng tượng, Hồng Mông Tử Khí đại biểu cho cơ duyên chứng đạo thành thánh mà lại có người từ chối, lại có người chê bai!

Thái độ của Vọng Thư đã dấy lên sóng to gió lớn trong lòng mỗi người.

Tiếp đó là sự cuồng hỉ chiếm lấy tâm trí, Vọng Thư không cần thì đạo tử khí này sẽ lại chọn lần nữa.

"Chúng ta cũng có cơ hội rồi!" "Bảo bối à, nghe lời đi, về bên ta này." Nhiều đại năng khát vọng nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Tử Khí.

Trong đó kẻ khát vọng nhất, tướng ăn khó coi nhất chính là Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà, nếu không phải đang ở Tử Tiêu

Cung chắc chắn bọn họ đã đại đả xuất thủ rồi.

Cũng có thể lý giải, Vọng Thư không cần thì khả năng bọn họ có được là lớn nhất.

Lúc này, trên tòa thần sơn màu vàng đất, giọng nói của Hậu Thổ vang lên.

"Muội muội, đừng nói hươu nói vượn.

Thần vật như thế, đã chọn muội thì hãy thu lấy đi." Hậu Thổ nhíu mày khuyên bảo, bà không hiểu nổi cách làm của Vọng Thư.

Bình thường tinh minh như thế, sao đến lúc quan trọng lại phạm ngốc, chẳng lẽ là hồ đồ rồi?

"Đúng đấy, đúng đấy." "Thu lấy đi." "Thà để Vọng Thư muội tử có được, trong lòng ta còn sảng khoái.

Chứ để hai con chim kia đắc thủ chắc ta tức chết mất." Các Tổ Vu khác thấy vậy cũng lần lượt khuyên bảo.

"Vọng Thư, mau thu lấy đi." Giọng nói như tiếng chuông bạc êm tai vang lên bên cạnh Vọng Thư, là Nữ Oa, nàng cũng muốn Vọng Thư có được nó.

"Đa tạ các ca ca tỷ tỷ đã quan tâm." "Ta muốn đi con đường của riêng mình, chí không ở chỗ này." Khóe miệng Vọng Thư khẽ cong, mỉm cười nói.

Khoảnh khắc này vô thượng tiên tư trên người nàng hiển hiện trọn vẹn, khí chất xuất trần, ánh mắt kiên định, mang theo đại khí phách, đại dũng khí, đại nghị lực và đại xá đắc.

Phảng phất như nàng thật sự không coi Hồng Mông Tử Khí ra gì, sự rực rỡ ấy đã chiếu sáng tâm hồn của biết bao hồng trần khách.

Phong thái cực hạn này khiến mọi người không nhịn được mà nhớ

lại câu hỏi của nàng dành cho Đạo Tổ ban nãy: Dĩ Lực Chứng Đạo!

Nàng muốn đi theo con đường đó để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứ không đơn độc truy cầu việc trở thành Thánh nhân.

"Vọng Thư đại khí phách, ta không bằng nàng." Lão Tử trong lòng khẽ thở dài.

Tuy cử chỉ này có phần vu hủ, nhưng đại khí phách đó thực sự không phải người thường có thể sở hữu.

"Tuy không phải nòi giống lân giáp, nhưng khí phách này, dã tâm này đã vượt xa Đế Tuấn, Thái Nhất không biết bao nhiêu rồi." Nguyên Thủy vẻ mặt chính sắc.

"Nàng mạnh hơn ta." Thông Thiên thầm tán thán.

"Sự cố chấp của Vọng Thư đạo hữu vẫn như xưa, thôi thì không cần đạo tử khí đó cũng được, biết đâu ca ca ta lại có cơ hội." Ánh mắt Nữ Oa lấp lánh.

"Thiện tai thiện tai, so với Vọng Thư đạo hữu, chúng ta thật sự quá chấp nhất rồi." Tiếp Dẫn đạo nhân niệm một câu phật hiệu.

"Hừ... người đàn bà ngu xuẩn, sẽ có lúc nàng phải hối hận." Đế Tuấn, Thái Nhất cười lạnh một tiếng.

"Không cần thì... có thể đưa cho ta mà." Hồng Vân lão tổ vẻ mặt đầy thèm thuồng.

Trấn Nguyên Tử trên tòa thần sơn kế bên cũng hiện lên một tia ngưỡng mộ.

Sau khi hiểu được nguyên do, các Tổ Vu cũng không khuyên nữa.

Có người đi kế thừa di chí của phụ thần Bàn Cổ, hoàn thành việc mà phụ thần cũng chưa làm được, họ thấy vui mừng.

"Đi đi." "Đi đi." "Tìm lấy người thích hợp ấy." Vọng Thư nhẹ

giọng nói với Hồng Mông Tử Khí, trong mắt không chút tham niệm hay lưu luyến, cũng không hề tiếc nuối.

Nếu luồng tử khí này có linh tính, hẳn lúc này đầu óc nó cũng đang ù ù vang lên.

Con người thật kỳ lạ, trông có vẻ không được thông minh lắm, cơ duyên thiên đại dâng tận tay mà cũng không thèm.

Quá kỳ quặc.

Nhận thức hoàn toàn khác biệt, trong mắt mọi người ở đây nó là cơ duyên thành thánh, nhưng trong mắt Vọng Thư, nó là rắc rối, là một cái bẫy lớn vô dụng.

Hồng Mông Tử Khí "luyến luyến bất xá" bay đi, lần này không quay lại không trung nữa mà xuyên qua giữa các tòa thần sơn.

Mỗi nơi nó đi qua đều dẫn tới những tiếng kinh hô và dị động.

Cuối cùng, bên ngoài tòa thần sơn đỏ rực của Hồng Vân, nó do dự một lát rồi từ từ bay vào cơ thể Hồng Vân lão tổ.

Hồng Vân lão tổ mặt mày rạng rỡ, sự cuồng hỉ hiện rõ trên nét mặt.

Trấn Nguyên Tử cũng mừng thầm cho lão hữu.

Quá trình lựa chọn cuối cùng đã kết thúc!

Sáu người trên tử sắc thần sơn đều có chút kinh ngạc, nhưng việc Vọng Thư từ bỏ đã khiến sự kinh ngạc đó tan biến, chỉ còn lại sự khinh thường dành cho Hồng Vân, kẻ chỉ biết ăn thừa của người khác, không cùng một đẳng cấp với bọn họ.

"Hồng Vân!" Đế Tuấn, Thái Nhất mắt đỏ sọc, nghiến răng nghiến lợi.

Luận thiên tư, luận căn cước, luận nội hàm, Hồng Vân có điểm

nào bằng bọn họ chứ?

Bọn họ nhìn Hồng Vân với ánh mắt đầy thù hận, hắn lập tức trở thành kẻ đáng ghét hơn cả Vọng Thư trong lòng bọn họ.

"Hồng Vân!

Thất phu!" Côn Bằng lão tổ đôi mắt suýt phun ra lửa.

Nếu Hồng Mông Tử Khí thuộc về Vọng Thư thì cũng thôi đi, dù sao thiên tư và căn cước của nàng ta cũng hơn hắn, điều đó không thể phủ nhận.

Nhưng còn Hồng Vân, dựa vào cái gì chứ?

Đại khí vận sao, hắn không có chắc?

Hắn là Yêu sư của Yêu tộc, Côn Bằng hóa hình, căn cước đỉnh tiêm, vậy mà kẻ kia lại dám nẫng tay trên thần khí!

Tất cả đều tại Vọng Thư nhường đi thánh vị nên hắn mới có cơ hội, thật là hận thấu xương mà.

Minh Hà lão tổ cũng cười lạnh một tiếng, không cam tâm và đầy khinh miệt đối với Hồng Vân, ý nghĩ cũng đại khái giống như Côn Bằng.

Trên tòa tử sắc thần sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau rồi mỉm cười đầy ẩn ý.

Giữa bọn họ và Hồng Vân có nhân quả thánh vị, nay Hồng Vân bị nhiều đại năng đỉnh tiêm nhìn chằm chằm, chỉ cần thêm dầu vào lửa, ngày tàn của hắn không còn xa.

Vọng Thư đứng ngoài quan sát, thu hết mọi chuyện vào tầm mắt.

"Ta đã bảo mà, thứ này là một rắc rối lớn." "Cũng không biết Hồng Quân là vô tâm hay hữu ý nữa..." Nàng liếc nhìn Hồng Quân, ông vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa trên bồ đoàn như cũ.

Cuộc tranh giành thánh vị đến đây là hạ màn, thời đại của Thánh nhân sắp bắt đầu.

Vọng Thư vốn tưởng rằng sắp đến tiết mục chia pháp bảo nên đang ma quyền sát chưởng, vác đao bốn mươi mét sẵn sàng, khao khát không thôi.

Lúc này, một giọng nói vang lên.

"Lão sư bất công, Thái Nhất không phục!" Mọi người đồng loạt kinh hãi, thì ra là Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng, vẻ mặt đầy vẻ bi thống.

Cái chiêu mượn gió bẻ măng này hẳn là học từ Vọng Thư rồi.

Vọng Thư chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt hứng thú xem kịch vui.

Không phục... ngươi tính là lão mấy?

Chắc tưởng mình là mặt trời trên cao thật sao?

Nàng thầm mỉa mai.

"Yêu tộc ta là đại tộc của Hồng Hoang, đáng lẽ phải có một thánh vị." Thái Nhất cứng đầu nói, vì chứng đạo thành thánh mà hắn cũng liều mạng rồi.

Vọng Thư ở bên cạnh âm thầm cổ vũ: Cố lên thiếu niên, ta ủng hộ ngươi, càng đắc tội Hồng Quân bao nhiêu sau này sẽ càng thảm bấy nhiêu, hãy mạnh tay thêm chút nữa đi.

Nàng tin chắc hắn sẽ làm được.

Những đại năng khác thì không dám nói gì, chỉ nhìn Thái Nhất với ánh mắt chấn kinh.

Vì cơ duyên thành thánh mà dám đại bất kính như thế, gan quá lớn rồi, điên rồi chắc.

Chương 76

Hồng Quân mặt không biểu cảm.

Tam Thanh trực tiếp nhíu mày, hành động này của Thái Nhất chẳng khác nào tát vào mặt Đạo Tổ và cả các đệ tử, trong lòng họ đều không vui.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trên mặt cũng lộ rõ nộ khí.

"Có một số người ấy mà, phải biết giữ chút liêm sỉ, chú ý hình tượng một chút, đây là Tử Tiêu Cung chứ không phải Yêu tộc Thiên Đình đâu." Một giọng nói đầy âm dương quái khí vang lên.

Vọng Thư nhướng mày lãnh thanh nói.

Là một lão sư môn âm dương, tổ tiên của giới mắng chửi, nàng tự nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa nó cũng phù hợp với thiết lập nhân vật luôn đối đầu với Yêu tộc nên không hề có vẻ đột ngột.

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Tam Thanh, Nữ Oa đều lộ rõ tiếu ý.

Duy chỉ có Thái Nhất là trừng mắt nhìn Vọng Thư đầy giận dữ.

Hắn vô cùng hối hận vì lúc nàng còn yếu nhuyễn đã không bóp chết nàng như bóp chết một con kiến.

Cái con mụ Nguyệt Chủ đáng ghét này, hết lần này tới lần khác phá hỏng chuyện tốt của hắn.

"Vu Yêu nhị tộc xưng bá Hồng Hoang thiên địa, xưng hùng ức vạn năm, khí vận tổn hao nghiêm trọng, tuy có di trạch của Bàn Cổ nhưng không đủ để thành thánh." Hồng Quân cất tiếng, đạo âm phiếu

miểu vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, không cho Thái Nhất chút sắc mặt tốt nào.

Thái Nhất biến sắc, định nói thêm gì đó thì Đế Tuấn vội vàng dùng thần thức ngăn lại.

Thật là muốn chết mà, đắc tội Vọng Thư chưa đủ, còn muốn đắc tội hết đại năng trong cung và cả Hồng Quân nữa hay sao?

Yêu tộc nhìn thì thế lớn, nhưng nếu sau này chư thánh xuất thế mà nhắm vào Yêu tộc thì ngày tháng sẽ cực kỳ khó khăn.

Tiếp theo, Hồng Quân bắt đầu chia bảo vật.

"Ta sắp hợp đạo, phi thiên địa hủy diệt đại kiếp sẽ không xuất hiện.

Những linh bảo có được ngày trước nay không còn dùng tới nữa.

Các ngươi nghe đạo một chuyến tại Tử Tiêu Cung cũng là có duyên, hôm nay ta đem những bảo vật này chia cho những người hữu duyên." Lời vừa dứt, thần tình của chúng đại năng đồng loạt chấn động.

Không có được Hồng Mông Tử Khí thì có được bảo bối cũng cực tốt.

Linh bảo lọt vào mắt xanh của Hồng Quân chắc chắn không phải vật tầm thường.

Lúc bấy giờ, ngoại trừ một số đại năng đỉnh tiêm, đa số đều hai tay trắng trơn, không có lấy một pháp bảo hộ thân xứng tầm.

Ngay cả Vọng Thư cũng vực dậy tinh thần.

Mục tiêu của nàng không ở trong cung, mà là ở Phân Bảo Nham.

Tuy những chí bảo trong cung nàng cũng thèm lắm nhưng không có duyên nên đành chịu.

Tuy không trở thành đệ tử và ràng buộc sâu sắc với Đạo Tổ, nhưng nghĩ theo hướng khác thì đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

"Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, phúc trạch thâm hậu, lại có công năng khai thiên, đáng được chí bảo." Hồng Quân phất tay một cái.

Một bức đồ, một lá cờ, và bốn thanh kiếm xuất hiện lơ lửng giữa không trung, lập tức tỏa ra bảo quang rực rỡ, hoa quang lưu chuyển.

Uy áp cường đại của chúng dường như khiến không gian trong cung cũng phải sụp đổ.

Chỉ nhìn qua tướng mạo đã biết đây chắc chắn là chí bảo.

Thái Cực Đồ.

Bàn Cổ Phiên.

Tru Tiên Kiếm Trận.

Vọng Thư thèm đến nhỏ dãi, tiếc là Đạo Tổ dành riêng cho ba vị nhập thất đệ tử Tam Thanh.

Đến kẻ đang có chí bảo trong tay như nàng còn động tâm, huống hồ những người khác, ai nấy đều lộ vẻ tham lam.

Thánh nhân không tham chỉ vì đẳng cấp món đồ chưa đủ, chứ đối với chí bảo, Thánh nhân cũng có lòng tham thôi, huống chi lúc này trong cung toàn là Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Chí bảo là vật an thân lập mệnh, có nó chiến lực sẽ tăng cường cực lớn.

Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ Hỗn Độn Chung có thể một mình đấu với sáu vị Tổ Vu mà không bại.

Vọng Thư nắm giữ Khôn Hoa Thần Kiếm có thể đại náo Thiên Đình rồi toàn thân trở thoái.

Những ví dụ đó đủ để chứng minh sự cường đại của chí bảo.

Ai cũng muốn có được chúng.

Hồng Quân vẫn bất bi bất hỉ.

"Lão Tử là đại sư huynh Huyền Môn, theo thiên số nên nắm giữ Thái Cực Đồ.

Nguyên Thủy, ta ban cho ngươi Bàn Cổ Phiên, có thể xé rách hỗn độn, trấn áp khí vận.

Thông Thiên tính tình nóng nảy, thích sát phạt tranh đấu, Tru Tiên Kiếm Trận này rất hợp với ngươi, phi bốn thánh tề tụ không thể phá." Hồng Quân đạm đạm nói.

Vừa dứt lời, ba món chí bảo lần lượt rơi xuống chỗ của Tam Thanh.

Một đám đại năng trong cung nhìn mà đỏ mắt ghen tị.

Chua quá, thật là chua quá đi.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì thôi đi, vì Đạo Tổ không giới thiệu kỹ, chứ Tru Tiên Kiếm Trận thì quá nghịch thiên rồi.

Phi bốn thánh không thể phá, Thông Thiên có được nó chẳng phải là bay thẳng lên trời sao?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng đều đầy rẫy sự đố kỵ, những người khác lại càng khỏi phải nói.

Vốn dĩ họ tưởng Vọng Thư, Thái Nhất đã là con cưng của trời đất, căn cước đỉnh tiêm, phúc trạch thâm hậu, nhưng so với Tam Thanh thì chẳng là cái gì cả.

Từ khi xuất thế, Tam Thanh đã được thu làm đệ tử truyền thụ đại đạo, tiếp đó là tặng thánh vị, nay còn cấp thêm chí bảo, đối đãi này so với con ruột cũng chẳng kém cạnh gì, thậm chí đúng là con ruột thật

rồi.

Tiếp đó, Hồng Quân lấy ra hai món bảo vật giao cho Nữ Oa, một là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một là Hồng Tú Cầu, cũng đều là vật bất phàm.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu thi triển kỹ năng truyền thống: Khóc nghèo!

"Thôi được rồi, ba món này cho các ngươi." Hồng Quân phất tay lấy ra ba món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không bằng chí bảo nhưng cũng thần dị phi phàm: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Hàng Ma Chử.

Hai người hớn hở nhận lấy.

"Quả nhiên đứa trẻ nào hay khóc thì có sữa ăn mà." "Ta khinh!" Vọng Thư trong lòng thầm oán hận.

Có chuẩn bị là một chuyện, nhưng trải nghiệm thực tế lại là chuyện khác.

Cảm giác lúc này giống như Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay đột nhiên rớt giá, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng hết thơm, y hệt như nhà ở quận trung tâm đột nhiên bị mất giá vậy, cực kỳ khó chịu.

Mấy thứ này đâu phải là rau cải đâu, làm ơn giữ thể diện một chút đi, đừng có tặng mỗi lần hai món như vậy chứ.

Cuối cùng, giữa những tiếng cầu xin của các đại năng khác, Hồng Quân đã khai khẩu: "Các Tiên Thiên Linh Bảo hữu duyên đều đã có quy túc, những món còn lại ta để ở Phân Bảo Nham bên ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi cứ tự nhiên mà lấy." Lời chưa dứt hẳn, Vọng Thư đã dùng không gian pháp tắc của Hỗn Độn Châu biến mất, đồng thời vận dụng nó để che giấu thiên cơ.

Tranh đoạt linh bảo là phải dựa vào tốc độ tay và chân.

“Thứ tốt để lại cho ta một chút, ta không kén chọn đâu.” Nàng thầm nhủ.

Phân Bảo Nham vốn không tồn tại khi mọi người vào cung, nó chỉ xuất hiện sau khi Hồng Quân giảng đạo xong.

Vọng Thư đứng lơ lửng trong hỗn độn bên ngoài cung, đưa mắt nhìn về hướng đông nam thấy một vùng phát ra bảo quang ngút trời, rực rỡ mười màu, trải dài ức vạn năm ánh sáng.

Giữa vùng hỗn độn xám xịt, đây là một cảnh tượng vô cùng đặc biệt.

Nơi đó cách cung một đoạn khá xa, các đại năng bình thường sẽ phải tốn không ít thời gian mới tới được.

“Phân Bảo Nham!” Vọng Thư lầm bầm một tiếng, không chút do dự bước thêm một bước, xuyên qua không gian hỗn độn.

Uy năng của Hỗn Độn Châu được thể hiện một cách tinh tế trong nháy mắt.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã đứng dưới chân Phân Bảo Nham.

Nó là một tòa núi cao ức vạn năm ánh sáng, toàn thân tỏa ra ánh trắng dịu nhẹ, đang trôi nổi trong hỗn độn.

Trên núi chỗ nào cũng có bảo quang lấp lánh, sáng chói mắt, ước chừng có hơn hai ngàn món, đều thuộc hàng Tiên Thiên Linh Bảo.

Toàn bộ kho tàng mà Đạo Tổ tích góp từ khi khai thiên đều ở đây.

Thời gian gấp rút, nàng cũng không kịp nhìn kỹ, cứ gom hết đi đã.

“Mười hai hạt Định Hải Châu?

Của ta!” “Kim Giao Tiễn?

Đồ tốt.” “Càn Khôn Xích, cũng không tệ.” “Ly Địa Diễm Quang

Kỳ, trời ạ!" "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, được rồi được rồi, miễn cưỡng thu lấy vậy." "Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, đẹp đấy, ta thích." "Định Phong Châu?

Chương 77

Hình như không có tác dụng gì mấy." "Phong Hỏa Bồ Đoàn, chuyên dùng để tọa thiền, cung kính không bằng tuân mệnh." "Tử Điện Chùy, dùng để đập người chắc là ổn." "Bảo Liên Đăng, Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo đành chịu khổ cứu gia đình Tam Thánh Mẫu vậy."...

Lúc bấy giờ, Vọng Thư hóa thành một đạo hồng quang, bắt đầu thu quét từ đỉnh núi xuống dưới, vừa thu vừa không khỏi thốt ra những tiếng kinh hô.

Trong chớp mắt đã thu được hơn năm mươi món.

Nàng không thu hết sạch, nhưng những món có chút danh tiếng, đẹp đẽ và có uy áp cực mạnh cảm nhận được qua nguyên thần thì cơ bản không chừa lại món nào, toàn là tinh hoa cả.

"Mau lên mau lên, tốc độ của Vọng Thư cực nhanh, đến muộn là không còn món nào đâu." Giọng của Thông Thiên vang lên.

Vọng Thư giật mình, Tam Thanh tới rồi!

Nàng thầm mắng một tiếng.

Tuy biết họ nhanh nhưng tốc độ này vẫn vượt ngoài dự liệu của nàng.

Đã có chí bảo rồi còn không biết giữ thể diện sao?

Để lại chút đồ cho mấy đứa trẻ nghèo khó như ta không được à?

Vọng Thư thầm mỉa mai nhưng tay chân lại càng nhanh hơn, nàng dứt khoát không kén chọn nữa mà quét sạch sành sanh.

Chớp mắt, lại thêm hơn trăm món linh bảo vào tay, dù chất lượng

không bằng mớ tinh hoa ban nãy.

Cuối cùng, ba luồng thanh quang lóe lên, Tam Thanh đã tới.

Thấy Phân Bảo Nham rộng lớn như vậy, họ cũng vội vàng lao vào thu quét.

Thấy đỉnh núi bảo quang thưa thớt ảm đạm, biết ngay là đã bị Vọng Thư "nhúng tay", ba người nhìn nhau rồi bắt đầu thu dọn từ sườn núi trở xuống.

Vọng Thư dùng thuấn di, trực tiếp từ đỉnh núi xuống tận chân núi, lần này nàng thực sự không kén chọn nữa mà liều mạng gom góp.

Ào ào... lại thêm hơn trăm món nữa.

Lúc này, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa cũng lần lượt đến nơi, không nói hai lời liền lao vào cuộc tranh đoạt.

Một màn "Tuyệt địa cầu sinh" phiên bản Hồng Hoang quy mô lớn bắt đầu.

Nữ Oa ở cạnh Vọng Thư, hai nàng nhìn nhau đầy ẩn ý, một người bay sang phía đông, một người bay sang phía tây để thu quét, tốc độ càng thêm nhanh.

Hiện tại nhóm người đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang đã chia thành ba tiểu đội: Tam Thanh chiếm cứ phần giữa, Vọng Thư và Nữ Oa chiếm phần dưới, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chia nhau một người ở trên một người ở dưới.

Sau khi lấy thêm hơn năm mươi món, Vọng Thư không thu thêm nữa, tổng cộng nàng đã đoạt được hơn ba trăm món, chiếm khoảng một phần bảy tổng số pháp bảo trên núi, mà đa số tinh hoa đều nằm trong tay nàng.

Đang lúc định thu tay, một giọng nói khẽ vang lên bên tai nàng:

“Vọng Thư à, phàm sự không nên cầu quá nhiều, dưới thiên ý thịnh cực tất suy.” Giọng nói vô cùng phiếu miểu, chỉ có nàng mới nghe thấy được, chính là giọng của lão gia tử Hồng Quân.

Vọng Thư rùng mình, chẳng lẽ thấy nàng lấy nhiều quá nên nhìn không nổi nữa sao?

Xí, đồ keo kiệt.

Tuy trong lòng thầm mỉa mai nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn thu lại đôi bàn tay nghịch ngợm của mình.

Đại lão đã lên tiếng thì nàng còn biết làm sao đây?

Chỉ là còn một món ngay trước mắt chưa lấy, nàng thấy hơi không cam lòng.

“Lão sư à, con vốn yêu thích sạch sẽ, cái khăn tay này rất hợp với con, món cuối cùng này nhé, được không?” Nàng thì thầm một câu, nhưng bên tai chỉ là sự im lặng.

“Coi như là mặc định rồi nhé.” Tay nàng nhanh như chớp lấy món linh bảo hình khăn tay đó vào lòng.

Tên bảo vật: Bát Quái Long Tu Khăn, sờ vào thấy ấm áp mềm mại, lại có mùi hương thanh nhã.

“Đa tạ lão sư.” Vọng Thư hành lễ một cái, sau đó lập tức dùng thuấn di rời khỏi Phân Bảo Nham.

Truyền văn nói rằng bản thân Phân Bảo Nham cũng là một trọng bảo, nàng cũng đang có ý đồ với nó đây.

“Hello, chào buổi sáng nhé.” “Ăn gì chưa?” Vọng Thư thuận miệng hỏi các đại năng xung quanh, vì nàng vừa thuấn di vào giữa đoàn đại quân đang kéo tới.

Lúc này đám đại năng đó cũng không còn xa Phân Bảo Nham bao

nhiêu, ai nấy đều mắt sáng như sao, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Bảo vật ở ngay phía trước kìa!

Dù bị Tam Thanh và mấy đại năng kia lấy mất một phần nhưng chắc chắn vẫn còn sót lại, đó chính là cơ duyên.

Nào ngờ kẻ lấy nhiều bảo vật nhất lại đang đứng giữa bọn họ.

"Ai đấy?" Các đại năng bên cạnh Vọng Thư ngơ ngác.

Chưa kịp nhìn kỹ thì lại có tiếng hét vang lên: "Mọi người xông lên đi!" "Báu vật ở ngay trước mắt, đến muộn là hết đấy!" "Tam Thanh lấy chí bảo rồi, cũng phải để lại cho chúng ta ít linh bảo chứ." "Bay nhanh lên, cơ duyên không đợi người đâu!" Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai mọi người, Vọng Thư khẽ nhếch môi, vụ gây chuyện này nàng rất rành.

Mọi người nghe vậy thấy chí lý, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, từng người một tăng tốc hết cỡ.

Báu vật là quan trọng nhất.

Trong chớp mắt, đại bộ đội cuối cùng cũng tới nơi.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lúc này đều đã đứng sang một bên, mặt mày hớn hở, hiển nhiên thu hoạch rất khá.

Trên Phân Bảo Nham lúc này là nhóm nhân vật thứ hai đang thu quét như Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng...

Vọng Thư liếc nhìn, chà chà, vẫn còn hơn chín trăm món nữa, xem ra sáu người kia cũng lấy dữ dội lắm.

Đám đại năng khác nhìn sáu người kia với ánh mắt phẫn hận, sau đó không thèm để ý nữa mà ùa vào thu quét.

"Của ta, cái này của ta, đừng tranh với ta!" "Vô chủ chi vật, thần

thánh gì chứ, có giỏi thì ra đơn đấu!" "Bảo bối tốt quá, cuối cùng ta cũng có Tiên Thiên Linh Bảo rồi, ha ha ha ha." "Đạo huynh, cái hồ lô đó ta dùng thanh kiếm này đổi được không?" "Cút!" "Nhiên Đăng, đồ chết tiệt, lại chơi trò đánh lén."...

Trên núi loạn thành một đoàn, cảnh tượng "Tuyệt địa cầu sinh" đã tiến vào giai đoạn địa ngục.

Lúc này, bên ngoài núi, ngoài sáu người kia thì chỉ có mình Vọng Thư đứng độc lập.

"Vọng Thư muội muội, muội không vào lấy bảo vật sao?" Phục Hy dẫn theo đám người Linh tộc đến cạnh Vọng Thư hỏi.

Y có Lạc Thư nên không mấy hứng thú với những linh bảo khác, vì thế không tham gia thu quét.

Còn đám Linh tộc kia thì trong hoàn cảnh này hoàn toàn không có cửa chen chân vào.

Mọi người đều "ngạc nhiên" vì Vọng Thư không có hành động gì.

Vọng Thư mang vẻ mặt ưu thương nhàn nhạt, khiến người ta nhìn vào thấy mủi lòng, thầm tán thưởng pha phối hợp của Phục Hy.

"Ta chậm chân rồi." "Ai..." Nàng thở dài một tiếng, ánh mắt hiện lên một tia u oán.

"Đại ca, nói thật lòng, ta có một thanh trường kiếm là mãn nguyện rồi, những người khác cũng không dễ dàng gì, bảo vật... cứ nhường hết cho bọn họ đi." Ban nãy nàng dùng Hỗn Độn Châu che giấu thiên cơ nên ngoài sáu người kia ra, chắc chắn không ai thấy nàng lấy đồ.

Kế hoạch tiếp theo của nàng cũng không nhắm vào sáu người đó nên không sợ bị bóc phốt.

Nghe xong, Phục Hy và các Tổ Vu bên cạnh đều lộ vẻ tán thưởng.

Xem kìa, thế mới gọi là cao thượng chứ.

Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mặt mày đồng loạt đen lại, trở nên quái dị.

Ban nãy rõ ràng thấy vị Nguyệt Chủ này thu quét trên núi điên cuồng nhất, đến sớm nhất và có lẽ lấy nhiều nhất chính là nàng ta.

Chắc chắn phần lớn bảo vật tốt đã bị nàng ta ẵm sạch rồi...

Thế mà giờ lại bảo mãn nguyện?

Chậm chân?

Có thể giữ chút liêm sỉ không hả?

"Để xem nàng ta định làm cái quái gì nữa." Nguyên Thủy thầm nhủ.

"Nguyệt Chủ thật là hậu hắc quá đi." Tiếp Dẫn thở dài, tự thấy mình không bằng.

"Lại định giở trò gì đây?" Nữ Oa đầy vẻ mịt mờ.

Tuy là bạn cũ và quen biết lâu năm nhưng nàng thật sự cảm thấy chưa bao giờ nhìn thấu được Vọng Thư, tâm tư nàng ta sâu như biển, kế sách cũng khiến người ta không hiểu nổi.

Nhưng may mắn là từ những biểu hiện trước đây, Vọng Thư sẽ không hại nàng và huynh trưởng nên thế là đủ rồi.

Cuối cùng, sau một hồi tranh cướp trên Phân Bảo Nham, các món bảo vật đều đã có chủ.

Ngọn núi trở nên trống không, không còn một tia bảo quang nào sót lại.

Có người vỗ tay cười lớn, mặt mày đầy hớn hở chắc là thu hoạch khá, có người thì ủ rũ thất lạc vì ra về tay trắng.

Kẻ vui người buồn.

“Đi thôi, về thôi, ai, bận rộn một hồi mà công cốc.” “Cuối cùng cũng có Tiên Thiên Linh Bảo, tốt lắm, tốt lắm.” “Đạo hữu, có muốn tới phủ của ta một chuyến không?” “Thèm thuồng Tam Thanh quá, thật không biết họ lấy được bao nhiêu bảo bối nữa.” “Thèm cũng vô dụng thôi, tu hành đúng là một bước tiên thì bước bước tiên, càng về sau càng đi cao.” “Thánh nhân đấy, sau này khi họ thành thánh rồi chúng ta không được gọi là đạo hữu nữa mà phải gọi là Thánh nhân.” “Nói nhiều vô ích, đi thôi, đi thôi.” “Kỳ quái thật?

Chương 78

Vọng Thư dường như không vào lấy bảo vật...

Ồ, cũng phải, bảo bối của nàng ta vốn đã nhiều rồi, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nên chắc không thèm mấy món linh bảo này đâu." "Đúng là người so với người chỉ có nước tức chết thôi." Đám đại năng vừa bàn tán vừa tản đi.

Đúng lúc này, Vọng Thư ra tay.

"Thôi được rồi, dù sao cũng tranh giành một phen, không thể trắng tay được." Nàng nhướng mày, thở dài một tiếng.

Đứng bên ngoài Phân Bảo Nham, nàng há miệng thật to, trực tiếp vận pháp thu lấy ngọn núi.

Thần thông nàng dùng chính là Tụ Lý Càn Khôn.

Chỉ thấy ngọn núi đang tỏa ra ánh trắng dịu nhẹ nhanh chóng thu nhỏ lại rồi chui tọt vào ống tay áo nàng biến mất.

Đối với món bảo vật này, nàng đã có tính toán.

"Tòa núi to như thế này, đập vào người chắc là đau lắm đây." Nàng nghĩ tới Phiên Thiên Ấn.

Đám đại năng chưa kịp rời đi đều ngớ người ra, sau đó trợn tròn mắt kinh ngạc.

"Đúng rồi!

Phân Bảo Nham!

Sao ta lại không nghĩ tới nó chứ!" "Nơi được Đạo Tổ dùng để chứa Tiên Thiên Linh Bảo làm sao có thể là vật tầm thường!" "Đó là một thần vật đấy!" "Trọng bảo!" "Trời ơi, lại sai lầm rồi!" "Hóa ra

Nguyệt Chủ đang đợi để thu lấy nó!" Đám đại năng hối hận không thôi, rõ ràng bảo vật thực sự đang ở ngay dưới chân mà bọn họ lại ngó lơ, chỉ có Vọng Thư phát hiện ra và lên kế hoạch thu nó đi.

Khi ra tay nàng cũng cực kỳ nhanh lẹ, không hề dây dưa dài dòng.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa đều chấn kinh.

Về chuyện của Phân Bảo Nham, ngay từ đầu họ cũng không nghĩ tới.

"Hóa ra kế hoạch của nàng ta là ở chỗ này." "Thông minh thật." Tam Thanh và phương Tây nhị thánh cảm thán một tiếng rồi cũng tản đi.

"Nguyệt Hoàng bệ hạ... trâu bò quá!" Quỳnh Tiêu đầy mặt sùng bái.

Vọng Thư thần sắc bình tĩnh quay lại bên cạnh Phục Hy, cùng với đám người Linh tộc quay về núi Chiêu Dao...

Suốt quãng đường đi thong thả, khi về tới núi Chiêu Dao đã là trăm năm sau.

Trong một trăm năm đó, Hồng Hoang cực kỳ bình tĩnh, không hề có chiến sự giữa hai tộc Vu Yêu.

Các đại năng giữa thiên địa cũng bắt đầu bế quan, hoặc là tham ngộ đại đạo, hoặc là tế luyện pháp bảo để tiêu hóa những thu hoạch từ Tử Tiêu Cung.

Lạc Thành, kinh qua gần hai Nguyên Hội phát triển, quy mô lúc này đã vô cùng to lớn.

Dưới chân núi Chiêu Dao, khắp nơi đều là nơi cư ngụ của Linh tộc với quy mô dân số lên tới ức vạn người.

Dù không thể so bì với Vu Yêu nhị tộc nhưng vị trí đại tộc thứ ba

trong Hồng Hoang chắc chắn là không có vấn đề gì.

Đồng thời, Linh tộc cần cù cũng đã xây dựng ba tòa cung điện cho Tam Hoàng: Nguyệt Hoàng Cung, Hy Hoàng Cung, Oa Hoàng Cung, tất cả đều tọa lạc trên núi Chiêu Dao.

Cung điện vàng son rực rỡ, tiên quang tỏa sáng, ba tòa cung điện đứng cạnh nhau, hô ứng lẫn nhau.

Vọng Thư nhìn ngắm cảnh tượng trước mắt, không khỏi bùi ngùi xúc động, tất cả đều do chính tay nàng tạo ra.

Đêm xuống, ánh trăng rải xuống đại địa Hồng Hoang.

Vọng Thư đứng bên ngoài Nguyệt Hoàng Cung, bình tĩnh nhìn về phía Thái Âm Tinh, trong lòng dâng lên một cảm giác khẩn bách.

Thời đại của Thánh nhân sắp tới rồi, mà nàng vẫn chưa chuẩn bị hoàn toàn xong.

Dĩ Lực Chứng Đạo là con đường khó khăn nhất, nàng không có chút nắm chắc nào có thể chứng đạo Hỗn Nguyên trước khi chư thánh xuất hiện, hoặc ít nhất là có đủ thực lực tự vệ.

Phục Hy và Nữ Oa tuy ở phe Linh tộc nhưng khi tới lúc sinh tử quan đầu, nàng cũng không chắc họ có liều chết giúp mình hay không, ngay cả tình nghị với các Tổ Vu nàng cũng phải đặt một dấu hỏi lớn.

Không phải là không tin tưởng, mà nàng không muốn ký thác sự an nguy của mình vào tay kẻ khác, đặc biệt là nếu một ngày nào đó phải đối đầu với Thánh nhân.

"Thánh nhân à..." "Khó đối phó hơn Yêu tộc nhiều." Vọng Thư lầm bầm.

Gió thổi qua làm tôn lên vóc dáng kiêu sa của nàng.

Tuy hiện tại nàng chưa có mâu thuẫn gì với các vị Thánh tương lai

đó, nhưng chuyện sau này ai mà biết trước được.

Đông Vương Công chẳng làm gì ác mà cũng phải bỏ mạng.

Thông Thiên không muốn ký tên vào Phong Thần Bảng mà bị Lão Tử, Nguyên Thủy liên hợp với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gài bẫy, khiến Tiệt giáo tan tành chỉ còn lại mấy mống.

Trấn Nguyên Tử - một sự tồn tại từ khi khai thiên lập địa - cũng có ngày bị ép phải cúi đầu trước Phật môn.

Lão rùa Bắc Hải chỉ vì thân hình to lớn khó hóa hình mà bị giết lấy bốn chân làm cột chống trời.

Khi thời thế đến, thiên địa đều chung sức, nhưng khi vận thế đi rồi thì anh hùng cũng chẳng thể tự do.

Thiên số, sự trùng hợp, cạm bẫy.

Hồng Hoang tàn khốc như vậy, chưa bao giờ có chuyện cứ rụt đầu làm người là có thể sống yên ổn được.

Vọng Thư khẽ nhíu mày, bắt đầu tính toán chiến lực hiện có.

Về tấn công, nàng có Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Nguyệt Tinh Luân...

Về pháp lực, nay 《Tạo Hóa Thiên Công》 đã giúp nàng tu luyện lại cảnh giới Đại La Kim Tiên lần thứ mười hai.

Về nhục thân, cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Về phòng ngự, có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lại có thêm các lá cờ trong ngũ phương kỳ mới lấy được là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ cũng có thể tận dụng, kết hợp với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thành một bộ.

"Đợi lấy thêm Thanh Hoa Bảo Sắc Kỳ và Tố Sắc Vân Giới Kỳ nữa là đủ bộ Ngũ Phương Kỳ rồi, chỉ là một cái đang trong tay Tiếp

Dẫn, một cái ở chỗ Tây Vương Mẫu, hơi khó lấy đây." "Ngoài ra, trong tay còn có hai mươi tư hạt Định Hải Châu và Càn Khôn Xích, việc diễn hóa Hai Mươi Tư Chư Thiên cũng nên đưa vào lịch trình." Đây là thao tác có thể tăng mạnh cảnh giới pháp lực nên nàng cực kỳ hứng thú.

Một lát sau, nàng lại chán nản lắc đầu.

Chiến lực này nhìn thì mạnh nhưng chưa đủ để đối đầu với Thánh nhân, thậm chí đối đầu với cường giả Chuẩn Thánh trảm hai thi cũng khá vất vả.

Giống như Đại La Kim Tiên áp đảo Thái Ất Kim Tiên vậy, Thánh nhân đối với Chuẩn Thánh cũng là sự áp đảo tuyệt đối, hoàn toàn thuộc về một chiều không gian sinh vật khác.

Vọng Thư tiếp tục suy nghĩ đối sách, ý niệm xoay chuyển liên tục.

"Pháp lực thực ra là đủ rồi, dưới sự thăng tiến khủng khiếp của Tạo Hóa Thiên Công, pháp lực của Chuẩn Thánh trảm một thi chắc chắn không bằng ta, dựa vào sự tích lũy của năm tháng, sự thăng tiến này sẽ còn khủng khiếp hơn nữa." "Hướng thăng tiến tiếp theo nên là ba ngàn đại đạo pháp tắc và cảnh giới nhục thân." Vọng Thư nheo mắt lại.

Từ khi ở Tử Tiêu Cung nhị giảng, sau khi nâng trình độ lĩnh ngộ ba ngàn pháp tắc lên mức tiểu thành thì ngoại trừ pháp tắc không gian, các pháp tắc khác tiến bộ cực kỳ chậm chạp.

Cảnh giới nhục thân thăng tiến còn chậm hơn nữa, Thái Âm chi khí lúc trước nay đã không còn đủ dùng để luyện thể.

Ba ngàn pháp tắc đều đạt cực hạn viên mãn, cảnh giới nhục thân đạt tới Chuẩn Thánh...

đó là mục tiêu tiếp theo.

“Về pháp tắc, ta đã có cách.” “Muốn thăng tiến nhục thân, có lẽ chỉ có cách đi vào hỗn độn bế quan thôi.” “Thánh nhân à.” Vọng Thư lại khẽ thở dài.

Đối với Thánh nhân, nàng vừa có chút sợ hãi lại vừa có chút kỳ đãi.

Sợ là vì Lão Tử vô tình, Nguyên Thủy hay gài bẫy, Thông Thiên hiếu chiến, Chuẩn Đề phúc hắc vô sỉ, Tiếp Dẫn là hổ cười...

Ờ, còn Nữ Oa thì không bình luận gì.

Đối với Hồng Quân, nàng lại không sợ, vì Hồng Quân truy cầu Thiên Đạo nên mọi việc làm đều theo đại thế Thiên Đạo, không bao giờ vô duyên vô cớ hại người.

Nhưng lục thánh thì thực sự khó nhằn, Thánh nhân vô tư nhưng cũng có tư tâm, nếu thật sự chạm vào lợi ích của họ, họ sẽ không nương tay.

“Phải đẩy nhanh tiến độ tu hành thôi.” “Ngoài ra, các quân bài ẩn ở Ma giới cũng phải bố trí xong.” Giữa cơn nguy cơ, Vọng Thư thầm trù tính.

Haiz, chẳng dễ dàng gì, lúc nào cũng có dân đen muốn hại trẫm cả.

Tâm niệm vừa động, nàng tiến vào Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Tại đây, nàng sắp mở một cái hack cho việc lĩnh ngộ pháp tắc của mình.

Hiện tại dòng thời gian trong Bát Hoang thế giới nhanh gấp ngàn lần so với Hồng Hoang.

Trải qua ức vạn năm phát triển, nơi này đã thay đổi hoàn toàn: diện tích tăng lên gấp ngàn lần, to bằng một ngàn cái hệ mặt trời, một cây đại thụ chọc trời đứng giữa trung tâm thế giới.

Đó là Kiến Mộc, nó hấp thụ hỗn độn chi khí từ hư không rồi chuyển hóa thành linh khí nuôi dưỡng chúng sinh Bát Hoang.

Thế giới này trời tròn đất vuông, giữa là một lục địa hình vuông bằng phẳng, do chủ nhân của nó - một kẻ mắc chứng cưỡng chế như Vọng Thư - tự tay nhào nặn nên ngay cả các góc cạnh cũng được căn chỉnh cực kỳ ngay ngắn.

Trên mặt đất có vô số sinh linh đang di chuyển, bao gồm khủng long, tinh tinh, voi ma mút, sư tử, báo, rắn... và vô số loài chim, côn trùng, phỏng theo thế giới Hồng Hoang và thế giới nguyên thủy của kiếp trước.

Quan trọng hơn, thế giới này có Con Người.

Vọng Thư đã có Tạo Hóa pháp tắc ở cảnh giới tiểu thành, lại có kinh nghiệm từ hậu thế nên việc tạo ra nhân tộc với yêu cầu không quá cao cũng không khó.

Chương 79

Để thành công, nàng đã xin Nữ Oa một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lại tới Yêu tộc Thiên Đình trộm một ít Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy, sau đó là nặn hình và dùng Tạo Hóa pháp tắc ban cho chân linh.

Đáng nhắc tới là dựa vào sở thích quái đản của mình, khi nặn người nàng đã nặn ra những gương mặt như Ngạn Tổ, Băng Băng, Ngốc Điểu, Tiểu Lý Tử...

Ngoài ra, nàng còn nặn không ít nhân vật trong phim ảnh và tiểu thuyết kiếp trước như Tửu Kiếm Tiên, Tiêu Viêm, Lý Tiêu Dao, Linh Nhi, Hoang Thiên Đế, Diệp Thiên Đế, Ngoan Nhân, Trọng Lâu, Tào Diễm Binh, Đình Ca, Thiên Cơ Tinh Địa Khôi Tinh...

Những nhân vật này ưu tú hơn hẳn những người nặn bằng bùn thông thường, chân linh bên trong cũng mạnh mẽ hơn.

Để đảm bảo họ có thể trưởng thành, nàng còn đi một vòng quanh Linh tộc thu thập máu của các sinh linh có căn cước bất phàm để dung hòa vào cơ thể bùn của họ.

Vì thế cho tới nay, trong Linh tộc vẫn thầm lưu truyền lời đồn rằng "Nguyệt Hoàng bệ hạ thích uống máu".

Giống như Nữ Oa, sau khi tạo ra thiên vạn nhân tộc, nàng cũng thả họ vào Bát Hoang thế giới để tự sinh tự diệt.

Tuy nhiên nàng không nhẫn tâm như Nữ Oa mà đã biên soạn một phần ký ức ảo đưa vào não bộ của những nhân tộc này.

Thời đại viễn cổ, một loài sinh vật tên là vượn cổ sống vô ưu vô lự trong rừng rậm.

Đói thì ăn quả dại, khát thì uống nước sông, rảnh rỗi thì... tạo ra

con người.

Cứ thế trôi qua nghìn vạn năm.

Bỗng một ngày, thiên giáng đại hỏa ngập trời, thiêu rụi toàn bộ rừng rậm.

Vượn cổ mất nhà, đành phải tản ra khắp nơi trên đại địa.

Mỗi ngày đều tranh giành thức ăn với hung thú, mỗi ngày đều đào mệnh, chỉ để gian nan sống sót.

Dần dần, vượn cổ học được cách đi thẳng bằng hai chân, học được cách sử dụng công cụ, học được cách khoan gỗ lấy lửa, sáng tạo ra văn tự...

Lại nghìn vạn năm sau, vượn cổ trở thành nhân loại.

Những bá chủ hung thú ngày xưa như khủng long, sư tử, voi ma mút... thảy đều trở thành món ăn trên bàn của con người.

Bỗng một ngày nọ, một vị tiên hiền nhân loại ngồi khô ba ngày ba đêm, ngửa mặt nhìn lên tinh không, đốn ngộ nhập đạo, hiểu rõ phương pháp tu hành.

Nhân loại từ đó tiến vào thời đại tu hành.

Từng quốc gia, từng tông môn, từng bộ lạc xuất hiện trên đại địa.

Nhân loại triệt để trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Lịch sử máu lệ của nhân loại, cũng là lịch sử quật khởi của nhân loại.

Dĩ nhiên, tất cả đều là lịch sử do Vọng Thư biên soạn ra.

Nàng đưa đoạn ký ức này vào trong não hải của Nhân tộc mà mình sáng tạo.

Như vậy, Nhân tộc này ngay từ đầu đã có văn tự, hiểu đạo tu

hành, biết dùng công cụ.

Sẽ không giống như Nhân tộc ở Hồng Hoang sống gian nan đến thế.

Đối với những "Nhân tộc" được trọng điểm chiếu cố, nàng còn chuyên môn biên soạn thêm những ký ức riêng biệt.

Tất cả đều là sự "nhân từ" của Tạo Vật Chủ.

Ai bảo Tạo Vật Chủ là con gái chứ, có tình mẫu tử mà.

Hiện nay Nhân tộc trong Vĩnh Hằng Quốc Độ bên trong cơ thể Vọng Thư qua nghìn vạn năm phát triển, cuối cùng đã mở ra đại thế tu hành.

Phía Nam có Di Hoa cung.

Phía Bắc có Tiêu Dao phái.

Phía Đông có Ngoan Nhân Đại Đế cái áp chúng sinh.

Phía Tây có Hoang Thiên Đế ăn sạch thiên hạ.

Tây Nam có Thục Sơn tháp khóa quần yêu.

Tây Bắc có Huyết Đao môn lục thân bất nhận.

Đại Việt Tiên triều, Vũ Hóa Thần triều, Thái Sơ Tiên triều, Thiên Đình, Địa Phủ... các loại Tiên triều Thần triều cũng liên tiếp xuất hiện.

Tóm lại...

đây là một thời đại thiên kiêu lớp lớp, thời đại hoàng kim.

Cũng là một thời đại loạn thành một đoàn. "Bắt đầu thôi." Vọng Thư xuất hiện tại đỉnh Kiến Mộc, mặt không cảm xúc, thanh lãnh nói.

Xung quanh Kiến Mộc phương viên bách vạn lý được thiết định là sinh mệnh cấm khu.

Ba nghìn pháp tắc giao thoa, dung hợp, va chạm ở nơi này, ngoại trừ Kiến Mộc và Hoàng Trung Lý ở nơi sâu nhất, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại được.

Đứng lặng trên đỉnh Kiến Mộc, gió nhẹ thổi qua, mái tóc nàng tung bay theo gió. "Ong!" Khôn Hoa Thần Kiếm phát ra tiếng kiếm minh. "Trảm!" Vọng Thư lệ quát một tiếng, hướng về thế giới bát hoang rộng lớn vô tận trảm ra ba nghìn kiếm.

Trảm Vĩnh Hằng Quốc Độ là một việc cực kỳ thống khổ, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải nhẫn thụ nỗi khổ vô tận.

Nguyên thần thống khổ, Đại La đạo quả thống khổ.

Trán Vọng Thư nổi gân xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng mặt không đổi sắc.

Làm người, không chỉ phải tàn nhẫn với kẻ khác, mà đối với chính mình cũng phải tàn nhẫn như thế.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ba nghìn đạo thanh sắc kiếm mang trong nháy mắt rơi xuống đại địa, đem toàn bộ thế giới bát hoang phân thành ba nghìn phần.

Trong khoảnh khắc trời sụp đất nứt, vô số sinh linh trên đại địa đào tán, kinh hoàng, ai hào.

Những tu sĩ Nhân tộc bên trong bát hoang thế giới đồng loạt biến sắc, tâm thần quý động, nhìn về phía sinh mệnh cấm khu.

Nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Hô..." Vọng Thư thở dốc một hơi, một kích vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ pháp lực.

Phải tốn hết pháp lực kham khổ tương đương với Trảm Nhất Thi

Chuẩn Thánh cảnh mới trảm ra được một kích này.

Nếu để các đại năng trong Hồng Hoang biết chuyện Vọng Thư đang làm, nhất định sẽ kinh rớt cằm.

Đúng là kẻ tàn nhẫn, dám động đao ngay trong Vĩnh Hằng Quốc Độ nội thể của mình.

Nghỉ ngơi giây lát, pháp lực trong cơ thể hồi phục, Vọng Thư bắt đầu tiến vào giai đoạn tiếp theo. "Ba nghìn tinh hệ, lập!" Vọng Thư thanh lãnh hô một tiếng.

Chỉ thấy ba nghìn khối đại lục đang trôi nổi lập tức nhanh chóng diễn hóa, trở thành những hành tinh hình cầu.

Tinh không.

Hằng tinh.

Tuệ tinh.

Vẫn thạch.

Tiểu hành tinh.

Đều hình thành chỉ trong một niệm của Vọng Thư.

Cuối cùng, hình thành nên một tinh hệ xoáy ốc có kích thước tương đương Ngân Hà.

Bát hoang thế giới từ đó đổi tên thành Bát Hoang Vũ Trụ.

Toàn bộ vật chất tích lũy suốt hai nguyên hội của Thông Thiên Kiến Mộc tại Hồng Hoang bị Vọng Thư vung tay tiêu sạch.

Nhưng đổi lại tất cả đều xứng đáng.

Tiếp đó, Vọng Thư định ra quy tắc.

Chương 80

Trong ba nghìn tinh hệ của Bát Hoang Vũ Trụ, mỗi một tinh hệ đều sẽ có một pháp tắc thân hòa.

Ví dụ như tinh hệ thân hòa Vận Mệnh pháp tắc, tu luyện Vận Mệnh pháp tắc sẽ thu được kết quả gấp đôi mà công sức bỏ ra chỉ một nửa.

Thân hòa Hỏa hệ pháp tắc tinh hệ, tu luyện Hỏa hệ pháp tắc cũng sẽ dễ dàng hơn.

Đây chính là hack lĩnh ngộ pháp tắc.

Để sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ lĩnh ngộ pháp tắc cho nàng.

Tư duy của ức vạn vạn sinh linh va chạm, cuối cùng sẽ trở thành thành quả của nàng.

Lĩnh ngộ pháp tắc của tất cả mọi người, cuối cùng đều thuộc về nàng.

Gánh nặng đường xa, nàng đặt trọng bảo lên người Nhân tộc.

Chỉ có Nhân tộc mới có tâm tìm tòi, có ham muốn tò mò, có dã tâm, và cũng có nhiều ý tưởng quái đản nhất.

Bất luận là hoàng hoàng chính đạo hay thiên môn tiểu đạo, nàng đều không ngại, chỉ cần Nhân tộc có sáng tạo là được.

Dù sao cuối cùng, nàng mới là người thụ ích lớn nhất. "Thật sự có Tạo Vật Chủ, Bái Nguyệt đoán không sai." Tại Thục Sơn, Kiếm Thánh ngửa mặt nhìn tinh không, thần sắc ngưng trọng, lẩm bẩm một tiếng.

Nguyên bản tất cả đều đã thay đổi, thiên địa đại biến, từ một đại lục quảng mậu biến thành tinh không vô tận.

Thủ đoạn này, ngoại trừ Tạo Vật Chủ, không có bất kỳ tu hành giả nào có loại đại thần thông này. "Mảnh thiên địa này, thật sự chỉ là lồng giam sao?

Tạo Vật Chủ rốt cuộc là ai?" Ngoan Nhân Đại Đế hừ lạnh một tiếng.

Nàng cảm thấy cực độ bất mãn khi bị kẻ khác nuôi nhốt như kiến hôi. "Có một mảnh sinh mệnh cấm khu không ai vào được, vào nơi đó có lẽ có thể gặp được Tạo Vật Chủ." Ma Tôn Trọng Lâu như có điều suy nghĩ. "Đùa giỡn chúng sinh, rồi có một ngày, chúng sinh cũng sẽ nghịch thiên." Độc Cô Bại Thiên trong lòng dâng lên sát ý vô tận.

Đối với suy nghĩ của những đứa con "bất hiếu" trong Bát Hoang Vũ Trụ kia, Vọng Thư rõ như lòng bàn tay.

Trong vũ trụ này không có Thiên Đạo, nhưng nàng chính là Thiên Đạo.

Những người này nghĩ gì, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hạnh, đều không qua được mắt nàng.

Bởi vì bản thân họ chính là do nàng dùng Tạo Hóa pháp tắc phú linh sáng tạo ra.

Có lập trình viên nào viết phần mềm mà không để lại cửa sau chứ?

Nhưng... nàng có "tình mẫu tử" nha.

Vọng Thư trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ.

Các con à, mẹ biết các con đều có lúc phản nghịch, mẹ sẽ đợi các con trở nên trưởng thành hơn.

Hảo ba, thực ra điểm mấu chốt nhất là Vọng Thư đã thiết định giới hạn tu vi của Bát Hoang Vũ Trụ ở mức Thái Ất Kim Tiên.

Bất kỳ sinh linh nào tối đa chỉ có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh đại viên mãn, bất luận thế nào cũng không thể tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên.

Cho dù là Kim Tiên, vì đẳng cấp thế giới này thấp hơn Hồng Hoang, nên Kim Tiên cùng cấp cũng sẽ yếu hơn Kim Tiên ở Hồng Hoang vô số lần.

Đây mới thực sự là vô tình.

Các ngươi cứ thành thật ở lại Kim Tiên cảnh mà lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo cho ta.

Nghịch thiên ư?

Phì cười (Pcật)!

Nhìn Vĩnh Hằng Quốc Độ vừa khai tịch, Vọng Thư đột nhiên nảy ra một ý nghĩ khiến người ta dựng tóc gáy.

Thế giới kiếp trước của nàng, liệu có phải cũng là Vĩnh Hằng Quốc Độ do kẻ khác khai tịch?

Hồng Hoang đại địa, liệu có phải cũng vậy?

Tất cả đều quá tương tự.

Nàng nhíu mày tư tác hồi lâu nhưng không có đáp án. "Thôi đi, xe đến trước núi ắt có đường, nghĩ nhiều vô ích." Khi Vọng Thư mở mắt ra lần nữa, Thái Dương Tinh đã lên cao ba sào.

Ánh nắng gay gắt chiếu xuống đại địa.

Khai tịch ba nghìn tinh hệ trong Vĩnh Hằng Quốc Độ đã tiêu tốn của nàng một đêm thời gian.

May mắn là thu hoạch rất lớn, lúc này mỗi một phân mỗi một giây nàng đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ trên ba nghìn đại đạo pháp tắc.

Tuy rằng không lớn, nhưng tích tiểu thành đại, sẽ là một sự tiến bộ cực kỳ đáng sợ. "Tiếp theo, nên đi vào Hỗn Độn bế quan, tăng lên cảnh giới nhục thân." Đối với việc tăng nhục thân lên cấp độ Chuẩn Thánh, Vọng Thư rất có nắm chắc.

Vật chất Hỗn Độn đã dựng dục ra Hỗn Độn Thần Ma, tiến vào trong Hỗn Độn có thể tu luyện 《Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp》, đem Thái Âm chi thể của bản thân tấn thăng thành Hỗn Độn Thần Ma chi thể.

Đến lúc đó, nhục thân tuy chưa đạt tới độ cao của Thánh nhân nhưng có thể đạt đến Chuẩn Thánh cảnh giới.

Hoặc có lẽ cảnh giới đó không nên gọi là Chuẩn Thánh cảnh.

Bởi vì cần trảm ba nghìn đại đạo pháp tắc để nhập đạo.

Ở nơi này, cảnh giới nằm giữa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể gọi là Trảm Đạo cảnh. "Nguyệt Hoàng bệ hạ..." "Nguyệt Hoàng bệ hạ..." Đột nhiên, giọng nói như chuông bạc vang lên bên tai Vọng Thư, ngắt quãng dòng suy tư.

Vọng Thư nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy Kim Quang Thánh Mẫu từ dưới núi Chiêu Dao cưỡi mây đi lên.

Trong chớp mắt, Kim Quang Thánh Mẫu đáp xuống bên ngoài Nguyệt Hoàng cung, rồi nhanh chóng chạy về phía Vọng Thư.

Để biểu thị sự tôn trọng đối với Tam Hoàng của Linh tộc, sinh linh Linh tộc đều không thể trực tiếp bay vào trong Tam Hoàng cung, mà đều phải đi bộ vào cung điện. "Chuyện gì?" Vọng Thư hỏi.

Nàng bấm ngón tay diễn toán thiên cơ trong tay áo, thấy Hồng

Hoang vẫn bình tĩnh, không xảy ra đại sự gì. "Bẩm cáo Nguyệt Hoàng bệ hạ, dưới núi có một người, là sứ giả Yêu tộc đến đưa thiếp mời." "Oa Hoàng bệ hạ và Hi Hoàng bệ hạ đều đã rời núi đi vân du rồi, chuyện này xin ngài định liệu." Kim Quang Thánh Mẫu cung kính nói, ngắn gọn súc tích giới thiệu xong sự việc.

Vọng Thư trực tiếp lờ đi vị sứ giả Yêu tộc kia, đem chú ý lực đặt vào việc Phục Hy và Nữ Oa đi vân du.

Hai vị này đi vân du?

Có quỷ mới tin.

Chắc chắn là đi trốn việc (mạc ngư) rồi.

Thấy nàng đã trở lại, vừa vặn Linh tộc có người chủ trì, nên dứt khoát lẻn ra ngoài chơi.

Ôi, đám nhân viên làm thuê bây giờ thật là, chẳng có chút tự giác nào cả.

Vọng Thư thầm cảm thán một câu nhân tâm bất cổ, ngay cả Nữ Oa và Phục Hy cũng học được cách trốn việc.

Điều này gây khó dễ cho kế hoạch của nàng.

Bản thân nàng định lập tức lên đường vào Hỗn Độn bế quan tu hành, hiện giờ Nữ Oa và Phục Hy đã đi chơi, chuyện này đành phải tạm thời gác lại.

Nếu không vạn nhất có đại năng Chuẩn Thánh cảnh như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng hay Minh Hà nổi ác tâm với Linh tộc, trực tiếp bưng cả ổ thì sao.

Nỗ lực suốt mấy chục vạn năm coi như đổ sông đổ biển.

Thế thì không ổn chút nào.

Vọng Thư cảm thấy đau cả dây thần kinh sinh ba.

Hiện tại chỉ có thể đợi một trong hai người Nữ Oa hoặc Phục Hy quay về.

Nàng vuốt lại mái tóc, đưa ngón tay ngọc xoa xoa thái dương, chậm rãi mở miệng: "Tên sứ giả Yêu tộc đó có chuyện gì không?" Yêu tộc có hỉ sự gì cần Linh tộc hạ thiếp mời, Vọng Thư thật sự nghĩ không ra.

Mạch não của đám người đó luôn có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ mười vị Kim Ô Thái tử ra đời rồi?

Có khả năng.

Nhưng dù không phải quan hệ đối địch, việc mời người vì chuyện sinh con cũng không thông. "Không biết, chưa nói." Kim Quang Thánh Mẫu đáp.

Chương 81

"Gọi hắn lên đây, ta hỏi trực tiếp." "Rõ." Kim Quang Thánh Mẫu đi thẳng xuống núi Chiêu Dao.

Một lát sau, dẫn theo một người đi lên.

Vọng Thư nhìn thấy thì phì cười.

Người quen cũ, Cửu Anh.

Năm đó khi đại náo Thiên Đình Yêu tộc đã từng giao thủ. "Có thể phái ra Đại La Kim Tiên làm sứ giả, xem ra Đế Tuấn và Thái Nhất mưu đồ không nhỏ, trong hồ lô bán thuốc gì đây?" Vọng Thư thầm suy đoán.

Hồng Hoang hiện tại, nàng có Hỗn Độn Châu trong tay, không hề kiêng dè Đế Tuấn và Thái Nhất, đánh không lại cũng chạy được.

Sau hai nguyên hội tu hành, nàng đã có nắm chắc cực lớn về việc đánh thắng.

Thậm chí đối với Tam Thanh lúc này cũng không sợ.

Điều duy nhất nàng cố kỵ là Thánh nhân mà thôi, nhưng chuyện đó cứ đợi mấy người kia thành Thánh rồi tính sau.

Cửu Anh nhìn thấy Vọng Thư đang đứng lặng trước Nguyệt Hoàng cung, sắc mặt hơi biến đổi.

Hắn đang sợ hãi.

Đến tận bây giờ hắn vẫn nhớ ngày đó, một mình nàng kiếm trảm hai vị Yêu Thánh, diệt nghìn vạn Yêu tộc.

Kiếm đạo khủng bố đó, cho dù là hắn bây giờ cũng không có chút nắm chắc nào để chống đỡ. "Bái kiến Nguyệt Hoàng." Cửu Anh thái

độ cực tốt cúi người hành lễ.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, Nguyệt Chủ Vọng Thư sao mà đẹp đến thế, đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm động phách, cũng đẹp đến mức khiến người ta sợ hãi. "Ừm." "Đế Tuấn, Thái Nhất lại có chuyện gì?

Nói đi.

Chắc là không phải muốn ta lại đến Thiên Đình Yêu tộc một phen chứ?" Vọng Thư thần sắc hơi lạnh.

Đó là những hồi ức chẳng mấy tốt đẹp.

Tuy rằng không chịu thiệt, nhưng cũng không hoàn thắng.

Ít nhất mười vị Yêu Thánh thì nay còn năm vị sống tốt, ân oán với Minh Hà lão tổ, Côn Bằng lão tổ đến nay vẫn chưa kết thúc.

Nàng thù dai, mấy chuyện này tự nhiên đều nhớ kỹ.

Chỉ là nàng vẫn luôn chờ đợi một cơ hội mà thôi.

Sát ý thỉnh thoảng toát ra trên người Vọng Thư khiến Cửu Anh lạnh cả sống lưng.

Thấy thái độ của Vọng Thư không tốt, hắn thầm kêu khổ.

Vị Nguyệt Chủ trước mắt không còn là cô nương nhỏ năm xưa có thể tùy ý để Yêu tộc bắt nạt nữa.

Thực lực của nàng đủ để sánh ngang với những đại năng đỉnh tiêm nhất trong Tử Tiêu Cung.

Sau lưng nàng còn có đại tộc thứ ba Hồng Hoang là Linh tộc.

Là hảo hữu của mười hai Tổ Vu của Vu tộc.

Là khuê mật của vị Thánh nhân tương lai Nữ Oa.

Huynh trưởng của nàng là đỉnh tiêm đại năng Phục Hy.

Thiên tư của nàng cao đến mức có thể xưng là song cường trong Tử Tiêu Cung, có lẽ chỉ có Lão Tử mạnh hơn nàng một chút nhờ chiếm ưu thế là nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tiên bộ nhập tu hành và có danh sư chỉ đạo.

Lại còn là tồn tại lập chí muốn dĩ lực chứng đạo.

Một tồn tại đáng sợ như vậy đứng ở phía đối lập với Yêu tộc, giờ đây Yêu Hoàng bệ hạ lại muốn phát thiếp mời cho nàng, khổ thật mà.

Đúng là cấp trên chỉ nói một câu, cấp dưới chạy đứt chân. "Tôn kính Nguyệt Hoàng bệ hạ, sự tình là thế này, Yêu Hoàng bệ hạ thời gian trước ở trên đỉnh Bất Chu Sơn tình cờ phát hiện một đại thế giới, đặt tên là Thiên Giới, đồng thời nhận được tôn vị Thiên Đế - chủ tể thiên địa từ chỗ Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung.

Vạn năm sau, Yêu tộc ta sẽ tiến trú Thiên Giới, lúc đó mời ngài đến quan lễ." Cửu Anh trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau đó run rẩy đưa ra một tờ thiếp mời giao cho Kim Quang Thánh Mẫu.

Hắn thật sự lo lắng Vọng Thư thấy không sướng mắt lại trảm hắn.

Dù sao chuyện này đối với một kẻ tàn nhẫn từng giết bốn vị Yêu Thánh, bắt một vị Yêu Thánh như nàng đúng là chuyện quá đỗi quen tay.

Vọng Thư ngây ngô chớp chớp mắt.

Thiên Đế?

Quan lễ?

Thiên Giới?

Cái quái gì thế?

Trực giác mách bảo nàng bên trong ẩn tàng một âm mưu động trời.

Nàng nhìn ra một tia lừa lọc trong tờ thiếp mời này. "Thiên Đế..." Vọng Thư nói khẽ một tiếng, nheo mắt suy tính.

Từ này có ý nghĩa lắm nha.

Trước đây Đế Tuấn tự xưng là Thiên Đế, chỉ là Thiên Đế của Thiên Đình Yêu tộc, tự phong, chưa được thiên địa công nhận, không có tôn vị, không có nghiệp vị.

Không có quyền quản hạt chúng sinh thiên địa, ví dụ như sự vận chuyển của bốn mùa, sự vận hành của tinh tú, thưởng phạt đại thiên, thảo phạt những kẻ bất thần, vân vân.

Cũng không được hưởng thụ các loại phúc lợi như thiên địa khí vận, sắc phong thần vị, ngôn xuất pháp tùy...

So với quyền hành đó, cái chức "Thiên Đế" nguyên bản của Đế Tuấn chẳng đáng một xu. "Xem ra đã không kìm nén được dã tâm rồi nhỉ." "Hồng Quân sẽ không đồng ý, chắc chắn là mượn danh Hồng Quân thôi, dù sao Hồng Quân sắp hợp đạo, chuyện này đại xác suất sẽ không đứng ra giải thích." "Mượn dịp quan lễ, mời các đại năng thiên địa để triệt để ngồi vững cái ghế này." "Kế sách này không tồi." Vọng Thư thầm tán thán một câu.

Thời cơ Yêu tộc chọn lựa rất vừa vặn, sáu người có được Thánh vị ở Tử Tiêu Cung lúc này đang bận rộn thành Thánh, sẽ không rảnh để tâm, đại xác suất sẽ không đi quan lễ.

Như vậy thì trở lực lớn nhất cũng không còn. "Vu tộc tuy có ý kiến, nhưng chuyện này chắc chắn sẽ giấu giếm các Tổ Vu." "Chỉ là... dù thế nào cũng không nên mời ta...

Ta mà đi chắc chắn sẽ ngăn cản việc đoạt vị Thiên Đế, trừ phi bên trong còn có mưu đồ khác." Ánh mắt Vọng Thư lóe lên tia sáng.

Nàng sẽ không tin loại chuyện chồn chúc tết gà đâu.

Đế Tuấn, Thái Nhất cộng thêm một lão già âm hiểm (lão âm bỉ) Côn Bằng lão tổ, bộ ba này tuyệt đối có thể bày ra một màn kịch lớn.

Đang suy nghĩ, đáp án hiện ra ngay lập tức.

Hồng Vân!

Hoặc là Hồng Mông Tử Khí. "Ta đoán chắc ta cũng nằm trong kế hoạch, dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thiếu mất Thái Âm Tinh thì không thể thành trận, mà Thái Âm Tinh luôn nằm trong tầm kiểm soát của ta." "Họ coi ta là cái gai trong mắt, cái gai trong thịt." "Hơn nữa hiện tại ta chỉ là Đại La Kim Tiên cảnh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng lão tổ đều đã Trảm Nhất Thi Chuẩn Thánh cảnh, họ có tự tin rồi." "Cho dù ta không đi, họ cũng có thể đoạt được vị trí Thiên Đế, có thể đánh giết Hồng Vân, lấy Hồng Mông Tử Khí." "Kế hay nha, một mũi tên trúng ba đích.

Lợi hại!" Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên.

Nàng đã gạt bỏ màn sương mù, nhìn rõ huyền cơ ẩn giấu bên trong.

Ưu thế tiên tri tiên giác giúp nàng có thể dựa theo hướng phát triển tương lai để suy đoán diễn biến sự việc, bao gồm cả những kế hoạch tiềm tàng.

Để kiểm chứng suy đoán, Vọng Thư lập tức câu thông với Thái Âm Tinh, mở bản đồ toàn cảnh.

Nàng lập tức nhìn về hướng Ngũ Trang Quán.

Bên ngoài Ngũ Trang Quán.

Một vị sứ giả Yêu tộc tiến vào trong quán.

Cũng là một vị Yêu Thánh, Khâm Nguyên.

Sau một hồi giao đàm, Khâm Nguyên đưa thiếp mời cho Hồng Vân

và Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử sắc mặt do dự, cuối cùng nhận lấy thiếp mời.

Lúc này Yêu tộc thế đại, không nên đắc tội. "Ôi, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận, cứ ủy khuất cầu toàn như thế, không nhắm vào ngươi thì nhắm vào ai." Tiếp đó, Vọng Thư lại nhìn về phía Tam Thanh ở núi Côn Luân.

Một vị sứ giả Yêu tộc thần sắc ngạo mạn, tùy ý giao một bản thiếp mời cho đệ tử Tam Thanh rồi cưỡi mây rời đi.

Chương 82

Động tác hờ hững đó, quỹ đạo bay phiêu diệt linh hồn đó... thảy đều biểu thị rằng đối với Tam Thanh, Yêu tộc căn bản không có ý mời họ đi.

Tiếp đó, Vọng Thư lại nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ở núi Tu Di.

Hảo gia hỏa.

Vọng Thư thầm hô một tiếng hảo gia hỏa.

Nơi này thậm chí đến một tên sứ giả Yêu tộc cũng không có.

Đúng là thảm không thốt nên lời.

Lại nhìn sang những nơi khác.

Các động phủ đại năng khắp nơi đều có sứ giả Yêu tộc xuất hiện, hoặc đang trên đường đến động phủ đại năng.

Đối với những đại năng này, Yêu tộc khá chính thức, trịnh trọng phát ra thiếp mời, yêu cầu đến quan lễ.

Đa số các đại năng đều do dự rồi nhận lấy.

Những chuyện này đã kiểm chứng cho suy đoán của Vọng Thư. "Xem ra cũng giống như ta đoán." Tâm trạng thả lỏng, nhìn thấu kế hoạch rồi thì không có gì phải lo lắng nữa.

Đi hay không, vào cục hay không hoàn toàn do nàng quyết định.

Ở phía bên kia, Cửu Anh trong lòng lo lắng bồn chồn.

Nguyệt Chủ nhận thiếp mời đã lâu nhưng vẫn chưa có hồi âm là có đi quan lễ hay không.

Điều này khiến hắn vô cùng khổ sở.

Lần này Yêu Hoàng bệ hạ đã hạ tử lệnh, bảo hắn nhất định phải mời được Vọng Thư đi quan lễ.

Yêu Hoàng có mưu đồ gì hắn không rõ.

Hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ mà thôi.

Vọng Thư nhìn Cửu Anh với vẻ cười như không cười, tay cầm thiếp mời không chặt, để nó từ đầu ngón tay rơi xuống đất. "Về nói với Đế Tuấn, quan lễ ư?

Ta không hứng thú." "Cái vị trí Thiên Đế đó ta không nhận, Linh tộc cũng không nhận." Vọng Thư mặt không cảm xúc, thanh lãnh nói.

Nàng không rảnh chạy đến Thiên Đình Yêu tộc chơi trò gia đình vô vị đó với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ở nhà bế quan lấy thưởng của hệ thống không sướng hơn sao?

Tam Tiêu của Linh tộc không đẹp sao?

Tóm lại là lười chạy một chuyến.

Còn về việc Đế Tuấn có được quyền hành Thiên Đế, nàng cũng chẳng lo, Thánh nhân sắp ra đời rồi, đại chiến Vu Yêu cuối cùng sắp bắt đầu rồi.

Hai con chim thối đó chẳng sống được mấy ngày nữa đâu.

Đến lúc đó nàng sẽ chuẩn bị dìm hàng cho tơi tả luôn.

Mười vị Kim Ô Thái tử một đứa cũng không chừa!

Chuyện của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nàng cũng lười quản.

Mệt rồi, không yêu thương nổi nữa.

Đã cho cơ hội mà không nắm bắt được thì cũng chẳng trách được ai.

Cửu Anh ngây người, mục trừng khẩu ngai.

Thiếp mời của bá chủ thiên địa Yêu tộc mà lại vứt bỏ tùy ý thế sao?

Một chút mặt mũi cũng không nể?

Ngay cả Tam Thanh cũng sẽ phải cân nhắc một phen chứ.

Chát chát chát vào mặt, dường như hắn nghe thấy tiếng tát tai vang dội.

Cửu Anh dự liệu Vọng Thư sẽ từ chối, nhưng không ngờ nàng lại làm tuyệt như thế, tát vào mặt Yêu tộc như thế.

Đơn giản trực tiếp, đối đãi cuồng bạo.

Không để lại một chút cơ hội xoay xở hay khuyên bảo nào. "Cút đi." Vọng Thư phất ống tay áo, bóng dáng Cửu Anh trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

Đây là thần thông có thể lĩnh ngộ được khi Không Gian pháp tắc đạt đến mức thâm sâu: Không Gian Na Di.

Hồng Quân từng dùng chiêu này để đối phó hai tộc Vu Yêu.

Vọng Thư giờ đây cũng có thể sử dụng, chỉ là phạm vi và khoảng cách còn thua xa Hồng Quân.

Đợi đến khi Cửu Anh mở mắt ra lần nữa, hắn đã xuất hiện ở bên ngoài lãnh địa Linh tộc.

Chỉ một thủ đoạn đơn giản của Vọng Thư đã khiến hắn kinh hãi không thôi.

Hắn sợ hãi nhìn lên Nguyệt Hoàng cung trên đỉnh núi Chiêu Dao một cái, rồi nhanh chóng chạy trốn. "Chuyện này cứ giao cho Yêu Hoàng bệ hạ định đoạt vậy." Hắn thầm nghĩ, dù đã ở xa núi Chiêu Dao, lưng hắn vẫn lạnh toát.

Vọng Thư có năng lực chuyển hoán không gian nơi đó, tự nhiên cũng có năng lực lợi dụng không gian để dễ dàng giết chết hắn.

Phụ nữ thật đáng sợ. "Hỗn chưởng, nàng tưởng nàng là ai?" "Dám vứt bỏ thiếp mời của ta!" Trong Thiên Đình Yêu tộc, Thái Nhất nghe xong lời mô tả của Cửu Anh thì nổi trận lôi đình, giận không thể át.

Quăng đồ đạc!

Tam thi thần nhảy đổng lên!

Hắn vốn tưởng Vọng Thư chỉ dậm chân ở Đại La Kim Tiên sẽ thu liễm một chút.

Dù sao trong Thiên Đình Yêu tộc hiện nay có ba vị Chuẩn Thánh cảnh.

Ít nhiều gì Vọng Thư cũng phải có chút kiêng dè chứ.

Nhưng không, nàng không chút do dự từ chối thiếp mời của Yêu tộc.

Như vậy, mưu đồ liên quan đến Vọng Thư lại một lần nữa thất bại.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể bố trí thành công, đối phó Vu tộc sẽ thiếu đi một món vũ khí giết chóc lớn. "Hiện giờ Phục Hy và Nữ Oa không có ở Linh tộc, hay là trực tiếp đến Linh tộc giết nàng luôn?" Hi Hòa đứng một bên lạnh lùng kiến nghị.

Nhìn thấy Vọng Thư cũng là Thái Âm hóa hình mà cảnh giới ngày càng cao, sự hận thù và đố kỵ trong lòng nàng càng thêm mãnh liệt.

Nàng chỉ hận không thể để con tiện nhân đó chết sớm một chút.

Hiện giờ Vọng Thư vẫn kẹt ở Đại La Kim Tiên cảnh, lại muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo.

Đây chính là cơ hội tuyệt hảo để giết nàng.

Tiện nhân, tiện nhân, ngu ngốc hết chỗ nói, tự phụ thiên tư bất phàm muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, đến Bàn Cổ đại thần còn không thành công thì ngươi làm sao thành?

Hừ, đáng kiếp thân tử đạo tiêu, xuống chốn vĩnh kiếp mà ngủ say đi.

Ánh mắt Hi Hòa lóe lên tia khoái ý.

Thường Hi nhìn Hi Hòa một cái, chán nản lắc đầu, sau trận đại chiến ở Thiên Đình Yêu tộc tại Bất Chu Sơn lần trước, nàng đã triệt để sợ Vọng Thư rồi.

Nàng không muốn có thêm bất kỳ dây dưa nào nữa. "Không ổn!" Đế Tuấn nhíu mày trầm giọng nói. "Không Gian pháp tắc của nàng cực kỳ cao thâm, gặp nguy hiểm là chạy ngay, trơn như cá chạch, khó mà nhốt được." "Hỗn Độn Chung có lẽ không trấn áp được không gian, để nàng chạy mất." "Trong tình huống đó, rất khó giết chết." "Nếu để Nữ Oa và Phục Hy cảnh giác, muốn giết Vọng Thư càng khó hơn." Lời này vừa nói ra, Thái Nhất và Hi Hòa đều trầm mặc.

Quả thực là đạo lý này.

Tu sĩ tinh thông Không Gian pháp tắc cực kỳ khó giết.

Chạy quá nhanh.

Không Gian pháp tắc của Vọng Thư... e là đến Tam Thanh cũng không sánh kịp.

Chương 83

"Thực ra muốn giết nàng cũng không khó." Tiếng cười nhẹ vang lên trong đại điện thiên cung.

Côn Bằng lão tổ ánh mắt lóe lên tia tinh quang, vỗ tay cười một tiếng.

Mọi người đều nhìn về phía hắn, Côn Bằng lão tổ cũng không úp mở. "Nàng không phải đã tốn bao tâm sức tạo ra một cái Linh tộc sao?" "Nghe nói Linh tộc xuất hiện Thập đại cao thủ, loại như Tam Tiêu, Thạch Cơ, Lữ Nhạc, hãy tìm cơ hội bắt hết bọn chúng." "Vọng Thư tất nhiên sẽ đến cứu." "Có con tin trong tay, Không Gian pháp tắc của nàng dù có lợi hại đến đâu cũng chẳng có nhiều tác dụng." Yêu sư Côn Bằng thong dong nói.

Hắn rất muốn thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thành trận, không chỉ có thể dùng để đối phó Vu tộc, mà còn có thể dùng để đối phó Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Có thể tăng cường đáng kể nắm chắc việc đánh giết Hồng Vân lão tổ. "Nhưng... nàng sẽ đến cứu sao?

Đừng nhìn bình thường nàng biểu hiện ra vẻ nhân nghĩa đạo đức, bi thiên mẫn nhân, thuần khiết thiên chân.

Thực chất bên trong nàng tâm ngoan thủ lạt, bạc tình quả nghĩa, tính tình lương bạc.

Đứa em gái này của ta, ta quá hiểu rõ rồi." Hi Hòa thần sắc ngưng trọng đưa ra nghi vấn.

Sau mấy lần đối địch với Vọng Thư, nàng đã triệt để nhìn thấu chân diện mục của vị sinh linh hóa hình thứ ba trên Thái Âm Tinh này.

Nhẫn!

Độc!

Tuyệt!

Tặng cho Vọng Thư ba chữ này cũng chẳng oan uổng chút nào.

Đằng sau khuôn mặt tuyệt mỹ kia không biết đang che giấu tâm tư ác độc đến nhường nào.

Một điểm có thể thấy rõ từ việc năm đó ở Thái Âm Tinh, đối với nàng và Thường Hi thì luôn miệng gọi tỷ tỷ, nhưng quay đầu lại đã trực tiếp tuyên cáo thiên địa, không chút giảng tình nghĩa, tước đoạt Thái Âm quyền hành.

Uổng công trước khi giác tỉnh linh trí, nàng đã quan tâm đến thế.

Một tấm chân tình đổ xuống sông xuống biển.

Cái loại phụ nữ này chỉ có bốn chữ: Vô tình vô nghĩa!

Côn Bằng nghe vậy mỉm cười, tự tin như nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay: "Sẽ cứu thôi.

Nếu không cứu, nhân tâm của Linh tộc sẽ lập tức tan rã, không còn cấu thành uy hiếp đối với Yêu tộc nữa.

Linh tộc mà nàng tốn hai nguyên hội tự tay tạo ra mà tan rã, nàng sẽ không cam lòng đâu." "Nhưng Linh tộc có Nữ Oa và Phục Hy, hai vị đại năng đó nếu ra tay cũng khó đối phó." Thái Nhất ngưng giọng nói. "Họ ư?

Cũng dễ đối phó thôi." Côn Bằng lão tổ khóe miệng mỉm cười, đưa tay phải chỉ về phía Tây. "Hai vị Chuẩn Thánh nhân phương Tây đó có nhân quả cực lớn với Hồng Vân, họ hận không thể để Hồng Vân hóa thành tro bụi.

Ta đối phó Hồng Vân đúng là hợp ý họ.

Để báo đáp, lẽ nào họ không nên vì ta mà ngăn cản Phục Hy và Nữ Oa sao?" "Thậm chí, Thiên Đế bệ hạ có thể nhân cơ hội lấy lại Lạc Thư." "Vọng Thư chỉ là Đại La Kim Tiên cảnh, đánh giết không tốn chút công phu nào.

Chỉ cần nàng chết, Nữ Oa và Phục Hy chắc chắn sẽ không liều thân báo thù, tự nhiên sẽ lui đi." "Mục đích của ta cũng đạt được rồi." Côn Bằng lão tổ nói xong, đại điện thiên cung im phăng phắc đến mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa thần sắc ngưng trọng, thảy đều đang suy tư, càng nghĩ càng thấy kế hoạch này hay. "Không hổ là Yêu sư, có thể nghĩ ra bố cục chặt chẽ như thế." "Có khanh ở đây, trẫm có thể kê cao gối mà ngủ rồi!" "Rất tốt, rất tốt." "Hảo kế!" "Lần này Vọng Thư tất chết!" "Hi Hòa tỷ tỷ, đừng nói câu đó nữa, lần nào tỷ nói xong cũng chẳng có chuyện gì cả." Thường Hi nhỏ giọng nhắc nhở.

Hi Hòa không cho là đúng, mắt lộ tinh mang, lần này nàng không tin Vọng Thư có thể đào thoát.

Ở phía bên kia, Đế Tuấn trong lòng hơi kích động, đập bàn đưa ra quyết định. "Cứ thế đi, theo kế hoạch mà chấp hành." "Chấp hành trước khi quan lễ Thiên Giới, vừa vặn giết gà dọa khỉ, khi hai vị đại năng đỉnh tiêm Vọng Thư và Hồng Vân chết đi, trong đám đại năng kia sẽ không còn tiếng nói phản đối trẫm nữa." "Lúc đó Thái Nhất hãy đích thân đi một chuyến, tìm cơ hội bắt hết cái gọi là Thập đại cao thủ Linh tộc." "Lần này cũng không thể để nàng sống tiếp, Thái Âm quyền hành phải thu hồi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phải kiến thành." "Trận này nếu thành, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc không còn là uy hiếp, Yêu tộc xưng bá thiên địa chỉ là ngày một ngày hai mà thôi." ...

Vọng Thư tự nhiên không biết có một mật mưu kinh thiên nhắm

vào mình đang triển khai.

Nàng đang khổ sở chờ đợi hai kẻ đi chơi kia quay về núi Chiêu Dao.

Đám người này thật là, ai nấy đều không có khái niệm thời gian.

Núi Hồng Hoang, sông Hồng Hoang nghìn vạn năm không đổi, có gì hay mà nhìn?

Thánh nhân đầu tiên sắp thành Thánh rồi đó.

Các người không thể có chút cảm giác khẩn trương nào sao?

Vọng Thư thầm oán trách Nữ Oa.

Thực ra nàng có ý trì hoãn thời gian Nữ Oa thành Thánh để tăng thêm thời gian chuẩn bị.

Dù sao Nữ Oa không thành Thánh thì Lão Tử cũng không có Nhân tộc để du lịch, không gặp được cơ duyên, những người khác thành Thánh tự nhiên cũng muộn theo.

Nhưng cuối cùng ý tưởng này vẫn chết yểu trong bụng, Hồng Quân quá mạnh, hoàn toàn đang gây ảnh hưởng đến đại thế Thiên Đạo.

Vọng Thư không dám đem tính mạng ra đặt cược.

Cuối cùng, một nghìn năm sau, khi Vọng Thư sắp biến thành hòn vọng phu, Nữ Oa và Phục Hy mới thong thả quay về.

Trên mặt vẫn còn một tia hoài niệm.

Vọng Thư dặn dò Phục Hy và Nữ Oa vài câu đơn giản rồi lập tức lên đường tiến về Hỗn Độn.

Lần này nàng không đi đến không gian Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời, nơi đó thủy chung vẫn quá gần Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ.

Sau khi suy tính, nàng chọn không gian Hỗn Độn bên ngoài Bất Tử Hỏa Sơn ở tận cùng Nam Hải.

Tuy rằng không gian Hỗn Độn ở biên duyên Hồng Hoang đại địa đầy rẫy các vết nứt không gian, không ổn định bằng ngoài ba mươi ba tầng trời.

Nhưng tương đối mà nói, khí Hỗn Độn và vật chất Hỗn Độn ở đây sẽ nhiều hơn hẳn.

Quan trọng là Vọng Thư có Hỗn Độn Châu, dựa vào uy năng của Hỗn Độn Châu, nàng có thể không ngại những nguy hiểm này mà đi sâu vào trong Hỗn Độn.

Một ngày nọ, Vọng Thư đứng trên một hòn đảo nhỏ ở Nam Hải.

Nàng mở Phong Ma Bảng, hai đạo quang hoa lóe lên, sau đó ngưng tụ thành hai bóng người.

Ma thần.

Kế Mông, Quỷ Xa.

Nguyên là hai trong số mười vị Yêu Thánh của Yêu tộc.

Lúc Vọng Thư đại náo Thiên Đình Yêu tộc đã bị chém giết, sau đó chân linh được thu vào Phong Ma Bảng.

Nay nàng muốn dùng họ để bố trí quân cờ bí mật. "Đi Đông Hải tiềm phục." "Không lâu sau nữa, Đông Vương Công sẽ bị Thái Nhất chém giết, lúc đó hãy tìm cơ hội thu nạp cựu bộ của Đông Vương Công và tán tu, chiếm lấy đảo Doanh Châu, Phương Trượng.

Đảo Bồng Lai mục tiêu quá lớn, không cần để ý nhiều." Vọng Thư thần thức truyền âm.

Không lâu sau đó, Đông Vương Công sẽ bị Đông Hoàng Thái Nhất chém giết, máu nhuộm Đông Hải.

Đây chính là lúc bố trí quân cờ bí mật.

Đông Vương Công vừa chết, quần đảo Bồng Lai tiên đảo rồng mất đầu, sinh ra oán khí với Yêu tộc, Ma tộc vừa vặn có thể thừa cơ xâm nhập. "Rõ, chủ nhân!" "Tuân mệnh!" Kế Mông và Quỷ Xa cúi mình hành lễ, trên mặt đều hiện lên một vệt hỉ sắc.

Trong Phong Ma Bảng tối tăm không ánh mặt trời, giờ đây được làm Ma thần thì cứ làm đi, còn hơn là ngày ngày ở trong phòng tối.

Hiện tại họ đang ở trạng thái thể Ma thần, tương đương với tiên thể sau khi phong thần.

Vì chân linh bị Vọng Thư khống chế nên cực kỳ thành thật. "Ừm." Vọng Thư gật đầu.

Nàng nhíu mày một cái, đưa ngón tay kiếm chỉ, điểm ra hai đạo quang mang tiến vào mi tâm của hai vị Ma thần.

Bên trong đó là công pháp tu hành Ma đạo.

Từ xưa, công pháp do Ma Tổ La Hầu sáng tạo sớm đã biến mất.

Công pháp Vọng Thư giao cho Kế Mông và Quỷ Xa là do nàng tự sáng tạo dựa trên ba nghìn đại đạo pháp tắc, trong đó bao gồm cả Ma đạo pháp tắc, Sát đạo pháp tắc, Huyết chi pháp tắc, Hủy diệt pháp tắc, Thôn phệ pháp tắc, Vọng Thư sáng tạo ra chúng cũng không khó. "Ta đi đây, chủ nhân trân trọng." Kế Mông chào tạm biệt Vọng Thư, rồi cùng Quỷ Xa cưỡi mây đi xa. "Thứ này thật dễ dùng." Vọng Thư quan sát Phong Ma Bảng trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chỉ có như vậy mới thực sự hoàn toàn khống chế được thuộc hạ.

Chương 84

Có thể hoàn toàn tín nhiệm, không cần lo lắng trung thành hay không.

Dưới sự khống chế của Phong Ma Bảng, mọi Ma thần đều phải thành thật làm việc.

Hoàn toàn nghe lệnh người nắm giữ.

Đây cũng là lý do Đạo Tổ Hồng Quân muốn vì Hạo Thiên mà phong thần.

Còn về việc Hạo Thiên điều động không nổi thần tiên sau khi phong thần, nguyên nhân là một là thực lực không đủ, hai là hắn không phải người nắm giữ Phong Thần Bảng.

Đại thiên phong thần.

Cái chữ Thiên này chỉ Thiên Đạo Hồng Quân chứ không chỉ Hạo Thiên.

Vọng Thư làm xong tất cả thì nhìn lên bầu trời một cái.

Nàng biết những gì mình vừa làm có lẽ cũng nằm trong mắt Hồng Quân.

Nhưng Ma giới sắp ra đời, Ma đạo hiện thế, bản thân nó cũng là một phần của đại thế Thiên Đạo.

Đạo Tổ sắp hợp đạo sẽ không hiện thân ngăn cản.

Thậm chí có lẽ còn vui vẻ chấp nhận.

Làm xong tất cả, Vọng Thư bước ra một bước đã đến tận cùng Nam Hải.

Một ngọn núi cao nguy nga sừng sững ở tận cùng chân trời, miệng

núi không ngừng phun trào nham thạch.

Ánh lửa ngập trời nhuộm đỏ bầu trời, một cảnh tượng tận thế.

Bất Tử Hỏa Sơn, một trong bốn đại tuyệt địa của Hồng Hoang, truyền thuyết nói Tổ Phượng trấn thủ nơi này.

Vọng Thư không định đi tìm Tổ Phượng.

Nàng không phải Tào Thặc, không có hứng thú với vợ người ta.

Cũng vô cảm với Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Ở nơi cách Bất Tử Hỏa Sơn ức vạn vạn quang niên, biên duyên Hỗn Độn.

Những vết nứt không gian cực lớn liên tục mở ra rồi khép lại, xé rách không gian, thôn phệ vạn vật, cực kỳ khủng bố.

Đại La Kim Tiên cũng không thể vào được.

Không gian Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời hung hiểm không bằng một phần vạn ở đây.

Ở nơi này Vọng Thư cũng không dám đại ý, không thể dùng Không Gian pháp tắc trực tiếp tiến vào.

Nàng bước một bước đến biên duyên Hỗn Độn, lấy trang bị của mình ra.

Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện dưới chân nàng.

Khôn Hoa Thần Kiếm được nắm trong tay.

Hỗn Độn Châu lóe sáng trước ngực.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tỏa ra bảo quang doanh doanh bay quanh tứ phía.

Vũ trang tận răng rồi mới tiến vào biên duyên Hỗn Độn. ... "Nguyệt Chủ Vọng Thư, gan thật lớn." "Ừm...

Đỉnh cấp linh bảo cũng thật nhiều." "Gia tài bạc tỷ nha, ngoại trừ Tiên Thiên Chí Bảo Thái Âm Thần Kiếm, bảo liên của La Hầu cũng ở trong tay nàng, lại còn có Ngũ Phương Kỳ." "Không biết nàng định vào Hỗn Độn làm gì?" Trên Bất Tử Hỏa Sơn, một mỹ nữ gợi cảm mặc vũ y màu vàng đang nhìn về phía biên duyên Hỗn Độn đằng xa, thầm tắc lưỡi.

Tổ Phượng, thủ lĩnh của Phượng tộc thời đại Long Hán viễn cổ, sau khi Phượng tộc chiến bại đã trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, dùng công đức hộ thủ để bù đắp cho sát nghiệp vô biên mà Phượng tộc từng phạm phải.

Trong mắt Tổ Phượng, chỉ thấy một mỹ nữ cao lãnh mặc cung trang màu trắng, mái tóc đen nhánh, vô cùng hào phóng lôi ra năm kiện đỉnh cấp linh bảo, dấn thân vào biên duyên Hỗn Độn.

Nơi mà ngay cả bà cũng không dám khinh suất tiến vào.

Nơi đó có đại khủng bố. "Hy vọng nàng chỉ hoạt động ở gần biên duyên thôi, đừng gặp phải những thứ khủng bố kia thì tốt." "Nếu nàng có thể an toàn trở về, nơi đó có lẽ có thể trở thành một chỗ tốt cho hai đứa con của ta." Tổ Phượng lẩm bẩm một tiếng.

Ban đầu bà định hiện thân ngăn cản Vọng Thư tiến vào biên duyên Hỗn Độn.

Chỉ tiếc là vị Nguyệt Chủ kia có tạo nghệ Không Gian pháp tắc quá cao, tốc độ di chuyển quá nhanh, trong nháy mắt đã đi xa ức vạn vạn quang niên, hành sự cũng vô cùng quyết đoán, muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi. ...

Vọng Thư yên lặng đi bộ trong Hỗn Độn.

Tuy xung quanh không ngừng xuất hiện vết nứt không gian, nhưng đều bị nàng dùng Khôn Hoa Thần Kiếm trảm diệt, hoặc dùng Hỗn

Độn Châu đào thoát trong cự ly ngắn.

Không gian bên trong vô cùng yên tĩnh, màu sắc cũng đơn điệu, một màu xám xịt.

Giống như từ phim điện ảnh rực rỡ sắc màu bước vào phim đen trắng.

Thế giới Hồng Hoang tuyệt đẹp nhanh chóng bị bỏ lại sau lưng.

Ban đầu khi quay đầu lại còn có thể thấy bóng quang ảnh mờ ảo: trời xanh, núi lửa, biển sâu.

Cuối cùng, quang ảnh hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn lại thế giới xám xịt.

Ngay lúc này đây, Vọng Thư triệt để hiểu rõ tại sao Bàn Cổ đại thần phải khai thiên tịch địa, cái thế giới này quả thực quá đơn điệu. "Tê..." Đột nhiên, Vọng Thư kêu đau hít một hơi lạnh, trợn tròn đôi mắt đẹp.

Cảm thấy trên người đau nhức, nàng nhìn xuống cơ thể mình.

Hảo gia hỏa.

Bộ cung trang màu trắng mặc bao nhiêu năm nay rách mướp, xuất hiện vô số lỗ nhỏ.

Dưới chỗ rách hiện ra làn da mịn màng như ngọc, lúc này đang chằng chịt vết thương nông sâu khác nhau, chảy ra tiên huyết màu vàng kim. "Cái quái gì thế?" "Ngay cả Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cùng các đỉnh cấp phòng ngự Tiên Thiên Linh Bảo khác đều không phòng ngự được sao?" Vọng Thư trợn to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Quỷ dị!

Chỗ này có chút tà môn. "Trong Hỗn Độn này, Hỗn Độn Thần Ma

nguyên bản sớm đã bị Bàn Cổ chém giết.

Không thể có sinh vật khác nữa!" Vọng Thư thầm nghĩ.

Tuy nghi ngờ nhưng nàng vẫn cảnh giác quan sát xung quanh.

Thời đại Bàn Cổ khai thiên đã quá xa xôi, nàng cũng không phải Hỗn Độn Thần Ma nên hiểu biết về không gian Hỗn Độn rất ít.

Những kẻ thực sự hiểu rõ không gian Hỗn Độn có lẽ chỉ có ba người còn sống sót sau kiếp Khai Thiên là Hồng Quân lão tổ, Ma Tổ La Hầu và Dương Mi lão tiên.

Có lẽ trong Hỗn Độn thực sự có đại khủng bố.

Dù sao mảnh thiên địa này dựng dục ra Bàn Cổ, dựng dục ra ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, thì cũng có thể dựng dục ra những thứ khả phạ khác.

Kẻ địch vô hình đang tiềm phục xung quanh, Vọng Thư dừng bước.

Dây đàn trong lòng căng như dây cung. "Thảo suất quá..." Nàng thầm than một tiếng.

Khi chưa phát hiện ra kẻ địch nấp ở đâu, nàng không định đi tiếp.

Nếu trước đây không gian Hỗn Độn xám xịt trong mắt nàng chỉ là hai màu đen trắng cực kỳ đơn điệu.

Thì hiện nay, toàn bộ không gian Hỗn Độn như một con quái vật chưa từng thấy, há to cái mồm đầy máu muốn nuốt chửng lấy nàng.

Nuốt chửng lấy nàng - một mỹ thiếu nữ hoa quý xinh đẹp chí cực. "Rốt cuộc là cái quái gì?" Vọng Thư nhíu mày.

Lúc nãy khi kêu đau, nàng không cảm thấy có bất cứ thứ gì va chạm vào người, nhưng trong một sát na, chưa kịp phản ứng đã bị thương.

Chứng minh con quái vật tấn công có tốc độ đủ nhanh khiến thần thức cấp Đại La Kim Tiên cũng không thám tra được, thậm chí nhanh đến mức không có thời gian để đưa ra phản ứng.

Công kích lực cũng cực mạnh, phải biết rằng nhục thân của Vọng Thư hiện nay đã đạt đến mức Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn, kiên thực vô cùng.

Nói nàng là em gái thép (thanh chân cương thiết trực nữ) cũng không sai.

Ngay cả Đại La Kim Tiên cùng giai cầm Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trảm một kích cũng không gây ra thương hại quá lớn, lực phòng ngự cực mạnh.

Chương 85

Vậy mà cái nhục thân cường hãn đó ở nơi này lại bị kích thương dễ dàng. "Ngoài ra, làm sao nó xuyên qua được phòng ngự của Diệt Thế Hắc Liên và ba mặt Ngũ Phương Kỳ?" "Chẳng lẽ giống như xuyên thấu trong tiểu thuyết ma huyễn, nhưng đây là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà, bốn lớp phòng ngự Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể bị xuyên thấu sao?" Vọng Thư khẽ nhíu mày.

Hiện giờ nhớ lại vẫn thấy không thể tin nổi.

Thực sự quá tà môn. "Thôi đi, không nghĩ ra được lý do thì cứ ở đây, ta tu luyện luôn tại chỗ này." Vọng Thư nhìn vào không gian Hỗn Độn xám xịt, cố ý nói to.

Nàng đang thả câu.

Pháp bảo trong tay đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một khi kẻ địch xuất hiện sẽ lập tức ra tay.

Nàng không tin không phát hiện được tên "hung thủ" đó.

Nhưng nàng đã thất vọng.

Bảy ngày trôi qua.

Tên "hung thủ" gây thương tích kia trừ lần ra tay đầu tiên thì không hề xuất hiện nữa.

Không gian Hỗn Độn xám xịt yên tĩnh vô cùng. "Ta không tin không tìm ra ngươi." Vọng Thư cười lạnh một tiếng.

Thân thể nàng như phân liệt ra, từ trong đó bước ra ba người.

Mỗi một người đều là Vọng Thư.

Thần thông: Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Ba phân thân của Vọng Thư đứng thành hình tam giác bao quanh bản thể Vọng Thư ở giữa, thần sắc ngưng trọng nhìn xung quanh.

Mỗi một phân thân đều có pháp lực tương đương trong cơ thể Vọng Thư, và cũng có trí tuệ chiến đấu của nàng. "Vọng Thư số 1, tiến lên." Vọng Thư hạ lệnh cho một phân thân, phân thân đó lườm Vọng Thư một cái đầy tính người, thở dài một tiếng, lắc đầu rồi mới bước đôi chân dài tiến về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước...

Trăm bước.

Không có bất kỳ vấn đề gì.

Tiếp đó, Vọng Thư sắp xếp Vọng Thư số 2 đi lên phía trước ba trăm bước.

Vọng Thư số 3 đi lên phía trước năm trăm bước.

Tất cả đều không có vấn đề gì.

Lông mày Vọng Thư càng nhíu chặt hơn. "Kỳ quái." Nàng lẩm bẩm một tiếng, thử bước ra một bước. "Đau... tê." Vọng Thư đau đớn kêu lên.

Một bàn chân chưa kịp hạ xuống đã đầy vết thương, máu tươi đầm đìa dưới chân.

Nhưng lúc này trên mặt nàng không có biểu tình thống khổ, trái lại còn cười to khoái ý.

Sau một hồi đấu trí đấu dũng.

Cuối cùng nàng đã hiểu rõ kẻ địch là ai. "Ha ha ha ha... ta hiểu rồi." "Huyễn thuật!" "Ta đã rơi vào một loại huyễn thuật cực kỳ cao minh, nó có tác dụng với vật có linh tính, nhưng đối với phân thân loại vật vô linh này thì không có tác dụng.

Thế nên phân thân có thể đi ra xa." "Ta bước ra một bước sẽ thấy đau." "Cái đau này không phải cái đau thực sự trên nhục thể, mà là cái đau từ ý thức.

Huyễn thuật khiến ta tưởng rằng ta bị thương, tưởng rằng ta đang chảy máu." "Thế nên ta mới thấy đau." "Đây cũng là lý do nó lặng lẽ xuyên qua được bốn lớp phòng ngự Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, và cũng là lý do ta không kịp phản ứng." "Bởi vì ta đã trúng chiêu từ bao giờ không biết." "Chắc là vô chủ thôi, uy năng có hạn, nếu không cũng không đến mức không đối phó được phân thân của ta." Sau khi hiểu rõ tất cả, Vọng Thư nhìn lại thân thể mình.

Bộ cung trang trắng vẫn hoàn hảo như mới, trên người cũng chẳng có vết thương nào.

Không gian trước mắt nhanh chóng vỡ vụn, tựa như những mảnh kính vỡ.

Thay vào đó là một con thạch hổ vô cùng to lớn, sừng sững giữa không gian Hỗn Độn.

Tỏa ra từng đợt uy áp khủng bố khiến Vọng Thư thấy tâm thần kinh sợ, lạnh cả người.

Nó dường như đang ngửa mặt gào thét, lại dường như mang theo oán khí vô tận, trên các bộ phận cơ thể có một vết rìu chém.

Có đại khủng bố.

Có đại sát cơ.

Chỉ nhìn một cái đã khiến người ta tê dại da đầu.

Hoảng hốt như gặp phải sự bất tường lúc về già.

Nổi bật nhất là đôi mắt, đỏ rực một vùng, tỏa ra ánh sáng đỏ quỷ dị trong không gian Hỗn Độn.

Tà ác!

Cuồng bạo!

Mang theo bá khí vô song! "Rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Chết bao nhiêu năm rồi mà vẫn đáng sợ thế này." "Cái huyễn thuật kia chắc chắn đến từ đôi mắt đó." "Thật đáng sợ, nếu ý chí kém một chút, hoặc không đủ thông minh, e là sẽ bị đôi mắt này vờn cho đến chết." Vọng Thư vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, vẫn còn sợ hãi, ánh mắt lóe lên sự chấn kinh và kinh sợ.

Tiếp đó nàng lại hưng phấn.

Đôi mắt đó tuyệt đối tiệm cận cấp Chí Bảo, hoặc bản thân nó chính là bảo vật cấp Chí Bảo.

Trong tình huống vô chủ mà có thể khiến nàng trúng chiêu.

Nếu được thao túng để đối phó kẻ khác, chẳng phải... sẽ nghịch thiên sao.

Trong ba nghìn đại đạo pháp tắc có một loại gọi là Huyễn chi pháp tắc.

Nhưng vì nguyên thần, tinh thần và ý chí của mỗi Đại La Kim Tiên đều khá mạnh, nên trong các trận chiến đỉnh cao của các đại năng ít khi được sử dụng.

Trái lại trong các trận chiến cấp thấp thì thường thấy.

Nhưng đôi mắt thạch hổ này thì khác.

Vọng Thư có linh cảm, đôi mắt này đối với tồn tại Chuẩn Thánh cảnh đều sẽ có tác dụng lớn.

Bởi vì nó quá tà, cũng quá mạnh. "Chẳng lẽ con thạch hổ này chính là kẻ nắm giữ Huyễn chi pháp tắc trong ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma thời đại Hỗn Độn?" Vọng Thư nảy sinh nghi ngờ.

Quản nó là ai!

Vọng Thư biểu thị, hễ lọt vào mắt nàng rồi thì là của nàng.

Đôi mắt này thuộc về nàng rồi.

Nàng không định lập tức lấy đôi tà nhãn đó xuống ngay.

Dù sao nó đã nằm đây bao lâu rồi, không vội một chút này.

Nàng bước đôi chân dài đến dưới chân thạch hổ, khoanh chân ngồi xuống.

Lần này mới thực sự bắt đầu tu luyện 《Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết》.

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, vận chuyển công pháp, trong sát na, lấy nàng làm trung tâm, một vòng xoáy nhỏ cao trăm mét xuất hiện, không ngừng hấp thu khí Hỗn Độn và vật chất Hỗn Độn xung quanh.

Tiếp đó vòng xoáy nhỏ cao trăm mét nhanh chóng tăng trưởng.

Cao nghìn mét, vạn mét, mười vạn mét, trăm vạn mét...

Trong chớp mắt, một vùng không gian Hỗn Độn đều bị Vọng Thư làm cho nhiễu loạn.

Khí Hỗn Độn và vật chất Hỗn Độn không ngừng cọ rửa nhục thân Vọng Thư.

Mỗi một lần cọ rửa đều có một chút khí Hỗn Độn và vật chất Hỗn Độn lưu lại trong cơ thể nàng.

Chương 86

Bảy vạn ba nghìn tiên khiếu toàn thân, ức vạn vạn tế bào đều đang trải qua sự cọ rửa của Hỗn Độn.

Tiên khiếu hình thành vòng xoáy, phá diệt rồi lại tái sinh lớn mạnh hơn, lớn mạnh rồi lại tiếp tục phá diệt.

Tế bào cũng như vậy, không ngừng hủy diệt, phân liệt, trọng sinh.

Tiếp đó toàn bộ tế bào đều tỏa ra thần quang vô tận.

Đây là một quá trình vô cùng thống khổ, mọi ngóc ngách trong cơ thể Vọng Thư, từng lỗ chân lông, từng tế bào, từng khúc xương đều đang bị xé rách, sau đó lại bắt đầu tái sinh, trở nên cường đại hơn.

Toàn thân run rẩy, mồ hôi đầm đìa.

Dưới nỗi đau tột cùng, nàng chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, nghiến răng kiên trì.

Đây là một cuộc tiến hóa sinh mệnh.

Nếu vượt qua, từ Tiên Thiên thần thai thánh dược thăng lên Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu thất bại...

Không, sẽ không thất bại.

Ánh mắt Vọng Thư vô cùng kiên định.

Ngay lúc này, nhục thân cảnh giới vốn đã dừng lại bấy lâu đang nhanh chóng tăng trưởng. "Bành!" Dường như có một âm thanh giòn giã vang lên trong cơ thể Vọng Thư.

Bình cảnh Đại La Kim Tiên cảnh đại viên mãn của nhục thân đã bị đột phá.

Tiến vào Chuẩn Thánh cảnh.

Hoặc gọi là Trảm Đạo cảnh.

Tiên Thiên thần thai thánh chi thể đang nhanh chóng chuyển hóa thành Hỗn Độn Thần Ma chi thể.

Dưới nỗi đau cực hạn, Vọng Thư hóa về nguyên hình.

Một con thỏ ngọc Thái Âm.

Nằm phục trước tượng thạch hổ, nhắm mắt chịu đựng.

Mỗi một phân, mỗi một giây đều là sự dày vò.

Hỗn Độn không tính năm tháng, không biết đã qua bao lâu, Vọng Thư mới tỉnh lại.

Nỗi đau tột cùng biến mất, thay vào đó là một cảm giác vui sướng.

Cảm giác Hỗn Độn chính là nhà.

Mọi cảm giác xa lạ đối với không gian Hỗn Độn trước đây đều tan biến sạch sẽ, biến thành một cảm giác như cá gặp nước.

Toàn thân tỏa ra kim quang vạn trượng, từng khúc xương, nội tạng trong cơ thể đều có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Thành công rồi.

Từ Tiên Thiên phản hồi Hỗn Độn.

Căn cước của Vọng Thư trước đây tối đa chỉ ở cấp độ Đế Tuấn, Thái Nhất, sau khi trải qua Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp mới tiến thêm một bước dài.

Nhưng so với căn cước do nguyên thần Bàn Cổ chia làm ba hóa thành của Tam Thanh thì còn kém xa.

Càng khó có thể so sánh với căn cước sinh ra đã là Hỗn Độn Thần Ma của Hồng Quân, Dương Mi lão tiên, La Hầu...

Nhưng hiện tại, từ Tiên Thiên phản hồi Hỗn Độn, trở thành Hỗn Độn Thần Ma.

Về căn cước, nàng ít nhất đã đạt đến mức có thể sánh vai với Tam Thanh.

Chưa kịp để Vọng Thư vui mừng được bao lâu.

Lúc này, trong lòng truyền đến tín hiệu nguy hiểm.

Hỗn Độn Thần Ma Kiếp sắp sửa giáng lâm. "Hỗn Độn Thần Ma Kiếp?" "Chẳng lẽ là cái hóa hình thiên kiếp xếp hạng thứ nhất kia?

Sao lại xuất hiện trên người ta." "Ta chẳng phải đã hóa hình rồi sao?" Thỏ ngọc Hỗn Độn trợn tròn mắt thỏ, kinh hô thành tiếng.

Trong nháy mắt, một vùng mây kiếp đen kịt như mực hình thành trên bầu trời Hỗn Độn xám xịt, dường như bóp một cái là ra nước được.

Ngưng tụ một hồi, cảm ứng thấy sinh linh dưới mây kiếp là một cái BUG đã hóa hình, trong chớp mắt mây kiếp lại tan biến sạch sẽ, biến mất trong không gian Hỗn Độn.

Đúng là đến nhanh mà đi cũng nhanh. "Hô..." "Một màn hiểu lầm nha." Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không sợ độ kiếp.

Nhưng Hỗn Độn Thần Ma Kiếp, cái loại đại kiếp xuất hiện khi Hỗn Độn Thần Ma hóa hình trong truyền thuyết kia, nàng cũng không muốn thử.

Những Hỗn Độn Thần Ma đó, người nào chẳng phải trải qua ức vạn vạn vạn năm tuế nguyệt mới độ kiếp.

Hiện giờ tổng thời gian nàng sống còn chẳng bằng số lẻ của người ta.

Độ dày (để uẩn) không đủ, nếu thực sự độ kiếp thì chỉ có con đường hóa thành tro bụi mà thôi. "Nhưng cái mây kiếp kia như thể có ý thức vậy." Ý nghĩ kỳ quái lóe lên trong lòng Vọng Thư rồi nhanh chóng bị quẳng ra sau đầu, bí mật của Hồng Hoang quá nhiều, thực sự muốn tìm tòi thì có lẽ dùng cả đời cho đến tận thế đại kiếp cũng không khám phá hết.

Chỉ tổ thêm phiền não mà thôi. "Lấy đôi mắt thôi." Vọng Thư xoa tay đứng dậy, nhảy một cái lên đỉnh đầu thạch hổ.

Trở thành thân xác Hỗn Độn Thần Ma, nàng cảm thấy uy áp từ thạch hổ cũng không còn mạnh nữa.

Bất luận tiền thân nó cường đại thế nào, hiện giờ chung quy cũng chỉ là một vật chết.

Đôi tay thành trảo, khẽ dùng lực đã móc được đôi mắt như hồng bảo thạch xuống.

Màu sắc như máu tràn ngập trong mắt Vọng Thư.

May mà đã chuẩn bị tâm lý từ trước nên nàng không trúng chiêu. "Đeo lên đi!" "Nhanh, đeo lên mắt đi." Có tiếng thì thầm vang lên bên tai Vọng Thư.

Nàng cười lạnh một tiếng, trực tiếp quăng đôi tà nhãn vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Ngốc chắc, thứ không rõ lai lịch mà dám đeo lên mắt à? "Đinh, chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan bảy vạn năm, nhận được phần thưởng: Táng Kiếm Hải." ?????

Tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Vọng Thư, trên trán nàng hiện ra một chuỗi dấu hỏi.

Táng Kiếm Hải là cái gì nữa?

Xin lỗi vì tôi học ít, không xứng có hệ thống.

Một con thỏ nào đó suýt chút nữa đã ôm mặt khóc ròng.

Nàng lĩnh nhận phần thưởng.

Một thanh mộc kiếm màu đen xám chẳng có gì nổi bật xuất hiện trong tay Vọng Thư.

Tiếp đó một đạo thông tin hiện ra trong não hải.

Cái gọi là Táng Kiếm Hải, thực chất là một đại thế giới đã bị phế bỏ.

Cũng là một cấm khu.

Bên trong đó chôn vùi kiếm đạo của cả một kỷ nguyên.

Kiếm của vô số kiếm tu dùng được chôn vùi ở đó, số lượng nhiều đến mức có thể gọi là biển. "Có chút hơi hướng huyền huyễn nha." "Thôi, thu lại đi." Vọng Thư lắc đầu, tiện tay cũng quẳng nó vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hiện giờ Hỗn Nguyên Kim Đấu rất ít khi được mang ra đối địch, đại bộ phận đều dùng để chứa đồ, sử dụng như một cái balo không gian. "Không biết đã đi bao lâu rồi." "Tổng cộng thời gian bế quan là bảy vạn năm, chắc cũng không lâu lắm đâu." "Nhiệm vụ hoàn thành, có thể về rồi.

Nếu bỏ lỡ vở kịch hay thì thật là đáng tiếc." Vọng Thư lắc đầu, tâm niệm khẽ động, nhanh chóng di động trong Hỗn Độn.

Trở thành Hỗn Độn Thần Ma, nàng hoàn toàn không coi những vết nứt không gian kia ra gì.

Cam!

Chỉ một chữ thôi!

Chương 87

Không lâu sau đã đến biên duyên Hỗn Độn.

Vọng Thư lách người xuyên qua Hỗn Độn, quay trở lại Hồng Hoang. "A, không khí thật trong lành, đại hải... suối nước, ta...

Hồ Hán Tam ta lại trở về rồi." Vọng Thư hứng chí bừng bừng ngâm một câu thơ. "Nguyệt Chủ, có thể lên núi trò chuyện một chút không?" Đột nhiên, một giọng nói mang phong cách nữ cường nhân vang lên bên tai Vọng Thư.

Nàng nhướng mày nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nước Nam Hải xuất hiện một vị thiếu phụ tuyệt mỹ, đang cười mỉm nhìn mình.

Tổ Phượng, hoặc cũng có thể gọi là Nguyên Phượng.

Chủ nhân của Phượng tộc.

Từ khi Vọng Thư tiến vào Hỗn Độn, đã trôi qua hơn chín ngàn năm.

Suốt chín ngàn năm tuế nguyệt ấy, Tổ Phượng vẫn luôn quan chú tới biên duyên Hỗn Độn nơi tận cùng Nam Hải.

Nàng hy vọng vị Nguyệt Chủ kia có thể sống sót trở ra, nhưng đồng thời cũng cảm thấy việc sống sót là điều khó lòng xảy ra.

Một tâm lý đầy mâu thuẫn.

Thế nhưng khi Tổ Phượng nhìn thấy Vọng Thư bước ra từ không gian Hỗn Độn trong trạng thái hoàn hảo vô tổn, tâm đầu nàng tràn ngập chấn kinh, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Nơi đó khủng bố đến nhường nào, nàng là người hiểu rõ nhất.

Cho dù là thời kỳ đỉnh cao của tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân

năm xưa, Long Vương cùng nàng liên thủ cùng thám hiểm không gian Hỗn Độn cũng phải mang thương tích đầy mình, đại bại quy lai.

Nơi đó chính là vùng đất hắc ám chân chính.

Năm xưa Phụ thần Bàn Cổ khai thiên, đã dùng vô thượng pháp lực triệt để ngăn cách nó bên ngoài Hồng Hoang.

Nhưng sự tồn tại trong hắc ám kia lại vô thời vô khắc không tìm cách xâm nhập Hồng Hoang, dấy lên thao thiên đại kiếp.

Đó mới là sự hủy diệt chân chính, là dư nghiệt của thời kỳ khai thiên.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Vậy mà Vọng Thư lại từ nơi đó bước ra, nhìn qua còn đạt được cơ duyên không nhỏ.

Khí tức toàn thân nàng so với trước khi tiến vào còn cường đại hơn, cả người tỏa ra đạo uẩn cổ lão, huyền ảo.

Đó là mùi vị của Hỗn Độn Thần Ma.

Nhãn quang Tổ Phượng bực nào độc lạt, liếc mắt một cái đã nhìn thấu những biến hóa trên thân Vọng Thư. "Đã đoạt được rồi?

Ngộ rồi sao?

Có thể từ Tiên Thiên phản Hỗn Độn.

Thật là thiên đại tạo hóa!" Mỹ mục nàng lưu chuyển, trong mắt tràn ngập vẻ tìm tòi.

Từ Tiên Thiên phản Hỗn Độn, ngay cả Long Vương và Thủy Kỳ Lân, hay vô số đại năng thời kỳ Long Hán cũng chưa từng hoàn thành.

Gót chân đỉnh tiêm chân chính có thể đạt tới cao độ mà kẻ khác khó lòng chạm tới, có thể chân chính bước tới đẳng cấp của những

Hỗn Độn Thần Ma thời đại Hỗn Độn, thậm chí tiếp cận Phụ thần Bàn Cổ.

Loại gót chân này đại biểu cho tiềm lực vô hạn, chỉ có trong Hỗn Độn mới có thể dựng dục ra.

Tổ Phượng thực sự quá hiếu kỳ về bí mật trong đó, khiến tâm nàng ngứa ngáy khó nhịn.

Nàng đâu có biết, tạo hóa bản độc nhất vô nhị này nhất định phải có «Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Pháp» mới có thể tu thành.

Với trình độ ổn trọng của Vọng Thư, nàng đời nào đem công pháp tu luyện cốt lõi truyền xuống.

Đó là bản tuyệt bản. "Kiến quá đạo hữu." Vọng Thư kiến lễ.

Nàng có chút hiếu kỳ vì sao Tổ Phượng lại trực tiếp hiện thân, dù sao hai bên cũng chẳng thân thiết gì.

Nhưng nàng cũng không quá để ý. "Chính xảo, ta có thể hỏi thăm một số chuyện." Vọng Thư tin rằng một con đường Chuẩn Thánh khác ngoài Tam Thi Pháp của Đạo Tổ, tồn tại như Tổ Phượng chắc chắn phải biết.

Mức độ kịch liệt của Long Hán Sơ Kiếp chẳng hề kém cạnh Vu Yêu đại chiến.

Chốc lát sau, trên đỉnh núi Bất Tử Hỏa Sơn, bầu không khí ngượng ngùng lan tỏa giữa hai nữ nhân.

Ai cũng có câu hỏi, nhưng không ai muốn là người lên tiếng trước.

Đây là cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, ai mở miệng trước, người đó thua. "Tiền bối, ta muốn hỏi, ngoài Tam Thi Pháp của Đạo Tổ, liệu còn có con đường Chuẩn Thánh nào khác không?" Vọng Thư là người phá vỡ tĩnh lặng trước.

Dù sao kiếp trước nàng cũng là nam giới, về phương diện này cần chủ động một chút.

Trong lúc ngượng ngùng ban nãy, nàng phần lớn thời gian là đang đánh giá thân hình Tổ Phượng.

Đúng là lão sắc phê (LSP).

Có sao nói vậy, thân hình Tổ Phượng thật sự rất "có liêu", ngực nở mông cong, đúng là kiểu "nhân thê" mà Tào lão bản yêu thích.

Vọng Thư biểu thị, nàng cũng yêu.

Tổ Phượng cũng không nghi ngờ ánh mắt "dị dạng" của Vọng Thư.

Giữa nữ giới với nhau, chẳng ai nghĩ ngợi gì.

Nàng khẽ mở chu thần, nhu thanh đáp: "Nguyệt Chủ đã có hứng thú, vừa hay ta cũng biết một ít.

Trên cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngoài Tam Thi Chuẩn Thánh Pháp của Đạo Tổ, quả thực còn có ba con đường Chuẩn Thánh khác.

Hoặc hứa là nhiều hơn, dù sao ba ngàn đại đạo, đường nào cũng có thể chứng đạo, nhưng ta chỉ biết có ba loại." "Có tận ba loại?" Vọng Thư kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng có một loại đã tốt lắm rồi, không ngờ lại có tới ba loại.

Có thể thấy ở thời đại Long Hán Sơ Kiếp, các đại thần thông giả lúc bấy giờ vì muốn bước xa hơn trên đại đạo đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực.

Chỉ tiếc là toàn bộ đều đã yên diệt trong đại kiếp. "Loại thứ nhất, Chưởng Đạo Cảnh.

Lĩnh ngộ bất kỳ một loại đại đạo pháp tắc nào đến cực hạn viên

mãn thì có thể xưng là Chưởng Đạo Cảnh, trở thành kẻ chưởng khống pháp tắc.

Đơn luận cảnh giới thì không thua kém Hỗn Độn Thần Ma thời Hỗn Độn, thực lực có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh Cảnh đại viên mãn hiện nay.

Nhưng sau khi đạt tới Chưởng Đạo Cảnh, con đường phía trên đã đứt đoạn.

Loại thứ hai, Toái Đạo Cảnh.

Dùng đạo của mình để phá vỡ ba ngàn đại đạo pháp tắc đã lĩnh ngộ.

Phá vỡ càng nhiều, pháp tắc bị phá vỡ càng mạnh thì thực lực tu sĩ Toái Đạo Cảnh càng cường đại.

Thực lực của họ rất khó phán đoán, có kẻ phá một đạo chỉ mạnh hơn Đại La Kim Tiên một chút, nhưng có kẻ phá mười đạo lại có thể sánh ngang Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Loại thứ ba, Thôn Đạo Cảnh.

Cố danh tư nghĩa, dùng đạo của mình thôn phệ ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Một con đường cực khó, truyền văn Bàn Cổ đại thần chính là đi con đường này, tiếc là chứng đạo thất bại." Vọng Thư có chút câm nín, nàng phát hiện ra pháp môn "Dĩ Lực Chứng Đạo" của Hồng Quân Lão Tổ thực chất là sự kết hợp giữa Thôn Đạo Cảnh và Toái Đạo Cảnh.

Nhưng cốt lõi là phải bước ra con đường của chính mình.

Đạo của chính mình?

Vọng Thư tự hỏi trong lòng, nhưng không có đáp án.

Nàng chưa ngộ ra đạo của riêng mình.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc, cực hạn vô cùng.

Muốn bước ra con đường riêng, khó khăn biết bao.

Vọng Thư khẽ thở dài.

Chân chính bước vào tu hành cao thâm mới hiểu rõ cái khó của tu đạo.

Khó!

Chương 88

Khó!

Khó! "Nếu ta đã trả lời Nguyệt Chủ một vấn đề, Nguyệt Chủ liệu có thể trả lời ta một câu không?" Tổ Phượng thấy Vọng Thư rơi vào trầm tư, liền nhướng mày hỏi. "Tiền bối có gì cứ hỏi tự nhiên." Vọng Thư thầm nghĩ, mình cũng chẳng thèm nói mấy lời ngu xuẩn kiểu "biết gì nói nấy", nếu thực sự không trả lời được thì thôi. "Vậy ta mạo muội hỏi, Nguyệt Chủ ở không gian Hỗn Độn đã đạt được tạo hóa gì?" Tổ Phượng khẽ nheo phượng nhãn, nhìn chằm chằm Vọng Thư.

Trong sát na ấy, Vọng Thư chỉ cảm thấy ánh mắt Tổ Phượng sắc bén như dao, có thể dễ dàng nhìn thấu nội tâm kẻ khác.

Nàng cười một tiếng, từ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu lấy ra con tà nhãn kia.

Vừa hay dùng cặp mắt này để thử xem Tổ Phượng biết được bao nhiêu.

Vọng Thư luôn cảm thấy trong Hỗn Độn ẩn chứa đại bí mật, không đơn giản chỉ dựng dục ra Bàn Cổ và ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma.

Những lão hồ ly này luôn giấu diếm một số bí mật.

Hồng Quân như thế, Tổ Phượng cũng vậy. "Đại Hung Tà Nhãn!" Khi nhìn thấy con ngươi màu đỏ thẫm kia, Tổ Phượng kinh hãi, lập tức dời mắt đi chỗ khác, như thể vật này mang theo điềm bất tường cực lớn. "Tiền bối dường như biết vật này?" Vọng Thư hỏi.

Biến hóa sắc mặt của Tổ Phượng trong tích tắc không thoát khỏi

mắt nàng.

Nhìn thần sắc ấy, không chỉ là nhận ra cặp mắt này, mà có lẽ còn biết không ít bí mật.

Tổ Phượng ngưng trọng gật đầu. "Nguyệt Chủ hãy thu nó lại đi... vật này... bất tường." Tiếp đó, Tổ Phượng từ từ kể lại. "Đại Hung" không phải là tính từ, mà là tên của một con hung thú.

Hỗn Độn hung thú có tên là Đại Hung, sinh ra đã có tà nhãn.

Trong tà nhãn chứa đựng hai loại năng lực: một là huyễn thuật, hai là trớ chú. "Năng lực của con mắt này mạnh đến mức nào ta cũng không rõ.

Chỉ biết năm xưa khi nghe Dương Mi Đại Tiên kể về chuyện cũ thời Hỗn Độn, ông ấy đã từng nhắc đến con thú này với ngữ khí vô cùng kiêng kỵ.

Cặp mắt này, nàng hãy thu giữ cho kỹ, hoặc hứa sau này sẽ có đại dụng.

Nhưng vật này hãy hạn chế sử dụng, dùng nó quá nhiều sẽ tổn hại thiên hòa, cuối cùng sát nghiệp quấn thân, hại người hại mình." Tổ Phượng trầm ngâm nói.

Vọng Thư gật đầu, ánh mắt lóe sáng.

Một con Hỗn Độn hung thú khiến Dương Mi Lão Tiên cũng phải kiêng kỵ, vậy cặp mắt của nó mạnh đến mức nào?

Nàng vô cùng hiếu kỳ.

Bản thân nàng đã trải nghiệm huyễn thuật của tà nhãn, quả thực khiến người ta phòng bất thắng phòng ngay cả khi nó tự động kích hoạt trong trạng thái vô chủ.

Còn năng lực trớ chú kia, e rằng còn cường đại hơn nữa.

Thú vị đấy.

Vọng Thư có cảm giác như mình nhặt được bảo vật.

Còn về sát nghiệp hay thiên hòa mà Tổ Phượng nói, nàng không bận tâm.

Nàng không phải kẻ khát máu, nhưng nếu có kẻ chọc vào đầu nàng, nàng nhất định sẽ khiến kẻ đó hồn phi phách tán, tuyệt đối không lưu lại hậu họa.

Nếu không vì Đế Tuấn, Thái Nhất có Hồng Quân đứng sau để kiểm soát đại thế Thiên Đạo, nàng cũng đã sớm ra tay trừ khử hai đại địch này rồi. "Đa tạ tiền bối giải hoặc." Vọng Thư chắp tay hành lễ. "Không sao, ngược lại ta có một việc muốn nhờ.

Nguyệt Chủ nếu không ngại, xin hãy giúp ta một tay." Tổ Phượng cười mỉm nói.

Vọng Thư: "..." Nàng phát hiện những đại thần thông giả đỉnh tiêm này đều rất thú vị, trò "thấy sang bắt quàng làm họ" chơi rất thuần thục. "Ta rất ngại.

Cực kỳ ngại." Lời này cuối cùng nàng cũng không nói ra.

Vọng Thư suy đoán chuyện của Tổ Phượng có lẽ liên quan tới hai huynh đệ Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Kim Sí Đại Bàng Điêu tuy không ra gì, nhưng Khổng Tuyên quả thực chiến lực cường đại, vị tất đã kém danh hiệu "Thánh nhân chi hạ đệ nhất nhân".

Có hắn làm trợ thủ cũng không phải chuyện tồi. "Tiền bối cứ nói." Vọng Thư mỉm cười, mọi toan tính đều ẩn giấu sau nụ cười ấy. "Ta có hai đứa con trai chưa hóa hình xuất thế.

Nam Hải Bất Tử Hỏa Sơn này ta tạm thời không thể rời đi, để

chúng ở đây cũng khó lòng trưởng thành.

Xin Nguyệt Chủ giúp ta chiếu cố chúng.

Yên tâm, ta sẽ không để nàng giúp không công, sau này tất có hậu báo." Tổ Phượng có chút ngượng ngùng nói.

Cường thế cả đời, đây là lần đầu nàng hạ mình cầu xin người khác giúp đỡ.

Vọng Thư chớp mắt, quả nhiên đúng như nàng dự đoán.

Ba cái lời "sau này có hậu báo" nghe cho vui thôi, nàng không đặt kỳ vọng quá cao, cái nàng trọng thị là chiến lực của Khổng Tuyên sau này. "Tiền bối đa tâm rồi, con người ta cái gì cũng không có, nhưng 'nhạc vu trợ nhân' (vui vẻ giúp người) luôn là phương châm sống của ta." Vọng Thư vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình.

Tổ Phượng lắc đầu cười, phát hiện nói chuyện với Vọng Thư quả thực là một việc khá thú vị. "Vậy ta giao phó chúng cho nàng." Dứt lời, Tổ Phượng phất tay áo, hai luồng ánh sáng xuất hiện trước mắt Vọng Thư, một đạo ngũ sắc rực rỡ, một đạo mang màu âm dương.

Tiếp đó, hào quang tan đi lộ ra chân dung, là hai quả trứng phượng hoàng cao bằng người thật.

Vọng Thư: "..." Nàng không nói nên lời, không hiểu sao sau khi gặp Tổ Phượng, phong cách câu chuyện lại trở nên sai sai thế này.

Trứng?

Chiếu cố?

Chẳng lẽ mình sắp biến thành gà mẹ ấp trứng sao?

Hình ảnh đó quá đẹp, nàng không dám tưởng tượng. "...

Hai quả trứng?" Vọng Thư trợn to mắt, run giọng hỏi. "Hiển nhiên rồi." Tổ Phượng gật đầu. "Không phải là phượng điểu sao?" Vọng

Thư biết bên trong là Khổng Tước và Đại Bàng, nhưng nàng không thể nói ra, chỉ có thể hỏi là phượng điểu. "Thế nên mới chưa hóa hình xuất thế mà..." Tổ Phượng nhún vai.

Được rồi, sai lầm quá, lại trực tiếp bắt đầu từ một quả trứng để nuôi dưỡng thành người. "Nguyệt Chủ hãy mang chúng về Chiêu Dao Sơn, chỉ cần đặt ở một nơi để chúng hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa và thiên địa linh khí.

Khi thời cơ đến, chúng sẽ tự phá xác chui ra, không phiền phức chút nào đâu." Tổ Phượng tiếp lời với vẻ mặt đầy tin cậy.

Vọng Thư tặc lưỡi, bà mẹ này tâm cũng thật lớn.

Chỉ một chữ thôi: Ngưu! "Tiền bối không sợ sau này ta dạy hư chúng sao?" Vọng Thư hỏi câu hỏi tận đáy lòng.

Bây giờ nàng cực kỳ muốn biết điều gì đã cho Tổ Phượng niềm tin lớn lao vào nhân phẩm của mình như vậy. "Nguyệt Chủ vô tư, thiên hạ đều biết, ta sao có thể không yên tâm?

Hơn nữa, cứ dạy đi." Được rồi, nàng thắng.

Vọng Thư phất tay thu hai quả trứng vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Để tránh cho chúng bị Đại Hung Tà Nhãn ảnh hưởng, nàng đặc biệt khai tịch một không gian riêng biệt để đặt chúng.

Chương 89

"Tiền bối, ta cáo từ.

Yên tâm, hai tiểu gia hỏa này ta sẽ trông nom." Vọng Thư hành lễ cáo từ.

Khổng Tuyên à... ha ha ha...

Thu phục được rồi.

Lần này, mình cũng chơi trò "nuôi dưỡng đồ đệ". "Nguyệt Chủ, xin dừng bước.

Gần đây ta diễn tính thiên cơ, phát hiện Linh tộc đã xảy ra đại sự, tốt nhất nàng nên nhanh chóng trở về Linh tộc xem sao." Tổ Phượng nhíu mày nói.

Vọng Thư sững người, tiếp đó sắc mặt biến đổi.

Linh tộc?

Linh tộc có chuyện?

Có Nữ Oa và Phục Hy ở Linh tộc, đáng lẽ phải bình an vô sự mới đúng.

Một vị Thánh nhân tương lai, một vị đại năng Chuẩn Thánh trảm nhất thi, toàn bộ Hồng Hoang trừ những kẻ đứng đầu ra, kẻ nào dám đánh chủ ý lên Linh tộc?

Vọng Thư trực tiếp bấm ngón tay diễn tính thiên cơ.

Trống rỗng.

Một mảnh trống rỗng.

Thiên cơ không hiển thị bất cứ điều gì.

Tình huống này chỉ có thể là có người dùng chí bảo che đậy thiên cơ, với cảnh giới của nàng hiện tại không thể diễn tính ra được.

Nàng nhìn về phía Tổ Phượng, thấy bà trịnh trọng gật đầu. "Có biết là ai không?" Vọng Thư hỏi. "Có khả năng là Yêu tộc." Tổ Phượng đáp. "Thực sự đã xảy ra chuyện!" Tâm Vọng Thư chùng xuống.

Nàng biết tâm hại Linh tộc của Yêu tộc chưa bao giờ nguội tắt.

Vọng Thư không dám chậm trễ thêm, bước ra một bước, trực tiếp biến mất, chỉ còn lại Tổ Phượng đứng cô độc trên đỉnh núi Bất Tử Hỏa Sơn. "Dương Mi Lão Tiên, có lẽ ông nói đúng, nàng có thể là biến số duy nhất.

Hy vọng quyết định của ta là chính xác." Thiên giới, Yêu Đình.

Khác với cảnh sắc trên đỉnh Bất Chu Sơn, Thiên giới quanh năm mây mù bao phủ, các loại phù không đảo, phù không đại lục ẩn hiện trong làn sương mù.

Nằm trên Thanh Thiên, dưới Ba Mươi Ba Tầng Trời, khoảng cách tới chu thiên tinh thần và Thái Âm, Thái Dương cực gần, tưởng như giơ tay là có thể chạm tới.

Kể từ khi Yêu tộc phát hiện ra Thiên giới, họ đã đại hưng thổ mộc, xây dựng vô số tiên cung điện vũ.

Thấm thoắt đã hơn chín ngàn năm.

Trong đoạn tuế nguyệt ấy, ức vạn Yêu tộc đã di cư từ đỉnh Bất Chu Sơn tới đây, khiến Thiên giới rộng lớn biến thành Yêu giới.

Lúc này, trên một phù không đảo khổng lồ giữa hàng triệu hòn đảo phía tây nam Thiên giới, có đặt mười cái lồng thần mộc đen kịt.

Hai vị Yêu Thánh dẫn theo triệu Yêu quân trấn thủ nơi này, đồng

thời bố hạ đại trận.

Sát trận, khốn trận, huyễn trận đều đủ cả, chỉ đợi một con cá mang tên Nguyệt Chủ cắn câu.

Ngoài ra, những chiếc lồng này có hiệu quả cấm pháp, cách tuyệt thiên địa linh khí, cách tuyệt thần thức và phong cấm pháp lực, triệt tiêu mọi khả năng tự cứu.

Các thành viên Linh tộc như Thương Dương, Tam Tiêu, Thạch Cơ, Lữ Nhạc... tổng cộng mười người đều bị quan áp trong đó.

Mỗi người sắc mặt thương bạch, trong mắt đầy vẻ ưu sầu.

Nửa tháng trước, họ đã bị đại năng Yêu tộc là Đông Hoàng Thái Nhất bắt tới đây.

Tuy không chịu cực hình, nhưng ai cũng thấy rõ Yêu tộc không nhắm vào họ, mà là nhắm vào Linh tộc Tam Hoàng.

Khả năng cao nhất là nhắm vào Nguyệt Hoàng.

Yêu tộc bố hạ thiên la địa võng thế này, chuẩn bị vô cùng sung mãn.

Nguyệt Hoàng nếu đến, sinh tử khó liệu.

Đúng lúc này, một đạo hồng quang bay tới.

Đông Hoàng Thái Nhất thủ trì Hỗn Độn Chung hiện thân (nay đã đổi tên thành Đông Hoàng Chung).

Hắn lạnh lùng nhìn mười người trong lồng.

Kế hoạch tiến hành thuận lợi vô cùng, không tốn chút sức lực nào đã bắt được những kẻ này. "Thương Dương, ngươi là kẻ phản đồ của Yêu tộc!

Ta tự vấn năm xưa đãi ngươi không tệ, vậy mà ngươi lại dám

phản bội ta, phản bội Yêu tộc để làm việc cho Linh tộc.

Có bao giờ nghĩ đến ngày hôm nay không?" Thái Nhất liên tục cười lạnh.

Lúc này hắn cực kỳ sảng khoái.

Không bao lâu nữa hắn có thể trấn sát triệt để đối thủ cũ, lòng càng thêm đắc ý.

Vọng Thư chính là chướng ngại cho việc Yêu tộc xưng bá thiên hạ, đã đến lúc phải trừ khử.

Vọng Thư chết, rồi giết sạch đám tinh anh Linh tộc này, Yêu tộc sẽ trở lại thời kỳ đỉnh cao chân chính.

Cho dù Nữ Oa có thành Thánh cũng không cứu vãn nổi sự suy tàn này.

Thương Dương thần sắc băng lãnh, quay đầu đi không thèm đáp lời Thái Nhất.

Năm xưa trên Thái Âm Tinh, Thái Nhất và Đế Tuấn đã từ bỏ nàng, giờ lại nói nàng phản bội, thật nực cười. "Thật đúng là mặt dày không biết xấu hổ." Nàng thầm than.

Một lần nữa nàng thấy quyết định gia nhập Linh tộc là vô cùng minh trí.

Tuế nguyệt tuy ngắn ngủi, nhưng lại mang đến niềm vui chân chính.

Sinh linh an cư lạc nghiệp, hoặc tu hành, hoặc buôn bán, hoặc hái lượm, cuộc sống bình yên thoải mái hơn hẳn những ngày đấu đá ở Yêu tộc.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thương Dương hiện lên nụ cười.

Sắc mặt Thái Nhất lập tức đen lại. "Hừ, ngoan cố không thông.

Yên tâm đi, lần này vị Nguyệt Hoàng bệ hạ kia tuyệt đối không thể cứu được các ngươi.

Mà nếu có cứu, cũng đừng mong thoát khỏi nơi này!

Tuyệt địa!" Thái Nhất lạnh giọng nói.

Hắn nhìn đám người Linh tộc thêm vài cái rồi hóa thành một đạo cầu vồng biến mất.

Vân Tiêu lắc đầu.

Chỉ xét về khí độ, nàng thấy Thái Nhất kém xa Linh tộc Tam Hoàng.

Việc bắt người làm con tin thế này không phải hành vi của một tộc hoàng giả chân chính.

Linh tộc Tam Hoàng sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy. "Chỉ là... nơi này thủ vệ sâm nghiêm, lại có Yêu Thánh trấn giữ, đại trận mật bố, Thái Nhất cũng canh chừng sát sao.

Đúng là tuyệt địa.

Hy vọng Nguyệt Hoàng bệ hạ...

đừng đến." Vân Tiêu trầm mặc, thầm thì.

Nàng không muốn Nguyệt Hoàng gặp hiểm, nhưng nàng biết khả năng đó rất thấp.

Chương 90

Sau nhiều năm tiếp xúc, nàng biết trong Tam Hoàng, chỉ có Nguyệt Hoàng là người cảm tính nhất, quan tâm đến chúng sinh Linh tộc nhất.

Nữ Oa quan tâm nhất tới huynh trưởng Phục Hy, Phục Hy quan tâm nhất tới muội muội Nữ Oa, chỉ có Vọng Thư là đặt Linh tộc trong lòng.

Tuy bình thường nàng là một kẻ "hàm ngư" mặc kệ sự đời, thường xuyên cười đùa không có dáng vẻ hoàng giả chính quy, nhưng khi nguy nan, nàng luôn là người đứng ra gánh vác.

Dù biết rõ là cạm bẫy, nàng cũng không thể không đến.

Đó cũng là lý do Yêu tộc tốn công bắt giữ đám người Vân Tiêu.

Ở một góc khác, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng đang thầm thì: "Nguyệt Hoàng bệ hạ nhất định sẽ cứu chúng ta, cũng nhất định đánh bại đám Yêu tộc và hai con chim kia." Ngữ khí của hai nàng tràn đầy sự khẳng định.

Họ tin tưởng Vọng Thư.

Bởi vì vị Thái Âm Nguyệt Chủ kia chưa bao giờ khiến họ thất vọng.

Trận đại chiến náo loạn Thiên Đình năm xưa, thiên tư trấn hãm vô số đại năng trong Tử Tiêu Cung, phách lực dám khước từ Hồng Mông Tử Khí...

Một tồn tại với tiên tư vô thượng như vậy, sao có thể bại dưới tay Yêu tộc, sao có thể dễ dàng chết dưới tay Đông Hoàng Thái Nhất?

Quan trọng hơn nữa là...

đã có ai thực sự thấy Nguyệt Chủ dốc toàn lực ra tay chưa?

Chưa một ai!

Kể từ khi Nguyệt Chủ hóa hình dưới Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp trên Thái Âm Tinh, không ai còn thấy Vọng Thư dùng toàn lực.

Ngay cả trận náo loạn Thiên Đình năm xưa, nàng cũng chỉ dùng Quỷ Xa kiếm đạo chiến đấu, bảo vật có thể đánh rơi Hà Đồ Lạc Thư cũng chỉ dùng một lần.

Chuyện đó cũng đã cách đây hai nguyên hội rồi.

Với thiên tư của nàng, nếu nói trong hai nguyên hội đó không có tiến bộ gì, nói ra ai mà tin được?

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tin rằng Vọng Thư chắc chắn ẩn giấu thực lực rất sâu.

Chỉ là Đại La Kim Tiên thì đã sao?

Những Đại La khác không thể chiến đấu với Chuẩn Thánh, nhưng điều đó không áp dụng với Vọng Thư.

Bởi vì Vọng Thư từ khi hóa hình xuất thế đã là vô địch, chưa từng thất bại.

Lúc này, những người Linh tộc khác cũng có suy nghĩ riêng.

Thạch Cơ lãnh đạm ngồi xếp bằng, không biểu lộ cảm xúc.

Lữ Nhạc đang đắm mình trong việc lĩnh ngộ Độc chi đại đạo pháp tắc, muốn nghiên cứu ra kịch độc, lần này nếu sống sót trở về nhất định phải tặng Yêu tộc một món quà lớn.

Chúc Đạp Lam nhắm mắt tọa thiền, nội tâm tường hòa, không bi không hỷ.

Trong mắt Đồ Sơn Tiểu Nguyệt lóe lên sát ý, chín cái đuôi sau

lưng đung đưa theo gió.

Liễu Thần lôi hồ lô rượu ra uống, nhưng trong tâm đang thôi diễn kiếm chiêu.

Kim Quang Thánh Mẫu đang viết từng cái tên lên mặt đất trong lồng, miệng lẩm bẩm, trong đó có tên Thái Nhất, Khâm Nguyên, Cửu Anh...

Sau khi rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, Vọng Thư không chọn trở về Chiêu Dao Sơn ngay lập tức mà dừng lại ở một hòn đảo nhỏ trên Nam Hải.

Diện sắc nàng bình tĩnh, trước ngực một viên bảo châu màu xám tỏa ra bảo quang bay lơ lửng.

Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Châu.

Nó không chỉ có khả năng che đậy thiên cơ, mà còn có khả năng thám sát thiên cơ.

Trước mặt Tổ Phượng nàng không tiện lấy ra, nhưng giờ trên đảo hoang không người, Vọng Thư không còn lo lắng nữa.

Nàng tin với năng lực của Hỗn Độn Châu cộng thêm việc dốc toàn lực diễn tính, chắc chắn có thể thôi trắc ra tiền nhân hậu quả.

Phàm sự mưu định hậu động mới là hành vi ổn trọng. "Diễn!" Vọng Thư khẽ quát, Hỗn Độn Châu lập tức đại phóng quang mang. "Yêu tộc!

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hi Hòa!" Vọng Thư lạnh lùng nói, ngữ khí tràn ngập hàn ý khắc cốt.

Dùng Hỗn Độn Châu diễn tính xong, nàng đã nhìn rõ mọi chuyện từ trong thiên cơ.

Nàng thấy được mưu đồ từ gần một vạn năm trước, ngay sau khi

nàng từ chối thiếp mời và khiến mưu kế của Yêu tộc thất bại.

Nàng thấy nửa tháng trước, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo năm vị Yêu Thánh, nhân lúc Nữ Oa và Phục Hy bế quan đã cưỡng ép bắt đi mười người của Linh tộc.

Đó là mười người mà nàng gửi gắm nhiều hy vọng, là mấu chốt để Linh tộc cường đại trong tương lai.

Nàng thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận lời mời của Đế Tuấn tới Linh tộc để ngăn cản Phục Hy, Nữ Oa.

Nàng như nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng, Hi Hòa trong Thiên giới. "...

Tốt lắm.

Muốn tôn vị Thiên Địa chi chủ?

Muốn Hồng Mông Tử Khí?

Muốn bố thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?

Vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó đâu." Vọng Thư bình tĩnh nói, nhưng trong lời nói nhàn nhạt ấy lại chứa đựng sát ý vô tận.

Vạn năm trước, nàng nhìn thấu mưu kế của Yêu tộc nhưng vì dưới đại thế Thiên Đạo sau này sẽ có Vu Yêu đại chiến nên nàng không quản, không muốn phá hỏng ưu thế tiên tri tiên giác.

Nhưng hiện tại, Yêu tộc đã thực sự chạm vào nghịch lân của nàng.

Nếu đã đến nước này mà còn nhẫn nhịn, kẻ khác sẽ chỉ nghĩ nàng yếu đuối, sự thỏa hiệp chỉ làm kẻ thù thêm lấn tới.

Họ coi nàng là kẻ dễ bắt nạt, nên mới hết lần này đến lần khác quá đáng. "Sát!

Giết Đế Tuấn, Thái Nhất có lẽ khó vì có lão gia tử Hồng Quân canh chừng.

Nhưng hạng như Hi Hòa, Côn Bằng, Minh Hà, kẻ nào cho các ngươi niềm tin rằng ta không thể giết, không dám giết?

Có vẻ giáo huấn lần trước là chưa đủ." Vọng Thư thực sự cảm thấy mình đã quá nhân từ.

Lần đại náo Thiên Đình trước đó, nguyên thần nàng đã cảm ứng được khí tức của Thường Hi, nhưng nàng không ra tay sát hại vì niệm tình cả hai đều do bản nguyên Thái Âm Tinh hóa thành.

Nhưng giờ đây... không cần nhẫn nữa. "Vẫn chưa đủ tàn độc." Ý niệm Vọng Thư khẽ động, vài kiện linh bảo từ trong cơ thể bay ra.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, Càn Khôn Xích, Bảo Liên Đăng, Kim Giao Tiễn, Tử Điện Chùy, Phân Bảo Nham.

Tổng cộng sáu kiện linh bảo, kém nhất là Tử Điện Chùy cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vọng Thư lần lượt tế luyện.

Trong khoảnh khắc đã hoàn thành, với kinh nghiệm luyện hóa Hỗn Độn Chí Bảo như Hỗn Độn Châu, những cấm chế tiên thiên thần thai trong các linh bảo này vô cùng đơn giản.

Nàng không dùng những linh bảo này cho mình, có Hỗn Độn Châu, Khôn Hoa Thần Kiếm và Diệt Thế Hắc Liên là đủ rồi.

Những linh bảo này là chuẩn bị cho phân thân của nàng.

Sau khi Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ba đạo phân thân tuy có pháp lực tương đương nhưng nếu không có linh bảo thì chiến lực cũng có hạn.

Tiếp đó, thần thức Vọng Thư tiến vào Bát Hoang Vũ Trụ.

Hồng Hoang một vạn năm, Bát Hoang Vũ Trụ đã trôi qua một ngàn vạn năm.

Đại thế tu hành ở giới này vẫn đang tiếp diễn, thần thức Vọng Thư quét qua, thu thập và tiêu hóa toàn bộ ba ngàn đại đạo pháp tắc mà chúng sinh Bát Hoang Vũ Trụ đã lĩnh ngộ được.

Hỏa chi pháp tắc - đại thành.

Thủy chi pháp tắc - đại thành.

Kim chi pháp tắc - đại thành.

Thái Âm pháp tắc - đại thành.

Diệt chi pháp tắc - đại thành.

Sinh chi pháp tắc - đại thành.

Chương 91

Độc chi pháp tắc - đại thành.

Phong chi pháp tắc - đại thành...

Trong nháy mắt, hơn một ngàn loại đại đạo pháp tắc đồng loạt tiến vào cảnh giới đại thành, những loại khó hơn như Vận Mệnh pháp tắc, Luân Hồi pháp tắc cũng tiến thêm một bước dài.

Những cột sáng pháp tắc trong cơ thể Vọng Thư đồng loạt tỏa sáng rực rỡ.

Pháp lực của nàng nhờ đó mà tiến triển vượt bậc, cảnh giới pháp lực cũng bước vào Chuẩn Thánh Cảnh.

Năng lực Vạn Pháp Toàn Thông cũng đại tiến một bước. "Tiếp theo..." Vọng Thư từ Hỗn Nguyên Kim Đấu lấy ra Đại Hung Tà Nhãn.

Nàng khẽ nhướng mày, trực tiếp đánh ra các loại pháp quyết lên tà nhãn.

Tiếp đó, Đại Hung Tà Nhãn hóa thành hai luồng hồng quang đi vào đôi mắt xanh thẳm như tinh tú của nàng.

Vọng Thư chỉ cảm thấy đôi mắt nóng rực vô cùng, trong lòng dâng lên sát khí bạo ngược vô tận, muốn hủy thiên diệt địa.

Ý niệm khẽ động, tâm thái nàng bình hòa trở lại.

Dù sao cũng chỉ là vật chết, không thể làm khó được nàng.

Giờ đây tà nhãn đã dung nhập vào đôi mâu của nàng, khi nào muốn khai mở nàng có thể trực tiếp sử dụng.

Trong giây phút dung nhập, Vọng Thư cũng trực tiếp chưởng ác được hai năng lực của tà nhãn là huyễn thuật và trớ chú.

Tiếp theo, nàng thu phục luôn cả Táng Kiếm Hải Mộc Kiếm, đeo nó cùng Khôn Hoa Thần Kiếm sau lưng.

Táng Kiếm Hải Mộc Kiếm chứa đựng kiếm đạo chân ý của cả một kỷ nguyên kiếm tu, một kiếm trảm ra, kiếm ý vô cùng vô tận sẽ giáng lâm, hủy thiên diệt địa.

Nhưng nó chỉ có thể dùng một lần, sau khi dùng xong mộc kiếm sẽ biến mất, Táng Kiếm Hải giới cũng vỡ vụn.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong. "Xuất phát!" Vọng Thư khẽ niệm, ý niệm vừa động đã bước ra một bước, thân ảnh biến mất khỏi Nam Hải.

Tử Tiêu Cung.

Kể từ sau buổi giảng thứ ba, nơi này đóng cửa im lìm.

Chỉ có Hồng Quân ngồi xếp bằng trong điện thanh tu.

Thiên đạo vốn trôi nổi sau lưng ông giờ đã nhập vào cơ thể.

Hợp đạo.

Hồng Quân là Thiên đạo, Thiên đạo không phải Hồng Quân.

Lúc này, Hồng Quân mở mắt, nhãn thần băng lãnh vô tình.

Ông nhìn xuống mặt sàn Tử Tiêu Cung, nhưng tầm mắt lại xuyên qua muôn trùng để thấy chúng sinh thiên địa.

Thấy Vọng Thư xuất hiện ở Nam Hải, chuẩn bị sát hướng Thiên giới.

Thấy Yêu tộc ở Thiên giới với Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... cùng mười thành viên Linh tộc đang bị giam cầm.

Thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của phương Tây đang ngồi xếp bằng bên ngoài Oa Hoàng Cung và Hy Hoàng Cung ở Chiêu Dao Sơn.

Thấy từng vị đại năng đang lên đường tới Thiên giới để tham gia lễ phong Thiên Đế của Đế Tuấn.

Ức vạn sinh linh đều nằm trong mắt Hồng Quân. "Trong thiên cơ, thao thiên huyết sắc đang giáng lâm.

Ngăn cản, hay là mặc kệ?

Thiên đạo đại thế bất khả nghịch.

Đế Tuấn, Thái Nhất không thể chết trong trận này." Hồng Quân thần sắc băng lãnh, lại nhắm mắt lại.

Chiêu Dao Sơn.

Vọng Thư từ Nam Hải bước ra một bước đã xuất hiện bên ngoài Oa Hoàng Cung. "Kiến quá Vọng Thư đạo hữu." Một giọng nói từ bi ôn hòa vang lên.

Là tiếng của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Sau đó, ông ta tuyên một tiếng phật hiệu.

Trước đây nghe tiếng phật hiệu nàng không cảm giác gì, nhưng giờ đây nó chói tai vô cùng, khiến lòng nàng sinh ra sát ý.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hồng Vân Lão Tổ có nhân quả thánh vị, lúc này họ chọn ra tay là không sai.

Nhưng họ không nên đối phó với Linh tộc, đối phó với nàng.

Vọng Thư chưa bao giờ đứng ở phía đối lập với Tây Phương nhị thánh.

Nàng không tin vào thuyết âm mưu về Hồng Quân, cũng không bôi đen Nữ Oa, và tự nhiên càng không vô cớ châm chọc nhị thánh phương Tây về mặt lý niệm.

Ngược lại nàng còn khá tán thưởng tính cách bất chấp thủ đoạn

để làm rạng danh Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề.

Chỉ là giờ đây, nàng quyết định đứng ở thế đối đầu với họ.

Lựa chọn này là do Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chọn, không phải nàng.

Vọng Thư không đáp lễ, bình tĩnh nhìn xuống dưới Chiêu Dao Sơn.

Nơi đó từng là Lạc Thành - nơi chúng sinh Linh tộc cư ngụ, nhà cửa san sát, vạn vật an cư lạc nghiệp, một quốc gia lý tưởng của Vọng Thư.

Giờ đây chỉ còn là một đống đổ nát, bên ngoài thành xuất hiện những nấm mồ trải dài không thấy tận cùng.

Những sinh linh Linh tộc còn sống trong thành, ai nấy đều mang thương tích, tiếng khóc than vang vọng khắp nơi.

Trong mắt Vọng Thư hiện lên một tia bi thương, một giọt thanh lệ lăn dài trên má.

Chết không dưới hai mươi triệu sinh linh, đó chỉ là con số ước tính thận trọng.

Công kích của Hỗn Độn Chung quá đáng sợ, kẻ bị trúng phải thường thì hồn phi phách tán.

Khả hận!

Vọng Thư vốn tưởng mình không có tình cảm với Linh tộc, chỉ coi nơi này là một bến đỗ bình yên, đưa Linh tộc trở thành đại tộc để làm trợ lực trong đại thế Thiên Đạo sau này.

Nhưng chứng kiến cảnh thê thảm này, lòng nàng thực sự rung động.

Chủng tộc do chính tay nàng gây dựng, những sinh linh đã nỗ lực để được sống, vậy mà lại bị giết hại như cỏ rác.

Làm sao có thể như vậy?

Làm sao có thể không giảng đạo lý mà giẫm đạp lên thành quả của người khác, tùy ý giết chết những sinh linh yếu thế?

Nàng tự nhận mình không phải người tốt, nhưng chưa bao giờ lấy mạnh hiếp yếu.

Ngay cả khi giết hàng triệu quân Yêu tộc, kẻ nào không chết trong chiến trận?

Những Yêu tộc bình thường nàng chưa từng động tới một sợi lông.

Lúc này Vọng Thư cắn chặt môi, hận ý bùng lên, nộ hỏa tràn ngập trong lòng.

Nàng siết chặt nắm đấm. "Két." Tiếng mở cửa vang lên.

Một mỹ nhân mặc cung trang trắng muội xuất hiện ở cửa Oa Hoàng Cung. "Tiểu muội, lần này Thái Nhất nhắm vào muội, đừng đi!" Ngữ khí Nữ Oa mang theo sự lo lắng. "Muội sẽ đi.

Món nợ này nhất định phải tính cho rõ ràng." Vọng Thư lạnh lùng đáp.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, nhưng trong mắt là sự lãnh mạc vô cùng.

Nữ Oa trầm mặc, đây là lần đầu nàng thấy Vọng Thư như thế này.

Lạnh, cái lạnh khiến người ta sợ hãi.

Nàng biết mọi nộ hỏa và sát ý đều đã bị Vọng Thư ẩn giấu dưới lớp băng sơn, điều này còn đáng sợ hơn cả sự bộc phát giận dữ thông thường.

Nàng cũng biết lúc này không thể khuyên can một Vọng Thư đang thực sự phẫn nộ.

Chương 92

"Ta đưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu cho muội.

Mọi sự hãy cẩn thận." Nữ Oa nhu giọng nói, giơ tay gọi ra hai kiện linh bảo đưa tới trước mặt Vọng Thư.

Đó là pháp bảo do Đạo Tổ ban cho.

Vì có Tiếp Dẫn chặn cửa nên nàng không thể trực tiếp giúp đỡ, chỉ đành đưa pháp bảo trợ lực.

Vọng Thư chính sắc nhìn Nữ Oa, trong lòng có chút cảm động.

Hành động của Nữ Oa nằm ngoài dự đoán của nàng.

Những pháp bảo tốt nhất hiện có, nàng ấy lại sẵn lòng giao cho một người chuẩn bị bước vào con đường lành ít dữ nhiều.

Rất cảm động.

Vọng Thư từng nghĩ mình không có cảm giác thuộc về nơi này, không có nhà.

Nhưng giờ đây nàng đã tìm thấy chút ấm áp. "Thu lấy đi, ta ở nhà đợi muội về." Nữ Oa lại nói, dịu dàng xoa xoa huyệt thái dương của Vọng Thư.

Nhà?

Vọng Thư sững lại.

Thật là một từ ngữ xa xôi. "Được, muội sẽ về." Vọng Thư mỉm cười.

Tuy nhiên nàng không nhận lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu.

Bảo bối nàng không thiếu hai kiện này.

Tiếp theo, Vọng Thư quay sang nhìn Tiếp Dẫn đang ngồi bên ngoài Oa Hoàng Cung, rồi nhìn Chuẩn Đề ở xa bên ngoài Hy Hoàng Cung. "Tiếp Dẫn, hãy tự hỏi lại lý niệm 'phổ độ chúng sinh' của ông đi.

Dựa vào việc hiếp đáp chủng tộc khác để phổ độ chúng sinh sao?

Chuẩn Đề, chuyện ngày hôm nay Vọng Thư ta đã ghi nhớ, sau này nhất định có hậu báo." Vọng Thư lạnh giọng nói.

Nàng không đợi Tiếp Dẫn trả lời mà trực tiếp phi thăng không trung.

Lúc này, từ trong Hy Hoàng Cung bay ra một vật, Vọng Thư giơ tay đón lấy.

Cũng là một kiện linh bảo, Lạc Thư. "Muội tử, đi sớm về sớm." Trên Lạc Thư xuất hiện ảnh chiếu thu nhỏ của Phục Hy, rồi biến mất. "Sẽ như vậy." Trên không trung chỉ còn vương lại giọng nói thanh lãnh, thân ảnh Vọng Thư đã sớm biến mất.

Rời khỏi đỉnh Chiêu Dao Sơn, Vọng Thư đứng lơ lửng trên bầu trời Lạc Thành.

Lúc bấy giờ, một hoa tinh đang đau khổ rên rỉ chợt ngẩng đầu thấy nàng.

Chỉ thấy một tiên thiên thần thai với thần sắc thê lương, thánh khiết đứng lặng giữa tầng không, sau lưng đeo đôi kiếm, vẻ mặt đầy bi thương. "Là... là...

Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Mọi người mau nhìn xem, Nguyệt Hoàng bệ hạ về rồi!" "Nguyệt Hoàng...

đã về!" "Hu hu hu..." "Chúng ta bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!"

"Xin Nguyệt Hoàng bệ hạ làm chủ cho chúng ta!" "Con của ta chết rồi..." "Chồng của ta cũng chết rồi...

Cầu bệ hạ làm chủ!" Sự xuất hiện của Vọng Thư khiến tử dân Linh tộc sôi sục, mọi người không ngừng khấu bái, lệ rơi đầy mặt, khóc lóc kể lể.

Những cảm xúc kìm nén bấy lâu bỗng chốc bùng nổ.

Đúng vậy, trước khi đến Yêu tộc, Vọng Thư phải làm một việc cuối cùng: Tiếp thêm sức mạnh cho chúng sinh Linh tộc.

Lúc Phục Hy và Nữ Oa bị chặn cửa, chỉ có nàng là người có thể đứng ra. "Tử dân của ta.

Ta đã về muộn.

Vọng Thư xin lỗi các vị." Vọng Thư bình tĩnh nói, giọng nàng vang dội khắp Chiêu Dao Sơn.

Nàng rũ mắt nhìn chúng sinh dưới chân, một lần nữa cất lời: "Yêu tộc sát hại huynh đệ tỷ muội của ta, bắt đi huynh đệ tỷ muội của ta, hủy hoại cuộc sống bình yên hàng vạn năm của chúng ta.

Công đạo này, ta sẽ đòi lại.

Nhưng các vị đã sẵn sàng cho chiến tranh chưa?

Một khi ta đi, cuộc sống bình yên hàng vạn năm qua sẽ không bao giờ trở lại nữa." Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa đều đứng trong hoàng cung nhìn nàng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng dõi mắt theo.

Ức vạn chúng sinh Linh tộc ngẩng đầu ngưỡng vọng Vọng Thư.

Một khoảng lặng ngắn ngủi trôi qua. "Yêu tộc không cho chúng ta sống, chúng ta liều mạng với chúng!" Một hoa tinh cao giọng hô vang. "Hữu oán báo oán, hữu cừu báo thù!" Hàng ngàn con gấu sư ngửa mặt

lên trời gào thét. "Đúng, để Yêu tộc phải nợ máu trả bằng máu!" Mười vạn gấu trúc nhân bước ra. "Tôi thích cuộc sống này, nhưng tôi càng sợ từ nay về sau không còn được sống thế này nữa!" Hàng triệu xà tộc phun phì phì xà tín. "Muốn chiến, vậy thì chiến!" Từng thụ tinh trầm giọng nói, mắt đầy phẫn nộ. "Vì những huynh đệ tỷ muội đã ngã xuống, chiến đấu tới cùng!" Vô số loài chim bay lên trời, bao quanh lấy Vọng Thư.

Vọng Thư hài lòng rồi.

Đây chính là Linh tộc mà nàng muốn: Vừa yêu chuộng hòa bình, vừa không sợ hãi chiến đấu.

Có oán báo oán, có thù báo thù.

Muốn chiến, vậy thì chiến.

Tốt!

Vọng Thư gật đầu, Khôn Hoa Thần Kiếm rơi vào tay nàng, bình cử ngang ngực.

Trên Chiêu Dao Sơn, mắt Phục Hy và Nữ Oa chợt co rụt lại. "Động tác đó... chẳng lẽ muội ấy định..." Phục Hy kinh hô.

Động tác đó quá quen thuộc, chính là tư thế khi Vọng Thư tuyên cáo với thiên địa dưới chân núi Bất Chu năm xưa. "Tốt, tốt lắm, nếu Yêu tộc đã hiếp người quá đáng, vậy thì chiến đi!" Nữ Oa cười lớn sảng khoái.

Hai đạo nhân ảnh từ trong cơ thể nàng và Phục Hy bước ra - đó là Thiện thi của hai người, nhanh chóng bay về phía Vọng Thư.

Vọng Thư dừng động tác, ngạc nhiên nhìn Thiện thi của hai người.

Ba người nhìn nhau, mọi ý niệm đều nằm trong sự im lặng, cuối

cùng đồng loạt gật đầu.

Linh tộc Tam Hoàng, lúc này tụ hội.

Ngay lập tức, Vọng Thư ném Khôn Hoa Thần Kiếm ra, kiếm đón gió lớn dần lên tới hàng triệu trượng, sừng sững trên không trung Linh tộc, tỏa ra bảo quang vô tận, khiến bốn phương mây động. "Chiêu cáo thiên địa: Ta - Vọng Thư!

Ta - Phục Hy!

Ta - Nữ Oa!

Cùng ức vạn Linh tộc trực thuộc!

Hướng Yêu tộc tuyên chiến!

Từ nay về sau cùng Yêu tộc bất tử bất hưu!

Lời thề này, dù biển cạn đá mòn cũng tuyệt không thu hồi!" Giọng nói của Linh tộc Tam Hoàng truyền khắp Hồng Hoang, trời đất rung chuyển trong sát na, sát kiếp vô tận sắp sửa giáng xuống.

Khoảnh khắc ấy, tất cả đại năng trong thiên địa đều chấn động.

Linh tộc!

Chương 93

Linh tộc đã xảy ra chuyện!

Một chuyện kinh thiên động địa đủ để ép Linh tộc Tam Hoàng - Phục Hy, Nữ Oa, Vọng Thư - phải tuyên cáo với trời đất, quyết chiến đến chết với Yêu tộc.

Yêu tộc lại đang làm trò gì vậy?

Sao lại ép đại tộc thứ ba của Hồng Hoang đến mức này?

Thiên cơ hỗn độn, không thể diễn tính ra nguyên nhân.

Vô số đại năng chỉ còn cách hướng tầm mắt về Chiêu Dao Sơn.

Hiện ra trước mắt họ là cảnh Tam Hoàng lăng không đứng đó, mặt đầy nộ khí.

Phía dưới là vô số chúng sinh Linh tộc ngửa mặt lên trời gào thét, ai nấy đều hét lớn một chữ: "CHIẾN!".

Mặt đỏ gay, khí huyết dâng trào...

Toàn bộ nộ hỏa của Linh tộc đã bị khơi dậy.

Chỉ nhìn qua hình ảnh thôi, các đại năng cũng có thể thấy một màu máu đỏ ngòm che cả bầu trời.

Linh tộc...

điên rồi!

Cường tộc thứ ba của Hồng Hoang trong phút chốc đã phát điên!

Họ muốn cùng Yêu tộc bất tử bất hưu!

Không, không chỉ là bất tử bất hưu, mà vì Tam Hoàng đã bày tỏ thái độ: Từ nay về sau, thấy Yêu là giết. "Linh tộc...

đã làm sao?

Lạc Thành ta từng tới một lần, một thành phố hùng vĩ như vậy sao giờ lại thảm trạng thế này?

Ai làm?

Yêu tộc?

Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Mau nhìn những nấm mồ ngoài thành kia, nhìn không thấy tận cùng luôn...

Trời ơi!

Chết bao nhiêu sinh linh Linh tộc rồi?

Nhìn mà da đầu tôi tê dại đi đây này.

Thiên nột, sắp có đại sự rồi!

Chắc chắn có đại sự!

Lần này thần tiên hội của Yêu tộc không thể đi được.

Thần tiên đánh nhau, ruồi muỗi chết lây, Linh tộc sắp liều mạng với Yêu tộc rồi.

Mau về đi, thiếp mời mặc kệ nó.

Hay lắm, cương trực lắm, trận này tôi đứng về phía Linh tộc.

Kìa...

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sao lại ở Chiêu Dao Sơn?

Phương nam đại lục sắp nổi lên một trận hạo kiếp rồi!" Mọi đại năng đều bàn tán xôn xao, đều rúng động vì đại sự của Linh tộc.

Thiên giới, Yêu Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hi

Hòa đều có sắc mặt xanh mét.

Đám Yêu Thánh, Yêu tướng và ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần trong điện cũng đồng loạt biến sắc.

Nỗi sợ hãi bị Vọng Thư chi phối năm xưa lại hiện về. "Lại nữa!

Lại chiêu đó, có xong được không hả!

Tốt, thích đem Linh tộc đi nướng đúng không, Yêu tộc ta sẽ chôn sống cả cái Linh tộc này luôn!

Lần này ta tuyệt đối không tha!" Thái Nhất siết chặt Đông Hoàng Chung, mắt đầy sát ý.

Đế Tuấn đột ngột đứng dậy từ ngai vàng Thiên Đế.

Còn ba ngày nữa là đại lễ đăng cơ, hắn không ngờ Vọng Thư lại làm loạn vào lúc này.

Chẳng khác nào tát một cái thật mạnh vào mặt Yêu tộc, tát vào mặt hắn.

Giận dữ.

Đế Tuấn đang vô cùng giận dữ.

Trong lòng hắn là nộ hỏa ngút trời.

Thiên Đế nổi giận, máu phải chảy thành sông.

Hắn gằn giọng: "Tốt!

Nếu Linh tộc đã hướng ta tuyên chiến, vậy ta thành toàn!

Truyền lệnh cho tất cả Yêu tộc ở phương nam Hồng Hoang, thấy người Linh tộc, giết không tha!

Khâm Nguyên, Thử Thiết, Cửu Anh, Phi Đản, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần, đâu cả rồi?" Giọng nói uy nghiêm của Đế Tuấn vang dội Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thần có mặt!" Hai vị Yêu Thánh và

toàn bộ Yêu Thần đồng loạt bước ra. "Mệnh cho các ngươi tức khắc soái lĩnh một ức Yêu quân, tiến về nam Hồng Hoang, thảo phạt kẻ bất tuân.

Sau khi Linh tộc tuyên chiến, chiến ý của chúng chắc chắn sẽ dâng cao và quét qua phương nam, lúc đó hãy tiêu diệt toàn bộ.

Không cần lo lắng về Phục Hy, Nữ Oa, đã có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở đó, họ không ra tay được đâu.

Mục đích của các ngươi là trực tiếp diệt sát tinh nhuệ Linh tộc, đánh tan sĩ khí của chúng.

Lũ kiến hôi mà cũng dám tranh sáng cùng Yêu tộc sao!" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Sau nhiều lần đối đầu với Vọng Thư, hắn đã nắm rõ phong cách hành sự của nàng.

Hắn có thể dự đoán bước tiếp theo.

Hành động này của Vọng Thư chẳng qua là để khích lệ sĩ khí, thu phục nhân tâm đang rệu rã của Linh tộc, đồng thời hình thành ý chí và cảm giác đồng lòng thực sự.

Còn điều gì khiến chúng sinh Linh tộc gắn kết hơn một trận đại chiến báo thù chưa từng có?

Không có.

Linh tộc của nàng nhìn thì to lớn, nhưng thực chất là một đám cát rời, chưa qua rèn luyện trong khói lửa chiến tranh.

Một chủng tộc như vậy sẽ không tồn tại lâu dài.

Đế Tuấn nhìn thấu điều đó nên không hề lo lắng về sự lớn mạnh của Linh tộc, cũng chưa bao giờ coi họ là đối thủ tầm cỡ như Vu tộc.

Hắn tin rằng với sự thông minh của Vọng Thư, nàng cũng thấy

được vấn đề này.

Nội tâm nàng cũng đang khao khát Linh tộc được rèn luyện qua chiến hỏa.

Một khi việc này thành công, Linh tộc mới thực sự là đại tộc thứ ba của Hồng Hoang, vừa có cốt lõi tinh thần, vừa có ý chí chiến đấu quật cường.

Chủng tộc như vậy mới thực sự đáng sợ, cũng là điều khiến Yêu tộc kiêng kỵ.

Một Vu tộc đã đủ khủng bố rồi, tuyệt đối không thể để Linh tộc dục hỏa trọng sinh.

Thế nên Đế Tuấn mới phái đại quân đi.

Còn về việc Vu tộc xen vào, sau khi suy nghĩ, Đế Tuấn không lo lắng.

Hiện tại thiên cơ hỗn độn, Vu tộc vốn không có nguyên thần, không giỏi diễn tính nên lúc này càng không nhìn ra được gì.

Mà dù có nhìn ra cũng chẳng sao, với thực lực đại quân của hắn, trong bối cảnh Linh tộc không có thêm Đại La Kim Tiên ra tay, hắn có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Đợi đến khi Vu tộc phản ứng lại thì đã quá muộn.

Chương 94

Ở Yêu Đình Thiên Giới, hắn sẽ đợi con cá lớn Vọng Thư tự nhảy vào lưới.

Nếu trước đây hắn còn lo Vọng Thư sợ nguy hiểm không dám đến, thì giờ hắn chắc chắn nàng sẽ đến.

Xuất hiện ở Linh tộc, tuyên cáo với thiên địa, tuyên chiến với Yêu tộc... tất cả đều là dương mưu của nàng, dùng đại thế hoàng hoàng để ép người, tát vào mặt Yêu tộc.

Nhưng hành động ngu xuẩn đó vô hình trung đã nói cho Yêu tộc biết rằng đại quân Linh tộc đang chinh chiến phương nam, còn nàng sẽ tới Yêu tộc để cứu người.

Lúc này, cũng chỉ có một mình nàng có thể tới Thiên Đình.

Quá ngu ngốc, và cũng quá tự tin khi nghĩ rằng làm vậy có thể đối phó được Yêu tộc. "Chuẩn bị cho tốt đi.

Vị Nguyệt Chủ không biết trời cao đất dày kia sắp tới rồi." Đế Tuấn khẽ cười.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả Yêu tộc đều cười theo.

Họ biết lần này Nguyệt Chủ Vọng Thư chắc chắn phải chết.

Nơi này đã bố hạ thiên la địa võng, chỉ đợi cá xuất hiện.

Chiêu Dao Sơn. "CHIẾN!" "CHIẾN!" "CHIẾN!" Tiếng hô vang dội như sóng triều.

Vô số sinh linh Linh tộc máu huyết sục sôi, khát vọng một trận chiến. "Xuất kích!

Tại phương nam Hồng Hoang, hễ gặp Yêu là giết!" Vọng Thư

khoát tay, chúng sinh Linh tộc rầm rộ tiến ra chiến trường.

Nàng đã đợi khoảnh khắc này từ lâu.

Linh tộc cần khói lửa rèn luyện mới có thể trở thành đại tộc đỉnh tiêm chân chính.

Phải dùng trận chiến này để lập ra uy danh của Linh tộc. "Đã đến lúc dùng tới quân bài Ma Thần rồi.

Còn có Vu tộc nữa.

Vọng Thư ta không bao giờ đánh một trận mà không có chuẩn bị đâu." Dưới đại thế Thiên Đạo, Vu Yêu đại quyết chiến sẽ xảy ra, nhưng địa điểm là ở Bất Chu Sơn, không phải phương nam Hồng Hoang.

Nàng tin rằng để giết nàng, Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ ở lại Thiên giới.

Suy luận như vậy là đủ rồi.

Chỉ cần hai kẻ đó không ra tay, những Yêu tộc còn lại dù có bị giết sạch cũng chẳng khiến đại lão Hồng Quân phải lộ diện.

Đám đó có bị tro bụi cũng là đáng đời.

Linh tộc xuất kích lần này không phải là một lũ ô hợp.

Qua hàng vạn năm phát triển, giờ đây Linh tộc đã sở hữu một đạo chiến quân hùng hậu lên tới mười hai triệu người.

Trong đó có hơn mười vạn linh tướng cấp Thái Ất Kim Tiên.

Đây là quân đội chính quy đã qua huấn luyện quân sự nhất định, chỉ thiếu các đại năng cấp Đại La Kim Tiên thống lĩnh.

Vọng Thư vốn đặt hy vọng vào mười thành viên Linh tộc kia, chỉ cần họ đột phá Đại La là có thể trực tiếp thống lĩnh quân đoàn, chỉ là

lần này họ lại bị tóm gọn cả mẻ.

Nhưng Vọng Thư đâu chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn. "Đại ca, Oa tỷ, yên tâm đi, muội đã có hậu thủ." Vọng Thư vừa dứt lời, cơ thể nàng bỗng phân liệt, một Vọng Thư khác xuất hiện.

Hai người giống hệt nhau từ ngoại hình, trang phục cho tới cảnh giới và dao động sức mạnh. "?" Thiện thi của Phục Hy trợn tròn mắt, kinh nghi một tiếng.

Thiện thi của Nữ Oa cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng hai người là một, nhưng thủ đoạn này không phải Tam Thi Pháp, chắc chắn không phải Thiện thi của Vọng Thư.

Thần thông: Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Vọng Thư để lại một đạo phân thân ở chiến trường nam Hồng Hoang, tuy linh tính không bằng bản thể nhưng dùng để áp trận là quá đủ.

Với pháp lực sánh ngang Chuẩn Thánh hiện nay, đạo phân thân này cũng có pháp lực Chuẩn Thánh.

Đồng thời, nàng để lại hai trọng bảo trong người phân thân: một là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hai là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tử Điện Chùy.

Một công một thủ, nếu không có đại năng đỉnh tiêm chân chính xuất hiện thì bấy nhiêu là đủ rồi. "Phân thân của muội sẽ tùy quân xuất kích." Phục Hy và Nữ Oa gật đầu.

Họ biết trình độ phân thân thuật của Vọng Thư cực cao, suốt một thời gian dài ở Linh tộc đều là phân thân của nàng chủ sự.

Chỉ là đạo phân thân trước mắt có chút khác biệt nên họ mới kinh

ngạc.

Quả là vạn toàn chi sách.

Trong tình huống cả ba đều không thể rời thân, có một đạo phân thân thế này đi cùng đại quân cũng rất tốt. "Chuyện của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề để sau hãy tính.

Nhiệm vụ của hai người là bảo vệ Chiêu Dao Sơn, nếu có Yêu tộc tấn công thì trực tiếp diệt sát." Vọng Thư dặn dò.

Tuy nàng cho rằng khả năng Yêu tộc đánh tới Chiêu Dao Sơn không lớn, chiến trường chính là ở phương nam, nhưng cũng cần quan tâm đến tâm trạng của hai người bạn nhỏ. "Như vậy, tiểu muội cáo từ." An bài xong xuôi, Vọng Thư trịnh trọng hành lễ với Phục Hy và Nữ Oa.

Liệu có thể trở về không?

Nàng không biết.

Nhưng con đường đã ở dưới chân, cứ việc chống kiếm mà đi thôi.

Mọi chuyện còn lại cứ giao cho Khôn Hoa trong tay.

Nếu một đi không trở lại, thì cứ một đi không trở lại.

Yêu tộc đã ép nàng đến mức này, không có chuyện thỏa hiệp.

Đó là đạo của Vọng Thư. "Bảo trọng!" "Bảo trọng!" Phục Hy và Nữ Oa đồng thanh.

Vọng Thư gật đầu, bước ra một bước, thân ảnh biến mất.

Dưới thiên cơ hỗn độn, không ai biết nàng đã đi đâu.

Mặt khác, Vọng Thư số 1 chắp tay đứng trước quân trận đã tập kết ngoài Lạc Thành.

Một đại quân hùng hậu tám mươi triệu sinh linh đang tập kết tại

đây, trong đó chỉ có mười hai triệu là chính quy, còn lại là các sinh linh Linh tộc lâm thời gia nhập.

Vọng Thư số 1 mặt không cảm xúc, đôi mắt lướt qua từng gương mặt của các chiến sĩ.

Có những gương mặt lạ lẫm, cũng có những gương mặt hơi quen.

Có hoa tinh, chim muông, hổ báo sư tử, gấu trúc nhân và cả những thụ tinh.

Có người đã hóa hình hoàn toàn thành nhân dạng, cũng có kẻ vẫn giữ bộ phận tinh quái như đuôi hay mặt cáo...

Dù khác biệt nhưng họ đều giống nhau, vì tất cả đều là Linh tộc. "Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!" Thấy phân thân của Vọng Thư xuất hiện, tất cả Linh tộc chuẩn bị xuất chiến đều đồng loạt quỳ một gối tham bái, hô vang danh hiệu Nguyệt Hoàng. "Xuất phát!" Vọng Thư số 1 lạnh lùng ra lệnh, ý niệm vừa động đã bay vọt lên không trung. "Tuân lệnh!" Linh binh gào lớn, từng người hoặc tế xuất pháp bảo, hoặc cưỡi mây bay lên, xếp thành đội ngũ theo sau Vọng Thư.

Trên mặt ai nấy đều hừng hực sát ý.

Trên bầu trời ngoài Lạc Thành, ban đầu chỉ có vài trăm người, sau đó là vạn người, triệu người, rồi nháy mắt đã lên tới hàng chục triệu người.

Một cảnh tượng cực kỳ chấn hãn, giống như hàng triệu chiến cơ trong các nền văn minh tinh tế.

Dày đặc che cả bầu trời, ánh mặt trời bị che khuất, mặt đất chìm trong bóng tối.

Đó không phải là mây đen, mà là tám mươi triệu sinh linh đang phủ kín bầu trời, tạo thành một dòng thác phục thù hướng về Yêu tộc.

Đại quân khai hỏa, bay về phía xa.

Chương 95

Phương hướng đầu tiên: Vùng bình nguyên giữa trung bộ và nam bộ Hồng Hoang, nơi tập trung nhiều tụ điểm của Yêu tộc phương nam, có hàng triệu đại yêu chiếm núi xưng vương và vô số tiểu yêu.

Khoảnh khắc ấy, các đại năng thiên địa đều chấn kinh. "Bắt đầu rồi, sự báo thù của Linh tộc bắt đầu rồi.

Trời ơi, số lượng thật khủng khiếp.

Cứ tưởng Vu Yêu đại chiến sẽ nổ ra trước, không ngờ Linh Yêu đại chiến lại bắt đầu sớm nhất.

Đây là nội hàm của một đại tộc sao?

Dù mới sáng lập từ hai nguyên hội trước mà giờ đã có thể huy động một quân đội đồ sộ thế này.

Trận này nếu Linh tộc thắng, họ sẽ thực sự dục hỏa trọng sinh, trở thành đại tộc đỉnh tiêm.

Khó lắm, tuy số lượng đông nhưng so với Yêu tộc vẫn còn kém xa.

Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn đã nhìn ra và có đối sách.

Linh tộc gặp khó khăn quá, khuyết điểm chí mạng là thiếu chiến lực cao cấp.

Yêu tộc chỉ cần phái bốn vị Đại La Kim Tiên là có thể ổn định chiến cục, thậm chí hai vị là đủ.

Bên phía Linh tộc, người duy nhất có thể coi là chiến lực chỉ có Vọng Thư, mà đó chỉ là phân thân thôi, một đạo phân thân thì làm được gì?

Chắc chỉ là sự cuồng loạn cuối cùng trước khi bị phá diệt thôi.

Đi thôi, tiếp tục đi tham gia Thần tiên hội của Đế Tuấn thôi." Các đại năng đều có suy nghĩ riêng và đưa ra quyết định của mình.

Đông Hải, đảo Doanh Châu.

Kể từ sau khi Đông Vương Công bị giết sáu ngàn năm trước, một tổ chức mang tên "La Sinh Môn" đã lặng lẽ tiếp quản thế lực của ông ta.

Thủ lĩnh là hai vị Đại La Kim Tiên đeo mặt nạ kỳ quái.

Qua sáu ngàn năm kinh doanh, thế lực này hoặc là uy hiếp, hoặc là chiêu mộ, đã sở hữu ba triệu tu sĩ thành viên, chiếm vị trí quan trọng tại Đông Hải.

Thực lực thần bí, thủ lĩnh thần bí, tác phong bá đạo, thủ đoạn tàn độc...

đó là những gì tán tu Đông Hải biết về "La Sinh Môn".

Vô tình, lãnh huyết.

Một ngày nọ, La Sinh Môn vốn đang điên cuồng khuếch trương bỗng đột ngột dừng mọi hoạt động trấn áp các tiên môn và tán tu, toàn tuyến thu hẹp lại.

Từng thành viên La Sinh Môn mặc phong y đen thêu hình trăng tím, dưới sự dẫn dắt của hai vị thủ lĩnh, bắt đầu cưỡi mây bay về phía nam.

Vu bộ gần nhất với phía Nam Hồng Hoang là Chúc Dung Vu bộ.

Hàng tỷ Vu tộc sinh sống tại đây.

Một ngày nọ, một nữ tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng tinh khôi bước tới.

Lúc này, trên quảng trường trống trải của Vu bộ chỉ có Vọng Thư và Chúc Dung.

"Muội tử, chuyện của muội chính là chuyện của ta, cứ bao trọn trên người ta." "Ta sớm đã trông Yêu tộc không thuận mắt rồi, chuyện của Linh tộc, Chúc Dung ta nhất định phải giúp một tay." Tổ Vu Chúc Dung hào sảng nói, thân hình khôi ngô vỗ ngực đôm đốp, đối với việc Vọng Thư cầu cạnh liền đại bao đại lãm.

"Chúc" giúp một tay?

Cái tên này nghe cũng không tệ.

Vọng Thư nheo mắt, khóe miệng khẽ nhếch.

Sau khi rời khỏi Đông Hải, nàng đi thẳng tới Vu tộc.

Đây là lực lượng chiến đấu và minh hữu có sẵn.

Càn quét Yêu tộc ở phía Nam Hồng Hoang mà không kéo theo Vu tộc thì thật thiếu sót.

"Như vậy, đa tạ Chúc Dung đại ca." Vọng Thư hành lễ nhã nhặn.

Lễ này là chân tâm, nàng cũng không ngờ Chúc Dung lại đáp ứng sảng khoái đến vậy.

Xét cho cùng, từ góc độ cạnh tranh chủng tộc, ở phía Nam Hồng Hoang, Linh tộc và Yêu tộc đánh đến lưỡng bại câu thương mới phù hợp nhất với lợi ích của Vu tộc.

"Hại, Vọng Thư muội tử, khách sáo làm gì." "Ta thật lòng coi muội là muội tử." "Yên tâm, ta lập tức xuất binh, chạy tới chiến trường phương Nam." Chúc Dung hào sảng đáp.

"Hảo, vậy bái thác Chúc Dung đại ca." "Ta có việc quan trọng, xin cáo từ trước." Vọng Thư mỉm cười, chắp tay hành lễ.

"Được, muội cứ đi lo việc đi." Chúc Dung đáp lời.

Vọng Thư gật đầu với Chúc Dung, bước ra một bước, vận dụng Không Gian Pháp Tắc, biến mất không dấu vết.

Trong lòng nàng thực chất có chút do dự, không biết có nên nói cho Tổ Vu của Vu tộc việc Đế Tuấn chuẩn bị mưu đoạt vị trí Thiên Đế - chủ tể thiên địa hay không.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn thôi.

Một khi Vu tộc biết được, Thập Nhị Tổ Vu sao có thể nhẫn nhịn?

Nhất định sẽ dẫn đại quân Vu tộc tụ tập dưới chân núi Bất Chu, sát phạt lên Thiên giới.

Khi đó, một trận Vu Yêu đại chiến mới sẽ nổ ra.

Nhưng lúc này Lượng kiếp giữa thiên địa vẫn chưa thực sự hình thành, đến lúc đó Hồng Quân lão tổ lại xuất hiện chế chỉ.

Mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ biển.

Thậm chí có khả năng dẫn đến cục diện thảm hại hơn: Linh tộc đơn độc đại chiến Yêu tộc.

Linh tộc không phải nhân vật chính của Lượng kiếp, nếu bị diệt vong, Đạo Tổ Hồng Quân e rằng còn vui vẻ khi thấy cảnh đó.

Nàng không muốn thấy điều này xảy ra.

Khi Vọng Thư xuất hiện lần nữa, nàng đã đứng trên đỉnh núi Bất Chu.

Thanh phong thổi qua, tôn lên vóc dáng ngạo nhân của nàng.

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Phong cảnh vẫn như xưa, mây mù bao quanh đỉnh núi, đập vào mắt toàn là những cung điện vàng son lộng lẫy, có đủ loại kỳ hoa dị thảo trân quý.

Đây vốn là đại bản doanh Thiên đình của Yêu tộc.

Lúc này người đi lâu trống, trong phạm vi hàng tỷ dặm, thần thức của Vọng Thư quét qua, không còn một bóng Yêu tộc nào sót lại.

Trống huơ trống hoác, vô cùng yên tĩnh.

"Vị trí này cũng khá tốt." "Tiếc là sau này núi Bất Chu sẽ sập." Vọng Thư cảm thán một tiếng.

Thoáng chốc, nàng nhớ lại nhiệm vụ của mình.

"Tiếp theo, đến lượt Đế Tuấn và Thái Nhất rồi." "Không, trước đó phải chuẩn bị một món quà đã." "Dù sao người ta làm chủ thiên địa, làm Thiên Đế cũng lâu rồi, cũng chẳng dễ dàng gì." Vọng Thư nở nụ cười tà mị.

Tâm tính muốn gây chuyện lại trỗi dậy.

Tâm thần nàng trực tiếp tiến vào Bát Hoang vũ trụ.

Trong Bát Hoang vũ trụ, kể từ lần trước Tạo Vật Chủ cải biến thiên địa, phân chia thành Ba Ngàn Tinh Hệ, đã trôi qua mười triệu năm.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, chúng sinh cũng đã quen với cuộc sống trong vũ trụ tinh không hiện tại.

Chỉ có những cổ tiên thọ mệnh dài lâu mới nhớ được dáng vẻ của thiên địa mười triệu năm trước.

Tu sĩ Huyết chi Pháp tắc Dracula chính là một vị cổ tiên như vậy.

Y tồn tại từ khi Nhân tộc xuất hiện, đến nay không biết đã sống qua bao nhiêu tuế nguyệt.

Một ngày nọ, Dracula sau khi bay ra khỏi lâu đài dạo một vòng trong đêm thanh vắng, chuẩn bị nằm lại vào cỗ quan tài gỗ Côn Luân thần mộc.

Đó là bảo bối y đoạt được từ tinh hệ phương Đông thần bí.

“Nhân sinh à, thật là chất phác vô hoa, khô khan vô vị.” “Ai có thể đẹp trai bằng ta?

Không có.” “Ai có thể mạnh mẽ bằng ta?

Không có.” “Ai dám đắc tội ta?

Không có.” “Ta quá hoàn mỹ rồi.” “Haizz, nhàm chán quá.” Dracula nằm trong quan tài, mặt mày hớn hở, lầm bầm tự ngữ.

Đây là lúc y vui vẻ nhất mỗi ngày.

Sinh mệnh quá dài, lại không có đối thủ, chỉ có tự tán thưởng mới tìm thấy ý nghĩa tồn tại.

A, ta thật sự quá hoàn mỹ.

Chương 96

Đột nhiên, Dracula trợn trừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu biến thành một màu tinh hồng, cơ thể y ngã thẳng xuống đất.

Không đúng!

Dưới thân ta không phải có một cỗ quan tài sao?

Sao lại ngã xuống đất được?

Dracula bò dậy, nhìn về chỗ đặt quan tài ban nãy, trợn mắt hốc mồm, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

"Ta... cái đệch... một cỗ quan tài to đùng thế này, biến đâu mất rồi?" "Đó là quan tài gỗ Côn Luân thần mộc!

Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nằm đấy!" Dracula kinh hô thành tiếng, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Có kẻ có thể trộm đi quan tài trong khi y hoàn toàn không có phản ứng... không, là hoàn toàn không phát giác ra.

Thật quá đáng sợ.

Dracula tâm kinh đảm chiến.

Cần biết rằng, y là tồn tại mạnh nhất Huyết chi Tinh hệ, là một trong những kẻ mạnh nhất Ba Ngàn Tinh Hệ.

Tòa cổ bảo này cũng được bố trí đủ loại trận pháp.

Căn bản không thể có ai có thủ đoạn như vậy!

Trừ phi là Tạo Vật Chủ!

Đúng, chỉ có thể là Tạo Vật Chủ!

Nhưng Tạo Vật Chủ trộm quan tài làm gì?

Chẳng lẽ để ngủ?

Dracula đảo mắt liên tục, bách tư bất đắc kỳ giải, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Y có chút tức giận, trong lòng lẩm bẩm không thôi, không ngừng nguyền rủa vị Tạo Vật Chủ nào đó.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Dracula.

"Dracula, mượn quan tài của ngươi dùng chút, đừng keo kiệt như vậy, dùng xong sẽ trả." Giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp lâu đài.

Dracula sợ tới mức lùi lại mấy bước, mặt đầy chấn kinh.

Tạo Vật Chủ!

Thật sự xuất hiện rồi!

Mẹ ơi!

Lại là giọng nữ!

Thượng đế là con gái sao?

Lại còn biết ta đang nghĩ gì trong đầu.

Dracula thở gấp, trực tiếp ngã quỵ xuống đất.

Thật đáng sợ, nổi hết cả da gà.

Hóa ra suy đoán của các cổ tiên đều là thật, thực sự tồn tại Tạo Vật Chủ, và người đã tìm ta...

để trộm quan tài.

"Chủ nhân ơi, người hầu trung thành xin gửi lời hỏi thăm chân thành nhất tới người, vừa rồi đều là do người hầu hồ đồ nghĩ bậy, xin chủ nhân tha thứ cho tội lỗi của kẻ hèn này." Dracula trực tiếp dập đầu, không ngừng quỳ bái.

Chỉ là, "Chủ nhân" đã không còn đáp lại nữa.

Trên đỉnh núi Bất Chu, Vọng Thư nhìn cỗ quan tài trắng làm từ gỗ Côn Luân thần mộc đặt trước mặt, vô cùng mãn nguyện.

"Món quà này, chắc Đế Tuấn sẽ thích lắm nhỉ." "Ân... không thích cũng chẳng sao.

Bản Nguyệt Chủ chỉ có món này là mang ra tặng được thôi." Vọng Thư sờ mũi, vỗ tay cười khẽ.

Thiên giới, Yêu đình.

Hôm nay là ngày thịnh đại nhất của Yêu tộc.

Vô số yêu binh, tiên nga nối đuôi nhau di chuyển giữa các cung điện trên đại lục Thiên giới.

Từng đoàn tiên nga bưng đủ loại linh quả, mặc tiên y thất thải, dải lụa tung bay, đội ngũ dài dằng dặc không thấy điểm dừng.

Các đội yêu binh thì dắt theo đủ loại trân cầm dị thú, kéo về phía tiên cung đại điện để điểm xuyết cảnh trí.

Trong phút chốc, toàn bộ Thiên giới đều là bóng dáng của hàng tỷ Yêu tộc, náo nhiệt vô cùng.

Từ trên xuống dưới Thiên đình Yêu tộc đều bận rộn.

Cảnh tượng này hòa quyện với cung điện vàng son lộng lẫy, tạo nên một tiên cung thịnh cảnh, một khung cảnh bá chủ.

Tại Nam Thiên Môn, Yêu Thánh Phi Liêm cũng đang đứng nghênh tân.

Phía trước y là các vị đại năng cầm thỉnh thiếp, tấp nập kéo đến, xếp hàng dài ngoài Nam Thiên Môn.

Tuy các đại năng trong lòng không vui, nhưng Yêu tộc hiện nay đang lúc mặt trời ban trưa, khí vận nồng đậm, bọn họ không dám đắc tội, chỉ có thể nén giận trong lòng.

“Dám hỏi đạo hữu là đại thần phương nào?” “Ngô là Nhiên Đăng đạo nhân ở Linh Thứu Động, núi Đại Tuyết.” Một đạo nhân trung niên diện dung vàng vọt cầm thiếp nói.

Một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung - Nhiên Đăng.

Lần này nhận lời mời của Thiên đình Yêu tộc tới quan lễ.

“Hóa ra là Nhiên Đăng đạo nhân, mời...” Phi Liêm cười rạng rỡ, đưa tay làm động tác mời.

“Chúc mừng, chúc mừng quý tộc có được Thiên giới, chúc mừng Đế Tuấn bệ hạ đạt được tôn vị Thiên địa chi chủ.” Nhiên Đăng chắp tay chúc mừng, trên khuôn mặt vàng vọt rặn ra một nụ cười.

“Đồng hỉ.” Phi Liêm cười càng thêm đắc ý.

Nhiên Đăng gật đầu bước vào Nam Thiên Môn.

Ngay khi vừa bước qua cửa, đã có người cao giọng xướng: “Nhiên Đăng đạo nhân ở Linh Thứu Động, núi Đại Tuyết đã đến!” Tiếng xướng vang dội, dùng pháp lực truyền đi, vang vọng khắp Thiên giới.

Tiếp theo là người kế tiếp.

“Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán!” “Hồng Vân lão tổ của Hỏa Vân Động!” “Tây Vương Mẫu của núi Côn Luân!” “Huyền Nguyên thượng nhân của đảo Bồng Lai, Đông Hải!” “Minh Hà lão tổ của Huyết Hải, Cửu U Minh Giới!” “Càn Khôn động chủ của núi Càn Nguyên!” “Linh Trần thượng nhân của núi Vô Lượng, Nam Hải!” Từng tiếng xướng vang lên tại Nam Thiên Môn, các vị đại năng lần lượt tiến vào.

“Yêu tộc lần này lợi hại thật, bày vẽ ra oai quá.” “Tôn vị Thiên địa chi chủ, lần này mời chúng ta đến, e là muốn chúng ta chấp nhận sự quản hạt, thật sự coi mình là bá chủ thiên địa rồi.” “Suỵt... im lặng,

không muốn sống nữa sao?

Tâm tri đỗ minh là được." "Vu tộc e là sẽ không phục, lại sắp có một trận đại chiến nữa rồi." "Còn có Linh tộc..." "Cả Tam Thanh nữa... nhìn xem, cũng chẳng thấy ai, đến cả đệ tử cũng không phái tới." "Còn có Nguyệt Chủ Vọng Thư, đó mới là nhân vật tàn nhẫn, ta thấy lần này chắc chắn sẽ đến phá đám." "Làm sao có thể, Yêu tộc đông người, đại năng đỉnh tiêm cũng nhiều, e là đã đặc biệt giăng bẫy chờ nàng rồi." "Cũng đúng... có kịch hay để xem rồi." Các vị đại năng quen biết hoặc hạ thấp giọng bàn tán, hoặc dùng thần thức truyền âm, mỗi người một ý nghĩ.

Đa số bọn họ đều từng nghe Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, đều là khách trong Tử Tiêu Cung.

Cũng có nhiều tán tu.

Lúc này tụ họp lại một chỗ, cũng không cảm thấy xa lạ.

Mọi người đều là đại năng, cưỡi mây bay đi tốc độ cực nhanh.

Trong chớp mắt đã tới Linh Tiêu Bảo Điện.

Linh Tiêu Bảo Điện cực cao, cực lớn.

Cao hàng tỷ dặm, rộng cũng hàng tỷ dặm.

Nằm ngay trung tâm của mảnh lục địa phù không lớn nhất Thiên giới.

Tỏa ra thần quang vàng kim rực rỡ, tiên quang vô tận, có mây màu trôi nổi trong điện, dị tượng hiện rõ.

Dường như là trung tâm của cả trời đất.

Mọi người đứng ngoài điện nhìn vào, chỉ thấy trong điện đã được bài trí xong xuôi.

Chương 97

Hàng vạn án kỷ đặt trên mặt đất, trên đó bày đầy linh quả, trân tu, mỹ tửu.

"Các vị đại năng, khách quý khách quý, có chút tiếp đón không chu đáo, xin hãy lượng thứ." "Mời vào trong." Đúng lúc này, một giọng nói vang dội vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất cầm Đông Hoàng Chung từ trong điện bước ra, mời mọi người tiến vào.

Mọi người nhìn thấy Đông Hoàng Chung, sắc mặt đều biến đổi.

Đây không phải là hiếu khách, mà là phủ đầu, là uy hiếp!

Là trấn nhiếp!

Có ai cầm Tiên Thiên Chí Bảo ra nghênh khách không?

Nhìn bề ngoài thì hiếu khách, nhưng bên trong chứa đựng sự uy hiếp nồng đậm.

Rõ ràng là có ý: lát nữa ai không nghe lời, trực tiếp dùng Đông Hoàng Chung trừ khử.

"Khổ rồi!" "Quả nhiên yến tiệc này không dễ ăn!" "Lát nữa nói năng hành sự phải cẩn thận một chút, giữ mạng là quan trọng nhất..." "Hừ, Yêu tộc thật sinh bá đạo!" "Đông Hoàng Thái Nhất thật sinh cuồng vọng!" Ý niệm trong đầu các đại năng thoáng hiện qua, nhưng khuôn mặt lại lập tức chuyển từ khó coi sang tươi cười hớn hở.

"Chúc mừng chúc mừng!" "Chúc mừng Đông Hoàng!" "Chúc mừng Đông Hoàng, chúc mừng Thiên Đế!" Vô số đại năng lần lượt chúc mừng, sau đó tiến vào Linh Tiêu Bảo Điện, tự tìm một án kỷ ngồi xuống.

Trong khoảnh khắc, có đại năng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có kẻ

lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi, có kẻ nói chuyện còn run rẩy.

Không phải họ nhát gan, mà thực sự Đông Hoàng Thái Nhất quá hung tàn, quá cường thế, quá bá đạo.

Một số đại năng tới tận bây giờ vẫn còn nhớ như in hình ảnh Đông Hoàng Thái Nhất chém giết Đông Vương Công sáu ngàn năm trước.

Cùng là khách trong Tử Tiêu Cung, cùng là Chuẩn Thánh trảm một thi, vậy mà Đông Vương Công không thể chống đỡ nổi một chiêu dưới tay Đông Hoàng Thái Nhất cầm Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung.

Trực tiếp bị miểu sát.

Thực lực đó... thật đáng sợ!

Thật khủng khiếp!

Dưới sự áp bức của thực lực cường tuyệt bá đạo đó, ngay cả Tây Vương Mẫu vốn có tư giao rất tốt với Đông Vương Công cũng phải ngoan ngoãn, tươi cười đến tham gia thịnh sự Thiên đình.

Nhất thời, những vị hữu đạo chân nhân, đắc đạo cao tu có tiếng trong trời đất này, dưới dâm uy của Yêu tộc, đều nghe lời như lũ gà con.

Một nén nhang trôi qua, các đại năng đã cảm thấy như ngồi trên đống lửa.

Bồn chồn nhìn quanh, mong chờ chính chủ Đế Tuấn sớm ngày đăng tràng để nhanh chóng kết thúc buổi thần tiên hội này.

Lại thêm một nén nhang nữa trôi qua, tiên nhạc trỗi dậy.

Đi đầu là một trăm tiên nga Yêu tộc mặc thải y sắc sảo, vừa thổi tiên nhạc vừa chậm rãi bước vào.

Tiếp theo là các vệ sĩ mặc kim giáp cầm binh khí vào trường, đứng dạt ra hai bên Linh Tiêu Bảo Điện.

Sau đó, Đế Tuấn mới cưỡi mây đi tới, dáng vẻ uy nghiêm, mặt đầy ý cười.

Phía sau là Đông Hoàng Thái Nhất, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Vị trí thứ ba là Thiên Hậu Hi Hòa, Thường Hi, phượng nghi vạn thiên, đoan trang đại khí.

Vị trí thứ tư là mười vị thái tử Kim Ô, từng con Kim Ô ba chân lông đen, quanh thân có những vòng tròn vàng rực rỡ, tuy đã có linh trí nhưng chưa hóa hình.

Vị trí thứ năm là Yêu Sư Côn Bằng, khuôn mặt âm trầm.

Vị trí thứ sáu là các thống lĩnh yêu quân yêu tướng.

Trong phút chốc, các nhân vật quyền thế của Yêu tộc xưng bá thiên địa đều đã đăng tràng.

"Chúng ta tham kiến Thiên Đế bệ hạ." Các đại năng đồng loạt hành lễ.

Nam Thiên Môn.

Yêu Thánh Phi Liêm chuẩn bị rời khỏi vị trí nghênh tân, quan lễ đã bắt đầu, chắc sẽ không còn ai đến nữa.

"Đi thôi!" "Đến Linh Tiêu Điện!" Y phân phó yêu tướng phụ trách xướng lễ bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, yêu tướng đó đứng đực mặt ra, đồng tử co rụt lại.

Trong cơn chấn kinh, đến cả biểu cảm biến sắc cũng không kịp làm ra.

“Đi thôi!” “Không đi?

Đứng đực ra đó làm gì?” Yêu Thánh Phi Liêm giận dữ quát mắng.

Sau đó, y cũng phát hiện ra sự dị thường của yêu tướng.

Xoạt!

Y đột ngột quay người.

“Cái gì?!” Phi Liêm kinh hô một tiếng, cả người cũng sững sờ như yêu tướng kia.

Chỉ thấy ngoài Nam Thiên Môn, phía xa trong biển mây thiên cung, một thân ảnh tuyệt mỹ cao ráo đang vác một vật, đạp mây chậm rãi bước tới.

Vật đó... chính là một cỗ quan tài gỗ trắng!

Thân ảnh thì nhỏ, quan tài thì lớn.

Nhưng trong tay nàng, nó nhẹ bẫng như không có gì.

Các đại thần thông giả đều có thị lực cực tốt, dù cách một khoảng xa, Phi Liêm vẫn nhìn rõ đó là ai.

“Nguyệt Chủ!

Vọng Thư!” Phi Liêm gằn giọng.

Danh tiếng của nàng như bóng với hình.

Nguyệt Chủ với danh xưng “Yêu Thánh sát thủ” khiến tim y đập thình thịch vì sợ hãi.

Nhưng không thể trốn.

Bởi vì nếu trốn, y tin rằng hai vị Yêu Hoàng tuyệt đối sẽ không tha cho mình.

Lúc này, thân ảnh đó xuyên qua tầng mây, đi trên đỉnh mây, lọt vào tầm mắt của tất cả yêu binh, yêu tướng và Yêu Thánh tại Nam Thiên

Môn.

Khác với những lần trước chúng yêu thấy Vọng Thư.

Lúc này Vọng Thư mặc một bộ hồng y cung trang, phối hợp với gương mặt tuyệt mỹ, như một đóa tường vi rực rỡ đương độ nở rộ.

Sau lưng nàng không phải mang một thanh kiếm, mà là hai thanh.

Một thanh Khôn Hoa Thần Kiếm màu xanh lam thiên thanh, một thanh Táng Kiếm Hải Mộc Kiếm.

Lúc này, nàng rực rỡ đến cực hạn.

Sắc đỏ rực rỡ đến cực hạn.

Một màu đỏ như máu.

Phối hợp hoàn hảo với cỗ quan tài trắng.

Hồng y... tống táng!

Quỷ dị nhất là nét cười nhạt nơi khóe miệng đủ để mê hoặc cả trời đất.

Trong nụ cười mê người không đền mạng đó, không biết sẽ chôn vùi bao nhiêu hài cốt Yêu tộc.

Trong sát na, bước chân nở hoa sen.

Nàng nhanh chóng tiếp cận Nam Thiên Môn.

"Ực..." "Ực..." "Ực..." Ngoài Nam Thiên Môn, vô số yêu binh yêu tướng khó khăn nuốt nước miếng, trợn tròn mắt, toàn thân run rẩy, mặt lộ vẻ kinh hoàng tuyệt vọng.

Cảnh tượng này không đáng sợ, thậm chí còn mỹ lệ.

Nhưng cái đẹp này... vô cùng quỷ dị.

Khiến người ta cảm thấy rợn người từ tận đáy lòng.

Nguyệt Chủ Vọng Thư... cuối cùng cũng đến rồi.

Chương 98

Khi Yêu Hoàng bắt mười người của Linh tộc, yêu binh yêu tướng đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi thực sự đối mặt, chúng yêu mới phát hiện... chuẩn bị cái khỉ gì chứ.

Với loại nhân vật tàn nhẫn này?

Chuẩn bị cái rắm ấy.

Chỉ nhìn thôi đã thấy bủn rủn tay chân rồi, được chưa?

Nhất thời, yêu binh yêu tướng tại Nam Thiên Môn đều đứng hình.

Yêu Thánh Phi Liêm hít sâu một hơi, lấy can đảm.

Có thể mà, Phi Liêm.

Ngươi là Đại La Kim Tiên, nàng cũng là Đại La Kim Tiên.

Phấn chấn lên một chút, đừng sợ.

Đúng, phải kiên cường.

Không có gì đáng sợ cả, đừng để bị hù dọa!

"Đứng lại, người không phận sự không được vào Thiên đình, xin hãy mau chóng rời đi." Phi Liêm run giọng nói, những lời này nói ra mà chẳng thèm qua đại não.

Sau khi nói xong, y mới chợt nhận ra.

Thôi xong.

Thiên Đế bệ hạ và Đông Hoàng Thái Nhất mong nàng tới còn không được, sao lại đuổi đi?

Thật là lú lẫn rồi.

Phi Liêm suýt nữa thì tức chết.

“Ta...

đến... tặng lễ.” Vọng Thư đứng trên Nam Thiên Môn, lạnh lùng nhả từng chữ một.

Giọng nói vang thấu Thiên giới, xông thẳng lên chín tầng mây.

Dứt lời, Khôn Hoa Thần Kiếm trực tiếp rơi vào tay Vọng Thư.

Chưa đợi chúng yêu kịp phản ứng, Vọng Thư trực tiếp vung kiếm chém tới.

“Khai Thiên Cửu Thức, chém!” Dứt lời, một đạo thanh sắc kiếm mang nghiêng trời xuất hiện.

Đây không phải là kiếm đạo của Quỷ Xa.

Đây là kiếm đạo thuần túy nhất.

Chỉ một kiếm!

Chỉ có một chiêu kiếm!

Kiếm thế cũng cực kỳ thuần túy, chỉ có tấn công.

Nhưng so với ba mươi sáu triệu chiêu kiếm của Quỷ Xa hợp lại còn mạnh hơn gấp vô số lần.

Bên trong đó được Vọng Thư lồng ghép ý chí tiến về phía trước, không gì cản nổi của đại thần Bàn Cổ lúc khai thiên.

Bên trong chứa đựng nỗi đại khủng bố.

Linh Tiêu Điện.

Yến hội đang bước vào phần chính thức.

Các cao tầng Yêu tộc đều ngồi trang nghiêm trong Linh Tiêu Điện.

Trong đó Đế Tuấn ngồi ở vị trí chủ tọa chính giữa, Hi Hòa,

Thường Hi ngồi hai bên, Đông Hoàng Thái Nhất ngồi ở vương vị phía dưới bên trái, Yêu Sư Côn Bằng ngồi ở bảo tọa phía dưới bên phải.

Các yêu binh yêu tướng khác cũng đều có chỗ ngồi.

"Chư vị, trẫm vô cùng vui mừng khi các vị đến quan lễ hôm nay." "Trẫm nhận mệnh của Đạo Tổ, ngồi lên tôn vị Thiên địa chi chủ này, các ngươi chắc không có ý kiến gì chứ?" Đế Tuấn mặt đầy uy nghiêm hỏi các đại năng.

Nhìn thì như đang hỏi ý kiến, nhưng thực chất là ép các đại năng phải bày tỏ thái độ rõ ràng.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Đó mới là ý nghĩ chân thực nhất trong lòng Đế Tuấn lúc này.

Các đại năng im lặng.

Tuy trong lòng đã chuẩn bị tâm lý thừa nhận tôn vị Thiên địa chi chủ của Đế Tuấn, nhưng lúc này thực sự có chút khó mở lời.

Ai nấy đều là người tự do, không ai muốn trên đầu mình xuất hiện một vị thần, một vị Thiên Đế quản thúc.

Đặc biệt là bốn người Hồng Vân lão tổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà lão tổ, Tây Vương Mẫu, sắc mặt càng thêm tái mét.

Tự vấn về tư chất, họ chẳng kém cạnh gì hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất.

Chỉ là lúc này Yêu tộc thế lực quá lớn, không thể không khuất phục.

"Nhiên Đăng bái kiến Thiên Đế bệ hạ." Nhiên Đăng dõng dạc nói.

"Huyền Nguyên thượng nhân bái kiến Thiên Đế bệ hạ." Thấy đã có đại năng lên tiếng, những vị khác thầm nhủ thôi thì đành nhận mệnh vậy.

Dù sao sắp tới Vu tộc chắc chắn sẽ không phục, đại chiến sẽ nổ ra.

Đến lúc đó xem thái độ của Yêu tộc thế nào rồi tính tiếp.

Lúc này cứ đóng kịch qua loa một chút, không cần thiết phải đối đầu trực tiếp với Yêu tộc.

Nhất thời, tất cả đại năng đều lên tiếng.

"Ha ha ha ha ha, tốt!" Đế Tuấn đắc ý cười lớn.

Y có thể cảm nhận được ngay khoảnh khắc các đại năng đồng ý, khí vận thiên địa hội tụ trên người mình, tôn vị Thiên Đế sắp sửa xuất hiện.

Y sẽ là vị Thiên Đế đầu tiên chấp chưởng quyền hành thiên địa, cũng là vị duy nhất.

Những người khác của Yêu tộc cũng lộ vẻ vui mừng, đúng là nước lên thì thuyền lên.

Yêu tộc nắm quyền thiên địa, thân phận của họ cũng sẽ cao lên không ít, kiếm lấy một thần vị không phải là chuyện khó.

Đột nhiên, một giọng nói thanh lãnh truyền tới.

"Ta...

đến... tặng lễ." Giọng nói cực lạnh, thấu tận xương tủy.

Cũng khiến cao tầng Yêu tộc cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đế Tuấn đột ngột đứng dậy!

Thái Nhất đứng dậy!

Hi Hòa, Thường Hi cũng đồng loạt đứng dậy!

Yêu Sư Côn Bằng nở nụ cười âm lãnh.

Đông Hoàng Thái Nhất trừng mắt nhìn về phía Nam Thiên Môn,

trong mắt lóe lên tia hung ác.

Vô số yêu tướng đồng loạt đứng dậy.

Các đại năng cũng lần lượt đứng lên.

"Đến rồi!" Đế Tuấn trầm giọng nói.

Mọi người đều biết ai đã đến.

Bao gồm tất cả các yêu tướng và các đại năng tu sĩ đang có mặt trong Linh Tiêu Điện.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Đến rồi!

Thật sự đến rồi!

Chương 99

Đông Hoàng Thái Nhất cầm Đông Hoàng Chung trực tiếp biến mất, trận chiến này, y đã đợi lâu lắm rồi.

Mười ngàn năm chuẩn bị, chỉ để đợi trận chiến này.

Y muốn dùng thủ cấp của Vọng Thư để làm quà mừng cho Yêu tộc, mừng cho đại ca Đế Tuấn!

Đó mới là món quà tốt nhất.

Cùng lúc đó, ánh mắt của mọi người trong Linh Tiêu Bảo Điện đều nhìn về phía Nam Thiên Môn.

"Hừ!" Đế Tuấn lạnh cười một tiếng, phất tay một cái, một tấm bảo kính rực rỡ vô cùng to lớn trực tiếp xuất hiện trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Các đại năng đồng loạt nhìn sang, trong kính hiển thị rõ ràng hình ảnh tại Nam Thiên Môn.

Chỉ nhìn một cái, tất cả mọi người đều sững sờ.

Mắt, mũi, miệng, biểu cảm, đôi tay trong sát na đều đình trệ.

Mọi người trợn mắt hốc mồm, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Toàn bộ Linh Tiêu Cung Điện im phăng phắc, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ngay cả Đế Tuấn cũng mang thần thái như vậy.

Đến rồi, đến rồi, đến rồi.

"Điên rồi sao, gan thật là lớn." "Không sai, về mặt phách lực, ta chỉ phục Nguyệt Chủ, Thiên giới Yêu tộc đã giăng thiên la địa võng mà nàng thật sự dám tới." "Lợi hại." "Tê... ta không nhìn nhầm chứ,

mọi người chú ý xem, vật nàng đang vác trên vai kìa." "Đó...

đó là một cỗ quan tài, ôi Đạo Tổ ơi." "Thiên nột... món quà lúc nãy, là mang quan tài tới tặng Thiên Đế!" "Khủng bố, quá khủng bố!" "Hành động này, ta không biết dùng lời lẽ nào để hình dung nữa." "Bộ y phục đó cũng có ý tứ đấy, phải biết trước đây nàng luôn mặc cung trang màu trắng, hôm nay... lại đổi sang bộ hồng y." "Muốn gây chuyện lớn rồi..." "Hồng y tống táng!" "Muốn chôn cất Đế Tuấn?

Muốn chôn cất cả Yêu tộc sao?" Quá mạnh mẽ... ta đột nhiên cảm thấy cục tức vừa rồi đều được xả hết ra ngoài, sảng khoái quá.

Sắc mặt các đại năng lúc này vô cùng đặc sắc, có kẻ hưng phấn, có kẻ xem kịch vui, có kẻ đầy vẻ trêu chọc.

Tuy nhiên không thể nói ra ngoài mặt, nhưng có thể dùng thần thức truyền âm, trao đổi ý kiến của mình.

Nhất thời, trong Linh Tiêu Cung Điện thần thức bay loạn xạ.

Ngay cả Tây Vương Mẫu và Minh Hà lão tổ cũng cảm thấy vui lây, một nét cười thoáng hiện nơi khóe miệng.

"Hỗn trướng!" "Vọng Thư!" "Dám khinh nhờn ta như thế!" Đế Tuấn sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Y đã chuẩn bị mọi thứ cho Vọng Thư, thiên la địa võng, đủ loại tuyệt trận bao vây, còn bắt giữ tinh anh Linh tộc làm con tin.

Nhưng... chưa bao giờ y nghĩ tới việc Vọng Thư sẽ xuất hiện theo cách này.

Quan tài!

Một cỗ quan tài vô danh làm từ gỗ trắng!

Lại còn mặc hồng y.

Nàng muốn làm gì?

Muốn nguyền rủa y chết, muốn tiễn đưa y sao?

"Thật là khinh người quá đáng!" Thân ảnh Đế Tuấn lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, Yêu Sư Côn Bằng, Yêu Hậu Hi Hòa cũng biến mất.

Nhân vật chính trong Linh Tiêu Bảo Điện đều đã rời đi, chỉ còn lại Thường Hi, mười thái tử Kim Ô cùng các vệ sĩ kim giáp đứng xung quanh, và vô số đại năng đang chuẩn bị xem kịch hay.

Nam Thiên Môn.

Vọng Thư chém ra một kiếm.

Không hề do dự.

Thần sắc băng lãnh, trong đôi mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo vô tận.

Kiếm mang nghiêng trời rạch nát bầu trời, để lại một màu xanh bao phủ.

Màu sắc của mùa xuân.

"Oành!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Kiếm ý vô tận bộc phát, đạo kiếm mang màu xanh dài hàng tỷ trượng chém xuống.

Kiếm mang trong sát na chém thẳng vào giữa Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn uy nga lập tức bị chém làm đôi, bị cắt ra như đậu phụ.

Kiếm mang không hề dừng lại.

Nó như tia laser cắt xuống, chém thẳng vào mặt đất.

Kiếm ý thực sự bộc phát vào lúc này.

Phàm là yêu quân đứng gần kiếm mang, đến một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp tan biến, đến một mảnh áo cũng

không sót lại.

Tiếp theo, kiếm mang chém vào lòng đất.

Lục địa Thiên giới... trong phút chốc bị chém mất một góc.

Mặt cắt nhẵn nhụi.

Góc bị chém rơi xuống không trung phía dưới Thiên giới, xuyên qua những đóa mây trắng, rơi xuống núi Bất Chu ở Hồng Hoang.

Yêu binh vốn đứng trên đó đều như chim muông tan tác, vô cùng kinh sợ.

Chỉ sợ chậm một chút là cái mạng nhỏ không còn.

Nam Thiên Môn của Yêu đình đã bị hủy hoại hoàn toàn chỉ sau một kiếm.

"Chạy mau!" Yêu Thánh Phi Liêm lộ vẻ hãi hùng, kinh hô một tiếng.

Vọng Thư chém ra một kiếm, y biết chắc chắn mình không phải đối thủ của nàng.

Một kiếm này quá khủng bố, quá mạnh mẽ, quá thuần túy!

Sức mạnh của nó tuyệt đối vượt xa công kích của cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Pháp lực của Đại La Kim Tiên không thể đạt tới cường độ như vậy.

Khả năng duy nhất là...

Chuẩn Thánh cảnh.

Thậm chí còn mạnh hơn Chuẩn Thánh trảm một thi.

Trong sát na, Phi Liêm không còn chút ý chí đối địch nào với Vọng Thư.

Loại cường địch này... cứ để Thiên Đế hoặc Đông Hoàng đối phó.

“Lũ các ngươi...

đúng là một lũ ô hợp.” Vọng Thư cười lạnh một tiếng.

Nàng nhàn nhã bước đi trên những bậc thềm của Yêu đình, như đang dạo chơi.

Vô số yêu binh yêu tướng vây quanh.

Nhưng không một ai dám tiến lên chiến đấu với nàng.

Họ đang sợ hãi.

Họ đang kinh hoàng.

Loại tồn tại này chỉ có Thiên Đế, Đông Hoàng hoặc Yêu Sư mới có thể đối phó.

Tất cả Yêu tộc đều biết, lao lên lúc này chẳng khác nào nộp mạng.

Chương 100

Phía Tây Nam Thiên giới.

Tại đây có một hòn đảo phù không lớn, trong lồng giam đang giam giữ mười người của Linh tộc.

Khi đạo kiếm mang màu xanh nghiêng trời xuất hiện, cả Thiên giới đều có thể nhìn thấy.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Thạch Cơ, Thương Dương, Lã Nhạc, Kim Quang Thánh Mẫu, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt... tất cả đều mở bừng mắt.

Trong mắt Vân Tiêu thoáng hiện vẻ lo lắng.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thì mặt mày hớn hở.

Thạch Cơ vẫn giữ vẻ mặt không buồn không vui.

Đồ Sơn Tiểu Nguyệt nheo đôi mắt hồ ly, bày ra tư thái mị hoặc chúng sinh.

"Đến rồi!" "Nàng đã đến!" "Không bao giờ để ta thất vọng!" "Lã Nhạc ta thật may mắn khi gia nhập Linh tộc, cả đời này không hối hận về quyết định đó." "Chưa chắc đã đánh được, dù sao Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đều là đại năng đỉnh tiêm, đã giăng sẵn đại cục, chỉ đợi nàng đến để lấy mạng." "Ta tin nàng, chúng ta đều tin nàng." "Sau chuyện này trở về, phải nỗ lực tu hành thôi." "Một mình nàng gánh vác Linh tộc, thật quá vất vả." Mười người của Linh tộc, mỗi người một câu.

Họ tin tưởng Nguyệt Hoàng bệ hạ nhất định có thể cứu họ ra ngoài.

Đó là niềm khát vọng từ tận đáy lòng, cũng là niềm tin tuyệt đối

vào Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Gọi là niềm tin mù quáng cũng được, gọi là sùng bái thái quá cũng được.

Họ vô cùng kiên định.

“A, nằm mơ sao?” “May mắn đấy, lát nữa các ngươi có thể thấy nàng chết thế nào...” “Đông Hoàng bệ hạ nhất định có thể trấn sát nàng.” “Dĩ lực chứng đạo?

Thật là nực cười.” “Nếu không đi con đường dĩ lực chứng đạo, với thiên tư của nàng, ngay cả Tam Thanh cũng chưa chắc mạnh hơn.” “Yêu tộc ta đương nhiên cũng chẳng làm gì được nàng.” “Nhưng ai bảo nàng ngu ngốc chứ, cứ phải học đòi đi con đường dĩ lực chứng đạo, Bàn Cổ đại thần có gót chân gì, nàng có gót chân gì.” “Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng như giấy.” Yêu Thánh Khâm Nguyên và Yêu Thánh Cửu Anh lên tiếng chế giễu.

Vọng Thư sắp chết rồi.

Nỗi sợ hãi đối với vị Nguyệt Chủ đó trong lòng họ đã phai nhạt đi rất nhiều.

Trong Thiên đình Yêu tộc hiện tại có ba vị đại năng đỉnh tiêm là Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng, họ không tin một Nguyệt Chủ có thể địch lại ba người.

Có thể địch lại ba vị đại thần thông giả cảnh giới Chuẩn Thánh trảm một thi.

Dù cho... nàng từng thực sự rất mạnh, từng có thiên tư cực cao.

Dù cho... nàng từng là một huyền thoại khiến chúng yêu phải ngước nhìn.

Đúng lúc này, không gian dao động, một thân ảnh cao ráo tuyệt mỹ

bước ra từ không gian.

Nàng mặc một bộ hồng y, trên đỉnh đầu trôi nổi một lá cờ nhỏ màu huyền hoàng, trên đó ghi năm chữ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Trong tay cầm một chiếc kéo vàng óng ánh, một vòng nguyệt luân tỏa ra ánh tím rực rỡ trôi nổi quanh thân.

"Ồ~~ dường như các ngươi đang đợi ta?" "Ta ngu ngốc lắm sao?" Giọng nói thanh lãnh vang lên.

Vọng Thư nhị hào cười híp mắt, đôi mắt xanh thẳm như tinh tú trêu chọc nhìn hai vị Yêu Thánh.

Khâm Nguyên, Cửu Anh trong lòng giật thót, một luồng hàn khí lạnh lẽo thấu xương xông thẳng lên đầu, cả người nổi da gà, hồn bay phách lạc.

Chết rồi chết rồi chết rồi!

Gặp quỷ rồi!

Sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Yêu Thánh Khâm Nguyên và Yêu Thánh Cửu Anh tâm kinh nhục khiêu, thần sắc biến hóa kịch liệt.

Thần thức họ trong sát na quét qua Nam Thiên Môn của Thiên giới.

Chỉ thấy thiếu nữ vác quan tài - Nguyệt Chủ Vọng Thư vẫn đang thong dong đi dạo trên thần đạo dẫn tới Linh Tiêu Bảo Điện.

Nụ cười thoáng hiện nơi khóe miệng đầy phong tình...

Dáng đi thướt tha, bóng hình rung động lòng người đó...

"Vọng Thư trước mặt là Thiện thi!" "Hoặc là phân thân!" Khâm Nguyên và Cửu Anh đối mắt nhìn nhau, đưa ra phán đoán.

Chính chủ đang ở bên phía Nam Thiên Môn, chưa tới đây.

Vậy thì phái ra Thiện thi hoặc phân thân đến đây là vô cùng hợp lý.

Kế dương đông kích tây.

Minh công Nam Thiên Môn, ám tự cứu người.

Sau đó, trái tim đang treo lơ lửng của Khâm Nguyên và Cửu Anh đã được đặt xuống, bình tĩnh trở lại.

Vọng Thư muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, khả năng có Thiện thi có thể loại trừ, vậy đây chỉ là một đạo phân thân mà thôi.

Phân thân sao?

Cũng quá coi thường hai huynh đệ chúng ta rồi.

Chỉ một đạo phân thân mà cũng dám tới đây cứu người.

Ai đã cho Nguyệt Chủ các ngươi niềm tin lớn như vậy?

Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ!

"Ha ha ha..." Khâm Nguyên, Cửu Anh cười lớn.

Lúc này họ không còn sợ nữa, cái lưng cũng đã ưỡn thẳng, tràn đầy tự tin.

"Khâm Nguyên, động thủ!" Giọng cười chưa dứt, Cửu Anh đã quát lớn một tiếng, trực tiếp ra tay.

Đủ loại tuyệt trận đều được khai mở.

Sát trận hình tròn màu đỏ bố trí trên mặt đất.

Khốn trận hình vuông lấy các loại linh căn trên đảo làm trận nhãn.

Trận pháp ngũ mang tinh tỏa ánh xanh nhạt hình thành trên bầu trời, đó là Ngũ Hành Tuyệt Trận lấy năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm trận nhãn.

Tiếp theo, còn có đủ loại đại trận khác được khai mở.

Tổng cộng có tới một ngàn trận pháp.

Trên đảo phù không rực rỡ một vùng, ánh sáng của các loại trận pháp lung linh tỏa sáng.

Khâm Nguyên nghe lệnh lập tức ra tay, tế ra kính linh bảo, trực tiếp đánh ra một đạo tiên quang đen ngòm.

Diệt Thần Kính, trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đánh ra diệt tử chi quang, trúng chiêu tất chết.

Trong sát na, vô số công kích ầm ầm lao về phía Vọng Thư nhị hào.

"Cẩn thận!" "Nguyệt Hoàng bệ hạ cẩn thận!" Mười người của Linh tộc đồng loạt kinh hô, mặt lộ vẻ lo lắng.

Những công kích này đều được chuẩn bị cho Vọng Thư, cực kỳ có tính nhắm vào, mục đích là để tuyệt sát.

Vọng Thư nhị hào sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn những công kích đang tập kích tới.

Trong lòng nàng không hề có chút dao động.

"Hừ!" Cười nhẹ một tiếng, tay bắt pháp quyết, lá cờ nhỏ màu huyền hoàng từ trên đỉnh đầu rơi xuống, bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ, phát ra tiên quang chói lọi.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lá cờ có phòng ngự mạnh nhất trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Công kích của Khâm Nguyên, Cửu Anh còn chưa tiếp cận đã bị bảo quang của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chặn đứng trong khoảnh khắc.

Đây là một trận đấu pháp.

Vạn ngàn công kích bị Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chặn lại, sau đó nhanh chóng tiêu tán.

Khâm Nguyên, Cửu Anh sững sờ.

Công kích chuẩn bị bao lâu nay lại đánh vào không khí.

"Pháp bảo đó là gì?" "Sao lại mạnh như vậy?" Cửu Anh run giọng nói.

"Xuất!" Vọng Thư chẳng thèm quan tâm họ đang phản ứng thế nào, trực tiếp tế ra Kim Giao Tiễn.

Sau đó ném mạnh một cái, Kim Giao Tiễn rơi giữa không trung, hóa thành hai con rồng vàng vạn trượng.

Rồng vàng vạn trượng không quá lớn, diện mục cũng không hung tợn.

Chương 101

Nhưng toàn thân tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm, nhe răng múa vuốt, há to cái miệng đỏ ngòm.

Bên trong chứa đựng nỗi đại khủng bố.

"Mưu!" Tiếng rồng ngâm đột nhiên vang lên.

Hai con rồng vàng vạn trượng hóa thành vạn đạo kim quang lao về phía Khâm Nguyên, Cửu Anh.

"Chạy!" Khâm Nguyên, Cửu Anh sắc mặt đại biến, không hề do dự mà lùi lại định chạy trốn.

Ngay khi Vọng Thư tế ra lá cờ và phòng ngự được mọi công kích, họ đã hiểu mọi sự bố trí ở đây đều vô dụng.

Một bảo vật phòng ngự vô song, đánh thế nào được?

Lại thêm cái bảo vật vừa ném ra nữa, cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Nhìn một cái đã thấy rợn người, đó chắc chắn không phải phàm vật, nhất định là một trọng bảo.

Vọng Thư nhị hào thấy vậy thì cười xấu xa.

"Chạy sao?" "Không dễ thế đâu." "Định!" Một giọng nói thanh lãnh vang lên trên đảo phù không.

Đây không phải uy năng của pháp bảo.

Mà là thần thông Không gian pháp tắc: Định thân, một loại cấm cố không gian.

Bóng dáng đang tháo chạy của Khâm Nguyên, Cửu Anh trực tiếp bị định lại giữa không trung.

Đầu, cổ, tứ chi, thân thể, trong sát na đều bị đóng băng.

Các yêu quân yêu tướng xung quanh đảo phù không cũng đều bị định lại.

Biểu cảm kinh hoàng vẫn còn lưu lại trên mặt, nhãn cầu tuy không thể cử động nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi việc.

"Mưu!" Tiếng rồng ngâm lại vang lên lần nữa.

Hai con rồng vàng vạn trượng hung tàn dưới sự điều khiển tâm thần của Vọng Thư nhị hào, thong dong bơi đến trước mặt Khâm Nguyên, Cửu Anh.

Sau đó... há to cái miệng đỏ ngòm, nuốt chửng một hơi.

Rắc rắc...

Không có bất kỳ âm thanh nào, cũng không có bất kỳ tiếng thảm thiết nào, hai vị Yêu Thánh trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, lại chết thêm hai người nữa.

Vọng Thư nhị hào tay áo tung bay, trực tiếp thu hai đạo chân linh cùng pháp bảo của Yêu Thánh rơi lại vào trong tay áo.

Tiếp theo, nàng hạ xuống đất, gọi ra Nguyệt Tinh Luân sau lưng, trực tiếp chém nát lồng giam.

Chỉ thấy một đạo tử quang vạch qua bầu trời, tất cả lồng giam trực tiếp bị phá vỡ.

Mười người Linh tộc lấy lại được tự do.

"Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ." "Đa tạ Nguyệt Hoàng." "Tham kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ." Mười người Linh tộc cúi người hành lễ, trên mặt hoặc là cảm kích, hoặc là sùng bái, hoặc là cuồng nhiệt, hoặc là cuồng hỉ.

Tự do rồi.

Cuối cùng cũng tự do rồi.

Họ đã được Nguyệt Hoàng bệ hạ giải cứu.

Vọng Thư nhị hào gật đầu.

Làm xong mọi việc chỉ mất có một hơi thở.

Ra tay nhanh, kết thúc cũng nhanh...

Đương nhiên việc đưa người đi còn phải nhanh hơn.

"Hiện tại không phải lúc nói chuyện, ta sẽ đưa các ngươi ra ngoài." Không có nhiều lời, thời gian khẩn cấp, lúc này chỉ là cao tầng Yêu tộc bị chủ thể cầm chân mà thôi.

Sau đó, Vọng Thư nhị hào cũng không đợi Vân Tiêu và những người khác trả lời, trực tiếp sử dụng thần thông: Tụ Lý Càn Khôn, thu mười người Linh tộc vào không gian trong ống tay áo.

Tiếp theo, nàng bước ra một bước, thân ảnh trực tiếp biến mất.

Trên thần đạo dẫn tới Linh Tiêu Bảo Điện từ Nam Thiên Môn.

Vọng Thư đang vác quan tài tiến về phía trước, khi cảm nhận được Vọng Thư nhị hào đã cứu người thành công, nàng thở phào một hơi.

Mười người Linh tộc đã được cứu, vậy thì tiếp theo, nàng có thể không còn gì cố kỵ nữa.

Trước đó, Vọng Thư đã lên kế hoạch giải cứu.

Mục tiêu của Yêu tộc luôn là nàng.

Vậy thì nàng có thể lợi dụng điều đó.

Bản thể nàng sẽ thu hút sự chú ý từ phía chính diện, còn Vọng Thư nhị hào sẽ lợi dụng ẩn thân thuật và không gian thuấn di để đến

cứu người.

Để đảm bảo kế hoạch thành công, Vọng Thư đã giao Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Kim Giao Tiễn - những đại sát khí đó cho phân thân Vọng Thư nhị hào.

Giờ nhìn lại, nhiệm vụ đã hoàn thành hoàn hảo.

"Tiếp theo, đến lúc rồi." Khóe miệng Vọng Thư khẽ nhếch, trong ánh mắt bình tĩnh, Đông Hoàng Thái Nhất đã xuất hiện phía sau lưng nàng, tay cầm Đông Hoàng Chung.

Đế Tuấn cầm Hà Đồ, mặt đầy uy nghiêm đứng trước Linh Tiêu Bảo Điện.

Mặt khác, trận chiến vừa xảy ra trên đảo phù không cũng đã thu hút sự chú ý của các đại năng trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Vừa rồi đó là phân thân của nàng sao?

Tê... phân thân mạnh thật.

"Không phải phân thân mạnh, mà là ba kiện pháp bảo đó mạnh." "Một lá cờ, một vòng nguyệt luân và một chiếc kéo." "Ghen tị quá... ta chỉ có một kiện linh bảo, còn nàng có cả phân thân ra tay với ba kiện linh bảo, đúng là người so với người chỉ có nước tức chết, cùng là khách trong Tử Tiêu Cung mà khoảng cách lại lớn như thế." "Đừng có chua chát, năm đó sau khi rời Tử Tiêu Cung, ta nghe Tam Thanh nói lại, trên Phân Bảo Nham của Tử Tiêu Cung, Nguyệt Chủ Vọng Thư mới là người lấy đi nhiều pháp bảo nhất." "Pháp bảo nhiều cũng là một loại thực lực." "Dù sao thì cũng hời cho Yêu tộc rồi, muốn trấn sát Vọng Thư, pháp bảo của nàng sẽ thuộc về Yêu tộc hết." "Đến lúc đó, thực lực Yêu tộc sẽ lại tăng thêm một bậc." Các đại năng bàn tán xôn xao, Minh Hà lão tổ đứng một bên nhìn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử với vẻ đăm chiêu.

Nam Thiên Môn.

Đông Hoàng Chung đón gió lớn dần, trong nháy mắt đã cao hàng vạn trượng, tỏa ra thần quang nhiếp người, mang lại cho người ta cảm giác áp bách vô cùng.

Đông Hoàng Thái Nhất nở nụ cười lạnh.

Khi xuất hiện phía sau Vọng Thư, y đã dùng uy năng của Đông Hoàng Chung để trấn áp không gian.

Lúc này, dù Vọng Thư có tạo nghệ Không gian pháp tắc cao đến đâu cũng khó lòng chạy thoát.

"Vọng Thư, hôm nay ngươi chạy không thoát đâu." "Đầu hàng đi, ta sẽ tha cho một mạng." Thái Nhất mỉm cười nói.

Lúc này, thực sự sắp giết được Vọng Thư, trong lòng y lại không còn sự cấp bách hay phẫn nộ nữa.

Ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Những mối thù hận, những cơn giận dữ ngày trước đều tan thành mây khói vào lúc này.

Hóa ra bắt nàng lại đơn giản như vậy.

Chỉ cần bắt lấy vài con tin, chỉ cần bày ra một cái bẫy nhỏ mà thôi.

Chim trong lồng, có mọc thêm cánh cũng khó thoát.

Vọng Thư không đáp, thần sắc bình tĩnh, tiếp tục tiến về phía trước.

Bộ hồng y nàng mặc lúc này trông đẹp một cách lạ kỳ, cũng thê lương một cách lạ kỳ.

Như một dũng sĩ thản nhiên bước về phía cái chết.

Thấy Vọng Thư vẫn ngoan cố, Đế Tuấn sầm mặt lại.

“Côn Bằng, bắt đầu đi.” Y uy nghiêm ra lệnh cho Yêu Sư Côn Bằng.

Côn Bằng gật đầu, bước lên một bước.

“Đế dụ: Tội nhân Vọng Thư, tàn hại sinh linh, không tuân vương đạo, tùy ý làm bậy, phạm hạ sát nghiệp ngất trời, vạn kiếp không đủ để đền tội.

Nay tước tiên cốt, diệt nguyên thần, trảm nhục thân, đày chân linh vào nơi vĩnh kiếp.” “Đế dụ: Tội tộc Linh tộc, không tôn Thiên Đế, làm trái Thiên Đạo, hướng Thiên tuyên chiến, đồ lục sinh linh...

Với bốn mươi tám đại tội, phạm hạ sát nghiệp vô biên, giáng thành tội tộc, phàm là chúng sinh trong thiên địa, thấy là phải giết.” Giọng của Côn Bằng vang khắp Thiên giới, vang thấu chín tầng mây, vang khắp trời đất Hồng Hoang.

Y biết Đế Tuấn muốn sát kê cảnh hầu.

Chương 102

Giết Vọng Thư để uy hiếp thiên hạ.

Ngồi vững trên vị trí Thiên Đế.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tại Bàn Cổ Điện của Vu tộc.

Các Tổ Vu đột ngột đứng dậy, sắc mặt đại biến.

"Giọng của Côn Bằng!" Cộng Công trầm giọng nói.

"Vọng Thư!" Hậu Thổ đôi mắt đẹp trợn tròn.

"Đã xảy ra chuyện lớn rồi!" "Vọng Thư là tội nhân, Linh tộc là tội tộc!" "Hừ, Yêu tộc thật là lớn lối." Cộng Công mỉa mai một tiếng.

"Chúc Cửu Âm huynh đệ, mau tính toán đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trước có Linh tộc tuyên chiến với Yêu tộc, giờ lại thấy Yêu tộc thông cáo thiên địa, tuyên phán Linh tộc và Vọng Thư có tội." Huyền Minh ngữ khí nôn nóng.

"Chắc chắn đã xảy ra chuyện động trời." Đế Giang trầm ngâm.

"Vu tộc chúng ta bị bịt mắt bắt chim rồi." Cú Mang đấm mạnh một phát xuống bàn đá.

"Đúng rồi, Chúc Dung đâu?

Nghị sự đại hội ngàn năm một lần của Bàn Cổ Điện mà đệ ấy không đến?" Cộng Công hỏi.

"Ồ... quên mất, đệ ấy có nói với ta một câu, là đi đến phía Nam Hồng Hoang giúp Linh tộc đánh nhau, lần nghị sự này không tới được." Cường Lương trả lời.

“Đợi đã...

Thiên cơ tuy hỗn độn, nhưng ta đã suy diễn ra được một chút.” Chúc Cửu Âm trong mắt lóe lên tia mừng rỡ.

“Gì vậy?

Mau nói xem.” “Đại sự đã tới, đại họa không còn xa.

Đế Tuấn của Yêu tộc muốn xưng đế, trở thành chủ tể thiên địa.” Chúc Cửu Âm kinh hô.

“Cái gì?!

Lại có chuyện như vậy sao!” Sắc mặt các Tổ Vu xám xịt.

“Yêu tộc, khá khen cho Yêu tộc!” Cường Lương hận giọng nói.

Các Tổ Vu phẫn nộ không thôi, mắt ai nấy đều bốc hỏa.

“Hèn chi mười ngàn năm qua Yêu tộc vô cùng ngoan ngoãn, hóa ra là chờ chúng ta ở chỗ này.” “Gần thật!” “Tập kết đại quân, ta phải đi nói đạo lý với Yêu tộc một chút.

Hừ, Thiên địa chi chủ?

Đế Tuấn cũng xứng sao?

Thái Nhất cũng xứng sao?” Đế Giang đưa ra quyết định.

Núi Côn Luân.

Tam Thanh xuất hiện trên đỉnh núi Côn Luân.

Họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhưng trong mắt lại hiển hiện những sự kiện đang diễn ra trên Thiên giới.

“Nguyệt Chủ Vọng Thư, quả thực là bậc kinh tài tuyệt diễm, thiên tư cực cao, đáng tiếc, tình thâm bất thọ, tuệ cực tất thương, nàng sắp sửa vẫn lạc rồi.

Quá tự tin, quá kiêu ngạo, nên mới có kiếp nạn này.” Nguyên

Thủy nhận xét.

Theo y thấy, nếu Vọng Thư vô tình, không đi cứu người, nàng sẽ không rơi vào bẫy của Yêu tộc.

Mọi nguyên nhân đều quy về việc nàng quá kiêu ngạo, quá tự tin, không coi các đại năng đỉnh tiêm của Yêu tộc ra gì.

"Ta thấy chưa chắc đâu, thực lực cảnh giới của nàng thăng tiến cực nhanh, từ sau lần biệt ly ở Tử Tiêu Cung, không ai biết thực lực chân thực của nàng ra sao, dám khước từ Hồng Mông Tử Khí để đi con đường dĩ lực chứng đạo, chắc chắn nàng có mưu tính, tĩnh thủy lưu thâm, chưa chắc đã chết trong tay Yêu tộc, hoặc nàng có thủ đoạn để vượt qua kiếp này." Thông Thiên mỉm cười phản bác.

Trong lòng y thiên về việc Vọng Thư có thể toàn thân trở về.

Lão Tử thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn, thong thả nói một câu.

"Không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi." Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng loạt im lặng, thần sắc hơi lạnh.

Đúng vậy, chỉ có thành thánh mới có được đại tiêu dao.

Những mưu kế này của Yêu tộc, những nỗ lực này của Vọng Thư, trong mắt thánh nhân chẳng khác nào trò chơi của lũ kiến hôi.

Thiên giới.

Vọng Thư vẫn cứ bước đi, thần sắc ngày càng băng lạnh.

Tội nhân?

Tội tộc?

Nực cười.

Thật sự coi mình là Thiên Đế rồi sao.

Khóe miệng nàng lộ vẻ mỉa mai, như đang xem một màn kịch của đứa trẻ lên ba.

Cho dù vị trí Thiên Đế là do Hồng Quân phong thì đã sao.

Ta không công nhận.

Cuối cùng, nàng đã đi tới trước Linh Tiêu Bảo Điện.

Nàng ngẩng mắt lạnh lùng nhìn Đế Tuấn, nhìn Hi Hòa, rồi nhìn Yêu Sư Côn Bằng.

"Oành!" Một tiếng động nặng nề vang lên.

Vọng Thư tùy tay ném cỗ quan tài trắng xuống chân Đế Tuấn.

"Hôm nay là ngày đại hỉ." "Tặng ngươi đấy, đừng khách sáo." Vọng Thư lạnh lùng nói.

Tâm niệm nàng khẽ động, Khôn Hoa Thần Kiếm đã rơi vào tay.

Đế Tuấn sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Con tiện nhân này.

Trong cảnh tuyệt vọng như thế này mà vẫn còn muốn làm nhục y.

Nàng nghĩ nàng là ai?

Chỉ là một Đại La Kim Tiên đại viên mãn mà thôi.

Có tư cách gì để nói chuyện với trẫm.

Có tư cách gì để làm nhục trẫm.

Tặng quan tài sao!

Tốt lắm.

Đế Tuấn đột nhiên cười.

"Hảo, một món quà tốt." "Phía Tây Bắc Thiên giới có một hòn đảo phù không, trên đảo quanh năm băng giá, có hàn băng vạn cổ không

tan.” “Sau khi ngươi chết, cỗ quan tài này sẽ đựng thi thể của ngươi, chôn cất ở đó.” “Trẫm muốn ngươi phải tận mắt nhìn thấy Yêu tộc của trẫm huy hoàng nhường nào, xưng bá thiên địa, vạn tiên triều bái.” “Xưng bá thiên địa?

Vạn tiên triều bái sao?” “Ha ha ha, lượng thứ cho ta cười một cái, ta chưa bao giờ nghe thấy chuyện nào nực cười hơn thế.” Vọng Thư cười lớn, cười đến mức gập người, không còn chút hình tượng tiên tử nào.

Đế Tuấn phẫn nộ, Hà Đồ trong tay tỏa ra tiên quang.

Thái Nhất sầm mặt, tay cầm Hỗn Độn Chung, từ phía sau tiếp cận Vọng Thư.

Yêu Sư Côn Bằng nhe răng cười lạnh, áp sát Vọng Thư.

Lúc này, ba vị đại năng đỉnh tiêm đang hành động.

“Biết không?

Trong mắt một số người, các ngươi chỉ là một trò cười.” “Ha ha ha ha...” Vọng Thư lại một lần nữa trào phúng.

Đế Tuấn sắc mặt xám xịt.

“Đồ điên!” “Bắt lấy nàng!” “Nếu có phản kháng, giết không tha!” Y phất tay áo bào, uy nghiêm hạ lệnh.

“Chém!” Vọng Thư quát lớn một tiếng.

Không đợi ba người ra tay, nàng đã tiên phát chế nhân.

Chương 103

Nàng trực tiếp sử dụng không gian thuấn di tới phía sau Đế Tuấn, thúc động Khôn Hoa Thần Kiếm, chém ra một kiếm, kiếm mang màu xanh lập tức tỏa hào quang rực rỡ.

Cùng lúc đó, một vị tiên tử mặc hồng y, trên đỉnh đầu trôi nổi một lá cờ huyền hoàng xuất hiện, tế ra Kim Giao Tiễn, lao về phía Yêu Sư Côn Bằng.

Oành!

Cỗ quan tài gỗ trắng vốn đang đặt trên mặt đất cũng nổ tung, một nữ tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng, tỏa ra thần quang bước ra từ bên trong.

Nàng ném ra một vật, đón gió lớn dần, cao hàng tỷ dặm, ép xuống phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Sự biến hóa trong sát na này đã khiến vô số đại năng trong trời đất phải kinh ngạc.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nheo đôi mắt.

Núi Côn Luân, Tam Thanh thần sắc ngưng trọng.

Núi Chiêu Dao, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân đột ngột đứng dậy.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, vô số đại năng trực tiếp ngẩn người, sững sờ, hóa đá.

Ba Vọng Thư!

Chỉ thấy giữa trường xuất hiện ba Nguyệt Chủ Vọng Thư, hai người mặc hồng y, một người mặc áo trắng.

Vọng Thư vì muốn kéo dài thời gian nên mới chờ Vọng Thư nhị hào đưa người đi, sau đó quay lại giúp đỡ.

"Không thể nào, Đông Hoàng Chung đã trấn áp không gian, không thể cử động không gian pháp tắc!" Đông Hoàng Thái Nhất trợn tròn mắt, khuôn mặt đầy vẻ chấn kinh.

Núi Chiêu Dao.

Phục Hy đứng trong cung Hy Hoàng, Nữ Oa đứng trong cung Oa Hoàng.

Cả hai đều cảm ứng được đại chiến trên Thiên giới đã bắt đầu.

"Nguyện nàng bình an trở về." Phục Hy khẽ thầm thì, thiên cơ hỗn độn, dù trình độ Thái Dịch chi đạo của y cũng không tính ra được kết cục.

Chỉ có thể cầu nguyện trong lòng.

"Yêu tộc, ta ghi nhớ rồi." Nữ Oa ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng nói.

Lúc này, nàng cảm thấy vô cùng uất ức.

Ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Cùng là hoàng giả của Linh tộc, đối diện với nguy cơ của tộc, nàng lại bị kẻ khác chặn cửa cung, không thể làm gì được.

Không thể đưa ra bất kỳ sự viện trợ nào.

Điều này khiến một người kiêu ngạo như Nữ Oa khó lòng chấp nhận.

"Còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề." "Ta cũng ghi nhớ rồi." Một loại cảm xúc mang tên thù hận đã bị Nữ Oa chôn sâu tận đáy lòng.

Sẽ có một ngày, nợ máu phải trả bằng máu.

“Ta muốn thành thánh.” “Không thành thánh, rốt cuộc cũng chỉ là kiến hôi.” Nữ Oa cuối cùng cũng hiểu câu nói mà Tam Thanh thường treo đầu môi có ý nghĩa gì.

Thành thánh, đại diện cho đại tiêu dao.

Đại diện cho việc không ai dám bắt nạt.

Nàng trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, bắt đầu luyện hóa Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể.

“Giết!” “Giết!” “Giết!” Trên bình nguyên phía Nam Hồng Hoang, tám mươi triệu chiến quân Linh tộc đều phẫn nộ.

“Chiến!” “Chiến!” “Chiến!” Tiếng hô xung trận ngút trời, tiếng giết chóc vang vọng cả một vùng trời đất.

Ý chí chiến đấu của Linh tộc.

Sự bất khuất của Linh tộc.

Với Yêu tộc... không chết không thôi!

Trên tầng mây, Vọng Thư nhất hào nhìn về phía núi Bất Chu một cái, nơi đó, bản thể và hai đạo phân thân đang chiến đấu.

“Đến lượt ta rồi.” Vọng Thư nhất hào lầm bầm.

Lúc này nàng đang tọa trấn trong quân đội, mười vạn linh tướng đứng hầu một bên, phía sau là hàng chục triệu linh quân.

Dưới tầng mây, cách hàng tỷ dặm, là vùng bình nguyên bao la rộng lớn của phía Nam Hồng Hoang.

Từng con đại yêu dự cảm thấy hạo kiếp sắp tới, dẫn theo vô số tiểu yêu xuất hiện trên các đỉnh núi, ngửa mặt lên trời gầm thét, yêu khí ngất trời.

“Linh tướng Kim Binh Ất, Thiên Báo, Xương Việt đâu?” Vọng

Thư nhất hào trong tay cầm một khối ngọc giản màu vàng.

Bên trong đó là tư liệu về các linh tướng Thái Ất Kim Tiên mà Linh tộc đã tích lũy qua hàng chục vạn năm.

Nàng uy nghiêm ra lệnh.

"Mạt tướng có mặt." Một vị xà tộc, một vị báo tộc, một vị thụ tinh bước ra khỏi đám đông, chắp tay hành lễ.

"Lệnh cho các ngươi dẫn theo bộ hạ cùng một triệu linh quân, tiêu diệt lũ gấu yêu ở Hắc Tâm Sơn phía dưới." Vọng Thư nhất hào thần sắc lạnh lẽo.

"Tuân lệnh!" Ba vị linh tướng nhận mệnh, cưỡi mây bay đi.

Trong phút chốc, một cánh quân Linh tộc khổng lồ lao thẳng xuống Hắc Tâm Sơn phía dưới.

Ba vị linh tướng đáp xuống đất, không nói lời nào, trực tiếp đại chiến với con gấu yêu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, lao vào cấu xé nhau.

Các chiến quân Linh tộc khác cũng kết trận, giao chiến với đám tiểu yêu.

"Linh tướng Đồ Sơn Ly, Liễu Mộc đâu?" "Mạt tướng có mặt." "Lệnh cho các ngươi dẫn theo bộ hạ tiêu diệt hổ yêu ở núi Bạch Hổ." "Tuân lệnh!" "Linh tướng Chúc Diên, Ma Yết đâu?" Vọng Thư nhất hào giữ vẻ mặt lạnh lùng, từng mệnh lệnh trừ yêu được ban ra.

Các linh tướng lập tức nhận mệnh, dẫn theo bộ hạ và chiến quân Linh tộc tới địa điểm chỉ định.

Đối với trận chiến này, Vọng Thư nhất hào không chọn cách đánh trực diện sòng phẳng.

Nàng chọn cách nghiền ép, ví dụ như núi Hắc Hổ có mười vạn

tiểu yêu và một con đại yêu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nàng trực tiếp phái đi ba vị linh tướng và hơn một triệu chiến quân.

Trực tiếp là một trận nghiền ép, lấy đông hiếp ít.

Trực tiếp đánh, không nói nhiều.

Tốc chiến tốc thắng.

Trong phút chớp, thiên binh Linh tộc rợp trời dưới sự dẫn dắt của các linh tướng đã từ trên trời giáng xuống.

Họ giao chiến kịch liệt với đại yêu, tiểu yêu trên các đỉnh núi.

Nháy mắt đã hỗn chiến thành một đoàn, không còn phân rõ được ai với ai, thật sự là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Pháp bảo, chiến kỹ, thần thông, pháp thuật bay loạn xạ trên chiến trường.

Đánh cho trời đất mù mịt, nhìn qua chỉ thấy máu thịt be bét, tiếng ai oán khắp nơi.

"Giết, vì Yêu tộc!" Một con hổ yêu hung hãn trực tiếp tát chết một vị linh tướng, tát chết rồi vẫn chưa hả giận, nó há to miệng nuốt chửng linh tướng vào bụng.

"Ta liều mạng với ngươi." Một vị linh tướng thấy cảnh đó, trong lòng hận đến cực điểm, trực tiếp tự bạo, cơ thể phình to ra.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang dội trên đỉnh núi, máu thịt tung tóe, vị linh tướng đó dùng cách tự bạo để kéo theo con hổ yêu chết cùng.

Cảnh tượng này diễn ra khắp nơi trên chiến trường rộng lớn.

"Vì Linh tộc!" "Giết!" "Vì Yêu tộc!

Giết!" Trong khoảnh khắc, cả hai bên đều đã giết đến đỏ mắt.

Tiên huyết nhuộm đỏ cả mặt đất.

Có điều, rốt cuộc số lượng Linh tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, quân số Yêu tộc phía dưới đang giảm đi nhanh chóng.

Đột nhiên, từ hướng núi Bất Chu, một đám mây đen khổng lồ bay tới.

Trên tầng mây, Vọng Thư nhất hào ánh mắt bình tĩnh, thần sắc hơi lạnh.

Đó không phải mây đen... mà là đại quân Yêu tộc.

Được tạo thành từ hàng triệu chiến thuyền, bên trên là hàng tỷ Yêu tộc.

"Quả nhiên đã tới." "Đến thật đúng lúc, đã tặng quan tài đi rồi, sao có thể không thấy máu cho được." Nàng khẽ cười một tiếng.

Chương 104

Chỉ thấy ở chân trời xa xôi phía Đông của chiến trường, có ba triệu tu sĩ mặc hắc y thêu hình trăng sáng, đeo mặt nạ quỷ dị đang mai phục trong tầng mây.

Ở phía Bắc, hàng ngàn chiến vu của Vu tộc đang vượt núi băng rừng kéo đến.

"Tuân lệnh Thiên Đế, bình định Linh tộc!" "Giết!" Yêu thánh Thử Thiết và Phi Đản vận dụng đại pháp lực, cổ vũ sĩ khí.

Ức vạn yêu quân từ trên chiến thuyền bay xuống, cưỡi yêu phong lao về phía đại quân Linh tộc.

"Cáp cáp cáp, Vọng Thư muội tử, đừng sợ, có ta trợ giúp!" Chúc Dung Vu bộ với thiên vạn chiến Vu đã đến, dẫn đầu chính là Tổ Vu Chúc Dung.

Một mái tóc đỏ rực, sải bước lưu tinh đi ở hàng tiền đạo, chính là kẻ nổi bật nhất trên chiến trường.

"Vu tộc, Tổ Vu!" Thử Thiết trên chiến thuyền kinh hô một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: Hỏng bét.

Nhưng tên đã trên dây, không thể không bắn.

Hai tộc Vu - Yêu đối thị, mối huyết cừu ức vạn năm bùng nổ, gặp mặt là đỏ mắt.

Trong chốc lát, toàn bộ phát động xung kích.

Vu tộc chạy băng băng trên đại địa, vô số Yêu tộc từ trên trời giáng xuống.

"Vu tộc đã đến, viện quân của ta đã đến." "Dũng sĩ Linh tộc, theo

ta...

Giết!" Vọng Thư số 1 cưỡi mây đáp xuống mặt đất, đầu đội Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hai tay cầm đôi tử sắc song chùy, bay ở phía trước Linh tộc chiến quân, dẫn đầu đại quân xông lên.

Tử Điện Chùy: Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là một cặp, có thể cận chiến, kiên cố không thể phá hủy, cũng có thể vận pháp phát ra Tử Sắc Thần Lôi.

"Xông lên!" "Đi theo Nguyệt Hoàng!" "Giết sạch Yêu tộc!" "Vì Nguyệt Hoàng, vì Oa Hoàng, vì Hy Hoàng!" Nhìn thấy Nguyệt Hoàng thân hành vào trận, viện binh Vu tộc đã đến, sĩ khí Linh tộc chiến quân đại tăng, hưng phấn hô vang danh hiệu Nguyệt Hoàng.

Yêu tộc thế đại thì đã sao, số lượng nhiều thì đã sao, Linh tộc có Nguyệt Hoàng, lại có một thiên địa bá chủ khác là Vu tộc tương trợ, thắng lợi đã trong tầm mắt.

Ở một phía khác, một đóa bạch vân khổng lồ nhân lúc mọi người không chú ý, lặng lẽ không một tiếng động bay đến đỉnh đầu chiến thuyền Yêu tộc.

"Giết!

Chủ nhân có lệnh!" "Phàm là thuộc hạ Yêu tộc, một kẻ cũng không để lại!" Một giọng nói khiến Yêu thánh Phi Đản cảm thấy vô cùng quen thuộc vang lên.

Dứt lời, chỉ thấy vô số hắc y nhân mặc y phục thêu minh nguyệt, mặt đeo mặt nạ quỷ dị, lãnh mạc từ trong tầng mây xông ra.

Toàn thân bọn chúng bốc ra hắc khí, chẳng phải hạng lương thiện gì.

Trong chớp mắt đã lao lên chiến thuyền, giao chiến cùng đại quân Yêu tộc.

Dẫn đầu là một hắc y nhân cầm kiếm.

Thanh kiếm đó, Phi Đản vô cùng quen thuộc.

Đó chính là Quỷ Xa Kiếm.

Chiêu thức, kiếm đạo cũng là Quỷ Xa kiếm đạo.

Quỷ Xa vốn đã chết nay lại tái hiện!

Phi Đản kinh khủng vô cùng, trong mắt tràn ngập vẻ hãi hùng.

Hắc y nhân kia lao tới, y chỉ đành tiến lên đấu pháp.

"Quỷ Xa đại ca sao?

Không nhớ ta sao?

Ta là Phi Đản đây." Hắc y nhân không đáp, chỉ lo chiến đấu.

Lúc bấy giờ, tại phía nam Hồng Hoang.

Trên không trung, ba triệu tu sĩ Minh Nguyệt La Sinh Môn cùng vô số yêu quân trên chiến thuyền kích chiến.

Dưới mặt đất, tám mươi triệu Linh tộc chiến quân hội hợp cùng mười triệu chiến Vu bộ lạc Chúc Dung, tiến hành lưỡng diện giáp kích quân Yêu tộc.

Nhất thời, toàn bộ chiến trường hỗn chiến kịch liệt.

Thây chất thành núi, máu chảy thành sông thành hình trong chốc lát, tay đứt chân lìa khắp nơi.

Bầu trời nhuộm màu máu, đại địa hóa thành biển huyết.

Tiếng chém giết, tiếng gầm thét, tiếng nổ tự bạo hòa lẫn vào nhau.

Đây là trận chiến lập tộc của Linh tộc, trận chiến phục thù của Vu tộc, trận chiến xưng bá của Yêu tộc, và cũng là trận chiến dương danh của Minh Nguyệt La Sinh Môn.

Không ai nhường nhịn, tử chiến không nghỉ.

Tại Thiên Giới, Yêu Đình.

Đại chiến kinh thiên vẫn tiếp tục.

Sự xuất hiện của ba Vọng Thư khiến Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Côn Bằng đều sững sờ.

Nhưng điều đáng sợ hơn là Vọng Thư vẫn có thể sử dụng Không Gian Pháp Tắc dưới sự trấn áp của Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung.

Điều này có nghĩa là, mọi bố cục nhắm vào Vọng Thư đều hoàn toàn thất bại.

Trong chớp mắt, tâm tư ba vị đỉnh tiêm đại năng Yêu tộc đều dậy sóng dữ dội.

Nhưng lúc này không phải lúc để suy nghĩ xem phe nào đông hơn, việc ngăn chặn đòn tấn công của Vọng Thư mới là quan trọng nhất.

Phía Đế Tuấn, một đạo thanh sắc kiếm mang khuynh thiên đột ngột xuất hiện, cao tới ức vạn trượng, kiếm thế như núi, cực nhanh, cực độc, cực tuyệt, trực chỉ Đế Tuấn mà chém tới.

"Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" Vọng Thư dịch chuyển không gian, lại xuất hiện ngay trước mặt Đế Tuấn, trong nháy mắt chém ra thêm ba kiếm.

Kiếm đạo này được lĩnh ngộ từ Khai Thiên Cửu Thức.

Thuần túy, chỉ có sức mạnh thuần túy, dung hợp ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Chỉ có một thức: Nhất vãng vô tiền (Tiến về phía trước không lùi bước).

Mang theo ý chí khai thiên khổng lồ đầy khủng bố.

Nó nhắm thẳng vào Đế Tuấn, mà cũng có thể không nhắm vào y.

Nếu Đế Tuấn đón đỡ, Hà Đồ chắc chắn tổn hại, bản thân y cũng sẽ trọng thương.

Nếu y chọn chạy trốn, thì sau lưng y là Hi Hòa, các đại yêu tướng, thậm chí nửa phần trước của Lăng Tiêu Bảo Điện đều nằm trong phạm vi tấn công.

Trước kia Yêu tộc bắt người Linh tộc làm con tin, thủ đoạn hạ tác.

Giờ đây Vọng Thư cũng trả lại y hệt.

Lúc này, tổng cộng có bốn đạo thanh sắc kiếm mang khuynh thiên, một trước ba sau, mang theo kiếm ý vô thượng chém xuống đầu Đế Tuấn.

Nhanh, Chuẩn, Độc.

Sắc mặt Đế Tuấn biến hóa kịch liệt.

Trong sát na, y hiểu rõ dụng tâm hiểm độc của Vọng Thư.

Chọn chống đỡ, e là sẽ chết, không chết cũng trọng thương.

Đòn tấn công từ Tiên Thiên Chí Bảo Khôn Hoa Thần Kiếm, y nào dám ngạnh kháng?

Huống hồ kiếm đạo, kiếm thế, kiếm ý trên đó còn khủng bố hơn Quỷ Xa kiếm đạo năm xưa gấp vạn lần.

Bên trong ẩn chứa sát cơ to lớn.

Nếu Hà Đồ Lạc Thư đều ở trong tay thì họa may còn được, nhưng giờ chỉ có một món, không thành bộ.

Nhưng nếu không tiếp...

Hi Hòa và yêu tướng phía sau chắc chắn chết, Lăng Tiêu Bảo Điện

cũng sẽ bị tổn hại.

Cái nào quan trọng hơn...

Đế Tuấn trong sát na đã đưa ra lựa chọn.

Ngay khi bốn đạo kiếm mang rơi xuống, y hóa thành một đạo hồng quang bay đi.

Trong nháy mắt, bốn đạo kiếm mang dài ức vạn trượng chéo nhau chém xuống, để lại bốn vệt sáng khổng lồ trên bầu trời.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Tựa như tận thế giáng lâm.

Đạo kiếm mang đầu tiên chém lên thần đạo bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả linh căn, kiến trúc, thần đạo dọc đường đều tan thành mây khói.

Một khe rãnh sâu không thấy đáy xuất hiện trên nền Thiên Giới.

Ba đạo thanh sắc kiếm mang phía sau trực tiếp cắt thẳng vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 105

"Không, Thiên Đế bệ hạ, cứu ta!" "Ta không muốn chết!" "Mẹ ơi!" "Không!" Các yêu tướng chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi lập tức bị kiếm ý vô cùng tận nghiền nát thành tro bụi.

"Muội muội, ngươi nói đúng, ta đã nhìn lầm người." Hi Hòa khẽ thầm thì một câu, hai hàng lệ thanh lãnh rơi xuống, rồi cũng biến mất trong thanh sắc kiếm mang.

Kiếm mang chưa chạm vào người đã trực tiếp nghiền nát thân thể, nguyên thần, chân linh và cả Thái Âm bản nguyên, cả người trực tiếp tan tành.

Yêu hậu Hi Hòa, vẫn lạc!

Cùng lúc đó, bên phía Yêu sư Côn Bằng, nguy cơ cũng giáng xuống.

Vọng Thư số 2 đầu đội Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, tay cầm Kim Giao Tiễn tấn công.

Côn Bằng sắc mặt đại biến, chỉ đành tế ra một món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là một tòa bảo tháp bạch ngọc để gian nan chống đỡ Kim Giao Tiễn.

Hai con kim giao dài vạn trượng hóa thành vạn đạo kim quang không ngừng oanh kích lên tháp.

Tiếng va chạm "đinh đinh đang đang" vang lên không dứt.

Ở cảnh giới Trảm Nhất Thi Chuẩn Thánh, pháp lực của Vọng Thư số 2 lúc này cũng tương đương với đối thủ.

Chỉ là nhờ đẳng cấp pháp bảo nhỉnh hơn một chút nên đôi bên vẫn đang thế cân bằng.

Tại chỗ Thái Nhất lại là một tình cảnh khác.

Một tòa thần sơn cao ức vạn trượng ầm ầm đè xuống.

Mọi người đều nhận ra vật đó là gì.

Phân Bảo Nham!

Năm đó sau khi giảng bài lần thứ ba tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đã dùng nó để chứa pháp bảo.

Thực chất đây là một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mang uy năng vô thượng.

Thái Nhất thần sắc ngưng trọng đấu pháp cùng Vọng Thư số 3.

Tiếng chuông "đương đương" vang dội, y không ngừng vỗ vào Đông Hoàng Chung, từng đợt sóng âm oanh kích lên Phân Bảo Nham khiến nó rung chuyển dữ dội, chao đảo muốn rơi.

Vọng Thư số 3 cắn môi, đứng lặng trên đỉnh Phân Bảo Nham, bắt pháp quyết thúc động thần sơn tiếp tục ép xuống Thái Nhất.

Lúc này, một mình Vọng Thư độc chiến ba vị đỉnh tiêm đại năng Yêu tộc.

Vô số đại năng giữa thiên địa đều ngây dại, trợn tròn mắt không dám chớp, tâm thần chấn động kinh hãi.

Phía trên Lăng Tiêu Cung, những đại năng vốn đang ở bên trong, khi thấy Vọng Thư chém kiếm về phía Đế Tuấn cảm thấy không ổn đã vội bay ra ngoài không trung.

Lúc này ai nấy đều bàn tán xôn xao, ánh mắt lóe sáng tinh mang.

"Dưới sự áp bách cực hạn, Nguyệt Chủ đã triệt để bùng nổ." "Quá mạnh!

Thực sự quá mạnh!" "Đây là thực lực thực sự của Nguyệt Chủ

Vọng Thư sao?" "Không hổ là sinh linh hóa hình từ Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp, không hổ là tu hành giả có đại phách lực muốn đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo." "Một mình độc chiến ba vị đỉnh tiêm Trảm Nhất Thi đại năng, thật là tiền sở vị kiến (chưa từng thấy trước đây)." "Mở mang tầm mắt, trận chiến này thật xuất sắc tuyệt luân!" "Yêu tộc lần này thực sự đụng phải tấm sắt cứng rồi." "Hai đạo phân thân kia thật lợi hại...

Không, không thể gọi là phân thân được nữa, nhất định là một loại đại thần thông vô cùng huyền ảo." "Hi Hòa chết rồi!" "Đáng đời, Yêu tộc tính kế Vọng Thư thì phải biết sớm muộn gì cũng có ngày thân vong.

Lẽ ra nên như vậy từ lâu rồi, ta thấy lần này không chỉ có một người vẫn lạc đâu." "Ngầu quá, ta quyết định rồi, sau này đạo lữ của ta phải là người như vậy, ta nguyện ý 'ăn cơm mềm' (được phụ nữ nuôi)." "Rút đao đi, đừng nằm mơ nữa." "Có ai chú ý không, lúc nãy nàng ấy dùng Không Gian Thuấn Di sao?

Đó là thực hiện dưới uy năng trấn áp không gian của chí bảo Hỗn Độn Chung đấy, làm thế nào vậy?" "Hóa ra không phải Nguyệt Chủ dễ bắt nạt hay thích nhẫn nhịn, mà là Yêu tộc được đằng chân lân đằng đầu, giờ Nguyệt Chủ rốt cuộc nhịn hết nổi rồi." "Ta đột nhiên có dự cảm, với thiên tư đáng sợ như Nguyệt Chủ, có lẽ con đường Dĩ Lực Chứng Đạo thực sự có thể thành công." "Hùng tráng thay Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Vạn cổ đến nay, tài tình đệ nhất." Các đại năng bàn luận xôn xao.

Cao tầng Yêu tộc lúc này tự thân còn lo chưa xong nên cũng chẳng màng giữ kẽ, cứ thế công khai bàn tán, âm thanh càng lúc càng lớn, quần tình phấn khởi.

Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử thấy cảnh này thì sắc mặt

quái dị, khóe miệng giật giật, trong lòng có chút đắng cay, khó tả.

Năm đó Nguyệt Chủ đích thân đến Ngũ Trang Quan mời hai người gia nhập Linh tộc, nhưng họ vì e ngại Yêu tộc mà từ chối.

Còn giờ thì sao?

Chỉ riêng Nguyệt Chủ đã có thể một mình ép ba đầu sỏ Yêu tộc: Đế Tuấn, Côn Bằng và Đông Hoàng Thái Nhất mà đánh.

Khoảng cách này thực sự quá lớn.

"Có lẽ ngay cả Tam Thanh lúc này cũng chưa chắc làm được đến mức này." "Thiên tư thật khủng khiếp." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau, lắc đầu cười khổ.

Ở một phía khác, Minh Hà lão tổ mặt xanh mét.

Y đang do dự, đang xoay xở.

Y chưa quên mình và Vọng Thư từng có hiềm khích.

Nếu ba đầu sỏ Yêu tộc thực sự bị Vọng Thư đánh chết, y liệu có thoát được không?

Một mình y có địch nổi không?

Thực sự là mạnh đến mức quá đáng rồi.

"Ra tay, hay không ra tay?" "Cứ xem tiếp đã, Thái Nhất nhất thời chưa bại được đâu." "Có lẽ Nguyệt Chủ vẫn còn bài tẩy." Minh Hà lão tổ mắt lóe tinh quang, trầm ngâm.

Y chắc chắn Vọng Thư vẫn còn bài tẩy.

Đặt mình vào vị trí đó, y cũng sẽ không tung hết bài ngay trong trận chiến.

Thuật thuấn di kia đã giúp nàng lập vào thế bất bại rồi, dù có kiệt sức cũng không ai giết nổi.

Lúc này mạo muội ra tay e là chỉ làm thâm thù thêm sâu nặng.

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên chắp tay đứng nhìn chiến huống.

Gió thanh thổi qua khiến bóng dáng họ trông thật phiêu miểu nhược tiên.

"Hay, Vọng Thư rất khá.

Bốn kiếm kia...

đã đạt đến cực hạn của kiếm đạo, thật là một kiếm đạo rực rỡ, ta dường như thấy được khí thế khai thiên của Phụ Thần trong đó." Thông Thiên vỗ tay cười, nội tâm tràn đầy kích động.

Nếu không vì khoảng cách quá xa, y hận không thể đến Thiên Giới thảo luận kiếm đạo cùng Vọng Thư.

Kiếm đạo không cô độc!

Bên cạnh Thông Thiên, Lão Tử nhíu mày, thần sắc ngưng trọng.

Vẻ mặt vân đạm phong khinh vạn năm không đổi rốt cuộc đã biến hóa.

Nhãn giới của y cực cao, nhưng lúc này cũng không hiểu vì sao Vọng Thư có thể thuấn di dưới uy năng vô thượng của Hỗn Độn Chung.

Điều này có nghĩa là, dù là Thái Cực Đồ của y, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy hay Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên cũng đều không giữ chân được nàng.

Lập tức ở thế bất bại.

Còn cả cái phân thân pháp kia nữa... nó hoàn toàn không bình thường.

Loại phân thân nào mà lại có chiến lực tương đương bản thể, có trí tuệ và linh trí cao đến vậy?

"Kỳ quái thật!" Lão Tử suy tư.

"Trên người nàng chắc chắn có trọng bảo, không phải Thái Âm Thần Kiếm, mà là một loại pháp bảo không gian pháp tắc khác, phẩm cấp không dưới Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có khả năng trên cả Tiên Thiên Chí Bảo...

Lẽ nào là Hỗn Độn Linh Bảo?" "Cái phân thân pháp đó lại có chút giống với môn vô thượng đại thần thông mà ta đang cấu tứ: Nhất Khí Hóa Tam Thanh." "Ngay cả ta còn chưa ngộ ra được mấu chốt, nàng làm thế nào mà thực hiện được?" Lão Tử trầm tư.

Tầm quan trọng của Nguyệt Chủ Vọng Thư trong lòng y tăng vọt.

Y biết, với thiên tư như vậy, con đường Dĩ Lực Chứng Đạo đối với nàng có lẽ không phải là lời nói suông, thực sự có một phần ức vạn khả năng thành công.

Nguyên Thủy cũng có suy nghĩ riêng: "Nguyệt Chủ Vọng Thư...

Quả là một đối thủ mạnh mẽ.

Cứ ngỡ nàng từ chối Hồng Mông Tử Khí sẽ trở nên tầm thường như đám khách trong Tử Tiêu Cung, không ngờ nàng lại tự đi con đường riêng.

Nhất định không phải là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nàng đang đi con đường Toái Đạo, Chưởng Đạo, Thôn Đạo sao?

Xuất sắc!

Thật là đại khí phách, đại nghị lực... khiến người ta không phục không được.

Nhưng cứ yên tâm, ta sẽ không để nàng độc chiếm hào quang

đâu.” Trên núi Chiêu Dao.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn chiến huống, tảng đá trong lòng rơi xuống, nụ cười nở trên môi.

Vọng Thư có thể dùng Không Gian Pháp Tắc thì tính mạng không lo.

Chương 106

Giờ đây người nên lo lắng phải là Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng mới đúng.

Vị Nguyệt Chủ đó không dễ trêu vào đâu.

Trận đại chiến này e là sẽ khiến Yêu tộc phải trả giá đắt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng một bên thì mặt khổ như mướp đắng.

Khổ thật rồi.

Không ngờ Vọng Thư lại mạnh đến mức này, có thể một mình độc chiến ba vị Trảm Nhất Thi Chuẩn Thánh đỉnh tiêm.

Hay là ba tên kia phế vật quá?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có đáp án, chỉ thấy đắng chát.

Lần này họ đã triệt để đắc tội Linh tộc, đắc tội Nữ Oa, Phục Hy và cả Nguyệt Chủ Vọng Thư.

"Thiện tai, thiện tai, những ngày tháng trước khi thành thánh sau này e là khó sống đây." Tiếp Dẫn thở dài trong lòng.

Những ý niệm đó chỉ thoáng qua trong đầu các đại năng.

Tại Thiên Giới, chiến trường thay đổi nhanh chóng.

Sau khi bản thể Vọng Thư ép lui Đế Tuấn, nàng lập tức dùng thuật thuấn di xuất hiện tại chiến trường của Vọng Thư số 2 và Yêu sư Côn Bằng.

Nàng làm được điều này là nhờ Hỗn Độn Châu, thứ có cấp độ ưu tiên về Không Gian Pháp Tắc cao hơn nhiều so với Đông Hoàng Chung.

Vì vậy, sự trấn áp của chuông đối với bản thể nàng là vô dụng, nhưng đối với hai phân thân thì vẫn có hiệu lực.

Lúc này, Vọng Thư không chút do dự, trực tiếp vung kiếm chém Côn Bằng.

"Trảm!" Giọng nói thanh lãnh vang vọng thiên địa.

Khác với đạo thanh sắc kiếm mang trước đó, đạo kiếm này là một loại kiếm đạo vô thượng khác.

Nếu kiếm đạo trước đó là thuần túy, tiến lên không lùi, thì kiếm đạo lúc này lại phồn phức, đa biến.

Một sát na phát ra ức vạn kiếm.

Vô số thanh quang bắn ra từ Khôn Hoa Thần Kiếm màu xanh lam, ngưng tụ trước mặt Vọng Thư.

Trong nháy mắt, mạn thiên thanh quang phủ kín một vùng không gian.

Kiếm Vũ, hay còn gọi là...

Thiên Sát.

Vọng Thư phát triển chiêu này từ Quỷ Xa kiếm đạo, có thể tụ có thể tán.

Tụ lại thì ức vạn kiếm ảnh hội tụ thành một thanh năng lượng thần kiếm khổng lồ tuyệt thế.

Tán ra thì kiếm quang đầy trời như vạn kiếm quy tông, thiên địa chỉ toàn là kiếm.

Như một đội quân kiếm gào thét chinh chiến sa trường.

Côn Bằng phải chết, đó là ý niệm duy nhất trong lòng Vọng Thư lúc này.

Đế Tuấn và Thái Nhất còn có Hồng Quân che chở, nhưng Côn Bằng... kẻ nào cho ngươi dũng khí ba lần bốn lượt hại ta?

Lương Tĩnh Như sao?

Vọng Thư chẳng thèm quan tâm chuyện của Hồng Vân lão tổ sau này sẽ ra sao.

Kẻ đáng chết thì lần này không chết lần sau cũng phải chết.

Cứ chém Yêu sư Côn Bằng trước đã.

"Đi!" Vọng Thư nâng ngang Khôn Hoa Thần Kiếm trước ngực, tất cả kiếm quang đều nghe lệnh, nhắm thẳng mục tiêu Côn Bằng mà bắn tới.

Tiếng kiếm minh dày đặc vang lên, một vùng trời xanh biếc nghiền ép về phía Côn Bằng.

Trong đó, tám mươi triệu đạo kiếm quang ngưng tụ thành một thanh cự kiếm năng lượng màu xanh dài ức vạn trượng.

Hai mươi triệu đạo kiếm quang còn lại thì bay vòng quanh cự kiếm, bao vây Côn Bằng từ mọi phía.

Thế tuyệt sát!

"!!!

Chẳng lẽ thực sự muốn giết ta!" Côn Bằng mặt biến sắc, cảm nhận được nguy hiểm khủng bố đang ập đến từ phía sau.

Cách tốt nhất lúc này là dùng Không Gian Pháp Tắc hoặc phi hành thuật để trốn.

Nhưng vùng không gian này đã bị Đông Hoàng Chung trấn áp, phi hành thuật cũng không dùng được, lại còn bị phân thân của Vọng Thư dùng Kim Giao Tiễn kìm chân, nếu di động sẽ lập tức lộ sơ hở.

Mà một sơ hở chính là sinh tử.

Còn nguy hiểm hơn hiện tại.

Cục diện đại nguy!

Bất đắc dĩ, Côn Bằng nghiến răng ra tay, một bàn tay khổng lồ như núi cao vỗ về phía kiếm đạo của Vọng Thư, đen kịt một vùng khiến người ta rùng mình.

Phía chính diện, Vọng Thư số 2 cũng vỗ ra một chưởng.

Côn Bằng Bảo Thuật mang đại pháp lực muốn xóa sổ tất cả.

Kim châm đối mạch măng!

"Phập!" Cự kiếm quang dễ dàng xuyên qua bàn tay khổng lồ như xuyên qua núi, không gặp chút trở ngại nào.

Đại pháp lực đều bị kiếm quang cường tuyệt nghiền nát, hư không sụp đổ từng thốn, vô cùng khủng bố.

Năng lượng kiếm khí thanh sắc cuồn cuộn tràn ra bốn phương tám hướng, sức mạnh hủy diệt khiến người ta kinh hãi.

Côn Bằng trợn tròn mắt.

Ở phía Vọng Thư số 2, bàn tay như núi cũng không gây ra được thương tổn nào.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ phất phơ, vạn pháp bất xâm.

"Vọng Thư, ngươi dám!

Dừng tay lại cho ta!" Đế Tuấn tế ra Hà Đồ đánh về phía Vọng Thư, bầu trời sao rực sáng, vạn đạo tử sắc quang trụ bắn tới.

Vọng Thư lạnh lùng không thèm để ý, vẫn quyết tâm ngạnh công Côn Bằng.

"Hống!" Côn Bằng nộ hống, hiện ra bản thể, một con đại yêu vĩ

ngạn tuyệt thế xuất hiện.

Căn cước đỉnh tiêm, phòng ngự cực mạnh, cộng thêm bảo tháp bạch ngọc, có lẽ có thể đỡ được cú đánh kinh hồn này.

"Oanh!" Vạn đạo hào quang bùng nổ, thanh sắc quang kiếm oanh kích lên bảo tháp bạch ngọc, mũi kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ cực hạn, tiên quang nhuộm xanh cả Thiên Giới.

"Trảm!" Vọng Thư quát lớn.

Thanh sắc quang kiếm mạnh mẽ đâm tới, thêm một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ở phía khác, hai con kim giao tấn công càng mãnh liệt, ức vạn đạo kim quang bắn lên bảo tháp.

Tiếng nứt vỡ dày đặc vang lên, vô số đại năng bàng hoàng thất thanh.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã vỡ!

Một sự kiện chấn động xưa nay chưa từng thấy đã xảy ra.

Côn Bằng đại hãi, lập tức tung hết thần thông bảo thuật, lao thẳng về phía Vọng Thư số 2.

Y biết đột phá từ phía bản thể Vọng Thư là không thể, chỉ có phía phân thân mới mong có một tia sinh cơ.

Viễn không, vô số đại năng hãi hùng, trận đối quyết này quá đáng sợ, nếu họ nhảy vào chắc chắn chưa quá một chiêu đã bị đánh thành đống bùn nhão.

"A..." Tiếng gầm thét bi phẫn vang tận trời xanh.

Côn Bằng lão tổ tuyệt vọng, gào thét.

Hận!

Không cam tâm!

Thú dữ dốc sức cuối cùng!

Vô số thuật pháp oanh kích lên Vọng Thư số 2 nhưng đều bị Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ dễ dàng hóa giải.

Chương 107

Ngay cả cú húc bằng nhục thân cực mạnh của Côn Bằng cũng vô dụng.

Một lá cờ nhỏ màu huyền hoàng ngày thường không bắt mắt, giờ đây lại lấy mạng y.

Tiếng không gian bị xé rách vang lên liên hồi.

Thanh sắc quang kiếm trí mạng và vô số kiếm quang nhỏ xuyên thấu bản thể Côn Bằng, đâm tới đâm lui biến y thành một con nhím.

Thanh cự kiếm khổng lồ hợp từ tám mươi triệu kiếm quang như tia chớp cắt thẳng vào từ phần đuôi của y.

Đuôi, thân, đầu... cuối cùng bản thể khổng lồ của Côn Bằng tan biến trong vô số kiếm quang.

Thiên Sát kiếm đạo trảm đứt quá khứ, hiện tại và tương lai, xóa sạch mọi dấu vết tồn tại của Côn Bằng.

Dưới nhiệt độ cực cao, xung quanh thoang thoảng mùi thịt nướng.

"Oanh!" Thanh cự kiếm nổ tung, kiếm khí lại một lần nữa bùng phát trên người Côn Bằng.

Bầu trời run rẩy, đại địa chấn động, Côn Bằng ai hào, nhục thân trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả xương cũng không còn.

Côn Bằng kiếp hỏa phi hôi!

Đột nhiên, một đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang bay lên từ nơi nổ tung định chạy trốn, nhưng một đạo kim quang đã ập tới thu nó vào trong.

Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Trong chớp mắt, pháp bảo đã nằm trong tay chủ nhân, một nữ tử mặc hồng trang xuất hiện đứng lơ lửng trên không, tay cầm kiếm lạnh lùng nhìn xuống.

Vọng Thư dùng thuấn di thoát khỏi đòn tấn công của Hà Đồ.

"Trời ạ!

Côn Bằng lão tổ bị giết rồi!" "Ngay cả Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang cũng không chạy thoát!" Vô số đại năng há hốc mồm, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, tim run lên bần bật.

Côn Bằng đã chết!

Chết ngay giữa ban ngày ban mặt tại Thiên Giới, chết ngay lúc thế lực Yêu tộc đang hưng thịnh nhất, bị chém giết trước bàn dân thiên hạ.

Lúc này các đại năng vẫn không dám tin, ai nấy đều hãi hùng, hồi lâu không hoàn hồn được.

Khác với các yêu tướng, yêu thánh, hay cả Đông Vương Công, Côn Bằng lão tổ là vị đại năng đỉnh tiêm thực thụ, thuộc nhóm khách thứ hai của Tử Tiêu Cung, chỉ dưới sáu người có thánh vị.

Tam Thanh gọi y là đạo hữu, Đế Tuấn, Thái Nhất tôn y là Yêu sư, quần yêu Bắc Hải tôn y là tổ, ức vạn yêu tộc nghe y mưu tính.

Hồng Vân, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử gặp y cũng phải hành lễ.

Y từng ngồi lên thánh vị Tử Tiêu Cung, sở hữu bảo thuật Côn Bằng, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, hiếm có đối thủ.

Một vị cường giả xưng tôn tác tổ, nhất ngôn nhất hành có thể quyết định vận mệnh của vô số sinh linh, vậy mà lại bị người ta kết liễu trong vòng vài chiêu, mất mạng tại chỗ.

Ngay cả thứ quan trọng nhất là Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang

cũng bị thu mất, không thể đi vào nơi vĩnh kiếp trầm thụy, cũng không thể phục sinh.

Đây là vị đại năng đỉnh tiêm đầu tiên vẫn lạc kể từ sau Long Hán Kiếp.

Thật chấn động!

Người giết y, Nguyệt Chủ Vọng Thư, mặc một thân hồng y, da trắng như tuyết, thanh lãnh vô cùng.

Một mỹ nhân tuyệt mỹ như vậy lại có thể độc chiến ba đầu sỏ Yêu tộc, trong đó Đế Tuấn có Hà Đồ, Thái Nhất có Đông Hoàng Chung.

Hai vị hoàng giả Yêu tộc đứng trên đỉnh cao chúng sinh vậy mà cũng không làm gì được.

Nàng dùng kiếm đạo vô thượng bức lui Đế Tuấn, chém chết Hi Hòa và vô số yêu tướng, sau đó lập tức thuấn thân sát hại Côn Bằng lão tổ.

Nàng đã dùng máu của một vị đại năng đỉnh tiêm để rửa sạch hận thù.

Nhưng dường như vẫn chưa đủ...

Phía xa, vô số đại năng vẫn lặng thinh vì quá chấn động.

Vọng Thư có thể giết chết Côn Bằng thì giết họ chắc còn dễ hơn.

“Côn Bằng vẫn lạc rồi!

Vọng Thư quá mạnh!” “Chỉ trong chớp mắt, ức vạn quang kiếm xuất hiện, biến hóa khôn lường chém chết Côn Bằng.

Kiếm đạo của Nguyệt Chủ thật là thần thánh.” “Đáng sợ hơn là ngay cả Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng bị chém vỡ.

Công phạt vô song, tuyệt đỉnh." "Từ nay về sau, cái tên này sẽ được truyền tụng ức vạn năm trong thiên địa." "Hồng y tống táng, huyết tẩy Yêu Đình...

Ta đã được chứng kiến lịch sử." "Phong hoa tuyệt đại, vô thượng tiên tư." "Sau này bớt chọc vào Linh tộc thôi, có nàng ở đó, không trêu vào được đâu." "Có lẽ Dĩ Lực Chứng Đạo không phải là lời nói suông." "Tiếc cho Côn Bằng, ức vạn năm tu hành cuối cùng hóa hư không." Các đại năng bàn luận, có người tung hô Vọng Thư, có người cảm thương cho Côn Bằng, nhưng đa phần là chấn động trước thực lực khủng bố của nàng.

"Côn Bằng!!" "Côn Bằng!!!" Hai tiếng hét phẫn nộ vang lên.

Một tiếng là của Đế Tuấn, tay cầm Hà Đồ, mắt muốn nứt ra vì giận dữ, uy nghiêm của một vị đế vương biến mất sạch sành sanh, bàn tay run rẩy.

Không ngờ ngày đại hỷ lại biến thành ngày sát thân, định lấy mạng Vọng Thư để uy trấn thiên hạ, kết quả lại thế này.

Yêu sư Côn Bằng chết rồi, Yêu tộc mất đi một đại chiến lực, đau đớn hơn cả việc mất đi mười đại yêu thánh.

Vọng Thư quá đáng sợ, chiến lực vô song.

Vì vậy lúc này Đế Tuấn chỉ dám đứng xa, không dám xông lên báo thù cho Hi Hòa và Côn Bằng.

Vọng Thư bản thể và phân thân liên thủ, y không có cửa thắng.

Y chỉ có thể đứng trước Lăng Tiêu Bảo Điện đổ nát, mặt đầy cảnh giác nhìn mỹ nhân áo đỏ lạnh lùng kia, người đã trở thành ác mộng không thể xua tan trong lòng Thiên Đế.

Y đang đợi kết quả của một chiến trường khác: Thái Nhất!

Là một vị thánh sinh ra từ tiên thiên thần thai của Thái Âm Tinh, nắm giữ Đông Hoàng Chung, Thái Nhất mới là chiến lực đỉnh cao nhất của Yêu tộc.

Đế Tuấn tin rằng em trai mình chắc chắn có thể chiến thắng phân thân của Vọng Thư rồi quay lại giúp mình đánh một trận cuối.

Chỉ có như vậy y mới có chút hy vọng đuổi được Vọng Thư đi.

Đúng vậy... là đuổi đi, chứ không phải chém giết.

Với thực lực nghịch thiên và khả năng dùng Không Gian Pháp Tắc của nàng, đuổi được nàng đi đã là phúc đức tám đời rồi.

Nếu tiếp tục đại chiến...

Đế Tuấn nhìn quanh Thiên Giới rộng lớn: "E là cả Thiên Giới này sẽ bị hủy hoại mất, cơ nghiệp Yêu tộc tan tành." "Hà khổ tai..." Đế Tuấn hối hận không thôi.

Phía bên Thái Nhất và Vọng Thư số 3.

Tiếng chuông vang liên hồi, Thái Nhất phẫn nộ tột độ khi thấy Côn Bằng tử trận.

Từng đợt sóng âm từ Đông Hoàng Chung khiến Phân Bảo Nham cao ức vạn dặm cũng không thể ép xuống được.

"Phanh!" Một tiếng nổ lớn, Thái Nhất dùng chuông hất văng Phân Bảo Nham, sau đó lao vút lên không trung định giết chết phân thân của Vọng Thư.

Phân thân này có hai món trọng bảo, một công một thủ, giết được nàng có lẽ sẽ bù đắp được tổn thất cho Yêu tộc.

Xoát!

Tiếng xé gió vang lên, một bóng hồng hiện ra trên đỉnh Phân Bảo Nham, chính là bản thể Vọng Thư dùng thuấn di đến cứu viện.

Chính chủ xuất hiện, kẻ thù gặp mặt đỏ mắt.

Thái Nhất mắt phun lửa, tốc độ càng nhanh hơn: "Vọng Thư tiện nhân, nộp mạng đi!" Tiện nhân?

Cảm giác bị gọi là tiện nhân sau khi biến thành nữ thật khó chịu.

Vọng Thư cảm thấy một ngọn lửa vô danh bốc lên trong lòng.

Ngươi chết chắc rồi.

Hôm nay Hồng Quân có đến cũng không cứu nổi ngươi, ta nói đấy.

Khóe miệng nàng nhếch lên nụ cười lạnh, cầm kiếm lao xuống.

Thái Nhất toàn thân bốc lửa Thái Dương Chân Hỏa, tỏa ra thần quang mặt trời lao lên.

Vọng Thư hồng trang rực rỡ, bao quanh bởi Thái Âm Chân Hỏa trắng muốt, tỏa ra lam quang doanh doanh lao xuống.

Hai vị đỉnh tiêm đại năng sắp sửa va chạm, triển khai một trận kích chiến.

Thái Âm đấu Thái Dương, trận chiến của định mệnh, cũng là sự đối đầu giữa công kích chí cường của Thái Âm Thần Kiếm và phòng ngự chí cường của Đông Hoàng Chung.

"Con chim thối, mối thù năm xưa ngươi bắt nạt ta ở Thái Âm Tinh, hôm nay Vọng Thư nhất định phải báo, cáp cáp cáp cáp!" Vọng Thư cười lớn đầy khoái ý, giọng nói vang tận Cửu Trọng Thiên.

Chương 108

Tiếng cười mang theo vẻ điên cuồng khiến các đại năng rùng mình.

Đồ đàn bà điên!

Vọng Thư chẳng thèm quan tâm họ nghĩ gì, cứ cười thỏa thích.

Năm đó trên Thái Âm Tinh, con chim thối này suýt chút nữa đã đánh chết nàng, hôm nay tại Yêu Đình, nàng phải báo thù.

Đây mới thực sự là kim châm đối mạch măng.

Hai luồng tiên quang rực rỡ, một xanh một vàng va vào nhau.

Trong nháy mắt, cả thiên địa im phăng phắc.

Vô số đại năng từ Lăng Tiêu Cung đến Côn Luân Sơn, núi Chiêu Dao, biển Đông đều nín thở chờ đợi kết quả cuối cùng.

"Oanh!" Cuối cùng, kim quang và lam quang va chạm mạnh mẽ.

Một luồng sáng chói mắt bùng nổ ngay tại vị trí giao kích, chiếu sáng cả Thiên Giới, bao trùm mọi thứ trong một màu trắng xóa.

Ngay cả dưới đại địa Hồng Hoang cũng thấy được dị tượng này.

Như thể có thêm một mặt trời khác treo trên cao, sáng hơn mặt trời thật gấp nghìn lần rồi đột ngột biến mất.

Tại Thiên Giới, cuồng phong thổi mạnh, bầu trời rách nát, không gian sụp đổ.

Kiếm ý như biển quét sạch mười phương, các công trình kiến trúc tan tành thành bột phấn.

Dưới sự xung đột pháp lực đáng sợ đó, sinh linh và kiến trúc trong

phạm vi ức vạn dặm đều không thể tồn tại, bị nghiền nát hết thảy.

Đặc biệt là tâm điểm va chạm đã hình thành một hố đen khổng lồ, không gian bên trong bị phá hủy hoàn toàn lộ ra hư không.

Nơi đó, ba ngàn đại đạo pháp tắc va chạm chéo nhau, lực lượng Thái Âm và Thái Dương triệt tiêu lẫn nhau.

Ở trung tâm hố đen, hai đạo tiên quang vẫn tiếp tục giao chiến.

Chớp mắt đã qua nghìn chiêu.

Không ai làm gì được ai, không ai giết được ai.

Một người cầm kiếm theo đuổi kiếm đạo chí cường, công phạt vô song.

Một người là tiên thiên thần thai nắm giữ chí bảo, phòng ngự tuyệt đỉnh.

Kiếm đâm chuông đỡ, chuông vang kiếm ngân.

Tốc độ nhanh đến mức hoa cả mắt.

Qua thêm nghìn chiêu nữa, hai bên rốt cuộc tách ra, đứng ở hai đầu hố đen.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ trạng thái của họ.

Vọng Thư trông có vẻ hơi nhếch nhác, mái tóc vốn buộc gọn nay xõa xuống vai, áo đỏ như lửa, da trắng như tuyết.

Nàng thở hổn hển, Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay hơi chếch xuống, trên mũi kiếm ánh sáng lưu chuyển, có vài giọt máu tiên màu vàng kim rơi xuống.

"Đó... máu của ai?" Mọi người kinh hãi nhìn sang Đông Hoàng Thái Nhất.

Thái Nhất mặt trầm xuống, Đông Hoàng Chung trong tay hơi mờ

nhạt đi vài phần, trước ngực y bị rạch một vết thương.

Kiếm ý vẫn còn tàn lưu nơi đó, máu vàng chảy ra.

Vết thương không sâu, không đủ trí mạng, nhưng lại khiến Thái Nhất vô cùng thất lạc.

Y đã bại, bại một chiêu.

Nhưng chỉ một chiêu này đã đủ cho y biết mình đã thua hoàn toàn.

Đối quyết nghìn chiêu không làm Vọng Thư bị thương chút nào, nhưng nàng đã rạch được một kiếm vào người y.

Trong lần đối đầu cuối cùng, y dùng chuông treo trên đầu, một quyền đấm về phía nàng khiến không gian vỡ nát, vô số vũ trụ bên trong bị hủy diệt.

Nhưng Vọng Thư đã thuấn di đến trước mặt y, một chưởng đánh bay Đông Hoàng Chung, một kiếm khác rạch ngang ngực y.

Thật quỷ dị, nhưng nàng đã làm được.

Y biết nàng đã nương tay, đòn đó lẽ ra có thể dễ dàng xuyên qua lồng ngực tiêu diệt nguyên thần của y.

Công kích từ Tiên Thiên Chí Bảo mạnh cỡ nào y biết rõ nhất.

Nhưng nàng lại nương tay, không biết vì sao.

"Ngươi làm thế nào vậy?" Thái Nhất trầm giọng hỏi.

Y không muốn thua một cách không minh bạch.

Chưởng đó của Vọng Thư thật đáng sợ, trông bình thường nhưng còn đáng sợ hơn cả kiếm đạo.

Đông Hoàng Chung nặng vô cùng, phòng ngự cực mạnh, không phải chủ nhân thì không thể lay động, nói gì đến đánh bay.

Vậy mà nàng cứ thế vỗ một chưởng trực tiếp hất văng cái chuông,

tạo cơ hội tuyệt sát.

Thật vô lý, hoàn toàn đảo lộn thế giới quan của Thái Nhất.

Kẻ làm được mức này e là chỉ có những đại thần thông giả thế hệ cũ như Bàn Cổ, Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu.

Vọng Thư làm sao làm được?

"Nếu không hiểu thì đừng hỏi, cũng đừng có cuồng với ta nữa, con chim nhỏ." Vọng Thư lạnh lùng đáp.

Làm thế nào á?

Lúc đó nàng chỉ dùng toàn bộ sức mạnh nhục thân của Hỗn Độn Ngọc Thỏ thôi.

Thân thể Hỗn Độn Thần Ma, cảnh giới nhục thân thấp nhất cũng là Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Cụ thể mạnh cỡ nào, cứng cỡ nào, nàng cũng chưa có khái niệm rõ ràng, chỉ cảm thấy rất mạnh.

Thế là nàng dốc hết sức vỗ một chưởng...

Giờ tay nàng vẫn còn đang tê đây này.

Mẹ kiếp... cái cục sắt vụn Đông Hoàng Chung đó cứng thật.

Làm đau chết bổn Nguyệt Chủ rồi.

Vọng Thư thầm mắng trong lòng.

Nàng có chút oán khí, vừa rồi rõ ràng có cơ hội giết Thái Nhất, nhưng không được, ai bảo sau lưng hắn là lão đại Hồng Quân đang nắm giữ thiên đạo đại thế chứ.

Đành phải khiến hắn mất mặt, rạch cho một kiếm, dù sao con chim này cũng sắp đến ngày tàn rồi.

Yêu hậu Hi Hòa chết, Yêu sư Côn Bằng chết... vậy cũng coi như

có lời giải thích cho những sinh linh Linh tộc đã khuất.

Không thể giết cả Đế Tuấn và Thái Nhất ngay lúc này được.

Muốn làm loạn thì nàng cũng sợ lão già biến thái Hồng Quân nổi giận mà xử mình luôn.

Dù sao đại quyết chiến Vu - Yêu sắp đến, lúc đó ra tay cũng chưa muộn.

Đó mới là thời cơ thực sự để giết Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Vậy có thể cho ta biết, vì sao ngươi có thể thuấn di khi Đông Hoàng Chung đang trấn áp không gian không?" Thái Nhất lại hỏi.

Tuy biết khả năng nàng trả lời không cao, nhưng y thực sự muốn biết.

Một cái chưởng thần kỳ đánh bay chuông, một cái thuật thuấn di thần xuất quỷ nhập.

Hai vấn đề này không giải quyết được thì nàng sẽ mãi là ngọn núi cao đè nặng lên tim cao tầng Yêu tộc.

Vọng Thư cạn lời.

Đứa trẻ này bị đánh ngốc rồi sao?

Vấn đề như vậy mà nàng lại trả lời à?

Để sau này bị đám Thánh nhân kia dòm ngó sao?

Đó là Hỗn Độn Chí Bảo đấy.

Chương 109

"Chim nhỏ, kiểm tra lại cái chuông của ngươi đi, có khi nó hỏng rồi đấy.

Cũ kỹ như vậy, đồ cổ lỗi thời rất dễ hỏng hóc mà." Vọng Thư vuốt tóc, đẹp đến mê hồn.

Đông Hoàng Chung kêu lên "đinh đang", chung linh thầm mắng: Ngươi mới hỏng, cả nhà ngươi mới hỏng.

Vọng Thư liếc nhìn cái chuông một cái, thân chuông màu huyền hoàng to lớn lặng lẽ lùi ra sau lưng Thái Nhất.

Thái Nhất im lặng, thừa biết nàng không nói thật.

Tiên Thiên Chí Bảo mà hỏng được sao?

Hoàn toàn không thể nào!

Lúc này, giọng Vọng Thư lại vang lên: "Thái Nhất, muốn chiến tiếp không?

Nếu chiến, ta sẽ không nương tay nữa.

Nếu không chiến, thì ngoan ngoãn ký hiệp nghị đình chiến đi." Chiến?

Thái Nhất lắc đầu, trận vừa rồi y thua tâm phục khẩu phục.

Chiến tiếp nàng chắc chắn sẽ giết người.

Y còn vậy, nói gì đến đại ca Đế Tuấn.

Nàng thực sự có thực lực giết chết hai anh em y.

Ở đằng xa, các đại năng Thiên Địa sững sờ, mặt đầy kinh ngạc.

Một sự kiện còn chấn động hơn cái chết của Côn Bằng đã xảy ra:

Đông Hoàng Thái Nhất bại rồi, bại dưới kiếm của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Chỉ một chiêu chênh lệch, thắng bại đã phân.

Tuy chưa phân sinh tử nhưng cũng đủ khiến người ta kinh ngạc tột độ.

"Trời ạ, Đông Hoàng Thái Nhất bại rồi!" "Hắn nắm giữ Đông Hoàng Chung, từng giết Đông Vương Công trong nháy mắt, vậy mà giờ... bại dưới tay Vọng Thư." "Thực lực của Nguyệt Chủ quá mạnh, thật khó hiểu!" "Cả hai đều là chí cường giả, trận vừa rồi chúng ta mà nhảy vào chắc không chịu nổi một chiêu... không, đứng bên rìa thôi cũng bị xé xác rồi." "Trên người Nguyệt Chủ có bí mật lớn." "Hình như hai bên sắp bãi chiến, Nguyệt Chủ đề nghị bãi chiến, xem Thái Nhất có đồng ý không..." "Thái Nhất chắc chắn sẽ đồng ý, ba người họ cộng lại còn không phải đối thủ của Nguyệt Chủ, huống hồ giờ nàng đã có cách khắc chế Đông Hoàng Chung...

Không đồng ý thì hôm nay chắc cũng vẫn lạc luôn." "Hô...

Thật tốt quá, quả tim treo ngược của ta cuối cùng cũng rơi xuống rồi, chỉ sợ hai kẻ điên này giết đỏ mắt rồi làm vạ lây đến đây." "Phụt...

Đông Hoàng Chung bị hỏng?

Nguyệt Chủ định làm ta cười chết sao?" Các đại năng bàn luận sôi nổi, nghe tin bãi chiến ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Trong trận chiến tầm cỡ này, khả năng bị vạ lây là rất lớn.

Mà hễ bị vạ lây thì kết cục cũng chẳng khác gì đám yêu binh yêu tướng hay Hi Hòa kia, chỉ làm bia đỡ đạn.

Mạnh như Đông Vương Công còn bị diệt trong một chiêu, mạnh như Côn Bằng cũng bị giết trong chốc lát.

Trong số các đại năng ở đây, trừ Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Tây Vương Mẫu ra thì ai dám bảo đảm mình có thể rút lui toàn vẹn?

Tuy Thái Nhất và Vọng Thư đều là đỉnh tiêm đại năng, không dễ gì làm hại người vô tội, nhưng nếu họ giết đỏ mắt thì ai mà kiểm soát được.

Kết quả hiện tại là tốt nhất cho tất cả.

Các đại năng chỉ muốn mau chóng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh vẫn đứng đó.

"Không ngờ Vọng Thư thắng." Nguyên Thủy bình tĩnh nói.

Trong lòng y khá bất ngờ, vì Thái Nhất không hề yếu, có thể coi là mạnh nhất Yêu tộc, lại có Đông Hoàng Chung.

Vọng Thư dù có bài tẩy thì muốn thắng cũng không dễ.

Nhưng không ngờ sau nghìn chiêu, vị Nguyệt Chủ thần bí đã đánh bại đối thủ.

Ngay cả Nguyên Thủy lúc này cầm Bàn Cổ Phiên, dù đã Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh cũng không dám chắc mười phần thắng được Thái Nhất.

Phòng ngự của chuông đó quá biến thái, lập tức ở thế bất bại.

"...Thực ra nàng hoàn toàn có thể giết chết Thái Nhất, chỉ là vào khoảnh khắc đó, nàng đã nương tay..." Nguyên Thủy cau mày.

Những kẻ tầm thường có thể không nhìn rõ trận chiến, nhưng y thì thấy rõ, cả Lão Tử và Thông Thiên cũng vậy.

Từng đòn tấn công đều thu vào tầm mắt, việc Vọng Thư nương tay lâm thời cũng không qua mắt được họ.

Lúc này Lão Tử lên tiếng, khóe miệng khẽ cười: "Người thông minh...

Không đơn giản đâu, nàng đã nhìn thấu một số huyền cơ của lão sư dù không có Hồng Mông Tử Khí." "Lão sư từng nói Thái Nhất, Đế Tuấn... liên quan đến Thiên Địa Lượng Kiếp." "Vậy thì khi Lượng Kiếp chưa kết thúc, chưa đến lúc họ phải chết, đó là Thiên Đạo đại thế." "Nếu nàng thực sự giết chết họ, lão sư vì Thiên Đạo đại thế chắc chắn sẽ ra tay." "Lúc đó kết quả cũng giống như lần đại chiến trước, lão sư sẽ phất tay đưa nàng về núi Chiêu Dao, trận chiến này coi như công cốc, lại chẳng cho Yêu tộc được bài học sâu sắc nào." "Thay vì thế, dừng lại lúc này là hợp lý nhất, hai bên đình chiến bãi binh." "Lão sư không xuất hiện, Đế Tuấn và Thái Nhất không địch nổi nàng, thậm chí cảm thấy có nguy cơ vẫn lạc, chắc chắn sẽ thỏa hiệp." "Lúc đó nàng có thể đàm phán với Yêu tộc, đòi hỏi quyền lợi.

Yêu tộc bị giết người, nàng chiếm được đạo nghĩa, Thiên Giới bị phá hủy... nhưng Đế Tuấn, Thái Nhất và cả Yêu tộc đều phải cảm kích nàng." "Cảm kích ơn không giết, ơn tha mạng." "Họ sẽ phải dâng trọng lễ để bồi thường, sau này cũng không dám khinh suất tính kế nàng nữa." "Sau chuyện này, ngoài đại khí phách, nghị lực và pháp lực, trong mắt các đại năng, Vọng Thư còn có thêm lòng đại nhân từ." "Nguyệt Chủ... thật đáng sợ, không chỉ có thực lực mà mưu kế cũng cực kỳ lợi hại." "Trên người nàng còn ẩn giấu bí mật cực sâu, lần này chắc chắn vẫn chưa dùng hết sức." "Tĩnh thủy lưu thâm (Nước tĩnh chảy sâu), cực kỳ đáng sợ...

Sau này đối đầu phải cẩn thận." Lão Tử dùng giọng điệu bình thản phân tích, nhưng từng chữ "đáng sợ" đã nói lên sự bất an và kỵ đạn trong lòng y.

Y phục bàn lại toàn bộ diễn biến từ lúc Yêu tộc tính kế Vọng Thư cho đến khi nàng lật ngược thế cờ, càng nghĩ càng thấy kinh ngạc,

thậm chí có vài phần hãi hùng.

Thông Thiên nghe vậy thì cười, không coi lời cảnh báo của Nguyên Thủy và Lão Tử ra gì: "Những thứ khác ta không quan tâm.

Ta chỉ muốn đấu với nàng một trận về kiếm đạo, xem ai mới là đệ nhất kiếm tu trong thiên địa." Tiếng kiếm minh vang lên, Tru Tiên Kiếm xuất hiện trong tay Thông Thiên, y khẽ vuốt ve thân kiếm.

Y cảm nhận được kiếm đang vui mừng, kích động, chiến ý sục sôi, nó cũng khát khao được chiến một trận với thanh Thái Âm Thần Kiếm kia.

Trên núi Chiêu Dao.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau cười, trong lòng tràn ngập niềm vui.

Vọng Thư đã thắng Thái Nhất, vậy là trận chiến Linh - Yêu này coi như thắng được đại bộ phận rồi.

Linh tộc chính thức trở thành đại tộc thứ ba của Hồng Hoang.

"Không ngờ Vọng Thư tiểu muội lại có thể làm được đến mức này.

Thật hùng tráng, ta cũng phải nỗ lực thôi, không thể để nàng bỏ xa quá được, nếu không nàng lại cười nhạo ta mất." Nữ Oa mỉm cười lẩm bẩm.

Phục Hy thì trực tiếp gảy đàn, tiếng tiên âm diệu kỳ vang vọng đỉnh núi rồi truyền đến tai từng sinh linh Linh tộc dưới chân núi.

"Cáp cáp cáp cáp..." "Vì sao ta đột nhiên thấy vui quá." "Tiếng đàn, tiếng đàn của Hy Hoàng, vui quá..." Linh tộc vui mừng khôn xiết.

Nhất thời Linh tộc tràn ngập tiếng cười nói, nỗi lo về chiến sự tiền tuyến tan biến sạch sành sanh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong bối cảnh đó thì mặt đen như nhọ nồi,

cưỡi mây rời khỏi núi Chiêu Dao.

Thái Nhất phế vật!

Đế Tuấn phế vật!

Họ thầm mắng trong lòng.

Giờ Thái Nhất đã bại, ở lại đây chẳng còn ý nghĩa gì.

Cả hai mặt mày ủ rũ nhìn nhau thở dài.

Sau này khó sống rồi.

Không chỉ vì chuyện ngăn cửa lần này mà triệt để ác hóa quan hệ với Linh tộc Tam Hoàng, mà còn vì cái chết của Côn Bằng khiến việc giết Hồng Vân sau này càng khó khăn hơn.

Nhân quả thánh vị đó... coi như xong.

"Thiện tai, thiện tai..." Tiếng niệm Phật của Tiếp Dẫn đầy vẻ trù trướng.

Tại Thiên Giới.

"Bãi chiến đi." Thái Nhất đắng chát nói.

Hi Hòa chết, Yêu sư Côn Bằng chết, Yêu thánh Khâm Nguyên, Cửu Anh chết.

Nam Thiên Môn bị chém làm đôi, Lăng Tiêu Bảo Điện bị hủy hoại.

Ngoài ra còn không biết bao nhiêu yêu quân, yêu tướng, tiên nga bị vạ lây.

Chương 110

Một trận thảm bại.

Anh em y chưa chuẩn bị kỹ đã chuốc lấy thảm bại này.

Vọng Thư quá mạnh.

Tuy không hiểu vì sao nàng lại đưa ra lựa chọn bãi chiến khi đang chiếm ưu thế, nhưng không nghi ngờ gì, lựa chọn này có lợi cho y và Yêu tộc.

Đó là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Tuy không nhận thua nhưng thế mạnh hơn người, y đành chịu.

Thuật không gian thần bí và cái bài tẩy đánh bay chuông ẩn sau bóng dáng tuyệt mỹ của nàng đều khiến Thái Nhất kỵ đạn.

Nó còn vô lý hơn cả phòng ngự của Đông Hoàng Chung, khiến nàng lập tức ở thế bất bại.

"Được." Vọng Thư mỉm cười gật đầu.

"Tiếp theo, thương lượng chuyện bồi thường đi, sẵn có các đại năng ở đây làm chứng luôn." Nàng vuốt tóc, phong tình vạn chủng.

Thái Nhất câm nín.

Chẳng lẽ Yêu tộc ta là loại không có uy tín sao?

"Ai..." Y thở dài trong lòng.

Lần này Yêu tộc chắc chắn phải bị lột một lớp da rồi.

Thế là hai người một trước một sau bay về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bên ngoài điện, lúc này tiếng khóc vang trời.

“Mẫu hậu ơi...” “Mẫu hậu!” “Tỷ tỷ...” “Phụ hoàng... nhất định phải báo thù cho mẫu hậu!” “Vọng Thư... anh em ta không tha cho ngươi!” Kim Ô Thập Thái Tử và Thường Hi đứng ngây dại trên mặt đất, gào khóc thảm thiết.

Hi Hòa chết khiến họ vô cùng đau buồn.

Thường Hi mất đi người chị luôn bao bọc mình từ khi hóa hình, còn mười vị Thái tử mất mẹ.

Nỗi đau mất chị, mất mẹ bao trùm lấy họ.

Thường Hi không chỉ khóc mà còn nhìn Vọng Thư và Đế Tuấn với ánh mắt oán hận.

Khác với đám trẻ chưa hiểu chuyện, nàng biết rõ ai là chân hung giết chết chị mình.

Nhìn bề ngoài là Vọng Thư nhẫn tâm chém chết Hi Hòa, nhưng Đế Tuấn cũng có trách nhiệm cực lớn.

Nếu hắn không hèn nhát né tránh đòn tấn công thì Hi Hòa đã không chết.

Đòn đó vốn không mạnh bằng những đòn sau này, Đế Tuấn cầm Hà Đồ hoàn toàn có thể thử chống đỡ, cùng lắm là trọng thương thôi.

Nhưng hắn không làm thế.

Vào lúc sinh tử... hắn chọn chạy trốn, bỏ rơi vợ mình, để các yêu tướng và Hi Hòa đối mặt với đòn tấn công khủng bố đó.

Thường Hi không khỏi nhớ lại lời trăng trối và hai hàng lệ của Hi Hòa: “Muội muội, ngươi nói đúng, ta đã nhìn lầm người.” Tiếng “muội muội” đó không chỉ gọi Vọng Thư mà còn gọi nàng.

Phải tuyệt vọng đến mức nào mới khiến Hi Hòa nói ra những lời tuyệt tình như vậy, hối hận đến vậy.

Có lẽ lúc đó Hi Hòa không hận Vọng Thư bằng hận Đế Tuấn.

Thường Hi nhớ lại năm xưa trên Thái Âm Tinh, con Thỏ ngọc Thái Âm chưa hóa hình đã tội nghiệp ngăn cản hai chị em, khuyên họ đừng gả cho Đế Tuấn.

Nhưng hai chị em không nghe... cứ đòi gả.

Cái lễ cưới ức vạn dặm hồng trang đó, cái vị trí Yêu hậu đó... cuối cùng chỉ là một giấc mộng không.

Mọi thứ như trong mộng, Thường Hi hoang mang, lòng như tro tàn.

"Tỷ tỷ à, rốt cuộc tỷ cũng thác phó nhầm người rồi." "Gả cho một gã bạc tình lang." Nàng lẩm bẩm.

Ở phía bên kia, Đế Tuấn mặt xanh mét.

Một mặt là cảm giác thất lạc cực độ khi Thái Nhất bại trận, mọi hy vọng tan vỡ.

Mặt khác y lại bị tiếng khóc của đám con và Thường Hi làm cho phiền lòng.

Kết cục này y cũng không muốn.

Hi Hòa làm Yêu hậu mấy chục vạn năm, y cũng có tình cảm chân thành, không muốn nàng vẫn lạc.

Yêu sư Côn Bằng, vị đại năng đỉnh tiêm y vất vả lắm mới lôi kéo được, mưu lược không kém Chúc Cửu Âm, thực lực lại mạnh, y cũng không muốn mất đi.

Nhưng Vọng Thư giấu quá sâu.

Khi mọi người nghĩ nàng chỉ ở Đại La Kim Tiên viên mãn thì nàng đã âm thầm bạt tiệm (vượt lên).

Lại thêm cơ duyên và mưu kế nghịch thiên, ẩn giấu vô số trọng bảo.

Lần này Yêu tộc thực sự thua rồi!

Đụng phải tấm sắt cứng.

Kế hoạch đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, đăng cơ Thiên Đế... toàn bộ đều đứt gánh ngay từ bước đầu tiên.

Đế Tuấn nắm chặt nắm đấm, sắc mặt khó coi.

Lần này khí vận Yêu tộc vất vả lắm mới lên đỉnh cao lại bị Vọng Thư đè bẹp.

"Chẳng lẽ nàng thực sự là khắc tinh của Yêu tộc ta sao?" Đế Tuấn lắc đầu đắng chát.

"Người đâu, đưa Thái tử và Thường Hi xuống!" Y uy nghiêm ra lệnh, tiếng khóc làm y đau đầu.

Mắt không thấy tâm không phiền là tốt nhất.

Theo lệnh Đế Tuấn, đám yêu tướng tàn dư đưa họ đi.

Lúc này, Vọng Thư và Thái Nhất xuất hiện trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vọng Thư vẫn mỉm cười, trông như tiên tử không vướng bụi trần.

Không chút huyết tinh hay sát khí, ai không biết lại tưởng là tán tiên đi du ngoạn về.

Nhưng ai có thể ngờ đôi bàn tay trắng như ngọc kia đã giết chết hàng chục triệu quân yêu, chém chết Yêu hậu Hi Hòa và Yêu sư Côn Bằng.

Bộ hồng y đó đã được nhuộm bằng máu của vô số Yêu tộc.

Vọng Thư lại mỉm cười, vẻ đẹp khiến vạn vật thất sắc.

Không ít đại năng kinh thán trước nhan sắc của nàng, nhưng không ai dám có ý định cợt nhả.

Đỉnh tiêm đại năng xứng đáng được tôn trọng, không thể khinh nhờn.

Lúc này, hai bóng dáng một hồng một trắng là Vọng Thư số 2 và số 3 cũng bay đến cạnh nàng.

Họ lạnh lùng liếc nhìn các đại năng khiến ai nấy đều giật mình, tim đập thình thịch.

Hai phân thân này đều là hạng tàn ác cả.

Một kẻ đối chiến Côn Bằng, một kẻ đối chiến Thái Nhất, thủ đoạn tàn độc đã tạo thời cơ cho bản thể.

Sau đó hai phân thân hóa thành tiên quang biến mất vào cơ thể Vọng Thư.

Lúc này các đại năng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ riêng hai phân thân đó đã đủ khiến người ta kinh hãi rồi.

Nguyệt Chủ Vọng Thư thật đáng sợ.

"Đồ đàn bà điên!

Ngươi giết mẫu hậu ta!" "Ta phải giết ngươi!" "Giết ngươi!" Một giọng nói non nớt nhưng khàn đặc đột nhiên vang lên, vị Kim Ô nhỏ nhất trong mười Thái tử thoát khỏi sự canh giữ của yêu tướng, lao về phía Vọng Thư.

"Là Lục Áp sao?" Vọng Thư thầm nghĩ, khóe miệng cười lạnh, nàng đưa tay phải ra búng tay một cái, một đóa hỏa diễm màu trắng mang theo cái lạnh cực hạn xuất hiện trên đầu ngón tay.

Chương 111

Ngọn lửa trong tay Vọng Thư có tên là Thái Âm Chân Hỏa.

Nàng biết rõ Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở bên cạnh, chắc chắn không thể làm chuyện nhổ cỏ tận gốc, giết chết Lục Áp tương lai được.

Nhưng cho một bài học, hù dọa con nít thì vẫn có thể.

Quả nhiên, Thập thái tử thấy ngọn bạch diễm lạnh lẽo sâm nghiêm trên đầu ngón tay Vọng Thư thì lập tức dừng bay, sắc mặt biến đổi tức khắc.

Trong phút chốc, nó đã hiểu thế nào là sự khủng bố của vị hồng y tiên tử này.

Đây là tồn tại mà ngay cả phụ hoàng Đế Tuấn và thúc phụ Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô pháp địch nổi.

Nó khép đôi cánh đang bay lại, huyền đình tại chỗ, dùng đôi mắt tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm Vọng Thư, muốn khắc sâu dáng vẻ của nàng vào tận đáy lòng, thề rằng có một ngày sẽ báo thù cho mẫu thân.

"Thập thái tử phải không?

Tiểu bằng hữu, chỗ a di có một đóa hỏa diễm chơi rất vui, có muốn lấy chơi thử không?" Vọng Thư nhướn mày mỉm cười.

Đám đại năng xung quanh cạn lời.

"Bao nhiêu tuổi rồi... còn đi lừa gạt trẻ con, có ổn không vậy?"...

"Tiểu bằng hữu?

Thật luôn đó hả?" Đám Kim Ô đó tuy chưa hóa hình nhưng linh trí

đã cao lắm rồi.

Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này vô cùng phẫn nộ.

Hành động này của Vọng Thư hoàn toàn là khiêu khích, là kiếm chuyện.

Nhưng... chỉ có thể nhịn.

Chuyện quan trọng nhất hiện giờ là tống khứ cái tai tinh Vọng Thư này đi.

"Lão Thập, không được vô lễ!

Mau lui xuống!" Đế Tuấn lạnh mặt quát mắng.

Thập thái tử lại dùng ánh mắt thâm thù đại hận nhìn Vọng Thư một cái, sau đó mới không cam lòng lui xuống.

Vọng Thư chớp chớp mắt, Thái Âm Chân Hỏa giữa ngón tay biến mất.

Nàng cảm thấy hơi vô vị.

"Tiểu gia hỏa này có thù hận sâu sắc thật, sau này lúc Hậu Nghệ bắn mặt trời, phải tính kế một phen, cứ để nó chết đi cho xong.

Tuy đe dọa không lớn nhưng bị một con độc xà nhìn chằm chằm thì chẳng dễ chịu chút nào.

Nhổ cỏ phải trừ tận gốc." Vọng Thư thầm hạ quyết tâm.

Đế Tuấn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Vọng Thư đạo hữu, thật ngại quá, tiểu tử này ngoan liệt, để đạo hữu chê cười rồi, xin hãy lượng thứ." Cũng thật làm khó cho gã, giờ phút này với tư cách Thiên Đế mà phải nặn ra nụ cười với kẻ thù.

Vọng Thư lắc đầu không nói, cũng chẳng thèm sinh khí.

Ít nhất là không rảnh để đi sinh khí với một đám người sắp chết.

Chớp mắt đã vào chính đề, những đại năng vốn đang huyền lập trên không cũng hạ xuống mặt đất, vây quanh bốn phía để chờ xem kết cục của đại chiến này.

Vọng Thư thần sắc băng lãnh quét qua các vị đại năng.

Đa phần đều là người quen: Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ, Minh Hà lão tổ, Tây Vương Mẫu... những vị khách trong Tử Tiêu Cung đều ở đây, cũng có cả những gương mặt xa lạ.

Với tư cách kẻ chiến thắng, nàng lên tiếng trước: "Chính xác, hôm nay chư vị đều ở đây, hãy làm chứng cho việc giữa Linh tộc và Yêu tộc ta, như vậy ta cũng không cần hướng thiên địa chúng sinh tuyên cáo nữa." Nói xong, nàng cũng chẳng thèm chắp tay hành lễ.

Sau khi đánh bại Thái Nhất, những kẻ này không xứng để nàng giữ lễ tiết.

Ngay khi lời vừa dứt, sắc mặt Đế Tuấn, Thường Hi, Thái Nhất và vô số yêu chúng lập tức đen kịt.

Đám đại năng cũng khóe miệng giật giật.

"Biết ngay mà.

Chẳng lẽ lại không dùng thủ đoạn này sao?" Tiếp đó, Vọng Thư khẽ nhếch môi, lạnh nhãn nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất cùng vô số Yêu tộc: "Nguyên nhân sự việc chắc mọi người đều đã biết.

Đông Hoàng của Yêu tộc bắt mười vị thiên kiêu của Linh tộc ta, đồng thời phá hủy hoàn toàn Lạc thành, san bằng thành bình địa.

Số lượng sinh linh Linh tộc bị Đông Hoàng Chung đánh chết và trọng thương là không thể đếm xuể.

Ý đồ của Yêu tộc muốn giết ta, ta biết." "Trận chiến này, không phải Vọng Thư ta cố chấp khiêu chiến, là Yêu tộc kiếm chuyện

trước.” Vọng Thư từng câu từng chữ đanh thép.

Sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất và vô số Yêu tộc càng lúc càng khó coi, đám yêu chúng càng trợn mắt hốc mồm, giận không kiềm chế nổi.

Vọng Thư đang ở trước mặt đông đảo đại năng thiên địa mà thẩm phán Yêu tộc, liệt kê đại tội của Yêu tộc, đẩy mọi tội lỗi lên đầu bọn họ.

Khuất nhục!

Yêu tộc vốn là bá chủ thiên địa, đã bao giờ phải chịu sự khuất nhục như vậy!

Chưa từng có!

Vô số yêu chúng phẫn nộ, lửa giận bừng bừng, từng kẻ một trừng mắt nhìn Vọng Thư.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vọng Thư sớm đã bị thiên đao vạn quả.

Đáng tiếc... tất cả chỉ là ảo tưởng.

Trong đó, cảm giác của Thái Nhất và Đế Tuấn là khó chịu nhất.

Đường đường là hoàng giả Yêu tộc, giờ đây lại thất bại thảm hại.

Nếu có thể kéo Vọng Thư cùng đồng quy vu tận, lúc này họ sẽ không ngần ngại mà chọn ngay.

Khổ nỗi Vọng Thư... nắm giữ đại thần thông Không Gian Pháp Tắc, căn bản không thể đồng quy vu tận được.

Thực sự quá khó.

Trong phút chốc, cảm giác đắng chát dâng lên trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cảm giác này thật khuất nhục, uất ức và hối hận.

Vọng Thư nhìn sắc mặt khó coi của hai gã, thầm cười trong lòng.

“Kết thúc rồi sao?

Còn sớm lắm.” “Chuyện này do Yêu tộc gây ra, cũng nên do Yêu tộc bồi thường để kết thúc.” “Các vị đều là bậc đạo toàn chân, thấy yêu cầu của ta... không quá đáng chứ?” Vọng Thư chắp tay sau lưng, nhìn lướt qua đám đại năng, vừa rảo bước vừa mỉm cười, trong mắt thoáng hiện một tia hàn mang.

Nghe vậy, đám đại năng đồng loạt biến sắc, tâm thần kinh hãi, lâm vào trầm mặc.

“Nguyệt Chủ Vọng Thư đang đặt chúng ta lên giàn hỏa mà nướng đây mà.” “Nếu phụ họa theo, sẽ bị Yêu tộc thù ghét đến tận xương tủy.

Nếu không phụ họa, lại đắc tội Nguyệt Chủ.

Khó nha... khó quá mà.” “Không chỉ có vậy, mọi người không nhìn ra sao?

Nếu chúng ta lên tiếng, tương đương với việc đứng hẳn về phía đối lập với Yêu tộc, sau này dù không cùng đảng với Vọng Thư thì cũng không thoát khỏi quan hệ.” “Đây là muốn kéo chúng ta xuống nước, muốn hố chết Yêu tộc đây mà.” “Quan trọng hơn, lúc này nàng đã dùng thực lực tuyệt đối trấn áp Yêu tộc, áp chế cả Đế Tuấn và Thái Nhất, cho dù có bất mãn thế nào cũng không thể phản bác hay từ chối.” “Tâm kế của nàng... thật sự là tuyệt diệu.” Đám đại năng thi nhau truyền âm thần thức, bên ngoài mặt không cảm xúc nhưng trong lòng khổ không thốt nên lời.

Những đại năng vốn đứng vững trước áp lực của Yêu tộc, chưa từng nhận thiếp mời tham gia thịnh thế của Yêu tộc, lúc này lại cười thầm.

“Để mấy tên kia đi tham gia quan lễ của Đế Tuấn cho cố vô... coi kìa, giờ thì chuẩn bị gánh họa đi.” “Nguyệt Chủ nói rất đúng, ta đồng ý với cách làm của nàng.” Một giọng nói ngự tỷ vang lên bên tai mọi người.

Một mỹ nữ tuyệt sắc, ung dung hoa quý, đoan trang đại khí tách đám đông bước ra trước mặt Vọng Thư.

Chính là Tây Vương Mẫu, khóe miệng nàng mang theo ý cười, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn chằm chằm Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong đôi mắt đẹp như nước mùa thu ấy hiện rõ vẻ “ngươi cũng có ngày hôm nay”.

Tây Vương Mẫu cảm thấy khoái chí vô cùng, Nguyệt Chủ Vọng Thư đã giúp nàng báo được một mối thù nhỏ.

Chương 112

Nàng cũng chẳng ngại bị coi là cùng phe với Vọng Thư.

Ít nhất, với thực lực mà Vọng Thư thể hiện hiện nay, Yêu tộc quyết không dám khinh suất báo thù.

"Ta cũng đồng ý!" "Ta đồng ý!" "Nguyệt Chủ nói đúng!" "Yêu tộc nên bồi thường!"...

Các đại năng khác thấy đã có người chịu sào, làm chim đầu đàn, liền thi nhau phụ họa.

Ít nhất hiện tại, "thế" của Nguyệt Chủ Vọng Thư còn lớn hơn cả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, Tổ Phượng gật đầu mỉm cười, đôi mắt đẹp lưu chuyển hiện ra cảnh tượng đang diễn ra trong Thiên giới.

"Dùng sức một người cưỡng áp Yêu tộc, uy hiếp quần hùng...

Vọng Thư, quả thực không tầm thường." Nàng vỗ tay khen ngợi.

Tại Thiên giới, sau khi mỗi đại năng thốt lên một câu ủng hộ Vọng Thư, họ liền im hơi lặng tiếng.

Cũng có nhiều đại năng vì sợ hãi Yêu tộc mà không chọn lên tiếng.

Vọng Thư khẽ nhướn mày, xoay người nhìn về phía Đế Tuấn: "Thiên Đế bệ hạ, xem kìa... công đạo tự tại nhân tâm mà." Nàng nhấn mạnh bốn chữ "Thiên Đế bệ hạ" một cách mỉa mai.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, sắc mặt lại đen thêm một tầng.

Đây tuyệt đối là sự nhạo báng.

"Có yêu cầu gì cứ nói đi, nói ra chúng ta sẽ thương nghị." Đế Tuấn trầm giọng.

Gã thực sự không muốn thấy vị Nguyệt Chủ đáng ghét này tiếp tục dây dưa quấy rối ở đây nữa.

Mau chóng tống khứ nàng đi cho xong chuyện.

Vọng Thư chớp chớp mắt: "Được, vậy ta nói thẳng luôn." "Thứ nhất, từ nay về sau, phía Nam Hồng Hoang quy về Linh tộc ta, Yêu tộc có bao xa thì cút đi bấy xa, tất cả thế lực Yêu tộc ở phía Nam Hồng Hoang phải được thanh không." "Thứ hai, vì đã bắt mười vị tiểu khả liên của Linh tộc ta, để bồi thường, cần đưa ra ba mươi kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Thứ ba, sinh linh Linh tộc ở Chiêu Dao Sơn tử thương vô số, cần bồi thường năm triệu điều linh mạch cấp trung, linh căn ba triệu gốc." "Thứ tư, Côn Bằng lão tổ đã chết, không bắt giao ra chiến tranh tội phạm nữa, nhưng Bắc Hải vốn thuộc về cơ nghiệp của Côn Bằng, giờ thuộc về ta." Vọng Thư liệt kê từng điều kiện đã soạn sẵn trong đầu.

Đương nhiên các con số bên trong đều được hét giá đặc biệt cao.

Nhưng từ cổ chí kim, đàm phán là phải như vậy.

Mặc cả qua lại mới gọi là đàm phán.

Giọng nói thanh lãnh vang lên từ Lăng Tiêu Bảo Điện, chấn động khắp Thiên giới.

Khi lời vừa dứt, vô số đại năng thiên địa đều chấn kinh, những đại năng đang có mặt tại Thiên giới cũng xì xào bàn tán.

"Vọng Thư...

ác thật." Có người kinh thán.

"Bốn điều kiện này, ta chỉ nghe thôi cũng thấy kinh tâm động phách." Có người vỗ ngực trấn tĩnh.

"Ba mươi kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo... tê, Yêu tộc

thực sự có nhiều vậy sao?

Vừa rồi Côn Bằng lão tổ dùng linh bảo cũng chỉ cấp thượng phẩm thôi mà, đúng là sư tử ngoạm.” Có người hít một ngụm khí lạnh.

“Lại còn linh mạch và linh căn nữa...

Vọng Thư định bốc sạch nội khố của Yêu tộc luôn sao?

Năm triệu điều... ba triệu gốc... trời ạ, không dám tưởng tượng.” Có người trợn tròn mắt.

“Hắc...

Huyền Nguyên đạo hữu, bần đạo nhớ không lâu trước đây ngươi còn khoe khoang với ta là vừa có được một gốc linh căn phải không?

Nguyệt Chủ mở miệng cái là ba triệu gốc, chênh lệch quá.” Một đạo nhân vỗ vai lão hữu Huyền Nguyên thượng nhân bên cạnh.

“Không hổ là Nguyệt Hoàng của Linh tộc, trực tiếp bố cục ở phía Nam Hồng Hoang và Bắc Hải, lưỡng diện giáp công Yêu tộc.

Nếu Yêu tộc đồng ý, sau này thế giới sẽ là thế tam phân thiên hạ giữa Linh, Yêu và Vu.” Có người nhìn thấu cục diện.

Nghe tiếng xì xào bên tai, Vọng Thư khẽ nhếch môi, nàng chẳng quan tâm đến mấy lời nhàn ngôn toái ngữ đó.

Lấy được những thứ thực tế mới là quan trọng nhất.

Nếu không phải những bảo bối cấp độ như Hà Đồ hay Hỗn Độn Chung thì chắc chắn Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ không đưa ra, hoặc giả bọn họ cũng đang âm mưu gì đó.

Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời nhíu mày, các yêu tướng xung quanh càng thêm phẫn nộ.

Trong các điều kiện này, cốt lõi có hai điểm: “cắt đất” và “bồi

thường".

Phía Nam Hồng Hoang là một trong những nơi cư ngụ chính của sinh linh Yêu tộc, đặc biệt là vùng bình nguyên rộng lớn giữa Trung bộ và Nam bộ Hồng Hoang, nuôi dưỡng vô số yêu chúng, trong các dãy núi trùng điệp phía Nam cũng thường có các đại yêu quật.

Việc thanh không thế lực Yêu tộc ở phía Nam tương đương với việc trực tiếp cắt đứt một vùng không gian sinh tồn lớn của Yêu tộc.

Ba mươi kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo càng khoa trương hơn, Tiên Thiên Linh Bảo không phải cải trắng ngoài chợ, đám đại năng ở đây mà ai có được một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay là đã rất oai rồi, thảm hơn nữa là một bộ phận đại năng đến giờ vẫn chưa có lấy một kiện Tiên Thiên Linh Bảo lận lưng.

Còn năm triệu điều linh mạch cấp trung... linh căn ba triệu gốc... càng khoa trương đến mức phi lý!

Sao không đi cướp luôn cho rồi!

Đế Tuấn và Thái Nhất giận dữ trong lòng.

Tuy biết Nguyệt Chủ sẽ đưa ra điều kiện nhưng cũng không ngờ lại phi lý đến thế.

Khác gì đưa thẳng kho báu Yêu tộc cho nàng đâu.

Trái lại, điều kiện cuối cùng làm Đế Tuấn và Thái Nhất dễ chịu hơn một chút.

Cơ nghiệp của Côn Bằng vốn luôn nằm trong tay Côn Bằng lão tổ, tách biệt với Yêu tộc.

Nếu Vọng Thư đã nhắm vào thì cứ nhường cho nàng là xong.

"Nguyệt Chủ...

Tiên Thiên Linh Bảo, linh căn, linh mạch, ta không thể đưa ra

nhiều như thế, còn phía Nam Hồng Hoang...

đối với ta cũng chí quan trọng yếu." "Chúng ta thương nghị lại đi." Đế Tuấn trầm ngâm nói, sắc mặt gã biến hóa kịch liệt.

Cho dù Yêu tộc gia đại nghiệp đại thì bốn điều kiện này cũng khiến gã vô cùng đau lòng.

Thái Nhất đứng bên cạnh nắm chặt Đông Hoàng Chung.

Khuất nhục và phẫn nộ tràn ngập tâm trí.

Gã trừng mắt nhìn Vọng Thư.

Từ khi hóa hình đến nay, chưa bao giờ gã thấy khó chịu như thế.

Nhưng... thực sự đánh không lại, trái lại còn có nguy hiểm bị vẫn lạc.

Người phụ nữ này thực lực quá mạnh.

Quá biến thái!

"Thương nghị?

Đế Tuấn bệ hạ, ngài nên hiểu rõ, hiện tại không phải ta cầu xin ngài, ta là khổ chủ...

đang đưa ra yêu cầu." "Nếu không đồng ý, ta cũng không ngại thường xuyên đến Thiên giới làm khách đâu, chắc ngài không muốn thường xuyên thấy ta chứ?" Đế Tuấn: ..... (Khó, thật sự là quá khó).

Gã hít sâu một hơi, ngưng thị nhìn Vọng Thư.

Người đàn bà này... sao mà khó chơi đến thế, gã điên rồi hay sao mà lại đi trêu chọc nàng?

"Được rồi." "Điều kiện thứ nhất, ta đồng ý." "Nhưng sinh linh Yêu tộc di tản cần có thời gian, một vạn năm nhé?" "Hạn trong một trăm năm, muộn một ngày ta sẽ giúp các ngươi thanh không." Vọng

Thư lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp như có thể nhìn thấu lòng người.

Muốn dùng kế trì hoãn à, không có cửa đâu.

Chương 113

“Được.” Đế Tuấn nhíu mày, thần sắc uy nghiêm lộ vẻ phiền muộn.

“Điều kiện thứ hai, ba mươi kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trẫm không đưa ra được.

Ba mươi kiện Tiên Thiên Linh Bảo (nói chung), thế nào?” Vọng Thư nheo mắt lại, định chơi trò chữ nghĩa với nàng à, ba mươi kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng là ba mươi kiện vậy.

Nhưng nàng cũng hiểu, đúng là nàng đã cố tình hét giá cao.

“Năm kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười lăm kiện trung phẩm, mười kiện hạ phẩm.” Đế Tuấn lửa giận bừng bừng, nghiến răng: “Được!” “Điều kiện thứ ba, một triệu linh mạch cấp trung, mười vạn gốc linh căn.

Nếu đồng ý, lập tức cho ngươi mang đi.” “Không được, ba triệu linh mạch cấp trung, một triệu rưỡi gốc linh căn, đó là điều kiện tối thiểu của ta.” “Được!” Đế Tuấn nộ khí trùng trùng đồng ý.

Mau đi đi!

Mau đi đi!

Đừng bao giờ gặp lại nữa!

Vọng Thư sững người một chút.

“Trời ạ... mình hạ giá chưa đủ sâu sao?

Đế Tuấn đồng ý nhanh quá vậy!

Lỗ vốn rồi...” “Điều kiện thứ tư, ta đồng ý, thế lực và cơ nghiệp Côn Bằng để lại, tùy ý ngươi xử trí.” Đế Tuấn phất tay một cái.

Vọng Thư gật đầu, biểu thị sự tán thành.

Bốn điều kiện đình chiến đã được định hạ.

Đám đại năng kinh ngạc tột độ, đây thực sự là cuộc đàm phán giữa hai hoàng giả Linh - Yêu sao?

Sao mà giống mấy tay thương lái Linh tộc chạy vạy khắp Hồng Hoang thế này...

Trên núi Côn Luân.

"Nhìn rõ chưa, mục đích của nàng ấy." "Không sai một tí nào so với suy đoán của huynh." "Sau này gặp phải nàng phải hết sức cẩn thận." "Tuyệt đối không được khinh thị." Lão Tử khổ khẩu bà tâm nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy, cả hai cùng gật đầu.

Thao tác của Vọng Thư khiến người ta kinh hãi.

Một bố cục nghiêm cẩn, tính kể cả lão sư Hồng Quân, các vị đại năng thiên địa, Yêu tộc và Linh tộc đều được đưa vào tầm ngắm.

Nếu không có Lão Tử bên cạnh giải hoặc, người thường e rằng khó mà nhìn thấy được một góc của tảng băng chìm.

Tâm kế bực này... thực sự khủng bố.

Tại Thiên giới.

Trong tình huống cả hai bên đều tán thành bốn điều kiện bồi thường, trận đại chiến kinh thế diễn ra tại Thiên giới cuối cùng cũng hạ màn.

Kết thúc với thắng lợi toàn diện thuộc về Vọng Thư.

Toàn bộ kế hoạch của Yêu tộc Thiên Đình rốt cuộc chỉ là dã tràng xe cát.

Đám đại năng nhìn Thiên Đình tan hoang, phế tích khắp nơi mà

không khỏi thổn thức.

Cách đây không lâu, nơi này còn là tiên cảnh, cung điện lộng lẫy, vạn tiên triều bái.

Sau một trận đại chiến, đã biến thành bộ dạng này, giống như cảnh tượng mạt pháp tận thế.

Nhiều sinh linh cũng đã triệt để vẫn lạc, vô số yêu quân, yêu tướng, thậm chí cả Yêu hậu Hi Hòa, Yêu sư Côn Bằng lão tổ...

Đó chỉ là những gì phơi bày bên ngoài, còn trong bóng tối, khí vận của Yêu tộc, lòng người và quyền thống trị đều đang giảm mạnh...

Việc Đế Tuấn mưu đoạt tôn vị chủ tể thiên địa cũng hoàn toàn thất bại.

Những vết thương mà Vọng Thư gây ra cho Yêu tộc e rằng cần một thời gian rất dài mới có thể chữa lành.

Với bốn điều kiện kia, Yêu tộc càng thêm tuyết thượng gia sương.

Nhưng... không có mấy đại năng cảm thấy Yêu tộc đáng thương, tất cả đều là tự chuốc lấy.

Nếu không có tâm hại người thì đâu có quả đắng ngày hôm nay.

Cùng lúc đó, thực lực của Nguyệt Chủ Vọng Thư cũng thực sự in sâu vào lòng những vị đại năng này.

Nguyệt Chủ không thể trêu vào, thực lực khủng bố đã trở thành nhận thức chung của tất cả đại năng có mặt.

"Đế Tuấn bệ hạ, hiện tại đã vô sự, chúng ta cũng cáo từ đây, đa tạ quý tộc đã khoản đãi." "Cáo từ, chúc quý tộc hưng thịnh." Từng vị đại năng hướng Đế Tuấn cáo từ rời đi.

Đế Tuấn nặn ra một tia cười trên mặt, hoàng giả thì phải có phong độ của hoàng giả.

Còn Đông Hoàng Thái Nhất thì ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vọng Thư.

Trong lòng gã có lẽ đang nghĩ: "Cái tai tinh này sao còn chưa biến đi." Ở phía bên kia, Hồng Vân lão tổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà lão tổ cũng đang quan sát động hướng của Vọng Thư.

Chỉ thấy Vọng Thư bước đôi chân dài tiến lại gần Tây Vương Mẫu.

Nàng tươi cười rạng rỡ, cứ như thể nàng mới là chủ nhân thực sự của Thiên Đình vậy.

"Tỷ tỷ, ta với tỷ vừa gặp đã như quen từ lâu, thật hận gặp nhau quá muộn, phen này đa tạ tỷ đã trượng nghĩa lên tiếng tương trợ.

Hay là... gia nhập Linh tộc ta đi?" "Biết đâu... sau này thù cũ cũng có thể báo được đó." Vọng Thư cười hì hì nói.

Đối với Tây Vương Mẫu, Vọng Thư mới chỉ gặp ba lần, hai lần trước ở Tử Tiêu Cung, lần thứ ba chính là tại Yêu tộc Thiên Đình này.

Nhân phẩm của Tây Vương Mẫu nàng chưa hiểu rõ lắm.

Nhưng nàng biết Tây Vương Mẫu đã vì Đông Vương Công mà báo thù.

Thế là đủ rồi.

Đó là người hữu tình hữu nghĩa.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Vọng Thư cũng không lo lắng chuyện Tây Vương Mẫu vào Linh tộc rồi sẽ đoạt quyền.

Với tình hình phát triển hiện tại của Linh tộc, vị trí hoàng giả sẽ không bao giờ được đưa ra thêm nữa.

Linh tộc mãi mãi chỉ có Tam Hoàng.

Nàng nhắm trúng tài năng quản lý của Tây Vương Mẫu nên mới mời vào Linh tộc.

Nữ Oa sắp thành thánh, cũng phải đi con đường thành thánh của mình, Phục Hy lại là một gã nhàn vân dã hạc, không quản sự.

Việc quản lý Linh tộc suy cho cùng phải có một người thực hiện cụ thể.

Thương Dương tuy không tệ nhưng cùng với sự lớn mạnh của Linh tộc, tầm vóc của hắn rõ ràng không theo kịp bước chân của bộ tộc.

Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu...

đều có chữ Vương Mẫu trong tên, phương diện chấp chính chắc chắn phải có trình độ chứ?

Vọng Thư thầm mong đợi.

Thực ra lúc đầu nàng nhắm đến Hồng Vân lão tổ hoặc Trấn Nguyên Tử nhưng tiếc là họ không muốn gia nhập Linh tộc.

Không sao, cũng không phải là bắt buộc.

Lúc này Vọng Thư mang gương mặt tươi cười chân thành khiến người ta như được tắm gió xuân.

Nếu không phải mọi người vừa chứng kiến trận đại chiến kia thì thật khó tưởng tượng đây lại chính là vị tuyệt thế cường giả đã uy hiếp quần hùng.

Tiếp đó, mọi người hoàn hồn, Vọng Thư mời Tây Vương Mẫu nhập Linh tộc?

Đại sự rồi đây!

Tuy thực lực của Tây Vương Mẫu ở Tử Tiêu Cung không bằng nhóm thứ hai nhưng thực lực bản thân cũng thuộc hàng đỉnh tiêm trong ba ngàn đại năng.

Nếu Tây Vương Mẫu vào Linh tộc, thực lực của Linh tộc sẽ lại thăng tiến thêm một bậc.

Khi lời Vọng Thư vừa dứt, Tây Vương Mẫu cũng sững sờ một chút.

Nàng không ngờ Vọng Thư lại tung ra cành ô liu vào lúc này.

Chương 114

Gia nhập Linh tộc có tốt không?

Chắc chắn là có.

Đừng nhìn Linh tộc sinh linh không đông bằng Yêu tộc, Linh tộc ở cấp độ Đại La Kim Tiên cũng thiếu hụt chiến lực, chỉ có Thương Dương.

Nhưng Tam Hoàng của Linh tộc thực sự có thực lực.

Phục Hy nắm giữ Lạc Thư, vốn là tiên thiên thần thai ma căn, chuyên tâm nghiên cứu Thái Dịch chi đạo, thực lực của gã có lẽ không yếu hơn Thiên Đế Đế Tuấn.

Nữ Oa có được thánh vị ở Tử Tiêu Cung, là đệ tử của Hồng Quân, trong tay có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau này chắc chắn thành thánh, trở thành Thánh nhân.

Còn Vọng Thư, tạm không bàn đến chuyện sau này có thể dĩ lực chứng đạo thành công hay không, nhưng nhìn hiện tại, chiến lực của nàng chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung, cường đại đến mức phi lý.

Một mình đấu với ba vị Chuẩn Thánh cảnh, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi nàng đã làm thế nào.

Đối với "thù cũ" trong miệng Vọng Thư, Tây Vương Mẫu tự nhiên biết đó là ai, Vọng Thư đang ám chỉ Đông Vương Công.

Nàng lạnh lùng nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, kẻ thù ngay trước mắt nhưng lại không thể báo thù cho lão bằng hữu... có lẽ lời Vọng Thư nói là thật.

Có thể vào Linh tộc để tĩnh đãi thời cơ, với khí lượng và tính cách

mà hai vị Yêu Hoàng thể hiện, chắc chắn sẽ có ngày Linh - Yêu tranh đấu trở lại.

Khi đó, có lẽ thực sự có thể báo thù cho Đông Vương Công.

"Hừ..." Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất lạnh hừ một tiếng, với tài trí của mình gã tự nhiên hiểu Tây Vương Mẫu đang nghĩ gì.

"Vọng Thư, Tây Vương Mẫu... cứ đợi đấy!

Ta chẳng qua chỉ bại một chiêu thôi, chắc chắn có ngày ta sẽ rửa sạch nhục nhã này." Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghĩ.

Vọng Thư thu hết cảnh tượng đó vào mắt, trong lòng thầm mừng.

Nếu vừa rồi Tây Vương Mẫu có chút do dự thì tiếng lạnh hừ kia đã khiến sự do dự ấy tan biến.

Quả nhiên, Tây Vương Mẫu không cân nhắc quá lâu, một ý nghĩ lóe lên liền lập tức đồng ý lời mời của Vọng Thư.

"Được, ta đồng ý gia nhập Linh tộc." Tây Vương Mẫu mỉm cười đáp lại.

Tương tự, Vọng Thư cũng cười, trên mặt lộ ra nụ cười như một con hồ ly nhỏ.

Trong trận doanh Linh tộc lại thêm một viên đại tướng.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu rời đi trước, nàng phải về Tây Côn Luân để chuyển nhà tới Chiêu Dao Sơn.

Vọng Thư đợi thêm một lát thì nhận được linh bảo, linh mạch và linh căn bồi thường từ Yêu tộc.

Trong phạm vi ức vạn dặm toàn là những thứ tỏa ra bảo quang rực rỡ, sáng lấp lánh.

Nào là linh mạch, nào là linh căn bảo thụ.

Những linh bảo này đến từ kho báu Yêu tộc, có nhiều món Đế Tuấn và Thái Nhất thu hoạch được trên Phân Bảo Nham.

Những linh mạch và linh căn này là do Yêu tộc tích lũy suốt ức vạn năm từ khắp Hồng Hoang đại địa.

Đó chính là nội hàm thực sự của Yêu tộc.

Bảo quang rực rỡ, tiên quang chói lòa khiến Vọng Thư hoa cả mắt.

Trong lòng nàng không khỏi cảm thán Yêu tộc đúng là giàu có, không hổ là một trong những bá chủ thiên địa, nội hàm thật đáng nể.

"Nhưng giờ đều là của ta hết rồi... ha ha ha ha." Vọng Thư vui sướng trong lòng, trên mặt cũng hiện rõ nụ cười.

Nàng gọi Hỗn Nguyên Kim Đấu ra ném lên không trung, một đạo kim quang rực rỡ xé toạc bầu trời Thiên giới.

Trước những sắc mặt vô cùng "đặc sắc" của Đế Tuấn, Thái Nhất và ức vạn yêu chúng, cùng ánh mắt ghen tị thèm muốn của đám đại năng thiên địa, nàng thu sạch mọi bảo vật vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, chỉ để lại mặt đất trống rỗng.

Sau đó, Vọng Thư bước ra một bước, thân ảnh biến mất khỏi Thiên giới.

"Phù..." Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Vọng Thư đã thực sự biến mất mới thở phào một cái.

Cái tai tinh này cuối cùng cũng đi rồi.

Nhưng lần này Yêu tộc bồi thường thảm quá, có lẽ phải mất mười mấy nguyên hội mới có thể khôi phục lại như cũ.

Còn có Hi Hòa, Côn Bằng...

Đế Tuấn hồi tưởng lại, lòng đau như cắt.

“Đại ca, chuyện đó có tiến hành không?” Thái Nhất mắt bừng sát ý hỏi Đế Tuấn.

Gã liếc nhìn ra ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, nơi Minh Hà lão tổ đang đứng lặng, đám đại năng khác đã cáo từ rời đi hết rồi, chỉ còn gã ở lại.

Minh Hà lão tổ nhìn Thái Nhất, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Chiến trường phía Nam Hồng Hoang đại địa.

Tuy đại chiến ở Thiên giới đã kết thúc nhưng cuộc chiến giữa bốn quân đoàn Linh - Yêu - Vu - Ma ở đây vẫn đang tiếp diễn.

Hình thế chiến tranh đã chuyển từ đại quyết chiến trực diện sang cục diện liên quân Linh - Vu - Ma truy sát yêu quân.

Trên chiến thuyền không trung.

Quỷ Xa và Kế Mông liên thủ chém giết Yêu Thánh Phi Đản.

Tiên thiên bất diệt linh quang của Phi Đản rơi vào tay Quỷ Xa.

Dưới mặt đất.

Vọng Thư số 1 ra tay chém giết Yêu Thánh Thử Thiết.

Hai vị Yêu Thánh vừa chết, ức vạn yêu quân lập tức lâm vào cảnh rắn mất đầu.

Tuy còn ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần nhưng thực lực chỉ ở Thái Ất Kim Tiên cảnh đại viên mãn, vô lực xoay chuyển tình thế.

Với tu vi đó, bọn họ thậm chí còn không diễn tính ra được đại sự vừa xảy ra ở Thiên giới.

Vọng Thư số 1, Chúc Dung, Quỷ Xa, Kế Mông đều biết Đế Tuấn và Thái Nhất ở Thiên giới đã bại nhưng bọn họ sẽ không nói cho đám yêu quân này biết.

Đây là thời cơ tốt để tiêu giảm chiến lực của Yêu tộc.

"Sát!

Chém giết Yêu tộc!" "Báo thù cho các huynh đệ tỷ muội đã ngã xuống!" "Sát!

Không được để một tên nào chạy thoát!" "Huynh đệ, thắng lợi ngay trước mắt rồi." Chiến quân Linh tộc, chiến vu Vu tộc gào thét, dồn ức vạn yêu quân vào tuyệt địa.

Các ma đạo tu sĩ kết thúc chiến đấu trên không cũng phi thân xuống đất, gia nhập đội ngũ chém giết Yêu tộc.

Bọn họ lầm lì không nói, chỉ mải mê sát lục, hóa thân thành tử thần trên chiến trường.

Mỗi khi có một đạo hắc ảnh lướt qua là có đầu yêu tộc rơi xuống.

Thậm chí có ma tu đang cười khoái chí, những ma tu tu luyện Sát Chi Pháp Tắc và Huyết Chi Pháp Tắc cảm thấy cảnh giới tu hành và lĩnh ngộ pháp tắc đang tăng tiến nhanh chóng trong trận đại chiến kinh thiên này.

Từng ngày từng giờ trôi qua, máu yêu tộc tưới đẫm đại địa.

"Đừng lùi lại!

Tử chiến!" "Yêu tộc tất thắng!" "Vì Thiên Đế bệ hạ!" "Vì Đông Hoàng bệ hạ!" "Vì Yêu Hậu!" "Yêu tộc tất thắng!" "A...

Linh tộc đáng chết, ta liều mạng với các ngươi!" "Huynh đệ, mau chạy đi, ta chặn bọn chúng lại!" "Đừng để tất cả đều chết ở đây chứ!" Yêu quân gào rú, phẫn nộ, trong mắt mỗi vị yêu tộc đều tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Kẻ thù quá mạnh mẽ.

Tại sao?

Tại sao Yêu tộc cường đại lại lâm vào cảnh ngày hôm nay?

Tại sao lại có nhiều kẻ thù đối địch với Yêu tộc đến thế?

Tại sao Vu tộc lại giúp Linh tộc?

Tại sao đám người áo đen kia lại giết mình?

Tại sao... sau khi xuất hiện nhiều kẻ thù như vậy, hai vị Yêu Hoàng bệ hạ vẫn không tới chi viện, với đại thần thông của họ, họ có thể làm được mà.

Không hiểu nổi!

Chương 115

Tất cả yêu quân đều đã tuyệt vọng.

"Nhưng... dù có chết, có vẫn lạc, cũng không để kẻ thù được yên ổn." Vô số yêu quân đang xung kích.

Từng yêu quân một không sợ chết lao vào truy kích Linh tộc, Vu tộc và ma tu.

Tiếp đó, tiếng tự bạo, tiếng thảm thiết, tiếng gào rú, tiếng kích chiến, tiếng binh khí va chạm, tiếng hô hào đồng loạt vang lên.

Trên chiến trường không ngừng nở ra những đóa hoa máu, sinh mạng không ngừng tiêu biến.

Có Linh tộc, có Vu tộc, cũng có ma tu... nhưng yêu tộc tử chiến là nhiều nhất.

Một cảnh tượng máu me và tàn khốc.

Bầu trời, mặt đất, sông hồ đều hóa thành màu huyết hồng.

Khắp nơi là đầu rơi máu chảy, chân tay đứt lìa, những thi thể mất đi sinh cơ... cùng những hố sâu khổng lồ do tự bạo để lại.

Ngoại trừ ma tu, các sinh linh khác đều vì chủng tộc của mình.

Linh tộc vì báo thù.

Vu tộc vì muốn tiêu giảm sức mạnh hữu sinh của Yêu tộc.

Yêu tộc vì muốn được sống sót trên chiến trường, vì muốn có thêm nhiều đồng tộc chạy thoát.

Nhưng suy cho cùng sức mạnh quá chênh lệch.

Linh tộc có Vọng Thư số 1, Vu tộc có Chúc Dung, ma tu có Quỷ

Xa, Kế Mông.

Sức mạnh đỉnh tiêm của ức vạn yêu quân lúc này chỉ còn lại hơn hai trăm vị Yêu Thần...

Yêu quân tháo chạy nghìn dặm, binh bại như núi đổ.

Chiến tuyến nhanh chóng được đẩy mạnh.

Cuối cùng bị cầm chân tại một hẻm núi.

Một thung lũng khép kín, phía trước hẹp phía sau rộng, hình như cái túi, rộng ức vạn năm ánh sáng, ba mặt đều là núi cao ngất ngưởng, chỉ có một lối vào.

Hơn sáu mươi triệu yêu quân tàn tồn bị dồn vào trong, chỉ có thể dựa vào địa hình hiểm trở để phòng thủ.

Có kẻ dùng phi hành pháp thuật đào tẩu nhưng trên bầu trời một mặt cờ lớn màu thâm lam che phủ thiên địa, chặn đứng đường lui.

Đó là pháp bảo trong tay Vọng Thư số 1: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Muốn dùng thần thông, pháp thuật chạy thoát từ mặt đất nhưng chiến quân Linh tộc, chiến vu Vu tộc và cả đám người áo đen bí ẩn đã bao vây chặt chẽ.

Đặc biệt là chiến vu Vu tộc, với tư cách là đối thủ cũ của Yêu tộc, họ hiểu Yêu tộc quá rõ, đã sớm phòng bị.

Thực tế, không gian xung quanh đã sớm bị Vọng Thư số 1 dùng Không Gian Pháp Tắc phong ấn, ngay cả Đại La Kim Tiên cảnh cũng không thoát nổi, huống chi là đám Yêu tộc dưới cấp Đại La Kim Tiên này.

Lúc này, hơn hai trăm vị Yêu Thần và hơn sáu mươi triệu yêu quân tàn tồn hoàn toàn rơi vào tuyệt cảnh.

Phía trước không lối thoát.

Phía sau là tử địa.

Thực sự lâm vào đường cùng.

Một cảm xúc mang tên "tuyệt vọng" dâng lên trên gương mặt của mỗi yêu quân.

Trong đó có kẻ đầu báo thân người, có kẻ mặt sư tử thân người, có kẻ toàn thân đầy lông khỉ...

Bọn họ vốn là sinh linh giữa thiên địa, vì nhiều lý do khác nhau mà gia nhập Yêu tộc.

Giờ đây, cũng sắp phải chết vì Yêu tộc.

Lúc này, ba phe Linh - Vu - Ma đã bao vây yêu quân tại một chỗ.

Quân đội ba bên dàn trận tại cửa cốc, chuẩn bị phát động đợt xung kích cuối cùng, triệt để giết sạch đám yêu quân này.

Đứng trước quân đội ba bên, Vọng Thư số 1 và Tổ Vu Chúc Dung sóng vai đứng đó.

Kế Mông, Quỷ Xa đứng lùi lại phía sau một thân vị, ẩn ẩn lấy Vọng Thư số 1 làm đầu.

Không ai lên tiếng.

Chúc Dung không biết mình đang đứng cạnh một đạo phân thân, gã nghi ngờ không biết đạo phân thân này có linh trí cao như bản thể Vọng Thư hay không.

Quỷ Xa và Kế Mông tự nhiên là trầm mặc, chủ nhân Vọng Thư đã sớm dặn dò không được tùy tiện lên tiếng, đeo mặt nạ và không nói chuyện là để ẩn giấu thân phận thực sự.

"Ai..." Đúng lúc này, một tiếng thở dài êm ái vang lên.

Trong tiếng thở dài đó chứa đựng sự bàng hoàng vô hạn, sự cô độc vô tận, và cũng có cả nỗi bi thương vô cùng... dường như truyền lại từ thời đại cổ xưa.

Tiếp đó, một bóng dáng hồng y xinh đẹp đột ngột xuất hiện, huyền lập giữa không trung.

Cực mỹ.

Tóc đen như thác, mắt sáng như tinh tú, da trắng như tuyết, dáng người cao ráo... dường như mọi sự tốt đẹp trên đời đều tập trung trên người nàng.

Nàng mặc một bộ cung trang màu đỏ, sau lưng đeo hai thanh kiếm... mái tóc tú lệ tùy ý xõa trên bờ vai thơm.

Khắp người toát ra một loại khí chất cao lãnh, không vương bụi trần.

Đỏ rực như lửa, tinh linh của mặt trăng.

Đẹp đến cực hạn, cũng lạnh lùng đến cực hạn.

Chính là bản thể Vọng Thư vừa kết thúc đại chiến ở Thiên giới.

Sau khi lấy xong bảo vật, Vọng Thư trực tiếp dùng Không Gian Pháp Tắc của Hỗn Độn Châu vượt qua không gian vô tận để tới chiến trường phía Nam Hồng Hoang.

Lúc này, các sinh linh Linh tộc đồng loạt thở dốc, thần tình kích động.

Họ biết Vọng Thư thực sự đã xuất hiện.

Điều đó có nghĩa là trong trận đại chiến nơi Thiên giới xa xôi kia, Nguyệt Hoàng đã thắng, Linh tộc đã thắng, đại thắng.

“Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!” “Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!” “Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!” “Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!”

Sinh linh Linh tộc hành lễ hoan hô, tiếng reo hò chấn động cả thiên địa.

Khi Vọng Thư thực sự xuất hiện, lòng của các Yêu Thần và yêu quân còn lại rơi thẳng xuống vực thẳm.

Sự xuất hiện của nàng đại biểu cho việc kế hoạch nhắm vào Vọng Thư của Yêu Đình tại Thiên giới đã hoàn toàn thất bại.

Mỗi vị Yêu Thần đều mặt mày trắng bệch, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Hoàng giả Linh tộc đã trở về.

Hoàng giả của ta đâu?

Không có câu trả lời.

Giờ đây, chỉ còn một con đường chết.

Vọng Thư không nhìn đám yêu tộc đó, trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Tâm niệm vừa động, một điểm tiên quang lóe lên, Vọng Thư số 1 hóa thành một luồng tiên quang bay vào trong bản thể Vọng Thư.

Tiếp đó, Vọng Thư đưa tay ra chiêu, thu hồi cả Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Nàng tự tin, có nàng ở đây, đám yêu tộc còn lại này không một kẻ nào chạy thoát.

Chỉ là lúc này trong lòng nàng vẫn chưa quyết định dứt khoát kết cục cho đám yêu tộc này.

Giết đi thì cũng hơi đáng tiếc, đám yêu quân này đều là tinh nhuệ thực sự của Yêu tộc.

Nếu gia nhập Linh tộc sẽ bổ sung được sự thiếu hụt chiến lực tầng trung và tầng thấp của Linh tộc.

Nhưng giữ lại cũng có hậu họa.

Đám yêu tộc này đã gia nhập Yêu tộc Thiên Đình nhiều năm, cảm giác quy thuộc rất mạnh, muốn thu phục được tâm của họ là cực kỳ khó khăn.

Chương 116

Lúc này Vọng Thư rốt cuộc cũng thấu hiểu được cảm giác của Tào lão bản sau khi bắt được Lữ Bố năm xưa.

Lữ Bố dũng mãnh vô song, Tào Tháo tự nhiên là yêu thích.

Nhưng lại lo lắng Lữ Bố có dã tâm lang sói, sẽ lại phản bội lần nữa.

Vọng Thư lúc này cũng vậy.

Đám yêu tộc còn lại này xét về chiến lực thì rất mạnh, mạnh hơn tám mươi triệu đại quân Linh tộc nhiều, là chiến quân thực thụ.

Nhưng sau khi nạp hàng, làm sao đảm bảo họ không làm hư phong khí hiện tại của Linh tộc, không phản bội Linh tộc, đó là một vấn đề lớn.

Cuối cùng, Vọng Thư quyết định giết sạch.

Chiến lực Linh tộc có thể từ từ bồi dưỡng.

Nhưng không thể để đám yêu tộc này vào phá hoại phong khí của Linh tộc.

Bản thân hai bên đã có huyết thù, vào Linh tộc chỉ làm tăng thêm mâu thuẫn nội bộ.

Ngắn hạn thì có lợi, nhưng dài hạn thì thực sự vấn đề rất nhiều.

"Trận đại chiến lần này, đa tạ Chúc Dung đại ca đã dẫn đầu đám huynh đệ Vu tộc tới giúp đỡ." Vọng Thư suy tính xong, bước tới trước mặt Chúc Dung hành một lễ đạo ấp.

Chúc Dung xứng đáng nhận lễ này.

Những chiến vu gã mang tới đều là những chiến binh trăm trận

sống sót qua nhiều cuộc Vu Yêu đại chiến, vô cùng hung hãn.

Nếu không có Vu bộ của Chúc Dung, trận đại chiến Linh - Yêu ở phía Nam Hồng Hoang này sẽ gian nan hơn nhiều.

Dù có thắng cũng là thảm thắng.

"Hại, muội tử nói gì thế, muội tìm ca ca, lẽ nào ta lại khoanh tay đứng nhìn." Chúc Dung hào sảng xua tay.

Vọng Thư mỉm cười, ân tình này của Vu tộc nàng sẽ ghi nhớ, sau này Vu Yêu đại chiến, nàng sẽ giúp Vu tộc mưu tính một phen.

Tiếp đó, nàng quay đầu nhìn về phía Kế Mông và Quỷ Xa, lên tiếng: "Cảm tạ hai vị tương trợ, chuyện còn lại Linh tộc ta có thể ứng phó, hãy về đi, xin hãy yên tâm, những cam kết ta đã hứa chắc chắn sẽ thực hiện." Những lời này tự nhiên là giả.

Cảm ơn hay cam kết đều là giả hết.

Vọng Thư biết lúc này chắc chắn có không ít đại năng thiên địa đang dõi theo nơi này.

Cẩn thận vẫn hơn, cứ diễn một màn kịch vậy.

Giả vờ như đã đưa ra cam kết mới đổi được sự trợ giúp của La Sinh Môn.

Để tránh một số kẻ có tâm nghi ngờ.

Trong kế hoạch ban đầu, nàng không muốn sớm bại lộ sự tồn tại của La Sinh Môn.

Đáng tiếc...

đôi khi sự phát triển của sự việc không theo ý muốn của mình.

Nhưng thế này thực ra cũng tốt.

Nếu La Sinh Môn đã xuất hiện thì cứ đường đường chính chính

mà phát triển, trực tiếp chiếm lấy ba đảo Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng ở Đông Hải.

"Rất tốt, vậy thì...

Nguyệt Chủ, chúng ta cáo từ." Quỷ Xa, Kế Mông ôm quyền hành lễ.

"Đi!" Chớp mắt, các ma tu La Sinh Môn dưới sự dẫn dắt của Quỷ Xa và Kế Mông dùng phi hành pháp thuật rời đi.

Vô số hắc y nhân cưỡi mây bay lên không trung, che kín cả bầu trời, chớp mắt đã biến mất nơi chân trời.

Lúc đi có ba triệu ma tu, lúc về chỉ còn hơn hai triệu.

Tổn thất không thể nói là không lớn.

Như vậy, ngoài thung lũng chỉ còn lại Vu tộc và Linh tộc.

"Chúc Dung đại ca, huynh xem, đám này xử trí thế nào?" Vọng Thư nhướn mày, chỉ về phía đám yêu tộc đang nghiêm trận đãi địch trong thung lũng.

Nàng có ý muốn giết sạch đám yêu quân này, nhưng để giữ lại chút hình tượng tiên tử, những lời tuyệt diệt này cứ để Chúc Dung nói ra vậy.

Tin rằng với tư cách là tử đối đầu của Yêu tộc, Tổ Vu của Vu tộc sẽ không làm nàng thất vọng.

Lúc này đám yêu tộc thấy Vọng Thư đưa ngón tay ra chỉ, đã hiểu khoảnh khắc quyết định vận mệnh cuối cùng cũng đến.

Mỗi kẻ đều nắm chặt binh khí hoặc pháp bảo, các loại sức mạnh trong cơ thể cuồng cuộn dâng trào, chỉ để liều chết một trận.

"Tử chiến!" "Tử chiến!" "Vì Yêu tộc!" "Vì Yêu Hoàng bệ hạ!" "Chúc Dung ta nguyền rủa ngươi, Vọng Thư ta nguyền rủa ngươi...

không được chết tử tế!" "Linh tộc tất sẽ chết tuyệt!" "Vĩnh sinh vĩnh thế, không được chết tử tế!" "Ta sẽ dõi theo các ngươi!" "Tử chiến, Yêu tộc tất thắng!" Yêu quân trong cốc gầm thét, những kẻ tuyệt vọng gào rú, âm thanh đợt sau cao hơn đợt trước.

Một đội quân đã rơi vào tuyệt lộ.

Tin rằng chỉ cần chiến quân Linh tộc hay chiến vu Vu tộc dám xông lên, dù có chết... họ cũng sẽ kéo theo một kẻ đệm lưng, cùng nhau vẫn lạc.

Nhưng...

điều đó không được Vọng Thư để vào mắt, cũng không được Tổ Vu Chúc Dung bận tâm.

Đều là những kẻ ngoan độc cả... hơi đâu mà quan tâm đến sự điên cuồng trước khi chết này.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi sự phản kháng đều là vô ích.

"Giết sạch đi, giữ lại chỉ thêm họa." Giọng Chúc Dung sâm lãnh, không một chút do dự.

Ở đây chết thêm một mẻ yêu tộc, sau này có Vu Yêu đại chiến, thương vong của Vu tộc cũng sẽ nhỏ đi một chút.

"Được thôi..." Vọng Thư u u thán một hơi, giọng nói mang theo vẻ tiếc nuối và bất đắc dĩ, dường như đối với đám yêu tộc này vẫn còn một tia bi mẫn.

"Hí tinh" Vọng Thư đã online.

Thực ra trong lòng nàng đang cười nở hoa.

"Chúc Dung... giỏi lắm." "Ta ra tay sao?" Vọng Thư hỏi Chúc Dung.

Đối phó với đám yêu quân đang rơi vào tuyệt cảnh và điên cuồng

này, nếu để tộc nhân của mình xông lên tư sát thì chẳng khác nào nướng quân vô ích, chuốc thêm thương vong.

Cách tốt nhất... tự nhiên là để cường giả dùng đại pháp lực, đại thần thông trực tiếp mạt sát.

Tuy không nhân đạo cho lắm.

Nhưng đúng là phương pháp tốt nhất để giảm thiểu thương vong.

"Muội tử, muội ra tay đi.

Chính xác là để ca ca mở mang tầm mắt, xem thực lực có thể chiến bại Thái Nhất rốt cuộc mạnh đến mức nào." Chúc Dung khoanh tay trước ngực, ánh mắt bình tĩnh nói.

Vọng Thư ngạc nhiên nhìn Chúc Dung một cái.

Gã này thực ra cũng không ngốc lắm nhỉ.

Biết để mình giết Yêu tộc có thể khắc sâu thêm mối thù giữa mình - Nguyệt Chủ với Yêu tộc.

Hoặc có lẽ gã cũng có ý đó...

Vọng Thư lắc đầu, phát hiện mình toàn nghĩ nhiều quá.

Chắc là do bị Yêu tộc tính kế một lần nên sinh ra hậu di chứng rồi.

Xác định do Vọng Thư động thủ, nàng cũng không do dự nữa.

Tâm niệm vừa động, một tòa tiểu sơn xuất hiện trên đỉnh đầu Vọng Thư, sau đó đón gió mà lớn, nhanh chóng biến cao biến to biến dày.

Chớp mắt, một tòa núi cao ngất ức vạn năm ánh sáng, tỏa ra tiên quang trắng ngần rạng rỡ xuất hiện giữa không trung.

Phân Bảo Nham.

Trong phút chốc, chiến quân Linh tộc và chiến bộ Vu tộc đều đổ

dồn ánh mắt vào Phân Bảo Nham.

Đó là một tòa cao sơn thế nào chứ, cao không thấy đỉnh, phần đáy vô cùng bàng đại, rộng tới ức vạn năm ánh sáng.

Nó trôi nổi trên không trung che lấp toàn bộ bầu trời trên đỉnh đầu.

Chương 117

Giống như một lục địa rộng lớn xuất hiện giữa không trung.

Cũng giống như một bàn tay khổng lồ chống trời.

Chỉ nhìn một cái thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nếu đập xuống, e rằng bất cứ thứ gì trên thế giới này cũng sẽ bị đập nát, hủy diệt.

Trong phút chốc, vô số đại năng thiên địa lại kinh ngạc tột độ.

"Đó là mấy chục triệu sinh linh Yêu tộc đó, Nguyệt Chủ định xóa sổ như vậy sao?" "Thật tàn nhẫn." "Đúng là danh bất hư truyền, thực sự muốn chôn vùi ức vạn yêu tộc." "Đế Tuấn và Thái Nhất đâu, chẳng lẽ không ngăn cản sao?

Uổng công làm hoàng giả Yêu tộc." "Ta lại thấy Nguyệt Chủ làm đúng, cuộc chiến sinh tử giữa hai tộc không thể nhân từ, cũng không cách nào nhân từ được.

Nếu đổi vị trí, e rằng Yêu tộc cũng sẽ giết sạch Linh tộc thôi." "Bản thân Yêu tộc phái nhiều yêu quân đến phía Nam Hồng Hoang như vậy là để diệt tuyệt Linh tộc mà." "Có nhân tất có quả.

Ngày trước Yêu tộc gieo nhân thì hôm nay Yêu tộc phải gặt quả ác." "Chỉ là lần này sát nghiệp mà Nguyệt Chủ tạo ra cũng lớn quá rồi." "Hả... ngươi nghĩ nàng ấy thực sự quan tâm đến sát nghiệp sao?

Đáng lẽ nên tàn nhẫn hơn chút nữa, lần trước giết phách được một trong hai tên Thái Nhất, Đế Tuấn thì mới đúng." "Đúng vậy, chỉ là thiên địa này quá nguy hiểm, đặc biệt là liên quan đến đại chiến chủng tộc, đám tán tu chúng ta cứ né xa ra một chút, tránh để bị cuốn vào thị phi." "Có lẽ chỉ khi Thánh nhân xuất hiện, thiên địa mới được

thái bình.” “Thiện tai thiện tai, chúng sinh giai khổ.” Đám đại năng bàn tán xôn xao.

Tại thung lũng tuyệt địa nơi chiến trường phía Nam Hồng Hoang, mấy chục triệu yêu quân mới thực sự thấu hiểu thế nào là nỗi tuyệt vọng không lời nào diễn tả được.

Mặt mày kẻ nào cũng kinh hoàng, trong mắt toàn là sự sợ hãi.

Trợn mắt hốc mồm, hồn phi phách tán.

Nguyệt Chủ Vọng Thư thậm chí không cho họ lấy một cơ hội để đồng quy vu tận.

Thật tàn nhẫn!

Thật độc ác!

Thật là thủ đoạn!

Trọng bảo cao ngất như núi kia một khi đập xuống, e rằng cả thung lũng này sẽ bị san bằng thành bình địa.

Làm sao còn mạng mà sống?

“Huynh đệ, liều mạng thôi!” “Xông ra ngoài!” “Chạy được một đứa hay đứa nấy!” “Giết được một đứa thì giết!” “Đừng ngồi chờ chết nữa!” “Yêu Hoàng bệ hạ ơi, tại sao lại như vậy?” “Tử chiến đi!” “Không còn lựa chọn nào khác đâu.” Mấy chục triệu yêu quân hô hào, gào rú, trạng thái điên cuồng.

Không ít yêu quân trực tiếp hóa thành nguyên hình, hoặc cưỡi yêu phong bay lên trời, hoặc xung kích lao ra ngoài thung lũng.

“Định!” Giọng nói thanh lãnh vang vọng trong thung lũng.

Vọng Thư trực tiếp sử dụng Không Gian Cấm Cố, đem toàn bộ đám yêu quân đó đóng băng không gian.

Tức thì, cả thung lũng giống như bị ấn nút tạm dừng, hoàn toàn ngưng đọng.

Âm thanh, hơi thở, động tác, gió nhẹ... tất cả đều dừng lại.

Yêu quân kẻ thì giữ tư thế xung kích bôn ba, kẻ giữ tư thế đang bay, kẻ thì giữ tư thế ngửa mặt lên trời nộ hống... chúng sinh bách thái, không thể kể hết.

Điều duy nhất giống nhau chính là thần sắc, trong sự tuyệt vọng mang theo vẻ điên cuồng.

"Lạc!" Lại một giọng nói thanh lãnh nữa vang lên giữa thiên địa.

Vọng Thư chắp tay đứng đó, thần sắc bình tĩnh khẽ thốt lên một tiếng, trong mắt nàng một đạo lam quang băng giá lóe lên.

Ngay khi lời vừa dứt, Phân Bảo Nham cao ức vạn năm ánh sáng tốc độ phi thường đập xuống thung lũng tuyệt địa.

Giống như tinh tú va chạm vào đại địa.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc, Phân Bảo Nham rộng ngút ngàn như bàn tay khổng lồ chống trời vỗ xuống thung lũng.

Một uy năng vô thượng bộc phát trong nháy mắt.

Không gian vỡ vụn, vũ trụ băng diệt.

Ba mặt núi bao quanh thung lũng trực tiếp bị san phẳng.

Giống như một người dùng tay ép xuống một miếng đậu hũ mềm oặt.

Tiếp đó, đám yêu quân đang bay, từng đóa hoa máu oanh nhiên nổ tung, máu tươi, thịt vụn trút xuống như mưa máu, chúng bị tiên quang của Phân Bảo Nham nghiền nát.

Ở phía dưới, đám yêu quân trên mặt đất chỉ có thể trơ mắt nhìn tòa

đại sơn khủng bố che kín cả bầu trời ép xuống.

Tuyệt vọng và sợ hãi tràn ngập tâm trí mỗi yêu quân.

"Oanh!" Phân Bảo Nham hoàn toàn đập xuống mặt đất, đại địa chấn động, rung lắc giống như tận thế sắp đến.

Một đạo xung kích ba khổng lồ quét qua mặt đất, cuồng phong nổi lên, cuốn theo bụi trần mù trời, nhuộm cả bầu trời thành một màu huyền hoàng.

Khi bụi trần tan đi, tất cả mọi người đều lặng đi.

Chỉ thấy vị trí thung lũng ban nãy đâu còn thung lũng nữa?

Mấy chục triệu yêu quân trong thung lũng đâu còn thấy bóng dáng nào?

Không còn một vật gì tồn tại.

Nguyệt Chủ Vọng Thư đã triệt để trấn sát mấy chục triệu yêu quân, chôn vùi tất cả!

Tại chỗ chỉ còn lại một tòa thần sơn nguy nga tỏa ra tiên quang trắng ngần rạng rỡ.

Dường như nó đã sừng sững ở đó từ thuở sơ khai.

"Thu!" Vọng Thư tâm niệm vừa động, Phân Bảo Nham lại nhanh chóng thu nhỏ, chớp mắt chỉ còn to bằng lòng bàn tay.

Đáp lại tiếng gọi của chủ nhân, một đạo bạch quang xé toạc bầu trời, bay vào ống tay áo hồng y của Vọng Thư rồi biến mất.

Tiếp đó, mọi người nhìn lại vị trí thung lũng cũ, lại đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Một cái hố sâu vô cùng to lớn xuất hiện trước mắt, đáy hố cực kỳ bằng phẳng.

Thung lũng ban đầu trực tiếp hóa thành biển cả, máu của mấy chục triệu yêu tộc hội tụ lại tạo thành huyết hải.

Không có mảnh vụn, không có xương cốt, không có linh bảo hay binh khí nào để lại... những thứ dù cứng rắn đến đâu cũng đã bị một kích triệt để san phẳng.

Nàng đã hoàn toàn xóa sạch dấu vết của đám yêu quân này, hiện tại, quá khứ và tương lai.

Thật khiến người ta kinh hãi, thật khiến người ta khiếp sợ.

Các đại năng thiên địa đều biết phân thân của Vọng Thư trong lúc đại chiến ở Thiên giới cũng từng tế ra Phân Bảo Nham đối chiến với Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc đó một người điều khiển Phân Bảo Nham đập xuống, một người cầm Đông Hoàng Chung chống đỡ.

Khi đại chiến kết thúc, họ cứ ngỡ thực lực Đông Hoàng Thái Nhất kém hơn Vọng Thư nên mới giằng co lâu như vậy.

Nhưng giờ nhìn lại, hoàn toàn không phải thế.

Bởi bản thân đòn tấn công này đã cực kỳ cường đại.

Khi được bản thể Vọng Thư sử dụng lại càng cường đại hơn.

“Hóa ra đây mới là thực lực thực sự trong một kích của Vọng Thư.” “Thái Nhất không yếu đâu, thực sự là do Vọng Thư quá mạnh.” “Cái Phân Bảo Nham đó kìa... ta hối hận quá, lúc đó sao mình không lấy lấy một món đại bảo bối nhỉ.

Thứ thần vật được Đạo Tổ đặt bảo bối lên đó thì làm sao là thứ tầm thường được?” “Chỉ riêng việc nó tồn tại được trong hỗn độn thôi đã đủ thấy thần dị rồi.” “Ta thật là ngốc, thực sự quá ngốc.” “Tỉnh lại đi, không có đại thần thông thì không lấy được bảo bối đâu.”

“Phù... ta như thấy được một vùng huyết sắc vô biên, thật đáng sợ.” “Sự tàn khốc của chiến tranh chủng tộc.” “Vì an toàn tính mạng, cứ tránh xa ba tộc Linh - Yêu - Vu ra, bọn họ đều là đám bá đạo, không trêu vào được đâu.” Vô số đại năng bàn tán, lần này họ thực sự bị hù dọa rồi.

Nếu việc chém giết Côn Bằng lão tổ, đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, bức lui Đế Tuấn là sự thể hiện thực lực tuyệt đối của Vọng Thư, thì lần xóa sổ hơn sáu mươi triệu yêu quân này chính là sự thể hiện tâm tính của nàng.

Ác, thực sự là rất ác.

Xóa sổ hơn sáu mươi triệu sinh linh mà chỉ thốt ra một chữ nhẹ tựa lông hồng, không hề nhíu mày.

Tuy sự việc có nguyên nhân nhưng sát tâm bực này cũng đủ dọa người rồi...

Vọng Thư lúc này cũng chẳng rảnh mà suy nghĩ xem người khác nghĩ gì.

Sau khi thực hiện xong một kích, nàng trực tiếp câu thông với Thái Âm tinh, mở “hack bản đồ”, hướng tầm mắt về phía núi Bất Chu.

Lúc này, dưới chân núi Bất Chu, sắp diễn ra một trận tập kích.

Minh Hà lão tổ, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất liên hợp định giải quyết Hồng Vân lão tổ.

Chương 118

“Ai, lại tập kích...

Không thể chơi trò gì cao cấp hơn sao, ít ra cũng phải diễn kịch tí chứ, ví dụ Đế Tuấn, Thái Nhất giả vờ truy sát Minh Hà, rồi Minh Hà mới tập kích Hồng Vân... không ổn rồi.” Vọng Thư lầm bầm, thở dài một tiếng trong lòng, rồi trực tiếp ngồi xem đại hí.

Hiện tại nàng chỉ thiếu mỗi một nắm hạt dưa để cắn thôi.

Núi Bất Chu.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ đang cưỡi mây bay giữa các dãy núi.

Trong đó Trấn Nguyên Tử mặc đạo bào màu trắng, tay cầm phất trần; Hồng Vân mặc đạo bào màu đỏ, cũng cầm một chiếc phất trần... trông thật đúng phong phạm của các bậc đạo toàn chân, tiên gia cao tột.

Lúc này thần sắc Trấn Nguyên Tử có chút ngưng trọng, trận đại chiến kinh thiên vừa xảy ra ở Thiên giới cứ ám ảnh mãi trong tâm trí gã.

“Vọng Thư...

đã giết Côn Bằng.” “Đánh bại cả Thái Nhất.” “Chiến lực của nàng ấy quá khủng bố, đủ loại đại thần thông bất khả tư nghị đều được thi triển.” “Nếu ta...

đối mặt với nàng ấy, kết cục sẽ thế nào?” Trấn Nguyên Tử trầm tư.

Kết quả đã rõ mười mươi.

E rằng gã không trụ nổi quá lâu trước tay Vọng Thư, ngay cả Hỗn Độn Chung còn không đỡ nổi công kích của nàng, huống chi là Địa Thư của gã.

Nguyệt Chủ quả thực công phạt vô song.

"Linh tộc có thánh nhân tương lai Nữ Oa, có Phục Hy... có chiến lực cực kỳ cường đại là Vọng Thư, giờ lại thêm cả Tây Vương Mẫu, đà trỗi dậy là không thể ngăn cản." "Ai... biết thế có ngày hôm nay, lẽ ra ngày đó nên gia nhập Linh tộc, có gốc cây to để dựa vào vẫn tốt hơn." Trấn Nguyên Tử trong lòng thoáng hiện một tia hối hận.

Năm xưa Nguyệt Chủ Vọng Thư đã đích thân tới Ngũ Trang Quán mời gã gia nhập, nhưng gã đã từ chối.

Lúc đó nếu gia nhập Linh tộc, có lẽ gã cũng có thể trở thành hoàng giả của Linh tộc như Nữ Oa và Phục Hy...

Giờ đây Linh tộc đã như nước lên thì thuyền lên, vị trí hoàng giả e rằng vĩnh viễn không bao giờ được đưa ra thêm nữa.

Cẩm thượng thiêm hoa sao bằng tuyết trung tống thán (thêm hoa trên gấm sao bằng tặng than trong tuyết), đạo lý này Trấn Nguyên Tử hiểu rõ.

"Thôi vậy, nếu đã bỏ lỡ thì không cần hối hận nữa." "Làm một vị thần tiên tiêu dao tự tại cũng chẳng có gì không tốt." Trấn Nguyên Tử sái nhiên cười một tiếng, lập tức nghĩ thoáng ra.

Đúng lúc này, giọng của Hồng Vân vang lên bên tai gã.

"Huynh trưởng đang nghĩ về chuyện của Vọng Thư năm đó sao?" Hồng Vân hỏi.

Hai người đã bầu bạn tu hành suốt mấy chục nguyên hội, Hồng Vân có thể đoán ra được phần nào suy nghĩ của vị huynh trưởng này.

Trong lòng gã tuy cũng kinh hãi trước thực lực của Vọng Thư không kém gì Trấn Nguyên Tử, nhưng gã không để tâm lắm.

Bởi vì ở Tử Tiêu Cung, gã đã có được Hồng Mông Tử Khí, sau này chắc chắn sẽ thành Thánh nhân Hồng Vân.

Khi đó, dù có mạnh như Vọng Thư gặp gã cũng phải cung kính hành lễ, gọi một tiếng "Bái kiến Hồng Vân Thánh nhân".

Xem kìa, thật là có thể diện.

Thể diện mà Vọng Thư vĩnh viễn không bao giờ so được, không bao giờ đuổi kịp.

Hồng Vân trong lòng hoan hỉ.

"À, ta đang nghĩ, quyết định năm xưa của ta có chính xác không." Trấn Nguyên Tử thản nhiên thừa nhận suy nghĩ của mình.

"Tự nhiên là chính xác rồi, hôm nay nàng ấy làm kinh diễm thiên hạ, ngày sau hai chúng ta cũng sẽ còn huy hoàng hơn thế." "Phong thủy luân lưu chuyển, năm sau tới lượt nhà ta, huynh trưởng cứ chờ mà xem." Hồng Vân vỗ tay cười, tự tin vô cùng.

Trấn Nguyên Tử lắc đầu, không tỏ rõ ý kiến.

Nhìn vẻ đắc ý của Hồng Vân lúc này, trong lòng gã bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác bất an lạ kỳ...

Ở một diễn biến khác, tại một thung lũng sâu trong dãy núi phía Tây núi Bất Chu.

Hàng trăm con chiến thuyền đang bay thấp.

Trên đó là những tinh nhuệ Yêu tộc mặc tiên y hồng giáp, yêu khí ngút trời, người cầm quân là Yêu Thánh Phi Liêm.

Tại vị trí chính giữa trên một con kỳ hạm, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Minh Hà lão tổ đang đứng cạnh nhau.

Thần sắc họ ngưng trọng, ánh mắt dán chặt vào bầu trời, chờ đợi hai con "cừu non" tiến vào nơi mai phục.

Sau khi rời khỏi Thiên giới, nơi này là con đường tất yếu để đi từ núi Bất Chu về Ngũ Trang Quán.

Cách đây không xa chính là phía Tây Hồng Hoang.

Họ đoán chắc chắn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân sẽ đi qua đây.

Vì thế, họ đã dẫn đầu chạy tới đây, chuẩn bị một trận tập kích bất ngờ.

Giống như lần mai phục Vọng Thư trước đó, lần này họ cũng chọn dùng Hỗn Độn Chung để che đậy thiên cơ, che đậy khí tức và bình bế thần thức.

Để bảo hiểm hơn, họ còn dùng kết giới để hoàn toàn ẩn giấu thung lũng này.

"Thái Nhất, lần này Hỗn Độn Chung sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Lần trước đã bị Vọng Thư phát hiện rồi." Minh Hà nhíu mày.

Vốn dĩ ý đồ của gã là để Thái Nhất và Đế Tuấn phối hợp diễn một màn kịch: gã giả vờ tới cướp kho báu Yêu tộc, sau đó bị Đế Tuấn và Thái Nhất phẫn nộ truy sát.

Sau đó gã giả thua, tháo chạy tán loạn, mang trọng thương thoi thóp chạy tới chân núi Bất Chu cầu cứu Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử.

Với tính cách "lão hảo nhân" của Hồng Vân, khả năng cao là gã sẽ đồng ý giúp đỡ.

Đến lúc đó... gã sẽ tìm cơ hội tiếp cận Hồng Vân.

Trong lúc Đế Tuấn và Thái Nhất đại chiến với Hồng Vân và Trấn

Nguyên Tử, gã sẽ ra tay tập kích từ phía sau.

Như vậy...

Hồng Vân chắc chắn vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí cũng sẽ thuộc về gã.

Đáng tiếc, mưu tính này cuối cùng không được Đế Tuấn và Thái Nhất chấp nhận.

Minh Hà biết nguyên nhân: trong ba người, ai cũng muốn có đạo Hồng Mông Tử Khí đó, ai cũng muốn thành Thánh nhân.

Họ lo lắng sau khi gã lấy được Hồng Mông Tử Khí sẽ lập tức độn thổ chạy mất, biến mất khỏi thiên địa Hồng Hoang, đợi thành Thánh rồi mới xuất hiện lại.

Minh Hà chỉ biết cạn lời...

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn người... thật chuẩn!

Đúng là gã đã nghĩ như vậy thật.

Những kẻ như Hồng Vân, cầm Hồng Mông Tử Khí mà để người ta ghen tị, dòm ngó rồi chạy nhong nhong khắp thế giới, thiên địa này ngoài một mình gã ra chắc chẳng còn người thứ hai.

Hoặc có lẽ, Vọng Thư còn ngốc hơn...

Hồng Mông Tử Khí dâng tận miệng mà còn không thèm lấy.

Minh Hà không còn gì để nói.

"Lần này cứ yên tâm đi, Vọng Thư giấu mình quá sâu, thủ đoạn thần bí mạc trắc quá nhiều, đến tận giờ bản tọa cũng không rõ năm đó nàng ấy phát hiện ra ta bằng cách nào." "Nhưng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thì kém xa Vọng Thư, xét về tâm tính, tu vi, kế sách, thủ đoạn, thần thông hay linh bảo... mọi phương diện đều không bằng Vọng Thư, chắc chắn không phát hiện ra chúng ta đâu." Thái Nhất

khẳng định chắc nịch.

"À, Minh Hà đạo hữu cứ việc yên tâm." Đế Tuấn gật đầu đồng ý, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

Thực lực cường hoành hiện nay của Vọng Thư giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu gã, Thái Nhất và cả Yêu tộc.

Phải tìm cách giải quyết vấn đề này.

Hồng Mông Tử Khí chính là liều thuốc tốt nhất.

Có được Hồng Mông Tử Khí, một trong hai anh em gã sẽ trở thành Thánh nhân.

Đến lúc đó, Vọng Thư, Nữ Oa hay Phục Hy...

đều không đáng để nhắc tới.

Đồng thời, lần này khí vận và lòng người của Yêu tộc bị tổn hại sau đại chiến với Vọng Thư và Linh tộc cũng sẽ được khôi phục.

Chương 119

Yêu tộc sẽ lại hội tụ thành một khối, trở lại đỉnh phong.

Vì thế, đối với Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn và Thái Nhất quyết tâm phải có cho bằng được.

Ngay cả khi lúc đó họ đã biết mấy chục triệu yêu quân nơi chiến trường phía Nam đang rơi vào tuyệt cảnh, sắp bị người ta triệt hạ hoàn toàn.

Họ vẫn dứt khoát hỏa tốc chạy tới phía Tây núi Bất Chu để chuẩn bị mai phục tập kích Hồng Vân.

Chỉ cần có được đạo Hồng Mông Tử Khí đó, nắm được cơ duyên thành Thánh, thì... mọi sự hy sinh đều là xứng đáng.

Tại phía Nam Hồng Hoang, sau khi xử lý xong đám tàn binh Yêu tộc dư thừa, Linh tộc và Vu tộc liền trực tiếp tách ra.

Quân đội Vu tộc tiến về phía Bắc, quay trở về bộ lạc Chúc Dung.

Chiến quân Linh tộc thì đi về hướng Đông Nam, ban sư hồi triều Chiêu Dao sơn.

"Muội tử à, có rảnh nhất định phải đến chỗ ta chơi đấy." Chúc Dung hào sảng mời mọc.

Vọng Thư chớp chớp mắt.

"Quỷ mới thèm, ta - một quý thiếu nữ - rảnh rỗi không có việc gì đi tìm một lão đại gia như ngươi chơi bời chắc?

Vạn nhất truyền ra tin đồn thì sao?

Hậu Thổ không xinh đẹp sao?

Huyền Minh không đủ mỹ lệ sao?" Trong lòng thầm nhủ như vậy,

nhưng ngoài mặt nàng lại không biểu hiện ra chút nào.

"Được rồi, được rồi, nhất định, nhất định." Vọng Thư gật đầu như gà mổ thóc đáp ứng.

Dù sao, trong thời gian ngắn nàng chắc chắn sẽ không quay lại Vu tộc.

Còn về nợ nhân tình hay nhân quả của Vu tộc...

Vọng Thư biểu thị, nợ nhiều quá rồi nên chẳng lo nữa.

Theo dòng thời gian, Hậu Nghệ sẽ bắn mặt trời, Hậu Thổ sẽ hóa luân hồi, Vu Yêu đại chiến chắc chắn xảy ra...

Lúc đó có nhiều cơ hội để trả nhân tình, nhân quả.

Còn bây giờ á... cứ xem kịch đã.

Vọng Thư một mặt dẫn dắt chiến quân Linh tộc cưỡi mây bay về Chiêu Dao sơn, một mặt khác lại phân tâm chú ý động tĩnh tại bất Chu sơn.

Rốt cuộc Minh Hà lão tổ có đoạt được Hồng Mông Tử Khí không, hay Đế Tuấn, Thái Nhất sẽ lấy được?

Trong lòng nàng vô cùng hiếu kỳ.

Dù sao trong thâm tâm nàng, Hồng Vân lần này chạy trời không khỏi nắng.

Ba vị đỉnh tiêm đại năng hội tụ một chỗ, lại là có tâm tính kế kẻ vô ý, Hồng Vân tất chết, dù bên cạnh có Trấn Nguyên Tử tồn tại cũng vô dụng.

Trấn Nguyên Tử có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư trong tay, phòng ngự thực sự cực mạnh.

Nhưng đối thủ lại là Đế Tuấn, Minh Hà và Đông Hoàng Thái

Nhất.

Minh Hà có Nguyên Đồ, A Tỳ công phạt cực mạnh, lại có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự cũng không tồi.

Đánh đơn lẻ, lão chưa chắc đã yếu hơn Yêu sư Côn Bằng, về tâm kế cũng chẳng kém nửa phân.

Đế Tuấn, Thái Nhất cũng mỗi người một trọng bảo: cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ và Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Vừa rồi tại Thiên Giới đại chiến bọn họ đã phải nếm mùi đau khổ, nộ khí, sát ý cùng với khát vọng đối với Hồng Mông Tử Khí trong lòng e rằng đã đạt tới mức tối đa.

Ba người này một khi ra tay, nhất định sẽ dùng thế lôi đình vạn quân khiến đối phương không kịp phòng bị, trực tiếp nhắm vào mục tiêu giết chết Hồng Vân.

Ba người liên thủ, ngay cả Vọng Thư cũng thấy hơi đau đầu, huống chi là Hồng Vân.

Cho nên, Hồng Vân tất chết.

Còn về việc cứu Hồng Vân?

Vọng Thư lắc đầu.

Thất vọng lắm rồi (Hàn tâm rồi).

Năm đó tại Ngũ Trang quán nàng đã phí công vô ích, nên đã sớm đoạn tuyệt ý niệm cứu Hồng Vân.

Vốn không thân thiết, lại còn bị người ta từ chối...

đau lòng lắm chứ.

“Không, Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Hồng Vân thì có thể cân nhắc một chút.

Để một lão hảo nhân như hắn biến thành Ma Thần chắc là vui lắm." "Nếu như thế, phải để trong lòng hắn tràn đầy oán khí và hận ý đã..." "Ma Thần có tính cách lão hảo nhân... hình ảnh đó đẹp quá, ta không dám tưởng tượng." Vọng Thư suy tư.

Với tu vi Chuẩn Thánh trảm một thi như Hồng Vân hiện nay, thực sự có thể trở thành Ma Thần, hơn nữa còn là một tôn Ma Thần có chiến lực cực mạnh trên Phong Ma Bảng.

Nhưng tiền đề là phải có một phen biến hóa tâm cảnh trời đất đảo lộn.

Vừa vặn, lần này Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà tập kích khiến hắn mất đi Hồng Mông Tử Khí, triệt để vẫn lạc, đòn đả kích này chắc là đủ rồi... hắc hắc hắc...

Hóa Hồng Vân thành Ma.

Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên.

"Các ngươi cứ về trước đi, ta có việc quan trọng cần làm." Nàng phân phó một tiếng, lưu lại một đạo phân thân, bản thể lại trực tiếp bước ra một bước, xuyên việt không gian vô tận.

Khi xuất hiện lại, nàng đã ở gần Bất Chu sơn.

Tiếp đó, Vọng Thư trực tiếp dùng Hỗn Độn Châu che đậy khí cơ và thiên cơ, đồng thời dùng ẩn thân thuật che giấu thân hình.

Nàng tin rằng với thủ đoạn này, ngay cả Tam Thanh cũng đừng hòng tìm ra nàng.

Sau đó nàng lại bước thêm một bước, hiện thân trên tầng không cực cao ngay trên đầu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Vọng Thư đứng trên một đám mây trắng khổng lồ, thần sắc bình tĩnh chờ đợi vở kịch hay bên dưới bắt đầu.

Từ trên mây có thể nhìn thấy trọn vẹn tình hình tại dãy núi phía Tây Bất Chu sơn.

Một bên, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang vừa đi vừa cười nói vui vẻ, cưỡi mây bay về hướng Ngũ Trang quán.

Bên kia, Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà lão tổ đang mai phục trong sơn cốc giữa quần sơn, sẵn sàng ra tay chặn giết.

Cả hai bên đều không biết còn có một phương khác đang hiện diện.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Vọng Thư chuẩn bị làm con chim sẻ đó, chỉ khác là nàng chẳng hứng thú gì với Hồng Mông Tử Khí kia.

Thời gian trôi mau, chớp mắt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã bay tới phía trên đầu bọn người Đế Tuấn.

Họ hoàn toàn không hay biết nguy hiểm sắp tới.

Trấn Nguyên Tử tuy trong lòng có chút bất an, nhưng cẩn thận dùng thần thức thăm dò tứ phương vạn dặm cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Trong sơn cốc, Thái Nhất thần sắc băng lãnh, tay nâng Đông Hoàng Chung.

Đế Tuấn uy nghiêm, tử quang lóe lên, Hà Đồ hiện ra trong tay.

Minh Hà lão tổ mặt âm trầm, hai tay cầm hai thanh huyết kiếm, dưới chân Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên như ẩn như hiện.

Tất cả đã sẵn sàng!

"Lên!" "Ra tay!" Ba người nhìn nhau một cái, trực tiếp hóa thành hồng quang xông thẳng lên trời, kích sát Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Trên không trung, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân phát hiện dị thường, thần thức cảm nhận được ba đạo khí tức cực mạnh từ dưới đất lao lên.

Ba vị cường giả Chuẩn Thánh!

Hai người tức thì kinh hãi, bấm ngón tay tính toán, sự việc đã đến đầu thì thiên cơ không còn bị che đậy nữa.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà lão tổ liên thủ tập kích!

Tin tức từ thiên cơ khiến hai người kinh tâm động phách, mặt lộ vẻ hãi hùng.

"Không xong, mau đi theo ta!" Trấn Nguyên Tử sắc mặt kịch biến, kinh hô một tiếng, lập tức triển khai Địa Thư, tỏa ra huyền hoàng quang mang bao phủ lấy mình và Hồng Vân.

Chương 120

Nhưng bây giờ mới phát hiện thì đã muộn.

“Ha ha, chạy đi đâu?

Đều ở lại cho ta!” Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Minh Hà lão tổ ba người trong nháy mắt đã tới, bày ra thế Tam Tài bao vây Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ở giữa.

Cuộc mai phục đã chuẩn bị kỹ lưỡng đương nhiên sẽ không để hai người đào thoát.

Tiếp đó, hàng trăm chiến thuyền Yêu tộc bay tới, bên trên đứng đầy tinh nhuệ Yêu tộc.

Lần này không phải để liều mạng với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, mà là để bố trận.

Chỉ thấy trên hàng trăm chiến thuyền, các yêu tướng không ngừng phất cờ lệnh, mỗi chiến thuyền đều tỏa ra tử sắc tiên quang rực rỡ.

Trong nháy mắt, màn đêm buông xuống, vạn vì tinh tú lấp lánh, tinh lộ mênh mông.

Dưới khung cảnh mỹ hảo cực hạn đó lại ẩn chứa vô số nguy cơ.

Một bản Chu Thiên Tinh Đấu đại trận giản dị đã được bố trí thành công.

“Thái Nhất, Minh Hà lão tổ, Đế Tuấn!” “Bữa tiệc này quả nhiên không tốt lành gì, các ngươi dám che đậy thiên cơ, liên hợp mưu hại ta và Hồng Vân, không sợ Lão sư trách phạt sao?” Trấn Nguyên Tử tức giận quát lớn, người hiền lành cũng có lúc nổi nóng.

“Các ngươi mau lui lại!” Hồng Vân cũng giận dữ, lấy ra pháp bảo

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nhìn chằm chằm ba người.

Hắn hiểu rõ ba người này tới chắc chắn là vì Hồng Mông Tử Khí.

"Trách phạt?

Nực cười.

Lão sư khi nào nói Hồng Vân là đệ tử?

Khi nào nói Hồng Vân nhất định có thể thành thánh?" Thái Nhất cười nhạo một tiếng.

"Hồng Vân, nể tình năm đó cùng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, hãy ngoan ngoãn giao Hồng Mông Tử Khí ra, bọn ta chỉ cần Tử khí, không lấy tính mạng." Đế Tuấn đóng vai người hiền, định lừa lấy Hồng Mông Tử Khí trước rồi tính sau.

Thả Hồng Vân ư?

Không bao giờ có chuyện đó.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

"Hai vị đạo hữu, nơi này đã được bố trí thiên la địa võng, giao Hồng Mông Tử Khí ra đi, lão phu bảo chứng tuyệt không hại tính mạng các ngươi." Minh Hà lão tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, híp mắt nói.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lão tổ làm sao tin nổi lời ba kẻ này.

Nếu là Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa hay Vọng Thư nói thì còn có thể tin, vì những người đó còn có chút uy tín.

Còn Thái Nhất, Minh Hà, Đế Tuấn... nhìn sự việc tập kích lần này là biết không phải hạng tốt lành gì.

Hồng Vân cũng không muốn giao ra Hồng Mông Tử Khí, cơ duyên thành thánh vất vả lắm mới có được, sao có thể dễ dàng giao cho

người khác.

“Lũ thất phu!” “Đồ tiểu nhân!” “Đồ bỉ ổi, không xứng làm người!” “Ninh chết cũng không đưa cho các ngươi.” Hồng Vân nộ hống một tiếng.

“Huynh trưởng, lần này là đệ liên lụy huynh, chúng ta hợp lực xông ra ngoài, sau này sẽ tính kế sau.” Hồng Vân truyền âm cho Trấn Nguyên Tử, sau đó thúc động đại pháp lực vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chuẩn bị đột phá.

“Được, sau này sẽ tính sổ sau.” Trấn Nguyên Tử truyền âm đáp lại.

Hai người bàn bạc xong liền liên thủ công kích về phía Đế Tuấn, muốn đột phá từ hướng đó.

“Chạy?

Không dễ thế đâu, ở lại đi.” Đông Hoàng Thái Nhất vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung, từng đạo huyền hoàng chung kình dài hàng triệu trượng oanh kích về phía Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Bên kia, Minh Hà lão tổ cũng tế ra song kiếm, vô số huyết sắc kiếm mang khủng khiếp từ kiếm xả ra.

Trong nháy mắt, công kích dày đặc bao phủ toàn bộ không gian.

Đế Tuấn lại không tấn công, chỉ cười nhẹ một tiếng rồi triển khai Hà Đồ.

Hà Đồ đón gió lớn dần thành một bức tinh đồ khổng lồ tỏa ra tinh quang rực rỡ, chặn đứng đường lui của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Trong ba người bọn họ, hai người công, một người thủ, đoạn tuyệt sinh lộ của đối phương.

Hai người lâm vào tuyệt cảnh, mấy lần đều không thể xông ra ngoài.

"Hôm nay một là để lại Hồng Mông Tử Khí, hai là để lại tính mạng." Giọng của Đông Hoàng Thái Nhất lại vang lên, cùng với đó là những công kích Chuẩn Thánh cảnh cuồng bạo nhất.

"Đinh đinh đinh..." "Oanh oanh oanh..." Hỗn Độn chung kình, huyết sắc kiếm mang tất cả oanh kích lên Địa Thư, phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, chuyển!" Thấy hình thế ngày càng nguy cấp, Hồng Vân sốt ruột, tế ra hồ lô đổ ra từng đóa sát vân màu đen tấn công Hà Đồ.

Những đám mây đen này là Tiên Thiên Sát Vân được uẩn dưỡng trong hồ lô, có tác dụng tán hồn.

Đây là loại công kích nguyên thần hiếm thấy, người trúng phải nhẹ thì nguyên thần đại tổn, tu vi không đủ thì trực tiếp mất mạng.

Đại sát khí nha!

Nhưng...

đối mặt với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ thì lại không có tác dụng gì lớn.

Hà Đồ tỏa tinh quang ngăn cản toàn bộ sát vân, tuy quang mang của linh bảo có mờ đi một chút nhưng cũng khiến Hồng Vân phí công vô ích.

Hồng Vân lão tổ bất lực đành xoay miệng hồ lô nhắm vào Thái Nhất và Minh Hà, nhưng cũng không có kết quả.

Thái Nhất có Hỗn Độn Chung công thủ toàn diện, lực phòng ngự còn trên cả Hà Đồ.

Còn Minh Hà, lão chỉ cần khẽ động tâm niệm, một đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hiện ra dưới chân, sức mạnh của nó còn hung hãn hơn cả hắc sắc sát vân, xoay chuyển một vòng liền nuốt chửng sát vân, cứ như đang ăn món ngon vậy.

Địa Thư của Trấn Nguyên Tử dưới sự công kích toàn lực của Đông Hoàng Chung và Nguyên Đồ, A Tỳ, màu sắc ngày càng mờ nhạt, ẩn hiện mấy tia rạn nứt.

Địa Thư sắp không chịu nổi những đòn tấn công vô tận kia rồi.

Hồng Vân tâm thần hoàn toàn rối loạn.

Chẳng lẽ phải vẫn lạc ở đây sao?

Chưa thành thánh đã vẫn lạc, hắn không cam tâm!

Đôi mắt đỏ ngầu, trong một sát na nảy ra ngàn ý niệm, hắn điên cuồng tìm đối sách.

"Có cách nào không?

Có cách nào không?

Ta không thể chết ở đây được!" "Phải rồi!

Nguyệt Chủ!

Chỉ có Nguyệt Chủ mới cứu được ta!" Hồng Vân đột nhiên mắt sáng lên.

"Với tạo nghệ không gian pháp tắc và chiến lực vô song của nàng, nhất định cứu được ta!

Chớp mắt nàng có thể đi từ Thiên giới tới phương Nam Hồng Hoang, vậy thì từ phía Nam thuấn di tới Bất Chu sơn chắc chắn cũng làm được!

Phân thân thuật của nàng cũng đủ đánh bại ba người bọn Đế Tuấn

liên thủ.

Đúng vậy!

Nhất định được!" Lúc này Hồng Vân giống như vớ được cọc gỗ cứu mạng, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Không dưng trong não hắn hiện lên lời của Nguyệt Chủ Vọng Thư năm đó tại Ngũ Trang quán: "Ngày sau nếu gặp phải nguy cơ sinh tử, lời mời hôm nay của Vọng Thư vẫn còn hiệu lực.

Linh tộc đại môn luôn rộng mở chào đón hai vị đạo huynh." Lời nói thanh lãnh của Vọng Thư hiện lên trong đầu Hồng Vân, lời thầm thì đó Trấn Nguyên Tử cũng nghe thấy.

Y chợt nhớ ra năm đó khi Vọng Thư rời đi đúng là có nói câu này.

Chẳng lẽ từ thời đại xa xôi đó, hai nguyên hội trước, nàng đã nhìn thấy kết cục của Hồng Vân ngày hôm nay?

Nhìn ra trước hai người sẽ có sinh tử chi kiếp?

Đáng sợ!

Quá mức đáng sợ!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhìn nhau trong sát na, miệng đắng chát đồng thời cũng vô cùng chấn hãi, da đầu tê dại.

Bọn họ không cho rằng Vọng Thư có bản lĩnh tiên tri, mà nghĩ rằng tạo nghệ Vận Mệnh pháp tắc của nàng e là còn cao hơn và đáng sợ hơn Không Gian pháp tắc.

Có thể từ hai nguyên hội trước nhìn thấy chuyện xảy ra sau đó... thần thông này thật khiến người ta phát lạnh từ đáy lòng.

Chương 121

Ngay cả khi lúc đó Nguyệt Chủ chỉ nhìn thấy những mảnh vỡ linh tinh thì cũng cực kỳ khủng khiếp.

Nghĩ đến đây, Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử càng hối hận không thôi.

Ruột gan cũng xanh hết cả rồi, chỉ hận không thể chui xuống đất.

Năm đó Nguyệt Chủ đích thân tới tận cửa để giúp hai người tránh kiếp, mời họ gia nhập Linh tộc, vậy mà hai người vì ngại thế lực Yêu tộc lớn mạnh mà từ chối.

Người ta một lòng tốt, họ lại tùy thủ vứt bỏ, đem cho chó ăn.

Thật nực cười, kẻ thực sự muốn giết họ lại là Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất; nếu Yêu sư Côn Bằng không bị Nguyệt Chủ chém giết thì e là cũng gia nhập đám này rồi.

"Hối hận quá... hối hận lúc ban đầu quá." Hồng Vân đấm ngực hối lỗi.

"Ai..." Trấn Nguyên Tử cũng thở dài một tiếng, trong lòng tràn đầy hối hận.

Chỉ là bây giờ có hối cũng vô dụng, chỉ có thể toàn lực duy trì phòng ngự Địa Thư, kiên trì được lúc nào hay lúc ấy.

Nguyệt Chủ Vọng Thư năm đó đã thấy kết cục này, có lẽ nàng sẽ cứu một tay.

Trấn Nguyên Tử sinh ra một chút hy vọng.

Trên tầng không, Vọng Thư nghe tiếng thở dài của hai người thì ngẩn ra, sau đó ngốc manh chớp chớp mắt.

Nàng cũng nhớ ra năm đó hình như mình có nói khoác một câu như vậy.

Nhưng không sao... không nhận là được.

Có ghi âm không?

Không có!

Vậy thì chẳng sao cả.

Thời thế đổi thay, hiện tại Linh tộc không cần Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử dệt hoa trên gấm nữa.

Lúc này nàng chỉ hứng thú với Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Hồng Vân thôi.

Hiện thân lúc này á... nàng có phải bảo mẫu của hai người đâu.

Cũng chẳng nợ nần nhân tình hay nhân quả gì.

Có giao tình một quả Nhân Sâm Quả đấy, nhưng theo Vọng Thư, việc nàng nhường Hồng Mông Tử Khí trong Tử Tiêu Cung năm đó đã trả sạch giao tình rồi.

Hồng Mông Tử Khí chắc chắn đáng giá hơn một quả Nhân Sâm Quả nhiều.

Còn bây giờ...

ừm... lúc tiêu dao tự tại thì từ chối ta, đến lúc lâm nguy thì gọi ta.

Thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

"Hối hận?" Thái Nhất nghe vậy ngẩn ra, nhìn trạng thái của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thấy hơi khó hiểu.

Chẳng lẽ hối hận vì năm đó không nên nhận Hồng Mông Tử Khí?

Cũng có khả năng, nhưng hối hận đã muộn rồi.

"Minh Hà, tăng thêm lực độ công kích.

Ta sắp phá được Địa Thư rồi!" Thái Nhất cười lạnh quát một tiếng.

Minh Hà gật đầu: "Được!

Ta cũng có ý đó!" Nói xong, hai người tăng cường tấn công.

Hỗn Độn Chung bị vỗ càng gấp càng mạnh, huyết sắc kiếm mang dày đặc hơn.

Dưới những đòn tấn công liên miên như thủy triều, quang mang trên Địa Thư càng mờ mịt, vết nứt càng lớn hơn.

Trấn Nguyên Tử nghiến răng kiên trì, dốc toàn lực thúc động pháp lực, mặt trắng bệch, gân xanh nổi đầy mình.

Hồng Vân lão tổ đột nhiên nhìn lên bầu trời sao.

Tuy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã che lấp tất cả, tinh lộ đầy sát cơ không lối thoát, nhưng âm thanh... thì có thể truyền ra ngoài.

"Không!

Ta không thể trơ mắt nhìn huynh trưởng chết vì ta!" "Ta phải cầu cứu!" Hồng Vân nảy ra ý nghĩ giao Hồng Mông Tử Khí ra ngoài.

Hắn không thể để Trấn Nguyên Tử chết cùng.

Làm vậy quá tư lợi, hắn sẽ cắn rứt.

Huynh trưởng Trấn Nguyên Tử vô tội, tuyệt đối không thể vì Tử khí mà vẫn lạc ở đây.

Đó là tín niệm của Hồng Vân lúc này.

Nhưng... hắn cũng sẽ không giao Tử khí cho Đế Tuấn, Thái Nhất hay Minh Hà.

Với phong cách hành sự của bọn họ, giao ra xong thì hắn và Trấn Nguyên Tử cũng khó thoát cái chết.

“Vọng Thư!

Chỉ có Nguyệt Chủ Vọng Thư mới cứu được ta!

Nếu nàng không cần Hồng Mông Tử Khí, thì Phục Hy chắc cần, người khác trong Linh tộc chắc cũng cần.

Chỉ cần nàng nhập cục, việc này sẽ có chuyển biến.

Chỉ cần nàng xuất hiện, ta và huynh trưởng sẽ thỏa hiệp, gia nhập Linh tộc, như vậy mới có thể sống mạng.” “Đúng, phải làm vậy.” Trong sát na nảy ra ngàn ý niệm, Hồng Vân lộ vẻ kiên định, cảm giác chưa bao giờ quyết đoán như lúc này.

Tiếp đó, hắn vận dụng đại pháp lực thông cáo thiên địa: “Ta là Hồng Vân, ta cùng huynh trưởng Trấn Nguyên Tử lúc này đang bị Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà ba người liên thủ tập kích, mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí.” “Kính thỉnh Nguyệt Chủ Vọng Thư tiền bối tương trợ, Hồng Vân vô cùng cảm kích, xin lấy Hồng Mông Tử Khí làm báo đáp.” “Kính thỉnh Nguyệt Chủ tiền bối... tương trợ!

Hồng Vân... khấu đầu!” Hồng Vân nói xong, toàn thân run rẩy, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm ba người Đế Tuấn.

Ngữ khí của hắn tràn đầy nôn nóng và cầu khẩn.

Lúc này, thể diện hay Tử khí đều không còn quan trọng, chỉ cần có người cứu được mạng huynh trưởng, tất cả đều xứng đáng.

Còn bản thân hắn... cứ chết đi vậy.

Trong khoảnh khắc, vô số đại năng trong thiên địa đều ngẩn người.

Lúc này mới trôi qua chưa đầy hai canh giờ sau trận Thiên Giới đại chiến kinh thế hãi tục, nhiều đại năng còn đang tụ tập cùng nhau.

Giờ giữa đường gặp phải chuyện này, họ đều dừng bước không

dám tiến lên, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, nghị luận xôn xao.

“Thật hay giả đây?

Hồng Vân bị tập kích!” “Kẻ này là tiên thiên thần thai, lại có Tử khí trong người, sắp thành thánh rồi mà.” “Đều tại Hồng Mông Tử Khí rước họa!

Vật đó ta cũng thèm nhỏ dãi, nhưng ta tự biết lượng sức, ta không có tư cách...” “Nhưng Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà lão tổ đều không phải hạng vừa, thần thông pháp lực hơn xa Hồng Vân.

Dựa vào đâu Hồng Vân có được Tử khí mà họ không có?

Họ sẽ đố kỵ, sẽ nhắm tới!” “Huống hồ năm đó Đạo Tổ phân phát thánh vị cũng không nhận Hồng Vân làm đệ tử, cũng không nói Hồng Vân chắc chắn thành thánh.

Thánh vị, cơ duyên thành thánh... ai mà không muốn!” “...

Hồng Vân hôm nay gặp sát kiếp rồi!” Vô số thiên địa đại năng đều nhìn thấu sự tình đều nằm ở Hồng Mông Tử Khí.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà... thật sự...

Chương 122

quá tàn nhẫn!" "Hồng Vân chắc chắn đã đến bước đường cùng, nếu không cũng chẳng hét lên cầu cứu như vậy.

A...

ép một vị đỉnh tiêm đại năng đến phát điên, ép vào tuyệt cảnh, thật là quá đáng!" "Hồng Vân cầu cứu Vọng Thư... tầm nhìn thật tốt, lựa chọn sáng suốt.

Với thực lực Vọng Thư đã thể hiện, chỉ cần nàng bằng lòng tới thì đủ để cứu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Đừng quên nàng từng có chiến tích độc chiến ba vị chí cường giả Yêu tộc, chém giết Côn Bằng, lại tinh thông Không Gian pháp tắc..." "Nếu nàng đáp ứng cứu viện, chắc chắn cứu được, không có gì phải bàn cãi!" "Chỉ là ta nhớ Vọng Thư với họ chỉ là quan hệ sơ giao thôi, nàng thực sự sẽ tới cứu sao?" Mọi người nghị luận nhưng không có đáp án, đồng loạt nhìn về phía Bất Chu sơn, nơi có một hệ tinh hệ khổng lồ đang không ngừng xoay chuyển, tinh thần hạo hãn che lấp mọi trận chiến bên trong.

"Tê...

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc!" Có đại năng trợn tròn mắt hít một hơi khí lạnh.

"Truyền ngôn vì Thái Âm Tinh luôn nằm trong tay Nguyệt Chủ nên tuyệt thế đại trận này vẫn không thể hoàn thiện, không ngờ Yêu tộc lại tìm ra con đường khác để bố trí nó.

Xem ra lời Hồng Vân nói không sai, thực sự là cục diện tuyệt sát." Vô số đại năng đều kinh hãi biến sắc, lại nhìn về phía Nam Hồng

Hoang.

Ở đó, chiến quân Linh tộc đang ban sư về Chiêu Dao sơn, Nguyệt Chủ Vọng Thư đang bay dẫn đầu, chỉ là không ai phân biệt được đó là phân thân hay bản thể.

"Nguyệt Chủ sẽ tới giúp không?" "Khó lắm.

Nghe đồn năm xưa Vọng Thư tới Ngũ Trang quán mời họ gia nhập Linh tộc nhưng bị từ chối.

Cho nên thực sự khó nói." "Tê... giữa họ còn có ẩn tình này sao?" "Phải, ta cũng tình cờ nghe đệ tử Ngũ Trang quán kể lại.

Ai, xem ra chuyện này sẽ trở nên phức tạp rồi, phụ nữ... dường như đều rất thù dai mà." Vô số đại năng bàn tán, muốn xem sự thái sẽ phát triển thế nào.

Với chuyện của Hồng Vân, họ không giúp được gì, chỉ có thể xem mấy vị đỉnh tiêm như Tam Thanh, Vọng Thư có ai chịu ra tay không.

Tại Côn Luân sơn, Tam Thanh đang tọa thiền trên bồ đoàn cũng bất đắc dĩ mở mắt.

Hôm nay thật là một ngày nhiều sự cố.

Trước có Vọng Thư đại chiến Yêu tộc, nay có Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà tập kích Hồng Vân.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng loạt nhíu mày.

"Thánh nhân sắp ra, phải quản hạt đại thiên, thiên địa không thể loạn mãi thế này." Lão Tử bình tĩnh nói.

"Phải, không thành thánh chung quy cũng chỉ là sâu kiến.

Tam tộc Yêu, Vu, Linh quá mạnh, hành sự bá đạo, ngày sau tất có một kiếp." Nguyên Thủy trầm giọng đáp.

Lão chẳng coi ai ra gì, trong mắt lão cả ba tộc đều là rác rưởi, vậy mà lại nắm giữ địa bàn rộng lớn.

"Chúng ta tiếp tục bế quan, nhanh chóng thành thánh.

Tiếc cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử... hai kẻ tốt bụng." Thông Thiên thở dài.

Lão là người trọng tình, thấy cảnh ngộ của hai người thì khá tiếc nuối, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Sau đó Tam Thanh lại nhắm mắt, tiến vào tham ngộ Thánh đạo.

Tại miền Trung Hồng Hoang, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang bay trên mây.

"Thiện tai, sư đệ, Yêu tộc và Minh Hà lão tổ thật bá đạo, ngay cả Tử khí Lão sư ban xuống cũng dám nảy lòng tham tranh đoạt." Tiếp dẫn tuyên phật hiệu, khẽ thở dài, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, trong lòng đầy vui mừng.

Nguyên bản vì Yêu sư Côn Bằng đã chết nên việc nhờ Yêu tộc giết Hồng Vân để xóa bỏ nhân quả thánh vị không còn chỗ bám víu, kết quả...

Minh Hà nhảy ra liên thủ với Đế Tuấn, Thái Nhất muốn giết Hồng Vân.

Tốt lắm, quá tốt!

Tiếp Dẫn cảm thấy như "thiên địa đồng tâm trợ giúp" vậy.

Chỉ cần Hồng Vân bị giết, gánh nặng nhân quả thánh vị đè nặng trên lòng bọn họ sẽ biến mất.

Lão nhìn Chuẩn Đề, thấy sư đệ mình cũng đầy vẻ tươi cười.

"A, sư huynh.

Ba người bọn họ thật gan to bằng trời, ngày sau tất gặp báo ứng!

Yêu tộc tinh nhuệ nhiều, đại yêu vô số... sau này cũng nên đến Tây Phương ta khổ tụng kinh văn, hành thiện từ bi để đền tội nghiệt.

Ta thấy mười vị Kim Ô thái tử kia rất khá, còn có Yêu hậu Thường Hi nữa...” Chuẩn Đề mỉm cười nói nhỏ một câu.

Thiên cơ, xảo hợp, đôi khi thật huyền diệu.

Hai người nhìn nhau cười hắc hắc, mọi thứ đều không cần nói ra.

Trên đám mây trắng cao ngất cách trung tâm trận chiến một khoảng, Vọng Thư khẽ nhíu mày.

Thật lòng mà nói, nàng không ngờ Hồng Vân lại réo tên mình ra.

Cứu hay không cứu, đó là một vấn đề.

Suy nghĩ một lát, Vọng Thư đưa ra quyết định: cứu Trấn Nguyên Tử, còn Hồng Vân lão tổ... cứ ngoan ngoãn trở thành tướng lĩnh Ma Thần đi.

Lựa chọn này không phải vì nhỏ mọn hay thù dai, mà là từ phương hướng đại thế Thiên đạo.

Cho tới nay nàng thấy mình thay đổi đại thế nhiều quá rồi: lập Linh tộc, trảm Hi Hòa, diệt Côn Bằng.

Nếu để Hồng Vân không chết, lão biến thái Hồng Quân có tìm nàng gây phiền phức không?

Đó là điều đáng cân nhắc.

Tóm lại, Hồng Vân hiện tại không đáng để Vọng Thư mạo hiểm.

Nếu là hai nguyên hội trước, Linh tộc thiếu người thì còn có thể tham gia một tay, nhưng giờ thì tâm tư đó biến mất sạch rồi.

Vốn cũng chỉ là bạn bè xã giao, chẳng có mấy tình nghị, không

đáng để làm đến mức đó.

Còn lời Hồng Vân nói sẽ lấy Tử khí báo đáp, Vọng Thư hoàn toàn chẳng để tâm.

Thứ đó nàng có rồi, hơn nữa còn không muốn vì nó mà bị mấy tên đệ tử Hồng Quân sắp thành thánh kia nhìn chằm chằm.

Nhân tộc sắp ra, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắp thành thánh hết rồi.

Lúc đó mấy vị thánh nhân vì Tử khí mà đồng loạt nhắm vào nàng... nghĩ đến cảnh đó thôi Vọng Thư đã thấy da đầu tê dại.

Ngay cả lần này cứu được Hồng Vân, khó bảo đảm sau này hắn không vì Tử khí mà oán hận nàng (dù nàng cứu hắn nhưng lấy đi Tử khí).

Nhân tính ác độc, khó lòng tưởng tượng nổi.

Cứ để cho hắn tự mình chuốc họa, giao Tử khí cho Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà đi.

Ai muốn lấy thì lấy.

Thậm chí đạo Tử khí đó có giúp người ta thành thánh được không lại là chuyện khác, vì trong dòng thời gian nguyên bản Hồng Vân giữ nó lâu như vậy cũng có thành thánh đâu.

“Kẻ đáng chết thì mọi thứ đều là mệnh.” Vọng Thư ánh mắt lãnh đạm, thầm thì một câu.

“Hồng Vân!

Phóng túng!” “Thất phu!” Nghe Hồng Vân dùng đại pháp lực cầu cứu Vọng Thư, Thái Nhất giận dữ mắng mỏ.

Lúc này mắt hắn như phun lửa, vô cùng phẫn nộ.

Khí!

Vô cùng khí!

Sắp lấy được Tử khí đến nơi thì Hồng Vân lại diễn màn này khiến họ không kịp trở tay.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, đằng này đối tượng cầu cứu lại là tử đối đầu Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Nguyệt Hoàng của Linh tộc!

Nghĩ đến dung mạo tuyệt mỹ, thân hình cao ráo của Thái Nhất lúc này...

Chương 123

trong lòng vẫn đầy kiêng kỵ.

Người phụ nữ đó quá biến thái.

Hóa hình chưa tới vài chục vạn năm mà đã xóa nhòa khoảng cách khổ tu hàng chục triệu năm của kẻ khác.

Tu vi pháp lực cường đại đến mức phi lý, thần thông, linh bảo, thuật pháp, kế sách không thứ gì không phải đỉnh tiêm.

Đến cả phân thân cũng mạnh không nói lý.

Thật là vô lý!

Giống như ông trời phái nàng xuống để đặc biệt nhắm vào hắn vậy.

Đáng sợ hơn là dù có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay hắn cũng chẳng làm gì được nàng.

Người phụ nữ đó... vị Thái Âm Nữ Thần đó... thực sự quá đáng sợ.

Thái Nhất phẫn nộ, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Bên kia, Minh Hà lão tổ cũng giật thót mình.

Lão cũng sợ Vọng Thư thực sự tới cứu viện Hồng Vân.

Trận chiến kinh thế trên Thiên Giới lão đã nhìn thấy rõ ràng.

Tuy lão tự phụ nhưng cũng nhận rõ khoảng cách giữa mình và Vọng Thư.

Lão cùng lắm chỉ mạnh hơn Côn Bằng một chút, ngang ngửa Đế Tuấn, nhưng thua xa Thái Nhất, vậy mà Vọng Thư có thể một mình

áp chế cả ba người bọn họ.

Đại lão này... không dây vào được.

Người phụ nữ đó quá mạnh!

Nếu nàng thực sự tới, Minh Hà định bụng sẽ quay người chạy ngay lập tức, không chút do dự.

Lúc này lòng Đế Tuấn cũng rối loạn.

Thái Âm Nguyệt Chủ đúng là khắc tinh của Yêu tộc.

Mỗi lần Yêu tộc có kế hoạch gì đều bị nàng phá cho tan tành, gặp nàng là chẳng có chuyện gì tốt.

Chuyện ở Thái Âm Tinh, dưới chân Bất Chu sơn, Thiên Đình Yêu tộc, Lăng Tiêu Bảo Điện... từng màn một hiện lên trong đầu Đế Tuấn.

Chẳng có chút niềm vui nào, toàn là ký ức đau khổ.

Quá thống khổ.

"Tốt nhất là đừng tới!" "Tốt nhất là đừng tới!" "Đừng có quản chuyện bao đồng!" Đế Tuấn không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Có thể thấy bóng ma tâm lý Vọng Thư để lại sâu sắc thế nào.

Đúng là thời khắc mấu chốt, thực sự không muốn thấy kẻ phá đám kia xuất hiện.

Trong vòng bảo hộ huyền hoàng của Địa Thư, hai người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại là một tình huống khác.

"Hiền đệ, hà khổ chứ?" Trấn Nguyên Tử chua xót nói.

Y biết Hồng Vân cầu cứu Vọng Thư phần lớn là vì không muốn liên lụy y phải chết cùng.

Nhưng... hành vi này thực sự xứng đáng sao?

Hồng Vân làm vậy không chỉ dâng ra Hồng Mông Tử Khí mà còn

vứt bỏ cả tôn nghiêm của một vị đỉnh tiêm đại năng.

Chuyện xưa nay chưa từng có, đại năng ai chẳng có tôn nghiêm, kiêu ngạo và tự tin, vậy mà Hồng Vân từ bỏ tất cả, dùng từ "khẩn cầu" đặt mình xuống dưới lớp bụi trần.

Thà rằng đồng quy vu tận cho thỏa chí còn hơn là như bây giờ.

"Yêu tộc, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, còn có Minh Hà nữa!" Trấn Nguyên Tử trong lòng dâng lên hận thù vô tận, nghiến răng nghiến lợi.

Vốn là người cầu đại tiêu dao, không màng thế sự, muốn làm nhàn vân dã hạc cầu đạo, Trấn Nguyên Tử thực sự rất đạm nhiên, không muốn vướng vào mâu thuẫn hay đắc tội ai.

Nhưng kết quả là dù đã cố tránh xa, làm rất tốt việc không đắc tội ai, kẻ khác vẫn chủ động tìm tới cửa.

Lúc này trong lòng y tràn ngập phẫn nộ và thù hận.

Hóa ra chỉ cần nhập cục là thân bất do kỷ, không có thực lực thì đừng hòng được yên ổn.

Trấn Nguyên Tử hận thực lực mình yếu kém không bảo toàn được hảo hữu.

Nếu y có thực lực như Tam Thanh hay Vọng Thư thì ai dám ức hiếp.

Đồng thời y cũng hận ba kẻ thâu tập kia, đúng là đồ không bằng cầm thú!

"Huynh trưởng, không sao đâu." Hồng Vân cố nặn ra nụ cười.

Nụ cười đó càng làm Trấn Nguyên Tử đau lòng và tự trách.

"Tất cả đều do đệ, vậy cũng nên để đệ kết thúc tất cả." Hồng Vân bình thản nói tiếp.

Cảm ứng Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, lão nhớ lại chuyện ở Tử Tiêu Cung năm đó.

Khi đó Đạo Tổ chỉ còn đạo Tử khí cuối cùng, Nguyệt Chủ Vọng Thư là người có khả năng đạt được nhất, nhưng nàng lại từ chối và từ bỏ nó ngay lúc hy vọng lớn nhất.

"Có lẽ lúc đó Nguyệt Chủ đã nhìn ra tai họa từ Tử khí này." "Thứ này trong mắt nàng chưa bao giờ là cơ duyên, mà là tai họa." "Hóa ra là vậy... thảo nào nàng lại từ chối!" "Thật là một tồn tại đáng sợ." Hồng Vân thầm cảm thán.

Nếu thời gian có thể quay lại Tử Tiêu Cung ngày đó, hắn vẫn sẽ nhận lấy Tử khí nhưng chắc chắn sẽ không rời khỏi Ngũ Trang quán nửa bước cho tới khi thành thánh... hoặc tìm nơi thâm sơn cùng cốc ẩn cư.

Chỉ là... thế gian làm gì có nhiều "nếu như" đến vậy, cũng không thay đổi được kết cục.

Dù Đại La Kim Tiên đã thoát khỏi dòng trường hà thời gian, nhưng muốn nghịch chuyển nhân quả để thay đổi kết cục... vẫn là vô cùng khó khăn.

Ý niệm nảy ra chỉ trong sát na, từ lúc Hồng Vân cầu cứu Vọng Thư thực ra mới chỉ trôi qua thời gian rất ngắn.

"Đế Tuấn, Minh Hà, tăng cường công kích!" "Giết Hồng Vân, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí!" "Không thể trì hoãn nữa, nếu nàng tới thì mọi mưu tính của ta đổ sông đổ biển hết, lần này lại phí công vô ích!" Thái Nhất nộ hống, thần tình đầy vẻ nôn nóng.

Với vị Nguyệt Chủ kia, lúc này tốt nhất là không nên gặp mặt.

"Được!" "Lên!" Đế Tuấn và Minh Hà đồng thời đáp lời, các loại sát chiêu liên tục xuất hiện, tăng cường công phạt.

Quang mang của Địa Thư ngày càng mờ mịt, vết nứt ngày càng lớn, có cảm giác sắp sụp đổ.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lòng chùng xuống.

Đã trôi qua một hơi thở kể từ khi cầu cứu, nếu Nguyệt Chủ muốn giúp thì với tốc độ của nàng lẽ ra phải tới rồi, hoặc ít nhất cũng lên tiếng hồi đáp chứ không phải im lặng thế này.

Sự im lặng này đại diện cho việc...

Nguyệt Chủ sẽ không cứu.

Nàng đã từ chối, y như cách hai người đã từ chối nàng năm đó.

Vẻ tuyệt vọng lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt Hồng Vân, sắc mặt hắn tái nhợt, thê thảm vô cùng.

Tia hy vọng cuối cùng đã triệt để tan vỡ.

"Không sao đâu hiền đệ, ta ở bên đệ, có chết ta cũng chết cùng đệ." "Lát nữa chúng ta cùng tự bạo, dù có chết cũng không để ba tên giặc này được yên." Trấn Nguyên Tử quyết tuyệt nói, đã chuẩn bị tinh thần hóa thành tro bụi.

Hồng Vân căm hận nhìn ba người Đế Tuấn, hận đến tận xương tủy.

Trong tuyệt vọng, hắn cũng nảy sinh tâm thế quyết tuyệt.

Hắn có thể chết ở đây, nhưng huynh trưởng Trấn Nguyên Tử thì không thể.

Còn rừng xanh lo gì không có củi đốt, sau này huynh trưởng có thể báo thù cho hắn.

Ánh mắt Hồng Vân lóe lên vẻ hung hiểm: "Huynh trưởng, lần này không thể liên lụy huynh nữa, để Hồng Vân đệ tiễn huynh đi." Ánh mắt hắn lóe lên vẻ hung tàn, lập tức phun ra một ngụm tâm huyết lên

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Chương 124

Hồ lô bỗng chốc tỏa ra hồng quang rực rỡ, đón gió lớn dần thành một hỏa hồ lô khổng lồ, lao thẳng về phía Hà Đồ đang chặn đường.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, hồ lô trực tiếp nổ tung, năng lượng xung thiên bộc phát, làm sụp đổ vũ trụ, phá toái hư không.

Trong không gian tinh không ngập tràn hồng quang, sáng rực một mảnh.

Đột nhiên một đạo ánh sáng bắn vào, đó là...

ánh thái dương!

Hồng Vân dùng việc tự bạo hồ lô để xé rách một góc Hà Đồ, phá ra một khe hở nhỏ.

Trấn Nguyên Tử ngây người khi thấy ánh thái dương - hy vọng sống sót.

"Hiền đệ, chúng ta đi... không, đệ..." Trấn Nguyên Tử chưa nói dứt lời thì thấy Hồng Vân thừa cơ đẩy mạnh y một cái.

Cú đẩy này mang theo toàn bộ sinh mệnh lực và tu vi đạo hạnh đang bùng cháy của Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử như tên bắn trực tiếp bị đẩy ra khỏi kẽ hở đó.

Hồng Vân quay người đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất và Minh Hà để tranh thủ thời gian cho huynh trưởng chạy trốn.

Lúc này hắn không còn Địa Thư, cũng chẳng còn hồ lô, trên người không có linh bảo hay thủ đoạn phòng ngự nào, chỉ còn cách đốt cháy sinh mệnh và đạo hạnh!

Toàn thân hắn tỏa ra kim quang rực rỡ, thăng hoa đến cực cảnh chỉ để tỏa sáng trong sát na cuối cùng.

"Tạm biệt huynh trưởng!" Hồng Vân cười nhẹ một tiếng, trạng thái điên cuồng lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ thấy trong không gian đầy sao, một đạo kim quang xé toạc bầu trời, đó là sự rực rỡ cuối cùng của Hồng Vân!

"Hồng Vân!" Một tiếng quát giận dữ vang lên.

Sắc mặt Đế Tuấn xanh mét.

Việc Hồng Vân tự bạo hồ lô đã làm hư hại Hà Đồ của lão!

Đau lòng vô cùng!

Lão hận không thể ăn tươi nuốt sống Hồng Vân, một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bị tổn hại thế này không biết phải tu phục bao lâu, mà sau khi tu phục cũng khó mà đạt lại trạng thái ban đầu.

Nhưng Hồng Vân chẳng bận tâm.

Mặc kệ Đế Tuấn phẫn nộ hay thống khổ, hắn không quan tâm nữa.

Lúc này hắn thấy thanh thản, khảng khái hy sinh.

Sát na sau, đạo kim quang rực rỡ húc mạnh vào cái chuông huyền hoàng khổng lồ chỉ để ngăn cản đối phương thêm chút thời gian.

"Bành!" Một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Hồng Vân thân hóa kim quang đâm đầu vào Đông Hoàng Chung, trực tiếp tự bạo.

Sự tự bạo của một vị Chuẩn Thánh đại năng đáng sợ biết bao.

Kim quang vô tận bộc phát như vụ nổ vũ trụ, ánh trắng chói mắt, năng lượng xung thiên.

Tiếp đó hàng tỷ đạo kim quang oanh kích toàn bộ không gian tinh thần, bản Chu Thiên Tinh Đấu đại trận giản dị lập tức bị phá tan.

Những chiến thuyền khổng lồ và tinh nhuệ Yêu quân mặc hồng giáp bên trên đều bị yên diệt trong nháy mắt, hóa thành tro bụi.

Ánh mặt trời tràn ngập trận pháp, trời rốt cuộc đã sáng, cảnh đẹp Bất Chu sơn lại hiện ra trước mắt mọi người.

Thái Nhất kinh ngạc, Minh Hà kinh ngạc, Đế Tuấn cũng kinh ngạc, ngay cả Vọng Thư cũng có chút kinh hãi.

Đối mặt với đòn tự bạo khủng khiếp, ba người chỉ có thể dùng hết thủ đoạn phòng ngự: kẻ dùng Hà Đồ bao bọc, người dùng Đông Hoàng Chung che chắn, kẻ ngồi trên đài sen nghiệp hỏa.

Đợi kim quang tan đi, linh bảo của ba người đều mờ nhạt đi mấy phần.

Hồng Vân rốt cuộc đã vẫn lạc, ức vạn năm đạo hạnh của một vị đỉnh tiêm đại năng tan thành hư vô, thân tử đạo tiêu.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó ánh mắt của Đế Tuấn, Thái Nhất và Minh Hà đều trở nên nóng bỏng.

Hồng Vân đã chết, Hồng Mông Tử Khí chẳng lẽ còn xa?

Họ gần như cùng lúc nhìn vào tâm điểm vụ nổ.

Chỉ thấy tại vị trí cũ chỉ còn lại hai thứ: một đạo Tử khí thần bí tỏa ra tiên quang tím biếc lơ lửng giữa không trung (dù Hồng Vân tự bạo cũng không làm nó tổn thương chút nào), và một đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang đang mờ dần, sắp rơi vào nơi vĩnh kiếp.

“Hồng Vân!!!” Tiếng kêu bi thiết của Trấn Nguyên Tử vang lên từ bên ngoài trận pháp, y lúc này mắt muốn nứt ra, đau đớn tột cùng.

Trong giọng nói tràn đầy bi thương và phẫn nộ khi thấy người bạn

thân thiết bao nhiêu năm vẫn lạc như vậy.

Nhưng dù có bi thương phẫn nộ thì đã sao, ba người ở đây chẳng ai quan tâm.

Đối với đạo linh quang của Hồng Vân, chẳng ai thèm xử lý, ánh mắt họ đều đổ dồn vào Hồng Mông Tử Khí.

Thần vật trong truyền thuyết rốt cuộc cũng sắp rơi vào tay họ sao?

"Ha ha ha, Hồng Vân thất phu, rốt cuộc cũng chỉ làm áo cưới cho kẻ khác." Thái Nhất đắc ý cười lớn.

Vì Hồng Vân đâm vào chuông của hắn mà tự bạo nên hắn là người gần Tử khí nhất.

Thái Nhất lập tức động tâm niệm muốn thu Tử khí vào Hỗn Độn Chung.

Đúng lúc đó, một đạo huyết quang xẹt qua, trực tiếp vồ lấy Tử khí.

"Minh Hà thất phu, ngươi dám!" Thái Nhất gầm lên, tay vỗ mạnh vào chuông.

"Đương!" Chuông vang, trấn áp không gian, khiến không gian bị đóng băng.

Lúc này mới nhìn rõ trong đạo huyết quang chính là gương mặt của Minh Hà lão tổ.

Trong ba người liên thủ, chỉ có Minh Hà là người ngoài, Thái Nhất và Đế Tuấn đã sớm đề phòng lão cướp đoạt.

Giờ thấy vậy họ thầm thấy may mắn vì luôn cảnh giác, kẻ này quả nhiên có tâm tư không thành thật.

Thái Nhất không lập tức xử lý Minh Hà mà trực tiếp tiến lên thu Hồng Mông Tử Khí vào cơ thể.

Rốt cuộc cũng có được nó!

Ta cũng có thể thành thánh!

Thái Nhất thần sắc kích động, lòng vui mừng vô hạn.

Viên mãn, mọi thứ đều viên mãn rồi!

Giây phút Hồng Mông Tử Khí nhập thể, hắn cảm thấy đại đạo giữa thiên địa trở nên rõ ràng hơn, đầu não thanh minh lạ thường.

Những đại đạo trước đây vốn mờ mịt, nay nhìn lại đã không còn như thiên thư nữa, tuy vẫn khó nhưng không phải hoàn toàn không hiểu nổi.

Từng sát na đều có cảm ngộ mới sinh ra, ngay cả liên hệ với Thiên đạo cũng sâu sắc thêm.

Thái Nhất cảm thấy chẳng bao lâu nữa mình sẽ trảm được hai thi, trở thành Chuẩn Thánh trảm nhị thi.

"Hóa ra đây là tác dụng của Hồng Mông Tử Khí!

Thần dị, huyền diệu, diệu không thể tả!" "Hồng Vân à...

đáng chết lắm!

Thật là phí phạm của trời!" Thái Nhất lạnh lùng nói, mắt híp lại.

Chỉ có kẻ chân chính cầu đạo như hắn mới hiểu được giá trị của Tử khí, Hồng Vân có được thần vật mà đạo hạnh chẳng tăng bao nhiêu, thật quá lãng phí.

Còn có Vọng Thư nữa, đúng là đồ ngu, dám từ chối Tử khí.

Chờ đó, đợi ta luyện hóa xong Tử khí, chứng đạo thành thánh thì chính là ngày tử của nàng.

Mối nhục hôm nay nhất định ta sẽ bắt nàng trả lại gấp trăm ngàn lần.

Thái Nhất nghĩ thầm, khóe miệng khẽ nhếch.

Lúc này Đế Tuấn im lặng, nhìn Thái Nhất thu Tử khí mà lòng đầy vị chua chát.

Thần vật này lão cũng muốn có để thành thánh nhân.

Đệ đệ kia cùng hóa hình từ một mặt trời, nhưng luận chiến lực lão lại không bằng hắn.

"Hắn có Hỗn Độn Chung... lại có Tử khí...

Chương 125

ta chỉ có Hà Đồ, mà nó còn bị hư hại.” Đế Tuấn trong lòng đắng ngắt như ăn chanh.

Đúng lúc đó, tiếng vỡ vụn vang lên.

“Rắc rắc rắc...” Chỉ thấy không gian quanh Minh Hà thốn thốn vỡ vụn, lão với khuôn mặt âm trầm bước ra khỏi không gian bị đóng băng.

Đỉnh tiêm đại năng đều có đại pháp lực và trọng bảo, Hỗn Độn Chung tuy trấn áp được không gian một sát na nhưng không thể giam cầm họ lâu.

“Thái Nhất, mưu sát Hồng Vân ta góp công không nhỏ, Tử khí nên đưa cho ta.” Minh Hà sâm lạnh nói.

Tuy biết Thái Nhất đã thu vào người thì tuyệt đối không nhả ra nhưng lão không cam tâm, lão cũng muốn có nó.

“Nực cười, ngươi đã làm được gì?

Hồng Vân là do Đông Hoàng Chung của ta đánh chết!

Trấn Nguyên Tử cũng do Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc ta vây khốn!

Nói xem, ngươi làm được cái gì?” Thái Nhất cười nhạo châm biếm.

Tử khí đã cầm chắc trong tay, Minh Hà không còn giá trị lợi dụng nên hắn trực tiếp lật mặt.

Tình nghĩa liên thủ mong manh như tờ giấy, vứt đi cũng chẳng sao.

Minh Hà lão tổ lập tức sa sầm mặt mày.

Thái Nhất đang qua cầu rút ván!

Được lắm Thái Nhất thất phu, từ nay về sau ta và ngươi, cùng với Yêu tộc thề không đội trời chung!

Minh Hà buông lời đe dọa rồi quay người rời đi.

Một ngụm ác khí này lúc này định sẵn là không thể phát tiết ra được, trong lòng phiền muộn uất ức nhưng không có cách nào.

Thái Nhất quá mạnh, cảm giác tim đập nhanh khi Hỗn Độn Chung trấn áp không gian vừa rồi vẫn khiến lão sợ hãi và kiêng kị không thôi.

Chiêu số của chí cường giả chỉ nằm trong sát na, lúc đó nếu Thái Nhất muốn giết lão thì hoàn toàn có khả năng.

"Không ngờ...

Thái Nhất lại mạnh như vậy.

Nhưng Thái Nhất mạnh thế này vẫn bại dưới tay Nguyệt Chủ.

Đám biến thái đó... thật khủng khiếp!" Minh Hà lắc đầu cười khổ, có chút hoài nghi bản thân có phải quá yếu không.

Thái Nhất chẳng thèm nhìn Minh Hà thêm cái nào, lúc này hắn đang chí đắc ý mãn.

Nhìn về phía Trấn Nguyên Tử đang cưỡi mây chạy trốn, ánh mắt hắn lóe lên vẻ hung tàn.

"Huynh trưởng, cùng đệ giết chết Trấn Nguyên Tử, triệt để trừ hậu họa!" Nói xong Đế Tuấn và Thái Nhất chuẩn bị dùng hóa hồng chi thuật để truy sát.

Lúc này Trấn Nguyên Tử vừa kinh hãi, vừa giận dữ lại vừa nôn nóng.

Y đã lường trước việc Thái Nhất lấy được Tử khí sẽ không tha cho mình, nhưng biết chạy đi đâu?

Ngũ Trang quán không về được, dẫn bọn chúng về đó chỉ mang lại thảm họa cho đệ tử.

Côn Luân sơn Tam Thanh cũng không tới được, ba người đó tuy thần thông quảng đại nhưng không có giao tình, sẽ không giúp.

Tây Phương Tu Di Sơn... nghĩ đến đó lòng Trấn Nguyên Tử tràn đầy oán khí.

Đến bước này y sao không nhận ra hai kẻ Tây Phương kia đóng vai trò không mấy vinh quang gì.

Ngay từ khi Vọng Thư xuất hiện ở Chiêu Dao sơn tuyên chiến với Yêu tộc, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã tới đó để kiềm chế Phục Hy, Nữ Oa giúp Yêu tộc.

Hóa ra là vậy!

Đây là một cuộc trao đổi lợi ích, một cái cục.

Hai kẻ Tây Phương giúp Yêu tộc chặn đường Linh tộc, đổi lại Yêu tộc giết Hồng Vân để xóa bỏ nhân quả thánh vị cho bọn họ.

Tất cả đều giải thích được rồi.

Cho nên Tây Phương không thể đi, họ sẽ không cứu.

Chiêu Dao sơn cũng không thể tới, vì Nguyệt Hoàng không tương trợ, rõ ràng thái độ của Linh tộc là đứng ngoài.

Kế sách lúc này chỉ có thể chạy tới Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, hy vọng Lão sư Hồng Quân sẽ cho một tia sinh cơ.

Trấn Nguyên Tử ánh mắt lóe lên, trong một sát na quyết định như vậy, trực tiếp cưỡi mây bay nhanh về phía ngoài ba mươi ba tầng trời.

Y không ngờ sẽ có ngày mình lâm vào tuyệt cảnh thế này.

"Ai..." Đột nhiên, một tiếng thở dài vang vọng thiên địa, lan tỏa khắp quần sơn Bất Chu sơn.

Giọng nói lãnh đạm, phiêu miểu, tràn đầy sự cô tịch, như truyền về từ thời viễn cổ.

Giọng nói rất hay, ai nghe thấy cũng tin chắc chủ nhân của nó nhất định là một tuyệt thế mỹ nữ.

Chỉ một tiếng thở dài đã khiến người ta vô hạn tò mò, muốn được chiêm ngưỡng dung mạo khuynh thế của nàng.

Trấn Nguyên Tử dừng lại, sắc mặt phức tạp.

Y biết nàng đã tới, không cần phải chạy trốn nữa.

Nhưng tại sao nàng không xuất hiện sớm hơn để cứu Hồng Vân?

Hồng quang của Đế Tuấn và Thái Nhất cũng dừng lại hiện ra thân hình, sắc mặt đại biến: Kẻ phá đám đã xuất hiện!

Ngay cả Minh Hà lão tổ cũng dừng bước, đang định lủi về thì vội quay lại.

Lão sợ Đế Tuấn, Thái Nhất sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu mình, sau đó vị kia nổi giận đòi công đạo cho Hồng Vân thì đúng là bi kịch.

Thôi thì cứ ở lại giải thích cho rõ.

Danh tự của nàng như cái bóng của cây đại thụ, Vọng Thư dù chưa hiện thân, chỉ bằng một tiếng nói đã khiến mọi người biến sắc.

Cuối cùng, một bóng dáng thanh mảnh mặc hồng sắc cung trang, lưng đeo song kiếm xuất hiện tại vị trí Hồng Vân vừa tự bạo, thần sắc bình tĩnh, không bi không hỷ.

Nàng phất tay áo một cái, thu lấy đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh

Quang của Hồng Vân đang sắp tan biến.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Trấn Nguyên Tử nhìn nàng với ánh mắt phức tạp, thở phào một cái.

Đế Tuấn và Thái Nhất lòng chùng xuống, sắc mặt khó coi.

Minh Hà lão tổ trong lòng cũng hốt hoảng, ngay cả Thái Nhất còn không đấu lại nàng, huống chi là lão.

Thôi kệ, xem nàng xử lý thế nào.

Với sự xuất hiện của Vọng Thư, những lời nghị luận của các đại năng trong thiên địa bỗng chốc bùng nổ.

"Tới rồi, rốt cuộc nàng cũng tới rồi." "Nguyệt Chủ nhân nghĩa, thực sự tới giúp Hồng Vân, tiếc là...

Hồng Vân đã chết, muộn một bước rồi." "Chắc là bị việc gì đó trì hoãn thôi.

Không Gian pháp tắc của nàng xem ra còn thiếu chút hỏa hầu, từ phía Nam Hồng Hoang tới Tây Bất Chu sơn mất tới năm hơi thở." "Thế là khá rồi, vốn đôi bên cũng chỉ là sơ giao, tính mạng Trấn Nguyên Tử giữ được là tốt rồi.

Có nàng ở đây, Đế Tuấn, Thái Nhất không dám làm càn." "Thú vị thật, ba kẻ vừa rồi hung hăng ép chết Hồng Vân mà giờ thấy Nguyệt Chủ đều biến sắc hết cả, ngay cả Minh Hà đang chạy cũng phải quay lại, chuyện hiếm thấy nha." "Đúng là chuột gặp mèo rồi.

Ha ha ha, Thái Nhất dù không phục cũng phải nhịn." "Nàng có báo thù cho Hồng Vân không?" Vô số đại năng nghị luận, sự ồn ào này xua đi phần nào sự chấn động từ việc Hồng Vân tự bạo.

Một vị đỉnh tiêm đại năng bị tính kế và tập kích đến mức phải

chết, kết cục thật thê lương.

Ngay cả hạng người như Hồng Vân còn có kết cục như vậy, thì những tu sĩ yếu hơn thì sao?

Nếu một ngày bị Thái Nhất, Đế Tuấn nhắm tới thì cũng chỉ biết ngồi chờ chết, như Đông Vương Công trước đó vậy.

Vô số đại năng suy nghĩ, im lặng và sợ hãi...

Yêu tộc quá bá đạo, không ai chế ngự nổi.

Nhưng ngay lúc đó, Vọng Thư xuất hiện.

Một mình nàng đã trấn áp được ba kẻ tâm ngoan thủ lạt vừa rồi.

Nàng như một tia sáng chiếu vào lòng vô số đại năng.

Thái Nhất dù mạnh đến mấy cũng không đấu lại vị Thái Âm Nguyệt Chủ có thể áp đảo quần hùng kia.

Chương 126

Nhân ngoại hữu nhân!

Có nàng ở đây, Thái Nhất không dám quá phóng túng xương cuồng!

Vọng Thư bình tĩnh đánh giá bốn người tại hiện trường: ba kẻ thủ ác Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà; một khổ chủ Trấn Nguyên Tử và một người bị hại đã mất là Hồng Vân.

Não nàng tự động bổ sung một hiện trường vụ án giết người.

Vọng Thư lắc đầu, quăng mấy ý nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu.

Lúc này thiên địa yên tĩnh, gió và mây đều không tiếng động.

Sinh linh dưới đất đã sớm chạy sạch sau trận chiến thảm liệt, xa xa chỉ nghe tiếng muông thú chạy trốn, tiếng cây đổ, tiếng suối chảy.

Nhưng trên không trung, trừ Vọng Thư ra bốn người còn lại đều không nói gì.

Thái Nhất, Đế Tuấn không nói, cũng không dám nói hay cử động, sợ lỡ lời làm vị Nguyệt Chủ có tính tình cổ quái này nổi giận rồi tới Thiên Giới "du lịch" một chuyến thì hỏng bét.

Họ cũng sợ bị nàng nhắm vào đột ngột.

Minh Hà cũng im lặng chờ đợi sự xử lý của Vọng Thư.

Lão đang nghĩ, người cầm Tử khí là Thái Nhất, nếu Nguyệt Chủ muốn báo thù cho Hồng Vân thì cứ tìm hắn mà đánh, đừng tìm lão.

Trấn Nguyên Tử cũng không biết nói gì.

Trong lòng y có chút oán trách vì nàng không hiện thân sớm hơn cứu Hồng Vân, nhưng về lý mà nói thì nàng tới cứu là tình phân,

không cứu cũng chẳng sao.

Hai người không gia nhập Linh tộc, nàng không có trách nhiệm phải giúp.

Nàng tới cứu thế này đã là nhân nghĩa lắm rồi.

Trấn Nguyên Tử hiểu rõ đạo lý này, chỉ là lòng y khó tránh khỏi cảm giác ngổn ngang.

"Hiền đệ à... giá như đệ kiên trì thêm chút nữa, không ngốc như vậy thì tốt biết mấy.

Có lẽ hôm nay chúng ta đã cùng vượt qua kiếp này.

Ai... cũng tại ta, năm đó không kéo đệ gia nhập Linh tộc, nếu không...

đâu đến nỗi này, đâu đến nỗi này!" Trấn Nguyên Tử bi thương thở dài, lòng đầy đau xót, tay run rẩy.

Cái chết của Hồng Vân ảnh hưởng tới y quá lớn, khiến y triệt để hận thù ba kẻ kia.

"Có một ngày, ta nhất định sẽ báo thù này!" Y thề thầm trong lòng.

Vọng Thư nhìn thấy hết sự biến hóa thần sắc của mọi người, trong lòng có chút đắc ý thầm kín.

Mọi chuyện diễn ra khá giống kế hoạch của nàng, trừ việc Hồng Vân tự bạo không để lại Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô thì không có sai biệt lớn.

Nàng đã đạt được mục đích: một là cứu Trấn Nguyên Tử, hai là có được Linh quang của Hồng Vân.

Còn việc Tử khí rơi vào tay Thái Nhất tuy làm nàng kinh ngạc chút xíu nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Hồng Vân giữ nó bao lâu không thành thánh được thì Thái Nhất càng không thể.

Ít nhất là từ phía Hồng Quân và đại thế Thiên đạo, Hồng Quân quyết không để Thái Nhất thành thánh.

Vu Yêu lượng kiếp là đại thế, Tổ Vu và Yêu Hoàng đều là nhân vật chính trong vở kịch, ai cũng khó thoát.

Trừ phi nghịch thiên, nhưng việc đó quá khó, ngay cả thánh nhân cũng không làm nổi.

Thành tại Thiên đạo, bại cũng tại Thiên đạo.

Bầu không khí im lặng đầy gượng gạo, một lát sau Vọng Thư mới lên tiếng.

Đầu tiên nàng nhìn Trấn Nguyên Tử, chắp tay chào: "Đạo huynh, xin lỗi, ta tới muộn." Vọng Thư không giải thích vì sao muộn, cũng không cần thiết.

Nàng đâu phải bảo mẫu hay bảo vệ của hai người.

Trấn Nguyên Tử thần sắc bi thương gật đầu, hành lễ đáp lại: "Trấn Nguyên Tử tạ ơn đạo hữu." Giọng y khàn đặc, lòng càng thêm phức tạp.

Vọng Thư gật đầu, quay sang nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất và Minh Hà: "Thứ các ngươi muốn đã lấy được rồi, vậy thì rời đi đi.

Chuyện này coi như chấm dứt ở đây.

Từ nay về sau không được làm khó Trấn Nguyên Tử đạo huynh nữa.

Nếu không, ta tuyệt đối không để yên!" Vọng Thư nói một cách bình thản, thần sắc bình tĩnh khiến người ta không đoán được tâm tư.

Ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà đều hiểu ý nàng: chuyện

Hồng Vân chết nàng không truy cứu, nhưng Trấn Nguyên Tử thì nàng bảo vệ.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, mừng rỡ trong lòng.

Vọng Thư không can thiệp vào là kết cục tốt nhất rồi.

Còn Trấn Nguyên Tử, cứ để lão sống thêm vài ngày, đợi Thái Nhất thành thánh rồi sẽ tính sổ nợ cũ, cả Vọng Thư cũng sẽ nằm trong danh sách đó.

"Rất tốt, cáo từ!" Hai người cùng chắp tay chào Vọng Thư, sau đó hóa thành hai luồng hồng quang biến mất nơi chân trời.

Bên kia, Minh Hà lão tổ cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt kinh hỷ.

Xong rồi!

Nguyệt Chủ không báo thù cho Hồng Vân, không truy cứu chuyện này.

Hòn đá trong lòng lão cuối cùng cũng rơi xuống, chỉ cần không đối đầu với nàng thì cái gì cũng tốt.

"Cáo từ!" Minh Hà cố nặn ra nụ cười, chắp tay chào rồi cưỡi mây đi mất.

Lần này đúng là xôi hỏng bỏng không, chẳng được gì lại còn thêm một đại địch là Trấn Nguyên Tử.

Ba người đi rồi, chiến trường chỉ còn lại Vọng Thư và Trấn Nguyên Tử cùng mặt đất tan hoang đầy vết lồi lõm sau đại chiến.

"Đạo huynh, nén bi thương, Vọng Thư cáo từ." Nàng nhẹ giọng nói, chuẩn bị bước đi trở về Chiêu Dao sơn.

"Đạo hữu, xin dừng bước, liệu có thể giao Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Hồng Vân cho ta không?" Trấn Nguyên Tử bi thương truyền âm hỏi.

Y đã chú ý hành động của nàng lúc xuất hiện, chỉ là vì có ba kẻ kia nên không tiện hỏi.

Giờ họ đi rồi y không còn cố kỵ.

Tuy không rõ nàng lấy linh quang làm gì nhưng y thấy bất an.

Linh quang của người chết nên để nó yên nghỉ nơi vĩnh kiếp, đợi đại kiếp mạt pháp đến có lẽ sẽ gặp lại.

Vọng Thư thu thập linh quang cũng không phải lần đầu, nàng là tay chuyên nghiệp rồi.

Lần trước linh quang của Côn Bằng cũng bị nàng lấy đi.

Nàng rốt cuộc đang âm thầm mưu tính chuyện gì?

Trấn Nguyên Tử đầy thắc mắc.

Vọng Thư hơi giật mình, cũng không ngạc nhiên khi bị đại năng nhìn ra thủ đoạn.

Dù sao trình độ của họ cũng cao, khó mà giấu diếm.

E là Hồng Quân cũng sớm biết rồi.

Chỉ là bị khổ chủ truy vấn trực tiếp thế này khiến nàng có chút... chột dạ.

"Đạo huynh, huynh có muốn gặp lại Hồng Vân không?" Vọng Thư cân nhắc, nhướng mày truyền âm hỏi lại.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, thần tình lập tức vô cùng kích động, mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Vọng Thư, đầy vẻ chấn động và không thể tin nổi: "Chẳng lẽ... nàng lại có thủ đoạn khiến kẻ đã triệt để vẫn lạc phục sinh sao?" Đề cập đến cơ mật đàm thoại, Vọng Thư nhìn lên bầu trời một cái, trực tiếp dùng Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, bình tiếu ánh mắt của các nơi đổ dồn về.

“Lời này có thật không?” Trấn Nguyên Tử ngữ khí gấp rút truy vấn.

Lúc này lão cũng chẳng buồn dùng đến thần thức truyền âm nữa.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, khiến người ta không kịp trở tay.

Vốn tưởng rằng Hồng Vân đã triệt để vẫn lạc, trước khi Mạt Pháp Đại Kiếp lâm xuống sẽ không còn được gặp mặt lần cuối.

Nhưng không, chuyện này vẫn còn chuyển cơ.

Nguyệt Chủ trong tay cánh có thủ đoạn, có thể khiến người đã vẫn lạc phục sinh.

Chương 127

Sao có thể không hân hoan tâm hỷ nhược cuồng!

Sao có thể không tâm kinh!

Sao có thể không khẩn trương!

"Sẽ có cơ hội, nhưng không phải bây giờ...

Chuyện quan trọng đại, lại không thể nói rõ tường tận với đạo huynh." Vọng Thư trầm ngâm đạo, vẻ mặt lộ nét khó xử.

"Hô...!" Chờ Vọng Thư khẳng định đáp phục, Trấn Nguyên Tử thở hắt ra một hơi dài.

Trên mặt cũng xuất hiện nụ cười.

Chỉ cần không phải triệt để mất đi cơ hội, triệt để tuyệt vọng là tốt rồi.

"Hiểu rồi!

Bần đạo hiểu rồi!

Trấn Nguyên Tử thay mặt Hồng Vân đa tạ đạo hữu đại ân!" Dứt lời, Trấn Nguyên Tử hướng về phía Vọng Thư trịnh trọng khom người hành lễ, vẻ mặt lộ rõ thần sắc vô cùng cảm kích.

Lão chỉ cho rằng Nguyệt Chủ thần bí khó lường, e rằng cũng giống như lần trước nhìn ra sinh tử nguy cơ của hai người, nàng cũng đã phát hiện ra bí mật ghê gớm gì đó trong mệnh số tương lai.

Cái bí mật đó... có thể khiến Hồng Vân phục sinh trọng sinh.

Nguyệt Chủ quả là thần nhân.

Có đại thần thông, đại bí mật...

Quả thực là không thể nói rõ tường tận.

Giữa thiên địa đại năng đông đảo, nếu có kẻ nghe lén được, không chỉ Nguyệt Chủ Vọng Thư gặp rủi ro, mà dưới sự mưu đồ của kẻ có tâm, Hồng Vân e rằng càng không có cơ hội.

Ví như Thái Nhất, Đế Tuấn, Minh Hà Lão Tổ, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân chi lưu, quyết kế không muốn thấy Hồng Vân tái độ xuất hiện.

Trấn Nguyên Tử tâm tư chuyển động không ngừng.

Lúc này, Vọng Thư nghe vậy thì ngẩn người một lát.

"Hả, lão lại não bổ ra cái quái gì rồi?

Hiểu?

Tại sao lại đột ngột cảm kích như vậy?

Vui mừng thì ta còn có thể hiểu được một chút." "Hào ba, đạo huynh đã hiểu thì Vọng Thư cũng không cần đa ngôn, tóm lại, tin ta, là vì muốn tốt cho lão." Vọng Thư trác ma, quyết định thuận theo lời của Trấn Nguyên Tử mà nói tiếp.

Chuyện Ma giới và Phong Ma Bảng, có thể giấu được thì cứ tiếp tục giấu.

Chỉ có giấu kỹ át chủ bài, mới gọi là át chủ bài.

Bộc lộ ra ngoài chẳng có chút lợi lộc nào.

Trấn Nguyên Tử đại tiếu một tiếng, lộ ra một bộ biểu tình "quả nhiên là như vậy".

"Thiện!

Bần đạo tự nhiên sẽ giữ mồm giữ miệng, Nguyệt Chủ cứ việc yên tâm." "Ngoài ra, mạn phép hỏi Nguyệt Chủ, Trấn Nguyên Tử hiện

tại có thể gia nhập Linh tộc chăng?" Trấn Nguyên Tử ngưng thanh tuân vấn.

Kinh qua một phen biến cố này, lão cũng đã minh bạch.

Tại Hồng Hoang, yếu đuối chính là nguyên tội.

Không có sức mạnh, không có thực lực, lấy đâu ra tiêu dao tán tiên mà nói.

Có câu dựa bóng cây lớn dễ hóng mát.

Sau khi gia nhập Linh tộc, sau lưng lão liền có một bá chủ đại tộc, có Nữ Oa, Phục Hy, Vọng Thư, Tây Vương Mẫu các đỉnh tiêm đại năng làm viện quân.

Đây là chuyện mà vô số đại năng trong thiên địa khổ cầu không được.

Khoảnh khắc này, lão cũng triệt để minh bạch tại sao ban đầu Vọng Thư lại muốn sáng tạo Linh tộc.

Chắc hẳn năm đó trên Thái Âm tinh, nàng cũng nếm đủ khổ đầu khi bị Yêu tộc lấy thế ép người, lúc thế đơn lực cô mới có ý niệm như vậy.

Linh tộc, tuy là chủng tộc, thực chất lại là một liên minh.

Mọi người ôm đoàn lại một chỗ, liền không kẻ nào dám khinh dể.

"Kháng tiếc...

Giờ mới minh bạch đạo lý trong đó, nếu sớm minh ngộ, Hồng Vân hiền đệ cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay..." Trấn Nguyên Tử thổn thức không thôi.

Nhưng may thay, vẫn còn hy vọng.

Gia nhập Linh tộc tự nhiên còn có nguyên nhân khác, đó là vì Linh

tộc hiệu lực, hy vọng Nguyệt Chủ nể mặt khổ lao mà sau này khi phục sinh Hồng Vân sẽ tốn nhiều tâm sức hơn.

Đây cũng là chút nỗ lực lớn nhất mà kẻ làm huynh trưởng như lão có thể làm được.

Khi Trấn Nguyên Tử nói ra việc muốn gia nhập Linh tộc, Vọng Thư kinh ngạc.

"Không phải chứ...

Trấn Nguyên Tử à, lão lại làm sao vậy?

Năm đó ta đích thân tới cửa cũng không mời được, giờ lại bảo ta... muốn gia nhập Linh tộc...

Thật là ma ảo." Nàng cũng không biết nói gì hơn.

Ý niệm trong lòng Vọng Thư xoay chuyển, trong nháy mắt đã minh bạch suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử.

"Có lẽ là ba nguyên nhân: một là cảm thấy thế đơn lực cô nên muốn tìm chỗ dựa; hai là vì Hồng Vân, để giám thị ta, xem ta rốt cuộc sẽ làm gì cho Hồng Vân; ba là gia nhập Linh tộc, mượn lực lượng Linh tộc để thay Hồng Vân báo thù Yêu tộc." Khóe miệng Vọng Thư hơi cong lên.

Cảm giác đoán tuy không hoàn toàn chính xác nhưng chắc chắn đã đúng được đại bộ phận.

"Không, đây lại là cơ hội tốt cho ta." "Hôm nay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chặn cửa, hừ, ta liền thuận tay cắm một cây đinh để làm bọn họ buồn nôn." "Tương Ngũ Trang Quán triệt để đóng đinh tại phía tây Hồng Hoang, đóng đinh ngay trên con đường thỉnh kinh tây hành sau này...

Thỉnh kinh, Tây Phương giáo đại hưng sao?

Phì cười nhé.” Vọng Thư chớp chớp mắt.

Lần trước Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chặn cửa, thật sự đã làm nàng khó chịu, cũng triệt để đắc tội nàng.

Nếu không sớm bố trí nhiều thủ đoạn ám ký, e rằng Linh tộc thật sự sẽ tổn thất thảm trọng.

Chính lúc này, Trấn Nguyên Tử lại chủ động đưa tới cửa.

Cho nên... phải cho Tây Phương giáo trong tương lai một bài học, chôn xuống một cây đinh.

Có Linh tộc làm chỗ dựa, Trấn Nguyên Tử thời Tây Du tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với Tây Phương giáo.

Đến lúc đó, tâm tình của Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ ra sao?

Vọng Thư biểu thị rất mong đợi.

Trấn Nguyên Tử gia nhập Linh tộc còn có một cái lợi khác, đó là có thể đặt lão ở phía tây Hồng Hoang, tùy thời giám thị động tĩnh của phương Tây.

Cũng là vì cuộc tranh giành đại giáo sau này mà chuẩn bị trước.

“Thiện!” Trong ánh mắt khẩn trương của Trấn Nguyên Tử, Vọng Thư mỉm cười gật gật đầu.

“Ngô lấy danh nghĩa Nguyệt Hoàng của Linh tộc, hoan nghênh Trấn Nguyên Tử đạo hữu gia nhập Linh tộc!

Từ nay về sau, chúng ta là người một nhà.” Sát na khi lời nói vừa dứt, nắm đấm của Trấn Nguyên Tử siết chặt.

Thành rồi!

Từ nay về sau lão cũng là một thành viên của Linh tộc!

“Hồng Vân à, hãy nhìn cho kỹ, ngày đệ quy lai, vi huynh nhất định dùng máu của Yêu Hoàng để chúc mừng!” Lão thầm nhủ trong lòng.

Lúc này, thanh âm của Vọng Thư lại vang lên.

“Chỉ là đạo huynh, tuy nhập Linh tộc, nhưng không thể lập tức dọn đến Chiêu Dao sơn.

Ta cần huynh tiềm phục, giúp ta giám thị hai vị kia.” Vọng Thư thần sắc hơi lạnh, chỉ chỉ về phương Tây.

Trấn Nguyên Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền “miểu đổng” (hiểu ngay lập tức).

Chương 128

Hai vị trong miệng Vọng Thư chính là chỉ Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân.

Đối với hai vị đó, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng mang theo thâm cừu đại hận.

Cái chết của Hồng Vân tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với bọn họ.

Không cần rời khỏi Ngũ Trang Quán cũng đúng ý nguyện của Trấn Nguyên Tử.

Nhân Sâm Quả thụ liên quan đến việc thành đạo sau này của lão, không thể khinh động.

"Thậm hảo!" Trấn Nguyên Tử không chút do dự, trực tiếp đáp ứng.

Thế là, việc gia nhập đã được định hạ.

Tiếp đó, Vọng Thư bước ra một bước, hướng về Chiêu Dao sơn.

Trấn Nguyên Tử trầm tư phiến khắc sau cũng trở về Ngũ Trang Quán.

Hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, cần phải cẩn thận xem xét lại, đối với Yêu tộc cũng cần có một kế hoạch khác.

Tại Chiêu Dao sơn, Vọng Thư xuất hiện trong Nguyệt Hoàng cung, thần thức quét qua, đại quân chiến đấu của Linh tộc vẫn chưa về đến.

Nhưng nàng cũng không lo lắng.

Có Vọng Thư số 1 ở đó, ổn định vô cùng.

Hiện tại trừ phi có kẻ ăn gan hùm mật gấu, bằng không chẳng ai dám động tâm tư xấu với Linh tộc chiến quân.

"Tiểu muội, hoan nghênh muội trở về." Đột nhiên, thanh âm hay như tiếng chuông bạc của Nữ Oa vang lên bên tai Vọng Thư.

Tâm niệm hơi động, cửa cung Nguyệt Hoàng đại khai.

Chỉ thấy một đôi tuấn nam tịnh nữ xuất hiện tại cửa cung, nhan trị của cả hai cực cao.

Chính là Phục Hy, Nữ Oa huynh muội.

Cảm tri được Vọng Thư đã về đến Chiêu Dao sơn, hai người liền cùng nhau tới.

"Ân, muội đã về." Vọng Thư cười hì hì gật đầu đáp lại.

Trong nháy mắt, ba người nhìn nhau một cái, đều cười.

Lần này Linh tộc gặp nguy cơ nhưng đã an nhiên vượt qua.

Sóng gió cuối cùng cũng qua đi.

Hơn nữa còn giành được đại thắng.

Hốt nhiên, lại có thanh âm truyền đến từ dưới chân Chiêu Dao sơn.

"Linh tộc!

Tất thắng!" "Linh tộc, tất thắng!" "Linh tộc, tất thắng!" Những tiếng hoan hô vang dội từ tòa thành dưới chân núi truyền lên, như sơn hô hải khiếu.

Vọng Thư ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi chân trời xa xăm, một đám mây đen lớn che trời lấp đất đang bay tới.

Không...

đó không phải là mây đen.

Đó là Linh tộc chiến quân khải hoàn trở về!

"Bái kiến Hy Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Oa Hoàng bệ hạ!" Thanh âm chấn thiên động địa vang lên, Linh tộc chiến quân hội tụ chiến kỳ, đứng trên tầng mây, hướng về phía Linh tộc Tam Hoàng xa bái.

Cùng lúc đó, chúng sinh Linh tộc trong tòa thành trên mặt đất cũng hướng về đỉnh Chiêu Dao sơn quỳ bái, cao giọng hô vang tôn hiệu của Tam Hoàng.

Vọng Thư biết, Linh tộc cuối cùng đã thành công rồi!

Chỉ cần luồng tâm khí này còn, luồng chiến ý này còn, Linh tộc sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Nơi lá rụng về cội, ngọn lửa Linh tộc cũng sẽ sinh sinh bất diệt...

Sau khi lo xong việc nhà của Linh tộc, Vọng Thư tiến vào bế quan.

Lần này nàng không trở về Quảng Hàn cung trên Thái Âm tinh, mà trực tiếp bế quan tại Nguyệt Hoàng cung trên Chiêu Dao sơn.

Thời đại Thánh nhân sắp tới rồi, phải tranh thủ thời gian.

Quay lại trạng thái bế quan, nàng có cảm giác như đã cách xa từ lâu.

Thực tế rõ ràng mới chỉ trôi qua một ngày.

Xuân đi thu đến, thời gian nhanh chóng trôi mau.

Hồng Hoang triệt để tiến vào thời kỳ bình tĩnh.

Linh tộc đã yên tĩnh lại, qua trận đại chiến này, tất cả mọi người đều biết, dù cho có Linh tộc Tam Hoàng che chở, Hồng Hoang vẫn vô cùng nguy hiểm.

Do đó, nhiệt tình tu luyện của tất cả sinh linh Linh tộc dâng cao

chưa từng thấy.

Trong đó bọn người Tam Tiêu, Thạch Cơ, Lữ Nhạc, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt càng thêm nỗ lực.

Toàn bộ tiến vào bế quan, không thành Đại La tuyệt không xuất quan.

Yêu tộc cũng trầm tịch xuống.

Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất có được Hồng Mông Tử Khí, tiến vào giai đoạn toàn lực luyện hóa.

Rút kinh nghiệm từ bài học của Hồng Vân, nơi bế quan ngay cả Đế Tuấn cũng không được biết.

Đế Tuấn thì nỗ lực tu phục Hà Đồ đã bị tổn hại.

Để phòng ngừa đêm dài lắm mộng, hai vị Yêu Hoàng càng trực tiếp thu hẹp thế lực Yêu tộc.

Chỉ đợi Thái Nhất chứng đạo thành thánh, Yêu tộc mới có thể tái khởi đại chiến.

Về phần Vu tộc, tuy rằng muốn ngăn trở trước khi Thái Nhất thành thánh, nhưng một là Yêu tộc phòng thủ Thiên giới cực kỳ nghiêm ngặt, các loại đại trận đều mở hết công suất, khó lòng đột phá.

Hai là Chúc Cửu Âm nhận được mật tin từ vị Nguyệt Chủ nào đó, biết rằng Thái Nhất chú định không thành được Thánh nhân, nên cũng chẳng mấy sốt ruột.

Dẫu sao vị Nguyệt Chủ kia cũng đứng cùng chiến tuyến, lại có thâm thù đại hận với Yêu tộc, không thể nào lừa gạt mình.

Thế là Vu tộc cũng trầm tịch xuống, mỗi ngày trôi qua những ngày tháng an ổn.

Trong nhất thời, ba tộc mạnh nhất Hồng Hoang hiện nay đều an

phận, không có bất kỳ trận đại chiến nào phát sinh.

Ba tộc đều không gây sự, các vị đại thần thông giả khác trong thiên địa lại càng lão thực hơn.

Trong vòng một ngày, liên tiếp đại chiến.

Hi Hòa, Côn Bằng Lão Tổ, Hồng Vân Lão Tổ toàn bộ đều vẫn lạc...

Vô số sinh linh của Linh, Yêu, Vu tam tộc tử thương không đếm xuể.

Bầu trời tràn ngập huyết sắc kia trực tiếp khiến bọn họ kinh ngạc, sợ hãi đến mức cả người phát run.

Thế là từng kẻ vội vàng trở về động phủ của mình, tiến vào bế quan, hận không thể triệt để rời xa những thị phi này.

Liên minh Nguyệt La Sinh Môn cũng tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân mà ẩn mình.

Thiên địa Hồng Hoang triệt để bình tĩnh, như một đầm nước lặng.

Nhưng tất cả những kẻ trong cuộc đều rõ ràng.

Sự bình tĩnh hiện tại chỉ là biểu tượng.

Có những kẻ đang liếm láp vết thương, trận đại chiến tiếp theo e rằng sẽ còn đáng sợ hơn, tàn khốc hơn.

Thù hận ở đó, chưa từng phai nhạt.

Vọng Thư là như vậy.

Trấn Nguyên Tử là như vậy.

Đế Tuấn, Thái Nhất là như vậy.

Phục Hy, Nữ Oa là như vậy.

Tây Vương Mẫu cũng như vậy...

Đều đang chuẩn bị cho một trận đại chiến lớn hơn.

Đó tất sẽ là trận chiến thiên băng địa liệt!

Nguyệt Hoàng cung.

Chương 129

Một năm.

Mười năm.

Trăm năm.

Ngàn năm.

Chớp mắt, vạn năm thời gian trôi qua, thời gian như dòng nước chảy xiết.

"Đinh, chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan thời gian tám vạn năm, nhận được phần thưởng: Càn Khôn Đỉnh." Vọng Thư ngẩn người một lát.

Tiếp đó hai mắt lập tức tỏa sáng, hơi thở dồn dập.

Càn Khôn Đỉnh?

Mẹ ơi!

Trúng độc đắc rồi!

Càn Khôn Đỉnh, tương truyền có hiệu quả từ Hậu Thiên phản Tiên Thiên, huyền diệu phi thường, cực kỳ thần dị.

Thuộc hạng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là bảo vật của Càn Khôn Lão Tổ thời viễn cổ.

Thời Long Hán Đại Kiếp, Đạo Tổ Hồng Quân liên hợp với Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Giáo Tổ, Dương Mi Lão Tiên tại Tu Di sơn cộng chiến Ma Tổ La Hầu.

Trong trận đại chiến đó, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Giáo Tổ thân tử đạo tiêu, pháp bảo tương ứng là Càn Khôn Đỉnh và Âm Dương Cảnh cũng không rõ tung tích.

Giờ đây, nó lại rơi vào tay nàng.

"Đúng là bảo bối tốt..." Vọng Thư trực tiếp lĩnh nhận phần thưởng hệ thống, tâm niệm động một cái, Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nàng quan sát, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve nó, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Một cái linh bảo có hình dạng gần giống đỉnh thanh đồng, toàn thân màu xanh xám.

Ba chân hai tai.

Đầy rẫy đạo ý cổ phác, dường như có thể trấn áp chư thiên, nhưng lại không hề bắt mắt.

Trong tay Vọng Thư, nó tỏa ra bảo quang kim sắc.

Thật khó tưởng tượng một vật nhỏ bằng lòng bàn tay thế này lại là trọng bảo lừng lẫy: Càn Khôn Đỉnh.

Vọng Thư đánh ra pháp quyết, trực tiếp bắt đầu tế luyện.

Rất nhanh, nàng đã minh bạch tại sao vật này có thể khiến Hậu Thiên phản Tiên Thiên.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh có Bản Nguyên chi khí, dùng nó uẩn dưỡng vật Hậu Thiên, sau một thời gian nhất định có thể nâng cấp vật Hậu Thiên lên phẩm giai Tiên Thiên.

Chỉ có điều Bản Nguyên chi khí cực kỳ hiếm hoi, sau khi dùng hết cần phải luyện hóa linh căn, linh nguyên liệu, linh bảo vân vân... vạn vật trong thiên địa để khôi phục.

"Hóa ra là một con thú ngốn vàng." Vọng Thư khẽ cười một tiếng, miệng tuy nhạo báng nhưng nụ cười rạng rỡ trên mặt đã bán đứng suy nghĩ trong lòng.

Có ưu điểm cũng có tệ đoan.

Tuy có công hiệu nghịch thiên nhưng cũng có hạn chế.

Cho nên chung quy nó cũng chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chưa đạt đến trình độ biến thái của Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng Vọng Thư không để tâm, nàng vừa mới nhận được khoản bồi thường khổng lồ từ Yêu tộc, không thiếu mấy thứ này.

Ngoài ra, Càn Khôn Đỉnh còn có các công năng diệu dụng khác: một là tính phòng ngự cực mạnh, tuy không bằng Hỗn Độn Chung nhưng trong số các cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng là kẻ xuất sắc nhất, ngang ngửa với phòng ngự của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hai là trấn áp khí vận, có thể trấn áp khí vận của một tộc hoặc một đại giáo, công dụng này tương đương với Hỗn Độn Chung.

"Thật là bảo bối tốt!" Vọng Thư vỗ tay cười một tiếng, mang theo nụ cười tiếp tục tiến vào bế quan.

Tuế nguyệt đằng đẵng, búng tay một cái.

Chớp mắt, lại một vạn năm trôi qua.

"Đinh, chúc mừng ký chủ bế quan tổng cộng thời gian chín vạn năm, nhận được phần thưởng: Dựng Tiên Hồ." Ý niệm đầu tiên của Vọng Thư là: cái quái gì nữa đây?

Tiếp đó một luồng thông tin xuất hiện trong não hải của nàng.

Cái gọi là Dựng Tiên Hồ, không phải linh bảo, cũng chẳng phải thần thông thuật pháp.

Nó thật sự chỉ là một cái hồ nước.

Vô cùng to lớn, màu bích lục, kéo dài ức vạn quang niên, trung tâm có một vòng xoáy khổng lồ xoay chuyển không ngừng.

Nước hồ chứa đựng Tạo Hóa Thần Dịch, có thể tẩy rửa bản chất sinh mệnh, huyền diệu vô cùng.

Phàm nhân uống một ngụm có thể lập địa thành tiên.

Tiên nhân tắm mình trong đó có thể cải biến căn cước.

Mọi người đều biết, tu vi dễ tăng, căn cước khó sửa!

Căn cước bình dung phổ thông muốn có thành tựu trên con đường tu hành cần phải trả giá gấp vô số lần so với những kẻ có căn cước đỉnh tiêm.

Nếu không có đại cơ duyên thì khó lòng thay đổi.

Nhưng có Dựng Tiên Hồ thì khác.

Sinh linh có căn cước bình phàm tiến vào hồ có thể nâng cấp căn cước lên mức lương hảo.

Những kẻ có căn cơ vững chắc, phúc nguyên thâm hậu còn có khả năng trực tiếp nâng lên mức ưu tú.

Thần hiệu này khiến Vọng Thư nhớ đến những truyền thuyết đời sau.

Đời sau có truyền thuyết về việc đắc đạo phi thăng thành tiên.

Tương truyền Thiên giới có Phi Thăng Trì, người tu hành sau khi độ thiên kiếp liền phi thăng Thiên giới, rơi vào Phi Thăng Trì, qua sự ngâm tẩm của nước hồ mới chuyển hóa thành tiên thể thực thụ, trở thành thần tiên thực thụ.

Cái Phi Thăng Trì đó có diệu dụng tương tự như Dựng Tiên Hồ này.

"Bảo bối tốt!" Vọng Thư khẽ thốt lên một tiếng.

Trong não hải nàng nháy mắt minh ngộ tác dụng của Dựng Tiên

Hồ đối với mình.

Vật này có lẽ đối với một con Hỗn Độn Thỏ Ngọc như nàng tác dụng không lớn.

Nhưng đối với sinh linh Linh tộc, đối với sinh linh trong Bát Hoang vũ trụ... cái Dựng Tiên Hồ này tác dụng quá lớn.

Có nó, vấn đề căn cước phổ biến bình dung của sinh linh Linh tộc đã được giải quyết.

Sinh linh trong Bát Hoang vũ trụ muốn tới thế giới Hồng Hoang cũng có thể thông qua nước hồ ngâm tẩm để trở thành Tiên Thiên đạo thể, triệt để bù đắp những khiếm khuyết bẩm sinh.

Nói một cách đơn giản, nó có thể nâng cao đáng kể thực lực tổng thể của Linh tộc, cũng có thể chuyển hóa sinh linh trong Bát Hoang vũ trụ thành sức chiến đấu.

"Chỉ là... thứ này chỉ có thể sử dụng cho những tinh nhuệ cốt lõi thực sự, không thể tùy tiện bộc lộ." Vọng Thư trầm ngâm.

Nói thật lòng, thứ này thậm chí nàng còn không muốn đưa cho sinh linh Linh tộc sử dụng, khả năng bị lộ là quá lớn.

Thứ thần dị như vậy, một khi bị các Thánh nhân biết được, hoặc giả ngay cả Thánh nhân cũng sẽ đỏ mắt muốn mưu đoạt.

Dẫu sao trong các Thánh nhân, trừ Lão Tử ra, những người khác đều gia đại nghiệp đại, có môn nhân đệ tử riêng.

Đối với Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Dựng Tiên Hồ là thứ có thể trực tiếp nâng tầm thực lực đại giáo.

Nó liên quan đến căn bản khí vận của đại giáo.

Vọng Thư lắc đầu, thu liễm tâm tư.

Bây giờ nghĩ nhiều cũng còn quá sớm.

Nhiệm vụ cấp bách hiện tại là tiếp tục bế quan tu luyện.

Hiện tại thời gian bế quan đã là chín vạn năm rồi, tiếp theo là cột mốc mười vạn năm.

Theo phong cách nhất quán của hệ thống, nhất định sẽ có phần thưởng lớn xuất hiện.

Nàng ôm một sự kỳ vọng vô cùng to lớn đối với điều đó.

Có lẽ vật đó có thể khiến con đường thành thánh của nàng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tiếp đó, Vọng Thư lại tiếp tục bế quan.

Chương 130

Sự tu luyện của nàng là sự tiến bộ đồng thời về thần thông, thuật pháp, pháp lực và pháp tắc.

Chỉ có cảnh giới nhục thân vì đã đạt tới Hỗn Độn Thần Ma, nên linh khí thiên địa ở Hồng Hoang không thể tôi luyện thêm được nhục thân, vì vậy không có tiến triển.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, trôi nhanh vùn vụt.

Một ngàn năm.

Hai ngàn năm.

Ba ngàn năm...

Chớp mắt, một vạn năm nữa đã trôi qua.

Bế quan ở tầng thứ này đối với Vọng Thư hiện nay cực kỳ nhẹ nhàng.

Du ngoạn trong thế giới đại đạo pháp tắc, mở mắt ra đã là một vạn năm sau.

"Đinh, chúc mừng ký chủ tổng cộng bế quan mười vạn năm, nhận được phần thưởng: Vận Mệnh Trường Hà." Vọng Thư đang bộ dạng lười biếng bỗng nhiên giật mình, triệt để thanh tỉnh.

Đồng tử co rụt lại, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đúng là phần thưởng lớn thật!

Vận Mệnh Trường Hà...

đó chẳng phải là con sông trong truyền thuyết sao?

Đối với Vận Mệnh Trường Hà, các đại thần thông giả ở Hồng

Hoang đều không xa lạ gì.

Khi chứng đắc Đại La đạo quả, bản thân sẽ siêu thoát ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà, trở thành sự duy nhất trong quá khứ, hiện tại, tương lai và chư thiên vạn giới, thành tựu chân ngã.

Nhưng con sông đó rốt cuộc ở đâu... chẳng ai rõ.

Có người nói nó chịu sự kiểm soát của Thiên đạo, vận mệnh chúng sinh đều ở trong đó.

Có người nói nó chịu sự kiểm soát của Đại đạo, ẩn nấp trong Đại đạo huyền ảo vô cùng.

Ngay cả Thánh nhân cũng không thể chạm tới.

Có lẽ những bậc thầy nắm giữ cực hạn viên mãn của Vận Mệnh đại đạo pháp tắc có thể tiếp xúc một chút.

Nhưng... chung quy chưa ai thực sự thấy, chưa ai thực sự chạm vào.

Nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, một con sông vô thượng thần bí hạo hãn.

"Lĩnh nhận!" Vọng Thư tâm niệm động một cái, lĩnh nhận phần thưởng.

Trước mặt nàng không xuất hiện bất cứ thứ gì.

Trong não hải cũng không xuất hiện bất cứ thông tin nào.

Chỉ có ánh mắt của nàng xuyên thấu qua không gian và thời gian vô cùng xa xôi, nhìn thấy nơi tận cùng của một chốn khủng khiếp không tên nào đó, có một con sông chảy róc rách, bình thường không có gì lạ, chẳng hề bắt mắt.

Nhưng Vọng Thư không nhìn thấu được bản chất.

Nàng, với tư cách là một trong những đại năng đỉnh tiêm nhất thiên địa hiện nay trừ Hồng Quân và Dương Mi ra.

Vọng Thư vốn tưởng rằng đối với nàng, thiên địa ít có bí mật gì đáng nói, nàng có thể tiên tri tiên giác.

Nhưng con sông không bắt mắt kia, nàng thật sự nhìn không xuyên, nhìn không thấu.

Bình thường không lạ, nhưng nơi nào cũng đầy huyền ảo.

Tiếp đó, Vận Mệnh Trường Hà biến huyễn trong mắt nàng.

Trở nên như mộng như huyễn, thấp thoáng ẩn hiện, cả con sông sóng nước lóng lánh, nháy mắt tỏa ra tiên quang vô tận, rực rỡ vô cùng.

Nếu không phải vừa nãy đã thấy toàn bộ diện mạo, thật khó hình dung nó chính là con sông không bắt mắt vừa rồi.

Lúc này nước sông trong mắt Vọng Thư cũng đã thay đổi hình dạng.

Đó... nước sông ở đó, mỗi một giọt nước đều là một thế giới, mỗi một giọt nước đều chứa đựng những hạt bụi nhỏ nhất, chính là vận mệnh của một sinh linh, sinh tử huyễn diệt, từ quá khứ hiện tại đến tương lai.

Chìm đắm trong cát bụi, rơi xuống đáy sông, hóa thành bùn nhão, triệt để chìm nghỉm.

Những hạt bụi chứng đắc cảnh giới Đại La Kim Tiên liền nhảy ra khỏi dòng sông, được đại tiêu dao, từ đó không còn bị Vận Mệnh Trường Hà thúc phược và tẩy rửa.

Thật là ma ảo.

"Có lẽ luyện hóa và nắm giữ nó đủ để đối kháng với Thiên đạo."

Vọng Thư lẩm bẩm một tiếng.

Khoảnh khắc có được Vận Mệnh Trường Hà, trong lòng Vọng Thư nảy sinh một tham vọng chưa từng có.

Có lực lượng tự vệ trong tay Hồng Quân, có thể đối kháng với Hồng Quân, đối kháng với Thiên đạo.

Ý niệm như vậy, nàng chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Ngay cả khi có được Hồng Mông Tử Khí, Hỗn Độn Châu, trở thành Hỗn Độn Thần Ma, nàng cũng chưa bao giờ dám.

Nhưng hiện tại thì có... tất cả chỉ vì Vận Mệnh Trường Hà.

Hồng Quân là một siêu cấp biến thái!

Không chỉ là nhận thức của Vọng Thư, mà còn là nhận thức của tất cả các đại năng thiên địa Hồng Hoang.

Như một ngọn núi cao ngất ngưởng, sừng sững trong lòng chúng sinh.

Núi cực cao, cũng cực kỳ vĩ đại.

Không ai có thể leo lên.

Sự tồn tại dưới lớp đạo bào huyền sắc trong Tử Tiêu cung kia, tĩnh thủy lưu thâm, thâm tàng bất lậu.

Chẳng ai biết lão rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Có lẽ, hủy diệt thiên địa Hồng Hoang cũng chỉ trong một ý niệm.

Hiện tại, lão đã thành Thiên Đạo Hồng Quân.

Mạnh mẽ chưa từng có.

Trong lòng Vọng Thư, lão càng từ một ngọn núi cao biến thành một con dao vô cùng sắc bén.

Có thể chém xuống bất cứ lúc nào.

Tay lão nắm giữ "Thiên đạo đại thế".

Ngay từ đầu, Vọng Thư cảm thấy thuận theo "Thiên đạo đại thế" mà đi, đi theo Đạo Tổ cũng không phải là không tốt.

Nhưng ở Hồng Hoang càng lâu, nàng càng cảm nhận sâu sắc cái cảm giác khiến người ta tuyệt vọng đến chết lặng.

Cả bàn mệnh số đều do trời định, tất cả đều đã soạn sẵn kịch bản.

Thật giống như một đầm nước sâu chết chóc.

Tuyệt vọng.

Cố định.

Tận cùng chỉ có Mạt Pháp Đại Kiếp.

Chờ Mạt Pháp Đại Kiếp tới, thiên địa khép lại, hóa thành hỗn độn.

Qua không biết bao nhiêu năm tháng, mới lại có một thiên địa khác được khai tịch.

Nhưng cái đó... chẳng liên quan gì đến nàng.

Những gì từng nỗ lực sẽ không để lại một chút gì.

Những con đường từng đi qua đều biến mất.

Những phong cảnh từng ngắm nhìn cũng tan biến hết.

Bất luận từng huy hoàng đến mức nào...

Chương 131

Thiên đạo đại thế, cuồn cuộn không ngừng, vô tình nghiền nát chúng sinh mà đi.

Không thèm nói bất kỳ lý lẽ nào.

Chỉ cần ảnh hưởng đến sự tồn tại của Thiên đạo đại thế, đều sẽ trở thành đối thủ của Đạo Tổ Hồng Quân.

Trở thành những mảnh vụn dưới bánh xe Thiên đạo đại thế.

Vọng Thư lo lắng, nếu một ngày nàng cũng trở thành một con kiến hôi làm ảnh hưởng đến Thiên đạo đại thế, kết cục sẽ ra sao?

Có lẽ chỉ có vẫn lạc mà thôi.

Kết cục giống như La Hầu, giống như thủ lĩnh Tam tộc thời Long Hán... chẳng có hậu quả tốt đẹp gì.

Có người nói, đứng càng cao nhìn càng xa.

Hiện tại nàng đứng cao rồi, tự nhiên cũng nhìn xa hơn.

Nàng phải lập ra mưu đồ tốt hơn cho mình.

Nàng không có chút thiện cảm nào đối với loại thế giới tuyệt vọng này, dẫu sao nàng cũng đã trải qua thời đại mạt pháp, cái thế giới không có linh khí thiên địa kia nhưng lại có điện thoại, máy tính, trạm video nhỏ, chưa biết chừng lại là một loại phong cảnh khác.

Thậm chí đó còn là nơi mà nàng mơ cũng muốn quay trở lại một lần.

Nàng cũng không muốn nghịch thiên.

Nghịch thiên thì có ích gì chứ?

Để chứng minh mình mạnh sao?

Tát một cái vào mặt Đạo Tổ Hồng Quân, tiếng chát vang dội, sướng thì sướng đấy.

Nhưng đều vô nghĩa.

Vọng Thư chỉ... không muốn giao vận mệnh của mình vào tay kẻ khác.

Ngay cả khi nàng mạnh mẽ như bây giờ, tự vấn có thể chạm tới trần nhà chiến lực của các đại năng trong Tử Tiêu cung, nhưng nàng hiểu rõ đối đầu với Hồng Quân nàng không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Đối đầu với Thiên đạo đại thế, nàng cũng chỉ là một con kiến hôi cỡ lớn.

Bị tiêu diệt.

Cái loại hào vô huyền niệm (không có gì nghi ngờ) đó.

Dưới Thiên đạo đại thế, muốn ngươi chết thì phải chết.

Lúc đó, có thể làm gì?

Cái cảm giác vô lực đó, Vọng Thư không muốn nếm trải.

Một chút cũng không.

Cho nên, dù lười biếng Phật hệ như nàng, việc tu luyện chưa bao giờ ngừng lại.

Nhưng lấy lực chứng đạo thành thánh thực sự quá khó.

Vọng Thư đang bị kẹt trên con đường đạo mà mình ngộ ra, đến tận hôm nay vẫn chưa lĩnh ngộ ra đạo của riêng mình.

Nàng là người đầu tiên có được Hồng Mông Tử Khí, dùng nó để nghe hai lần giảng đạo... nhưng mắt thấy chúng thánh sắp thành thánh,

ngày nàng thành thánh vẫn mịt mờ xa xăm.

Trong lòng Vọng Thư pha chút tiêu cấp.

Rơi vào bóng tối, không có lấy một tia sáng.

Nàng cứu giúp được chúng sinh, nhưng không cứu giúp được chính mình.

Chung quy chỉ là con kiến hôi.

Lúc này, Vận Mệnh Trường Hà xuất hiện, mang lại một tia sáng trong bóng tối.

Cho nàng thấy khả năng kháng hành Thiên Đạo Hồng Quân.

Chỉ là khả năng thôi.

Nhưng cũng đủ để nàng vui mừng muôn phần, tổng quát lại là không triệt để tuyệt vọng.

"Người nắm giữ Vận Mệnh Trường Hà sao?" Vọng Thư lẩm bẩm một tiếng.

Cả người trực tiếp biến mất khỏi Nguyệt Hoàng cung.

Cái kiểu biến mất này không giống như trước đây là di động từ nơi này sang nơi khác trong Hồng Hoang, mà là trực tiếp biến mất khỏi thiên địa Hồng Hoang.

Loại biến mất này cũng không phải thuấn di, Vọng Thư đã dùng quyền hạn của người nắm giữ Vận Mệnh Trường Hà để đi tới nơi Vận Mệnh Trường Hà tọa lạc.

Tử Tiêu cung.

Hồng Quân vẫn như thường lệ nhắm mắt tọa thiền.

Hốt nhiên, đôi mắt lão đột ngột mở ra.

"Vọng Thư, biến mất rồi..." Hồng Quân cụp mắt nói khẽ một

tiếng, trên mặt có một tia kinh ngạc.

Những đại năng đỉnh tiêm trong thiên địa Hồng Hoang đều là đối tượng quan sát trọng điểm của lão, bao gồm Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Vọng Thư vân vân.

Nhất cử nhất động của những người này đều ảnh hưởng tới sự việc tương lai, có khả năng ảnh hưởng tới Thiên đạo đại thế.

Cho nên lão luôn dùng một tia phân thần để quan sát động hướng của những đại năng đỉnh tiêm này.

Nhưng hiện tại...

Vọng Thư không thấy đâu nữa.

Không đơn thuần là biến mất theo nghĩa bóng, mà là trực tiếp biến mất khỏi thiên địa Hồng Hoang.

Chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Khiến Đạo Tổ Hồng Quân, người vốn đã quen với việc mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, cảm thấy kinh ngạc, cũng cảm thấy không thích ứng.

Còn về cảm giác bất an thì không xuất hiện.

Lão không cho rằng Vọng Thư có thể tạo thành uy hiếp đối với mình.

Ở giữa không đơn thuần là khoảng cách về pháp lực, mà là khoảng cách giữa các chiều không gian.

Giữa cảnh giới Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên là sự khác biệt một trời một vực, khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và cảnh giới Chuẩn Thánh cũng cực lớn, còn khoảng cách giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh lại càng không thể tính đếm, giống như thiên tiệm.

Còn lão thì ở trên Thánh nhân, là thầy của Thánh nhân, nắm giữ

Thiên đạo.

Trừ phi Vọng Thư bắt đầu tu luyện từ thời Hỗn Độn thì may ra còn có một tia khả năng... nhưng hiện tại, tuyệt không có khả năng.

"Trên người nàng rốt cuộc ẩn giấu bí mật lớn gì, ta bắt đầu tò mò rồi đấy." Hồng Quân khẽ cười một tiếng, sau đó tiếp tục nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Lão tin rằng Vọng Thư sẽ quay lại.

Thời gian này không mất quá lâu đâu.

Lúc đó lão có thể xem Vọng Thư rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Giống như chúng sinh đang quan sát thiên địa, lão cũng đang quan sát chúng sinh.

Vận Mệnh Trường Hà.

Nơi không thể biết được.

Vọng Thư cũng chẳng rõ mình rốt cuộc đang ở đâu.

Nơi này không có khái niệm thời gian, cũng không có khái niệm không gian, dường như là vĩnh hằng.

Bốn phía là một màn xám xịt, không có bất kỳ sinh vật nào, cũng chẳng có bất kỳ cảnh tượng gì, không có bầu trời, cũng không có đại địa.

Vận Mệnh Trường Hà cứ róc rách chảy.

Không biết bắt đầu từ đâu, cũng chẳng biết kết thúc nơi nào.

Dòng sông uốn lượn tự tỏa ra tiên quang màu trắng bạc vô tận, vô cùng mỹ lệ.

Nơi Vọng Thư xuất hiện chính là trung tâm của một đoạn Vận Mệnh Trường Hà.

Chương 132

Dưới chân nàng chính là nước sông Vận Mệnh.

Vô số vũ trụ, vô số thế giới tái sinh và hủy diệt trong đó, sinh tử huyễn diệt chỉ trong một sát na.

Mỗi một vị sinh linh đều đang giãy giụa trong Vận Mệnh Trường Hà.

Vọng Thư nhìn thấy cây cối, nhìn thấy cỏ dại, nhìn thấy động vật, nhìn thấy tiên thần... vận mệnh của các loại sinh linh, thậm chí cả thế giới, vũ trụ đều ở trong đó.

Từ điểm bắt đầu của sự sống đến điểm kết thúc, lặp đi lặp lại.

Một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

Vọng Thư mở to hai mắt.

Có một cảm giác như vận mệnh của chúng sinh thiên địa đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng nàng không thể đưa tay vào nước sông để can thiệp vào vận mệnh của những sinh linh kia.

Nhân quả to lớn như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng không gánh nổi, sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Nàng hiện tại càng không thể.

Sau đó, Vọng Thư minh bạch con đường tiếp theo mình phải đi.

Nàng muốn mượn Vận Mệnh Trường Hà để đi ra con đường của chính mình.

Dưới chân là vận mệnh của vô số sinh linh, nàng có thể dùng ức vạn thần niệm phân tán vào trong Vận Mệnh Trường Hà.

Đi thể hội những trải nghiệm của các sinh linh đó.

Đi thể hội những cuộc đời họ đã đi qua.

Đi thể hội những đạo mà họ đã đi.

Như vậy, cảm ngộ của nàng sẽ tăng trưởng nhanh chóng, có thể nhanh chóng đi ra con đường đạo của riêng mình, hoàn thiện và chứng đắc đạo của chính mình.

Phương pháp này... có thể gọi là phương pháp Mộng Trung Chứng Đạo.

Cái gọi là Mộng Trung Chứng Đạo chính là nơi tập đại thành đạo quả của Tiếp Dẫn đạo nhân, có thể biến tư tự của mình thành thiên địa Hồng Hoang, trải nghiệm vạn thái chúng sinh, huyền diệu phi thường.

Chỉ có điều phương pháp lúc này của Vọng Thư so với phương pháp Mộng Trung Chứng Đạo thực sự thì còn mạnh mẽ hơn, huyền ảo hơn.

Đó là dùng thần niệm tiến vào Vận Mệnh Trường Hà, trải nghiệm vạn thái chúng sinh thực sự.

Tất cả các thế giới bà sa đều bị thần niệm của nàng thăm dò.

Trải nghiệm của vô số sinh linh đều bị thu thập.

Phương pháp này cũng không có tệ đoan của phương pháp Mộng Trung Chứng Đạo, nàng sẽ không bị mê thất bản thân, chỉ cần muốn tỉnh là có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Thực sự là đại thần thông.

Chỉ có người tìm thấy Vận Mệnh Trường Hà và là người nắm giữ Vận Mệnh Trường Hà như Vọng Thư mới có thể thực hiện được.

"Có lẽ pháp này không nên gọi là Mộng Trung Chứng Đạo, nên

gọi là Thần Niệm Chứng Đạo.” Vọng Thư khẽ cười một tiếng.

Dưới sự phản chiếu của tiên quang rực rỡ từ Vận Mệnh Trường Hà, nụ cười của nàng hiện lên vô cùng mỹ lệ.

Nếu có sự tồn tại nào có thể nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ vô cùng chấn hám.

Trên dòng sông vận mệnh thần bí khó lường, đang đứng lặng một vị tuyệt thế nữ thần.

Một bộ cung trang trắng tinh, mái tóc đẹp như suối tùy ý xõa trên bờ vai thơm.

Chỉ cần nhìn một cái cũng đủ để lấy đi tính mạng của tất cả sinh linh trong thiên địa.

Nói làm là làm, Vọng Thư xưa nay luôn là người thực tế.

“Đi đi!” Mỉm cười khẽ niệm một tiếng, như đang tiễn biệt những đứa trẻ.

Thần niệm tỏa ra tiên quang màu tím trượt khỏi đầu ngón tay, như những ngôi sao băng rơi vào Vận Mệnh Trường Hà.

Chớp mắt, ức vạn đạo thần niệm tán ra, tạo thành một cơn mưa sao băng hạo hãn vô cùng.

Phía nam Hồng Hoang.

Giữa muôn vàn núi non có một cây non nhỏ, trên đó mọc đầy lá xanh.

Hốt nhiên, một đạo tiên quang màu tím mắt thường không nhìn thấy tiến vào bên trong cơ thể nó.

Cây nhỏ hoàn toàn không hay biết, vẫn nỗ lực hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, linh khí thiên địa, chỉ vì muốn trưởng thành mạnh mẽ.

Phía tây Hồng Hoang.

Giữa sa mạc vô tận có vô số cát vàng.

Lúc này, từng đạo tiên quang màu tím tiến vào bên trong cát vàng.

Hoặc tiến vào cơ thể bọ cạp sa mạc, hoặc tiến vào trong đá tảng, hoặc tiến vào cơ thể sâu cát... thậm chí có một đạo tiên quang màu tím trực tiếp tiến vào trong một hạt cát vàng.

Ngay cả linh căn, linh dược, tiên cầm trên núi Tu Di cũng có hàng trăm đạo tiên quang màu tím tiến vào trong cơ thể chúng.

Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân lại hoàn toàn không hay biết.

Thủ đoạn từ vận mệnh thần bí khó lường thực sự khó mà phát hiện.

Bộ lạc Hậu Thổ Vu.

Từng luồng tiên quang màu tím mắt thường không thấy, thần thức không thể sát giác tiến vào cơ thể các vu nhân.

Thiên Nguyên giới.

Huyền Vũ giới.

Mịch La giới.

Man Hoang vũ trụ.

Thái Hòa vũ trụ.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc...

Lúc này, thần niệm của Vọng Thư mượn nhờ vận mệnh xuất hiện ở khắp nơi trong chư thiên vạn giới.

Thậm chí trong các quốc độ vĩnh hằng được khai tịch bởi các đại tồn tại cũng có bóng dáng thần niệm.

Bát Hoang vũ trụ.

Thế giới bên trong trâm ngọc xanh của Thương Dương.

Thế giới bên trong Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Thế giới bàn đá của Phục Hy.

Quốc độ vĩnh hằng trong cơ thể Nữ Oa.

Quốc độ trong lòng bàn tay Chuẩn Đề...

Những quốc độ vĩnh hằng của các đại thần thông giả này đều bị Vọng Thư tìm ra từng cái một.

Dù cho có ẩn nấp kỹ đến đâu.

Bởi vì trong những quốc độ vĩnh hằng này đều có sinh linh, thảo mộc tinh quái, sơn xuyên hà lưu, tất cả đều có vận mệnh.

Chỉ cần có vận mệnh là có thể nhìn thấy.

Ngay cả quốc độ vĩnh hằng của Hồng Quân, Vọng Thư cũng đã phát hiện ra.

Đó là một phương thế giới vô cùng hạo hãn, có thần ma gào thét, có tiên cung trấn thế, có đại năng giảng đạo, một thế giới cực hạn hoàn mỹ.

Thực lực chiến đấu tổng thể có lẽ không thua kém gì thiên địa Hồng Hoang, nó đã phát triển qua vô số nguyên hội.

Nhưng Vọng Thư không dám tiến vào trong đó.

Hồng Quân không giống những người khác.

Lão quá mạnh, thực sự mạnh đến mức biến thái.

Ngay cả thủ đoạn vận mệnh thần bí cũng khó đảm bảo sẽ không bị Đạo Tổ Hồng Quân phát hiện.

Chương 133

Dẫu sao năm đó trong Hỗn Độn, lão có lẽ đã thực sự nhìn thấy Vận Mệnh Thần Ma, nên không hề xa lạ với sức mạnh của vận mệnh.

Dù vậy...

Vọng Thư cũng đã mãn nguyện.

Lần này gieo xuống hạt giống thần niệm khắp trời.

Chỉ chờ thu hoạch là sẽ có một vụ mùa bội thu.

Vận Mệnh Trường Hà không tính năm tháng, Vọng Thư vẫn luôn đứng lặng trên dòng sông vận mệnh.

Thỉnh thoảng có thần niệm nhảy ra từ Vận Mệnh Trường Hà tiến vào cơ thể nàng.

Lại có lúc thần niệm từ đầu ngón tay ném vào Vận Mệnh Trường Hà.

Trải nghiệm và cảm ngộ của ức vạn vạn vạn vạn sinh linh đều được Vọng Thư thu thập và minh ngộ.

Kết hợp với sự lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc của các tu sĩ nhân tộc trong Bát Hoang vũ trụ trong cơ thể.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc của Vọng Thư tiến bộ nhanh chóng.

Một ngàn năm trăm điều đại đạo pháp tắc đại thành.

Hai ngàn điều đại đạo pháp tắc đại thành.

Hai ngàn bốn trăm điều đại đạo pháp tắc đại thành.

Ba ngàn điều đại đạo pháp tắc đại thành.

Cuối cùng... vào một sát na nào đó, ba ngàn đại đạo pháp tắc mà

Vọng Thư lĩnh ngộ đồng loạt đạt tới cảnh giới đại thành.

Các cột sáng pháp tắc trong cơ thể nàng trở nên vô cùng to lớn, hạo hãn thông thiên, tỏa ra các loại thần quang.

Bên ngoài cơ thể nàng, một người khổng lồ Vọng Thư đỉnh thiên lập địa xuất hiện, thân thể như thực chất.

Thiên địa pháp tướng, hóa hư thành thực.

Đồng thời, Vọng Thư cũng minh bạch đạo của mình.

Tên nó là Duy Ngã.

Đạo tức là ta, ta tức là đạo.

Ta là duy nhất, ta là chân lý.

Trên trời dưới đất duy ta độc tôn.

Ba ngàn đại đạo duy ta độc tôn.

Đạo của Duy Ngã.

Phân chia thiện ác chẳng liên quan đến ta.

Mệnh số vận mệnh chẳng liên quan đến ta.

Thiên đạo đại thế chẳng liên quan đến ta.

Duy ta, không bị Thiên đạo đại thế làm lung lay, không bị quan niệm đạo đức ảnh hưởng, không bị nghiệp quả kéo chân.

Vọng Thư đã đi ra con đường Duy Ngã chi đạo của riêng mình.

Huyền chi hựu huyền, không nằm trong ba ngàn đại đạo.

Là điều đại đạo pháp tắc thứ ba ngàn lẻ một.

Sự cực đoan của nó còn vượt lên trên cả Thái Thượng Vong Tình.

Thuần túy lấy tự ngã làm trung tâm, không bị ngoại vật ảnh hưởng, độc tôn thiên hạ, đạt được sự tự tại đại tiêu dao thực thụ.

Ngay cả khi Mạt Pháp Đại Kiếp tới cũng không thể lay động được đạo này.

Đó là tham vọng của Vọng Thư.

Cũng là con đường Vọng Thư lựa chọn.

Khi thần niệm nhập vào Vận Mệnh Trường Hà, thể ngộ trải nghiệm và cảm ngộ của ức vạn sinh linh, nàng vốn có thể đi theo nhiều con đường đạo khác.

Ví dụ như Sinh Diệt đại đạo, ức vạn sinh linh sinh sinh tử tử, tuần hoàn qua lại... quy kết lại là sự bất sinh bất diệt.

Sinh có xuân hạ, diệt có thu đông.

Sinh có sự dựng dục, diệt có sự mục nát.

Sinh Diệt đại đạo là thiên địa đại đạo, có thể trực chứng Hỗn Nguyên.

Nhưng...

Vọng Thư cảm thấy quá tuyệt vọng, đi theo con đường này thì có khác gì so với Thiên đạo đại thế của Hồng Quân.

Vạn vật đều có sinh diệt, bao gồm cả nàng.

Đây không phải là con đường nàng muốn.

Lại ví dụ như có Khai Thác đại đạo, vạn vật sinh linh dưới Thiên đạo đại thế nên có một tuyến sinh cơ, đó chính là sự khai thác, còn gọi là biến cách.

Trong một thế giới đầm nước chết, đi ra một thời đại hoàng kim thịnh thế.

Có thể vì các bậc thánh hiền đời trước mà nối tiếp tuyệt học, vì vạn thế mà mở ra thái bình.

Nhưng Vọng Thư cảm thấy con đường này quá mệt mỏi, nàng không có tham vọng lớn như vậy, cũng không muốn gánh vác trách nhiệm nặng nề như thế, sự sống chết của ức vạn sinh linh liên quan gì đến nàng.

Ngoài ra còn có Quân Hành chi đạo.

Vong Ngã chi đạo.

Duy Tình chi đạo.

Nhân Giả chi đạo.

Hoàng Giả chi đạo.

Tiêu Dao chi đạo.

Tự Ngã chi đạo.

Sát Tâm chi đạo.

Vô Tình chi đạo...

Tất cả các con đường đại đạo, Vọng Thư đều đã thể hội qua.

Trong Bát Hoang vũ trụ, thần niệm nhập vào cơ thể Ngoan Nhân, ngộ ra Duy Tình chi đạo.

Tiếp đó, thần niệm nhập vào cơ thể Đông Phương Bất Bại, ngộ ra Tự Ngã chi đạo, trên trời dưới đất lão nương đẹp nhất.

Giữa biển máu, thần niệm nhập vào huyết văn, ngộ ra Sát Tâm chi đạo, thiên tâm địa tâm vạn vật tâm đều có thể sát.

Ở Đông Hải Hồng Hoang, thần niệm nhập vào cơ thể tán tu, ngộ ra Tiêu Dao chi đạo, đấu chuyển tinh di, ta vẫn tiêu dao.

Trong tòa thành dưới chân núi Chiêu Dao, tìm những người thất ý nổi danh trong thành, ngộ được Vong Ngã chi đạo...

Nhưng những đạo này đều không thích hợp.

Trải qua ức vạn sinh linh, Vọng Thư cuối cùng đã chọn Duy Ngã.

Chư thiên vạn giới, duy ta độc tôn.

Ba cái nguyên hội thời gian, mấy chục vạn năm thời gian, ức vạn vạn sinh linh trợ giúp, các loại bật hack, Vọng Thư cuối cùng đã bước ra khỏi thiên địa đại đạo, khai sáng ra đại đạo chỉ thuộc về riêng nàng.

Duy Ngã độc tôn.

Tại sát na khi Duy Ngã đại đạo ra đời, trong cơ thể nàng xuất hiện một cột sáng pháp tắc màu tím vô cùng to lớn, cao không thấy đỉnh.

Đó là cột sáng pháp tắc Duy Ngã đại đạo.

Vừa mới xuất hiện đã trực tiếp uy áp ba ngàn cột sáng pháp tắc đại đạo, bá đạo tuyệt luân, độc tôn một đạo.

Dựa vào đó, Vọng Thư cũng triệt để đi thông con đường Hỗn Nguyên.

Không đi theo bất kỳ pháp tắc nào trong ba ngàn đại đạo pháp tắc để đạt đến cảnh giới cực hạn Chưởng Đạo.

Chương 134

Cũng không đi theo con đường phá toái ba ngàn đại đạo pháp tắc Toái Đạo cảnh.

Càng không đi theo phương pháp lấy đạo chém đi ba ngàn đại đạo để lấy lực thành thánh mà Hồng Quân đã nói.

Nàng muốn đi con đường độc tôn.

Dùng Duy Ngã đạo để thống ngự ba ngàn đại đạo pháp tắc, dùng pháp lực vô thượng, thân thể Hỗn Độn Thần Ma để hàng phục ba ngàn đại đạo pháp tắc dưới Duy Ngã đạo.

Dùng cái này để lấy lực chứng Hỗn Nguyên!

"Bắt đầu đi!" Ánh mắt Vọng Thư kiên định, khẽ thốt lên một tiếng.

Không hề do dự, nàng đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi.

Oanh long!

Trong cơ thể nàng vang lên những tiếng nổ chấn thiên.

Cột sáng màu tím kia đang di động, oanh nhiên đâm sầm vào cột sáng pháp tắc màu vàng gần nhất, đại diện cho Hành Kim trong ngũ hành.

Giống như một gã đại hán khôi ngô lao vào một cô vợ nhỏ.

Trong khoảnh khắc, cột sáng pháp tắc màu vàng ảm đạm đi, hòa nhập vào cột sáng màu tím của Duy Ngã đạo, lựa chọn thần phục.

Nhất sát, Vọng Thư chỉ cảm thấy một trận kịch thống ập đến, giống như hình phạt lăng trì, hai tai nàng vang lên những tiếng ù ù, trước mắt là một màn đen kịt.

Đau đớn vô cùng khiến người ta khó lòng nhẫn thụ.

Tiếp đó, cột sáng màu tím không dừng lại, đâm về phía cột sáng Thủy chi đại đạo pháp tắc ở xa xa.

Trong khoảnh khắc, Thủy chi đại đạo pháp tắc thần phục.

Tiếp đó là Mộc chi đại đạo, Sinh chi đại đạo, Hủy Diệt đại đạo, Không Gian đại đạo, Thời Gian đại đạo, Vận Mệnh đại đạo...

Một đạo.

Năm mươi đạo.

Ba trăm đạo...

Những cột sáng đại đạo pháp tắc kia đều rất mạnh, mỗi một đạo đều được Vọng Thư lĩnh ngộ tới mức đại thành, cũng chính là bảy thành của một đại đạo.

Thấy Duy Ngã đạo bá đạo như vậy, cuối cùng tất cả các cột sáng đại đạo pháp tắc đều vây quanh, tiến hành vây công Duy Ngã đạo.

Nhưng nàng không hề sợ hãi, lựa chọn độc chiến tất cả các cột sáng đại đạo pháp tắc.

Càng đánh càng hăng, cũng càng đánh càng mãnh liệt.

Mỗi khi có một đạo đại đạo pháp tắc thần phục, cột sáng tím do Duy Ngã đại đạo hóa ra lại to thêm một phần, dày thêm một phần, dài thêm một phần.

Lúc này, nhục thể, nguyên thần, tiên thiên bất diệt linh quang của Vọng Thư đều đang đau đớn kịch liệt.

Khiến nàng thống bất dục sinh.

Bỗng nhiên như quay trở lại cái ngày độ hóa hình thiên kiếp Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp năm đó.

Nàng chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Ngay cả việc hôn mê đi cũng là một loại xa xỉ.

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn kịch liệt trong cơ thể Vọng Thư mới biến mất.

Nội thị cơ thể, chỉ thấy bên trong chỉ còn lại một cột sáng pháp tắc tỏa ra tiên quang màu tím lộng lẫy.

Hạo hãn vô cùng, rộng lớn vô biên, cao không thấy đỉnh.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc đã tiến vào trong Duy Ngã chi đạo, thần phục nàng, thực sự làm được độc tôn.

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng hòa nhập vào Duy Ngã đại đạo, bị triệt để luyện hóa, hỗn nguyên nhất thể.

Nhất sát, Vọng Thư mở mắt ra.

Ánh tím vô tận xuất hiện trong mắt.

Khắp người tràn đầy đạo uẩn, tràn đầy khí tức cổ xưa.

Dường như nàng chính là hóa thân của đạo, đến từ thời Hỗn Độn.

Nhất sát, nàng biết thời cơ trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã tới.

Tâm niệm hơi động, cả người Vọng Thư biến mất khỏi Vận Mệnh Trường Hà.

Trên Vận Mệnh Trường Hà chỉ còn lơ lửng một hạt Hỗn Độn Châu xám xịt, không hề bắt mắt của nàng.

Hỗn Độn Châu, vào khoảnh khắc có được nó, Vọng Thư đã biết đây sẽ là vật thành đạo của mình.

Ngộ được Duy Ngã đạo, hàng phục ba ngàn đại đạo... vẫn chưa đủ để chứng Hỗn Nguyên.

Trong đó còn thiếu một khâu, đó là nghiệm chứng.

Nghiệm chứng đạo của mình.

Khâu này được gọi là Khai Thiên.

Phá khai hồng mông, khai thiên tích địa, nghiệm chứng đạo quả, đắc chứng Hỗn Nguyên.

Đây chính là lấy lực chứng đạo.

Hỗn Độn Châu.

Bên trong là một phương thế giới hồng mông.

Trước khi thiên địa Hồng Hoang phân định, nó đã tồn tại.

Ngoài vùng hỗn độn xung quanh đại địa Hồng Hoang, đây là nơi gần với thời đại Hỗn Độn nhất.

Lúc này, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh xuất hiện bên trong.

Nàng đã từng ở trong hỗn độn vạn năm, tu thành thân thể Hỗn Độn Thần Ma, Hỗn Độn Thỏ Ngọc, nên đối với môi trường thế này không có bất kỳ sự khó chịu nào.

Ngược lại còn như cá gặp nước, cực kỳ vui vẻ.

Tâm niệm hơi động, một Vọng Thư vô cùng khổng lồ xuất hiện trong hỗn độn, thể hình giống như Bàn Cổ.

Thân mặc cung trang trắng, mái tóc như suối, thân đoạn cao ráo, tỷ lệ vàng.

Như một tồn tại cổ xưa vĩnh hằng, bình thản nhìn thế giới xung quanh, không bi không hỷ.

Đây chính là thiên địa pháp tướng của Vọng Thư.

Tại sát na Duy Ngã đạo độc tôn, thiên địa pháp tướng đã triệt để ngưng tụ thành thực chất, có thể tùy tâm ý mà triệu hoán bất cứ lúc

nào.

Nàng có thể chọn chân thân dung nhập vào trong đó, cũng có thể chọn chân thân không dung nhập.

Trong trạng thái chân thân dung nhập, chiến lực là mạnh nhất.

Lúc này Vọng Thư khổng lồ đang ở trạng thái chân thân dung nhập.

Vọng Thư lại chuyển động tâm niệm, đưa tay ra chiêu một cái, Khôn Hoa thần kiếm từ trong cơ thể được gọi ra, hóa thành một đạo lưu quang màu xanh, bay vào tay nàng.

Tức thì đón gió mà lớn, hóa thành dài ức vạn quang niên, toàn thân màu xanh lam, có Thái Âm chi khí bao quanh.

Vọng Thư tay phải nắm chặt, đơn tay cầm kiếm.

Nàng không lập tức chém ra.

Cần phải súc thế.

Đây là một khâu chí quan trọng.

Tuy rằng thế giới hồng mông hỗn độn bên trong Hỗn Độn Châu nhỏ hơn nhiều so với cái mà Bàn Cổ đại thần đã khai tịch, độ khó nhỏ hơn.

Nhưng Vọng Thư tơ hào không dám đại ý.

Thành thì chứng đạo Hỗn Nguyên.

Bại thì thân vẫn đạo tiêu, làm lợi cho phương thiên địa này.

Cơ hội chỉ có một lần.

Năm đó Bàn Cổ đại thần vẫn lạc trong quá trình khai thiên vì kiệt sức mà chết.

Nàng phải hấp thụ giáo huấn của tiền nhân.

Chương 135

Phải ở trạng thái toàn thịnh, toàn lực dĩ phó, mới là hành động ổn thỏa nhất.

Nhất sát.

Sức mạnh nhục thân của thân thể Hỗn Độn Thần Ma Hỗn Độn Thỏ Ngọc được gia trì.

Tương đương với đại pháp lực của cảnh giới Chuẩn Thánh trảm nhị thi gia trì.

Duy Ngã đại đạo độc tôn chi đạo gia trì.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc vận chuyển.

Huyền hoàng công đức khí vận tích lũy mấy chục vạn năm của Vọng Thư gia trì.

Sức mạnh của quốc độ vĩnh hằng gia trì.

Vô thượng kiếm đạo gia trì...

Vô số tiên quang rực rỡ sắc màu, thần quang trên thân thể Vọng Thư khổng lồ không ngừng nhấp nháy.

Nàng hiện ra như một vị nữ thần vô thượng.

Toàn bộ nội hàm tích lũy qua mấy cái nguyên hội đang được giải phóng.

Đại pháp lực, đại thần thông, đại uy năng, đại khủng bố.

Các loại thần thông, thuật pháp huyền diệu không thể tư nghị hiện lên trong tâm trí nàng.

Cuối cùng, sự súc thế đã đạt đến viên mãn.

Vọng Thư đạt tới trạng thái toàn thịnh.

Nàng tin rằng dưới trạng thái này, dù có một vị Thánh nhân trước mặt cũng có thể chém giết.

"Trảm!" Nàng quát lớn một tiếng, thanh âm vang vọng khắp không gian hỗn độn.

Hai tay nắm kiếm, pháp lực trong cơ thể, sức mạnh nhục thân, sức mạnh pháp tắc toàn bộ tung ra, toàn lực chém ra một kiếm, một đạo kiếm mang màu xanh dài ức vạn quang niên đột ngột xuất hiện trong không gian hỗn độn.

"Khai!" Kiếm quang lóe lên, kiếm mang màu xanh xé rách không gian hỗn độn.

Nơi nó đi qua, không gian phá toái, vũ trụ huyễn diệt, hỗn độn được khai tịch.

"Oanh!" Cả thế giới hồng mông đều đang chấn động kịch liệt.

Một kiếm mang theo đại khủng bố, có đại tạo hóa.

Đây là đòn tấn công toàn lực của Vọng Thư.

Chỉ để nghiệm chứng Duy Ngã đạo.

Nhất sát, không gian xám xịt bừng sáng, giống như một tia sáng đầu tiên chiếu vào không gian hỗn độn.

Sau đó giống như vén lên một bức màn trời, cả không gian bên trong hóa thành ban ngày.

Trời đã được xẻ khai.

Nhưng thế vẫn chưa đủ.

Vọng Thư nhìn về phía xa, thấy hỗn độn đang không ngừng khép lại liền nhíu mày.

Nàng chỉ còn cách tiếp tục chém ra kiếm mang.

Một kiếm.

Hai kiếm.

Ba kiếm...

Trong chớp mắt đã chém ra hàng ngàn kiếm.

Thiên địa mới được khai tịch vô cùng to lớn.

Cả thế giới hồng mông hầu như không còn lại không gian hỗn độn nào.

Lúc này, thanh khí bốc lên thành bầu trời, Thiên giới.

Trọc khí hạ xuống hóa thành đại địa, U Minh.

Tiếp đó, ba ngàn lẻ một điều đại đạo pháp tắc trong cơ thể Vọng Thư tiến vào giữa thiên địa, xây dựng trật tự và quy tắc cơ bản của thiên địa.

Vọng Thư vào khoảnh khắc này đã nghiệm chứng được đạo của mình.

Đối với nàng, con đường này là chính xác, nàng đã đi thông rồi.

Nháy mắt, Vọng Thư đã bước qua cái thiên tiệm không nhìn thấy, không sờ được kia, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tầng thứ sinh mệnh đã bước sang một chiều không gian khác.

Những đại đạo pháp tắc trước kia, những kinh văn đại đạo trước kia, những điều huyền ảo trước kia chưa thể tham ngộ, giờ đây trong mắt nàng đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Cảnh giới nhục thân tiến thẳng vào Hỗn Nguyên.

Cảnh giới pháp lực tiến thẳng vào Hỗn Nguyên.

Quốc độ vĩnh hằng trở thành một thế giới hoàn mỹ, tại khoảnh

khắc này tăng trưởng phi tốc, vô biên vô tế.

Ba ngàn tinh hệ to lớn lên ức vạn lần, mỗi vị sinh linh trong Bát Hoang vũ trụ đều đang kinh ngạc trước sự biến hóa lúc này.

Tiên thiên bất diệt linh quang ban đầu thấp thoáng hiện lên, tiếp đó triệt để biến mất, được ký thác trên Đại đạo.

Từ nay về sau Đại đạo vĩnh hằng, nàng cũng vĩnh hằng.

Hỗn nguyên như một, chính là Hỗn Nguyên.

Toàn thân tâm Vọng Thư đều trở nên vô cùng vui sướng.

Tầng thứ sinh mệnh nhảy vọt.

Nàng thực sự đã đạt được đại tiêu dao, đại tự tại.

Nàng chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thánh nhân, không có quyền hành Thiên đạo, không có quyền quản lý.

Nhưng tương ứng, Thiên đạo Hồng Hoang cũng không quản được nàng.

Từ nay về sau Thiên đạo đại thế chẳng liên quan gì đến nàng nữa.

Trải qua ba cái nguyên hội, được hỗ trợ bởi vô số lần hack, cuối cùng nàng đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Thật tốt quá." "Có thể làm cá mặn một thời gian rồi." Vọng Thư khẽ nói một tiếng.

Còn về phương thiên địa này thì không cần nàng phải chống giữ.

Vọng Thư tâm niệm hơi động, chân thân thoát ly khỏi thiên địa pháp tướng.

Loại việc cực khổ này cứ giao cho thiên địa pháp tướng làm là được rồi, dù sao nó cũng không có ý thức, sẽ không oán than đâu.

Vọng Thư sờ sờ mũi.

Nàng sẽ không thừa nhận mình lười biếng đâu.

Trước khi rời đi, nàng thuận tay thu lấy Khai Thiên công đức khí vận.

Công đức nhận được từ việc khai tịch phương thiên địa này kéo dài ức vạn lý, diệu dụng vô cùng, toàn bộ được thu vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Đợi đã... trong Hỗn Nguyên Kim Đấu dường như có hai quả trứng?

Vẻ mặt Vọng Thư lộ vẻ cổ quái.

Sau một hồi bận rộn, nàng thực sự đã quên mất hai cái nhóc tỳ này.

Nghĩ vậy, nàng lần nữa gia cố không gian xung quanh quả trứng Khổng Tước và trứng Đại Bằng trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, tăng cường hiệu quả cách ly.

Muốn trộm huyền hoàng công đức nguyên của ta sao?

Không có cửa đâu!

Tiếp đó chân thân Vọng Thư biến mất khỏi Hỗn Độn Châu.

Lại lần nữa xuất hiện trên không trung của Vận Mệnh Trường Hà.

Một lần nữa quan sát dòng sông vận mệnh, nàng lại có một loại thể hội hoàn toàn khác biệt.

Có điều lúc này nàng không tiếp tục bế quan tham ngộ nữa.

Chương 136

Đã thành Hỗn Nguyên, áp lực trong lòng giảm mạnh, không cần phải lo lắng về mấy vị sắp trở thành Thiên Đạo Thánh nhân kia nữa.

Người duy nhất cần lo ngại chỉ còn lại một mình Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.

"Đã đến lúc quay lại Hồng Hoang rồi." "Cũng không biết thời gian ở Hồng Hoang đã trôi qua bao lâu." "Oa tỷ đã thành thánh chưa nhỉ?" "Nếu chưa thành thánh, thấy ta thế này liệu có bị dọa cho sợ không ta..." Vọng Thư khẽ cười lắc đầu, bước ra một bước, trực tiếp biến mất khỏi Vận Mệnh Trường Hà.

Lần này Vọng Thư chứng đắc Hỗn Nguyên, tại Hồng Hoang thiên địa lại chẳng có lấy nửa điểm sóng gió.

Không có bất kỳ thiên địa dị tượng nào, cũng chẳng có lấy một sinh linh quỳ lạy.

Ngay cả vô số đại năng trong thiên địa cũng không hề cảm ứng được điều gì bất thường.

Một là, nàng chứng đạo Hỗn Nguyên tại chốn xa xăm không thể biết tới là Vận Mệnh Trường Hà.

Hai là, nàng lại đang ở trong Hỗn Độn Châu vốn đã tuyệt tích tại Hồng Hoang từ lâu.

Bởi vậy thật sự không dấy lên chút gợn sóng nào.

Nhưng điều này lại vừa đúng ý Vọng Thư.

Bản thân nàng vốn không phải kẻ thích phô trương, hay khoe khoang.

Cứ "phật hệ" một chút, đê điều một chút cũng chẳng có gì không tốt.

Đêm đã khuya.

Trên bầu trời chỉ có một vầng minh nguyệt treo cao, quần tinh ảm đạm.

Tứ phía tịch tĩnh vô thanh.

Khi Vọng Thư trở về Hồng Hoang, nhìn thấy chính là khung cảnh này.

Giống hệt như năm đó khi nàng lần đầu xuyên việt tới Hồng Hoang, tỉnh lại trên Thái Âm tinh, nhìn thiên địa tĩnh lặng.

Chỉ là giờ đây ngoảnh lại, tâm cảnh, cảm giác và tình tự đều đã hoàn toàn khác biệt.

Vọng Thư khẽ cười một tiếng, chân mày hơi nhướng lên. "Đã qua chín vạn năm rồi sao?" "Cộng thêm ba vạn năm ta bế quan trước đó, lại một Nguyên Hội nữa trôi qua." "Oa tỷ, tiến độ này không ổn nha, vậy mà vẫn chưa thành thánh..." "La Sinh Môn không tệ, thật sự đã chiếm được ba tòa tiên đảo ngoài khơi Đông Hải." "Chỉ có Bắc Hải là bị ta lãng quên, giờ đây đã thành trạng thái quần hùng tranh bá." "Chậc chậc... hai vị phương Tây kia cũng khá đấy chứ, dụ dỗ được không ít Yêu tộc mang về làm đệ tử, đúng là chuyên tâm làm sự nghiệp." "Tranh đấu giữa Yêu tộc và Vu tộc đảo ngược lại càng lúc càng lớn, xem ra Đế Tuấn, Thái Nhất cảm thấy mình lại 'ngon' rồi..." Vọng Thư lẩm bẩm điểm lại tình hình.

Đây đều là những chuyện phát sinh sau khi nàng rời khỏi Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Cảnh diễn hóa thiên cơ không cần phải bấm ngón tay tính toán.

Chỉ cần thiên cơ không có kẻ cố ý giở trò, dùng chí bảo nhiễu loạn thì nàng có thể nhìn thấu chỉ trong một ánh mắt.

Điều khiến nàng an tâm là dù đã rời đi chín vạn năm, nhưng Hồng Hoang vẫn chưa phát sinh đại sự gì đáng kể.

Tử Tiêu Cung.

Nơi đây vạn cổ không đổi, ba nghìn tọa thần sơn lưu lại từ thuở giảng đạo vẫn y nguyên, Hồng Quân cũng vẫn tọa thiền trên bồ đoàn như cũ. "Vọng Thư, đã về." Một tiếng nói khẽ vang lên.

Thiên Đạo quan sát thiên địa, phát hiện Vọng Thư mất tích mấy vạn năm đã trở lại.

Hết thảy đều bị Hồng Quân thấu suốt.

Lão khẽ mở rèm mi nhìn về phía Nguyệt Hoàng cung tại Chiêu Dao sơn.

Trong khoảnh khắc, gương mặt từ thiện của lão lộ rõ vẻ chấn kinh.

Phản ứng này đối với một Đạo Tổ đã sớm thân hợp Thiên Đạo, tâm cảnh như giếng cổ không gợn sóng, bất bi bất hỷ như Hồng Quân mà nói là chuyện không tưởng.

Ngay cả đạo tâm của lão cũng loạn mất vài phần.

Lão đã nhìn thấy gì?

Lão thấy Vọng Thư toàn thân tỏa ra tiên quang vô tận, chu thân tràn ngập khí tức cổ lão, cường đại và huyền ảo, trên đỉnh đầu tử khí đông lai ba ức vạn dặm, cả người như một con đường lớn xuyên quán thiên địa.

Một đại đạo tiền sở vị kiến, trong mắt Hồng Quân giống như một tiên trụ thông thiên.

Từ Nguyệt Hoàng cung ở Chiêu Dao sơn, xông thẳng lên cửu thiên, tới tận ngoài ba mươi ba tầng trời.

Con đại đạo kia vô cùng bá đạo, mang ý vị độc tôn.

Rộng lớn vô biên, kỳ đại vô cùng, kỳ cao vô cùng.

Cuồng bạo!

Bá đạo!

Lăng lệ!

Mang theo cảm giác duy ngã độc tôn, vô địch thiên hạ, ngạo nghễ vạn vật, khí thôn sơn hà.

Thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh thần, quy tắc ba nghìn đại đạo, vạn sự vạn vật đều đang thần phục nàng.

Vượt lên trên căn nguyên của chư giới.

Quan trọng hơn là đã siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo đại thế.

Lúc này nàng tuy thân ở trong thiên địa, nhưng thiên địa không có bất kỳ thứ gì có thể thúc bách nàng, cũng không có đại thế nào có thể ảnh hưởng đến nàng.

Vạn kiếp bất ma.

Giống như một vị khách xem kịch, triệt để thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo đại thế. "Liễu bất khởi a..." "Tài tình này quả thực vạn cổ vô nhất." "Chín vạn năm, từ mức độ có thể so với Chuẩn Thánh trảm một thi, lại có thể dĩ lực chứng đạo trực tiếp đạt tới Hỗn Nguyên, chứng đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Vọng Thư so với đám đệ tử không có tiền đồ kia của lão đạo, quả thực mạnh hơn quá nhiều..." "Lão đạo chưa từng thấy qua kỷ nguyên nào có người thoát ly Thiên Đạo đại thế thành Hỗn Nguyên, đạo quả ký thác Đại Đạo, dĩ lực chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La." "Giỏi lắm... thật sự

giỏi lắm." "Vọng Thư, giờ đã có thể xưng là đạo hữu rồi." Đạo Tổ Hồng Quân vỗ tay cười lớn.

Lão không hề có chút không vui hay bất mãn nào.

Ngược lại là sự an ủi và vui sướng.

Từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa đến nay, lão chưa bao giờ vui như vậy.

Lần vui nhất trước đây là khi lão có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngộ ra Hồng Quân đại đạo.

Hắc ám động loạn, Hỗn Độn dư nghiệt cùng vô số đại địch ở biên giới Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang đang nhìn chằm chằm hổ thị đam đam, áp chế khiến lão có chút không thở nổi, cuối cùng bất đắc dĩ phải thân hợp Thiên Đạo để hộ trụ phương thiên địa này.

Lão vốn đợi các đệ tử thành thánh để chia sẻ áp lực.

Hiện tại đệ tử chưa thành thánh, nhưng Vọng Thư xuất hiện khiến áp lực giảm mạnh.

Một khi hắc ám động loạn từ mấy kỷ nguyên trước, thậm chí là mấy chục kỷ nguyên trước tập kích, hay đám dư nghiệt trốn thoát khỏi Khai Thiên Kiếp của Bàn Cổ tấn công, Hồng Hoang cũng đã có chiến lực đỉnh tiêm đi trấn bình.

Bởi vậy, Hồng Quân an tâm, cũng hoan hỷ.

Lão không hề vì Vọng Thư thoát ly Thiên Đạo đại thế mà có chút không vui.

Lão tin rằng Vọng Thư nhất định sẽ chiến đấu.

Vì Hồng Hoang thiên địa mà chiến.

Nàng sinh tại đây, lớn lên tại đây, đây chính là nhà của nàng.

Vạn nhất có một ngày cái nhà này gặp nguy hiểm, nàng sẽ không ngồi yên không quản.

Ngay cả khi lúc chứng đạo đã thoát ly Hồng Hoang, nàng vẫn sẽ chiến đấu, như vậy là đủ rồi.

Hồng Quân cũng biết trên người Vọng Thư có đại cơ duyên, đại bí mật.

Nhưng giờ lão không thèm truy cứu nữa.

Thử hỏi những đại năng có thể đi đến cảnh giới Chuẩn Thánh, bao gồm cả lão, ai mà không có cơ duyên và bí mật nhỏ của riêng mình? "Vọng Thư chứng đắc Hỗn Nguyên, mục đích giảng đạo của ta cũng đạt được rồi." Hồng Quân lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại nhắm mắt lại.

Bên ngoài cơ thể lão, từng đạo xiềng xích hư huyễn từ hư không Tử Tiêu Cung lan ra, trói chặt Đạo Tổ Hồng Quân lại.

Nhìn vào khiến người ta da đầu tê dại.

Hợp đạo, thực chất là lấy bản thân làm cái giá.

Không có tự do, bởi vậy mới có chuyện phi thiên địa đại kiếp không xuất thế.

Chiêu Dao sơn.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai rải xuống, vạn vật lại phục tô.

Trời đã sáng.

Chương 137

Dưới chân núi trong Lạc thành, ức vạn sinh linh Linh tộc bắt đầu cuộc sống của một ngày mới.

Kẻ tu luyện, kẻ ra ngoài hái linh dược, kẻ tìm người thiết tha, kẻ đến học cung Lạc thành học tập, kẻ lại đến quân doanh báo danh.

Ức vạn sinh linh, mỗi người một mưu cầu.

Bên ngoài Nguyệt Hoàng cung, Nữ Oa mặt lộ vẻ kinh hỉ.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy một vị đại mỹ nữ y phục cung trang trắng tinh, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất cao lãnh đang hiếu kỳ dùng tay gõ vào hai quả trứng kim sắc cao bằng người.

Ừm... họa phong có chút kỳ kỳ quái quái.

Trứng Khổng Tước và trứng Đại Bằng.

Năm đó Phượng Tổ giao cho Vọng Thư, nhờ nàng trông nom giùm, sau khi rời xa Hồng Hoang một Nguyên Hội, cuối cùng chúng cũng lại được thấy ánh mặt trời Hồng Hoang, hít thở không khí trong lành.

Thật đáng thương.

Vọng Thư có thể cảm nhận rõ ràng sinh linh bên trong hai quả trứng đang tràn đầy oán khí đối với nàng.

Cũng có thể lý giải được, năm đó Thương Dương ở trong Hỗn Nguyên Kim Đấu ba nghìn năm đã bị hành hạ đến không còn hình người, suýt nữa bị bức điên.

Hai quả trứng này lại còn ở bên trong suốt một Nguyên Hội. "Muội muội, muội về từ khi nào?" "Ơ, còn có hai quả trứng?" Nữ Oa

lên tiếng hỏi.

Trong chín vạn năm qua, nàng đã tới Nguyệt Hoàng cung mấy lần, tiếc là đều không gặp được Vọng Thư.

Nàng cứ ngỡ Vọng Thư lại về Quảng Hàn cung trên Thái Âm tinh rồi.

Không ngờ hôm nay lại gặp được.

Vừa về...

đã mang theo hai quả trứng.

Chẳng lẽ... không thể nào, không thể nào, không có nhanh như vậy chứ.

Cũng chưa từng nghe nói nàng gặp được ý trung nhân ở đâu mà.

Những đại thần thông giả cấp độ này chắc cũng khó lòng động tình ti...

Mà nói đi cũng phải nói lại, tồn tại cường hãn như nàng, ai mà dám có ý đồ?

Hơn nữa, Thái Âm Thỏ Ngọc không phải thai sinh sao?

Lại càng không thể sinh ra hai quả trứng thế này.

Nữ Oa sắc mặt cổ quái, não hải rối loạn thành một nùi.

Vọng Thư vừa nhìn thần sắc Nữ Oa liền biết vị đại tỷ này lại nghĩ lệch đi đâu rồi.

Cái gọi là gần mực thì đen.

Phục Hy, Nữ Oa dưới sự dẫn dắt "anh minh thần võ" của nàng, họa phong càng lúc càng lệch, tư duy cũng càng lúc càng nhảy vọt.

Tóm lại một câu, họ có chút khác biệt so với Nữ Oa đại thần và Phục Hy đại thần nguyên bản của Hồng Hoang.

Nhìn thần sắc Nữ Oa và ánh mắt hồ nghi kia, Vọng Thư khẳng định trong lòng tỷ ấy chắc chắn đang não bổ ra những thứ kỳ quái.

Để tránh cho Nữ Oa tiếp tục nghĩ bậy, nàng cảm thấy cần thiết phải đính chính. "Oa tỷ, đây là hai đứa con của Tổ Phượng, một Nguyên Hội trước giao cho muội, nhờ muội trông nom hộ." Vọng Thư thanh lãnh đáp. "Tổ Phượng?

Con của nàng sao." Nữ Oa hơi kinh ngạc, thời điểm Long Hán Kiếp nàng còn chưa xuất thế, nhưng chuyện Tam tộc tranh bá khi đó nàng biết rất rõ.

Tổ Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều là thủ lĩnh của tam tộc lúc bấy giờ.

Thật sự là những tồn tại trong truyền thuyết.

Có đại pháp lực, đại thần thông.

Truyền ngôn đại thần thông giả thời đó không hề yếu hơn cảnh giới Chuẩn Thánh bây giờ, thậm chí có lẽ còn mạnh hơn.

Cường giả tam tộc cùng những đại năng thiên địa xuất thế sớm đã đi ra một con đường khác phía trên Đại La Kim Tiên, có thể so sánh với Chuẩn Thánh pháp mà các đại năng bây giờ đang đi.

Tiếc thay, một thịnh thế rực rỡ huy hoàng như vậy lại bị chôn vùi trong đại kiếp.

Nàng không ngờ Vọng Thư giao thiệp rộng tới mức ngay cả Tổ Phượng cũng có quen biết, còn đem con cái phó thác cho nàng. "Nhưng... nếu đã giao cho muội một Nguyên Hội rồi, sao giờ muội mới mang ra?

Ta thấy tiên quang ảm đạm, uể oải không phấn chấn, giống như đã chịu không ít khổ sở." "Tiểu muội à, muội đã làm gì chúng nó vậy?" Nữ Oa nhíu mày hỏi, lòng đầy nghi hoặc. "Ta đã làm gì ư... ta chỉ đơn

giản là quên mất thôi." Vọng Thư thầm nghĩ trong lòng.

Nàng chẳng hề có chút tâm lý áy náy nào.

Cứ coi như dạy cho hai tiểu bảo bảo chưa ra đời này một bài học đầu đời vậy. "Chắc là dạo này chúng nó tâm tình không tốt thôi... không cần để ý." "Đúng rồi, Oa tỷ, cơ duyên thành thánh của tỷ đã có manh mối chưa?

Năm đó Đạo Tổ đã đích thân nói tỷ sẽ thành thánh mà?" Vọng Thư quả đoạn đánh trống lảng.

Vấn đề này mà hỏi tiếp thì thật là mạng khổ.

Nàng bỗng dưng lo lắng mẹ ruột của hai đứa nhỏ này sẽ từ Bất Tử Hỏa Sơn ở Thiên Nam chạy tới tìm mình tính sổ.

Tuy rằng không có chuyện đánh không lại, nhưng dù sao cũng có chút đuối lý. "Cơ duyên?" Nữ Oa bất đắc dĩ lắc đầu, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi, dường như nghĩ đến chuyện không vui.

Kể từ sau trận Linh Yêu đại chiến lần trước bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chặn cửa, Nữ Oa thâm cảm thực lực bất túc nên đã đâm đầu vào cảm ngộ Thánh nhân đại đạo.

Cứ như vậy tu hành suốt một Nguyên Hội.

Ác thi đã trảm ra được, trở thành cường giả Chuẩn Thánh trảm nhị thi.

Còn về Chấp thi, Nữ Oa lại trảm không được, vì đạo chấp niệm trong lòng kia nàng không trảm đi, cũng không nguyện trảm đi.

Trên Thánh nhân đại đạo, Nữ Oa minh minh trong đó cũng chỉ cảm ứng được cơ duyên của mình có lẽ ứng vào hai chữ "Tạo Hóa".

Nhưng thông tin nhiều hơn thì nàng cũng không minh ngộ được.

Tạo hóa?

Tạo hóa là thứ gì?

Nữ Oa hoàn toàn không có đầu mối.

Trù trướng!

Uất muộn!

Giống như phát hiện một nơi bảo tàng, rõ ràng đã đứng ở bên rìa cửa động nhưng lại không có cách nào vào được.

Điều này khiến lòng Nữ Oa phiền muộn vô cùng.

Nguyên bản nàng muốn tìm vị tiểu muội thần bí mạc trắc, thiên tư vô song là Vọng Thư để bàn bạc.

Tiếc là... nàng vừa rời Chiêu Dao sơn là đi mất chín vạn năm.

Đây cũng là lý do hôm nay Nữ Oa tìm tới Vọng Thư.

Lúc này, Nữ Oa ngẩng đầu, tỉ mỉ đánh giá Vọng Thư một phen.

Nàng phát hiện Vọng Thư có chút khác biệt so với trước đây, nhưng khác ở chỗ nào thì nhất thời nàng cũng không nói rõ được.

Dường như càng thêm hoàn chỉnh, càng thêm thoát tục... cũng càng thêm xinh đẹp hơn một chút.

Chương 138

Cái dáng vẻ dùng tay vỗ vỗ vào quả trứng phượng kim sắc kia cũng khiến người ta có cảm giác cố phán sinh huy, vạn vật thất sắc.

Khiến cho một đại năng thiên địa cũng là nữ nhân như nàng cũng có lúc si mê trong thoáng chốc. "Ta vẫn chưa tìm được cơ duyên thành thánh mà lão sư nói, chỉ ẩn ước cảm thấy phần cơ duyên này e rằng sẽ ứng trên Tạo Hóa chi đạo." Nữ Oa nhíu mày nói.

Ở bên cạnh, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh gật gật đầu.

Nữ Oa đã ngộ ra Tạo Hóa.

Xem ra khoảng cách tới thành thánh chỉ còn cách cửa một bước chân.

Một bước này... nếu không có người nhắc điểm, e rằng sẽ phải tốn thêm không ít thời gian.

Thôi vậy, Nữ Oa, Phục Hy đối xử với ta hết lòng thành. "Chuyện này ta nhất định phải giúp một tay." Vọng Thư thầm nghĩ trong lòng, nhưng mặt vẫn không đổi sắc. "Oa tỷ, có nguyện ý theo muội vào Vĩnh Hằng Quốc Độ của muội dạo một vòng không?" Nàng mỉm cười đưa ra lời mời với Nữ Oa.

Vĩnh Hằng Quốc Độ?

Nữ Oa ngẩn người!

Tiếp đó, tim nàng đập nhanh hơn, chấn kinh không thôi, trừng to mắt nhìn chằm chằm Vọng Thư với vẻ khó tin.

Vĩnh Hằng Quốc Độ của một người tu hành tuyệt đối là một trong những bí mật sâu kín nhất dưới đáy lòng.

Ngay cả người thân thiết nhất cũng sẽ đề phòng.

Không vì lý do gì khác!

Bởi nó quan hệ trọng đại, liên quan tới đại bí mật tu hành của một người.

Nữ Oa tới tận bây giờ cũng mới chỉ vào Vĩnh Hằng Quốc Độ của huynh trưởng Phục Hy bốn, năm lần.

Còn Vĩnh Hằng Quốc Độ của các đại năng khác thì ngay cả thấy cũng chưa từng thấy.

Hiện tại...

Vọng Thư lại mời nàng vào Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Đây là sự tín nhiệm đến nhường nào!

Nữ Oa nhất thời cảm động tới mức không nói nên lời.

Nàng có dự cảm, cơ duyên thành thánh có lẽ có thể tìm thấy đáp án bên trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư. "Tiểu nhị, cho hai vò rượu ngon!" Bên trong Đồng Phúc khách sạn, lúc này đang ở trạng thái tịch tĩnh vô thanh.

Không biết từ đâu tới hai vị tiên tử, một vị mặc tiên quần trắng, một vị mặc tiên quần tím.

Hai người tay trong tay bước vào Đồng Phúc khách sạn.

Những người tu hành có mặt, người bình thường, điếm tiểu nhị, chưởng quỹ... toàn bộ đều ngây ngốc cả rồi.

Biểu tình đông cứng, mắt trừng thẳng, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Hai vị tiên tử này thực sự quá mức xinh đẹp.

Không giống mỹ nữ nhân gian, e rằng chỉ có ở trên cửu thiên.

Những nữ tiên tuyệt thế trong truyền thuyết như Ngoan Nhân, Sư Phi Huyên, Hoàng Dung, Nhan Oánh e rằng cũng thua xa.

Hai nàng thực sự quá đẹp, cái đẹp đó đã vượt qua cả sự đố kỵ, đạt đến mức khiến nữ nhân cũng phải si mê.

Đặc biệt là vị mỹ nhân cao lãnh mặc y phục trắng kia, so với vị tuyệt sắc mặc y phục tím còn đẹp hơn vài phần.

Dường như vạn vật thiên địa đều không bằng một phần vạn vẻ đẹp của nàng.

Trong mắt nàng như chứa cả tinh thần chu thiên. "Sao lại có tiên tử đẹp đến nhường này?

Cùng là nữ nhân, ta thấy ghen tị quá." "Mạng héo, đúng là muốn mạng mà." "E rằng là bạn lữ hoặc con gái của vị cổ tiên nào đó ra ngoài xông xáo thiên hạ." "Nữ thần a, chỉ thấy một diện mà ta đã luân hãm rồi, ta... ta sẽ không bao giờ yêu thêm nữ nhân nào khác nữa." "Chọn vị áo trắng hay vị áo tím đây... khó nghĩ quá." "Trẻ con mới chọn lựa, người lớn là phải lấy hết." "Này, Tạo Vật Chủ có đó không?

Ta muốn khiếu nại, cùng là tạo vật, sao khoảng cách giữa ta và nàng ấy lại lớn như vậy?" "Rất muốn biết tên của nàng... có ai biết không?

Không ổn rồi, máu mũi ta chảy ra rồi." "Có thể thấy được nữ thần như vậy, đời này giá trị rồi!" Mọi người đều đang độc thoại trong lòng.

Không có ai lên tiếng.

Sợ rằng lời nói sẽ làm phật lòng tiên tử, phá hỏng bức họa tuyệt mỹ này.

Nó trực tiếp khắc sâu vào tận tâm khảm họ.

Hai người này chính là Vọng Thư và Nữ Oa.

Sau khi Nữ Oa đồng ý dạo chơi Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư, hai người hóa thành hai đạo lưu quang tiến vào trong đó. "Tiểu nhị, hai vò... rượu ngon!" Vọng Thư nhíu mày, nhấn mạnh yêu cầu của mình.

Lúc này trong lòng nàng đang nghi ngờ sâu sắc liệu năm đó khi nặn người, mình có nặn nhầm khiến gã chạy bàn họ Bạch này bị ngốc không.

Rõ ràng là một người cơ linh như thế mà giờ trông ngốc nghếch thế kia, chẳng khác gì Quách Tĩnh cả. "Hảo... hảo lặc, khách... khách quan, mời... mời thượng... tọa." Lão Bạch lắp bắp nói, mắt trừng thẳng, thần sắc ngây trệ.

Đôi chân run rẩy di chuyển tới một chiếc bàn gỗ, tay cầm khăn lau cực nhanh lau sạch mặt bàn.

Vọng Thư và Nữ Oa thong thả ngồi xuống.

Một lát sau, hai vò rượu ngon đựng trong bình ngọc thanh hoa được mang lên bàn hai nàng.

Đây là bảo vật trấn điếm của Đồng Phúc khách sạn, bình thường chưởng quỹ có chết cũng không cho ai ngửi.

Nhưng giờ đây Lão Bạch cũng chẳng màng tới nhiều như thế nữa.

Mỹ nhân là quan trọng nhất!

Vọng Thư cầm bình rượu nhấp một ngụm, đừng nói, vị đạo cũng không tệ.

Trong vị rượu nồng đượm có hương hoa thanh đạm, vào miệng là tan.

Lúc này Nữ Oa đang ở trong trạng thái hốt hoảng.

Trước khi tiến vào Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư, nàng đã có những dự đoán về dáng vẻ của nó.

Có lẽ giống như Vĩnh Hằng Quốc Độ của huynh trưởng Phục Hy, đầy rừng trúc, bích lục vạn ngàn.

Hay giống như nàng, toàn là biển hoa, nhìn không thấy bến bờ.

Nhưng khi thực sự bước vào trong, nàng phát hiện mình đã sai.

Bên trong lại là một vũ trụ rộng lớn, có ba nghìn đại tinh hệ, hạo hãn vô cùng, rộng lớn vô biên.

Từng ngôi sao lớn nhỏ khác nhau điểm xuyết trên tinh không.

Từ tinh không thấy được Thông Thiên Kiến Mộc.

Từ các loại hành tinh thấy được các loại sinh linh trên đó.

Hoàn toàn khác biệt với phong cảnh Hồng Hoang.

Nữ Oa hiếu kỳ không thôi, tán thán không ngớt.

Chương 139

Khác với tinh không cô tịch của Hồng Hoang, nàng chưa từng thấy sinh linh nào lại sinh sống náo nhiệt trên từng hành tinh như vậy.

Một loại trải nghiệm khác biệt, vô cùng kỳ diệu.

Quan trọng nhất là phương thế giới này tồn tại một loại sinh linh kỳ đặc.

Ngoại hình giống hệt Tiên Thiên Đạo Thể mà sinh linh Hồng Hoang hóa hình thành, nhưng Nữ Oa có thể cảm nhận rõ ràng sự yếu ớt của họ.

Mức độ yếu ớt so với kiến hôi ở Hồng Hoang cũng chẳng khác là bao.

Ngay lập tức nàng có thể khẳng định, đây không phải sinh linh Hồng Hoang, cũng không phải do sinh linh hóa hình thành.

Mà là một... vật chủng mới!

Có chức năng phồn diễn, có nam hoan nữ ái, có hỉ nộ ái lạc... giống như Vu tộc, nhưng lại không cường đại như Vu tộc.

Đồng thời, Nữ Oa cũng từ trên người họ cảm ứng được một chút cảm giác quen thuộc, rất rất quen thuộc, dường như đã từng tiếp xúc ở đâu đó.

Trong sát na, cảm ứng của nguyên thần về cơ duyên thành thánh càng lúc càng rõ ràng, dường như đã ở ngay trước mắt, nhưng vẫn còn một lớp giấy dán cửa ngăn cách.

Đúng lúc này, Vọng Thư lên tiếng. "Oa tỷ, thấy Vĩnh Hằng Quốc Độ của muội thế nào?" Nàng khẽ nói, thanh âm thanh lãnh.

Khi nói chuyện, nàng đã bình tế xung quanh.

Những nhân tộc trong Bát Hoang vũ trụ này chỉ có thể thấy họ nói chuyện, chứ không thể nghe được nội dung. "Náo nhiệt, tinh thải, tiền sở vị kiến." Nữ Oa tán thán.

Vĩnh Hằng Quốc Độ trong cơ thể Vọng Thư khiến nàng kinh ngạc khôn cùng.

Đây thực sự là một đại vũ trụ sống động.

Thật khó tưởng tượng nổi đây chỉ là Vĩnh Hằng Quốc Độ bên trong một vị đại năng. "Vậy tỷ thấy họ thế nào?" Vọng Thư chỉ chỉ vào ngụy Lão Bạch.

Lão Bạch thấy đôi tay ngọc thiên thiên của nữ thần chỉ về phía mình, nhất thời cảm thấy người như sắp ngất đi.

Thật quá hạnh phúc rồi. "Vạn vật linh trưởng, tiền sở vị kiến.

Khác với bất kỳ chủng tộc nào trong Hồng Hoang thiên địa, tuy yếu ớt nhưng giới hạn lại rất cao." Nữ Oa mỹ mục đảo qua mọi người trong khách sạn, đưa ra lời bình luận.

Vọng Thư gật gật đầu, đồng ý với quan điểm của Nữ Oa.

Con người tuy yếu ớt, căn cước kém, nhưng giới hạn lại cao, ngộ tính cũng cao.

Nhân tộc chính vì có những ưu điểm như vậy mới bị nàng nhắm tới, dùng để làm cái "hack" lĩnh ngộ quy tắc cho mình. "...Muội đặt tên cho họ là Nhân, Nhân tộc." Vọng Thư khẽ nói.

Nhân!

Nhân tộc!

Nữ Oa bỗng nhiên mở to mắt, trong não hải lóe lên một tia điện quang.

Lớp giấy dán cửa ngăn trở kia bị xé toạc một cách thô bạo.

Cơ duyên thành thánh lập tức hiện ra rõ mồn một trước mắt nàng.

Tạo nhân!

Cơ duyên thành thánh nằm ở đại công đức tạo nhân!

Phải sáng tạo ra một vật chủng mà Hồng Hoang chưa từng có, trở thành một tộc mới trong Hồng Hoang.

Nhân tộc xuất thế, Nữ Oa thành thánh!

Hết thảy đều đã sáng tỏ.

Ở bên kia, Vọng Thư lại nhấp thêm một ngụm rượu, tự nói một cách u u. "A tỷ, còn nhớ năm đó muội tìm tỷ đòi Cửu Thiên Tức Nhưỡng không?" "Tức Nhưỡng cộng với Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy muội lấy được ở Bất Chu sơn, có thể sáng tạo ra Nhân tộc." Thạch phá thiên kinh!

Nữ Oa chỉ cảm thấy trong não hải oanh minh một tiếng.

Con đường thành thánh trong mắt nàng càng thêm thanh tích. "Nhân, đúng!

Tạo nhân!

Sau khi tạo nhân, ta sẽ thành thánh." "Đây chính là đại cơ duyên mà lão sư đã nói." "Đây chính là đại tạo hóa của ta, cũng là túc mệnh của ta." Nữ Oa nở nụ cười rạng rỡ, đứng dậy hành một đạo ấp lễ với Vọng Thư.

Ơn nhắc điểm này không khác gì ơn cứu mạng, thực sự quá mức quý trọng.

Vọng Thư vội vàng đáp lễ.

Nàng chỉ là nhặt lại trí tuệ của người đi trước mà thôi.

Không có nàng, với sự thông tuệ của Nữ Oa cũng có thể đi ra con đường này.

Nàng ta mới thực sự là chính chủ của việc nặn đất tạo người.

Nữ Oa lúc này vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Một vấn đề lớn khiến nàng khốn nhiễu suốt một Nguyên Hội đã được giải quyết trực tiếp sau khi vào Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư.

Thành thánh đang ở ngay trước mắt, lòng đầy vui sướng. "Muội lại đưa tỷ đi xem những nơi khác nhé." Vọng Thư nhướng mày đề nghị.

Dù sao Bát Hoang vũ trụ này nàng cũng lâu rồi không vào, mức độ phát triển văn minh bên trong cũng khiến nàng thấy kinh ngạc.

Ở một số hành tinh hẻo lánh, linh khí cực kỳ hiếm hoi đã xuất hiện cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ nhất.

Thật không thể không coi là kinh hỉ.

Điều này có nghĩa là chẳng bao lâu nữa, nàng có thể được chơi điện thoại, máy tính đã lâu không thấy.

Tuy rằng hình ảnh một vị Hỗn Nguyên Đại La cầm chiếc điện thoại trên tay có hơi cổ quái, nhưng nàng vẫn rất mong chờ. "Ừm!" Nữ Oa gật đầu đồng ý.

Trong tình huống sắp tạo nhân, nàng muốn tìm hiểu sâu thêm một bước về chủng tộc này.

Để xem chủng tộc ẩn chứa cơ duyên thành thánh này rốt cuộc có gì khác biệt.

Hai nàng nhìn nhau cười, cùng biến mất khỏi Đồng Phúc khách sạn.

Cùng biến mất còn có hai vò rượu ngọc thanh hoa. "Ơ, đi rồi sao?" "Tiếc quá!" "Vẫn chưa kịp hỏi tên nữa." "Không biết là nữ thần nhà ai, đời này e rằng không còn gặp lại được nữa." "Đó chẳng lẽ là Tạo Vật Chủ sao?

Giống hệt hình dáng Tạo Vật Chủ trong lòng ta." "Không thể nào, Tạo Vật Chủ sao có thể là con gái được, nhất định phải là một lão đầu tử mới đúng chứ." "Ta cả đời này cũng không thể quên được ngày hôm nay." Sau khi Vọng Thư và Nữ Oa đi được hồi lâu, những người trong Đồng Phúc khách sạn mới hồi thần, mặt đầy vẻ thẫn thờ hụt hẫng, tiếc nuối không thôi.

Vị nữ thần chưa từng thấy kia đã hoàn toàn đi vào lòng họ.

Nhưng khi họ muốn hồi ức lại chân diện mục của hai vị tiên tử đó thì lại phát hiện chỉ là một mảnh mơ hồ.

Chỉ có bóng người tỏa ra tiên quang vô tận, không nhìn rõ mặt mũi.

Không thể hồi ức.

Mọi người đều chấn kinh, đều thảo luận, e rằng họ đã gặp được nữ thần chân chính hạ phàm. "Thiên sát, bình ngọc thanh hoa của ta, rượu quý Túy Tiên của ta... vẫn chưa trả tiền mà, bị 'bạch phiêu' rồi...

Bạch Triển Đường!" "Ta sai rồi, ta ngay từ đầu đã sai rồi, nếu ta không gả tới đây, phu quân của ta sẽ không chết, phu quân không chết ta sẽ không lưu lạc đến nông nỗi này..." Một vị chưởng quỹ nào đó trong Đồng Phúc khách sạn lại một trận thương tâm than khóc.

Rời khỏi Đồng Phúc khách sạn, Vọng Thư và Nữ Oa đi tới một hành tinh khác.

Bắc Đẩu tinh.

Hay gọi là Bắc Đẩu tinh vực.

Chương 140

Tinh vực này trong Bát Hoang vũ trụ của Vọng Thư cực kỳ cường đại, luận về xếp hạng thực lực thì thuộc hàng đỉnh tiêm.

Trên hành tinh có ngũ đại châu, trong đó Cổ Tiên, Tiên Chủ các loại tầng tầng lớp lớp.

Thật sự là một thế giới tu hành rộng lớn.

Hiện tại đang là thời kỳ thống trị của Ngoan Nhân Tiên Chủ, Diêu Quang Thánh Địa trấn áp chư thiên.

Vọng Thư và Nữ Oa xuất hiện trong Diêu Quang Thánh Địa.

Một vị nữ tử tuyệt mỹ chắp tay đứng quay lưng lại, đối với sự xuất hiện của hai nàng, cô ta hoàn toàn không hay biết. "Nhất sinh tu hành, chỉ vì để huynh trưởng có thể phục sinh." "Tiếc thay, quy tắc luân hồi khó biết bao, sinh linh tham cầu vận mệnh chí cao thần bí lại khó biết bao, chung quy chỉ là một giấc mộng không." "Bạch đầu ngâm, duy tình dĩ." Vọng Thư khẽ thở dài một tiếng.

Đây là nhân vật ảo nàng thích nhất ở kiếp trước.

Bởi vậy khi nặn ra Ngoan Nhân, nàng thực sự đã hoa phí toàn bộ tâm huyết.

Không phụ sự mong đợi, Ngoan Nhân trưởng thành vượt xa kỳ vọng của nàng.

Một thân tu vi áp chế cả Bát Hoang vũ trụ.

Tài tình kinh diễm vạn cổ, không có đối thủ.

Nhưng lúc này Vọng Thư lại thấy hơi đau lòng, trò đùa dai năm đó của nàng giờ đây lại dẫn đến vô số sinh linh phải vì nó mà vui, vì nó

mà bi, vì nó mà ai thương.

Nàng không nỡ nói cho Ngoan Nhân người nàng đã tạo ra biết rằng... hết thảy đều là hư huyễn, là một giấc mộng do nàng biên soạn ra.

Không có ca ca, cũng không có kẻ thù.

Nhưng... nàng không thể tàn nhẫn như vậy. "Tình..." Nữ Oa trầm ngâm một tiếng, có chút cảm động.

Tình nghị của Ngoan Nhân đối với huynh trưởng khiến nàng cảm đồng thân thụ.

Nếu như một ngày nào đó Phục Hy vẫn lạc, tiên thiên bất diệt linh quang rơi vào vùng đất vĩnh kiếp, nàng cũng sẽ bất chấp tất cả để đi tìm vùng đất vĩnh kiếp trong truyền thuyết đó để cứu huynh trưởng ra.

Dù vạn tử cũng không hối tiếc.

Trong khoảnh khắc, Ngoan Nhân dường như cảm giác được điều gì, đột nhiên quay người lại, chỉ thấy hai vị tiên tử không giống người phàm xuất hiện ở phía sau không xa.

Không có kinh ngạc, cũng không có bất mãn, cô ta chỉ mỉm cười nhẹ. "Chào nhé, Ngoan Nhân." Vọng Thư mỉm cười vẫy vẫy tay.

Tiếp đó cùng Nữ Oa thuấn gian biến mất không thấy đâu, đi tới địa điểm tiếp theo.

Lúc này, Ngoan Nhân sững sờ.

Không biết từ khi nào, hai giọt thanh lệ đã từ khóe mắt rơi xuống.

Khi nhìn thấy bóng dáng mặc cung trang trắng kia, cô biết đó là ai.

Tạo Vật Chủ.

Ký ức bị phủ bụi đã được giải khóa, cô nhớ lại thời đại Bát

Hoang vũ trụ chân chính thiên địa sơ khai.

Khi đó, một vị nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục trắng đứng bên một vũng nước vô cùng sạch sẽ, đang nặn bùn.

Sau lưng nàng là một cái cây đại thụ vô cùng cao lớn. "Chào nhé, Ngoan Nhân." "Hắc hắc, cố lên nha, sau này nhất định phải đánh chết đám vương bát đản đó, trở thành kẻ mạnh nhất." "Ta tin tưởng ở cô." Khung cảnh chuyển dời, Ngoan Nhân bàng hoàng phát hiện diện mạo của con búp bê đất sét kia giống hệt mình.

Hết thảy đều là hư huyễn.

Cô đã hiểu rồi.

Nhưng cô không thể hận được, người đó đã cho cô sinh mệnh, là mẹ của cô. "Chào người, Tạo Vật Chủ." Ngoan Nhân khẽ ngữ một tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía sâu trong tinh không vô tận, nơi đó có một cái cây đại thụ cao ngất trời, bất kỳ một phiến lá nào cũng to bằng cả một tinh vực.

Tên là Thông Thiên Kiến Mộc.

Truyền thuyết nói rằng sinh linh leo lên được Thông Thiên Kiến Mộc có thể nhìn thấy bản thân Tạo Vật Chủ. "Thế giới mà Tạo Vật Chủ tồn tại lại là một thế giới như thế nào nhỉ?" "Nhanh thôi, tôi sẽ đi tìm người." Tiếp đó, Vọng Thư và Nữ Oa đã đi qua rất nhiều nơi.

Trên Hắc Mộc Nhai, gặp gã cực kỳ tự luyến ngày nào cũng thêu hoa là Đông Phương Bất Bại.

Trên Hoa Sơn, xem một trận ngược luyến cẩu huyết, đại sư huynh thích tiểu sư muội, tiểu sư muội lại thích tiểu sư đệ mới nhập môn.

Trong thâm không, thấy một vị cẩu đà mặt lộ vẻ từ bi, đạp không

mà hành.

Trên một hành tinh hẻo lánh, thấy người ta vì một mảnh đất phong nhiêu mà tiến hành thảm liệt đại chiến, bên thắng khanh sát bốn mươi vạn hàng binh.

Trên một tinh cầu tu hành, gặp được một vị cổ tiên kỳ quái, pháp lực cường đại có đại thần thông, nhưng lại tin vào một loại chân lý thiên địa khác mang tên là "Khoa học"...

Chúng sinh bách thái giống như những thước phim đèn chiếu lướt qua mắt Nữ Oa và Vọng Thư. "Nhân tộc" chân chính đã bước vào tâm khảm Nữ Oa, trở nên đầy đặn trong não hải nàng.

Không còn là thứ gì đó không động hay khô héo nữa.

Nhân, có thất tình lục dục.

Thất tình gồm: hỉ, nộ, ưu, tư, bi, khủng, kinh.

Lục dục gồm: kiến dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, ý dục.

Nhân có tín niệm, có chấp niệm.

Mỗi người đều không giống nhau.

Đa số đời người đều ngắn ngủi.

Tiên thần một ngày bằng cả một vòng đời từ khi sinh ra tới khi kết thúc, thậm chí có nhiều người còn sống không nổi một ngày đó.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, họ lại nỗ lực sống, tìm kiếm ý nghĩa tồn tại, muốn tỏa sáng rực rỡ trong một sát na.

Hoặc vì tình, hoặc vì nghĩa, hoặc vì dã tâm, hoặc vì không cam lòng dưới người khác, hoặc vì trường sinh bất tử, hoặc vì những điều khác... "Thật là một sinh linh thú vị." "Ta bắt đầu có chút thích họ rồi đấy." Nữ Oa khóe miệng nhếch lên, mỉm cười nói.

Nàng vô cùng mong chờ khi chủng tộc như vậy xuất hiện ở Hồng Hoang sẽ tạo nên phong cảnh như thế nào.

Ít nhất so với cảnh Linh, Yêu, Vu tam tộc phân chia thiên hạ hiện nay thì thú vị hơn nhiều.

Xem thêm vài nơi nữa, hai nàng hóa thành lưu quang bay ra khỏi Bát Hoang vũ trụ.

Khi mở mắt ra lần nữa, đã ở trong Nguyệt Hoàng cung tại Chiêu Dao sơn.

Thời gian ở Bát Hoang vũ trụ lâu như vậy, mà Hồng Hoang thiên địa mới chỉ trôi qua một ngày.

Vừa rồi Vọng Thư và Nữ Oa đi lâu như thế, ở Hồng Hoang thực chất cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi. "Lần này đa tạ tiểu muội rồi, ta đã minh bạch con đường tiếp theo mình phải đi." Nữ Oa mỉm cười nhu thanh nói. "Oa tỷ khách khí rồi, có thể thấy tỷ tỷ thành Thánh nhân, tiểu muội tự nhiên cũng sẽ được thụ ích không nhỏ." Vọng Thư lắc đầu cười khẽ một tiếng. "Được rồi, chỉ có một việc, xin tiểu muội giúp ta chạy một chuyến." "Việc gì vậy?" "Tiểu muội có tạo nghệ không gian pháp tắc quán tuyệt thiên địa, xin hãy giúp ta lên đỉnh Bất Chu sơn lấy Khinh Linh chi thủy, ta tạo nhân cần phải có thứ này." "Không cần phiền phức như vậy đâu, tỷ xem...

đây là vật gì?" Vọng Thư khóe miệng nhếch lên, trực tiếp gọi ra Hỗn Nguyên Kim Đấu bay đến trước mặt Nữ Oa.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa lộ vẻ nghi hoặc, nàng mở to đôi mỹ mục nhìn vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, chỉ thấy trong một không gian huyền hoàng lại có một vùng nước thanh khiết mênh mông như biển cả.

Nước không có màu sắc, trong suốt, tỏa ra thanh sắc tiên quang.

Chính là Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy.

Với tính cách "nhổ lông vằn" của Vọng Thư, năm đó khi ở Thiên Đình của Yêu tộc trên Bất Chu sơn thu thập Khinh Linh chi thủy, làm sao nàng chỉ lấy có một chút xíu như vậy chứ...

Nàng chính là cường giả có ngoại hiệu "Quét Đất Nguyệt" cơ mà.

Lúc đó ở Yêu tộc Thiên Đình, nàng trực tiếp dùng...

Hỗn Nguyên Kim Đấu để đựng!

Nàng đã sớm dự liệu được ngày hôm nay.

Chương 141

Thứ này không chỉ dùng được trong việc tạo nhân, mà ở những nơi khác diệu dụng cũng cực nhiều.

Ví dụ như luyện đan, luyện khí, nấu rượu, trồng linh dược v.v...

Vọng Thư đương nhiên phải tích trữ trước.

Dù sao không gian của Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng rộng lớn, dùng để đựng mấy thứ bảo bối này rất tiện.

Mỹ mục của Nữ Oa lưu chuyển, trong lòng vui mừng không thôi.

Nàng đã có sẵn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, giờ Vọng Thư lại tặng thêm Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy.

Nguyên liệu tạo nhân coi như đã chuẩn bị xong.

Hiện tại chỉ chờ nặn đất tạo người thôi.

Nghĩ là làm, Nữ Oa cũng không chần chừ, trực tiếp lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Cảnh tượng này khiến dây thần kinh của Vọng Thư đau nhói, nàng phát hiện Nữ Oa theo mình thực sự đã học xấu một chút rồi.

Ít nhất ở điểm dùng linh bảo đỉnh cấp làm nhẫn không gian, Nữ Oa đã học được mười phần mười.

Còn có Phục Hy nữa, nghe nói cũng thường xuyên dùng Lạc Thư để đựng đồ, mấy thứ bảo vật như Phục Hy Cầm đều được nhét cả vào trong Lạc Thư.

Vọng Thư lắc đầu, gạt đi những ý niệm hỗn loạn.

Tiếp đó nàng dời ánh mắt lên Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thứ này Vọng Thư không hề xa lạ.

Nó chính là tổ nguyên của đất, sau này là thánh vật của Nhân tộc.

Ngoại hình là một vốc đất vàng, tỏa ra ánh hào quang kim hoàng sắc dị thường, thần dị vô cùng.

Đừng thấy chỉ có một vốc mà khinh thường, nó có thể gặp gió mà lớn, chớp mắt đã to tới ức vạn dặm.

Bên trong ẩn chứa Tạo Hóa đại đạo huyền diệu vô cùng.

Năm đó Nữ Oa chỉ đưa ra một mẩu Cửu Thiên Tức Nhưỡng to bằng cái móng tay, Vọng Thư đã dùng nó để tạo ra Nhân tộc trong Bát Hoang vũ trụ.

Lúc này, Nữ Oa hành động, một tay cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, một tay cầm Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy, bắt đầu nặn người.

Vọng Thư giật mình, ánh mắt lóe lên, cảm thấy có chút không ổn.

Ở đây, Nguyệt Hoàng cung mà tạo nhân ư?

Biến nơi này thành thánh địa Nhân tộc sao?

Có phải hơi thảo suất quá không. "Oa tỷ, tỷ định tạo nhân ở đây sao?" Vọng Thư chớp chớp mắt hỏi Nữ Oa. "Ơ, có gì không đúng sao?" Nữ Oa ngẩn người phản ứng lại.

Nàng cảm thấy nơi này rất thích hợp mà, không có gì không tốt, sơn thanh thủy tú, linh khí sung túc.

Dù sao thì cũng chỉ nặn ra vài người đất để thử nghiệm trước thôi.

Nếu nặn thành công thì mới tiếp tục.

Vọng Thư suýt nữa thì vỗ đùi cái đét.

Không đúng, quá không đúng rồi.

Nữ Oa tạo nhân không giống như mấy "tiểu khả ái" trong Bát

Hoang vũ trụ của nàng đâu, những kẻ đó vừa ra đời đã biết chữ, biết nhóm lửa, săn bắn, phồn diễn, sinh tồn...

Trong đó Vọng Thư đã lợi dụng sự tiên tri tiên giác để mở "hack" cho Nhân tộc mới sinh ở Bát Hoang vũ trụ rồi.

Còn Nhân tộc mà Nữ Oa tạo ra là những con người nguyên thủy nhất.

Thuần khiết như một tờ giấy trắng, trong não hải hoàn toàn trống rỗng.

Giống như trẻ sơ sinh vậy, kiểu người không nhận được bất kỳ sự giáo dục nào.

Vọng Thư thực sự không dám tưởng tượng nổi, một khi Nữ Oa tạo nhân bùng nổ, rắc xuống ức vạn điểm bùn, thì cả Nguyệt Hoàng cung, Oa Hoàng cung, Hy Hoàng cung, Chiêu Dao sơn, Lạc thành... toàn là hình ảnh Nhân tộc mới sinh.

Cảnh tượng đó quá đẹp, nàng không dám nhìn.

Chuyện này đối với Nhân tộc cũng cực kỳ không tốt.

Nhân tộc mới sinh thì ngay từ đầu nên tự lực cánh sinh.

Cấu tạo xã hội của Linh tộc không phải Vọng Thư tự khen, chứ tuyệt đối là đi đầu trong các tộc ở Hồng Hoang.

Thương nghiệp phát đạt, thống trị ổn định.

Nhân tộc nếu không trải qua tự mình phát triển mà đột nhiên tiến vào xã hội này, chỉ có nước trở thành phụ dung của Linh tộc thôi.

Không thể nào đi ra được sự huy hoàng vốn thuộc về Nhân tộc.

Phải trải qua vô số trắc trở rồi tái sinh, mới có thể chân chính trở thành một Nhân tộc tự cường bất tức, sinh sinh bất tức.

Về phương diện này, Vọng Thư tuy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng cũng không muốn can thiệp vào Thiên Đạo đại thế thuộc về Nhân tộc.

Nhân tộc phát triển trong tình cảnh đó chẳng có gì tốt cả.

Mặt khác, Nữ Oa cũng đã hiểu ra.

Ừ, nếu tạo ra một tộc mới mà chỉ làm phụ dung cho Linh tộc, hoặc để Linh tộc làm bảo mẫu, nuôi dưỡng thành những "đứa trẻ khổng lồ" thì chẳng có ý nghĩa gì.

Đóa hoa không kinh qua mưa gió vĩnh viễn không thể trưởng thành được. "Ta sẽ đi nơi khác." Nữ Oa khẽ nói.

Vọng Thư gật đầu.

Hai nàng cùng giá vân rời đi.

Cả hai đều là những nhân vật đỉnh tiêm, chỉ mất nửa ngày đã tới phía Đông Hồng Hoang.

Phía Bắc Hồng Hoang hung hiểm vô cùng, đại yêu đông đảo.

Phía Tây Hồng Hoang là một vùng đất rộng lớn vô biên nhưng nghèo nàn.

Phía Nam Hồng Hoang thì quá gần Linh tộc.

Trung tâm Hồng Hoang là nơi chiếm cứ của hai bá chủ đại tộc là Yêu tộc và Vu tộc.

Chỉ có phía Đông là có thể làm nơi cư trú cho Nhân tộc mới sinh.

Trong quần sơn phía Đông có một ngọn núi tên là Thủ Dương, hậu thế là đạo trường của Lão Tử, chỉ là lúc này vì Tam Thanh chưa phân gia nên nơi này vẫn đang ở trạng thái vô chủ.

Vọng Thư và Nữ Oa giá vân đáp xuống chân núi Thủ Dương.

"Đúng rồi tiểu muội, muội đối với cấu tạo của nam nhân chắc là quen thuộc chứ?" Nữ Oa đỏ mặt hỏi, đôi má ửng hồng.

Cả người Vọng Thư nhất thời đông cứng lại, mắt trừng to, sắc mặt hơi trắng bệch.

Mẹ ơi, lại hỏi vấn đề của một kẻ biến thân... thật là một sự xấu hổ khó tả. "...Chắc là... cũng quen thuộc." Vọng Thư không dấu vết xoa xoa chóp mũi, trong lòng như nước sông cuộn trào, thật là một lời khó nói hết.

Chuyện nặn nam nhân là một vấn đề cực kỳ hóc búa.

Nó gợi lại cho Vọng Thư khoảnh khắc huy hoàng khi tạo nhân dưới gốc Kiến Mộc năm đó.

Lúc đó nàng làm vậy thực sự không nghĩ ngợi nhiều.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là chuyện thêm bớt một cái chân thôi mà.

Hoàn toàn có thể coi như đang nặn mô hình.

Thẹn thùng?

Ngượng ngùng?

Chẳng qua chỉ là một đống bùn đất thôi.

Chỉ là lúc này Nữ Oa cố ý nhắc tới, nàng mới thấy có chút kỳ quái.

Chương 142

Nhưng cũng không sao, mỗ Nguyệt Chủ đã quen rồi.

Da mặt nàng dày lắm! "Vậy thì tốt quá, lát nữa hãy chỉ điểm cho ta nhé." Nữ Oa gật đầu nói.

Nàng không có ý gì khác, chỉ cảm thấy Vọng Thư đã từng làm việc tạo nhân nên kinh nghiệm phương diện này chắc chắn phải phong phú hơn nàng một chút.

Có Vọng Thư ở bên cạnh quan sát, nàng sẽ thấy yên tâm hơn. "Được..." Vọng Thư bất lực nặn ra một nụ cười.

Trong lòng nàng không khỏi nghĩ... liệu sau này sẽ có một ngày mình bị lộ thân phận biến thân không nhỉ?

Sau này phải dùng tâm thái thế nào để đối đãi với những Nhân Hoàng, tu sĩ Nhân tộc tương lai đây...

Truy căn tố nguyên thì chính vì mình đã tạo ra "con chim" kia.

Trải nghiệm kỳ quái lại tăng thêm rồi.

Ở phía bên kia, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Nữ Oa chỉ to bằng nắm tay, gặp gió liền lớn, trực tiếp rộng tới phương viên ức vạn dặm.

Lại lấy ra một lượng lớn Khinh Linh chi thủy đổ vào trong đó.

Một đống bùn kim hoàng sắc khổng lồ hiện ra.

Nữ Oa vận pháp nâng đỡ đống bùn, trong não hải hồi ức lại những Nhân tộc nàng đã thấy trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư.

Có huyết!

Có nhục!

Có cốt!

Có linh!

Có nam nữ lão thiếu.

Có hỉ nộ ái lạc.

Có chấp niệm.

Có tín niệm.

Có thất tình lục dục.

Có kẻ xấu xí, cũng có kẻ mạo mỹ.

Có kẻ cường tráng, cũng có kẻ gầy yếu...

Chỉ có Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Cửu Thiên Khinh Linh chi thủy là chưa đủ.

Thiên tâm dũng động, tâm huyết dâng trào, Nữ Oa rạch đầu ngón tay, một giọt tinh huyết từ ngón tay rơi vào trong đống bùn.

Sát na gian, quang hoa lấp lánh, đống bùn tỏa ra thất thải tiên quang.

Tiếp đó, Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, hai ngón tay nhéo một mẩu Tức Nhưỡng nhỏ, tỉ mỉ nhào nặn.

Trong sát na, trong mắt Vọng Thư, toàn thân Nữ Oa đều tỏa sáng.

Nữ Oa tạo nhân, kiếp trước mỗi đứa trẻ khi học tiểu học đều được học bài văn này.

Đây là khởi đầu của Nhân tộc.

Chuyện quan trọng liên quan tới long quân Nhân tộc nguyên truyện.

Giờ đây, nó đang diễn ra ngay trước mắt nàng.

Có chút cảm động, cũng có chút kích động.

Trong lúc Vọng Thư đang đắm chìm trong hồi ức thì người đất trong tay Nữ Oa cũng bắt đầu thành hình.

Một nam nhân.

Một nữ nhân.

Vọng Thư bỗng thấy hai người nam nữ này có chút quen thuộc, trên đó dường như có hình bóng ngoại mạo của Nữ Oa và Phục Hy. "Tiểu muội, nhìn xem cấu tạo của hai người đất này có vấn đề gì không?" Nữ Oa chỉ chỉ vào người đất nam, cuối cùng chỉ vào người đất nữ.

Vọng Thư gật gật đầu.

Nữ Oa nặn rất khéo, nam soái nữ đẹp, không có một điểm vấn đề nào.

Tiếp đó, Nữ Oa trực tiếp ném người đất xuống đất.

Người đất rơi xuống đất, lập tức có linh tính.

Trên mặt đất liền xuất hiện hai con người nam nữ khỏa thân, ban đầu họ mê mang nhìn quanh, sau khi nhìn dáo dác tứ phía thì cùng quỳ lạy Nữ Oa: "Bái kiến Thánh Mẫu." Dưới sự vận chuyển của thiên cơ, họ đã minh bạch đây chính là mẹ của mình.

Đã tạo hóa thành công rồi.

Vọng Thư vỗ tay cười, cơ duyên thành thánh của Nữ Oa coi như đã đạt được.

Lúc này, hai Nhân tộc mới sinh đột nhiên quay người lại, cùng quỳ lạy Vọng Thư. "Bái kiến Thánh Cô." Vọng Thư chớp chớp mắt, biểu tình sững sờ.

Quỷ ạ.

Ta mới không thèm làm Thánh Cô đâu.

Nhân tộc huy hoàng cũng được, suy lạc cũng được, nàng không quản nhiều.

Nàng cũng chẳng tham đồ chút công đức khí vận huyền hoàng kia của Nhân tộc.

Cái chủng tộc phiền phức này.

Lại còn là một chủng tộc lắm chuyện nữa chứ.

Chẳng lẽ sau này khi nàng không có mặt, lại bị người ta chỉ vào mũi mà chửi: "Nhân tộc cung phụng ba nghìn năm, vậy mà chỉ biết nhận lấy không biết trả ơn, không xứng làm thần." Rắc!

Ầm một tiếng, thần vị bị lật đổ.

Lại lỡ như một ngày nào đó, có gã Nhân Hoàng sắc quỷ nào đó làm những chuyện kỳ kỳ quái quái với thần tượng của nàng thì sao.

Huyền hoàng công đức khí vận và hương hỏa nguyện lực cung phụng của Nhân tộc thật sự chẳng có chút sức hấp dẫn nào đối với nàng cả.

Theo vai vế từ phía Nữ Oa, gọi một tiếng "Dì" (Di nương) nghe còn thiết thực hơn một chút.

Vọng Di nương ~~~~ Nhân tộc Thánh Di nương ~~~ Thôi bỏ đi bỏ đi.

Trong lòng Vọng Thư lóe lên những ý niệm rối rắm. "Hê lô, hai vị tiểu bằng hữu đừng gọi bừa nha, ờ... cứ coi như ta không tồn tại đi, mau mau bái lạy mẫu thân các ngươi kìa." Vọng Thư mặt đầy vạch đen nói với hai Nhân tộc mới sinh.

Hai Nhân tộc mới sinh nhìn nhau, đầy đầu mờ mịt, cuối cùng quay người lại tiếp tục quỳ lạy Nữ Oa.

Vọng Thư thở phào nhẹ nhõm.

Thánh Di nương... mẹ ơi, cái danh xưng này nghe thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Trong lúc Vọng Thư đang hoảng hốt xử lý cái nguy cơ xưng hô kia, thì ở bên kia Nữ Oa tạo nhân càng lúc càng thuận tay.

Nâng đống bùn Cửu Thiên Tức Nhưỡng bay lên không trung, nàng lấy ra dây hồ lô từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đây chính là thứ nàng tiện tay lấy được khi hái hồ lô ở Bất Chu sơn năm xưa.

Dùng dây hồ lô chấm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, giữa không trung vẩy tay một cái, không ngừng có những điểm bùn rơi xuống.

Rơi xuống đất, điểm bùn lập tức hóa thành hình người.

Có nam có nữ, có cao có thấp.

Dung mạo khác nhau, biểu tình khác nhau, tính cách khác nhau.

Chớp mắt đã thành một đám đông nghịt, có tới hàng nghìn hàng vạn người. "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" Dưới sự dẫn dắt của hai người đất đầu tiên, Nhân tộc mới sinh cùng quỳ lạy Nữ Oa, hô vang danh hiệu "Thánh Mẫu".

Đúng lúc này, giữa thiên địa có một trận quý động.

Chương 143

Vọng Thư, Nữ Oa cùng nhìn lên chân trời, nơi đó bỗng nhiên xuất hiện kim quang rực rỡ.

Vọng Thư nhìn thấy rất rõ, đó là huyền hoàng công đức khí vận, to lớn khôn cùng, như một mảnh đại lục kéo dài ức vạn dặm, cực kỳ hạo hãn.

Nữ Oa lộ vẻ mừng rỡ, nàng biết thời khắc thành thánh của mình đã tới.

Trong chốc lát, công đức kim quang to lớn và huyền hoàng công đức khí vận từ ngoài cửu thiên bắn tới, lơ lửng trên đầu Vọng Thư và Nữ Oa, sau đó chia làm hai phần, chín phần nhập vào cơ thể Nữ Oa, một phần thuộc về Vọng Thư.

Một phần này là công đức vì Vọng Thư đã nhắc điểm cơ duyên cho nàng.

Vọng Thư lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu ra, trực tiếp thu lấy huyền hoàng công đức khí vận vào trong đó.

Còn ở phía Nữ Oa lại là một cảnh tượng khác.

Nàng khẽ nhắm hai mắt, toàn thân tỏa ra thần quang kim sắc.

Từng trận đạo âm, tiên âm xuất hiện xung quanh nàng, sau đó vang vọng khắp thiên địa.

Khí chất của cả người nàng bắt đầu trở nên phiêu miểu.

Đạo thể hư huyễn lóe lên vài lần, khi mở mắt ra lần nữa thì đã là một khung cảnh thiên địa hoàn toàn khác. "Ngô nãi Nữ Oa, nay... thành Thánh nhân." Nàng bình thản nói, thanh âm thông cáo khắp thiên địa.

Sát na khi thanh âm của Nữ Oa vang lên, chỉ thấy thiên địa bỗng nhiên gợn lên một trận gợn sóng kim sắc.

Uy thế của Thiên Đạo đại đạo như làn sương mù lan tỏa.

Khắp trời mây lành bay lượn, tử khí đông lai ức vạn quang niên.

Linh khí trên cửu thiên Hồng Hoang thiên địa lập tức cuồn cuộn đổ xuống.

Thiên Đạo đang chúc mừng Thánh nhân ra đời.

Chu thiên tinh quang cũng từ bầu trời rơi xuống, tư nhuận vạn vật.

Vô số sinh linh chưa khai linh trí đã được khai mở linh trí trong khoảnh khắc này, bước lên con đường tu hành.

Vô số người tu hành tu vi được đại tiến, những điều huyền ảo khốn hoặc trước đây nay đã có đáp án.

Lúc này, trên đại địa Hồng Hoang vạn hoa cùng nở, khoe sắc rực rỡ, đất mọc hoa sen vàng, tràn ngập vẻ tường hòa, ninh tĩnh.

Trên bầu trời dị tượng phân trình, mây lành cuộn sóng, loan phượng cùng hót.

Trong hậu dị tượng có một con ngũ thải kim phượng sống dậy, bay thẳng tới chỗ Nữ Oa, cúi đầu hót khẽ trước mặt nàng để chúc mừng Thánh nhân.

Trong sát na, chúng sinh thiên địa đều biết có Thánh nhân xuất thế, cùng hướng về phương Đông Hồng Hoang quỳ lạy Nữ Oa Thánh nhân.

Trên Côn Luân sơn.

Tam Thanh chắp tay vái chào. "Chúc mừng Nữ Oa sư muội thành thánh." Trên Tu Di sơn.

Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân cùng niệm phật hiệu, cũng hành lễ: "Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu đắc thành thánh quả, trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân." Trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử bừng tỉnh từ trong bế quan, cười lớn sảng khoái, hướng về phương Đông vái chào. "Chúc mừng Oa Hoàng thành thánh." Nữ Oa thành thánh không chỉ đại biểu cho việc vị Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang thiên địa xuất thế, mà còn đại biểu cho việc Linh tộc từ nay đã có Thánh nhân.

Con thuyền lớn Linh tộc từ nay đã ổn định rồi.

Vu hồ, bay lên!

Trên Chiêu Dao sơn, Phục Hy sau khi chúc mừng liền vui vẻ gảy đàn Phục Hy, từng trận cầm âm hòa cùng dị tượng trên bầu trời giao tương huy ánh.

Hôm nay đúng là ngày đáng để cạn một chén lớn.

Tại Thủ Dương sơn.

Vọng Thư đứng cạnh Nữ Oa, chắp tay mỉm cười chúc hỷ nàng. "Chúc mừng Oa tỷ, cuối cùng đã thành thánh." Thanh âm thanh lãnh vang lên.

Nữ Oa thành thánh, nàng cũng vui mừng thay cho vị nghĩa tỷ này.

Qua hàng chục Nguyên Hội tuế nguyệt, tình nghị của hai nàng đã sớm vô cùng thâm hậu.

Nữ Oa mỉm cười gật đầu, lúc này lòng nàng tràn đầy hoan hỷ.

Ức vạn năm tuế nguyệt khổ tu, cuối cùng đã trở thành Thánh nhân.

Thiên Đạo bất diệt, vạn kiếp bất ma.

Công thành viên mãn.

Còn có chuyện gì đáng để vui mừng hơn thế này không?

Những uất ức khi bị chặn cửa ngày đó chắc chắn sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Linh tộc chắc chắn sẽ cường đại.

Nàng cũng cuối cùng đã có sức mạnh để thủ hộ những người nàng muốn thủ hộ.

Phục Hy, còn có Vọng Thư... từ nay về sau nhất định sẽ không để họ bị ai bắt nạt nữa.

Thánh nhân a, hiện tại trong thiên địa trừ nàng ra thì chỉ còn lão sư Hồng Quân thôi.

Cho dù sau này có thêm năm người nữa thành thánh, nhưng như vậy thì đã sao... nàng chung quy đã trở thành tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang thiên địa rồi.

Trong lòng Nữ Oa trong sát na nảy sinh ngàn vạn ý niệm, tràn đầy đại hoan hỷ.

Cảm nhận pháp lực bành trướng trong cơ thể, cùng với các loại Thánh nhân đại thần thông bất khả tư nghị... cái chiến lực đó vượt xa cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cảnh giới Chuẩn Thánh trảm nhị thi từng thấy vô cùng cường đại, giờ nhìn lại... sao mà yếu ớt đến thế.

Giống như kiến hôi vậy, có thể tùy ý bóp chết.

Sự nghiền ép của Hỗn Nguyên Thánh nhân đối với cảnh giới cấp thấp hoàn toàn không nằm trên cùng một bình diện. "Tạ ơn muội, tiếc là tiểu muội muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, nếu không thì cũng..." Nữ Oa tùy miệng đáp lại, nhưng lời nói đột ngột dừng lại, đôi mỹ mục đánh giá Vọng Thư rồi bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trong mắt nàng tràn đầy sự chấn kinh và hãi hùng, trong lòng dậy sóng mãnh liệt.

Thay vào đó là một bộ biểu tình chấn kinh như vừa thấy quỷ. ...Vị tiểu muội này, Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư... là Thánh nhân! "Mẹ kiếp!" "Sao có thể chứ!" Tâm thần Nữ Oa chấn động.

Nàng cứ ngỡ mình nhìn nhầm, nhưng khi nhìn kỹ lại thì càng thêm hãi hùng.

Trong mắt nàng, Vọng Thư tuy đang đứng thăng tắp, tĩnh lặng giữa không trung, nhưng dưới diện mạo tuyệt mỹ, dưới vóc dáng cao ráo kia lại hiện ra một đạo tử sắc thông thiên đại đạo xuyên quán thiên địa.

Cái sự vĩ đại đó: hạo hãn vô cùng, rộng lớn vô biên, thông thẳng lên cửu thiên.

Cái ý vị đó: bễ nghễ thiên hạ, khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn!

Cái khí tức đó, cái cảnh giới đó, cái pháp lực ba động khủng bố đó... còn mạnh hơn nàng vừa thành thánh quá nhiều.

Tất cả đều được che giấu dưới dung mạo bình tĩnh tuyệt mỹ kia.

Toàn thân nàng tỏa ra tiên quang vô tận, khí tức trên người huyền ảo, cổ lão, thần bí mạc trắc, bá đạo tuyệt luân.

Đến nỗi không gian xung quanh nàng, thiên địa linh khí, quy tắc ba nghìn đại đạo đều đang thần phục nàng!

Dường như là một Hỗn Độn Thần Ma tồn tại từ thuở tuyên cổ!

Quá khủng bố!

Quá đáng sợ!

Chương 144

Những dị tượng thần dị như vậy, sự tồn tại cường đại như vậy chỉ có thể là...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vọng Thư lại chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Lúc này trong não hải Nữ Oa chỉ có một ý niệm duy nhất.

Thật quá chấn hạm tâm can.

Cảnh tượng này khiến nàng không tài nào tin nổi, nhưng sự thật lại đang bày ra mồn một trước mắt.

Vọng Thư không phải Thánh nhân, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dĩ lực chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực của nàng e rằng còn mạnh hơn cả Thánh nhân.

Nữ Oa trực tiếp bị dọa sợ rồi.

Nàng cứ ngỡ mình là vị Thánh nhân thứ hai, không ngờ Vọng Thư mới là người dẫn đầu.

Nàng ấy đã vượt qua các đệ tử của lão sư Hồng Quân, vượt qua cả Tam Thanh, vượt qua Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, vượt qua cả nàng để trở thành Hỗn Nguyên Đại La sớm nhất. "Thảo nào nàng lại từ chối Hồng Mông Tử Khí..." "Thảo nào nàng lại hỏi lão sư về dĩ lực thành thánh pháp..." "Thảo nào Vĩnh Hằng Quốc Độ trong cơ thể nàng lại hạo hãn đến thế..." "Thảo nào nàng chưa bao giờ nhắc tới chuyện thành thánh..." "Thảo nào sau này nàng muốn cho Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân nếm trái đắng..." "Thảo nào nàng chẳng hề động tâm trước cơ duyên thành thánh của mình..." "Hết thảy đều thông suốt

rồi... hóa ra nàng đã đi trước tất cả chúng ta một bước dài." Nữ Oa lúc này vừa kích động, vừa chấn kinh, tâm trí cũng rối loạn.

Những hành vi trước đây của Vọng Thư giờ đã có lời giải thích.

Nàng không ngờ tiểu muội nhà mình lại giấu sâu đến thế.

Trong sát na, nàng thầm cảm thán tiên tư vô thượng của Thái Âm nữ thần thật khủng bố.

Nàng, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, kẻ nào mà không hóa hình xuất thế sớm hơn Vọng Thư, kẻ nào mà không có đại cơ duyên.

Có Hồng Mông Tử Khí, có lão sư chỉ điểm...

Vậy mà Vọng Thư thì sao, tới tận lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu Cung mới hóa hình xuất thế, còn vắng mặt ở lần giảng đạo thứ nhất, cũng không có Hồng Mông Tử Khí.

Lại càng không có khai thiên công đức như Tam Thanh...

Vậy mà một tồn tại như thế lại dẫn trước mọi người, bằng tiên tư vô thượng đã tiên phong thành thánh.

Chân chính đi ra con đường của riêng mình.

Cho dù chưa hề giao thủ, Nữ Oa cũng có thể cảm nhận được con đường đại đạo quán xuyên thiên địa đang tiềm tàng trong cơ thể Vọng Thư thật đáng sợ.

Bá đạo!

Độc tôn!

Tiền sở vị kiến!

Đó là con đường đại đạo thứ ba nghìn lẻ một nằm ngoài quy tắc ba nghìn đại đạo của Hồng Hoang thiên địa.

Nữ Oa tự nhận mình tài tình vô song, nhưng lúc này so với tiểu

muội Vọng Thư, nàng tự thấy mình kém quá xa.

Tiền cổ vô nhân, hậu diệc có lẽ cũng không có người thứ hai. "Tiểu muội, ...từ khi nào vậy...?" Vọng Thư xòe tay ra, tỏ vẻ vô tội.

Nàng biết lúc này Nữ Oa đang nghĩ gì... hoặc là chấn hãm, hoặc là kinh ngạc, hoặc là những suy nghĩ hỗn loạn... nhưng chắc chắn tỷ ấy đã phát hiện ra mình là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Nếu không thì tỷ ấy cũng không lộ ra bộ biểu tình kia.

Vọng Thư đưa ngón tay ngọc thon dài lên môi, làm một động tác giữ im lặng.

Nữ Oa hiểu ngay, nàng biết Vọng Thư không muốn chuyện mình trở thành Hỗn Nguyên gây chấn động khắp thiên hạ. "Oa tỷ, xin đừng kinh hỉ, cũng đừng ý ngoại..." "Đây cũng chỉ là chuyện mới xảy ra hai ngày trước thôi." Vọng Thư thần sắc bình tĩnh nói, cứ như thể việc trở thành Hỗn Nguyên Đại La chẳng có gì to tát cả.

Đúng là một bậc thầy về văn học khiêm tốn giả tạo (Phàm Nhĩ Tái).

Nữ Oa lập tức mặt đầy vạch đen.

Nghe xem, đây có phải lời con người nói không hả?

Có da mặt dày thì cũng phải có mức độ thôi chứ.

Chớp mắt sau, tâm trạng Nữ Oa lại trở nên tốt đẹp.

Nàng đã hiểu ra những thứ ở tầng thứ sâu hơn.

Nếu sau này năm người kia đều thành thánh, Tam Thanh vốn là một thể, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng hình bóng không rời, thân mật vô gian.

Trong sáu vị Thánh nhân, chỉ có nàng là đơn độc một mình.

Một mình đối mặt với Tam Thanh hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, luôn có lúc lực bất tòng tâm.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Vọng Thư là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nàng và Vọng Thư cùng một phe, sẽ không hề thua kém Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phương Tây.

Quan trọng là giữa nàng và Vọng Thư đã sớm có tình nghị, không cần phải tốn công gây dựng.

Nữ Oa trong phút chốc đã thông suốt mối quan hệ lợi hại trong đó.

Nụ cười rạng rỡ trên môi nàng.

Đúng là một chuyện tốt đại hỷ.

Lúc này, đám Nhân tộc ở bên dưới vẫn đang quỳ lạy như cũ, biểu tình mỗi người đều có chút mờ mịt.

Họ cảm thấy mình hình như hơi dư thừa.

Cũng không hiểu nổi hai vị tiên tử trên đầu rốt cuộc đang cười cái gì. "Thánh Mẫu kim an, tiên tử kim an, lần này chúng con tuy đã có được sinh mệnh, nhưng kính xin Thánh Mẫu và tiên tử chỉ điểm cho một con đường xuất lộ sau này." Người đàn ông đầu tiên được Nữ Oa tạo ra bước ra khỏi đám đông, hướng về phía Vọng Thư và Nữ Oa hành lễ hỏi.

Vấn đề này...

Vọng Thư biết làm nha.

Mỹ mục của Nữ Oa nhìn về phía Vọng Thư, nàng nhớ rất rõ cô muội muội bên cạnh mình là một tay cừ khôi trong việc phát triển thế lực.

Dù là Linh tộc thuở sơ khai, hay Nhân tộc trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư, đều được nàng dẫn dắt rất tốt.

Tuy rằng nàng là một trong Tam Hoàng của Linh tộc là Oa Hoàng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu không có cái nền móng một nghìn năm đầu tiên mà Vọng Thư đặt ra, thì sự phát triển sau đó của Linh tộc không thể nhanh và ổn định như vậy được.

Vọng Thư thấy mỹ mục của Nữ Oa đảo qua, trong lòng thầm nghĩ hỏng rồi.

Quỷ ạ, Oa tỷ lại nhắm vào mình rồi.

Chẳng lẽ tỷ ấy muốn lôi mình vào làm cu li, làm bảo mẫu sao? "Vị tiên tử này không phải người ngoài, nàng là muội muội của ta, sau này các con có thể xưng hô nàng là Thánh Cô nương nương." Nữ Oa mỉm cười giới thiệu Vọng Thư với chúng sinh Nhân tộc.

Mục đích của nàng là kéo Vọng Thư xuống nước.

Có một vị Hỗn Nguyên Đại La sẵn có ở đây mà không kéo về làm chỗ dựa cho Nhân tộc thì đợi đến khi nào nữa.

Chứng kiến sự huy hoàng của Nhân tộc trong Bát Hoang vũ trụ, Nữ Oa vô cùng mong chờ vào sự phát triển tương lai của Nhân tộc Hồng Hoang.

Bởi vậy, trong lòng nàng cũng không coi Nhân tộc là công cụ để thành thánh, mà thực sự coi họ là con đẻ của mình.

Nhưng Nhân tộc còn yếu ớt, Vu và Yêu lưỡng tộc đều là bá chủ thiên địa, lại còn có những đại tộc Hồng Hoang hung hãn khác.

Nhân tộc muốn trưởng thành trong kẽ hở đó là cực kỳ khó khăn.

Cho dù có nàng ở đó thì cũng vậy thôi, hình thế không mấy lạc quan.

Nhưng nếu Vọng Thư trở thành chỗ dựa cho Nhân tộc thì lại khác.

Nàng có quan hệ tốt với các Tổ Vu của Vu tộc, có nàng ở đó, ít nhất Nhân tộc sẽ không bị Vu tộc bắt nạt.

Còn về Yêu tộc... chắc hẳn sẽ không dám chọc vào Vọng Thư lần nữa đâu.

Trừ phi Đế Tuấn và Thái Nhất phát điên rồi.

Chương 145

Nữ Oa lúc này đang tính toán trong lòng.

Nàng cũng vì những "đứa con" mình tạo ra mà tính kế một phen.

Đám Nhân tộc ở bên dưới nghe Nữ Oa giới thiệu như vậy, liền nhìn nhau một cái.

Tiếp đó, không chút do dự, họ đồng thanh hô vang. "Bái kiến Thánh Cô nương nương!" "Bái kiến Thánh Cô nương nương!" "Bái kiến Thánh Cô nương nương!" Tiếng sau cao hơn tiếng trước, hàng vạn Nhân tộc cùng quỳ lạy Vọng Thư.

Không có lý do gì khác, cứ ôm lấy đùi lớn trước đã.

Nếu Thánh Mẫu đã sắp xếp như vậy, thì vì lợi ích sau này, họ phải làm theo thôi.

Lúc này suy nghĩ trong lòng Nhân tộc thật là chất phác.

Vọng Thư chớp chớp mắt.

Cảm giác như mình vừa bị hố vậy.

Suốt ngày đi đánh nhạn, giờ lại bị nhạn mổ vào mắt.

Hơn nữa, tỷ không thấy danh xưng Thánh Cô này thật sự khó nghe sao?

Gọi là Thánh Di nương nghe còn hay hơn một chút đấy.

Nàng thầm thổ tào trong lòng, ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt cầu khẩn của Nữ Oa.

Lòng Vọng Thư hơi mềm lại.

Thôi được rồi...

Thánh Cô thì Thánh Cô vậy.

Nhưng nàng cũng không thể chịu tội một mình được.

Trong não hải Vọng Thư hiện lên bóng dáng của một người khác. "Oa tỷ, hay là chúng ta lôi Phục Hy đại ca tới quản lý Nhân tộc đi." "Một mình huynh ấy ngày nào cũng đệm đàn, cũng nhàn rỗi quá rồi." Vọng Thư đề nghị.

Nữ Oa nghe vậy, mắt sáng rực lên.

Đúng thế, chẳng phải đang có một nhân tuyển cu li sẵn có sao.

Nàng tán đồng gật gật đầu.

Còn về an nguy của Chiêu Dao sơn, lúc này hai nàng hoàn toàn không lo lắng tới.

Hiện tại Linh tộc coi như đã có hai vị Thánh nhân rồi.

Nếu thực sự có kẻ địch nào có ý đồ xấu xâm phạm, e rằng sẽ bị đánh đến mức ngay cả tro cốt cũng không còn.

Nghĩ là làm, Vọng Thư đưa tay phải ra, hư không túm lấy một cái.

Một đạo vết nứt không gian đen kịt hiện ra, bóng dáng Phục Hy từ trong đó lăn ra ngoài.

Huynh ấy vừa mới ở đỉnh Chiêu Dao sơn, trong Hy Hoàng cung đệm đàn, hôm nay Nữ Oa thành thánh nên huynh ấy vui mừng khôn xiết.

Không ngờ một vết nứt không gian đột nhiên xuất hiện, cuốn huynh ấy vào trong.

Thủ đoạn đại thần thông đỉnh tiêm này khiến huynh ấy kinh hãi.

Khi mở mắt ra, lại thấy hai cô muội muội đang mỉm cười nhìn chằm chằm vào mình.

Trong lòng Phục Hy đột nhiên nảy sinh một dự cảm cực kỳ bất hảo. "Phục Hy đại ca, nhìn đám Nhân tộc mới sinh bên dưới xem, thấy họ có đáng yêu không?" Vọng Thư nhướng mày hỏi.

Đáng yêu?

Phục Hy nhìn xuống đất, chỉ thấy trên mặt đất toàn là những sinh linh kỳ lạ trần truồng, mông muội vô tri.

Nhân tộc!

Vào khoảnh khắc Nữ Oa thành thánh, huynh ấy đã biết một chủng tộc mới đã xuất hiện, do Nữ Oa sáng tạo ra.

Nàng đã dựa vào đại công đức tạo nhân để trở thành Thánh nhân.

Nhưng đây là lần đầu tiên Phục Hy nhìn thấy Nhân tộc.

So với Tiên Thiên Đạo Thể của tiên nhân thì chẳng có gì khác biệt.

Nhưng... cái này hoàn toàn chẳng liên quan gì tới từ "đáng yêu" cả nha. "Huynh trưởng, sau này huynh sẽ bận rộn một thời gian đấy nhé." Nữ Oa mỉm cười nói.

Phục Hy cười khổ một tiếng.

Nếu là lời cầu khẩn của người khác thì huynh ấy sẽ từ chối.

Nhưng đây là lời cầu khẩn của muội muội Nữ Oa... từ chối sao?

Hoàn toàn không làm được.

Trong một sát na, hàng vạn Nhân tộc cùng nhìn lên ba vị thần tiên đang lơ lửng trên không trung.

Trong đó có Thánh Mẫu, có Thánh Cô, còn có một vị nam tiên nhân đột nhiên xuất hiện.

Tuy họ không biết ba người này đang nói chuyện gì... nhưng hình ảnh này đã được khắc sâu vĩnh viễn trong ký ức, trong huyết mạch

của họ, được truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Đó là Nhân tộc Tam Thủy Tổ.

Thánh Mẫu Nữ Oa.

Thánh Cô Vọng Thư.

Thủy Tổ Phục Hy.

Được Nhân tộc vĩnh viễn ghi nhớ.

Có ba vị tồn tại đỉnh tiêm giúp đỡ, Nhân tộc đã chân chính cắm rễ tại Thủ Dương sơn.

Ăn mặc ở đi, hái lượm săn bắn, đều do ba người Vọng Thư, Phục Hy, Nữ Oa bắt đầu truyền dạy từng chút một.

Nhân tộc học cũng rất nhanh.

Những người này đều là Nhân tộc sơ đại, trong huyết quản chảy dòng máu tinh huyết của Nữ Oa, tự nhiên ngộ tính phi phàm.

Rất nhanh, một bộ lạc Nhân tộc quy mô lớn đã được xây dựng trên Thủ Dương sơn.

Không có tên bộ lạc, chỉ gọi là Nhân tộc Thủ Dương sơn.

Năm trăm năm sau, ba người Vọng Thư, Phục Hy, Nữ Oa cùng rời bỏ Nhân tộc.

Họ giao lại con đường dưới chân cho chính Nhân tộc tự đi.

Nhân tộc cảm niệm công đức của Tam Thủy Tổ, bèn xây Thủy Tổ Miếu trên Thủ Dương sơn, lập thần tượng của ba người để hằng ngày cung phụng.

Từ đó, Thủ Dương sơn trở thành tổ địa của Nhân tộc.

Thời gian giáo hóa Nhân tộc năm trăm năm là do Vọng Thư thương nghị ổn thỏa từ trước.

Nhân tộc không giống Linh tộc, Linh tộc là sự tập hợp của chúng sinh Hồng Hoang, có quá nhiều sinh linh đã nếm trải cay đắng.

Còn Nhân tộc... trong năm trăm năm này không thiên tai, không chiến hỏa, sống tiêu dao tự tại, thậm chí còn hơn cả tiền kiếp của Vọng Thư mấy phần.

Hàng nghìn vạn người trong năm trăm năm không ngừng sinh sôi nảy nở, trực tiếp đột phá mốc mười tỷ đại quan.

Nếu cứ tiếp tục nuông chiều, Nhân tộc có lẽ sẽ thực sự phế đi.

Không trải qua mưa gió, sao thấy được cầu vồng.

Con đường còn lại cần Nhân tộc tự mình bước đi.

Quan điểm này Nữ Oa chấp nhận, Phục Hy cũng đồng ý.

Họ đều từng bước đi lên từ lúc yếu tiểu, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Chương 146

Thế là, có chuyện ba vị Thủy tổ Nhân tộc cùng lúc rời đi.

Tại núi Côn Luân, Tam Thanh gồm Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đang ngồi trên bồ đoàn, tĩnh tâm tụng đọc Hoàng Đình.

Chỉ là giờ khắc này, tâm của một người đã loạn.

Đó chính là người đứng đầu Tam Thanh - Lão Tử.

Từ năm trăm năm trước, Nữ Oa tạo ra Nhân tộc dựa vào đại công đức thành Thánh, dưới sự hiển hiện của thiên cơ, lão đã minh ngộ cơ duyên thành Thánh của mình nằm ở đâu.

Cũng ở chính trong Nhân tộc kia.

Lập ra đại giáo, gánh vác trách nhiệm giáo hóa, dùng khí vận của đại giáo dẫn ra công đức khai thiên, như vậy liền có thể thành Thánh.

Khi đó Nhân tộc vừa xuất thế, lão đã muốn hành động ngay lập tức.

Khả nghi là Nữ Oa lại kéo Vọng Thư và Phục Hy ở lỳ tại núi Thủ Dương suốt năm trăm năm, khiến lòng Lão Tử vô cùng phiền muộn.

Rõ ràng thành Thánh ngay trước mắt, lại có người chắn đường.

May mà ba vị Hoàng của Linh tộc cuối cùng cũng không can thiệp quá sâu vào chuyện Nhân tộc, hôm nay rốt cuộc đã rời đi.

Lòng Lão Tử liền rục rịch.

Nữ Oa thành Thánh khiến tâm lão nóng lên, chuyện thành Thánh không thể kéo dài thêm nữa.

Là đại đệ tử của Hồng Quân, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đứng đầu Tam Thanh, việc thành Thánh sau Nữ Oa đã đủ mất mặt rồi,

lão không thể để Nguyên Thủy, Thông Thiên hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vượt qua mà trở thành vị Thánh nhân thứ tư.

Tâm niệm vừa động, Lão Tử phất tay áo, bước ra một bước đã tới ngoài ức vạn dặm.

Lại bước thêm một bước đã tới trung bộ Hồng Hoang.

Sau vài lần chuyển niệm, lão đã đứng trên núi Thủ Dương.

Không ai biết rằng, kể từ khi Lão Tử thấy Vọng Thư thể hiện tạo hóa Không Gian Pháp Tắc tại Tử Tiêu Cung, lão đã âm thầm đuổi theo.

Giờ đây tu vi Không Gian Pháp Tắc của lão tự vấn tuy không bằng Vọng Thư, nhưng cũng đủ xếp thứ ba thiên địa, thứ nhất chính là lão sư Hồng Quân.

Lúc này, sắc mặt Lão Tử bình tĩnh, rủ mắt nhìn xuống dưới tầng vân đoan.

Ngay dưới chân lão chính là các bộ lạc Nhân tộc.

Nhìn vào mắt là những thôn lạc Nhân tộc trải dài ngút ngàn, có sơn thôn, cũng có thành trì, trật tự rõ ràng, an cư lạc nghiệp.

Sinh linh Nhân tộc ai nấy đều rạng rỡ nụ cười, kẻ trồng trọt trên đồng, người săn bắn trong rừng, kẻ hái lượm dã quả, người nhàn nhã ăn uống hoặc tọa thiền tu luyện.

Thật là một cảnh tượng an khang khiến các chủng tộc khác phải ghen tị.

Có thể thấy năm trăm năm qua, Linh tộc Tam Hoàng không hề nhàn rỗi, thực sự đã làm việc thực chất cho Nhân tộc. "Không trải qua mưa gió, sao thấy được cầu vồng?" "Linh tộc Tam Hoàng lần này làm việc cũng có chút ý tứ." "Để xem ta tính kế một phen." Lão Tử trầm

ngâm.

Trong cảnh thái bình, truyền đạo cực khó.

Hiện tại Nhân tộc đang hưởng lạc, muốn họ cung phụng, tín phụng đại đạo e là khó vô cùng.

Cần phải dùng chút thủ đoạn, khiến Nhân tộc rơi vào nguy cơ.

Như vậy, Nhân tộc tự khắc sẽ cầu sinh trong biến cố, việc truyền đạo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Lão vốn truy cầu Vô Vi Chi Đạo, Thái Thượng Vong Tình, nhưng việc liên quan đến cơ duyên thành Thánh, không thể không tính kế.

Trong lòng tính toán như vậy, Lão Tử hướng mắt nhìn ra dãy núi ngoài phạm vi núi Thủ Dương, nơi đó có vô số đại yêu tiểu yêu sớm đã thèm thuồng món thịt người mỹ vị nhưng vì e ngại uy danh của Linh tộc Tam Hoàng mà không dám bước qua lôi trì nửa bước.

Lão Tử cũng không hiện thân, trực tiếp vung phất trần, một đạo lưu quang rơi vào trong quần sơn.

Trong núi có một yêu quái là sinh linh tộc Hổ, tu luyện ba triệu năm, công thành Kim Tiên, hiệu là Hắc Hổ Đại Vương.

Tu vi này ở Hồng Hoang so với ba tộc bá chủ thì không thấm tháp gì, nhưng ở dãy núi phía Đông này lại có thể ngồi vững ngôi Yêu Vương.

Mỗi ngày ức hiếp tiểu yêu, ăn thịt yêu thú, cũng coi là tự tại.

Chỉ có điều năm trăm năm qua, Hắc Hổ Đại Vương sống cực kỳ thấp giọng, không chỉ không dám bắt nạt tiểu yêu, ngay cả một miếng thịt yêu thú cũng không dám ăn, lại còn nghiêm lệnh quần yêu núi Hắc Hổ tuyệt đối không được ra khỏi núi nửa bước, nếu không sẽ giết không tha.

Chỉ vì gần núi Thủ Dương có ba vị nhân vật tàn nhẫn: một vị Thánh nhân, hai vị đại năng đỉnh tiêm - Linh tộc Tam Hoàng!

Tiểu yêu tầng lớp thấp có lẽ không biết sự lợi hại, nhưng Hắc Hổ Đại Vương giao thiệp rộng nên hiểu rất rõ.

Thánh nhân chiến lực vô song không bàn tới, chỉ riêng Nguyệt Hoàng của Linh tộc - Nguyệt Chủ Vọng Thư đã là một kẻ tàn nhẫn thực sự.

Yêu tộc chết dưới tay nàng không có một tỷ cũng phải tám mươi triệu.

Ngay cả Yêu sư Côn Bằng lão tổ, Yêu hậu Hi Hòa đều bị chém giết.

Mười đại Yêu thánh lừng lẫy một thời cũng bị nàng trực tiếp hoặc gián tiếp giết sạch tám vị, bắt sống một vị, chỉ còn lại Yêu thánh Phi Liêm lẻ loi.

Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất còn đại bại dưới tay nàng, phải bồi thường một đống thiên tài địa bảo mới được tiễn ra khỏi Thiên giới.

Một tồn tại như vậy, một sát tinh như vậy... lại xuất hiện ở nơi không xa.

Quỷ mới biết khi hay tin ba người đó ở núi Thủ Dương, Hắc Hổ Đại Vương đã trải qua những ngày tháng đen tối thế nào.

Không dám động, cũng không dám chạy.

May mà cuối cùng ba người kia cũng đi rồi.

Chỉ là Hắc Hổ Đại Vương vẫn không dám đụng tới Nhân tộc.

Có ba vị kia che chở Nhân tộc, chỉ cần có chút nhãn lực thì sẽ không đi làm loạn.

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang tiến vào cơ thể Hắc Hổ Đại Vương.

Trong mắt lão đột nhiên lóe lên ánh máu đỏ rực, trong não hải có một giọng nói đang khuyên nhủ, đang dụ hoặc: "Nhân tộc... ngon lắm..." "Đi đi...

đi ăn đi..." "Giết sạch Nhân tộc..." Giọng nói đầy dụ hoặc tràn ngập trong đầu Hắc Hổ Đại Vương.

Thủ đoạn của một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong Trảm Tam Thi, khởi nào một con hổ yêu Kim Tiên nhỏ bé có thể chống đỡ.

Lão nổi lên yêu phong, hóa ra nguyên hình, oanh nhiên đáp xuống một đỉnh núi Hắc Hổ. "Hống!" Hắc Hổ Đại Vương ngửa mặt lên trời gầm thét, hổ khiếu sơn lâm.

Vô số tiểu yêu đều xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên. "Các tiểu nhân, theo ta đi ăn sạch Nhân tộc!" Hắc Hổ Yêu Vương vận dụng pháp lực quát lớn, thanh âm chấn động ba mươi triệu dặm.

Nhất thời, quần yêu hưởng ứng.

Nhân tộc, chúng sớm đã muốn ăn rồi, chẳng qua bấy lâu nay Yêu Vương vẫn đè ép chuyện này xuống.

Giờ đây Yêu Vương đã lên tiếng, tất phải ăn cho thống khoái.

Nhất thời, quần yêu xuất sơn, yêu khí ngất trời, như mây đen che lấp mặt trời, cuồn cuộn lao về phía Nhân tộc.

Ở một góc rừng không xa Hắc Hổ Yêu Vương, một con báo yêu dẫn theo vợ con chạy trốn không thèm quay đầu lại, miệng lẩm bẩm: "Điên rồi, Hắc Hổ Đại Vương điên rồi!" "Chủng tộc được Nữ Oa Thánh nhân và Nguyệt Chủ trông coi mà cũng dám đi ăn... mẹ ơi... sắp có chuyện lớn rồi." Trên không trung, phía trên những đám mây trắng, Nữ Oa thần sắc thê lương, mặt lộ vẻ không nỡ.

Vọng Thư thở dài một tiếng, đứng bên cạnh an ủi: "Oa tỷ à, nhìn thoáng ra một chút, tổng cộng sẽ có một ngày như vậy thôi.

Có muội nhìn xem, Lão Tử không náo ra loạn tử quá lớn đâu." Thời điểm Lão Tử tới núi Thủ Dương, Vọng Thư và Nữ Oa cũng cùng lúc cảm ứng được.

Trên núi Thủ Dương có thần tượng, trong thần tượng có thần niệm, chỉ là bình thường không hiển lộ.

Với bản lĩnh Thánh nhân, vượt qua Hồng Hoang rộng lớn chỉ cần một niệm.

Thế là, ngay khi Lão Tử vừa phát ra lưu quang, họ đã ẩn mình trong tầng mây cao vạn mét ngay trên đầu Lão Tử.

Họ có thể phát hiện Lão Tử, nhưng Lão Tử thì không thể phát hiện họ, dù lão là Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi.

Đó chính là khoảng cách khổng lồ giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Đại La cảnh. "Ta biết là không náo ra loạn tử lớn, chỉ là vì cơ duyên thành Thánh mà phải tính kế một phen.

Nhưng phía dưới, dù sao cũng là hài nhi của ta a." Nữ Oa khàn giọng nói.

Năm trăm năm ở với Nhân tộc, nàng thực sự đã nảy sinh tình cảm.

Dù sao mỗi ngày đều bị người ta gọi "Mẫu thân", "Mẫu thân", rất dễ nhập vai.

Chương 147

Vọng Thư chớp chớp mắt, không bày tỏ quan điểm.

Trong lòng nàng thực chất muốn bảo Nữ Oa đại tỷ rằng, trên dòng thời gian nguyên bản, đám "hài nhi" này sau khi được tạo ra đã bị vứt sang một bên không màng tới.

Nhưng những lời này định sẵn không thể nói ra, đó là bí mật lớn nhất khi xuyên việt trọng sinh.

Đối với Nhân tộc, nàng thực sự không có cảm giác quá lớn.

Một là, Thánh Cô nương nương quả thực không êm tai bằng Thánh Di nương.

Hai là, trong Bát Hoang Vũ Trụ bên trong cơ thể nàng cũng có Nhân tộc, đó mới là những Nhân tộc được tạo ra bằng tình cảm chân thực nhất.

Ngoan Nhân không xinh đẹp sao?

Nhan Oánh không đủ yêu kiều sao?

Nhìn thế nào cũng tốt hơn Nhân tộc Hồng Hoang.

Ba là, Nhân tộc quả thực nên có kiếp số, nếu không thực sự sẽ bị nuôi phế. "Được rồi, nhìn xem đã." Vọng Thư thanh lãnh nói.

Dưới tầng mây, Lão Tử đứng lặng trên mây đen: "Đợi Yêu tộc đồ sát Nhân tộc đến một mức độ nhất định, ta sẽ xuất trường cứu vớt họ.

Nhân tộc gặp cảnh tuyệt vọng rồi lại được cứu sống, tất sẽ để ta quảng bá Thái Thanh đại đạo.

Chỉ có chỗ Nữ Oa và Vọng Thư... cần phải lưu ý một phen.

Nữ Oa Thánh nhân, Không Gian Pháp Tắc của Vọng Thư cực cao,

nếu họ xuất hiện, e là sẽ hỏng việc.

Thôi được, lão đạo phải đi thương nghị với họ một chút." Lão Tử thần sắc bình tĩnh, trong lòng suy tư.

Lão rủ mắt nhìn miếu Thủy tổ một cái, thân ảnh lóe lên, đã vào bên trong miếu.

Trong miếu vốn có người, nhưng họ giống như chưa từng phát hiện ra Lão Tử, vẫn tiếp tục công việc của mình: hoặc cầu nguyện, hoặc quỳ lạy, hoặc nhắm mắt tọa thiền. "Cầu xin hai vị đạo hữu minh bạch, lần này ngô vì chuyện thành Thánh, không phải muốn tìm Nhân tộc gây phiền phức.

Xin hai vị đạo hữu tạo thuận lợi cho." Lão Tử khẽ vung phất trần, nhìn thần tượng trên cao đài bình đạm nói.

Với thân phận tôn quý của lão, dù có gặp mặt ba vị Thủy tổ Nhân tộc trực tiếp cũng không cần hành lễ, huống hồ chỉ đối mặt với thần tượng.

Lúc này, một giọng nói thanh lãnh truyền vào tai Lão Tử: "Đạo hữu, lên tầng mây đi." Giọng nói này Lão Tử vô cùng quen thuộc.

Không phải giọng Nữ Oa sư muội, mà là giọng của Vọng Thư.

Giọng nói cũng không giống như thần niệm từ thần tượng truyền ra, mà là thần thức truyền âm từ trên trời cao.

Lão dùng thần thức quét qua bầu trời núi Thủ Dương, thẳng tới chín tầng trời, nhưng vẫn trống không, không phát hiện được sự hiện diện nào.

Điều này chỉ có thể minh chứng một điều, tu vi cảnh giới của người nọ vượt xa người đứng đầu Tam Thanh... nên lão mới không phát hiện được.

Vọng Thư?

Có khả năng!

Trong lòng lão có chút kinh hãi.

Nữ Oa sau khi thành Thánh có thể làm được điều này thì không kinh ngạc, nhưng Vọng Thư... thì quá vô lý rồi. "Ta chắc chắn đã xuất hiện ảo giác!" "Hoặc là Nữ Oa cũng ở đó, với bản lĩnh Thánh nhân, nàng có thể phát hiện hành tung của ta và che giấu khí cơ của Vọng Thư." "Đúng vậy, chắc chắn là thế." Lão Tử suy tư.

Nói nhiều vô ích, lão rời miếu giá vân bay lên bầu trời.

Muốn truyền đạo cho Nhân tộc, đoạt lấy cơ duyên thành Thánh, cuối cùng vẫn phải qua cửa Thủy tổ Nhân tộc.

Nếu không, mọi thứ chỉ là nói suông.

Tuy lão kiên tin dưới đại thế Thiên đạo, việc thành Thánh là tất nhiên, nhưng nếu Nữ Oa trở ngại thì cũng là một đống phiền phức.

Còn có Vọng Thư kia cũng chẳng dễ đối phó.

Dù hiện giờ đã là Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, Lão Tử vẫn không nắm chắc phần thắng trước Vọng Thư.

Một tay cầm thần kiếm chém Thái Nhất, bưu hãn đến mức rối tinh rối mù.

Đến tận bây giờ, cảnh tượng ở Thiên giới năm đó vẫn khiến Lão Tử có đôi chút kiêng kỵ.

Chớp mắt, Lão Tử đã đứng trên mây cao.

Lúc này Vọng Thư và Nữ Oa hiện thân từ tầng mây, không còn che giấu nữa.

Một người mặc cung trang trắng, một người mặc cung trang tím,

đều là mỹ nữ tuyệt thế, khí chất xuất trần phiêu miểu.

Lão Tử thấy hai nàng cùng xuất hiện, thầm nghĩ quả nhiên như vậy.

Nếu không có Nữ Oa ở đây, với thực lực của Vọng Thư, đáng lẽ lão phải phát hiện ra mới đúng. "Kiến qua hai vị đạo hữu." Lão Tử hành lễ, khẽ khom người.

Có cầu ở người, không thể không làm như vậy. "Kiến qua đạo hữu." Vọng Thư và Nữ Oa bình đạm đáp.

Lão Tử trong lòng có chút không vui, Nữ Oa đã thành Thánh nhân, đứng ở vị thế đó là đúng, đó là thể diện của Thánh nhân.

Nhưng Vọng Thư lấy tư cách gì, thế mà cũng dám thản nhiên nhận một lễ của ta?

Thật là không biết điều.

Lão nhìn về phía Vọng Thư định mỉa mai một câu, nhưng lập tức sững sờ, mặt lộ vẻ chấn kinh.

Tu vi cảnh giới mà Vọng Thư hiển lộ ra... lão nhìn không thấu!

Hạo hãn như biển, vô biên vô tế, bá đạo tuyệt luân.

Có sự khủng khiếp tột độ!

Cảm giác nàng mang lại, thế mà giống hệt cảm giác Nữ Oa mang lại.

Không, thậm chí còn mạnh liệt hơn cả Nữ Oa, đạt đến mức độ gần tương đương với Hồng Quân lão sư.

Vô cùng nguy hiểm!

Cực độ đáng sợ! "Vọng Thư cũng thành Thánh rồi?!" "Làm sao có thể?" Trong nháy mắt, tâm đầu Lão Tử đã có đáp án.

Nhưng cái đáp án này khiến lão vô cùng khó chấp nhận.

Vọng Thư... thế mà cũng thành Thánh.

Từ bao giờ Thánh nhân lại trở thành cải trắng ngoài chợ thế này?

Lão Tử không thể lý giải nổi.

Lão nhớ rõ ràng Vọng Thư không nhận được Thánh vị, cũng không có Hồng Mông Tử Khí.

Thế mà lại có thể thành Thánh. (Thật là vô lý hết sức!).

Lúc này, rõ ràng cơ duyên thành Thánh ngay trước mắt, nhưng lòng Lão Tử không hề có chút vui mừng, chỉ thấy phiền muộn... lão thực sự sắp trở thành vị Thánh nhân thứ tư của Hồng Hoang.

Không chỉ thua Nữ Oa, mà còn thua cả Vọng Thư.

Ức vạn năm tu luyện đổi lấy kết cục này, cảm giác trong lòng thực sự cực kỳ khó chịu.

Gương mặt già nua của Lão Tử khẽ run rẩy, quá khó khăn, thực sự quá khó khăn.

Yêu nghiệt thiên địa!

Lão đạo vốn là do đại thần Bàn Cổ hóa ra, có công đức khai thiên hộ thân, có chí bảo, là đệ tử quan môn của lão sư, là đại đệ tử của Hồng Quân...

Chương 148

thế mà chỉ là vị Thánh nhân thứ tư!

Nhưng thực tế đã rành rành.

Lão Tử thở dài một tiếng đầy u uất.

Bại rồi!

Từ lúc Tử Tiêu Cung lần hai giảng đạo, lão đã luôn tranh cao thấp với Vọng Thư về đạo hạnh, tranh cao thấp về thiên tư.

Nhưng hiện tại, Vọng Thư đã đi trước một bước thành Thánh, lại còn giấu giếm mọi người.

Không thể không thừa nhận, lão thực sự bại rồi.

Càng khiến lão đau đầu hơn là, muốn thành Thánh, lão bắt buộc phải qua ải của hai vị Thánh nhân này.

Nếu họ không đồng ý... lão sẽ kẹt ở trước ngưỡng cửa thành Thánh suốt mấy Nguyên hội cũng không phải là lời nói ngoa, trừ phi Hồng Quân lão sư ra tay.

Lúc này, Vọng Thư lên tiếng: "Ý đồ lần này của đạo hữu, ta và tỷ tỷ đều đã rõ.

Yêu cầu của ta chỉ có một điều, không được làm quá tay.

Hiểu chứ?" Ánh mắt Lão Tử lóe lên tia vui mừng.

Tuy việc Yêu tộc sát phạt Nhân tộc khó kiểm soát mức độ, nhưng hai vị Thánh nhân đã đồng ý thì không phải là không có cơ hội.

Tiếp theo, xem lão làm thế nào.

Lúc này Lão Tử trút ra một hơi dài.

May mà Vọng Thư và Nữ Oa không chặn đường lão trong việc thành Thánh.

Lão khẽ gật đầu, coi như nợ một đại nhân quả, nhưng nhân quả này so với cơ duyên thành Thánh thì chẳng đáng nhắc tới. "Đa tạ nhị vị đạo hữu.

Lão đạo cảm kích khôn cùng.

Chuyện của Nhân tộc xin hai vị yên tâm, ta tất sẽ thận trọng kiểm soát." Nói xong, Lão Tử hạ xuống bộ lạc Nhân tộc, tay cầm phất trần, nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ chờ Yêu tộc làm loạn đến một mức độ nhất định, lão sẽ lập tức ra tay diệt sát, xuất hiện trước mắt Nhân tộc với hình ảnh một vị đạo sĩ đắc đạo.

Phương xa, trong núi rừng, dẫn đầu là Hắc Hổ Đại Vương, nghìn vạn tiểu yêu cưỡi mây, cuồn cuộn che lấp bầu trời. "Xông lên... các con...

đánh hạ Nhân tộc... tha hồ ăn thịt..." Hắc Hổ Đại Vương gào thét, hai mắt đỏ ngầu.

Lúc này Nhân tộc bên dưới cũng phát hiện động tĩnh phương xa.

Chỉ thấy mây đen đầy trời tràn về phía bộ lạc, yêu khí ngất trời, tiếng yêu gào rú, đại yêu gầm thét... kẻ đến không thiện!

Vô số người dân Nhân tộc sắc mặt đại biến.

Năm trăm năm tường hòa bình tĩnh, chẳng lẽ vừa khi Thủy tổ rời đi không bao lâu thì Nhân tộc phải gặp nạn sao?

Lúc này họ mới nhận ra thế gian này, qua lời kể của ba vị Thủy tổ, vốn luôn tràn đầy nguy hiểm.

Có Yêu tộc, có Vu tộc, có các đại tộc đỉnh tiêm hung hiểm vô

cùng.

Biến cố đột ngột khiến họ trở tay không kịp.

Có người gào khóc, có người kinh hồn bạt vía, có người run rẩy không bước nổi, có người chạy nhanh về phía miếu Thủy tổ.

Chỉ có số ít người tỉnh ngộ, cầm lấy vũ khí. "Đoàng!" "Đoàng!" "Đoàng!" Lính canh Nhân tộc tại các thôn lạc, thành trì gióng chuông lớn, tuyên cáo nguy cơ lâm đầu. "Địch tập!" "Địch tập!" "Yêu tộc giết tới!" "Mau tới miếu Thủy tổ bẩm báo!" "Chiến quân đâu, toàn bộ xông lên!" "Làm sao đây?

Thủy tổ vừa mới rời đi!" "Láo xược, dám phạm Nhân tộc ta!" Nhất thời, chúng sinh Nhân tộc hoàn toàn hỗn loạn.

Có người sợ hãi, có người hèn nhát trốn tránh.

Lúc này yêu vân hạ xuống đất, mây đen tan đi, hiện ra từng con yêu quái dị dạng: kẻ thân rắn đầu người, kẻ thân người đầu báo, kẻ toàn thân đầy vỏ cây, nanh vuốt đầy máu, kẻ như loài vượn lông lá đầy mình...

Thân hình ai nấy đều cao lớn như cự thú tiền sử, yêu khí ngút trời.

Mật mật ma ma, nhìn mãi không thấy điểm dừng.

Đặc biệt con hổ yêu đen ở giữa cao vạn trượng, thể hình khổng lồ, há to cái mồm đỏ lòm hung tợn vô cùng.

Cuồng bạo!

Mạnh mẽ!

Khủng bố!

Toàn thân tỏa ra khí tức cường tuyệt!

Kỳ dị hơn cả là đôi mắt hổ đỏ tinh hồng đang tà dị nhìn chằm

chằm hàng tỷ con người. "Tê..." Tất cả Nhân tộc hít một ngụm khí lạnh.

Thủy tổ từng giới thiệu về Yêu tộc sao?

Đáng sợ quá!

Chỉ nhìn một cái đã khiến người ta tê dại da đầu, hai chân run rẩy.

Càng nhiều người đại tiểu tiện không tự chủ, có người trực tiếp ngất đi.

Đã sống an ổn năm trăm năm, họ đâu đã từng thấy cảnh tượng khủng bố nhường này. "Mẹ ơi... con muốn tìm mẹ..." "Trời ơi...

đáng sợ quá..." "Sự tồn tại khủng bố nhường này, làm sao ta chiến đấu được..." "Thủy tổ đâu... không xuất hiện sao?" "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..." Chúng sinh Nhân tộc sắc mặt trắng bệch, lộ vẻ tuyệt vọng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía miếu Thủy tổ.

Họ tin rằng ba vị Thủy tổ có thể đánh bại đám yêu quái này, đó là những bậc đại thần thông thực sự.

Nhưng mỗi khi nhìn qua một lần, lòng họ lại thất vọng một lần.

Thần tượng Thủy tổ vẫn còn đó, nhưng thân ảnh Thủy tổ lại không xuất hiện.

Dù cầu nguyện, cầu cứu thế nào... ba vị Thủy tổ giống như hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa, không có bất kỳ hồi âm nào.

Lòng chúng sinh Nhân tộc rơi xuống đáy vực.

Sợ hãi, tủi thân, thất vọng, lạc lõng... nhất thời giao thoa.

Lúc này, bên ngoài miếu Thủy tổ, một nhóm người đứng đó, ước chừng hơn hai mươi người, gương mặt ai nấy đều vô cùng tiêu cấp.

Đó là tầng lớp cao tầng của Nhân tộc, lứa người đầu tiên được

tạo ra.

Nguy cơ diệt vong của Nhân tộc ngay trước mắt, mọi chuyện đến quá nhanh khiến họ không kịp trở tay. "Đại trưởng lão, mau định đoạt đi." Có người sốt ruột lên tiếng.

Vị Đại trưởng lão này chính là nam nhân đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, vì trong người chứa nhiều tinh huyết của Nữ Oa nhất nên thọ mệnh lâu dài, được bầu làm Đại trưởng lão.

Lúc này lão thần sắc ngưng trọng, nhưng sự chú ý của lão không nằm ở đám Yêu tộc sắp tấn công, mà là lời dặn dò của ba vị Thủy tổ trước khi rời đi: "Thiên địa lượng kiếp sắp tới, ta và mọi người phải đi Thiên Ngoại Thiên bế quan thanh tu, mười vạn năm không xuất thế.

Sau này chuyện của Nhân tộc hãy giao cho Nhân tộc tự quyết định.

Ngươi là Đại trưởng lão, nhất định phải gánh vác trọng trách.

Ta chỉ dặn dò tám chữ, nhất định phải ghi nhớ: Tự cường bất tức, phương vi Nhân tộc (Tự cường không nghỉ, mới là Nhân tộc).

Tương lai Nhân tộc sẽ có vô số nguy cơ, nhưng nguy cơ và cơ hội luôn song hành, hãy nhớ lấy tám chữ này, biến nó thành tộc nghĩa.

Chương 149

Làm được không?" Giọng nói thanh lãnh của Thánh Cô nương nương vẫn vang vọng trong đầu Đại trưởng lão.

Mấy ngày nay lão luôn suy tư, trăn trở.

Lão không hiểu Thiên địa lượng kiếp là gì, cũng không hiểu mười vạn năm đối với một chủng tộc mới năm trăm năm tuổi thì có ý nghĩa thế nào.

Lão chỉ để ý câu "Nhân tộc vô số nguy cơ".

Quả nhiên không sai, rời đi chưa bao lâu, nguy cơ đã tới.

Sự tàn khốc của Hồng Hoang lần đầu tiên phơi bày trần trụi trước mặt Nhân tộc. "Tự cường bất tức, phương vi Nhân tộc." Đại trưởng lão lẩm bẩm, trong mắt lão dường như thấy được cảnh tượng Nhân tộc cầu sinh trong tuyệt cảnh, dùng thân xác yếu tiểu dám chiến thiên đấu địa với yêu ma.

Thật là nhiệt huyết sục sôi!

Không giống như hiện tại, gặp chút gió thổi cỏ lay, gặp chút Yêu tộc tập kích đã kinh hãi thất sắc, hoảng loạn vô cùng.

Rõ ràng binh lực Nhân tộc gấp mười lần đám yêu quái kia, nhưng lại không có chút kháng cự, không có dũng khí và quyết tâm chiến đấu.

Thật khiến người ta thất vọng. "Thánh Mẫu nương nương, nỗi khổ tâm của Thánh Cô nương nương... ta hiểu rồi.

Hài đồng đã lớn, phải tự mình trải nghiệm nhân sinh.

Diều hâu nhỏ muốn trưởng thành phải hóa thành hùng ưng!

Tự cường bất tức, phương vi Nhân tộc!" Ánh mắt Đại trưởng lão kiên định.

Lão biết một khi quyết định này được đưa ra, Nhân tộc sẽ thương vong vô số, cần vô số xương máu mới hoàn thành được.

Nhưng lão cũng không muốn nhìn Nhân tộc mãi nhu nhược như thế.

Nhân tộc đương tự cường không nghỉ. "Chiến!" Đại trưởng lão dứt khoát nói với những người xung quanh. "Yêu tộc tập kích, muốn chiến thì ta chiến!

Thủy tổ có việc của họ, nguy cơ hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ta đã sống an khang dưới đôi cánh của Thủy tổ năm trăm năm, họ đã chắn gió che mưa cho ta, giờ đây ta cần đứng ra để sống!

Vì để có thể sống mà chiến đấu!" Nói xong, Đại trưởng lão giá vân bay ra tiền tuyến.

Máu trong tim lão đang sôi trào.

Nhân tộc muốn tự cường, cần phải có người dùng máu để thức tỉnh.

Có gì khiến Nhân tộc kinh tâm chấn hạm hơn là xương máu?

Trên bầu trời, Nữ Oa thẫn thờ nhìn bóng người vừa bay đi kia.

Lời của Đại trưởng lão vừa rồi cũng lọt vào tai nàng.

Nàng biết lúc này Đại trưởng lão ra tiền tuyến chẳng khác nào nộp mạng.

Năm trăm năm qua, dù trong người có tinh huyết của nàng, Đại trưởng lão cũng chỉ ở cảnh giới Chân Tiên, không phải là đối thủ của hổ yêu cảnh giới Kim Tiên.

Đi nộp mạng để lấy cái chết thức tỉnh ý chí của chúng sinh Nhân tộc, không để họ chìm đắm thêm nữa. "..." Nữ Oa khẽ thốt lên một tiếng.

Nàng vẫn nhớ rõ buổi sáng rực rỡ tại núi Thủ Dương đó, nàng lần đầu tiên nặn ra hai tượng đất nhỏ, một nam một nữ.

Nàng không đặt tên cho họ, và họ cũng chưa từng được đặt tên. "Không tệ." Vọng Thư khen ngợi: "Oa tỷ, đã bắt đầu rồi thì cứ tiến hành đi.

Nếu không Nhân tộc sẽ mãi không bao giờ huy hoàng được." Nàng thần sắc bình tĩnh.

Nhân tộc mà, mị lực chính là ở chỗ đó.

Mỗi khi đại sự lâm đầu, luôn có người đứng ra xoay chuyển càn khôn.

Ở phía dưới, Lão Tử nhìn Đại trưởng lão Nhân tộc bay ra cũng có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Lão đến vì cơ duyên thành Thánh, còn Nhân tộc phát triển thế nào lão không quan tâm.

Lúc này, Yêu tộc hành động. "Các con... xông lên!

San phẳng Nhân tộc!" Hắc Hổ Đại Vương gầm thét, tiên phong xung kích.

Một bóng đen lướt qua không trung, trong chớp mắt đã đến rìa thôn lạc Nhân tộc.

Lão giơ móng hổ khổng lồ, một chưởng đập xuống.

Một thôn lạc rộng lớn trực tiếp bị vỗ ra một cái hố sâu, san thành bình địa.

Những người còn lại trong thôn đều bị nghiền thành thịt vụn.

Nhìn từ trên cao, có thể thấy từng thi thể không còn hình người, găm chặt vào đại địa, máu tươi thấm đẫm đất đai.

Trong phút chốc, ức vạn sinh linh Nhân tộc im bặt, hoàn toàn bị dọa khiếp, sau đó là sợ hãi và tuyệt vọng.

Sinh mạng vốn dĩ lại mỏng manh đến thế. "Hống!" Hắc Hổ Đại Vương ngẩng đầu gầm lên, tiếng vang ba mươi triệu dặm, sóng âm làm sập cả nhà cửa xung quanh.

Cùng lúc đó, vô số tiểu yêu cưỡi yêu phong lao về phía các thôn trấn khác.

So với thể hình to lớn của Yêu tộc, Nhân tộc thực sự như ở tiểu nhân quốc.

Nhà cửa nhanh chóng bị tồi hủy, không ngừng có người rơi vào miệng tiểu yêu.

Tiếng thảm thiết, tiếng ai oán, những người sống sót tán loạn chạy trốn.

Nhất thời Nhân tộc hoàn toàn hỗn loạn. "Thủy tổ ơi, Thủy tổ mau cứu con!" "Tại sao không cứu con?" "Không bảo hộ con thì tạo ra con làm gì?" "Á, đau quá... con của tôi..." Tiếng hô hoán, oán trách, khóc lóc... từng tiếng lọt vào tai.

Trên không trung, sắc mặt Nữ Oa phức tạp, thay đổi liên hồi.

Có người mẹ Nhân tộc vì cứu con mà dù biết không địch lại vẫn không ngừng cắn xé một con xà yêu, khiến nàng cảm động.

Cũng có những kẻ không ngừng oán trách nàng không bảo hộ họ, khiến nàng phẫn nộ.

Càng có nhiều kẻ trước tai nạn lại hèn nhát không tranh khí, khiến nàng thất vọng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu câu nói Vọng Thư hay treo đầu môi: "Nhân tộc là một chủng tộc phức tạp." "Chỉ biết sinh sôi sẽ không tạo ra được sự huy hoàng của Nhân tộc." A, chúng sinh vạn thái đều thể hiện lâm ly tận trí trên người họ.

Nhân tộc muốn tự cường, bắt buộc phải tự cường.

Trong chớp mắt, Nữ Oa kiên định quyết tâm.

Nàng nhìn sang Vọng Thư, thấy nàng vẫn bình tĩnh không chút động lòng. "Có lẽ, trong Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng từng phát sinh chuyện như vậy chăng?" Nữ Oa thầm nghĩ.

Yêu tộc nhanh chóng tiến quân, trong nháy mắt đã có hàng vạn thôn lạc bị hủy trong chiến hỏa, tử thương vô số, không dưới mười triệu người.

Những người còn lại hoặc tuyệt vọng, oán hận, sợ hãi hoặc hốt hoảng chạy trốn.

Cảnh tượng này khiến Vọng Thư liên tưởng tới việc mổ gà lấy trứng.

Lúc này, Đại trưởng lão đã tới tiền tuyến.

Toàn thân lão tỏa ra tiên quang trắng rực, tay cầm một thanh bảo kiếm sắc bén, đứng lặng trên không trung. "Nam nhi Nhân tộc ta được Thánh nhân tạo ra!

Ta tiếp thụ sự giáo hóa của ba vị Thủy tổ!

Nhân tộc ta đương tự cường không nghỉ!

Chương 150

Yêu tộc tàn sát ta, ta không thể ngồi chờ chết!

Giết anh em tỷ muội của ta, ta phải báo thù!

Tất cả những ai có thể chiến đấu, theo ta xông lên!" Đại trưởng lão vận dụng pháp lực truyền tiếng khắp núi Thủ Dương.

Dứt lời, lão hóa thành một đạo tiên quang lao về phía Hắc Hổ Đại Vương, giao chiến cùng lão. "Thôi được, mức độ này ta phải kiểm soát." Lão Tử khẽ than một tiếng, trực tiếp động niệm, đoạt quyền khống chế nhục thân của Hắc Hổ Đại Vương.

Dùng thân hổ "kịch chiến" cùng Đại trưởng lão Nhân tộc.

Với nhãn giới của lão, tự nhiên thấy được Vọng Thư và Nữ Oa đang mượn tay lão để mài giũa Nhân tộc.

Lão hiện giờ có cầu người ta nên bắt buộc phải diễn theo kịch bản.

Còn về thể diện bị mất, chờ thành Thánh rồi tính sau.

Mặt khác, chúng sinh Nhân tộc thấy Đại trưởng lão "dũng mãnh" như vậy, trong lòng liền dâng lên những cảm xúc khác: phẫn nộ, thù hận, sợ hãi... tất cả chuyển hóa thành nhiệt huyết sục sôi. "Báo thù!" "Báo thù!" "Tự cường bất tức!" Tiếng hô sau cao hơn tiếng trước, quân đội tu hành của Nhân tộc hành động, từng người xông tới xâu xé tiểu yêu.

Những người không tu hành cũng hành động, tìm mọi thứ có thể làm vũ khí, dù có chết cũng phải cắn hạ một miếng thịt của kẻ thù.

Trong phút chốc, gen chiến đấu trong máu Nhân tộc được thức tỉnh, lao vào tử chiến với hàng nghìn vạn yêu quái.

Thường là bốn năm người hợp sức giết một con yêu.

Có người tự bạo, có người ngửa mặt gầm thét, có người đánh lén đắc thủ, có người điên cuồng xuất kiếm.

Nhất thời cũng đánh ngang ngửa.

Nhưng không lâu sau đã rơi vào thế yếu.

Thực lực Nhân tộc mới năm trăm năm quá yếu, không phải đối thủ của hàng nghìn vạn yêu quái kia.

Chớp mắt, nơi cư ngụ của Nhân tộc bị tổi hủy một phần ba, chỉ còn hai phần ba nguyên vẹn.

Hàng chục triệu người đã chiến tử, máu tươi tưới đẫm đất lành. "Thế là đủ rồi." Lão Tử khẽ than, phất trần tỏa ra vô tận tiên quang hiện ra trên không trung.

Lúc này trong lòng lão có chút khẩn trương, càng gần mục tiêu càng lo.

Sợ Vọng Thư và Nữ Oa đột ngột hiện thân phá hỏng kế hoạch.

Một khi họ xuất hiện, chuyện truyền đạo sẽ ra sao?

Trong tích tắc, thời gian và không gian đều đình trệ.

Nhân tộc, Yêu tộc đều dừng tay, cuộc đại chiến kết thúc trong khoảnh khắc.

Là đệ tử quan môn của Hồng Quân, Lão Tử có tạo hóa về Thời Không Pháp Tắc, làm điều này không khó.

Những kẻ ở đây đều là sâu kiến, không có đại năng thiên địa.

Lão hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để rời đi, dù sao cũng có hai vị Thánh nhân đang nhìn chằm chằm trên đầu, như hai thanh kiếm nhọn vậy. "Ngô nãi Lão Tử, đệ tử Hồng Quân, do

nguyên thần Bàn Cổ hóa ra, đứng đầu Tam Thanh.

Các ngươi sau này có nguyện nghe ngô giáo hóa?" Giọng nói Lão Tử bình đạm, phiêu miểu truyền vào tai mỗi người.

Lúc này lão mặc đạo bào trắng, trên thêu đồ án Thái Cực Bát Quái, tóc trắng râu dài, tay nâng phất trần, khí chất phiêu miểu, thực sự tạo ra hình ảnh một vị đạo sĩ đắc đạo.

Lời lão dùng từ "có nguyện", vốn dĩ lão muốn dùng "các ngươi sau này phải nghe giáo hóa".

Nhưng không cách nào khác, hai vị Thánh nhân kia đang nhìn, thế mạnh hơn người mà.

Nhân tộc có quyền tự chủ.

Lão Tử mỉm cười, lòng thầm chửi thề (MMP).

Nhất thời chúng sinh Nhân tộc ngơ ngác, không biết lão đạo sĩ này là ai, chưa từng thấy qua.

Nhưng chắc chắn là bậc đại thần thông, dựa vào thủ pháp vừa rồi thì Nhân tộc không ai làm được.

Phía bên kia, Hắc Hổ Đại Vương cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Mọi chuyện vừa xảy ra hiện rõ trong đầu lão. "Ta vừa rồi... ta đã làm gì?" "Bị người ta tính kế rồi!" Hắc Hổ Đại Vương nhìn đống đổ nát, nhìn tình cảnh Nhân tộc máu chảy thành sông, suýt nữa thì quỳ xuống.

Lão trợn tròn mắt, cảm giác cái chết đã cận kề.

Cho lão thêm mười lá gan hổ lão cũng không dám đến núi Thủ Dương do Thánh nhân và Nguyệt Chủ trông coi mà tàn sát Nhân tộc. "Xong rồi!" "Tiêu đời rồi!" Hắc Hổ Đại Vương ủ rũ tuyệt vọng, nhìn vị tiên nhân đột ngột xuất hiện trên không trung lại càng kinh hãi.

Đó là Lão Tử đứng đầu Tam Thanh.

Lão nhận ra, hoặc đã từng nghe kể về ngoại hình.

Đầu lão vang lên ong ong: Ta... còn cứu được không?

Trong đầu lão nảy ra nghìn ý nghĩ.

Lúc này, một giọng nói xuất hiện trong tâm khảm Hắc Hổ Đại Vương: "Đi đi, nhưng không được rời khỏi quần sơn." Giọng nữ, uy nghiêm bá đạo, không cho phép từ chối.

Hắc Hổ Đại Vương mặt thê lương, lão biết mình thực sự đã rơi vào bẫy, cái bẫy không chỉ có Lão Tử mà còn có cả Thủy tổ Nhân tộc.

Giọng nữ kia rất có khả năng là của Nữ Oa hoặc Vọng Thư.

Cho lão đi đương nhiên không phải là có ý tốt, mà là để lão trở thành đối tượng báo thù của Nhân tộc sau này, qua đó kích thích Nhân tộc phát triển.

Lão đắng chát trong lòng, nhưng không cách nào khác... dù là Lão Tử hay ba vị Thủy tổ Nhân tộc đều là những nhân vật đỉnh tiêm thiên địa, một vạn lão cũng không đụng vào nổi. "Hống!" Hắc Hổ Đại Vương ngửa mặt gầm lên một tiếng, không còn sự cuồng bạo điên cuồng như trước mà đầy vẻ ai oán và tủi thân.

Lão nhanh chóng cưỡi yêu phong bay đi, ngoan ngoãn chui vào sâu trong núi, để lại một bóng lưng cô độc.

Đám tiểu yêu nghe tiếng gầm cũng lục đục theo sau, chúng không biết tại sao Đại Vương lại rút lui, nhưng thủ đoạn của đạo nhân huyền bí vừa rồi đủ để khiến chúng kinh hồn bạt vía.

Nhân tộc này nước sâu quá!

Phía bên kia, chúng sinh Nhân tộc bàn tán xôn xao.

Đại trưởng lão bước ra, trong trận chiến vừa rồi lão đã ôm chí tử

nhưng... dường như con Hắc Hổ Yêu Vương kia thực lực yếu đi, nên lão chưa chết được.

Lúc này lão ngước nhìn vị tiên nhân trên không trung, hành một lễ: "Dám hỏi tiên sư có quen biết ba vị Thủy tổ Nhân tộc ta chăng?" Đại trưởng lão thận trọng hỏi, người này xuất hiện kỳ lạ nên lão không thể không cẩn thận.

Lão Tử nghe vậy, trong lòng nảy sinh phiền muộn, mặt già khẽ giật.

Quen chứ, đương nhiên là quen.

Vừa mới bị cảnh cáo trên tầng mây kia thôi, lão còn phải hạ mình cầu họ cho cơ duyên thành Thánh.

Không quen sao được.

Nhân tộc giỏi thật, có hai vị Thánh nhân chống lưng.

Lão Tử thầm lẩm bẩm trong lòng nhưng mặt vẫn không lộ biểu cảm: "Tự nhiên quen biết, lão đạo cùng họ kết giao mấy Nguyên hội, cùng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, rất thân thiết.

Thánh Mẫu nương nương là sư muội của lão đạo, Thánh Cô nương nương là hảo hữu của lão đạo." Lão Tử bình đạm nói, sắc mặt không vui không buồn.

Chẳng bao giờ lão nghĩ có ngày vì cơ duyên thành Thánh mà phải lôi danh tiếng Nữ Oa và Vọng Thư ra làm tấm khiên thế này.

Thật là bực mình. "À... thì ra là sư huynh của Thánh Mẫu." "Cũng là bạn tốt của Thánh Cô nương nương." "Vậy thì tốt rồi, là người nhà cả." Chúng sinh Nhân tộc bàn tán, không hề chú ý sắc mặt Lão Tử trên không trung ngày càng đen lại.

Lúc này lão có cảm giác mình đã tìm nhầm tộc.

Với uy vọng của Vọng Thư và Nữ Oa tại Nhân tộc hiện giờ, dù lão có sáng lập đại giáo...

Chương 151

sau này liệu lão có thực sự có tiếng nói ở đây không?

Lão Tử vô cùng hoài nghi, đại khái là không rồi.

Một mình Nữ Oa không khó đối phó, nhưng thêm cả Vọng Thư thì thực sự... nan giải tột cùng. "Thôi kệ, thành Thánh trước đã.

Không thành Thánh cuối cùng vẫn là sâu kiến.

Hơn nữa, lão đạo còn có hai người đệ đệ... họ sẽ giúp ta." Phía dưới, Đại trưởng lão Nhân tộc trầm ngâm suy nghĩ về đề nghị của tiên nhân.

Đây là quyết định lớn đầu tiên Nhân tộc phải đưa ra, lão cảm thấy bất an.

Lời của đạo nhân bí ẩn này liệu có đáng tin?

Lão không lập tức trả lời Lão Tử mà nhìn về phía miếu Thủy tổ.

Ba pho thần tượng vẫn đứng đó, lặng im không chút động tĩnh. "Đồng ý đi." Đúng lúc này, một giọng nói thanh lãnh xuất hiện trong tâm khảm Đại trưởng lão.

Ngắn gọn, đơn giản.

Nhưng giọng nói này khiến Đại trưởng lão suýt nữa thì bật khóc thành tiếng, mắt đỏ hoe.

Đó là giọng nói vô cùng quen thuộc của Thánh Cô nương nương!

Lão biết rồi!

Thủy tổ không hề bỏ rơi Nhân tộc, họ vẫn luôn ở đâu đó trên thiên địa quan sát.

Thế là đủ rồi.

Trải qua kiếp nạn này, Đại trưởng lão cũng nhận ra vấn đề của Nhân tộc quá lớn.

Nhân tộc đương tự cường!

Không thể cứ mãi như vậy được.

Vì thế lúc này, dù muốn khóc, muốn gọi tên Thủy tổ, lão cũng cố kìm nén.

Nhiệm vụ của lão rất nặng nề, lão phải dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục bước đi trên Hồng Hoang, tạo dựng một Nhân tộc sắt máu và tự cường. "Phù..." Suy nghĩ xong, Đại trưởng lão thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu nhìn tiên nhân trên không trung.

Tuy không có thiện cảm gì nhưng lão chọn nghe theo chỉ dẫn của Thủy tổ.

Thế là lão khom người hành lễ: "Chúng con nguyện nghe tiên sư giáo hóa." Dứt lời, những người khác cũng phân phân hành lễ theo: "Chúng con nguyện nghe tiên sư giáo hóa!" Tiếng hô vang dậy như sấm truyền.

Khoảnh khắc nghe được lời đáp từ chúng sinh Nhân tộc, hòn đá lớn trong lòng Lão Tử cuối cùng cũng rơi xuống.

Lão trút một hơi dài, tuy lần này hao tốn tâm sức, gặp nhiều sóng gió, nhưng tổng kết lại là... hữu kinh vô hiểm.

Thành Thánh ngay trước mắt. "Rất tốt.

Đạo của ta là Chí Thượng Vô Vi.

Đạo ở đâu, ta ở đó." Lão Tử khẽ vung phất trần, đáp xuống giữa Nhân tộc, bắt đầu đại sự truyền đạo.

Dưới sự hiển hiện của thiên cơ, lão sẽ truyền đạo cho Nhân tộc,

chờ khi công thành viên mãn sẽ sáng lập đại giáo.

Đại giáo lấy tên là "Nhân Giáo", gánh vác trách nhiệm giáo hóa, làm thầy của Nhân tộc.

Từ đó về sau hưởng thụ khí số và công đức khí vận của Nhân tộc.

Tuy nhiên, Lão Tử vừa nghĩ đến việc trong Nhân tộc còn có hai vị Thánh nhân khác tọa trấn, tâm tình nhất thời lại chẳng mấy vui vẻ.

Cuối cùng lão cũng không nắm trọn quyền hành của Nhân tộc, hai vị Thánh nhân kia liên thủ thực sự không dễ đối phó.

Trên không trung, Vọng Thư và Nữ Oa sớm đã rời đi, quay về núi Chiêu Dao.

Chuyện Nhân tộc coi như kết thúc, từ nay trừ khi Nhân tộc thực sự rơi vào nguy cơ diệt tộc, họ sẽ không xuất hiện nữa.

Tại Nguyệt Hoàng cung trên núi Chiêu Dao, Vọng Thư xuất hiện trong cung điện rộng lớn nhưng vô cùng lạnh lẽo, chỉ đặt hai quả trứng vàng khổng lồ.

Nàng lật tay, một bình rượu nhỏ xuất hiện, chính là Túy Tiên Chi nàng "tiện tay" lấy từ khách sạn Đồng Phúc lần trước.

Vọng Thư nhấp từng ngụm rượu.

Còn Nữ Oa thì đã về cung Oa Hoàng.

Việc Nữ Oa thành Thánh là đại sự của Hồng Hoang, vô số đại năng đều đã biết.

Trước đây vì Linh tộc Tam Hoàng đang coi sóc Nhân tộc nên các đại năng sợ làm phiền không dám đến chúc mừng.

Giờ đây Nữ Oa Thánh nhân đã về núi Chiêu Dao, các đại năng liền lũ lượt kéo đến: Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Tổ Vu Hậu Thổ, Thông Thiên và Nguyên Thủy từ núi Côn Luân... thậm chí

cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn từ Tây Phương xa xôi cũng tới góp vui.

Cung Oa Hoàng cách cung Nguyệt Hoàng không xa vô cùng náo nhiệt, tiếng chúc tụng không dứt, thi thoảng còn nghe tiếng Đồ Sơn Tiểu Nguyệt xướng tên khách quý.

Vọng Thư không đến góp vui, tính nàng vốn thích an nhàn, thích ở nhà, không ưa náo nhiệt. "Tiếp theo, năm người kia chắc cũng sắp thành Thánh rồi.

Thời đại Thánh nhân sắp tới a." Vọng Thư uống rượu thở dài, thần sắc bình tĩnh.

Nếu là trước kia, nàng còn lo thời đại Thánh nhân tới nàng sẽ mất mạng, nhưng giờ đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì không còn sợ nữa.

Tuy nàng không quản hạt quyền hành thiên địa như Thánh nhân, nhưng nàng cũng chẳng ngại họ.

Thánh nhân tồn tại cùng Thiên đạo, còn nàng tồn tại cùng Đại đạo, khoảng cách là rất lớn.

Huống hồ trong tay nàng còn có vài món trọng bảo, dù Lão Tử thành Thánh nàng cũng tự tin đánh bại lão.

Sự tự tin "Duy ngã độc tôn" này dựa trên sự thực khách quan.

Vọng Thư khẽ cười, lúc này nàng lại có chút mong chờ thời đại Thánh nhân.

Những ngày không có đối thủ hơi bình lặng quá, thử cầm kiếm chém Thánh nhân xem cảm giác thế nào, chắc chắn sẽ là một trải nghiệm khác biệt. "Cạch... cạch... cạch..." Lúc này, tiếng vỏ trứng vỡ vụn dồn dập vang lên.

Vọng Thư nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy hai quả trứng

phượng vàng cao nửa người đang nứt ra từng tấc.

Chớp mắt, hai chú chim phá xác chui ra.

Một chú rực rỡ sắc màu, một chú đen tuyền như mực.

Chính là một con Khổng Tước và một con Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Lệ chảy ròng ròng, thật đáng mừng, Khổng Tuyên và Đại Bàng trải qua năm tháng dài đằng đẵng, chịu đựng sự giam cầm của ai đó, cuối cùng cũng được sinh ra.

Nguyên bản Khổng Tuyên ra đời sớm hơn Đại Bàng, nhưng vì bị vị Nguyệt Chủ nào đó ném vào Hỗn Nguyên Kim Đấu thiếu linh khí suốt một Nguyên hội nên giờ mới cùng Đại Bàng thức tỉnh linh trí, vừa hay ra đời cùng lúc. "Ngao ngao..." "Thu thu..." Hai chú chim nhỏ vừa ra đời đã kêu ríu rít, ánh mắt đầy oán hận, tủi thân và thù hằn nhìn Vọng Thư một cái, tỏ vẻ bất mãn, sau đó cúi đầu mổ vỏ trứng dưới đất như gà mổ thóc.

Dù hai anh em muốn báo thù nhưng họ cảm nhận được bên trong vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng kia ẩn chứa một sức mạnh kinh hoàng... có thể gọi là "Hung thú nhân gian"!

Đó là tồn tại mạnh hơn mẹ của họ rất nhiều.

Đại lão a, không dây được, không dây được... "Bộp!" "Bộp!" Hai cú cốc đầu giáng xuống đầu Khổng Tước và Đại Bàng, đau đến mức mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng. "Hai nhóc con (tiểu Phài), phải biết lễ phép một chút, xét theo bối phận phải gọi ta là Di nương..." Thủ phạm Vọng Thư khóe miệng khẽ nhếch, thong thả phủi tay.

Ta đường đường là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà lại để hai đứa trẻ ranh các ngươi lườm nguýt sao?

Ở thời Phong Thần, vô lễ với Thánh nhân là phải lên bảng Phong Thần đấy.

Chương 152

Vọng Thư thầm nghĩ: "Cảm giác cốc đầu cũng không tệ, sau này có thể thường xuyên làm vậy." Sau khi cốc đầu hai chú chim nhỏ, lòng nàng bỗng thấy vui vẻ hơn hẳn, tâm trạng rạng rỡ.

Tại tận cùng Nam Hải, núi Bất Tử Hỏa, Tổ Phượng nhìn về phía núi Chiêu Dao, gương mặt tuyệt mỹ lộ nụ cười khuynh thành: "Vất vả cho nàng rồi." Nàng biết hai đứa con của mình sẽ được vị Nguyệt Chủ kia dạy dỗ cực tốt.

Sự xuất hiện của Khổng Tuyên và Đại Bàng mang thêm chút sức sống cho cung Nguyệt Hoàng vốn lạnh lẽo, không còn vẻ băng giá như trước.

Mỗ vị Nguyệt Chủ nào đó cũng tìm thấy "mùa xuân thứ hai" của sự nghiệp, không còn vô vị như trước nữa. "Này, Khổng Tuyên, xòe đuôi cho ta xem chút...

đừng keo kiệt thế chứ, yên tâm, ta thực sự chỉ xem lông thôi, không xem chỗ khác đâu, đừng nghĩ lệch lạc.

Đại Bàng à, đập cánh mạnh lên chút... không có tí lực nào cả, lửa sắp tắt rồi kìa, ta luyện đan hỏng rồi ngươi có linh dược đền không?

Đừng có trợn mắt, cẩn thận ta nhốt vào phòng tối đấy.

Hỗn Nguyên Kim Đấu giờ không có sinh linh nào đâu, ta đang tính cho thêm chút sinh khí vào, thế là không được đâu nha." Vọng Thư mặt mày "hung ác" nói với hai chú chim nhỏ vừa mới phá xác, hoàn toàn không nương tay.

Nàng cảm thấy thế này thú vị cực kỳ.

Dù tương lai là chiến lực số một dưới Thánh nhân thì sao?

Dù là "cậu em vợ" trên dòng thời gian cũ thì sao?

Giờ chẳng phải đang bị ta bắt nạt đó sao.

Vọng Thư nhếch môi, thực ra nàng cũng không phải bắt nạt.

Hai đứa này căn cước quá cao, mắt cao hơn đầu, tu hành lại thuận lợi... nên dễ sinh thói tự đại.

Như vậy không tốt... không vững vàng (ổn kiện), dễ lật xe, cũng không đúng với kỳ vọng của Tổ Phượng.

Cần phải mài giũa một phen mới thành đại khí được.

Ân, đúng vậy, phải hiểu như thế, nàng tuyệt đối không thừa nhận mình bắt nạt trẻ con. "Haiz, coi như dạy cho chúng bài học đầu đời.

Làm Di nương không dễ dàng gì nha.

Vừa làm cha, vừa làm mẹ, lại còn làm người dẫn đường nhân sinh...

Chậc chậc chậc..." Vọng Thư nhìn Khổng Tuyên và Đại Bàng, lộ ra nụ cười "dì hiền" (di mụ tiếu).

Biểu cảm đó khiến Khổng Tuyên và Đại Bàng nổi da gà, lời nói của nàng cũng khiến hai chú chim lạnh thấu xương.

Một con Khổng Tước, một con Đại Bàng Kim Sí nấp vào góc cung Nguyệt Hoàng run rẩy.

Ma đầu sao?

Ma Tổ La Hầu chắc cũng không tà ác đến mức này chứ?

Tuy vị "Di nương" này thực sự đẹp đến mức không lời nào tả xiết, mỗi cái liếc mắt nụ cười đều làm thiên địa thất sắc, thực lực cũng mạnh phi lý, nhưng... ngày tháng sau này sống sao nổi!

Có ai lại đi hành hạ chim vừa mới chào đời như vậy không?

Trực tiếp coi như thú cảnh và nô lệ mà sai bảo...

Mẹ ơi... con muốn về nhà.

Hai anh em Khổng Tuyên và Đại Bàng trào dâng nước mắt cay đắng, tủi thân nhìn về phía núi Bất Tử Hỏa ở phương Nam, mong chờ Tổ Phượng từ trên trời rơi xuống cứu họ thoát khỏi biển lửa. "Kêu đi... kêu rách cổ họng cũng không ai cứu đâu...

Hai đứa nhỏ đáng yêu, Di nương yêu lắm...

Ha ha ha ha..." Trong cung Nguyệt Hoàng, Vọng Thư lộ ra nụ cười của phản diện tà ác. "Hí tinh" Vọng Thư chính thức online, đóng vai mụ phù thủy tà ác cực kỳ đạt. "Cộp, cộp..." Lúc này bên ngoài cung Nguyệt Hoàng bỗng có tiếng bước chân.

Vọng Thư khẽ ho hai tiếng, thu lại đôi tay đang dang rộng, ngay lập tức khôi phục hình tượng tiên tử cao lãnh, mỹ nhân thoát tục.

Nàng nhìn ra cửa, thấy ba người bước vào: Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu và Tổ Vu Hậu Thổ.

Rời khỏi cung Oa Hoàng, họ hẹn nhau ghé cung Nguyệt Hoàng ngồi chơi.

Tuy Nữ Oa đã thành Thánh nhân nhưng họ cũng không hề có ý lạnh nhạt với Vọng Thư.

Dẫu sao, nếu thực sự có chuyện, khả năng Vọng Thư ra tay có khi còn cao hơn Nữ Oa.

So với Nữ Oa, quan hệ của họ với Vọng Thư cũng gần gũi hơn, điểm này cả ba đều nhìn thấu.

Vọng Thư nhìn ba người này.

Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu là người cũ của nàng, do chính tay nàng đưa vào Linh tộc.

Tổ Vu Hậu Thổ thì là tình cảm tỷ muội tốt.

Tuy hiện giờ nàng đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng cảnh tượng các Tổ Vu liên thủ cứu nàng trên Thái Âm Tinh năm đó, nàng vẫn nhớ rõ.

Cái ân tình này, nàng nhận. "Kiến qua Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Kiến qua Nguyệt Chủ!" Ba người lần lượt hành lễ.

Hiện giờ Linh tộc như nước lên thuyền lên, có Nữ Oa là Thánh nhân tọa trấn, đã ngồi vững ngôi vị bá chủ Hồng Hoang.

Thái độ đối với Linh tộc Tam Hoàng cũng có sự thay đổi.

Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu dùng xưng hô nội bộ Linh tộc nên gọi nàng là "Nguyệt Hoàng bệ hạ".

Hậu Thổ thì dùng xưng hô của chúng sinh thiên địa nên gọi là "Nguyệt Chủ".

Cả hai cách gọi đều chính xác.

Vọng Thư gật đầu đáp lại.

Đối với những xưng hô này nàng không mấy để tâm.

Hiện giờ nàng cũng không tiện hành lễ lại với ba người, nàng không muốn làm họ tổn thọ.

Sợ họ gánh không nổi.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hành lễ thì đối phương phải cùng cấp bậc Thánh nhân hoặc Đạo Tổ Hồng Quân mới được.

Cấp bậc thấp hơn mà nhận lễ thì có hại không có lợi, tương đương với "Đức bất phối vị", sẽ gặp đại khủng bố, đại nguy cơ, tổn hại công đức và khí vận.

Nhưng nàng không nói ra, cũng chẳng buồn giải thích.

Giải thích mấy chuyện nhỏ nhặt này mệt lắm. "Mời ngồi." Vọng Thư mỉm cười, vung tay một cái, ba bộ bàn ghế hiện ra.

Những thứ này đều là thành quả của Nhân tộc trong Bát Hoang Vũ Trụ, nhưng nàng thường xuyên mang ra dùng.

Dù sao trong Bát Hoang Vũ Trụ thỉnh thoảng mất đồ cũng là bình thường, nào là quan tài, sofa, mỹ tửu, bàn ghế...

Ai bảo Đấng sáng tạo là một cô gái chứ, phải khoan dung một chút.

Trấn Nguyên Tử và những người khác thấy Vọng Thư không hành lễ lại thì cũng không nói gì, chỉ nghĩ chắc nàng thấy Nữ Oa thành Thánh, vạn tiên đến chúc tụng mà chỗ nàng lại vắng vẻ nên đang dỗi hờn. "Muội muội, đừng không vui nữa, Dĩ Lực Chứng Đạo vốn cực khó, nếu đã chọn con đường này chắc muội cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi." Hậu Thổ an ủi, đặt tay lên mu bàn tay Vọng Thư. "Đúng vậy, đạo hữu, Trấn Nguyên Tử ta tu hành hiếm khi bội phục ai, nhưng đạo hữu thực sự là một trong số ít người lão đạo kính phục nhất." Trấn Nguyên Tử cũng lên tiếng mỉm cười. "Đạo hữu sau này định định có thể Dĩ Lực Chứng Đạo thành Thánh." Tây Vương Mẫu quả quyết nói, nhìn Vọng Thư với ánh mắt "Cố lên, tôi tin cô".

Vọng Thư chớp chớp mắt.

Lại nữa rồi... họ toàn não bổ lung tung.

Chương 153

Chỗ nào cho thấy tôi không vui vậy?

Thật là... "Không... ta ổn mà.

Mọi người đừng lo." Vọng Thư mỉm cười nói.

Ta là tiên nữ, không được nổi khùng.

Ba người nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

Phản ứng của Vọng Thư càng chứng thực suy đoán của họ.

Phụ nữ mà, miệng nói ổn nhưng lòng chắc chắn không ổn.

Đặc biệt cùng là nữ tu như Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ, chuyện này... họ hiểu.

Nguyệt Chủ đáng thương, thiên tư cao nghịch thiên mà lại bị đả kích vì chuyện thành Thánh.

Haiz, nếu năm đó nhận Hồng Mông Tử Khí thì có lẽ giờ cũng không phải ấm ức thế này.

Ba người nhìn Vọng Thư bằng ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

Vọng Thư không nói được lời nào, quỷ mới biết họ đã não bổ đến mức độ nào rồi.

Lúc này Hậu Thổ thấy không khí hơi gượng gạo, đôi mắt đẹp chuyển động, nảy ra ý hay để đánh trống lảng: "Muội muội, hai chú chim nhỏ này thật thần dị, mang khí tức vương giả của Phượng tộc, chắc là con của Tổ Phượng nhỉ...

Muội thu đồ đệ sao?" Thu đồ đệ?

Vọng Thư nheo mắt lại.

Lựa chọn này nàng chưa từng nghĩ tới.

Thú vị đấy.

Hiện giờ Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo sắp xuất thế, hay là nàng cũng thu đồ đệ, lập một cái giáo cho xôm? "Thu đồ, lập giáo..." Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã không thể kìm lại được.

Trong kế hoạch ban đầu, Linh tộc cũng giống Yêu tộc và Vu tộc, sau đại chiến Vu - Yêu sẽ ẩn dật một góc thiên địa, không can thiệp đại thế nữa.

Nhưng chỉ như vậy là không đủ...

Bởi vì một khi Vu và Yêu rời đi, Nhân tộc trỗi dậy thì Linh tộc chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái một mình một cõi.

Như vậy khó tránh khỏi bị năm vị Thánh nhân để mắt tới.

Dù là vì tư tâm hay vì đại thế Thiên đạo, các Thánh nhân chắc chắn sẽ muốn làm tan rã Linh tộc, mong cho Linh tộc cũng có kết cục thảm hại như Vu - Yêu.

Dù sao có hai vị Thánh nhân tọa trấn lại còn là cường tộc bá chủ, thực sự quá đáng sợ.

Lúc đó chắc chắn dương mưu âm chiêu sẽ không ngừng tung ra.

Dưới sự liên thủ của năm vị Thánh nhân, dù Linh tộc có nàng và Nữ Oa cũng cực khó ứng phó.

Linh tộc sẽ nguy cấp.

Cục diện này Vọng Thư không muốn thấy, nàng không muốn tâm huyết mấy chục vạn năm tan thành mây khói.

Cách phá cục chỉ có một: Nàng cũng phải lập đại giáo.

Dùng đại giáo để tranh giành khí vận với các Thánh nhân khác,

giấu Linh tộc ra sau đại giáo.

Sau đó dùng danh nghĩa đại giáo tập hợp tinh nhuệ Linh tộc đi tranh đấu với đệ tử của các Thánh nhân.

Như vậy các Thánh nhân cũng không nói gì được.

Chúng sinh Linh tộc có thể tiếp tục thấp giọng phát triển, không đến mức quá nổi bật bị Thánh nhân nhắm vào.

Ít nhất muốn nhắm vào Linh tộc thì cũng phải vượt qua cửa ải đại giáo của nàng trước, họ sẽ không đi đối phó với những sinh linh tầng thấp nhất.

Ngoài ra Vọng Thư cũng có một số tính toán khác.

Trong ngắn hạn, tu vi của nàng e là khó thăng tiến thêm nữa, vì đã tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiến thêm một bước nhỏ cũng vô cùng gian nan.

Trong tình huống này, chi bằng bồi dưỡng thêm đệ tử.

Cái gọi là "sư giả hữu sự, đệ tử phục kỳ lao" (thầy có việc, trò gánh vác).

Sau này thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, thời Phong Thần, Tây Du... nếu có một đám đệ tử đắc lực, nàng cũng sẽ nhàn nhã hơn nhiều. "Nhưng chuyện này phải bàn bạc với Oa tỷ và Phục Hy.

Cũng phải đợi sau khi Lão Tử thành Thánh... dù sao cũng là đại đệ tử của Hồng Quân, nên nể mặt vị lão sư đó một chút.

Còn về nhân sự đại giáo thì không thiếu, có sẵn đây rồi... ví dụ như Tam Tiêu, Thương Dương...

Vừa hay Tây Vương Mẫu tiếp quản chuyện của Linh tộc, Thương Dương sẽ tiếp quản chuyện của đại giáo.

Bảo vật trấn áp khí vận đại giáo cũng có: Càn Khôn Đỉnh." Ánh

mắt Vọng Thư lóe sáng, chống cằm suy tư.

Trong nháy mắt, một bộ khung đại giáo đã hình thành trong đầu.

Ba người đứng cạnh thấy Vọng Thư nghe xong một câu liền trầm ngâm, liền biết nàng chắc hẳn lại đang bố cục.

Nguyệt Chủ hiện giờ là cao thủ bố cục nổi danh Hồng Hoang, Yêu tộc bá đạo mạnh mẽ mà cũng mấy lần ngã đau dưới tay nàng.

Quân bài trong tay nàng tầng tầng lớp lớp, mưu kế thủ đoạn có thể thấy được qua đó.

Có tin đồn ngay cả Lão Tử đứng đầu Tam Thanh cũng nhận xét nàng: "Tĩnh thủy lưu thâm, thâm bất khả trắc" (Nước tĩnh chảy sâu, sâu không lường được).

Nhưng họ không hề cảm thấy đáng sợ...

Với tính cách chân thực mà Nguyệt Chủ thể hiện, nàng sẽ không dùng mưu kế với người nhà.

Thế là đủ rồi.

Trao đổi thêm một lát, cả ba liền đứng dậy cáo từ.

Đêm xuống, trăng sáng soi rọi đại địa.

Trong cung Oa Hoàng, những đại năng thiên địa đến chúc mừng ban ngày đã rời đi, chỉ còn lại Nữ Oa và Phục Hy.

Họ đang nâng chén uống rượu Linh tộc, một cảnh tượng thần tiên tiêu dao thường ngày.

À đúng rồi, có một cái bóng đèn: một con Kim Phượng ngũ sắc.

Khi Nữ Oa thành Thánh, nó từ dị tượng hóa hình ra, được Nữ Oa nhận làm tọa kỵ, đặt tên là "Thải Phượng".

Phải nói trình độ đặt tên của Nữ Oa thực sự không ra sao, cái tên

này khiến Vọng Thư buồn nôn (thổ tào) mãi.

Lúc này, ánh trăng chiếu vào đại điện, gió thanh thổi qua, một bóng người tiến vào điện.

Là Vọng Thư.

Dáng người cao ráo, tóc đen như thác, mắt sáng như sao, mỹ diễm không thể diễn tả.

Bóng nàng kéo dài dưới ánh trăng.

Trước bàn tiệc, Vọng Thư không chút khách sáo, cầm một hồ rượu lên uống, sau đó dùng giọng thanh lãnh thuật lại kế hoạch lập đại giáo. "Lập đại giáo?" Tiếng kinh hô vang lên.

Nữ Oa và Phục Hy nghe xong mưu đồ của Vọng Thư đều sững sờ.

Đặc biệt là Nữ Oa, nàng không ngờ Vọng Thư lại chơi lớn thế.

Muốn sáng lập đại giáo để tranh cao thấp với năm người đệ tử của lão sư Hồng Quân.

Tuy năm người đó hiện chưa thành Thánh nhưng luận về thiên tư, mưu kế, căn cước đều là những nhân vật đỉnh tiêm, vượt xa Thái Nhất và Đế Tuấn.

Còn bản thân Nữ Oa thì không có tâm tư đặc biệt gì, nàng thấy thu đồ đệ rất phiền phức, cho nên đến giờ nàng vẫn chưa thu đệ tử nào.

Chớp mắt, Nữ Oa liền đồng ý ngay.

Chương 154

Những mưu tính của Vọng Thư cuối cùng cũng là vì tốt cho Linh tộc.

Phía bên kia, Phục Hy trợn tròn mắt.

Ta đây là huynh trưởng mà vẫn còn đang loay hoay ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trảm Nhất Thi, mà hai đứa em gái ta đã bắt đầu tính kế Thánh nhân rồi sao?

Khoảng cách giữa người với người có cần lớn thế không?

Chẳng phải mới qua một Nguyên hội thôi sao?

Sao cảm giác như mình đã lạc hậu hàng chục triệu năm vậy.

Phục Hy cảm thấy có một nỗi buồn nhè nhẹ.

Đối với việc Vọng Thư dùng nền tảng Linh tộc để lập đại giáo, lão cũng không có ý kiến gì.

Hoàn toàn không hiểu nổi các cô em yêu nghiệt này đang định làm gì, cứ để họ quậy đi.

Thế là chuyện Vọng Thư lập đại giáo đã được quyết định.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát Hồng Hoang đã qua năm trăm năm nữa.

Trong năm trăm năm này không phát sinh đại sự gì.

Sóng gió duy nhất là việc Nhân tộc mới sinh và Yêu tộc cũ ở dãy núi phía Đông Hồng Hoang có đấu đá qua lại.

Từng toán tu sĩ Nhân tộc không sợ chết xông vào quần sơn tìm yêu quái giết để báo thù tuyết hận.

Nhưng chút sóng gió này so với đại chiến Vu - Yêu hay Linh - Yêu thì thực sự không đáng kể, không lên nổi mặt bàn.

Vì thế vô số đại năng thiên địa đều không quan tâm.

Một ngày nọ, nơi cư ngụ của Nhân tộc có vẻ náo nhiệt.

Từng người dân bước ra khỏi nhà, xuống đường, tươi cười chắp tay chào một lão đạo sĩ. "Bái biệt tiên sư!" "Bái biệt tiên sư!" Những lời tiễn biệt vang lên từ miệng già trẻ lớn bé.

Dù đạo nhân này truyền dạy được bao nhiêu thứ thực chất thì chung quy cũng đã giáo hóa họ một thời gian, đáng nhận một lễ này.

Lão Tử thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn, thản nhiên nhận lễ.

Lão sắp đi rồi, năm trăm năm truyền đạo đã công đức viên mãn.

Thành Thánh ngay trước mắt.

Lão chuẩn bị quay về núi Côn Luân để lập đại giáo.

Trước khi đi, lão ngước nhìn miếu Thủy tổ trên núi Thủ Dương một cái.

Dưới sự hiển thị của thiên cơ, nơi đó vốn dĩ nên là đạo trường của lão.

Nhưng giờ đây lão hoàn toàn không có ý định lấy đó làm đạo trường.

Nghĩ đến cảnh hằng ngày phải nhìn thấy thần tượng của hai vị Thánh nhân kia... hình ảnh đó đẹp quá, thôi bỏ đi.

Tính toán trong lòng như vậy, Lão Tử bước ra một bước, bóng dáng già nua trực tiếp biến mất khỏi núi Thủ Dương.

Núi Côn Luân.

Sau khi Lão Tử rời khỏi núi Thủ Dương, lão nhanh chóng trở về.

Trên đỉnh núi là một tòa đạo quan cổ phác.

Năm đó Hồng Quân giảng đạo tại đây, giờ lại là đạo trường của Tam Thanh.

Lúc này Thông Thiên và Nguyên Thủy đã đợi sẵn ở cửa đạo quan, thấy Lão Tử quay về, cả hai vội vàng tiến lên đón tiếp.

"Sư huynh, chuyến đi Nhân tộc lần này có thuận lợi không?" Thông Thiên lên tiếng hỏi, lão cùng Nguyên Thủy nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một tia vui mừng.

Dưới sự vận chuyển của thiên cơ, họ đã hiểu rõ cơ duyên thành thánh nằm ở đâu.

Chỉ đợi Lão Tử lập đại giáo thành thánh, bọn họ cũng có thể lập giáo để chứng đạo.

Ngôi vị Thánh nhân tôn quý đã ở ngay trước mắt, không còn mờ mịt như hoa trong màn sương nữa.

"Cũng ổn... công thành viên mãn." Lão Tử gượng ép nặn ra một nụ cười trên mặt.

Kỳ thực trong lòng lão đang cảm thấy cực kỳ tồi tệ.

Rõ ràng thành thánh ngay trước mắt, lại bị Nữ Oa và Vọng Thư coi như công cụ để rèn luyện Nhân tộc.

Không chỉ mất mặt đại đệ tử của Hồng Quân, mất thể diện đứng đầu Tam Thanh, mà còn nợ thêm một phần nhân quả.

Đáng lẽ có thể dùng đại pháp lực ép buộc Nhân tộc phục tùng giáo hóa, nhưng vì có hai vị Thánh nhân cản đường, lão buộc phải truyền đạo năm trăm năm mới có thể công thành viên mãn.

Nữ Oa kia, thật là quá đáng.

Vọng Thư kia, cũng thật không ra gì.

Chuyến đi Nhân tộc này khiến lão phải hạ mình, làm ảnh hưởng đến phong thái để đổi lấy cơ duyên thành thánh, khiến trong lòng Lão Tử đầy rẫy oán khí.

Tuy nhiên, lão không hề biểu hiện ra trước mặt hai vị sư đệ là Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Thần sắc lão vẫn bình tĩnh như cũ, không buồn không vui, dường như vạn vật không thể lay động được tâm đạo của lão.

"Thôi vậy, không thành thánh chung quy vẫn là sâu kiến.

Đợi sau khi thành thánh, ta sẽ tính toán sau." Lão Tử trầm ngâm.

Ở phía bên kia, Thông Thiên và Nguyên Thủy nghe vậy nhìn nhau, ý cười trên mặt càng đậm.

Sư huynh sắp thành thánh, vậy ngày họ thành thánh còn xa sao?

Ngay từ khi Nữ Oa thành thánh, họ đã thấy ganh tị rồi.

Nghĩ không ra bình thường trong sáu đệ tử của lão sư, Nữ Oa vốn yếu thế hơn lại là người đầu tiên trở thành Thánh nhân.

Vì chuyện này, họ đã phải đến núi Chiêu Dao chúc mừng Nữ Oa, dù trong lòng chẳng mấy tình nguyện nhưng vì nể mặt Thánh nhân nên buộc phải đi.

Bọn ta là nguyên thần Bàn Cổ hóa thân, đệ tử quan môn của Hồng Quân lão sư, căn cước, thiên tư, cơ duyên...

đều là đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Vậy mà có ngày phải đi chúc mừng một vị Thánh nhân khác thành thánh trước mình, trong lòng hai người có chút khó chấp nhận, thậm chí như có dằm trong tim.

May mà giờ đây Lão Tử sắp thành thánh, con đường của họ cũng đã mở ra.

Lúc này Lão Tử không quan tâm hai vị sư đệ đang nghĩ gì, lão đi thẳng vào trong đạo quan.

Lão ngẩng đầu nhìn trời, triệu hoán Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ từ trong cơ thể, bảo quang vô tận tỏa ra bao quanh bốn phía.

Tiếp đó, Lão Tử khom người hành lễ đạo ấp với không trung, lễ này là để tạ ơn sư phụ, cảm tạ ơn giáo hóa của Hồng Quân lão sư.

"Ngô là Thái Thanh Lão Tử, môn hạ Hồng Quân, nguyên thần Bàn Cổ hóa thân, đứng đầu Tam Thanh.

Nay lập đại giáo, thực hiện trách nhiệm giáo hóa chúng sinh, dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận đại giáo." "Nhân Giáo, lập!" Lão Tử nhẹ phất trần trong tay, đạm nhiên nói, giọng nói phiêu miểu tức khắc vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, trên không trung gợn lên những vòng sóng vàng kim, giống hệt lúc Nữ Oa thành thánh trước đó.

Khí vận công đức Huyền Hoàng và kim quang công đức từ ngoài chín tầng trời nhanh chóng giáng xuống, bao gồm cả công đức khai thiên và công đức lập giáo đồng loạt nhập vào cơ thể Lão Tử.

Thân ảnh lão hư ảo lóe lên vài lần, lập tức chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, quanh thân tỏa ra tiên quang vàng kim rực rỡ.

Lại một vị Thánh nhân nữa ra đời.

Lúc này, linh khí chín tầng trời và tinh quang khắp trời đồng loạt rơi xuống, tử khí đông lai, tường vân vần vũ.

Thật là một cảnh tượng thành thánh huy hoàng.

Trong phút chốc, ức vạn sinh linh Hồng Hoang, bao gồm vô số đại

năng trong thiên địa đều nghe thấy giọng nói của Lão Tử.

Trong u minh, chúng sinh như cảm ứng được Thánh nhân xuất thế, đồng loạt quỳ lạy hướng về phía Thánh nhân.

Sắc mặt Lão Tử cuối cùng cũng thay đổi, một tia vui mừng hiện rõ trên mặt.

Khổ tu ức vạn năm, cuối cùng cũng thành Thánh nhân, thật đáng chúc mừng.

"Đến lượt ta rồi." Nguyên Thủy khẽ nhướng mày.

Sau khi chúc mừng sư huynh Lão Tử, lão cũng học theo sư huynh hành lễ đạo ấp với trời, sau đó đứng thẳng người, triệu hoán Bàn Cổ Phiên.

Chương 155

“Ngô là chính tông Bàn Cổ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, môn hạ Hồng Quân, nay lập đại giáo tên là 'Xiển', thuận ứng thiên mệnh, giải thích thiên ý, lấy Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận.

Xiển Giáo, lập!” Công đức vô tận giáng xuống, sau một hồi dị tượng thiên địa, Nguyên Thủy cũng trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

“Còn ta nữa... còn ta nữa...” Thông Thiên đứng bên cạnh thấy hai vị sư huynh đều đã thành thánh, trong lòng không khỏi nôn nóng, trên mặt hiện lên vẻ cấp bách.

“Ngô là Thượng Thanh Thông Thiên, cũng là chính tông Bàn Cổ, môn hạ Hồng Quân, ứng thiên mệnh nay lập đại giáo tên là 'Tiệt'.

Dưới thiên đạo, chúng sinh bình đẳng, hữu giáo vô loại.

Phàm là người có tâm hướng đạo đều là có duyên, ngô sẽ vì chúng sinh mà đoạt lấy một tia sinh cơ!

Lấy Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận đại giáo.

Tiệt Giáo, lập!” Ngay lập tức, vô lượng công đức lại giáng xuống, dị tượng thiên địa cực kỳ hoành tráng, Thông Thiên cũng trở thành Thánh nhân.

Lúc này, ba vị đệ tử quan môn của Hồng Hoang lần lượt thành thánh chỉ cách nhau chưa đầy nửa khắc.

Trời đất Hồng Hoang nhất thời náo nhiệt vô cùng...

Phía tây Hồng Hoang, núi Tu Di.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đang ngồi trên đài sen,

mắt thấy Tam Thanh thành thánh, trong lòng như bị lửa đốt, cũng muốn thành thánh.

Hiện tại trong sáu vị trí Thánh nhân mà Hồng Quân chỉ định đã có bốn người thành thánh, chỉ còn lại hai người họ.

Hai người vốn chẳng màng thể diện, thấy thiên cơ đã hiện, đây chính là thời cơ tốt nhất để chứng đạo.

"Sư huynh, đi thôi, đệ cũng vậy." Chuẩn Đề đạo nhân niệm Phật hiệu, trong mắt lóe lên tia tinh quang.

"Thiện." Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu, khuôn mặt phúc hậu đầy vẻ vui mừng.

Tâm niệm vừa động, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thất Bảo Diệu Thụ đồng loạt xuất hiện bao quanh hai người.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng lên tiếng.

Tại phương Tây xa xôi của Hồng Hoang, hai đạo Phật âm phiêu miểu đồng thời vang lên, trên mặt đất nở ra từng đóa sen vàng, kim quang chiếu rọi khắp thế gian.

"Ngô là Tiếp Dẫn đạo nhân!" "Ngô là Chuẩn Đề đạo nhân!" "Sư huynh đệ ta cảm thương chúng sinh đau khổ, nguyện từ bi độ thế, cảm hóa chúng sinh rời xa khổ ải, vì chúng sinh lập nên vùng Tịnh Thổ vô thượng.

Lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận đại giáo.

Tây Phương Giáo, lập!" Ngay khi lời vừa dứt, công đức lập giáo từ trên chín tầng trời giáng xuống nhập vào cơ thể hai người.

Tuy nhiên, vì hai người cùng hợp lực lập giáo nên công đức bị phân tán, hơn nữa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có công đức khai

thiên hỗ trợ như Tam Thanh, nên cả hai vẫn chưa thể thành thánh.

Lúc này, sắc mặt hai người thay đổi liên tục, trong lòng vô cùng phức tạp.

"Thôi vậy, chỉ đành làm thế này thôi." Tiếp Dẫn thở dài.

Chuẩn Đề thần sắc phức tạp, khẽ gật đầu.

Tiếp theo, hai người tiếp tục mở miệng, tuyên cáo với trời đất.

"Nếu chúng ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành bậc Chính Giác, nơi ở Phật sát sẽ đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn...

Thiên đạo tại thượng, chúng ta diễn hóa Sa Môn, lập Tây Phương Giáo, phát hạ đại hoành nguyện." "Nguyện thứ nhất: Khi ta thành Phật, trong cõi của ta không có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh...

Nguyện thứ hai: Khi ta thành Phật, trong cõi của ta không có phụ nữ, vô số thiên nhân trong các thế giới..." Hành động này chẳng khác nào bán thân cho Thiên đạo, phát đại hoành nguyện để vay mượn công đức thành thánh.

Nhờ vậy, khí vận công đức Huyền Hoàng lại giáng xuống.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận lấy và chính thức trở thành Thánh nhân.

Thiên địa Hồng Hoang lại một lần nữa hiện ra dị tượng rực rỡ...

Núi Chiêu Dao.

Vọng Thư đứng tĩnh lặng ngoài cung Nguyệt Hoàng, thần sắc bình tĩnh.

Việc năm người cùng thành thánh trong một ngày chẳng khiến nàng mảy may dao động.

Chuyện này nàng vốn đã biết từ lâu, giờ chỉ là nó cuối cùng cũng đến mà thôi, không có gì bất ngờ cả.

"Năm vị sư huynh đều đã thành thánh, thời đại Thánh nhân tới rồi." Nữ Oa đứng bên cạnh Vọng Thư khẽ thở dài, thần sắc ngưng trọng.

Phía bên kia Vọng Thư là Phục Hy, sắc mặt cũng đầy lo âu.

Dù đã nghe hai vị muội muội nói năm người kia sắp thành thánh, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, năm Thánh nhân ra đời trong một ngày thật khiến người ta chấn động tâm can.

"Cục diện đại biến rồi." "Sau này mảnh trời đất này sẽ loạn lạc mất." Phục Hy thở dài, ông tinh thông Thái Dịch chi đạo, tuy không thể tính toán hết hành động của các Thánh nhân sau này, nhưng có thể nhìn thấy huyết sắc bao phủ trên đầu chúng sinh.

Đó là máu của Vu và Yêu, cũng có thể là máu của Nhân tộc, và thậm chí là máu của vô số đại năng tu sĩ, tán tu trong thiên địa.

Chân trời bao phủ huyết sắc, đại kiếp sắp đến.

May mắn là hiện nay Linh tộc cũng có hai vị Thánh nhân, trước khi Vu Yêu bại vong thì không cần lo lắng nguy cơ bị diệt tộc.

Ở phía dưới, tinh anh của Linh tộc cũng tề tựu đông đủ, hàng ngàn người đều là những nhân vật cấp cao.

Trong đó, các vị Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu đứng ở hàng đầu tiên.

Các Đại La Kim Tiên như Thương Dương, Vân Tiêu đứng ở vị trí thứ hai.

Những người còn lại đều là cường giả Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ cách việc thoát khỏi vận mệnh trường hà một lần cơ duyên

hoặc một lần đốn ngộ mà thôi.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Lã Nhạc, Thạch Cơ, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, Chúc Đạp Lam và những người khác đều có mặt.

Đây là tinh hoa thực sự mà Linh tộc đã tích lũy suốt hàng chục vạn năm.

Ngay cả hai con chim nhỏ Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng có mặt.

Hôm nay họ được triệu tập về đây vì Vọng Thư sắp làm một chuyện đại sự.

Lúc này, đôi mắt đẹp của Vọng Thư lướt nhìn mọi người, trong lòng khá hài lòng.

"Giang sơn này là một tay trẫm đánh hạ nha." Nàng thầm nghĩ.

"Đã chuẩn bị xong chưa?" Nàng mỉm cười khẽ hỏi.

"Đã chuẩn bị xong!" Mọi người đồng thanh đáp lại.

Dù không biết Nguyệt Hoàng bệ hạ lại định bày trò gì, nhưng họ lờ mờ cảm nhận được việc này chắc chắn vô cùng quan trọng, vì cả ba vị Hoàng của Linh tộc đều xuất hiện.

Có người mong chờ, có người suy tư... bao gồm cả Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu.

"Chẳng lẽ Vọng Thư cũng định lập đại giáo thành thánh sao?" Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Nếu Vọng Thư cũng thành thánh, thì Linh tộc này... cũng quá mạnh rồi đi.

Có tận hai vị Thánh nhân tọa trấn!

Chuyện này không phải là vô căn cứ.

Với thiên tư mà Vọng Thư thể hiện từ trước tới nay, việc thành

thánh đối với nàng có lẽ thực sự không khó.

Dù thiếu Hồng Mông Tử Khí, nhưng ai dám khẳng định không có nó thì nhất định không thể thành thánh?

Ngay lúc đó, chỉ thấy Vọng Thư triệu hoán một tòa bảo đỉnh tỏa ra tiên quang vàng kim từ trong cơ thể, nâng trên tay.

Mọi người chưa từng thấy nó bao giờ, kể cả Nữ Oa và Phục Hy.

Nhưng họ có thể cảm nhận được tòa bảo đỉnh này là một trọng bảo, đạo uẩn bao phủ, bảo quang rực rỡ, khí tức huyền ảo không hề kém cạnh Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Lạc Thư hay Địa Thư, thậm chí còn nhỉnh hơn.

"Lại một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Nữ Oa, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu kinh hãi không thôi, sắc mặt cổ quái.

Trong tay Vọng Thư rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối vậy?

Các loại bảo vật tốt cứ lần lượt xuất hiện.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đâu phải là cải trắng ngoài chợ đâu.

Có chút ganh tị rồi nha, mắt Thánh nhân Nữ Oa cũng dán chặt vào món bảo bối mới xuất hiện kia.

Không phải tham lam, chỉ là hiếu kỳ thôi.

Nàng vẫn luôn biết tiểu muội của mình rất giàu có.

Giàu đến mức ba phân thân cũng mỗi người một cặp linh bảo công thủ đỉnh tiêm.

Chương 156

Thậm chí món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Hỗn Nguyên Kim Đấu còn bị đem ra làm túi chứa đồ.

Nhưng nàng không ngờ... vẫn còn nữa.

Nữ Oa nhìn lại mình, tuy là Thánh nhân nhưng trong tay chỉ có Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu là đáng giá...

Nàng cười khổ một tiếng... ganh tị thật sự.

Đúng là so người với người chỉ có nước tức chết thôi.

Những suy nghĩ này chỉ diễn ra trong một niệm, nhanh như chớp.

Vọng Thư không biết mọi người đang nghĩ gì.

Hiện tại năm Thánh nhân đã lập giáo thành thánh, giờ đã đến lượt nàng.

Nàng nhướng mày nhìn lên trời, khẽ cười.

"Thiên địa nghe ta tuyên cáo, Hồng Quân nghe ta trình báo, nay Vọng Thư lập hạ đại giáo để giáo hóa thương sinh, ban ơn cho môn nhân, thực hành Thánh nhân chi đạo.

Lấy Càn Khôn Đỉnh trấn áp khí vận đại giáo, Nguyệt Giáo, lập!" Dứt lời, Vọng Thư hướng về phía Thái Âm Tinh khom người hành lễ.

Tên gọi Nguyệt Giáo là để cảm ân sự dưỡng dục của Thái Âm Tinh.

Lúc này, giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư truyền khắp trời đất Hồng Hoang.

Giọng nói này chúng sinh không hề xa lạ, nó đã xuất hiện nhiều lần trong suốt những năm tháng qua.

Ngay lập tức, Thái Âm Tinh cảm ứng, giữa thanh thiên bạch nhật, minh nguyệt hiện ra, nguyệt hoa rải xuống chiếu sáng khắp Hồng Hoang.

Từ trên chín tầng trời, kim quang công đức và khí vận công đức Huyền Hoàng giáng xuống, được Vọng Thư dùng Càn Khôn Đỉnh thu vào.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng vốn chẳng cần những khí vận này để thành thánh.

Phút chốc, Hồng Hoang hoàn toàn sôi sục.

Một chuyện còn chấn động hơn cả việc năm vị Thánh nhân thành thánh đã xảy ra, mỗi vị đại năng đều trợn tròn mắt, lộ vẻ hãi hùng.

Vọng Thư cũng lập đại giáo?

Nàng muốn làm gì?

Chẳng phải nàng không có Hồng Mông Tử Khí sao?

Liệu nàng có trở thành Thánh nhân không?

Vô số câu hỏi hiện ra trong lòng các đại năng.

Tại Thiên đình Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Trải qua một nguyên hội tu chỉnh, điện này đã khôi phục lại vẻ cũ, xa hoa hơn trước.

Tiên cung đại điện, kỳ trân vô số, tỏa ra các loại thần quang rực rỡ.

Trước đây từng có vạn tiên chầu chực, giờ đây lại lặng ngắt như tờ.

Năm Thánh nhân cùng xuất hiện, thiên địa đều kinh động, Thiên

đình Yêu tộc cũng không ngoại lệ.

Lúc này, mặt Đế Tuấn âm trầm, Thái Nhất cũng có sắc mặt khó coi.

Chỉ trong một ngày, sáu người từng nhận Hồng Mông Tử Khí ở cung Tử Tiêu năm đó đều đã thành thánh.

Chỉ có Thái Nhất là bị kẹt lại.

Dù năm đó đã cướp được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân lão tổ, tu luyện suốt một nguyên hội nhưng vẫn không thể nhập môn.

Cơ duyên thành thánh cứ như hoa trong sương mờ.

Điều duy nhất an ủi là lão không phải không có thu hoạch, hiện tại lão đã là Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay.

Tuy thực lực chưa bằng sáu vị Thánh nhân kia, nhưng lão vẫn vững vàng ngồi vị trí đệ nhất dưới Thánh nhân.

Nhưng chung quy dưới Thánh nhân vẫn là kiến cỏ, với bản lĩnh của họ, ngày tháng sau này của Yêu tộc chắc chắn không dễ dàng.

Trong sáu Thánh nhân không phải ai cũng là kẻ thù của Yêu tộc, nhưng số lượng kẻ thù cũng không ít.

Ví như Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh là ghét Yêu tộc nhất, từng mắng Yêu tộc là đám "lông lá sừng dài".

Ví như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo, những năm qua đã dụ dỗ không ít yêu tướng để làm mạnh phương Tây, lại thêm bí mật cùng mưu hại Hồng Vân năm xưa, có lẽ sẽ tính kế thêm lần nữa.

Hay như Nữ Oa Thánh nhân của Linh tộc, mẹ của Nhân tộc, mối thâm thù giữa Linh và Yêu thì ai cũng biết.

Khó bảo đảm nàng sẽ không mượn cơ hội sinh sự, mà dù nàng không làm thì Linh tộc còn có một Vọng Thư rất giỏi bày trò.

Yêu tộc chưa từng chiếm được ưu thế nào khi đối đầu với nàng.

Sáu Thánh nhân xuất thế, nguy cơ của Yêu tộc đã đến.

Sáu người họ như sáu ngọn núi lớn đè nặng lên tâm trí Đế Tuấn, Thái Nhất và đám yêu tướng.

Họ không bao giờ quên được năm đó Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện tại Thái Âm Tinh, rồi tại đại chiến Vu Yêu đã ngăn cản trận đấu một cách dễ dàng như thế nào.

Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh trong mắt Thánh nhân chẳng khác gì sâu kiến.

Thủ đoạn của Thánh nhân nào phải Chuẩn Thánh có thể đối phó.

"Gió mưa sắp bão bùng rồi." Đế Tuấn lộ vẻ sầu khổ, thở dài một tiếng.

"Huynh trưởng, là đệ không tốt, chưa thể thành thánh.

Nếu không cục diện cũng chẳng đến mức này." Thái Nhất cười khổ.

Trong lòng lão nhớ về mấy nguyên hội trước, khi đó Yêu tộc xưng bá thiên địa, vui vẻ biết bao.

Lúc đó đám Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy hai anh em lão đều phải hành lễ.

Vậy mà giờ đây những người đó đã thành Thánh nhân, trở thành tồn tại mà họ phải ngước nhìn.

Thế sự đổi thay thật quá nhanh.

"Không cần nói nhiều, hãy tranh thủ thời gian thành thánh đi."

“Thời gian tới, ta sẽ thu hẹp thế lực Yêu tộc, sống khiêm nhường lại.” “Như vậy thì dù các Thánh nhân muốn nhắm vào Yêu tộc cũng không có cớ.” “Tất cả hãy đợi sau khi thành thánh rồi tính tiếp.” Mắt Đế Tuấn lóe sáng, trầm ngâm nói.

Thái Nhất gật đầu, giờ đây đây là cách tốt nhất.

Thu mình lại mà phát triển.

“Cũng may Vọng Thư quá kiêu ngạo, quá thanh cao và tự tin khi vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí.

Chứng đạo thành thánh bằng thực lực quá khó.

Nếu không, nếu nàng ta mà thành thánh thì anh em mình mới thực sự gặp nạn.” Đế Tuấn cười khổ nói tiếp.

Có lẽ đây là tin tốt nhất hiện giờ.

Kẻ thù truyền kiếp, hận thù không kém gì Tổ Vu là Vọng Thư vẫn chưa thành thánh.

Thái Nhất im lặng, sắc mặt thay đổi liên tục, lòng đầy cảm xúc hỗn tạp.

Ngay cả giờ đây đã là Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh, lão vẫn không hoàn toàn nắm chắc việc giết được Vọng Thư.

Những món linh bảo đỉnh cấp xuất hiện không ngừng, cùng với trình độ Không Gian Pháp Tắc không biết đâu là giới hạn của nàng khiến lão vừa đau đầu vừa kiêng dè.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh lãnh phiêu miểu truyền vào tai hai người.

“Thiên địa nghe ta tuyên cáo, Hồng Quân nghe ta trình báo, nay Vọng Thư lập hạ đại giáo để giáo hóa thương sinh, ban ơn cho môn nhân, thực hành Thánh nhân chi đạo.

Lấy Càn Khôn Đỉnh trấn áp khí vận đại giáo, Nguyệt Giáo, lập!" Giọng nói này quá quen thuộc!

Đối thủ cũ!

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Một giọng nói đầy sự lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng đáng ghét của nàng lập tức hiện lên trong đầu Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, cả hai đột ngột đứng dậy nhìn về phía núi Chiêu Dao, ánh mắt không thể tin nổi.

"Không thể nào!" "Chẳng phải nàng ta không có Hồng Mông Tử Khí sao?" "Cũng muốn lập đại giáo?" "Lại đang phát điên gì đây?" "Nàng ta có biết mình đang làm gì không?" Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất, lão trực tiếp mắng to giữa đại điện.

Phút chốc, biểu hiện của họ không phải là phẫn nộ mà là điên cuồng.

Chương 157

Cả khuôn mặt đều là sự kinh ngạc và hãi hùng.

Vừa hoài nghi, vừa lo sợ.

Nếu hôm nay Vọng Thư cũng thành thánh... hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Với thâm thù đại hận của Yêu tộc và hai anh em lão, liệu họ có còn nhìn thấy mặt trời ngày mai không?

Trong khoảnh khắc, lòng Đế Tuấn và Thái Nhất như có sóng dữ cuộn trào.

"Tê..." Lúc này các yêu tướng, yêu thánh trong điện cũng đồng loạt hít một hơi khí lạnh, trợn tròn mắt.

Thần sắc họ có chấn động, có tuyệt vọng, có không thể tin nổi.

Lúc đầu im lặng đến nghẹt thở, sau đó là những tiếng xì xào bàn tán.

"Nguyệt Chủ cũng sắp thành thánh rồi sao?" "Xong rồi, xong rồi, Yêu tộc chúng ta xong đời rồi." "Biết làm sao bây giờ?" "Người đàn bà đó quá đáng sợ, ta sợ quá." "Ta không muốn chết trong tay nàng ta đâu." Hàng chục vạn yêu tướng trong điện lúc này đều run rẩy, lòng đầy sợ hãi.

Cái danh của người, cái bóng của cây.

Không thể không sợ...

Núi Côn Luân.

Nghe thấy giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư lập đại giáo, ba vị Thánh nhân vừa mới thành thánh lập tức ngẩn người.

“Cũng muốn lập đại giáo sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Còn nhớ năm đó trong cung Tử Tiêu, Vọng Thư đã chủ động từ chối Hồng Mông Tử Khí.

Không có cơ duyên thành thánh, lúc này lập đại giáo có ý nghĩa gì?

Muốn góp vui, hay muốn chơi trội?

Lâu rồi không lên tiếng trên 'kênh thế giới' nên muốn gây sự chú ý sao?

Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia kinh ngạc, lão không hiểu nổi thao tác này của Vọng Thư.

Chỉ cảm thấy thật kỳ quặc.

Vọng Thư dù có trọng bảo trấn áp khí vận, nhưng nếu không phải Thánh nhân thì cũng không giữ vững nổi một đại giáo.

Chuyện lập đại giáo này nếu để Nữ Oa làm thì còn có lý.

“Thật nực cười.” Nguyên Thủy Thiên Tôn giễu cợt một tiếng.

Lão cũng chẳng buồn nhìn về phía núi Chiêu Dao.

Lại là một kẻ tầm thường, bị hư danh làm hại thôi.

Phía bên kia, Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang kinh ngạc, khẽ nheo mắt.

Lão cũng không hiểu nổi thao tác 'thần sầu' của Vọng Thư...

Vọng Thư một không có Hồng Mông Tử Khí, hai không có công đức khai thiên, ba không phát đại hoành nguyện, không thể nào thành thánh như thế này được.

Làm vậy bây giờ chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Khụ, có chuyện này quên nói với hai vị sư đệ, Vọng Thư Thánh

nhân đã thành thánh trước cả ta.

Còn về việc nàng ta với Nữ Oa ai thành trước thì ta cũng không rõ.” Giọng nói đạm nhiên của Lão Tử vang lên bên tai Nguyên Thủy và Thông Thiên.

“Cũng là Thánh nhân sao!” Như tiếng sấm nổ ngang tai, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều lộ vẻ kinh hãi, ngẩn người ra.

Vọng Thư là Thánh nhân, sao có thể?

Hai người nhìn nhau, lòng đầy sóng gió.

Thật sự khó mà tin nổi chuyện này.

Càng khó tin hơn là việc Vọng Thư thành thánh trước cả sư huynh Lão Tử của họ.

Nàng ta làm bằng cách nào?

Thật khiến người ta khó hiểu.

Lão Tử thấy hai vị sư đệ cũng chấn động như mình lúc đầu, tâm trạng bỗng tốt hẳn lên.

Ờ, nàng ta cũng là Thánh nhân.

Thật là phi lý quá đi mà.

“Chính xác mà nói, nàng ta không phải Thánh nhân mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng so với Thánh nhân thì khoảng cách chẳng là bao.” Lão Tử tiếp tục đạm nhiên nói, thần sắc không buồn không vui.

Nghe sư huynh khẳng định, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều có chút không giữ được bình tĩnh, cùng với đó là sự hoang mang.

Không phải tâm tính tu vi của họ không đủ, mà vì sự thật này quá chấn động, quá điên cuồng.

Vọng Thư trở thành Hỗn Nguyên Đại La mà không hề có dị tượng gì.

Thiên cơ không có bất kỳ hiển thị nào, chúng sinh không ai hay biết.

Nàng ta lại âm thầm trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thật quá phi lý, quá quỷ dị.

May mà Nguyên Thủy và Thông Thiên giờ đã là Thánh nhân, có đại thủ đoạn, muốn kiểm chứng chuyện này cũng không khó.

Họ đồng loạt nhìn về phía cung Nguyệt Hoàng trên núi Chiêu Dao.

Ánh mắt không dừng lại ở trong cung, mà thấy một con đường lớn màu tím xuyên qua trời đất.

Nó bá đạo tuyệt luân, mênh mông vô cùng, mang ý niệm độc tôn thiên hạ.

Khí tức mạnh mẽ đó, đại đạo hùng vĩ đó, tỏa ra đạo ý cổ xưa và huyền ảo.

Dù chỉ là nhìn bằng mắt, cách xa ức vạn vạn quang niên, Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng chân ý đại đạo khủng khiếp đó.

Đại đạo của Nữ Oa cũng hiện lên bên cạnh con đường màu tím kia, tuy không yếu nhưng so với con đường thông thiên kia vẫn còn kém một chút.

Con đường thông thiên đó thuộc về Vọng Thư.

Giống như Vọng Thư vậy.

“Đại đạo của nàng ta thật đáng sợ, chỉ nhìn một cái thôi ta đã cảm thấy vạn sự vạn vật xung quanh đều đang thần phục nàng.” “Một đại đạo thật bá đạo!

Chưa từng thấy bao giờ, là đại đạo thứ ba ngàn linh một.” “Thiên tư tuyệt thế, tài năng vô song!” “Đúng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi!” “Thiên tư thật đáng sợ!” “Hóa ra đây là lý do sư huynh bảo đệ phải cẩn thận, nàng ta thật là thâm tàng bất lộ.” “Hóa ra lập Nguyệt Giáo là vì nàng ta đã thực sự có tư cách lập đại giáo, thực sự có tư cách tranh phong với chúng ta.” “Tất cả đều đã có lời giải thích.” “Kể cả việc năm đó nàng ta từ chối Hồng Mông Tử Khí...” “Thật khiến ngô phải kinh ngạc và thán phục.” Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc dịu lại, thở phào một cái, thoát ra khỏi sự chấn động.

“Ta từng nhắm vào Linh tộc, muốn khiến họ cũng lụi bại như Vu Yêu trong đại thế thiên đạo.

Xem ra chuyện này tạm thời phải gác lại.” Mắt Nguyên Thủy lóe sáng, thầm nghĩ.

“Nàng ta cũng thành Hỗn Nguyên rồi, kiếm đạo của ta không còn cô đơn nữa, hôm nào phải đi so tài xem ai mạnh nhất.” Thông Thiên thầm nhủ.

Lão Tử nhìn sắc mặt hai vị sư đệ, vuốt râu trắng cười sảng khoái.

Lúc này mới phát hiện ra có một ngọn núi lớn như Vọng Thư chặn trước mặt cũng không hẳn là chuyện xấu.

Ít nhất thì các sư đệ của lão, và cả chính lão, đều đã có mục tiêu để vượt qua.

Cảnh giới của Hồng Quân lão sư quá sâu, quá cao, xa tầm với.

Nhưng cảnh giới của Vọng Thư... nỗ lực một chút có lẽ sẽ đuổi kịp.

Lão tự tin Thái Thanh chi đạo của mình sẽ không kém hơn đại đạo thứ ba ngàn linh một của Vọng Thư.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nghĩ vậy.

Nguyên thần Bàn Cổ hóa thân, đệ tử quan môn của Đạo Tổ Hồng Quân chưa bao giờ chịu thua kém ai.

Trước đây thế nào, sau này cũng vẫn thế.

“Tranh giành thành thánh trước sau, ta đã thua.” “Vậy hãy để ta tranh thắng bại với nàng trên phương diện đại giáo đi.” “Thái Âm Nguyệt Chủ.” Cả ba người cùng cười một tiếng, đón nhận cuộc tranh giành đại giáo sắp tới...

Phía tây Hồng Hoang, núi Tu Di.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân lộ vẻ khổ sở.

Dù dưới tòa sen không ngừng có đệ tử cúi đầu bái lạy chúc mừng.

Chương 158

Dù vừa rồi khi phát hoành nguyện nhận đại công đức thành thánh, trong lòng đầy niềm vui sướng.

Nhưng lúc này, tất cả đều tan biến.

Hai người thần sắc phức tạp, lòng đầy kinh hãi, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Tất cả chỉ vì vừa rồi họ phát hiện ra Vọng Thư cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khác với Nguyên Thủy và Thông Thiên, ngay khi Vọng Thư tuyên cáo thiên địa thành lập Nguyệt Giáo, hai người đã lập tức nhìn về phía núi Chiêu Dao.

Đập vào mắt họ không phải là bóng dáng Nguyệt Chủ, không phải cảnh sắc núi Chiêu Dao, mà là một đại đạo rực rỡ xuyên qua trời đất.

Mênh mông vô cùng, không biên không giới.

Trong chốc lát họ biết đó là đại đạo của Vọng Thư hiển hiện.

Mạnh mẽ và khủng khiếp.

Chỉ nhìn một cái cũng đủ khiến hai vị Thánh nhân nảy sinh tâm lý kiêng dè.

Cho nên lúc này tâm trạng hai người đều không tốt, chỉ có thể thần sắc ngưng trọng, thầm than trong lòng.

Một nguyên hội trước, họ và Vọng Thư, Linh tộc đã có hiềm khích lớn.

Vì trao đổi lợi ích với Yêu tộc mà họ đã đến tận cửa cung của Phục Hy và Nữ Oa ngăn cản, dẫn đến Linh tộc thương vong vô số.

Một món nợ máu.

Với phong cách hành sự của Nguyệt Chủ Vọng Thư, chuyện này không dễ gì bỏ qua.

Hơn nữa lúc đó trong cơn tức giận, Nguyệt Chủ còn để lại lời hăm dọa: "Chuẩn Đề, chuyện ngày hôm nay Vọng Thư ta ghi nhớ kỹ, sau này nhất định sẽ hậu báo." Đó là nguyên văn lời của nàng năm đó.

Đến tận bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn nhớ như in biểu cảm và ngữ khí của nàng lúc đó.

Phẫn nộ.

Lạnh lẽo thấu xương.

Và hận, hận ý ngút trời trong giọng nói đạm nhiên đó.

Đó là những gì Vọng Thư đã nói khi lâm vào tuyệt cảnh năm xưa.

Sau khi nói xong, nàng một mình dẫn quân Linh tộc đại chiến với Yêu tộc.

Một mình tiến lên Thiên giới Yêu đình, đại chiến với ba vị Chuẩn Thánh.

Dùng tiên tư vô thượng ép Yêu tộc phải cúi đầu.

Tất cả là nhân quả cũ, là hạt giống ác mà hai người đã gieo.

Chỉ là khi đó hai người đã có được vị trí Thánh nhân nên không thực sự để tâm đến lời nói đó, cũng không có ý định hòa hoãn quan hệ.

Chung quy trong thâm tâm họ chưa bao giờ coi Vọng Thư là một đối thủ ngang hàng.

Dù Nữ Oa có thành thánh thì nàng ta làm gì được họ?

Không thành thánh chung quy vẫn là kiến cỏ.

Đó là suy nghĩ của hai người.

Nhưng họ không ngờ một niệm sai lầm năm đó lại chuốc lấy ác quả lớn nhất cho Tây Phương Giáo ngày hôm nay, chuốc lấy đối thủ lớn nhất của hai người.

Vọng Thư cũng trở thành Thánh nhân, thậm chí còn trước cả hai anh em họ.

Lời nói năm xưa của Vọng Thư giờ đã thực sự trở thành một con dao sắc bén, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Thiện tai, thiện tai, lần này muốn làm hưng thịnh Tây Phương Giáo xem ra khó rồi." Tiếp Dẫn lộ vẻ thê khổ.

Trong lòng lão bắt đầu hối hận.

Năm đó Hồng Vân lão tổ có thể trừ khử bất cứ lúc nào, nhưng vì chuyện đó mà làm ác với Vọng Thư, làm ác với Nữ Oa, giờ đây đúng là một vụ làm ăn lỗ vốn.

"Ai...

đi bước nào tính bước nấy vậy.

Đám Tam Thanh chắc chắn sẽ ra tay đối phó nàng ta trước, như vậy ta mới có cơ hội." Chuẩn Đề thở dài.

Lúc này lòng lão cũng chẳng dễ chịu gì.

Năm đó Vọng Thư thực ra đối xử với lão khá tốt, mỗi lần tiếp xúc đều mỉm cười hành lễ.

Không giống như đám Tam Thanh chính tông Huyền môn luôn coi thường và bài xích họ.

Nhưng cuối cùng vì nhân quả của vị trí Thánh nhân, lão đã đi sai một bước, chọn đứng ở phía đối đầu.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc này nhớ lại chuyện cũ mà không khỏi cảm thán.

Lúc này, vô số đại năng trong thiên hạ cũng đều hướng mắt về phía núi Chiêu Dao.

Khác với sự chấn động của các Thánh nhân, họ muốn biết ý định thực sự của Vọng Thư là gì.

Là để học theo các Thánh nhân lập giáo thành thánh, hay là vì mưu đồ khác.

"Không có dị tượng thiên địa, xem ra Nguyệt Chủ thất bại rồi, không thể trở thành Thánh nhân." "Thành thánh đâu có dễ... lại không có Hồng Mông Tử Khí, thất bại là thường thôi." "Thật đáng tiếc, năm đó thực ra nàng ta đã có cơ hội." "Trên đời này làm gì có thuốc hối hận, thật muốn xem biểu cảm của Nguyệt Chủ lúc này, chắc chắn đặc sắc lắm đây, ha ha ha.

Nàng ta cũng có ngày hôm nay." "Dù không lập được đại giáo thì đây cũng là một cách hay để thu thập công đức khí vận.

Có thấy kim quang công đức và khí vận Huyền Hoàng vừa rơi xuống núi Chiêu Dao không?

Nhiều kinh khủng.

Ta chưa bao giờ thấy nhiều công đức khí vận đến thế." "Đừng có mơ mộng nữa, đó không phải là thứ chúng ta có thể mơ tới, ít nhất cũng phải có thực lực như Nguyệt Chủ mới được.

Nếu không thì mèo mả gà đồng cũng đòi lập giáo thì thiên hạ loạn mất.

Chẳng phải các Thánh nhân và Vọng Thư đều phải dùng trọng bảo để trấn áp khí vận đại giáo đó sao?" "Càn Khôn Đỉnh... dường như đã nghe thấy tên này ở đâu đó rồi." "Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo... giờ thêm cái Nguyệt Giáo nữa, phen này Hồng Hoang náo nhiệt thật sự rồi." "Có ai muốn gia nhập đại giáo không?"

“Trừ Nguyệt Giáo ra thì các đại giáo của Thánh nhân khác ai mà chẳng muốn vào.

Chỉ hiềm là họ không chịu nhận thôi, có lẽ bên Tiệt Giáo thì còn chút hy vọng.” “Chỉ mong các Thánh nhân sớm mở cửa thu đồ để chúng ta còn được đến nghe đại đạo của họ.” Vô số đại năng khắp nơi đều bàn tán xôn xao, người thì chấn động, người tiếc nuối, kẻ thì cười lạnh, kẻ thì xem kịch...

Chúng sinh muôn vẻ, không sao kể hết.

Núi Thủ Dương, nơi cư ngụ của Nhân tộc.

Lúc này toàn bộ sinh linh Nhân tộc đều đồng loạt quỳ lạy trên đất.

“Bái kiến Thánh Cô nương nương!” “Bái kiến Thánh Cô nương nương!” Từng tiếng hô vang lên từ miệng mỗi người dân, ai nấy đều vô cùng kích động.

Vừa rồi họ đã nghe thấy giọng nói của vị Thánh Cô nương nương xa cách bấy lâu.

Hóa ra Thánh Cô nương nương tên thật là Vọng Thư.

Nàng đã sáng lập đại giáo, giống như những vị Thánh nhân đã lập giáo trước đó.

Phút chốc, Nhân tộc vô cùng phấn khích.

Điều này có nghĩa là thực lực của Thánh Cô nương nương cũng rất mạnh, nếu không nàng đã chẳng làm nên chuyện đại sự như thế.

Nhân tộc đã tìm được một chỗ dựa vững chắc.

Trong đám đông, đại trưởng lão của Nhân tộc ngẩng đầu nhìn về phía nam Hồng Hoang.

Từ miệng các tù binh Yêu tộc, ông dần hiểu rõ thông tin về ba vị thủy tổ của Nhân tộc.

Thánh Mẫu Nữ Oa là đệ tử của Hồng Quân, vị Thánh nhân thứ hai của thiên địa.

Thủy tổ Phục Hy là anh trai của Nữ Oa, một đại năng đỉnh cấp.

Thánh Cô Vọng Thư chính là Nguyệt Chủ Thái Âm, cũng là một đại năng đỉnh cấp, pháp lực thần thông thâm bất khả trắc, ngay cả Yêu tộc cũng phải khiếp sợ.

Ba vị thủy tổ của Nhân tộc cũng chính là ba vị Hoàng của Linh tộc.

Sau khi sáng tạo và giáo hóa Nhân tộc năm trăm năm, họ không đến Thiên Ngoại Thiên mà trở về núi Chiêu Dao của Linh tộc.

Ở đó có cung Nguyệt Hoàng, cung Oa Hoàng và cung Hy Hoàng – nơi cư ngụ của ba vị Hoàng Linh tộc.

Sau khi nắm được những thông tin này, đại trưởng lão đã phong tỏa chúng.

Đến tận lúc này, ông mới thực sự hiểu rõ khổ tâm của ba vị thủy tổ.

Chương 159

Với thần thông và pháp lực của họ, việc bảo vệ Nhân tộc là điều quá dễ dàng.

Nhưng nếu làm vậy, Nhân tộc sẽ thực sự trở nên vô dụng, thiếu đi nhuệ khí, hèn nhát và chỉ biết trông chờ.

Cho nên ba vị thủy tổ đã nhận ra vấn đề và chọn cách rời đi để Nhân tộc có thể tự cường, trở thành một đại tộc cường mạnh thực sự như Linh tộc trong truyền thuyết.

Tự cường không nghỉ, dũng cảm chiến đấu.

"Núi Chiêu Dao, Nguyệt Giáo.

Thủy tổ, sẽ có một ngày ta thân hành dẫn dắt con em Nhân tộc đến bái kiến." "Nhất định sẽ cho các ngài thấy một Nhân tộc hoàn toàn khác biệt." Ánh mắt đại trưởng lão kiên định, khẽ nói một câu.

Núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng.

Lúc này các tinh anh Linh tộc đang trong trạng thái ngỡ ngàng.

Nguyệt Hoàng bệ hạ sáng lập đại giáo?

Thật là kinh người.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu càng chấn động hơn.

Khác với tầm nhìn của lớp trẻ, họ là những người từng vào cung Tử Tiêu nghe giảng, nhãn giới cực cao.

Họ thấy thái độ của Vọng Thư đối với công đức lập giáo rất thong dong, không hề để tâm.

Thái độ đó chứng tỏ nàng căn bản không nhắm tới việc thành

thánh.

Mục đích thực sự của nàng là sáng lập đại giáo.

Nguyệt Giáo.

Lấy chữ 'Nguyệt' làm tên, chứng tỏ đại giáo này sẽ lấy nàng làm hạt nhân tuyệt đối.

Hơn nữa Phục Hy và Nữ Oa Thánh nhân chắc chắn cũng biết chuyện này, vì trên mặt họ không hề có chút kinh ngạc nào.

Có thể thấy đây là chuyện đã được bàn bạc trước.

Và cũng có thể thấy Nguyệt Hoàng thực sự có tư cách để sáng lập đại giáo nên họ không phản đối.

Phải biết rằng sự tranh giành giữa các đại giáo thực chất là cuộc chiến giữa các Thánh nhân, cuộc chiến đạo thống và khí vận.

Nếu không có tư cách mà mạo muội tham gia vào chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Chỉ tính riêng về thể diện của Thánh nhân, họ sẽ không cho phép một kẻ không đủ tư cách xuất hiện ở vị trí đó.

Trừ phi Vọng Thư thực sự có tư cách đó, có thể làm chủ một giáo.

Kết hợp với những điểm kỳ lạ trước đây... một ý nghĩ táo bạo đồng thời xuất hiện trong đầu Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu.

"Chẳng lẽ..." "Không thể nào chứ..." Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự chấn động và không thể tin nổi trong mắt đối phương.

Nếu suy đoán đáng sợ kia là thật, thì con thuyền lớn Linh tộc này thực sự đã quá vững chắc rồi.

Trấn Nguyên Tử phất phất trần, thần sắc kích động, tiến lên một

bước khom người hỏi.

"Cảm phiền Nguyệt Hoàng bệ hạ cho hỏi, ngài đã thành thánh rồi sao?" Giọng nói của Trấn Nguyên Tử vang vọng trong cung Nguyệt Hoàng, tựa như một tiếng sét giữa trời quang.

Tất cả tinh anh Linh tộc đều há hốc mồm kinh ngạc, tiếng nuốt nước bọt vang lên không ngớt.

Trong chốc lát, cung Nguyệt Hoàng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một số người nhìn Vọng Thư với ánh mắt không thể tin nổi, số khác lại nhìn Trấn Nguyên Tử như nhìn kẻ điên khi nghĩ rằng Nguyệt Hoàng cũng là Thánh nhân.

Một số khác lại tin vào suy đoán của Trấn Nguyên Tử, dù sao thì Nguyệt Hoàng bệ hạ vẫn luôn giấu mình cực sâu, việc nàng là Thánh nhân hình như cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Ngay cả Tây Vương Mẫu cũng nhìn Vọng Thư với ánh mắt rực cháy.

Nếu suy đoán đó là thật thì tốt quá rồi.

Linh tộc, bay cao chắc rồi.

Nguyệt Giáo, bay cao chắc rồi.

Phục Hy và Nữ Oa lắc đầu cười, trao cho Vọng Thư cái nhìn kiểu "cố lên nhé, ta cũng chịu thôi".

Trong lòng họ vẫn không hiểu nổi tại sao Vọng Thư lại thích che giấu đến thế.

Từ thực lực cho đến linh bảo, không ai biết rốt cuộc nàng giấu bao nhiêu.

Giờ thì hay rồi, bị người ta đoán ra rồi, để xem nàng trả lời thế

nào?

Họ nhìn Vọng Thư với ánh mắt trêu chọc, chờ xem kịch hay.

Câu hỏi đột ngột của Trấn Nguyên Tử quả thực khiến Vọng Thư có chút trở tay không kịp.

Nàng ngây ngô chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Dù sao thì chuyện nàng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nàng cũng không cố ý che giấu.

Lúc này Vọng Thư nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, rồi nhìn xuống những ánh mắt đang rực cháy chờ đợi phía dưới.

Họ đang chờ đợi một câu trả lời.

Câu trả lời này có lẽ đối với họ vô cùng quan trọng.

"Ta không phải Thánh nhân.

Tu vi cảnh giới hiện tại của ta là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Vọng Thư nhếch môi, mỉm cười nói.

"Tê..." Nghe Vọng Thư khẳng định, tất cả mọi người trong cung Nguyệt Hoàng đều trợn mắt, hít một hơi khí lạnh, bao gồm cả Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Cảnh giới trong truyền thuyết ở trên Chuẩn Thánh.

Thánh nhân là nghiệp vị, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là cảnh giới.

Thánh nhân là Hỗn Nguyên, nhưng Hỗn Nguyên không nhất thiết phải là Thánh nhân... nhưng về phương diện chiến lực, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên với Thánh nhân thì có gì khác nhau đâu?

Cả hai đều vượt xa tầm Chuẩn Thánh.

Xác nhận rồi!

Nguyệt Hoàng Vọng Thư đã tận miệng xác nhận suy đoán của họ.

Cả cung Nguyệt Hoàng bỗng chốc sôi sục như nước sôi, mỗi tinh anh Linh tộc đều vô cùng kích động.

Trấn Nguyên Tử ngẩng đầu nhìn Phục Hy và Nữ Oa, thấy họ không hề ngạc nhiên thì biết họ đã sớm biết chuyện này.

Lão lại quay sang nhìn Tây Vương Mẫu, thấy nàng mặt đỏ bừng vì phấn khích, hơi thở dồn dập, đầy vẻ hưng phấn và chấn động.

Đúng vậy, Linh tộc có hai vị Thánh nhân.

Điều đó có nghĩa là dù thời đại Thánh nhân có đến thì Linh tộc vẫn không hề bị tụt hậu.

Một vị Thánh nhân có lúc sẽ không lo xuể, nhưng hai vị thì thừa sức hộ trì cho Linh tộc bình an, dù Tam Thanh có ra tay cũng không ngại.

Đây thực sự là một chỗ dựa cực kỳ vững chắc.

Hai vị Thánh nhân đó...

Linh tộc phen này trực tiếp vượt mặt Vu tộc và Yêu tộc rồi.

Không, phải nói là trực tiếp nghiền nát hai chủng tộc bá chủ đó thành tro mới đúng.

Dù Đông Hoàng Thái Nhất có chứng đạo thành thánh thì đối phó với hai Thánh nhân Linh tộc cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Lúc này Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng hiểu ý của Nguyệt Chủ năm đó khi nói về việc trả thù cho Hồng Vân.

Với tiên tư vô thượng khủng khiếp đó, nàng thực sự có thể làm

được.

Với thân phận Thánh nhân, muốn tính kế Yêu tộc, tính kế hai vị hoàng giả Yêu tộc thì chẳng phải chúng chết chắc rồi sao?

Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết.

Dù hiện tại vẫn chưa trả thù được cho bạn thân nhưng lão đã thấy được tia sáng của sự báo thù.

Hai Thánh nhân, lại còn là kiểu có thù sâu nặng với Yêu tộc, nếu hai người họ cùng ra tay thì Yêu tộc không chết cũng lột da.

Dựa được vào hai cái chân to của hai vị Thánh nhân, cuộc sống ở Ngũ Trang Quan sau này sẽ tiêu dao vô cùng.

Chương 160

Ngay cả hai vị Thánh nhân phương Tây có muốn tính kế Ngũ Trang Quan cũng phải cân nhắc cho kỹ.

Lúc này Trấn Nguyên Tử vô cùng may mắn vì năm đó đã lấy hết dũng khí chủ động yêu cầu gia nhập Linh tộc.

Ở phía bên kia, Tây Vương Mẫu cũng có tâm trạng tương tự.

Kích động, hưng phấn và đầy hăng hái.

Không ngờ Nguyệt Hoàng Vọng Thư lại giấu kỹ như vậy, đúng là 'nước tĩnh chảy sâu' quả danh bất hư truyền.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy việc báo thù cho người bạn cũ Đông Vương Công lại gần ngay trước mắt đến thế.

Các tinh anh Linh tộc bên dưới càng thêm phấn khích, muốn hét thật to để giải tỏa niềm vui sướng trong lòng.

“Nguyệt Hoàng cũng là Thánh nhân...” “Linh tộc chúng ta có hai vị Thánh nhân rồi...” “Trời ơi, tôi không nằm mơ chứ?” “Kích động quá đi mất.” “Bệ hạ đã thành lập Nguyệt Giáo, nàng muốn đấu với các Thánh nhân kia sao?

Tôi muốn nhập Nguyệt Giáo.” “Đại đạo Thánh nhân đang ở ngay trước mắt tôi rồi.” “Đại tỷ nói đúng, lựa chọn năm đó quá chính xác.

Oa Hoàng bệ hạ là Thánh nhân, Nguyệt Hoàng bệ hạ cũng là Thánh nhân.” “Linh tộc là quyến tộc của Thánh nhân, tôi sẽ trở thành đệ tử của Thánh nhân Nguyệt Giáo.” “Thiên tư của Nguyệt Hoàng bệ hạ thực sự quá cao.” Trong cung Nguyệt Hoàng, mọi người bàn tán xôn xao.

Họ biết nói chuyện trong hoàn cảnh này là có chút bất kính với

Tam Hoàng, nhưng lúc này thực sự quá hưng phấn, hoàn toàn không thể kiểm soát được...

Ai nấy thần sắc kích động, nụ cười rạng rỡ như ngày hội.

Tại Hồng Hoang, vì Vọng Thư không hề cố ý ngăn cản cuộc trò chuyện hay che giấu thiên cơ, nên tin tức này đã tạo nên một cơn bão kinh thiên động địa.

Thiên giới, Thiên đình Yêu tộc.

"Làm sao có thể là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên được!" "Không thể nào!" "Ngay cả ta còn chưa thành thánh, dựa vào cái gì mà nàng ta thành thánh!" Đông Hoàng Thái Nhất gào thét trong Linh Tiêu Bảo Điện, cơn giận bùng phát dữ dội.

Sáu Thánh nhân kia thành thánh không đáng sợ bằng việc Vọng Thư thành thánh...

Thật là đùa giận mà.

Sao nàng ta có thể thành thánh được chứ!

Lại còn không có Hồng Mông Tử Khí!

Lúc này Thái Nhất vừa giận vừa sợ, đầu óc quay cuồng.

Tay lão run rẩy, giống như tâm trí đang run rẩy vậy.

Dù Hỗn Độn Chung đang nắm chặt trong tay nhưng cũng không mang lại cho lão chút cảm giác an toàn nào.

Nếu Vọng Thư thực sự là Thánh nhân... vậy Yêu tộc xong đời rồi.

Khác với sáu Thánh nhân kia, hận thù giữa nàng và Yêu tộc quá sâu nặng, thực sự là tử địch.

Nếu nàng là Thánh nhân, đại họa của Yêu tộc đã đến.

"Không, nhất định là giả, ta không tin." "Nàng ta lừa người, đang

lừa gạt chúng sinh thiên hạ thôi." "Đó là quỷ kế của nàng ta, nàng ta quá thông minh, quá xảo quyệt, chắc chắn là lừa người." "Nàng ta thấy ta sắp thành thánh nên dùng thủ đoạn hạ đẳng này để làm loạn đạo tâm của ta." "Huynh trưởng, đệ đi trước đây, đệ phải đi bế quan." "Đệ phải trở thành Thánh nhân, triệt để giết chết nàng ta, giết chết con tiện nhân đó." Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trắng bệch, lẩm bẩm tự nói một mình, rồi sau khi chào Đế Tuấn một tiếng, thân ảnh vĩ ngạn của lão biến mất khỏi Linh Tiêu Bảo Điện.

Thực ra trong lòng lão biết khả năng mọi chuyện là thật rất cao, nếu không các Thánh nhân kia đã lên tiếng rồi.

Chỉ là lão không muốn tin, không muốn thừa nhận sự thật.

Lão không muốn tin đối thủ cũ đã đấu với mình hàng chục vạn năm lại có thể đi trước một bước trở thành Thánh nhân.

Lão làm sao quên được con thỏ ngọc trắng tuyết nằm bẹp trong hố sâu năm đó trên Thái Âm Tinh, một sinh linh yếu ớt không có cách nào chống lại đại quân Yêu tộc.

Làm sao quên được kẻ yếu đuối từng suýt chết dưới tay mình chỉ bằng một đòn.

Kẻ khi đó chỉ biết ngửa mặt lên trời gầm thét trong vô vọng, chỉ có thể dùng mấy trò vặt để sống sót, thật nực cười và không chịu nổi một cú đánh.

Vậy mà sau hàng chục vạn năm, qua ba nguyên hội, nàng đã thay đổi hoàn toàn.

Sinh linh yếu ớt năm xưa giờ đã trở thành một tồn tại mà lão phải ngước nhìn cũng không thấy bóng dáng, trở thành một trong tám người đứng đầu mảnh trời đất này.

Cảm giác này thực sự quá khó chịu.

Thái Nhất trở về động phủ, vẻ thất lạc vẫn còn vương trên mặt.

Đây là một đòn giáng cực mạnh.

Căn cước, thiên tư, thần thông, linh bảo của lão có chỗ nào thua kém Nguyệt Chủ đâu, vậy mà giờ đây... lão ngay cả cái bóng lưng của nàng cũng không nhìn thấy.

"Rốt cuộc là vì sao..." "Thiên tư của nàng ta thực sự khủng khiếp đến thế sao?

Ngay cả Hồng Quân cũng không làm được đến mức này mà?" Thái Nhất lẩm bẩm, thần tình ngẩn ngơ.

Câu hỏi này chắc chắn sẽ không có lời giải đáp.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn cũng mặt mày ủ rũ.

"Đúng là thời buổi loạn lạc." Lão thở dài một tiếng.

Các yêu tướng trong điện mặt mày trắng bệch.

Các đại năng khác ở khắp nơi cũng đều biết chuyện Vọng Thư là Hỗn Nguyên Đại La, người thì chấn động, kẻ thì kinh ngạc, bàn tán xôn xao...

Một cơn chấn động vô hình đang lan tỏa khắp trời đất.

Núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng.

Tinh anh Linh tộc đã tỉnh táo lại sau cơn chấn động, ánh mắt họ rực cháy nhìn Vọng Thư.

Vì Nguyệt Hoàng bệ hạ đã lập giáo... vậy chắc chắn nàng sẽ thu đồ đệ.

Như vậy họ có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân, nghe Thánh nhân giảng đạo.

Chỉ là không biết ai sẽ may mắn trở thành đệ tử thân truyền, ai sẽ

là đệ tử bình thường.

Ánh mắt mọi người dạo quanh mười người đứng đầu Linh tộc, khả năng những người này trở thành đệ tử thân truyền của Nguyệt Hoàng là cao nhất.

Đúng lúc đó, giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang lên bên tai mọi người.

"Hôm nay ta sáng lập Nguyệt Giáo, sẽ thu nhận môn đồ rộng rãi, chủ yếu tuyển chọn từ trong Linh tộc." "Từ nay về sau, Nguyệt Giáo xuất thế, ta là giáo chủ của Nguyệt Giáo." Dứt lời, Vọng Thư nhìn về phía Thương Dương và Vân Tiêu.

"Thương Dương sẽ là đại đệ tử môn hạ của ta." "Vân Tiêu sẽ là nhị đệ tử môn hạ của ta." "Các con có nguyện ý không?" Thương Dương và Vân Tiêu, hai mỹ nữ tuyệt sắc, lập tức lộ vẻ vui mừng, đồng loạt quỳ lạy.

"Đệ tử Thương Dương bái kiến lão sư." "Đệ tử Vân Tiêu bái kiến lão sư." Vọng Thư gật đầu.

Thương Dương đã đi theo nàng lâu nhất, vị trí đại đệ tử không ai xứng đáng hơn.

Vân Tiêu là người có thiên tư cao nhất trong các tinh anh Linh tộc, nên được lập làm nhị đệ tử.

Tâm tính của nàng cũng là điều Vọng Thư yêu thích nhất.

Đời trước nàng vốn là fan của Vân Tiêu mà.

Nếu không có Thương Dương ở phía trước thì vị trí đại đệ tử chắc chắn đã dành cho Vân Tiêu rồi.

Tiếp theo Vọng Thư nhìn những người còn lại, thấy tất cả các tinh anh Linh tộc có mặt ở đây đều nhìn mình với ánh mắt khao khát.

Mối quan hệ thầy trò thân mật hơn hẳn các mối quan hệ khác.

Nguyệt Hoàng Vọng Thư thu đồ lúc này có nghĩa là nàng sắp truyền thụ đại đạo thực sự, cho người kế thừa y bát của mình.

Nàng là người duy nhất không có Thánh vị nhưng lại tự mình đi ra con đường thành thánh.

Điều này đồng nghĩa với việc nàng nắm giữ bí mật đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên từ Chuẩn Thánh mà không cần đến Hồng Mông Tử Khí.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu cũng thèm muốn vô cùng.

Nếu Vọng Thư muốn thu họ làm đồ đệ, chắc chắn họ sẽ đồng ý ngay lập tức.

Cơ duyên to lớn như vậy ai chẳng muốn.

"Lã Nhạc sẽ là tam đệ tử môn hạ của ta." Vọng Thư điểm danh, một vị đạo nhân mặc huyền bào mặt đầy vết xanh đen ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc.

Lã Nhạc gia nhập Linh tộc đã nhiều năm, dù vì thực lực nên được lọt vào nhóm mười người đứng đầu, nhưng bấy lâu nay lão vẫn là một người mờ nhạt.

Lúc này trong lòng lão tràn đầy kích động, không ngờ Nguyệt Hoàng bệ hạ lại thu mình làm tam đệ tử.

"Đệ tử Lã Nhạc bái kiến lão sư." Lã Nhạc quỳ lạy trên đất, trịnh trọng hành lễ với Vọng Thư.

Vọng Thư gật đầu.

Chọn Lã Nhạc làm tam đệ tử chủ yếu là vì nàng muốn có một vài nam đệ tử trong số các đệ tử thân truyền.

Chương 161

Nếu toàn chọn nữ tu thì Nguyệt Giáo này chắc phải đổi tên thành Hợp Hoan Tông mới hợp.

Tiếp theo, Vọng Thư nhướng mày, lên tiếng định đoạt vị thứ cho các đệ tử khác, giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp cung Nguyệt Hoàng, truyền đi rất xa, ngay cả dưới chân núi Chiêu Dao cũng có thể nghe thấy.

Thánh nhân truyền pháp.

"Kim Quang Thánh Mẫu là tứ đệ tử." "Thạch Cơ là ngũ đệ tử." "Quỳnh Tiêu là lục đệ tử." "Bích Tiêu là thất đệ tử." "Cửu Vĩ Thiên Hồ Đồ Sơn Tiểu Nguyệt là bát đệ tử." "Liễu Thần là cửu đệ tử." "Khổng Tuyên là thập đệ tử." "Đại Bàng là thập nhất đệ tử." Vọng Thư một hơi định ra danh phận cho mười một đệ tử thân truyền.

Mỗi khi một cái tên được xướng lên là có một người bước ra khỏi đám đông, thần thái cung kính quỳ lạy trên đất.

Về thứ tự của các đệ tử thân truyền phía sau, Vọng Thư không cân nhắc kỹ lắm, nhớ đến ai thì gọi người đó.

Dù sau này khó mà đối xử công bằng hoàn toàn nhưng nhìn chung cũng không có sự chênh lệch quá lớn.

Về phần Khổng Tuyên và Đại Bàng, dù lúc này vẫn chưa hóa hình, nhưng Vọng Thư nể mặt Tổ Phượng, hơn nữa căn cước của hai con chim này quả thực không tệ, nên nàng tiện tay thu nhận luôn.

Còn về phần Chúc Đạp Lam trong nhóm mười người đứng đầu thì được Phục Hy để mắt tới và thu làm đệ tử.

Một người gấu trúc và một Phục Hy... một người gảy đàn, một

người đánh quyền.

Trải nghiệm kỳ quái lại tăng thêm rồi.

Vọng Thư cũng thấy quen với chuyện này rồi, dù sao thì ngày nào nàng chẳng sống trong cái họa phong kỳ quặc này.

Lúc này, Vọng Thư đã thu mười một người làm đệ tử thân truyền và không thu thêm nữa.

Nguyệt Giáo hiện tại có một bộ khung như vậy là đủ rồi.

Binh quý ở tinh chứ không quý ở nhiều.

Có thể dạy dỗ bấy nhiêu người này thành tài là đủ mệt rồi.

Còn những tinh anh Linh tộc còn lại, nàng sẽ áp dụng cách nuôi thả.

Họ có thể nghe đại đạo nhưng sẽ không có linh bảo như đệ tử thân truyền.

Khoảng cách giữa họ và đệ tử thân truyền là rất lớn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, tâm tư của nàng cũng chỉ có hạn, không thể chăm sóc cho mọi sinh linh được.

Vậy là chuyện của Nguyệt Giáo đã được định đoạt.

Từ đây, trong trời đất Hồng Hoang đã có năm đại giáo: Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo và Nguyệt Giáo.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát đã ngàn năm trôi qua.

Trong một ngàn năm này, Vọng Thư không làm gì khác ngoài việc giảng đạo mỗi ngày, dạy dỗ đồ đệ và hoàn thiện Nguyệt Giáo.

Sau một ngàn năm, quy mô của Nguyệt Giáo từ mười một đệ tử thân truyền đã tăng thêm ba mươi chín đệ tử bình thường, đều là những nhân tài kiệt xuất trong Linh tộc.

Có điều đồ đệ tuy nhiều nhưng Vọng Thư vẫn chưa tặng đi một món bảo bối nào.

Thật sự là... nàng không nỡ, chúng đều là những thứ nàng vất vả lắm mới kiếm về được.

Một ngày nọ, Vọng Thư đang giảng đạo.

Hàng ngàn người ngồi trong đại điện cung Nguyệt Hoàng lắng nghe.

Người thì vò đầu bứt tai, người thì lộ vẻ hân hoan, người thì vẻ mặt hưởng thụ, kẻ thì đau khổ khôn cùng...

Đại đạo của Thánh nhân nào có dễ hiểu.

Vọng Thư cũng chẳng giảng gì cao siêu, chỉ là những thứ nông cạn trong ba ngàn pháp tắc đại đạo mà thôi.

Duy chỉ có 'Đại đạo của Ta' là nàng chưa truyền cho ai.

"Vọng Thư, hãy đến cung Tử Tiêu một chuyến." Đột nhiên, giọng nói phiêu miểu của đạo vang lên bên tai Vọng Thư.

Nàng đột ngột mở to đôi mắt tinh anh rực rỡ.

Hồng Quân triệu tập, lại có chuyện gì đây?

"Muội muội, chắc muội cũng nhận được truyền âm của lão sư rồi chứ?

Chúng ta đi thôi." Đúng lúc đó, Nữ Oa mỉm cười xuất hiện trong đại điện.

Nàng cũng vừa nhận được truyền âm của Hồng Quân.

Vọng Thư gật đầu.

Hai người cùng bước ra một bước, hai bóng dáng xinh đẹp lập tức biến mất.

Một lát sau, Vọng Thư và Nữ Oa dắt tay nhau hiện ra bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Với uy năng của Thánh nhân, việc băng qua không gian vô tận cũng chỉ trong một ý niệm.

Tử Tiêu Cung vẫn mang dáng vẻ như lần giảng đạo thứ hai và thứ ba, một tòa đạo quan cổ phác dường như vĩnh viễn lơ lửng giữa vùng Hỗn Độn.

"Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân." "Bái kiến Nguyệt Chủ." "Lão sư đang ở bên trong, mời hai vị vào." Giọng nói trong trẻo như chuông bạc của Dao Trì vang lên bên tai hai người.

Nhìn thấy Nữ Oa và Vọng Thư xuất hiện, nàng liền cung kính hành lễ, mời hai vị đại năng tiến vào.

"Dao Trì, ngươi có biết Lão sư triệu tập chúng ta đến đây là có chuyện gì không?" Nữ Oa hỏi.

"Dạ không rõ." Dao Trì với vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu.

Vọng Thư gật đầu, cùng Nữ Oa sải bước đôi chân dài tiến vào Tử Tiêu Cung.

Bên trong cung điện không có gì khác biệt so với lúc giảng đạo.

Ba ngàn tòa thần sơn đủ màu sắc và sáu tòa thần sơn màu tím vẫn sừng sững ở đó.

Chỉ là cảnh cũ người xưa, nhưng tâm cảnh nay đã khác.

Trong não hải của Vọng Thư, từng thước phim hiện về.

Đó là lần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung với dáng vẻ vụng về, rồi lần thứ hai đầy thân thuộc, cả cái vẻ hoảng loạn chạy trốn trong Hỗn Độn để giữ hình tượng tiên tử, hay màn "diễn sâu" từ chối Hồng Mông Tử Khí...

Vọng Thư nhìn lại những năm tháng đó, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, bao ký ức trào dâng trong lòng.

Hai nàng nhanh chóng tiến về phía trước, đến trước sáu tòa thần sơn màu tím.

Ở đó có một chiếc bồ đoàn.

Chiếc bồ đoàn bình thường, và chủ nhân của nó cũng mang dáng vẻ bình phàm, mặt mày từ thiện.

Nhưng chính người này đang chưởng khống thiên địa Hồng Hoang, ép Thiên Đạo vận hành theo đại thế.

Ngay cả các vị Thánh nhân khi gặp cũng phải cung kính gọi một tiếng Lão sư.

Lúc này, trên bồ đoàn đang tọa trấn chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Thần sắc ông bình tĩnh, không bi không hỉ, đôi mắt khép hờ, tựa như vạn sự vạn vật đều không thể làm lay động đạo tâm.

"Lão sư." "Lão sư." Hai tiếng gọi vang lên nối tiếp nhau.

Tiếng trước của Nữ Oa, tiếng sau của Vọng Thư.

Hai nàng đứng sóng vai trước bồ đoàn, cùng hành lễ với Đạo Tổ Hồng Quân.

Gặp lại Hồng Quân, Vọng Thư cảm thấy mình vẫn không thể nhìn thấu được ông.

Không có pháp lực, không có đạo uẩn, không có đại đạo hiển hiện, cũng không có cảm giác nguy nga vĩ đại.

Ông giống như một lão đạo sĩ vô cùng bình thường.

Nhưng nàng biết rõ vị đạo nhân này thực lực cực mạnh, có thể trấn áp chư thiên, là sư phụ của các Thánh nhân, là kẻ chí cường chân

chính, Thiên địa đệ nhất tiên.

Không hiểu sao, sau khi quan sát kỹ vài lần, Vọng Thư cảm thấy Hồng Quân lúc này có chút cổ quái.

Không nói rõ được là quái ở đâu, nhưng dường như có vô số trọng sơn đang đè nặng... khiến người ta nghẹt thở.

Áp ức.

Đúng vậy, dưới khuôn mặt trầm ổn của Hồng Quân mang lại một cảm giác áp ức cực độ.

Không phải kiểu áp bách do thực lực mang lại.

"Chẳng lẽ có nan đề nào khiến ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng thấy áp lực?

Chương 162

Chuyện lớn thiên kinh địa nghĩa gì mà Hồng Quân gánh không nổi sao?

Hay là bị rối loạn kinh nguyệt?" Trong đầu Vọng Thư lóe lên những ý niệm kỳ quái.

"Chắc là mình nghĩ nhiều rồi." Nàng lắc đầu.

Lúc này, Tử Tiêu Cung lại có khách đến.

Vọng Thư và Nữ Oa quay đầu nhìn lại, thấy Tam Thanh đang sóng vai cưỡi mây bay tới.

Lão Tử thần sắc bình tĩnh.

Nguyên Thủy liếc nhìn Vọng Thư một cái đầy vẻ kinh ngạc.

Thông Thiên nhìn Vọng Thư, nhướng mày kiếm.

Vọng Thư (vẻ mặt bất lực, xòe tay):...

"Ta với các ngươi không thân." Phía sau nữa, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân cũng cưỡi mây tới.

Hai người mặc trường bào màu vàng minh hoàng, nhưng đã thay đạo bào thường ngày bằng cà sa pháp y của tăng chúng hậu thế, biểu thị việc lập ra bàng môn ngoài Huyền môn.

Lúc này, sáu vị Thánh nhân dưới môn hạ Hồng Quân cùng với Vọng Thư, lần đầu tiên tụ họp đầy đủ tại Tử Tiêu Cung kể từ sau lần giảng đạo thứ ba.

"Bái kiến Lão sư!" Năm vị Thánh nhân đến sau đáp xuống trước bồ đoàn Hồng Quân, đồng thanh hành lễ.

Tiếp đó, sáu vị đệ tử tọa hạ của Hồng Quân lại chào hỏi lẫn nhau.

Cảnh tượng này khiến Vọng Thư có chút ngẩn ngơ như thể mình đi nhầm đoàn làm phim vậy.

Thật ngại ngùng.

Dù sao nàng là người duy nhất không được Hồng Quân chính miệng thừa nhận là đệ tử.

Nhưng bản thân nàng cũng chẳng quan tâm.

"Đến đủ cả rồi." Lúc này, tiếng đạo mờ ảo vang lên bên tai mọi người.

Đạo Tổ Hồng Quân vốn đang nhắm mắt bỗng mở ra, một luồng ánh sáng xanh nhạt lóe lên trong mắt.

"Lão sư." Mọi người đồng thanh đáp.

Ánh mắt Hồng Quân quét qua các đệ tử, ờ, cộng thêm cả Vọng Thư, rồi gật đầu hài lòng.

Đây là nhóm tồn tại mạnh nhất của thiên địa Hồng Hoang hiện nay, cũng là thành quả từ ba lần giảng đạo năm xưa tại Tử Tiêu Cung.

"Cảm vấn Lão sư, lần này triệu tập chúng đệ tử đến đây là vì chuyện gì?" Nữ Oa thần sắc ngưng trọng lên tiếng hỏi.

"Lần này gọi các ngươi đến là vì hai chuyện." Hồng Quân bình tĩnh chậm rãi mở lời.

"Chuyện thứ nhất, từ sau Long Hán Chi Kiếp đến nay, thiên địa đã trải qua một trăm năm mươi chín Nguyên Hội, trong thời gian đó sát phạt không ngừng, sinh linh triêm nhiễm sát nghiệp, nhân quả vô số, dẫn đến việc Lượng Kiếp hình thành, cản trở Thiên Đạo vận hành.

Lần này Thiên địa lượng kiếp sẽ ứng lên người Vu - Yêu hai tộc, gọi là Vu Yêu Đại Kiếp." Đại kiếp!

Các Thánh nhân trong cung nhìn nhau, vẻ kinh ngạc thoáng hiện

nhưng không quá bất ngờ.

Bọn họ sớm đã thấy huyết sắc dày đặc trong thiên cơ.

Khắp thiên địa này, còn có đối tượng ứng kiếp nào tốt hơn Vu - Yêu hai tộc sao?

Không có.

Hai tộc này làm bá chủ thiên địa đã quá lâu, giết chóc sinh linh cũng đã quá đủ.

Không còn ai thích hợp hơn bọn họ nữa.

Hơn nữa, Vu Yêu diệt vong hoàn toàn phù hợp với lợi ích của các Thánh nhân.

Trong lòng một số vị Thánh nhân thậm chí còn ước gì Hồng Quân đem cả Linh tộc của Vọng Thư tính gộp vào luôn cho rồi.

"Quả nhiên, Vu Yêu đại kiếp rốt cuộc cũng đến..." Vọng Thư thở dài trong lòng, nghĩ đến những Tổ Vu của Vu tộc.

Trong đại kiếp này, chỉ có Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi mới được tồn tại, còn các Tổ Vu khác đều sẽ vẫn lạc, rơi vào nơi vĩnh kiếp.

"Thật đáng tiếc..." Nàng lại khẽ thở dài.

Còn về hai con chim của Yêu tộc kia, siêu độ sớm chút cũng tốt.

"Dưới đại kiếp, thân bất do kỷ, là Thánh nhân thì đừng can dự quá nhiều." Hồng Quân tiếp tục nói: "Ngoài ra, trước trận quyết chiến của Vu - Yêu lần này, Nhân tộc sẽ có một đại kiếp.

Nữ Oa, Vọng Thư, hai người không được ra tay.

Trận đại kiếp đó là vì tốt cho Nhân tộc, nếu không trải qua ma nan này, Nhân tộc khó có thể gánh vác đại nhiệm." Hồng Quân nhìn về phía Vọng Thư và Nữ Oa.

Về phần Nữ Oa thì ông không lo, nhưng có chút lo cho Vọng Thư.

Vị Nguyệt Chủ này vốn có chút "nhân phong" (hành động tùy hứng), nếu không thông suốt mà nghịch thiên đại thế... lúc đó sẽ rất phiền phức và khó thu dọn tàn cuộc.

Vọng Thư cau mày.

"Nhân tộc đại kiếp...

Chẳng lẽ là Đồ Vu Kiếm?

Nhân tộc rốt cuộc cũng không tránh khỏi kiếp nạn này sao?" Năm xưa khi giúp Nữ Oa chọn nơi tạo ra con người, nàng đã cố ý chọn phía Đông Hồng Hoang để tránh Yêu tộc.

Điều này khiến đại bản doanh của Yêu tộc cách Thủ Dương Sơn của Nhân tộc một vùng Trung Bộ rộng lớn do Vu tộc quản lý...

Mọi mưu tính đều là để Nhân tộc tránh được kiếp Đồ Vu Kiếm.

Nhưng như lời Hồng Quân vừa nói...

"Mệnh vậy, rốt cuộc vẫn không trốn thoát được." Vọng Thư thầm nghĩ.

Lúc này, ánh mắt các Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung đều đổ dồn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Vọng Thư, chờ nàng bày tỏ thái độ.

Chuyện của Nhân tộc, có ba vị Thánh nhân có thể can thiệp là Lão Tử, Nữ Oa và Vọng Thư.

Lão Tử thì ai cũng thấy rõ là không có nhiều quyền lên tiếng trong Nhân tộc, tuy có được khí vận Nhân tộc để lập giáo nhưng thực tế không có mấy cảm giác tồn tại, Nhân tộc có nạn ông ta cũng sẽ không ra tay.

Còn Nữ Oa là đệ tử của Hồng Quân, theo tính cách của nàng, tuy có đau lòng nhưng sẽ không làm trái ý Lão sư.

Chỉ có Vọng Thư là nhân tố không ổn định nhất.

Nhìn cái cách nàng vì Linh tộc mà giận dữ xông lên Thiên giới Yêu Đình năm xưa là biết, ẩn dưới vẻ ngoài băng lãnh đó là một ngọn núi lửa sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Rất có khả năng nàng sẽ ra tay vì Nhân tộc đại kiếp.

"Ta biết rồi." Vọng Thư khẽ nói, gật đầu đồng ý.

Nàng cũng chẳng đau lòng mấy, Nhân tộc đại kiếp thì cứ đại kiếp đi, dù sao cũng không phải do nàng một tay tạo ra.

Nữ Oa mới là "mẹ ruột", nàng ấy không xót thì thôi, mình không nặn ra mấy người đất đó nên chẳng thấy đau lòng.

Hồng Quân gật đầu hài lòng: "Tiếp theo, ta muốn nói chuyện thứ hai.

Cách đây không lâu, ta từ trong Hỗn Độn cảm ứng được rìa biên giới của thiên địa Hồng Hoang có dị động.

Có vẻ như những tồn tại cổ lão từ kỷ nguyên trước và những tàn dư khai thiên đang lợi dụng lúc Hồng Hoang đại kiếp sắp đến để có những hành động lớn.

Hiện tại ta đã thân hợp Thiên Đạo, không thể tùy ý rời đi.

Vì vậy, cần các ngươi đi đến bốn phương trấn giữ biên giới Hỗn Độn, ngăn chặn các tồn tại cổ lão thừa cơ xâm nhập, gây ra hạo kiếp.

Đây cũng là nguyên nhân phải tiến hành Vu Yêu đại kiếp, Thiên Đạo cần vận hành ổn định.

Chỉ có trừ sạch sát nghiệp và nhân quả cản trở Thiên Đạo, tiêu biến kiếp số, mới có thể dùng lực lượng Thiên Đạo để chống lại hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên, thủ hộ mảnh thiên địa này." Hồng Quân bình tĩnh nói.

Tồn tại cổ lão?

Hắc ám động loạn?

Tàn dư khai thiên?

Các vị Thánh nhân nhìn nhau đầy vẻ ngơ ngác.

Với cảnh giới của bọn họ, thiên địa Hồng Hoang dường như không còn bí mật nào nữa.

Nhưng những gì Hồng Quân vừa nói quả thực là điều chưa từng nghe thấy.

Tuy nhiên từ miệng Đạo Tổ thốt ra, không giống như lời nói dối.

"Hiện!" Hồng Quân thấy chúng đệ tử không hiểu, chỉ thốt lên một chữ.

Chương 163

Thiên cơ vốn bị vô thượng thần thông phong tỏa đột nhiên xuất hiện trong Tử Tiêu Cung.

Từng chữ đại đạo tỏa ra thần quang vàng kim hiện lên, hình thành một biển kinh văn bay lơ lửng giữa đại điện.

Các Thánh nhân ngẩng đầu nhìn lên, rốt cuộc cũng minh bạch tiền nhân hậu quả.

Hỗn Độn không tính năm tháng, Hỗn Độn rộng lớn vô biên, vô cùng vô tận.

Trước mỗi thời đại khai thiên tích địa, trong Hỗn Độn sẽ dựng dục ra một nơi nguyên sơ thần dị.

Khu vực Hỗn Độn này hình như quả trứng, bên trong tràn đầy vật chất nguyên sơ, sẽ dựng dục ra sinh linh khai thiên, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, cùng với Hỗn Độn Linh Bảo, Chí Bảo và Linh Căn.

Đó là điều kiện nguyên thủy để khai mở một thế giới.

Sau đó, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma sẽ thức tỉnh trước sinh linh khai thiên, tu luyện ba ngàn đại đạo pháp tắc của thiên địa mới đến mức viên mãn cực hạn.

Sau đó sinh linh khai thiên mới xuất thế, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma để khai thiên tích địa.

Đó là điểm bắt đầu của một kỷ nguyên.

Tiếp theo, sau khi thiên địa khai mở, chúng sinh xuất hiện, trải qua vô số tuế nguyệt, Thiên Đạo không còn gánh nổi sát nghiệp và nhân quả của chúng sinh nên triệt để sụp đổ.

Cuối cùng tiến vào thời đại mạt pháp, kích phát diệt thế đại kiếp, trở về với Hỗn Độn.

Đó là điểm kết thúc của một kỷ nguyên.

Trong thời đại Hỗn Độn vô tận, luôn có những thiên địa không ngừng được khai mở, cũng có những thiên địa không ngừng yên diệt, trở về Hỗn Độn, tuần hoàn qua lại.

Tính đến thiên địa Hồng Hoang hiện nay, trong Hỗn Độn không biết đã khai mở bao nhiêu thiên địa, tự nhiên cũng không biết đã xuất hiện bao nhiêu Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La.

Sau khi thiên địa đó diệt vong, họ dùng đủ loại phương pháp để trốn thoát khỏi diệt thế đại kiếp, lưu lạc trong Hỗn Độn.

Vì đạo quả của họ gửi gắm trong thiên địa nguyên bản, khi thiên địa đó yên diệt, đạo quả cũng không còn nơi nương tựa.

Mất đi nơi vĩnh kiếp và nơi gửi gắm đạo quả, sinh mệnh của họ không còn vĩnh hằng, tu vi cũng khó mà tăng trưởng.

Họ chỉ có thể dựa vào tích lũy ngày xưa để sống dặt dẹo trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô cùng hung hiểm, muốn tiếp tục sống sót, muốn tiếp tục bước đi trên con đường đại đạo, biện pháp tốt nhất chính là tiến hành cướp bóc và xâm chiếm các thế giới mới sinh.

Dùng vật chất nguyên sơ, nguyện lực chúng sinh, công đức, linh hồn của thế giới mới để tu bổ bản thân, tăng cường tích lũy.

Đó chính là Hắc Ám Động Loạn.

Những tồn tại cổ lão từ kỷ nguyên trước, thậm chí là vô số kỷ nguyên trước đó, luôn thèm khát và dòm ngó kỷ nguyên này.

Họ muốn tiến vào thiên địa mới, gây ra hạo kiếp, cướp đoạt tài

nguyên để tiếp tục sinh tồn.

Còn về tàn dư khai thiên, là chỉ những Hỗn Độn Thần Ma trốn thoát khỏi khai thiên kiếp qua vô số kỷ nguyên.

Họ trốn vào Hỗn Độn, nơi đó có một sức mạnh cực mạnh.

Vì bản thân sinh ra từ Hỗn Độn nên họ thích nghi với cuộc sống ở đó hơn các Thánh nhân hay Hỗn Nguyên Đại La, không có nỗi lo về tính mạng.

Nhưng họ vẫn khao khát có được vật chất nguyên sơ, nguyện lực chúng sinh và khí vận để tăng cường thực lực.

Trong Hỗn Độn tồn tại hai loại sức mạnh đáng sợ này.

Khi nơi nguyên sơ mới dựng dục, có nguyên sơ thần cấm bảo hộ nên họ không vào được.

Sau khi khai thiên tích địa, thế giới mới cũng có lực lượng Thiên Đạo thủ hộ, cũng khó xâm nhập.

Chỉ khi thiên địa đại kiếp xảy ra, thiên cơ hỗn loạn, lực lượng Thiên Đạo suy yếu, họ mới có cơ hội thừa cơ hành động.

Đó chính là nguyên nhân Hồng Quân bảo các đệ tử đi trấn giữ biên giới Hỗn Độn khi đại kiếp diễn ra.

"Ực..." "Ực..." Sau khi xem xong tất thảy, tiếng nuốt nước bọt vang lên liên hồi trong Tử Tiêu Cung, từng vị Thánh nhân trợn tròn mắt.

Không phải đạo tâm của họ không vững, mà thực sự thiên cơ Hồng Quân lão gia tử hiển hiện quá khủng bố, quá đáng sợ, khiến lòng mỗi người đều dậy sóng như biển gầm.

"Thứ khủng bố mà Nguyên Tổ Phượng nhắc đến là cái này sao?" Vọng Thư nhớ lại cuộc trò chuyện với Tổ Phượng tại Bất Tử Hỏa

Sơn năm xưa, lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ thâm ý trong đó.

May mà năm xưa tiến vào Hỗn Độn gặp phải đại hung Thạch Hổ, nếu còn dấn sâu vào nữa thì hậu quả thật khôn lường.

Còn về việc tại sao trong vùng Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời không có những thứ này, là vì vùng đó vẫn nằm trong phạm vi bảo hộ của Thiên Đạo.

Tử Tiêu Cung chính là điểm giới hạn cuối cùng của phạm vi bảo hộ đó.

Vượt qua Tử Tiêu Cung, tiến vào Hỗn Độn chân chính, sẽ có đại khủng bố và đại nguy hiểm.

Trước đây Vọng Thư từng thắc mắc liệu bên ngoài Hồng Hoang còn thế giới nào khác không.

Dù sao trên dòng sông vận mệnh, nàng đã thấy nhiều vũ trụ và thế giới không thuộc về Hồng Hoang.

Những nơi đó là vĩnh hằng quốc độ của các đại năng không thuộc về Hồng Hoang, tồn tại bên ngoài thiên địa này.

Bây giờ tất cả đã có lời giải đáp.

"Thực ra mình cũng hiểu tại sao một số Thánh nhân lại tranh giành khí vận đại giáo, tranh khí vận Nhân tộc, tranh đạo thống, tranh tín ngưỡng, tranh nguyện lực chúng sinh...

Họ đang tích lũy vốn liếng để sống sót trong Hỗn Độn sau khi mạt pháp đại kiếp nổ ra đây mà." Lúc này, các Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung sắc mặt đều ngưng trọng.

Trấn áp biên giới Hỗn Độn không phải là việc nhẹ nhàng gì.

Theo thiên cơ hiển thị, những kẻ gây ra hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên kia chẳng phải hạng vừa, thực lực chắc chắn cực mạnh,

nếu không Đạo Tổ đã chẳng thận trọng như vậy.

"Lão sư, đệ tử thỉnh mệnh trấn thủ Đông Hải." Thông Thiên giáo chủ bước ra khỏi hàng, chắp tay hành lễ.

Một thân đạo bào màu xanh, vóc dáng vĩ ngạn, mày kiếm mắt sáng, lưng đeo thanh kiếm Thanh Bình màu xanh biếc.

Trên mặt Thông Thiên có vẻ nóng lòng muốn thử, trong mắt ánh lên tia hưng phấn.

Giữa các Thánh nhân với nhau, cách kiểm nghiệm đạo quả thường là luận đạo, hiếm khi có đại chiến nổ ra.

Nay có đại chiến chủ động tìm đến cửa để kiểm nghiệm đạo pháp, kiểm nghiệm Tru Tiên Kiếm Trận và kiếm đạo của mình...

Thông Thiên không những không sợ hãi mà chiến ý còn bốc cao.

"Vì chúng sinh tiệt thủ một tuyến sinh cơ" chính là đạo lý và lý niệm lập giáo của ông.

Dù về tình, về lý hay về tâm, ông đều không có lý do gì để từ chối nhiệm vụ này.

"Thiện!" Hồng Quân gật đầu.

Ông nhìn về phía các Thánh nhân khác.

Lần trấn thủ bốn phương biên giới Hỗn Độn này ít nhất phải có bốn vị Thánh nhân đi mới được.

Mỗi vị Thánh nhân kết hợp với lực lượng Thiên Đạo chắc hẳn có thể bảo vệ được mảnh thiên địa này.

Chờ sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Thiên Đạo khôi phục vận hành bình thường, thiên địa sẽ lại có một thời gian dài ổn định an ninh.

Đến khi sau này Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện, sẽ hoàn toàn không cần lo lắng về đám hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên kia nữa, trừ phi mạt pháp đại kiếp đến, Thiên Đạo sụp đổ thì chúng mới lại có cơ hội.

"Thiện tai thiện tai, Lão sư, đệ tử nguyện đi Tây Hải." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, vẻ mặt từ bi.

Cơ nghiệp của Tây Phương Giáo nằm ở phía Tây Hồng Hoang, ông không muốn các Thánh nhân khác nhúng tay vào.

Thay vì đợi không ai đi rồi bị Đạo Tổ chỉ định người khác, chi bằng tự đứng ra nhận lấy chức trách này trước.

"Thiện!" Hồng Quân gật đầu.

Như vậy bốn phương thiên địa chỉ còn lại Nam phương và Bắc phương.

Hồng Quân nhìn các đệ tử còn lại.

Nam phương có thể do Vọng Thư hoặc Nữ Oa đi.

Trong lòng ông vốn ý định chọn Vọng Thư, vì vị Nguyệt Chủ này luôn nổi danh với khả năng chiến đấu, con đường đại đạo quán xuyên thiên địa của nàng cũng đại diện cho chiến lực vô song.

Có nàng đi, Nam phương hẳn là không cần lo lắng nữa.

Chỉ hiềm nàng không phải đệ tử, nếu nàng không muốn đi thì ông cũng không thể cưỡng cầu.

Nữ Oa so với nàng về đại đạo và chiến lực thực sự còn kém một đoạn lớn.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân không khỏi thở dài.

Năm xưa trong Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai, thấy thiên tư kinh người của Nguyệt Chủ, ông đã muốn thu làm đệ tử.

Chỉ vì thiên số đã định nàng không mang nghiệp vị Thánh nhân của Thiên Đạo, duyên thầy trò bạc bẽo nên lúc đó mới từ bỏ ý định.

Bây giờ muốn nàng đi Nam phương, ông chỉ có thể mở lời chứ không thể ép buộc.

Lúc này, Vọng Thư và Nữ Oa nhìn nhau gật đầu.

Chương 164

Nàng bước ra khỏi hàng: "Lão sư, đệ tử đi Nam Hải." Vọng Thư bình tĩnh nói.

Biên giới Hỗn Độn phía Nam chắc chắn phải là nàng hoặc Nữ Oa đi.

Đằng nào cũng phải có một người đi, vậy nàng đi là tốt nhất.

Còn Oa tỷ thì để lại trông coi Nhân tộc và Linh tộc.

Không phải tự phụ, nhưng chiến lực của nàng bây giờ chắc chắn mạnh hơn Nữ Oa một bậc.

Trong lòng nàng cũng muốn xem thử đám hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên kia có thực lực thế nào.

Biết đâu lại vơ vét được chút đồ tốt.

"Thiện!" Hồng Quân mỉm cười gật đầu.

Ông nhìn nàng với vẻ tán thưởng.

Biên giới Hỗn Độn Nam Hải có Vọng Thư trấn thủ, coi như chắc chắn rồi.

Lúc này, lại có người bước lên phía trước, khẽ phẩy phất trần, chắp tay hành lễ.

Là Lão Tử.

"Lão sư, vậy để đệ tử đi Bắc phương." Lão Tử trầm giọng nói.

Một thân đạo bào trắng thêu đồ hình Thái Cực, khuôn mặt già nua hoàn toàn là dáng vẻ một lão đạo sĩ.

Nhưng không ai dám nghi ngờ sự mạnh mẽ của ông.

Trong số các Thánh nhân, ngoại trừ một Vọng Thư luôn thâm bất khả trắc, thì Lão Tử chính là người có cảnh giới và chiến lực mạnh nhất.

Lại thêm trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo công thủ toàn diện Thái Cực Đồ và Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Bất luận là đạo pháp, pháp lực, thần thông, cảnh giới, linh bảo hay thiên tư, căn cước, ông đều là nhân vật đỉnh tiêm trong chư thánh.

Có ông đi Bắc phương, nơi đó cũng có thể yên tâm.

"Thiện!" Hồng Quân hân hoan lên tiếng.

Đến đây, nhân sự trấn thủ biên giới Hỗn Độn bốn phương đã định đoạt.

Đông Hải: Thông Thiên giáo chủ.

Tây Hải: Tiếp Dẫn đạo nhân.

Nam Hải: Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Bắc Hải: Thái Thanh Lão Tử.

So ra thì Tiếp Dẫn đạo nhân yếu thế hơn một chút, nhưng ở phương Tây còn có một vị Thánh nhân khác là Chuẩn Đề đạo nhân, với tình nghĩa của hai người, lúc đó chắc chắn Chuẩn Đề sẽ cùng ra tay đối địch nên không lo có sai sót.

Đội hình này chính là đội hình mạnh nhất của Hồng Hoang hiện nay.

"Nữ Oa, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề..." Hồng Quân gọi tên.

"Đệ tử có mặt." Ba người cùng hành lễ.

"Ba người các ngươi cư ngụ ở trung tâm, sẵn sàng chi viện cho

biên giới bốn phương bất cứ lúc nào.

Lần Thiên địa đại kiếp này cần chúng ta đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua.” Hồng Quân nghiêm giọng dặn dò.

“Rõ!” Ba người đồng thanh gật đầu.

“Thời hạn đại kiếp Vu Yêu là một Nguyên Hội, bắt đầu từ năm trăm năm sau.

Các ngươi hãy lui xuống sắp xếp công việc của mình đi.

Năm trăm năm sau lên đường ra biên giới Hỗn Độn, mỗi người về vị trí của mình.” Hồng Quân thoáng nở nụ cười nơi khóe miệng.

“Rõ!” Các Thánh nhân hành lễ lần nữa rồi lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Những thông tin nhận được lần này, đặc biệt là về hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên, khiến họ chấn động tâm thần.

Trong lòng mỗi người đều có vô vàn suy tính và kế hoạch cần cân nhắc kỹ lưỡng.

“Hóa ra mạt pháp đại kiếp có thể tránh được, nhưng muốn sống sót thì phải tích lũy vốn liếng.” “Xem ra vì sự tiêu dao sau này, từ bây giờ phải bắt đầu mưu tính rồi.” “Tranh khí vận, tranh cơ duyên, tranh nguyện lực chúng sinh... ta còn sợ ai?” Những ý niệm đó hiện lên trong đầu mỗi người, ai nấy đều mang tâm tư nặng nề.

Nhưng đó là chuyện tương lai, việc cần làm lúc này là các Thánh nhân phải đồng lòng thủ hộ Hồng Hoang.

Từ một khía cạnh khác, họ đang bảo vệ “chiếc bánh ngọt” của mình.

Chiếc bánh này chính là thiên địa Hồng Hoang.

Hiện tại chỉ có tám người chia sẻ miếng bánh này, nếu để lũ cổ lão

tồn tại và tàn dư khai thiên kia tràn vào thì số người chia bánh sẽ tăng lên rất nhiều.

Các Thánh nhân đều không muốn thấy cục diện đó.

Trong Tử Tiêu Cung, sau khi các Thánh nhân rời đi, mắt Hồng Quân vẫn không khép lại.

Ông đang chờ một người.

Ông biết người đó nhất định sẽ quay lại.

"Đến rồi à..." Giọng nói không chút dao động cảm xúc vang vọng trong cung điện.

Hồng Quân thần sắc bình tĩnh, dường như không hề ngạc nhiên trước việc người đó quay lại.

Trong mắt Vọng Thư hiện lên một tia kinh ngạc, nàng hơi ngẩn người.

Đạo Tổ đúng là Đạo Tổ, cái gì cũng biết.

Nàng cưỡi mây đáp xuống trước bồ đoàn của Hồng Quân.

Lần này quay lại, một là để xem có thể xin được chút bảo bối nào từ Hồng Quân hay không.

Có câu "trộm không đi tay không", nay phải đi làm việc khổ sai, không đòi chút quyền lợi thì hoàn toàn không phải phong cách của nàng, cũng uổng công cái danh "Nguyệt quát đất".

Hoàng đế còn chẳng dùng binh không lương nữa là?

Thứ hai là để hỏi Hồng Quân về con đường sau Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ban đầu nàng nghĩ Hồng Quân có lẽ không biết nhiều về những thứ này, vì theo dòng thời gian nguyên bản, ông chỉ là một Thiên Đạo

Thánh nhân chấp chưởng đại thế, chỉ xuất hiện vài lần trong đại chiến Vu - Yêu.

Nhưng nay Hồng Quân đã tung ra thông tin về hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên, khiến Vọng Thư tin rằng vị Đạo Tổ này ẩn giấu rất sâu.

Sâu không thấy đáy.

Dưới lớp đạo bào màu đen kia không biết chứa đựng bao nhiêu bí mật vạn cổ.

Lúc này, Vọng Thư nhìn Đạo Tổ Hồng Quân, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười duyên dáng.

"Đệ tử bái kiến Lão sư...

Lão sư xem kìa, các sư huynh sư tỷ đều có chí bảo bên người.

Lần này đệ tử phải đi đối mặt với vô số tồn tại cổ lão khủng bố...

Lão sư có thể tặng đệ tử một hai món bảo bối không?

Đệ tử nghèo lắm, chỉ có mỗi một thanh kiếm, ngay cả pháp bảo phòng ngự cũng không có." Vọng Thư than thở thê thảm, lộ ra vẻ mặt đáng thương, phát huy tối đa kỹ năng "bán thảm" truyền thống của Tây Phương nhị thánh.

Trong nháy mắt, nàng nhập vai người lao động nghèo khổ.

"Kịch sĩ" Vọng Thư đã online.

Da mặt già nua của Hồng Quân hơi giật giật, trong lòng thầm thở dài.

Dù biết trước Vọng Thư sẽ quay lại hỏi về con đường tu luyện sau Hỗn Nguyên Đại La, ông đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng khi chuyện thực sự xảy ra, ông vẫn thấy kinh ngạc.

Không ngờ chuyện đầu tiên Vọng Thư làm không phải là hỏi về đại đạo, mà là đòi bảo bối...

Cái mạch não này kiểu gì vậy?

Bảo bối mà nàng thực sự thiếu sao?

Hồng Quân không nói nên lời nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Vọng Thư.

Theo những gì ông quan sát, linh bảo của vị Nguyệt Chủ này có: Hỗn Nguyên Kim Đấu, Khôn Hoa Thần Kiếm, ba trong ngũ phương kỳ, Diệt Thế Hắc Liên, Kim Giao Tiễn, Lạc Bảo Kim Tiền, vân vân...

Món nào mà chẳng phải linh bảo đỉnh tiêm của Hồng Hoang?

Chương 165

Chưa kể nhìn vào công năng trấn áp không gian vượt qua cả Hỗn Độn Chung, thì Hỗn Độn Châu vốn mất tích cũng nghi ngờ nằm trong tay nàng.

Còn có Càn Khôn Đỉnh kia nữa...

đó vốn là bảo bối của Càn Khôn Lão Tổ, sau trận Đại chiến Đạo - Ma thì thất lạc, ngay cả ông dùng uy năng của mình cũng không tìm thấy, không ngờ lại rơi vào tay Vọng Thư...

Linh bảo chỗ nào mà thiếu?

Lại còn lần lấy đi hơn ba trăm món Tiên Thiên Linh Bảo trên Phân Bảo Nham năm xưa, cơ bản tinh hoa của Phân Bảo Nham đều bị nàng thâu tóm sạch.

Hồng Quân càng nghĩ càng thấy vị Nguyệt Chủ này không phải khóc nghèo đòi pháp bảo, mà là đang khoe giàu thì đúng hơn.

Ai cũng bảo đệ tử chân truyền Tam Thanh có chí bảo là Hồng Quân thiên vị, nhưng ai biết được kẻ giàu nhất, nhiều bảo bối nhất Hồng Hoang chính là vị Nguyệt Chủ trước mắt này.

Đúng chuẩn một đại tiểu thư "bạch phú mỹ"...

Quan trọng là không biết nàng học được thủ đoạn của Tỳ Hưu từ đâu, cứ đi vơ vét linh bảo, linh căn, linh mạch... chơi cực kỳ điêu luyện.

Yêu tộc tích lũy ức vạn năm mới có bảo khố, kết quả sau một trận chiến, một nửa bảo khố rơi vào tay nàng.

Về khoản lộng bảo bối, Hồng Quân cũng phải nể phục nàng một vài phần.

Suốt bao tuế nguyệt qua, chưa từng thấy ai "mạnh" như vậy.

"Thôi được, vật này cho ngươi." Hồng Quân nói rồi lấy ra một vật giao cho Vọng Thư.

Không phải ông mủi lòng, mà vì ông biết nếu không cho thì vị Nguyệt Chủ này sẽ diễn thêm một đoạn kịch nữa... cái đó mới thực sự đáng sợ.

Chi bằng đuổi khéo nàng đi cho xong.

"Cây thước này?" Vọng Thư nhìn cây thước dài tỏa ra bảo quang vàng kim rực rỡ, mắt sáng rực, trong lòng mừng rỡ điên cuồng.

Món đồ mà Hồng Quân lấy ra chỉ có thể là bảo bối trong truyền thuyết kia: Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nó cũng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Một thước một tháp, một công một thủ, đều là bảo bối tuyệt hảo.

Thực ra Vọng Thư thích Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hơn.

Tuy dùng ngũ phương kỳ, Diệt Thế Hắc Liên, Càn Khôn Đỉnh cùng với Hỗn Độn Thần Ma thân thì không biết lớp "giáp phòng ngự" đã dày đến mức nào, nhưng với tư tưởng thêm một món là thêm một phần an toàn, nàng sẽ không chê nhiều.

May mắn thay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng không tệ, lại thêm một món bảo bối có năng lực sát phạt ngang ngửa Tiên Thiên Chí Bảo.

"Tạ Lão sư..." Vọng Thư mỉm cười, lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu ra thu Hồng Mông Lượng Thiên Xích vào trong.

Hồng Quân nhìn Hỗn Nguyên Kim Đấu mà lại thở dài.

Lấy Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra làm túi chứa đồ, đúng là phí phạm của trời, nhưng cũng đành thôi.

Tiếp theo là vào vấn đề chính.

Không đợi Vọng Thư mở lời hỏi, Hồng Quân đã lên tiếng trước: "Ý đồ của ngươi ta đã rõ.

Trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự còn cảnh giới khác, gọi là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, hay còn gọi là Thiên Đạo Cảnh.

Ta hợp thân Thiên Đạo nên cũng mượn đó mà đạt tới tầng thứ này.

Nếu ngươi đi theo con đường này, có thể chọn hợp thân với đại đạo của riêng mình, hoặc sau này dấn sâu vào Hỗn Độn để tìm kiếm con đường khác." Vọng Thư gật đầu.

Hợp thân với đạo sao?

Con đường này cũng khả thi.

Dẫu sao nàng lĩnh ngộ là Duy Ngã Đạo, dù có hợp đạo cũng không bị hạn chế tự do như Hồng Quân bên này phải hợp thân với Thiên Đạo mà mất đi tự do.

Nhưng thôi, cứ để xem đã.

Hiện tại chưa có đại địch nào xuất hiện nên việc truy cầu cảnh giới cũng chưa quá cấp bách.

Rời khỏi Tử Tiêu Cung, Vọng Thư không về Chiêu Dao Sơn ngay mà đi đến Vu tộc.

Vu Yêu đại kiếp sắp đến, chuyện Hậu Thổ hóa Luân Hồi cùng các đại sự thiên địa đã không còn xa.

Có những việc nếu không làm ngay sẽ không còn cơ hội.

Và lúc này, Vọng Thư cũng rốt cuộc quyết định giao phần thưởng Bàn Cổ Nguyên Thần từ hệ thống năm xưa cho Hậu Thổ.

Nàng chỉ hy vọng sau này nàng ấy không chỉ là Bình Tâm mà vẫn mãi là Hậu Thổ.

Uy năng Thánh nhân mạnh mẽ biết bao, Vọng Thư chỉ vừa động niệm, khoảng cách ức vạn quang niên đã bị thu hẹp, nàng xuất hiện trước cổng bộ lạc Hậu Thổ.

"Kẻ nào?" Chiến vu canh gác cổng bộ lạc giật mình khi thấy một vị tuyệt sắc tiên tử đột ngột xuất hiện, sợ tới mức nhảy dựng lên.

"Bái kiến Nguyệt Chủ!" "Bái kiến Nguyệt Chủ!" Những chiến vu khác nhận ra nàng, mặt mày hớn hở, vội vàng cúi người hành lễ.

Năm xưa Vọng Thư du ngoạn Vu tộc, ở lại bộ lạc Hậu Thổ lâu nhất nên người quen trong bộ lạc không hề ít.

Đồng thời, việc Nguyệt Chủ Vọng Thư thành Thánh đã truyền khắp Hồng Hoang suốt cả ngàn năm qua, Vu tộc cũng không ngoại lệ.

"Thánh nhân đại giá quang lâm sao?" Vô số chiến vu trợn to mắt, hơi thở dồn dập, tim đập loạn nhịp.

Tin tức Thánh nhân giá lâm bộ lạc Hậu Thổ như một cơn gió lốc truyền khắp bộ lạc trong nháy mắt.

Cả bộ lạc sôi sục hẳn lên.

Vô số người Vu chạy đến chào hỏi Vọng Thư.

So với các Thánh nhân khác, nàng là vị Thánh nhân có quan hệ gần gũi nhất với Vu tộc, giao hảo tốt với tất cả mười hai Tổ Vu, đặc biệt là với Hậu Thổ.

Vì vậy, lúc này mọi người Vu đều nồng nhiệt chào đón nàng.

"Nguyệt Chủ, còn nhớ ta không?

Ta là Lạc đây.” Một chiến vu vẫy tay gọi.

“Còn có ta nữa... năm xưa ta từng pha trà cho người.” Một nữ Vu nhân cười lớn hét to.

“Nguyệt Chủ đại nhân, sức khỏe người vẫn tốt chứ...” Một lão Vu nhân nước mắt lưng tròng.

Vọng Thư: ...

“Nguyệt Chủ, lần này nhất định phải ở lại bộ lạc chơi thêm vài trăm năm nhé, nếm thử tay nghề nướng thịt của ta.” Một Vu nhân hiếu khách mời mọc.

“Thế sự biến đổi nhanh quá, năm xưa Yêu tộc bắt nạt Nguyệt Chủ, ai ngờ mới mấy chục vạn năm trôi qua Nguyệt Chủ đã thành Thánh nhân rồi.” Một lão Vu nhân cảm khái muôn vàn.

“Hà hà, Tổ Vu thật lợi hại, ngay từ đầu đã có quan hệ cực tốt với Nguyệt Chủ.

Giờ có Nguyệt Chủ giúp sức, Yêu tộc gặp họa rồi.” Một Vu nhân chiến ý sục sôi, xoa tay hầm hè.

“Vu tộc và Linh tộc liên minh, tiêu diệt tận gốc Yêu tộc!” Một Vu nhân phấn khích hét lớn.

Mọi người Vu trong bộ lạc đều vui mừng hớn hở, bàn tán xôn xao như đang trong lễ hội.

Vọng Thư mỉm cười, nàng khá thích những người Vu này.

Tuy lễ tiết có chút thiếu sót nhưng người Vu hào sảng, trực tiếp, yêu ghét rõ ràng, không có mưu mô lắt léo.

Ai tốt với họ, họ tốt lại, ai nhắm vào họ, họ cũng nhắm vào kẻ đó.

Giao thiệp với chủng tộc như vậy thực sự rất vui vẻ và thoải mái.

Chỉ là Vu Yêu đại kiếp sắp đến, Vọng Thư lại khẽ thở dài trong lòng.

Nhìn những nụ cười rạng rỡ xung quanh, không biết sau đại kiếp sẽ còn bao nhiêu người sống sót.

Lúc này, một tuyệt sắc mỹ nữ mặc cung trang màu vàng minh hoàng sải bước uyển chuyển đi tới, dung mạo thanh lệ, ôn nhu đại phương.

Theo sau nàng là hai người, một nam tử khôi ngô tuấn tú đeo cung dài trên lưng, và một thiếu nữ nhân tộc dung mạo tuyệt mỹ, tinh tế, khí chất có chút giống Vọng Thư, mang hơi hướng cao lãnh.

Ba người đi tới đâu, mọi người Vu đều dạt ra nhường đường.

"Hậu Thổ bái kiến Thánh nhân." "Hậu Nghệ bái kiến Thánh nhân." "Thường Nga bái kiến Thánh Cô nương nương." Ba người cùng hành lễ, đồng thanh nói.

Người Vu bình thường không biết đẳng cấp Thánh nhân cao thế nào, nhưng Tổ Vu và Đại Vu thì biết rõ.

Đó là những đại lão chân chính của Hồng Hoang, nhất ngôn nhất hành đều quyết định sinh tử của ức vạn sinh linh.

Thường Nga lại càng cung kính hơn.

Chương 166

Vị trước mặt này chính là Thủy Tổ nương nương trong truyền thuyết của Nhân tộc, giờ đây sống sờ sờ hiện ra trước mắt.

Nàng không những không dám có nửa điểm vô lễ mà còn suýt ngất đi vì hạnh phúc.

Được nhìn tận mắt Thánh Cô nương nương ở cự ly gần thế này, e là ngoài Đại trưởng lão ra chẳng còn ai khác có vinh dự này.

"Tỷ tỷ, khách sáo rồi, không cần đa lễ.

Đừng làm tổn thọ tiểu muội, muội chẳng qua chỉ là đi trước một bước trên đại đạo mà thôi." Vọng Thư vội vàng đỡ Hậu Thổ dậy.

Ơn cứu mạng của các Tổ Vu năm xưa nàng vẫn ghi nhớ đến tận bây giờ.

Tuy với thân phận cao quý hiện nay nàng hoàn toàn có thể thản nhiên nhận lễ, nhưng chung quy vẫn thấy có chút hổ thẹn.

Quan hệ tỷ muội giữa nàng và Hậu Thổ cũng không cần phải giữ kẽ như vậy.

"Được!" Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn Vọng Thư, mỉm cười, trong mắt hiện lên tia vui mừng.

Không đổi!

Vẫn là nàng ấy!

Một hòn đá trong lòng Hậu Thổ cuối cùng cũng rơi xuống, nàng tràn đầy vui sướng.

Khi nghe tin Vọng Thư đến bộ lạc, nàng vừa kinh ngạc vừa thấp thỏm, lo rằng sau khi thành Thánh, Vọng Thư sẽ cao cao tại thượng,

xa tận chân trời như những Thánh nhân khác.

Nàng sợ Vọng Thư sẽ mang cái giá của Thánh nhân như Tam Thanh hay Nữ Oa, nhìn xuống chúng sinh bằng con mắt lạnh lùng.

Thật khó tin khi một vị Tổ Vu chiến thiên chiến địa, chưa bao giờ lùi bước lại có lúc mang tâm trạng lo âu được mất như vậy... nhưng đó là sự thật.

May mà Vọng Thư vẫn như xưa, không có thay đổi gì lớn.

Vì vậy, Hậu Thổ lúc này rất vui, tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vọng Thư giống như hồi ở Tử Tiêu Cung năm nào.

Lúc này, ánh mắt Vọng Thư lướt qua Hậu Thổ, nhìn về phía hai người đang cung kính hành lễ phía sau.

"Hậu Nghệ, Thường Nga, hai người cũng không cần đa lễ.

Chúc mừng nhé, sắp cưới được vợ đẹp là cô nương Nhân tộc rồi.

Thường Nga, đúng là người như tên, người đẹp mà tên cũng hay." Vọng Thư nhướng mày trêu chọc, ánh mắt trêu đùa nhìn mỹ nữ tuyệt thế bên cạnh Hậu Nghệ.

Mối quan hệ giữa nàng và Hậu Nghệ tuy không thân bằng Hậu Thổ nhưng cũng rất quen thuộc.

Năm xưa khi du ngoạn Vu tộc, Hậu Nghệ chính là người dẫn đường cho nàng nên không có gì xa lạ.

Lúc này, Hậu Nghệ gãi đầu cười ngượng nghịu, nhất thời chẳng biết đáp lại thế nào.

Thân phận của Vọng Thư không chỉ đơn giản là Thánh nhân, mà còn là Thủy Tổ Nhân tộc.

Cái thân phận này mới là đáng ngại nhất.

Thủy Tổ của Thường Nga cơ mà, Nhân tộc hoàn toàn dựa vào Nữ Oa, Vọng Thư và Phục Hy mà có.

Chẳng phải nàng chính là trưởng bối nhà ngoại của Thường Nga sao?

Lúc này Hậu Nghệ có cảm giác như con rể đi gặp nhạc mẫu, vừa bồn chồn khẩn trương vừa có chút kích động... cảm xúc vô cùng phức tạp.

Ở bên cạnh, Thường Nga bị trêu đến đỏ mặt, cúi đầu cười thẹn thùng.

"Vợ đẹp...

Thánh Cô nương nương thật xấu quá." Vọng Thư thấy Thường Nga thẹn thùng thì trong lòng càng vui hơn.

Công bằng mà nói, nhan sắc của Thường Nga ít nhất cũng nằm trong top 3 mỹ nữ mà nàng từng thấy ở Hồng Hoang.

Ngay cả một kẻ "biến thân" như nàng nhìn vào cũng thấy xao động, một vẻ đẹp làm say đắm lòng người.

Thân hình cao ráo trong bộ cung trang trắng, chỗ nào cần đầy đặn có đầy đặn, chỗ nào cần thon gọn có thon gọn, mái tóc như thác đổ... kết hợp với khuôn mặt tinh tế tuyệt mỹ, quả thực là tuyệt phẩm.

Nếu nói về phong cách thì nàng ấy mang vẻ ngự tỷ nhưng lại pha chút vẻ mong manh khiến người ta muốn che chở.

Đúng là không hổ danh đệ nhất mỹ nữ thiên địa.

Nhưng bây giờ vị trí đó đã bị Vọng Thư chiếm giữ, Thường Nga chỉ đành xếp sau một chút.

"Xin...

Thánh Cô... nương nương thấu hiểu, đệ tử năm kia...

đi du ngoạn Nhân tộc, gặp được Thường Nga... liền nhất kiến khuynh tâm, nay cùng Thường Nga kết thành phu thê, xin...

Thánh Cô nương nương... thành toàn." Hậu Nghệ mặt đỏ tía tai, lắp bắp mãi mới nói xong một câu.

Tuy lúc thành hôn đã được cha mẹ Thường Nga đồng ý, nhưng vị trước mặt này là trưởng bối của các trưởng bối nhà nàng ấy...

Nếu nàng muốn chia rẽ thì e là ngay cả Đại trưởng lão Nhân tộc nói cũng chẳng ích gì.

Nghĩ vậy, sự căng thẳng trong lòng Hậu Nghệ lại tăng thêm vài phần.

"Thành toàn chứ!

Chuyện tốt thế này tất nhiên phải thành toàn rồi." Vọng Thư cười.

Có bao giờ nàng ngờ được mình lại có ngày làm trưởng bối nhà gái đâu... cảm giác thật kỳ lạ.

"Haiz, mình già thật rồi." "Nhân dịp hỉ sự, ta cũng chẳng có đồ gì tốt, tặng ngươi cây cung và mười mũi tên này làm quà mừng.

Chỉ mong sau này khi cần ra tay thì đừng do dự, cứ trực tiếp mà giết, đừng nghĩ ngợi quá nhiều." Vọng Thư đầy ẩn ý nói, rồi lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu ra.

Theo ý niệm của nàng, một cây cung dài màu vàng kim rạng rỡ tiên quang hiện ra, cùng với mười mũi tên làm từ huyền băng xanh biếc đặt gọn gàng trong bao tên.

Lạc Nhật Cung, Băng Phách Tiễn.

Đây là một bộ Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chuyên về công phạt mà Vọng Thư lấy được trên Phân Bảo Nham.

Khi có được nó, nàng đã biết chủ nhân thực sự của nó là ai.

Nay đến bộ lạc Hậu Thổ, gặp đúng dịp hỉ sự của Hậu Nghệ nên tặng lại là hợp lý nhất.

Đây cũng là lần đầu tiên Vọng Thư tặng bảo bối trong tay mình sau vô số năm xuyên việt Hồng Hoang.

Khi Lạc Nhật Cung xuất hiện, mắt Hậu Nghệ sáng rực lên, hơi thở dồn dập, vẻ mặt si mê như đang nhìn người phụ nữ mình yêu nhất.

Sự căng thẳng, ngại ngùng khi gặp trưởng bối nhà gái đều bị quăng ra sau đầu.

Hắn cảm nhận được một mối liên kết ẩn hiện với bộ cung tên này, một cảm giác huyết mạch tương dung, như thể nó vốn là một phần cơ thể mình.

Cảm giác này còn sướng hơn cả chuyện "ân ái", khiến thân tâm vui sướng, sảng khoái vô cùng.

Trong khoảnh khắc, hắn đã yêu nó tha thiết.

Hắn biết nếu có được bộ cung tên này, chiến lực của mình sẽ tăng vọt.

Thường Nga đứng bên cạnh thấy vẻ mặt của phu quân mình thì không hiểu sao lại thấy hơi ghen.

Đúng vậy... ngay cả với nàng mà Hậu Nghệ cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt "thèm thuồng" đến thế.

Hậu Thổ đứng cạnh Vọng Thư thì đầy vẻ kinh ngạc, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn khuôn mặt cười tuyệt đẹp của nàng.

Cô em gái này, Thánh nhân Vọng Thư... hôm nay không bị ấm đầu đấy chứ?

Nàng nhìn lên trời, mặt trời đâu có mọc đằng Tây.

Với nhãn quang của Hậu Thổ, tự nhiên nhận ra thứ Vọng Thư lấy ra chính là món Tiên Thiên Linh Bảo mà vô số đại năng thèm khát.

Cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chuyên về công phạt, đúng là chí bảo thực sự.

Chương 167

Món quà này không thể nói là không nặng, đặc biệt là đối với Hậu Nghệ.

Tuy Vu tộc không có nguyên thần nên không thể tế luyện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng vẫn có thể dùng chúng làm binh khí.

Hậu Nghệ vốn giỏi cung tên, có được món trọng bảo này chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, trở thành chiến lực mạnh nhất Vu tộc chỉ sau các Tổ Vu cũng không phải nói ngoa.

Điều khiến Hậu Thổ kinh ngạc nhất là cô em gái này nổi tiếng "keo kiệt", linh bảo trong tay vô số nhưng chưa từng thấy tặng ai, nay lại phá lệ vì Hậu Nghệ.

"Muội muội, món quà này quá nặng rồi." Hậu Thổ nghiêm giọng nói.

"Không sao, hôm nay vui mà." Vọng Thư xua tay, cười tươi đến mức mắt híp lại như vầng trăng khuyết.

Tặng quà thì đúng là có tâm ý đó, nhưng chủ yếu là nàng muốn mượn tay Hậu Nghệ để diệt sạch mười tên thái tử Kim Ô.

"Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc", đạo lý này nàng hiểu rõ nhất.

Dù với cảnh giới hiện tại, ngay cả khi Lục Áp sau này có thiên tư cao đến đâu cũng khó lòng đuổi kịp nàng, nhưng... cứ diệt đi cho lành.

Ai biết được đám nhãi ranh đó có đột nhiên gặp đại cơ duyên rồi "cá chép hóa rồng" hay không.

Đến tận bây giờ, Vọng Thư vẫn nhớ như in ánh mắt hận thù của lũ Kim Ô đó khi Hi Hòa tuẫn tiết trên Thiên giới.

Cái ánh mắt hận thấu xương đó không thể bị thời gian bào mòn.

Lục Áp kia, từ dòng thời gian Phong Thần có thể thấy, là một kẻ vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám toán Triệu Công Minh.

Da mặt dày, thủ đoạn nhiều, ra tay độc ác, bị loại người này nhắm vào thì cực kỳ đáng sợ.

Vì sự ổn định, cứ chết hết đi là tốt nhất.

Thế nên khi nói chuyện với Hậu Nghệ, nàng đã dùng chút thủ đoạn nhỏ.

Trong lời nói đó có chứa Ngôn Chú (một loại trớ chú pháp tắc), đợi đến khi Hậu Nghệ dùng Lạc Nhật Cung bắn Kim Ô, Ngon Chú này sẽ kích hoạt, đảm bảo mười con Kim Ô đó không một con nào chạy thoát.

"Đắc tội với ta, còn dám thề thốt báo thù ta à?

Phì!" Vọng Thư thầm lạnh lùng cười.

Lúc này, Hậu Nghệ vẻ mặt nghiêm túc quỳ thụp xuống đất: "Hậu Nghệ tạ ơn Nguyệt Chủ ban thưởng." Vọng Thư gật đầu, ý niệm vừa động, Lạc Nhật Cung và Băng Phách Tiễn liền lơ lửng trước mặt Hậu Nghệ.

Hắn đưa tay nhận lấy rồi hành lễ lần nữa.

Sau đó, Hậu Thổ cung kính mời Vọng Thư vào bộ lạc.

Một người bận rộn như Vọng Thư khó lắm mới đến Vu tộc một lần, lần này nàng nhất định phải giữ Vọng Thư ở lại chơi vài ngày.

"Tỷ tỷ, lần này muội đến thực ra là có chuyện khác." Sau khi vào động phủ của Hậu Thổ và ngồi xuống, Vọng Thư mới nói.

"Chuyện gì vậy?" Hậu Thổ sửng sốt, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh

ngạc.

Nàng không hiểu vị Thánh nhân này tìm mình có chuyện gì.

Thiên địa tuy lớn, nhưng chuyện mà Thánh nhân không làm được thì quả thực rất ít.

Vọng Thư nhếch môi mỉm cười nhưng không trả lời trực tiếp.

Chỉ thấy đầu ngón tay nàng lóe lên tiên quang trắng rực rỡ, rồi nhẹ nhàng điểm một cái vào trán Hậu Thổ.

Trong khoảnh khắc, một phần Nguyên Thần của Bàn Cổ được đưa vào.

Hậu Thổ không kịp phản ứng gì, thậm chí không nhìn rõ động tác của nàng, chỉ cảm thấy trong não hải đột nhiên có thêm thứ gì đó.

Nàng liếc nhìn Vọng Thư một cái, tin tưởng rằng nàng ấy sẽ không hại mình.

"Nhắm mắt lại, từ từ cảm ngộ đi." Vọng Thư khẽ nói.

Hậu Thổ nghe lời nhắm mắt lại.

Nàng cảm nhận được một thứ đang xuất hiện trong đầu.

Nguyên Thần.

Một từ ngữ bỗng dưng hiện lên trong tâm trí Hậu Thổ.

Luồng Nguyên Thần đó đang nhanh chóng dung hợp với nàng, không có chút khó chịu nào.

Không giống như Nguyên Thần của kẻ khác, nó giống như vốn dĩ thuộc về nàng vậy.

Một cảm giác kỳ diệu nảy sinh.

Những thiên cơ vốn mờ mịt đột nhiên trở nên sáng tỏ.

Những đại đạo vốn khó hiểu khi nghe giảng, nay đột nhiên nàng

đều minh bạch cả.

Giống như một người mù đột nhiên nhìn thấy ánh sáng.

Trong khoảnh khắc này, Hậu Thổ nhận ra mình có thể tu luyện đạo pháp Huyền môn, có thể sử dụng linh bảo, và cũng có thể diễn toán thiên cơ.

Tất cả những gì các tu sĩ tiên đạo ở Hồng Hoang làm được, nàng phát hiện mình lúc này đều có thể làm được.

"Nguyên Thần!

Ta đã có Nguyên Thần!" Hậu Thổ mở mắt, một luồng sáng lóe lên, đồng tử co rút lại, nàng kinh hãi nhìn Vọng Thư.

Những gì Nguyệt Chủ làm đã khiến nàng có được Nguyên Thần!

Lòng Hậu Thổ dậy sóng dữ dội.

Nếu Vọng Thư làm như vậy cho tất cả các Tổ Vu, chẳng phải anh chị em của nàng đều có thể tu luyện sao?

"Tỷ tỷ, đừng nhìn muội bằng ánh mắt đó.

Thứ này muội tình cờ có được, thiên địa này chỉ có một phần duy nhất, ngoài phần trong người tỷ ra thì không thể tìm thấy phần thứ hai đâu." Vọng Thư nhún vai, xòe hai tay ra nói.

Hậu Thổ nghe vậy thì thần sắc thoáng u ám.

"À..." Thứ thần dị như vậy làm sao có thể dễ dàng có được phần thứ hai chứ.

Nếu thực sự dễ kiếm thì cũng chẳng làm phiền Thánh nhân phải đích thân đến đây, chỉ cần sai người đưa tới là được.

Thoáng chốc, Hậu Thổ mỉm cười, nụ cười có chút ngượng nghịu.

Nàng nhận ra mình hơi tham lam rồi.

Thần vật cỡ này chắc chắn lấy được không dễ dàng gì, không biết Vọng Thư đã phải tốn bao nhiêu tâm huyết, vậy mà nàng còn đòi hỏi thêm.

"Hậu Thổ vạn phần cảm kích muội muội." Hậu Thổ đứng dậy, trịnh trọng hành lễ với Vọng Thư.

Lần này, Vọng Thư thản nhiên nhận lễ.

"Chuyện ở đây đã xong, muội cũng phải cáo từ thôi." Vọng Thư đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ của Hậu Thổ.

"Chao ôi... mềm quá." Nàng tận hưởng đến mức muốn híp mắt lại.

"Khụ khụ... thôi nào, giờ mình là Thánh nhân rồi, phải giữ thể diện chút." "Đạo Tổ giao cho muội việc quan trọng khác, không thể ở lại đây lâu." Nàng giả vờ thở dài để che giấu "sắc tâm".

"Đúng là số vất vả mà." Hậu Thổ gật đầu.

Chuyện của Đạo Tổ chắc chắn là chuyện cực kỳ quan trọng, nên những lời giữ nàng lại cuối cùng cũng không thốt ra.

Tiếp đó, Vọng Thư làm thủ thế chào tạm biệt với Hậu Thổ, ý niệm vừa động, thân ảnh liền biến mất không tăm hơi.

"Lần tới gặp lại Hậu Thổ, chắc là ở trong Luân Hồi rồi." Vọng Thư thầm thở dài.

Vốn nàng muốn giúp Vu tộc nghịch thiên đại thế một phen, nhưng nay hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên xuất hiện, nàng không thể thực hiện được nữa.

Thôi thì chuyến đi Vu tộc này coi như đã trả xong nhân quả với họ.

Sau khi Vọng Thư đi, ánh mắt Hậu Thổ lấp lánh, nụ cười rạng rỡ

không giấu nổi niềm vui sướng, nàng lập tức bay vút lên không trung, hướng về bộ lạc của Đế Giang.

Chuyện có được Nguyên Thần là đại hỷ sự, cần phải chia sẻ với các anh chị em ngay.

Quảng Hàn Cung.

Sau khi rời Vu tộc, Vọng Thư đi thẳng về đó.

Thực tế, nơi đó mới chính là nhà của nàng.

Đại chiến sắp đến, nàng muốn về nhà xem chút.

Chương 168

Cung điện tiên cung trống trải, chỉ có cây Ngô Đồng cô độc đứng sừng sững giữa sân.

Các điện thờ khác cũng không một bóng người, ngay cả một sinh linh cũng không có.

Tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Nhưng Vọng Thư lại cảm thấy ấm áp.

Trong môi trường này, nàng đã trải qua một quãng tuế nguyệt dài đằng đẵng, từ yếu ớt dần dần trở nên mạnh mẽ.

Sải bước trong Quảng Hàn Cung, ký ức về việc xây dựng từng viên gạch, từng cung điện hiện về trong tâm trí nàng.

Đang đi, nàng nhớ lại lần đầu xuyên việt, khi mở mắt ra đã thấy mình nằm trong một cái hố sâu.

Cái hố đó vẫn chẳng có gì thay đổi.

Kể từ khi nàng rời đi và bước vào Hồng Hoang, nơi này hoàn toàn trở thành một cái hố sâu không ai để ý trên Thái Âm Tinh.

Không ai nhớ rằng vị Nguyệt Chủ đang đứng trên đỉnh cao của chúng sinh hiện nay, năm xưa từng nằm bò trong cái hố này.

Vọng Thư đi xuống đáy hố, cảm giác quen thuộc lại ùa về.

"Bế quan sao?" Vọng Thư cười nhạt.

Nàng sắp quên mất lần cuối nghe thấy tiếng thông báo phần thưởng của hệ thống là khi nào rồi.

Đối với hệ thống, hiện tại nàng vẫn chưa tìm ra manh mối gì, nhưng nàng tin rằng khi mình càng đi lên cao, tự nhiên sẽ biết kẻ đứng

sau là ai.

Bí mật rồi sẽ được giải đáp dễ dàng.

Chợt, Vọng Thư cau mày.

"Kỳ lạ, ai đến vậy?" Nàng lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao Hồng Hoang cô tịch, thấy ở nơi cách xa ức vạn quang niên có một bóng tiên thanh tú đang cưỡi mây bay tới, như một ngôi sao băng lướt qua tinh không.

Thường Hi.

Một trong ba sinh linh hóa hình từ Thái Âm Tinh, cũng là một vị Thái Âm Nữ Thần.

Hoặc là, đã từng như vậy.

Trong tầm mắt của Vọng Thư, Thường Hi cưỡi một đám mây tím từ nơi xa xôi hướng về phía Thái Âm Tinh.

Đối với nàng ta, Vọng Thư tuy không quên nhưng rốt cuộc cũng có chút xa lạ rồi.

Nàng vẫn nhớ năm xưa hai vị Thái Âm Nữ Thần cùng gả cho Đế Tuấn vẻ vang biết bao, cả chúng sinh Hồng Hoang đều đến chúc mừng.

Nhưng giờ đây, trên mặt Thường Hi chỉ thấy vẻ tiều tụy và đau thương.

Rõ ràng vị Yêu Hậu này hiện tại sống không hề vui vẻ, cũng chẳng được như ý nguyện.

Cảnh giới của nàng ta cũng dừng lại ở Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, suốt ba Nguyên Hội qua không hề tiến bộ chút nào.

Vọng Thư không định ra gặp.

Có lẽ vì đứng ở độ cao khác nhau rồi, giờ nhìn lại nàng phát hiện mình không còn mấy hận ý với Hi Hòa và Thường Hi nữa.

Cũng có thể vì câu nói của Hi Hòa trước khi chết đã làm nàng cảm động.

Ai cũng chẳng dễ dàng gì.

Rất nhanh, Thường Hi đáp xuống Thái Âm Tinh.

Nàng ta nhìn Quảng Hàn Cung và cây Ngô Đồng một lát, thẫn thờ xuất thần, sau đó đi đến bên cái hố sâu mà năm xưa Vọng Thư từng ở.

"Không về sao?" "Để ta báo cho muội một tin tốt nhé." "Vọng Thư đã thành Thánh nhân rồi." "Thật lợi hại phải không, trong ba chị em ta thì muội là người có thiên tư cao nhất." "Nói thật, ta cũng có chút ghen tị đấy." "Nếu muội linh thiêng, chắc chắn sẽ rất vui mừng phải không?" "Ba chúng ta đều là con của mẹ Thái Âm, con cái có tiền đồ thì mẹ chắc chắn sẽ vui." "Trong đám con của mẹ cuối cùng cũng có một người trở thành đại thần đỉnh tiêm, còn mạnh hơn cả Đế Tuấn và Thái Nhất của Thái Dương Tinh." "Thực ra, ta thực sự có chút hối hận, nếu năm xưa nghe lời muội mà ở lại Thái Âm Tinh, thì mọi chuyện bây giờ liệu có khác không..." "Hi Hòa vẫn lạc rồi, Vu - Yêu tiểu chiến không ngừng, đại chiến sắp bùng nổ, có lẽ đây là lần cuối cùng ta quay về đây." "Ta sợ lỡ như sau này vẫn lạc rồi sẽ không về được nữa." "Mẫu thân ơi, con được về lại Thái Âm Tinh, thật muốn quay lại những năm tháng vô ưu vô lự năm xưa quá." Thường Hi thần sắc thê lương, lẩm bẩm một mình.

Vọng Thư không hiện thân, chỉ lặng lẽ đứng một bên nhìn Thường Hi, nghe nàng ta tự sự.

Nàng biết những lời này Thường Hi không phải nói cho nàng nghe, mà là nói cho Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh không có linh trí, mọi thứ chẳng qua chỉ là nơi để Thường Hi gửi gắm tâm tư mà thôi.

Dưới áp lực nặng nề, tâm hồn luôn cần tìm một nơi nương tựa.

Vọng Thư quan sát Thường Hi, đúng là gầy đi nhiều, tiều tụy đi nhiều, không còn vẻ hào quang của vị Thái Âm Nữ Thần năm nào nữa.

Có vẻ ngày tháng làm Yêu Hậu cũng chẳng dễ chịu gì.

"Aiz..." Tiếng thở dài thanh lãnh đột nhiên vang lên bên tai Thường Hi.

Nàng ta giật nảy mình, lập tức trợn to mắt nhìn quanh.

Giọng nói quen thuộc này, nàng ta tự nhiên nhận ra là của ai.

Giọng của Vọng Thư.

Suốt những năm qua, giọng nói ấy vẫn luôn hiện lên trong đầu Thường Hi.

Hi Hòa đã chết, theo một phương diện nào đó, Vọng Thư là người thân duy nhất còn lại của nàng ta ở Hồng Hoang.

Một người thân quen thuộc mà xa lạ.

"Vọng Thư... phải không?" "Muội về rồi sao?" Thường Hi lo lắng xoay người nhìn quanh hỏi, giọng nói run rẩy.

Nàng ta có chút nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Nàng ta không sợ Vọng Thư sẽ giết mình, vì với cảnh giới Thánh nhân hiện nay của Vọng Thư, giết một Thái Ất Huyền Tiên quá đơn giản.

"Là ta." "Đã lâu không gặp, Thường Hi." Vọng Thư xuất hiện sau lưng Thường Hi, mỉm cười nói.

“Vọng Thư, thật sao!” Thường Hi kinh hô một tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Khoảng cách giữa hai bên quá lớn, nàng từng nghĩ cả đời này cũng không thể gặp lại Vọng Thư một lần nữa.

Lần trước khi rời khỏi Thái Âm Tinh, nàng đã đoạn tuyệt với Vọng Thư.

“Mấy... mấy lời vừa rồi, tỷ đều nghe thấy hết sao?” Chớp mắt, Thường Hi đỏ bừng mặt, có chút ngượng ngùng.

Những lời vừa rồi vốn chỉ là nàng tự lẩm bẩm một mình, vì trên Thái Âm Tinh không có ai khác nên nàng nói năng cực kỳ tùy ý.

Giờ khắc này đột nhiên phát hiện những lời đó đều bị Vọng Thư nghe sạch...

Thật là quẫn bách!

Nàng chỉ muốn tìm một cái khe đất để chui xuống.

“Ân...

Đều nghe thấy rồi.” Vọng Thư gật đầu nhẹ.

Bóng dáng nàng đổ dài trên mặt đất Thái Âm Tinh.

“Thái Âm Tinh cũng là nhà của muội, lần này trở về rồi thì đừng đi nữa.

Cứ ở lại đây thật tốt, đợi đại chiến kết thúc.” “Quảng Hàn Cung ta cũng ít khi về, lúc rảnh rỗi hãy giúp ta quét dọn đình viện nhé.” Vọng Thư khẽ nói.

Những thù hận do Đế Tuấn gây ra trước đây, nàng đã hoàn toàn buông bỏ.

Một Hỗn Nguyên Đại La không cần thiết phải so đo với một Thái

Ất Kim Tiên.

Thường Hi dù sao cũng có chút quan hệ với nàng.

Thường Hi đột nhiên quay người, ngẩn ngơ nhìn Vọng Thư, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ chấn kinh, nước mắt không kìm được mà rơi như mưa.

Nàng không ngờ Vọng Thư lại đồng ý cho mình ở lại Thái Âm Tinh.

Nàng biết rõ "đại chiến" trong miệng Vọng Thư chính là Vu Yêu đại chiến.

Nàng sợ hãi, lo lắng mình cũng sẽ ngã xuống như Hi Hòa.

Giờ đây, Vọng Thư đồng ý cho nàng ở lại Thái Âm Tinh, đây chính là bến đỗ bình an nhất, tương đương với việc nhận được sự che chở của Vọng Thư.

Vu Tộc chắc chắn sẽ không nhắm vào nàng.

Quan trọng nhất là, sau ba Nguyên Hội lưu lạc bên ngoài, cuối cùng nàng cũng được về nhà.

Thái Âm Tinh mới là nhà của Hi Hòa và nàng, nay cuối cùng đã được quay về, không còn phải lén lút nhìn lại một cái từ xa nữa.

"Vâng..." Giọng nói của Thường Hi run rẩy.

"Thường Hi bái tạ Vọng Thư Thánh nhân." Một vị Yêu hậu từng oai phong một thời nay cúi người hành lễ với Vọng Thư.

Chương 169

Vọng Thư xua xua tay, bóng dáng nàng trực tiếp biến mất khỏi Thái Âm Tinh.

Thiên giới, Yêu Đình.

Tại nơi bế quan của Đông Hoàng Thái Nhất, hắn đang nhíu chặt mày, đột nhiên mở bừng mắt, thần sắc có chút thất lạc và chán nản.

"Tại sao có thể như vậy!

Tại sao ta mãi vẫn không thể luyện hóa được Hồng Mông Tử Khí!" "Vọng Thư cái tiện nhân kia, không cần Hồng Mông Tử Khí cũng có thể thành Thánh, tại sao ta lại không được?" "Thiên tư của ta kém cỏi vậy sao?

Không, ta không tin!" Thái Nhất gào thét như điên dại, hắn đứng bật dậy, phẫn nộ hất văng những kệ ngọc giản và kỳ trân dị bảo sang một bên.

Từ một ngàn năm trước, sau khi biết Vọng Thư đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn luôn bế quan tu luyện, tham ngộ đại đạo.

Nhưng một ngàn năm trôi qua... không ngờ lại chẳng thu hoạch được gì.

Hắn bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, không thể tiến thêm nửa bước.

Thánh Nhân cảnh giới ngay trước mắt, nhưng ngay cả một chút đầu mối cũng không có.

Tâm cảnh của hắn đã hoàn toàn rối loạn, vừa rồi mới kinh tỉnh lại.

“Không, không thể cứ tiếp tục như vậy.” “Tiện nhân kia nhất định sẽ không tha cho ta.” “Nàng ta sẽ giết ta!” “Ta phải nhanh chóng thành Thánh!” Đôi mắt Thái Nhất đỏ ngầu, lẩm bẩm tự nói.

Đại khủng bố.

Nỗi sợ sinh tử bủa vây.

Vọng Thư giống như một thanh đại đao nhuốm máu treo lơ lửng trên đầu hắn, có thể chém xuống bất cứ lúc nào.

Thật quá đáng sợ.

Trong não hải hắn nhanh chóng hồi tưởng lại các phương pháp thành Thánh.

“Dĩ lực chứng đạo, ta không làm được.” “Trảm tam thi chứng đạo, nhưng nay ta đã trảm xuất tam thi mà khó có thể hợp nhất thành Thánh.” “Còn cách nào khác không?

Công đức??” Bỗng nhiên, Thái Nhất trừng lớn mắt nhìn lên cửu thiên, ánh mắt đầy vẻ hãi hùng.

Trong tầm mắt hắn không còn là bầu trời, mà là một mảnh hỗn độn.

Thiên cơ vào khoảnh khắc này đã bị che mờ một cách chưa từng có, với tu vi Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi cũng không thể nhìn thấu phân hào.

Thiên cơ hỗn loạn, chắc chắn không phải điềm lành.

Hoặc là có người dùng chí bảo nhiễu loạn thiên cơ, hoặc là có đại kiếp sắp đến.

“Là thủ đoạn của Thánh nhân sao?

Sắp có đại sự xảy ra? ...

Vọng Thư định ra tay với ta sao?" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng nghi kỵ phỏng đoán, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Chiêu Dao Sơn.

Khi Vọng Thư trở về Nguyệt Hoàng Cung thì trời đã về khuya.

Gió lạnh thổi qua làm tung bay rèm lụa trong cung, những bông tuyết lất phất bay vào từ bên ngoài.

Hồng Hoang lại bước vào mùa đông.

Gió lạnh thổi quét đại địa, chúng sinh run rẩy.

Nhưng với thần thông của Thánh nhân, nàng tự nhiên không sợ những ảnh hưởng tự nhiên này.

Vọng Thư ngồi thiền một đêm trong cung, khi nhìn lại thiên địa thì đã phủ một màu bạc trắng.

Bất kể là Chiêu Dao Sơn hay Lạc Thành dưới chân núi đều đã trở thành thế giới tuyết trắng.

"Đệ tử của ta, tất cả hãy đến Nguyệt Hoàng Cung gặp ta." Vọng Thư tâm niệm khẽ động, dùng thần thức truyền âm cho các đệ tử.

Nàng sắp đi tới Bất Tử Hỏa Sơn ở Nam Hải để trấn thủ thường xuyên, có một số việc cần phải sắp xếp một phen.

Người trong Nguyệt Giáo như Vân Tiêu, Thương Dương, Thạch Cơ, Lữ Nhạc nghe tiếng sư tôn triệu hoán, phân phân khởi thân, bay về phía Nguyệt Hoàng Cung trên đỉnh Chiêu Dao Sơn.

Mặt khác, Vọng Thư cũng truyền âm cho Tây Vương Mẫu, Nữ Oa, Phục Hy cùng một số cao tầng Linh Tộc.

Không lâu sau, một đám người tiến vào Nguyệt Hoàng Cung.

Vào đến đại điện, liền thấy Vọng Thư đang tọa trên bồ đoàn.

Chúng nhân lần lượt hành lễ.

Nữ Oa và Phục Hy ngồi trên bồ đoàn ở vị trí xa hơn bên cạnh Vọng Thư, đây là vị trí chuyên thuộc về Tam Hoàng của Linh Tộc.

Rất nhanh, mọi người đã an tọa, tổng cộng có hơn một ngàn người.

Tiếp đó, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, lên tiếng khai khẩu.

"Trước đó Đạo Tổ triệu kiến, đã công bố một chuyện đại sự.

Thiên địa đại kiếp sẽ diễn ra sau năm trăm năm nữa, kéo dài một Nguyên Hội.

Vì vậy, từ hôm nay, tất cả khu vực của Linh Tộc ở phía nam Hồng Hoang sẽ phong tỏa, Linh Tộc đóng cửa núi một Nguyên Hội không ra ngoài.

Phàm là kẻ nào có tâm tư dị động muốn dấn thân vào đại kiếp, sinh tử tự chịu, sau khi rời khỏi Linh Tộc sẽ không còn liên quan gì đến chúng ta nữa.

Người của Nguyệt Giáo cũng như vậy." Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang vọng trong đại điện.

Lời vừa dứt, ngoại trừ Nữ Oa và Phục Hy đã biết trước, mỗi người còn lại đều lộ vẻ chấn động.

"Thiên địa đại kiếp?

Trời ạ, sắp xảy ra đại sự rồi." "Nhớ lần trước đại kiếp với danh nghĩa Long Hán đại kiếp, lúc đó ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân xưng bá thiên địa đều tổn thất thảm trọng, suýt nữa diệt tộc, cuối cùng toàn bộ phải rút khỏi vũ đài thiên địa." "Tê...

Đó sẽ là loại đại kiếp khủng khiếp đến mức nào!" "Lần đại kiếp này chắc là nhắm vào Vu Yêu hai tộc, không liên quan đến Linh Tộc

chúng ta." "Linh Tộc chúng ta có hai vị Thánh nhân trấn giữ, nên mới tránh được." Chúng nhân Linh Tộc bàn tán xôn xao.

Không cần Vọng Thư giải thích, họ cũng hiểu đại kiếp lần này nhắm vào ai.

Ngoài hai tộc bá chủ Vu Yêu, sẽ không còn ai khác.

Nhìn phản ứng của Linh Tộc Tam Hoàng, họ cũng biết đại kiếp này không liên quan đến Linh Tộc.

Mỗi người hoặc là kinh ngạc, hoặc là lộ vẻ xem kịch vui, hoặc là bình tĩnh, hoặc là cười vang khoái ý...

Tất cả đều hiểu rõ, đại kiếp này họ chỉ là khách xem, chỉ cần ngoan ngoãn ở lại Linh Tộc thì không cần lo lắng bị cuốn vào.

Ngược lại còn có thể nhìn đối thủ truyền kiếp là Yêu Tộc gặp nạn, xem một màn kịch lớn.

Chuyện này vừa nghe qua, ngay cả những người kỳ cựu ở Hồng Hoang như Tây Vương Mẫu, Thương Dương cũng giật mình một cái.

Thời Long Hán đại kiếp họ chưa xuất thế, nhưng thời đại họ ra đời rất gần với lúc đó, nên biết được một số bí mật.

Đó thực sự là sát kiếp thiên địa, chúng sinh khóc than, máu chảy thành sông, vô cùng khủng bố.

Khắp đại địa Hồng Hoang, mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông đều tràn ngập dấu vết đại chiến và thi thể.

Thật quá khủng bố.

Đến nay nghĩ lại vẫn khiến người ta tê dại da đầu, lạnh thấu xương.

Giờ đây, đại kiếp lại sắp xuất hiện, ứng lên đầu hai tộc bá chủ Vu Yêu, loại đại kiếp đó sẽ còn khủng khiếp đến nhường nào...

Thật không dám tưởng tượng.

Ở phía bên kia, Khổng Tuyên, Đại Bằng trừng lớn mắt, mặt chim trắng bệch.

Trong ký ức huyết mạch kế thừa vẫn còn lưu giữ nỗi sợ hãi về Long Hán đại kiếp.

Trận chiến đó khiến ba tộc bá chủ không còn sót lại mấy sinh linh, từ ức vạn tộc nhân thời hưng thịnh giảm xuống còn vài vạn, cuối cùng không đành lòng phải rút lui.

Từ đó mới có sự trỗi dậy của hai tộc Vu Yêu sau này.

Đó thực sự là hủy diệt chi kiếp, đủ để đánh vỡ cả thiên địa, quá đáng sợ.

"May quá, ta được Nguyệt Chủ che chở." Khổng Tuyên và Đại Bằng nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ may mắn.

Có một vị sư tôn là Thánh nhân chống lưng, thật là sảng khoái, cũng thật hào hùng.

"Túc tĩnh!" Thương Dương bình tĩnh nói.

Lời vừa dứt, cả đại điện khôi phục sự yên tĩnh, im phăng phắc đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Chương 170

Hiện nay Thương Dương với tư cách là Đại sư tỷ Nguyệt Giáo, có tư cách và thực lực để quản giáo các sư đệ sư muội.

Còn người của Linh Tộc thì càng sợ nàng hơn, dù sao năm đó khi bắt đầu xây dựng khung sườn Linh Tộc, Thương Dương cũng có mặt.

"Lần này Đạo Tổ triệu kiến, ta có việc quan trọng phải đi Nam Hải.

Thương Dương, Vân Tiêu." Vọng Thư điểm danh.

Hai nữ đồng thời đứng dậy.

"Hai người tạm quản việc của Nguyệt Giáo." "Tuân sư mệnh." Hai nữ đồng thanh ứng đáp.

"Tây Vương Mẫu." Ánh mắt xinh đẹp của Vọng Thư nhìn về phía ngự tỷ Tây Vương Mẫu.

Nghe Vọng Thư gọi tên, nàng cũng nhẹ nhàng đứng dậy.

"Phong làm Đại trưởng lão Linh Tộc, tạm quản việc trong tộc.

Nếu có đại sự, có thể tới Tam Hoàng Cung tìm Oa Hoàng, Hy Hoàng xử lý." Tây Vương Mẫu hơi cúi người.

Trong mắt nàng thoáng qua một tia vui mừng, có vị trí Đại trưởng lão này, nàng đã chính thức bước vào hàng ngũ cao tầng của Linh Tộc, địa vị chỉ dưới Tam Hoàng.

Nàng đã mãn nguyện, điều này đại diện cho việc nàng đã hoàn toàn gắn kết với hai vị Thánh nhân.

Từ nay về sau trong đại kiếp và những năm tháng vô tận, nàng đã có một sự đảm bảo ổn thỏa.

“Như vậy, tất cả lui xuống đi.

Chuyện về đại kiếp lần này không được tiết lộ ra ngoài.

Cứ theo ý ta mà thực hiện.” Vọng Thư lãnh thanh nói.

“Tuân sư mệnh.” “Nặc.” Nói xong, chúng nhân Linh Tộc đều lui khỏi Nguyệt Hoàng Cung, đi về Lạc Thành dưới núi.

Trong điện chỉ còn lại Vọng Thư, Nữ Oa và Phục Hy.

“Oa tỷ, huynh trưởng... việc của Linh Tộc giao cho hai người.” Vọng Thư khẽ nhướn mày.

Trong lòng nàng thực ra khá yên tâm về phía nam Hồng Hoang, trừ khi Yêu Tộc phát điên mới dám đâm đầu vào đây.

“Cứ yên tâm đi.” Phục Hy mỉm cười.

“Chuyến này đi, vạn sự cẩn thận.” Nữ Oa dặn dò.

Tuy nàng có thể cảm nhận được thực lực thâm bất khả trắc của vị tiểu muội này cùng các loại thủ đoạn thần thông tầng tầng lớp lớp, nhưng đối thủ lần này cũng mạnh mẽ chưa từng có.

Những tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên, không biết sẽ có những thủ đoạn kỳ quái và thực lực cường đại thế nào, chắc chắn không dễ đối phó.

Hôm qua tại Tử Tiêu Cung, nàng không lập tức đứng ra nhận nhiệm vụ là vì lẽ đó.

Kẻ địch không rõ ràng là đáng sợ nhất.

Cần phải có người cao lớn chống đỡ.

Xét về đạo pháp, thần thông, cảnh giới, linh bảo, nàng tự vấn đều kém tiểu muội một bậc, nên để tiểu muội đi trấn áp biên giới hỗn độn ở Nam Hải là hợp lý nhất.

“Yên tâm, muội biết mà.

Có việc gì cứ tới Bất Tử Hỏa Sơn tìm muội.” Vọng Thư mỉm cười.

Nàng có hiểu một chút về tâm tư của Nữ Oa, nhưng trong lòng nàng cũng không có mấy thành kiến.

Sợ hãi cái chưa biết là lẽ thường tình.

Tại vùng núi phía đông Hồng Hoang, có một con Hổ yêu tên là Hắc Hổ Đại Vương, quen biết rất rộng.

Từ lần trước sau khi bị ba vị Thánh nhân tính kế, hắn vẫn luôn ẩn mình trong thâm sơn, đào tới chín mươi chín nơi trú ẩn.

Tuy Nhân Tộc đã xuất động vô số tu sĩ và chiến quân để tìm kiếm nhằm báo thù huyết hận năm xưa, nhưng đáng tiếc con Hổ yêu này gian xảo tột cùng, vẫn chưa bị phát hiện.

Một ngày nọ, Hắc Hổ Đại Vương ẩn mình trên một đỉnh núi, biến thành một tảng đá.

Thần thức của hắn quét xuống chiến trường bên dưới.

Hai bên chiến đấu, một bên là chiến quân Nhân Tộc, một bên là lũ tiểu yêu.

Số lượng mỗi bên khoảng ngàn người.

Không có cao nhân nhúng tay, nên đánh nhau khá cân sức.

Hắc Hổ Đại Vương không chú ý tới tình hình giết chóc trên chiến trường mà tập trung vào thi thể của người chết...

Điều này liên quan tới một bí mật động trời mà hắn mới phát hiện gần đây.

Chỉ thấy mỗi khi một người tộc nhân chết đi, sẽ có một luồng

sương khói âm sâm màu xanh nhạt từ thi thể thoát ra.

Kế đó bay vọt lên không, sương khói vặn vẹo phát ra những tiếng quỷ khóc thê lương khiến người ta tê dại da đầu.

Tiếp đó như thú dữ, giương nanh múa vuốt lao về phía lũ tiểu yêu.

Có tiểu yêu phòng bị trước, thi pháp xua tan sương khói.

Có tiểu yêu không kịp phòng bị hoặc bị tập kích, sau khi bị làn khói tà dị cận thân, chưa kịp phát ra tiếng thảm thiết thì nguyên thần đã bị mẫn diệt, chết thảm.

Sau đó làn khói không buông tha con tiểu yêu đã chết, phủ lên thi thể nó thôn phệ sạch sẽ linh khí thiên địa.

Thật sự là tà ác và hung hiểm vô cùng.

Hắc Hổ đại yêu trừng lớn mắt, hô hấp dồn dập, tâm thần run rẩy.

Bên trong có cổ quái, có đại khủng bố.

Cảnh tượng này cũng chứng thực phỏng đoán trước đó của hắn.

Lúc đầu, Hắc Hổ Đại Vương tưởng rằng Nhân Tộc trước khi chết thi triển chú pháp muốn đồng quy vu tận với kẻ địch.

Nhưng hôm trước, khi hắn bắt giết một nhóm người ở rìa làng nhân tộc rồi tàn sát, hắn phát hiện ngay cả những người bình thường cũng có khả năng này.

Điều đó khiến Hắc Hổ Đại Vương xác tín một chuyện: Nhân Tộc sau khi chết thảm hoặc chết oan sẽ hóa thành lệ quỷ oan hồn.

Mà lệ quỷ oan hồn lại có uy lực như vậy, nếu thu nạp chúng vào linh bảo hoặc binh khí... há chẳng phải tương đương trọng bảo sao?

Phen này mình sắp phát tài rồi.

Hắc Hổ Đại Vương trong lòng kích động.

Chuyện này nếu làm thành...

Yêu Hoàng bệ hạ chắc chắn sẽ trọng thưởng.

Lúc đó, nhờ tài nguyên đẩy lên, Thái Ất Kim Tiên thậm chí Đại La Kim Tiên cũng có hy vọng.

Trở thành Yêu Thánh, cưới Cửu Vĩ Thiên Hồ, bước lên đỉnh cao của cuộc đời hổ sẽ không còn là mơ ước xa vời.

"Hống!" Nghĩ đoạn, Hắc Hổ Đại Vương không còn do dự, không còn lẩn trốn nữa.

Hắn hiện ra thân thể hóa hình vạm vỡ như một gã khổng lồ, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, tay cầm một thanh trường kiếm xông vào chiến trường.

Vu Tộc, Đế Giang Vu Bộ, Bàn Cổ Điện.

Lúc này, vì lời của Hậu Thổ, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ.

"Hậu Thổ muội tử, quả nhiên đã sở hữu nguyên thần?" Chúc Cửu Âm mắt lóe tinh quang, dù đã biết tin tức nhưng lúc này vẫn đầy vẻ không tin nổi, muốn xác nhận lại một lần nữa.

Hắn biết Hậu Thổ vốn không bao giờ nói dối, nhưng chuyện này thực sự quá khó tin.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ.

So với những đại năng có gót chân đỉnh tiêm, vấn đề lớn nhất của Vu Tộc là chân linh bị ô nhiễm, không thể tu thành nguyên thần.

Không có nguyên thần, không thể diễn hóa thiên cơ, không thể tế luyện linh bảo, không thể tu luyện tiên đạo.

Chỉ có thể đi theo con đường cực hạn của nhục thân.

Cho nên từ trên xuống dưới Vu Tộc, bất kể là Tổ Vu, Đại Vu hay

Chiến Vu đều lấy kỹ năng cận chiến làm chủ.

Đi theo con đường nhục thân thuần túy.

Sức mạnh quy tắc duy nhất có thể động dụng là sức mạnh quy tắc bẩm sinh của Vu Tộc.

Ví dụ Chúc Dung bộ là hỏa chi lực, Cộng Công bộ là thủy chi lực, Hậu Thổ bộ là thổ chi lực, Đế Giang bộ là không gian chi lực...

Chương 171

Nhưng các sinh linh khác trong thiên địa có thể thông qua nguyên thần để lĩnh hội sức mạnh quy tắc, tế luyện pháp bảo.

Các Tổ Vu tuy ngoài miệng nói không thèm, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút hâm mộ.

Dù sao hai con chim trên Thái Dương Tinh luận về nhục thân thì kém xa Tổ Vu, nhưng có thể cộng dồn sức mạnh của quy tắc, linh bảo và thần thông.

Một mình Đông Hoàng Thái Nhất có thể đấu với bốn, năm vị Tổ Vu, khoảng cách đó thực sự rất rõ ràng.

Bây giờ thì tốt rồi, trong hàng ngũ Tổ Vu đã có một người sở hữu nguyên thần.

Nhục thân cực hạn cộng thêm quy tắc, linh bảo, thuật pháp, thần thông...

Thật khó tưởng tượng thực lực của Hậu Thổ muội tử sẽ mạnh tới mức nào.

Tương đương với việc kéo giới hạn thiên tư của Hậu Thổ lên cao thêm một đoạn dài.

Đây là chuyện tốt tột cùng.

Nghe Chúc Cửu Âm hỏi, Hậu Thổ mỉm cười gật đầu.

"Đúng vậy, muội xác định, muội thực sự đã có nguyên thần." Những lời này nàng đã nói không biết bao nhiêu lần trong ngày hôm nay, nhưng không hề thấy phiền.

Nàng biết các huynh đệ tỷ muội đang mừng cho mình.

Lời vừa dứt, một lần nữa nhận được câu trả lời khẳng định, các Tổ Vu khác trong Bàn Cổ Điện đều nở nụ cười rạng rỡ.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi." Cú Mang vỗ tay tán thưởng.

"Hậu Thổ muội tử có nguyên thần, sau này thực lực nhất định sẽ tiến thêm một bước dài." Cộng Công mừng rỡ.

"Phải đánh cho Yêu Tộc chạy re kèn mới thôi!" Chúc Dung nắm chặt tay, hừ lạnh một tiếng.

"Là Vọng Thư đưa sao, thần thông của Thánh nhân thật khó mà tưởng tượng.

Không ngờ cô nhóc năm nào nay lại thoắt cái biến thành Thánh nhân." Huyền Minh mắt đẹp lưu chuyển, liên tục cảm thán.

Không ngờ năm xưa Tổ Vu nhất thời nổi hứng đi Thái Âm Tinh giúp đỡ, vô tình lại cứu được một vị Thánh nhân cho phe mình.

Giờ đây vị Thánh nhân đó đã tặng cho Vu Tộc một món quà lớn.

"Tiếc là chỉ có một cái, giá mà có thêm vài cái nữa thì tốt." Xa Bỉ Thi thở dài.

"Biết đủ đi, những thần vật như vậy vốn không nhiều, cũng không biết Nguyệt Chủ lấy được ở đâu..." Chúc Cửu Âm mỉm cười.

"Lần này chúng ta nợ Nguyệt Chủ một ân tình lớn." Đế Giang thần sắc ngưng trọng.

Các Tổ Vu mỗi người một tâm trạng, hoặc mừng cho Hậu Thổ, hoặc kinh thán trước năng lực của Vọng Thư, hoặc cũng có chút ghen tị, dù sao đó là nguyên thần nha, ai mà chẳng muốn.

Đáng tiếc nghe Hậu Thổ nói, thứ đó Vọng Thư cũng chỉ có một phần, sau này xác suất cao là không còn nữa.

Lúc này, ở phía đông Hồng Hoang, một chuyện nhỏ không đáng kể

đang xảy ra.

“Hừ, lũ Nhân Tộc rác rưởi.” “Ta không đối phó được ba vị Thánh nhân, chẳng lẽ không đối phó được các ngươi sao?” “Ngày nào cũng truy lùng ta, thực sự nghĩ ta nhát gan vậy sao?

Không dám giết?” Hắc Hổ Đại Vương vừa chửi bới vừa trút hết nỗi nhục nhã và phẫn nộ trong suốt hai ngàn năm qua lên đầu Nhân Tộc.

Sở dĩ lúc này hắn to gan như vậy là vì hắn đã quyết định lộ diện.

Làm xong vụ này sẽ trốn về Bất Chu Sơn, trốn lên Thiên Giới, để bước tới đỉnh cao đời hổ.

Lúc này dưới chân hắn máu chảy thành sông.

Nhân Tộc chết thảm để lại thi thể khắp nơi, đâu đâu cũng là đoạn chi tàn cốt, tràn ngập mùi máu tanh.

Cả chiến trường không còn một người nào sống sót.

Kể cả lũ yêu tộc của mình cũng bị hắn giết hết.

Việc này cần phải diệt khẩu.

Kim Tiên quá mạnh, đám chiến quân Nhân Tộc và lũ tiểu yêu đó chết chỉ trong nháy mắt, không hề đau đớn.

Đột nhiên, trên thi thể của những người Nhân Tộc vừa chết, những luồng khói xanh nhạt kỳ dị xuất hiện.

Trong mắt Hắc Hổ Đại Vương, những làn khói đó chính là linh hồn của từng người chết thảm hóa thành oan hồn lệ quỷ tới đòi mạng.

Chúng la hét, đau đớn, phiêu đãng khắp nơi.

Khi nhìn thấy Hắc Hổ Đại Vương, chúng như thấy món mồi ngon, phi tốc lao tới.

Hắc Hổ Đại Vương không tránh né mà nở nụ cười lạnh, khuôn mặt vạm vỡ cười đến dữ tợn.

Những oan hồn lệ quỷ này tiểu yêu có thể sợ, nhưng hắn thì không.

"Thu!" Chỉ thấy hắn tung thanh trường kiếm trong tay lên, lơ lửng giữa không trung.

Đồng thời không ngừng đánh ra pháp quyết, miệng niệm lẩm bẩm.

Tức thì từng trận thanh quang lóe lên trên trường kiếm, sinh ra một lực hút cực lớn, hút sạch hàng ngàn oan hồn lệ quỷ xung quanh vào trong.

Chỉ trong chớp mắt, trên chiến trường, những oan hồn lệ quỷ vốn khiến người ta kinh hãi, tê dại da đầu đều bị hút vào trong kiếm.

"Xong việc!" Hắc Hổ Đại Vương cười lớn một tiếng, thu lại trường kiếm.

Hắn có thể cảm nhận được thanh kiếm này vì có oan hồn lệ quỷ mà uy lực tăng lên không ít.

"Hổ yêu, hóa ra ngươi đang giở trò!" "Hôm nay ta tất sẽ trừ khử ngươi!" Đúng lúc đó, bỗng có một giọng nói trầm hùng nổ vang bên tai Hắc Hổ Đại Vương.

Nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh núi phía xa xuất hiện một vị Vu nhân, trên người mặc thú y, thân hình kiện tráng.

Đứng ở đó, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại.

Trầm ổn, dày dạn và mạnh mẽ vô cùng, như một ngọn núi cao sừng sững, khiến người ta kinh hãi, sợ hãi.

"Chiến Vu của Vu Tộc, cấp bậc Mã Vu!" "Chết tiệt, tại sao ở đây lại xuất hiện Vu Tộc!" Sắc mặt Hắc Hổ Đại Vương đại biến, tim đập

thình thịch.

Vu Yêu vốn là tử địch, gặp mặt tất có đại chiến.

Vu tướng của Vu Tộc ít nhất cũng là cường giả cảnh giới Kim Tiên hoặc Thái Ất Kim Tiên, lại thêm kinh nghiệm dày dặn, kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ, cực kỳ khó nhằn.

Trái tim Hắc Hổ Đại Vương rơi xuống vực thẳm.

Hắn không ngờ vào thời khắc then chốt này lại xuất hiện Vu Tộc, phá hỏng kế hoạch chạy trốn của hắn.

"Liều với ngươi luôn!" Hắc Hổ Đại Vương hạ quyết tâm, lập tức nắm lấy thanh kiếm đang lơ lửng, xông về phía vị Vu nhân kia.

Hậu Việt là một vị Vu tướng, thuộc Hậu Thổ Vu Bộ, dưới trướng của Hậu Nghệ.

Lần này hắn được Hậu Nghệ phái đi bảo vệ người nhà của Thường Nga ở Nhân Tộc.

Đi đến giữa đường, lại thấy một con Hổ yêu cảnh giới Kim Tiên đang tùy ý sát lục giữa vùng núi.

Không chỉ giết sạch chiến quân Nhân Tộc, mà ngay cả lũ tiểu yêu cùng tộc cũng không tha.

Vu Yêu là tử địch, kẻ thù gặp mặt phân ngoại nhãn hồng.

Do đó Hậu Việt bùng cháy ý chí chiến đấu, muốn chém chết con Hổ yêu này.

Lúc này, thấy Hổ yêu cầm kiếm xông tới, hắn cười lớn một tiếng, ý chí chiến đấu sục sôi trong cơ thể dâng trào.

Luận về chiến đấu, Vu Tộc chưa bao giờ biết sợ.

"Hảo đảm!" Hậu Việt nộ hống, sải bước chạy dài, đồng thời xông

về phía Hổ yêu.

Mỗi bước chân đi qua, đại địa đều chấn động.

Trong khoảnh khắc, Hổ yêu đã ở ngay trước mắt.

“Chết đi!” Thân hình hắn nhảy vọt lên cao, một quyền đấm thẳng vào con Hổ yêu Kim Tiên.

“Sát!” Hắc Hổ Đại Vương mắt hằn tia máu, vung kiếm đâm vào nắm đấm của Vu tướng.

Thanh kiếm đó Hậu Việt không hề để vào mắt.

Tuy nó tỏa ra thanh quang và có chút khí tức âm tà, nhưng không phải bảo kiếm lừng danh nên không đáng lo.

Thân thể Vu Tộc chính là binh khí mạnh nhất, từ trên xuống dưới đều cứng rắn vô cùng.

Không chỉ phòng ngự cực cao, mà tấn công cũng cực kỳ lợi hại.

Hậu Việt tự tin một quyền có thể đánh nát thanh kiếm đó, sau đó dùng kỹ năng chiến đấu bạo đả con Hổ yêu này.

Chỉ cần cận thân, Vu Tộc là vô địch.

Ở phía bên kia, Hắc Hổ Đại Vương tuy lộ vẻ hung hãn nhưng trong lòng cũng đang lo lắng.

Chương 172

Thanh kiếm này tuy hấp thu oan hồn của Nhân Tộc thành hung kiếm, uy lực tăng lên, nhưng tăng lên bao nhiêu thì trong lòng hắn cũng không chắc chắn.

Hắn đã tính toán sẵn, nếu đòn này không trúng thì lập tức bỏ chạy.

Vào lúc này, mỗi bên một tâm tư, trong sát na đã va chạm vào nhau.

"Phập!" Một tiếng đao kiếm đâm vào da thịt cực nhỏ vang lên.

Vu tướng Hậu Việt sát na trừng thẳng mắt, khuôn mặt đầy vẻ hãi hùng.

Cảnh tượng nắm đấm đánh nát thanh kiếm không hề xảy ra, biểu hiện kinh ngạc của Hổ yêu cũng không xuất hiện.

Chỉ thấy thanh kiếm âm sâm đó, vào khoảnh khắc tiếp xúc với nắm đấm, bộc phát một sức mạnh quỷ dị trực tiếp cắt rời nắm đấm của hắn.

Thanh kiếm xuyên thẳng qua nắm đấm, cắt sâu vào cánh tay, sau đó cả cánh tay của hắn đứt lìa.

Kế đó là một nỗi đau đớn không lời nào tả xiết.

"Làm sao có thể!

Thân thể đã qua ngàn lần rèn luyện của ta, sao có thể bị một thanh kiếm cổ quái chém đứt..." Chưa kịp nghĩ tiếp, chỉ thấy trên không trung kiếm mang lóe lên, thủ cấp của hắn đã bay lên trời.

Thiên địa quay cuồng trong mắt hắn.

Cao thủ so chiêu, chiêu chiêu chí mạng.

Hậu Việt trong một sát na phân thần đã bị Hắc Hổ Đại Vương chớp thời cơ, dùng thanh kiếm vừa chém đứt tay hắn hất ngược lên, dễ dàng kết liễu vị Vu tướng này.

"Đùng..." Thủ cấp Vu tướng rơi xuống đất lăn lóc, trên mặt vẫn còn lưu lại thần sắc kinh hãi, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

"Ực!" Hắc Hổ Đại Vương khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới hoàn hồn.

Hắn đã chém chết một vị Vu tướng!

Chỉ bằng thanh kiếm này?

Trong lòng hắn vạn phần kích động.

"Nhặt được bảo bối rồi!

Lần này thực sự nhặt được bảo bối lớn rồi!

Lũ Nhân Tộc kia ẩn chứa một bí mật to lớn!

Ngày ta phát đạt đến rồi, ha ha ha ha ha!" Hắc Hổ Đại Vương cuồng hỉ, lập tức cưỡi mây bay thẳng về phía Thiên Giới trên Bất Chu Sơn.

Yêu Tộc có vật này, lo gì không đánh bại được Vu Tộc để triệt để quật khởi.

Hắn đâu biết rằng, toàn bộ trận chiến này đều lọt vào mắt của các vị Thánh nhân trong thiên địa.

Tây phương Hồng Hoang, núi Tu Di.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân ngồi đối diện nhau.

Chuyện Hổ yêu chém chết Vu tướng vừa rồi đều được họ thu vào tầm mắt.

Nhân Tộc chính là điểm mấu chốt của đại kiếp.

“Lần Nhân Tộc đại kiếp này, ta có thể nhân cơ hội độ hóa một lượng lớn sinh linh từ Nhân Tộc để làm giàu cho Tây Phương chúng ta.” Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt lóe lên một tia tinh quang nói.

“Thiện!” Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu, trong lòng cũng có ý định này.

Vu Yêu diệt vong, Nhân Tộc quật khởi là đại thế của Thiên đạo.

Tiếc là khí vận của Nhân Tộc bị ba vị Thánh nhân kia nắm giữ.

Hiện giờ Nhân Tộc gặp đại kiếp, ba vị đó không thể dễ dàng ra tay, đây chính là thời cơ tốt nhất để độ người.

Chỉ cần Nhân Tộc tới Tây phương Hồng Hoang, chấp nhận sự giáo hóa của hai sư huynh đệ và trở thành người của Tây Phương Giáo, họ cũng có thể chia được một phần khí vận Nhân Tộc.

Côn Luân Sơn vốn là nơi Tam Thanh cư ngụ, nay chỉ còn lại một tòa Ngọc Hư Cung.

Việc Tam Thanh phân gia cũng vừa mới xảy ra hôm nay.

Khi cả ba đều trở thành Thánh nhân, giữa họ bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn.

Đại để là ở việc thu đồ đệ.

Lão Tử giảng cứu thanh tĩnh vô vi, nên chỉ thu một đệ tử ở Nhân Tộc tên là Huyền Đô.

Nguyên Thủy coi trọng gót chân, khinh thường lũ “noãn hóa thấp sinh, mang lông đội sừng”, nên thu đồ cực kỳ nghiêm ngặt, nếu không phải hạng có xuất thân tốt, phúc duyên và khí vận lớn thì khó mà vào được môn hạ.

Thông Thiên thì có quan niệm “vì chúng sinh chặn lấy một tuyến thiên cơ”, nên ai tới cũng không từ chối, bất kể là Yêu Tộc hay tán tu

đều thu hết vào cửa.

Sau một hồi thao tác, Côn Luân Sơn trở nên bát nháo, ô yên chướng khí.

Lão Tử không thích, Nguyên Thủy càng phẫn nộ.

Đều là Thánh nhân, đều có cái lý của mình, chẳng ai phục ai, nên dứt khoát phân gia cho rảnh nợ.

Thông Thiên phải trấn áp biên giới hỗn độn ở phía đông Hồng Hoang, nên dứt khoát dời đạo trường tới Đông Hải, lập ra Kim Ngao Đảo làm bản doanh của Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy chiếm Côn Luân Sơn, xây dựng Ngọc Hư Cung ngay trên vị trí đạo quán cũ.

Lão Tử dẫn theo Huyền Đô tới miền trung Hồng Hoang, tìm một ngọn núi đặt tên là Tử Dương Sơn để thiết lập đạo trường.

Lúc này trong Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa trên bồ đoàn cao đài, bên dưới là các đệ tử chính tông như Thái Ất chân nhân, Vân Trung Tử, Xích Tinh Tử, Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử...

Ngoài ra còn có Nhiên Đăng ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới.

"Nhân Tộc đại kiếp sắp đến.

Các ngươi cần tĩnh tâm tu hành, chờ thời điểm thích hợp ra tay giúp đỡ." Nguyên Thủy thần sắc bình tĩnh nói.

Cảnh tượng Hổ yêu chém chết Vu tướng khi nãy ông ta đã thấy hết.

Dưới sự dẫn dắt của thiên cơ, ông ta hiểu rằng lượng kiếp đã bắt đầu.

Hổ yêu lên Thiên Giới, Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn sẽ đỏ

mắt với loại thần binh đó, rồi sẽ đồ sát Nhân Tộc để đúc kiếm nhắm vào các Tổ Vu.

Chờ đến khi thần binh đúc thành, đó là ngày Vu Yêu đại chiến bắt đầu.

Đối với cả hai tộc Vu Yêu, Nguyên Thủy đều không có cảm tình, chỉ mong chúng chết sạch.

Nhưng sự xuất hiện của hắc ám động loạn và dư nghiệt khai thiên khiến ông ta cũng nảy sinh tâm tư với Hỗn Độn Chung.

Khí vận của Nhân Tộc cũng làm ông ta thèm muốn.

Nguyên Thủy nhìn về phía tây Hồng Hoang, thầm tính toán hai vị bên đó chắc chắn không ngồi yên trong đại kiếp này, nếu lúc đó ra tay ngăn cản một phen, chẳng phải cũng có thể chiếm được vị thế nhất định trong Nhân Tộc sao.

Tử Dương Sơn.

Trên đỉnh núi có một tòa tiên cung đạo quán tên là Bát Cảnh Cung.

Cả tòa đạo quán tràn ngập chân ý cổ phác, giản dị không hoa mỹ, nay là đạo trường của Thái Thanh Lão Tử.

Lúc này trong cung chỉ có một vị lão đạo, một đệ tử cùng hai đạo đồng.

"Lão sư, Nhân Tộc gặp nạn, con muốn đi giúp một tay..." Huyền Đô hướng về vị lão đạo đang nhắm mắt tọa thiền mà nói khẽ.

Hắn vốn xuất thân Nhân Tộc, thấy tộc mình gặp nạn không thể không quản.

"Tu vi của con còn nông cạn.

Tới đó có nguy cơ ngã xuống, con không sợ sao?" Lão Tử trầm giọng hỏi, thần sắc bình tĩnh không vui không buồn.

“Đệ tử không sợ, dù chết cũng không hối tiếc.” Huyền Đô quỳ lạy dưới đất.

“Thôi, lần này con không cần đi.

Vi sư đã có sắp xếp.” Lão Tử phất tay, ánh mắt xuyên qua ức vạn dặm không gian, dừng lại trên một đạo nhân trung niên trong hàng ngũ cao tầng Nhân Tộc.

Người này tên là Thương, vào thời điểm Lão Tử truyền đạo năm xưa, hắn là người tin tưởng Thái Thanh đại đạo nhất.

Hiện nay dựa vào tu vi, hắn đã chen chân vào hàng ngũ cao tầng.

Đợi sau khi Đại trưởng lão do Vọng Thư và Nữ Oa chỉ định ngã xuống, Thương rất có khả năng sẽ nắm đại quyền.

“Cũng tốt, đến lúc đó phải mưu tính một phen.” Lão Tử khẽ nheo mắt.

Việc đại quyền Nhân Tộc rơi vào tay người khác là điều ông ta không thể chấp nhận được.

Nhân lúc đại kiếp, ra tay đoạt quyền là hợp lý nhất.

Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Chương 173

Thông Thiên giáo chủ đứng trên ngọn núi cao nhất đảo, bình tĩnh nhìn sóng biển cuồn cuộn.

"Nhân Tộc..." Ông ta khẽ thở dài.

Đông Hải khá gần với khu vực Nhân Tộc ở phía đông, nhưng từ khi dời đến đây ông ta chưa hề liên lạc gì với họ.

Trong lòng ông ta đang xoay sở, do dự.

Lần này Nhân Tộc gặp nạn là thời cơ tốt nhất để can thiệp vào khí vận của họ.

Ông ta đang suy nghĩ có nên ra tay tính kế một phen hay không.

Với hiểu biết về Nguyên Thủy và Lão Tử, đại kiếp này họ chắc chắn không bỏ qua.

Để tích lũy tiềm lực chuẩn bị cho đại kiếp diệt thế, khí vận Nhân Tộc là thứ bắt buộc phải tranh giành.

"Thôi vậy, cứ để họ đi tính kế đi, thừa nước đục thả câu không phải tính cách của ta.

Hơn nữa, những mưu tính đó chẳng lẽ vị kia thực sự không biết sao?

Chắc chắn sẽ có kịch hay để xem." Thông Thiên cảm thấy lúc này án binh bất động mới là lựa chọn tốt nhất.

Quyền hành và khí vận của Nhân Tộc suy cho cùng vẫn xoay quanh ba vị Thủy tổ.

Sau này thực sự muốn can thiệp, chi bằng trực tiếp tìm các Thủy tổ mà đàm phán, như vậy sẽ ổn thỏa hơn.

Dù sao đứng sau Nhân Tộc không chỉ có một vị Thánh nhân, mà là hai vị.

Đặc biệt là vị kia, tính tình cổ quái, mưu kế thâm sâu.

Nếu nàng ta nổi giận mà lật bàn, thì mưu kế của đám Thánh nhân còn có tác dụng gì.

Chi bằng cứ tĩnh quan kỳ biến, xem các vị Thánh nhân đấu pháp với Thủy tổ Nhân Tộc ra sao rồi mới tính tiếp.

Tuy mất đi tiên thủ, nhưng thắng ở sự ổn thỏa.

Chiêu Dao Sơn, Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đứng trước cung điện, nhìn về phía Thủ Dương Sơn.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn thấy Nhân Tộc trong các thôn làng, thành trấn đang vui cười hớn hở.

"Tiếc thay...

Cuộc sống này sắp kết thúc rồi.

Đại kiếp thực sự của Nhân Tộc sắp đến, lần này không biết sẽ có bao nhiêu người phải nằm xuống." Nữ Oa có chút thương cảm.

Với tư cách là Thánh mẫu của Nhân Tộc, những người đó đều mang trong mình dòng máu của nàng.

Nhưng nàng lại không có cách nào...

để cứu họ.

"Kiếp nạn của Nhân Tộc..." Trong cung chỉ còn lại tiếng thở dài vô tận.

Bất Tử Hỏa Sơn, Nam Hải.

Khi Vọng Thư xuất hiện ở đây thì đã là đêm khuya.

Ánh sáng từ dung nham núi lửa phun trào nhuộm đỏ cả bầu trời

đêm, tạo nên một vẻ đẹp cực hạn.

"Muội muội, hoan nghênh tới làm khách tại Bất Tử Hỏa Sơn." Tổ Phượng xuất hiện trên miệng núi lửa, mỉm cười đón chào.

Nàng biết ý định của Vọng Thư.

Nàng và Long Vương một người ở Nam Hải, một người ở Đông Hải vốn dĩ là để canh giữ biên giới hỗn độn.

Chỉ là khi thiên địa đại kiếp giáng lâm, với thực lực của hai người thì khó lòng ứng phó.

Nay Hồng Quân phái Thánh nhân tới trấn giữ, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

"Lần này muội sẽ ở lại đây hơi lâu, tỷ tỷ đừng có chê muội nhé." Vọng Thư nhìn Tổ Phượng mang dáng vẻ nhân thê mà trêu chọc.

"Muội muội nói gì vậy, tỷ mong muội còn chẳng được." Tổ Phượng lắc đầu.

Sau đó hai nữ hạ xuống Bất Tử Hỏa Sơn, cùng nhìn về phía biên giới hỗn độn.

Ở tận cùng Nam Hải là một thế giới mờ mịt, dường như có đại khủng bố đang tiềm tàng bên trong.

Xuân qua thu tới, chớp mắt đã trăm năm trôi qua.

Thiên Giới, Yêu Đình, điện Lăng Tiêu.

Đế Tuấn đang ngồi trên ngai vàng Thiên Đế nhắm mắt tu hành, vài ngày trước hắn vừa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, nay cần củng cố lại.

Bỗng nhiên, Yêu thần Phi Liêm cưỡi mây bay vào điện.

"Bẩm báo bệ hạ, có một gã hạ giới Yêu tộc ở ngoài Nam Thiên

Môn có việc đại sự muốn bẩm báo!" Phi Liêm cúi người bái kiến, trầm giọng nói.

"Chuyện gì?" Đế Tuấn mở mắt, giọng nói đầy uy nghiêm pha chút mất kiên nhẫn.

Đám thuộc hạ này càng ngày càng vô dụng, chuyện nhỏ nhặt cũng phải báo lên.

"Liên quan tới đại bí mật của Nhân Tộc!

Quan trọng tới sự quật khởi của Yêu Tộc!" Phi Liêm thấp thỏm nói.

Vốn dĩ hắn cũng không định báo, vì từ sau khi hai vị Yêu Hoàng bị Vọng Thư đánh bại, tính tình ngày càng cổ quái.

Một người thì hở ra là chém giết thuộc hạ, một người thì hỉ nộ vô thường, cực kỳ khó hầu hạ.

Nhưng gã Hổ yêu kia cứ bám riết không buông, hơn nữa lời lẽ có vẻ rất thực tế, nên Phi Liêm mới đánh bạo vào bẩm báo.

"Đại bí mật của Nhân Tộc..." Đế Tuấn trầm ngâm.

Nghĩ bụng xem qua một chút cũng không sao, nếu gã Hổ yêu kia dám nói láo nửa lời thì giết luôn cho rảnh nợ.

"Dẫn vào." Phi Liêm cúi người lần nữa rồi lui ra.

Một lúc sau, hắn dẫn vào một con Hổ yêu.

"Thật lớn quá." "Thật huy hoàng." "Không hổ là nơi Yêu Hoàng bệ hạ thống trị thiên địa." Hắc Hổ Đại Vương lần đầu tiên lên Thiên Giới, lần đầu tới điện Lăng Tiêu.

Những cung điện vốn chỉ có trong truyền thuyết nay hiện ra trước mắt khiến hắn như đang nằm mơ.

Đủ loại kỳ trân dị bảo làm hắn hoa cả mắt.

Nhìn vị thần nhân đang tọa trên ngai vàng chính giữa đại điện, trái tim hắn không khỏi run rẩy.

Mạnh mẽ, mạnh mẽ đến vô tiền khoáng hậu.

Toàn thân tỏa ra thần quang vô tận.

Chỉ nhìn một cái, Hắc Hổ yêu vương đã cảm thấy muốn quỵ xuống, nên hắn quỳ luôn.

Thiên Đế Đế Tuấn.

Hắc Hổ yêu vương hô hấp dồn dập, miệng khô lưỡi đắng.

"Gã hạ giới kia, ngươi nói có đại bí mật liên quan Nhân Tộc là chuyện gì?" Đế Tuấn uy nghiêm hỏi.

Hắc Hổ yêu vương hoàn hồn, từ trong cơ thể gọi ra một thanh trường kiếm lơ lửng giữa không trung.

Thanh kiếm xuất hiện, tỏa ra bảo quang màu xanh.

"..." Đế Tuấn sắc mặt đại biến, đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt tràn đầy chấn kinh nhìn thanh kiếm.

Với nhãn quang của hắn, tự nhiên nhìn ra sự dị thường của thanh kiếm này.

Bản thân thanh kiếm chỉ là hạng phổ thông, trong mắt Đế Tuấn thì chẳng đáng để tâm.

Nhưng trọng điểm không phải ở đó, mà ở "thứ bên trong" thanh kiếm.

Đế Tuấn nhìn xuyên thấu qua vẻ ngoài, thấy được sự tà dị bên trong.

Trong sát na, hắn lập tức hiểu ra đó là lệ quỷ oan hồn do Nhân Tộc

sau khi chết hóa thành.

“Bệ hạ, khi thần giao chiến với Nhân Tộc đã phát hiện ra sau khi chúng chết thảm đều sẽ hóa thành lệ quỷ oan hồn.

Một linh hồn thì không đáng sợ, nhưng tập hợp hàng ngàn hàng vạn lại sẽ có sức mạnh to lớn, có thể dễ dàng phá vỡ nhục thân của Vu Tộc.

Trăm năm trước, thần cầm thanh kiếm này đã dễ dàng giết chết một vị Vu tướng.” Hắc Hổ Đại Vương đắc ý khoe chiến tích duy nhất của mình.

“Vu tướng!” Phi Liêm đứng bên cạnh kinh hô, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Chương 174

Thường xuyên giao chiến với Vu Tộc, hắn hiểu rõ một vị Vu tướng khó đối phó thế nào.

Đó là những chiến binh dày dạn kinh nghiệm, không phải hạng Hổ yêu Kim Tiên này có thể đối phó dễ dàng.

Tiếp đó, Phi Liêm cũng nhìn chằm chằm vào thanh kiếm.

Hắn thấy bên trong mới chỉ có vài ngàn oan hồn mà đã giúp một gã Kim Tiên giết được Vu tướng.

Nếu có nhiều hơn, hàng vạn hàng triệu, hàng tỷ oan hồn... thì thanh thần binh đó sẽ mạnh tới mức nào?

Yêu Thánh Phi Liêm cảm thấy tim mình đang đập loạn nhịp.

"Xoạt!" Đột nhiên một tiếng xé gió vang lên, Đế Tuấn đã xuất hiện bên cạnh Hổ yêu, một bàn tay đặt thẳng lên đầu hắn.

Hắn đang đọc ký ức của Hổ yêu.

Hắn không muốn tin lời gã này hoàn toàn, thực sự là thủ đoạn của Vọng Thư khiến hắn sợ rồi.

Hắn lo tất cả lại là một âm mưu do Vọng Thư bày ra.

Để chắc chắn, hắn chọn cách trực tiếp đọc ký ức.

Trong sát na, ký ức của gã Hổ yêu Kim Tiên hiện ra như cưỡi ngựa xem hoa trong mắt Đế Tuấn.

Sinh ra ở vùng núi phía đông Hồng Hoang, khổ tu đắc đạo thành Kim Tiên, chiếm núi làm vương xưng danh Hắc Hổ Đại Vương, đi khắp nơi kết giao rồi gia nhập Yêu Tộc.

Tiếp đó là Nhân Tộc xuất hiện, hắn bị Lão Tử tính kế, bị Vọng

Thư tính kế, trở thành đá mài dao cho Nhân Tộc, trốn chui trốn nhủi... rồi phát hiện ra bí mật oan hồn lệ quỷ, đại chiến với Vu tướng.

Cuộc đời gã Hổ yêu này vừa đơn giản vừa huy hoàng.

Đơn giản vì con đường tu hành cũng giống như bao yêu quái khác.

Huy hoàng vì trong đời hắn bị tới hai vị Thánh nhân tính kế, cái kinh nghiệm này chắc chắn là độc nhất vô nhị trong giới Yêu Tộc, Linh Tộc hay Vu Tộc.

Một lát sau, Đế Tuấn tùy tay ném gã Hổ yêu sang một bên.

Gã Hổ yêu bị cưỡng chế dùng pháp sưu hồn nên nguyên thần đã băng diệt, triệt để ngã xuống thành một cái xác không hồn.

"Tốt lắm!" "Tốt lắm... ha ha ha ha ha!" Đế Tuấn cười vang khoái ý, quét sạch nỗi uất hận bấy lâu nay.

Từ ký ức của Hổ yêu, hắn đã thấy cơ hội để đối phó các Tổ Vu.

Tất cả không phải quỷ kế của Vọng Thư.

Điều khiến hắn vui mừng hơn là một kế hoạch khả thi.

Vọng Thư dùng Yêu Tộc làm kiếp nạn để mài giũa Nhân Tộc, vậy thì hắn cũng có thể thuận thế lén lút phái tinh nhuệ vào vùng núi để thu hoạch oan hồn của những người Nhân Tộc chết thảm.

Chỉ cần làm thấp giọng một chút, không cần lo Vọng Thư đột nhiên tìm tới cửa.

Đó mới là điều khiến hắn vui mừng nhất.

Trong cuộc đấu tranh kéo dài ba Nguyên Hội với Vọng Thư, cuối cùng hắn cũng có cơ hội chiếm thế thượng phong.

"Vọng Thư, hừ, năm đó ngươi cướp mất Lạc Thư của trẫm, không ngờ món bảo bối tốt nhất của trẫm lại xuất phát từ chính lũ

Nhân Tộc của ngươi.” “Trẫm sẽ dùng những vật liệu tốt nhất luyện thành một thanh trường kiếm, dùng oan hồn của tất cả Nhân Tộc chết thảm để tế luyện.” “Ân...

Lợi khí đối phó Tổ Vu, đặt tên là...

Đồ Vu Kiếm!” Khóe miệng Đế Tuấn khẽ nhếch lên, hắn dường như đã thấy cảnh các Tổ Vu chết thảm dưới Đồ Vu Kiếm.

Cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất đẹp đẽ.

“Chuyện này cần báo cho Thái Nhất một tiếng, đệ ấy nghe xong chắc chắn sẽ vui lắm.” Tiếp đó, mắt Đế Tuấn lóe tinh quang, nhìn về phía Phi Liêm.

“Phi Liêm, chuyện này do ngươi đích thân dẫn yêu quân đi làm, tốc chiến tốc thắng.” “Nặc.” Mệnh lệnh của Yêu Hoàng được ban xuống, cả bộ máy Yêu Tộc lập tức vận hành.

Đại quân xuất phát hướng về phía Nhân Tộc, mang theo khí thế bão táp sắp ập tới.

Nam Hải, Bất Tử Hỏa Sơn.

Vọng Thư có cảm ứng, ngước mắt nhìn lên bầu trời.

Tuy lúc này thiên cơ hỗn loạn, không nhìn thấy được quá nhiều thứ, nhưng nàng có thể giao tiếp với Thái Âm Tinh để giám sát thiên địa.

Trong mắt nàng, một đạo quân tinh nhuệ của Yêu Tộc đang khí thế ngút trời rời khỏi Thiên Giới, cưỡi mây bay về phía đông Hồng Hoang.

Để tránh bị Vu Tộc phát hiện làm hỏng kế hoạch, chúng còn đi vòng qua phía bắc một vòng lớn mới đâm xuống khu vực Nhân Tộc.

“Kiếp nạn của Nhân Tộc...

Đồ Vu Kiếm... bắt đầu rồi.” Vọng Thư khẽ thở dài.

Trong mắt nàng là một màu máu vô tận.

Trong đó có máu của Nhân Tộc, máu của Yêu Tộc và cả máu của Vu Tộc.

Rất nhanh, yêu quân đã tới vùng núi phía đông Hồng Hoang.

Việc đầu tiên chúng làm là thăm dò, quét sạch tất cả tu sĩ và chiến quân Nhân Tộc đang có mặt tại đây.

Chỉ trong một ngày, toàn bộ tu sĩ Nhân Tộc tiến sâu vào vùng núi đều bị chém giết, thu hoạch được không biết bao nhiêu vạn oan hồn lệ quỷ.

Nhưng bấy nhiêu vẫn còn xa mới đủ.

Phi Liêm vừa thăm dò vừa run sợ, chỉ sợ Thánh nhân của Nhân Tộc hay Giáo chủ Nguyệt Giáo phái đệ tử tới hỏi tội.

May mà đợi mười ngày vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía Thánh nhân, chỉ có viện quân của Nhân Tộc phái tới, rồi lại bị chúng diệt sạch.

“Xem ra Vọng Thư và Nữ Oa đã sắt đá quyết tâm muốn mài giũa Nhân Tộc rồi.” Yêu Thánh Phi Liêm thầm đưa ra quyết định trong lòng.

Để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Đế Tuấn giao cho, hắn bắt đầu to gan hơn.

Hắn dự định trực tiếp dẫn yêu quân ra khỏi núi, tấn công các thôn làng Nhân Tộc.

“Giết!” “Giết sạch lũ Nhân Tộc này cho ta!” “Dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất!” “Nhân Tộc chết càng thảm thì oan hồn lệ quỷ hóa ra càng mạnh!” Phi Liêm cầm một chiếc hồ lô màu xanh hét lớn với đám yêu

binh, bên trong là hàng vạn vạn oan hồn đã thu hoạch được, nay đã lên tới mười vạn linh hồn.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Đám tinh nhuệ Yêu Tộc phấn khích gào thét, tiếng yêu khí chấn động cả bầu trời.

Chuyến này đi săn Nhân Tộc đúng là việc nhẹ lương cao, không chỉ được tùy ý giết chóc mà còn được ăn thịt người cho no bụng.

Vào lúc đó, Yêu Thánh ra lệnh một tiếng, nơi cư ngụ của Nhân Tộc tại Thủ Dương Sơn lập tức dậy sóng máu tanh.

Đi tới đâu, chúng không còn dè dặt như gã Hổ yêu kia nữa mà trực tiếp càn quét nhanh chóng.

Nơi chúng đi qua thảm liệt vô cùng.

Những thôn làng phồn hoa đều bị thiêu rụi, tất cả người dân không phân biệt già trẻ gái trai, không phân biệt bình dân hay tu hành giả, không sót một ai.

Từng tòa thành trì bị công phá, cư dân bị đồ lục sạch sành sanh, máu chảy thành sông.

Trong một ngày, thiên địa như nhuộm màu máu.

Khắp nơi trên núi Thủ Dương chỉ còn nghe tiếng khóc than, tiếng kêu thảm, tiếng chửi bới và tiếng giết chóc.

Tiềm lực của Nhân Tộc thực sự quá yếu, dù có Thánh nhân Lão Tử truyền đạo, dù mang máu của Thánh nhân Nữ Oa, dù có ba vị Thủy tổ đặt nền móng suốt năm trăm năm.

Nhưng suy cho cùng thời gian quá ngắn, ngay cả Kim Tiên cũng không có được mấy người...

Mọi thứ trước đại quân tinh nhuệ của Yêu Tộc đều hoàn toàn không có sức chống cự.

Chỉ trong vòng năm ngày ngắn ngủi, hai phần ba nơi cư ngụ của Nhân Tộc đã bị diệt, thương vong lên tới hàng tỷ người.

Lúc này tại đại điện của Vương thành dưới chân núi Thủ Dương, một cuộc họp liên quan đến sự sinh tử của Nhân Tộc đang diễn ra.

Những người tham dự đều là cao tầng của Nhân Tộc.

Bên ngoài đại điện là một cảnh tượng thê lương, chiến quân Nhân Tộc hối hả chạy đi chạy lại, dọc các con phố và tường thành đầy rẫy những người bị thương, tiếng rên rỉ đau đớn và tiếng khóc tuyệt vọng vang lên khắp nơi, càng tăng thêm vẻ bi lương.

Cách Vương thành vạn dặm, đại quân Yêu Tộc đang áp sát.

Một biển yêu quân dày đặc xuất hiện, yêu khí ngút trời, tiếng gào thét sát khí đằng đằng thề sẽ diệt tuyệt Nhân Tộc, san bằng Vương thành.

Dưới thiên địa đại kiếp, đám yêu quân này đều đã nhập kiếp, tâm trí mê muội nên lúc này chúng chẳng màng tới việc đứng sau Nhân Tộc là hai vị Thánh nhân.

Chúng chỉ muốn giết chóc, muốn giết người thật tàn nhẫn để lấy oan hồn đúc Đồ Vu Kiếm.

Sự sinh tử của Nhân Tộc thực sự ngàn cân treo sợi tóc.

Chương 175

Trong đại điện, đám cao tầng Nhân Tộc đều lộ vẻ bi phẫn và bất lực.

Nhìn đại quân Yêu Tộc tiến công như vũ bão muốn diệt tộc mình, mà bàn bạc mãi vẫn không ra được kế sách nào hay.

"Đại trưởng lão, mau nghĩ cách đi, thế giặc hung hãn, chỉ dựa vào Vương thành thì không chống đỡ nổi!" Thương lên tiếng, mắt lóe tinh quang, ngoài miệng thì có vẻ lo lắng nhưng thực chất là đang dồn ép Đại trưởng lão.

Đại kiếp Nhân Tộc nổ ra chính là cơ hội tốt nhất để đoạt quyền.

Chỉ cần nhân cơ hội này làm uy tín của Đại trưởng lão mất sạch, hắn sẽ có cơ hội lên thay.

Lời của Thương vừa dứt, các cao tầng khác cũng đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão chờ đợi quyết định.

Đại trưởng lão thần sắc ảm đạm, trong lòng kêu khổ.

Lần này Yêu Tộc mang tới họa diệt môn, ông cũng không biết chắc đây có phải là ý của các Thủy tổ muốn mài giũa Nhân Tộc hay không.

"Đại trưởng lão, mau lên chứ..." Thương tiếp tục giục, chưa nói hết câu đã bị ngắt lời.

"Thương, ngươi có ý đồ gì?

Đừng có bức bách Đại trưởng lão nữa, không thấy ngài ấy đang suy nghĩ cách sao?" Người lên tiếng là Bàn Vương, một cao thủ Nhân Tộc mới nổi gần đây chuyên tu độc đạo.

Hắn đã nhận ra Thương có chút vấn đề.

Thương lạnh lùng nhìn Bàn Vương một cái, rồi quay sang những người khác.

“Ta đề nghị, nếu Đại trưởng lão không có cách nào, chi bằng chúng ta đi thỉnh các Thủy tổ.

Trong ba vị Thủy tổ có hai vị Thánh nhân, một vị là đỉnh tiêm đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ cần một người ra tay, nguy cơ của Nhân Tộc sẽ lập tức được giải trừ!” Các cao tầng khác nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Thương ra hiệu bằng mắt cho năm tên tâm phúc của mình.

“Đúng là ý hay!” “Nhưng lần trước khi Nhân Tộc gặp nạn, Thủy tổ không hề xuất hiện, lần này liệu có tới không?” “Nhưng... chúng ta hết cách rồi!” “Yêu quân ngay ngoài kia!

Thành vỡ chỉ trong sớm tối!” “Không thử sao biết không được!” Năm người kẻ tung người hứng.

“A, thử xem sao.” “Lần trước có lẽ các Thủy tổ đều đang bế quan nên không nghe thấy lời cầu nguyện của chúng ta.” “Lần này chắc họ đã xuất quan hết rồi, chỉ cần một vị thôi là chúng ta có cứu rồi.” Đám cao tầng xôn xao bàn tán.

“Thôi được, đi thỉnh Thủy tổ.” Đại trưởng lão liếc nhìn Thương một cái, luôn cảm thấy tên này có gì đó không đúng.

Nhưng hiện tại đại quân áp sát, thực sự không có cách nào tốt hơn để cứu Nhân Tộc thoát nạn.

Dù chiến quân Nhân Tộc có tự cường đến mấy, có liều mạng đồng quy vu tận thì cũng không phải đối thủ của đám yêu quân kia.

Một lát sau, đám cao tầng Nhân Tộc đã có mặt trong miếu Thủy

tổ.

Thần tượng trong miếu vẫn như cũ, có ba bức tượng cao bằng người thật đứng trên bệ thờ.

Thánh mẫu Nữ Oa ở giữa, Thánh cô Vọng Thư và Thủy tổ Phục Hy đứng hai bên.

Nữ Oa cầm một cành mây, Phục Hy ôm cây trường cầm, còn Vọng Thư đeo một thanh trường kiếm, ngón tay hơi vểnh lên.

Nơi này được quét dọn sạch sẽ, chính là gã nữ nhân đầu tiên Nữ Oa nặn ra làm miếu chúc thường xuyên lau chùi.

Đám cao tầng Nhân Tộc tiến vào liền đồng loạt quỳ lạy.

"Thánh mẫu nương nương, Thánh cô nương nương, Phục Hy Thủy tổ tại thượng." "Xin cho các Thủy tổ biết được, lần này Nhân Tộc thực sự gặp họa diệt vong, thiên đạo mịt mờ, vốn nên có một tuyến sinh cơ, nhưng lúc này Nhân Tộc thực sự một chút hy vọng cũng không thấy." "Đại quân Yêu Tộc sắp tới rồi, chúng con thực sự hết cách, xin ba vị Thủy tổ hiện thân cứu giúp, hoặc chỉ cho chúng con một con đường sống." Đại trưởng lão quỳ dưới đất khóc lóc thảm thiết.

Quá khó khăn rồi.

Từ khi các Thủy tổ rời đi, Nhân Tộc liên tục gặp kiếp nạn, ngày nào cũng có người chết oan.

Suốt con đường đi tới đây, hai ngàn năm ròng rã, tất cả đều nhờ vào giọng nói của Thánh cô Vọng Thư năm đó để chống đỡ, nếu không sợi dây căng thẳng trong lòng ông đã đứt từ lâu.

Nghe Đại trưởng lão khóc than, các cao tầng khác cũng khóc theo, khoảnh khắc này nỗi tuyệt vọng, bi thương, sợ hãi đều giao hòa làm một.

Chiêu Dao Sơn.

Nữ Oa nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, một giọt lệ thanh khiết lăn dài.

Nàng muốn đi cứu Nhân Tộc, nhưng Đạo Tổ đã có lời trước, không thể hành động.

Phục Hy ở bên cạnh mang Phục Hy Cầm ra gảy, lòng hắn cũng phiền muộn không thôi.

Rõ ràng có thực lực cứu người mà lại không thể ra tay, cảm giác này chẳng dễ chịu gì.

Bất Tử Hỏa Sơn.

Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, nhìn toàn bộ "màn kịch lớn" này vào trong mắt.

"Lão Tử, Thương là người của ông ta phải không...

Thật đúng là thâm hiểm, khi đó ta và Nữ Oa không thể can thiệp, ông ta tưởng mình có thể nhúng tay vào sao?" Nàng giơ tay gọi một tiếng, Khôn Hoa Thần Kiếm liền rơi vào tay.

Lưỡi kiếm màu xanh lam tuyệt đẹp phản chiếu dung nhan tuyệt thế.

Nàng nhớ không lầm thì thanh kiếm này hình như đến nay vẫn chưa được nếm máu Thánh nhân.

Đợi mãi, cũng như lần trước, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Cao tầng Nhân Tộc hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, khuôn mặt ai nấy đều trắng bệch.

"Thủy tổ... bỏ rơi chúng ta rồi sao?" "Tại sao!

Tại sao lần trước không hồi đáp, lần này cũng không!" "Thánh nhân là những tồn tại đỉnh phong nhất thiên địa, tại sao không giúp

chúng ta một chút!" Đám người chán nản lẩm bẩm.

Thương thầm vui mừng trong lòng, hắn sớm biết Thủy tổ sẽ không hồi đáp vì Đạo Tổ không cho phép họ can thiệp vào đại kiếp Nhân Tộc.

"Ta biết có một người có thể cứu Nhân Tộc chúng ta." Khi mọi người tuyệt vọng nhất, Thương đứng ra nói.

Lúc này trừ Đại trưởng lão và Bàn Vương, tất cả đều nhìn hắn chăm chú.

"Mọi người còn nhớ vị Thánh sư từng truyền đạo cho Nhân Tộc năm xưa là Thái Thanh Thánh nhân không?

Năm đó chính ngài đã xuất hiện cứu Nhân Tộc trong đại kiếp." "Ta có thể hướng ngài cầu cứu, vì ngài đúc thần tượng đưa vào miếu Thủy tổ này.

Có ngài ở đây, Nhân Tộc sẽ an toàn, có thể vượt qua kiếp này!" Lời của Thương như đá ném mặt hồ, gây nên sóng lớn.

"Phải rồi, chúng ta còn có Thánh sư!" "Thánh sư cũng là Thánh nhân, ngài có thể cứu chúng ta." "Tốt quá rồi, Nhân Tộc có cứu rồi." Một số người xôn xao.

"Hóa ra là người của Thái Thanh Thánh nhân." Bàn Vương nhìn chằm chằm Thương, lòng lạnh ngắt.

Hắn sớm thấy tên này không ổn, giờ thì đuôi cáo đã lộ ra.

Đưa Thái Thanh Thánh nhân vào miếu Thủy tổ...

Thật nực cười!

Không phải Thủy tổ Nhân Tộc, sao có cửa vào đây?

Bàn Vương coi đây là sự phản bội lại ba vị Thủy tổ.

Đại trưởng lão không nhìn Thương, lòng ông đang cầu nguyện.

Đối với Thánh sư Thái Thanh Thánh nhân, có lẽ từ lần đại kiếp trước ông đã không còn tin tưởng.

Ông luôn cảm thấy dưới lớp mặt nạ không vui không buồn của vị lão đạo kia là những mưu tính cực sâu.

Đột nhiên, ánh mắt Đại trưởng lão dừng lại trên ngón trỏ hơi vểnh lên của Thánh cô Vọng Thư.

Trước giờ ông không để ý kỹ vì thần tượng khi đúc đã như vậy.

Nhưng lúc này, ông cảm giác ngón tay đó dường như đang chỉ về một hướng.

Đó là... phía nam.

Hướng của Linh Tộc.

"Chẳng lẽ...

Thánh cô nương nương năm đó đã sớm biết Nhân Tộc sẽ gặp kiếp nạn này... nên đã âm thầm để lại chỉ dẫn sao?" Đại trưởng lão không kịp nghĩ sâu, trong cơn nguy cấp này ông buộc phải liên tưởng.

Nếu là thật, thì Nhân Tộc có hy vọng rồi.

Nghĩ đoạn, ông đứng dậy, nhìn lướt qua những kẻ đang đòi đi cầu xin Thái Thanh Thánh nhân.

"Không!" Đại trưởng lão lắc đầu.

Chương 176

“Thánh sư không phải Thủy tổ Nhân Tộc, không thể vào miếu Thủy tổ!

Chúng ta sẽ đi về phía nam!

Linh Tộc ở phía nam!

Thánh mẫu nương nương, Thánh cô nương nương, Phục Hy Thủy tổ và Linh Tộc Tam Hoàng chắc chắn cũng ở phía nam.

Ta sẽ tới đó!” Đại trưởng lão vừa nói xong, đám cao tầng đều ngây người.

Điên rồi sao!

Các Thủy tổ còn chẳng thèm hồi đáp, tại sao lại phải đi tìm họ!

Ai nấy đều không hiểu, đặc biệt là Thương, hắn nhìn Đại trưởng lão với vẻ oán hận.

“Lão già bất tử này!

Phá hỏng chuyện tốt của ta!

Nếu ngươi muốn tìm chết thì đừng trách ta!” Trong mắt hắn lóe lên một tia sát ý.

Đại trưởng lão nhìn thẳng vào mắt từng người.

“Sao hả, giờ ngay cả lời ta các ngươi cũng không nghe?” Ông quát lớn một tiếng.

“Nhưng Đại trưởng lão... phía nam cách đây quá xa... chúng ta làm sao mà tới nơi được...” “Đường là ở dưới chân, đi rồi sẽ tới.

Chẳng lẽ đợi ở Vương thành này để chờ chết sao?” Đại trưởng

lão lắc đầu.

“Nhưng chúng ta còn có Thánh sư...” Thương cực lực khuyên bảo.

Bàn Vương đột nhiên đứng dậy.

“Câm miệng!

Thương, ngươi muốn đưa Thánh sư vào miếu Thủy tổ... vậy ngươi đặt các Thủy tổ ở vị trí nào?” Bàn Vương phẫn nộ nhìn Thương, mắt bừng lửa giận.

“Nhưng Thủy tổ...” “Được rồi, không có nhưng nhị gì cả, ta đã quyết định rồi, cứ thế mà làm!” Đại trưởng lão chốt hạ.

Suy cho cùng ông vẫn là người có uy tín nhất, một lời ban ra không ai dám phản đối.

Ngay cả Thương, dù lo lắng cho nhiệm vụ Thái Thanh Thánh nhân giao cho nhưng lúc này cũng không dám công khai phân hóa Nhân Tộc, chỉ đành im lặng đi theo.

Hắn tính toán trên đường đi sẽ tìm cách tính kế sau.

Rất nhanh, chúng sinh Nhân Tộc bắt đầu hành động.

Sau những đợt tàn sát, Nhân Tộc chỉ còn lại hơn bảy trăm triệu người, từ con số hai tỷ ban đầu đã giảm đi thảm hại.

Lúc này tất cả đều dọn dẹp nhẹ nhàng, kẻ cưỡi ngựa, người đi bộ, già trẻ lớn bé dắt díu nhau lũ lượt kéo về phía nam.

May là linh khí thiên địa dồi dào, thân thể Nhân Tộc được tạo ra từ máu của Nữ Oa và Cửu Thiên Tức Nhưỡng nên tố chất rất cao, ngay cả một đứa trẻ cũng có chút tu vi, nếu không thực sự không chịu nổi sự di chuyển cực khổ này.

Trước khi đi, nhiều người đã nhìn lại miếu Thủy tổ lần cuối.

Lần này xuống phía nam, có lẽ không bao giờ còn cơ hội quay lại nữa.

Cơ hội sống sót thực sự quá mong manh.

"Muốn chạy sao?

Đi về phía nam à?

Tinh nhuệ Yêu Tộc ta đâu phải hạng ăn chay!" Tiếng cười khoái ý vang vọng giữa tầng mây, Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện, nhìn hướng di chuyển của Nhân Tộc nhưng không ra mặt ngăn cản.

Dù sao sau lưng Nhân Tộc cũng có hai vị Thánh nhân đang nhìn chằm chằm.

Dù muốn mài giũa nhưng họ cũng không dám để Nhân Tộc thực sự diệt vong.

Nếu hai anh em lộ diện, chắc chắn các vị kia cũng xuất hiện ngay lập tức, lúc đó kế hoạch có khi lại xôi hỏng bỏng không.

Cứ để cho đám yêu quân cấp thấp xử lý là được.

Có Yêu Thánh Phi Liêm ở đó, phần lớn Nhân Tộc sẽ không chạy thoát được.

Còn lại một ít thì cứ để họ làm mồi lửa cho sau này.

Nếu diệt tộc thật, hai anh em cũng sợ vị kia sẽ bất chấp tất cả mà diệt luôn Yêu Tộc.

Tây phương, núi Tu Di.

"Sư huynh, Nhân Tộc sắp vào đường cùng rồi, kiếp nạn của họ sắp kết thúc, đệ đi đây." Chuẩn Đề háo hức muốn thử, lần này đi độ hóa Nhân Tộc, ông ta hy vọng mang về được hàng chục triệu người.

"Thiện!" Tiếp Dẫn đạo nhân niệm một câu Phật hiệu, lộ vẻ vui

mừng.

Nếu Tây Phương Phật thổ có thêm Nhân Tộc, họ cũng sẽ chiếm được một chỗ đứng trong khí vận Nhân Tộc.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Thân hình Nguyên Thủy lóe lên, trực tiếp rời đi, bay về phía đông Hồng Hoang.

Tử Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Lão Tử lộ vẻ không hài lòng.

"Thương thật vô dụng." Ông khẽ thở dài, rồi cưỡi thanh ngưu biến mất khỏi cung.

"Chạy rồi sao?" Khi đại quân tinh nhuệ của Yêu tộc đuổi đến vương thành của Nhân tộc, trước mắt bọn chúng là một tòa thành trống không.

Không, thực tế vẫn còn một người.

Đó là bà lão miếu chúc trong miếu Thủy Tổ, một lão bà với dung nhan suy lão.

Bà run rẩy đứng trên bậc thềm miếu Thủy Tổ, nhìn về phía đại quân Yêu tộc từ xa.

Phi Liêm không ra tay giết bà.

Trong lòng hắn ẩn hiện một cảm giác bất an, dường như nếu giết bà lão này, hắn sẽ phải vẫn lạc.

"Phi Liêm, Nhân tộc đã chạy về hướng linh tộc ở phương Nam, mau chóng đuổi theo." Lúc này, một đạo thần thức truyền âm vang lên trong tâm trí Phi Liêm.

Hắn thần sắc nghiêm nghị, nhận ra đó là giọng nói của Đông

Hoàng Thái Nhất.

Xem ra Yêu Hoàng bệ hạ cũng ở gần đây, và đã quan sát hết thảy mọi việc.

"Đại quân Yêu tộc nghe lệnh, Nhân tộc đã chạy về phương Nam, truy sát Nhân tộc!" Yêu Thánh Phi Liêm vận dụng pháp lực quát lớn, thanh âm vang vọng giữa trời đất.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Đáp lại là tiếng hò hét rung trời của đại quân tinh nhuệ Yêu tộc, tràn ngập sát ý vô tận, chấn động cả tiêu vân, truyền đi thật xa.

Phương xa, đại bộ đội Nhân tộc đã tiến vào mật lâm.

Nghe loáng thoáng tiếng hò hét của yêu quân, mỗi người Nhân tộc đều mặt cắt không còn giọt máu, tràn đầy tuyệt vọng.

Bọn họ không nói lời nào, chỉ biết vùi đầu lên đường, rời xa lũ yêu quái kia được chừng nào hay chừng nấy.

Ngày thứ nhất, đại bộ đội Nhân tộc bị đại quân Yêu tộc đuổi kịp.

Vô số chiến quân Nhân tộc sau khi từ biệt thê nhi già trẻ, đã đi về phía cuối đoàn người, kết thành trận hình để ngăn cản.

Sau khi kiên trì được ba canh giờ, toàn tuyến bị công phá, tất cả chiến quân Nhân tộc đều trận vong.

Ngày thứ hai, dân số Nhân tộc giảm mạnh hơn năm trăm triệu người.

Chiến quân đã chết sạch, những người đàn ông bình thường lại xông lên đỉnh thế.

Ngày thứ ba, dân số lại giảm hơn ba trăm triệu.

Phụ nữ và trẻ em cũng cầm lấy vũ khí.

Ngày thứ tư, giảm hai trăm triệu.

Người già cũng xông lên tiền tuyến.

Ngày thứ năm.

Ngày thứ sáu.

Ngày thứ bảy...

Chương 177

Nhân tộc to lớn giờ chỉ còn sót lại hơn ba mươi triệu người.

"Chẳng lẽ Nhân tộc ta thật sự phải bị Yêu tộc diệt tộc sao?" Đại trưởng lão nhìn dòng sông Vô Danh cuồn cuộn rộng lớn trước mặt, khàn giọng thốt lên, đôi mắt vằn vện tia máu.

Mái tóc hoa râm của lão xõa tung tùy ý, sau bảy ngày, lão tiều tụy đến mức không còn ra hình người.

Nhưng lão không quan tâm.

Nhân tộc thật sự đã bị ép vào tuyệt lộ.

Một dòng sông rộng lớn chắn ngang con đường về phương Nam của Nhân tộc.

Hy vọng của Nhân tộc đã vụt tắt.

Họ sẽ bị Yêu tộc diệt tộc tại đây.

"Thủy Tổ, ngài ở đâu?" "Nhân tộc không kiên trì nổi nữa rồi!" "Ta cũng không kiên trì nổi nữa rồi!" "Có lẽ, ta thật sự nên nghe lời Thương Sở, đi cầu xin Thánh sư..." Đại trưởng lão mê mang, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Không chỉ mình lão tuyệt vọng, lúc này chúng sinh Nhân tộc đều đang rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Nhân tộc từng to lớn với hàng tỷ nhân khẩu, giờ đây sau một kiếp nạn đột ngột, chỉ trong chưa đầy nửa tháng, chỉ còn lại ngần ấy người.

"Đại trưởng lão, hu hu..." "Phụ thân ơi, hu hu..." "Con của ta..." "Cha ơi..." Tiếng khóc than của Nhân tộc vang vọng khắp phương trời

này.

Không còn nước mắt, vì nước mắt đã cạn khô từ lâu.

Trong mắt họ, bầu trời là màu huyết sắc, đại địa là màu huyết sắc, và họ cũng sắp trở thành một phần của màu huyết sắc đó.

Tuyệt vọng hiện hữu khắp nơi.

Đúng lúc này, vô số yêu quân truy đuổi tới, yêu khí ngập trời.

Mỗi tên Yêu tộc đều lộ ra nụ cười dữ tợn, thỉnh thoảng có kẻ còn liếm môi.

Nhân tộc thật mỹ vị, trận đồ sát này giúp chúng ăn thật no nê.

Chúng sinh Nhân tộc quay đầu lại, nhìn lũ Yêu tộc bằng ánh mắt hận thù vô tận.

Chính lũ yêu quái này đã cướp đi tính mạng của người thân, bạn bè, ép Nhân tộc đến bước đường này, và sắp tới cũng sẽ cướp đi tính mạng của họ.

Hận, hận bản thân không có sức mạnh để báo thù tuyết hận.

Hận bản thân vô năng vô lực.

Một loại ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ chưa từng có nảy sinh trong tâm trí chúng sinh Nhân tộc.

Nếu có thể sống sót, sau này nhất định phải đứng trên đỉnh vạn tộc, không bao giờ để chủng tộc khác xâm lược, đồ sát nữa.

Mỗi người Nhân tộc đều phẫn nộ, đều thù hận, bao gồm cả Thương và Bàn Vương cũng ở trong đó.

"Chạy đi?" "Không chạy nữa sao?" "Ồ, phía trước có con sông, chạy không thoát rồi..." Yêu Thánh Phi Liêm bước ra khỏi đám đông, nhìn chúng sinh Nhân tộc bằng ánh mắt trêu đùa.

Những kẻ Nhân tộc này trong mắt hắn chẳng khác nào loài kiến cỏ, có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

Truy kích liên tục bảy ngày, giết chết vô số người, lúc này hắn cuối cùng cũng xác tín rằng Vọng Thư và Nữ Oa thật sự đã từ bỏ Nhân tộc, nếu không đã ra tay cứu giúp từ sớm.

Vì vậy hắn chẳng còn lo lắng gì nữa, hoàn toàn thả lỏng bản thân.

"Nhân tộc còn ta!" "Nhân tộc ta nếu hôm nay có đường sống, sau này dù chỉ còn một giọt máu tồn tại trên thế gian, tất sẽ cùng Yêu tộc bất tử bất hưu!" "Mối thù này không đội trời chung!" Đôi mắt vằn tia máu của Đại trưởng lão nhìn chằm chằm vào Yêu Thánh Phi Liêm.

Trong tình cảnh này, những lời đó đã vĩnh viễn khắc sâu vào huyết mạch Nhân tộc.

"Hừ... nực cười." Phi Liêm cười lạnh, không thèm để tâm.

Một Yêu Thánh đường đường như hắn làm sao bị một lão già Kim Tiên cảnh hù dọa cho được.

Đột nhiên, mắt hắn đỏ ngầu.

Tâm niệm vừa động, một bàn tay lớn màu đen ngưng tụ từ pháp lực chộp lấy Đại trưởng lão Nhân tộc, sau đó... trực tiếp bóp chết.

"Đại trưởng lão!" "Đại trưởng lão...!" Chúng sinh Nhân tộc đồng loạt rống lên thảm thiết, đôi mắt muốn nứt ra.

Vị Nhân tộc đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, người đã dẫn dắt Nhân tộc suốt hơn hai nghìn năm qua, Đại trưởng lão Nhân tộc đã chết rồi sao?

Chết trong tay Yêu tộc!

Tất cả người Nhân tộc đều căm phẫn đến cực điểm, ngọn lửa hận thù bùng cháy dưới đáy lòng.

Họ không khóc nữa, cũng không kêu gào nữa, chỉ muốn báo thù, ý chí chiến đấu sục sôi dâng cao.

Trong đầu họ không khỏi vang lên câu nói mà Đại trưởng lão thường treo bên miệng: "Nhân tộc, đương tự cường bất tức." (Nhân tộc phải không ngừng vươn lên).

"Tự cường bất tức, mới là Nhân tộc." Khoảnh khắc này, họ mới hiểu ra, chỉ có dựa vào chính mình, không ngừng vươn lên, lửa thiêng truyền thừa thì Nhân tộc mới không diệt vong.

Không còn trông chờ vào Thủy Tổ, cũng không còn quỳ bái thần phật.

Chỉ có tự mình mạnh mẽ mới thật sự là mạnh mẽ.

Tinh thần "tự cường bất tức" của Nhân tộc cuối cùng đã xuất hiện.

Tiếc thay, tất cả tỉnh ngộ đã quá muộn.

Đại trưởng lão đã chết.

Yêu Thánh Phi Liêm cười lạnh nhìn chúng sinh Nhân tộc đang trừng mắt nhìn mình, trong lòng không chút gợn sóng.

Ai lại đi bận tâm đến ý nghĩ của một lũ kiến cơ chứ?

"Giết hết đi." Hắn bình thản nói.

Lúc này trong hồ lô xanh của hắn đã thu thập được hàng tỷ oan hồn lệ quỷ của Nhân tộc, mang về giao nộp là đủ rồi.

Trận chiến cuối cùng này sẽ tiêu diệt nốt lũ người ở đây.

"Khoan đã..." "Thiện tai, thiện tai." "Yêu Thánh Phi Liêm, sát tâm thật lớn, sát nghiệp quá nặng, tội nghiệt thâm trọng.

Ta thấy ngươi có duyên với Tây Phương, hay là theo ta về Tây

Phương làm khách thì sao?" Một trận gió thanh thổi qua, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân mặc pháp y minh hoàng tề tựu xuất hiện trên mặt sông, vẻ mặt từ bi, miệng niệm phật hiệu, đạp nước mà tới.

Đồng tử của Phi Liêm co rụt lại, lập tức tỉnh táo.

Thấy hai vị Thánh nhân Tây Phương xuất hiện, lòng hắn kinh sợ, run rẩy không thôi, sắc mặt trắng bệch.

Thánh nhân a!

Sau khi chứng đạo thành Thánh, bọn họ không mấy khi đi lại trong Hồng Hoang.

Lần này hiện thân vào lúc Nhân tộc lâm vào tuyệt cảnh, nhất định không phải đến để dạo chơi.

Yêu tộc có quan hệ không tốt với họ, họ cũng chẳng đến để chống lưng cho Yêu tộc.

Chỉ có một khả năng: cứu giúp Nhân tộc.

Phi Liêm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Đôi tay hắn đã nhuốm máu của vô số người Nhân tộc, lúc này cuối cùng cũng biết sợ hãi.

Trên bầu trời, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đồng loạt biến sắc.

Thánh nhân đã hiện thân, xem ra cũng là vì Nhân tộc.

Ánh mắt họ rơi vào cái hồ lô xanh trong tay Phi Liêm, bảo vật này quan hệ trọng đại, lần này bọn họ mạo hiểm cực lớn mới thu thập được lệ quỷ oan hồn của Nhân tộc để tế luyện bảo kiếm, nhất định phải lấy lại.

"Đi, chúng ta xuống đó." Thái Nhất trầm giọng nói.

Tình huống này không phải một mình Yêu Thánh Phi Liêm có thể ứng phó được.

Muốn lấy lại hồ lô bảo bối, cần hắn và Đế Tuấn cùng hiện thân mới có hy vọng.

Trong nháy mắt, hai người đáp xuống mặt đất.

Đế Tuấn mặc đế bào vàng kim, vẻ mặt uy nghiêm, toàn thân tỏa ra thần quang vàng kim rực rỡ.

Thái Nhất mặc hắc bào, tay nâng Đông Hoàng Chung, không giận tự uy.

"Bái kiến Tiếp Dẫn sư huynh, Chuẩn Đề sư huynh." Hai người đứng bên cạnh Phi Liêm, mỉm cười, tư thế hạ thấp.

Đáng lẽ phải gọi là Thánh nhân, nhưng vì đều là khách trong Tử Tiêu cung, cùng nghe đạo dưới tòa của Đạo Tổ Hồng Quân, nên gọi một tiếng sư huynh cũng là hợp lý.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Yêu tộc các ngươi sát tính thật lớn, Nhân tộc to lớn nhường này bị đồ sát chỉ còn lại một chút." Chuẩn Đề từ bi nhìn Nhân tộc một cái rồi nói.

Tiếp Dẫn thì niệm một tiếng phật hiệu, thở dài liên tục.

Chương 178

Dường như lão đang vô cùng đau xót, bi thương trước kiếp nạn thảm khốc của Nhân tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề diễn trò như vậy, sao lại không biết bọn họ đang đóng kịch.

Trong lòng thầm chửi rủa không thôi: Từ bi cái gì chứ, lũ Yêu tộc ta là kẻ ác, nếu các ngươi từ bi thì đã đến sớm rồi, hà tất phải đợi đến lúc Nhân tộc lâm vào tuyệt cảnh mới xuất hiện?

Chỉ là dù trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất phẫn nộ hay mỉa mai đến đâu, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra nửa phần.

Thánh nhân thật sự có thực lực để diệt sát họ.

"Hai vị sư huynh nói đúng, lần này Yêu tộc ta làm không đúng, ta lập tức rút lui." Thái Nhất vừa cười làm lành, vừa lấy cái hồ lô bảo màu xanh từ tay Phi Liêm.

Khoảnh khắc bảo hồ lô vào tay, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bảo bối không sao là tốt rồi.

Tiếp theo, phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Sự xuất hiện của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã chứng minh suy đoán trong lòng hắn.

Lần này Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, gây ra sát lục ngập trời, chắc chắn đã bị các Thánh nhân để mắt tới.

Có lẽ vì nguyên nhân nào đó mà họ chưa xuất hiện ngay.

Nhưng giờ đây...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã tới... vậy thì Thái Thanh Lão Tử, người

mạnh hơn bọn họ, còn xa sao?

Thánh sư của Nhân tộc, người nắm giữ khí vận trong Nhân tộc, liệu có xuất hiện không?

Khả năng cao là có.

Cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có thể xuất hiện.

Về phía Nhân tộc, Thánh Mẫu Nữ Oa thấy các Thánh nhân hạ tràng, cực đại khả năng cũng sẽ xuất hiện.

Và còn... vị kia nữa...

Nguyệt Chủ Vọng Thư, Thánh Cô của Nhân tộc...

Với tính cách bao che khuyết điểm như trước đây, năm đó linh tộc ở Chiêu Dao sơn chỉ chết thương vài chục triệu người mà nàng đã vác kiếm lên Thiên giới, khơi mào đại chiến Linh - Yêu, khiến Yêu tộc chịu thiệt thòi lớn.

Lần này Nhân tộc gặp kiếp nạn, với bản lĩnh của Thánh nhân, liệu nàng có đứng nhìn?

Có thể không hay biết?

Có thể đến giờ vẫn chưa lộ diện?

Khả năng duy nhất là trong kiếp nạn lần này của Nhân tộc ẩn chứa bí mật lớn, các Thánh nhân đều biết và đã đạt được mặc ước với nhau.

Một ván cờ!

Nhân tộc và Yêu tộc đều là quân cờ, Thánh nhân đứng ngoài quan sát.

Thái Nhất càng nghĩ càng kinh hãi, lưng áo ướt đẫm, cảm giác sợ hãi tột độ.

Hắn liếc nhìn Đế Tuấn, Đế Tuấn mặt mày âm trầm, rõ ràng cũng đã nhận ra mấu chốt trong đó.

Chúng sinh Nhân tộc lúc này có chút ngơ ngác.

Thánh nhân phương Tây... dường như không có quan hệ gì với Nhân tộc...

Nghe đồn còn có thù oán với Thủy Tổ...

Họ định làm gì?

Nhưng dù sao thì cũng đã thấy một tia hy vọng sống.

Một số người Nhân tộc lộ vẻ bi thương, hoặc tràn đầy hy vọng nhìn hai vị Thánh nhân.

Ở bên kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại không thèm nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất hay đại quân Yêu tộc nữa.

Về việc Yêu tộc muốn rút lui, họ không đáp lời, cũng không hứa hẹn.

Dẫu sao sau lưng Nhân tộc thật sự có hai vị Thánh nhân, kết cục của đại quân Yêu tộc là chuyện mà họ phải cân nhắc, không phải việc của hai sư huynh đệ lão.

Họ từ phương Tây tới, chỉ vì mục đích "độ người".

Còn về cái chết của Đại trưởng lão Nhân tộc, họ lại cực kỳ vui mừng.

Người tinh mắt đều thấy Đại trưởng lão trung thành với các Thủy Tổ Nữ Oa, Phục Hy và Vọng Thư.

Có lão ở Nhân tộc, những việc tiếp theo sẽ khó lòng thực hiện.

Nhân tộc như rắn mất đầu mới dễ dàng "độ" đi.

Nghĩ vậy, Tiếp Dẫn nhìn về phía chúng sinh Nhân tộc, lộ ra tướng

mạo từ bi, thân tỏa vô lượng phật quang.

"A Di Đà Phật, lần này là do hai người chúng ta đến muộn, khiến chúng sinh phải chịu kiếp nạn này." "Chúng ta có tội." Dứt lời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng niệm một tiếng phật hiệu.

"Bồ Đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài.

Bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai." "Hôm nay ăn trái đắng lớn, ngày sau định hưởng cực lạc lớn, đại tự tại." "Đại tự tại tức là cực lạc tự tại, quả thiện lớn chính là cực lạc thiện quả." "Tại Linh Sơn phương Tây của ta có nơi cực lạc, nay rộng mở cánh cửa phương tiện, mời chúng sinh gia nhập.

Vào được cửa cực lạc, nhân quả không vướng thân, không thiên tai, không nhân họa, không bệnh tật, không tranh đấu, là vùng tịnh thổ, được đại phúc báo." "Kẻ vào tịnh thổ cực lạc sẽ được bảo hộ bình an...

Các ngươi, có nguyện ý không?" Giữa lúc ấy, tiếng phật văng vẳng, phạm âm lọt tai, hai vị Thánh nhân toàn thân tỏa ra phật quang vàng kim rực rỡ vô tận, diễn hóa ra thế giới Cực Lạc phương Tây.

Phương tịnh thổ đó tràn ngập yên tĩnh, tường hòa, không có tranh chấp, gương mặt ai nấy đều rạng rỡ nụ cười, khiêm tốn ôn hòa, thành tâm lễ phật.

"Chúng con nguyện ý, xin Thánh nhân rủ lòng thương xót." Một bộ phận người Nhân tộc quỳ sụp xuống đất, ánh mắt khát khao muốn tiến vào Cực Lạc phương Tây.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy cảnh này thì cười lạnh liên tục, sao lại không biết tâm tư của hai vị Thánh nhân Tây Phương cơ chứ.

Rõ ràng là đang cướp người mà.

Nhưng ba vị kia của Nhân tộc có để bọn họ đắc ý không?

Đại chiến sắp tới, cần phải rút lui ngay.

"Đi!" "Không thể nán lại lâu!" Thái Nhất trầm giọng nói.

Đế Tuấn gật đầu.

Tức thì, đại quân Yêu tộc bắt đầu triệt thoái, kẻ nào kẻ nấy cưỡi mây muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Giữa lúc Yêu tộc đang rút lui, hốt nhiên một giọng nói bình thản đến cực điểm, không chút gợn sóng cảm xúc vang dội giữa trời đất, truyền vào tai mọi người, mọi yêu và cả nhị thánh Tây Phương.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người không ở phương Tây tịnh dưỡng, đến đây làm gì?" Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một lão đạo mặc đạo bào trắng thêu đồ án Thái Cực, cưỡi một con Thanh Ngưu to lớn khỏe mạnh, từ trên trời cao đạp vân hạ xuống.

"Thánh sư, Thánh sư tới rồi." "Chúng ta có cứu rồi." "Thánh sư cuối cùng cũng cứu chúng ta, hu hu..." Trong đám đông Nhân tộc vang lên vài tiếng reo hò kinh hãi.

Nhưng phần lớn Nhân tộc đều có biểu hiện lãnh mạc.

Đặc biệt là Bàn Vương và một số ít cao tầng Nhân tộc còn sống sót, họ nhìn lão đạo bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Với bản lĩnh của Thánh nhân, Nhân tộc gặp đại kiếp lần này làm sao lão không biết.

Ngay cả hai vị Thánh nhân phương Tây còn biết, huống chi là Thái Thanh Thánh nhân...

Chẳng qua có lẽ vì sự xuất hiện của nhị thánh phương Tây đã chạm đến lợi ích của lão, nên lão mới lộ diện.

Chỉ có Thương và tâm phúc của hắn là đang cuồng hoan trong

lòng.

Lão Tử lúc này đang phẫn nộ.

Lão đã đợi sẵn trên trời, tính toán sau khi Phi Liêm giết chết Đại trưởng lão sẽ đợi Thương lên ngôi, rồi mới xuất hiện hào nhoáng để cứu lấy Nhân tộc.

Nhưng không ngờ, bàn cờ bố cục lại làm áo cưới cho kẻ khác, Thương còn chưa lên vị...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây đã nhảy ra hái quả ngọt.

Trong nháy mắt, Lão Tử cưỡi trâu đáp xuống mặt đất, ánh mắt bình tĩnh nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thần sắc không vui không buồn.

Những ai quen thuộc đều biết, đằng sau gương mặt bình tĩnh đó là ngọn lửa giận dữ.

Người tu vô vi cũng có lúc nổi giận.

Chương 179

"Chuẩn Đề kiến quá đại sư huynh." "Tiếp Dẫn kiến quá đại sư huynh." "Lần này sư huynh đệ chúng ta vừa là độ người, cũng là cứu người!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề niệm phật hiệu, thần thái bi mẫn, không chút sợ sệt.

Hai đối một, Thái Thanh Thánh nhân thì đã sao, họ không hề chùn bước.

Tiếp theo, Chuẩn Đề chắp tay, nhìn chúng sinh Nhân tộc với vẻ bi thiên mẫn nhân.

"A Di Đà Phật, để sư huynh được biết, Tây Phương giáo ta vốn từ bi, không nỡ nhìn Nhân tộc bị Yêu tộc diệt tộc, đồ sát sạch sành sanh nên mới ra tay cứu giúp, muốn độ chúng sinh Nhân tộc về cảnh giới Cực Lạc phương Tây để hưởng đại tiêu dao, đại tự tại, đại thiện quả." Chuẩn Đề đạo nhân nói một cách đầy chính nghĩa.

Lão Tử nghe xong, trong lòng thầm giận.

Lão thầm nghĩ nhị thánh phương Tây này quả thực không ra gì, da mặt thật dày.

Rõ ràng là thèm khát khí vận của Nhân tộc, muốn nhúng tay vào, vậy mà còn nói năng thanh cao thoát tục như thế.

"Phương Tây của các ngươi là nơi cằn cỗi, Nhân tộc không thể đi." Lão bình thản nói, dùng danh nghĩa Thánh sư để định đoạt Nhân tộc.

"A Di Đà Phật, việc này sư huynh không quyết định được... phải để Nhân tộc tự mình định liệu." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, mặt cười mà lòng lạnh.

Đúng lúc đó, lại có một giọng nói truyền tới.

"Xem ra hai người muốn đấu với Tam Thanh chúng ta một trận rồi." Nguyên Thủy lạnh lùng thốt lên, cưỡi mây hạ xuống đất.

Lão không chơi trò xuất hiện hoa mỹ như nhị thánh phương Tây hay Lão Tử, mà xuất hiện cực kỳ đơn giản, đứng ngay cạnh Lão Tử.

Với tâm kế của lão, không khó để nhận ra sư huynh Lão Tử đã bố trí quân cờ ngầm trong Nhân tộc.

Đợi quân cờ đó lên vị, việc truyền đạo và nhúng tay vào khí vận Nhân tộc sẽ có hy vọng.

Trên không trung, Đế Tuấn và Thái Nhất ẩn mình trong tầng mây, sợ hãi nhìn cảnh tượng này.

Nguyên Thủy cũng tới rồi.

Tứ Thánh tề tụ!

Xem ra hai vị Thánh nhân Huyền môn và hai vị Thánh nhân Thích môn sắp đối đầu, mùi thuốc súng cực nồng.

Sắp nổ ra đại chiến Thánh nhân rồi.

Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt đặc sắc vô cùng, trong lòng sóng cuộn biển gầm, may mắn lúc nãy thấy tình hình không ổn đã lập tức thoát thân.

Phía dưới, Nguyên Thủy thần sắc băng lãnh nhìn nhị thánh phương Tây.

"Nhân tộc, hôm nay các người không độ đi được đâu." Lão lạnh lùng nói.

"Cũng được, cuối cùng vẫn phải làm một trận." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu.

Khí vận Nhân tộc quan hệ đến Tây Phương giáo, quan hệ đến diệt thế đại kiếp sau này của họ, quan hệ đến nền tảng của họ.

Những chuyện đại sự như vậy, nửa phần cũng không thể nhường.

Trong chúng sinh Nhân tộc, Bàn Vương mặt mày âm trầm nhìn cảnh này.

Bốn vị Thánh nhân, không vị nào có ý tốt cả.

Nhân tộc thành cái gì rồi?

Nhân tộc trong mắt họ chỉ là một đàn dê béo, là một món ăn mỹ vị.

Khi họ xuất hiện, không ai quan tâm đến những người Nhân tộc đang bị thương nặng đau đớn gào thét, không ai quan tâm bụng dạ chúng sinh Nhân tộc đang đói cồn cào.

Họ chỉ đang tranh đoạt quyền phát ngôn, tranh đoạt khí vận của Nhân tộc, muốn làm chủ Nhân tộc.

"Thánh nhân đại đạo sao..." Trong lòng Bàn Vương cay đắng vô cùng, nhưng cũng không biết làm thế nào. ...

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, Vọng Thư lạnh lùng quan sát tất cả những gì xảy ra với Nhân tộc.

Ý đồ của Lão Tử, ý đồ của nhị thánh phương Tây, ý đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt nàng đều rõ như lòng bàn tay.

"Lần này đại kiếp Nhân tộc đã kết thúc rồi." "Tiếp theo, Nhân tộc nên đại hưng, lũ Thánh nhân này không được làm loạn." Vọng Thư khẽ nói một tiếng, thân hình lóe lên, bước ra một bước, trực tiếp biến mất khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Đối với khí vận và công đức của Nhân tộc, từ bản tâm nàng không có ý nghĩ đặc biệt nào.

Nàng có tự tin, cho dù thế giới này rơi vào diệt thế đại kiếp, không

còn trời đất để sinh sống, nàng tiến vào Hỗn Độn vẫn có thể sống tốt.

Nàng khác biệt căn bản với lũ Thánh nhân này.

Diệt thế đại kiếp, Thiên đạo sẽ sụp đổ, nhưng Đại đạo vượt ngoài Thiên đạo, Đại đạo vĩnh tồn thì nàng vĩnh tồn.

Cho dù tiến vào Hỗn Độn cũng có thể tồn tại vĩnh hằng, bất tử bất diệt.

Nhưng...

Nhân tộc dù sao cũng là do nàng nhìn lớn lên, đã giáo hóa suốt năm trăm năm.

Có một chút tâm huyết của nàng cùng Nữ Oa và Phục Hy.

Đồ của mình mà bị kẻ khác ngang nhiên đến hái quả, lại còn mượn đại kiếp Nhân tộc để tính kế một phen, nàng không thích.

Vô cùng không thích.

Đại kiếp Nhân tộc lần này nàng đã nhẫn nhịn, nhưng đó không phải lý do để lũ Thánh nhân này có thể nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Muốn bố đạo thì có thể đợi sau đại kiếp Yêu - Vu, khi Nhân tộc sắp đại hưng thì bàn bạc kỹ lưỡng.

Chứ không phải dùng thủ đoạn tính kế ngay lúc Nhân tộc lâm vào tuyệt cảnh để đoạt khí vận.

Đó là đức tin của Vọng Thư. ...

Tại Chiêu Dao sơn, Oa Hoàng cung.

Những gì đang xảy ra lúc này tự nhiên cũng lọt vào mắt Nữ Oa.

Thần sắc của nàng vẫn mang theo nỗi bi thương.

Cả trận đại kiếp Nhân tộc này như một nhát dao, từng nhát từng

nhát cắt vào da thịt nàng.

Đối với ý nghĩ của chư Thánh, nàng cũng thấu hiểu và có phần không vui.

Nàng là Thánh Mẫu Nhân tộc.

Lần này Nhân tộc gặp đại kiếp, nàng nhẫn nhịn nỗi đau như cắt thịt cũng chỉ vì muốn Nhân tộc có thể đại hưng dưới Thiên đạo đại thế.

Nhưng lũ Thánh nhân này lại bày mưu tính kế, nhất tâm muốn nhúng tay vào chuyện Nhân tộc, khiến nàng phẫn nộ.

"Đại kiếp Nhân tộc kết thúc rồi." "Ta cũng nên xuất hiện." "Lũ Thánh nhân kia..." "Tiểu muội chắc cũng sẽ tới thôi." "Có nàng ấy ở đó, lũ Thánh nhân đừng hòng nhúng tay vào chuyện Nhân tộc." Nữ Oa nhìn về hướng Bất Tử Hỏa Sơn.

Dù không thấy bóng dáng Vọng Thư nhưng nàng tin chắc Vọng Thư nhất định sẽ đi.

Lũ Thánh nhân đã chạm đến lằn ranh cuối cùng của Vọng Thư, và cũng chạm đến lằn ranh của nàng. ...

Tại Kim Ngao đảo, Thông Thiên mỉm cười nhìn tất cả những gì xảy ra trước mắt.

Là người ngoài cuộc, lão là kẻ thoải mái nhất.

Sự xuất hiện của nhị thánh phương Tây không nằm ngoài dự đoán.

Từ lâu trước đó, hai vị này đã ở Yêu tộc để "độ" yêu về phương Tây, dùng đủ mọi thủ đoạn để làm lớn mạnh Tây Phương giáo.

Nhân tộc là một miếng bánh ngon, liên quan đến Thiên đạo đại thế tương lai, khí vận hưng thịnh, nhị thánh phương Tây không động tâm

mới là lạ.

Kế hoạch của sư huynh Lão Tử cũng không làm Thông Thiên ngạc nhiên, vị kia tuy bình thường thanh tĩnh vô vi, nhưng đụng đến quyền hạn và khí vận Nhân tộc thì chắc chắn sẽ ra tay.

Còn Nguyên Thủy...

Thông Thiên càng hiểu rõ hơn, lão đã thèm khát khí vận Nhân tộc từ lâu, nhất tâm muốn mưu đồ.

Nay Nhân tộc lâm vào tuyệt cảnh, đứng về phe Lão Tử cũng là thượng sách.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cười sảng khoái.

Chúng sinh thiên địa đều nói Thánh nhân không tranh, siêu nhiên ngoài vật.

Thực tế chỉ là những thứ đó Thánh nhân không thèm để mắt tới mà thôi.

Những thứ thật sự có ích cho bản thân, cho đại giáo, cho việc tích lũy căn cơ thì làm sao nói là không tranh cho được.

Huống hồ còn có ngọn núi cao mang tên "diệt thế đại kiếp" đè nặng trong lòng mỗi Thánh nhân.

Chương 180

Không vị Thánh nhân nào muốn sau khi diệt thế đại kiếp diễn ra sẽ bị lạc lối trong Hỗn Độn, trở thành những tồn tại cổ lão giống như hắc ám động loạn kia.

Cho nên sau khi biết được chân tướng Hỗn Độn, mỗi vị Thánh nhân đều đang bố cục, đều đang tính toán, đều muốn bản thân có thêm nhiều căn cơ hơn nữa.

Thậm chí trong kỷ nguyên Hồng Hoang này có thể thoát khỏi Thiên đạo, chứng đắc Đại đạo, được đại tiêu dao.

Ít nhất cũng phải đạt đến trình độ như Hồng Quân lão sư, trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nhưng Thánh nhân tiến thêm một bước là cực kỳ khó khăn.

Nếu có khí vận Nhân tộc, lượng lớn Huyền Hoàng công đức, nguyện lực hương hỏa của chúng sinh, cùng sự gia trì của đại giáo khí vận thì mới có hy vọng.

Đó là những thứ mà Thánh nhân hiện tại đang tranh giành.

Thánh nhân không phải không tranh, mà là đại tranh!

Tranh Đại đạo, tranh bản nguyên thiên địa, tính kế những thứ có ích để làm căn cơ.

"Tứ Thánh tranh Nhân tộc, quả là náo nhiệt." "Nhân tộc như dê béo, thật dễ tính kế." "Họ đã hiểu sai ý của lão sư rồi, cứ nghĩ rằng hai vị kia không thể ra tay, còn mình thì có thể." "Chỉ là, thật sự không sợ thanh kiếm của vị kia sao?" Ánh mắt Thông Thiên lộ vẻ trêu đùa, thần tình vui vẻ.

Lão đang đợi kịch hay bắt đầu.

Với tính cách của vị kia, tuyệt đối sẽ tới, và sẽ không để lũ Thánh nhân này yên ổn đâu.

Thanh kiếm của vị kia, ngay cả Thông Thiên đến nay vẫn còn có chút kiêng dè.

Nàng đi con đường cực hạn trên kiếm đạo, lại có kiếm đạo chí bảo Khôn Hoa thần kiếm, chiến lực bản thân e rằng không kém gì khi bố trí Tru Tiên kiếm trận.

Nàng đi con đường lấy lực chứng đạo, pháp lực vô biên, chiến lực vô song, sở hữu Đại đạo riêng biệt độc tôn ngoài ba nghìn đại đạo pháp tắc, nhục thân cũng cực kỳ khủng khiếp.

Bài tẩy của nàng xuất hiện không dứt, nào là linh bảo thần bí có thể rơi ra bảo vật, nào là thần thông không gian pháp tắc quỷ mị, nào là đỉnh tiêm thần thông một người hóa thân ba người có chiến lực tương đương, nào là thiên địa pháp tượng kinh hồng nhất hiện, lại còn cái bảo đỉnh thất lạc của Càn Khôn lão tổ cũng đang ở trong tay nàng...

Cộng thêm đủ loại yếu tố khác, ngay cả Thông Thiên cũng thấy kinh hãi, thấy sợ hãi.

Đáng sợ hơn là ai biết nàng còn giấu bao nhiêu nữa...

Lão chỉ tự tin có thể độc chiến và thắng được phân thân của nàng, nhưng đối đầu với bản thể thì không có đến hai phần nắm chắc.

Hai phần đó là tính cả khi Tru Tiên tứ kiếm tề xuất, lập ra Tru Tiên kiếm trận.

Thật là một người phụ nữ đáng sợ, xứng danh Thái Âm Nguyệt Chủ khủng khiếp.

Có đôi khi Thông Thiên thậm chí còn nghĩ...

Nguyệt Chủ không phải là con gái riêng của Đại đạo đấy chứ?

Thiên tư, gót chân, khí vận, cơ duyên đều mạnh mẽ đến nghịch thiên.

Ngay cả một Bàn Cổ chính tông như lão cũng phải ghen tị.

Nếu nàng có thể xuất thế trong Long Hán sơ kiếp, e rằng tồn tại khai thiên giảng đạo đã không phải Hồng Quân lão sư mà là Nguyệt Chủ Vọng Thư rồi.

"Cố gắng không đứng ở phía đối diện với nàng ta vậy." "Vị Nguyệt Chủ này... càng nghĩ càng thấy kinh hãi..." ...

Bên bờ sông Vô Danh, chúng sinh Nhân tộc run rẩy, không có tiếng khóc lóc, chỉ có sự lạnh lẽo và tuyệt vọng.

Niềm tin "tự cường bất tức" trong lòng càng lúc càng lớn mạnh.

Hình tượng Thánh nhân trong lòng họ đã hoàn toàn sụp đổ, từ nay về sau tuy vẫn kính sợ nhưng sẽ không bao giờ trông cậy vào nữa.

Phía bốn vị Thánh nhân, nhị thánh Huyền môn đối trận với nhị thánh Thích môn, đôi bên nhìn nhau đầy chán ghét.

Một bên muốn độ Nhân tộc để tranh đoạt khí vận, một bên muốn nắm giữ đại quyền Nhân tộc để mưu đoạt khí vận.

Không ai chịu lùi bước, từ bỏ miếng bánh ngọt sắp tới tay.

"Cuối cùng vẫn phải làm một trận, đi Thiên Ngoại Thiên phân định quy thuộc của Nhân tộc vậy." Lão Tử khẽ thở dài.

"Thiện!" Tiếp Dẫn niệm phật hiệu.

Lúc này Lão Tử đối đầu Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy đối đầu Chuẩn Đề.

Khi bốn ánh mắt chạm nhau, có hoa lửa bùng cháy, có tia điện tím

giao thoa.

“Hầy...” Đột nhiên, một tiếng thở dài vang lên, lọt vào tai Nhân tộc và tứ Thánh, vang vọng khắp đất trời.

Một giọng nữ, thanh âm lạnh thấu xương, dường như chứa đựng sự than thở vô tận, bi thương vô tận, sầu muộn vô tận, và cả phẫn nộ vô tận trong đó.

Giống như tiếng thở dài của các thần ma Hỗn Độn viễn cổ, tràn ngập cảm giác thời gian.

Đối với giọng nói này, đại bộ phận chúng sinh Nhân tộc đều mê mang.

Hai nghìn năm là khoảng thời gian đủ dài, Nhân tộc đã sinh sôi nảy nở qua hàng chục thế hệ, cái tên của nàng chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, giọng nói của nàng cũng chỉ còn trong lời kể của những người già cổ hủ.

Một số ít người Nhân tộc còn sống sót từ ngày Nhân tộc mới ra đời cho đến nay, đột nhiên trừng lớn mắt, mắt cay xè.

Một loại uất ức không thể diễn tả bằng lời hiện lên trong lòng, một loại cảm xúc phẫn nộ khó nói hay muốn thống khổ trào dâng, ngũ vị tạp trần.

Họ biết, nàng đã tới.

Lúc Nhân tộc lâm vào tuyệt cảnh, nàng cuối cùng đã tới.

Họ cứ ngỡ nàng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, sẽ không quan tâm đến Nhân tộc nữa.

Chuyện nàng giáo hóa Nhân tộc năm trăm năm năm xưa chỉ còn là ký ức, nhưng khoảnh khắc này, nàng cuối cùng đã tới.

Một số ít người Nhân tộc bật khóc.

Hận, hận nàng sao không xuất hiện sớm hơn; nhưng cũng không hận, vì nàng dẫu sao cũng là Thủy Tổ Nhân tộc, là tổ tiên, là người thân của họ.

Ngay lập tức, khi nghe tiếng thở dài, tứ Thánh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đồng loạt biến sắc.

"Nàng ta tới rồi..." Chuẩn Đề lầm bầm một tiếng, sắc mặt khó coi.

Lần mưu đồ này họ đã đặt cược rằng nàng sẽ không xuất hiện, nhưng nàng đã tới, liệu mưu đồ có thể tiếp tục được không?

Đối đầu với nàng, Chuẩn Đề không có nắm chắc, cho dù Tiếp Dẫn có tính toán thêm nữa, hai người liên thủ, cảm giác thắng lợi vẫn không lớn.

"Thiện tai, thiện tai..." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, tiếng thở dài của Vọng Thư cũng khiến lòng lão kinh hãi.

Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có chiến lực thông thiên, tài tình vô song, Thái Âm Nguyệt Chủ đó cuối cùng cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc sao?

Trong miệng lão đắng chát, lần mưu đồ này e là xôi hỏng bỏng không.

Huống chi, nợ mới thù cũ chồng chất, lát nữa không chừng sẽ nổ ra cục diện gì.

"Dù sao cũng phải chiến một trận..." Tiếp Dẫn suy tính.

Việc độ người sắp thành công, lão sẽ không từ bỏ.

Là Thánh nhân, lão có sự tự tin và thể diện của mình.

Cùng lắm thì lôi kéo nhị thánh Huyền môn, đôi bên cùng lùi một bước, đạt thành thỏa thuận ép hai vị Thánh nhân của Nhân tộc phải phục tùng.

Lúc này, gương mặt Lão Tử vẫn không vui không buồn.

Vọng Thư thì đã sao?

Chiến lực mạnh mẽ thì đã sao?

Lão là người đứng đầu chư Thánh, đệ tử số một dưới tòa Hồng Quân, tự hỏi không sợ Vọng Thư.

Nhân cơ hội này phân cao thấp cũng tốt, để xem ai mới là Thánh nhân đệ nhất dưới quyền Hồng Quân.

Thần thong Nhất Hóa Tam Thanh lão đã minh ngộ, tự vấn không thua kém ai.

Bên cạnh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày.

"Vọng Thư xuất hiện, rắc rối rồi." Lão thầm thở dài trong lòng.

Đúng lúc đó, một bóng dáng tiên nữ cao ráo mảnh mai đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng sinh Nhân tộc.

Tóc xõa như thác đổ, mắt sáng như sao, băng cơ ngọc cốt, mặc một bộ cung trang màu đỏ, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lam thiên thanh, là một băng mỹ nhân với khí chất cao lãnh.

Khoảnh khắc nàng xuất hiện, vạn vật thiên địa đều trở nên lu mờ, chìm đắm trong vẻ đẹp của nàng.

Thái Âm Nguyệt Chủ cuối cùng đã xuất hiện, dù hơi muộn màng.

Thấy nàng hiện thân, chúng sinh Nhân tộc không kìm được lòng mình, lệ rơi như mưa, gào khóc thảm thiết, quỳ lạy dưới đất.

"Bái kiến Thánh Cô nương nương!" "Thánh Cô nương nương cứu lấy Nhân tộc chúng con!" "Thánh Cô nương nương... hu hu..." Trong phút chốc, tiếng khóc nghẹn ngào của Nhân tộc vang lên không dứt.

Chương 181

Mọi uất ức, nhục nhã, phẫn nộ, hận thù đều hóa thành những dòng lệ vô tận.

Thủy Tổ Nhân tộc cuối cùng đã giáng lâm!

Trên tầng mây xa xăm, Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Vọng Thư xuất hiện, thót tim một cái, sắc mặt lập tức đại biến.

"Nàng ta tới rồi!" "Mau đi, mau đi, không đi nhanh là không đi được đâu!" "Nơi này không thể ở lại lâu!" Bọn hắn không nghĩ vị Nguyệt Chủ này đến để dạo chơi, cũng không nghĩ vị Nguyệt Chủ này sẽ dễ dàng bỏ qua cho đại quân Yêu tộc vừa hành hung xong, thậm chí...

Nghĩ vậy trong lòng, Đế Tuấn và Thái Nhất quyết định không xem kịch nữa.

Dẫu sao oan hồn lệ quỷ Nhân tộc đã thu thập được hàng tỷ, ở lại đây lợi ít hại nhiều.

Trong khoảnh khắc, hai vị Yêu Hoàng dẫn đầu đại quân Yêu tộc, cưỡi mây nhanh chóng độn tẩu.

Trên mặt đất, Vọng Thư nhìn dáng vẻ của chúng sinh Nhân tộc lúc này, không khỏi thở dài một lần nữa.

Trong mắt nàng lóe lên một tia sát ý kinh thiên.

Những người Nhân tộc này thật quá thê thảm, chẳng khác gì dân tị nạn.

Không... chính xác là thê thảm hơn dân tị nạn.

Có người máu tươi đầm đìa, vết thương chằng chịt, có người bị

thương nặng nằm dưới đất không ngừng rên rỉ, có đứa trẻ cứ gào khóc vì đói, bụng dạ cồn cào, có người phụ nữ vô cùng bi thương, nhìn về phương xa mà gào khóc nức nở...

Những người này chỉ là một phần nhỏ trong số hàng tỷ nhân khẩu Nhân tộc trước đây, chỉ còn lại hơn ba mươi triệu.

Càng nhiều người Nhân tộc đã chết thảm dưới đao đồ tể hoặc trong bụng của Yêu tộc.

Khoảnh khắc này, Vọng Thư nhìn về phía đông đại địa Hồng Hoang, từ Thái Âm Tinh nhìn xuống có thể thấy rõ, bắt đầu từ vương thành Nhân tộc đến bờ sông Vô Danh này, nơi nơi đều là xác chết thảm thương của người Nhân tộc.

Khắp nơi là xương trắng, tay chân đứt lìa, đầu lâu...

Có những chiến sĩ Nhân tộc vẫn giữ nguyên tư thế chiến đấu, có những lão già Nhân tộc tuy đã mất mạng nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng, có những người phụ nữ thi thể chỉ còn lại một nửa, đôi mắt vô thần nhìn bầu trời...

Thật đúng là thây phơi khắp nội, máu chảy thành sông.

Yêu tộc, đáng chết!

Vọng Thư thầm nhủ trong lòng.

Suy nghĩ chỉ diễn ra trong một sát na.

Lúc này chúng sinh Nhân tộc vẫn đang quỳ lạy Vọng Thư, thống khổ khóc lóc.

Sự xuất hiện của Vọng Thư khiến họ cảm thấy như những chú gà con bị bắt nạt tìm thấy mẹ.

"Thôi đi, đứng dậy cả đi." Vọng Thư chớp chớp mắt, thở dài một tiếng, đưa bàn tay trắng như ngọc ra hư nâng lên.

Tức thì tất cả những người Nhân tộc đang quỳ lạy đều đứng dậy.

Tiếp theo, tâm niệm Vọng Thư vừa động, từng giọt cam lộ tỏa ra tiên quang màu xanh lá đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Ngay sau đó như một trận mưa nhỏ rơi xuống, từng giọt từng giọt thấm vào cơ thể của hơn ba mươi triệu người Nhân tộc.

Khoảnh khắc ấy, những người Nhân tộc còn sót lại được cam lộ bao phủ, chìm trong biển xanh.

Những giọt cam lộ này thực chất là nước trong hồ Dựng Tiên mà Vọng Thư có được từ lâu, chứa đựng Tạo Hóa thần dịch.

Lúc này dùng đến, người có thương thì trị thương, người có bệnh thì trị bệnh, người không thương không bệnh thì được tăng tiến thiên tư.

Đối với Nhân tộc lúc này, đó là lương dược tuyệt đỉnh.

Vọng Thư cũng không ngờ có ngày mình lại phải đóng vai "bảo mẫu".

Trong chớp mắt, dưới sự tưới nhuần của nước hồ Dựng Tiên, chúng sinh Nhân tộc lập tức cảm thấy thoải mái, sự mệt mỏi sau bao ngày, cái bụng đói cồn cào, cơ thể bị thương... dường như trong khoảnh khắc đều biến mất sạch sẽ.

"Chân của tôi, chân của tôi mọc lại rồi!" Có người trợn tròn mắt kinh hô.

"Cánh tay bị chém đứt của tôi cũng mọc lại rồi." "Con không đói nữa." Một đứa trẻ đứng đó nói giọng sữa.

"Mắt của tôi lại nhìn thấy được rồi." Một chiến quân Nhân tộc bị hỏng mắt vui mừng khôn xiết.

Trong giây lát, dưới sự thi pháp của "siêu cấp bảo mẫu" Vọng

Thư, hơn ba mươi triệu người Nhân tộc còn lại đã khôi phục được một chút sinh cơ.

Tuy vẫn còn đau thương nhưng đã không còn tuyệt vọng.

Ít nhất... chỗ dựa tinh thần của Nhân tộc đã tới.

"Tạ Thánh Cô nương nương!" "Tạ Thánh Cô nương nương!" Tất cả Nhân tộc lại quỳ lạy lần nữa.

Lúc này, Vọng Thư không thèm quan tâm đến các Thánh nhân đang có sắc mặt không vui bên cạnh, nàng nhìn chúng sinh Nhân tộc rồi cất lời.

"Lần này Nhân tộc gặp đại kiếp này là vì dưới Thiên số, Nhân tộc hợp lẽ đương hưng.

Nhưng trước khi hưng thịnh lại có một trận đại kiếp giáng xuống." "Trận đại kiếp này cần Nhân tộc tự mình vượt qua." "Vì vậy lần này đại kiếp, ba người chúng ta không thể ra tay." "Chỉ đợi sau khi kiếp nạn kết thúc mới có thể hiện thân." "Giờ đây đại kiếp đã qua, từ nay về sau Nhân tộc sẽ đại hưng." Vọng Thư nhìn chúng sinh Nhân tộc bên bờ sông Vô Danh, giọng nói thanh lãnh truyền khắp mảnh trời đất này, giải thích rõ ràng tiền căn hậu quả.

Còn việc các Thánh nhân ở đây có vì vậy mà không vui hay không, nàng không quan tâm.

Nàng tu đạo của nàng, không để tâm đến cách nhìn hay lời nói của kẻ khác, nàng đi con đường của mình, cái nàng cầu là không thẹn với bản tâm.

"Tạ Thánh Cô nương nương rủ lòng thương xót." Nghe lời này, chúng sinh Nhân tộc cảm động khôn cùng, vị Thánh Cô nương nương này là Thánh nhân a, với tôn vị Thánh nhân thì đâu cần phải giải thích nhiều làm gì.

Với tôn vị Thánh nhân, nàng sẽ không nói lời hư huyễn.

Tiền căn hậu quả của đại kiếp lần này họ đã hiểu rõ rồi.

Không phải Thủy Tổ từ bỏ Nhân tộc, mà vì tương lai của Nhân tộc, họ buộc lòng phải làm như vậy.

Vọng Thư gật gật đầu.

Kiếp nạn của Nhân tộc đến đây là chấm dứt.

Chỉ là ở đây còn có bốn vị đại Thánh nhân cần phải xử lý.

Nàng quay đầu lại, ánh mắt rơi trên thân từng vị Thánh nhân.

Chỉ thấy Lão Tử không vui không buồn, không có bất kỳ biểu cảm nào, nhìn chằm chằm Vọng Thư.

Nguyên Thủy mặt mày âm trầm, lạnh lùng nhìn Vọng Thư.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thấy Vọng Thư nhìn mình thì cùng niệm phật hiệu, nở nụ cười rạng rỡ.

Bốn vị Thánh nhân không nói lời nào, nhưng Vọng Thư đã lên tiếng trước.

"Giờ đây đại kiếp Nhân tộc đã hoàn tất.

Nhân tộc nên được hưởng những ngày thái bình." "Dù muốn độ người hay muốn cứu người gì đó... thì xin mời về cho." "Thái Thanh Thánh nhân." "Nguyên Thủy Thánh nhân." "Tiếp Dẫn Thánh nhân." "Chuẩn Đề Thánh nhân." "Thấy thế nào?" Vọng Thư thần sắc băng lãnh, điểm danh từng người một.

Bốn vị kia không nể mặt nàng, nàng tự nhiên cũng chẳng việc gì phải nể mặt họ.

Nguyên Thủy liếc nhìn Lão Tử một cái.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Tất cả đều không vui.

Vọng Thư này thật quá kiêu ngạo, quá không coi các Thánh nhân chúng ta ra gì.

Thật sự coi mình là Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang sao?

Thật sự coi mình lấy lực chứng đạo là chiến lực vô song sao?

Thật sự coi mình có thể chiến thắng bọn ta sao?

Mà dám dùng cái giọng điệu đó, thái độ đó để nói chuyện?

Sắc mặt bốn vị Thánh nhân lúc này đều xanh mét, thể diện Thánh nhân mất sạch.

Nhưng hơn hết, khi Vọng Thư xuất hiện, bao nhiêu kế hoạch đều sắp đổ sông đổ biển khiến họ phẫn nộ.

Họ không muốn từ bỏ khí vận và quyền hạn Nhân tộc sắp đến tay.

Lão Tử nheo đôi mắt, trong lòng có lửa.

Nguyên Thủy sắc mặt sắt lại, đầy phẫn nộ.

Tiếp Dẫn giữ nụ cười mỉm nhưng ánh mắt lạnh lẽo.

Chương 182

Chuẩn Đề đạo nhân lạnh hừ một tiếng, cho rằng Vọng Thư thật sự rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, không biết tốt xấu.

Vọng Thư thật ngông cuồng!

"Thiên Ngoại Thiên, làm một trận đi!" "Nếu chúng ta thắng, từ nay về sau không được ngăn cản ta nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc nữa!" Nguyên Thủy giọng điệu lạnh thấu xương nói.

"Thiện!" Tiếp Dẫn đạo nhân mỉm cười, niệm phật hiệu hưởng ứng.

Huyền môn và Thích môn cùng lúc hướng Vọng Thư thách đấu!

Khoảnh khắc này Nhân tộc lặng ngắt như tờ.

Họ thấy gì?

Họ thấy bốn vị Thánh nhân cùng lúc bức bách Thủy Tổ Thánh Cô nương nương của Nhân tộc.

"Quả nhiên cũng không có ý tốt." Bàn Vương sắc mặt sắt lại, trợn trừng mắt, ánh mắt đầy nộ hỏa nhìn bốn vị Thánh nhân, lòng thấy nhục nhã vô cùng.

Lúc Nhân tộc gặp đại kiếp thì Thủy Tổ vì bị hạn chế nên không thể ra tay, nhưng lũ Thánh nhân này lại chọn đúng thời cơ để ra tay với Nhân tộc, muốn khống chế và chưởng quản Nhân tộc.

Bàn Vương lại nhìn sang Thương đang lộ vẻ vui mừng bên cạnh, một tia sát cơ lóe lên trong mắt.

Thương!

Chó săn của Thánh nhân, cũng đáng chết.

Bán đứng lợi ích Nhân tộc cho Thánh nhân để làm bù nhìn sao?

Lũ Thánh nhân này vừa xuất hiện đã làm gì?

Nhị thánh phương Tây vì để độ người, nhị thánh Huyền môn vì quyền lực Nhân tộc, chỉ vì khí vận mà thôi.

Rõ ràng trong chúng sinh Nhân tộc có bao nhiêu người bị thương nặng, ai oán, đói khát... nhưng xem kìa, không một ai quan tâm cả.

Nhân tộc trong mắt họ chẳng khác gì kiến cỏ, hoặc giả chỉ là lũ kiến có chút giá trị mà thôi.

Chỉ sau khi Thánh Cô Vọng Thư xuất hiện mới chữa trị cho Nhân tộc.

Trong lòng Bàn Vương đã hoàn toàn nhìn rõ bộ mặt của Thánh nhân, một hạt giống hận thù đã được gieo xuống tận cùng.

Lúc này không gian gợn sóng, một bóng hồng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Vọng Thư.

Nàng mặc cung trang trắng, tay nâng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mặt lộ vẻ giận dữ, nụ cười mang theo sát khí nhìn chằm chằm bốn vị Thánh nhân.

"Các vị sư huynh, tướng ăn của các người cũng thật khó coi quá đi!" Thật sự coi Nhân tộc không còn ai sao?

Nữ Oa lạnh lùng nói, gương mặt như phủ sương, đôi mắt vô cùng băng giá nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Tuy cùng là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân nhưng lúc này những kẻ này khiến nàng thấy chán ghét.

Lại thêm một vị Thủy Tổ Nhân tộc đến.

Chúng sinh Nhân tộc mắt đỏ hoe, đồng loạt quỳ xuống, khoảnh khắc này lòng họ không còn oán trách nữa, Thủy Tổ cũng thật khó xử

mà.

“Bái kiến Thánh Mẫu nương nương.” “Bái kiến Thánh Mẫu nương nương.” Tiếng tung hô vang dội lại vang lên bên bờ sông Vô Danh.

“Kiến quá Nữ Oa sư muội.” Bốn vị Thánh nhân hờ hững nói, nhưng lòng lại trĩu nặng thêm một phần, Nữ Oa cũng tới rồi.

Việc càng lúc càng khó giải quyết.

Một mình Vọng Thư đã đủ khó nhằn, giờ lại thêm một Nữ Oa nữa... thật khó xơi.

Nữ Oa không thèm đáp lời tứ Thánh, quay sang nhìn Vọng Thư.

“Muội muội, ý của muội thế nào?” Nữ Oa cau mày hỏi.

Hiện tại tứ Thánh không chịu rút lui, e là chỉ có đại chiến một trận mới giải quyết được.

Vọng Thư nghe Nữ Oa hỏi, thần sắc bình tĩnh.

Nàng lạnh lùng nhìn các vị Thánh nhân, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Lũ Thánh nhân này vì tranh đoạt khí vận Nhân tộc mà cũng thật liều mạng, đến cả thách đấu cũng đưa ra được.

Có cần ký thêm tờ giấy sinh tử không đây?

Những ý nghĩ lộn xộn lóe lên trong đầu Vọng Thư.

Trong não bộ nàng vô thức hiện lên hình ảnh Hoắc Nguyên Giáp đánh đài sinh tử, hình ảnh thật quá đẹp.

Nàng lắc lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, rồi khẽ cau mày.

Đánh tay đôi thì lũ Thánh nhân này có lẽ không phải đối thủ của nàng, nhưng nếu một chấp bốn thì có chút độ khó.

Trong bốn vị Thánh nhân này chỉ có Chuẩn Đề đạo nhân là yếu nhất, luận thực lực có thể gọi là Thánh nhân thứ sáu.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn thực lực không thể coi thường, chỉ đứng sau Thái Thanh Lão Tử.

Thái Thanh Lão Tử còn mạnh hơn nữa, bất kể đạo pháp, tâm tính, thiên tư, gót chân, linh bảo hay thần thông đều là những nhân vật đỉnh tiêm trong trời đất Hồng Hoang.

Trong sáu vị đệ tử Thánh nhân của Hồng Quân, lão xếp thứ nhất chắc không vấn đề gì.

Bốn vị cộng lại càng thêm gai góc.

"Chỉ là mình có ngu đâu mà đánh hội đồng?" Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên.

Nàng sẽ đồng ý, nhưng không phải trong tình huống một chấp bốn.

Đây cũng là cơ hội tốt để thử thăm dò thực lực của lũ Thánh nhân này.

"Tỷ tỷ, muội đồng ý." "Chiến một trận vậy." Vọng Thư lạnh lùng đáp lại, mặt không chút biểu cảm.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe Vọng Thư đồng ý, trong lòng đều mừng rỡ.

Vị Nguyệt Chủ này quá kiêu ngạo, quá tự tin rồi.

Ưu điểm của nàng cũng chính là khuyết điểm của nàng.

Khuyết điểm này quá lớn, cực kỳ dễ bị người ta lợi dụng.

Đi con đường quá thuận lợi nên quá dễ dàng bị bay bổng.

Lần này đúng lúc để bọn ta cho ngươi một bài học, hạ thấp thể

diện Thánh nhân của ngươi, rồi đường hoàng vào chủ trì Nhân tộc, chiếm lấy khí vận.

Đủ loại tâm niệm xoay chuyển trong lòng các Thánh nhân, nhưng trên mặt đều đồng loạt gật đầu, không hề biểu hiện ra.

Chỉ có điều niềm vui mới kéo dài được hai giây thì Vọng Thư lại nói.

Nàng sải đôi chân dài, quét mắt nhìn bốn vị Thánh nhân, chậm rãi cất lời: "Không, trận chiến Thiên Ngoại Thiên này cần áp dụng phương thức một chọi một." "Một mình ta tiếp nhận khiêu chiến, chỉ đánh hai trận.

Huyền môn và Thích môn mỗi bên cử ra một người chiến đấu với ta." "Thắng thì không nói, nếu các người thua, ta sẽ chỉ định một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay các người, cộng thêm việc từ nay về sau không được nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc nữa, thấy sao?" Vọng Thư lạnh lùng đưa ra điều kiện.

Đã muốn đánh cược thì chơi lớn luôn.

Lũ Thánh nhân này lần này tướng ăn khó coi như vậy, không nể mặt mũi chút nào muốn nhúng tay vào chuyện Nhân tộc thì phải đưa ra điều kiện tương ứng để đổi.

Không thể chỉ có mình thua thì phải trả giá, còn họ thua thì phủi mông đi thẳng được.

Vọng Thư thừa nhận mình đã nhắm đến Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của phương Tây.

Hiện tại là một cơ hội vô cùng tốt.

Ngũ Phương Kỳ hiện nàng đã có ba lá, Tây Vương Mẫu có một lá đổi không khó, chỉ có lá của phương Tây là khó lấy nhất.

Còn bảo bối của Lão Tử và Nguyên Thủy, nàng chưa nhắm trúng cái nào cụ thể nhưng bảo bối trong tay họ tùy tiện lấy một kiện đều không tệ.

Trong lòng nàng, mục đích mở ra đại chiến Thánh nhân phần nhiều là một sự răn đe.

Nếu không hạ thể diện Thánh nhân, cho bọn họ một bài học thì họ sẽ lầm tưởng nàng dễ bắt nạt, Nhân tộc dễ tính kế.

Đây là việc phải làm một lần cho xong luôn.

"Tiểu muội..." Nữ Oa mặt đầy lo lắng nhìn Vọng Thư.

Không phải nàng không tin tưởng chiến lực của Vọng Thư, mà thực tế thực lực của bốn vị Thánh nhân ở đây đều rất mạnh, không thể coi thường.

Đặc biệt là người đứng đầu Tam Thanh - Thái Thanh Lão Tử lại càng sâu không lường được, không dễ đối phó.

"Không sao." Ánh mắt Vọng Thư đầy ý trêu đùa nhìn bốn vị Thánh nhân trước mặt.

Đánh tay đôi nàng có tự tin, chỉ sợ lũ Thánh nhân này không có gan, không dám theo thôi.

Chương 183

Nhị thánh phương Tây suy nghĩ hồi lâu, Tiếp Dẫn thần sắc ảm đạm lắc lắc đầu, Chuẩn Đề thở dài một tiếng cũng lắc lắc đầu.

Đôi bên đều không có nắm chắc, đánh không lại, thật sự đánh không lại.

Vọng Thư quá mạnh.

So với da mặt, tôn nghiêm và mưu đồ thì một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dường như quan trọng hơn một chút.

Trận cược này đối với họ quá không có lợi.

Hơn nữa, quan trọng nhất là đánh không thắng.

Quyết định xong, hai vị Thánh nhân thần tình buông lỏng, đều thở phào một cái, nhìn về phía nhị thánh Huyền môn.

Muốn đánh cược với Vọng Thư thì Thái Thanh Lão Tử là người có hy vọng thắng nhất.

Huyền môn chắc chắn sẽ ứng chiến.

Lúc này Nguyên Thủy sắc mặt vẫn khó coi.

Vốn dĩ kế hoạch của lão là lợi dụng sự kiêu ngạo của Vọng Thư để kích nàng một chọi bốn, nhưng giờ đây lại bị Vọng Thư phản tướng một quân.

Ngượng ngùng!

Do dự!

Phiền lòng!

Đủ loại cảm xúc hỗn loạn trong lòng lão.

Đấu đơn độc với Vọng Thư, lão cũng không nắm chắc.

Nguyệt Chủ Vọng Thư quá mạnh mẽ.

Lão ngước mắt nhìn Vọng Thư, một đạo Đại đạo tím xuyên suốt trời đất đang tiềm tàng trong cơ thể nàng ở cự ly gần thế này, mạnh, cực kỳ mạnh.

Trong lòng lão có sự kiêng dè, không phải đối thủ.

Nguyên Thủy quay đầu nhìn sư huynh Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử.

Trong tứ Thánh chỉ có lão là có khả năng chiến thắng Vọng Thư.

Lão Tử lúc này cũng đang suy tính.

Vọng Thư mạnh nhưng lão cũng có sự tự tin của mình, sẽ không yếu hơn nàng.

Thái Thanh Đại Đạo, Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, thần thông Nhất Hóa Tam Thanh... thứ nào cũng không yếu hơn Vọng Thư, thậm chí còn mạnh hơn.

Chẳng qua chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và việc không nhúng tay vào Nhân tộc mà thôi, lão đã bố trí quân cờ ngầm ở Nhân tộc, lại nhận Huyền Đô của Nhân tộc làm đệ tử, được một số người tu hành tôn làm thầy, cho dù không trực tiếp nhúng tay thì ở Nhân tộc vẫn có sức ảnh hưởng.

Chi bằng cứ đánh cược một phen, đúng lúc thăm dò thực lực của nàng, phân định cao thấp.

Nghĩ vậy, gương mặt già nua của Lão Tử nở một nụ cười.

"Thiện!" "Vọng Thư đạo hữu, trận chiến này lão đạo nhận cược." Giọng Lão Tử vừa dứt, ba vị Thánh nhân kia đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có người đứng ra, không để Nữ Oa và Vọng Thư - hai vị nữ Thánh nhân coi thường.

Vọng Thư còn chưa ra tay đã suýt chút nữa dùng uy lực áp chế tứ Thánh, khiến tim của Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều treo ngược cành cây.

Nếu Lão Tử không ứng chiến thì thể diện của bốn người họ thật sự mất trắng.

Ở bên kia, nỗi lo của Nữ Oa càng sâu sắc.

Lão Tử muốn cược đấu với Vọng Thư!

Đó là người thâm tàng bất lộ nhất trong chư Thánh, môn sinh đắc ý của Hồng Quân, người đứng đầu Tam Thanh.

Vọng Thư thật sự có thể chiến thắng sao?

Trong lòng nàng không có đáp án.

Nàng nhìn Vọng Thư rồi lại nhìn Lão Tử.

Có lẽ cả hai đều tự tin mình là kẻ mạnh nhất trong các Thánh nhân ngoài lão sư Hồng Quân?

Lúc này khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên, nàng cũng mỉm cười nhìn Lão Tử.

Không dụ được Tây Phương giáo cắn câu, trong lòng hơi có chút tiếc nuối, nhưng Lão Tử ứng chiến cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Trận này nếu thắng được Lão Tử thì sau này đối với Nhân tộc, Nguyệt giáo, Linh tộc... lũ Thánh nhân này muốn bày mưu tính kế gì ít nhất cũng phải cân nhắc một phen.

Bảo bối của Lão Tử dường như cũng không ít...

Bát Cảnh Cung Đăng, Bát Quái Lô, Tử Kim Hồ Lô vân vân, đều không tệ.

Mất đi Bát Quái Lô thì Thái Thượng Lão Quân sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Vọng Thư thầm cười lạnh trong lòng.

Nàng hất mái tóc, gật gật đầu.

"Tốt, cuộc đánh cược được thành lập." "Để tránh ảnh hưởng đến chúng sinh thiên địa, chúng ta ra Thiên Ngoại Thiên chiến một trận." "Không, không phải bây giờ.

Trước khi ra Thiên Ngoại Thiên, ta còn một việc lớn phải làm." Vọng Thư đột nhiên mặt lạnh tanh, băng lãnh nói.

Đổi mặt cực nhanh.

Trong giọng nói chứa đựng sát ý vô tận.

Yêu tộc giết hại bao nhiêu người do nàng che chở mà định chạy sao?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Đế Tuấn và Thái Nhất sắp chết trong thiên địa đại kiếp, lần này có lẽ thoát được một kiếp, nhưng đại quân Yêu tộc đã gây ra sát nghiệp vô biên, bao gồm cả Yêu Thánh Phi Liêm, một kẻ cũng không được sống.

"Thu!" Vọng Thư khẽ thốt lên.

Cũng không thấy nàng có hành động gì, không thấy tế ra bảo bối nào, cũng không thấy phân ra phân thân.

Nàng chỉ bình thản thốt lên một câu đó.

Chúng sinh Nhân tộc và năm vị Thánh nhân có mặt ở đó đều ngơ

ngác không hiểu gì.

Thu?

Thu ai?

Rất nhanh đã có đáp án.

Chỉ thấy trên một khoảng đất trống lớn trước mặt chúng sinh Nhân tộc, hốt nhiên không gian như vỡ vụn, nứt ra hàng tỷ khe nứt không gian.

Giữa các khe nứt tỏa ra tiên quang trắng ngần, rực rỡ vô cùng, dường như sắp có thứ gì đó từ trong khe nứt không gian chui ra...

Trên không trung xa xăm, giữa tầng mây.

Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất, Yêu Thánh Phi Liêm cùng hàng tỷ đại quân Yêu tộc đang cưỡi mây phi tốc đào tẩu.

Trên mặt mỗi người đều có vẻ lo lắng, dường như có một nỗi kinh hoàng lớn đang bám đuổi sau lưng.

"Nhanh!

Nhanh lên chút nữa!" "Mau chóng rời khỏi đây!" Các yêu tướng không ngừng lên tiếng hối thúc.

Đế Tuấn và Thái Nhất mặt mày càng thêm âm trầm.

Vọng Thư tới rồi, Nữ Oa cũng tới rồi.

Cả hai vị Thánh nhân Nhân tộc đều đã xuất hiện, liệu họ có tính toán chuyện sát lục lúc trước không, trong lòng họ thật sự không có nắm chắc.

Tuy có bốn vị Thánh nhân kia ở đó có thể cầm chân Vọng Thư và Nữ Oa một thời gian, nhưng sau đó thì sao?

Hai vị kia dường như lòng dạ không rộng lượng gì cho lắm, đặc

biệt là Vọng Thư.

Chỉ có thể nhanh chóng chạy thoát thân.

Cảm giác chạy trốn này thực sự không dễ chịu chút nào.

Trong lòng Thái Nhất và Đế Tuấn khó chịu đến cực điểm.

Đã từng có lúc Nữ Oa và Thái Âm Nguyệt Chủ chỉ là những tồn tại bị họ chèn ép, vậy mà giờ đây cả hai lại phải chạy trốn khỏi tay họ.

Chương 184

Thật... nực cười, thật khả bi.

"Đợi ta thành Thánh, nhất định trảm Nữ Oa, nhất định trảm Vọng Thư." Thái Nhất điên cuồng trong lòng, mắt đầy sát ý.

Đế Tuấn liếc nhìn Thái Nhất một cái, bất lực lắc đầu.

Qua vô số năm tháng chung sống, lão sao không biết người anh em này đang nghĩ gì.

Không gì khác ngoài thù hận đối với Vọng Thư và sự không cam tâm khi địa vị sụt giảm.

Nhưng Thái Nhất của trước đây không phải như thế này, hắn từng quang minh, soái khí, hào sảng, bá đạo và đầy tự tin... mới thật sự là Thái Dương Nhật Chủ, Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Sau khi Vọng Thư xuất hiện, sau khi nàng từng bước mạnh mẽ lên, Thái Nhất mới nhanh chóng biến thành bộ dạng như hiện tại, chìm đắm trong hận thù không thể tự thoát ra, rơi rụng thành kẻ tiểu nhân, hoàn toàn mất đi phong thái hoàng giả.

"Có lẽ chỉ khi Thái Nhất thành Thánh, chém chết Vọng Thư một lần thì mới có thể khôi phục lại chăng." Đế Tuấn thầm nghĩ.

Nhưng lão cảm giác việc này có chút viển vông...

Khoảng cách giữa hai bên thực sự quá lớn.

Khi các Thánh nhân còn chưa thành Thánh, có lẽ còn có chút hy vọng chém giết Vọng Thư, nhưng giờ đây Vọng Thư đã là Thánh nhân, lại còn là tồn tại có chiến lực đỉnh tiêm trong các Thánh nhân.

Cho dù Thái Nhất thành Thánh cũng khó lòng đối phó.

Dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là vị Nguyệt Chủ đó đã đi càng lúc càng xa trên con đường Đại đạo.

Giờ đây anh em hai người ngay cả tư cách nhìn bóng lưng nàng cũng không có.

"Mau nhìn kìa...

đằng kia...

đằng kia!" "Trời ạ, sao lại có nhiều khe nứt không gian như vậy!" "Chạy mau, chạy mau!" "A..." Đúng lúc đó, đột nhiên vang lên những tiếng hô hoán kinh hãi.

Đại quân Yêu tộc lập tức loạn thành một đoàn.

Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời quay đầu lại nhìn, trong sát na đồng tử co rụt lại, gương mặt vô cùng hãi hùng.

"Đó là..." Chỉ thấy ở phía cuối đội ngũ đại quân Yêu tộc, vô số khe nứt không gian sắc bén đột nhiên xuất hiện dày đặc, hợp thành một vòng xoáy màu đen khổng lồ vô cùng, bao trùm cả bầu trời, rợp bóng đất đai hướng về phía đại quân Yêu tộc mà ập tới.

Không ngừng có yêu quân yêu tướng bị hút vào trong những khe nứt không gian đen ngòm đó.

Vô số vết nứt không gian đen kịt tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, tựa như Thần Ma viễn cổ há ra cái miệng máu.

Khủng bố!

Kinh hoàng!

Mỗi một đạo vết nứt không gian đều dài tới trăm vạn trượng, có đến ức vạn đạo như vậy.

Quy mô lớn đến mức chưa từng thấy.

Một cảm giác áp bách và khẩn trương chưa từng có xuất hiện trong lòng mọi người.

"Ực...

ực..." Đế Tuấn, Thái Nhất, Phi Liêm... cho đến đông đảo Yêu quân nhìn thấy cảnh này, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, da đầu tê dại, tim đập cuồng loạn.

Thánh nhân ra tay rồi.

Thủ đoạn kinh thiên động địa này chỉ có thể xuất phát từ tay Thánh nhân.

"Vọng Thư!

Nhất định là cái tiện nhân kia!" Thái Nhất run giọng nói, toàn thân run rẩy.

Hiện tại y vừa kinh vừa nộ lại vừa khí...

Một màn y lo lắng nhất rốt cuộc cũng đến.

Quá đáng sợ.

Người còn chưa xuất hiện, trực tiếp vượt qua khoảng cách xa xôi ức vạn năm ánh sáng để động thủ với đại quân Yêu tộc.

Quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, cũng quá mạnh mẽ.

Loại thần thông này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

"Không...

Yêu Hoàng bệ hạ cứu ta!" "Cứu mạng với!" "Trời ạ, ta không muốn chết!" "Thiên Đế bệ hạ cứu mạng!" Vô số Yêu quân kinh hãi, gào thét, tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng, muốn nhanh chóng đào tẩu, nhưng thủ đoạn của Thánh nhân làm sao có thể chống đỡ?

Chỉ thấy vòng xoáy đen kịt khổng lồ không ngừng xoay chuyển,

không ngừng tiến tới, thôn phệ toàn bộ đại quân Yêu tộc vào trong.

Trong sát na tiến vào vết nứt không gian, chỉ còn lại những khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng cùng tiếng ai oán thảm thiết còn lưu lại.

Lúc này, mặt trời đang ở giữa không trung, rõ ràng là nắng gắt chói chang, nhưng vô số Yêu quân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Yêu Thánh Phi Liêm lại cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Thánh nhân quả thực quá cường đại.

Giống như đồ sát Nhân tộc như sâu kiến, Vọng Thư thu thập bọn họ cũng như sâu kiến vậy, không ai có thể trốn thoát.

Nhanh chóng, một nửa đại quân Yêu tộc đã bị thôn phệ.

Không ai biết những Yêu tộc tiến vào vết nứt không gian đó đã đi đâu, có lẽ đã chết, hoặc có lẽ đã bị bắt đi.

Đế Tuấn và Thái Nhất sợ hãi, do dự.

Đặc biệt là Thái Nhất, đôi mắt trợn ngược, trong mắt đầy lửa giận nhưng lòng lại do dự không biết có nên tế xuất Hỗn Độn Chung hay không.

Hỗn Độn Chung có năng lực trấn áp không gian... nhưng y biết rõ Vọng Thư có tạo nghệ cực cao về Không Gian Đại Đạo.

Tế xuất Hỗn Độn Chung liệu có thể chống đỡ nổi vòng xoáy vết nứt không gian vô tận kia không?

Thái Nhất không có câu trả lời.

"Bệ hạ, cứu mạng..." Lại một tiếng thảm thiết vang lên, âm thanh quen thuộc, là Phi Liêm.

Nửa thân người của y đã bị hút vào vết nứt không gian.

“Định!” Thái Nhất cắn răng quyết định.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung từ tay y bay ra, đón gió lớn dần lên tới kích thước ức vạn năm ánh sáng.

“Đoong!

Đoong!

Đoong!” Tiếng chuông vang dội, từng luồng kim quang huyền hoàng chiếu xạ tứ phương, muốn trấn áp không gian, không cho vòng xoáy khổng lồ kia tiến tới.

Nhưng... không có tác dụng.

Vòng xoáy khổng lồ tiếp tục thôn phệ về phía trước, không hề bị ảnh hưởng.

“Thu!” Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt đại biến, lòng đầy kinh hãi, nhanh chóng chiêu hồi Hỗn Độn Chung.

Chỉ khi Hỗn Độn Chung rơi lại vào tay, y mới an tâm, thở phào nhẹ nhõm.

“Đi!

Không quản được nữa!” Đông Hoàng Thái Nhất đắng chát thốt ra một câu.

Đế Tuấn gật đầu, lòng đầy sợ hãi.

Đến cả Hỗn Độn Chung cũng không có cách nào chống lại loại tấn công này, công kích của Thánh nhân thực sự quá vô lý.

Hiện tại đã không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc kệ những Yêu quân này để thoát thân.

Trong nháy mắt, hai người cùng hóa tác kim quang, độn đào về phía chân trời xa xôi.

Sau khi bọn họ rời đi, vô số Yêu quân thảm thiết khóc hận... toàn bộ bị vòng xoáy không gian đen kịt thôn phệ sạch sẽ.

Sau đó, vòng xoáy không gian đột ngột biến mất.

Chương 185

Bầu trời trở lại bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có ức vạn Yêu quân trên tầng mây lúc trước là một kẻ cũng không còn, toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi.

"Vọng Thư!" Thái Nhất mục tí tẫn liệt, nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm đấm.

Phẫn nộ vô tận và thù hận thiên đại lấp đầy trái tim.

Đế Tuấn thì vừa kinh vừa sợ, đồng thời có chút... hậu quả đáng sợ.

"Đáng tiếc cho Phi Liêm và những tinh nhuệ Yêu tộc kia..." Y lẩm bẩm, trong mắt cũng lóe lên thù hận.

Những Yêu tộc đó có thể đã bị giết chết trong vết nứt không gian, cũng có thể bị Vọng Thư bắt đi.

Nhưng dù là khả năng nào... kết cục đều sẽ không tốt đẹp.

Tại bộ lạc Vu tộc của Hậu Thổ, Tổ Vu Hậu Thổ mở mắt ra, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi, hồi hộp và mê hoặc.

"Tại sao lại luôn có tiếng lầm bầm bên tai ta?

Tiếng khóc lóc?

Tiếng ai oán?

Là ai?" Hậu Thổ lẩm bẩm.

Từ một tuần trước, nàng đã cảm thấy không ổn.

Mỗi khi nhắm mắt lại, nàng đều thấy một vùng huyết sắc ngập trời, trên mặt đất có một biển máu vô cùng hạo hãn đang cuộn trào.

Có tiếng khóc của vô số sinh linh vang bên tai, tiếng ai oán đâm thẳng vào tim, khiến nàng tâm thần bất an.

Nàng ẩn ẩn cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình.

"Ở phía Đông sao?" Hậu Thổ cảm giác phía Đông Hồng Hoang dường như có thứ gì đó đang kêu gọi, bảo nàng hãy đến đó.

"Đi xem thử vậy." Nàng khẽ nhíu mày, rời khỏi động phủ, đi về phía Đông Hồng Hoang.

Tại bờ sông vô danh phía Đông Hồng Hoang, lúc này chúng sinh Nhân tộc đều trợn tròn mắt, ánh mắt tràn đầy thù hận, hơi thở trở nên gấp gáp.

Trong mắt họ, chỉ thấy sau khi Thánh Cô nương nương khẽ quát một tiếng, từ trong ức vạn vết nứt không gian đen kịt, vô số Yêu tộc rơi xuống như mưa rào.

Trong chớp mắt, trên bãi đất trống phía trước đã dày đặc toàn là Yêu tộc.

Những Yêu tộc này... từng vị Nhân tộc đều khắc ghi trong lòng.

Đó chính là những hung thủ đồ sát Nhân tộc trong đại kiếp lần này: Yêu Thánh Phi Liêm, Hắc Hùng Yêu tướng, Bạch Hổ Yêu tướng, Xà Hành Yêu tướng...

Chúng sinh Nhân tộc nhận ra từng kẻ một, đôi tay những Yêu Thánh, Yêu tướng này đều nhuốm đầy máu tươi Nhân tộc.

Phẫn nộ, thù hận sục sôi.

"Giết!

Giết!

Giết!

Giết bọn chúng!

Xin Thánh Cô nương nương làm chủ cho chúng con!" Hơn ba ngàn vạn Nhân tộc gào thét, quỳ lạy cầu khẩn.

Thánh Cô nương nương dùng vô thượng thánh năng, từ khoảng cách ức vạn năm ánh sáng bắt những Yêu tộc này về... chắc chắn không phải để ngắm, cũng không phải để chúng đồ lục Nhân tộc thêm lần nữa.

Kết hợp với lời nói trước đó của nàng, mục đích chỉ có một...

đó là giúp Nhân tộc báo thù, chém giết hung thủ.

Lúc này, toàn bộ Nhân tộc đều kích động, sôi sục.

Tiếng hò hét vang dội, họ hận không thể lao lên chặt đầu lũ Yêu tộc, xé xác chúng để báo thù sâu nặng.

Ở một bên khác, năm vị Thánh nhân có mặt tại hiện trường cũng hiểu được ý đồ của Vọng Thư.

"Hóa ra là muốn trút giận cho Nhân tộc..." Chuẩn Đề thở dài, nhìn đám Yêu tộc kia, trong lòng thầm nghĩ giết đi thì thật đáng tiếc, nếu độ về phương Tây thì tốt biết mấy.

"Thiện tai, thiện tai, lại thêm vô biên sát nghiệp, oan oan tương báo bao giờ mới dứt." Tiếp Dẫn đạo nhân niệm phật hiệu, làm ra vẻ bi thiên mẫn nhân.

Nguyên Thủy lạnh nhãn nhìn, y không có thiện cảm với Yêu tộc, nhưng với Vọng Thư cũng chẳng ưa gì, nên coi như chuyện không liên quan đến mình.

Lão Tử thì nhắm mắt dưỡng thần.

Nữ Oa ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn đám Yêu tộc, nàng có thể thấy tội nghiệt sâu nặng trên người chúng, hận không thể khiến chúng chết

sạch.

Tiếng hò hét của Nhân tộc ngày càng cao.

Vọng Thư sải đôi chân dài bước đến trước mặt chúng sinh Nhân tộc.

Một thân hỏa hồng cung trang khiến nàng đẹp đến cực điểm, nhưng biểu tình lại vô cùng băng lãnh, bình tĩnh.

Sát na gian, tiếng hò hét im bặt.

Thiên địa lâm vào tĩnh lặng tuyệt đối.

Nhân tộc không nói lời nào.

Ngũ Thánh không nói lời nào.

Ức vạn Yêu quân trực tiếp bị Vọng Thư dùng Không Gian Pháp Tắc định trụ, không thể lên tiếng.

Vọng Thư từ từ mở miệng, lời nói mang theo đại pháp lực truyền khắp hồng hoang thiên địa.

"Bọn Yêu tộc này đồ sát Nhân tộc, khiến các ngươi gần như diệt tộc.

Sát nghiệp chúng tạo ra vô số, máu tươi đầy tay.

Nhưng bản tọa sẽ không giết bọn chúng..." Vọng Thư thanh lãnh nói.

Dứt lời, nàng triệu hoán ra Khôn Hoa Thần Kiếm, phi lên không trung, phân hóa thành ức vạn đạo kiếm quang, như mưa kiếm rơi xuống, cắm đầy mặt đất.

Trong khoảnh khắc, trên đại địa bát ngát chỉ thấy toàn là trường kiếm, mỗi thanh kiếm đều tỏa ra thanh sắc kiếm quang, biến nơi đây thành một biển kiếm màu xanh.

“Thủy tổ...” “Vọng Thư...” Hai tiếng hô phân biệt vang lên.

Tiếng đầu tiên là từ miệng Bàn Vương, hơi thở gấp gáp, mặt đỏ bừng nhìn tiên kiếm đầy đất, ẩn có suy đoán muốn kiểm chứng.

Tiếng thứ hai là từ Nữ Oa, nàng lập tức hiểu ý Vọng Thư: Nàng muốn Nhân tộc cầm kiếm đi giết những kẻ thủ ác, báo thù tuyết hận.

Lúc này, mỗi người Nhân tộc đều đã hiểu.

Họ nhìn chằm chằm biển kiếm xanh, rồi nhìn sang đám Yêu tộc phía bên kia.

Báo thù?

Báo thù!

Một nam tử Nhân tộc không nói một lời, lặng lẽ bước ra, rút thanh kiếm gần nhất, chạy như bay lao thẳng vào đại quân Yêu tộc.

Tiếp theo là vị thứ hai, một phụ nhân có con chết trong đại kiếp, nàng không có tu vi nhưng không hề sợ hãi, rút kiếm xông lên.

Vị thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Càng ngày càng nhiều Nhân tộc đứng ra, cho đến cả Thương và Bàn Vương cũng rút kiếm lao vào đại quân Yêu tộc.

Trong khoảnh khắc này, thù hận tích tụ của Nhân tộc cuối cùng cũng bùng nổ.

Nhìn từ trên cao xuống, Nhân tộc hội tụ thành một con thanh long khổng lồ, im lặng, vô ngôn, chỉ có tiếng bước chân rầm rập.

Trong sát na, đôi bên giao chiến.

Thanh long khổng lồ, hay đúng hơn là biển kiếm xanh thẳm tràn vào đại quân Yêu tộc.

Kẻ chặt đầu, kẻ chém tay chân, kẻ đâm vào tim... có người hận

quá còn trực tiếp cắn xé.

Vô tận kiếm quang bùng phát, thiên địa tràn ngập kiếm thế kiếm ý.

Chương 186

Máu tươi bắn tung tóe, chảy thành sông.

Kẻ ác cuối cùng cũng phải đền tội dưới lưỡi đao của Nhân tộc.

Vọng Thư biết, Nhân tộc đã thành công.

Trong lòng nàng vô bi vô hỷ.

Lúc này, thiên địa chấn kinh, thông qua lời của Vọng Thư lúc nãy, vô số đại năng trong thiên địa cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, đồng loạt nhìn về phía bờ sông vô danh.

"Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, trời ạ, Yêu tộc điên rồi!" "Nhân tộc chỉ còn lại bấy nhiêu?

Không xong rồi, đại sự rồi!

Mau nhìn, Nhân tộc cũng điên rồi!" "Kìa, mau nhìn xem, ngoại trừ Thông Thiên giáo chủ, các Thánh nhân đều ở đó.

Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Linh Tộc Vọng Thư, Nữ Oa... tê... trời ạ, Lục Thánh tụ hội, chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra!" "Lần này Yêu tộc đụng vào tổ kiến lửa rồi!" "Vọng Thư phát nộ, nàng để Nhân tộc tự tay đồ lục Yêu tộc báo thù!

Thánh nhân nhất nộ, phục thi ức vạn." Vô số đại năng chấn hạm vô cùng.

Trước đó thiên cơ hỗn độn, không ai biết chuyện gì, nay nghe lời Vọng Thư mới thấy cảnh tượng hãi hùng này.

Thật quá đáng sợ.

Nhìn cảnh giết chóc, nhìn màu máu vô tận, nhìn cơn thịnh nộ của

Thánh nhân.

Bọn họ hiểu ra, việc Vọng Thư bắt Yêu tộc về, giao kiếm cho Nhân tộc chỉ là bước đệm.

Nàng muốn đại chiến với Lão Tử, muốn đánh vào mặt Thái Thanh Thánh nhân, triệt để chấn nhiếp các Thánh nhân và đại năng thiên địa.

Không chỉ để các Thánh nhân chứng kiến, mà là muốn tất cả đại năng trong thiên địa làm chứng.

Như vậy mới đạt được mục đích nhất lao vĩnh dật.

Trận chiến này thắng là thắng lớn, bại là bại thảm.

Lần này Vọng Thư muốn chơi lớn rồi.

Lão Tử sầm mặt lại.

Lúc này y cũng đã hồi vị, hiểu rõ kế sách của Vọng Thư.

Tuy chiến trường ở Thiên Ngoại Thiên, nhưng Vọng Thư đã dùng đại pháp lực thu hút sự chú ý của mọi người.

Nàng muốn dựng lôi đài trước mặt chúng sinh!

Lôi đài đại chiến giữa Thánh nhân trước mắt thiên hạ!

Kết quả cuộc đổ chiến này sẽ không chỉ nằm trong sự chứng kiến của các Thánh nhân, mà chúng sinh Hồng Hoang, vô số đại năng đều sẽ quan sát.

Nếu bại, sẽ là thảm bại, thể diện Thánh nhân quét đất.

Đồng thời, các điều kiện đánh cược cũng phải thực hiện, không chỉ mất đi một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, mà còn mất hẳn cơ hội can thiệp vào Nhân tộc.

Nhưng...

Lão Tử thần sắc ngưng trọng nhìn Vọng Thư.

Y cảm giác cuối cùng cũng hiểu được suy nghĩ của nàng.

Không phải vì Nhân tộc, mà là nhắm vào y, muốn hạ bệ y, phá vỡ thần thoại bất bại của người đứng đầu Tam Thanh.

Lấy chiến bại của y để "sát kê cảnh hầu" với thiên địa chúng sinh!

Đó mới là mục đích thực sự của nàng.

Báo thù cho Nhân tộc, bắt Yêu tộc... tất cả đều là quân cờ, là công cụ.

Mục đích thật sự là muốn răn đe, muốn tính kế y.

"Tâm kế thật sâu sắc...

Nhưng ngươi thật sự nghĩ mình chắc thắng ta sao?" Lão Tử thầm cười lạnh.

Bị người ta tính kế, lòng y cực độ bất mãn và phẫn nộ, càng kiên định niềm tin phải chiến thắng Vọng Thư, phá vỡ thần thoại bất bại của nàng, kéo nàng xuống khỏi thần đàn.

"Vọng Thư!" Một tiếng phẫn nộ vang lên.

Trên tầng mây, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn tinh nhuệ Yêu tộc bị Nhân tộc cầm kiếm đồ sát, tức đến toàn thân run rẩy.

Thật là quá khinh người!

Không thể nhịn được nữa!

Quân khốn kiếp!

Đồ tiện nhân!

Đế Tuấn, Thái Nhất không ngừng chửi rủa, điên cuồng đến mức không còn phong phạm hoàng giả.

Là hoàng giả Yêu tộc, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn ức vạn tinh nhuệ bị đồ sát.

Hận thấu xương!

“Đi!

Ta quay về luyện ra Đồ Vu Kiếm, diệt vong Vu tộc!” “Ta sẽ dùng Yêu tộc thống nhất thiên địa, dùng khí vận chân chính của chủ nhân thiên địa để chứng đạo thành thánh!” Thái Nhất sâm lãnh nói.

Đế Tuấn gật đầu.

Đây là cách duy nhất bây giờ.

Đối với Vọng Thư, chỉ có thể nhẫn, mọi chuyện đợi sau khi Thái Nhất thành thánh sẽ tính sổ sau.

Tại phía Đông Hồng Hoang, bờ sông vô danh, hành động báo thù của Nhân tộc sắp kết thúc.

Biển kiếm xanh thẳm đã nhấn chìm ức vạn Yêu quân.

Vọng Thư đã “mở hack”, biến Tiên Thiên Chí Bảo thành ức vạn kiếm quang để Nhân tộc đánh giết, nên tốc độ rất nhanh.

Trong khoảnh khắc, máu chảy thành sông.

Trên mặt đất không còn một tên Yêu quân nào sống sót, tất cả đều tan thây nát thịt trong biển máu.

Chúng sinh Nhân tộc ngẩn ngơ nhìn, rồi cuối cùng òa khóc nức nở.

Thù lớn đã báo, dù chỉ là một phần, vì Yêu Hoàng chưa chết, Yêu tộc chưa diệt, Nhân-Yêu đối lập từ nay không chết không thôi.

Vọng Thư phất tay, ức vạn kiếm quang hội tụ lại, ngưng tụ thành Khôn Hoa Thần Kiếm rơi vào tay nàng.

Nàng bình tĩnh nhìn tất cả.

Mọi người đều biết, ức vạn Yêu quân kia thực chất là chết trong tay Vọng Thư.

Một thân hồng y của nàng chính là danh từ thay thế cho cái chết, màu đỏ của cung trang chính là màu máu.

"Giải quyết xong chưa?" Lão Tử trầm giọng hỏi, mặt lộ vẻ giận dữ.

Dù là người theo đuổi thanh tịnh vô vi, bình thường hỉ nộ không lộ ra mặt như Thái Thanh Lão Tử, lúc này cũng không giấu được sự bất mãn.

Thực sự là quá bực mình.

Một kẻ luôn tự phụ mưu kế vô song như y, lại một lần nữa bị Vọng Thư tính kế.

Tại sao lại là "lại"?

Lão Tử đồng tử co rụt, lần trước vì cơ duyên thành thánh, truyền đạo Nhân tộc cũng bị Vọng Thư và Nữ Oa tính kế, nghĩ đến đó y khẽ giật khóe miệng.

Cái tiểu nữ tử này, thật sự quá man bất giảng lý.

Chơi mấy thủ đoạn nhỏ này có ý nghĩa gì sao?

Bỗng nhiên, Lão Tử cảm thấy hơi mệt lòng.

Lần trước thua trong tay nàng thì thôi đi, vì khi đó y có cầu người ta.

Nhưng lần này thì sao?

Biết rõ nàng quỷ kế đa đoan, thích đi đường tắt, thích đào hố hại người, vậy mà y vẫn đại ý sập bẫy.

Chương 187

Bây giờ cách phá cục duy nhất là dốc toàn lực đánh bại nàng.

Nếu không thì thể diện Thánh nhân không còn gì cả.

Lão Tử thầm nghĩ, càng thêm quyết tâm phải đánh bại Vọng Thư.

Còn về việc giết nàng thì y không có cách nào, Thánh nhân vạn kiếp bất ma không phải lời nói suông.

Vọng Thư không quan tâm Lão Tử nghĩ gì, nàng nhếch môi, khẽ nhướn mày.

Trong lòng nàng có chút vui sướng.

"Ahihi, làm cho Lão Tử trợn mắt thổi râu một lần đúng là không dễ dàng gì.

Tiếc là Tây Phương Nhị Thánh không vào cục, thanh bảo kỳ của phương Đông ta vẫn chưa biết bao giờ mới có cơ hội lấy được.

Ngũ Phương Kỳ không hoàn chỉnh đối với một Nguyệt Chủ có hội chứng cưỡng chế như ta thật khó chấp nhận." Vọng Thư chớp mắt.

"Giải quyết xong rồi." Nàng mỉm cười.

"Thái Thanh Thánh nhân, chúng ta đi Thiên Ngoại Thiên đổ chiến.

Nếu y thắng, sau này có thể can thiệp chuyện Nhân tộc, ta sẽ không ngăn cản.

Nếu ta thắng, y phải đưa ta một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo do ta chỉ định, và từ nay về sau vĩnh viễn không được can thiệp vào chuyện Nhân tộc." Vọng Thư vuốt tóc, giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp Hồng Hoang.

Lời này không chỉ cho Lão Tử nghe, mà là cho cả thiên hạ nghe.

Đao đao kiến huyết.

Lão Tử trong mắt ẩn hiện nộ hỏa, y tự nhiên thấy được Vọng Thư lại đang giở trò.

"Hảo!

Vọng Thư đạo hữu, không tệ!

Tĩnh thủy lưu thâm (nước lặng chảy sâu) nha...

Chỉ hy vọng thực lực của ngươi cũng được như vậy.

Để lão đạo xem tu vi đạt được từ việc bước ra đạo thứ ba ngàn lẻ một của ngươi mạnh đến mức nào." Lão Tử vô cảm nói.

Dứt lời, không đợi Vọng Thư phản ứng, y cưỡi trâu cưỡi mây từ dưới đất bay vọt lên chín tầng mây, hướng về phía Thiên Ngoại Thiên.

Cái gọi là Thiên Ngoại Thiên thực chất là không gian hỗn độn ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Chiến đấu ở đó sẽ không ảnh hưởng đến Hồng Hoang.

Nhìn Lão Tử rời đi, Vọng Thư khẽ mỉm cười.

Mục tiêu của nàng đã đạt được.

Mục tiêu tiếp theo là chiến thắng y trong trận đại chiến.

Khó, Lão Tử rất mạnh, không dễ đối phó.

Nhưng nàng có tự tin, át chủ bài của nàng không chỉ có bấy nhiêu.

Con đường nàng đi là Duy Ngã Đạo, duy ngã độc tôn, từ trước đến nay đều vô địch.

Vì vậy, không sợ hãi.

Lúc này, năm vị Thánh nhân có mặt và Thông Thiên giáo chủ ở Kim Ngao Đảo, sau khi xâu chuỗi lời nói và hành động của Vọng Thư,

cuối cùng cũng đoán ra được kế hoạch của nàng.

Sát na gian, các Thánh nhân trợn tròn mắt, nhìn nàng với ánh mắt chấn kinh.

"Lợi hại!" Nguyên Thủy mặt đầy ngưng trọng, lòng dậy sóng.

Nhìn Vọng Thư kế Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... y chỉ nghĩ những kẻ đó quá ngu ngốc.

Nếu kế đó dùng trên Tam Thanh chính tông như bọn y thì chắc chắn không hiệu nghiệm.

Nhưng bây giờ nhìn xem, Vọng Thư mượn lời đổ chiến, nhân thế lợi đạo, diễn một màn kịch... ngay cả đại sư huynh Thái Thanh Lão Tử cũng bị tính kế vào trong, phải chịu thiệt thòi mà không nói được.

Tâm kế này không thể không gọi là khủng bố.

Khiến người ta vừa khâm phục vừa kiêng dè.

"Kế hoạch thật tinh mật, vòng vòng tương khấu, tiềm tàng vô hình... hóa ra bắt Yêu tộc, cho Nhân tộc báo thù... tất cả đều hướng vào sư huynh." "Không... là nhất cử tam đắc, Yêu tộc chết, Nhân tộc báo thù, sư huynh cũng vào cục.

Mọi thứ đều nằm trong tính toán của nàng, chắc chắn từ lúc sư huynh đồng ý đổ chiến, nàng đã có kế hoạch tiếp theo." " hèn gì sư huynh tức tối bay đi như vậy...

Nếu là ta, chắc cũng phẫn nộ vô cùng." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu cười khổ, lòng có chút bất lực.

Lúc này, Nguyên Thủy đánh giá lại Vọng Thư một lần nữa.

Nếu y gặp phải loại mưu kế thâm sâu phát tác trong chớp mắt này, e rằng cũng sẽ sập bẫy.

Quá lợi hại, không thể tránh khỏi.

Vị Nguyệt Chủ này nhìn thì xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ra tay... cũng thật tàn nhẫn và sắc lẹm.

Quá tàn, quá tuyệt.

Không chỉ tàn nhẫn với kẻ thù, mà với chính mình cũng ác.

Nàng bức sư huynh Lão Tử vào tuyệt lộ, đồng thời cũng không để lại đường lui cho chính mình.

Kẻ điên!

Loại kẻ điên này là đáng sợ nhất!

Làm việc không theo lẽ thường!

Nguyên Thủy dâng lên lòng kiêng kỵ.

Ở phía khác, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau cười, mắt đầy vẻ may mắn.

May mà lúc nãy không tham gia đổ chiến, nếu không bị bại trên cái lôi đài vô hình trước mắt thiên hạ này thì mặt mũi Thánh nhân mất sạch, khí vận Tây Phương Giáo cũng tổn thất nặng nề.

Lần này hai người trái lại thấy vui.

Dù không độ được người, mưu đồ thất bại thì đã sao?

Vẫn tốt hơn nhiều so với việc bị Vọng Thư vả mặt bôm bốp trước chúng sinh Hồng Hoang.

"Thiện tai, thiện tai." "A Di Đà Phật." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề niệm phật hiệu, khẽ mỉm cười.

Vui vẻ, mọi sự đều không cần nói ra.

Bên kia, Nữ Oa mắt đẹp lưu chuyển nhìn Vọng Thư.

Lòng nàng vừa cảm động vừa lo lắng.

Cảm động vì Vọng Thư đã một mình gánh vác sự gây khó dễ của

các Thánh nhân.

Lo lắng vì Lão Tử rất mạnh, một khi Vọng Thư bại, mặt mũi cũng mất hết.

Trận đổ chiến này không chỉ nhắm vào Lão Tử, mà thực ra nàng cũng tự đặt mình vào thế bí.

"Tiểu muội..." Nữ Oa lẩm bẩm.

Tại Kim Ngao Đảo, Thông Thiên giáo chủ cười khoái chí.

"Sư huynh à sư huynh... không ngờ y cũng có ngày quẫn bách như thế này." "Năm đó lúc phân gia, y luôn bênh vực Nguyên Thủy, không ngờ có ngày hôm nay nhỉ." "Ha ha ha... trận chiến Thiên Ngoại Thiên này ta không thể vắng mặt." "Không có sư đệ này đến 'phất cờ trợ uy trấn trường', sư huynh à, y sẽ thiếu đi niềm vui và chiến ý đấy." Thông Thiên hóa thân thành đại sư cà khịa, vô cùng sảng khoái.

Năm đó lúc phân gia, vì chuyện thu đệ tử, Lão Tử đã nói giúp Nguyên Thủy, vị sư huynh này cũng không ưa gì đệ tử của Thông Thiên.

Nay thấy Lão Tử vấp ngã chỗ Vọng Thư, Thông Thiên thấy hả dạ vô cùng.

Chương 188

Sau đó, y đeo trường kiếm, bước ra một bước, thân ảnh biến mất khỏi Kim Ngao Đảo.

Trận chiến Thánh nhân đầu tiên, sao có thể thiếu người xem.

Gạt bỏ tâm tư xem trò vui của Lão Tử, thì việc hai vị Thánh nhân đấu pháp cũng đủ để các Thánh nhân khác hưởng lợi không nhỏ.

Hai vị Thánh nhân đỉnh phong.

Lão Tử với Thái Thượng Vô Vi Vong Tình Thanh Tịnh Chi Đạo.

Vọng Thư với Duy Ngã Độc Tôn Chi Đạo.

Hai loại đạo cực mạnh của hai vị chí cường Thánh nhân sẽ tạo ra tia lửa gì, Thông Thiên rất mong chờ.

Tin rằng những người có cùng suy nghĩ như vậy cũng không ít.

Lúc này, vô số đại năng trong thiên địa sau khi nghe lời tuyên cáo của Vọng Thư đều sôi sục hẳn lên.

Từ Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Đại Tuyết Sơn, mười hai bộ lạc Tổ Vu, cho đến Cửu U Minh Giới, Huyết Hải, Bất Tử Hỏa Sơn, Đông Hải Long Cung, Thiên Giới Yêu Đình...

Vô số đại năng bước ra khỏi động phủ, tiên cung, đạo quán, ngửa đầu nhìn về phía Ba Mươi Ba Tầng Trời.

"Nghe thấy chưa?

Vọng Thư và Lão Tử sắp đổ chiến ở Thiên Ngoại Thiên!" "Tê... chuyện lớn rồi!

Đây là trận đấu pháp đầu tiên của Thánh nhân từ khi khai thiên tích địa tới giờ đấy!" "Phải đến Thiên Ngoại Thiên thôi, nếu đấu ở Hồng

Hoang, e là cả thiên địa này bị đánh tan nát mất." "Yêu tộc đồ sát Nhân tộc đúng là gây họa lớn rồi.

Nghe Vọng Thư nói thì Thái Thanh Thánh nhân đóng vai trò không mấy tốt đẹp trong đại kiếp này, nên mới có cuộc đổ chiến này." "Cái cô nàng này đúng là không dễ trêu chọc, các Thánh nhân trêu vào nàng đều phải nếm mùi cay đắng." "Ai bảo không phải...

Phen này có kịch hay xem rồi." "Cũng là một cặp đối thủ cũ, từ lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung đã châm phong tương đối rồi.

Thiên tư, căn cước, ngộ tính, thần thông... cái gì cũng ở đỉnh phong." "Tranh luận về thực lực của hai người này chưa bao giờ dứt.

Sau khi cả hai thành thánh, tiếng tranh luận càng ngang ngửa nhau." "Lần này hay rồi, đổ chiến ở Thiên Ngoại Thiên sẽ phân thắng bại, tranh luận cũng kết thúc tại đây." "Ta đặt cửa Thái Thanh Lão Tử, dù sao cũng là Bàn Cổ chính tông, đứng đầu Tam Thanh, thủ đồ của Hồng Quân, tu vi thâm bất khả trắc, lại có Thái Cực Đồ trong tay, thu thập Nguyệt Chủ là cái chắc." "Nguyệt Chủ cũng chỉ được thổi phồng lên thôi, hóa hình đến nay đã bao giờ chiến thắng được những chí cường giả thực sự như Tam Thanh hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đâu." "Ngươi tưởng chiến tích suốt mấy nguyên hội của nàng là giả à?

Yêu tộc bị nàng giết còn nhiều hơn Vu tộc giết đấy nhé!" "Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà... những kẻ đó không mạnh sao?

Trước kiếm của nàng chả ngoan như cháu chắt hết đấy thôi..." "Dù sao ta vẫn ủng hộ Nguyệt Chủ, dù thế nào đi nữa... có thể dùng thân phận không phải đệ tử Hồng Quân để chứng đạo Hỗn Nguyên... bước ra đạo thứ ba ngàn lẻ một, điểm này ta phục." "Đừng cãi nữa, kết quả đổ chiến ra là biết ai mạnh ai yếu ngay." "Thật muốn đến quan ma trận chiến vĩ đại đó quá, tiếc là dư ba của Thánh nhân quá

rộng, ta sợ lỡ tay một cái là mất mạng như chơi." "Ta cũng thế." "Thêm ta nữa... chỉ đợi kết quả thôi." Vô số đại năng thiên địa bước ra động phủ bàn tán xôn xao.

Tại phía Đông Hồng Hoang, Hậu Thổ đi giữa quần sơn, cũng ngẩng đầu nhìn trời.

"Vọng Thư muốn đấu pháp với Lão Tử Thánh nhân sao..." Nàng lầm bầm, mắt lóe sáng.

Đối với trận đấu pháp này nàng chẳng lo lắng chút nào, vì nàng tin tưởng tuyệt đối vào Vọng Thư.

Vị Nguyệt Chủ kỳ diệu đó từ khi hóa hình tới nay chưa bao giờ thất bại.

Sau đó, Hậu Thổ tiếp tục đi về phía Đông, nàng cảm giác thứ đang kêu gọi mình đã rất gần rồi.

Sau khi Lão Tử cưỡi trâu đi xa, các vị Thánh nhân khác cũng lần lượt rời đi.

Hoặc là bay về Thiên Ngoại Thiên, hoặc là dùng Không Gian Pháp Tắc thuấn di.

Trận đấu pháp đầu tiên của Thánh nhân sắp bắt đầu.

Vô số đại năng ngẩng đầu nhìn trời, chờ đợi kết quả.

Thiên Ngoại Thiên, cũng là ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Một không gian hỗn độn, bốn bề xám xịt.

Tử Tiêu Cung vĩnh cửu nằm cách nơi này vô cùng xa xôi, phải đến ức vạn vạn dặm.

Dưới chân là ranh giới hỗn độn giữa Hồng Hoang và không gian bên ngoài.

Nhìn từ bên ngoài vào Hồng Hoang, đó là một thần giới vô thượng tỏa ra tiên quang trắng rạng rỡ.

Lúc này, tại ranh giới hỗn độn, các vị Thánh nhân — những chí cường giả thực sự của Hồng Hoang — đều đã có mặt.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ, Oa Hoàng Nhân Tộc Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân.

Ngũ Thánh như năm tôn Thần Ma hỗn độn vĩ đại, tĩnh lặng đứng đó.

Mỗi vị Thánh nhân đều tỏa ra khí tức cực kỳ mạnh mẽ và huyền ảo.

Nữ Oa tỏa tiên quang rạng rỡ, Tây Phương Nhị Thánh tỏa kim quang phật quang, Nguyên Thủy và Thông Thiên có thanh sắc tiên quang lưu chuyển.

Xa hơn một chút trong hỗn độn, cũng có một số đại năng thiên địa đến xem.

Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán, Phục Hy của Chiêu Dao Sơn, Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu Đình, Tây Vương Mẫu của Linh Tộc, Minh Hà lão tổ của U Minh Huyết Hải, Nhiên Đăng thượng nhân của Xiển Giáo, Chúc Long của Đông Hải Long Tộc, Thiên Bằng lão tiên thần bí của La Sinh Môn...

Sơ lược cũng phải mấy chục vị.

Trong đó có những kẻ thù sâu nặng, như Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ sọc sát ý.

Cũng có những người có hiềm khích với các Thánh nhân, như Thái

Nhất, Đế Tuấn với Vọng Thư, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, Chúc Long với Yêu tộc.

Nhưng mặc kệ!

Sức hấp dẫn của trận đấu pháp Thánh nhân quá lớn.

Không chỉ để xem náo nhiệt, mà là để nhìn rõ con đường đại đạo phía trước.

Dù là Nguyệt Chủ Vọng Thư hay Thái Thanh Lão Tử, đều là những kẻ xuất chúng trên con đường đại đạo.

Một tiếng hít thở cũng đủ áp đảo chư thiên.

Đại đạo của họ, thần thông của họ, thuật pháp, đạo lý, cách vận dụng linh bảo, chiến kỹ...

đều giúp ích cực lớn cho những đại năng đỉnh phong và Thánh nhân có mặt.

Nếu học được thứ gì đó từ cuộc đấu pháp này, họ có thể bớt đi hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn năm khổ tu.

Đây là một cơ duyên không kém gì lúc Hồng Quân giảng đạo.

Vì Vọng Thư tính kế đã bức cả hai vào đường cùng, hai vị Thánh nhân đỉnh phong chắc chắn sẽ thể hiện toàn bộ thực lực.

Sức hút này quá lớn, nên những ai tự phụ có chút thực lực đều đến cả.

Thậm chí nếu bị dư ba làm bị thương họ cũng cam lòng.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng mãn nguyện.

Lúc này, ở trung tâm ranh giới hỗn độn, Vọng Thư và Lão Tử đứng đối diện trên không trung.

Khoảng cách tuy xa nhưng với họ chỉ là một ý niệm.

Lão Tử mặc bạch sắc đạo bào thêu hình Thái Cực, bên cạnh y xuất hiện Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ tỏa ra bảo quang trắng đen bao quanh.

Sau lưng y là một đóa khánh vân dài rộng ức vạn dặm, tỏa tiên quang rạng rỡ, diễn hóa đại đạo của y: có mục đồng thổi sáo, có tiểu kiều lưu thủy, có hoa hạ mai đông, có mặt trời mọc trăng lặn.

Đạo pháp tự nhiên, Thái Thượng Vong Tình.

Y bình thản nhìn Vọng Thư, mặt không biểu cảm, vô bi vô hỷ.

Chuyện bị Vọng Thư khanh lúc nãy dường như chưa từng xảy ra, y vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh.

Dường như bất kể năm tháng cổ xưa hay chuyện chấn động thế nào cũng không làm y ngạc nhiên nổi nửa phần.

Tâm lặng như giếng cổ.

Còn về con trâu xanh... nó không được phép vào chiến trường thánh chiến này, đang được Nguyên Thủy trông giữ.

Nhìn sang phía Vọng Thư, nàng mang lại một cảm giác hoàn toàn khác.

Một thân hồng y cung trang rực rỡ thu hút mọi ánh nhìn, cao quý, rực lửa.

Một số ít người biết rằng, lần cuối Vọng Thư mặc hồng y cung trang là khi nàng một mình lên Thiên Giới gây ra cuộc đại chiến kinh thiên.

Chương 189

Mặc hồng y, ắt có đại chiến.

Lúc này, nàng đang mặc nó.

Sau lưng nàng cõng hai thanh trường kiếm, một thanh màu xanh lam nhạt mà ai cũng biết tên — Khôn Hoa Thần Kiếm.

Còn một thanh kiếm gỗ màu đen thẫm...

đây không phải lần đầu nó xuất hiện, lần trước ở Thiên Giới đại chiến nó cũng ở sau lưng nàng.

Mọi người đồn đoán thanh kiếm gỗ đó chứa đựng bí mật cực lớn, một sát chiêu đáng sợ.

Tiếc là ngay cả Nữ Oa hỏi, Vọng Thư cũng chỉ lắc đầu.

Vọng Thư không hiện ra khánh vân, chỉ bình thản đứng trong hỗn độn.

Toàn thân nàng tỏa ra tiên quang màu tím lung linh, mang theo ý vị độc tôn, khiến khí lưu hỗn độn xung quanh dường như cũng phải thần phục.

“Vọng Thư đạo hữu, mời.” Lão Tử bình thản nói.

“Thái Thanh đạo hữu, mời.” Vọng Thư khẽ đáp.

Ngay sau đó, ba vị đạo nhân với các độ tuổi khác nhau bước ra từ cơ thể Lão Tử.

Lão, trung, thanh — ba vị đạo nhân tế xuất linh bảo, đứng trên hư không, dung mạo đều giống hệt Lão Tử.

Mỗi vị đều cực kỳ mạnh mẽ, pháp lực hạo hãn như biển, đầy đạo ý, có kinh văn đại đạo hoàng kim hiện lên trong thân thể, uy năng

không kém gì Thánh nhân.

"Đây là đại thần thông khi đạo quả của ta đại thành: Nhất Khí Hóa Tam Thanh." Lão Tử thong dong nói, thần tình tuy không đắc ý nhưng ai cũng nghe ra vẻ tự hào trong đó.

Các đại năng đỉnh phong đều trợn tròn mắt, mặt đầy kinh hãi.

Thần thông này giống với phân thân của Vọng Thư, nhưng có vẻ mạnh mẽ hơn.

Ba vị đạo nhân đó, mỗi vị đều có chiến lực Thánh nhân, cực kỳ khó đối phó.

Có thần thông này, Lão Tử có lẽ một mình có thể độc chiến bốn vị Thánh nhân.

Quá đáng sợ.

Thông Thiên ngay lập tức sầm mặt, cảm thấy mình bị mạo phạm.

Năm đó lúc phân bảo ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân từng nói: "Tru Tiên Kiếm Trận, không có bốn vị Thánh nhân cùng ra tay thì không thể phá!" Nhưng... sư huynh Lão Tử sau khi thành thánh lại lòi ra cái thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh này, cộng thêm bản tôn Lão Tử là vừa đủ bốn vị Thánh nhân.

Thật là khó chịu.

Nếu bảo sư huynh Lão Tử không phải nhắm vào y, Thông Thiên là người đầu tiên không tin.

Lúc này, ba vị mỹ nữ tuyệt thế dáng người cao ráo, mặc bạch y cung trang cũng bước ra từ cơ thể Vọng Thư.

Mặt lạnh như băng, giống như những băng mỹ nhân.

Họ cũng cầm các loại linh bảo, cũng có chiến lực Thánh nhân, nhục thân cường đại, pháp lực hạo hãn, tỏa tiên quang vô tận trong

hỗn độn.

Vọng Thư số 1, Vọng Thư số 2, Vọng Thư số 3 tái xuất sau một nguyên hội.

Châm phong tương đối với ba vị đạo nhân của Lão Tử.

Vọng Thư nhếch môi, đôi mắt đẹp chớp chớp: "Pháp phân thân của ta vốn không có tên.

Sau này có lẽ gọi là...

Nhất Khí Hóa Tam Thư vậy." Nàng nói rất thanh lãnh, không hề cảm thấy đỏ mặt.

Không cách nào khác, lăn lộn ở Hồng Hoang, mặt mũi phải dày mới được.

"Nhất Khí Hóa Tam Thư..." Các đại năng đỉnh phong trợn mắt, lòng kinh hãi, chỉ thấy đầu óc choáng váng.

Các Thánh nhân cũng đầy kinh ngạc, bị cái tên thần thông đột ngột này làm cho choáng váng.

Chắc chắn là cố ý rồi.

Đặt cái tên nào hay không đặt, cứ phải đi "đụng hàng" với thần thông của Lão Tử mới chịu.

Mặt Lão Tử càng đen hơn.

"Cái cô Nguyệt Chủ này... thật là..." Lão Tử cũng lắc đầu, cạn lời trước sở thích ác quái của Vọng Thư.

"Tấn công!" Sát na gian, cuộc đấu pháp của Thánh nhân bắt đầu.

Ba vị đạo nhân của Lão Tử tế xuất pháp bảo, tỏa ra các loại bảo quang đánh về phía Vọng Thư.

Phía Vọng Thư cũng không kém cạnh, các thiến ảnh lóe lên, lao về

phía trước.

Kim Giao Tiễn, Định Hải Châu, Phân Bảo Nham đồng loạt được sử dụng.

Trong chớp mắt, phân thân đối chiến phân thân, cách nhau ức vạn dặm mà lao vào tư sát, mỗi vị đều có chiến lực Thánh nhân, dọc đường không gian vỡ vụn, vũ trụ băng diệt, không gian hỗn độn chấn động không ngừng.

Nhưng đây chỉ là khai vị, chỉ là thử thăm dò đối với Vọng Thư và Lão Tử.

Hiện tại phân thân đánh nhau hăng say, nhưng bản thể vẫn chưa ra tay.

Vọng Thư biết Lão Tử đang đợi mình ra tay.

Tự tin cũng được, tự phụ cũng được, hay muốn hậu phát tiên chí cũng được, tóm lại là vị Thái Thanh Thánh nhân này không muốn chiếm tiên cơ.

Nhưng nàng cũng chẳng nể nang gì cái gọi là "kính lão đắc thọ" cả.

Nàng ra tay cũng không hề do dự.

Khôn Hoa Thần Kiếm kèm theo tiếng kiếm minh vang dội thoát vỏ, vẽ ra một đạo kiếm ảnh lam nhạt rồi rơi vào tay Vọng Thư.

"Trảm!" Vọng Thư thầm niệm, trảm ra một kiếm.

Sát na gian, Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay rực sáng, phân hóa thành ức vạn đạo thanh sắc kiếm quang bắn về phía Lão Tử.

Vọng Thư Kiếm Đạo: Thiên Sát!

Hỗn Nguyên Đại La ra tay không tầm thường, chỉ trong một niệm, cả vùng hỗn độn dày đặc kiếm quang màu xanh, ép chặt vào nhau

không một kẽ hở.

Mỗi một kiếm đều mang sức mạnh của một đòn đánh từ Thánh nhân.

Thuần túy, cực hạn, cường đại, cuồng bạo.

Hư không chấn chiến.

Các Thánh nhân đứng bên cạnh chấn kinh, đều cảm nhận được sức mạnh cường đại của đòn này.

Trong vạn phần giây, vô số kiếm quang mang thế hủy thiên diệt địa bắn tới.

Kiếm quang cực nhanh, xuyên qua thời gian và không gian.

Lão Tử không sợ hãi, khẽ phẩy phất trần, vung đạo bào.

Thái Cực Đồ từ từ mở ra trước mặt, một đồ hình Âm Dương Ngư đen trắng khổng lồ xuất hiện, xung quanh hiện lên các đạo phù bát quái rực rỡ kim quang.

Trên đầu y, một tòa bảo tháp hoàng kim nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện — Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chí bảo phòng ngự mạnh nhất.

Nó tỏa ra từng luồng huyền hoàng chi khí và ánh sáng huyền hoàng dày đặc, bao phủ Lão Tử ở bên trong.

Thái Cực Đồ phòng ngự, Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự...

Lão Tử tiên thiên lập vào thế bất bại.

Y đứng tĩnh lặng trong hỗn độn, đôi mắt già nua nhìn đòn tấn công mà không hề sợ hãi, tâm không một tia gợn sóng.

"Oành!" "Oành!" "Oành oành oành oành!" Trong khoảnh khắc, ức vạn kiếm quang oanh kích vào phòng ngự của hai kiện chí bảo rồi nổ

tung.

Tiếng nổ chấn thiên vang lên, kiếm quang, kiếm thế, kiếm ý, kiếm khí đồng loạt bùng phát.

Hư không nhanh chóng bị phá hủy.

Vị trí y đứng trực tiếp biến thành biển kiếm quang màu xanh.

Trong biển kiếm đó, một cây kim kiều (cầu vàng) rực rỡ tỏa thần quang xuất hiện, ban đầu nhỏ xíu, luồn lách qua kẽ hở của kiếm quang, sau khi thoát ra ngoài liền biến thành cực đại, trấn áp hư không, đè về phía Vọng Thư.

Uy nghi, rạng rỡ.

Đó là đòn tấn công của Thái Cực Đồ.

Vọng Thư nhếch môi lạnh lẽo, cũng không hề sợ hãi.

Chương 190

Nàng biết đòn tấn công tầm cỡ này không làm gì được Lão Tử, phải dùng chút thủ đoạn thực sự mới được.

"A!" Vọng Thư quát khẽ.

Oành!

Không phải tiếng nổ, mà là một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại bùng phát từ người nàng, uy áp cả không gian hỗn độn.

Cả chiến trường rung chuyển, vô số khí lưu hỗn độn bị đánh tan.

Chỉ thấy trong cơ thể Vọng Thư hiện ra một cột sáng pháp tắc khổng lồ xuyên thấu thiên địa, cao không thấy đỉnh, rộng vô cùng, thông thẳng lên không trung hỗn độn.

Cột sáng tỏa tiên quang màu tím rực rỡ.

Vọng Thư đứng giữa cột sáng pháp tắc đó, tóc biến thành màu tím bay lượn, ngay cả hồng y cung trang cũng chuyển sang sắc tím dưới ánh đèn pháp tắc.

Duy Ngã Đạo hiện thân!

Đạo thứ ba ngàn lẻ một xuất hiện!

Không gian hỗn độn xung quanh, khí lưu hỗn độn, các đại năng đỉnh phong, các Thánh nhân đều không tự chủ được mà dâng lên cảm giác muốn thần phục.

Thật sự quá bá đạo.

Thiên hạ địa hạ, duy ngã độc tôn!

Họ cảm nhận được sự bá đạo đó, sự cực hạn đó.

Mạnh mẽ, huyền ảo, lý niệm cực kỳ cực đoan, dường như muốn đi tới tận cùng của đại đạo, khiến vạn vật phải thần phục.

Bất kể là Hồng Hoang hay Thánh nhân, đều phải quỳ dưới chân đạo này.

Các Thánh nhân chấn hạm không thôi, trước đây họ chỉ thấy đại đạo tiềm tàng trong người Vọng Thư, chỉ thấy nó mạnh mẽ, bất phàm.

Nay chân chính chứng kiến, nhất thời đều lặng đi.

Quá cường đại, quá bàng bạc, thật vĩ đại.

Dường như nàng thực sự là vị vua độc tôn của thiên hạ, là hoàng giả của ba ngàn pháp tắc.

Đế Tuấn, Thái Nhất đắng chát trong lòng.

Vọng Thư quá mạnh, chỉ riêng đại đạo này hiện ra đã cho thấy khoảng cách không bao giờ lấp đầy được.

Phải có thiên tư cao đến nhường nào mới ngộ ra được loại đại đạo này?

Trong sát na vạn niệm, kim kiều bỉ ngạn đã oanh đến trước mắt Vọng Thư.

Không lớn, nhưng sức mạnh trên đó hội tụ một chỗ, thuần túy, vô địch, có thể trấn áp không gian khiến người ta bị định trụ.

Lão Tử tin rằng, dù Vọng Thư có đụng phải kim kiều bỉ ngạn cũng nhất định sẽ không dễ chịu.

"Diệt!" Vọng Thư ra tay, thần thái trang nghiêm, một chưởng vỗ xuống.

Chưởng hóa chư thiên, dùng pháp lực Thánh nhân huyễn hóa thành cự chưởng kinh thiên vỗ về phía kim kiều.

Trong sát na, một chưởng hóa thành thiên vạn chưởng, tràn đầy đại khủng bố, đại sát cơ, không gian ở rìa bàn tay sụp đổ, vũ trụ không ngừng sinh ra rồi lại tan biến.

Vô số bàn tay khổng lồ che trời, mỗi chưởng đều giống như một đại lục rộng lớn, một phương chư thiên thế giới, oanh nhiên áp xuống chiến trường phía trước.

Kim kiều bỉ ngạn dưới chưởng đầu tiên trực tiếp nứt vỡ, năng lượng tan biến.

Tiếp đó, càng nhiều tử sắc tiên quang cự chưởng áp về phía Thái Thanh Lão Tử.

"Bành!" "Bành!" "Bành bành bành!" Ức vạn kiếm quang vừa biến mất, vô số tử sắc tiên quang cự chưởng lại giáng xuống.

Pháp lực và pháp tắc công kích của Vọng Thư như không tốn tiền, từng chưởng từng chưởng liên miên bất tuyệt, không ngừng vỗ xuống.

Tiếng vỗ vang dội khiến các Thánh nhân và đại năng run sợ.

Đó là Thái Thanh Thánh nhân mà!

Mới giao thủ không lâu đã rơi vào thế hạ phong sao?

Có cần phải hung tàn như vậy không hả?

Lão Tử cũng sầm mặt, lòng bực bội vô cùng.

Những đòn tấn công này tuy mạnh nhưng muốn phá phòng ngự của Thái Cực Đồ và Linh Lung Bảo Tháp thì còn thiếu một chút.

Chỉ là, thể diện bị mất khiến y phẫn nộ.

Luôn tự coi mình là Bàn Cổ chính tông, đứng đầu Tam Thanh, nay lại bị Vọng Thư ép đánh thế này, mặt mũi để đâu cho hết!

Sao có thể thản nhiên được?

Đồng thời lúc này y cũng thấm thía việc đấu pháp với Vọng Thư khó chịu đến mức nào.

Trận chiến của nàng không có nhiều lời lẽ, cũng chẳng thèm giới thiệu dài dòng.

Một khi đã chiếm ưu thế, đòn tấn công sẽ liên miên bất tuyệt, đòn sau mạnh hơn đòn trước, chiêu sau gắt hơn chiêu trước.

Nàng không nói một lời, nhưng ra tay cực kỳ tàn độc.

Đúng là một kẻ cuồng chiến thực sự.

Lão Tử không muốn tiếp tục chịu trận như vậy.

Dù phòng ngự có mạnh đến đâu, y cũng tin rằng Vọng Thư có thủ đoạn phá giải.

Giống như Vọng Thư kiêng dè y, y cũng kiêng dè nàng, không hề khinh suất.

Phải thay đổi thôi.

Lão Tử thần sắc ngưng trọng, khẽ phẩy phất trần, khẩu niệm pháp quyết: "Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh." Từng luồng đạo âm vang vọng không gian hỗn độn, phất trần vung lên, các dị tượng trên khánh vân sau lưng Lão Tử biến ảo thành thật, từng tiên cảnh dị tượng bay ra, nghênh tiếp thiên vạn bàn tay của Vọng Thư.

Thái Thanh đạo pháp, đạo pháp tự nhiên, thái thượng vong tình, chúng sinh đều là thủ đoạn.

Lúc này, nơi Lão Tử đứng hiện ra vô số dị tượng: có trăng mọc trên biển, có tử khí đông lai ba ức dặm, có long phượng hòa minh, có thần nhân khai thiên lập địa từ hỗn độn, có thanh liên nảy mầm...

Các tiên cảnh bình phàm cũng vô số: tiên cung đại điện, núi non hùng vĩ, tiểu kiều lưu thủy, nhân gian bách thái, vạn mã bôn đằng...

Đủ loại dị tượng bay ra từ khánh vân rạng rỡ, nhẹ nhàng rơi lên những bàn tay màu tím của Vọng Thư.

Trong chớp mắt bùng phát uy năng vô thượng, mỗi đạo dị tượng phá hủy một bàn tay tím.

Nhất thời, tiên cảnh dị tượng và cự chưởng quấn lấy nhau.

Một bên là biển bàn tay tím bát ngát mang sức mạnh của chư giới, một bên là Thái Thanh tiên cảnh, vô thượng tiên cung.

Hai phong cách tấn công khác nhau như thiên quân vạn mã đang tư sát.

Một bên đầy đạo uẩn, một bên đầy bá đạo.

Một bên đạm nhiên, một bên cực hạn.

Thái Thượng Vong Tình Đạo đối chiến Duy Ngã Độc Tôn Đạo, không ai nhường ai.

Các Thánh nhân hoa cả mắt, các đại năng đỉnh phong thì há hốc mồm.

"Thánh nhân sao?" Lời này thốt ra từ miệng Chuẩn Đề, y thực sự kinh ngạc.

Y cũng là Thánh nhân, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã thấy rõ khoảng cách giữa mình và hai người này.

Quá lớn.

Nếu y lên đấu pháp với họ, ngay cả cửa đầu tiên là Nhất Khí Hóa Tam Thanh hay Nhất Khí Hóa Tam Thư cũng đã khó đối phó rồi, huống chi là cuộc tranh luận lý niệm đại đạo lúc này.

Vọng Thư và Lão Tử đều đã biến lý niệm của mình thành công kích.

Vọng Thư duy ngã độc tôn, khí thôn sơn hà, độc bá vạn cổ, những gì nàng thấy đều bị một chưởng vỗ xuống, trong lòng bàn tay có chư thiên vạn giới.

Thái Thanh Lão Tử thái thượng vong tình, chúng sinh muôn loài, tự nhiên mông lung đều được dùng làm phương tiện.

Hai vị Thánh nhân đỉnh phong, hai đạo lộ vô thượng, hai cực đoan.

Chuẩn Đề đạo nhân lòng dạ hẹp hòi, lý niệm phổ độ chúng sinh thoát khổ của y khi so sánh thì thấy tầm thường hẳn đi.

Trước hai loại đại đạo cực hạn này, lý niệm của y dường như mờ nhạt hẳn, vì y hiểu mình không thuần túy, tuy có lý niệm cao cả nhưng làm việc lại không vô tư, có tư tâm.

Ngược lại, Vọng Thư từ khi hóa hình tới nay chưa bao giờ cúi đầu, chiến đấu tới tận Hỗn Nguyên Đại La, là hoàng giả Linh Tộc, Thánh Cô Nhân Tộc, Thái Âm Nguyệt Chủ, nàng bước ra con đường Duy Ngã Đạo, cực hạn duy ngã, truy cầu đại tự do, vô cùng thuần túy.

Lão Tử tuy tranh đoạt khí vận Nhân tộc, nhưng đó chẳng phải là một biểu hiện khác của thái thượng vong tình sao?

Nhân tộc chúng sinh, dù y giáo hóa năm trăm năm, nhưng trong lòng y vẫn chỉ là công cụ để can thiệp.

Chương 191

Ngay cả đệ tử, tọa kỵ, đạo đồng, sư huynh đệ... cũng chưa chắc đã thực sự đi vào nội tâm y.

Thái thượng vong tình, cũng là một loại cực đoan thuần túy.

Chuẩn Đề một lòng muốn quảng đại Tây Phương Giáo chứ không phải thực tâm phổ độ chúng sinh, nên từ lý niệm đã bại rồi.

Ở phía khác, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Nữ Oa cũng có suy nghĩ riêng.

Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, tu vi cảnh giới, thần thông pháp lực, linh bảo của hai người này đều vượt xa y tưởng tượng, cần phải kiêng dè.

Thông Thiên chiến ý sôi sục, đại đạo của Lão Tử và kiếm đạo của Vọng Thư đều đi vào tâm trí y, hóa thành thu hoạch.

Chiến!

Y muốn chiến với một trong hai người họ.

Dù là Vọng Thư hay Lão Tử đều là đối thủ xứng tầm, là đối tượng mà Tru Tiên Kiếm Trận khao khát một trận chiến.

Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, cảm nhận đại đạo của họ mà vô cùng khâm phục, đạo trong lòng y cũng sắp xuất thế, một tôn kim phật trong tâm hiện ra, một tay chỉ trời một tay chỉ đất.

Nữ Oa quan sát mà kinh hãi, đạo hạnh của cả hai đều hơn nàng, rồi nàng thấy bất lực, năm đó vì muốn nhanh chóng thành thánh khi chưa chuẩn bị kỹ nên đã tạo người thành thánh, nay không biết đã tổn thất bao nhiêu cơ duyên, chỉ có thể dựa vào khổ tu sau này để bù đắp.

May mà Vọng Thư tiểu muội là vị Nguyệt Chủ tài tình vô song, tham ngộ đại đạo cùng nàng chắc chắn sẽ thăng tiến nhanh.

Các Thánh nhân mỗi người một ý.

Những đại năng xem chiến từ xa thì lại ở trạng thái khác, từng kẻ mặt trắng bệch, kinh hãi không thôi.

Bất kể là Đế Tuấn, Thái Nhất, Nhiên Đăng hay Minh Hà đều run rẩy sợ hãi, họ nhận ra nếu đối mặt với đòn tấn công tầm cỡ này, họ căn bản không chống đỡ nổi dù chỉ một chiêu.

Thật sự khủng bố đến mức khó tả, mỗi chiêu đều mang sát cơ lớn chưa từng thấy.

Trên chiến trường, cuộc tranh giành đại đạo rơi vào bế tắc, Vọng Thư khẽ nhướn mày.

Lão Tử phòng ngự đúng là vô song, đứng dưới Thái Cực Đồ và Linh Lung Bảo Tháp thì tiên thiên lập vào thế bất bại.

Nhưng...

đồ chơi của nàng cũng nhiều không kém đâu nha.

Vọng Thư ánh mắt lạnh lùng, tâm niệm khẽ động, chỉ thấy một loạt trọng bảo từ trong cơ thể bay ra, tỏa bảo quang rực rỡ bao quanh nàng.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" "Càn Khôn Đỉnh!" "Hỗn Nguyên Kim Đấu!" "Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." "Ly Địa Diễm Quang Kỳ." "Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." "Lạc Bảo Kim Tiền..." Từng món bảo vật hiện ra bên cạnh Vọng Thư, thấp nhất cũng là cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cảnh tượng này trực tiếp làm lóa mắt các Thánh nhân và đại năng.

Tiếng nuốt nước bọt khó khăn của các đại năng vang lên không

ngớt.

Trời ạ, Nguyệt Chủ Vọng Thư... cũng quá là khoa trương rồi đấy.

Thật vô lý đùng đoàng!

Trong khoảnh khắc, bên thân Nguyệt Chủ Vọng Thư tuyệt mỹ hiện lên đủ loại bảo bối, tất cả đều tỏa ra thần quang và bảo quang riêng biệt, giao tương huy ánh, vô cùng rực rỡ.

Thân hình cao ráo, khuôn mặt tuyệt mỹ cùng bộ hồng y lộng lẫy đều được ánh chiếu rõ nét.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra huyền hoàng bảo quang.

Hỗn Nguyên Kim Đấu tỏa ra kim hoàng bảo quang.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ mang theo thiên lam tiên quang.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ rực cháy hỏa hồng diễm quang.

Càn Khôn Đỉnh tỏa ra thanh sắc thần quang...

Một màn này vô cùng khoa trương, cũng cực kỳ chấn động.

Đủ loại bảo quang, tiên quang, thần quang đồng loạt xuất hiện, chiếu sáng rực một phương hỗn độn không gian.

Nếu có người xuyên việt ở đây, hẳn sẽ ngỡ có kẻ đang mở một sàn nhảy quy mô lớn trong hỗn độn.

Nhưng chư Thánh và các đỉnh tiêm đại năng không hề cảm thấy chói mắt hay hỗn loạn, trong lòng họ chỉ có hâm mộ, ghen tị và chua xót.

Từng người một không tự chủ được mà cúi đầu nhìn linh bảo trong tay mình vốn vẫn luôn tự hào, rồi rơi vào trầm tư.

So với nàng... thực sự là quá nghèo.

Những người có mặt ở đây, ai chẳng phải là tồn tại đỉnh tiêm của

Hồng Hoang.

Khả năng nhìn Vọng Thư trong sát na này, họ bỗng phát hiện linh bảo trong tay mình cộng lại có lẽ mới bằng một góc kho bảo vật của Nguyệt Chủ.

Thật là chua quá!

Chư Thánh và đám đại năng đồng loạt co giật khóe mắt.

Họ cảm thấy bao nhiêu năm nay mình sống uổng phí rồi. "Cái Càn Khôn Đỉnh đó là bảo bối của Càn Khôn lão tổ mà." Trấn Nguyên Tử chỉ vào cái đỉnh nhỏ nói. "Còn đóa liên hoa kia, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sau khi La Hầu vẫn lạc vào vĩnh kiếp chi địa thì không rõ tung tích, không ngờ cũng rơi vào tay nàng." Minh Hà lão tổ kinh hô. "Nguyên Thủy, nhìn cái bảo bối kia kìa, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Lão sư thật bất công, bảo bối mà sư huynh đệ chúng ta đều không có, lão sư lại đưa cho nàng.

Thứ đó có cùng cấp bực với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đấy." Thông Thiên cũng thấy chua xót, đột nhiên cảm thấy Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay không còn thơm nữa. "Sao lại nhiều bảo bối như vậy?" "Đúng là con gái rượu của Thiên đạo mà..." "Quá khoa trương rồi." "Chẳng lẽ Thái Âm Thỏ Ngọc có thần thông tầm bảo?

Nhưng thế này cũng quá vô lý đi." "Ta ghen tị thật sự đấy." "Cái vật có đôi cánh trắng nhỏ kia cũng cực kỳ lợi hại, đến Hà Đồ Lạc Thư còn bị đánh rơi, Lạc Thư của Đế Tuấn không phải là bị Nguyệt Chủ cướp đi sao..." Từng tiếng nghị luận vang lên trong hỗn độn.

Sắc mặt Đế Tuấn xanh mét, trong lòng đau đớn vô cùng, đây đúng là hắc lịch sử bị người ta đào mộ mà.

Hắn phẫn nộ lườm kẻ vừa lên tiếng — Trấn Nguyên Tử...

Thôi bỏ đi, có Nguyệt Chủ che chở, hắn chỉ có thể ghi thù vào sổ nhỏ trong lòng.

Lúc này, nếu có trạng thái chiến đấu, Vọng Thư cảm thấy mình đang ở trạng thái "full trang bị".

Toàn vũ trang, súc thế đãi phát. "Thái Âm Nhất Khí Quy Nguyên Thần Trận!" Vọng Thư khẽ lẩm bẩm, trực tiếp thuấn di lên không trung xa xăm trên đầu Lão Tử, Khôn Hoa Thần Kiếm tùy ý vung ra, đón gió mà lớn, dài tới ức vạn quang niên.

Tiếp theo, không gian đấu chuyển tinh di, trong sát na một tòa đại trận chưa từng có xuất hiện.

Xung quanh Khôn Hoa Thần Kiếm khổng lồ, bụi bặm hóa thành tinh thần Hồng Hoang, ức vạn viên không thể đếm xuể, quần tinh lấp lánh.

Mỗi một ngôi sao đều tràn đầy sự hậu trọng, uy nghiêm và mạnh mẽ.

Trên đó bao phủ Thái Âm chi khí, không ngừng lơ lửng.

Đặc biệt là ngôi sao Thái Âm ở trung tâm nhất lại càng rực rỡ vô cùng, tỏa ra nguyệt hoa mãn khai.

Vọng Thư đứng giữa tinh không, so với những ngôi sao kia thì nàng nhỏ bé đến mức không đáng kể, thậm chí nhìn không thấy, như hạt bụi trần.

Nhưng những tinh thần Hồng Hoang kia lại phải nghe theo hiệu lệnh Thái Âm.

Thái Âm Nhất Khí Quy Nguyên Thần Trận diễn hóa Hồng Hoang tinh không.

Trong Khôn Hoa Thần Kiếm vốn ẩn chứa đại trận, Vọng Thư có

được kiếm này liền thấu hiểu.

Đây là sát chiêu thực sự có thể sánh ngang với Hỗn Độn Chung của Khôn Hoa Thần Kiếm.

Nay với pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Cảnh của Vọng Thư thúc động, cuối cùng cũng bố trí ra được.

Hỗn độn không gian mênh mông vô tận trực tiếp hóa thành tinh không Hồng Hoang.

Ngay cả đại đạo "Tử Thiên Duy Ngã" của Vọng Thư hay khánh vân khổng lồ của Lão Tử so với nó cũng trở nên nhỏ bé.

Các đại năng và chư Thánh đứng bên cạnh đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Đại trận khổng lồ này thực sự quá khủng bố.

Nếu thi triển ở Hồng Hoang, e là cả thiên địa đều bị bao trùm vào trong.

Quan trọng hơn là những ngôi sao kia cũng mạnh mẽ vô cùng, khó có thể tưởng tượng nếu chúng rơi xuống sẽ gây ra sức tàn phá thế nào.

Chắc chắn là hủy thiên diệt địa.

Chương 192

Ý niệm chớp nhoáng, một sát na thiên niệm.

Lão Tử nhìn Thái Âm thần trận, thần sắc ngưng trọng, tim đập nhanh liên hồi.

Ngay cả y khi đối mặt với đại trận này cũng cảm thấy gai người.

Công kích bằng hàng ngàn hàng vạn bàn tay của Vọng Thư còn chưa kết thúc, sát chiêu lớn hơn đã giáng xuống. "Nàng nhất định muốn công phá phòng ngự của ta!" Lão Tử suy tính, trong một phần vạn ý niệm đã nhìn thấu ý đồ của Vọng Thư.

Trên cao không, khóe môi Vọng Thư nhếch lên một nụ cười nhạt.

Đã có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ để lập vào thế tiên thiên bất bại, vậy ta sẽ đánh nát cái "bất bại" đó của ngươi.

Vọng Thư muốn dùng một đòn tấn công khiến người ta nghẹt thở để triệt để đánh tan phòng ngự tuyệt đối của Lão Tử.

Trên đời này làm gì có phòng ngự tuyệt đối không thể phá, chẳng qua là sức tấn công chưa đủ mà thôi. "Quần tinh nghe lệnh ta, rơi!" Vọng Thư trong bộ hồng y cung trang, thần sắc hơi lạnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lão Tử, kết pháp quyết hiệu triệu quần tinh.

Trong sát na, quần tinh trụy lạc.

Như ngày tận thế, như mưa sao băng, ức vạn ngôi sao Hồng Hoang to lớn, nặng nề và mạnh mẽ cực hạn nhanh chóng rơi xuống.

Dưới tốc độ di chuyển cao, ma sát với không gian tạo ra hỏa quang, trong cháy mắt thiêu rụi tất cả.

Toàn bộ hỗn độn không gian trực tiếp trở thành biển lửa.

Từng hỏa diễm tinh thần lao về phía Lão Tử.

Hủy thiên diệt địa, vô cùng chấn hám. "Không gian cấm cố!" Vọng Thư lại quát khẽ một tiếng, vận dụng không gian uy năng vô thượng của Hỗn Độn Châu để cấm cố không gian.

Lão Tử dù có tạo nghệ không gian pháp tắc cực cao, dù là Thánh nhân, nhưng Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, không gian pháp tắc bên trong là đỉnh tiêm trong hỗn độn.

Cho dù Lão Tử muốn phá khai cũng phải tốn ít nhất một hơi thời gian.

Một hơi thời gian chính là thứ Vọng Thư cần.

Chiêu thức của Thánh nhân, một hơi thời gian đủ để phân định thắng thua.

Trong sát na, tâm Lão Tử rối loạn, cảm giác toàn thân bị cấm cố, không thể cử động dù chỉ một phân.

Cảm giác này thật quen thuộc, là không gian cấm cố. "Nhưng tạo nghệ không gian pháp tắc của ta đủ sâu, làm sao có thể cấm cố được ta!

Trừ phi..." Lão Tử chấn động trong lòng, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Sự điềm tĩnh vốn có của Thái Thanh Thánh nhân hoàn toàn biến mất.

Từ khi đại chiến bắt đầu, đây là lần đầu tiên một thần thông vượt ngoài dự liệu xuất hiện! "Không gian pháp tắc... không, không gian pháp tắc của nàng không thể mạnh như vậy!

Chẳng lẽ là...

Hỗn Độn Châu?" Lão Tử kinh hãi.

Một suy đoán cực kỳ đáng sợ hiện lên trong não hải.

Nếu thực sự là kiện chí bảo đó, vậy thì cuộc đổ chiến đấu pháp này thực sự thua rồi, ngay từ đầu đã định đoạt kết cục.

Hỗn Độn Châu đó, chính là Hỗn Độn Chí Bảo.

Kể từ sau khi Khai Thiên, nó đã hoàn toàn biến mất, chỉ tồn tại trong lời kể của lão sư Hồng Quân về những đại bí của thời đại Hỗn Độn.

Lão Tử phiền não vô cùng.

Lúc này y phát hiện hy vọng chiến thắng Vọng Thư ngày càng mong manh, khả năng đó gần như bằng không.

Tâm niệm của Thánh nhân, một sát na vạn niệm.

Cùng lúc đó, ức vạn ngôi sao Hồng Hoang đang rực cháy đập thẳng xuống đầu Lão Tử.

Y không có bất kỳ phản ứng nào vì đã bị không gian cấm cố. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Từng tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên, những ngôi sao Hồng Hoang mãnh liệt đập xuống.

Mạn thiên khánh vân trong nháy mắt tiêu tán.

Vô số tiên cảnh dị tượng đều bị đập nát.

Không gian băng liệt, vũ trụ huyễn diệt.

Vị trí vốn có của Lão Tử trực tiếp trở thành biển lửa, trở thành luyện ngục.

Ức vạn ngôi sao khổng lồ đồng loạt trụy lạc, vạch ra những đường vòng cung hỏa diễm rực rỡ trong hỗn độn.

Vô cùng chấn động, cũng vô cùng khủng bố.

Chư Thánh và các đại năng đỉnh tiêm đều kinh hãi, trong lòng run rẩy.

Họ nhìn Vọng Thư đang tĩnh lặng đứng giữa hỗn độn với thần thái tự nhiên, lại nhìn Lão Tử đang nằm trong vùng "oanh tạc" của tinh thần.

Từng người trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Lúc này, chuyện kinh người hơn đã xảy ra.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lay động, nó đang lung lay!

Hào quang bắt đầu trở nên ảm đạm.

Vọng Thư muốn công phá phòng ngự của Lão Tử sao?

Ý niệm này lóe lên trong lòng chư Thánh, khiến họ càng thêm kinh hãi.

Đó là song trọng chí cường phòng ngự được cấu thành từ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ.

Nếu phòng ngự cỡ đó mà cũng bị Nguyệt Chủ Vọng Thư công phá, vậy thì còn gì là không thể phá?

Trên cao không, Vọng Thư lạnh lùng quan sát.

Nàng biết, chỉ bằng công kích của Thái Âm thần trận là chưa đủ, còn thiếu chút hỏa hầu.

Đối phó với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cần phải dùng tới công kích chí bảo như Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Để xem Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự vô song đối đầu với Hồng Mông Lượng Thiên Xích công phạt vô song sẽ thế nào. "Trảm!" Trong nháy mắt, Vọng Thư cầm Lượng Thiên Xích chém về phía Lão Tử.

Lấy xích làm kiếm.

Với kiếm đạo tạo nghệ hiện nay, nàng đã đạt đến cảnh giới vạn vật đều có thể là kiếm.

Lượng Thiên Xích bản thân nó cũng có thể coi là thân của một thanh trường kiếm.

Nhất kiếm này gia trì Hỗn Nguyên đại pháp lực và sức mạnh của Hỗn Độn Thỏ Ngọc.

Nhất kiếm này Vọng Thư đã dùng tới Khai Thiên chiến kỹ mà nàng đã lĩnh ngộ dung hội quán thông sau lần quan sát Khai Thiên.

Nhất kiếm này vận dụng toàn bộ uy năng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, huyền hoàng chi khí hiển hiện.

Khác với huyền hoàng chi khí chủ phòng ngự, huyền hoàng chi khí chủ công này hạo hạo đãng đãng, tràn ngập sát phạt ý.

Nhất kiếm này Vọng Thư thi triển ra kiếm đạo thuần túy của chính mình, chỉ một kiếm đơn giản nhưng lại phức tạp đến cực điểm, ẩn chứa ức vạn kiếm chiêu, diễn tận mọi kiếm pháp trong thiên địa.

Nhất kiếm này dùng sức mạnh Duy Ngã Đạo, hoàng hoàng đại đạo áp chế thiên địa, khí thôn sơn hà, độc tôn thiên hạ.

Quan trọng hơn là...

Nhất kiếm này Vọng Thư đã tế ra một luồng lực lượng Vận Mệnh Trường Hà hòa nhập vào, gia trì lên trên.

Vận mệnh chúng sinh hiển hiện, vạn cổ tuế nguyệt trôi qua, tràn đầy sự thương tang và cổ xưa.

Đây là nhất kiếm mạnh nhất mà Vọng Thư từng chém ra từ trước đến nay.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích đón gió lớn dần, dài tới ức vạn

quang niên, quanh thân tỏa ra thanh sắc kiếm quang rực rỡ, hòa quyện cùng huyền hoàng tiên quang vốn có.

Cổ xưa, mạnh mẽ, thương tang, huyền ảo.

Xung quanh hào quang đó vô số không gian bị vỡ vụn, trực tiếp ma diệt không gian hiện ra hư không.

Chương 193

Từng cái vũ trụ hiển hiện trên thân kiếm, không ngừng huyễn diệt.

Đó không phải là vũ trụ hư huyễn, mà là vũ trụ chân thực, Vận Mệnh Trường Hà hiển hiện.

Dường như có một dòng sông vận mệnh vĩnh cổ chưa từng thấy đang chảy xuôi trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Kiếm mang ngợp trời, kiếm thế bá đạo, duy ngã độc tôn.

Theo tâm ý của Vọng Thư, kiếm trực chỉ Lão Tử chém xuống.

Trong sát na, tâm đầu chư Thánh run rẩy.

Sức mạnh súc tích trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích khiến họ kinh tâm đảm chiến.

Trong nhất kiếm đó, họ thấy được đại đạo của Vọng Thư, thấy được kiếm đạo, thấy được đại pháp lực... nhưng còn nhiều thứ hơn nữa mà họ không hiểu nổi.

Vô cùng huyền ảo, hối sáp nan đổng.

Sắc mặt mỗi người đều trắng bệch.

Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không có nắm chắc sẽ đỡ được nhất kiếm này.

Một chút nắm chắc cũng không có.

Quan trọng hơn, nhất kiếm này được chém ra từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích — món chí bảo cực hạn công phạt, uy năng của nó không hề kém cạnh Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Trong sát na, các đỉnh tiêm đại năng trực tiếp bản phục xuống đất.

Trong mắt họ tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Trong mắt họ, bóng dáng cao ráo tuyệt thế của vị Nguyệt Chủ kia không còn là tiên tư tuyệt thế nữa, mà là một vị Thần Ma khai thiên tích địa.

Giống như Bàn Cổ đại thần trong truyền thuyết cầm rìu bổ đôi hỗn độn, khác biệt duy nhất là một người cầm kiếm, một người cầm rìu mà thôi. "Muốn khai thiên sao?" Đế Tuấn kinh hãi run giọng nói.

Lúc này, hắn không còn tâm trí nào muốn trả thù Vọng Thư nữa.

Có lẽ hiện giờ trong mắt nàng, hắn chỉ là một con kiến hôi, một con kiến hôi hơi lớn một chút mà thôi. "Tại sao nàng lại có thể mạnh đến thế?" Thái Nhất lẩm bẩm tự nhủ, mặt lộ vẻ thê lương, tuyệt vọng và đủ loại cảm xúc phức tạp.

Nhìn thấy kiếm này, trong lòng hắn triệt để dập tắt ý niệm muốn chém giết Vọng Thư.

Cho dù có trở thành Thánh nhân thì đã sao, làm sao có thể là đối thủ của nàng.

Cơ duyên quá tốt, ngộ tính quá cao, tài tình vô song...

Thái Nhất thất lạc đến cực điểm.

Hắn muốn hỏi thương thiên, vì sao lại để một tồn tại nghịch thiên như vậy xuất thế.

Ngay cả Lão Tử — đỉnh tiêm trong các Thánh nhân, kể từ khi cuộc đổ chiến bắt đầu cũng luôn ở thế hạ phong, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Thực sự quá mạnh mẽ.

Sau này đối mặt, phải làm sao đây?

Ý niệm của những người xem chiến chuyển động liên hồi, cũng

chỉ trong một sát na. "Oanh!" Kiếm quang của Vọng Thư chém xuống hỗn độn không gian.

Hiện ra không phải hư không, cũng không phải không gian vỡ nát, mà là một luồng bạch quang cực kỳ chói mắt chiếu rọi vào, kéo dài ức vạn quang niên.

Bên trong đó hỗn độn chi khí hỗn loạn, dường như muốn trọng hợp lại.

Địa hỏa thủy phong, không gian, thời gian, nguyền rủa, sinh diệt...

Ba ngàn đại đạo pháp tắc đồng loạt bùng nổ.

Khai thiên!

Nhất kiếm này đã đạt đến mức độ đủ để khai thiên.

Chư Thánh và đại năng đỉnh tiêm trợn tròn mắt, suýt chút nữa thì quỳ xuống.

Có cần phải bá đạo như vậy không!

Khoảnh khắc này, tất cả đỉnh tiêm đại năng và Thánh nhân đều sợ hãi.

Cảm giác da đầu tê dại, chấn hám kinh tâm.

Khai thiên trong hỗn độn!

Đó là việc mà năm xưa Bàn Cổ đại thần mới làm được.

Chỉ khi đẳng cấp sức mạnh đạt tới một mức độ cực kỳ khủng bố, cần có lĩnh ngộ cực cao về ba ngàn đại đạo, cần cảnh giới và thực lực cực kỳ mạnh mẽ mới có thể làm được.

Hiện tại...

Vọng Thư đã làm được.

Tuy rằng chỉ là một mảnh hỗn độn không gian, còn lâu mới so

được với thiên địa Hồng Hoang rộng lớn mà Bàn Cổ khai tịch ra, nhưng ít nhất nàng đã làm được.

Điều đó chứng minh thực lực của nàng đã cao đến mức độ nào, chí thiếu cũng đã nhìn thấy bóng lưng của Bàn Cổ đại thần.

Trong đám người, tay của ai cũng run rẩy.

Phụ thần Bàn Cổ, truyền thuyết vĩnh hằng đó, sự mạnh mẽ của ngài chỉ tồn tại qua lời kể.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân — sư phụ của các Thánh nhân, có lẽ so với Bàn Cổ vẫn còn một khoảng cách lớn.

Nay...

Vọng Thư cũng đã nhìn thấy bóng lưng của ngài rồi sao? "Chẳng lẽ nàng đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?" "Không, chưa đâu, tuyệt đối chưa đạt tới cảnh giới của lão sư.

Có lẽ... cảnh giới lúc này của nàng có thể gọi là Bán Bộ Thiên Đạo." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ chấn hám.

Trong số chư Thánh ở đây, Tam Thanh là quan môn đệ tử của Hồng Quân, từ thuở Long Hán Sơ Kiếp, trước cả lần giảng đạo thứ nhất ở Tử Tiêu Cung đã luôn được Hồng Quân chỉ dạy.

Do đó, họ biết được nhiều bí mật hơn các Thánh nhân và đại năng khác.

Ví dụ như bí mật Khai Thiên, bí mật Hỗn Độn, bí mật về cảnh giới trên Hỗn Nguyên, bí mật Đạo Ma đại chiến...

Nhãn giới cũng cao hơn nhiều.

Chính vì vậy, họ mới càng thêm chấn hám, trong lòng cuộn trào sóng dữ không dứt.

Họ nhìn ra được, Vọng Thư không có hợp đạo, nàng đã đi con đường riêng của mình, nhưng thực lực chắc chắn đã đạt tới trình độ Bán Bộ Thiên Đạo.

Đạo quả hóa thân, cộng thêm thần thông, đại đạo, linh bảo, kiếm đạo, pháp tắc hội tụ lại một chỗ tạo thành chiến lực.

Bán Bộ Thiên Đạo.

Quá đủ để khủng bố.

Nàng đã đi trước chư Thánh một đoạn rất xa rồi.

Về phần Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử, lúc này lại là một cảnh tượng khác. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Ức vạn tinh thần vẫn không ngừng rơi xuống, dưới đòn đánh hủy thiên diệt địa, hào quang của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ngày càng ảm đạm.

Tiên Thiên Chí Bảo (Thái Cực Đồ) tỏa ra hắc bạch tiên quang cũng lụi tắt dần.

Cả hai món đại chí bảo đều mang lại cảm giác lung lay sắp đổ, dường như giây tiếp theo sẽ không chống đỡ nổi.

Nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là kiếm đạo mà Vọng Thư chém ra bằng Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Khủng bố vô cùng.

Rực rỡ vô cùng.

Tỏa ra ngũ sắc kiếm quang: tím, xanh, vàng, đỏ, trắng.

Có đại tịch diệt, đại tạo hóa, đại uy năng bên trong.

Trên thân kiếm kia, sức mạnh tuế nguyệt cổ xưa thương tang hạo hạo đãng đãng, chỉ một luồng cũng khiến Lão Tử kinh tâm.

Đó mới thực sự là phiền phức lớn.

Chương 194

Y muốn nhíu mày, nhưng lúc này vẫn bị không gian pháp tắc cấm cố, thân thể không thể động đậy.

Nguy cơ cực lớn giáng xuống thân mình.

Khác với quần chúng xem kịch, y biết rõ nhất kiếm này đang nhắm thẳng vào mình, áp lực phải chịu lớn hơn gấp bội.

Lão Tử nhanh chóng suy tính đối sách, vô cùng khẩn trương.

Quần tinh trụy lạc do Thái Âm Nhất Khí Quy Nguyên Thần Trận hóa ra có thể công phá phòng ngự của Thái Cực Đồ, nhưng không thể công phá được sự kết hợp giữa Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nhưng nhất kiếm này... lại khác!

Nhất kiếm này mang theo Khai Thiên chi lực. "Nhất kiếm thật mạnh, khó có thể tưởng tượng...!" "Kiếm đạo, đại đạo, pháp tắc, thần thông, pháp lực... tất cả đều ngưng tụ trong nhất kiếm này, chính là hiển hóa toàn bộ đạo quả của Vọng Thư a." Lão Tử vừa kinh thán vừa kinh sợ.

Trong lòng nhanh chóng thôi diễn ức vạn kết quả, nhưng dù là loại nào cũng đều chỉ hướng về thất bại.

Trong thôi diễn, cho dù y có dùng hết mọi thủ đoạn, thần thông, thuật pháp và linh bảo cũng không thể đối phó nổi.

Y nhìn thấy cảnh tượng khi nhất kiếm rơi xuống: Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sẽ nứt ra, Thái Cực Đồ cũng sẽ bị chém đứt, tổn hại.

Chúng là Khai Thiên chi bảo, nhưng cũng không phải là đối thủ

của Khai Thiên chi lực.

Nhất kiếm này đã vượt qua giới hạn sức mạnh của thiên địa Hồng Hoang.

Một kiếm đạo hoàng hoàng chưa từng thấy.

Cách duy nhất là né tránh.

Nhưng Vọng Thư đã dùng không gian thần thông vô thượng khiến y không thể né tránh, với từng tầng không gian pháp tắc cấm cố thân thể và nguyên thần, khó mà thoát được. "A..." Dường như trong thời đại Hỗn Độn xa xôi, tiếng gào thét của Bàn Cổ vang lên. "Rắc!" Tiếng vỡ vụn vang lên trong khoảnh khắc, Lão Tử nhẫn tâm đốt cháy đạo hạnh, thăng hoa cực hạn, cuối cùng cũng phá khai được không gian cấm cố của Vọng Thư.

Nhưng lúc này, ngũ sắc kiếm quang đã ở ngay trước mắt.

Kiếm của Vọng Thư!

Mênh mông, rực rỡ, toàn bộ hỗn độn không gian đều là kiếm quang, kiếm thế, kiếm khí, mang theo đại nguy cơ không thể né tránh.

Nhất kiếm này thực chất vô cùng nhanh, nhanh đến mức người thường khó lòng hiểu nổi, trong hỗn độn chỉ thấy một đạo ngũ thải kiếm quang lóe qua.

Lão Tử không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể vung đạo bào, phất trần dắt bên hông, dang rộng hai tay.

Giữa hai tay, một tay thúc động pháp lực vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, một tay thúc động pháp lực vào Thái Cực Đồ.

Một khoảnh khắc, một bức tranh vĩnh hằng.

Lúc này, chỉ thấy Vọng Thư trong bộ hồng y, lơ lửng giữa hỗn

độn, ngón tay ngọc thon dài kết kiếm chỉ, chỉ về phía Lão Tử.

Phía trước đầu ngón tay nàng, Hồng Mông Lượng Thiên Xích tựa như thanh tuyệt thế trường kiếm, trên đó mang theo đại đạo, mang theo Vận Mệnh Trường Hà, mang theo mọi thần lực.

Trấn áp chư thiên, đồng loạt đè xuống.

Phía bên kia, sắc mặt Lão Tử đỏ gay, thần sắc ngưng trọng, dang rộng hai tay dốc toàn lực thúc động hai kiện linh bảo chí cường, chuẩn bị ngạnh kháng một kích.

Bảo quang của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ bừng sáng trở lại, càng thêm rực rỡ.

Chư vị Thánh nhân và đại năng đứng xem đều căng thẳng nhìn màn này, trợn tròn mắt không dám chớp, sợ bỏ lỡ điều gì. "Oanh!" Bảo quang của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vỡ rồi.

Không phải là ảm đạm đi, mà ngay khoảnh khắc ngũ sắc kiếm quang ập đến, không gian nơi bảo quang chiếu rọi trực tiếp vỡ tan, giống như một tấm gương lớn đột nhiên bị ai đó đập nát.

Những mảnh vỡ bay tứ tung, phản chiếu gương mặt già nua đầy vẻ khó coi của Lão Tử.

Thua rồi.

Ngay sát na bị không gian cấm cố của Vọng Thư khống chế, ngay sát na nàng chém ra nhất kiếm chí cường, y đã biết mình thua.

Bại dưới tay Vọng Thư không phải là điều không thể tiếp nhận.

Nguyên nhân khiến sắc mặt y khó coi là vì Vọng Thư không hề lập tức thu thủ.

Nàng nhắm thẳng vào linh bảo của y, định hủy luôn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hủy luôn Thái Cực Đồ sao?

Đúng như dự đoán, chỉ thấy ngũ sắc kiếm quang của Vọng Thư tiếp tục tiến tới, trong chớp mắt chém thẳng lên bản thể của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp. "Rắc..." "Rắc..." "Rắc..." Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, cái âm thanh đủ để khiến người ta tan nát cõi lòng.

Món chí bảo phòng ngự cực mạnh đã xuất hiện những vết rạn, thân tháp vỡ liệt.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã bị hư tổn.

Hư tổn nghiêm trọng, muốn tu phục không biết phải hao phí bao nhiêu tuế nguyệt, bao nhiêu thời gian.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Lão Tử, ngũ sắc kiếm quang vẫn tiếp tục đâm xuống.

Tầng phòng ngự tiếp theo là Thái Cực Đồ, trên đó âm dương nhị ngư xoay chuyển không ngừng, tỏa ra hắc bạch tiên quang rực rỡ. "Nguyệt Chủ, ta bại rồi, dừng tay đi." Lão Tử cay đắng nói.

Trong ngữ khí có sự bất lực, có sự thất lạc, cũng có sự cấp bách.

Vào lúc này, không thừa nhận chiến bại là không được.

Nếu ngũ sắc kiếm quang chém lên Thái Cực Đồ, e là ngay cả món Tiên Thiên Chí Bảo này cũng sẽ hư tổn.

Thế thì lỗ lớn rồi, thật khiến người ta đau lòng.

Tiên Thiên Chí Bảo đều ở trạng thái hỗn nguyên như nhất, một khi hư tổn rất khó tu phục lại, cho dù có tu phục được cũng khó lòng trở về trạng thái đỉnh phong.

Đó là thành đạo chi bảo, Lão Tử không nỡ nhìn nó cũng thê thảm như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lúc này Lão Tử nhìn chằm chằm vào ngũ sắc kiếm quang, cực kỳ

lo lắng Vọng Thư sẽ tiếp tục chém xuống.

Vị Nguyệt Chủ này vốn chẳng bao giờ là người chịu giảng đạo lý mà.

Đúng lúc đó, toàn bộ Khai Thiên chi lực, ngũ sắc kiếm quang mạnh mẽ cực hạn cuối cùng cũng dừng lại.

Dường như nàng đã nghe lời Lão Tử.

Ngay khoảnh khắc sắp chạm vào bề mặt Thái Cực Đồ, nó triệt để đình chỉ.

Kiếm phong chỉ còn cách Thái Cực Đồ trong gang tấc. "Thu!" Vọng Thư khẽ nhướn mày, thanh lãnh quát một tiếng, thu lại kiếm chỉ.

Tâm niệm khẽ động.

Trên nhất kiếm đó, kiếm đạo thuần túy tiêu tán.

Đại pháp lực, sức mạnh nhục thân tiêu tán.

Sức mạnh Duy Ngã Đạo tiêu tán.

Lực lượng Vận Mệnh Trường Hà tiêu tán...

Cuối cùng quay về bản nguyên, chỉ còn lại một cây thước dài ức vạn quang niên: Hồng Mông Lượng Thiên Xích, tỏa ra huyền hoàng bảo quang rực rỡ giữa hỗn độn.

Tiếp theo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích nhanh chóng thu nhỏ, nhỏ chỉ bằng một cây ngân châm, tỏa ra huyền hoàng tiên quang rồi bay vào tay Vọng Thư, biến mất không thấy tăm hơi.

Nhất kiếm Khai Thiên tích địa đó cũng theo đó biến mất.

Nếu không phải vùng thiên địa mới khai tịch đang nhanh chóng khép lại vẫn còn đó, nếu không phải Thiên Địa Huyền Hoàng Linh

Lung Bảo Tháp đã vỡ vụn, nếu không phải sắc mặt tái nhợt của Lão Tử... thực sự khó mà tưởng tượng nhất kiếm kia từng thực sự tồn tại.

Sau đó, Vọng Thư đưa tay vẫy một cái, tinh không mịt mù, đấu chuyển tinh di cũng tan biến hết, trở lại trạng thái hỗn độn nguyên thủy.

Khôn Hoa Thần Kiếm vào bao, trở lại trên lưng Vọng Thư. "Tiếc quá, không thể chém thêm một kiếm lên Thái Cực Đồ..." Vọng Thư khẽ nhíu mày, thầm than trong lòng.

Ngay khoảnh khắc chém rách Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nàng cảm ứng được sự dị thường gần chiến trường.

Rất ẩn bí, e là chư Thánh đều không phát hiện ra, nhưng nàng đã sát giác được.

Nàng thống ngự ba ngàn linh một điều đại đạo, đồng thời lại là Hỗn Độn Thần Ma nên cực kỳ quen thuộc với hỗn độn không gian.

Chương 195

Nàng hiểu rằng, đó không phải là thủ đoạn mà Thánh nhân có thể dùng được.

Kẻ có thể làm ra thủ đoạn này, giữa thiên địa Hồng Hoang hiện nay chỉ có một người duy nhất: Đạo Tổ Hồng Quân.

Người không muốn thấy Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ bị hư hại.

Đứng ở góc độ của Hồng Quân, nàng có thể hiểu được lý do.

Hiện nay thiên địa đại kiếp sắp tới, có mối đe dọa từ hắc ám động loạn và tàn dư khai thiên, Lão Tử với tư cách là chiến lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Thái Cực Đồ đối với y là cực kỳ quan trọng.

Trong tình huống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã bị tổn hại, Thái Cực Đồ trở thành chí bảo duy nhất trong tay Lão Tử.

Món bảo vật này dù thế nào cũng không thể bị hủy hoại trong cuộc đổ chiến nội bộ này.

Đó là suy nghĩ của Đạo Tổ Hồng Quân, cũng là giới hạn của ông ta.

Vọng Thư lắc lắc đầu, trong lòng cũng không có dao động gì lớn.

Thôi bỏ đi, không thể phá hủy Thái Cực Đồ thì thôi, nàng cũng chẳng để tâm quá mức.

Dù sao hiện giờ nàng đã có chiến tích nhất kiếm chém nứt Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nếu Lão Tử kia còn dám gây hấn, nàng vẫn có thể chém ra nhất kiếm tương tự.

Ở phía xa trong hỗn độn, cho dù là chư vị Thánh nhân hay các đại

năng đỉnh tiêm, tất cả đều ngẩn ngơ hồi lâu không tỉnh lại.

Màn vừa diễn ra thực sự quá chấn động, khiến người ta khó lòng tin nổi, nhưng nó lại chân thực hiện hữu trước mắt. "Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử thua rồi!" "Nguyệt Chủ Vọng Thư thắng rồi!" "Thật không thể tin nổi... trận chiến kết thúc rồi!" "Nhất kiếm đó quá mạnh, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng bị chém vỡ.

Khoảnh khắc bảo tháp nứt ra, tim ta cũng thắt lại.

Đó là bảo vật cấp chí bảo đấy, cứ thế mà hư tổn sao!" "Thật là một cuộc đối đầu kinh điển, Nguyệt Chủ Vọng Thư thực sự quá mạnh, kẻ có thể đối phó nàng trong thiên địa này e là chỉ có lão sư thôi nhỉ?" "Thái Thanh Thánh nhân cũng không yếu, y rất mạnh, kinh tài tuyệt diễm, chỉ là gặp phải Vọng Thư mà thôi." "Danh hiệu Đệ Nhất Thánh Nhân này từ nay về sau đã được định đoạt rồi.

Thiên địa này sẽ không còn tranh luận gì nữa." Một đám đại năng đỉnh tiêm nghị luận xôn xao, sau khi định thần lại đều cảm thán không thôi.

Trận chiến này chính là trần nhà của mọi cuộc chiến hiện nay, mức độ đáng sợ của nó còn vượt xa cuộc chiến Đạo Ma năm xưa.

May mắn là cả hai vị Thánh nhân đều có lòng đại từ bi, không đặt chiến trường ở đại địa Hồng Hoang, nếu không lúc này Hồng Hoang đã sớm tan nát, sinh linh đồ thán.

Đồng thời, trận chiến này cũng triệt để khắc sâu vào lòng họ, vĩnh viễn không thể xóa nhòa. "Đế Tuấn, Thái Nhất...

đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự báo thù chưa?" Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất ở một bên, bắt đầu kéo thù hận.

Họ dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn vào gương mặt tái mét, biểu tình sợ hãi của Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng thấy khoái ý vô hạn.

Lão hữu à (Hồng Vân), ông thấy chưa?

Thù của ông sắp được báo rồi, không còn xa đâu.

Tây Vương Mẫu và Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

Lúc này họ không vội báo thù, mà muốn thấy Đế Tuấn, Thái Nhất sống trong sợ hãi, sống từng ngày từng đêm lo sợ Vọng Thư. "Sư huynh, Linh Lung Tháp bị hư tổn, đệ cũng thấy đau lòng thay huynh quá." Bậc thầy âm dương Thông Thiên giáo chủ vỗ tay cười lớn.

Khoảnh khắc này, bao nhiêu oán khí vì chuyện phân gia trước đây đối với Lão Tử đều tan biến sạch sẽ.

Còn về việc kiêng kị Vọng Thư, đó lại là chuyện khác.

Các Thánh nhân khác không có tâm tình tốt như Thông Thiên, ngoại trừ Nữ Oa, các vị Thánh nhân khác đều thần sắc ngưng trọng, ánh mắt nhìn Vọng Thư đầy vẻ kiêng dè.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân — thủ đồ Huyền Môn, Bàn Cổ chính tông như Lão Tử còn bại trong tay Vọng Thư, sau này muốn can thiệp vào chuyện của Nhân tộc, muốn đối phó Nguyệt Giáo và Linh Tộc e là khó rồi. "Có lẽ chỉ còn cách liên minh." Nguyên Thủy nhíu chặt mày, ánh mắt nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh. "Ta bại rồi!" Lão Tử lặp lại một câu.

Câu nói này dường như là để cho Vọng Thư nghe, cũng như để tự nhủ với chính mình.

Huyền thoại vô địch đã tan vỡ, kể từ khi xuất thế chưa từng nếm mùi thất bại, lần này y đã được nếm trải.

Nhưng trong lòng y không có oán, không có hận, bởi vì thực sự thua không oan.

Vọng Thư đã dùng thực lực tuyệt đối để đánh bại y.

Đó là sự thật diễn ra trước mắt bao nhiêu người.

Lão Tử hồi tưởng lại diễn biến trận chiến, cười khổ một tiếng.

Kể từ khi đại chiến bắt đầu, y đã rơi vào thế hạ phong.

Từ cuộc đối quyết đại đạo, Thái Âm thần kiếm, cho đến nhất kiếm mạnh mẽ cuối cùng...

Hiếm khi y có cơ hội ra tay, mà chỉ liên tục rơi vào bị động dưới những đòn tấn công ngoan lệ, mạnh mẽ và dồn dập của nàng.

Toàn bộ cuộc đại chiến luôn nằm trong sự khống chế của Vọng Thư.

Y hiểu rõ, giữa mình và nàng thực sự có một khoảng cách lớn, chí ít là về mặt thực lực.

Lão Tử lại lắc đầu, thần sắc ảm đạm, đưa hai tay ra nhặt từng mảnh thân tháp của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đang trôi nổi trong hỗn độn, thu vào Thái Cực Đồ.

Lúc này, bóng dáng y trong mắt chư Thánh và đại năng bỗng trở nên cô độc và lạc lõng lạ thường.

Một đời Thái Thanh Thánh nhân a!

Chí cường vô địch, trấn áp chư thiên.

Có thần thông vô thượng, có đại pháp lực, có đại đạo cực hạn, có hai kiện chí bảo trong tay.

Tiếc thay... lại gặp phải một Vọng Thư còn mạnh hơn.

Chư Thánh và đại năng đều không nói gì, rơi vào trầm mặc.

Lão Tử tuy bại nhưng vẫn có thể đấu pháp với Vọng Thư, khoảng cách giữa họ không quá xa.

Nhưng khoảng cách giữa đám người bọn họ với Vọng Thư lại giống như khe sâu vạn trượng, khó lòng vượt qua.

Ngay cả Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng cảm thấy vậy.

Nếu là năm nguyên hội trước, có ai nói với họ rằng sẽ có một vị đại năng xuất thế, chỉ mất bốn nguyên hội đã leo lên đỉnh phong thiên địa Hồng Hoang, họ chắc chắn sẽ cười nhạt.

Nhưng hiện tại...

điều đó đã chân thực xảy ra trước mắt.

Chư Thánh và đại năng đỉnh tiêm chỉ cảm thấy lòng mình đầy ngũ vị tạp trần, đắng chát vô cùng.

Họ đồng loạt dồn ánh mắt về phía Vọng Thư, muốn biết vị hồng y nữ thần tuyệt mỹ kia rốt cuộc đã có cơ duyên gì, đã chịu bao nhiêu khổ cực, vì sao lại có thể mạnh mẽ như vậy?

Thiên tư và tài tình nghịch thiên cỡ này, không phải chỉ một cái Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp là có thể giải thích được.

Phía bên kia, Lão Tử cũng ngước mắt nhìn Vọng Thư.

Trong mắt y, chỉ thấy Thái Âm nữ thần thần sắc bình tĩnh đứng lặng giữa hỗn độn, không nói một lời.

Trên mặt nàng không có niềm vui hay sự phấn khích của kẻ thắng cuộc.

Chỉ có khuôn mặt tuyệt mỹ với ánh mắt bình tĩnh nhìn y.

Dường như đối với nàng, đánh bại y là chuyện đương nhiên, không có gì đáng để vui mừng hay phấn khích cả.

Chính vì coi đó là lẽ hiển nhiên, nên sao phải vui mừng? "Tĩnh thủy lưu thâm (nước lặng chảy sâu) a..." Lão Tử thầm than trong lòng.

Dù sau một trận đại chiến, y rốt cuộc vẫn là quá tự tin, quá cao ngạo nên mới lọt vào cục diện của nàng.

Vọng Thư đã bày ra kế sách đó, rõ ràng là có nắm chắc chiến thắng. "Thắng rồi!" "Lão đạo tuân thủ điều kiện của cuộc đại chiến này." "Vĩnh viễn không can thiệp vào sự vụ của Nhân tộc nữa." "Ngoài ra, về Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay ta hiện có hai món, nàng có thể chọn một." Lão Tử nói xong, một bức họa và một ngọn đèn tỏa ra hai luồng bảo quang kim hoàng và tử hỏa xuất hiện giữa hỗn độn.

Chính là Càn Khôn Đồ và Bát Cảnh Cung Đăng.

Thánh nhân tự có khí độ của Thánh nhân, bại là bại rồi, điều kiện đổ chiến tự nhiên sẽ thực hiện.

Vọng Thư sử dụng thuấn di, hiện ra cách Lão Tử ba mét, ánh mắt nàng đảo qua hai món bảo bối.

Hai món này thực ra nàng đều không thích.

Đối với nàng hiện nay, Càn Khôn Đồ chuyên dùng để vây khốn và thu người, nàng lấy cũng chẳng để làm gì.

Chương 196

Bát Cảnh Cung Đăng chứa Bất Phần Thiên Tử Hỏa, nàng cũng chẳng phải thiếu niên họ Tiêu nào đó tu luyện "Phần Quyết", bảo bối này đối với nàng không có tác dụng lớn, chẳng bằng bản mệnh thần thông Thái Âm Chân Hỏa.

Còn về việc Thái Thanh Thánh nhân có món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào khác không, Vọng Thư đoán là có, chỉ là y không mang ra mà giấu đi thôi.

Nên biết rằng y là đại lão luyện khí luyện bảo, Định Hải Thần Châm, Cửu Xỉ Đinh Ba, Kim Cương Trạc đều từ tay y mà ra.

Nghĩ tới đây, Vọng Thư quyết định chơi chiêu "rút củi dưới đáy nồi".

Nàng muốn xem thử nếu mất đi Bát Quái Lô thì phong cách của Thái Thanh Thánh nhân sẽ biến hóa thế nào.

Nàng vén lọn tóc, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm gương mặt già nua của Lão Tử, vui vẻ nói: "Cuộc đổ chiến này ai là kẻ đứng sau, trong lòng ta đều rõ cả.

Lần này trở về, hãy mang tất cả những kẻ đó đi, cũng đỡ cho ta phải khai sát giới để dọn dẹp." "Còn về mấy món bảo bối này, đều là vật tâm phúc của đạo hữu, ta không muốn đoạt sở ái của người khác." Vọng Thư xua xua tay. "Ta muốn Tử Kim Hồ Lô, và cái Bát Quái Lô kia." "Hai món này chắc chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi, cộng lại đổi một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là quá dư dả rồi.

Dù sao Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là thứ khả ngộ bất khả cầu, ta cũng không muốn làm khó người khác." Vọng Thư mỉm cười

nói, nhìn thì có vẻ tùy ý nhưng thực chất là lại phản công một chiêu.

Đồng tử Lão Tử đột ngột co rút, sắc mặt biến hóa.

Câu nói đầu tiên y tự nhiên hiểu được ẩn ý của Vọng Thư, ám chỉ Thương của Nhân tộc và những tâm phúc khác, nàng muốn nhổ tận gốc những quân cờ chôn trong Nhân tộc.

Mượn thế chiến thắng để giải quyết một cách không tốn một giọt máu, thủ đoạn này không thể nói là không cao.

Câu thứ hai, ba, bốn thì lùi để tiến, nhắm trúng bảo bối thực sự.

Càn Khôn Đồ và Bát Cảnh Cung Đăng trong tay y vốn chẳng có tác dụng gì mấy, nên y mới mang ra cho nàng chọn một trong hai.

Không ngờ nàng nhìn thấu ngay lập tức, còn phản tướng lại y một quân.

Nào là không đoạt sở ái... nào là dư dả đổi một món cực phẩm... nào là không làm khó người khác...

Toàn là lời quỷ quế!

Tất cả đều là mưu kế của Vọng Thư.

Đằng sau vẻ đại độ đó là cả một bàn tính nhỏ được nàng gảy lách cách.

Sắc mặt Lão Tử đen lại, khóe miệng co giật.

Y đang phản tư, đang hoài nghi, đang uất ức.

Vì sao sau khi gặp vị Nguyệt Chủ này, mọi chuyện đều không thuận lợi.

Thực lực đánh không lại, ngay cả mưu kế cũng thường xuyên trúng chiêu.

Da mặt nàng quá dày, hay là tâm y quá mềm?

Đây thực sự là một vấn đề đáng để suy ngẫm, cũng là một vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Về phần Tử Kim Hồ Lô và Bát Quái Lô, Lão Tử càng thấy đau lòng.

Hai món đó mới thực sự là vật y yêu thích.

Vậy mà lại bị Vọng Thư nhắm tới.

Y nhìn về phía xa, lúc này chư Thánh và đại năng đều đang ngóng cổ nhìn về phía này.

Nếu ngay cả một "yêu cầu nhỏ" này mà cũng không đáp ứng, e là thể diện Thánh nhân mất sạch. "Thôi bỏ đi, Tử Kim Hồ Lô đưa cho nàng trước." "Còn Bát Quái Lô hiện đang ở động phủ của lão đạo, hôm khác sẽ sai người mang tới." "Cảm tạ đạo hữu khảng khái." Lão Tử bình thản nói, chỉ là trong ngữ khí y nhấn mạnh từ "khảng khái" cực nặng.

Y phất mạnh phất trần, Tử Kim Hồ Lô đột nhiên xuất hiện, bay tới bên tay Vọng Thư. "Ha ha ha ha...

đạo hữu thật sảng khoái..." Vọng Thư cười lớn, khoảnh khắc bảo bối vào tay, nàng thực sự rất vui.

Vọng Thư cười, còn mặt Lão Tử thì lại đen thêm một tầng.

Lần này đúng là lỗ đến tận nhà rồi.

Không chỉ thể diện Thánh nhân mất hết, vĩnh viễn không được can thiệp vào chuyện Nhân tộc khiến danh hiệu Thánh Sư chỉ còn là hữu danh vô thực, mà ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Tử Kim Hồ Lô, Bát Quái Lô cũng đều bồi vào cả.

Tâm trạng y lúc này có chút u uất.

Phía xa, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng loạt thở dài.

Ngay cả Lão Tử cũng bại trận rồi, chuyện Nhân tộc đại kiếp lần này coi như triệt để kết thúc.

Họ càng không có lý do gì để nhúng tay vào Nhân tộc nữa, chỉ đành chờ xem có cơ hội nào khác không.

Tiếp theo, chư Thánh và các đại năng đỉnh tiêm lục tục rời khỏi hỗn độn không gian, ai về nhà nấy. ...

Hồng Hoang.

Những đại năng không kịp tới Thiên Ngoại Thiên đều đang chờ đợi kết quả trận chiến.

Dù là để tranh luận hay chỉ là hóng hớt, lúc này họ đều vô cùng quan tâm đến chuyện này.

Bởi nó có nghĩa là định đoạt xem ai mới là đệ nhất trong các Thánh nhân. "Về rồi..." "Về rồi!" Khi các đại năng đỉnh tiêm xuất hiện trên cửu thiên, tất cả đại năng ở dưới đều sôi sục, đồng loạt hướng mắt nhìn lên. "Trên mặt Trấn Nguyên Tử có ý cười...

Ai cũng biết lão gia hỏa này đã gia nhập Linh Tộc!" "Tây Vương Mẫu cũng vậy..." "Đế Tuấn, Thái Nhất mặt đen như nhọ nồi." "Minh Hà có vẻ cũng chẳng vui vẻ gì!" "Tam Thanh mỗi người về một ngả, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng về phương Tây rồi." "Ta thấy trên tay Nguyệt Chủ cầm cái hồ lô màu tím kia, chẳng lẽ là cái hồ lô mà Thái Thanh Thánh nhân hái được từ Hồ Lô Đằng trên núi Bất Chu năm xưa sao?" "Xong rồi, Thái Thanh Thánh nhân thua rồi!" "Nhìn kìa, Nguyệt Chủ thắng rồi!" "Lợi hại thật, không hổ danh là nàng.

Trong các Thánh nhân nàng đã trở thành đệ nhất rồi.

Chuyện Nguyệt Chủ hóa hình năm xưa cảm giác như mới đây mà đã xa xăm quá." "Nguyệt Chủ trâu bò!

Ta biết ngay mà, nàng nhất định là mạnh nhất!" "Cút đi cái đồ gió

chiều nào theo chiều nấy, lúc trước chẳng phải ngươi bảo Thái Thanh Thánh nhân nhất định thắng sao!" "Nhưng mà Nguyệt Chủ ngày càng xa cách chúng ta quá, chắc ta phải độc thân cả đời mất, sau này đại la vô tận tuế nguyệt, ta phải làm sao đây." "Rút đao đi, nàng là của chung cả bọn." Vô số đại năng trong thiên địa nghị luận xôn xao, kẻ than thở, người vui mừng, kẻ trêu chọc, người thì khẳng định mình có tiên kiến chi minh khi sớm đặt cược đúng chỗ.

Nhưng đa số vẫn là chấn động.

Vô số người chấn động trước sự mạnh mẽ của Nguyệt Chủ, ngay cả đại đệ tử của Hồng Quân, người đứng đầu Tam Thanh như Thái Thanh Thánh nhân mà nàng cũng có thể đánh bại.

Đúng là nghịch thiên như dùng hack vậy.

Trong khi vô số đại năng không ngớt lời tán thán và cảm thán, thì ở phía nam Hồng Hoang, Linh Tộc, Nguyệt Giáo, phía đông Hồng Hoang Nhân Tộc và La Sinh Môn ở Đông Hải đều rơi vào sự cuồng hoan triệt để.

Họ đều có quan hệ trực tiếp với Nguyệt Chủ.

Nay Nguyệt Chủ trở thành người đứng đầu dưới trướng Hồng Quân, họ tự nhiên phấn khích không thôi.

Cái đùi này thực sự quá to, lại còn lấp lánh kim quang nữa...

Phía đông Hồng Hoang, Hậu Thổ đang bước đi giữa quần sơn.

Khi Lão Tử và Vọng Thư đại chiến, nàng đã rời khỏi chiến trường nơi Yêu tộc đồ sát Nhân tộc ngày hôm đó.

Từ những chiến trường nhỏ trong núi, nàng đi vào các thôn lạc Nhân tộc.

Từ thôn lạc, nàng bước vào những thành trì Nhân tộc.

Dọc đường đi, những gì nàng thấy chỉ toàn là thi thể, bạch cốt, huyết hà, tay chân đứt lìa, thịt vụn...

Toàn bộ là một địa ngục trần gian.

Những thi thể đó, có cái là gia súc như ngựa, bò, dê...

Có cái là lũ tiểu yêu của Yêu tộc như hổ yêu, trư yêu, hồ yêu, xà yêu...

Nhưng nhiều nhất vẫn là thi thể Nhân tộc: người già, trẻ nhỏ, phụ nữ, chiến sĩ...

Đa phần đều chết không nhắm mắt.

Vô số thi thể hoặc chất thành đống, hoặc rải rác trên đại địa.

Trong phạm vi ức vạn dặm không một bóng người.

Trong không khí tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, trong đó có vị tanh của máu, cũng có mùi hôi của xác thối, vô cùng khó ngửi. "Quạ... quạ..." Đột nhiên, trên bầu trời vang lên tiếng chim kêu khó nghe.

Hậu Thổ nhíu mày nhìn lên, thấy vô số con quạ đen sì và lũ kền kền mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm mặt đất.

Chương 197

Chúng lấy huyết nhục của tử thi làm thức ăn.

Dưới ánh thanh thiên bạch nhật, từng màn thảm trạng hiện ra khiến người ta nổi da gà, lạnh thấu xương.

Hậu Thổ bước đi giữa cảnh đó, nàng không hề sợ hãi, dù sao nàng cũng là Tổ Vu, giết yêu vô số.

Trong lòng nàng chỉ có sự bi thương và nước mắt.

Nhìn những đứa trẻ Nhân tộc, nàng dường như thấy lại cảnh chúng vui đùa bên gối cha mẹ.

Nhìn những con tiểu yêu, nàng cũng thấy được sau lưng chúng có lẽ cũng có bạn bè hay người yêu đang chờ chúng trở về.

Lúc này, từng luồng quỷ ảnh như khói xanh lướt qua đại địa, nhanh chóng chạy trốn vào sâu trong thành trấn.

Tiếp theo lại thêm một đạo nữa.

Rất nhanh, cả thành trì hiện ra hàng ngàn hàng vạn luồng khói xanh lục, chúng đang gào thét, đang thống khổ, đang bi thương.

Cả tòa thành trở thành một tòa quỷ thành.

Có lệ quỷ oan hồn của Nhân tộc, có hồn phách của tiểu yêu tử trận, có cả hồn phách gia súc.

Nhìn lướt qua, mật mật ma ma, cả tòa thành đều phủ một màu xanh lục.

Trong đó, oan hồn của Nhân tộc ít hơn, vì đại đa số đã bị Yêu tộc bắt đi rồi.

Trái tim Hậu Thổ bị xúc động mạnh mẽ.

Đôi mắt đẹp trân trân nhìn màn này, hai hàng lệ trong suốt chảy xuống.

Tiếng kêu gào của quỷ hồn trực tiếp đâm vào nội tâm nàng, nỗi đau của chúng cũng thấm vào lòng nàng.

Chúng đang khóc than với trời cao, muốn tìm một nơi quy túc, không muốn cứ tiếp tục thế này, trở thành cô hồn dã quỷ vất vưởng nơi hoang dã.

Hậu Thổ đã hiểu rồi, chúng đang hô hoán nàng. "Luân hồi..." Bên tai nàng dường như vang lên một tiếng nói.

Dưới sự hiển hiện của thiên cơ, Hậu Thổ đã hiểu rõ mình cần phải làm gì.

Gương mặt lộ vẻ bi thương, nàng ngẩng đầu nhìn trời đất một lần nữa, nhìn về phương xa nơi có Vu bộ, bóng dáng nàng dần nhạt đi rồi biến mất hoàn toàn, hướng về phía Cửu U Minh Giới...

Phía đông Hồng Hoang, bên một dòng sông vô danh.

Nhân tộc ở đây đang rơi vào tranh chấp.

Phái kích tiến do Thương dẫn đầu chủ trương rời bỏ tổ địa, đi nơi khác phát triển.

Phái thủ cựu do Bàn Vương đứng đầu chủ trương quay về tổ địa, xây dựng lại thành trì và thôn lạc, khôi phục sinh cơ cho Nhân tộc.

Lúc này, Bàn Vương và Thương đang trừng mắt nhìn nhau, trong mắt có hỏa hoa, cũng có thù hận. "Bàn Vương, ta thấy thế này đi, chi bằng Nhân tộc chúng ta chia ra, ông dẫn một nửa dân số về tổ địa, tôi dẫn một nửa đi ra ngoài phát triển, dù sao cũng tốt hơn là cứ tụ lại một chỗ để rồi bị người ta hốt trọn ổ như lần trước." Thương thần sắc ngưng trọng nói, thể hiện thái độ một lòng vì Nhân tộc.

Còn trong lòng hắn nghĩ gì thì chẳng ai biết được.

Bàn Vương lạnh lùng nhìn Thương, sát ý hiện lên trong mắt.

Lão biết Thương lại đang dùng thủ đoạn, đang chơi trò tâm kế.

Đề nghị này thực ra có lý, Nhân tộc không thể mãi chỉ quẩn quanh núi Thủ Dương, cần phải bước ra ngoài.

Nhưng không phải lúc này, sau đại kiếp Nhân tộc cần được nghỉ ngơi.

Ba ngàn vạn người mà hắn đòi dẫn đi một nửa, thật là dám nghĩ.

Khó mà tưởng tượng nổi, trong tình huống Nguyệt Chủ đã chiến thắng Lão Tử, cái tên tay sai của Thái Thanh Thánh nhân này vẫn còn dám chơi trò tiểu xảo. "Ta khuyên ông..." Giọng của Thương vẫn vang lên, nhưng lời chưa dứt, cả người hắn đã trực tiếp hóa thành tro bụi, tan biến vào không trung.

Thương chết rồi!

Bàn Vương giật mình kinh hãi.

Chẳng lẽ...

Đúng lúc đó, hai bóng hồng xuất hiện.

Vọng Thư và Nữ Oa đồng thời hiện thân.

Một vị mặc bạch y cung trang, đoan trang đại khí.

Một vị mặc hồng y cung trang, tóc dài bay múa, tuyệt mỹ nhưng lại tràn đầy cảm giác yêu dị. "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" "Bái kiến Thánh Cô nương nương!" Hai vị thủy tổ của Nhân tộc giáng lâm.

Chúng sinh Nhân tộc lộ vẻ phấn khích, đồng loạt quỳ lạy, tiếng hô vang dội bên bờ sông vô danh.

Vọng Thư gật gật đầu.

Thương là do nàng giết.

Cái gã này thấy nàng thắng Lão Tử mà còn dám giở trò, thật coi kiếm của nàng không đủ nhanh sao?

Hay nàng biểu hiện quá nhân từ?

Ức vạn quân Yêu tộc nàng còn giết được, huống hồ một tên Nhân tộc.

Nàng cũng chẳng buồn giải thích, giết thì cũng giết rồi. "Đứng lên cả đi." Nữ Oa lên tiếng, giọng nói vang vọng khắp bờ sông, toàn bộ Nhân tộc đứng dậy.

Từng người một dùng ánh mắt rực lửa, sùng bái nhìn về phía Vọng Thư.

Vọng Thư đảo mắt qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Bàn Vương.

Một người khiến nàng hài lòng.

Những gì lão làm từ trước tới nay nàng đều nhìn thấy rõ.

Có lão dẫn dắt, sau này Nhân tộc chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Tính toán trong lòng xong, Vọng Thư trực tiếp lên tiếng: "Bàn Vương, từ nay về sau ông sẽ là Tộc trưởng của Nhân tộc." "Sự phát triển của Nhân tộc nhiệm trọng đạo viễn, đại kiếp tuy đã qua nhưng tiểu kiếp vẫn sẽ không dứt." "Hãy nhớ kỹ: Tự cường bất tức, phương vi Nhân tộc." Vọng Thư chớp chớp mắt, thanh lãnh dặn dò.

Ngay khi lời nàng vừa dứt, Bàn Vương lập tức há hốc mồm, suýt chút nữa bị niềm kinh hỉ đột ngột này đánh cho choáng váng!

Tộc trưởng!

Nhân tộc từ trước tới nay không có chức Tộc trưởng, chức vụ cao nhất là Đại trưởng lão, không biết là các thủy tổ quên mất hay căn bản không muốn thiết lập.

Nay chức Tộc trưởng Nhân tộc đã được chính miệng thủy tổ định đoạt.

Điều đó có nghĩa là lão đã tiếp nhận quyền lực tối cao của Nhân tộc, chỉ dưới các thủy tổ.

Trong lời của thủy tổ, Nhân tộc sắp tới sẽ đại hưng, cái chức Tộc trưởng này quan trọng đến nhường nào, Bàn Vương hiểu rõ hơn ai hết.

Thậm chí đó có thể là vị trí bá chủ thiên địa trong tương lai, ngay cả Thánh nhân cũng muốn nhúng tay vào tranh đoạt, đủ thấy tầm quan trọng của nó.

Nay vị trí đó đã thuộc về lão.

Trong lòng Bàn Vương vừa có niềm vui vô tận, vừa có áp lực nặng nề.

Vui vì cuối cùng cũng có cơ hội thi triển hoài bão, áp lực vì từ nay về sau lão phải dẫn dắt Nhân tộc tiến tới vị trí đó.

Bàn Vương không hề sợ hãi, trong lòng dâng lên vạn trượng hào tình. "Cẩn tuân mệnh lệnh của Thủy tổ." Bàn Vương cung kính quỳ lạy xuống đất, thực hiện lễ tam quỵ cửu khấu với hai vị thủy tổ, chính thức thượng vị. "Tốt, Nhân tộc giao cho ông đấy." Vọng Thư và Nữ Oa nhìn nhau gật đầu.

Lúc này, bỗng có một giọng nói vang dội khắp thiên địa. "Ngô nãi Minh Hà lão tổ, nay sáng tạo tộc A Tu La, lập giáo A Tu La.

Giáo nghĩa của đại giáo là: Tiêu dao hành lạc.

Lấy Nguyên Đồ, A Tỳ trấn áp khí vận đại giáo." Giọng nói thô lỗ, tràn đầy sát ý, chỉ nghe tiếng thôi cũng đủ khiến người ta thấy một vùng trời máu đỏ.

Vọng Thư khẽ nhíu mày.

Minh Hà tạo tộc A Tu La, lập đại giáo?

Tốc độ nhanh thật đấy.

Lão mới từ Thiên Ngoại Thiên về được bao lâu?

Chương 198

Nàng quay đầu nhìn về phía chiến trường nơi Nhân tộc đồ sát ức vạn Yêu quân, chỉ thấy trên chiến trường đó từng luồng hồn phách vốn đang phiêu bạt bỗng trở nên hưng phấn, la hét rồi lao xuống mặt đất biến mất.

Minh Hà lập đại giáo!

Hậu Thổ hóa luân hồi!

Không xong rồi!

Vọng Thư giật mình, ánh mắt xuyên thấu ức vạn quang niên nhìn về phía Vu bộ của Hậu Thổ.

Trong chớp mắt nàng đã quét qua một lượt, chỉ thấy mấy ngàn vạn Vu tộc, cùng với Hậu Nghệ và Thường Nga đang nhàn rỗi chẳng làm việc gì đứng đắn, làm gì có nửa bóng dáng của Hậu Thổ...

Trong lòng Vọng Thư chùng xuống.

Kiếp nạn của vị lão di di (cô) này cuối cùng cũng đến rồi sao?

Trong não hải nàng lóe lên đủ loại hình ảnh.

Lần đầu gặp Hậu Thổ trên Thái Âm Tinh, cùng Hậu Thổ nắm tay dạo chơi trong Vu bộ, rồi cùng đứng trên tòa thổ hoàng thần sơn trong Tử Tiêu Cung...

Đủ loại ký ức hiện về, suốt mấy chục vạn năm tuế nguyệt, nàng và Hậu Thổ đã sớm có tình nghị thâm hậu.

Hậu Thổ một khi hóa thân sẽ trở thành Bình Tâm.

Mà vị Bình Tâm nương nương đó thực chất chỉ là một phần chân linh hóa ra sau khi thân xác Hậu Thổ biến mất, không phải là toàn bộ

Hậu Thổ.

Sau khi hóa thân thành luân hồi, nàng cũng khó lòng rời khỏi Cửu U Minh Giới, chỉ có thể vĩnh viễn bị vây hãm trong địa phủ.

Thân là Thánh nhân nhưng lại bị nhốt mãi ở u minh, thật đáng thương biết bao. "Xem ra lần này ta lại không thể không nghịch thiên một lần rồi..." Vọng Thư lẩm bẩm, ánh mắt kiên định.

Nàng quay đầu nói với Nữ Oa: "A tỷ, Nhân tộc giao cho chị nhé, em đi xem một chút." Nữ Oa gật đầu.

Tuy chưa biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng hiếm khi thấy Vọng Thư có thần tình như vậy, chắc chắn là chuyện vô cùng quan trọng, chắc chắn có liên quan tới việc Minh Hà vừa lập đại giáo.

Vọng Thư nói xong liền bước ra một bước, trực chỉ Cửu U Minh Giới. ...

Cửu U Minh Giới nằm ở nơi sâu nhất của đại địa Hồng Hoang, cách bề mặt đại địa một lớp đất cực dày.

Sau khi rời khỏi phía đông Hồng Hoang, Hậu Thổ đã đi vào nơi này.

Nàng quan sát xung quanh, đập vào mắt là một vùng thiên địa âm trầm, tử tịch, xám xịt một màu.

Dường như từ muôn đời nó đã như vậy, tràn ngập sự đơn điệu và vô vị.

Từ xa đưa lại mùi máu nồng nặc, một vùng huyết hải sẫm màu không ngừng cuộn trào.

Dưới sự hiển thị của thiên cơ, Hậu Thổ đã hiểu rõ nơi đây chính là nơi của luân hồi, nơi địa phủ tọa lạc.

Đây là điểm đến cuối cùng của sinh mệnh, hồn phách chúng sinh

Hồng Hoang sẽ từ đây tiến vào luân hồi để đầu thai chuyển thế.

Dù là Yêu tộc hay Nhân tộc cũng đều phải trải qua bước này.

Nàng ngước mắt nhìn về phía huyết hải.

Trên huyết hải, một tòa đại trận đồ sộ và huyền ảo đang vận hành, tỏa ra hào quang màu đỏ tươi quỷ dị.

Với nguyên thần của mình, Hậu Thổ biết tòa đại trận này cực kỳ hung hiểm, không phải loại thiện trận.

Dường như nó có một sức hút vô tận hướng về phía đại địa Hồng Hoang.

Vô số hồn phách từ trên bầu trời Cửu U Minh Giới bay xuống, tỏa ra ánh sáng như đom đóm, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng thẳng vào huyết hải.

Đó chính là những sinh linh đã chết trong thiên địa Hồng Hoang, có Nhân tộc, Yêu tộc, Linh tộc và đủ loại yêu thú tinh quái...

Hồn phách của họ dưới tác động của đại trận không ngừng bị hút vào huyết hải, chìm nổi dập dềnh trong đó, trạng thái mơ hồ vô định.

Cho đến khi luồng ánh sáng xanh lục trong hồn phách hoàn toàn tan biến, hóa thành từng hạt huyết châu đỏ rực gọi là Huyết Thần Tử, cao bằng một người.

Dưới tác động của đại trận, Huyết Thần Tử ngưng tụ lại thân thể bên trong huyết hải.

Nam thì cực xấu, nữ thì cực đẹp.

Từng thành viên của tộc A Tu La cứ thế xuất hiện.

Vừa mới ra đời, họ đã đồng loạt hướng về nơi sâu trong huyết hải — Huyết Thần Điện mà quỳ xuống. "Đa tạ lão tổ ơn tạo hóa!" "Ha ha ha ha!" Từ trong Huyết Thần Điện truyền ra tiếng cười khoái chí của

Minh Hà.

Hậu Thổ nhìn cảnh đó, vừa thấy xót xa vừa kinh hãi phẫn nộ.

Minh Hà đang dùng hồn phách của chúng sinh đã chết, kết hợp với huyết hải để sáng tạo tộc A Tu La.

Sao lão có thể làm vậy! "Minh Hà lão quái, mau ra gặp ta!" Hậu Thổ nổi giận, đôi lông mày liễu nhíu chặt.

Chúng sinh có tội tình gì mà sau khi chết còn phải chịu tội nghiệp thế này?

Bị xóa sạch ký ức rồi hóa thành cái loại sinh vật kỳ dị kia.

Trong Huyết Thần Điện, Minh Hà nghe thấy giọng của Hậu Thổ thì lập tức nổi giận, cảm giác khoái chí tan biến sạch.

Lúc này lão mượn công đức tạo hóa và công đức lập giáo đã thuận lợi chém ra đệ tam thi, trở thành một trong số ít những cường giả Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi trong thiên địa.

Lão tự hỏi trừ mấy vị Thánh nhân và Đông Hoàng Thái Nhất ra, thiên địa này hầu như không có ai là đối thủ của mình.

Vậy mà lúc này lại có kẻ tìm tới tận cửa, gọi thẳng là "Minh Hà lão quái"...

Thật chẳng nể mặt chút nào.

Một cái tát trực diện đánh vào mặt khiến lão sưng mặt sưng mũi.

Minh Hà tức giận vô cùng, không nói nhiều lời, trực tiếp cầm cặp kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ bước ra khỏi Huyết Thần Điện.

Trên không trung Cửu U Minh Giới, khi nhìn rõ người tới, sắc mặt Minh Hà hơi biến đổi.

Lúc này lão đối với Tổ Vu không còn kiêng dè nữa, dù sao lão cũng

đã đạt tới cảnh giới của Thái Nhất, theo cách phân chia chiến lực của Đông Hoàng Thái Nhất khi đấu với Tổ Vu thì một mình lão chấp ba đứa cũng chẳng vấn đề gì.

Nhưng...

Hậu Thổ thì khác.

Ai cũng biết Hậu Thổ có quan hệ cực kỳ thân thiết với Nguyệt Chủ Vọng Thư, hai người gọi nhau là khuê mật.

Đứng sau lưng nàng là một vị Thánh nhân đấy, vị Thánh nhân vừa mới cho Lão Tử một bài học nhớ đời.

Nếu lão bắt nạt Hậu Thổ, chẳng ai đảm bảo được Nguyệt Chủ sẽ không vì Hậu Thổ mà ra mặt tính sổ với lão.

Huống chi lão và Vọng Thư trước đây cũng có chút xích mích.

Nghĩ tới đó mà đau lòng.

Minh Hà run rẩy trong lòng, lặng lẽ thu cặp kiếm Nguyên Đồ A Tỳ lại.

Kẻ có chỗ dựa này lão không trêu vào được.

Tuy trong lòng muốn cho Hậu Thổ một bài học, nhưng cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi thì đã sao, vị kia đánh Thái Thanh Thánh nhân còn chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

Nghĩ vậy, trên mặt Minh Hà nỗ lực rặn ra một nụ cười: "Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Hậu Thổ sư muội, đến Huyết Hải làm khách sao, hoan nghênh hoan nghênh." Lão mỉm cười nói với Hậu Thổ, nhưng ngữ khí không tránh khỏi có chút thiếu tự tin.

Cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung nên gọi một tiếng sư muội cũng hợp lẽ.

Trong tiếng gọi sư muội đó còn có chút ý vị nịnh nọt.

Chuyện mình đang làm, lão tự biết rõ.

Lập đại trận dẫn hồn phách chúng sinh tới đây để hóa thành Huyết Thần Tử, tạo thành tộc A Tu La, việc này thực sự có thương thiên hòa.

Hậu Thổ tìm tới chắc chắn là vì chuyện này.

Cho nên lão mới mang vai vế ra nói chuyện tình nghĩa, chỉ mong Hậu Thổ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này.

Dù sao chuyện này ngay cả các Thánh nhân cũng chưa ai ra mặt quản cả.

Ở phía đối diện, Hậu Thổ thấy Minh Hà xuất hiện lại còn gọi mình là sư muội thì trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Bởi vì trong lúc nói chuyện, đại trận dẫn hồn của Minh Hà vẫn không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục vận hành.

Lão chỉ cười mặt đón ý chứ chẳng hề thấy mình đang làm việc ác, cũng không có chút áy náy nào.

Chương 199

"Minh Hà, ta không dám nhận làm sư muội của ông đâu.

Chúng sinh thiên địa có tội tình gì, chết rồi chỉ còn lại hồn phách, vậy mà giờ bị ông dùng đại trận dẫn tới, xóa sạch ký ức hóa thành tộc A Tu La." "Họ vốn đã thê thảm vô cùng rồi, giờ lại gặp phải ách vận này, xin hãy cho ta một lời giải thích." Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Nàng trong bộ hoàng sam cung trang, lúc này sát khí bừng bừng, lại có thêm một vẻ anh tư sảng khoái.

Minh Hà nghe vậy, thấy Hậu Thổ ép người quá đáng thì cũng nổi giận, không thèm cười giả lả nữa. "Giải thích?" "Hậu Thổ đạo hữu không phải là hồ đồ rồi chứ?" "Đống hồn phách này đều là Nhân tộc, Yêu tộc, yêu thú tinh quái, có liên quan gì tới Vu tộc các người?" "Cửu U Minh Giới này do ta chấp chưởng, Huyết Hải này là địa phận của ta, không đến lượt cô quản." "Tộc A Tu La xuất thế là thiên số, dưới thiên số tất có tộc A Tu La ra đời, ta chính là giáo chủ giáo A Tu La.

Đừng nói nhảm nữa, mau lui ra cho ta." "Mười hai Tổ Vu tụ họp thì ta sợ, Vọng Thư tới đây ta cũng sợ, nhưng chỉ có một mình cô thì chẳng làm gì được ta đâu." Minh Hà thần sắc lãnh mạc nói, trong giọng nói đầy vẻ lạnh lẽo.

Lão giận Hậu Thổ bao đồng, giận nàng không biết điều. "Minh Hà, đừng có dùng mồm mép.

Ta cũng hiểu rõ thiên số, dưới thiên số quả thực tộc A Tu La sẽ xuất hiện, nhưng không phải là đem chúng sinh Hồng Hoang ra chà đạp như vậy.

Hồn phách Nhân tộc, Yêu tộc, hung thú tinh quái không nên bị hủy hoại trong huyết hải thế này." Hậu Thổ quát mắng, lồng ngực phập

phồng vì tức giận.

Dưới sự thôi diễn thiên cơ, nàng đã hiểu tộc A Tu La sau này sẽ thuộc về một trong sáu đạo của luân hồi, chứ không phải tàn nhẫn lấy hồn phách chúng sinh làm vật tế như thế này.

Minh Hà cười nhạt, chẳng thèm để tâm.

Chỉ là một Tổ Vu Hậu Thổ thôi thì làm gì được lão? "Hậu Thổ sư muội, ta khuyên cô nên về đi.

Túc mệnh và thiên số định sẵn là phải như vậy rồi." "Một mình cô không đối phó nổi ta đâu." "Trừ phi mười hai Tổ Vu tụ họp." "Hoặc là Vọng Thư tới đây." "Ha ha ha ha..." Minh Hà cười lớn, lại rút Nguyên Đồ và A Tỳ ra chỉ vào Hậu Thổ.

Thực tế là cho dù mười hai Tổ Vu có tới thật lão cũng không sợ.

Huyết Hải rộng lớn, thần tiên khó qua, sinh linh khó vào, ngay cả Tổ Vu mà vào Huyết Hải cũng đầy rẫy nguy cơ.

Lúc đó lão cứ lặn sâu xuống huyết hải thì chẳng ai làm gì được lão.

Hậu Thổ nghe vậy lông mày nhíu chặt, trong mắt hiện sát ý, định ra tay.

Minh Hà quả thực là ngoan cố không thông.

Nếu không hủy đi đại trận này, không diệt trừ dã tâm của lão, thì dù sau này nàng có hóa thân thành luân hồi, hồn phách chúng sinh vẫn sẽ bị đại trận này hút đi, chúng sinh vẫn không có nơi nương tựa, không được an nghỉ.

Để lại dẫn hồn đại trận ở Huyết Hải thực sự là đại họa cho thiên địa Hồng Hoang. "Lạ thật...

Hình như ta nghe thấy có kẻ đang gọi tên mình?" "Cứ như một con

ruồi vậy, cứ vo ve bên tai làm ta ngủ trưa cũng không yên!" Lúc này, đột nhiên có một giọng nói thanh lãnh trôi nổi khắp Cửu U Minh Giới.

Giọng nói lạnh thấu xương, khiến người ta cảm nhận được một luồng hàn ý vô tận dâng lên từ đáy lòng.

Giọng nói đó cũng phiêu miểu, biếng nhác, mang lại cảm giác hư ảo không chân thực.

Trong sát na, sắc mặt Minh Hà lập tức biến đổi, lộ vẻ kinh hãi, nghi thần nghi quỷ đảo mắt khắp Cửu U Minh Giới.

Giọng nói này quá quen thuộc, hằng ngày nó vẫn luôn là nỗi ám ảnh... không đúng, là ác mộng triền miên trong lòng lão.

Trước khi nàng đấu với Lão Tử, khi nàng mới chỉ là một vị Thánh nhân bình thường, đã khiến lão ngày nào cũng nơm nớp lo sợ nàng tới Huyết Hải tính sổ.

Giờ thì nàng tới thật rồi.

Minh Hà kinh tâm đảm chiến, bao nhiêu vẻ đắc ý, kiêu ngạo lúc nãy đều biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại gương mặt đầy vẻ hoàng sợ.

Lão lập tức thu hồi Nguyên Đồ A Tỳ, đồng thời đình chỉ vận hành đại trận dẫn hồn.

Hậu Thổ nghe thấy giọng nói này thì mắt sáng lên.

Giọng nói quá quen thuộc mà.

Vọng Thư tới tiếp viện rồi.

Hậu Thổ dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Minh Hà.

Lần này để xem cái gã mặt đá thối Minh Hà này làm sao thu dọn tàn cuộc?

Trong đống hỗn phách lúc nãy, không chỉ có Yêu tộc, mà còn có cả

hồn phách của Linh tộc và Nhân tộc nữa.

Lão vừa tự mình dâng dao vào tay Vọng Thư rồi.

Trong lúc hai người mỗi người một tâm tư, chỉ thấy trên không trung Cửu U Minh Giới đột nhiên xuất hiện một bóng hồng, từ từ bay xuống mặt đất.

Một bộ hồng y cung trang, mái tóc đen như thác nước xõa tung trên bờ vai thơm.

Thân hình cao ráo, dung mạo cực mỹ, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu thiên lam, dường như vạn vật thiên địa đều không thể làm gì được nàng.

Cả người nàng tỏa ra khí thế cao lãnh, bá đạo, duy ngã độc tôn.

Sự xuất hiện của nàng khiến vùng U Minh giới âm u bỗng trở nên tuyệt mỹ lạ thường.

Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư thánh lâm Cửu U Minh Giới.

Giữa lúc ấy, Vọng Thư tay áo đỏ tung bay, đáp xuống giữa chốn U Minh.

Tiếng hò hét của tộc A Tu La tức khắc im bặt.

Sắc mặt Minh Hà tái mét, lâm vào trầm mặc.

Hậu Thổ khẽ nở nụ cười.

"Kiến thánh nhân." "Kiến Nguyệt Chủ." Minh Hà và Hậu Thổ lần lượt hành lễ.

Vọng Thư gật gật đầu, đáp xuống mặt đất, ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn Minh Hà một cái.

Chỉ một cái liếc mắt ấy đã khiến Minh Hà cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân không tự nhiên.

Vọng Thư không đoái hoài gì nữa, quay đầu nhìn về phía Hậu Thổ.

"Nàng đã chuẩn bị xong chưa?" "Thật sự phải như thế sao?" Vọng Thư lên tiếng hỏi, dường như đang hỏi Hậu Thổ, mà cũng như đang tự hỏi chính mình.

Hậu Thổ mỉm cười.

Nghe Vọng Thư hỏi vậy, nàng biết Vọng Thư đã sớm thấu hiểu sự tình.

Không khỏi cảm thán trong lòng, tương truyền Vọng Thư có tạo nghệ cực cao về Vận Mệnh Pháp Tắc, giờ xem ra danh bất hư truyền.

"Chuẩn bị xong rồi." "Là thiên số, cũng là mệnh của Hậu Thổ." Hậu Thổ ôn nhu nói.

Nàng biết rõ mình sắp phải xả thân hóa thành Luân Hồi.

Dưới thiên số, Hồng Hoang thiên địa chưa hoàn thiện, cần có Luân Hồi xuất thế.

Năm xưa Phụ thần khai thiên lập địa vẫn chưa hoàn thành xong việc này, nay Phụ thần không còn, trọng trách tự nhiên rơi xuống đầu con cháu.

Là hậu duệ của Phụ thần, Hậu Thổ cảm nhận được việc này mình nên làm.

Thiên số đã chọn nàng.

Hóa Luân Hồi là vì chúng sinh Hồng Hoang, cũng là vì Phụ thần Bàn Cổ.

Ánh mắt nàng vô cùng kiên định.

Vọng Thư nhìn Hậu Thổ với vẻ khâm phục, trong lòng thầm tán thưởng.

Xả thân hóa Luân Hồi sao.

Biết rõ là chết vẫn cứ dấn bước.

Loại đại từ bi, đại khí phách, đại ái với chúng sinh, xả thân thủ nghĩa này, dù nàng là Hỗn Nguyên Đại La cũng không làm được.

"Tốt!" Vọng Thư mỉm cười gật đầu.

Minh Hà Lão Tổ đứng bên cạnh thì hoàn toàn ngơ ngác.

"Hai vị đại mỹ nữ đang nói gì vậy?

Hoàn toàn không hiểu nổi.jpg".

Trong lòng lão ẩn hiện cảm giác bất an, nghe ngữ khí giao tiếp giữa Vọng Thư và Hậu Thổ, dường như Cửu U Minh Giới sắp có đại sự phát sinh.

Tiếp đó, Vọng Thư lại nhìn sang Minh Hà: "Đạo hữu... giải tán Dẫn Hồn đại trận đi, sau này không dùng tới nữa đâu.

Còn về tội nghiệp làm hại những hồn phách kia, lát nữa ta tự có an bài." Vọng Thư lạnh lùng nói, ngữ khí mang theo khí thế bá đạo bất dung cự tuyệt.

Chương 200

Nàng ít khi dùng giọng điệu này với người khác, nhưng với Minh Hà... nói thật, đây đã là thái độ tốt nhất rồi.

Năm xưa Minh Hà đi theo Thái Nhất đánh lén Tiết, Vọng Thư vẫn ghi nhớ tới tận giờ.

Chưa trừ khử lão, chẳng qua là vì không muốn Hồng Hoang mất đi một chút sắc thái thôi.

Minh Hà nghe vậy tâm đầu chấn động, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Lão tự nhiên nghe ra sự bá đạo chưa từng có trong lời nói của Vọng Thư.

Biết rõ nếu phen này không làm theo, khẳng định sẽ có đại họa lâm đầu.

Vị Nguyệt Chủ này tuy hiếm khi chém giết đỉnh tiêm đại năng trong Hồng Hoang, nhưng... không phải là chưa từng chém ai.

Kết cục của Yêu sư Côn Bằng năm xưa hiện ra trong não hải Minh Hà, khiến lão không khỏi rùng mình.

Thật sự là thảm hại mà.

"Minh Hà tuân theo thánh nhân pháp chỉ." Minh Hà ôm quyền khom người hành lễ, dứt khoát nhận thua.

Sau lưng lão, thần sắc ngưng trọng bắt quyết, miệng lẩm bẩm lời chú.

Trong chớp mắt, Dẫn Hồn đại trận bố trí trên Huyết Hải nhanh chóng tiêu tán, Huyết Hải cũng khôi phục vẻ bình lặng.

Cùng lúc đó, những hồn phách bị đại trận dẫn dụ trên bầu trời Cửu U Minh Giới cũng không còn bị hút vào Huyết Hải nữa.

Chúng phiêu đãng trên không trung, những đốm xanh lấp lánh hội tụ lại một chỗ, tạo thành một bầu trời xanh biếc như dải ngân hà rực rỡ, thêm vào cho Cửu U Minh Giới một vẻ đẹp khác lạ.

Hậu Thổ vui vẻ nhìn cảnh này.

Quả nhiên, kẻ ác phải có kẻ ác trị.

Bỗng nhiên thiên cơ hiển hiện, Hậu Thổ cảm thấy một trận xao động trong lòng.

"Đến giờ rồi." Nàng thầm thì một tiếng, đã đến lúc hóa Luân Hồi.

Thời khắc này chính là kết thúc một đời.

Nàng do tinh huyết Bàn Cổ dựng dục, xuất thế sau Long Hán Sơ Kiếp, cùng huynh đệ tỷ muội chiến thiên chiến địa chiến Yêu tộc, thật là khoái hoạt.

Sau đó lập ra Hậu Thổ Vu bộ, che chở nhi nữ Vu tộc, từng đến Thái Âm Tinh gặp Nguyệt Chủ, kết làm tỷ muội với Nguyệt Chủ, nhìn thấy Hậu Nghệ thành thân với Thường Nga của Nhân tộc, đời này cũng thật tinh thải.

Dù quả thực có hơi ngắn ngủi.

Nàng nhìn bầu trời Cửu U Minh Giới, rồi lại nhìn Vọng Thư, môi hồng khẽ mở, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không thốt lên lời.

Trong đầu Hậu Thổ bỗng nhớ lại một buổi trưa hè oi ả, nàng và Vọng Thư dạo bước bên bờ sông.

Khi ấy, Vọng Thư cười híp mắt như vầng trăng khuyết trêu chọc nàng: "Nếu ta là nam nhi, tỷ tỷ có nguyện ý gả cho ta không?" "Ta nguyện ý." Hậu Thổ thầm nhủ trong lòng.

Đáng tiếc, nàng ấy chung quy không phải thân nam nhi.

Khoảnh khắc sau, nàng quay đầu nhìn Vọng Thư một cái, nở nụ cười rạng rỡ, rồi trực tiếp bay vút lên không trung Minh Giới.

Vô số hồn phách dường như cảm nhận được điều gì, chúng nhảy nhót, bái lạy giữa tầng không Cửu U.

Cảm ân đại từ bi của Hậu Thổ.

Vọng Thư ghi tạc nụ cười của Hậu Thổ vào sâu trong ký ức.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, Khôn Hoa Thần Kiếm đã rơi vào tay.

"Lần này không nghịch thiên đấu một trận là không xong rồi, làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng bị vĩnh viễn vây khốn nơi U Minh?" Nàng thầm nghĩ.

Lúc này, Hậu Thổ đã bay lên cao, ánh mắt đầy quyến luyến nhìn thiên địa này lần cuối rồi từ từ nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, như cửa trời mở rộng, một luồng ánh sáng thánh khiết hùng vĩ từ nơi hư vô chiếu rọi lên thân hình Hậu Thổ, bầu trời xám xịt chợt xuất hiện vô số hà vân.

Hậu Thổ đứng giữa những đám mây ấy.

"Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Hậu Thổ đạm nhiên thốt lên.

Một tiếng này không cần dùng tới pháp lực cũng xuyên thấu Cửu U chi giới, vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa.

Chúng sinh Hồng Hoang và vô số thiên địa đại năng trong lòng bỗng dâng lên nỗi bi thương vô hạn, nước mắt tuôn rơi lả chã.

Họ nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên không trung toàn Hồng Hoang đều xuất hiện một bức

họa bằng quang ảnh.

Một tôn tiên thiên thần thai khổng lồ đứng sừng sững, nhắm mắt, diện mạo từ bi.

Thân người đuôi rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực hai tay đang cầm đẳng xà.

Thánh khiết và thần thánh vô ngần.

Đó chính là chân thân Thổ chi Tổ Vu của Hậu Thổ.

Sát na ấy, quanh thân tiên thiên thần thai tỏa ra ức vạn luồng hào quang thất thải rực rỡ.

Phía sau nàng, hư không hiện ra sáu lỗ hổng lớn, đều tỏa ra hơi thở huyền ảo, cổ xưa.

Sáu lỗ hổng này trên tiếp Hồng Hoang đại địa, dưới nối U Minh Huyết Hải, tỏa ra lực hút vô cùng tận, muốn hút tiên thiên thần thai vào trong.

"Hậu Thổ nương nương từ bi!" "Hậu Thổ nương nương từ bi!" "Hậu Thổ nương nương từ bi!" Khoảnh khắc này thiên cơ hiển lộ, chúng sinh và đại năng đều minh ngộ, biết rằng Hậu Thổ sắp hóa Luân Hồi để lập ra nơi trở về cho chúng sinh, hoàn thiện Hồng Hoang.

Đại ái, đại nghĩa, đại từ bi.

Nhất thời, chúng sinh khắp thiên địa đồng thanh hô vang, đồng loạt quỳ lạy.

Tại Cửu U Minh Giới, sáu lỗ hổng hiện ra khiến toàn bộ Hồng Hoang rung chuyển.

Huyết Hải sôi trào kịch liệt, sắc mặt Minh Hà khó coi vô cùng.

Ngay sau đó, từ sáu lỗ hổng tỏa ra hào quang các màu xuyên thấu trời mây, xuyên qua lòng đất Hồng Hoang.

Sáu cột sáng khổng lồ hiện ra trước mắt chúng sinh.

Trong đó chứa đựng đại cơ duyên, đại tạo hóa, nhưng cũng có đại khủng bố.

Luân Hồi Lục Đạo, trên tiếp Hồng Hoang, dưới nối Huyết Hải, là nơi chúng sinh quy tụ, cũng là nguồn gốc của chúng sinh.

Tiên quang lấp lánh, Lục Đạo lúc ẩn lúc hiện.

"Lục Đạo Luân Hồi, hợp!" Tiếng của Hậu Thổ lại vang lên.

Dứt lời, sáu cột sáng thông thiên ẩn vào thiên địa, phần trên ẩn trong Hồng Hoang, phần dưới ẩn tại Minh Giới.

Chỉ còn lại sáu lỗ hổng Luân Hồi, ở trung tâm tỏa ra lực hút vô cực lôi kéo chân thân Hậu Thổ, muốn nàng hòa tan vào đó, biến hư thành thực.

"Huynh đệ tỷ muội... tộc nhân Vu tộc...

Vọng Thư... vĩnh biệt." Lực hút ngày càng mạnh, Hậu Thổ khẽ thốt lên một tiếng thê lương.

Trong lời nói chứa đựng bao cảm thán về vận mệnh vô thường, về sự bất lực trước Thiên Đạo và quyến luyến với tất cả quá khứ.

Đi phen này, chỉ có tử mà không có sinh.

"Ai..." Một tiếng thở dài thanh lãnh vang vọng U Minh.

Nhận thấy Hậu Thổ sắp bị hút vào để bổ toàn Luân Hồi, Vọng Thư trực tiếp ra tay.

Nàng mặt không cảm xúc, cầm Khôn Hoa Thần Kiếm bước ra một bước, đứng lơ lửng phía trên sáu lỗ hổng.

Nhìn bóng dáng Hậu Thổ sắp biến mất hoàn toàn, lòng nàng có chút xúc động.

Tiền thế kim sinh, hình như chưa từng vì một cô gái nào mà nỗ lực đến thế.

"Lão a di à, lần này coi như nàng nợ ta, ta cũng trả xong nhân quả với Vu tộc rồi." Là một "gái thẳng cứng cựa", Vọng Thư không có tâm tư tình ái gì, chỉ đơn giản là cầm kiếm chỉ thẳng Luân Hồi Lục Đạo.

Lần này, nàng muốn chiến thiên!

"Đi!" Vọng Thư khẽ quát, mấy kiện phòng ngự chí bảo từ trong cơ thể bay ra.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Càn Khôn Đỉnh, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tất cả tề tựu, tỏa ra bảo quang rực rỡ bay đến sau lưng Hậu Thổ, dùng uy năng trọng bảo ngăn cản lực hút của Luân Hồi.

Chương 201

"Trảm!" Vọng Thư quát khẽ, chém một kiếm về phía chân thân Hậu Thổ.

Thứ mà Luân Hồi đòi hỏi là chân thân Tổ Vu của nàng.

Kiếm này là để trảm đứt liên kết giữa chân linh, nguyên thần và nhục thân của Hậu Thổ, giúp chân linh và nguyên thần của nàng thoát khỏi Luân Hồi.

Đời trước Hậu Thổ hóa thành Bình Tâm rồi không thể rời khỏi Địa Phủ là vì chân linh bị trói buộc trong đó.

Việc Vọng Thư làm lúc này chính là bóc tách chân linh nàng ra để bảo toàn.

Còn về nhục thân Hậu Thổ sau này, nàng cũng đã có an bài.

Khôn Hoa Thần Kiếm đột nhiên bừng sáng, soi sáng cả Cửu U.

Kiếm quang vạch trời, một dải kiếm mang dài ức vạn dặm hiện ra đâm thẳng vào chân thân Hậu Thổ.

"Oanh!" Kiếm mang nổ tung trên người nàng.

Chân linh và nguyên thần của Hậu Thổ ngay lập tức được Hạnh Hoàng Kỳ thu vào trong.

"Vọng Thư!

Ngươi dám!" "Nghịch thiên số!" "Đại đảm!

Dừng tay!" Những tiếng gầm phẫn nộ vang lên bên tai Vọng Thư.

Trong thần thức của nàng, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã tới Cửu U.

Trừ Nữ Oa ra, các thánh nhân khác đều phẫn nộ nhìn nàng.

Hậu Thổ xả thân hóa Luân Hồi là thiên số, là đại thế của Thiên Đạo.

Nay Vọng Thư dám làm loạn giữa lúc đại thế vận hành, khiến các thánh nhân tức lộn ruột.

Là Thiên Đạo thánh nhân, họ có chức trách quản hạt.

Nay Thiên Đạo bất mãn với Vọng Thư, họ liền xuất hiện.

"Thiên số?" "Đạo của ta đã sớm nằm ngoài Thiên Đạo rồi.

Không công nhận thiên số thì đã sao?" Vọng Thư lạnh lùng nói.

Khoảnh khắc nguy hiểm nhất đã qua, giờ chỉ còn lại Thiên Phạt và Thiên Kiếp do nghịch thiên mà thôi.

Thiên Kiếp sao, nàng chẳng sợ.

Nghe lời này, ngũ thánh vừa giận vừa sợ.

Muốn cho Vọng Thư một bài học nhưng lại kiêng dè thực lực của nàng.

Quỷ mới biết vị Nguyệt Chủ này giấu bao nhiêu bài tẩy?

Nhưng không sao, hành vi nghịch thiên này của Vọng Thư tự có lão sư Hồng Quân tính sổ.

Chư thánh lạnh cười, tĩnh đợi Thiên Phạt.

Phía bên kia, Vọng Thư phất tay thu hồi ngũ đại phòng ngự chí bảo.

Nhìn chân linh và nguyên thần hoàn chỉnh của Hậu Thổ trong Hạnh Hoàng Kỳ, nàng thở phào một cái.

"Dựng Tiên Hồ!" Vọng Thư khẽ gọi.

Tâm niệm vừa động, một chiếc hồ tiên màu bích lục bao la xuất

hiện trên không trung Cửu U.

Một vùng biển mênh mông vừa lộ diện đã tỏa ra tiên quang xanh biếc vô tận, thần dị vô cùng.

Vọng Thư đưa chân linh và nguyên thần Hậu Thổ vào trong đó.

Lập tức, tạo hóa thần dịch trong hồ hội tụ lại thành một đóa sen trắng rực rỡ.

Một lát sau, một nữ tử tuyệt mỹ mặc cung trang màu vàng xuất hiện, ngồi xếp bằng trên tòa sen.

Đó là tiên thiên đạo thể đỉnh cấp được sinh ra từ tạo hóa thần dịch.

Từ nay về sau, Hậu Thổ không còn là Vu.

Hậu Thổ nhắm mắt không mở, dường như đang hưởng thụ sự tiêu dao đại tự tại.

Tại nơi Luân Hồi, sáu lỗ hổng hút lấy chân thân Tổ Vu cuối cùng cũng biến hư thành thực, nhanh chóng rơi xuống đại địa U Minh.

"Oanh!" Mặt đất rung chuyển!

Sáu lỗ hổng Luân Hồi khổng lồ mang theo hơi thở huyền ảo đáp xuống.

Luân Hồi chi địa cuối cùng đã xuất hiện.

Cùng lúc đó, phía trên Luân Hồi đột ngột hiện ra một tòa đại điện mang tên Luân Hồi Điện.

Tiếp đó, Cửu U Minh Giới lại chấn động kịch liệt, những ngọn núi hùng vĩ mọc lên từ lòng đất tạo thành quần sơn liên miên, ngọn cao nhất gọi là Âm Sơn.

Vượt qua Âm Sơn chính là Địa Phủ.

Sau Âm Sơn, vô số đình đài lầu các, tiên cung đại điện lần lượt hiện ra: Quỷ Môn Quan, đường Hoàng Tuyền, đài Vọng Hương, sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà, đá Tam Sinh, thành Phong Đô, điện Thập Đại Diêm Vương, mười tám tầng địa ngục...

Địa Phủ Hoàng Tuyền đã thành.

Hai bên đường Hoàng Tuyền nở đầy hoa Mạn Châu Sa, nước sông Vong Xuyên chảy mãi không ngừng.

Cửu U Minh Giới hoàn toàn đổi khác.

Những hồn phách vốn phiêu dạt trên không nay thấy Địa Phủ xuất hiện liền tạo thành những dải tiên quang xanh biếc bay về phía Quỷ Môn Quan.

Tại đó, họ hiện lại hình dáng ban đầu, hoặc là Nhân tộc đủ mọi lứa tuổi, hoặc là Yêu tộc, tinh quái thảo mộc, ai nấy đều lộ vẻ hoan hỷ, bước vào đường Hoàng Tuyền hướng tới tân sinh.

Trái ngược với sự hoan hỷ của hồn phách dưới đất, bầu không khí trên bầu trời Cửu U lúc này vô cùng tồi tệ.

Vô số mây lôi hội tụ, mây đen che lấp đỉnh đầu mang theo thế hủy thiên diệt địa.

Trong mây đen, những tia chớp tím rộng hàng ức vạn dặm không ngừng di chuyển, tỏa ra hơi thở hủy diệt mạnh mẽ khiến không gian vỡ vụn.

Bên trong chứa đựng nỗi kinh hoàng tột độ.

Thiên Phạt Chi Kiếp!

Từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa đến nay chưa từng xuất hiện.

Nay vì hành vi nghịch thiên của Nguyệt Chủ Vọng Thư mà hiện

thế.

Thiên Phạt xuất hiện khiến Cửu U trở nên cực kỳ áp bách, chúng sinh dưới mây lôi như kiến cỏ, có thể tan thành tro bụi bất cứ lúc nào.

"Oanh long..." Tiếng sấm kinh thiên động địa vang rền, những con rồng sét va chạm vào nhau tạo ra tiếng vang không chỉ khắp Cửu U mà còn chấn động toàn Hồng Hoang.

Cảnh tượng như đại kiếp mạt thế diệt thế lâm đầu.

Thiên Phạt này là dành cho Vọng Thư.

Phen này nàng can thiệp vào đại thế Thiên Đạo, nghịch lại thiên số, Thiên Đạo thưởng phạt phân minh, nàng gieo ác nhân thì phải chịu kiếp này.

Hậu Thổ hóa Luân Hồi hoàn thiện thiên địa thì có công đức hạ xuống.

"Trận thế lớn thật đấy, thật là coi trọng ta..." Vọng Thư nhướng mày nhìn mây lôi, khóe miệng nhếch lên.

Một thân cung trang đỏ rực đứng tĩnh lặng dưới bầu trời sấm sét, trông thật nhỏ bé như kiến cỏ.

Nhưng lòng nàng không có nhiều dao động.

Việc nghịch thiên đã làm rồi, Thiên Đạo phái Thiên Phạt tới tính sổ cũng là lẽ thường.

Dù sợ hãi hay khủng khiếp thì đối với nàng lúc này cũng vô dụng, nên nàng dứt khoát không sợ.

Thiên Phạt Chi Kiếp này dù có dùng thuấn di cũng không né được, nó sẽ bám theo thôi.

Cách duy nhất là ngạnh kháng.

Dù thánh nhân gặp phải, không chết cũng lột da, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Vọng Thư tự phụ mình có thân thể Hỗn Độn Thần Ma, lại có Vận Mệnh Trường Hà trong tay, nếu thực sự gánh không nổi thì trốn vào Vận Mệnh Trường Hà là xong.

Không tin Thiên Phạt này mạnh đến mức dám đánh vào Vận Mệnh Trường Hà?

Nhân quả lớn như thế, e là Thiên Đạo Hồng Quân cũng không dám khinh suất gánh chịu.

Vì thế Vọng Thư nhàn nhã đến mức muốn ăn chút bỏng ngô cho đỡ thèm...

Trong lúc Vọng Thư đang suy nghĩ vẩn vơ, sáu vị thánh nhân đứng trên không trung đều đã hạ xuống mặt đất U Minh.

Chương 202

Minh Hà Lão Tổ thì sợ tới mức chui tọt vào Huyết Hải.

“Nguyệt Chủ Vọng Thư quả nhiên là kẻ gây chuyện...” “Trời ạ, lần này đâm thủng trời rồi, đến cả Thiên Phạt cũng chọc ra!” Minh Hà trốn dưới Huyết Hải, mặt đầy kinh hoàng, không ngớt tặc lưỡi.

Các thánh nhân cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Từng vị thánh nhân trợn tròn mắt nhìn mây kiếp diệt thế, lòng run rẩy không thôi.

Trong cảm tri của nguyên thần, năng lượng hội tụ trong Thiên Phạt lúc này vượt xa tưởng tượng, mỗi một đạo tia chớp đều có uy lực ngang ngửa với kiếm chiêu Vọng Thư từng chém ra trong Hỗn Độn.

Thậm chí mỗi đạo sét đều tiếp cận sức mạnh của Thiên Đạo cảnh.

Khủng bố, cuồng bạo, đầy sát cơ.

Các thánh nhân thần sắc ngưng trọng, hô hấp dồn dập, thật khó tưởng tượng nếu đòn tấn công cấp độ này rơi vào người thì kết cục sẽ ra sao.

E là dù thân thể thánh nhân cũng sẽ bị Thiên Phạt hủy diệt.

Lúc này chư thánh đều có tâm tư riêng.

Lão Tử ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn Vọng Thư - vị Nguyệt Chủ tuyệt mỹ đang mỉm cười dưới mây kiếp.

Nhìn vẻ ngoài nàng tỏ ra không quan tâm, lẽ nào thật sự có bài tẩy đủ để đối kháng Thiên Phạt?

Thiên Phạt này, có lẽ chỉ có Hỗn Độn Châu mới có hy vọng vượt

qua an nhiên.

Lão Tử nheo mắt, trong lòng càng thêm chờ đợi Vọng Thư để lộ Hỗn Độn Châu.

Một khi Hỗn Độn chí bảo hiện thế... khi đó các thánh nhân sẽ liên thủ mưu đoạt, có lẽ cả Nữ Oa cũng sẽ động tâm không chừng...

Chí bảo động nhân tâm mà.

Khi ấy, dù Vọng Thư có vượt qua Thiên Phạt thì tại Hồng Hoang cũng sẽ phải đối mặt với vô vàn mưu kế.

Lão Tử trầm ngâm suy tính.

Bên cạnh lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Vọng Thư với ánh mắt đầy chán ghét bên cạnh sự kiêng dè vốn có.

Trong mắt Nguyên Thủy, dù Vọng Thư thích làm loạn nhưng trước đây chưa từng nghịch thiên, điểm đó lão còn thấy thuận mắt.

Dù sao Vọng Thư cũng tôn sùng Thiên Đạo, dù đi ra con đường thứ ba ngàn lẻ một thoát khỏi sự quản khống.

Nhưng giờ thì sao, vì Hậu Thổ mà nàng chọn nghịch thiên!

Nguyên Thủy tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Vì Vọng Thư không chỉ nghịch lại đại thế, nghịch thiên số, mà còn nghịch lại lý niệm của lão.

Đại đạo lý niệm của lão là xiển thuật thiên ý, thuận ứng Thiên Đạo.

Hành động của Vọng Thư lúc này trực tiếp đứng ở phía đối lập với Thiên Đạo và giáo nghĩa Xiển Giáo.

“Kẻ nghịch thiên thì lụi bại!

Kẻ thuận thiên thì hưng thịnh!...

Vọng Thư, lão sư sẽ trừng phạt ngươi, Thiên Đạo sẽ trừng phạt ngươi.” Nguyên Thủy thầm cười lạnh, đợi xem “hảo kịch” của Vọng Thư.

Nếu nàng trọng thương dưới thiên kiếp, tu vi đại điệt thì càng hợp ý lão.

Thông Thiên đứng một mình một phía lại dùng ánh mắt đầy khâm phục nhìn Vọng Thư, không ngớt tán thán trong lòng: “Vọng Thư, ta không bằng nàng.” Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười cảm thán chân thành.

Khí phách đại hào mại của Nguyệt Chủ khiến lão chiết phục.

Cùng là thánh nhân, lão hiểu rõ Thiên Đạo đáng sợ nhường nào.

Phàm là kẻ nào dám cản trở đại thế Thiên Đạo đều sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền nát thành tro bụi.

La Hầu như thế, Long Hán tam tộc như thế, Vu Yêu cũng sắp như thế...

Nhưng hiện tại, có người thật sự dám cầm kiếm hướng lên trời.

Khí phách dường nào!

Lúc này Vọng Thư trong mắt Thông Thiên tràn đầy thần quang, có tiên tư vô thượng.

Kiếm của nàng một vãng vô tiền, đạo của nàng độc tôn thiên địa.

Dù đối diện Thiên Phạt cũng không hề sợ hãi.

Chính vì thế Thông Thiên mới thốt lên câu “ta không bằng nàng”.

“Mong rằng nàng có thể an nhiên vượt qua kiếp này.” Tây Phương nhị thánh thì lại khác.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, niệm phật hiệu, mặt lộ vẻ từ bi

nhưng trong mắt lại có ý cười.

Họ đang rất đắc ý.

Thiên Phạt này xảy ra thật đúng ý họ.

Dưới đại kiếp khủng bố này, Vọng Thư không chết cũng tàn, bị đánh trọng thương.

Khi đó nàng chắc chắn phải đi dưỡng thương, huynh đệ họ mưu đoạt cơ hội ở Nhân tộc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tây Phương Giáo quật khởi là không gì cản nổi!

Trước cứ ngỡ có Vọng Thư và Nữ Oa trấn giữ Nhân tộc, khí vận khó lòng đoạt được.

Không ngờ buồn ngủ lại có người đưa gối đầu.

Vọng Thư gặp chuyện rồi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại liếc nhìn nhau, mọi chuyện đều nằm trong sự im lặng.

Nữ Oa thì lo lắng vô cùng, nhìn Vọng Thư không chớp mắt.

Muốn giúp nhưng Thiên Phạt này ngay cả thánh nhân cũng không thể nhúng tay vào.

Cảm giác bất lực lại dâng trào, nàng cắn môi, nắm chặt nắm đấm.

Vọng Thư không hề lo sợ, nàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp với tâm thế vô bi vô hỉ.

Kiếp này thực sự lợi hại nhưng nàng vẫn còn bài tẩy.

Để xem Thiên Phạt đấu với Vận Mệnh Trường Hà thì Thiên Đạo và Hồng Quân sẽ phản ứng ra sao...

Đó chính là chỗ dựa để nàng đối kháng Thiên Đạo.

"Hoa lạt lạt..." Lúc này tiếng nước vang lên.

Vọng Thư nhìn về phía Dựng Tiên Hồ, lập tức nở nụ cười.

Tiếng nước, tiếng đóa sen rung động.

Tại sao lại rung động?

Vì mỹ nữ tuyệt sắc trên đài sen đã tỉnh lại.

Hậu Thổ mở mắt, cúi người dùng ngón tay thon dài gạt nước hồ, sóng nước dập dềnh.

Nàng bước xuống đài sen, đi trên mặt hồ, nhìn cơ thể mới của mình mà đầy kinh ngạc, ánh mắt tràn ngập vẻ không tin nổi.

Khoảnh khắc hóa Luân Hồi, nàng cứ ngỡ mình đã vẫn lạc, lấy chân thân bổ toàn Lục Đạo.

Lúc bị hút vào lỗ hổng, nàng đã nhắm mắt, ý thức rơi vào giấc ngủ sâu cùng với cơn đau kịch liệt trên cơ thể.

Hình như lúc đó có tiếng của Vọng Thư.

Nàng cứ ngỡ mình sẽ như La Hầu hay các đại năng thời Long Hán, chân linh đi vào nơi vĩnh kiếp, chỉ khi đại kiếp diệt thế tới mới tỉnh lại.

Nhưng không ngờ khi tỉnh lại nàng lại ở trong một đóa sen.

Một cơ thể hoàn toàn mới, khác với nhục thân Tổ Vu, dung nạp cả nguyên thần và chân linh.

Nàng cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ trong cơ thể này, tuy kém Tổ Vu một chút nhưng tiềm năng phát triển cực cao.

Hậu Thổ rất mãn nguyện.

Tiếp đó nàng ngẩng đầu nhìn lên.

Trên bầu trời xanh biếc của hồ nước chỉ có một mình Vọng Thư.

Một thân hồng y, tay cầm trường kiếm, anh tư táp sảng.

Chương 203

Phía trên nữa là vô số mây kiếp hủy diệt, điện tím xà bạc nhảy múa.

Mây kiếp ngút trời khiến Hậu Thổ chỉ nhìn một cái đã thấy rùng mình, tim đập loạn xạ.

Uy lực hủy thiên diệt địa.

Nhìn vào đó nàng sao không hiểu, chắc chắn Vọng Thư đã làm gì đó cứu nàng, việc này khẳng định đã chọc giận thiên địa dẫn tới Thiên Phạt.

Hậu Thổ niệm động, nguyên thần diễn hóa thiên cơ, tiền nhân hậu quả đều rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Vọng Thư, trong lòng chấn động vô hạn cùng sự cảm động không lời nào diễn tả xiết.

"Vọng Thư, vì ta mà nghịch thiên rồi..." Hậu Thổ lầm bầm, lệ rơi nơi khóe mắt.

Chưa từng có ai vì nàng mà làm nhiều như vậy.

Cũng chưa từng có ai làm chuyện tày đình như thế vì nàng.

Dù Vọng Thư là đệ nhất thánh nhân, tu vi cao thâm nhưng đối mặt với Thiên Phạt diệt thế này vẫn có nguy cơ vẫn lạc.

"...

Thật là...

đồ ngốc..." Hậu Thổ nhìn chằm chằm Vọng Thư, ghi tạc bóng hồng ấy vào sâu trong tim.

Nàng nợ người ta quá nhiều.

Lẽ nào...

Vọng Thư thực sự thích mình?

Câu nói năm xưa không phải lời đùa?

Thật sự có tâm tư đó?

Mặt Hậu Thổ hơi đỏ lên.

Được một cô gái thích, cảm giác thật kỳ quái.

Lại còn là đệ nhất cường giả, đệ nhất nữ cường nhân của thiên địa nữa...

Cảm giác này thật khó hình dung.

Hậu Thổ đỏ bừng lưỡng lự.

Hóa ra Nguyệt Chủ không thích đàn ông là vì thích phụ nữ sao?

Hậu Thổ cảm giác như mình vừa phát hiện ra một bí mật động trời.

Trên không trung, đối diện với Thiên Phạt, Vọng Thư phân thần nhìn Hậu Thổ một cái.

Kỳ lạ, sao mặt Hậu Thổ đỏ thế?

Nàng đâu có làm gì đâu?

Lẽ nào tạo hóa thần dịch có tác dụng phụ làm đỏ mặt?

Vọng Thư nhíu mày, hoàn toàn mù mịt.

Bách tư bất đắc kỳ giải.

Tổng cảm thấy Hậu Thổ sau khi "trọng sinh" có gì đó là lạ.

Cụ thể lạ chỗ nào thì không nói được.

"Lão a di, nàng ổn chứ?" Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư truyền vào tai Hậu Thổ, mang theo chút lo lắng.

Nàng đã quyết định rồi, nếu Dựng Tiên Hồ thực sự có vấn đề, là hàng "ba không" kém chất lượng, thì sau này đi tới tận cùng đại đạo tìm ra hệ thống hung thủ, nhất định phải tẩn cho nó một trận.

Nghe tiếng Vọng Thư, Hậu Thổ chớp mắt, môi khẽ mở, mặt lại càng đỏ hơn, ngay cả chiếc cổ trắng ngần như thiên nga cũng nhuốm hồng.

Hô hấp nàng hơi dồn dập, tim đập mạnh.

Nàng ấy hỏi mình.

Nàng ấy nói chuyện với mình.

Dù từng giết vô số đại yêu, nhưng lúc này tâm nàng cũng loạn rồi.

"Phụ thần ơi, mau cứu con, trận thế này con chưa từng trải qua bao giờ." Trong đầu Hậu Thổ nảy ra đủ suy nghĩ hỗn loạn.

Một sát na thiên niệm, sau đó nàng mới nghiền ngẫm lời của Vọng Thư, tìm ra trọng điểm.

Lão a di?

Xưng hô quỷ gì thế?

Mình già lắm sao?

Hậu Thổ nhìn hình bóng tuyệt mỹ của mình dưới hồ, vẫn thanh xuân vĩnh trú, mạo mỹ như hoa, làm gì có nửa phần lão khí?

"Ta ổn, không sao cả." Hậu Thổ hồi thần, ngẩng đầu trả lời Vọng Thư.

Lúc này Thiên Phạt sắp giáng xuống, mỗi giây mỗi phút đều quan trọng, không được làm Vọng Thư phân tâm.

Vọng Thư gật đầu.

Tâm niệm vừa động, nàng dùng không gian pháp tắc đưa Hậu Thổ

tới gần Luân Hồi Điện, còn Dựng Tiên Hồ thì được nàng thu lại.

Với cấp độ mây kiếp này, ngay cả nàng cũng khó lòng bảo vệ Hậu Thổ vẹn toàn.

Xong xuôi mọi việc, Vọng Thư không còn vướng bận.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, thấy mây kiếp hội tụ, Thiên Phạt sắp sửa giáng xuống.

Khoảnh khắc ấy, mây kiếp như thần ma viễn cổ gầm thét, muốn phát ra uy lực diệt thế để dạy cho vị Nguyệt Chủ nào đó một bài học.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà đứng dưới đất ngửa đầu nhìn lên, chờ đợi xem kết cục của kẻ không tự lượng sức, dám nghịch thiên.

Lúc này, chúng sinh khắp Hồng Hoang cũng đều há hốc mồm, lâm vào trạng thái thất thanh.

Do lúc nãy Hậu Thổ hóa Luân Hồi, những hình ảnh quang ảnh hiện ra cho toàn thiên địa xem vẫn chưa tan biến.

Vì thế màn nghịch thiên vừa rồi của Vọng Thư đã lọt vào mắt chúng sinh không sót một chi tiết nào, bao gồm cả cảnh nàng sắp phải hứng chịu Thiên Phạt.

Trong mắt họ, chỉ thấy Nguyệt Chủ một mình cầm kiếm đứng giữa trời, trên đỉnh đầu là thiên kiếp khủng bố mang thế diệt thế.

Lôi quang lấp lánh làm hiện rõ khuôn mặt tuyệt mỹ và thân hình uyển chuyển của nàng.

Một cảnh tượng vốn cực kỳ đáng sợ, lúc này trông lại đẹp như tranh vẽ.

Hậu Thổ đã hóa Luân Hồi, không ai biết tại sao những hình ảnh này vẫn được trình chiếu.

Có lẽ Thiên Đạo cũng muốn "sát kê cảnh hầu" (giết gà dọa khỉ) chăng.

Dù sao Nguyệt Chủ chịu kiếp cũng là đối tượng tuyên truyền không thể tốt hơn.

Lúc này các đại năng Hồng Hoang triệt để chấn kinh, ai nấy mặt đầy kinh hãi nhìn vào hình chiếu trên không trung.

Tiên tư vô thượng ấy.

Sự tồn tại trong truyền thuyết ấy.

Nhưng lúc này họ đều cảm thấy tình cảnh của Nguyệt Chủ không ổn chút nào.

Dưới Thiên Phạt, e là sẽ gặp nạn.

"Nguyệt Chủ à, gan quá lớn rồi, dám nghịch đại thế Thiên Đạo... lần này rước họa vào thân." Có người thở dài tiếc nuối cho vị Nguyệt Chủ kinh tài tuyệt diễm, tài tình vô song.

"Ta cảm động quá... vì Hậu Thổ mà làm đến bước này, nếu ta có được người bạn như vậy thì tốt biết mấy." Có người rơi lệ vì tình tỷ muội chí thâm giữa Vọng Thư và Hậu Thổ.

"Hừ hừ, thật sự tưởng đánh bại Thái Thanh thánh nhân là thành đệ nhất Hồng Hoang sao?

Trên Tam Thanh còn có Đạo Tổ Hồng Quân, đâu đến lượt nàng ta làm loạn." Có kẻ vuốt râu cười lạnh châm chọc.

"Mong Nguyệt Chủ an nhiên qua kiếp này, ta còn đang muốn ôm đùi nàng ăn bám đây." Có kẻ nhìn thân hình và nhan sắc của Vọng Thư mà nảy sinh ý nghĩ vớ vẩn.

"A Di Đà Phật, nhìn mức độ Thiên Phạt này, e là Nguyệt Chủ khó qua khỏi." Có kẻ niệm phật hiệu nhưng trong lòng thầm mừng.

“Phu nhân cố lên!

Chương 204

Tôi tin chắc cô nhất định làm được!" Có kẻ mặt dày vô sỉ nhận vơ.

"Cút, rút đao đi thằng tặc kia." Có kẻ phẫn nộ mắng mỏ.

Chúng sinh trăm thái, bàn luận xôn xao không dứt.

Thiên Phạt này là lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi khai thiên lập địa, có thể nói là xưa nay chưa từng thấy, uy lực cũng cực kỳ khủng bố.

Chỉ nhìn qua hình ảnh thôi cũng đã thấy da đầu tê dại, lòng run cầm cập.

Nhiều người lắc đầu thầm nghĩ lần này Vọng Thư gặp đại nạn rồi.

Không chết cũng lột da.

Tại Yêu Giới Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Tiện nhân Vọng Thư cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha..." "Thống khoái!

Thật là thống khoái!" Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vừa uống mỹ tửu vừa cười lớn đầy khoái ý.

Vốn dĩ họ không định uống rượu đâu, nhưng thấy Vọng Thư gặp nạn, Thái Nhất cảm thấy hôm nay không uống rượu thì thật không phải với lòng mình.

Hôm nay đáng để cạn một chén lớn!

Phong thủy luân lưu, hôm nay tới lượt Vọng Thư rồi!

Dù khoảng cách với Vọng Thư quá lớn, có lẽ cả đời cũng không

đuổi kịp, nhưng thấy nàng gặp nạn là họ vui mừng khôn xiết.

Cái vị Nguyệt Chủ này từng bắt nạt hai huynh đệ họ bấy lâu nay, giết bao nhiêu Yêu tộc, giết Hi Hòa, giết Côn Bằng... giờ đây cũng có ngày này!

Cứ việc ngông cuồng đi... cứ việc gan dạ đi... dám đi nghịch thiên hành sự!

Đáng đời!

Trong lòng Thái Nhất lúc này tràn ngập sự sảng khoái.

Càng khiến lão và Đế Tuấn vui hơn là Hậu Thổ cũng gặp nạn.

Hậu Thổ xả thân hóa Luân Hồi, từ nay về sau không còn là Vu... quả là trời giúp Yêu tộc.

Không có chân thân Tổ Vu của Hậu Thổ, sau này dù mười một Tổ Vu kia có tụ lại cũng không thi triển được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tuyệt thế sát trận mạnh nhất của Vu tộc từ nay chỉ còn là truyền thuyết.

Thái Âm Tinh nằm trong tay Vọng Thư, Yêu tộc không bố trí được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì đã sao, giờ đây chẳng cần tới nó nữa.

Vọng Thư gặp chuyện, Hậu Thổ gặp chuyện...

Yêu tộc ta không hóa rồng bay lên thì hơi phí.

"Ha ha ha...

Huynh trưởng, thật là trời giúp Yêu tộc ta mà.

Vọng Thư gặp nạn không chết cũng trọng thương, Hậu Thổ hóa Luân Hồi khiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tan rã, Đồ Vu

Kiếm của ta cũng sắp luyện thành rồi.

Không lâu nữa sẽ là ngày tàn của lũ Tổ Vu...

Ngày Yêu tộc xưng bá thiên địa không còn xa, thời cơ ta chứng đạo thành thánh cũng sắp tới rồi." Thái Nhất hào hứng nói, cảm giác như trút được một ngọn lửa hận trong lòng.

Sự u uất và tâm ma bấy lâu nay dường như đã được chữa lành.

"Phải, thật là tốt quá, trẫm đã đợi ngày này quá lâu rồi!" Đế Tuấn cạn chén rượu, cũng cười vang khoái trá.

Trong mắt lão đã hiện ra cảnh tượng Yêu tộc tung hoành thiên địa, vạn tiên triều bái, ức vạn chúng sinh quỳ lạy...

Ngay cả thánh nhân cũng phải nể mặt Yêu tộc vài phần.

Nhất thời, cả Thiên Đình Yêu tộc chìm trong sự hưng phấn và kích động.

Tại phía nam Hồng Hoang, núi Chiêu Dao.

Ức vạn chúng sinh Linh tộc và hàng trăm đệ tử Nguyệt Giáo nhìn chằm chằm hình ảnh Cửu U trên trời.

Nhìn bóng hồng cô đơn, kiêu ngạo dưới mây kiếp, ai nấy đều biến sắc, tim run bần bật.

Mọi người đều biết Nguyệt Hoàng mạnh, Vọng Thư mạnh, ngay cả Thái Thanh thánh nhân cũng không phải đối thủ, bị bại dưới kiếm nàng.

Nhưng lần này đối mặt là Thiên Phạt của Thiên Đạo!

Từ cổ chí kim chưa ai thấy, chưa ai từng trải qua.

Đại kiếp ấy khủng bố nhường nào.

Chỉ nhìn qua hình ảnh cũng đủ thấy hoang mang, mật run tâm sợ.

Sức mạnh trong mây kiếp ấy chính là thứ đáng sợ nhất thiên địa.

"Cầu thượng thiên tha cho Nguyệt Hoàng bệ hạ, mọi tội nghiệp con nguyện gánh chịu." Bỗng nhiên trong Linh tộc, một lão thụ tinh đã hóa hình người quỳ xuống đất bái lạy, run rẩy khẩn cầu.

Một cái quỳ này kéo theo phản ứng dây chuyền.

Liên tiếp những linh chúng khác quỳ xuống.

"Cầu thượng thiên tha cho Nguyệt Hoàng bệ hạ!" Họ hô vang, quỳ lạy khẩn cầu, muốn dùng tính mạng của mình để đỡ tai ương cho Vọng Thư.

Trong thành Lạc núi Chiêu Dao, tiếng hô vang trời dậy đất.

Linh chúng trong lòng đều có một cái cân.

Ai tốt với họ, họ biết rõ.

Nếu không có Nguyệt Chủ năm xưa đứng ra lập ra Linh tộc, tạo nơi che chở cho họ, thì họ đã chết từ tám đời nào rồi.

Hoặc chết trên chiến trường Vu Yêu, hoặc chết trong tay tán tu... làm gì có ngày tháng tốt đẹp như hôm nay.

Vì thế họ cảm ân và lo lắng cho Nguyệt Hoàng, không ngừng cầu nguyện.

Cùng lúc đó trên đỉnh Chiêu Dao, các đệ tử của Vọng Thư cũng tề tựu khom người hành lễ.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Thạch Cơ, Lữ Nhạc...

Họ không cầu trời, cũng không quỳ xuống, vì họ hiểu tính tình sư tôn mình, chắc chắn nàng không muốn thấy cảnh đó.

Họ đang hành lễ tạ ơn sư phụ.

Sư tôn hôm nay chiến thiên, đấu Thiên Phạt diệt thế!

Đệ tử không có cách nào giúp đỡ, chỉ biết hành lễ tạ ơn, mong sư tôn thắng trận trở về.

Đó là tâm ý của đám người Khổng Tuyên, Đại Bằng.

Ngay cả những đứa chưa hóa hình cũng chống cánh xuống đất hành lễ.

Vị sư phụ này tuy bình thường đại đại liệt liệt, có chút "vô tri", nhưng đối với họ là thật tâm thật ý.

Một mảnh chân tâm ấy, họ đều cảm thụ được.

Tại trung bộ Hồng Hoang, Vu bộ Đế Giang, điện Bàn Cổ.

Mười một Tổ Vu tề tựu, ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên không, sắc mặt mỗi người một khác.

Qua những hình ảnh đó, họ thấy Hậu Thổ hóa Luân Hồi vì chúng sinh, thấy Vọng Thư vì Hậu Thổ mà hành động nghịch thiên, và thấy cả tuyệt cảnh mà Vọng Thư sắp đối mặt.

"Vọng Thư muội tử thật trượng nghĩa!

Vu tộc chúng ta nợ nàng!" Đế Giang trầm giọng nói.

Các Tổ Vu khác đồng loạt gật đầu.

Tiếp đó mười một Tổ Vu trịnh trọng hướng lên trời hành lễ.

"Tổ Vu Đế Giang tạ ơn Nguyệt Chủ." "Tổ Vu Chúc Dung tạ ơn Nguyệt Chủ."...

Những tiếng hô của Tổ Vu vang rền thiên địa, thấu tận Cửu U.

Chương 205

Họ vốn chỉ tôn thờ Bàn Cổ, chiến thiên địa, chiến Yêu tộc, sinh ra chưa từng phục ai, cũng chưa từng cảm thấy nợ ân tình của ai.

Nhưng bây giờ Nguyệt Chủ Vọng Thư đã làm được.

Những gì nàng làm khiến Tổ Vu khâm phục khôn xiết.

Sự giúp đỡ dành cho Hậu Thổ càng khiến họ cảm kích khôn cùng.

Vì thế lúc này Tổ Vu đang dùng cách của mình để bày tỏ lòng cảm ơn và sự ủng hộ.

Tại điện Bàn Cổ, trước mắt chúng sinh, họ lấy danh nghĩa Vu tộc để hò reo trợ oai cho Vọng Thư!

Cảnh tượng tương tự cũng diễn ra khắp nơi.

Ở phía đông, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Bàn Vương đang quỳ lạy trước hình ảnh Vọng Thư, cầu nguyện Thánh Cô nương nương bình an qua kiếp.

Ở Đông Hải, giáo chúng La Sinh Môn của Ma giáo lạnh lùng nhìn bóng hình trên cao, im lặng không nói.

Người ngoài không biết nhưng giáo chúng đều rõ Nguyệt Chủ mới là chủ nhân thực sự.

Họ đang đợi lệnh, nếu phải chiến thiên, chiến tiên đạo, La Sinh Môn đã sẵn sàng, một vãng vô tiền, chết không hối tiếc.

Ở Bắc Hải, Thiên Bằng Đại Tiên nhìn hình ảnh trên trời cười nhạt rồi tiếp tục dẫn quân đi thu phục thế lực.

Côn Bằng từ khi ra khỏi Phong Ma Bảng đã trở thành ma thần thứ hai dưới trướng Vọng Thư, lão tin vị chủ nhân này nhất định sẽ hóa

hiểm thành di.

Trên Thái Âm Tinh, Thường Hi lo sốt vó, đứng dưới cây Nguyệt Quế chắp tay trước ngực cầu nguyện: "Nữ nhi của Thái Âm Tinh ơi, nhất định phải trở về nhé." Chúng sinh thiên niệm chỉ trong một sát na.

Tại Cửu U Minh Giới, mây kiếp ngày càng dày đặc, điện tím Thiên Phạt cuồn cuộn tạo thành biển sét ngút trời, hóa thành lôi ngục.

Nó soi sáng cả đại địa U Minh như ban ngày, không còn chút âm sâm nào của Địa Phủ.

Mây kiếp đã đạt tới đỉnh điểm, sắp giáng xuống.

Vọng Thư bình tĩnh nhìn, Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay đã âm thầm nắm chặt.

Khoảnh khắc này lòng nàng cũng hơi căng thẳng một chút.

Chí ít cũng phải nể mặt Thiên Phạt đại kiếp này tí chứ.

Quanh thân nàng năm đại phòng ngự chí bảo tỏa ra bảo quang rực rỡ.

Chiến ý trong lòng dâng cao, một luồng sát ý bùng cháy.

Một ý niệm điên rồ chưa từng có xuất hiện trong đầu nàng.

Nàng muốn chiến...

Thiên Phạt!

Đấu với trời, đấu với đất, thật là khoái lạc vô cùng!

Đối diện với kẻ địch, đứng đợi không phải phong cách của nàng.

Thiên Phạt đại kiếp sao?

Trảm!

Thiên Đạo trừng phạt sao?

Trảm!

Lôi đình diệt thế sao?

Trảm tuốt!

Ngươi muốn diệt ta, ta đương nhiên cũng muốn diệt ngươi!

Vọng Thư nghĩ thầm như vậy.

Khóe miệng nàng nhếch lên, lòng tràn đầy chiến ý và những ý tưởng điên rồ.

Cầm kiếm trảm Thiên Phạt!

Tâm niệm vừa động, không chút do dự, nàng trực tiếp hành động, một tay cầm kiếm lao thẳng về phía mây kiếp.

Bóng dáng hồng y lướt đi cực nhanh dưới bầu trời lôi vân.

Lúc này lòng nàng một vãng vô tiền, kiếm của nàng một vãng vô tiền, đạo của nàng duy ngã độc tôn.

"Ta vốn ở ngoài Thiên Đạo, không đến lượt Thiên Đạo quản", đó là niềm tin của nàng.

Đây là lần đối đầu đầu tiên với Thiên Đạo.

Quanh thân nàng năm đại linh bảo tỏa sáng, hào quang tiên nhân vô tận.

Sát na ấy, ức vạn chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc, các đại năng đỉnh tiêm kinh ngạc, các thánh nhân cũng kinh ngạc.

Trong mắt họ chỉ còn lại bóng hồng ấy tỏa ra tiên quang vô tận, đang cầm kiếm xông thẳng lên cửu tiêu!

Muốn trảm diệt Thiên Phạt đại kiếp!

"Tê..." Chứng kiến cảnh này, mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, mắt muốn rách ra.

“Đại đảm vọng vi!”, “Phóng tứ”, “Điên rồi”, “Nguyệt Chủ ngưu bức (quá đỉnh)”, “Trời ơi sắp có đại sự rồi!”...

Đủ loại ý niệm tràn ngập lòng chúng sinh.

Ngay cả các thánh nhân Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh cũng trợn tròn mắt, không thể hiểu nổi.

Sao nàng dám làm vậy!

Thật sự muốn nghịch thiên sao?

Những đại thần thông giả xông vào mây kiếp đánh nát nó thì họ đã nghe qua, nhưng đây là Thiên Phạt đại kiếp cơ mà!

Có cần khoa trương thế không?

Có cần phi lý thế không?

Uy lực của nó ngang ngửa đại kiếp diệt thế, thánh nhân bị chém một đao cũng trọng thương vạn cổ khó lành.

Vậy mà dưới cái đại kiếp kinh thiên này, Nguyệt Chủ không nghĩ cách phòng ngự lại chọn cách ngạnh cương (đối đầu trực diện)!

Muốn lên trời một chiến!

Thật sự là... quá mạnh rồi!

Tại Thiên Giới Yêu Tộc Thiên Đình.

“Điên rồi điên rồi!

Hoàn toàn điên rồi!” Đông Hoàng Thái Nhất thấy cảnh này phẫn nộ ném chén ngọc xuống đất, gào thét như điên.

Lão quá hiểu Vọng Thư, vị Nguyệt Chủ này không bao giờ đánh trận mà không có nắm chắc!

Đã dám cầm kiếm chiến Thiên Phạt chứng tỏ trong lòng nàng có sự nắm chắc tuyệt đối!

Tim Thái Nhất run rẩy.

Cái người phụ nữ này mạnh đến mức phi lý!

"Ngay cả Thiên Phạt đại kiếp cũng không đối phó nổi nàng sao?" "Cái thứ yêu nghiệt này!

Quái vật!" Lão sắp sụp đổ rồi.

Đế Tuấn bên cạnh sầm mặt lại, niềm vui vừa rồi như đóa hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

"Kẻ điên!" "Điên rồi!" "Nàng ta nhất định sẽ thất bại!" "Nhất định sẽ vẫn lạc trong Thiên Phạt, lão sư sẽ không tha đâu!" Đế Tuấn lầm bầm, trong lòng cũng đầy sự điên cuồng.

Ở Bắc Hải, Thiên Bằng Đại Tiên kinh ngạc trước biến cố rồi đại cười: "Vậy mới đúng là ma chứ.

Tuyệt lắm!" Tại Cửu U Minh Giới, nhìn bóng hồng nghịch thiên ấy, Thông Thiên cảm thán một tiếng: "Thật lợi hại!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa nghe thấy thế cũng đồng loạt gật đầu tán đồng.

Thử đặt mình vào vị trí của nàng, liệu họ có dũng khí rút kiếm hướng trời không?

Đáp án là không.

Thiên Đạo thánh nhân, đạo quả gửi gắm vào Thiên Đạo, mọi việc phải nghe theo Thiên Đạo... không thể nghịch thiên.

Vì thế trong lòng chư thánh đắng chát, cười khổ.

Chương 206

Nhìn tiên ảnh trên cao, họ lại có vài phần ghen tị.

Ghen tị với tài tình vô song, thiên tư đỉnh tiêm, và cả sự tự do của nàng nữa.

“Không...

Vọng Thư dừng tay...

Lão sư xin hãy tha thứ, mọi tội nghiệp cứ để con gánh chịu...” Lúc này tiếng Hậu Thổ vang lên.

Nhưng tiếng kêu ấy vô ích, trên không trung không có hồi đáp, Hồng Quân cũng không xuất hiện.

Hậu Thổ vừa khóc vừa lo, nhìn Vọng Thư bay vào mây kiếp.

Nàng muốn tới giúp nhưng lại bị một sức mạnh cực lớn trói buộc trong điện Bàn Cổ.

Đó là Không Gian Cấm Cố của Vọng Thư.

“Nàng có lỗi gì chứ?

Lỗi là ở cái Thiên này không giảng nhân tình, muốn nhốt nàng ở U Minh Giới ức vạn năm không được ra ngoài.

Lão a di à, tình ta như tỷ muội, sao ta có thể trơ mắt nhìn nàng rơi vào kết cục ấy?

Yên tâm đi, tất cả có ta!” Giọng Vọng Thư thanh lãnh truyền khắp chín tầng trời mười tầng đất, cực kỳ phiếu miểu.

Lúc này sát ý trong lòng nàng càng đậm.

Thiên Đạo lần này làm việc thật thiếu sót.

Với năng lực của thánh nhân, một sát na có thể nảy ra vạn ý niệm.

Trong chớp mắt Vọng Thư đã ở dưới mây kiếp.

Cung trang đỏ của nàng tung bay.

Khôn Hoa Thần Kiếm phát ra những tiếng kiếm minh hưng phấn, kích động, như đang gào thét.

Thiên Phạt khủng bố đã ở ngay trước mắt.

"Oanh oanh oanh oanh!" Sét nổ càng gấp, điện quang càng sáng.

Vô số rồng sét khổng lồ lao về phía Vọng Thư.

Chúng đang phẫn nộ!

Có kẻ dám nghịch lại ý chí của trời!

Phải trừng phạt!

Ánh mắt Vọng Thư lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên, vung kiếm Khôn Hoa.

"Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" Từng tiếng quát phát ra, trong chớp mắt Khôn Hoa Thần Kiếm đón gió mà lớn, dài tới ức vạn dặm, tỏa ra kiếm mang xanh biếc rực rỡ.

Ly Kiếm Thức!

Vọng Thư điều khiển thần kiếm không ngừng chém vào mây kiếp tím rực như một con dao sắc bén đang cắt đậu phụ.

Từ đông sang tây, từ nam chí bắc, nàng lấy mây kiếp làm giấy, lấy kiếm làm bút, đại cười khoái ý mà tùy ý vẽ vời.

Kiếm khí bàng bạc nổ tung trong khoảnh khắc, đánh tan mây kiếp.

Còn về biển sét đang ập tới, nàng trực tiếp không né.

Vì nhiều quá né không xuể, cả một biển sét mênh mông ập xuống không kẽ hở, chẳng thèm giảng đạo lý.

“Oanh!” Đạo sét đầu tiên đánh vào năm đại linh bảo hộ thân.

Khoảnh khắc lôi quang nổ tung, bảo quang của linh bảo cũng hơi mờ đi.

Tiếp đó đạo thứ hai, thứ ba...

đến đạo thứ năm thì bảo quang của năm món linh bảo đều ảm đạm hẳn.

Vọng Thư thu chúng vào trong cơ thể, những thứ này còn có việc cần dùng, không thể để hỏng ở đây được.

Dưới đất, các vị thánh nhân chăm chú nhìn, đồng tử co rụt, hô hấp dồn dập.

Vọng Thư không dùng linh bảo hộ thể nữa!

Nàng định làm gì?

Sẽ dùng bài tẩy sao?

Không ai biết được, nhưng chắc chắn sẽ kinh thế hãi tục.

Với hiểu biết của chư thánh về nàng, bài tẩy tiếp theo sẽ không đơn giản.

“Hỗn Độn Châu sắp xuất hiện sao?” Lão Tử nôn nóng nghĩ thầm.

Nếu suy đoán là thật thì quá tốt, đoạt được nó thì sau này dù đại kiếp diệt thế tới, lặn vào Hỗn Độn cũng chẳng phải lo.

“Vọng Thư!” Hậu Thổ lo lắng không thôi.

“Tiểu muội!” Nữ Oa cũng lo lắng.

Trên không trung, Vọng Thư không hề quan tâm suy nghĩ của người khác.

Không có linh bảo hộ thể, nàng có thủ đoạn của mình... nhưng không phải là Vận Mệnh Trường Hà.

Thứ đó liên quan tới việc thành đạo của nàng, khi chưa tới lúc sinh tử nguy nan thì không cần dùng.

"Thiên Địa Pháp Tướng!" Ngay khi linh bảo vừa được thu vào, Vọng Thư hét lớn một tiếng.

Dứt lời, một tôn nữ khổng lồ vĩ ngạn sừng sững hiện ra giữa Cửu U Minh Giới.

Thiên Địa Pháp Tướng, phiên bản phóng đại của Vọng Thư!

Mặc cung trang trắng, vóc dáng cao ráo, diện mạo y hệt Vọng Thư, đẹp đẽ vô cùng.

Oanh!

Một chân dẫm lên đại địa U Minh, đỉnh đầu nàng vươn tới tận cùng phía trên của Minh Giới, cũng là đáy sâu nhất của Hồng Hoang.

Không phải nàng không thể biến lớn hơn nữa, mà vì cái thế giới này chỉ có bấy nhiêu thôi.

Đám mây kiếp Thiên Phạt vốn cực kỳ khổng lồ nay so với đại Vọng Thư lại trở nên nhỏ bé hẳn, chỉ cao đến ngang hông nàng.

Cảm giác áp bách cũng gần như biến mất.

Cửu U Minh Giới hiện ra một tồn tại còn hào hùng hơn cả nó!

Vọng Thư lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc thành đạo quả, thần thông của nàng là Thiên Địa Pháp Tướng hóa hư thành thực.

Nói đơn giản, đây chính là "tiểu hào Bàn Cổ" (phiên bản thu nhỏ của Bàn Cổ).

Tâm niệm vừa động, chân thân Vọng Thư hòa vào pháp tướng, lực chiến đấu của Thiên Địa Pháp Tướng lập tức tăng vọt mấy lần!

Khôn Hoa Thần Kiếm khổng lồ cũng được nắm chặt trong tay.

“Háp!” Tiếng quát cổ xưa, thương tang, huyền ảo phát ra từ miệng đại Vọng Thư, truyền khắp Hồng Hoang như tiếng khai thiên của Bàn Cổ năm xưa.

Sau tiếng quát ấy, người khổng lồ Vọng Thư giơ bàn tay ngọc khổng lồ hạo hãn, một chưởng vỗ nát mây kiếp Thiên Phạt!

Đúng lúc này, cự nhân Vọng Thư xuất hiện, sừng sững đứng giữa trời đất Cửu U Minh Giới, giơ lòng bàn tay vỗ xuống kiếp vân Thiên Phạt.

Từng vị Thánh nhân đều kinh ngạc đến ngây người, kinh ngạc vì sự bưu hãn, kinh ngạc vì sức mạnh, và vô cùng kinh hãi trước hành vi 'gương tày liếp' đầy mật lớn này.

Dưới sự chấn động tột độ, tâm thần Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều run rẩy.

Hành vi này của Nguyệt Chủ chẳng khác nào là phạt Thiên!

Khiến người ta thực sự không biết nói gì cho phải... chỉ có thể thốt lên: 'Đỉnh vãi!'.

Cùng lúc đó, chúng sinh trong cõi Hồng Hoang, bất kể là Yêu tộc đang reo hò nhảy múa, hay Linh tộc đang cầu xin ông trời tha cho Vọng Thư, hay Nhân tộc đang cầu nguyện cho Thủy tổ... cho đến những tán tu đang xem náo nhiệt, vô số đại năng trong trời đất thảy đều lộ vẻ kinh hãi, há hốc mồm, trợn mắt hốc mồm.

Nữ cự nhân cao lớn vĩ ngạn kia thật quá đỗi mạnh mẽ.

Thiên phạt đại kiếp túc dĩ diệt thế vốn kinh thiên động địa, so với nàng lại chẳng đáng nhắc tới.

Chương 207

Nhưng...

Vọng Thư đang tuyên chiến với Thiên Đạo sao?

Đại sự sắp xảy ra rồi!

Chúng sinh mặt mày tái mét, tim đập chân run.

Tuy cách xa U Minh giới vô cùng, nhưng lúc này họ đều thắt tim lo lắng cho Vọng Thư, chính xác là lo lắng cho tiền đồ sau này...

Hiện tại sự việc ở U Minh giới ngày càng lớn, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ dẫn tới đại chiến kinh thiên.

Nguyệt Chủ...

đối đầu với Thiên Đạo!

Một khi đại chiến ở tầng thứ này bùng phát, e rằng cả trời đất Hồng Hoang sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tuy Nguyệt Chủ không phải đối thủ của Thiên Đạo... nhưng trước khi chết, chắc chắn nàng sẽ kéo cả Hồng Hoang chôn cùng.

Với tính cách nàng thể hiện từ trước tới nay... nàng hoàn toàn có thể làm ra chuyện đó.

Tâm niệm mọi người xoay chuyển, ai nấy đều lo âu.

Lúc này trong Cửu U Minh Giới, trời chuyển đất rung, huyết hải cuộn trào dữ dội, sóng cao tới ngàn trượng.

Minh Hà sắc mặt trắng bệch trốn trong Huyết Thần điện, ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ôm hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, miệng lẩm bẩm: 'Tổ tông ơi... tiểu tổ tông của ta ơi... xin người nương tay một chút, U Minh giới này không chịu nổi giày vò

đâu...' 'Mau kết thúc đi thôi!' 'Thế là đủ rồi!' 'Thật sự không sợ Hồng Quân thu thập sao!' Tim Minh Hà run lẩy bẩy.

U Minh giới gặp phải tai bay vạ gió, trong lòng hắn đau khổ không thôi.

Đồng thời hắn cũng thấy may mắn và cầu nguyện.

May mắn là vừa rồi không trái ý Vọng Thư, nếu không thần thông tuyệt thế kia thi triển ra, hắn làm gì còn mạng?

E là một ngón tay út của nàng cũng đủ chọc chết hắn!

Hắn cầu nguyện Vọng Thư đừng chơi quá lớn, Thiên phạt đại kiếp có thể bị diệt, nhưng sau lưng Thiên phạt còn có chủ nhân, đó là Thiên Đạo, là Đạo Tổ Hồng Quân...

Một khi hai người đại chiến trong Cửu U Minh Giới...

Địa phủ, Luân hồi, Huyết hải... thảy đều không còn, hắn e rằng cũng khó thoát thân, rơi vào vận mệnh vĩnh kiếp bất phục.

Tiền đồ chưa biết...

đường trước mịt mù.

Minh Hà thở dài trong lòng, chỉ còn cách ra sức cầu nguyện Vọng Thư mau chóng xong việc, đừng làm chuyện rùm beng thêm nữa.

Trên bầu trời Cửu U Minh Giới, biển lôi điện Thiên phạt cuồn cuộn không ngừng.

Dường như biết được vận mệnh sắp tới, nó đang gào thét, đang phẫn nộ.

Biển lôi điện càng thêm mãnh liệt, từng đạo sét diệt thế không ngừng oanh kích lên thân hình Thiên Địa Pháp Tướng của Vọng Thư.

Tiếng sấm vang dội không dứt bên tai.

Nhưng những đòn tấn công đó... trước sức mạnh tuyệt đối, thật chẳng đáng nhắc tới. 'Oanh!' Trong nháy mắt, bàn tay khổng lồ của Vọng Thư rộng lớn như một lục địa Hồng Hoang, chẳng hề chịu ảnh hưởng, vỗ thẳng lên kiếp vân Thiên Phạt.

Tiếng nổ rung trời lập tức vang lên khắp trời đất Hồng Hoang.

Từ núi Bất Chu đến tận cùng Đông Hải đều nghe rõ mồn một.

Sức mạnh của Ba Ngàn Đại Đạo Pháp Tắc, sức mạnh Đại Đạo Duy Ngã Độc Tôn... dưới một chưởng này triệt để bùng phát, tỏa ra ức vạn đạo tiên quang vàng kim rực rỡ vô cùng.

Đối chọi gay gắt với tiên quang màu tím của biển lôi điện.

Cháy rực trong chớp mắt, dưới một chưởng, kiếp vân Thiên Phạt tan biến!

Mọi người lộ vẻ kinh hãi, hồn phi phách tán, cảm giác như một chưởng kia cũng vừa vỗ lên người mình.

Sát na kia, biển lôi điện che phủ bầu trời Cửu U Minh Giới bị vỗ trực tiếp ra một lỗ hổng khổng lồ, lộ ra phong cảnh u minh bên dưới. 'Hừ!' Tiếp đó, Vọng Thư lại vỗ thêm chưởng thứ hai!

Cực nhanh!

Cực ác!

Có thế nghiêng trời, như tận thế giáng lâm! 'Oanh!' Chưởng thứ hai cũng vỗ ra một lỗ hổng lớn, lại lộ ra một phương trời đất.

Chưởng thứ ba!

Chưởng thứ tư!

Chưởng thứ năm!...

Vọng Thư một tay cầm kiếm, nhưng lại không dùng kiếm, mà

chọn dùng lòng bàn tay để đối phó Thiên phạt kiếp vân một cách đơn giản, trực tiếp.

Chẳng nể mặt Thiên phạt, chẳng nể mặt Thiên Đạo, cũng chẳng nể mặt Hồng Quân chút nào.

Như một Hỗn Độn Thần Ma thời viễn cổ, nàng điên cuồng tàn phá.

Kiếp vân Thiên Phạt trong tay nàng chẳng khác gì một miếng đậu phụ.

Từng tiếng vỗ tay rung trời thấu tận tâm can chúng sinh Hồng Hoang, khiến họ chấn động, kinh hãi.

Nó cũng vang lên bên tai từng vị Thánh nhân, giống như Vọng Thư đang liên tục tát vào mặt họ vậy.

Cuối cùng... kiếp vân Thiên Phạt phải tốn không ít thời gian mới hội tụ được đã bị Vọng Thư vỗ tan tành.

Hoặc nói cách khác, Vọng Thư đã dùng sức mạnh đại thần thông khiến kiếp vân Thiên Phạt vỡ vụn.

Cho đến khắc này, trời đất mới triệt để bình tĩnh lại.

Vọng Thư cầm kiếm đứng tĩnh lặng giữa trời đất U Minh giới.

Trong khoảnh khắc, các Thánh nhân, chúng sinh Hồng Hoang, vô số đại năng thảy đều ngước nhìn vị Thái Âm Thần Ma vĩ ngạn kia mà thất thanh.

Nguyệt Chủ...

đỉnh quá!

Chưởng diệt Thiên phạt, thực sự không tìm được từ ngữ nào chấn động hơn để hình dung.

Nhất thời, chúng sinh đều đờ đẫn, rơi vào trầm mặc.

Bỗng nhiên, thấy hư không lay động, một lão đạo mặc đạo bào huyền sắc, tay cầm phất trần xuất hiện giữa không trung.

Hồng Quân đến rồi!

Chúng sinh trời đất đồng loạt quỳ bái.

Từng vị Thánh nhân cũng lần lượt hành lễ: 'Bái kiến lão sư!', 'Bái kiến Đạo Tổ!'.

Các loại thanh âm vang lên khắp trời đất, vô cùng kính trọng.

Hồng Quân thần sắc bình tĩnh gật đầu, tiên nhìn về phía Hậu Thổ, sau đó nhìn về phía Vọng Thư, mặt không cảm xúc, không giận dữ, cũng không thù hận, không buồn không vui, chẳng ai biết lúc này lão đang nghĩ gì.

Vọng Thư chớp chớp mắt.

Hồng Quân đến, nàng chẳng ngạc nhiên chút nào, sự việc phát triển đến mức này, Hồng Quân không xuất hiện mới có quỷ.

Nàng cũng nhận ra Hồng Quân ở đây không phải chân thân, mà là phân thân.

Cho nên nàng cũng chẳng sợ, cùng lắm là trốn vào dòng sông vận mệnh.

Chương 208

Đó là hạ sách thôi.

Dù sao cũng có đường lui, không hoảng!

Hồng Quân lúc này trong lòng cũng khó chịu.

Khó chịu.

Rối rắm.

Ở Tử Tiêu Cung, lão đã nhìn thấy rõ mồn một mọi hành động của Vọng Thư trong Cửu U Minh Giới.

Nguyệt Chủ giúp Hậu Thổ, nghịch lại đại thế Thiên Đạo, sau đó lại dùng đại thần thông diệt trừ Thiên phạt mà Thiên Đạo giáng xuống để trừng phạt.

Chuyện này... không thể nói là không quá đáng!

Không thể nói là không nghiêm trọng!

Nếu là người thường, thậm chí là Thánh nhân, chỉ cần làm một trong hai việc đó cũng đủ thảm rồi.

Chắc chắn sẽ phải nếm mùi đau khổ dưới Thiên phạt đại kiếp.

Nhưng...

đây là Vọng Thư!

Nàng dùng đại thần thông diệt luôn Thiên phạt đại kiếp.

Bưu hãn, mạnh mẽ!

Khiến Hồng Quân cảm thấy vô cùng gai mắt.

Nếu giáng thêm trừng phạt...

Vọng Thư vẫn có thực lực để diệt đi.

Thực lực hiện nay của vị Nguyệt Chủ này, ngay cả Hồng Quân cũng nhìn không thấu.

Nàng nhất định có bài tẩy.

Sức mạnh tuế nguyệt cổ lão, thương tang kia khiến Hồng Quân cũng phải kinh hãi.

Đó không phải sức mạnh của Hồng Hoang.

Dường như là vận mệnh của chư giới gia thân.

Nếu Thiên Đạo Thiên Phạt giáng xuống vận mệnh huyền bí kia, gây ra nhân quả lớn, e rằng ngay cả Thiên Đạo của trời đất Hồng Hoang cũng không chịu nổi, sẽ lập tức sụp đổ, tiến vào thời đại mạt pháp.

Hiện nay đại kiếp trời đất sắp tới.

Hắc ám động loạn và dư nghiệt khai thiên sắp tập kích.

Là chiến lực đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang hiện nay ngoài lão ra, Vọng Thư...

đóng vai trò quan trọng, không thể khinh động.

Được rồi, nói tóm lại, vì lúc này Đạo Tổ Hồng Quân không có nắm chắc sẽ hạ được Vọng Thư.

Nếu đại chiến nổ ra... e rằng cả trời đất Hồng Hoang sẽ bị liên lụy.

Nguyệt Chủ Vọng Thư khi lâm vào tuyệt cảnh sẽ kéo Hồng Hoang vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Như vậy...

Thiên Đạo mà lão nhất tâm duy hộ còn có ý nghĩa gì?

Tâm huyết từ khi khai thiên lập địa đến nay của lão... cũng thảy đều đổ sông đổ biển.

Nhưng... nếu không trừng phạt, uy nghiêm của Thiên Đạo sau này biết đặt vào đâu?

Kết lại, lúc này thật khó!

Khó!

Khó!

Hồng Quân lão tổ thở dài trong lòng.

Cái vị Nguyệt Chủ này, thật đúng là tinh gây chuyện!

Lần gây chuyện này thực sự quá lớn.

Nhưng... chung quy vẫn phải xử lý.

Hồng Quân trong lòng có vạn ngàn ý niệm, nhưng thần sắc trên mặt chẳng hề biến đổi, khẽ phất phất trần, liền mở kim khẩu: 'Việc Lục Đạo Luân Hồi vốn là đại thế Thiên Đạo, trời đất không trọn vẹn, cần có Lục Đạo Luân Hồi xuất thế!

Trọng trách này lần này lại rơi lên người Tổ Vu Hậu Thổ.

Theo thiên số, Hậu Thổ vốn phải thân vẫn hóa luân hồi, sau đó vĩnh trấn U Minh.

Tuy nhiên hiện nay Vọng Thư thi pháp nghịch thiên, làm xáo trộn nhân quả lớn của trời đất cũng như việc gia sự sau này, đáng lẽ phải chịu Thiên phạt đại kiếp để giữ sự công bằng của Thiên Đạo.' Hồng Quân đạm nhiên nói, giải thích rõ ngọn ngành mọi chuyện xảy ra ở Cửu U Minh Giới.

Chư thánh gật đầu, họ đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Trong đó Nguyên Thủy và nhị thánh phương Tây trong lòng đều có

chút hả hê. 'Vọng Thư à... lão sư đến rồi, xem nàng còn có thể kiêu ngạo thế nào...

Có lợi hại đến mấy cũng không thể địch lại lão sư.' Tiếp đó, Hồng Quân nhìn về phía Hậu Thổ đang đứng bên cạnh Luân Hồi điện trên mảnh đất U Minh, mặt không cảm xúc tiếp tục nói: 'Dưới Thiên Đạo, thưởng phạt phân minh.' 'Tổ Vu Hậu Thổ có đại công với trời đất, lát nữa sẽ có công đức giáng xuống, có thể giúp nàng thành thánh.

Nhưng chuyện lần này, tuy qua tay Vọng Thư nghịch thiên... nhiên thiên số đã định, nàng vẫn phải an thân tại Luân Hồi điện một nguyên hội, không được rời khỏi U Minh, trấn giữ Địa phủ.' Lời vừa dứt, chư thánh tại trường và chúng sinh Hồng Hoang thảy đều chấn kinh.

Hậu Thổ... sắp thành thánh!

Tam Thanh và nhị thánh phương Tây nhìn nhìn Hậu Thổ, lại nhìn nhìn Nữ Oa... cuối cùng nhìn về phía Vọng Thư vẫn đang trong trạng thái Thiên Địa Pháp Tướng.

Họ đều có cảm giác không lành, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Một mình Vọng Thư đã cực mạnh, sau này cộng thêm Nữ Oa, Hậu Thổ hai vị thánh nhân nữa... cái gì mà tranh đoạt khí vận, tranh đoạt đại giáo, nhúng tay vào thế nào đây?

Trời đất Hồng Hoang chi bằng đổi tên thành trời đất của Vọng Thư cho rồi!

Ngũ thánh thảy đều chửi thầm trong lòng.

Ở một bên khác, Vọng Thư đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Hồng Quân, trong lòng thầm nghiến ngẫm lời lão. 'Một nguyên hội... xem ra Đạo Tổ Hồng Quân không muốn Hậu Thổ đi làm hỏng Vu Yêu đại kiếp đây mà...' 'Không sao, một nguyên hội... có thể chấp nhận được!' Vọng Thư thầm nghĩ trong lòng, có chút vui mừng, cảm giác bao nỗ

lực vừa rồi không uổng phí.

Đại kiếp của Hậu Thổ rốt cuộc đã bị tiêu trừ.

Một nguyên hội xem chừng dài đằng đẵng, nhưng đối với bậc đại thần thông giả, chẳng qua cũng chỉ như một lần bế quan, mở mắt nhắm mắt trong nháy mắt mà thôi. 'Đệ tử tuân theo pháp chỉ của lão sư, xin lão sư tha cho Vọng Thư...' Lúc này, tiếng của Hậu Thổ vang lên, nàng khom mình hành lễ.

Nghe tin mình sắp thành thánh, trong lòng nàng không quá vui mừng, chỉ lo lắng Hồng Quân sẽ nắm lấy chuyện Vọng Thư nghịch thiên mà làm khó nàng.

Hồng Quân coi như không nghe thấy, thần sắc bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Vọng Thư vẫn đang trong trạng thái Thiên Địa Pháp Tướng.

Trong lòng lão chợt dâng lên cảm giác vô lực sâu sắc, da mặt không tự chủ được mà giật giật.

Vị Nguyệt Chủ này...

Chương 209

sở dĩ chưa giải trừ trạng thái này là vì đang đề phòng lão... sẵn sàng chuẩn bị đại chiến với lão bất cứ lúc nào.

Haiz...

Hồng Quân thở dài một tiếng, lắc đầu, lại mở miệng: 'Nguyệt Chủ Vọng Thư lần này hành sự nghịch thiên, đáng lẽ phải chịu Thiên phạt đại kiếp!

Xét thấy nàng đã dùng đại thần thông tiêu trừ Thiên phạt, việc trừng phạt của Thiên phạt đại kiếp coi như thôi bỏ.

Nhưng chung quy vẫn là hành vi nghịch thiên, dưới Thiên Đạo tất có trừng phạt...

Phạt nàng sau khi chuyện đó kết thúc, tiếp tục trấn thủ biên giới Hỗn Độn ba nguyên hội, nàng có sẵn lòng?' Vọng Thư chớp chớp đôi mắt đẹp long lanh như tinh tú.

Trấn thủ biên giới Hỗn Độn ba nguyên hội, hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Cái gọi là 'chuyện đó'!

Vọng Thư trong lòng hiểu rõ, chính là ám chỉ Vu Yêu đại kiếp.

Chỉ là lúc này Vu Yêu đang ở trong đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, Hồng Quân không thể nói thẳng ra, nên mới dùng 'chuyện đó' để thay thế. 'Ta sẵn lòng!' Vọng Thư gật đầu, tâm niệm vừa động, thân hình khổng lồ trực tiếp tiêu tán, chân thân Vọng Thư xuất hiện giữa Cửu U Minh Giới.

Một bộ cung trang màu đỏ, thanh lãnh nói.

Ở phía khác, chúng sinh Hồng Hoang và chư thánh tại trường trực tiếp ngây người, mắt trợn tròn.

Gì cơ?

Vọng Thư nghịch thiên hành sự, mà chỉ nhận một hình phạt nhẹ tựa lông hồng thế thôi sao?

Trấn thủ biên giới Hỗn Độn ba nguyên hội, với thực lực của nàng, có khác gì không bị phạt đâu!

Còn có thiên lý nữa không!

Hồng Quân bất công quá!

Lão Tử, Nguyên Thủy, nhị thánh phương Tây sinh lòng oán thán, Đế Tuấn, Thái Nhất lại càng muốn nổ tung tâm thái!

Hồng Quân ánh mắt bình tĩnh nhìn qua.

Trong lòng lão cũng bất đắc dĩ.

Gặp phải Vọng Thư... lão cũng chẳng có nhiều biện pháp. 'Thôi bỏ đi... cứ vậy đi.' Hồng Quân đau đầu khôn xiết, thân hình thoáng hiện rồi biến mất, quay về Tử Tiêu Cung.

Chuyện ở đây đã xong, Lục Đạo xuất, Địa Phủ thành.

Hồng Quân rời đi, trong Cửu U Minh Giới chỉ còn lại chư vị thánh nhân, Vọng Thư, Hậu Thổ và vô số linh hồn chúng sinh.

Ồ, đúng rồi... còn có một Minh Hà nữa.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tâm thái phức tạp, sắc mặt thay đổi nhiều lần.

Nhìn nhìn Vọng Thư, lại nhìn nhìn Hậu Thổ... cuối cùng chọn cách rời đi.

Cho dù Hậu Thổ sắp thành thánh, họ cũng chẳng còn tâm tư đâu

mà xem tiếp.

Ở lại đây... chỉ thêm bực mình.

Đau lòng chết mất!

Thà rằng sớm rời đi cho rảnh nợ.

Thông Thiên giáo chủ hướng về Vọng Thư trên không trung chắp tay hành lễ, cũng rời khỏi U Minh giới.

Lần náo nhiệt ở U Minh giới này, hắn đã xem thật thỏa thuê.

Nữ Oa gật đầu với Vọng Thư rồi cũng rời đi.

Nàng với Hậu Thổ chỉ là tình giao hảo sơ sơ, tiếp theo nên để không gian riêng cho Vọng Thư và Hậu Thổ thì tốt hơn.

Làm bóng đèn... nàng không thèm.

Lúc này, từ trên chín tầng trời rơi xuống một đạo công đức kim quang và khí vận huyền hoàng công đức khổng lồ, nhập vào cơ thể Hậu Thổ.

Toàn thân nàng tỏa kim quang lấp lánh, trong khoảnh khắc, nàng đã bước qua khe rãnh không thể vượt qua đối với chúng sinh, trở thành thánh nhân.

Giữa trời đất gợn lên một trận sóng lăn tăn, các loại dị tượng đồng loạt hiện ra để chúc mừng Hậu Thổ thành thánh. 'Chúc mừng Hậu Thổ nương nương thành thánh!' 'Chúc mừng Hậu Thổ nương nương thành thánh!' Thánh nhân xuất thế, chúng sinh trên đất Hồng Hoang quỳ lạy, hô vang danh hiệu Hậu Thổ.

Ngay sau đó, lại có hai món trọng bảo tỏa tiên quang đen trắng bay vào tay Hậu Thổ.

Chính là bảo vật của Địa Đạo: Minh Thư (Sổ Sinh Tử) và Phán Quan Bút.

Một vật ghi chép vận mệnh sống chết của chúng sinh Hồng Hoang, có thể dùng để công thủ, thuộc cấp cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cuốn Sổ Sinh Tử giao cho Thập Điện Diêm La quản lý đời sau chỉ là bản sao của nó.

Vật kia thì có thể định đoạt sống chết, thay đổi thọ mệnh, có thể dùng để tấn công.

Sau khi Hậu Thổ nhận lấy hai món linh bảo, đứng tĩnh lặng giây lát, bỗng có hai đạo thân ảnh bước ra từ cơ thể nàng.

Đó chính là hai thi Thiện và Ác của nàng.

Sau khi thành thánh, pháp Trảm Tam Thi đối với nàng đã không còn là bí mật huyền ảo gì nữa.

Một vị là lão phụ diện mạo già nua, xấu xí, tóc trắng xóa, run rẩy, mặc quần áo vải thô, tay cầm một cây gậy chống, trên người đầy tử khí.

Vị kia lại là một mỹ nữ tuyệt sắc mặc cung trang trắng, gương mặt từ bi, giữa lông mày có một nốt ruồi chu sa.

Mạnh Bà và Bình Tâm.

Khi Hậu Thổ thành thánh, thiên cơ đã hiện rõ trong lòng nàng.

Theo thiên số, Mạnh Bà và Bình Tâm phải xuất thế.

Mạnh Bà sẽ ở bên bờ sông Vong Xuyên, trên cầu Nại Hà, nấu canh Mạnh Bà để xóa đi ký ức của mỗi linh hồn đi qua Lục Đạo Luân Hồi.

Hành động này có đại công đức, qua vô tận tuế nguyệt, chỉ cần Địa Phủ còn đó, công đức vãng sinh sẽ thuộc về nàng, lâu dần sẽ có lượng công đức vô tận trong tay.

Bình Tâm thì thay nàng tọa trấn trong Luân Hồi điện, sau này nếu nàng không có ở Địa Phủ thì Địa Phủ sẽ do Bình Tâm quản lý.

Khoảnh khắc này, Hoàng Tuyền Địa Phủ cuối cùng đã thành.

Hai đạo tiên quang xé toạc bầu trời Cửu U Minh Giới, một đạo rơi trên cầu Nại Hà, một đạo rơi vào Luân Hồi điện.

Mạnh Bà rơi trên cầu Nại Hà phất ống tay áo, không mang theo một áng mây nào...

à không, là một cái lò táo.

Một cái vạc lớn xuất hiện trên cầu Nại Hà, trong vạc là một màn 'ẩm thực bóng tối' xám xịt.

Trong mắt Vọng Thư, món đó trông giống hệt món canh cay nóng.

Tay nghề nấu nướng của Hậu Thổ vốn đã không tốt, tay nghề của Tam Thi thần... tự nhiên cũng có thể đoán được.

Mạnh Bà chuyên tâm nấu nướng, cực kỳ tập trung.

Lúc này, linh hồn chúng sinh qua núi Âm Sơn, tới Địa Phủ, cũng đến bên bờ sông Vong Xuyên.

Hiện nay Địa Phủ chưa hoàn thiện, Diêm La, Phán Quan, quỷ sai đều chưa về vị trí, nên chưa cần tới điện Diêm Vương, cũng không cần qua mười tám tầng địa ngục một chuyến. 'Uống một bát đi, uống xong rồi lên đường, chuyện cũ kiếp trước... không còn nhớ nữa.' Mạnh Bà bình thản nói.

Nhưng ngữ khí lại cực kỳ bá đạo, không cho phép từ chối.

Chương 210

Chức trách của Mạnh Bà không cho phép bất kỳ sinh linh nào mang theo ký ức đi đầu thai chuyển thế.

Linh hồn chúng sinh không dám từ chối.

Họ xếp hàng nhận bát từ tay Mạnh Bà, uống ừng ực, một bát xuống bụng, ký ức tan biến hết.

Đi tiếp xuống dưới chính là Luân Hồi điện.

Ở đó có Bình Tâm canh giữ, nàng sẽ dựa vào công đức hoặc tội nghiệp lúc sinh thời của linh hồn để phán đoán sinh linh đó nên vào đạo nào.

Lục Đạo gồm: Thiên Nhân Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, A Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Vốn là chức trách của Diêm La và Phán Quan, nay Địa Phủ chưa đủ người nên chỉ có thể do Bình Tâm tạm thời xử lý.

Lúc này Vọng Thư đáp xuống đất, tò mò ngắm nhìn mọi thứ.

Địa Phủ trong thần thoại tiền kiếp giờ đây thực sự hiện ra trước mắt nàng.

Mọi thứ đều mới mẻ và thú vị.

Đá Tam Sinh, rừng hoa Bỉ Ngạn, đường Hoàng Tuyền, điện Thập Đại Diêm Vương, điện Luân Hồi...

Cảnh sắc Địa Phủ khiến Vọng Thư nhàn tản dạo bước trong đó.

Cuối cùng nàng tới cầu Nại Hà.

Ở đây Mạnh Bà vẫn đang nấu canh.

Hậu Thổ đứng bên cạnh giúp một tay.

Vọng Thư nhìn linh hồn chúng sinh bằng ánh mắt thương cảm...

Sinh linh thật khổ sở, giây phút cuối cùng trước khi mất ký ức lại phải uống món 'ẩm thực bóng tối' của Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn Vọng Thư, nở một nụ cười rạng rỡ. 'Hậu Thổ tạ ơn Nguyệt Chủ.' Hậu Thổ hành lễ đạo ấp, nhìn Vọng Thư, chẳng biết nghĩ tới chuyện gì mà mặt lại đỏ bừng, trông thật kiều diễm đáng yêu.

Vọng Thư: 'Thật kỳ kỳ quái quái...' 'Tỷ tỷ không cần đa lễ, như ta đã nói trước đây, quan hệ của chúng ta thế nào cơ chứ, ta không thể giương mắt nhìn tỷ vĩnh viễn bị nhốt trong Địa Phủ được.' Vọng Thư lắc đầu đáp lại.

Hậu Thổ khẽ cười không nói, cầm lấy bát của Mạnh Bà, sải đôi chân dài bước tới trước mặt Vọng Thư. 'Hay là muội nếm thử một bát xem?

Nhìn họ uống có vẻ ngon lắm, ta cảm thấy chắc là uống cũng ổn...' Hậu Thổ nhướng mày dụ dỗ.

Vọng Thư: '...

Tỷ chắc chứ?' Nhìn đống canh Mạnh Bà trông y hệt 'canh cay nóng' trong bát, nàng nhíu chặt lông mày.

Nguyệt Chủ đại nhân không sợ trời không sợ đất... lúc này quả đoạn nhụt chí.

Mẹ ơi, đòi mạng mà.

Chỉ ngửi mùi thôi đã thấy nồng nặc mùi thuốc bắc, xộc thẳng lên tận đỉnh đầu!

Căn bản là thực phẩm âm gian mà!

Không thể làm món gì dương gian một chút sao?

Không được!

Kiên quyết không uống!

Vọng Thư tiếp tục lắc đầu, mím chặt miệng nhỏ.

Hậu Thổ lộ ra ánh mắt mong chờ...

Vọng Thư chớp chớp mắt, nhãn cầu xoay chuyển, trong nháy mắt đã nảy ra kế.

Kế dương đông kích tây, nàng rành lắm.

Vẫn còn một tên chưa xử lý đây. 'Minh Hà lão quái, mau ra kiến ta!' Tiếng thanh lãnh của Vọng Thư lập tức truyền khắp Cửu U Minh Giới.

Tại Huyết Hải, điện Huyết Thần.

Nghe tiếng Vọng Thư, tim Minh Hà run lên một cái, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt lập tức đại biến.

Hắn rất sợ Vọng Thư, từ nãy giờ luôn thấp thỏm, trốn biệt trong Huyết Hải.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện đại lão đừng tìm mình tính sổ... cứ coi như không có mình đi.

Nhưng không... không trốn được.

Lúc này Minh Hà như đưa đám.

Đầu rũ tai cụp thở dài một tiếng, đạp mây bay về phía cầu Nại Hà.

Còn về Nguyên Đồ, A Tỳ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng các loại linh bảo khác, hắn thảy đều không mang theo.

Trong tay Nguyệt Chủ Vọng Thư, có linh bảo hay không... cũng chẳng khác gì nhau.

Thực lực của hắn trong mắt nàng... chỉ có một chữ: 'Gà'.

Minh Hà đạo hữu, Minh Hà, Minh Hà lão quái... ba loại xưng hô khác nhau cho thấy cấp bậc của Minh Hà trong mắt Vọng Thư đang tụt dốc thảm hại.

Đã từ Bạch Kim tụt xuống Đồng Xanh rồi.

Thậm chí danh hiệu Minh Hà giáo chủ nàng cũng chẳng buồn dùng.

Trên cầu Nại Hà, Vọng Thư liếc mắt nhìn công cụ nhân đang bay tới: Minh Hà, trong lòng thở phào một hơi.

Canh Mạnh Bà của Hậu Thổ, nàng xin kiếu.

Không phải nàng không dám uống đâu nhé, chỉ là không có khẩu vị...

ừm, đúng là như vậy đấy.

Chớp mắt, Minh Hà đã đáp xuống cầu Nại Hà.

Trên mặt hắn nặn ra một nụ cười gượng gạo khó coi, sau đó lập tức hành lễ với Vọng Thư và Hậu Thổ. 'Kiến qua Vọng Thư thánh nhân!' 'Kiến qua Hậu Thổ thánh nhân!' Minh Hà hạ thấp tư thế hết mức, trước mặt là hai vị thánh nhân cơ mà, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Vọng Thư thì vốn đã có thù.

Hậu Thổ thì lúc nãy hắn vừa mới buông lời ác độc.

Minh Hà nghĩ mãi không thông, một kẻ luôn ổn thỏa như hắn sao lại chọc phải hai đại cừu địch đều là thánh nhân thế này.

Thật là sầu thúi ruột.

Minh Hà đang sầu, nhưng ánh mắt Vọng Thư lại chẳng thèm dừng trên người hắn, nàng đảo đôi mắt đẹp nhìn Hậu Thổ.

Mỹ nhân trước mắt vẫn bổ mắt hơn lão đạo sĩ trung niên mặt mày âm trầm đầy sát khí kia.

Tiếp đó, Vọng Thư mở lời: 'Những lời ta nói trước đây, ngươi còn nhớ rõ chứ?' Ý nàng nhắc tới chuyện trước khi Hậu Thổ hóa luân hồi, Minh Hà gây rối, lập Dẫn Hồn Trận dẫn linh hồn chúng sinh để chuyển hóa thành tộc A Tu La. 'Nhớ chứ, tại hạ luôn ghi tạc trong lòng.' 'Việc gây ra tội nghiệp, Minh Hà sẵn lòng gánh chịu hậu quả, xin hai vị thánh nhân chỉ giáo.' Tim Minh Hà đập loạn xạ, cung kính nói.

Tình cảnh này không cho phép hắn giữ gìn tôn nghiêm đại năng hay giáo chủ gì nữa.

Bảo toàn cái mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Vọng Thư vuốt tóc, gật gật đầu.

Hậu Thổ đặt bát canh Mạnh Bà xuống, tươi cười nhìn Vọng Thư thu xếp Minh Hà, cảm thấy cảnh này khá thú vị. 'Được.' 'Tộc A Tu La sau này sẽ do Đạo A Tu La trong Lục Đạo đầu thai chuyển sinh, ngươi cũng không cần lo lắng nữa.' 'Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ.' 'Xin thánh nhân cứ nói.' Minh Hà lại cung thân. 'U Minh Địa Phủ sau này quan hệ trọng đại, Hậu Thổ tuy là thánh nhân nhưng có những việc không thể tự mình làm hết được.

Chương 211

Nhiệm vụ ta giao cho ngươi chính là: nếu có một ngày, có kẻ nhúng tay vào chuyện của U Minh Giới, muốn chém giết hoặc đuổi tộc A Tu La của ngươi đi, ngươi có làm được không?' Vọng Thư cười nói, đôi mắt híp lại như vầng trăng khuyết.

Những lời này thực chất là nàng đang găm thêm một cái gai cho Tây Phương giáo.

Chẳng phải sau này có Địa Tạng Vương Bồ Tát phát nguyện: 'Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật' sao?

Vậy thì lúc này, nhân lúc Minh Hà đang đuối lý, nàng găm cái gai này xuống trước.

Còn Minh Hà có đồng ý hay không thì nàng hoàn toàn không lo.

Với tính cách cẩn thận của Minh Hà, hắn chẳng có khả năng từ chối.

Còn Minh Hà có tận tâm làm việc hay không... khà khà, Vọng Thư cảm giác dù lão có già, nàng vẫn còn cầm được Khôn Hoa Kiếm đấy thôi.

Đối diện Vọng Thư, trong lòng Minh Hà lại nổi sóng lớn, sắc mặt thay đổi liên hồi.

Có kẻ?

Kẻ đó là ai?

Hắn nhìn chằm chằm Vọng Thư, muốn tìm kiếm câu trả lời trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

Đáng tiếc... chỉ nhận lại một nụ cười tươi rói đầy 'đáng ghét'.

Lòng hắn chùng xuống.

Vị Nguyệt Chủ này nổi tiếng mưu mô xảo quyệt khắp Hồng Hoang, tâm nhãn cực nhiều, ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử cũng không phải đối thủ của nàng, mấy lần chịu thiệt thòi lớn.

Nghe đồn nàng còn có tạo nghệ cực cao về pháp tắc Vận Mệnh.

Có lẽ nàng đã nhìn thấy tương lai Địa Phủ sẽ có 'kẻ địch' nhúng tay vào.

Kẻ có lá gan lớn như vậy... ngoài Tam Thanh và nhị thánh phương Tây ra, không còn ai khác!

Ở đây, Minh Hà bảo bảo thấy khổ trong lòng...

Công bằng mà nói, hắn một vạn lần không muốn nhúng tay vào kế hoạch và tranh đấu giữa các thánh nhân.

Cái tội 'chuộc tội' này...

đúng là muốn mạng mà. 'Nhưng nếu bây giờ không đồng ý... e là mạng cũng chẳng còn, còn tính gì tương lai?' Nhớ lại sự hung hãn của Vọng Thư khi chưởng diệt Thiên phạt lúc nãy, Minh Hà rùng mình một cái, một luồng khí lạnh xộc lên từ đáy lòng.

Vọng Thư ngay cả chuyện nghịch thiên còn dám làm, chắc cũng chẳng ngại tiện tay lấy luôn cái mạng nhỏ của hắn đâu.

Minh Hà mắt lóe tinh quang, nhìn nhìn Vọng Thư, Hậu Thổ...

Ngoài hai vị thánh nhân này ra còn có thêm Nữ Oa nữa, tổ hợp thánh nhân này đã chẳng hề kém cạnh.

Cộng thêm chiến lực khủng bố của Vọng Thư, cho dù Tam Thanh liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ của ba vị nữ thánh này.

Tính ra, tình hình dường như... cũng không tệ lắm. 'Thôi bỏ đi, đều là do mình tự làm tự chịu.' Minh Hà thở dài bất lực trong lòng.

Trong nháy mắt nghìn ý niệm xoay chuyển, Minh Hà đưa ra quyết định, một lần nữa hành lễ. 'Minh Hà tuân theo pháp chỉ của thánh nhân!' Vọng Thư gật đầu.

Chuyện Cửu U Minh Giới coi như định đoạt.

Rời khỏi Địa phủ, Vọng Thư bước một bước, quay lại Bất Tử Hỏa Sơn.

Những đám mây lửa ngợp trời của Bất Tử Hỏa Sơn lại hiện ra trong mắt Vọng Thư, khác hẳn phong cảnh ở Cửu U Minh Giới khiến nàng không khỏi bùi ngùi.

Đi tới Cửu U Minh Giới chỉ trong thời gian ngắn, nhưng chuyến đi lần này lại khiến nàng cảm giác như đã đi rất lâu.

Trải qua một trận chiến nghịch thiên vì Hậu Thổ, tâm cảnh của nàng cũng thay đổi không ít.

Đại thế Thiên Đạo trong lòng nàng đã không còn quan trọng như trước.

Thiên Đạo Hồng Quân trong lòng nàng cũng không còn đáng sợ đến thế.

Trảm đi vị thần trong lòng, Đạo của ta tự thành.

Vọng Thư có thể cảm nhận rõ ràng mình đã tiến một bước dài trên con đường Duy Ngã.

Bởi vì trong lòng nàng không còn thần, không còn Hồng Quân tọa trấn như núi cao nghìn trượng nữa.

Khoảnh khắc này, Duy Ngã Đạo của nàng đang lột xác, thăng hoa lên mức mạnh mẽ hơn.

Pháp lực của nàng không tăng lên, nhưng về cảnh giới lại thăng cấp một đoạn lớn.

Vọng Thư đáp xuống mặt nước ngoài biên giới Hỗn Độn, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiện ra dưới chân, nàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt tiến vào bế quan, tỉ mỉ tham ngộ những cảm ngộ có được từ trận chiến nghịch thiên vừa rồi.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát thoi đưa.

Chớp mắt đã hơn một trăm năm mươi năm trôi qua.

Kể từ khi Hậu Thổ hóa luân hồi cũng đã qua hồi lâu.

Một ngày nọ, Vọng Thư có cảm giác, mở mắt ra nhìn về hai nơi trong trời đất Hồng Hoang.

Một nơi là trong bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc, nơi ở của Hậu Nghệ.

Tự nhiên nàng chẳng có hứng thú với Hậu Nghệ, đàn ông có gì hay đâu mà nhìn.

Hình bóng hiện ra trong tầm mắt nàng chính là...

Thường Nga.

Mỹ nhân xế bóng, thanh xuân bạc đầu.

Thường Nga lúc này gương mặt đã già nua, tóc trắng đầy đầu, đi lại run rẩy, chẳng còn chút phong thái của mỹ nữ khuynh thế nào.

Là một người nhân tộc không biết tu hành, Thường Nga sống gần ba trăm tuổi đã sắp đi tới tận cùng của sinh mệnh.

Hậu Nghệ sốt ruột không thôi, đi khắp nơi tìm linh đan diệu dược để tục mệnh cho Thường Nga, giúp nàng trẻ lại.

Một nơi khác là ở vùng đất Phù Tang trong Đông Hải, nơi có Thang Cốc.

Ở đó có một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn là cây thần Phù

Tang.

Mười con Kim Ô cư ngụ trên đó, ngày đêm tu hành.

Lúc này có một đạo nhân diện mạo thanh tú, mặc đạo bào xanh đứng dưới cây thần Phù Tang.

Nhìn Kim Ô trên ngọn cây, lão lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Dù lão đã mặc thêm 'giáp', Vọng Thư vẫn nhận ra cái nụ cười bỉ ổi kia. 'Chuẩn Đề...' 'Vu Yêu đại kiếp bắt đầu rồi.' Đôi mắt Vọng Thư sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch.

Tại bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc.

Kể từ khi Hậu Thổ hóa luân hồi trở thành thánh nhân Địa phủ đã qua hơn một trăm năm mươi năm.

Mọi thứ trong bộ lạc vẫn như cũ, chỉ có điều đại sự trong bộ lạc đều do Đại Vu Hậu Nghệ xử lý.

Lúc này trong căn cứ của Vu bộ, nơi ở của Hậu Nghệ, có bốn vị Đại Vu tụ tập, ngoài Đại Vu Hậu Nghệ của bộ lạc Hậu Thổ, còn có ba vị Đại Vu: Khoa Phụ, Cửu Phượng và Hình Thiên.

Bốn vị Đại Vu quen biết nhau trên chiến trường Vu Yêu, kính trọng thực lực của nhau, giao tình thân thiết, coi nhau như huynh muội.

Nay nghe tin Hậu Nghệ gặp khó khăn, ba vị Đại Vu vội vội vàng vàng tới giúp đỡ. 'Đại ca, chuyện của tẩu tử... e rằng chỉ có linh đan diệu dược của những kẻ tu luyện Tiên đạo mới cứu được.' Cửu Phượng lên tiếng. 'Cửu Phượng muội tử nói đúng, lũ tu tiên đó tuy bản lĩnh đánh đấm chẳng ra sao, nhưng về luyện đan thì lại có nghề, đi tìm xem, Thường Nga còn cứu được.' Hình Thiên nhíu chặt mày, lúc này hắn vẫn đang ở trạng thái người thường, chưa bị chặt đầu. 'Chuyện này cứ giao cho ta, ta đi tìm!

Trói cũng phải trói được lũ tu tiên đó về đây!' Khoa Phụ một tay cầm đào mộc trượng, một tay vỗ ngực rầm rầm.

Chương 212

Là anh em với Hậu Nghệ, Thường Nga gặp nạn, hắn phải đứng ra thôi.

Hậu Nghệ nhìn ba vị Đại Vu, trong lòng vô cùng cảm động. 'Đa tạ hai vị đại ca, đa tạ Cửu Phượng muội tử.' 'Về chuyện của Thường Nga, ta đã suy tính rồi, tìm được đường giải quyết.' 'Ta muốn đi tới núi Chiêu Dao của Linh tộc ở phương Nam một chuyến.' 'Thái Âm Nguyệt Chủ có quan hệ cực tốt với Tổ Vu Hậu Thổ... ta với nàng cũng có chút quen biết... ta muốn tới cầu kiến Nguyệt Chủ, nhờ nàng ra tay cứu Thường Nga.' Hậu Nghệ trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, mắt Khoa Phụ, Hình Thiên và Cửu Phượng thảy đều sáng lên.

Danh tiếng Thái Âm Nguyệt Chủ hiện nay ở Hồng Hoang có thể nói là vang dội.

Ai mà không biết, ai mà không hay.

Kẻ mạnh nhất trời đất ngoài Đạo Tổ Hồng Quân.

Tu vi cảnh giới của nàng có thể gọi là thông thiên, dùng thần thông quảng đại, pháp lực vô biên cũng khó mà hình dung hết được.

Thực sự là một bậc đắc đạo toàn chân.

Huống chi nàng còn có quan hệ cực tốt với mười hai Tổ Vu của Vu tộc, lần này lại còn vì Tổ Vu Hậu Thổ mà hành sự nghịch thiên.

Nếu nàng sẵn lòng ra tay, chuyện của Thường Nga chắc chắn sẽ được giải quyết mỹ mãn.

Ba vị Đại Vu thở phào một hơi. 'Không, đại ca ở lại chăm sóc Thường Nga tẩu tử đi, núi Chiêu Dao để muội đi!' 'Núi Chiêu Dao

cách bộ lạc Hậu Thổ hàng ức vạn dặm, tốc độ của huynh không bằng muội, muội có phi hành pháp, có thể đi nhanh về nhanh.' Lúc này Cửu Phượng đột nhiên lên tiếng phản đối.

Hậu Nghệ sắc mặt hơi biến đổi, lo lắng nhìn Thường Nga đang nằm trên giường.

Nàng đang hôn mê sâu, tính mạng treo sợi tóc, không còn sống được bao lâu nữa.

Hậu Nghệ trong lòng do dự, hắn không muốn nợ thêm ân tình của ba vị Đại Vu, nhưng lời Cửu Phượng nói rất có lý... tốc độ của hắn đúng là thua xa nàng.

Cửu Phượng thuộc bộ lạc Chúc Dung, có thể mọc ra đôi cánh hỏa phượng sau lưng, tốc độ bay cực nhanh. 'Được, vậy làm phiền muội tử rồi.' Hậu Nghệ cũng không do dự nữa, lúc này thời gian khẩn cấp, cứu Thường Nga là trên hết. 'Lên đường cẩn thận.' Khoa Phụ, Hình Thiên dặn dò Cửu Phượng một câu.

Cửu Phượng gật đầu, chân đạp mặt đất, sau đó bay vọt lên trời, đôi cánh lửa rộng lớn sau lưng dang ra, tỏa hỏa diễm thần quang rực rỡ.

Đôi cánh khẽ vỗ, một vệt lửa xé toạc bầu trời, bóng dáng nàng đã biến mất.

Biên giới Hỗn Độn.

Là nơi giao giới giữa trời đất Hồng Hoang và Hỗn Độn, bên trong có các vết nứt không gian liên tục đóng mở, không gian không ngừng vỡ vụn.

Ở đó có những nỗi kinh hoàng và nguy cơ cực lớn, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám bước vào.

Lúc này bên ngoài biên giới Hỗn Độn, từng đạo thân ảnh lần lượt

hiện ra.

Có những thân hình cao lớn hùng vĩ, tay cầm thần binh 'dư nghiệt khai thiên', sừng sững như núi cao.

Có những tồn tại cổ lão ngồi xếp bằng trên các loại linh bảo, mặt không cảm xúc.

Bất kể là dư nghiệt khai thiên hay tồn tại cổ lão, mỗi một vị đều cực kỳ mạnh mẽ, tỏa ra khí tức cổ xưa, huyền bí.

Không gian vỡ vụn quanh họ, hư không tĩnh lặng bên cạnh họ.

Như muốn làm tan nát cả bầu trời vạn cổ.

Vốn dĩ trong Hỗn Độn, dư nghiệt khai thiên gặp phải tồn tại cổ lão chắc chắn sẽ có đại chiến để cướp đoạt nội hàm của nhau.

Nhưng bây giờ... không thấy ai động thủ.

Họ im lặng, chờ đợi.

Kẻ thì mắt đỏ ngầu, kẻ thì ánh mắt bình tĩnh, kẻ thì mắt lóe tinh quang... thảy đều nhìn chằm chằm vào mảnh trời đất trước mặt.

Như một món ngon thượng hạng khiến ai nấy đều thèm thuồng.

Trời đất Hồng Hoang cho dù ở trong Hỗn Độn cũng cực kỳ nổi tiếng.

Là một trong số ít những mảnh trời đất hoàn mỹ đến cực hạn.

Nơi đã thai nghén ra Bàn Cổ cùng các sinh linh khai thiên mạnh mẽ, dùng rìu khai thiên hóa thành Hồng Hoang rộng lớn.

Vật chất nguyên sơ và các loại tài nguyên bên trong... cho dù là trong các mảnh trời đất khác ở Hỗn Độn cũng là độc nhất vô nhị.

Khiến dư nghiệt khai thiên và tồn tại cổ lão thèm muốn đỏ mắt.

Họ sớm đã muốn xông vào Hồng Hoang cướp đoạt tài nguyên.

Hiện giờ... cơ hội cuối cùng đã đến. 'Oanh!' 'Oanh!' Bỗng nhiên, trong Hỗn Độn chấn động không thôi, hư không thoáng hiện, luồng khí hỗn độn cuộn trào điên cuồng, không gian liên tục vỡ nát, dường như có một tồn tại khủng bố hơn sắp giáng lâm.

Những tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên ở đây thảy đều rùng mình, sợ hãi.

Họ đồng loạt quay đầu, vô cùng khăng trương nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Chỉ thấy một vị Hỗn Độn Thần Ma cao hàng ức vạn dặm đang sải bước tới.

Tay cầm một cây gậy dài chống trời, mỗi bước đi khiến đại địa Hỗn Độn rung chuyển, rên rỉ, dường như tuế nguyệt, pháp tắc, bầu trời đều bị dẫm nát dưới chân hắn. 'Thái Cổ Ma Viên!

Hắn cũng tới rồi!' Một vị tồn tại cổ lão kinh hô.

Đám đông thảy đều hít một ngụm khí lạnh.

Thái Cổ Ma Viên là kẻ hung ác tuyệt đối không thể đụng vào trong Hỗn Độn.

Chiến lực vô song, tính tình hung hãn tàn bạo, phàm là kẻ nào đụng phải hắn đều chui tọt vào bụng hắn hết.

Hắn đại diện cho máu me, đại diện cho sát lục. 'Hừ!' Lúc này, trong Hỗn Độn lại vang lên một giọng nói khác, giọng nói phiêu miểu truyền khắp Hỗn Độn. 'Thiên Thần Thánh Chủ cũng tới rồi!' Một đám tồn tại trợn tròn mắt, da đầu tê dại.

Thiên Thần Thánh Chủ là thánh nhân đệ nhất của kỷ nguyên Thái Tố, chủ nhân của Thiên Thần Thánh Địa.

Khi Diệt Pháp đại kiếp xảy ra, hắn đã đồ sát toàn bộ sinh linh vạn

vật trong trời đất đó, thu cả mảnh trời đất làm nội hàm của riêng mình.

Ngay cả vài vị thánh nhân khác lúc đó cũng không thoát khỏi tay hắn, bị nuốt chửng.

Sau khi vào Hỗn Độn, một mình hắn trong một ngày đã độc chiến hơn hai mươi vị dư nghiệt khai thiên và tồn tại cổ lão mà vẫn giành phần thắng.

Thực sự là bậc chí cường trong Hỗn Độn.

Tiếp đó, từng vị đại lão Hỗn Độn xuất hiện, những kẻ có mặt ở đây thảy đều nhìn ngây người, lòng run rẩy không thôi. 'Trời đất Hồng Hoang... lần này e là tiêu đời rồi!' Ý nghĩ này hiện lên trong lòng tất cả mọi người.

Tuy trong Hồng Hoang có tám vị thánh nhân và một vị Hỗn Nguyên Đại La, thực lực cũng không yếu so với các mảnh trời đất ở các kỷ nguyên khác.

Nhưng những đại lão Hỗn Độn này giáng lâm, mỗi một vị đều mạnh mẽ kinh người...

Hồng Hoang phen này to chuyện thật rồi!

Tại Thang Cốc, Chuẩn Đề đạo nhân đứng tĩnh lặng dưới cây Phù Tang.

Trên đầu lão, trên ngọn cây Phù Tang có mười con Kim Ô, một con đứng ở trên cùng, chín con còn lại ở bên dưới.

Mỗi con Kim Ô toàn thân đều đen tuyền, có ba chân, quanh cơ thể có một quầng sáng lớn tỏa ra thái dương thần quang rực rỡ.

Quầng sáng chiếu rọi tứ phương, khiến Thang Cốc dù trong đêm tối cũng sáng như ban ngày.

Đó là mười đứa con của Đế Tuấn và Hi Hòa.

Chương 213

'Hãy để ta mở màn cho trận đại kiếp này đi...' Chuẩn Đề đạo nhân khẽ nói, gió lớn thổi tới khiến đạo bào của lão bay phần phật.

Trong mắt lão hiện lên thiên cơ vô tận.

Từng trận đại chiến kinh thế hiện lên, dưới đại thế Thiên Đạo, Vu Yêu sẽ tàn.

Thiên cơ hiển hiện cho thấy nguyên nhân Vu Yêu đại kiếp bùng nổ là do mười mặt trời cùng mọc, vì thế lão mới tới đây.

Lão chẳng nói lời nào.

Cũng chẳng cần dẫn dụ.

Thủ đoạn của thánh nhân không cần đến lời nói dụ dỗ.

Chuẩn Đề chỉ phất ống tay áo, mười đạo thanh quang liền nhập vào cơ thể mười con Kim Ô.

Thủ đoạn đó có thể khơi gợi ham muốn sâu thẳm nhất trong lòng kẻ khác.

Kim Ô chưa hóa hình xuất thế, đạo tâm chưa định.

Muốn khơi gợi dục vọng trong lòng chúng thì quá đơn giản. 'Hehe...' Chuẩn Đề khẽ cười, thân hình thoáng hiện rồi biến mất, quay về núi Tu Di.

Chuẩn Đề đi rồi, mười con Kim Ô lần lượt tỉnh lại.

Chúng chỉ thấy trong lòng trào dâng một khát khao mãnh liệt là muốn ra ngoài chơi, muốn báo thù. 'Đại ca, chúng ta ra ngoài chơi đi?' Kim Ô tam thái tử là kẻ đầu tiên đề nghị, cái đầu chim quay qua quay lại nhìn ngó, vẻ mặt đầy nôn nóng. 'Không được...

Phụ hoàng và thúc phụ bảo chúng ta phải ở đây tiềm tâm tu hành, không được ra ngoài.' Đại thái tử trầm giọng nói, trong lòng cũng có dục vọng nhưng tu vi cao hơn nên vẫn giữ được lý trí. 'Ra ngoài chơi thôi!' 'Ra ngoài chơi thôi!' 'Tu hành mỗi ngày chán chết đi được, chẳng có gì thú vị cả!' 'Đệ muốn ra ngoài chơi!' Từng con Kim Ô líu lo nháo nhào, nhảy nhót liên hồi trên cây Phù Tang, vỗ cánh phành phạch.

Từ khi Hi Hòa mất, Đế Tuấn và Thái Nhất mải mê đại sự của Yêu tộc nên bỏ bê việc dạy dỗ, lúc này mười vị thái tử Kim Ô tâm trí đều chưa trưởng thành.

Giống như những chú chim bị nhốt lâu ngày trong lồng vậy. 'Lão Thập, ý đệ thế nào?' Kim Ô đại thái tử hỏi con Kim Ô nhỏ nhất.

Đó là Kim Ô thập thái tử, nhỏ nhất nên cũng được các anh cưng chiều nhất.

Ý kiến của nó sẽ được các anh cân nhắc. 'Đệ á?' Thập thái tử ngạc nhiên, trong lòng nó cũng có dục vọng muốn ra ngoài chơi đùa, nhưng khát khao báo thù còn lớn hơn.

Nó vĩnh viễn không quên được cảnh mẫu hậu Hi Hòa chết thảm dưới kiếm của Vọng Thư năm xưa trên Thiên Giới.

Vĩnh viễn không quên được ánh mắt lãnh mạc cực độ của Vọng Thư khi nhìn chúng, như nhìn lũ kiến hôi.

Trong lòng nó có sát ý vô tận, muốn giết chết vị Nguyệt Chủ cao cao tại thượng kia, muốn hành hạ nàng đến chết.

Hận ý của nó đang sôi sục.

Sát ý của nó đang bùng cháy. 'Không!

Đệ không đi!

Đệ muốn tiếp tục tu luyện để báo thù!' Thập thái tử ánh mắt kiên

định, lắc đầu từ chối.

Trong nháy mắt, hận ý trong lòng trỗi dậy, chiến thắng cả dục vọng.

Lời của thập thái tử vừa dứt, những con Kim Ô khác thảy đều im lặng. 'Báo thù?' Chúng đều biết đối tượng là ai.

Thái Âm Nguyệt Chủ, đại cừu địch của Yêu tộc.

Tay nàng đã nhuốm đầy máu của Yêu tộc, mẫu hậu Hi Hòa cũng chết thảm dưới tay nàng. 'Đúng, báo thù!

Đệ muốn báo thù!' Tứ thái tử giận dữ lên tiếng, ánh mắt thù hận nhìn về phương Nam của Hồng Hoang.

Ở đó có đại cừu nhân, cũng có chủng tộc do nàng một tay tạo ra. 'Chúng ta không cần quan tâm đến Linh tộc và Nhân tộc sao?

Vu tộc có quan hệ tốt với nàng, chúng ta cứ ra ngoài, dùng thái dương thần quang trên người thiêu cháy mặt đất, thiêu chết lũ sinh linh đó để báo thù cho mẫu hậu!' Tứ thái tử mắt lóe lên ánh đỏ quỷ dị, nghiến răng nghiến lợi căm hận nói.

Nghe vậy, những con Kim Ô khác lập tức nháo nhào, con nào con nấy mắt đều đỏ vằn. 'Đi, báo thù thôi!' 'Ta đi báo thù đây!' 'Vừa được ra ngoài báo thù, vừa được đi chơi!' Lần này, không đợi thập thái tử phản ứng gì, chúng vừa kêu rít vừa kích động vỗ cánh, bay vọt khỏi cây thần Phù Tang, hướng về phía đại địa Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, chín con Kim Ô đồng loạt xuất thế.

Thái dương thần quang rực rỡ, thiêu đốt chiếu xuống Đông Hải, khiến nước biển sôi sùng sục. 'Này... chết tiệt...' Thập thái tử bất lực nhìn chín vị ca ca đã bay xa, cuối cùng lo lắng cho các anh đã lấn át tất cả, nó cũng bay theo.

Ngày hôm đó, mười mặt trời cùng mọc.

Chúng sinh Hồng Hoang được chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ: có mười mặt trời cùng mọc lên từ phía Đông của bầu trời Hồng Hoang.

Ánh sáng xua tan bóng tối, tỏa ra thái dương thần quang rực rỡ.

Dưới ánh thần quang đó, nhiệt độ trời đất tăng lên nhanh chóng.

Đại dương, hồ nước sôi lên như nước trong ấm, từng mầm cỏ non vừa nhú lập tức héo khô.

Mười mặt trời đi tới đâu, rừng rậm bốc cháy tới đó, mặt đất tràn ngập lửa khói, cảnh tượng như tận thế giáng lâm. 'Tìm ta báo thù sao?' Ở vùng biển gần Bất Tử Hỏa Sơn, Vọng Thư nhìn cảnh này với ánh mắt đầy trêu chọc.

Nàng thật cạn lời với sự vô tri của lũ Kim Ô này. 'Giá mà lúc uống rượu có thêm hạt lạc thì chúng đã chẳng nảy ra ý nghĩ điên cuồng thế này.' 'Đi đi các con, dì đã chuẩn bị cho các con một món quà lớn rồi đây, chờ mà nhận lấy nhé.' Vọng Thư cười tà một tiếng.

Vẻ mặt này của nàng giống hệt bà hoàng hậu độc ác đưa quả táo đỏ cho nàng Bạch Tuyết vậy.

Năm xưa khi tới bộ lạc Hậu Thổ trao cung tiễn cho Hậu Nghệ chính là để dành cho ngày hôm nay.

Lần này nàng không cần ra tay cũng có thể giải quyết được mười con Kim Ô để trừ hậu họa. 'Không được, Khoa Phụ và Hậu Nghệ, ta phải tính kế một chút.' Vọng Thư tâm niệm khẽ động, một bóng hồng từ trong cơ thể nàng bước ra.

Đó là Vọng Thư số 1.

Tay nàng cầm hai món linh bảo, một món là Tử Điện Chùy, món

kia là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một công một thủ.

Vọng Thư số 1 hiểu ý của Vọng Thư, lườm Vọng Thư một cái rồi gật gật đầu, bước một bước trực tiếp biến mất.

Vọng Thư phái phân thân đi là để thu thập chân linh của Khoa Phụ và Hậu Nghệ.

Để sau này để hai người họ dẫn dắt Vu tộc tiến vào Địa Phủ, tiếp quản quyền hành của Địa Phủ.

Dù sao nếu nàng không làm thì các vị thánh nhân khác cũng sẽ dòm ngó Địa Phủ, chi bằng nàng cứ sắp xếp trước cho xong.

Còn việc mất đi chân linh của Khoa Phụ, Hậu Nghệ thì Trảm Tiên Phi Đao có xuất thế hay không?

Vọng Thư biểu thị... hoàn toàn không quan tâm.

Tiếp đó, Vọng Thư tâm niệm khẽ động, dùng không gian đại thần thông dời một hòn đảo nhỏ từ hải vực xa xôi ở Đông Hải về, trên núi đầy hoa đào, có thể gọi là đảo Đào Hoa.

Vọng Thư quan sát một hồi rồi bước vào đó, phất tay một cái, đặt Bát Quái Lô lên đảo.

Đây là chiến lợi phẩm thắng cược từ Lão Tử lần trước, nay đã thuộc về nàng. 'Linh chi...' 'Phục linh...' 'Thêm cái gì nhỉ?

Đúng rồi, lá cây Kiến Mộc.' 'Ừm, có thể thêm ít Chu Quả.' Ở tận cùng Nam Hải, Vọng Thư ở trên đảo Đào Hoa thong thả luyện đan, dù sao rảnh rỗi cũng chẳng để làm gì.

Mười mặt trời cùng mọc, thiêu đốt đại địa suốt ba ngày.

Trừ vị Nguyệt Chủ vô tâm vô tính nào đó đang thong thả luyện đan ra thì cả trời đất Hồng Hoang đều loạn cào cào.

Thái dương thần quang rực rỡ, nóng bỏng từ thân hình mười con

Kim Ô phát ra, không ngừng thiêu đốt mặt đất.

Chương 214

Thực vật, hoa màu phần lớn đều chết khô, ngay cả nước uống bình thường cũng bị bốc hơi gần hết. 'Mười mặt trời kia, không đi chết đi!' Tại núi Thủ Dương của Nhân tộc, hàng chục triệu người đang trốn trong nhà không ngừng nguyền rủa.

Cho dù trốn trong nhà, họ cũng mồ hôi nhễ nhại, như đang ở trong lồng hấp vậy.

Nhiều người già nhân tộc vì môi trường khắc nghiệt, không chịu nổi đã qua đời. 'Yêu tộc, đáng chết!' Dưới chân núi Chiêu Dao, chúng sinh Linh tộc ngẩng đầu nhìn mười con Kim Ô trên bầu trời, nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa.

Oán khí vô tận sinh ra từ đáy lòng.

Cảnh tượng tương tự... xuất hiện khắp nơi trong trời đất Hồng Hoang.

Nhất thời, sinh linh đồ thán, tiếng than vãn vang khắp nơi.

Vô số đại năng Hồng Hoang cũng bước ra khỏi động phủ, nộ thị 'Yêu nhị đại' trên không trung. 'Mười vị thái tử Kim Ô cùng xuất thế...

Đế Tuấn, Thái Nhất muốn làm gì?

Sát nghiệp của Yêu tộc còn chưa đủ nhiều sao?' 'Hừ...

Yêu tộc thực sự điên rồi, nhân quả lớn lao và tội nghiệp khiến sinh linh đồ thán thế này mà cũng dám gánh vác.' 'Ta thấy Yêu tộc sắp đến ngày diệt vong rồi.' 'Thánh nhân mau ra tay đi, thu dọn lũ Kim Ô này đi cho rảnh nợ.' Đám đại năng kẻ thì mỉa mai, kẻ thì giận dữ, kẻ thì cười lạnh liên tục, kẻ lại lộ vẻ từ bi cầu nguyện.

Nhưng không một ai ra tay.

Thứ nhất, tu vi cảnh giới của Kim Ô tuy không cao nhưng căn cước đỉnh tiêm, là Tam Túc Kim Ô, bẩm sinh đã mang đại thần thông như Thái Dương Thần Quang, đại năng bình thường khó mà tiếp cận.

Thứ hai, Yêu tộc hiện vẫn là cường tộc bá chủ của trời đất, Đế Tuấn và Thái Nhất đều là cường giả đỉnh tiêm, đại năng bình thường không dám đắc tội, ra tay mạnh mẽ chỉ chuốc lấy họa sát thân.

Thứ ba, đã có các thánh nhân trông coi Hồng Hoang, lúc này thánh nhân còn chưa ra tay thì họ cũng chẳng cần ra tay.

Họ đang xem kịch, giờ đây mười vị thái tử Kim Ô gây ra họa lớn thế này, thánh nhân nhất định sẽ ra tay.

Tới lúc đó, sẽ có kịch hay của Yêu tộc mà xem.

Tại bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc.

Nơi này cũng chịu ảnh hưởng của mười mặt trời, cả bộ lạc như một lò lửa.

Nóng bức vô cùng, mặt đất nứt nẻ.

Tại nơi ở của Hậu Nghệ, ba vị Đại Vu ngồi đứng không yên, sốt ruột không thôi.

Họ lo lắng cho Thường Nga.

Cái họa mười mặt trời này, Vu nhân bình thường nghiến răng cũng chịu được.

Nhưng Thường Nga thì không, nàng vốn đã già nua, tính mạng treo sợi tóc.

Lúc này lại gặp phải môi trường khắc nghiệt thế này, thật đúng là muốn mạng mà.

Hậu Nghệ túc trực bên giường, thấy hơi thở của Thường Nga ngày càng yếu, lòng nóng như lửa đốt.

Hắn bước ra ngoài hiên, nhìn mười con Kim Ô trên trời với ánh mắt thù hận vô cùng.

Nếu Thường Nga chết lúc này, hắn nhất định sẽ không để yên! 'Không được, không thể cứ chờ đợi thế này, linh đan diệu dược chưa tới thì Thường Nga có khi không trụ nổi mất.' 'Hậu Nghệ huynh đệ, chăm sóc tốt cho đệ tức, ta đi rồi sẽ về ngay.' Khoa Phụ trầm giọng nói, tay cầm đào mộc trượng sải bước ra khỏi cửa, sau đó thân hình nhanh chóng phóng đại, chớp mắt đã cao tới nghìn vạn trượng.

Hắn không ngoảnh đầu lại, sải bước dài như sao bay về phía mười mặt trời.

Mỗi bước chạy khiến mặt đất rung chuyển. 'Lũ chim thối kia, không ngoan ngoãn ở Thang Cốc mà chạy ra Hồng Hoang tác loạn, hôm nay xem ta dạy dỗ chúng bây thế nào.' Tiếng của Khoa Phụ vang dội cả vùng trời, sau đó hắn càng chạy càng xa.

Hậu Nghệ nhìn bóng lưng Khoa Phụ khuất dần với vẻ biết ơn sâu sắc, tay nắm chặt cây cung dài.

Trên không trung, lũ Kim Ô cũng phát hiện ra động tĩnh của Khoa Phụ.

Khoa Phụ chạy đi như một ngọn núi cao di động nhanh chóng, thực sự là quá nổi bật, miệng thì không ngừng chửi bới. 'Nhìn kìa, có một tên to xác ngốc nghếch!' 'Vu tộc... là lũ Vu tộc đáng chết, một tên Đại Vu!' 'Nếu ta giết hắn, phụ hoàng nhất định sẽ khen ngợi ta!' 'Được, giết hắn đi!' 'Nhưng trước khi hắn chết, ta phải trêu chọc hắn một phen!

Chẳng phải hắn đang đuổi theo ta dưới đất sao?

Ta muốn xem thử hắn có thể chạy nhanh cỡ nào?

Chạy xa cỡ nào?

Chạy được bao lâu?' 'Hay, hay lắm.' Lũ Kim Ô mắt sáng lên, líu lo bàn tán.

Vu tộc và Yêu tộc là tử địch, kẻ thù gặp nhau đỏ mắt là chuyện thường. 'Tên to xác kia, đuổi theo ta đi?' 'Xem ta có thiêu chết ngươi không này.' 'Quạ quạ...' 'Ha ha ha...' 'Chậm quá đi mất.' Lũ Kim Ô mỗi con một câu, như một lũ trẻ ranh không ngừng khiêu khích đối thủ, đẩy mức độ thù hận lên cao nhất, mỉa mai đối thủ như mỉa mai BOSS vậy.

Khoa Phụ nghe thấy vậy thì giận dữ tột độ.

Là Đại Vu, dưới Tổ Vu và trên hàng ức vạn Vu nhân, hắn chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy.

Lại còn là từ miệng một lũ trẻ ranh.

Quan trọng hơn, nếu không đuổi được lũ Kim Ô đi thì Thường Nga chẳng trụ được bao lâu nữa.

Nếu ở đây với Vọng Thư, chắc chắn nàng sẽ dạy cho hắn một từ mới: 'Trẻ trâu' (Hùng hài tử). 'Tức chết lão phu rồi!' 'Chết đi!' Khoa Phụ thở dốc chạy điên cuồng trên đất Hồng Hoang, đào mộc trượng trong tay không ngừng vung lên đánh về phía lũ Kim Ô trên trời.

Nhưng chín con Kim Ô đó linh hoạt vô cùng, không một con nào bị trúng đòn.

Khoa Phụ gặp núi thì bước qua.

Gặp hồ nước thì nhảy qua.

Khát thì cúi xuống uống nước.

Mệt cũng không nghỉ ngơi.

Cứ thế suốt một ngày một đêm, cuối cùng hắn đuổi được lũ Kim Ô tới một thung lũng rộng lớn bát ngát tên là Ngu Cốc. 'Đừng chạy

nữa, chạy tiếp là sẽ chết đấy.' Một giọng thanh lãnh vang lên bên tai Khoa Phụ, là thần thức truyền âm của Vọng Thư số 1.

Lúc này nàng cũng thấy cảm động trước tình nghĩa của Khoa Phụ.

Khoa Phụ coi như không nghe thấy, đầu đầy mồ hôi, mắt vằn tia máu tiếp tục lao về phía trước, đào mộc trượng trong tay vẫn không ngừng vung lên không trung.

Ý chí của Vu tộc.

Chiến ý của Khoa Phụ.

Cuối cùng, bước chân của hắn dừng lại.

Khoa Phụ nhìn chừng chừng mười con Kim Ô trên trời, ánh mắt đờ đẫn, không còn chút thần thái nào.

Toàn thân run rẩy, đào mộc trượng rơi xuống đất hóa thành một rừng đào.

Tiếp đó thân hình hắn cũng như núi cao sụp đổ, ngã gục xuống đất.

Khoảnh khắc đó, mặt đất rung chuyển dữ dội, bụi bay mù mịt.

Khoa Phụ đã vẫn lạc, vì kiệt sức mà chết. 'Chết rồi!' 'Mệt chết rồi!' 'Ha ha ha!

Một tên Đại Vu đã chết như thế đấy, phụ hoàng nhất định sẽ khen ngợi ta hết lời!' Mười con Kim Ô thấy Khoa Phụ chết thì cười khoái trá, tiếng cười ngạo nghễ vang vọng khắp trời đất.

Tiếp đó, các Kim Ô nhìn nhau một cái, lại bay về phía bộ lạc Hậu Thổ.

Trước đó khi ở trên cao nhìn xuống bộ lạc Hậu Thổ, chúng đã thấy rõ ràng bên trong có hai tôn Đại Vu.

Nếu lộng chết được hết... chẳng phải là lời to sao!

“Ai...” Một tiếng thở dài như từ vạn cổ vang lên, một đạo tiên ảnh áo trắng đột nhiên xuất hiện.

Vọng Thư số 1 hiện thân bên cạnh thi thân đã ngã xuống của Khoa Phụ, trong tay nâng một linh thể hư huyễn đang tỏa ra tiên quang nhàn nhạt.

Đó là chân linh của Khoa Phụ.

Chương 215

"Cái tên to xác ngốc nghếch này... không nghe lời khuyên gì cả." Vọng Thư số 1 đảo mắt trắng, lẩm bẩm một câu rồi vội vàng đi tới địa điểm tiếp theo...

Chiêu Dao sơn.

Cửu Phượng tiêu hao bốn ngày thời gian, bay lượn không kể ngày đêm, cuối cùng cũng tới nơi.

Sau khi xưng danh, nàng nhanh chóng tiến vào Lạc Thành, gặp người chủ sự hiện tại của Linh tộc.

Đại trưởng lão Linh tộc: Tây Vương Mẫu.

Nghe xong ý định của Cửu Phượng, đôi mắt Tây Vương Mẫu sáng lên, nụ cười nở rạng rỡ trên khuôn mặt tuyệt mỹ.

Cảm giác cực kỳ bình dị gần gũi.

"Chỗ cầu xin này thật sự quá đơn giản.

Chút chuyện nhỏ này đâu cần Nguyệt Hoàng bệ hạ phải ra tay.

Vừa vặn gần đây ta mới luyện được một viên tiên đan, phàm nhân ăn vào lập địa thành tiên, mau cầm lấy cho Thường Nga phục dụng." Tây Vương Mẫu mỉm cười nói, phất tay một cái liền từ trong Tố Sắc Vân Giới Kỳ lấy ra một ngọc bình giao cho Cửu Phượng.

Mối quan hệ giữa Vọng Thư và Hậu Thổ, cũng như với bộ lạc Hậu Thổ, nàng biết rõ là vô cùng tốt.

Nay chỉ dùng một viên tiên đan mà đổi được ơn cứu mạng của Đại Vu Hậu Nghệ, vụ mua bán này nhìn kiểu gì cũng thấy hời...

Nguyệt Hoàng bệ hạ nếu biết hành vi này, chắc chắn cũng sẽ hết

lời khen ngợi, địa vị của nàng trong lòng bệ hạ cũng sẽ thăng tiến đôi chút.

Chỉ một viên tiên đan mà đổi lấy bao nhiêu hảo xứ, Tây Vương Mẫu trong lòng hoan hỉ.

Cửu Phượng nhanh chóng nhận lấy tiên đan, cất giữ kỹ lưỡng, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ.

Không ngờ lần cầu dược này ở Linh tộc lại thuận lợi như vậy.

Dĩ nhiên, nàng cũng hiểu rõ mối quan hệ trong đó.

Tây Vương Mẫu là nể mặt quan hệ giữa Nguyệt Chủ và bộ lạc Hậu Thổ.

Nếu là người bình thường tới cầu... làm sao dễ dàng thế được.

Nghĩ đoạn, Cửu Phượng ôm quyền hành lễ.

"Cửu Phượng thay mặt đại huynh Hậu Nghệ tạ ơn đạo hữu!" Tiếp đó, nàng lại hướng về phía Nguyệt Hoàng Cung hành lễ: "Đa tạ Nguyệt Chủ!" Dứt lời, Cửu Phượng lộ vẻ tiêu cấp, triển khai đôi cánh, một lần nữa bay vút lên bầu trời, quay trở về bộ lạc Hậu Thổ.

Hiện tại mệnh của Thường Nga đang trong sớm tối, không thể chậm trễ một khắc nào...

Một ngày sau, tại bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Nghệ cầm cung đứng lặng trong phòng.

Cửu Phượng đi cầu kiến Nguyệt Chủ vẫn chưa có tin tức truyền về.

Khoa Phụ đi truy đuổi Kim Ô, cũng bặt vô âm tín.

Trên giường, trạng thái của Thường Nga càng lúc càng kém, mắt thấy sắp không chống đỡ nổi nữa...

Những tuyệt cảnh trùng trùng bao vây lấy Hậu Nghệ.

Nội tâm hắn đang bị giày vò, vô cùng nôn nóng.

Hình Thiên đứng bên cạnh, mặt đầy lo âu nhìn Hậu Nghệ.

Đúng lúc này, Hậu Nghệ đột ngột ngẩng đầu, sát ý tràn đầy.

Trong cảm tri của hắn, có mười luồng năng lượng nóng rực và khí tức đáng ghét đang nhanh chóng tiếp cận bộ lạc Hậu Thổ.

Năng lượng và khí tức này đều rất quen thuộc, mới vừa thấy hôm qua.

Đó là khí tức độc hữu của Kim Ô.

Mười con Kim Ô lại quay lại rồi!

"Khoa Phụ đại ca!" Hậu Nghệ phẫn hận gầm lên, trong mắt chứa đựng sát ý và thù hận vô tận.

Kim Ô quay lại, vậy Khoa Phụ đi truy đuổi chúng chắc chắn đã lành ít dữ nhiều.

Không ngờ, lần từ biệt hôm qua khi Khoa Phụ sải bước rời đi... lại là lần cuối cùng được gặp mặt.

Giết!

Giết!

Giết!

Phải giết chết mười con Kim Ô này để báo thù cho Khoa Phụ!

Thù hận ngút trời bùng lên trong lòng Hậu Nghệ, giờ khắc này, hắn chẳng màng đến chuyện sau lưng chúng có Đế Tuấn, Thái Nhất là hai vị Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, cũng chẳng màng chúng là mười vị Thái tử của Yêu tộc.

Trong tâm trí hắn chỉ còn lại sát niệm.

Khoa Phụ vì giúp hắn mà chết, nếu không báo thù này, hắn uổng công làm Đại Vu của Vu tộc.

Nay Kim Ô quay lại, Thường Nga cũng không thể chịu đựng thêm một lần nóng bức nào nữa.

Kim Ô tất phải chết!

"Đại ca, giúp ta trông nom Thường Nga." Hậu Nghệ thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói với Hình Thiên.

Nói xong, hắn tay cầm Lạc Nhật Cung, lưng đeo Băng Phách Tiễn bước ra khỏi cửa phòng.

Trong khoảnh khắc, trong não hải hắn hiện lên lời nói của Vọng Thư năm đó khi ban tặng thần cung bảo tiễn cho Vu tộc: "Chỉ mong sau này lúc nên ra tay thì đừng do dự, trực tiếp giết, đừng nghĩ quá nhiều." Lời của Vọng Thư như còn văng vẳng bên tai, ánh mắt Hậu Nghệ trở nên kiên định.

Hắn sẽ không do dự.

Hiện tại chính là lúc nên ra tay.

Mười con Kim Ô, tất cả đều đáng chết!

Sát ý thăng đằng trong mắt Hậu Nghệ, sau vài cú nhảy vọt, hắn nhảy thẳng lên một đỉnh núi gần bộ lạc Hậu Thổ, chân đạp lên một khối đại thanh thạch.

Rút tiễn, lắp tiễn, kéo cung, nhắm bắn, mọi động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

"Mau nhìn... lại có một tên Đại Vu xuất hiện!" "Thiêu chết hắn!" "Thiêu chết hắn!" "Không ổn, hắn muốn tấn công chúng ta!" "Mau chạy!" "Lão Thập, không cần sợ, đám Đại Vu này khoảng cách tấn công ngắn, chỉ có thể xưng hùng dưới mặt đất, bầu trời mới là chiến

trường của chúng ta, đừng sợ." Mười con Kim Ô chí cha chí chát thảo luận, đắc ý cười lớn, đại bộ phận đều không để ý đến tư thế giương cung bắn tiễn của Hậu Nghệ lúc này, chỉ có Thập Thái tử là trong lòng dâng lên cảnh giác.

"Hưu!" Trong chớp mắt, Hậu Nghệ buông dây cung, tiếng xé gió vang rền.

Một đạo tiên quang màu băng lam rực rỡ bắn ra từ tay hắn, nhắm thẳng về phía Tứ Thái tử trong đám Kim Ô.

Nhìn kỹ lại mới thấy đó là một mũi tên.

Cực nhanh, cực độc, cực chuẩn... lao thẳng vào yếu hại của Kim Ô Tứ Thái tử.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của Kim Ô, hoàn toàn không thể né tránh.

"Phập!" Kim Ô còn chưa kịp định thần, một mũi tên màu thiên lam kéo theo đuôi lửa băng lam dài dằng dặc đã xuyên thủng đầu lâu Kim Ô Tứ Thái tử, trúng ngay giữa mi tâm.

Nguyên thần và chân linh trực tiếp yên diệt dưới một tiễn này, hóa thành hư vô, chỉ để lại một cái xác không hồn của Tam Túc Kim Ô.

Ánh mắt rã rời, còn chưa kịp phát ra một tiếng thảm khiếu đã rụng rời khỏi bầu trời.

Đám Kim Ô sợ ngây người.

Biến cố đột ngột này khiến chúng luống cuống tay chân.

Vốn quen được nuông chiều, chưa từng có ai dám làm trái ý, chúng đâu đã thấy qua trận thế này.

Một người anh em trong số chúng lại chết thảm một cách không minh bạch như vậy.

Đến lúc này, đám Kim Ô mới phát hiện mình đã gây ra họa lớn.

“Hưu!” “Hưu!” “Hưu!”...

Dưới mặt đất liên tục vang lên tiếng xé gió, như những đạo bùa đòi mạng.

Đám Kim Ô lộ vẻ kinh khủng, hồn vía lên mây.

Mỗi một tiếng xé gió đều khiến đáy lòng chúng run rẩy.

Chương 216

"Phập!" "Phập!" "Phập!"...

Liên tục có tiếng tên đâm vào thịt vang lên, từng con Kim Ô bị Hậu Nghệ nhanh chóng bắn hạ.

Đám Kim Ô này giống như những gã mơ mới vào đời, trong lúc đối chiến còn hay phân tâm, nhưng Hậu Nghệ thì không.

Hắn được tôi luyện từ chiến trường Vu Yêu, hiểu rõ tầm quan trọng của thời cơ.

Lúc này hắn hóa thân thành sát thần, tiễn lạc bát nhật (tên bắn rụng tám mặt trời).

Kẻ vốn cực kỳ tình si với cung tiễn như hắn, trong khoảnh khắc này, đã tỏa ra hào quang rực rỡ nhất.

Vạn năm tu tiễn không ai hay, một sớm thành danh thiên hạ biết.

Chỉ trong nháy mắt, mười con Kim Ô chỉ còn lại hai con: Đại Thái tử và Thập Thái tử, số còn lại đều bị bắn giết.

Chúng sinh Hồng Hoang đều nhìn thấy từng chi băng lam tiên tiễn liên tục bay lên từ mặt đất, bắn lên bầu trời, bắn rụng Kim Ô.

Tất cả sinh linh đều đang run rẩy, vô cùng chấn hám, vô cùng kính sợ.

Càng có vô số sinh linh đang quỳ lạy, cảm ân.

Cảm ân tồn tại đã bắn rụng Kim Ô, cứu rỗi thương sinh.

Phía Kim Ô, mười con đã chết mất tám, Đại Thái tử và Thập Thái tử tức thì bị nguy cơ tử vong bao trùm, mặt đầy sợ hãi, hồn phi phách tán.

Sự khoái ý khi tàn phá thiên địa lúc nãy giờ chẳng còn lại phân nửa.

"Lão Thập, mau chạy!

Đi tìm phụ hoàng!

Mau!" Đại Thái tử hét lên một tiếng, ngữ khí gấp gáp thúc giục Thập Thái tử chạy mau.

Còn hắn thì tâm tính hung lên, cất tiếng minh khiếu chói tai, lập tức vỗ cánh lao về phía Hậu Nghệ.

Hắn biết rõ mình không phải đối thủ của Đại Vu Hậu Nghệ, làm vậy chỉ để kéo dài thời gian cho đệ đệ lão Thập chạy trốn.

Giết chết Đại Vu của Vu tộc, rước lấy họa sát thân, nhưng dù thế nào đi nữa, mười anh em Kim Ô không thể đều chết hết ở đây.

Thù của mẫu hậu không thể không có người báo!

Đại Thái tử khóe mắt đẫm lệ lao về phía Hậu Nghệ, trong mắt là sự quyết tuyệt.

"Đại ca!" Thập Thái tử bi minh một tiếng, không dám quay đầu lại nhìn lấy một cái, cứ thế cắm đầu bay thật nhanh, dốc hết tốc độ chạy trốn bình sinh.

Phải sống sót.

Sau này phải báo thù cho huynh đệ, báo thù Hậu Nghệ!

Vì mẫu hậu, báo thù Vọng Thư!

Không thể chết ở đây!

Thập Thái tử thét gào trong lòng!

Hậu Nghệ thần sắc băng lãnh, lạnh lùng nhìn cảnh này.

Huynh đệ tình thâm thì đã sao, huynh đệ của ngươi là huynh đệ,

huynh đệ của ta không phải huynh đệ chắc?

Mạng của huynh đệ ngươi là mạng, vậy mạng của chúng sinh thiên địa không phải là mạng sao?

Thường Nga không phải là mạng sao?

Làm Kim Ô thì không nên tiêu chuẩn kép (song tiêu) như vậy!

Hắn phải dùng cung tiễn trong tay đòi lại một lẽ phải cho Khoa Phụ.

Nợ máu chỉ có thể trả bằng máu!

Hậu Nghệ một lần nữa rút ra một mũi tên, là một trong hai mũi tên cuối cùng trong số những mũi tên Vọng Thư tặng năm đó.

Bắn chết hai con Kim Ô cuối cùng, hắn sẽ không do dự.

Trong khoảnh khắc, giương cung bắn tiễn.

"Hưu!" Băng Phách Tiễn tỏa ra tiên quang băng lam rực rỡ một lần nữa bắn ra.

"Thương..." Đại Thái tử phát ra một tiếng bi minh, biết rõ mũi tên này sẽ đoạt mạng mình nhưng vẫn lao thân tới.

Chỉ vì tranh thủ thêm một chút thời gian chạy trốn cho đệ đệ.

Thuấn gian, mũi tên xuyên ngực.

Kim Ô Đại Thái tử, vẫn lạc.

Lúc này, mười con Kim Ô chỉ còn lại một con.

Con còn lại đang nhanh chóng đào mệnh, đã bay tới chân trời.

"Chạy?

Không có cửa đâu!" Khóe miệng Hậu Nghệ nở nụ cười lạnh, nheo mắt lại, tiếp tục lắp tên giương cung.

Trong mắt hắn, trong tâm hắn, con Kim Ô đang bay kia chẳng khác nào một tấm bia sống.

Tiễn tùy tâm xuất, tâm trúng tiễn trúng.

Đây là Tâm Tiễn chi đạo của Hậu Nghệ.

Nếu không có ảnh hưởng từ Ngôn Chú thuật của Vọng Thư, có lẽ hắn sẽ để lại một con Kim Ô giữ tính mạng.

Nhưng hiện tại, tuyệt đối không.

Thái Dương Tinh đông thăng tây lạc, sẽ không vì một con Kim Ô diệt vong mà không mọc lên.

Đi chết đi!

"Phụ hoàng!

Phụ hoàng cứu mạng!" Thấy Hậu Nghệ bắn chết đại ca rồi lại nhắm chuẩn mình, Kim Ô Thập Thái tử thê lương thảm khiếu trên bầu trời.

Giờ khắc này, sự tuyệt vọng, sợ hãi, lo âu vô tận bao trùm lấy tâm trí hắn.

Mệnh vẫn chỉ trong khoảnh khắc.

Hắn không cam tâm... không cam tâm chưa kịp triển khai hoài bão đã phải chết thế này.

Không cam tâm... chưa hướng kẻ thù báo thù đã mất đi tính mạng.

Kim Ô Thập Thái tử hoảng hốt chạy trốn, đôi mắt đỏ ngầu, vỗ cánh càng nhanh càng gấp.

Đúng lúc này, không gian một trận lóe lên, bỗng có hai đạo thân hình vĩ ngạn, pháp lực hạo hãn hiển hiện giữa không trung.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, một người thần sắc uy

nghiêm mang khí phách hoàng giả, một người kiếm mi tinh mục cực kỳ anh tuấn.

Cả hai đều mặc đế bào vàng kim.

Vào khoảnh khắc Hậu Nghệ xuất hiện giương cung bắn tiễn, họ lập tức sử dụng không gian pháp tắc nhanh chóng chạy tới.

Nhưng... vẫn chậm một bước.

Nhìn chín cái xác Kim Ô dưới mặt đất, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất cực kỳ khó coi, khóe mắt muốn nứt ra, phẫn nộ vô cùng.

Đối với Đế Tuấn mà nói, đó đều là con trai của hắn, lúc này người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, bi thương vô hạn, nộ cực công tâm.

Đối với Thái Nhất mà nói, đó là những đứa cháu hắn nhìn lớn lên, là chí thân, nay lại chết thảm.

Ngọn lửa giận dữ bùng cháy trong lòng hai vị Yêu Hoàng.

Việc này còn khiến họ phẫn nộ và thù hận hơn cả chuyện Vọng Thư chém chết Yêu hậu Hi Hòa và Yêu sư Côn Bằng.

“Hậu Nghệ, to gan, dừng tay!

Ngươi muốn Vu tộc diệt tộc sao?” “Hôm nay, ngươi hại chín đứa con của ta, ta định sẽ bắt Vu tộc nợ máu trả bằng máu.” Đế Tuấn, Thái Nhất nộ hống, trừng mắt, thở dốc.

Dưới cơn phẫn nộ cực độ, mặt đỏ gay, mắt vằn tia máu...

Nhìn từ xa, đôi mắt huyết sắc kia như muốn nuốt chửng toàn bộ sinh linh.

Chương 217

"Đi!

Giết hắn!" Thái Nhất nộ quát một tiếng, trực tiếp ra tay, Hỗn Độn Chung được tế ra, đập về phía Hậu Nghệ.

Hỗn Độn Chung do Đông Hoàng Thái Nhất tế ra, ban đầu chỉ to bằng một cái chuông cầm tay, sau khi ném lên không trung lập tức nghênh phong mà lớn, trong nháy mắt đã cao tới trăm vạn trượng.

Như một tòa hùng sơn vĩ đại nện về phía Hậu Nghệ, xung quanh tỏa ra huyền hoàng quang mang, không chói mắt nhưng cực kỳ trí mạng.

"Đương!" Hỗn Độn Chung vang lên, nơi nó đi qua không gian bị vặn vẹo, khiến người ta cảm thấy chấn hám tâm kinh.

Thật khó tưởng tượng, nếu một kiện chí bảo như vậy nện lên người thì sẽ có kết cục thế nào?

Có lẽ đến một chút dấu vết cũng không để lại, trực tiếp bị Hỗn Độn Chung ma diệt, nghiền nát.

Hậu Nghệ không thèm quan tâm, sự xuất hiện của hai vị Yêu Hoàng tuy khiến sắc mặt hắn biến đổi, tâm đầu kinh hãi.

Nhưng... còn lại con Kim Ô cuối cùng, dù thế nào hắn cũng không để nó trốn thoát.

Tất sát chi!

Phàm là chuyện gì, hoặc là không làm, hoặc là làm cho tuyệt!

"Hưu!" Tiếng xé gió khủng khiếp vang lên, mũi Băng Phách tiên tiễn cuối cùng từ tay Hậu Nghệ bắn ra, tỏa ra hào quang băng lam rực

rỡ hướng về Kim Ô Thập Thái tử.

"Phóng tứ!

To gan!" "Ta sẽ đem ngươi phân thây vạn đoạn!" "Hậu Nghệ, ta phải giết ngươi!" Sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất kịch liệt biến hóa, trợn to mắt, nộ thị Hậu Nghệ, phẫn nộ đến tột cùng.

Bình thường, ngay cả mười một Tổ Vu thấy họ cũng phải cẩn trọng đối đãi.

Vậy mà hiện tại một tên Đại Vu khu khu, lại chẳng màng thái độ của họ, kiên trì muốn bắn chết Kim Ô Thập Thái tử.

Đế Tuấn nộ cực, cũng muốn ra tay đánh giết Hậu Nghệ.

Nhưng... con trai quan trọng hơn.

Trong chớp mắt ngàn cân treo sợi tóc.

Vào khoảnh khắc Hậu Nghệ bắn ra Băng Phách Tiễn, Đế Tuấn tế ra cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ, đánh ra một đạo bảo quang tấn công về phía mũi tên, muốn chặn đứng Băng Phách Tiễn giữa đường.

"Định!" Nhưng ngay lúc đó, biến cố lại nảy sinh.

Một tiếng "Định" thanh lãnh đột nhiên vang lên, không gian xung quanh cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ bị đông cứng, đạo bảo quang tấn công bị khựng lại, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng bị định trụ!

Không gian cấm cố!

Không gian cấm cố vừa xuất hiện, Đế Tuấn và Thái Nhất trực tiếp bị định thân, vùng thiên địa này chỉ có Hỗn Độn Chung và Hậu Nghệ là không bị ảnh hưởng.

Rõ ràng là nhắm vào hai anh em họ!

Mục đích là để Hậu Nghệ bắn ra mũi tên giết chết vị Kim Ô Thái tử cuối cùng!

Trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất tức thì dậy sóng, kinh hãi vô cùng.

Thủ bút bực này chỉ có thủ đoạn của Thánh nhân mới làm được!

Với thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi hiện tại, trong Hồng Hoang thiên địa ngoại trừ Thánh nhân ra, không ai có thể dùng không gian pháp tắc định trụ họ được.

Thanh âm này cũng rất quen thuộc.

Là tiếng của Vọng Thư.

Vọng Thư đang ở gần đây!

Hoặc cũng có thể Vọng Thư đang ở nơi xa xôi, sử dụng đại thần thông để triển khai tấn công!

Nhưng những điều đó không quan trọng!

Quan trọng là, lúc này họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Ô Thập Thái tử bị giết.

Trong khoảnh khắc, Đế Tuấn và Thái Nhất tâm can xé rách, lâm vào điên cuồng.

Trong mắt họ, chuyện thảm liệt nhất, bi thương nhất đã xảy ra!

Một mũi trường tiễn mang theo tiên quang băng lam rực rỡ, đâm thẳng vào cơ thể Kim Ô Thập Thái tử, xuyên qua cơ thể rồi trồi ra từ phía ngực.

Như một con gà lôi bị xiên trên giá nướng.

Dù cách rất xa, Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn nghe rõ tiếng mũi tên đâm vào da thịt, cũng như tiếng thảm khiếu thê lương của Kim Ô

Thập Thái tử.

Kim Ô Thập Thái tử, trong sát na vẫn lạc.

Chưa kịp báo thù, mang theo đầy bụng hận thù, triệt để diệt vong.

Ngoại trừ cái xác không hồn, chân linh và nguyên thần đều bị yên diệt, ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi cũng không có!

Đế Tuấn tuyệt tự rồi!

Mười đứa con của hắn và Hi Hòa đều bị Hậu Nghệ chém giết.

Hắn và Thái Nhất chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Ô Thập Thái tử tử vong.

Bi thương và phẫn nộ, hai loại cảm xúc khác nhau cùng lúc xuất hiện trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Dưới mặt đất, trên đỉnh núi gần bộ lạc Vu tộc, Hỗn Độn Chung như một tòa núi cao nguy nga cũng sắp sửa nện xuống.

Lúc này, Hậu Nghệ cũng nghe thấy tiếng "Đỉnh" của Vọng Thư.

"Cứu!" Hậu Nghệ lộ vẻ tuyệt vọng nhìn Hỗn Độn Chung đang ập tới, lớn tiếng hét lên.

Ở nơi cuối con đường sinh mệnh, hắn có hai tâm nguyện.

Một là báo thù cho Khoa Phụ, nay Kim Ô Thập Thái tử đã chết, mười con Kim Ô đều bị bắn hạ, thù đã báo xong.

Một cái khác là cứu Thường Nga, nay Nguyệt Chủ đã tới, Thường Nga chắc chắn có cứu rồi.

Cho nên, tuy chết còn hối tiếc vì không thể bên Thường Nga thiên trường địa cửu, nhưng hắn không còn sợ hãi cái chết nữa.

Tâm nguyện đã liễu.

"Oành!" "Oành!" "Oành!" Những tràng thanh âm chấn thiên vang

vọng khắp thiên địa.

Hỗn Độn Chung nện xuống đại địa.

Những dãy núi trùng điệp trong khoảnh khắc bị tồi hủy, đại địa rung chuyển kịch liệt, cảm giác rung chấn gây ra không kém gì hủy thiên diệt địa, dường như mảnh đất này sẽ nứt ra ở giây tiếp theo.

Bộ lạc Hậu Thổ chịu ảnh hưởng, từng tòa thạch ốc sụp đổ, người bị thương không biết bao nhiêu mà kể.

Còn Hậu Nghệ dưới đòn tấn công của Hỗn Độn Chung, đã biến mất bóng dáng.

Một đời Đại Vu sau khi tỏa ra hào quang rực rỡ nhất trong khoảnh khắc, đã vẫn lạc tại đây.

Lúc này, trên tầng mây cao, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng thoát khỏi không gian cấm cố, nhị hoàng Yêu tộc dù sao cũng có chút tạo nghệ về không gian pháp tắc, không gian cấm cố của Vọng Thư số 1 không thể khống chế quá lâu.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn con Kim Ô cuối cùng đang rơi xuống đất với đôi mắt vô thần, cơ mặt họ run rẩy điên cuồng, toàn thân run bắn lên.

Không phải vì sợ, mà là vì tức.

Kim Ô nhất tộc, giờ chỉ còn lại hai gã độc thân già là họ thôi sao.

Mười con Kim Ô đều chết thảm!

Đế Tuấn và Thái Nhất không còn khống chế được cảm xúc nữa, sắp bùng nổ rồi.

Trong lòng oán khí ngất trời, nộ khí ngất trời!

Giết chết Hậu Nghệ vẫn chưa hả giận.

Vì ở đây còn có một kẻ thủ ác lớn hơn.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

“Vọng Thư, cút ra đây cho ta!” “Đừng tưởng trốn đi không hiện thân là ta không biết.” “Mau cút ra đây!

Giết chết hài tử của ta, hôm nay ngươi đừng hòng chạy thoát!” “Thật là bất nhân!” “Chúng chỉ là những đứa trẻ thôi mà, sao ngươi nỡ hại chúng!” “Tàn bạo bất nhân, lạt thủ hắc tâm...

Thật độc ác!

Uổng công làm Thánh nhân!” Đế Tuấn nộ mắng, lúc này hắn đã phẫn nộ đến mất lý trí, trong lúc tức giận quá độ đã nói năng loạn xạ.

Những lời gào thét này hắn còn dùng đại pháp lực truyền khắp thiên địa.

Chương 218

Để cho chúng sinh thiên địa thấy xem Nguyệt Chủ Vọng Thư ác độc đến nhường nào, ngay cả một đám "hài tử" cũng tính kế.

Hắn cũng chẳng quản thực lực Vọng Thư khủng khiếp ra sao...

Mười đứa con đều chết sạch, hắn đã nảy sinh tử chí.

Dù có phải bỏ mạng, hắn cũng muốn làm cho Vọng Thư thân bại danh liệt.

Thân là Thánh nhân, dù thế nào cũng không nên ra tay với một đứa trẻ.

Cách làm của Đế Tuấn thật sự đã điên cuồng rồi.

Thái Nhất đứng cạnh Đế Tuấn sắc mặt cũng âm trầm, mái tóc dài xõa tung, trong mắt đầy sát ý, Hỗn Độn Chung đã thu hồi về tay.

Vọng Thư dù mạnh, đánh không lại, nhưng lần này... hắn sẽ cùng huynh trưởng tiến thoái có nhau...

Giây phút tiếng của Đế Tuấn truyền khắp Hồng Hoang, tất cả các đại năng đang xem kịch đều kinh hãi.

"Hà Đồ của ta đột nhiên dừng lại, không chặn được mũi tên trí mạng kia, nguyên lai là thủ bút của Nguyệt Chủ!

Thật là sướng lòng hả dạ!" "Đế Tuấn, Thái Nhất điên thật rồi!

Dám chất vấn tội lỗi của Thánh nhân!" "Lại chẳng điên sao...

Mấy chục nguyên hội trôi qua mới chỉ có mười vị Thái tử ra đời... giờ bị Hậu Nghệ bắn chết sạch rồi." "Là ta thì ta cũng mắng, đáng đời!

Chết thật đáng đời!

Thập nhật tịnh xuất, mới chỉ có bốn ngày mà thiên địa không biết đã chết bao nhiêu sinh linh...” “Cũng không biết Nguyệt Chủ sẽ đáp lại thế nào...

Ta thật hiếu kỳ.” “Chắc chắn sẽ có lời hồi đáp thỏa đáng...

Đế Tuấn, Thái Nhất không coi sinh linh thiên địa là mạng, nhưng Nguyệt Chủ Vọng Thư thì luôn có một trái tim bác ái, nhân từ...

Đừng quên, Linh tộc chính là do Nguyệt Chủ thấy những sinh linh yếu tiểu sống quá cực khổ, nay sống mai chết nên mới thành lập.” “Ài, cho nên sự chênh lệch về tầm vóc, về tâm tính, Đế Tuấn và Thái Nhất không biết kém Nguyệt Chủ bao nhiêu lần.” Vô số đại năng thiên địa nghị luận xôn xao.

Có kẻ bỏ đá xuống giếng, có kẻ nguyền rủa Kim Ô đáng chết, có kẻ chờ đợi Vọng Thư xuất hiện hồi đáp, có kẻ muốn xem hai con Kim Ô còn lại chết thế nào...

Chúng sinh muôn vẻ, không sao kể xiết.

Lúc này, Vọng Thư số 1 đã hiện thân, xuất hiện phía trên bộ lạc Hậu Thổ, đứng lặng giữa bầu trời.

Một thân bạch y cung trang, thần sắc bình tĩnh, không buồn không vui, không ai có thể thấu hiểu suy nghĩ trong lòng nàng.

So với bản tôn Vọng Thư, tính khí của Vọng Thư số 1 luôn có phần nóng nảy hơn một chút.

“Ồn ào!” “Dưới thiên số, mười Thái tử Kim Ô tất phải chết!” “Mạng con của ngươi là mạng, vậy mạng của chúng sinh thiên địa không phải mạng sao?

Khi thập nhật tịnh xuất đồ độc thiên địa, các ngươi ở đâu?” “Nay chết sạch rồi mới lộ diện... cũng thú vị đấy.” “Một câu thôi...

Đằng sau mỗi đứa trẻ ngỗ ngược đều có những bậc phụ huynh phẩm hạnh tồi tệ.” Sát na khi giọng của Vọng Thư số 1 dứt lời, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa tức thì tĩnh lặng, tịch mịch một mảnh.

Ngay cả gió núi, hồ nước, dòng sông dường như cũng không còn âm thanh.

Vô số đại năng Hồng Hoang đều chìm trong chấn hám, trợn tròn mắt, hóa đá tại chỗ.

Kẻ dám mắng thẳng mặt Đế Tuấn, Thái Nhất như vậy, có lẽ cũng chỉ có Nguyệt Chủ.

Hình như... nàng nói cũng chẳng sai.

Dựa vào cái gì mạng Kim Ô là mạng, mạng chúng sinh không phải là mạng?

Kim Ô thập nhật tịnh xuất, đồ độc thiên địa, biến mảnh đất này thành một bãi chiến trường hỗn loạn, sinh linh đồ thán, lúc đó Đế Tuấn, Thái Nhất ở đâu?

Nay có người chém giết Kim Ô thì lại ló diện?

Đúng là tiêu chuẩn kép không chịu được.

Các đại năng thiên địa chửi rủa, oán trách, thi nhau đứng về phía ủng hộ Nguyệt Chủ.

Thực tế còn một nguyên nhân sâu xa hơn, đó là chúng sinh thiên địa đã chịu khổ vì Yêu tộc quá lâu rồi.

Yêu tộc hoành hành thiên địa mấy chục nguyên hội, số đại năng và sinh linh bị chúng đắc tội nhiều không đếm xuể.

Chỉ là bình thường vì thế lực Yêu tộc quá lớn nên họ đành nén giận vào lòng.

Nay nhân sự kiện Kim Ô, lại có Nguyệt Chủ dẫn đầu lên tiếng

phát nan, đám đại năng này cũng thuận thế mà xả bớt cơn giận trong lòng.

Họ đồng loạt ngẩng đầu lên trời, mắng nhiếc Đế Tuấn, Thái Nhất thậm tệ.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Vọng Thư xuất hiện, mắt đã đỏ rực.

Bị Vọng Thư mắng một trận như vậy, mặt mày lại càng xanh xám.

Nếu là những tồn tại thông thường, thậm chí là cấp Tổ Vu, họ đã sớm xông lên băm vằn thây kẻ thù rồi.

Nhưng... trước mặt là vị đại gia này, Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Sau khi cơn giận nhất thời qua đi, trong lòng hai người là sự hậu sợ vô tận.

Vị này là kẻ tàn nhẫn, sát yêu không chớp mắt, thực lực vô cùng cao.

Hỏng rồi, quả này dễ "lên bảng" lắm.

Thật khi Vọng Thư xuất hiện, hai người trái lại chẳng dám nói lời nào.

Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn nhau, đều có ý định rút lui.

Ánh mắt Vọng Thư số 1 lạnh lẽo nhìn hai con chim nhỏ, cuối cùng bóng dáng lóe lên, trực tiếp biến mất.

Vu Yêu đại kiếp đã cận kề, hai con chim thối này sống chẳng được bao lâu nữa, cũng không cần thiết phải ra tay vào lúc này.

Đại thế thiên đạo... cũng nên nể mặt Đạo Tổ Hồng Quân một chút.

Đế Tuấn, Thái Nhất thấy bóng dáng Vọng Thư biến mất, trong lòng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hạt giống thù hận đã đâm rễ sâu trong lòng chúng.

Trong ngắn hạn tuy không thể tìm Vọng Thư báo thù, nhưng Vu tộc chắc chắn khó thoát khỏi bàn tay chúng.

Đồ Vu Kiếm đã luyện thành, Hậu Thổ lại không thể rời khỏi nơi Luân Hồi, mười một Tổ Vu chết chẳng còn xa.

"Huynh trưởng, chúng ta về rồi tính toán kỹ lại, chuyện lần này không thể bỏ qua như vậy được." "Nợ máu phải trả bằng máu." "Hậu Nghệ đã chết, nhưng Vu tộc vẫn còn, lần này nhất định phải khiến Vu tộc biến mất khỏi thiên địa." Thái Nhất dùng thần thức truyền âm nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn gật đầu, nay Yêu tộc có Đồ Vu Kiếm, việc diệt Vu đã như tên trên dây, không thể không bắn.

Tiếp đó, hai người thu lượm xác của mười con Kim Ô rồi quay về Thiên giới.

Tại bộ lạc Hậu Thổ, chỗ ở của Hậu Nghệ.

Vọng Thư sau khi rời khỏi bầu trời liền trực tiếp xuất hiện trong gian phòng.

Những lời của Hậu Nghệ trước khi chết đã khiến nàng động lòng trắc ẩn.

Việc cứu trị Thường Nga đối với kẻ tinh thông Sinh Chi Pháp Tắc như nàng không phải chuyện khó.

Bệnh của Thường Nga không phải vì thọ nguyên đã tận, mà là do sinh mệnh lực bị thất thoát nghiêm trọng.

Chỉ cần bổ sung sinh mệnh lực là xong, trong tay nàng thậm chí

còn không cần đến linh đan diệu dược.

"Bái kiến Nguyệt Chủ." Hình Thiên đột nhiên thấy trong phòng thêm một người, tâm đầu kinh hãi, nhưng khi thấy đó là Nguyệt Chủ liền lập tức khom người hành lễ.

Bỏ qua thân phận Thánh nhân chí cao của Vọng Thư, chỉ riêng việc nàng ngang hàng với Tổ Vu đã đủ để hắn phải cung kính đối đãi.

"Lui ra sau đi..." "Ta cứu nàng." Vọng Thư lạnh lùng nói.

Hình Thiên gật đầu, lùi ra sau vài bước.

Nguyệt Chủ đích thân ra tay, Thường Nga chắc chắn vô sự.

Còn về việc Vọng Thư có khả năng hại Thường Nga hay không... trong đầu Hình Thiên chưa từng xuất hiện ý niệm đó.

Chương 219

Một người vì Hậu Thổ mà làm chuyện nghịch thiên... một người chí tình chí tính như vậy, làm sao có thể thừa nước đục thả câu.

Tiếp đó, Vọng Thư bắt đầu thi pháp.

Tay bắt pháp ấn, miệng niệm pháp quyết.

Nàng đưa tay phải ra, ngón tay ngọc thon dài ngưng thành kiếm chỉ, chỉ thẳng vào Thường Nga đang ở trạng thái lão ẩu tóc trắng xóa trên giường.

Một vị tuyệt thế mỹ nữ, thanh xuân bạc đầu, rơi vào cảnh ngộ này cũng thật đáng thương.

Vọng Thư khẽ thở dài.

Từ đầu ngón tay nàng, từng luồng sức mạnh Sinh Chi Pháp Tắc hội tụ, sinh mệnh lực không ngừng tuôn trào, cả căn phòng đều biến thành một màu xanh biếc tươi mát.

Sinh mệnh lực cuồn cuộn không ngừng được Vọng Thư rót vào cơ thể Thường Nga.

Sắc mặt nàng nhanh chóng tốt lên, trở nên hồng nhuận.

Nếp nhăn bắt đầu biến mất, mái đầu bạc trắng bắt đầu chuyển dần sang đen nhánh.

Trong tích tắc, Thường Nga đã cải lão hoàn đồng.

Chuyện khiến bốn vị Đại Vu phải vò đầu bứt tai đã được Vọng Thư giải quyết một cách dễ dàng.

Hình Thiên đứng bên cạnh nhìn mà ngây người.

"Ta... hình như đã ngủ rất lâu!" "Không, Hậu Nghệ đâu rồi..."

Thường Nga tỉnh lại, trên khuôn mặt xinh đẹp ban đầu là sự mê mang, tiếp đó sắc mặt kịch liệt biến hóa.

Trong lúc sinh tử mê ly, nàng đã nghe thấy tiếng của Hậu Nghệ.

Sự quyết tuyệt trong ngữ khí đó, sự không ngại hiểm nguy đó... nàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Một cảm giác cực kỳ bất an nảy sinh từ đáy lòng Thường Nga.

"Nguyệt Chủ!

Cầu xin người... cầu xin người cứu cứu Hậu Nghệ." Thường Nga mếu máo nói, từ trên giường đứng dậy, trực tiếp quỳ lạy trước mặt Vọng Thư.

Hình Thiên ở bên cạnh cũng quỳ xuống đất, dập đầu không thôi với Vọng Thư.

Hắn không biết nói lời hoa mỹ, nhưng sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì huynh đệ.

Vọng Thư khẽ cười một tiếng.

"Mau đứng lên đi, không cần phải như thế." "Họ không phải là thiên nhân vĩnh cách đâu, sẽ sớm gặp lại nhau thôi." "Nhưng chuyện này liên quan đến thiên cơ, cần phải bảo mật." Nàng nhàn nhạt nói.

Phong Ma Bảng không có ở đây, nàng không thể trực tiếp chuyển hóa Hậu Nghệ và Khoa Phụ thành Ma Thần Tướng để phục sinh.

Nhưng đợi khi về tới Bất Tử Hỏa Sơn ở tận cùng Nam Hải, nàng có thể lập tức thao tác việc này.

"Đa tạ Nguyệt Chủ, cảm tạ đại ân của Nguyệt Chủ." Thường Nga mừng phát khóc, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hình Thiên cũng vô cùng kích động.

Họ không hề hoài nghi lời nói của Nguyệt Chủ có chỗ nào hư giả.

Với tư cách là nhân vật đỉnh tiêm trong Hồng Hoang thiên địa, việc lừa gạt họ ở phương diện này chẳng có ý nghĩa gì lớn lao.

Kể từ khi Hậu Nghệ bắn chết mười con Kim Ô, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, Hồng Hoang thiên địa phong vân biến ảo.

Trong Vu tộc, vì vẫn lạc mất hai vị Đại Vu là Hậu Nghệ và Khoa Phụ, vốn là một dân tộc chiến đấu, Vu tộc khó lòng nuốt trôi cơn giận này.

Thế là mười một Tổ Vu tề tựu, huy động ức vạn đại quân Vu tộc, dục sát lên Thiên giới để báo đại thù này.

Trong Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất đã triệt để đúc xong Đồ Vu Kiếm, cũng huy động toàn bộ đại quân Yêu tộc tập kết, dục sát hướng về phía Vu tộc, muốn triệt để xóa sổ Vu tộc khỏi Hồng Hoang thiên địa.

Nhất thời, khói lửa chiến tranh bao trùm cả đại địa Hồng Hoang, thiên cơ hiển thị một màu huyết sắc khiến người ta tê dại cả da đầu.

Một trận kinh thế đại chiến sắp sửa bắt đầu.

Không biết có phải do thiên số luân hồi hay không, mà giữa các Tổ Vu và nhị hoàng Yêu tộc có một sự tâm linh tương thông kỳ lạ.

Thời gian xuất binh của hai tộc cực kỳ gần nhau.

Lúc này, từ trên không cao nhìn xuống mặt đất, có thể thấy một cảnh tượng vô cùng chấn hám.

Vô số đại quân Yêu tộc bay ra từ Thiên giới, ngồi trên phi thuyền già thiên tế nhật, hạo hạo đãng đãng sát hướng về bộ lạc Vu tộc ở trung bộ Hồng Hoang.

Lần xuất chinh này, bất kể là Yêu thần, Yêu tướng hay các loại tiểu yêu... tất thảy đều xuất động, dốc hết toàn lực, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất muốn nhất chiến triệt để bình định Vu tộc.

Xóa sổ Vu tộc khỏi đại địa Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, đám Yêu tộc rải rác trên đại địa Hồng Hoang sau khi nhận lệnh của Yêu Hoàng cũng bắt đầu hành động, ngoại trừ địa bàn của Linh tộc ở phương Nam.

Phương Tây, phương Đông, phương Bắc, ba hướng đều có ức vạn vạn yêu quân xuất kích, yêu khí ngút trời, cưỡi yêu phong giết về phía các bộ lạc Vu tộc.

Phía Vu tộc cũng không chịu thua kém.

Mười hai bộ lạc Vu tộc dưới sự dẫn dắt của mười một vị Tổ Vu, tất cả chiến vu đều xuất chinh, sát hướng Thiên giới.

Một ngày nọ, bầu trời Hồng Hoang u ám, mây tầng sà thấp khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Một khung cảnh phong ba bão táp sắp ập đến.

Khắp thiên địa tràn ngập ý vị túc sát.

Các Thánh nhân và đại năng ở khắp nơi trong Hồng Hoang đều đang chú thị hai bên sắp giao chiến.

Những đại năng vốn hay thăm thân hữu giờ đều trốn biệt trong động phủ, sợ bị cuốn vào Vu Yêu đại chiến.

Các Thánh nhân cũng ngừng giảng đạo, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Thông Thiên ba người đi tới biên giới hỗn độn ở ba phương để trấn thủ.

Nữ Oa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Yêu tộc.

Chuẩn Đề lộ ra nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên thân vờn quanh Bàn Cổ Phiên, tùy thời chuẩn bị ra tay tranh đoạt Hỗn Độn Chung.

Tại phụ cận Bất Tử Hỏa Sơn, trên Đào Hoa đảo.

Một vị mỹ nhân thê (tổ phượng) và một thiếu nữ luyện đan (vọng thư) đang đứng lặng bên Bát Quái Lô.

Ánh mắt họ vượt qua ức vạn vạn quang niên xa xôi, dừng lại dưới chân núi Bất Chu.

Nghe nói... nơi đó sẽ là địa điểm hai bên Vu Yêu chạm trán, cũng là nơi khởi đầu cho trận đại quyết chiến.

"Vu Yêu sắp hạ màn rồi..." Tổ Phượng thần sắc thoáng u ám nói, không khỏi bùi ngùi.

Nhìn cảnh này, nàng lại nhớ tới ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân năm đó, cũng sau một trận đại chiến kinh thiên động địa đã triệt để rút lui khỏi sân khấu Hồng Hoang.

Cảnh tượng trước mắt sao mà giống với tình hình năm đó đến thế.

"Thịnh cực tất suy, dưới thiên đạo không có nhân vật chính vĩnh hằng." Vọng Thư mỉm cười nói.

Tay nàng tùy ý ném hai viên linh quả vào trong Bát Quái Lô.

Đó chính là Hoàng Trung Lý.

Nàng luyện đan cực kỳ tùy ý, dù sao cũng cứ bỏ bừa vào thôi, còn sau này luyện ra đan dược gì thì tất thảy dựa vào vận khí.

Tổ Phượng thấy động tác của Vọng Thư, ba thi thần có chút nhảy dựng lên, thầm nghĩ tư duy của Nguyệt Chủ quả nhiên không phải người thường có thể hiểu được.

Loại linh quả linh khí sung túc, thần dị vô cùng này, ngay cả thời kỳ đỉnh cao của Phượng tộc năm xưa cũng cực kỳ khó tìm.

Vậy mà nay lại bị Nguyệt Chủ tùy tay lấy ra để tập luyện đan.

Thật là phí của trời mà.

“Phải rồi, cái Hỗn Độn Chung kia khá là lợi hại, là Tiên Thiên Chí Bảo, muội muội không động tâm sao?” Tổ Phượng như chợt nhớ ra, mặt đầy hiếu kỳ lên tiếng hỏi Vọng Thư, lúc này trong lòng nàng cực kỳ tò mò.

Dựa theo biểu hiện bình thường của Vọng Thư, thấy bảo vật như vậy không lý nào lại không động tâm.

Chương 220

Nay lại thong dong luyện đan, thật chẳng giống tính cách nàng chút nào.

Nghe lời này, khóe miệng Vọng Thư khẽ nhếch lên, cười mà không đáp.

Hỗn Độn Chung ấy à, từ khi Thái Nhất đối đầu với nàng, không biết đã dùng món trọng bảo đó đối phó nàng bao nhiêu lần rồi.

Trong lòng dĩ nhiên là động tâm chứ.

Nhìn mà thèm nhỏ dãi luôn ấy.

Nếu Khôn Hoa Thần Kiếm tại thủ, Hỗn Độn Chung đội trên đầu, thế mới đúng thiết lập nhân vật của nàng.

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo một công một thủ, ngay cả khi không tung ra át chủ bài Thiên Địa Pháp Tướng thì ở Hồng Hoang này nàng cũng chắc suất ổn áp rồi.

Không có ý tưởng gì với Hỗn Độn Chung thì đúng là không xứng với danh tiếng Nguyệt Chủ.

Chỉ là Vọng Thư cũng biết, lúc này những đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Chung khắp thiên địa không biết có bao nhiêu đôi, ít nhất là chư vị Thánh nhân đều đang canh chừng gắt gao.

Cho nên... nàng đã phái hai tôn phân thân khác là Vọng Thư số 2 và Vọng Thư số 3 đi ra ngoài, đợi sẵn ở gần núi Bất Chu.

Một là để giải quyết Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hai con chim thối này từ ngày nàng xuyên việt đã luôn đối đầu với nàng, nay cũng đến lúc cho chúng "nhận cơm hộp" rồi.

Nếu các Tổ Vu giải quyết không xong thì nàng sẽ giúp một tay.

Hai là vì Hỗn Độn Chung.

Kiện chí bảo này tuyệt đối không thể rơi vào tay Tam Thanh hay Tây Phương nhị thánh.

Đơn giản thôi, nàng muốn nó.

Trong lòng nàng, nàng cũng là vì hòa bình của Hồng Hoang thiên địa, loại đại sát khí này cứ để nàng bảo quản là tốt nhất.

"Nguyệt Chủ à... lại đang tính kế người khác rồi..." Tổ Phượng nhìn nụ cười của Vọng Thư, trong lòng dâng lên một tia minh ngộ.

Ở chung lâu ngày, nàng cũng nắm bắt được một vài động tác nhỏ theo thói quen của Vọng Thư.

"Đùng!" "Đùng!" "Đùng!" Đột nhiên, đúng lúc này, ở biên giới hỗn độn có những tiếng vang chấn thiên động địa.

Giống như tiếng bước chân nặng nề, mỗi bước đi thiên địa đều rung chuyển.

"Tới rồi!" Sắc mặt Vọng Thư và Tổ Phượng khẽ biến, trong lòng kinh hãi, ngước mắt nhìn về phía biên giới hỗn độn ở tận cùng Nam Hải, chỉ thấy một bóng đen vĩ ngạn, hùng tráng đang sải bước tới.

Toàn thân tỏa ra khí tức khủng bố, cuồng bạo.

Đôi mắt đỏ ngầu, chứa đựng chiến ý và sát ý vô tận.

Một tôn dư nghiệt khai thiên, dường như muốn đạp nát vạn cổ thanh thiên.

Khi tiến lại càng gần, Vọng Thư và Tổ Phượng xuyên qua hỗn độn mới nhìn rõ ngoại mạo, đó là một con ma viên khổng lồ vô biên, tay cầm một cây đại côn kình thiên, tỏa ra thần quang màu đen.

Xung quanh nó, không gian không ngừng vặn vẹo, vỡ vụn.

Biên giới hỗn độn kia dường như không chịu nổi sức mạnh vô ý tán phát ra của nó.

Mang theo thế vô địch vạn cổ.

Hai nữ thần sắc ngưng trọng, đây là một tôn cường địch, cực kỳ khó đối phó.

Vọng Thư sắc mặt lại càng biến đổi, con ma viên kia hách nhiên đã đạt tới Hỗn Nguyên cảnh (Thánh nhân).

Tiếp đó, nhìn về phía sau ma viên, nàng càng thêm kinh hãi.

Chỉ thấy chi chít những bóng đen trôi nổi ở phía xa sau lưng ma viên, số lượng có tới hàng thiên hàng vạn.

Mỗi một tôn tuy không mạnh bằng ma viên nhưng gộp sức mạnh lại cũng cực kỳ cường đại.

Tệ nhất cũng đạt tới tầng thứ Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi.

Hắc ám động loạn và dư nghiệt khai thiên đã thừa dịp Hồng Hoang thiên địa lâm vào đại kiếp để tập kích Hồng Hoang.

"Nhiều quá!" "Chúng muốn triệt để công phá Hồng Hoang thiên địa sao?" "Chỉ hai người chúng ta liệu có phòng ngự nổi không!" Tổ Phượng trợn tròn mắt, kinh hô một tiếng, tiếp đó hít một hơi lạnh, mặt đầy vẻ chấn hám.

Từ sau Long Hán sơ kiếp trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn đến nay, nàng cũng thấy không ít sự tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên.

Nhưng mỗi một tôn nàng từng thấy trước đây đều không thể so sánh với bất kỳ tôn nào đang tập kích Hồng Hoang lúc này.

Có nghĩa là... những kẻ tập kích Hồng Hoang lần này đều là cường giả trong hỗn độn, thậm chí là những cường giả cấp bậc xưng tôn

làm tổ.

Hồng Hoang... sắp tiêu đời rồi!

Một ý niệm cực kỳ khủng bố nảy sinh trong lòng Tổ Phượng.

"Báo!

Thiên Đế bệ hạ, dưới chân núi Bất Chu, đại quân Vu tộc do các Tổ Vu dẫn đầu đã giết tới!" Một chiếc kỳ hạm khổng lồ của Yêu tộc như một mảnh đại lục đang bay nhanh trên bầu trời Hồng Hoang, một yêu binh cưỡi yêu phong vội vàng tới báo cáo.

Thực tế không cần báo cáo thì Đế Tuấn và Thái Nhất trên thuyền lớn cũng đã phát hiện ra Vu tộc.

Cả hai đều là chí cường giả Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, phạm vi thần thức cực rộng, ngay từ khi đại quân Vu tộc xuất hiện dưới chân núi Bất Chu họ đã phát hiện ra.

Lúc này, trên mặt hai người đều nở nụ cười.

"Tốt!

Vu tộc tự dẫn xác tới thì càng tốt!" "Tại đây, giết sạch chúng!" "Yêu tộc của trẫm xưng bá thiên địa chính là vào ngày hôm nay!" Đế Tuấn ý khí phong phát, khoái ý cười lớn.

Đồ Vu Kiếm trong tay, đám Tổ Vu của Vu tộc vốn khiến người ta kiêng kị, nay trong mắt hắn cũng chẳng khác gì lũ gà nhà chó đất.

Hình ảnh hiện lên trong đầu hắn chính là tay cầm Đồ Vu Kiếm, chém hết tên Tổ Vu này đến tên Tổ Vu khác.

Đám Tổ Vu chắc chắn sẽ lộ ra biểu tình kinh ngạc, chấn kinh, rồi sau đó lần lượt kinh khủng, đào mệnh chạy trốn.

Nghĩ đến cảnh đó, Đế Tuấn càng thêm khoái ý vô cùng.

Hai tộc Vu Yêu từ sau Long Hán sơ kiếp bắt đầu có tranh chấp, đại chiến nhỏ to vô số, đến nay đã chinh phạt lẫn nhau hàng ngàn vạn năm.

Nay tất cả cuối cùng cũng sắp hạ màn bằng một dấu chấm tròn trịa.

Quan trọng hơn là Hậu Thổ đã hóa Luân Hồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cơ bản coi như không còn.

Cục diện cực kỳ có lợi cho Yêu tộc.

Một thanh Đồ Vu Kiếm có thể ấn định thắng lợi của cuộc chiến.

Còn về Thánh nhân Hậu Thổ, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không sợ.

Hiện tại Hậu Thổ đang bị vây hãm trong U Minh Địa Phủ không ra ngoài được.

Ngay cả khi đợi Hậu Thổ từ Luân Hồi đi ra, thì lúc đó Thái Nhất chắc chắn đã chứng đạo thành Thánh.

Họ chẳng sợ một vị Hậu Thổ Thánh nhân khu khu chỉ dựa vào công đức khí vận mà thành thánh.

Trận đại chiến lần này đối với Đế Tuấn và Thái Nhất là một cuộc hào cược chưa từng có.

Cược lên địa vị của Yêu tộc, cũng cược lên chính bản thân họ.

“Thái Nhất, đi đi, nhất định phải mang đầu của lũ Tổ Vu về cho ta.” Đế Tuấn uy nghiêm nói, lấy Đồ Vu Kiếm ra giao cho Thái Nhất.

Thanh kiếm này tuy hắn cũng dùng được, nhưng hắn biết rõ chỉ có Thái Nhất mới phát huy được uy lực tối đa của nó.

Đầu đội Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, tay cầm hung binh của Nhân tộc Đồ Vu Kiếm, trực tiếp là bộ trang bị thần thánh ngay từ

đầu...

Chiến đấu lực của Thái Nhất có thể đề thăng cực đại, đặc biệt là nhắm vào Tổ Vu.

Khóe miệng Đế Tuấn hiện lên nụ cười lạnh, mong chờ Thái Nhất đại thắng trở về.

"Được!" Thái Nhất trầm giọng đáp, một tay nhận lấy Đồ Vu Kiếm, nắm lấy thân kiếm lạnh lẽo thấu xương, chiến ý và sát ý trong lòng càng thêm sôi sục.

Trận này, tất trảm mười một Tổ Vu!

Dứt lời, Thái Nhất sử dụng thần thông không gian pháp tắc trực tiếp biến mất khỏi kỳ hạm.

Khi Thái Nhất biến mất, Đế Tuấn cũng bước tới đầu thuyền kỳ hạm, tay nâng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ, dung mạo uy nghiêm.

Đế vương chi uy từ trên thân bùng phát, ức vạn yêu binh trong nháy mắt đều im bặt.

Chương 221

Chỉ còn lại tiếng tinh kỳ phất phới và tiếng tù và ngưu cổ.

“Lũ nhị lang Yêu tộc, Vu Yêu đại chiến đã ở ngay trước mắt, Vu tộc đang ở dưới chân ta tại núi Bất Chu, nợ máu thù sâu ngàn vạn năm qua, hôm nay có thể báo rồi!

Bày chiến trận, tiêu diệt Vu tộc!” “Tấn công!” Đế Tuấn uy nghiêm khai khẩu, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Dứt lời, ức vạn yêu quân toàn bộ bắt đầu hành động.

“Đùng!” “Đùng!” “Đùng đùng đùng đùng!” Trên mỗi chiến thuyền bay, trống trận vang lên liên hồi, từng gã yêu tướng lực lưỡng dốc hết toàn lực gõ trống!

Tiếp đó, từng đội yêu quân từ thuyền lớn cưỡi mây bay ra, trong phút chốc che lấp cả bầu trời, giống như đàn châu chấu quét qua mặt đất, hạo hạo đãng đãng lao về phía Vu tộc dưới mặt đất.

“Giết!” “Giết!” “Giết!” Thiên địa hồi đãng tiếng hầm hét chấn thiên của đại quân Yêu tộc, yêu quân tổ thành chiến trận, phi tốc lao xuống.

Dày đặc đến mức khiến người ta phải hãi hùng.

Trên đại địa núi Bất Chu.

Đại quân Vu tộc từ xa cũng đã phát hiện ra Yêu tộc.

Mười một tôn thân ảnh vĩ ngạn đứng trước đại quân, phía sau họ là các chiến vu Vu tộc nhìn không thấy điểm dừng, số lượng không sao kể xiết.

Luận về số lượng, hai tộc Vu Yêu chỉ ở mức ngang ngửa.

Không, về phương diện cường giả tầm trung, Vu tộc có phần nhỉnh hơn.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tướng Liễu, Phong Bá, Vũ Sư... tất thảy đều có mặt.

"Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" "Giết giết giết!" Thấy Yêu tộc ập tới, chiến ý ngút trời lấp đầy tâm trí các chiến vu Vu tộc, họ đồng thanh hô lớn đại chiến.

Lúc này, Tổ Vu Đế Giang lên tiếng.

Ông chậm rãi bước đi trước chiến trận Vu tộc, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của từng chiến vu.

"Từ khi phụ thần Bàn Cổ khai thiên đến nay, Hồng Hoang diễn hóa vô số sinh linh, hai tộc Vu Yêu là kẻ xuất chúng nhất, là cường tộc bá chủ của thiên địa.

Tiếc thay Yêu tộc tàn bạo, chiếm thánh địa núi Bất Chu của ta, giết Đại Vu Hậu Nghệ và Khoa Phụ của ta, ngàn vạn năm qua còn đồ lục không biết bao nhiêu người của Vu tộc... gây cho Vu tộc ta vô vàn sự ức hiếp.

Nay, Vu Yêu chi tranh đã thành tử cục!

Hỡi các tộc nhân của ta, đã đến lúc chiến đấu, đã đến lúc sát lục rồi!

Hãy nắm chặt nắm đấm, cầm lấy binh khí, để chiến ý sục sôi phát tiết cơn giận của các ngươi ra!

Hãy báo thù cho huynh đệ của ta!

Báo thù cho Đại Vu của ta!

Báo thù cho hàng vạn huynh đệ tỷ muội đã ngã xuống trong Vu Yêu đại chiến ngàn vạn năm qua!

Triệt để giết sạch Yêu tộc!" Đế Giang thần sắc kích động, vung tay hô lớn, thanh âm vang vọng khắp các dãy núi Bất Chu.

"Chiến đấu!

Sát lục!

Giết sạch Yêu tộc!" Vu tộc tề thanh hô vang, thanh thế thật sự hạo đãng.

Trong sát na, ức vạn chiến vu Vu tộc hành động, chạy nhanh như bay, gầm thét, hầm hét lao về phía đại quân Yêu tộc đang ập xuống từ chân trời.

Lúc này nhìn từ trên cao xuống, có thể thấy rõ ràng quân đội khổng lồ của hai tộc Vu Yêu như hai khối đại dương mênh mông đang lao vào nhau.

Tiếng hầm hét chấn thiên, đại địa rung chuyển, bầu trời rung chuyển.

Nhật nguyệt thất sắc, tinh thần di vị.

"Oành!" "Oành!" "Oành!" Trên bầu trời u ám, lôi điện lấp lóe, trong sát na vang lên những đạo kinh lôi chấn nhĩ dục lung, nổ tung trên bình địa, như thể đang đánh trống trận cho cuộc đại chiến Vu Yêu sắp bắt đầu.

Ngay khi Vu Yêu đại chiến sắp khởi tranh.

Xung quanh biên giới hỗn độn của Hồng Hoang cũng đã xuất hiện không ít vị khách không mời mà đến.

Phương Tây Hồng Hoang, biên giới hỗn độn tận cùng Tây Hải.

Tiếp Dẫn diện dung từ thiện, đoan tọa trên liên đài, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

"A Di Đà Phật." "Thiện tai!" "Thí chủ, nơi này không có đường,

mời đi lối khác.” Ông bình thản nói.

Đối diện ông trong biên giới hỗn độn là một con cổ xà khổng lồ vô biên đang thè lưỡi rắn.

Thân hình cổ xà khổng lồ, chiều dài cơ thể dường như vô hạn, cuộn mình trong hỗn độn mang theo thế trấn áp thiên địa sơn hà.

Toàn thân màu đen, chỉ có đôi mắt màu đỏ cực kỳ quỷ dị.

Khắp thân tỏa ra khí tức cổ lão, thương tang, ba ngàn đại đạo pháp tắc đều hiện diện trên người nó.

Nó dùng đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn đạo nhân bên trong biên giới hỗn độn, như muốn một miếng nuốt chửng ông.

Xung quanh cổ xà trên bầu trời, trong sát na cũng hiện ra những đạo thân ảnh vĩ ngạn.

Đó đều là những tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên, tuy yếu hơn cổ xà một chút nhưng cũng không thể xem thường, mỗi tôn đều cực kỳ cường đại, cực kỳ đáng sợ.

Chúng tham lam nhìn Hồng Hoang thiên địa bên trong biên giới hỗn độn, tuy thứ hiện ra trong mắt chỉ là biển cả mênh mông, nhưng trong mắt chúng dường như đã thấy được phong quang vô hạn bên trong thiên địa, hồn phách của các chủng tộc sinh linh, các loại linh bảo hóa từ vật chất nguyên sơ...

Một thế giới hoàn mỹ cực hạn như vậy, trong mắt chúng chính là món mỹ vị đỉnh cấp.

Chỉ cần đánh chiếm được, lược đoạt tài nguyên, chúng có thể tiêu dao rất lâu trong hỗn độn.

Đám tồn tại này thèm thuồng, kích động.

Trong lòng chúng là dục vọng lược đoạt và sát ý vô cùng.

Hiện tại, chúng chỉ chờ đại kiếp thực sự giáng lâm, vào lúc thiên đạo Hồng Hoang suy yếu nhất để tấn công vào.

Tiếp Dẫn đạo nhân mặt không đổi sắc, tuy rằng nếu ra ngoài hỗn độn ông không phải đối thủ của con cổ xà cường đại kia, càng không thể ứng phó với sự liên thủ của đám tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên này.

Nhưng ở bên trong Hồng Hoang thiên địa, nhận được sự gia trì của sức mạnh thiên đạo, ông cực kỳ cường đại.

Có thể tùy ý thao túng sức mạnh thiên đạo Hồng Hoang để tấn công và phòng ngự.

Để ngăn chặn đám tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên này cũng không phải chuyện khó.

"A Di Đà Phật!" Nghĩ đoạn, Tiếp Dẫn lại một lần nữa tuyên một tiếng phật hiệu.

Phương Đông Hồng Hoang, tận cùng Đông Hải.

Một tòa kiếm trận vô thượng tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ đã bố trí hoàn thành, tiên quang và kiếm quang lao thẳng lên chín tầng mây.

Đối diện với đám cường địch, Thông Thiên Giáo Chủ đã bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận, bao phủ toàn bộ phạm vi ức vạn quang niên tận cùng Đông Hải.

"Lũ thất phu các ngươi, có dám vào trận chiến với ta một trận không!" Thông Thiên đứng trên vô thượng kiếm trận, nộ hống về phía những tồn tại xuất hiện ở biên giới hỗn độn, chiến ý vô cùng hiện lên trong mắt ông.

Đối mặt với tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên, ông không hề sợ hãi.

Thậm chí ông còn có sự thôi thúc muốn đại chiến một trận để nghiệm chứng đạo quả của mình.

Ông muốn cho Hồng Quân lão sư, thiên địa chư thánh và vô số đại năng thấy rằng Thông Thiên ông cũng rất mạnh, không hề kém cạnh Vọng Thư, thực lực có thể sánh vai với Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử.

Trận chiến này không chỉ để ngăn chặn địch nhân xâm phạm, mà còn để chém giết vô số kẻ địch, lập nên hung danh lẫy lừng của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đối diện Thông Thiên trong biên giới hỗn độn, kẻ đi đầu là một người toàn thân đỏ rực như màu tiên huyết, tay ôm một thanh trường kiếm.

Sát Chủ!

Một tồn tại cực kỳ cường đại trong hỗn độn, mang hung danh lẫy lừng.

Huyết kiếm xuất vỏ, tất định sát nhân.

Hắn chỉ đứng đó thôi mà không gian như ngừng lại, khí lưu hỗn độn ngừng luân chuyển.

Một luồng kiếm ý ngút trời xuất hiện, một thanh huyết sắc đại kiếm khổng lồ vô biên trấn áp thiên địa.

Phía sau xa xa mới có lác đác vài dư nghiệt khai thiên và tồn tại cổ lão xuất hiện.

Còn lại đa phần đã bị Sát Chủ đánh giết rồi.

Trước khi hiện thân ở biên giới hỗn độn.

Hắn tự tin, hắn kiêu ngạo... hắn không cần những kẻ bình dung này giúp sức.

Chương 222

Ngược lại, hắn còn cảm thấy lũ đó thật vướng chân vướng tay.

Phương Bắc Hồng Hoang, tận cùng Bắc Hải.

Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử mặc thái cực đạo bào, đứng lặng trên cao gần biên giới hỗn độn, một tay cầm phất trần, thần sắc bình tĩnh, không buồn không vui.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ tỏa ra tiên quang đen trắng, vờn quanh thân ông bay lượn.

Chỉ với một ý niệm, mảnh thiên địa này bị chia làm hai, một bên là trắng, một bên là đen, ông đứng ở trung tâm.

Đen trắng giao thoa, không gian di động, vừa bài xích lẫn nhau lại vừa dung hợp lẫn nhau.

Đột nhiên có cuồng phong gào thét, thổi động đạo bào và mái tóc trắng của ông.

Thái Thanh Thánh nhân không hề động đậy, dường như ông đã đứng đó từ thuở sơ khai.

Đối diện Lão Tử trong biên giới hỗn độn là chí cường giả hỗn độn Thiên Thần Thánh Chủ, đứng ở vị trí ngang hàng với Lão Tử, cách một biên giới hỗn độn mà đối thị với ông.

Thiên Thần Thánh Chủ một tay cầm Ngọc Như Ý, một tay nâng một tòa tiên cung.

Cả hai đều là trọng bảo, tỏa ra bảo quang lấp lánh.

Trọng bảo cầm tay nhưng hắn không có tâm thế tất thắng.

Bởi hắn biết lão đạo trước mặt là một tôn chí cường giả, có lẽ là

vị Thánh nhân đỉnh tiêm nhất của Hồng Hoang, không chỉ có thể sử dụng sức mạnh thiên đạo mà dường như còn sắp đi ra con đường của riêng mình, trong tay cũng có chí bảo, cực kỳ khó đối phó.

Cho nên, Thiên Thần Thánh Chủ sa sầm mặt, đầy vẻ kiêng dè.

Một vị cường địch.

Đồng thời, hắn cũng ẩn ước cảm nhận được khí tức của cùng một loại người.

Vô tình.

Vạn vật khó làm lay động tâm can ông, cho nên vạn vật đều có thể bị yên diệt.

"Thiên Thần kiến đạo hữu!" Thiên Thần Thánh Chủ nhàn nhạt nói với Lão Tử.

"Lão Tử kiến đạo hữu!" Lão Tử bình tĩnh hồi đáp.

Cách biên giới hỗn độn, bầu không khí giữa hai người tức thì trở nên giương cung bạt kiếm.

Phương Nam Hồng Hoang, tận cùng Nam Hải, Bất Tử Hỏa Sơn.

Thái Cổ Ma Viên đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Vọng Thư, bước chân không tự chủ được mà bắt đầu chậm lại.

Khi tập hợp trong hỗn độn, tứ đại cự đầu sau một hồi thương nghị đã quyết định chia quân tấn công Hồng Hoang từ bốn phía.

Nguyên Sơ Cổ Xà chọn phương Tây, Sát Chủ chọn phương Đông, Thiên Thần Thánh Chủ chọn phương Bắc.

Còn hắn chọn phương Nam.

Trong mắt hắn, Hồng Hoang thiên địa dù là một thế giới hoàn mỹ cực hạn, nhưng phát triển đến nay cũng mới chỉ qua vài ngàn nguyên

hội.

Sau khai thiên chi kiếp, đại đa số hỗn độn thần ma đều bị Bàn Cổ chém chết.

Sau Đạo Ma đại chiến, ma đạo vốn có thể tranh cao thấp với tiên đạo cũng từ đó biến mất.

Sau Long Hán sơ kiếp, đại đa số cường giả đại thần thông sau khai thiên cũng đã vẫn lạc trong đại kiếp...

Một phương thế giới to lớn như vậy, trải qua mấy lần nội đấu, liệu có thể có nội hàm gì?

Có thể có cường giả nào ngăn cản được đám cường giả hỗn độn như bọn hắn xâm nhập?

Nhưng khi nhìn thấy kẻ trấn thủ phương Nam của Hồng Hoang, dù cường đại như ma viên, trái tim cũng không khỏi hẫng một nhịp, chìm xuống tận đáy.

Trên mặt hắn thoáng hiện vẻ kinh hãi, đáy lòng run rẩy.

Hiện ra trước mắt hắn là một tòa tiên đảo, khắp đảo hoa đào nở rộ, rực rỡ vô cùng.

Trên đảo đang có một thiếu nữ luyện đan, mặc bạch y cung trang, dáng người cao ráo, dung mạo tuyệt mỹ.

Ngay cả Thái Cổ Ma Viên cũng phải thừa nhận, đi khắp bao nhiêu thế giới hỗn độn, thiếu nữ trước mắt này luận về tư sắc đáng xưng đệ nhất.

Chư thiên vạn giới không ai có thể sánh bằng, ngay cả hắn cũng có lúc thất thần.

Có lẽ nàng thực sự đẹp quá mức, đẹp đến phạm quy, khiến người ta dễ dàng bỏ qua sức mạnh khủng khiếp của nàng.

Sau khi tạm gác lại vẻ đẹp đó, nhìn vào đạo tắc bên trong cơ thể nàng, Thái Cổ Ma Viên cảm thấy một sự chấn hám và xung kích cực lớn.

Tại bên trong cơ thể nàng, một đạo Tử Sắc Thông Thiên Đại Đạo quán xuyên thiên địa hiển hiện.

Cao không thấy đỉnh, hạo hãn vô cùng, mang theo ý vị duy ngã độc tôn, phi thường cường đại, tràn ngập bá đạo.

Đồng thời trên thân nàng ẩn ước xuất hiện sức mạnh vận mệnh, thần bí huyền ảo mà lại chí cao vô thượng.

Thái Cổ Ma Viên trì nghi, thần sắc ngưng trọng.

Cho dù ở trong Hỗn Độn, thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt này cũng là tồn tại thập phần cường đại, khí tức trên thân trực bức tồn tại Vô Thượng Hỗn Nguyên Vô Cực.

Lúc này, nàng lại đang nhàn nhã luyện đan.

Thật ly phổ, thật không còn gì để nói.

"Có thể hay không tôn trọng ta một chút?

Có thể hay không nể mặt một cường giả Hỗn Độn như ta một chút?" Ma Viên trong lòng gào thét.

Trong nhất khắc, nó nảy sinh ý định triệt thoái.

Hồng Hoang thiên địa này, không tập kích cũng bãi.

Thiếu nữ tuy chưa ra tay, nhưng nó cảm giác khả năng chiến thắng nàng là không lớn.

Tồn tại trong Hỗn Độn, dưới hoàn cảnh tàn khốc, càng phải hiểu rõ thẩm thời độ thế.

Cục diện trước mắt phi thường minh hiển, nó đang ở thế hạ

phong.

Thái Cổ Ma Viên do dự.

Những cổ lão tồn tại phía sau nó cũng phát hiện điều dị thường.

Chưa bao giờ thấy Thái Cổ Ma Viên thận trọng như thế.

Tuy rằng vẫn đang tiến lên, nhưng có thể thấy rõ bước chân của Ma Viên đã phóng khinh, thần sắc ngưng trọng như kỵ đạn vị thiếu nữ luyện đan kia.

Nhất niệm thiểm qua, hàng vạn cổ lão tồn tại và Khai Thiên dư nghiệt đều trừng viên mắt, lộ vẻ hãi nhiên.

"Làm sao có thể?

Thái Cổ Ma Viên cường đại lại đang kỵ đạn?

Khủng cụ?

Khủng cụ một tồn tại trong một thiên địa kỷ nguyên còn chưa luân nhập Hỗn Độn?

Đùa gì thế?

Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Những kẻ thực lực thiên nhược không nhìn thấu Vọng Thư, trong mắt bọn hắn, nàng chỉ là một thiếu nữ luyện đan phổ thông mà thôi.

"Bành!" Đúng lúc đó, một tiếng vang chấn thiên khiến Ma Viên và các cổ lão tồn tại đang chấn hạm đều giật mình, tâm đầu kinh hãi, tề tề hướng mục quang về phía âm thanh phát ra.

Chính là Bát Quái Lô trước mặt Vọng Thư.

Tạc lô?

Tự nhiên không phải.

Là luyện đan thành công.

Lô mở, từng viên kim đan trán phóng kim sắc thần quang diệu nhãn xuất hiện, phiêu phù giữa không trung.

Vọng Thư khóe miệng thượng dương, lấy ra Tử Kim Hồ Lô đem kim đan đều thu vào.

Một lô đan này nàng tùy hứng luyện chế, cũng không rõ công hiệu thế nào.

Khi tiên đan nhập thủ, Vọng Thư đã minh ngộ.

Công dụng có thể liệu thương, hồi phục pháp lực, cũng có thể đề thăng tu vi.

Bên trong uẩn hàm Sinh chi pháp tắc, Diệt chi pháp tắc, Ngũ Hành pháp tắc...

Phàm nhân phục dụng một viên, có thể lập tức thành tựu Thái Ất Kim Tiên, có thể kham xưng là Toàn Năng Đan.

"Lần đầu luyện đan, có thể thành đan như vậy, không tồi." Tổ Phượng ở một bên khóe miệng co giật.

Chương 223

Vọng Thư luyện đan, nàng ở cạnh nhìn toàn bộ quá trình.

Bao nhiêu linh nguyên liệu trân quý ném vào như thế... không thành đan mới là lạ.

"Giảng chân, sống bao nhiêu năm rồi, ta chưa từng thấy ai hào phóng (hào tính) như Nguyệt Chủ.

Nhìn đống linh nguyên liệu kia, tim ta cũng đang nhỏ máu đây này." Tuy nhiên Tổ Phượng nghĩ gì Vọng Thư tài không thèm quản.

Nàng vui vẻ thu hồi kim đan, hệ thống giải tỏa thành tựu: Luyện Đan.

Nàng đặt tên cho nó là Tiểu Hoàng Đan, cái tên vô cùng thiếp thiết.

Ở phía bên kia, Ma Viên cảm thấy bị mạo phạm.

Minh minh đã đến biên giới Hỗn Độn, sắp nhập xâm Hồng Hoang, vậy mà người thủ giới này đang làm gì?

Đang luyện đan, khai lô, thu đan... hoàn toàn không để nó vào mắt.

Ở trong Hỗn Độn, nó là một phương đại lão chân chính, ai cũng phải cẩn dực đối ứng.

Vậy mà tại Hồng Hoang lại bị đãi ngộ như thế, phi thường nan dĩ nhẫn thụ.

Trong nỗi khuất nhục, chiến ý bành phái, sát ý thăng đẳng.

"Hống!" Thái Cổ Ma Viên huy vũ trường côn, ngửa mặt nộ hống một tiếng, hướng Hồng Hoang thiên địa tập kích.

Mỗi bước chạy làm đại địa kịch liệt chấn động, không chỉ biên giới Hỗn Độn mà cả Nam Hải của Hồng Hoang cũng dậy sóng vạn

trượng, vô số sinh linh ai hào, khóc lóc chạy trốn trong kinh khủng.

"Tranh!" Khôn Hoa Thần Kiếm kiếm minh vang dội, thanh thần kiếm Thái Âm màu thiên lam rơi vào tay Vọng Thư.

Nàng khinh thiều mày liễu, trì kiếm rời khỏi Đào Hoa đảo, từng bước hướng về biên giới Hỗn Độn.

Kiểm sắc nàng bình tĩnh, tâm trung không có quá nhiều cụ ý.

Có Hỗn Độn Châu và Vận Mệnh Trường Hà tồn tại, nàng tự vấn cho dù đánh không lại cũng có thể đào thoát.

Trong sát na, thân ảnh Vọng Thư thiểm thước, cô thân tiến vào Hỗn Độn.

Nàng chọn phương thức thủ giới khác với các Thánh nhân khác.

Phản chính Hỗn Nguyên Đại La bị hạn chế, Thiên Đạo chi lực cũng không động dụng được, chi bằng tiến vào Hỗn Độn, phóng khai thủ cước đại chiến một trận với đám Khai Thiên dư nghiệt kia.

Đợi kẻ khác tấn công không bao giờ là phong cách của nàng.

"Nguyệt Chủ quả là phi thường nhân năng cập (người thường không sánh kịp)..." Tổ Phượng nhìn thấy cảnh này, cảm thán không thôi.

Bóng lưng Nguyệt Chủ so với những cổ lão tồn tại kia thật miểu tiểu, vòng eo tế nhuyễn, thân đoạn miêu điều... tưởng như một trận gió cũng có thể thổi bay.

Nhưng trong mắt Tổ Phượng, bóng lưng ấy cực kỳ vĩ ngạn.

Đã siêu thoát Thiên Đạo nhưng khi Hồng Hoang có nguy cơ, nàng không tuyển trạch đào tị hay tọa bích thượng quan, mà đĩnh thân xuất chiến.

Nguyệt Chủ như thế, khiến người kính bội, thán phục.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ không đi mua quýt cho ngươi đâu.” (mãi quất tử - meme cha con).

Lúc này, Vọng Thư đã đi tới biên giới Hỗn Độn đột nhiên truyền âm vào tai Tổ Phượng.

Nụ cười của Tổ Phượng trực tiếp lăng trụ, đôi mắt đẹp chớp chớp ngơ ngác.

Quýt?

Cái quỷ gì thế?

Tại Bất Chu Sơn, khi bốn vị Thánh nhân đang đối mặt cường địch tại biên giới Hỗn Độn, đại chiến nơi đây cũng sắp triển khai.

Dưới màn lôi vân mạn thiên, tiếng lôi minh chấn thiên, đại vũ bàng bạc trút xuống như chú, từng giọt mưa lớn rơi trên thân đại quân Vu Yêu lưỡng tộc.

Nhưng không ai để ý, trong mắt họ chỉ có cừu địch đang xung phong.

Nhân quả củ triền thiên vạn năm, hôm nay phải giải quyết.

“Sát!

Sát tận Yêu tộc!” “Diệt sát Vu tộc!” Tiếng hầm sát chỉnh thiên, ức vạn đại quân lưỡng tộc như hai khối đại lục va chạm vào nhau.

Đây là cuộc chiến của hai đại bá chủ thiên địa, là tất nhiên dưới đại thế Thiên Đạo, cũng là cuộc đối quyết của túc mệnh.

Quân đội hai bên sát phạt kịch liệt, mỗi bên đều có ưu thế riêng.

Đại Vu Hình Thiên song thủ trì phủ, nộ hống một tiếng giết thẳng vào Yêu tộc đại quân, hoành trùng trực chàng, kẻ nào gặp búa đều nhất mệnh ô hô.

Đại Vu Cửu Phượng thi triển Hỏa chi pháp tắc, hóa thành hỏa nhân, ném ra từng phiến hỏa hải khiến vô số yêu quân hóa thành tro bụi.

Phía Yêu tộc, các yêu quân hối tụ bố hạ chiến trận giản dị để trùng kích.

Đan binh năng lực tuy không bằng Vu tộc, nhưng nhờ pháp bảo và bản mệnh thần thông phối hợp, sát thương cũng vô cùng hung ngoan.

Từng đạo bảo quang pháp bảo oanh hướng các chiến vu, chỉ trong tích tắc đã đánh chết hàng triệu Vu tộc.

"Ba mươi sáu bộ thính lệnh, tốc tốc tế xuất pháp bảo, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Mệnh lệnh của Đế Tuấn từ kỳ hạm trên không truyền xuống.

Thiên không Bất Chu Sơn tức khắc trở nên hôi mông mông.

Sau trận chiến với Hồng Vân năm đó, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tuyển bạt lại 365 danh Yêu Thần để bố trí bản giản dị của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tuy là bản giản dị nhưng cũng pha vi thần dị, tinh thần mật bố, tinh lộ mang mang, ẩn chứa vô hạn sát cơ.

Những chiến vu Vu tộc tiên phong, bao gồm cả Hình Thiên, Cửu Phượng, Tương Liễu đều hãm vào trong trận.

Một phần ba binh lực Vu tộc bị vây khốn.

"Bất hảo!" Chúc Dung kiểm sắc đại biến.

"Huynh đệ, tùy ta cứu viện!" Trong mười một tôn Tổ Vu, Chúc Dung và Cộng Công đối thị một hồi rồi đồng loạt hành động.

"Chiến!

Chiến!" Chiến vu của hai bộ Chúc Dung và Cộng Công nộ hống,

đi theo sau Tổ Vu trùng lên.

Thân ảnh hai vị Tổ Vu lóe lên, đột ngột biến cao biến lớn, hiển lộ Tổ Vu chân thân.

Hai cự nhân thiên vạn trượng sừng sững trên đỉnh Bất Chu Sơn, phía sau là hàng triệu cự nhân bách vạn trượng.

Chúc Dung bộ và Cộng Công bộ tổ thành một dòng thác cự nhân, cuồng bôn trùng vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Bình thường Thủy Hỏa bất dung, nhưng lúc đại chiến, hai bộ lại vứt bỏ tranh đoan cũ, huynh đệ tề tâm đối địch.

Họ xông vào trận, tinh lộ mang mang cũng chẳng sao, cứ gặp yêu là sát.

Sát cơ mật bố cũng thế, một bên dùng Lửa, một bên dùng Nước, thủy hỏa vô tình quét sạch mọi trở ngại.

Chỉ trong khoảnh khắc, 365 Yêu Thần bố trận đã tử thương một nửa.

Đế Giang dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Đế Tuấn trên kỳ hạm.

Đế Tuấn cảm nhận được, cũng ngưng thị Đế Giang, khinh miệt cười một tiếng không để ý.

Hai vị hoàng giả đối thị, vượt qua vạn năm quang niên, vượt qua thời không và muôn vàn quân đội đang giao chiến.

"Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Yểm Tư, tùy ta đi trảm Yêu tộc Thiên Đế!" "Huyền Minh, Chúc Cửu Âm, Nhục Thu, Thiên Ngô, Cường Lương lưu thủ, đề phòng Đông Hoàng đang mất tích hoặc các thủ đoạn khác của Yêu tộc." Đế Giang trầm thanh hạ lệnh.

Muốn diệt Yêu tộc, phải diệt Yêu Hoàng trước.

Không có Yêu Hoàng chỉ huy, Yêu tộc sẽ như cát rời.

Sát Đế Tuấn trước để tỏa sĩ khí yêu quân, dù sao Đế Tuấn cũng dễ đối phó hơn Thái Nhất, linh bảo Hà Đồ Lạc Thư cũng đã bị Vọng Thư cướp đi một cái.

Còn về Đông Hoàng Thái Nhất đang ẩn nấp, Đế Giang đã để lại năm vị Tổ Vu trấn thủ, cộng thêm Chúc Dung và Cộng Công sắp phá trận, đủ để chống đỡ.

"Tuân lệnh!

Phải trảm Đế Tuấn, ta nhìn cái tên vương bát đản đó ngứa mắt lâu rồi!" Ba tôn Tổ Vu vĩ ngạn tiến lên, thần tình hưng phấn, sát khí đầy người.

Đế Giang dẫn theo ba người vận chuyển thần thông, lướt về phía kỳ hạm của Đế Tuấn, dọc đường gặp yêu là giết.

Sau khi Đế Giang rời đi, Chúc Cửu Âm thần sắc ngưng trọng nhìn quanh Bất Chu Sơn, cau chặt lông mày.

"Nhị ca, có vấn đề gì sao?" Huyền Minh thấy sắc mặt hắn dị thường liền hỏi.

Chương 224

Chúc Cửu Âm lắc đầu: “Không đúng kình, ta có dự cảm cực kỳ bất hảo.

Tuy rằng đang tư sát thảm liệt, nhưng mọi thứ đều quá thuận lợi, không giống phong cách đại chiến của Yêu tộc.

Còn có Thái Nhất... không rõ tung tích.

Trong này nhất định có vấn đề!” “Thuận lợi không tốt sao?

Có lẽ chúng ta nghĩ nhiều rồi.” Huyền Minh khinh tiếu, cảm giác Vu tộc đang cầm chắc chiến thắng.

Chu Thiên Tinh Đấu sắp vỡ, Đế Giang lại dẫn người đi trảm Đế Tuấn, Yêu tộc không còn Yêu Hoàng chỉ huy sẽ không phải đối thủ của Vu tộc.

Chúc Cửu Âm nhìn nụ cười tuyệt mỹ của Huyền Minh, sự bất an không những không giảm mà còn mãnh liệt hơn.

Trên không, Đế Tuấn thấy Tổ Vu thế hung hung cũng không sợ hãi, khóe miệng âm hiểm cười: “Không sợ các ngươi tới.

Chúng yêu nghe lệnh, tùy ta... sát!” Đế Tuấn lệ hát một tiếng, đối diện bốn vị Tổ Vu mà không hề né tránh.

Hắn nhảy xuống từ kỳ hạm, hóa thành hồng quang trùng tới.

Cùng lúc đó, tinh nhuệ yêu quân cận vệ cũng giá yêu phong trùng hướng bốn tôn Tổ Vu để tranh thủ thời gian cho Thái Nhất hành động.

Chỉ cần những Tổ Vu lưu thủ phía dưới chết hết, bốn người Đế Giang cũng đừng hòng chạy thoát.

Tại nam bộ Hồng Hoang, tận cùng Nam Hải.

Vọng Thư trì kiếm cô thân tiến vào Hỗn Độn.

"Đông đông đông!" Tiếng bước chân trầm muộn vang lên, Thái Cổ Ma Viên chạy trên đại địa Hỗn Độn làm mặt đất rên rỉ.

Thân ảnh nó vĩ ngạn, đi theo con đường Lực chi pháp tắc, dĩ lực phá vạn pháp.

Trường côn huy vũ phá toái không gian, đại địa và tam thiên pháp tắc.

Một kẻ địch cực kỳ cường đại.

Vọng Thư cảm giác mức độ sức mạnh của nó cho dù ở Hồng Hoang cũng không yếu hơn Thông Thiên (đơn vị đo chiến lực).

Để biểu thị kính ý, nàng phải thận trọng đối đãi.

"Thiên Địa Pháp Tướng, xuất!" Một tiếng lệ hát, một tôn Vọng Thư dưới hình thái cự nhân xuất hiện trong Hỗn Độn.

Đây là lần thứ hai nàng hiện ra pháp tướng sau lần ở Cửu U.

Lần trước bị hạn chế chiều cao, lần này nàng trực tiếp đạt tới đỉnh điểm mà không tiêu hao mấy pháp lực, vì nàng vốn mang thân xác Hỗn Độn Thần Ma, linh khí Hỗn Độn giúp nàng hồi phục cực nhanh, thời gian chiến đấu kéo dài từ ba phút lên ba tiếng.

"Hống!" Cự nhân Vọng Thư nộ hống, như thần linh Bàn Cổ thời viễn cổ.

Thân thể nàng bàng đại vô cùng, bắp đùi thô tráng như thiên trụ.

Thái Cổ Ma Viên vốn vĩ ngạn hùng tráng, nay chỉ đứng cao đến đầu gối nàng, trông nhỏ bé như một con tinh tinh con, cực kỳ "khả ái".

Còn những cổ lão tồn tại khác thì chỉ như lũ ruồi nhặng.

"Tranh!" Khôn Hoa Thần Kiếm hoan khoái reo vang, đón gió hóa

lớn đến ức vạn quang niên, được Vọng Thư nắm chặt.

Thanh kiếm Tiên Thiên Chí Bảo trán phóng kiếm quang thanh sắc, mang theo kiếm thế bá đạo cực hạn, duy ngã độc tôn.

Kiếm chưa xuất đã khiến kẻ khác biến thể sinh hàn.

Kiếm quang kia một khi bắn ra, e là không còn mạng để về.

Những tiếng nuốt nước bọt khó khăn vang lên liên tục trong Hỗn Độn.

Ma Viên mộng bức, Khai Thiên dư nghiệt mộng bức.

Nhìn tôn tồn tại vĩ ngạn kia, bọn hắn mặt mặt tương thứ không biết phải làm sao.

Ta chỉ là nhập xâm Hồng Hoang thôi mà, có cần vừa lên đã tung đại chiêu như vậy không?

Thái Cổ Ma Viên ngước nhìn tồn tại vị tri kia, kiểm sắc thương bạch, tâm để phát mao, đầu bì phát ma.

Với cảnh giới của nó, nó biết đây không phải hư ảnh hay huyễn thuật, mà là chân thực tồn tại.

Một cử động của nàng đủ để hám động thiên địa, đạp phá vạn cổ thanh thiên.

Tử khí đại đạo và tam thiên pháp tắc đều hướng nàng thần phục.

Khí tức của nàng cổ lão thương tang, cực giống vị sinh linh khai thiên Bàn Cổ năm xưa.

"Bàn Cổ!

Chẳng lẽ Bàn Cổ còn sống và trở thành nữ tu?

Thái đáng sợ rồi!

Sao ta lại đâm đầu vào đây chứ?

Hình như nàng là kiếm tu, lũ kiếm tu toàn là những kẻ điên chiến đấu đáng sợ!

Hồng Hoang kỷ nguyên này lại xuất hiện quái vật thế này sao?

Cho hỏi, giờ ta chạy còn kịp không?" Những tiếng kinh hô vang lên, các cổ lão tồn tại đều run rẩy.

"Ta thật là ngốc!

Thật sự!

Tự mình đâm đầu vào tay chí cường tồn tại!" Minh minh Hồng Hoang có bốn hướng, vì sao cứ phải chọn hướng Nam, vì sao người thủ giới hướng Nam lại mạnh đến mức này?

Mọi người hối hận vô cùng, tâm tình tồi tệ, cảm giác sắp "lương lương" (tiêu đời).

Thể hình lớn chưa chắc đã mạnh, nhưng tồn tại mà Thái Cổ Ma Viên chỉ cao tới đầu gối thì chắc chắn là cực kỳ khủng bố.

Vọng Thư không quan tâm bọn hắn nghĩ gì, nàng đang thấy cấp thiết.

Nàng muốn kết thúc chiến đấu ở đây thật nhanh để còn tới chiến trường Vu Yêu "vớt" pháp bảo và chân linh.

Pháp bảo nàng nhắm tới là Hà Đồ và Hỗn Độn Chung.

Chân linh là của mười một vị Tổ Vu.

Những thứ đó làm nàng ngứa ngáy con mắt vô cùng.

"Đúng rồi, đám gia hỏa này chắc cũng có chân linh nhỉ...

Thực lực đều không tệ, nếu đều trở thành Ma Thần Tướng của ta, chẳng phải ban bệ Ma Giới của ta sẽ định hình sao?" Mắt Vọng Thư sáng lên, nàng đánh giá các cổ lão tồn tại ở đây.

Nếu có thể bắt hết chân linh của bọn hắn vào Phong Ma Bảng để khống chế, nàng sẽ có một thế lực cực mạnh, không chỉ xưng bá Hồng Hoang mà còn có chiến lực cực cường trong Hỗn Độn.

Quan trọng là có Phong Ma Bảng trong tay, vĩnh viễn không lo đám này làm phản.

Trong nhất sát, một ý niệm điên cuồng phù hiện: thành lập một quân đoàn cấp Thánh nhân dưới sự kiểm soát của mình.

Ý tưởng này thật sự điên cuồng và tiền sở vị hữu, nhưng tính khả thi cực cao.

"Hướng Đông có Hồng y kiếm tu, hướng Bắc có lão đạo, hướng Tây có cự xà...

đều có thể thu vào Phong Ma Bảng." Nàng trầm ngâm, mắt sáng rực.

Những kẻ đó đã bị nàng quan sát qua Thái Âm Tinh từ trước, giờ đều có thể thu lưới.

Kế hoạch này làm nàng hưng phấn đến mức hô hấp dồn dập, nàng định ra mục tiêu tiếp theo: Chinh phục Hỗn Độn.

Không chỉ làm Nguyệt Chủ của Hồng Hoang, mà còn phải làm Nguyệt Chủ của vô tận Hỗn Độn.

Chưa bao giờ nàng thấy danh ngạch của Phong Ma Bảng lại thiếu thốn như vậy, cũng chưa bao giờ thấy việc đưa Thập Đại Yêu Thánh hay Hồng Vân, Côn Bằng vào bảng lại là một sự lãng phí đến thế.

Nàng dùng ánh mắt tham lam nhìn Ma Viên và đám dư nghiệt.

Kế hoạch lớn, đường còn xa, nhưng đường ở dưới chân, cứ bắt chân linh đám này trước đã.

Vọng Thư là người theo chủ nghĩa thực dụng.

Trong sát na, Ma Viên và đám thuộc hạ đều rùng mình, dự cảm cực độ bất hảo mọc lên.

Tồn tại chí cao kia không phải định ăn tươi nuốt sống bọn hắn đấy chứ?

Thái Cổ Ma Viên mặt cắt không còn giọt máu, hối hận vì đã chọn hướng Nam.

Đụng phải thứ dữ rồi.

Chương 225

Vọng Thư động, cự nhân sừng sững giữa Hỗn Độn, mỗi cử động đều gây ra kình đào hải lãng.

Nàng nâng Khôn Hoa Thần Kiếm lên ngang mặt, kiếm thân vạch ra một đường sáng xuyên thấu Hỗn Độn không biết bao xa.

Không gian xung quanh sụp đổ, vô số vũ trụ sinh ra rồi lại diệt vong.

Đây là súc thế!

Tuy chưa trảm xuống nhưng uy lực và sát cơ đã khủng bố vô cùng.

"Chạy!

Mau chạy đi!

Nàng sắp ra tay rồi!

Mẹ kiếp, lũ kiếm tu này quả nhiên đều là bọn điên, không nói nửa lời đã trực tiếp khai cán (đánh)!

Hồng Hoang đáng sợ quá, ta muốn về nhà!

Thái Cổ Ma Viên, trông cậy vào ngươi đó, mau chiến đấu đi!" Đám dư nghiệt thấy vậy liền phí đằng, hốt hoảng đào thoán.

Một vị tiên tử tuyệt mỹ, vĩ ngạn vô cùng, tay cầm thần kiếm chí bảo sắp chém xuống, ai còn mạng mà ở lại?

Ánh kiếm kia làm người ta đởm hàn, suýt thì sợ đến mức tè ra quần.

Bọn hắn vốn tưởng đi theo Ma Viên có thể kiếm chác chút đỉnh, ai ngờ đụng phải một ác nhân không thèm thủ trong Hồng Hoang mà

trực tiếp xông ra Hỗn Độn một mình độc chiến.

Thực lực cường đại đến ly phổ, ngang hàng với tồn tại chí cường trong Hỗn Độn, khiến người ta thật sự tâm toan.

Vọng Thư cầm kiếm, kiếm quang thanh sắc phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ, cao lãnh và bá đạo.

"Trảm!" Không một chút do dự, nàng xuất thủ.

Khôn Hoa Thần Kiếm trảm từ trên xuống dưới, một đạo kiếm mang thanh sắc dài ức vạn vạn quang niên đột ngột xuất hiện.

Thiên địa được khai tịch trong kiếm mang, Địa Hỏa Thủy Phong sát na diễn hóa.

Một kiếm mang sức mạnh Khai Thiên!

Tiếng không gian phá toái vang lên liên tục.

Hỗn Độn vốn xám xịt vĩnh cửu nay bỗng chói lòa ánh bạch quang, rực rỡ vô cùng.

Đây là lần đầu tiên không gian Hỗn Độn hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người như thế, nhưng các cổ lão tồn tại lại càng hãi nhiên hơn.

Một kiếm khai thiên...

đây là việc mà chỉ các sinh linh khai thiên thời khởi thủy mới làm được, vậy mà giờ đây lại có một kẻ biến thái trực tiếp làm được điều đó.

Có cần bắt nạt người quá đáng như vậy không?

Đạo kiếm mang thanh sắc hạo hãn mang theo khuynh thiên chi thế trảm xuống, cắt rời không gian Hỗn Độn, tạo ra vô số cơn bão.

Một kiếm cực nhanh, cực hiểm, sát na gian đã tới đỉnh đầu chúng nhân.

“Chạy mau!” Vô số tồn tại gào thét khản cả giọng, hận không thể để tốc độ phi hành nhanh thêm vạn lần.

“Chạy?

Không dễ như vậy đâu.

Không gian cấm cố!” Giọng tiên âm lạnh lẽo mà phiêu miểu của Vọng Thư vang vọng.

Thanh âm vừa dứt, bao gồm cả Ma Viên và tất cả bọn chúng đều bị định trụ.

Vọng Thư tế xuất Hỗn Độn Châu, sử dụng không gian pháp tắc thi triển đại thần thông.

Đến Lão Tử nàng còn định được, huống chi lũ này.

Dù chỉ là một sát na, cũng đủ để tiễn bọn hắn đi chầu trời.

“Cái gì?

Thần thông hệ không gian!

Thôi xong, tiêu đời rồi.

Ta hối hận quá, tại sao lại thèm khát Hồng Hoang chứ?” “Tán...” Nàng khẽ ngữ, chỉ kiếm vào đạo kiếm mang vừa trảm.

Kiếm mang phân hóa ra hàng tỷ đạo kiếm quang nhỏ hơn bên cạnh lõi kiếm chính.

Kiếm kỹ của Vọng Thư: Thiên Sát.

Kiếm quang thanh sắc dày đặc lấp đầy Hỗn Độn, vạch những đường xuân tươi sáng lên bầu trời xám xịt.

Đạo kiếm mang khổng lồ và hàng tỷ đạo kiếm quang vạn trượng tổ thành một quân đoàn bá chủ, sát hướng kẻ thù.

Kiếm quang rít lên xé gió, bắn về phía từng tên dư nghiệt, còn

kiếm mang lớn nhất thì oanh hướng Thái Cổ Ma Viên.

Mọi người đều tuyệt vọng, chỉ có thể trân trối nhìn tử thần giáng lâm như gà chờ cắt tiết.

"Hống!" Một tiếng nộ hống chấn động Hỗn Độn vang lên.

Đó là Thái Cổ Ma Viên.

Không hổ là cường giả Hỗn Độn, nó đã dĩ lực phá vạn pháp, phá khai cấm cố không gian của Vọng Thư trong thời gian cực ngắn.

"Hống!" Nó nộ hống lần nữa, chiến ý và sát ý trùng thiên.

Nhìn kiếm mang đang lao tới, nó huy vũ trường côn nhảy vọt lên, không tránh né vì không thể tránh, bốn phương tám hướng đều là kiếm quang.

Nó cầm kình thiên trường côn đánh thẳng về phía đầu của cự nhân Vọng Thư, chiêu này muốn diệt thần!

Vọng Thư chính là thần!

"Kỳ quái... sao giống Đại sư huynh đánh Như Lai thế nhỉ?" Vọng Thư chớp mắt, một trải nghiệm kỳ quái lại tăng thêm.

Đối mặt với đòn công kích của Ma Viên, nàng có nhiều cách ứng phó, nhưng nàng chọn cách đơn giản, thô bạo nhất: đưa ra một chưởng.

Bàn tay bạch ngọc hạo hãn như một đại lục áp xuống, tốc độ cực nhanh khiến khí lưu Hỗn Độn cuồn cuộn như sóng trào.

Ngoan, đừng quậy.

Cự chưởng úp lên đầu Ma Viên, rồi bóp chặt lấy thân thể nó như người lớn bắt nạt trẻ con, thật sự không có gì thách thức.

Còn về trường côn của nó gõ vào lòng bàn tay nàng, cũng chỉ

xuyên qua một chút chứ không gây thương hại thực chất.

"Phá!" Nàng lãnh hát.

Sát na gian, kiếm mang và kiếm quang dưới sự thao túng của thần niệm nàng như mưa sao sa lao tới.

Kiếm quang xuyên qua khe hở ngón tay nàng, đâm Ma Viên thành một cái sàng, từ mi tâm đến tứ chi không còn miếng thịt nào lành lặn.

Nguyên thần và nhục thân tiêu diệt, chân linh bị nàng dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu thu lấy.

Trận chiến diễn ra cực ngắn, Thái Cổ Ma Viên đã vẫn lạc, không kịp phản ứng.

Một đại cường giả Hỗn Độn cứ thế táng mạng tại biên giới, đến chân linh cũng không thoát.

Ở phía xa, những đạo kiếm quang khác lướt qua bầu trời, oanh nhập vào cơ thể đám Khai Thiên dư nghiệt.

Trong phút chốc, máu tím, đen, đỏ thẫm vương vãi khắp đại địa Hỗn Độn.

Những kẻ này cũng không thể chống đỡ nổi đòn chí mạng mà đến Ma Viên còn phải quỳ.

Lúc này Vọng Thư thật vô tình, nàng tứ ý sát lục tất cả những kẻ xâm phạm.

"Lại một vị chí tôn cường giả xuất hiện.

Người phụ nữ này thật khủng bố, Hồng Hoang cũng thật đáng sợ.

Không được, hướng Nam có người trấn thủ, không vào được, ta qua hướng Tây xem có cơ hội không?" Một đám cổ lão tồn tại "ổn định" (hèn) hơn không đi theo Ma Viên, nay thấy cảnh tượng sát lục như địa ngục này liền quay đầu chạy thẳng.

Còn những kẻ trong phạm vi kiếm quang của Vọng Thư thì không có vận may đó, kết cục của bọn hắn chỉ là bị giết và bị Nguyệt Chủ phúc hắc cướp mất chân linh.

Ba hơi thở sau, biên giới hướng Nam hoàn toàn bình tĩnh.

Kiếm quang tiêu thất, cự nhân Vọng Thư cũng biến mất, chỉ còn lại một thiếu nữ mặc cung trang trắng tuyệt mỹ nhàn nhã bước đi.

Rời khỏi góc nhìn cự nhân, những thi thể kia trong mắt nàng vĩ ngạn như những dãy núi liên miên, nằm la liệt trên mặt đất.

Chỉ riêng máu tươi tỏa ra khí tức cổ lão cường đại cũng đủ khiến người ta kinh thán lúc còn sống bọn hắn mạnh thế nào.

Chương 226

Mỗi giọt máu đủ khiến Đại La Kim Tiên hãi nhiên thất sắc, nhưng giờ đây tất cả đều đã chết dưới một kiếm của nàng.

Vọng Thư thu quát chiến trường, lấy sạch linh bảo, đan dược, tài nguyên của bọn chúng bỏ vào kho nhỏ Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Với nàng, việc này không khó, nàng tinh thông tam thiên pháp tắc nên bất cứ nơi nào có dị thường trên thi thể nàng đều phát hiện ra.

Thu quét xong, nàng không mấy hứng thú với đám thi thể này dù chúng có thể luyện ra hậu thiên linh bảo đỉnh tiêm, nhưng cầm xương cốt người khác đi lung tung trông quái lắm.

Trừ thi thể Thái Cổ Ma Viên, nàng đem nó bỏ vào Dựng Tiên Hồ ngâm một chút để tu phục, sau này dùng chân linh trong bảng khống chế nó thì trả xác lại cho nó.

Dù sao Nguyệt Chủ nàng cũng có tâm từ bi mà.

Nàng nheo mắt cười, rồi quay lại lối vào Hồng Hoang thanh lý thu hoạch: 191 kiện linh bảo, vô số thiên tài địa bảo, 1 đạo chân linh Hỗn Nguyên cảnh, 75 đạo chân linh/tiên thiên bất diệt linh quang cấp Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi.

Những kẻ yếu hơn nàng không thèm nhìn, trực tiếp chém diệt.

"Nên về thôi, không thể bỏ lỡ hảo hí được." Nàng khẽ cười, thân ảnh thiểm thước biến mất.

Tại lối vào, một tấm thạch bi hùng vĩ đột ngột xuất hiện, bên trên viết: "Loạn nhập Hồng Hoang giả, tử!" (Kẻ nào làm loạn Hồng Hoang phải chết!).

Chữ viết có phần oai oai tà tà không đẹp lắm, nhưng sát ý và huyết

sắc bên trong thì hãi nhân vô cùng.

Người tu vi thấp nhìn vào sẽ thấy đại khủng bố giáng lâm, thậm chí là chết ngay lập tức.

Nàng không có thời gian ở lại nơi chim không thèm đẻ trứng này, để lại hàng vạn thi thể và tấm bia này là đủ để trấn nhiếp rồi.

Tại chiến trường Bất Chu Sơn, khi Vọng Thư kết thúc trận chiến ở hướng Nam thì nơi đây cũng bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Trên không trung, Đế Tuấn tế xuất Hà Đồ, một mình chiến đấu với bốn vị Tổ Vu.

Với tu vi Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh và cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn miễn cưỡng duy trì không bại.

Dưới đất, hàng triệu quân đội hai bên lao vào tư sát.

Mỗi giây trôi qua là vô số binh sĩ ngã xuống.

Đại vũ hòa cùng máu tươi thành một biển máu giữa các dãy núi.

"Oanh!

Oanh long long!" Lôi điện cuồng thiểm, mưa càng lúc càng lớn.

Tại nơi các Tổ Vu đứng, Chúc Cửu Âm cảm thấy nguy cơ ngày càng đậm: "Mọi người cẩn thận!" "Yên tâm đi nhị ca." Huyền Minh cười nhẹ, y phục của nàng đã ướt đẫm, làm nổi bật thân đoạn ngạo nhân tiền đột hậu kiều.

Là Vũ chi Tổ Vu, nàng thích nhất là mưa, dưới màn mưa chiến lực của nàng có thể tăng gấp ba.

Đó là lý do Đế Giang để nàng ở lại mặt đất.

"Có lẽ là ta quá..." Huyền Minh chưa nói hết câu đã khựng lại.

Hư không thiểm động, một đạo kiếm quang trắng rực rỡ đột ngột

xuất hiện, đâm về phía nàng.

"Có địch!

Hảo đảm!" Huyền Minh biến sắc, đánh ra một chưởng, vô số giọt mưa xung quanh nàng khựng lại rồi bắn về phía kiếm quang như những mũi tên.

"Đương đương đương!" Tiếng kim thiết giao kích vang liên hồi.

Mưa bắn vào kiếm quang như bắn vào kim loại.

Kiếm quang đã tới trước mặt, Huyền Minh lạnh lùng đón lấy, nàng cực kỳ tự tin vào nhục thân Tổ Vu của mình.

Trừ Thánh nhân và kẻ dùng kiếm biến thái như Vọng Thư, không ai có thể phá được nhục thân nàng.

"Phốc!" Một tiếng đâm xuyên ngọt lịm, bàn tay trắng nõn như ngọc của Huyền Minh bị đâm thủng, máu vàng nhỏ xuống đất, nụ cười trên mặt nàng cứng đờ.

Kiếm quang cực nhanh lướt qua cổ nàng, một đường chỉ máu hiện ra.

Thực ra nàng có thể né, nhưng khi kiếm quang nhập thể, một sức mạnh cực kỳ âm lãnh đã tràn vào làm tư duy và phản ứng nhục thân của nàng bị trì hoãn trong một sát na.

Một sát na đó đã lấy mạng nàng.

Huyền Minh hương tiêu ngọc vẫn, Tổ Vu chân thân vĩ ngạn hiển lộ rồi ngã xuống đất.

Hung thủ lộ diện: Đông Hoàng Thái Nhất.

Đầu đội Đông Hoàng Chung, tay cầm Đồ Vu Kiếm, ánh mắt hắn băng lãnh nhìn bốn vị Tổ Vu còn lại.

Hắn tung một cước đá văng xác Huyền Minh vào biển máu Bất Chu Sơn.

"Huyền Minh...!" Cường Lương nộ hống bi thương.

Muội muội của hắn, người sống cùng hắn vô số năm nay đã vẫn lạc.

"Thái Nhất!

Ta phải giết ngươi!" Chúc Cửu Âm, Nhục Thu, Thiên Ngô, Cường Lương đều phẫn nộ.

Thái Nhất đã ẩn nấp chờ thời cơ thâu tập.

Hắn biết một mình không thể thắng sáu Tổ Vu nên đã định ra kế hoạch phân tán họ: dùng Chu Thiên Tinh Đấu dụ người đi cứu viện, dùng Đế Tuấn làm mồi nhử trên không.

Kế hoạch thành công rực rỡ, Huyền Minh đã chết vì khinh suất.

"Quá yếu.

So với gà đất chó sành thì có gì khác?

Không xứng đứng ngang hàng với ta." Thái Nhất khinh miệt nói.

Với Hỗn Độn Chung và Đồ Vu Kiếm, hắn có thể một mình đấu sáu Tổ Vu không bại, đám Tổ Vu này lấy tư cách gì so sánh với Yêu tộc Hoàng giả như hắn!

"Sát!

Giết hắn báo thù cho Huyền Minh!" Nhục Thu, Thiên Ngô, Cường Lương hiện ra chân thân, điên cuồng lao vào Thái Nhất.

Đây chính là trúng kế khích tướng của hắn, dẫn dụ cơn giận của họ để tìm sơ hở.

"Cẩn thận thanh kiếm của hắn, có vấn đề lớn!

Hắn luyện oan hồn nhân tộc vào kiếm để phá nhục thân chúng ta!" Chúc Cửu Âm hét lên.

Giờ họ đã hiểu vì sao Yêu tộc bất chấp đắc tội Vọng Thư và Nữ Oa để tàn sát nhân tộc.

Tất cả là vì thanh Đồ Vu Kiếm chuyên trị Tổ Vu này.

Chúc Cửu Âm cũng xông lên, một mình ba Tổ Vu không thể đối phó nổi Thái Nhất.

Trận chiến khiến thiên băng địa liệt, thiên địa chấn động.

"Huyền Minh muội tử!

Huyền Minh!" Cộng Công và Chúc Dung cũng phá được trận Chu Thiên Tinh Đấu, nhìn thấy cảnh này liền nộ phát trùng quan, bi thống vạn phần, lập tức gia nhập chiến trường giết về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy hai người tới thì trong lòng có chút cấp thiết.

Đối phó sáu Tổ Vu thì có thể giữ thế bất bại, nhưng muốn giết thêm người thì rất khó.

Nếu để nhóm Đế Giang trên không quay lại tiếp ứng thì càng khó hạ thủ hơn.

Hắn vừa đánh vừa nghĩ đối sách.

"Đương!" Thái Nhất mãnh liệt gõ Đông Hoàng Chung.

Chung thanh vang dội, những luồng chung kình dài vạn trượng bắn về phía bốn người, còn Thái Nhất cầm kiếm cường công Chúc Cửu Âm.

Là trí giả của Vu tộc, Chúc Cửu Âm là kẻ đứng thứ hai sau Đế Giang và đã nằm trong danh sách tất sát của Thái Nhất.

Chỉ cần hắn chết, Vu tộc sẽ khó lòng xoay chuyển.

Chúc Cửu Âm hiểu ý đồ của Thái Nhất, liền phi tốc tháo lui hướng về phía Chúc Dung, Cộng Công.

Đồ Vu Kiếm quá hung hiểm, hắn không dám đỡ trực diện.

Thái Nhất có Hỗn Độn Chung phòng thủ, lại có Đồ Vu Kiếm tấn công, thật quá nan triền.

Chúc Cửu Âm nghĩ phải kéo dài thời gian chờ Đế Giang thắng lợi trở về.

Thái Nhất đột nhiên thiểm thước, dùng không gian pháp tắc xuất hiện cạnh Cường Lương, tay kháp đạo quyết.

Cường Lương đang bận đỡ chung kình, định tới giúp Chúc Cửu Âm thì thấy Thái Nhất xuất hiện, muốn né nhưng đã muộn.

Vô số luồng Thái Dương Chân Hỏa từ người Thái Nhất phun ra thiêu đốt Cường Lương.

Thần thông này mạnh ngang Thái Âm Chân Hỏa của Vọng Thư, ở cự ly gần như vậy Cường Lương không thể tránh.

Chương 227

Hắn bị nhấn chìm trong biển lửa, hỏa diễm cực nóng thiêu đốt cả nhục thân lẫn chân linh.

Hắn gào thét đau đớn, quờ quạng đôi tay nhưng rồi nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Tổ Vu Cường Lương vẫn lạc.

Liên tiếp hai Tổ Vu chết, Vu tộc toàn thể phẫn nộ đến cực điểm.

Tại Địa Phủ, Luân Hồi Điện, Hậu Thổ bị khốn trong đó, y phục đã ướt đẫm bởi huyết lệ.

Thánh nhân lưu huyết lệ.

Cả U Minh đại địa chấn động, sông Vong Xuyên dậy sóng.

Huyền Minh và Cường Lương chết khiến nàng bi thống vạn phần, họ là anh em sống cùng nhau vô số năm.

Nàng hận mình là Thánh nhân mà không thể giúp gì, không thể tới Bất Chu Sơn chiến đấu.

Thánh nhân thân thể minh ngộ thiên số, nàng biết đại kiếp này sẽ khiến Vu Yêu lưỡng bại câu thương, nhưng nàng làm sao có thể bình tâm đối mặt?

"Thiên số, đại thế Thiên Đạo... chẳng lẽ nhất định là chính xác sao?" Tiếng nỉ non của Hậu Thổ hồi vọng trong điện.

Trên bầu trời Bất Chu Sơn, Đế Giang cùng ba Tổ Vu vẫn đang huyết chiến với Đế Tuấn.

Đế Giang điên cuồng, sát cơ vô hạn, cái chết của Huyền Minh và Cường Lương là đòn giáng quá lớn.

Hắn tự trách mình đã phạm sai lầm khiến anh em thảm tử, nên giờ chỉ công không thủ, liều mạng muốn giết Đế Tuấn báo thù.

Không trung hỗn loạn, xác yêu quân rơi như rụng lá.

Dưới đất, máu chảy thành sông, cảnh tượng tàn khốc hơn cả lần đại chiến thứ nhất.

"Đại ca, giết hắn!" Cú Mang nộ hống, biến cơ thể thành vô số cành cây thô tráng trói chặt Đế Tuấn.

Đế Giang chớp thời cơ hóa thành ô quang xuyên thấu bầu trời, muốn xuyên qua Đế Tuấn.

Đúng lúc đó, Hà Đồ trán phóng bảo quang bao phủ cả Cú Mang và Đế Tuấn.

Đế Giang biến sắc.

Bỗng nhiên từ trong hư không, một đạo bảo quang bắn ra đánh trúng Hà Đồ.

"Xoát!" Hà Đồ bị đánh văng, rơi xuống một vùng không người rồi biến mất tăm.

Có cường giả nào ẩn nấp trợ giúp?

Đế Giang kinh hãi, nhưng nhận ra đây là thủ đoạn của một vị Thánh nhân nào đó (hoặc Vọng Thư).

Hắn không nghĩ nhiều, hóa thành ô quang đâm xuyên lồng ngực Đế Tuấn, móc ra huyết nhục.

Nhục thân Kim Ô bị phá, máu vàng vấy bẩn long bào.

Đế Tuấn trừng mắt, không nhìn Đế Giang đang hung hãn trước mặt mà nhìn về phía thiên không xa xăm.

"Đế Giang không phải đối thủ của ta...

Là ngươi... rốt cuộc ngươi cũng ra tay với ta.” Giọng Đế Tuấn run rẩy kinh hoàng rồi dần trở nên giải thoát.

Hắn biết mình không thể sống, không bị Đế Giang giết thì vị kia cũng sẽ giết hắn.

Mỗi ngày nơm nớp lo sợ vị chí cường kia ra tay cũng là một loại thống khổ, giờ thì không cần lo nữa rồi.

Hắn chỉ hận không thể báo thù cho Hi Hòa, Côn Bằng và mười đứa con.

Hận thiên địa vì sao lại sinh ra một nhân vật tài tình vô song trấn áp vạn cổ như thế.

Ký sinh Nguyệt Chủ, hà sinh Nhật Chủ...

Đế Giang hiểu rõ Đế Tuấn đang chỉ tới ai.

Trong lòng hắn không hề có bất kỳ suy nghĩ dư thừa nào, chỉ muốn giết chết Đế Tuấn để báo thù cho Huyền Minh và Cường Lương.

Nợ máu mà Kim Ô đã gây ra, phải dùng máu của Kim Ô để tẩy rửa.

“Chết đi!” Đế Giang lạnh lùng thốt lên, đầu ngón tay đâm sâu vào lồng ngực Đế Tuấn trực tiếp bộc phát ra thời không chi lực.

Sức mạnh cường đại và cuồng bạo ấy lập tức phá hủy hoàn toàn nhục thân cùng nguyên thần của Đế Tuấn.

Một đời Yêu Hoàng, từ đây vẫn lạc.

Đế Tuấn tức khắc hóa thành bản thể Tam Túc Kim Ô, một con Kim Ô khổng lồ vô biên từ trên không trung trụy lạc xuống.

Đôi mắt hắn mất đi thần thái, nơi lồng ngực có một vết thương cực lớn, tuôn ra mạn thiên huyết dịch vàng kim tưới xuống đại địa.

Giây phút này, ức vạn vạn Yêu tộc chấn động trong lòng, bọn chúng nộ hống, bi thương nhưng vẫn liều mạng tư sát.

Hoàng, Thiên Đế đã vẫn lạc, bọn chúng phải báo thù.

Cách báo thù duy nhất là giết sạch Vu tộc để tế linh hồn Yêu Hoàng bệ hạ.

Cùng lúc đó, các vị Thánh nhân và đại năng thiên địa đang quan sát trận chiến này cũng đều chấn kinh.

Sau khi Huyền Minh và Cường Lương vẫn lạc, lại thêm một tồn tại luôn đứng trên đỉnh cao của chúng sinh từ sau Long Hán Sơ Kiếp đến nay đã ngã xuống.

Độ tàn khốc của đại chiến Hồng Hoang có thể thấy rõ qua điều này.

"Kẻ vừa hạ Hà Đồ xuống, hẳn là Vọng Thư rồi." "Chỉ có nàng mới làm được.

Các ngươi còn nhớ trận chiến Thiên Giới năm đó, nàng đã dùng món linh bảo hình đồng tiền có cánh trắng không?

Năm đó đã hạ Lạc Thư, nay lại cố kỹ trọng thi, hạ luôn Hà Đồ." "Món bảo bối kia thật lợi hại." "So với bảo bối, ta càng tò mò về nguyên nhân Vọng Thư xuất thủ lúc này hơn...

Phải biết mấy nguyên hội trước, nàng đều không hạ sát thủ với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Ngay cả khi Thiên Giới đại chiến, nàng có năng lực chém giết bọn hắn cũng không ra tay, vì sao bây giờ lại xuất thủ?

Đế Tuấn trực tiếp thân tử, không biết bên trong ẩn giấu bí mật gì!" "Có gì đâu...

Đế Tuấn đã tới lúc phải chết.

Nguyệt Chủ trước đây có gan nghịch thiên hành sự, nay Đế Tuấn, Thái Nhất đã hãm vào đại kiếp, nàng có lý nào lại không nhúng tay vào?" "Cũng đúng, chẳng qua một vị Yêu Hoàng của Yêu tộc đã vẫn lạc, Huyền Minh, Cường Lương hai vị Tổ Vu cũng đã ra đi.

Nhớ năm đó anh tư của Vu Yêu lưỡng tộc xưng bá thiên địa, nay nhìn lại thật khiến người ta thổn thức không thôi." Các đại năng trong thiên địa nghị luận phân vân.

Hoặc tiếc nuối, hoặc thổn thức, hoặc đau lòng, hoặc sợ hãi, hoặc chỉ đơn giản là xem kịch hay...

Chúng sinh bách thái, không gì không có.

Tại Côn Luân sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng tĩnh lặng trên đỉnh núi, sắc mặt âm trầm.

Hắn vốn tưởng rằng Vọng Thư sẽ dồn toàn lực vào đại chiến ở biên giới Hỗn Độn phía nam, không ngờ nàng lại can thiệp vào Vu Yêu đại chiến.

Điều này mang tới yếu tố không thể kiểm soát cực lớn cho kế hoạch mưu đồ Hỗn Độn Chung của hắn.

"Lấy đi Hà Đồ, lại nhúng tay vào Vu Yêu đại kiếp." "Vọng Thư à...

Nếu biên giới Hỗn Độn phương nam xảy ra vấn đề, bị kẻ địch công nhập vào, ta xem thử lão sư có tha cho ngươi hay không." Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Tại Tu Di sơn, Chuẩn Đề đạo nhân nhìn thấy cảnh Vọng Thư lấy đi Hà Đồ thì thèm thuồng không thôi.

Hà Đồ Lạc Thư là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo danh chấn thiên địa, cùng cấp với Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lão, nếu lão có thể lấy được thì tốt biết mấy...

Chiến lực nhất định sẽ tăng mạnh.

Đáng tiếc, lại bị Nguyệt Chủ lấy mất rồi.

Nguyệt Chủ Vọng Thư này... thật sự không có lòng nhân từ gì cả.

Miệng lão mỉm cười nhưng trong lòng thầm mắng.

Trên chiến trường Bất Chu Sơn, năm vị Tổ Vu đang kịch chiến dưới mặt đất và Thái Nhất cũng phát hiện ra biến cố trên trời.

"Không!

Huynh trưởng!" "A!!!!!!!" Đông Hoàng Thái Nhất gào thét thê lương, trạng thái như điên cuồng.

Vị huynh đệ cùng hóa hình từ Thái Dương Tinh với hắn...

đã vẫn lạc!

Chương 228

Trong lòng hắn trào dâng nộ hỏa và bi thương vô tận.

Mái tóc đen dài phiêu dật dựng ngược lên trời.

Nỗi đau này còn lớn hơn cả khi mười vị Kim Ô Thái tử thân tử đạo tiêu trước đó.

Lại thêm cảnh Hà Đồ quỷ dị mất linh vừa rồi, hắn sao có thể không biết là Vọng Thư đang giở trò quỷ.

Ngay lập tức, hắn hoàn toàn nhập ma.

"Vọng Thư!" "Đế Giang, Cú Mang...

Tổ Vu!

Ta muốn các ngươi phải chôn cùng huynh trưởng!" Thái Nhất đỉnh đầu lơ lửng Hỗn Độn Chung, tay cầm Đồ Vu Kiếm như Ma thần sát hướng năm vị Tổ Vu dưới đất: Nhục Thu, Thiên Ngô, Chúc Dung, Cộng Công, Chúc Cửu Âm.

Lúc này hắn không còn giữ lại gì nữa, trực tiếp sử dụng đấu pháp lấy mạng đổi mạng, khai tử chiến.

Hắn cậy vào việc các Tổ Vu trong thời gian ngắn không thể phá khai phòng ngự của Hỗn Độn Chung, muốn trước khi nhóm Đế Giang bốn người gia nhập chiến trường phải kết thúc chiến đấu với năm vị Tổ Vu này, có như vậy mới mong báo thù tuyết hận cho huynh trưởng.

"Trảm!" "Sát!" Thái Nhất nộ hống, từng kiếm từng kiếm chém nhanh về phía các Tổ Vu.

Kiếm khí tung hoành, kiếm quang đại phóng.

Tuy hắn không tinh thông Kiếm đạo, nhưng dùng sức mạnh tuyệt đối để hóa ra ngàn vạn kiếm chiêu thì cũng không khó.

Thái Nhất hung hãn dũng mãnh, nhưng năm vị Tổ Vu cũng không phải hạng vừa.

Trước có cái chết của Huyền Minh, Cường Lương làm bọn họ bi phẫn, sau có cái chết của Đế Tuấn làm bọn họ vui mừng, bi hỉ giao tập khiến chiến ý của năm vị Tổ Vu sôi trào, điểm thù hận trực tiếp kéo đầy.

"Huynh đệ, lên!" "Trảm hắn, diệt tuyệt Kim Ô nhất tộc!" "Sát!

Báo thù cho Huyền Minh, Cường Lương!" Năm vị Tổ Vu gầm thét, chiến đấu kịch liệt với Thái Nhất.

Bất Chu Sơn chịu họa lây, vô số ngọn núi cao bị đánh gãy, mặt đất nứt nẻ tan tành, một mảnh hỗn loạn tan hoang.

"Đi chết đi!" Thái Nhất tìm được cơ hội, trong cơ thể tuôn ra năm luồng Thái Dương Chân Hỏa dài trăm vạn trượng tập kích năm vị Tổ Vu.

Các Tổ Vu biết rõ Thái Dương Chân Hỏa đáng sợ, thầm hô không ổn rồi vội vàng né tránh.

Thái Nhất chỉ chờ có thế, vận dụng không gian thuấn di xuất hiện sau lưng Nhục Thu, một kiếm đâm xuyên ngực.

Ngay sau đó, hắn lại thuấn di tới trước mặt Thiên Ngô, ánh mắt hung ác phun ra một ngụm đại hỏa ngập trời, thiêu chết Thiên Ngô.

Trong thoáng chốc, mười hai Tổ Vu lại mất thêm hai người.

Cộng Công nhìn thấy cảnh này thì tức tới mức tam thi thần bạo khiêu.

Năm người công kích một mình Thái Nhất, vậy mà đối phương có

chí bảo phòng thủ nên mãi không hạ được, ngược lại còn mất thêm hai vị huynh đệ.

Trên mặt đất lúc này chỉ còn lại ba vị Tổ Vu.

Với sự phòng ngự của Hỗn Độn Chung và sự sắc bén của Đồ Vu Kiếm, kẻ tiếp theo vẫn lạc có lẽ sẽ là họ.

Trong cơn thịnh nộ, Cộng Công nảy sinh ý định dù thân vẫn cũng không để Yêu tộc được yên ổn.

Hắn nhìn xuống chân núi Bất Chu, nơi đại quân Vu Yêu đang giao chiến, hiện tại Yêu tộc đang chiếm thượng phong.

Sau đó, hắn nhìn lên Bất Chu Sơn nguy nga - cột trụ do phụ thần Bàn Cổ hóa thành.

"Thôi!

Các huynh đệ, ta đi đây." Cộng Công hét lớn rồi nhảy lên không trung, thân hình bành trướng vạn trượng, lao thẳng vào ngọn núi Bất Chu vĩnh cửu.

Cộng Công vừa đi, Thái Nhất chỉ cần đối phó với Chúc Dung và Chúc Cửu Âm nên càng thêm thoải mái.

Hắn lạnh lùng nhìn hai Tổ Vu còn lại, định cầm kiếm chém giết nốt.

"Thái Nhất, chết đi!" Thanh âm đầy sát ý vang dội khắp Bất Chu Sơn.

Đế Giang, Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Yểm Tư đã tới.

Bọn họ nộ thị Thái Nhất, đáp xuống mặt đất.

Sáu tôn Tổ Vu vĩ ngạn bao vây Thái Nhất ở giữa, thề phải chém giết hắn tại đây.

Ở phía bên kia, Cộng Công đã tới giữa không trung Bất Chu Sơn.

"Các huynh đệ, Vu tộc sau này giao cho các ngươi." Cộng Công nói xong, thở dài một tiếng rồi nghiêng người húc mạnh vào!

Trong tiếng thở dài ấy chứa đựng sự bất lực khôn cùng.

Ức vạn Yêu quân và Vu tộc chỉ thấy hoa mắt, thân thể Tổ Vu cao vạn trượng của Cộng Công đã va mạnh vào Bất Chu Sơn!

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Tại sườn núi Bất Chu bộc phát ra sóng xung kích cực đại quét sạch tứ phía.

Cộng Công vẫn, Bất Chu Sơn sập.

Hồng Hoang thiên địa đồng loạt chấn động.

Ngọn núi Bất Chu cao ức vạn quang niên trực tiếp bị húc đứt ngang lưng.

Nửa đoạn Bất Chu Sơn đổ sập xuống chiến trường Vu Yêu dưới chân núi.

Vô số Vu Yêu dừng tay, ngây người nhìn cảnh tượng tận thế trước mắt.

"Cộng Công!!!!" Chúc Dung phát ra tiếng gào thê lương.

Dù bọn họ vốn nước lửa không dung, nhưng qua bao nhiêu năm tranh đoạt, giữa hai người đã có tình cảm thực sự, là huynh đệ chân chính.

"Oanh!" Lại một tiếng nổ lớn.

Nửa đoạn Bất Chu Sơn đè xuống đại địa, trực tiếp làm mặt đất Hồng Hoang nứt toác, đè chết không biết bao nhiêu Yêu tộc.

Vu tộc nhờ Cộng Công đã tính toán hướng đổ nên chỉ chịu thương vong cực nhỏ.

Yêu tộc đang từ thế thượng phong lập tức thương vong quá nửa.

Cộng Công dùng cái chết của mình để xoay chuyển đại cục chiến trường.

Phần còn lại giao cho sáu vị Tổ Vu còn lại.

Các Đại Vu và Chiến Vu của Vu tộc thấy Cộng Công hy sinh thì quần tình kích phẫn, bi thương nộ hống, tiếng "Chiến" vang tận mây xanh, sát ý ngất trời.

"Chiến!

Chiến!

Chiến!" "Sát!

Sát!

Sát!" Tất cả Vu tộc thân hình bạo chướng, hóa thành những người khổng lồ vĩ ngạn lao về phía Yêu tộc còn sót lại.

Kẻ thi triển Kim chi pháp tắc hóa thân thành kim loại công thủ toàn diện; kẻ thi triển Hỏa chi pháp tắc giáng hỏa diễm xuống quân trận Yêu tộc; kẻ dùng Mộc chi pháp tắc vừa trị thương vừa dùng dây leo trói buộc quân địch; kẻ dùng Thổ chi pháp tắc ném đá tảng như đại bác...

Các Chiến Vu giết đỏ cả mắt, cái chết của năm vị Tổ Vu đã khiến họ tràn đầy thù hận.

Tại chiến trường đỉnh cấp, sáu vị Tổ Vu bao vây Đông Hoàng Thái Nhất, ánh mắt lóe lên sát ý, sắc mặt xanh mét, hận không thể ăn tươi nuốt sống con Kim Ô cuối cùng này.

Cái chết liên tiếp của các huynh đệ mang lại chấn động cực lớn

cho họ.

Trận chiến này, không chết không ngừng.

Cùng lắm thì đồng quy vu tận.

“Thái Nhất tiểu nhi, phen này nếu Yêu tộc không diệt tận thì Vu tộc ta vong!” Đế Giang âm trầm nói, nắm đấm siết chặt đến rỉ máu.

“Lên!” Đế Giang hạ lệnh, sáu Tổ Vu đồng loạt hóa ra chân thân vĩ ngạn, thi triển đủ loại thần thông pháp tắc oanh kích Thái Nhất.

Vô số thần quang và bảo quang của Hỗn Độn Chung va chạm, phát ra những tiếng nổ vang trời.

“Đương đương đương đương!” Khu vực xung quanh Bất Chu Sơn bị đánh tới mức hóa thành tro bụi.

Giữa cơn mưa xối xả, sáu Vu một Yêu giết đến điên cuồng.

Nhân quả bao năm giữa Vu Yêu sẽ được giải quyết triệt để trong hôm nay...

Trên cao không Bất Chu Sơn, bản tôn Vọng Thư đang tĩnh lặng đứng trên tầng mây.

Không ai phát hiện ra nàng vì nàng đã ẩn thân.

Chương 229

Với thực lực hiện tại, nàng muốn giấu mình thì quá dễ dàng.

Dưới mặt đất, nửa đoạn Bất Chu Sơn vừa sụp xuống đã biến mất không thấy đâu.

Đó chính là thủ bút của Vọng Thư.

Nàng không chỉ sắp xếp phân thân số 2 và số 3 lao chân linh của các Tổ Vu và dùng Lạc Bảo Kim Tiền thu lấy Hà Đồ... mà ngay cả Bất Chu Sơn cũng bị nàng nhắm tới.

Bảo bối mà, ai chẳng yêu thích.

Sau này luyện ra Phiên Thiên Ấn đi đập người chẳng phải rất sảng khoái sao?

Vọng Thư trong lòng có chút vui vẻ.

Chỉ là "có chút", vì quan hệ của nàng với các Tổ Vu bên dưới cũng không tệ, đặc biệt là Chúc Dung và Huyền Minh.

Đáng tiếc Huyền Minh đã chết.

Tuy nhiên, quan hệ này chưa đạt tới mức thân thiết như với Hậu Thổ để nàng sẵn sàng nghịch thiên cứu mạng bọn họ.

Vọng Thư suy tính, nếu nàng lại can thiệp cứu Tổ Vu, e là Hồng Quân lão tổ sẽ thật sự xử lý nàng.

Hiện tại tuy nàng có thủ đoạn đào mệnh, nhưng không cần thiết phải làm thế.

Các Tổ Vu này cũng không hẳn là chết thật, sau này họ sẽ tồn tại dưới dạng Ma Thần tướng.

Có lẽ thoát khỏi thiên số cũng là một chuyện tốt đối với họ.

Lúc này Vọng Thư ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Bất Chu Sơn cũ, nơi vốn thông tới Thiên Giới.

Nay núi đổ, Thiên Giới xuất hiện những vết nứt không gian cực lớn, có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Một trận đại kiếp chúng sinh đã ở ngay trước mắt rồi..." Vọng Thư khẽ thở dài, rồi lại nhìn xuống mặt đất.

Trời sập tự có kẻ cao to chống đỡ, Hồng Hoang này suy cho cùng vẫn là của Hồng Quân và các Thánh nhân, nàng không cần thao tâm quá nhiều.

Trên chiến trường, sáu vị Tổ Vu và Thái Nhất cũng lờ mờ đoán được Vọng Thư hoặc các Thánh nhân khác đang rình rập gần đây.

Nhưng đối với họ, điều đó không còn quan trọng.

Thù hận chồng chất, nhân quả vạn năm đã biến đây thành một cuộc tử đấu.

Khi thấy Yêu tộc bị đồ sát, Thái Nhất phẫn nộ đến nổ mắt.

Hắn chém một kiếm về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm biết kiếm này lợi hại nên vội né tránh.

Ở phía khác, nhóm Đế Giang năm người cùng công kích vào Hỗn Độn Chung.

Dưới sự tấn công dồn dập, bảo quang của chí bảo bắt đầu ảm đạm, khiến các Tổ Vu thấy được hy vọng.

"Đương đương đương!" Thái Nhất lại dùng không gian pháp tắc thuấn di đến bên cạnh Cú Mang, dùng Đồ Vu Kiếm đâm tới.

Kiếm quang cực hạn rực rỡ hiện lên giữa bầu trời Bất Chu Sơn.

"Chết đi!" Đế Giang vốn đã cảnh giác, thấy Thái Nhất dùng không

gian pháp tắc liền lập tức ra tay ngăn cản.

Nếu Thái Nhất cố ý giết Cú Mang thì đòn công kích của Đế Giang sẽ đánh thẳng vào hắn, dù Hỗn Độn Chung có đỡ được thì cũng sẽ bị phá vỡ phòng ngự sớm hơn.

Cú Mang biến sắc, tung ra vô số cành cây và dây leo để trói buộc Thái Nhất.

"Cú Mang thất phu, chết đi!" Thái Nhất điên cuồng không màng đòn tấn công của kẻ khác, chỉ quyết giết Cú Mang.

Hắn hiểu rõ, mỗi khi một Tổ Vu ngã xuống, áp lực của hắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ cần còn lại ba người, hắn có thể thắng.

Đồ Vu Kiếm xuyên qua mọi lớp phòng ngự, đâm thẳng vào lồng ngực Cú Mang.

Tổ Vu Cú Mang vẫn lạc tại chỗ.

Cùng lúc đó, đòn công kích của Đế Giang đánh thẳng vào Hỗn Độn Chung.

Một luồng hắc quang chứa đầy sức mạnh hủy diệt va chạm dữ dội.

"Oanh!" Đòn công kích mạnh mẽ chấn động bản thể Hỗn Độn Chung, tạo ra sóng xung kích quét sạch vạn vật xung quanh thành tro bụi.

Sau đòn này, bảo quang của Hỗn Độn Chung càng thêm mờ nhạt, chao đảo trên đầu Thái Nhất... dường như chỉ cần một đòn nữa là sẽ bị đánh rơi.

Thái Nhất không chút do dự, nhắm vào mục tiêu tiếp theo: Yểm Tư.

Một mình Thái Nhất độc đấu sáu Tổ Vu mà vẫn giết được Cú Mang, chiến lực vô song này khiến các đại năng thiên địa run rẩy.

Ngay cả các Thánh nhân cũng phải cảm thán, nếu Thái Nhất thành Thánh, hắn chắc chắn sẽ là kẻ mạnh nhất.

Đáng tiếc, hắn không có duyên với Thánh vị.

Đồng thời, mọi người cũng kinh hãi trước thực lực của Vọng Thư, vì năm xưa nàng từng đánh bại một Thái Nhất mạnh mẽ như thế này khi chưa thành Thánh.

Trên tầng mây, Vọng Thư nheo mắt lại.

Nàng thấy Thái Nhất lần này mạnh hơn hẳn dòng thời gian cũ.

Nguyên nhân chính là nhờ Hồng Mông Tử Khí giúp hắn lĩnh ngộ pháp tắc và đại đạo sâu sắc hơn.

Hiện tại hắn chỉ cách Hỗn Huyên Thánh Nhân một bước chân, thực lực dưới Thánh nhân có thể coi là đệ nhất cường giả.

Dưới đất, Thái Nhất đang kịch chiến với Yểm Tư - Điện chi Tổ Vu.

Yểm Tư rút kinh nghiệm không cận chiến mà dùng lôi đình công kích từ xa.

Vô số tia điện oanh kích khiến Hỗn Độn Chung rung chuyển.

Khi Thái Nhất muốn tiếp cận, Yểm Tư lại hóa thành điện quang biến mất.

Thái Nhất nộ cực, mắng một tiếng thất phu.

"Cùng ra tay!" "Giết Thái Nhất!" Nhóm Đế Giang lại xông lên.

Thái Nhất lâm vào tử cảnh khi các Tổ Vu đồng loạt bộc phát toàn lực.

“Định!” Đối mặt với nguy cơ, Thái Nhất quát lạnh một tiếng.

Ngay lập tức, không gian xung quanh đóng băng.

Gió ngừng, mưa tạnh, mây ngừng trôi, các đòn tấn công của Tổ Vu cũng đứng khựng lại.

Đây là không gian đại thần thông mà hắn học được sau trận chiến của Vọng Thư và Thái Thanh lão tử năm xưa.

Dù không khủng bố bằng Vọng Thư nhưng cũng đủ định trụ Tổ Vu trong một khoảnh khắc.

Một khoảnh khắc là đủ quyết định sinh tử.

“Diệt!” Thái Nhất dồn nửa phần pháp lực còn lại, phun ra Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi màn điện quang của Yểm Tư.

Trong hư không, chân thân vĩ ngạn của Yểm Tư hiện ra, kêu thảm rồi rơi xuống huyết hải trong ngọn lửa rực trời.

Mười hai Tổ Vu nay chỉ còn bốn.

Cái giá để giết Thái Nhất quá lớn.

Các Tổ Vu nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Chung với ánh mắt rực lửa hận thù.

Nếu không có món đồ này, Thái Nhất sao có thể giết nhiều huynh đệ của họ như vậy?

“Các huynh đệ, ta đi đây, phần còn lại giao cho các ngươi.” Chúc Dung cười hào sảng, mái tóc đỏ rực bay trong gió, bước tới trước Thái Nhất.

Toàn thân hắn bùng cháy, cực hạn thăng hoa thành ngọn lửa trắng xóa thiêu rụi chư thiên.

Chúc Dung như một vầng thái dương hạ phàm, nhiệt độ cực cao

khiến mây đen tan biến, ánh nắng chiếu rọi đại địa.

Hắn dùng tính mạng để phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất biến sắc, tâm thần kinh hãi.

Hắn không thể dùng không gian cấm cố liên tục, pháp lực còn lại chỉ đủ cho một lần thuấn di ngắn.

"Lũ điên, toàn một lũ điên!" "Hết Cộng Công lại tới Chúc Dung!" Thái Nhất thầm mắng, quyết định thuấn di rời đi.

Chỉ cần câu dẫn thêm chút thời gian, hắn sẽ khôi phục pháp lực và thắng lợi.

Chương 230

Hắn đã thấy được tương lai báo thù cho Đế Tuấn và thành Thánh.

"Định!" Đột nhiên, một thanh âm lãnh đạm vang lên bên tai Thái Nhất và Chúc Dung.

Pháp quyết trên tay Thái Nhất khựng lại, Hỗn Độn Chung ngừng chao đảo, Đồ Vu Kiếm ngừng phát sáng...

Không gian quanh hắn bị cấm cố hoàn toàn.

"Cảm ơn Nguyệt Chủ muội tử!" Chúc Dung đại cười, lao thẳng vào Thái Nhất.

Dù có ngu ngốc đến đâu, ai cũng hiểu là Vọng Thư đang ẩn nấp đã ra tay.

"Vọng Thư!" Thái Nhất kinh hãi tột độ.

Hắn không ngờ nàng lại chọn lúc này để đánh lén.

Chúc Dung mang theo hỏa diễm vạn trượng húc mạnh vào Thái Nhất.

Oanh!

Bảo quang của Hỗn Độn Chung tan biến hoàn toàn, món bảo vật này chao đảo định bay về cơ thể Thái Nhất thì từ chân trời, hai đạo quang mang hiện ra.

Một can cờ đen và một cành cây thất sắc đồng loạt quét tới.

Đó là Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy và Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Hai vị Thánh nhân thấy Hỗn Độn Chung mất phòng ngự liền không bỏ lỡ cơ hội.

Thái Nhất vừa kinh vừa nộ.

Vọng Thư và Chúc Dung muốn mạng hắn, còn Nguyên Thủy và Chuẩn Đề muốn đoạt chung.

Sự bi ai của kẻ yếu được thể hiện rõ nét lúc này.

"Tranh!" Tiếng kiếm minh vang lên khiến tóc gáy Thái Nhất dựng đứng.

Là Thái Âm Thần Kiếm!

Vọng Thư đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thái Nhất, một tay chộp lấy Hỗn Độn Chung, tay kia cầm kiếm đối diện với hai món linh bảo của Thánh nhân.

Cướp linh bảo là phải nhanh, chuẩn, hiểm và... mặt dày.

Vọng Thư mặt không đổi sắc thu Hỗn Độn Chung vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, coi như món đồ của mình từ lâu.

Nàng chĩa kiếm Khôn Hoa về phía Bàn Cổ Phiên và Thất Bảo Diệu Thụ, ý tứ rõ ràng: Ai dám cướp, ta dám trảm.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề tím mặt, lòng đầy nộ hỏa nhưng không dám tiến tới vì sợ bảo bối bị tổn hại.

Bọn họ đành thu hồi linh bảo, nấp sang một bên chờ hôi của Hồng Mông Tử Khí hoặc Đồ Vu Kiếm.

Thái Nhất nhìn Vọng Thư với ánh mắt căm hận.

"Đừng sợ, dù sao cũng là người quen, ta sẽ bảo hộ ngươi." Vọng Thư mỉm cười nói.

Thái Nhất: Ta tin mới lạ!

Ngươi không đâm ta thêm hai đao là may lắm rồi.

Cả thiên địa đều chấn động khi thấy Nguyệt Chủ hiện thân.

Vẻ đẹp của nàng làm lu mờ cả đại chiến, nhưng thực lực của nàng mới là thứ đáng sợ nhất.

"Trả Hỗn Độn Chung cho ta!" Thái Nhất lạnh giọng.

Vọng Thư vuốt tóc, lắc đầu: "Xin lỗi nha, nó hết duyên với ngươi rồi, bây giờ nó có duyên với ta.

À, các ngươi cứ tiếp tục đi, ta chỉ đi ngang qua thôi." Nói xong nàng biến mất.

Thái Nhất sững sờ, linh bảo bản mệnh gắn bó vạn năm vậy mà mất tiêu rồi?

Hắn tức tới mức muốn nổ tung lồng ngực.

Các Tổ Vu thì vui mừng khôn xiết, không có Hỗn Độn Chung, Thái Nhất chỉ là cá nằm trên thớt.

"Vọng Thư!

Trả Hỗn Độn Chung lại cho ta!

Đồ của ta mà!" Thái Nhất gào thét thê lương, tràn đầy ủy khuất.

Các Tổ Vu không bỏ lỡ cơ hội, lập tức xông lên.

Đế Giang thuấn di, Chúc Cửu Âm dùng thời gian pháp tắc, Xa Bỉ Thi phun độc vân.

Thái Nhất dù không có chung vẫn rất mạnh, hắn dùng Thái Dương Chân Hỏa chống trả kịch liệt.

Hắn định dùng hỏa diễm để kéo dài thời gian khôi phục pháp lực rồi thuấn di rời khỏi Hồng Hoang, đi vào Hỗn Độn tìm cơ duyên thành Thánh.

"Tạm biệt lũ Tổ Vu ngu xuẩn...

Vọng Thư tiện nhân, sỉ nhục hôm nay ta sẽ nhớ kỹ." Thái Nhất

tính toán xong, định thuấn di thì...

"Trấn!" Một tiếng quát lạnh vang lên.

Không gian quanh Bất Chu Sơn bị phong tỏa hoàn toàn.

Thái Nhất đứng hình, tâm thái hoàn toàn sụp đổ.

Lại là Vọng Thư!

Vọng Thư không muốn để lại một mầm họa như Thái Nhất.

Nàng đã dùng Hỗn Độn Châu để khóa chết không gian.

Hôm nay, Thái Nhất tất phải vẫn lạc.

"Tranh..." Kiếm Khôn Hoa lại reo lên, muốn uống máu Kim Ô.

Các Tổ Vu thấy Thái Nhất không thể chạy thoát liền lao vào tử chiến.

Trận chiến cuối cùng này thảm liệt vô cùng.

Thái Nhất muốn giết ra một con đường sống, hắn đâm Đồ Vu Kiếm vào Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm không né tránh mà dùng cơ thể khóa chặt thanh kiếm và ôm cứng lấy Thái Nhất.

"Vì Vu tộc!

Đại ca, mau giết hắn!" Chúc Cửu Âm cười mãn nguyện rồi vẫn lạc.

"Đông Hoàng tiểu nhi, chết đi!" Đế Giang và Xa Bỉ Thi đồng loạt tung đòn chí mạng.

Một chưởng độc và một luồng hắc quang chém thẳng vào cổ Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, đôi mắt mất đi ánh sáng, quỳ thụp xuống đất đầy bất cam.

“Cuối cùng... cũng kết thúc rồi!” Các Chiến Vu reo hò vang trời, họ tin rằng Vu tộc từ nay sẽ là bá chủ duy nhất.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, từ xác Thái Nhất, ba đạo thân ảnh bước ra.

Đó là Tam Thi của hắn!

Hai đạo phân thân lao vào Đế Giang và Xa Bỉ Thi rồi tự bạo.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa quét sạch mọi thứ xung quanh thành tro bụi.

Khi khói bụi tan đi, Thái Nhất (bản tôn chấp thi) bước ra từ huyết hồ, áo bào đẫm máu, cười điên cuồng: “Cuối cùng ta cũng thắng.

Huynh trưởng, ta báo thù cho người rồi!” Mười một Tổ Vu đã chết sạch.

Các Chiến Vu điên cuồng lao tới muốn xé xác hắn.

Vọng Thư lại hiện thân trên không trung.

Thái Nhất biết mình không thể sống sót trước mặt nàng.

“Ta sắp chết rồi, liệu nàng có thể giải hoặc cho ta không?” Thái Nhất khổ sở hỏi.

“Nói đi.” “Vận mệnh Vu Yêu có phải đã được định sẵn?

Nàng nhiều lần không giết chúng ta là vì biết chúng ta chắc chắn sẽ vẫn lạc, nên nàng chỉ đứng chờ?” “Thiên đạo đại thế, Vu Yêu vẫn lạc là thiên số.

Chương 231

Sau này, Nhân tộc sẽ hưng.” Vọng Thư khẽ nói.

Sấm sét nổ vang trên trời như lời cảnh cáo của Thiên đạo, nhưng Vọng Thư không sợ.

Thái Nhất cười thê lương, oán khí ngập trời.

Hắn gào lên: “Hồng Quân bất công!

Thiên đạo bất công!” Rồi hắn chọn cách tự bạo, không để mình chết dưới tay Vọng Thư.

Sau vụ nổ, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Nữ Oa hiện thân.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề nhắm tới Đồ Vu Kiếm và Hồng Mông Tử Khí.

“Thiện tai, Đồ Vu Kiếm sát khí quá nặng, nên để Tây Phương giáo ta mang về độ hóa.” Chuẩn Đề nói.

“Hồng Mông Tử Khí nên thuộc về Xiển giáo.” Nguyên Thủy phụ họa.

Vọng Thư lạnh lùng cắt ngang: “Hai vị bớt mơ mộng đi.

Đồ Vu Kiếm chứa oan hồn Nhân tộc, phải đưa vào Địa Phủ luân hồi.

Còn Hồng Mông Tử Khí... nó gây họa đủ rồi, thiên số định sẵn nó thuộc về Nhân tộc Tam Hoàng, hãy giải tán nó đi.” “Hai vị thấy sao?” Nàng nhìn hai vị Thánh nhân, mỉm cười nhưng ngữ khí mang theo sự bá đạo không thể khước từ.

Cả thiên địa rúng động, Nguyệt Chủ lại dám uy hiếp cả hai vị Thánh nhân tối cao! "Nguyệt Chủ thật lợi hại!

Cũng quá mức bá đạo rồi đi!

Dám nói chuyện với hai vị Thánh nhân như vậy!" Có đại năng chậc lưỡi không thôi. "Nói cũng có lý, Đồ Vu Kiếm vốn dùng oan hồn Nhân tộc luyện thành, nay đại chiến đã vãn, nên đi đâu về đâu, xác thực nên giao cho Thủy tổ Nhân tộc an bài.

Còn về Hồng Mông Tử Khí, nếu để nó rơi giữa thiên địa, không biết lại gây ra bao nhiêu tinh phong huyết vũ, thà đánh tan như thế, về sau ai cũng chẳng cần nhớ nhung." Có người gật đầu tỏ vẻ tán đồng. "Tiếc là Đồ Vu Kiếm và Hồng Mông Tử Khí kia, Đồ Vu Kiếm trong tay Thái Nhất vừa mới tỏa sáng rực rỡ nay lại phải hủy đi.

Hồng Mông Tử Khí còn lợi hại hơn, giữa thiên địa e là chỉ còn lại một luồng này, đại biểu cho cơ duyên thành Thánh nha.

Nếu không phải có ba vị Thánh nhân ở đó tranh đoạt, ta cũng muốn đi thử vận may một phen." Có người nuối tiếc, chí bảo luôn khiến người ta đỏ mắt. "Xử lý như vậy sao?

Lần này làm mất mặt Nguyên Thủy và Chuẩn Đề như thế, họ tất sẽ không thôi đâu.

Ta thấy nha, lại sắp có Thánh nhân đại chiến rồi." Có người cười lạnh liên tục. "Chưa chắc sẽ có đại chiến, thực lực Nguyệt Chủ mọi người đều rõ, 'tĩnh thủy lưu thâm' (nước tĩnh chảy sâu), ai cũng không biết giới hạn thực lực của nàng ở đâu?

Giữa thiên địa họa chăng chỉ có Đạo Tổ mới có thể áp đảo nàng một đầu." "Hai vị Thánh nhân kia, không phải ta nhìn thấp họ, nhưng thực sự không phải đối thủ của Nguyệt Chủ Vọng Thư, họa chăng liên thủ mới có thể đánh một trận." "Nhưng bên cạnh Vọng Thư còn có Nữ Oa giúp đỡ, cục diện hai đối hai, trận Thánh nhân chi chiến này nếu khai mở sẽ không có bất kỳ huyền niệm nào, Nguyệt Chủ tất thắng." Có người phân tích. "Thật đáng thương cho Vu Yêu, hôm

trước còn là bá chủ cường tộc giữa thiên địa, sau một trận đại chiến, lãnh đạo đỉnh tiêm đều vẫn lạc, chỉ còn lại dăm ba con mèo nhỏ.

Thiên số cả... thuận thiên thành đạo." Có người cảm thán sự cường đại của Thiên đạo, xót xa cho kết cục của Vu Yêu nhị tộc. "Kỳ quái, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Vọng Thư đều đã hiện thân, ba vị Thánh nhân còn lại đâu, đi đâu rồi?

Chuyện lớn thế này, đáng lẽ cũng nên tham dự chứ." Có người thắc mắc. "Ta nghĩ nên đặt chú ý vào đỉnh Bất Chu Sơn kia, vết nứt nơi đó ngày càng lớn, trời sắp sập rồi!" Có người lo lắng không yên.

Nhất thời, giữa thiên địa Hồng Hoang vô số đại năng nghị luận phân vân, mỗi người một tâm tư.

Chiến trường Bất Chu Sơn.

Lúc này Vọng Thư vừa dứt lời, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề cũng lần lượt dừng động tác.

Chuẩn Đề ngừng việc lao về phía thi thân Thái Nhất, Bàn Cổ Phiên do Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra cũng lơ lửng trên không, cuối cùng lảo đảo bay về bên cạnh chủ nhân.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm, ánh mắt không vui chằm chằm nhìn Vọng Thư.

Trong lòng họ bốc hỏa, cực kỳ khó chịu.

Thầm nghĩ Vọng Thư thật không coi ai ra gì, dám làm mất mặt họ như thế.

Thật coi bản thân là nhất giữa thiên địa Hồng Hoang này sao?

Đồ Vu Kiếm và Hồng Mông Tử Khí kia nay là vật vô chủ, có gì mà không được tranh?

Hai vị Thánh nhân trong lòng bất mãn, nhưng cơ thể lại rất thành

thực.

Không biện pháp, Nguyệt Chủ quá mạnh, họ cũng sợ Vọng Thư một lời không hợp lại khơi mào kinh thiên đại chiến.

Tuy hiện tại thiên địa Hồng Hoang đang có ngoại địch xâm lấn, chính lúc sinh tử nguy cơ, theo lý Vọng Thư sẽ không khai chiến lúc này.

Nhưng ai có thể thực sự nhìn thấu nàng?

Đôi khi hành vi của nàng thực sự khiến người ta khó mà nắm bắt.

Đồng thời, hai người trong đầu lóe lên ngàn vạn ý niệm, nhanh chóng tính toán xem có nên vì Đồ Vu Kiếm và Hồng Mông Tử Khí mà trở mặt với Vọng Thư hay không.

Cuối cùng, cả hai quyết định tạm nhẫn nhịn.

Nguyệt Chủ thực sự quá mạnh, nếu chiến một trận, e là càng mất mặt hơn.

Thế mạnh hơn người, không phải nhận túng sợ Nguyệt Chủ, mà là nhìn rõ thực tế. "Thôi vậy, chuyện này ghi nhớ lại, đợi Tiếp Dẫn sư huynh quy lai, sau này sẽ tính toán sau." Chuẩn Đề thầm nghĩ, trên mặt khôi phục nụ cười.

Nụ cười ấy khiến người ta khó phân biệt được gương mặt từ bi hay âm hiểm trước đó.

Bên kia, Nguyên Thủy cũng có tâm tư riêng. "Cứng quá dễ gãy, để xem ngươi kiêu ngạo được bao lâu!" "Đợi sư huynh về, sẽ tính sổ nợ cũ làm nhục ta hôm nay!" Nguyên Thủy ánh mắt lóe lên, thầm nhủ.

Trong nháy mắt, hai vị Thánh nhân đồng loạt đưa ra quyết định.

Chỉ là... vẫn cảm thấy rất tức giận. "Cứ theo lời ngươi nói mà làm đi." Nguyên Thủy nói bằng giọng bất bi bất hỉ.

Vọng Thư lấy thế áp người khiến vị Bàn Cổ Chính Tông này vô cùng không thích.

Từ khi hóa hình xuất thế, thành tựu Thánh nhân, ông ta đâu đã từng chịu nhục nhã như vậy?

Đâu đã từng bị làm mất mặt thế này?

Có thể cứng đầu đáp ứng đã là nể mặt lắm rồi, muốn ông ta tươi cười thì đừng hòng.

A Di Đà Phật, thiện, Nguyệt Chủ an bài như vậy là tốt nhất." Chuẩn Đề tuyên phật hiệu đáp lại, nét mặt tươi cười.

Biểu thái này thật vân đạm phong khinh, khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi ông ta vừa mới bị làm nhục xong.

Nữ Oa mắt cười híp lại như trăng khuyết, trong lòng vui nở hoa.

Cho hai vị này to gan dám chạm vào vảy ngược của Vọng Thư, giờ thì nếm trái đắng rồi chứ gì.

Về phần Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa thực chất cũng muốn có.

Dù sao huynh trưởng Phục Hy nếu được nó, họa chăng cũng có thể thành Thánh.

Chỉ là Vọng Thư đã minh ngôn nói Tử Khí sẽ chia làm ba, sau này thuộc về Nhân Hoàng, nàng cũng không tiện lên tiếng đòi lấy.

Tuy nàng không nhìn thấu thiên đạo đại thế và vận mệnh như Vọng Thư, nhưng cũng biết sự lợi hại trong đó.

Nếu mở miệng mưu cầu, dù Phục Hy có được, e là cũng có họa sát thân, chuốc thêm tai kiếp.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa thâm tri sự đáng sợ của nó. "Họa chăng, ngôi vị Nhân Hoàng... có thể mưu tính một phen." Nữ Oa khẽ cau mày, thầm nghĩ.

Bên kia, Vọng Thư nheo mắt, trên gương mặt tuyệt mỹ ẩn hiện ý cười, biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân đều được nàng thu vào tầm mắt.

Quyết định của hai vị Thánh nhân thực ra nằm trong dự liệu của nàng.

Nếu hai vị này không thức thời, nàng cũng không ngại đại chiến một trận.

Chương 232

"Như thế là tốt nhất, đa tạ hai vị đạo hữu thành toàn." Vọng Thư gật đầu, biết rõ hành sự lần này đã làm mất mặt hai vị Thánh nhân, nhưng thực tế đã đắc tội từ lâu rồi, chẳng phải sao?

Sớm đã có hiềm khích, cần gì phải giả bộ tinh tinh tác thái (diễn trò), diễn một màn hòa mục ra cho ai xem. "Đám Vu tộc kia đứng đó làm gì, mau lùi xuống, chuyện nơi này đã xong." Tiếp đó, Vọng Thư nhìn về phía các Chiến Vu của Vu tộc vẫn còn đang ngẩn ngơ, thanh âm thanh lãnh lập tức vang vọng giữa quần sơn Bất Chu.

Lời nói có phần nghiêm khắc, tựa như mang theo nộ khí.

Một màn làm bộ này, thực chất là vì tốt cho đám Vu tộc kia.

Nàng lo lắng Nguyên Thủy, Chuẩn Đề sẽ mượn cớ Vu Yêu đại kiếp, Thiên số Vu tộc phải diệt mà gây khó dễ cho đám Vu tộc còn sót lại, trút giận chuyện mất mặt lên đầu họ.

Hàng triệu Vu tộc nhìn thì đông, nhưng trong mắt Thánh nhân, chỉ cần tiện tay một kích là giải quyết xong.

Tổ Vu không bảo vệ được, nhưng đám Vu tộc này nàng muốn quản một chút.

Cũng là để tránh sau này vị "lão a di" Hậu Thổ kia móc mỉa nàng rõ ràng có thể cứu mà không cứu.

Đồng thời cũng coi như trả nợ nhân quả năm xưa các Tổ Vu từng giúp đỡ tại Thái Âm Tinh. "Tuân lệnh!" "Bái biệt Vọng Thư Thánh nhân!" Các Chiến Vu còn lại của Vu tộc đồng thanh hô vang, thấy Vọng Thư đã mở lời, họ cũng mượn cơ hội chạy trốn.

Nay các Tổ Vu đều đã vẫn lạc, Thánh nhân xuất trường, ở lại đây

quả thực quá nguy hiểm.

Trong Vu tộc tự có người thông minh, nhìn ra được thao tác của Vọng Thư là để bảo tồn huyết mạch còn lại.

Ngay cả những Chiến Vu không hiểu chuyện như Hình Thiên, Tương Liễu cũng biết Vọng Thư định sẽ không hại Vu tộc.

Đám Vu tộc nhanh chóng lui đi, trở về bộ lạc của mình.

Nay Vu tộc ngoài việc các Tổ Vu đều vẫn lạc, chiến lực đỉnh tiêm không còn, chỉ còn lại mấy vị Đại Vu, những ngày tháng sau này sẽ rất khó khăn.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề mặt xanh mét, bởi vì Vọng Thư thực sự đã đoán đúng tâm tư của họ.

Trong lòng họ đúng là có ý định diệt tuyệt Vu tộc.

Nhưng thôi, vì Vọng Thư đã lên tiếng, ý niệm này cũng đành gạt bỏ.

Dù sao những chuyện nghiêm trọng hơn họ đều đã nhẫn được, chẳng thiếu thêm một chuyện không đáng kể này.

Vì thế, họ cũng không ngăn cản, khí số Vu Yêu đã tận, chạy cũng chẳng ích gì.

Đợi Vu tộc đi hết, Bất Chu Sơn cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Chỉ là Bất Chu Sơn lúc này khiến người ta khó mà nhận ra tòa hùng sơn nguy nga, thánh địa Hồng Hoang thuở nào.

Đập vào mắt là những mảnh phế tích trải dài không thấy điểm dừng, đâu đâu cũng là núi tàn đá vụn, vô số rừng cây ngả nghiêng, hố sâu rãnh nứt chằng chịt, từng chiếc phi thuyền Yêu tộc rơi vỡ trên mặt đất, khói đặc cuồn cuộn.

Thi thể Vu Yêu có thể thấy ở khắp nơi.

Có người trợn tròn mắt nhìn lên bầu trời với vẻ không cam lòng, ánh sáng trong mắt đã tắt lịm.

Có người vẫn giữ tư thế chiến đấu, một Vu một Yêu đâm binh khí vào cơ thể đối phương, trừng mắt nhìn nhau cùng quy vu tận.

Có nơi, một vùng rộng lớn cháy đen thui, mặt đất lộ cả ra, bị thần thông 'Phần thiên chử hải' thiêu rụi, bất luận Vu hay Yêu bên trong đều chết cháy...

Từng màn thảm cảnh đập vào mắt mọi người.

Trong phạm vi ức vạn dặm Bất Chu Sơn, núi xác, dấu vết đại chiến, phi thuyền rơi rụng, những người khổng lồ ngã xuống, biển máu, hồ máu xuất hiện khắp nơi, chỗ nào cũng là thi thể.

Ngay cả núi Bất Chu cũng nhuốm màu máu.

Dưới ánh mặt trời, nơi này không có hơi ấm, chỉ có cái lạnh âm u vô tận.

Tiếng gào thét đau đớn và bi thương vang vọng bên tai, đó là oán khí của những người đã khuất.

Oán khí vô tận ngút trời, hóa thành từng luồng khói đen.

Trong mắt Vọng Thư và ba vị Thánh nhân tại tràng, phụ cận Bất Chu Sơn đã trở thành quỷ vực, oán khí mịt mù e là vạn cổ khó tan.

Vu Yêu đại chiến thật tàn khốc.

Hai cường tộc bá chủ sau một trận kinh thế đại chiến chưa từng có đã cùng nhau đi đến hồi kết.

Họa chăng mười vạn năm sau, nơi này sẽ trở thành tuyệt địa của Hồng Hoang.

Kết cục của Vu Yêu, thật đáng bi, đáng thán.

Tiếp đó, Vọng Thư bay lơ lửng trên không, đến bên thi thân Thái Nhất, đôi bàn tay khẽ dùng lực tách Thái Nhất và Chúc Cửu Âm ra.

Đôi bàn tay nhỏ bé ấy lại dễ dàng tách hai tồn tại vĩ ngạn ra.

Điều này không khó, dù sao nàng cũng là Hỗn Độn Thổ Ngọc mà. "Lại chẳng phải đôi nam nữ si tình, ôm chặt thế làm gì..." Vọng Thư lắc đầu, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Một phen thao tác, nàng trực tiếp lấy Đồ Vu Kiếm và luồng Hồng Mông Tử Khí trong thể nội Thái Nhất ra.

Một thanh đại bảo kiếm sắc bén dị thường, mang uy năng khổng lồ có thể đồ sát Tổ Vu.

Một luồng Hồng Mông Tử Khí tỏa ra tiên quang tím lệ rực rỡ, mang theo đại đạo chân ý huyền ảo.

Cả hai cùng xuất hiện trong tay Vọng Thư.

Vô số đại năng trợn tròn mắt nhìn chằm chằm hai kiện bảo vật, hơi thở dồn dập, chỉ muốn đoạt lấy.

Ngay cả Thánh nhân cũng không thể giữ được vẻ điềm tĩnh.

Rắc rắc rắc!

Đột nhiên, những tiếng vỡ vụn dày đặc vang lên, trái tim của các đại năng giữa thiên địa như vỡ vụn theo, chấn động vạn phần.

Trong mắt Thánh nhân và vô số đại năng, Vọng Thư nhướng mày, tay cầm Đồ Vu Kiếm tùy ý bóp mạnh, bàn tay ngọc ngà trực tiếp chấn vỡ Đồ Vu Kiếm, thân kiếm hóa thành từng mảnh nhỏ rơi xuống biển máu.

Cùng lúc đó, vô số lệ quỷ oan hồn trạng thái khói xanh tỏa ra lục quang xuất hiện giữa không trung.

Chớp mắt đã chen chúc thành một biển ánh sáng xanh rờn, đó là

linh hồn của hàng tỷ người đã bị thu đi trong đại kiếp Nhân tộc.

Giây tiếp theo, như cảm nhận được điều gì, họ hóa thành hư ảnh linh thể, quỳ rạp trên không trung bái lạy Vọng Thư, sau đó lại quỳ lạy Nữ Oa.

Đó là Thủy tổ của họ, dù lúc sống hay khi đã chết. "Cát bụi trở về với cát bụi, đi đi." "Dưới danh nghĩa Thái Âm Nguyệt Chủ của ta, cho phép các ngươi nhập luân hồi, được vãng sinh.

Những Vu Yêu vẫn lạc trong đại chiến cũng được như thế." Vọng Thư nét mặt từ bi, nhàn nhạt nói, trên đỉnh đầu một vầng Công Đức Nguyệt Luân chậm rãi hiện ra.

Sở dĩ gọi là Nguyệt Luân vì nó không giống Công Đức Kim Luân rực rỡ như mặt trời, mà giống hệt như khi Thái Âm Tinh ẩn hiện, tựa một vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên không.

Công Đức Nguyệt Luân ngày càng lớn, càng sáng, càng cao, từ đỉnh đầu Vọng Thư bay vút lên trời cao Bất Chu Sơn.

Chớp mắt đã cao vạn trượng, tỏa ra công đức kim quang vô cùng rực rỡ, thần quang vàng óng chiếu rọi quần sơn Bất Chu.

Dưới thần quang vàng kim, cả người Vọng Thư hiện ra vô cùng thánh khiết, mặc bạch y cung trang, dung mạo tuyệt mỹ, như tiên tử lâm phàm.

Công Đức Nguyệt Luân này là do Vọng Thư tham khảo Công Đức Kim Luân, đem tất cả công đức có được sau khi hóa hình, bao gồm công đức Nguyệt Chủ, công đức tạo nhân, công đức khai thiên, công đức giảng đạo, lập giáo, lập tộc... dung làm một thể mà luyện thành thần vật.

Trên đó có đại thần thông, đại tạo hóa, đại cơ duyên, cùng nhiều chỗ thần dị.

Tuy không thể dùng để tấn công bằng thần thông, nhưng lại có thể siêu độ vong hồn, bình tâm tĩnh khí, trừ tâm ma, tránh tam tai, trấn áp khí vận bản thân, xua đuổi tà dịch...

Tuy những công dụng này với Vọng Thư dường như vô dụng, chỉ là món đồ chơi tùy hứng, nhưng lúc này dùng để siêu độ vong hồn Nhân tộc trong Đồ Vu Kiếm và oán khí Vu Yêu quanh Bất Chu Sơn thì lại vô cùng thích hợp.

Chỉ thấy Công Đức Nguyệt Luân tỏa ra hàng tỷ đạo kim quang từ trên bầu trời Bất Chu Sơn rải xuống đại địa, thiên địa tức khắc nhuộm một màu vàng óng.

Trong khoảnh khắc, oán khí trên người vong hồn Nhân tộc được độ hóa, từng người lộ vẻ an lành, vui vẻ, mang theo nụ cười chui vào đại địa biến mất, đi về Cửu U Minh Giới Địa Phủ.

Khói đen do oán khí Vu Yêu trên đại địa Bất Chu Sơn cũng nhanh chóng tiêu tán.

Nếu có hồn phách Vu Yêu nào còn đó, từng người cũng như Nhân tộc, quỳ lạy Vọng Thư một lễ, rồi vội vã đến Địa Phủ đầu thai.

Rất nhanh, lệ quỷ oan hồn Nhân tộc và oán khí Vu Yêu phụ cận Bất Chu Sơn hoàn toàn biến mất.

Thiên địa khôi phục vẻ bình lặng.

Cảnh tượng này thu vào mắt vô số đại năng Hồng Hoang, khiến họ chấn động vô cùng. "Đó là...

Huyền Hoàng Công Đức Khí Vận, ta không nhìn lầm chứ?" "Vọng Thư có nhiều công đức đến vậy sao?

Thật đáng sợ." "Đúng là phúc duyên thâm hậu, hèn chi có thể có được nhiều bảo vật như thế..." "E là con gái cưng của ông trời rồi~" "Công Đức Nguyệt Luân đó, nếu có thể ban cho người khác, e rằng có

thể giúp một vị Chuẩn Thánh trực tiếp công đức thành Thánh!" "Quá khủng bố rồi!" Vô số đại năng trợn tròn mắt, tặc lưỡi không thôi.

Cảnh tượng này quá khoa trương.

Chương 233

Chưa từng thấy ai có nhiều công đức khí vận đến vậy.

Họa chăng chỉ có công đức khai thiên của Bàn Cổ mới nhiều hơn của nàng.

Tại Bất Chu Sơn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy đứng một bên quan sát Vọng Thư độ hóa oan hồn cũng chấn động khôn cùng.

Thân là Thánh nhân, họ biết loại đại công đức này cực kỳ khủng khiếp.

Không chỉ đại biểu cho phúc duyên thâm hậu, mà còn đại biểu Vọng Thư có công với thiên địa chúng sinh.

Có được nhiều công đức như vậy là điều vô cùng khó đắc, khiến họ cũng phải kinh hãi.

Tại Bắc Hải, chiến trường phương Bắc Hồng Hoang, Lão Tử và Thiên Thần Thánh Chủ đang đại chiến.

Một người đứng trên Thái Cực Đồ, phòng ngự bằng Tiên Thiên Chí Bảo, lập tức ở vào thế bất bại.

Người kia đỉnh đầu Ngọc Như Ý phòng ngự, tế ra Vô Thượng Tiên Cung tấn công.

Vô Thượng Tiên Cung đón gió mà lớn, lớn đến mức ức vạn dặm, không ngừng đè xuống Lão Tử, tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ thần dị.

Trong tiên cung có thần ma nộ hống, có nguyện lực của hàng tỷ sinh linh, có huyền hoàng chi khí, có nguyên sơ bản nguyên.

Thiên Thần Thánh Chủ đã dùng tài nguyên của cả một đại kỷ nguyên giới để luyện chế nó, là đỉnh tiêm Hậu Thiên Chí Bảo.

Những tiếng va chạm chấn thiên không ngừng vang lên, dư ba chấn động khiến cả vùng Bắc Hải rộng lớn dậy sóng kình đào, sóng cao tới triệu trượng, long tộc và thủy tộc trong biển hoặc bị chấn chết, hoặc tranh nhau chạy trốn.

Sinh linh lâm vào thảm cảnh.

Về phía Lão Tử, ông ta chỉ cần triển khai Thái Cực Đồ, trong phạm vi vạn dặm, đồ án chậm rãi xoay chuyển, tỏa ra hắc bạch tiên quang bảo hộ bên trong.

Lúc này sắc mặt ông ta ngưng trọng, vẻ vân đạm phong khinh thường ngày biến mất.

Thiên Thần Thánh Chủ cực mạnh, mang lại áp lực như khi đối chiến với Vọng Thư.

Đạo pháp thậm chí còn thắng ông ta một bậc.

Tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt ái... thực sự đạt đến vô tình.

Pháp lực hạo hãn, thần thông quảng đại, đạo pháp mang theo sát cơ cực lớn.

Nếu không phải đang ở giữa thiên địa Hồng Hoang, có Thiên đạo chi lực tương trợ, có lẽ Lão Tử đã bại trận.

Nếu không phải Vọng Thư đã đánh vỡ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, có lẽ ông ta cũng không chật vật như vậy. "Vu Yêu đại kiếp đã xong, nguyện cho Thiên đạo vận hành sớm khôi phục." Lão Tử thầm nghĩ.

Bên kia, Thiên Thần Thánh Chủ cũng đang sốt ruột.

Với khả năng của mình, y cũng nhận ra đại kiếp trong Hồng Hoang sắp kết thúc.

Nếu không rút lui, đợi Thiên đạo khôi phục, Hồng Hoang sẽ càng

khó xâm nhập.

Nhưng nếu rút lui thế này thì lại không cam tâm, trận chiến này tiêu tốn quá nhiều vốn liếng, không vào được Hồng Hoang vơ vét tài nguyên thì hoàn toàn không bù đắp nổi tổn thất. "Sát!" Thiên Thần Thánh Chủ nộ hống một tiếng, y vốn không phải người do dự.

Y quán chú pháp lực thúc động Vô Thượng Tiên Cung, dùng linh bảo mạnh nhất tấn công Lão Tử.

Tức thì từ tiên cung tỏa ra hàng tỷ đạo bảo quang trắng xóa xuyên qua không gian, thời gian, đồng loạt bắn về phía Thái Cực Đồ.

Đòn tấn công này mang vĩ lực vô thượng, mỗi một kích đều cường đại và hạo hãn vô cùng.

Thiên Thần Thánh Chủ sát hồng cả mắt, muốn chém chết Lão Tử để vào Hồng Hoang.

Lão Tử nhíu chặt mày, lập tức lên tiếng: "Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh..." Miệng niệm đại đạo chi âm, sau lưng khánh vân xuất hiện, vô số tiên cảnh dị tượng ngút trời, lao vào tiên cung.

Lúc này, tiên quang của Thiên Thần Thánh Chủ và dị tượng của Lão Tử triển khai chinh phạt, như hai đội quân đối quyết, xâu xé thảm liệt.

Tận cùng Đông Hải Hồng Hoang.

Khác với Bắc Hải là sự đối quyết của đạo pháp và linh bảo, nơi đây là cuộc so tài kiếm đạo.

Hai tồn tại vĩ ngạn đứng tĩnh lặng trên mặt nước, một người mặc huyền sắc đạo bào cầm Tru Tiên Kiếm, một người mặc huyết sắc trường bào cầm huyết sắc trường kiếm.

Hai người cách nhau vạn dặm đối thị, trong ánh mắt đều có sự kiêng dè.

Cả hai đều coi đối phương là cường địch.

Trong ý niệm, kiếm đạo vô thượng giáng xuống.

Một đạo kiếm mang màu tím dài ức vạn dặm trảm ra từ tay Thông Thiên, bên kia Sát Chủ cũng đâm ra một kiếm với hàng tỷ đạo huyết sắc kiếm quang.

Kiếm đạo của Thông Thiên chí giản, của Sát Chủ chí phồn, đi theo hai con đường kiếm đạo hoàn toàn khác biệt.

Hai đạo kiếm mang tím và huyết mang theo ý chí của chủ nhân giao chiến trên không trung.

Kiếm quang, kiếm thế, kiếm ý, kiếm khí nổ tung trên bầu trời Đông Hải.

Mặt biển Đông Hải hạo hãn bị cắt khai, tạo thành đoạn lưu.

Trong khoảnh khắc, kiếm mang và kiếm quang biến mất, lần đối quyết này bất phân thắng bại.

Đã giao chiến đến hiệp thứ ba trăm sáu mươi, trong đó đạo pháp, thần thông, linh bảo và cận chiến kiếm thuật đều đã thi triển, mỗi bên đều có thắng phụ.

Cuối cùng họ chọn dùng kiếm để đối quyết, vừa phân thắng bại, vừa quyết sinh tử. "Ha ha ha ha, thống khoái!" Thông Thiên hào khí cười lớn, chiến ý trong lòng sôi sục, càng đánh càng hăng.

Từ khi xuất thế rồi thành Thánh, chưa bao giờ ông được chiến một trận thống khoái như thế này, cảm giác thật sảng khoái lâm ly.

Nhìn về phía Sát Chủ, trong mắt ông có sự tương tiếc, cũng có sự kiêng dè, những nhân vật kinh tài tuyệt diễm về kiếm đạo như thế này

quá hiếm thấy, không biết so với Nguyệt Chủ thì kiếm đạo của ai lợi hại hơn.

Thông Thiên thầm nghĩ.

Lúc này ông cũng không vội, Tru Tiên Kiếm Trận chưa khai mở hoàn toàn, Sát Chủ muốn phá trận để vào Hồng Hoang chỉ là si nhân thuyết mộng. "Kiếm đạo của ngươi có thể làm đối thủ của ta, họa chăng chỉ kém Nguyệt Chủ một bậc, rất khá rồi." Thông Thiên nhìn Sát Chủ với vẻ tán thưởng, rồi cảm thán liên tục.

Sát Chủ: .....

Nguyệt Chủ?

Là ai?

Chưa từng nghe qua.

Lúc này Sát Chủ mặt mày âm trầm, sát ý ngút trời, đối với lời tán thưởng của Thông Thiên thì hoàn toàn không để ý, thậm chí còn thấy như bị trào phúng.

Y tự tin kiếm đạo của mình là cực hạn, trước khi gặp Thông Thiên, trong kiếm đạo y không có đối thủ.

Còn về Nguyệt Chủ, họa chăng là Thông Thiên bịa chuyện để lừa y, để y biết khó mà lui!

Giữa thiên địa Hồng Hoang có bao nhiêu cường giả dùng kiếm, xuất hiện được một Thông Thiên đã là chiếm hết khí vận rồi.

Sát Chủ nộ thị Thông Thiên, lòng đầy phẫn nộ, cảm giác như bị lừa dối như một đứa trẻ.

Ánh mắt y lóe lên sát cơ, nếu không vì đối phương là Thánh nhân cực kỳ khó chơi, y nhất định phải cho Thông Thiên biết thế nào là 'cường giả bất khả nhục'.

Phía Tây Hồng Hoang, cực Tây chi địa, Tây Hải.

Từng đạo công đức kim quang chiếu vào biên giới Hỗn Độn, ánh quang này không phải do công đức của Tiếp Dẫn Đạo Nhân hóa thành, mà từ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tỏa ra, mang lực lượng phòng ngự khổng lồ.

Trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đón gió lớn lên, trải dài ức vạn dặm che phủ không gian từ biên giới Hỗn Độn vào Hồng Hoang. "Đạo nhân, tránh ra, nếu không đừng trách ta vô tình!" Cổ Xà nhả tiếng người, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn, thân rắn rung chuyển, sức mạnh vĩ ngạn bàng bạc oanh kích lên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và kim quang của Công Đức Kim Liên.

Cờ và sen cùng rung động, chao đảo muốn rơi, nhưng trong nháy mắt quang hoa lại lóe lên, khôi phục như cũ, chỉ là bảo quang hơi ảm đạm một chút.

Khác với hai nơi kia, Tiếp Dẫn Đạo Nhân ở đây đang triển khai một trận chiến công phòng thuần túy!

Nguyên Sơ Cổ Xà thè lưỡi rắn, lòng hận thấu xương.

Vị đạo nhân này dùng hai món trọng bảo ngăn cản y và các tồn tại Hỗn Độn đã lâu, khiến họ mãi không đột phá vào được.

Hồng Hoang ngay trước mắt, chỉ cần phá được cửa này là sẽ có vô tận mỹ vị.

Thế mà lại bị một kẻ thủ như rùa rụt cổ chặn lại, thật bực mình.

Cổ Xà uốn lượn thân mình, lòng đang suy tính, nếu thực sự liều mạng y không sợ đạo nhân này, đạo hạnh của y trên đạo nhân, lại có Hỗn Độn Thần Ma thân cực kỳ cường hãn, chỉ là khó tránh khỏi bị thương, mà ở Hỗn Độn bị thương là điều trí mạng, sẽ bị kẻ thù cũ

nhắm vào.

Nếu bị thương, dù có cướp được tài nguyên cũng không đáng.

Cho nên mới có lời đe dọa vừa rồi.

Chương 234

Một là có thể khiến đạo nhân thích đáng thả lỏng.

Hai là làm cho các tồn tại Hỗn Độn phía sau phẫn nộ, liên thủ tấn công.

Dù kết cục thế nào cũng có lợi cho y.

Còn nếu rút lui lúc này, Cổ Xà không cam lòng, không muốn đi một chuyến không công.

Lúc này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân mới từ bi lên tiếng. "A Di Đà Phật, thí chủ, ta là vì tốt cho ngươi.

Giữa thiên địa Hồng Hoang tự có cao nhân ở đó, qua được cửa của ta thì đã sao?

Chỉ uổng mạng mà thôi." "Ví như Thái Thanh Thánh nhân kia, tu Thái Thượng Vong Tình, đạo pháp cảnh giới cực cao, là đại đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, ta không bằng vậy." "Ví như Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư, đi ra con đường thứ ba ngàn lẻ một, duy ngã độc tôn, kiếm đạo cực hạn, trọng bảo vô số, cũng có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, ta cũng không bằng vậy." "Chỉ hai vị đó thôi đã vượt xa ta, khủng bố vô cùng." "Chư vị thí chủ, nghe ta một lời, hãy rút lui đi, tốt cho ta mà cũng tốt cho mọi người." Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu.

Trong lòng ông thực sự không muốn đại chiến sinh tử với những tồn tại này, vừa tốn sức vừa chẳng được gì, vả lại họ rất mạnh, không dễ đối phó.

Nếu không phải lúc này có Thiên đạo chi lực gia trì, chiến lực đại tăng, e là ông đã bại.

Còn những lời kia, không hề nói ngoa.

Lão Tử và Vọng Thư mạnh hơn ông, ông thừa nhận.

Chính xác mà nói, chiến lực Vọng Thư còn trên cả Lão Tử.

Lời Tiếp Dẫn vừa dứt, các tồn tại Hỗn Độn bao gồm cả Cổ Xà đều lộ vẻ kinh nghi.

Thật hay giả?

Hồng Hoang thực sự mạnh như vậy sao?

Có đến hai tồn tại mạnh hơn đạo nhân trước mắt?

Không lẽ lại đáng sợ thế?

Ở ven biên giới Hỗn Độn, phía sau cùng, các tồn tại cổ lão vừa từ phía Nam tới đều biến sắc, lộ vẻ kinh hãi.

Khi Tiếp Dẫn nhắc đến Thái Âm Nguyệt Chủ, trong đầu họ liền hiện ra vị tiên nữ tuyệt mỹ xuất hiện ở phía Nam kia.

Tồn tại vĩ ngạn chí cường dùng kiếm, một kiếm khai thiên, kiếm đạo mạnh chưa từng thấy, ứng với lời đạo nhân này nói về 'kiếm đạo cực hạn'.

Khí thế bá đạo đứng sừng sững khiến không gian Hỗn Độn phải thần phục, ứng với 'duy ngã độc tôn'.

Lại có thanh trường kiếm tiên quang xanh biếc, tấn công mạnh như vậy, khẳng định là Tiên Thiên Chí Bảo của một thế giới hoàn mỹ cực hạn. "Chẳng lẽ là thật sao?" "Đúng là Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư?" "Hay là ta rút trước đi!" "Hồng Hoang thái hung hiểm, có nàng ở đó, ta sợ dù có công vào được cũng chẳng còn mạng!

Không còn mạng thì lấy tài nguyên làm gì?" Những tồn tại cổ lão từng chứng kiến sự hung tàn của Vọng Thư đều run rẩy, mặt trắng bệch.

Không phải họ nhát gan, mà là vị kia sát phạt không ghê tay, giết tồn tại Hỗn Độn như giết gà.

Dưới gương mặt tuyệt mỹ kia ẩn giấu kinh thiên sát cơ.

Họ biết lời đạo nhân trước mắt không phải hư ngôn, vì họ đã thực sự thấy được tồn tại cường hãn đến mức nào, vượt xa đạo nhân này.

Nếu nàng ở đây, e rằng chẳng đợi Cổ Xà tấn công lâu như vậy, nàng đã sớm ra tay giết sạch rồi.

Không, nếu nàng ở đó...

Nguyên Sơ Cổ Xà ngay cả biên giới Hồng Hoang cũng chẳng tới gần nổi!

Kết cục của Thái Cổ Ma Viên và những dư nghiệt khai thiên kia khiến những kẻ sống sót từ phía Nam không hẹn mà cùng rùng mình.

Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư... quả thực mạnh đến đáng sợ.

Tại Bất Chu Sơn.

Bốn vị Thánh nhân bao gồm cả Vọng Thư đều không biết chuyện gì đang xảy ra ở biên giới Hỗn Độn.

Vừa rồi, Vọng Thư lại làm một việc khiến vô số đại năng Hồng Hoang đau lòng muốn chết, tâm thái nổ tung.

Chỉ thấy nàng lấy ra Khôn Hoa Thần Kiếm, kiếm quang lóe lên, trảm lên luồng Hồng Mông Tử Khí tím rực rỡ, uy năng vô thượng trực tiếp chém Tử Khí làm ba.

Thần vật khiến bao đại năng và Thánh nhân đỏ mắt nay đã bị xé lẻ.

Các đại năng đau lòng đến khó thở, ngửa mặt than dài.

Ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng giật giật khóe miệng, đó là bảo

vật có thể tạo ra một vị Thánh nhân khác đó!

Lại bị hủy hoại như phá của thế này!

Quá bại gia!

Sau cơn chấn động, mọi người nhớ lại năm xưa, vị Nguyệt Chủ này từng từ chối Hồng Mông Tử Khí dễ như trở bàn tay ngay tại Tử Tiêu Cung trước mặt bao người... họ liền thông suốt.

Vị đại lão này từ đầu đến cuối chẳng hề coi Hồng Mông Tử Khí ra gì!

Họa chăng trong mắt nàng, thứ này cũng chẳng khác gì hoa hoa cỏ cỏ bình thường.

Quỳ rồi!

Vô số đại năng gào thét trong lòng: "Đừng mà, xin hãy cho ta, ta xin dập đầu bái tạ." Ân, dù sao thì Hồng Mông Tử Khí cũng nát rồi.

Vọng Thư vén tóc, khẽ cười, hoàn toàn không biết mình vừa tung ra đòn tấn công tinh thần tàn khốc thế nào lên các đại năng.

Lúc này trước mặt nàng, ba luồng Hồng Mông Tử Khí sau khi bị chia nhỏ đã ẩn nhập vào hư không, không thấy tăm hơi.

Theo Thiên số, sau này đây là vật của Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng của Nhân tộc, mỗi người một luồng để chứng đạo Nhân Hoàng, hưởng khí vận Nhân tộc, vạn kiếp không mòn, pháp lực tuy kém xa Thánh nhân nhưng so với Đại La thì an toàn hơn nhiều. "Rắc!" Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa vang lên.

Tiếng nổ này không chỉ vang khắp Bất Chu Sơn, mà còn bên tai mọi chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả biên giới Hỗn Độn xa xôi cũng nghe thấy.

Chỉ thấy tại nơi bầu trời Bất Chu Sơn trước kia, những vết nứt

khổng lồ như mạng nhện hoàn toàn vỡ toác.

Trời sập rồi!

Những mảnh vỡ Thiên Giới khổng lồ như những lục địa rơi xuống đại địa.

Nhìn bằng mắt thường cũng thấy có hàng vạn mảnh.

Mỗi mảnh như một ngôi sao rụng xuống, ma sát với không khí tạo ra hỏa quang rực rỡ, như những ngôi sao băng rạch phá bầu trời.

Cả bầu trời đẹp đến cực hạn, nhưng cũng đầy rẫy nguy cơ.

Như thể ngày mạt thế.

Bất Chu Sơn sụp, Thiên Giới tan vỡ.

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên khi các mảnh vỡ Thiên Giới va vào mặt đất, gây ra những cơn chấn động dữ dội không chỉ ở phụ cận Bất Chu Sơn mà ngay cả Ngũ Trang Quán, Vu bộ Huyền Minh, Tử Dương Sơn cũng cảm nhận rõ rệt.

Một cuộc thiên biến, sóng xung kích từ các mảnh vỡ va chạm liên miên không dứt.

Trong rừng, hồ nước, thôn làng, động phủ... dù là người trong thần tiên hay sinh linh phàm trần đều kinh hoàng chạy trốn.

Cuối cùng, sau khoảng mười hay hai mươi nhịp thở, các mảnh vỡ rơi hết, chấn động ngừng lại.

Trong phạm vi ức vạn dặm quanh Bất Chu Sơn, một nửa đại địa Hồng Hoang trong nháy mắt biến thành phế tích.

Núi đổ, sông đổi dòng, sinh linh thương vong thảm trọng, đâu đâu cũng là tiếng kêu than. "Ào ào ào..." Lúc này, tiếng nước chảy hùng dũng bành trướng vang lên.

Một thác nước khổng lồ hoành tráng xuất hiện trước mắt mọi người, nước từ cửu thiên cuồn cuộn đổ xuống nửa đoạn Bất Chu Sơn, rồi từ đó tràn nhanh ra tứ phía, nơi nào nước đi qua đều biến thành thủy quốc.

Vô số cây cối, thi thể trôi nổi trên đó, lực xung kích dữ dội của dòng nước cuốn trôi cả đất đá, những sinh linh không kịp né tránh đều bị nhấn chìm.

Đỉnh Bất Chu vốn thông với Thiên Hà của Thiên Giới, nay Thiên Giới vỡ tạo thành một lỗ hổng khổng lồ, nước Thiên Hà lập tức đổ xuống.

Lỗ hổng ngày càng lớn, nước Thiên Hà tuôn ra không dứt, chớp mắt đã nhấn chìm một vùng rộng lớn và có xu thế quét sạch đại địa Hồng Hoang.

Vô số đại năng thấy cảnh này đều chấn động khôn cùng.

Thần thức của ba vị Thánh nhân quét qua đại địa Hồng Hoang đầy sẹo, rồi nhìn thác nước Thiên Hà đang đổ xuống, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. "Thiện tai thiện tai, sinh linh thật khổ, chúng ta cần phải làm gì đó." Chuẩn Đề tuyên phật hiệu, lộ vẻ từ bi. "Lỗ hổng lớn như vậy, ta cũng không có cách nào." Nguyên Thủy bình thản nói.

Chương 235

Lúc này trong lòng họ đều có chút hối hận, sớm biết sau đại chiến Vu Yêu lại có rắc rối thế này, nãy thèm ở lại xem kịch làm gì...

Bổ thiên, vừa khó vừa dễ.

Dễ là nếu có món bảo bối kia thì vô cùng nhẹ nhàng.

Khó là nếu không có nó thì gian nan vô vàn.

Món bảo bối đó chính là Càn Khôn Đỉnh.

Vật này có công hiệu 'hậu thiên phản tiên thiên', có thể luyện đá bổ trời.

Lời của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy thực chất là mong Nguyệt Chủ - người đang giữ Càn Khôn Đỉnh - chủ động đứng ra gánh vác việc bổ thiên. "Hồng Hoang đại kiếp, chúng sinh đều khổ." Nữ Oa cau mày, lo lắng.

Vọng Thư đứng một bên đóng vai quần chúng ăn dưa, Thánh nhân của Hồng Hoang so đo với nhau, nàng liền muốn mượn việc bổ thiên làm yêu sách để đạt được mục đích.

Ba vị Thánh nhân nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Vọng Thư.

Nữ Oa muốn nói lại thôi, cảm thấy có thể mượn Càn Khôn Đỉnh từ chỗ Vọng Thư, chỉ là thái độ của Vọng Thư lúc này có chút khác thường, không biết nàng đang tính toán gì. "Vọng Thư, ngươi cũng là đại năng Hồng Hoang, do thiên địa dựng dục, nếu mặc kệ nước Thiên Hà đổ xuống, lũ lụt tàn phá khiến sinh linh đồ thán, kéo dài lâu e là sẽ bị Lão sư trách phạt." Nguyên Thủy lại lên tiếng, sắc mặt âm trầm.

Lời này lôi cả Đạo Tổ Hồng Quân ra để khích Vọng Thư đi bổ thiên.

Sở dĩ không gọi nàng là Thánh nhân vì nàng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Việc bổ thiên đối với Thiên Đạo Thánh Nhân rất quan trọng vì Thiên Đạo có thưởng phạt, nhưng với Hỗn Nguyên Đại La thì không mấy liên quan vì Thiên Đạo không quản được. "Nực cười..." "Năm đó ở Địa Phủ, ta vì giúp Hậu Thổ mà Thiên Đạo chẳng nể tình, sét đánh đùng đùng!" "Nay trời sập đâu phải do ta hủy, lỗ hổng kia cũng chẳng phải do ta làm ra, ta chẳng có nghĩa vụ phải đi bổ thiên trị thủy, chỉ vì ta có Càn Khôn Đỉnh sao?" "Còn về công đức bổ thiên, ta cũng chẳng thiết tha gì." Vọng Thư cười lạnh, nàng đang đợi Hồng Quân xuất hiện.

Nay đại chiến đã xong, cũng là lúc Hồng Quân phải lộ diện, nàng có kế hoạch cần Hồng Quân thừa nhận mới được.

Còn công đức bổ thiên... có cũng được, không có cũng chẳng sao. "Vọng Thư đạo hữu, hay là bỏ qua thành kiến, cho ta mượn đỉnh, ta sẽ bổ thiên, Tây Phương Giáo ta nợ ngươi một nhân tình." Chuẩn Đề vẻ mặt chân thành tiến tới.

Nguyên Thủy kinh ngạc nhìn Chuẩn Đề, bị thao tác này làm cho sửng sốt.

Vọng Thư chớp chớp mắt, Chuẩn Đề tính toán cũng hay thật, dùng một cái nhân tình đổi lấy đại công đức.

Nhưng... kẻ nợ nhân tình của Tây Phương Giáo thường chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu nha. "Nhân phẩm của ngươi đáng nghi lắm." Vọng Thư chẳng nể mặt, nói thẳng.

Chuẩn Đề mặt xanh mét.

Tiếp đó ba vị Thánh nhân lắc đầu, đều vô pháp.

Không có Càn Khôn Đỉnh, việc bổ thiên khó mà tiến hành.

Bỗng nhiên hư không lóe lên, một vị lão đạo mặc bạch bào, gương mặt từ thiện xuất hiện.

Khi ông hiện thân, nước lũ lập tức ngừng chảy, Thiên Hà đứng yên.

Trừ bốn vị Thánh nhân ra, cả vùng không gian này tiến vào trạng thái tĩnh chỉ.

Không gian bị cấm cố.

Chính là Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn bốn người tại tràng, sắc mặt bất bi bất hỉ.

Chỉ khi nhìn thấy Vọng Thư đang mỉm cười, ông không khỏi dâng lên cảm giác bất lực.

Tâm luy (mệt lòng) quá.

Nguyệt Chủ à... lại gây chuyện.

Ông biết Vọng Thư lần này e là muốn mượn chuyện bổ thiên để 'chém đẹp' (đại xảo trúc giang), những trừng phạt cho vụ Địa Phủ nghịch thiên trước đó có lẽ cũng sẽ bị xóa bỏ.

Nhưng chuyện Càn Khôn Đỉnh... không thể cưỡng cầu.

Giữa thiên địa Hồng Hoang chỉ có bảo vật đó có công hiệu thần dị để luyện đá bổ trời. "Vọng Thư, ngươi có yêu cầu gì?" Hồng Quân nhàn nhạt hỏi.

Đại chiến kết thúc, Thiên Đạo đang khôi phục, bổ thiên cần hoàn thành sớm.

Vọng Thư vén tóc, một Thái Âm Nguyệt Chủ như nàng thì có thể có xấu xa gì chứ?

Chỉ là muốn ra điều kiện với Hồng Quân thôi.

Đối với "Hồng Quân" trước mặt, nàng không hề sợ hãi, vì với cảnh giới hiện tại nàng nhìn ra đây chỉ là Tam Thi thân của Đạo Tổ, chính chủ vẫn ở Tử Tiêu Cung.

Tuy cũng lợi hại nhưng không đáng sợ bằng chính chủ.

Lúc này, vô số đại năng và chư thánh đều nhìn về phía Vọng Thư, lòng đầy chấn động.

Dám đưa ra yêu sách với Đạo Tổ Hồng Quân, từ khi khai thiên lập địa đến nay, nàng là người đầu tiên.

Nguyệt Chủ, quả là phi thường nhân.

Vọng Thư nheo mắt, khẽ cười: "Bổ thiên cũng được, ta có ba điều kiện, xin Lão sư đáp ứng." Ba cái?

Không phải một mà là ba!

Nguyệt Chủ thật là...

Tham lam quá!

Điên rồi sao?

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy thầm mắng, đại năng khắp nơi hít một hơi khí lạnh.

Nguyệt Chủ Vọng Thư, đúng là một kẻ tàn nhẫn! "Nói đi." Hồng Quân thần sắc không đổi, gật đầu. "Một, chuyện trừng phạt Địa Phủ trước đây coi như xóa bỏ.

Những gì ta làm ở biên giới Hỗn Độn Lão sư cũng biết, ít nhất là phía Nam Hồng Hoang trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì nữa." "Hai, ta thấy theo đại thế Thiên Đạo sau này sẽ có Thiên Đình xuất hiện, Linh tộc và Nguyệt Giáo của ta không muốn chịu sự quản hạt của Thiên Đình." "Ba, sau này môn hạ của ta, chư vị Thánh nhân không được đích thân ra tay đối phó." "Ba điều kiện này hẳn là không

quá đáng, xin Lão sư chuẩn hứa." Vọng Thư nhàn nhạt nói, thanh âm vang vọng quần sơn.

Ba điều kiện này theo nàng thấy quả thực không quá đáng.

Điều thứ nhất là dùng việc bổ thiên để xóa nợ cũ.

Tuy việc trấn thủ biên giới ba nguyên hội không là gì, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy không sướng.

Điều thứ hai nhắm vào Hạo Thiên và Dao Trì, cũng là tính xa cho Phong Thần đại kiếp.

Hạo Thiên và Dao Trì chẳng qua là hai đồng tử của Hồng Quân, nàng không muốn đặt Linh tộc và Nguyệt Giáo dưới sự thống trị của Thiên Đình, dù chỉ là danh nghĩa.

Điều thứ ba là để đề phòng các vị Thánh nhân như Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Đám Thánh nhân này toàn là những kẻ thủ đoạn không mấy quang minh chính đại, trong dòng thời gian gốc, một Tiệt Giáo to lớn như vậy mà bị Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liên thủ làm cho tan nát, chỉ còn lại Thông Thiên giáo chủ đơn thương độc mã.

Cho nên nàng phải đòi điều kiện này từ Hồng Quân.

Nếu sau này có vị Thánh nhân nào không biết xấu hổ, ỷ thế hiếp đáp tiểu bối, nàng ra tay sẽ danh chính ngôn thuận hơn.

Ba điều kiện này của Vọng Thư cũng là để đặt quân cờ cho Phong Thần đại kiếp sau này.

Lời vừa dứt, thiên địa lặng ngắt.

Các đại năng chấn động kinh hãi.

Ba điều kiện nhìn thì đơn giản, nhưng ẩn chứa lượng tin tức khổng lồ.

Đặc biệt là hai điều kiện sau.

Từ miệng Vọng Thư họ đã thấy được một góc tương lai.

Sẽ có Thiên Đình sao?

Thánh nhân sẽ ra tay với đệ tử, phàm nhân sao?

Chương 236

Một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng mọi người.

Nay Thánh nhân đều cao cao tại thượng, chưa từng ra tay với ai, ngay cả Vu Yêu đại chiến cũng không tham dự.

Nhưng sau này thì sao... những vị Thánh nhân này cũng chẳng phải hạng vừa.

Nghĩ đến cảnh Thánh nhân ra tay, ai nấy đều khô họng, da đầu tê dại.

Ai mà đỡ nổi?

Tuyệt đối không đỡ nổi!

Các Thánh nhân đều có môn nhân đệ tử... sau này cực lớn khả năng xảy ra xung đột.

Mọi người đều căng thẳng, không ai nghi ngờ lời Vọng Thư, vì đồn rằng Nguyệt Chủ có tạo nghệ cực cao về Vận Mệnh chi đạo.

Thiên đạo đại thế, vận mệnh Hồng Hoang đều trong mắt nàng, chắc chắn nàng đã thấy được thiên cơ gì đó nên mới mượn việc bổ thiên để bố trí trước.

Tại Bất Chu Sơn, hai vị Thánh nhân Nguyên Thủy và Chuẩn Đề cảm thấy bị xúc phạm!

Cảm giác như Vọng Thư đang ám chỉ họ.

Họ giống hạng người sẽ ra tay với tiểu bối sao?

Hai vị Thánh nhân phẫn nộ, thầm mắng Vọng Thư 'lấy dạ tiểu nhân đo lường lòng quân tử'.

Nữ Oa đứng bên cạnh làm khán giả ăn dưa, Vọng Thư làm vậy là

vì Linh tộc và Nguyệt Giáo, nàng cũng là người hưởng lợi nên không phản đối.

Cả thiên địa im lặng chờ đợi hồi âm của Hồng Quân. "Được!" Hồng Quân mặc bạch bào nhàn nhạt nói, đoạn không thèm quan tâm bốn người tại tràng, thân ảnh lóe lên biến mất, trực tiếp trở về Tử Tiêu Cung.

Tiếng "Được" này chính là sự thừa nhận cho ba điều kiện của Vọng Thư.

Điều kiện thứ nhất, loại trừng phạt đó vốn có cũng được không có cũng chẳng sao, nay Vọng Thư mượn cớ bổ thiên để xóa bỏ cũng không vấn đề.

Điều thứ hai, nếu Thiên Đình ngay cả chuyện này cũng không giải quyết được thì nói gì đến thống trị tam giới, chuyện này cứ để Hạo Thiên đau đầu đi.

Điều thứ ba, ông biết Vọng Thư nhắm vào chư vị Thánh nhân, đáp ứng cũng vô phương.

Bởi nàng nói không cho Thánh nhân ra tay, nhưng đệ tử của họ thì có thể, tranh đấu giữa tiểu bối cứ để tiểu bối giải quyết.

Ba điều kiện này dù có chút ảnh hưởng đến đại thế sau này nhưng tổng thể không vấn đề gì lớn.

Vì thế Hồng Quân chọn đáp ứng. "Lão sư sảng khoái!" Vọng Thư khen một tiếng.

Thấy Vọng Thư đắc ý, sắc mặt Nguyên Thủy và Chuẩn Đề càng đen hơn.

Không chỉ vì nàng đã bố trí cho tương lai, mà còn vì kinh sợ tạo nghệ vận mệnh của nàng.

Nàng đã thấy Thiên Đình tương lai, thấy sự tranh giành giữa các đại giáo.

Còn trong mắt họ, thiên cơ vẫn hỗn độn xám xịt, chẳng thấy Thiên Đình hay đại giáo tranh đấu gì cả.

Cảnh giới tu vi này thực sự khiến người ta không dám tưởng tượng.

Trên đại đạo... rốt cuộc nàng đã đi đến bước nào?

Họ đăm đăm nhìn Vọng Thư, nhìn xem gương mặt tuyệt mỹ như nước tĩnh chảy sâu kia ẩn chứa bí mật sâu đến nhường nào.

Vọng Thư chẳng thèm quan tâm họ nghĩ gì, tâm niệm động một cái, một tòa bảo đỉnh tỏa ra huyền hoàng thần quang, ba chân hai tai bay ra từ cơ thể nàng, tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời Bất Chu Sơn.

Đợi mãi cuối cùng Càn Khôn Đỉnh cũng xuất hiện. "Lớn!" Vọng Thư khẽ quát.

Chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh đón gió mà lớn, trong chớp mắt một tòa đại đỉnh cao vạn trượng hiện ra giữa thiên địa.

Miệng đỉnh lóe tiên quang trắng xóa, như muốn nuốt chửng vạn vật. "Đi!" Nàng lại lên tiếng, cả người bay vút lên, Càn Khôn Đỉnh theo sau hướng về lỗ hổng Thiên Giới.

Lúc này nước Thiên Hà hết bị khống chế lại tiếp tục đổ xuống đại địa.

Vùng quanh Bất Chu Sơn hóa thành thủy quốc, nước lũ hung dữ tràn đi khắp nơi.

Trên vùng thủy quốc ấy, một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc bạch y cung trang nghịch dòng mà lên.

Tóc nàng tung bay trên vai, cung quần bay phới trong gió như một

chú tinh linh trắng.

Dưới chân là tòa đại đỉnh tuyệt thế tỏa thần quang.

Cảnh tượng thật chấn động, cũng thật tuyệt mỹ.

Giữa đại kiếp, Nguyệt Chủ tuyệt mỹ bổ thiên.

Các đại năng đều lặng yên quan sát, không nỡ chớp mắt, có người si mê vẻ đẹp của nàng, có người chấn động vì tráng cử ấy.

Cảnh tượng này họa chăng sẽ trở thành tuyệt xướng.

Trước bao ánh mắt, Vọng Thư đã đến dưới lỗ hổng Thiên Giới.

Nhìn cái lỗ kia, nàng khẽ nhíu mày.

Nó to hơn nàng tưởng một chút.

Nhưng không sao, to nhỏ gì cũng vá được hết.

Sau đó nàng đứng tĩnh lặng trên không, bàn tay ngọc ngà co lại thành trảo hướng về mặt đất. "Ầm!

Ầm long long!" Những tiếng nổ chấn thiên vang lên.

Giây tiếp theo, mọi người đều chấn động.

Chỉ thấy nửa đoạn Bất Chu Sơn còn lại bật rễ khỏi mặt đất, xuyên qua dòng nước Thiên Hà lao về phía Vọng Thư.

Nàng... vậy mà nhổ tận gốc Bất Chu Sơn lên!

Dù chỉ là nửa đoạn, nhưng nó vẫn cao ức vạn dặm, vĩ ngạn nguy nga vô cùng, vẫn là ngọn núi số một Hồng Hoang.

Thế mà lại bị Nguyệt Chủ cách không nhẹ nhàng nhổ lên. "Quá khủng bố, thực lực đã đến mức nào rồi!" "Hèn chi Nguyên Thủy, Chuẩn Đề đều kiêng dè, người phụ nữ này mạnh đến vô lý!" "Có việc gì nàng không làm được không?

Không dựa vào năng lực linh bảo, chỉ bằng thần thông thôi mà..."

"Ta muốn ăn cơm mềm... cầu Nguyệt Chủ cho cơ hội!" "Giới thiệu chút, đây là nương tử ta." "Rút đao đi!" Các đại năng tặc lưỡi không thôi.

Biết nàng mạnh là một chuyện, nhưng sau bao năm lại thấy nàng thi triển thực lực cấp Thánh nhân lại là chuyện khác.

Nhìn nàng nhổ núi, cảm giác như chiến lực của nàng đã đột phá chân trời. "Nguyệt Chủ!

Chẳng lẽ chuyên môn khắc chế ta sao..." Nguyên Thủy mặt lại âm trầm, có chút nghi ngờ nhân sinh.

Ông ta nãy giờ chưa đi là vì một muốn xem nàng xử lý Đồ Vu Kiếm và Tử Khí thế nào, hai là muốn nhân cơ hội thu lấy nửa đoạn Bất Chu Sơn kia.

Đó là do cột sống Bàn Cổ hóa thành, là vật liệu đỉnh tiêm, nếu luyện thành linh bảo sẽ là Hậu Thiên Chí Bảo bậc nhất.

Tiếc thay... nay bị nàng nhổ đi luyện đá bổ trời.

Điều làm Nguyên Thủy bất mãn nhất là Nguyệt Chủ đã vơ vét nửa đoạn Bất Chu Sơn từ trước đó rồi.

Thật tức chết đi được.

Bên kia, da mặt Chuẩn Đề cũng giật giật.

Thấy Vọng Thư thu lấy nửa đoạn núi, y cũng động tâm tư.

Bởi cái gì lọt vào mắt kẻ 'vét sạch đất' (quát địa nguyệt) như nàng chắc chắn là đồ tốt.

Chương 237

Nhưng giờ thì hết hy vọng rồi.

Lần này tới phương Đông chẳng thu được chút lợi lộc nào, ngược lại còn bị mất mặt.

Chuẩn Đề lòng càng không yên.

Y bắt đầu thấy hối hận, sớm biết nàng khó nhằn như vậy, năm xưa cần gì vì vụ nhân quả Hồng Vân mà đắc tội nàng.

Hồng Hoang có nàng ở đây, sau này Tây Phương Giáo muốn lớn mạnh không biết lại thêm bao nhiêu biến số.

Trong đầu mọi người lóe lên ngàn vạn ý niệm, còn trên bầu trời, ngọn núi Bất Chu vĩ ngạn đã bay đến cạnh Càn Khôn Đỉnh.

Vọng Thư tâm niệm động, miệng đỉnh đảo ngược tỏa tiên quang thu lấy ngọn núi vào trong.

Tiếp đó núi đá tan rã, dung hóa, trọng tổ.

Khí bản nguyên trong đỉnh cuộn dâng như sóng biển, thoáng chốc vô số viên đá ngũ sắc tỏa thần quang hiện ra.

Vọng Thư bắt quyết, miệng niệm chú.

Đá ngũ sắc từ miệng đỉnh bay ra hướng về lỗ hổng, càng bay càng lớn như những ngôi sao lấp kín lỗ hổng Thiên Giới.

Nước Thiên Hà bị chặn lại hoàn toàn.

Việc bổ thiên hoàn thành!

Bầu trời rực rỡ sắc màu, như thể nàng vừa mở một buổi trình diễn ánh sáng (disco) giữa Hồng Hoang vậy.

Một cảnh tượng vừa thần thánh vừa mỹ lệ.

Chúng sinh và đại năng đồng loạt quỳ lạy. "Vọng Thư Nương nương từ bi!" Tiếng tung hô vang dội như sóng triều.

Dù nàng có ra điều kiện gì với Hồng Quân đi nữa, chung quy nàng cũng đã vá trời cứu thế, xứng đáng với đại lễ này.

Thần quang biến mất, bầu trời trở lại bình thường, chỉ là thiếu đi vật chống trời nên cảm giác không được vững vàng cho lắm.

Vọng Thư nhìn về Bắc Hải, nơi có một con Huyền Quy khổng lồ đang trợn mắt nhìn quanh, bất chợt rùng mình một cái. "Thôi, gặp phải ta là vận khí của ngươi tốt." Nàng thở dài, không muốn làm chuyện giết rùa lấy chân chống trời tàn nhẫn kia.

Dù sao cũng không phải không có cách khác.

Chân thân của các Tổ Vu chính là vật chống trời tốt nhất, cũng là để giữ lại chút khí vận cho Vu tộc.

Vọng Thư chỉ tay một cái, một tia sáng bắn xuống mặt đất.

Chân thân của bốn vị Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Huyền Minh, Nhục Thu, Cú Mang lập tức hóa thành bốn cây cột thông thiên bay đi bốn phương chống giữ trời đất. "Ơ... còn sót một hòn đá." Làm xong mọi việc, nhìn vào Càn Khôn Đỉnh, nàng chớp mắt, cảm thấy hơi đau đầu.

Một viên đá nhỏ không dùng tới khi vá trời vẫn còn nằm trong đỉnh.

Vọng Thư lập tức hiểu ra số mệnh của nó.

Sau này, nó sẽ sinh ra một con khỉ đá.

Đúng, chính là Tề Thiên Đại Thánh đó.

Mẹ nó chứ, cơ duyên xảo hợp thế nào mà nàng lại sắp thành "mẹ" của Đại sư huynh rồi.

Vọng Thư dở khóc dở cười, cảm giác trong lòng thật khó tả.

Nhưng vốn tính không hay dây dưa, nàng tiện tay ném viên đá ngũ sắc còn lại về phía quần đảo Đông Hải.

Còn sau này nó có xuất hiện ở Hoa Quả Sơn hay không thì nàng chẳng quản, tùy vào tạo hóa của con khỉ kia vậy.

Tiếp đó, nàng nhìn xuống dòng nước đang tàn phá đại địa. "Nước lũ thế này cũng cần phải quản.

Tiện thể bổ thiên rồi thì làm nốt vậy." Nghĩ thế, nàng xoay Càn Khôn Đỉnh hướng về mặt đất.

Miệng đỉnh tỏa tiên quang hút sạch nước lũ, không còn một giọt.

Thôi được rồi, thừa nhận đi, phong cách 'vét sạch' của nàng là không bao giờ đi tay không.

Nước Thiên Hà tinh khiết này dùng để luyện khí cũng tốt lắm, thu lấy bây giờ để sau này khỏi phải lên Thiên Giới chạy một chuyến.

Lúc này từ Cửu Thiên bỗng có đạo công đức kim quang khổng lồ giáng xuống, công đức bổ thiên bàng bạc rơi vào người nàng.

Vọng Thư gọi Công Đức Nguyệt Luân ra thu lấy, vầng trăng công đức lại lớn thêm vài phần.

Đại năng khắp nơi lại đau tim, mỗi lần thấy vầng trăng công đức của nàng là họ lại thấy choáng váng.

Họ liều mạng cũng chẳng được bao nhiêu công đức, thế mà với nàng thì cứ như chuyện nhỏ nhặt.

Khoảng cách giữa người với người sao mà nó lớn thế không biết!

Thật quá vô lý! "Còn hai việc phải hoàn thành!" Vọng Thư nói khẽ.

Nàng gật đầu với Nữ Oa, bước ra một bước biến mất giữa bầu trời.

Bất Chu Sơn cuối cùng cũng tĩnh lặng.

Ba vị Thánh nhân nhìn phế tích hoang tàn mà không biết nói gì.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, trong lòng cực kỳ khó chịu, cảm thấy việc tới Bất Chu Sơn lần này là một quyết định sai lầm.

Chẳng được chút lợi lộc nào còn bị làm nhục.

Vọng Thư thật là kẻ tàn nhẫn! "A Di Đà Phật, ta đi giúp Sư huynh." Chuẩn Đề cười tươi, vận dụng không gian pháp tắc biến mất hướng về Tây Hải. "Ta cũng qua Bắc Hải xem sao." Nguyên Thủy lạnh nhạt nói rồi cũng biến mất để che giấu sự lúng túng.

Nữ Oa nhìn thấu tất cả, thầm cười trong lòng.

Có thể khiến hai vị Thánh nhân tức đến mức này, họa chăng chỉ có Vọng Thư làm được.

Trầm tư một lát, nàng cũng biến mất để tới Đông Hải xem tình hình.

Thông Thiên Giáo Chủ là người duy nhất trong Tam Thanh không có hiềm khích gì với nàng và Nhân tộc, có thể giúp thì nên giúp để sau này Lão sư khỏi trách phạt.

Thiên Giới.

Nơi đóng đô của Yêu Đình trước kia, nay đám yêu còn lại đang hoảng loạn chạy trốn.

Tin tức đại quân thất bại, Yêu Hoàng vẫn lạc truyền về khiến Thiên Giới đại loạn.

Cây đại thụ Yêu tộc đã hoàn toàn đổ nhào. "Chạy mau!

Yêu Hoàng bệ hạ chết rồi!" "Của ta...

đừng cướp!" "Cướp thì sao... sớm đã nhìn ngươi không thuận mắt rồi, bộ bảo giáp này ngươi cũng xứng có sao?" "Đứng lại, không được vào cung điện của Hi Hòa nương nương, đồ đạc bên trong không được động tới!" "Láo xược!

Tiểu yêu phương nào dám không coi Tổng quản ta ra gì, loạn rồi!" "Hầu yêu, buông ta ra, ta không muốn sinh khỉ con đâu, cứu mạng với!" "Bảo bối... bảo bối của ta..." Khi Vọng Thư tới Yêu Đình, nàng thấy một màn hỗn loạn.

Y hệt cảnh một vương triều sụp đổ khi địch quân sắp tràn vào hoàng cung.

Tiểu yêu thì vơ vét linh dược, linh căn, tiểu yêu thì xông vào hậu cung, điện tướng, có kẻ còn tranh thủ dở trò đồi bại với các tiên nga cao quý trước kia.

Một mớ hỗn độn, trật tự sụp đổ, kẻ thì sợ hãi kẻ thì tranh thủ hưởng lạc.

Tất cả đều điên cuồng.

Vọng Thư không quản, đi thẳng tới nơi Đông Hoàng Thái Nhất từng bế quan.

Đó là một hòn đảo phù không lớn, có tòa đại điện kim bích huy hoàng đầy trận pháp canh giữ.

Nàng tới đây là vì kho báu của Yêu tộc.

Sau trận chiến Thiên Giới năm xưa, nàng đã để mắt tới nơi này.

Chương 238

Yêu tộc xưng bá bấy lâu, tích lũy chắc chắn kinh người.

Nếu tìm được sẽ là một khoản 'tài phú' khổng lồ.

Năm xưa trước khi đi biên giới Hỗn Độn, nàng từng nói chuyện với Thường Hi về kho báu này.

Theo Thường Hi đoán, nó khả năng cao nằm ở động phủ của Thái Nhất.

Một là có đại trận bảo vệ, người thường khó vào.

Hai là Thái Nhất thường xuyên bế quan ở đó, với tư cách là Hoàng giả, kẻ mạnh nhất lại có Hỗn Độn Chung, kho báu đặt ở đó là an toàn nhất.

Việc đầu tiên Vọng Thư làm sau khi bổ thiên chính là đoạt kho báu Yêu tộc.

Không đoạt thì thật có lỗi với danh tiếng 'vét sạch' của nàng. "Nhanh lên!

Nhanh hơn chút nữa.

Sắp phá xong rồi!" "Dùng hết bản lĩnh ra cho ta!" "Anh em ta có được ăn ngon uống cay, có thể đứng vững giữa trời đất Hồng Hoang này hay không... toàn bộ trông chờ vào việc có phá được nơi này hay không đấy." "Động phủ của Đông Hoàng đó, nhất định có đồ tốt ở bên trong!" Khi Vọng Thư tới bên ngoài động phủ của Đông Hoàng Thái Nhất, tai nàng liền nghe thấy một trận âm thanh ồn ào náo loạn.

Chỉ thấy hàng vạn yêu quân hội tụ lại một chỗ, không ngừng tấn công động phủ của Đông Hoàng Thái Nhất.

Ánh sáng của thần thông, thuật pháp, linh bảo oanh kích liên hồi, gia tăng công kích lên trận pháp phòng ngự.

Cầm đầu là một sư yêu có thân hình cao lớn, tu vi Đại La Kim Tiên cảnh.

Thật kỳ lạ, Vọng Thư lại cảm thấy có chút quen mắt.

Diễn toán thiên cơ, trong khoảnh khắc nàng đã biết đó là ai.

Yêu thánh Anh Chiêu.

Năm đó trong trận chiến tại Thái Âm tinh, nàng đã tiễn vị Yêu thánh thứ hai này xuống hoàng tuyền.

Đó cũng là lần đầu tiên Vọng Thư đại chiến với Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong trận chiến đó, Đông Hoàng Thái Nhất đã dùng Hỗn Độn Chung thu đi Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Anh Chiêu.

Sau khi Anh Chiêu trở về Yêu đình tại núi Bất Chu, hắn đã đoạt xá một sư tộc có căn nguyên đỉnh tiêm và bắt đầu tu luyện lại.

Nhắc lại chuyện xưa, Vọng Thư không khỏi thổn thức.

Giờ đây Vu Yêu lượng kiếp đã qua, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều đã vẫn lạc, không ngờ Yêu thánh Anh Chiêu này vẫn còn sống, không hề chết hẳn.

Đúng là "số hưởng"!

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, thân ảnh Vọng Thư lấp lánh, từng bước sinh liên tiến về phía đảo lơ lửng. "Khụ..." Vọng Thư khẽ hắng giọng một tiếng, thanh âm thanh lãnh trong phút chốc truyền khắp cả Thiên giới.

Tại đảo lơ lửng, đám tiểu yêu kia tuy nghe thấy nhưng vẫn hồn nhiên không màng tới, trong mắt tràn đầy tham dục, chỉ lo dốc sức

công kích.

Chỉ có Yêu thánh Anh Chiêu khi nghe thấy thanh âm này, toàn thân lập tức cứng đờ.

Biểu tình, động tác đều đông cứng lại, đại não trống rỗng.

Tiếp đó, toàn thân hắn run rẩy, tâm để phát lạnh, cảm giác điềm báo chẳng lành của tuổi già tập kích toàn thân.

Thanh âm này quá đỗi quen thuộc.

Trong vô số đêm trường, nó luôn hiện về trong tâm trí...

Không đúng, là hiện về trong ác mộng.

Trong mơ toàn là thanh âm của vị đại lão này, toàn là thiến ảnh của vị đại lão này...

Chỉ cần xuất hiện một góc áo đỏ hoặc trắng thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi không thôi.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Những năm qua, Anh Chiêu luôn chú ý, chứng kiến nàng từ một con thỏ ngọc Thái Âm nhỏ bé, từng bước trở thành tồn tại chí cao giữa thiên địa.

Chứng kiến nàng từ Kim Tiên cảnh bước lên ngôi vị Thánh nhân.

Chứng kiến nàng bố trí quân cờ khắp thiên hạ, tính kế cả hai tộc Vu Yêu... thậm chí đến cả Thiên đạo cũng dám nghịch lại.

Tồn tại như vậy... thực sự là xa vời không thể với tới.

Yêu thánh Anh Chiêu quan sát, trong lòng không hề có chút hâm mộ nào, chỉ có sợ hãi...

Khi Vọng Thư bước đi càng xa trên con đường Đại Đạo, lòng hắn lại càng sợ hãi hơn.

Ai cũng biết Vọng Thư tuy đối xử với sinh linh tầng lớp dưới đủ từ bi, nhưng đối với kẻ địch thì chưa bao giờ nương tay.

Lòng dạ nàng nhỏ nhen hơn cả lỗ kim, tâm tư nàng sâu hơn cả biển cả...

Kẻ nào đắc tội với nàng thì chưa bao giờ thoát khỏi sự tính kế.

Côn Bằng, Hi Hòa, Đế Tuấn, Thái Nhất... những kẻ năm xưa đắc tội nàng, giờ đây chẳng còn ai sót lại, toàn bộ đều đã vẫn lạc.

Ngay cả Minh Hà... nghe đồn cũng bị Vọng Thư thu thập.

Minh Hà có ân oán với Vọng Thư cũng chỉ vì năm đó tham gia vào hành động đánh lén mà thôi, trời xanh chứng giám, hành động đó từ đầu chí cuối chẳng hề thành công.

Nhưng Anh Chiêu thì khác, năm đó hắn đã đích thân đến Thái Âm tinh, trực tiếp ra tay tìm phiền phức cho Nguyệt Chủ Vọng Thư, thật sự là nhắm vào tính mạng của nàng mà đi.

Đó là lúc sức mạnh Nguyệt Chủ yếu nhất, cũng là cuộc khủng hoảng lớn nhất trên con đường Đại Đạo của nàng.

Nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu kịp thời xuất hiện, Nguyệt Chủ có lẽ đã sớm vẫn lạc trên Thái Âm tinh rồi.

Sẽ không có vị Thái Âm Nguyệt Chủ - đệ nhất Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân của ngày hôm nay.

Cho nên, chuyện đó nàng nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm, nhớ thật kỹ.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Yêu thánh Anh Chiêu lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, sợ hãi vô cùng.

So với Vọng Thư bây giờ, hắn chẳng khác nào một con kiến hôi, Vọng Thư chỉ cần tùy tiện búng ngón tay cũng đủ nghiền nát hắn.

Hiện tại... nàng đã đến rồi, ngay trong ngày Yêu tộc bị tiêu diệt, nàng đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong chớp mắt, ngàn vạn ý niệm lướt qua.

Anh Chiêu miệng đắng lưỡi khô, gian nan quay đầu lại.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời ấm áp, một vị đại mỹ nữ tuyệt sắc mặc cung trang trắng muốt đang đạp không mà tới, mỗi bước chân đều nở ra hoa sen.

Đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang, cũng là đệ nhất Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân.

Sau lưng nàng khoác một thanh trường kiếm màu xanh thiên lam, thần sắc cao lãnh, mái tóc như thác đổ xõa xuống bờ vai thơm, dáng người cao ráo.

Quanh thân nàng lan tỏa ý vị Đại Đạo, ba ngàn quy tắc Đại Đạo như đang thần phục nàng, vô cùng bá đạo.

Vị chủ nhân này chỉ bằng sức mình đã áp chế chúng sinh thiên địa Hồng Hoang, khiến vô số đại năng, thậm chí cả Thánh nhân cũng không thở nổi.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân cũng không phải đối thủ của nàng.

Khi nàng bước đi, nhật nguyệt mất màu, tinh thần ảm đạm. "Bái kiến Nguyệt Chủ!" Anh Chiêu sắc mặt thương bạch, thành thật quỳ lạy, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Trong lòng không ngừng run rẩy, kinh hãi tột độ, chỉ mong vị đại lão này đừng nắm lấy chuyện cũ năm xưa không buông, nếu không mạng hắn xong đời rồi.

Thanh âm của Anh Chiêu đã làm kinh động tất cả tiểu yêu bên

ngoài đại trận lúc này.

Chúng đồng loạt quay đầu lại, tiếp đó con ngươi co rụt, mặt hiện vẻ thương bạch, tuyệt vọng.

So với Anh Chiêu, chúng còn thê thảm hơn.

Có không ít yêu quái trực tiếp sợ đến mức tiểu ra quần, hoặc run rẩy ngã quỵ xuống đất.

Danh tiếng của nàng như bóng với cây.

Chương 239

Hung danh của Nguyệt Chủ Vọng Thư ai mà không biết.

Đặc biệt đối với Yêu tộc mà nói, vị này không chỉ là Thánh nhân đứng trên đỉnh cao chúng sinh, mà còn là đại cừu địch của Yêu tộc.

Số lượng Yêu tộc chết dưới tay nàng không thể tính xuể, có thể tính bằng đơn vị tỷ, ngay cả Vu Yêu lượng kiếp cũng có bóng dáng của nàng trong đó...

Đúng là quyền khuynh thiên hạ!

Khiến đám yêu quái có mặt tại đó mật đắng tâm hàn. "Bái kiến Nguyệt Chủ nương nương!" "Bái kiến Nguyệt Chủ nương nương!" Đám tiểu yêu còn giữ được lý trí đồng loạt quỳ lạy xuống đất, dập đầu thấp nhất có thể, sâu sắc lo sợ sẽ lộ ra vẻ đại bất kính. "Ừm!" Vọng Thư khẽ đáp một tiếng, nhưng không quan tâm đến đám Yêu tộc này.

Ở đẳng cấp hiện tại, dù là Yêu thánh Anh Chiêu hay đám tiểu yêu này...

đều khó lòng thu hút sự chú ý của nàng.

Ánh mắt nàng đặt vào Hồng Quân, đặt vào những Thánh nhân giữa thiên địa Hồng Hoang, đặt vào những tồn tại Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang.

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người quả là vui thú vô cùng, nàng đã bước lên võ đài đại tranh cuối cùng.

Trong lòng nghĩ vậy, Vọng Thư từng bước sinh liên, đi tới bên ngoài trận pháp do Đông Hoàng Thái Nhất bố trí.

Trước sự chứng kiến của đám yêu quái, nàng không rút kiếm,

cũng chẳng tế xuất linh bảo.

Một trận pháp do Chuẩn Thánh cảnh bố trí mà thôi, không cần phải phiền phức như vậy.

Chỉ thấy Vọng Thư nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng, vĩ lực vô cùng bộc phát trong một chưởng này, chưởng hóa thiên vạn chưởng, oanh kích khắp các vị trí của cả hòn đảo lơ lửng. "Rắc rắc rắc!" "Oanh oanh oanh!" Những tiếng vỡ vụn và tiếng nổ dày đặc vang lên, trận pháp bố trí tại động phủ của Đông Hoàng Thái Nhất đều sụp đổ hoàn toàn.

Một cung điện kim bích huy hoàng và một sơn động ở cuối con đường nhỏ hiện ra trần trụi trước mắt Vọng Thư.

Vọng Thư sải đôi chân dài bước về phía đại điện tiên cung, Yêu thánh Anh Chiêu và đám tiểu yêu vẫn cung kính quỳ lạy, không dám ngẩng đầu.

Tuy biết bên trong hòn đảo lơ lửng này có vô số bảo bối, nhưng... ai bảo nơi này bị đại lão nhắm trúng chứ, giữ được mạng nhỏ là đã tốt lắm rồi. "Cạch..." Tiếng mở cửa vang lên, Vọng Thư đẩy cửa đi vào cung điện.

Bên trong cung điện không có đồ vật gì quá giá trị, duy chỉ có một lá cờ cắm ở giữa điện là gây chú ý.

Lá cờ cao năm trượng, thụy khí ngàn dặm, cán cờ như xà ngang, mặt cờ vẫy gọi, trên đó mông mông lung lung tựa như có hai luồng khí đen trắng, trong hai luồng khí đó lại có những văn tự con nòng nọc màu xanh biếc bơi lội.

Chiêu Yêu Phiên!

Quanh thân nó tỏa ra tiên quang màu đen, tựa như yêu khí ngút trời.

Vật tượng trưng cho chủ nhân Yêu tộc, cũng là trọng bảo của Yêu tộc, có thể hiệu lệnh tất cả thuộc hạ Yêu tộc trong thiên hạ. "Chiêu Yêu Phiên sao..." "Không tệ." "Thu lấy." Mắt Vọng Thư sáng lên như tinh tú, nàng lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu thu Chiêu Yêu Phiên vào trong.

Như vậy, tương đương với việc nắm lấy tàn dư thế lực của Yêu tộc trong tay.

Không, xét thấy quan hệ tử địch với Yêu tộc, nàng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc.

Món bảo bối này, Vọng Thư dự định giao cho Nữ Oa.

Dù sao trên dòng thời gian nguyên bản, nó vốn là vật của Nữ Oa.

Trên dòng thời gian này, trong Phong Thần đại kiếp, Nữ Oa cũng có thể dùng tới nó để triệu hoán Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Tiếp đó, trong cung điện không còn thứ gì lọt vào mắt Vọng Thư, thân ảnh nàng thấp thoáng rời khỏi đại điện kim bích huy hoàng, đi về phía sơn động.

Trong cảm tri thần thức của nàng, nàng nhận thấy bên trong sơn động có đồ vật.

Ở đó có một quả hồ lô vỏ xanh.

Vọng Thư tiến vào bên trong.

Khi cầm quả hồ lô vỏ xanh lên, nàng đã biết đây là món đồ gì.

Năm đó dưới núi Bất Chu có bảy quả hồ lô, chúng không biến thành anh em hồ lô mà bị các vị đại năng hái đi.

Quả hồ lô vỏ xanh này cũng là một trong số đó, do Đế Tuấn, Thái Nhất đoạt được.

Nó cùng loại với quả Tử Kim Hồ Lô dùng để đựng đan dược trong tay nàng.

Lúc này hồ lô vỏ xanh chưa qua luyện chế, không phải là Trảm Tiên Phi Đao, thường được Đế Tuấn, Thái Nhất dùng để thu nạp bảo khố của Yêu tộc.

Vọng Thư mở miệng hồ lô, thần thức tiến vào.

Bên trong là một vùng trời đất trắng xóa, trong ánh sáng đó có vô số linh mạch, linh bảo, dược liệu cực phẩm, bảo quang ngút trời, nhất thời khiến cả sơn động trở nên rực rỡ.

Đây là sự tích lũy vô số năm của Yêu tộc.

Giờ đây toàn bộ rơi vào tay Vọng Thư. "Đùng!" Vọng Thư tùy tay ném quả hồ lô vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chuyến đi này công đức viên mãn.

Vọng Thư thầm cảm thán một tiếng.

Nàng rà soát lại sơn động, đây có lẽ là nơi bế quan của Đông Hoàng Thái Nhất, ngoài bảo hồ lô và vài cái bồ đoàn ra thì không còn vật gì khác. "Đã đến lúc đi hoàn thành kế hoạch quân đoàn Thánh nhân của ta rồi." "Nhưng trước đó, có một việc cần làm, thuận tay là được." Thân ảnh lấp lánh, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh đứng bên ngoài đảo lơ lửng, huyền lập giữa hư không.

Lúc này, Anh Chiêu và hàng vạn tiểu yêu vẫn đang quỳ lạy, chờ đợi Vọng Thư phát lạc.

Sắc mặt chúng thương bạch, run rẩy sợ hãi.

Chúng cũng thấy Vọng Thư xuất hiện, đang chờ đợi kết cục vận mệnh cuối cùng.

Sống hay chết đều do vị Thái Âm Nguyệt Chủ trước mắt quyết định.

Còn về việc chạy trốn, chúng chưa từng nghĩ tới.

Thiên địa Hồng Hoang quả thực rộng lớn, nhưng với thần thông của Thánh nhân, có thể dễ dàng lật tìm ra một con kiến hôi.

Vọng Thư không quan tâm.

Nàng bay thẳng lên không trung Thiên giới Yêu đình, tay phải đặt trước ngực, kết đạo quyết.

Từng trận chân ý Đại Đạo hiển hiện quanh thân, lập tức toàn thân tỏa ra tiên quang rực rỡ như nữ thần giáng trần. "Không gian đằng na!" "Biến!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Vọng Thư niệm đạo quyết, chụm ngón tay thành kiếm, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng trắng, không ngừng điểm vào các nơi trong Thiên giới.

Trong khoảnh khắc, từng vòng xoáy không gian đen ngòm khổng lồ xuất hiện.

Chúng xuất hiện khắp Thiên giới, chậm rãi xoay chuyển, thôn phệ từng hòn đảo lơ lửng vào trong vòng xoáy.

Chớp mắt, một nửa số đảo lơ lửng của Thiên giới đã bị dời đi.

Trong phút chốc, các nơi trong Thiên giới chấn động không thôi.

Vô số tiểu yêu đồng loạt dừng động tác, nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách trước mắt, sau đó lại nhìn Vọng Thư đang đứng tĩnh lặng trên trời cao, càng thêm hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt lập tức thương bạch, nỗi đại khủng bố dâng lên trong lòng. "Chạy mau!" "Nguyệt Chủ muốn ra tay với chúng ta rồi!" "Nhanh chạy đi, Nguyệt Chủ tới rồi!" "Oa oa... hầu yêu, Nguyệt Chủ tới rồi, mau rời khỏi đây thôi!" "Xong đời rồi, hỏng bét rồi!" Vô số tiểu yêu sau giây lát thất thần đã kinh hoàng hô hoán.

Với tư cách là tử địch của Yêu tộc, thật khó có thể tưởng tượng Vọng Thư xuất hiện tại Thiên giới vào lúc này sẽ có chuyện tốt gì.

Chắc chắn là muốn nhổ cỏ tận gốc đây mà!

Vô số tiểu yêu quỳ rạp xuống đất, không ngừng cầu xin tha thứ, chỉ mong Nguyệt Chủ Vọng Thư có thể tha mạng.

Thậm chí nhiều tiểu yêu còn mang những món đồ vừa cướp đoạt được cung kính đặt xuống mặt đất.

Sợ hãi đến cực điểm.

Ở mặt khác, Vọng Thư làm gì có tâm tư xấu xa nào chứ?

Nàng chỉ là nhắm trúng mấy hòn đảo lơ lửng này mà thôi.

Những hòn đảo này hoặc là phong cảnh đặc sắc, hoặc có tiên cung tráng lệ, hoặc trồng đầy linh căn thực vật, cảnh sắc bốn mùa đều có đủ, cực kỳ tinh tế.

Sau khi Thiên đình Yêu tộc tiến vào Thiên giới, các tiên nga đã dốc lòng chăm sóc chúng.

Nàng dùng không gian đẳng na đem những hòn đảo này dời về núi Chiêu Dao.

Để không cho Hạo Thiên, Dao Trì sau này hưởng lợi thì thật là không vui.

Chương 240

Còn về phần Hạo Thiên, Dao Trì...

ừm, để lại cái Nam Thiên Môn và Lăng Tiêu Bảo Điện cho bọn họ là tốt lắm rồi.

Đúng là phong cách "nhận đi để lại lông", Vọng Thư cảm thấy mình đối với hai vị kia đã đủ hào phóng rồi.

Ít nhất là không đóng gói mang đi toàn bộ.

Chỉ thấy dưới sự vận chuyển của vòng xoáy không gian, vô số đảo lơ lửng nhanh chóng biến mất, cùng biến mất theo là cung điện và linh căn trên đảo...

Cuối cùng, trong Thiên giới chỉ còn lại một mảnh lục địa khổng lồ, cùng với Lăng Tiêu Bảo Điện và Nam Thiên Môn trên đó.

Thiên giới rộng lớn từ nay trở nên trống rỗng, phần lớn nội hàm của Yêu tộc đều bị Vọng Thư trực tiếp dời đi sạch sẽ.

Đúng là kẻ nghe thấy phải rơi lệ, người nhìn thấy phải đau lòng.

Tại Linh tộc, núi Chiêu Dao.

Phục Hy đang gẩy đàn tại cung Hy Hoàng, bỗng nhiên trên bầu trời có dị động, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong những vòng xoáy không gian đen ngòm khổng lồ không ngừng xuất hiện những hòn đảo lơ lửng, chớp mắt đã có hàng ngàn tòa.

Trên đảo rợp bóng linh căn và cung điện xa hoa.

Phục Hy cảm thấy cực kỳ quen mắt.

Tiếp đó, hai mắt hắn ngưng lại, nhận ra ngay. "Đảo lơ lửng của

Thiên giới Yêu đình!" "Chẳng lẽ..." Trong lòng Phục Hy nảy ra một khả năng, ánh mắt lập tức tràn đầy vẻ khó tin.

Không lẽ nào!

Không lẽ nào!

Vọng Thư không lẽ thật sự đi sao huyệt của Yêu tộc rồi sao?

Chẳng lẽ không muốn để Thiên đình khác xuất hiện nữa à?

Khuân sạch cả nhà người ta...

Chắc chắn là Hồng Quân lão sư sẽ không bị tức chết chứ?

Chắc chắn vị chủ nhân tương lai của Thiên đình sẽ không oán hận chứ?

Phục Hy há hốc mồm, mặt đầy kinh ngạc, trong lòng chấn động.

Hắn trực tiếp bị màn thao tác này của Vọng Thư làm cho kinh hãi. "Huynh trưởng, nhìn trúng tòa nào thì cứ tùy tiện chọn, đừng khách sáo với muội nhé." Lúc này, thanh âm thanh lãnh của Vọng Thư vang lên từ trên không trung, chưa thấy người đâu, thanh âm đã phiêu miểu truyền tới.

Lời nói của Vọng Thư trực tiếp chứng thực suy đoán của Phục Hy.

Cạn lời.

Mệt tim.

Quả nhiên, người có thể làm ra chuyện điên rồ như đóng gói mang hết đảo lơ lửng ở Thiên giới về nhà, ngoài Vọng Thư ra thì không còn ai khác.

Nàng thật sự làm được!

Lúc này, trên mặt đất, chúng sinh Linh tộc cũng nhìn thấy cảnh

tượng này, ngẩng đầu lên, ai nấy đều trợn mắt há mồm, chấn động vô cùng.

Quá mức khoa trương rồi.

Cảm giác như Nguyệt Hoàng bệ hạ trực tiếp đem toàn bộ nhân viên, tài sản, tích lũy của Yêu tộc ăn sạch sành sanh vậy.

Sau cơn chấn động, bọn họ cũng có chút thấu hiểu.

Ai cũng biết Nguyệt Hoàng nhà mình vốn chẳng bao giờ chịu ngồi yên.

Chuyện đi sao huyệt Yêu tộc... hoàn toàn nằm trong phạm vi có thể hiểu được của tư duy bình thường.

Hơn nữa, chuyện này cũng có lợi.

Chúng sinh Linh tộc nhìn những tiên cung đại điện và linh căn thực vật trên đảo lơ lửng, hòn đảo nào cũng có phong cảnh đặc sắc, đẹp đẽ vô ngần, hiển nhiên đã được chăm sóc tỉ mỉ...

Những hòn đảo này dù không có người ở, chỉ dùng để ngắm cảnh thôi cũng đã vô cùng tuyệt vời.

Lúc này, động tĩnh tại núi Chiêu Dao cũng đã làm kinh động một số đại năng giữa trời đất.

Bọn họ đồng loạt thi triển pháp thuật, phóng ánh mắt về phía núi Chiêu Dao.

Khi nhìn thấy hàng vạn hòn đảo lơ lửng kia, tất cả đều trợn tròn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh. "Nếu ta không nhìn nhầm... thì đó là đảo của Thiên giới đúng không!

Nguyệt Chủ mang hết về rồi sao!" "Thật tàn nhẫn!

Trực tiếp vơ vét sạch sành sanh Thiên đình Yêu tộc rồi!" "Ta vừa nhìn qua Thiên giới, chỉ còn lại Lăng Tiêu Bảo Điện và Nam Thiên

Môn, cùng với đám tiểu yêu còn sót lại, thê thê thảm thảm...

Nguyệt Chủ đủ ác!" "Khóc mất, tích lũy vô số năm của Yêu tộc cuối cùng lại làm lợi cho Nguyệt Chủ.

Đế Tuấn, Thái Nhất mà biết được, e rằng nắp quan tài cũng bị hất tung lên mất." "Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc, đại quân Yêu tộc diệt vong, giờ đây Thiên đình Yêu tộc trống rỗng, sao ta không nghĩ tới việc đến Thiên giới vơ vét một phen nhỉ...

Yêu tộc xưng bá thiên địa Hồng Hoang bao nhiêu năm, nội hàm nhất định vô cùng phong phú." "Không giấu gì các vị, ta lên đường đây, vừa nãy ta thấy đám tiểu yêu kia trong tay có không ít đồ tốt đâu." "Khốn kiếp, đúng là không phải người, đợi ta với...

để lại cho ta một chút." "Phải thừa nhận rằng, vơ vét đồ đạc thì Nguyệt Chủ là số một, bản lĩnh phương diện này đúng là hạng nhất... bội phục sát đất." "Nói đi cũng phải nói lại... thực ra ta cũng có thể đến Vu tộc xem thử, nội hàm Yêu tộc đều bị Nguyệt Chủ mang đi rồi, chẳng còn lại bao nhiêu...

Vu tộc cũng là một trong những chủng tộc bá chủ cường đại, chắc cũng có không ít đồ tốt chứ." "Hừ... muốn chết thì đừng kéo ta theo, Vu tộc vẫn còn sót lại không ít Đại Vu, chiến lực cực cao.

Hơn nữa Tổ Vu Hậu Thổ nương nương của Địa phủ vẫn luôn để mắt tới đại địa Hồng Hoang, một Nguyên Hội sau nàng có thể rời khỏi Địa phủ, lúc đó tính sổ thì có sợ không?" "...

Nguyệt Chủ cũng là chỗ dựa sau lưng Vu tộc, dưới đại thế Thiên đạo thì Vu Yêu vẫn lạc, nàng không làm gì được Tổ Vu, nhưng với số Vu tộc còn lại, kẻ nào dám động thử xem, không sợ bị Nguyệt Chủ cầm Thái Âm Thần Kiếm chém người sao?" Trong phút chốc, vô số đại năng giữa thiên địa bàn tán xôn xao.

Có người chấn động, kinh thán trước hành vi của Vọng Thư.

Có người đỏ mắt nhìn những hòn đảo xuất hiện tại núi Chiêu Dao, những hòn đảo đó đặt ở bất cứ đâu trong thiên địa Hồng Hoang cũng đều là động thiên phúc địa hạng nhất.

Có người lập tức lên đường đến Thiên giới, muốn kiếm một món từ đám tiểu yêu.

Có người lại linh cơ động não, lập tức lên đường đến những điểm tụ cư cũ của Yêu tộc trên đại địa Hồng Hoang, giờ đây thế lực Yêu tộc sụp đổ trong một sớm một chiều, bắt nạt tàn dư Yêu tộc thì chẳng có gì đáng sợ.

Trong lúc các đại năng đang đàm đạo, tại núi Chiêu Dao phía nam Hồng Hoang, chỉ thấy hàng chục vạn hòn đảo lơ lửng từ trên trời rơi xuống, sau đó nhanh chóng bay lơ lửng ở lưng chừng núi Chiêu Dao.

Từ đó, núi Chiêu Dao lại có thêm một thắng cảnh tuyệt mỹ.

Tại phía đông Hồng Hoang, nơi tận cùng của Đông Hải.

Cuộc chiến giữa Thông Thiên và Sát Chủ vẫn đang tiếp diễn.

Từng đạo kiếm quang, kiếm mang không ngừng chém xuống mặt biển Đông Hải.

Khi đại kiếp kết thúc, sát ý của Sát Chủ càng thêm đậm đặc.

Bởi vì thời gian quá gấp rút, Thiên đạo vận hành có thể khôi phục bất cứ lúc nào.

Khi sức mạnh Thiên đạo nhanh chóng khôi phục, Thông Thiên lại không hề vội vã.

Chỉ cần thủ vững, trận chiến này chắc chắn thắng lợi. "Huyết Sát!" Sát Chủ lệ hét một tiếng, chỉ thấy một đạo huyết tuyến ẩn mật trong phút chốc bắn thẳng về phía Thông Thiên. "Bành!" Thông Thiên

cầm Tru Tiên Kiếm chém tan công kích.

Hai tay hắn khẽ run rẩy, thần sắc ngưng trọng.

Kẻ trước mắt quả thực là cường địch, cực kỳ khó đối phó. "Tứ Tượng Đỉnh, hiện!" Sát Chủ lại lệ hét một tiếng, một kiện trọng bảo từ trong huyết bào bay ra, xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang.

Vừa mới xuất hiện, không gian đã không ngừng vỡ vụn.

Trên đỉnh có bốn tôn thánh thú: Long, Phượng, Kỳ Lân, Huyền Quy đang không ngừng tê hống.

Tiếng tê hống chấn thiên động địa, tựa như muốn phá vỡ sự thúc phược của đỉnh để hóa hình ra ngoài.

Chương 241

Con ngươi Thông Thiên co rụt lại, khí tức của Tứ Tượng Đỉnh khiến hắn cảm nhận được đây là một món chí bảo.

Một tôn bảo vật không dưới tầm Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngay lúc đó, đỉnh hóa ra bốn tôn thánh thú, bốn thực thể khổng lồ xuất hiện giữa trời đất, thân cao hàng tỷ dặm quang niên, vĩ ngạn và nguy nga vô cùng như những ngọn núi khổng lồ, tỏa ra bốn sắc thần quang: xanh, tím, trắng, đen.

Sau đó, bốn tôn thánh thú lao về phía bốn phương trận môn của Tru Tiên Kiếm Trận, tê hống và phát động công kích mãnh liệt, mỗi một kích đều mang sức mạnh của một vị Thánh nhân.

Thông Thiên: ...

Cảm giác như lại bị mạo phạm.

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, vì mỗi vị Thánh nhân đều có thủ đoạn ứng đối riêng.

Lão Tử như vậy, Vọng Thư cũng như vậy... hiện tại ngay cả tồn tại cổ lão trong Hỗn Độn cũng có thể làm được.

Trong lòng hắn thầm lẩm bẩm.

Chớp mắt, hắn thu liễm tâm thần, chuyên tâm ứng đối.

Hắn suy đoán, có lẽ đây là thủ đoạn cuối cùng của Sát Chủ.

Chỉ cần vượt qua được... chuyện tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Đông Hải lần này sẽ coi như kết thúc. "Rắc!" "Rắc!" "Rắc!" Đột nhiên, những tiếng không gian vỡ vụn dày đặc vang lên.

Thông Thiên ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Sát Chủ cầm huyết

kiếm chém ra một nhát về phía Tru Tiên Kiếm Trận, hàng tỷ đạo kiếm quang huyết hồng rực rỡ bay lên cao không, sau đó như cơn mưa kiếm từ trên trời rơi xuống Tru Tiên Kiếm Trận.

Sắc mặt Thông Thiên đại biến, hắn cảm nhận được uy lực vô thượng trong kiếm này, không hề yếu hơn Khai Thiên nhất kiếm của Vọng Thư, thậm chí còn mạnh hơn một phần.

Màn mưa kiếm cùng với bốn tôn thánh thú, e rằng Tru Tiên Kiếm Trận sẽ bị phá mạnh!

Hỏng bét!

Thông Thiên thầm mắng một tiếng. "Thông Thiên sư huynh, muội tới trợ huynh!" Lúc này, một đạo thanh âm ngọt ngào như chuông bạc lọt vào tai Thông Thiên.

Cùng lúc với thanh âm đó, một vật khổng lồ vô cùng, hình thù như ngôi sao Hồng Hoang - Hồng Tú Cầu từ trên không trung ném xuống, vẽ nên một đạo hồng ảnh đoạt mục, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa đập thẳng về phía Sát Chủ. "Trảm!" Thần sắc Sát Chủ không đổi, trực tiếp chém ra một kiếm về phía Hồng Tú Cầu.

Thần sắc Nữ Oa khẽ biến, nàng có thể cảm nhận được sức mạnh bành trướng trên thanh kiếm đó, nếu Hồng Tú Cầu va chạm với kiếm này, e rằng sẽ bị tổn hại. "Thánh nhân thiên địa Hồng Hoang... cũng chỉ đến thế mà thôi!" Sát Chủ cười lạnh, khóe miệng đầy vẻ châm chọc.

Ngoại trừ Thông Thiên đạo nhân đã giao chiến lâu ngày và ngăn cản được hắn bấy lâu nay, thì vị nữ Thánh nhân vừa xuất hiện để viện trợ này rõ ràng yếu hơn không ít.

Còn về Thông Thiên đạo nhân, hắn tự tin dưới sự tấn công của kiếm quang và Tứ Tượng Đỉnh, kiếm trận cấp chí bảo kia sẽ không

chống đỡ được bao lâu nữa.

Cả hai đòn tấn công hắn đều dùng huyết nguyên để thi triển, uy lực cực đại...

đương nhiên tiêu hao cũng cực lớn.

May mà thiên địa Hồng Hoang đã ở ngay trước mắt, chỉ cần giết vào trong cướp bóc một phen, đoạt lấy tài nguyên và nội hàm, cái giá này cũng đáng. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Ở phía Thông Thiên, những tiếng nổ chấn thiên động địa không ngừng vang lên, bốn tôn thánh thú liên tục va chạm vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Kiếm trận lập tức mờ nhạt tiên quang, lung lay sắp đổ.

Dưới sự oanh tạc của đòn tấn công chí cường, nó đã chạm đến ngưỡng bị phá trận. "Trảm!" Ngay lúc đó, một đạo thanh âm thanh lãnh vang lên bên tai Thông Thiên và Nữ Oa, đồng thời cũng vang lên bên tai Sát Chủ.

Hai người đồng loạt sáng mắt lên, thậm chí mặt hiện vẻ cuồng hỷ.

Thanh âm này quá đỗi quen thuộc.

Đó là thanh âm của Vọng Thư.

Lúc này nghe chẳng khác nào tiên âm.

Chiến lực đỉnh tiêm thực sự của thiên địa Hồng Hoang.

Nữ Oa nghe thấy thanh âm của Vọng Thư, trực tiếp thao túng Hồng Tú Cầu né tránh đòn tấn công.

Có Vọng Thư ở đây, nàng không cần phải mạo hiểm để Hồng Tú Cầu chịu tổn hại mà đi ngăn chặn Sát Chủ nữa. "Ha ha ha..." "Vọng Thư đạo hữu!" Thông Thiên thần sắc kích động, khoái chí cười lớn.

Vọng Thư đã tới, hợp lực của ba vị Thánh nhân: Vọng Thư, Thông Thiên, Nữ Oa, chuyện ở Đông Hải coi như đã hoàn toàn ổn

định.

Thông Thiên thở hắt ra một hơi.

Hắn tin rằng bất kể Sát Chủ có mạnh mẽ đến đâu cũng không phải đối thủ của ba người bọn họ.

Bởi vì trong đội ngũ này có một nhân vật mạnh đến mức biến thái.

Lời Vọng Thư vừa dứt, từ trên chín tầng trời đã chém xuống bốn đạo kiếm mang màu xanh rực rỡ dài hàng tỷ dặm quang niên, chém thẳng về phía bốn tôn thánh thú.

Nơi kiếm mang đi qua, vạn vật mất màu, không gian tan vỡ, vô số vũ trụ được khai mở rồi lại yên diệt, yên diệt rồi lại khai mở.

Con ngươi Sát Chủ co rụt lại, trong lòng cảm nhận nỗi đại nguy cơ. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Trong phút chốc, bốn tôn thánh thú bị kiếm mang đánh trúng.

Kiếm khí, kiếm quang, kiếm mang lập tức bùng nổ, thân thể bốn thánh thú trực tiếp nổ tung.

Bốn kiếm chém rụng bốn tôn thánh thú.

Ngay cả trong Hỗn Độn, loại công kích cường đại cấp bậc này cũng cực kỳ hiếm gặp.

Thêm vào đó, sắc mặt Thông Thiên và Nữ Oa cũng thay đổi trong chớp mắt.

Sát Chủ thần sắc ngưng trọng, lòng dâng lên cảm giác nguy cơ cực độ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên tầng mây không biết từ bao giờ đã xuất hiện một vị nữ tử mặc cung trang trắng, dung mạo tuyệt mỹ, tay cầm trường kiếm màu xanh thiên lam, đứng tĩnh lặng trên mây, thần sắc băng lãnh.

Đòn tấn công vừa rồi chính là do nàng chém ra! "Kiếm đạo của nàng..." "Đại đạo xuyên suốt thiên địa trong cơ thể nàng sao lại bá đạo đến thế!" "Đây là tồn tại mạnh hơn cả Thông Thiên!" "Chẳng lẽ Thông Thiên không hề lừa ta!" "Thiên địa Hồng Hoang thật sự có tồn tại mạnh mẽ như thế sao!" Sắc mặt Sát Chủ khẽ biến, trong lòng kinh hãi.

Kẻ có đạo hạnh chỉ cần nhìn qua là biết ngay thực lực đối phương.

Từ bốn nhát kiếm mà Vọng Thư vừa chém, hắn đã thấy được kiếm đạo hoàng hoàng, cực hạn, thuần túy và vô cùng cường đại của nàng.

Đáng sợ hơn là, đó dường như chỉ là những nhát kiếm tùy tay chém ra.

Nếu nàng toàn lực ra tay, đó sẽ là tồn tại khủng bố đến mức nào đây.

Nghĩ đến đó, lòng Sát Chủ thậm chí có chút run rẩy.

Một tôn đại địch.

Dù là trong Hỗn Độn cũng hiếm khi gặp phải. "Đi, phải lập tức đi ngay!

Thiên địa Hồng Hoang không thể tiếp tục tấn công được nữa!" "Nếu không sẽ có đại họa!" Ánh mắt Sát Chủ lấp lánh.

Dưới nguy cơ sinh tử, rốt cuộc tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Mạng mà chẳng còn thì đoạt lấy tài nguyên nội hàm phỏng có ích gì.

Trong chớp mắt, ngàn vạn ý niệm lướt qua.

Sát Chủ hóa thành một đạo hồng quang, phi tốc bay về phía biên

giới Hỗn Độn.

Vì không quen thuộc quy tắc không gian của Hồng Hoang nên hắn không thể dùng không gian thuấn di.

May mà khoảng cách đến biên giới Hỗn Độn cũng không còn xa. "Thông Thiên đạo hữu." "A tỷ." "Ta vào trong Hỗn Độn chém hắn thì thấy thế nào!" Thần thức của Vọng Thư truyền âm, thanh âm nhàn nhạt nhưng lại vô cùng bá khí vang lên trong lòng Thông Thiên và Nữ Oa. "Ha ha ha, tốt, Nguyệt Chủ sảng khoái quá!" "Rất hợp ý ta!" Nhìn thấy Sát Chủ bỏ chạy, Thông Thiên cười lớn ba tiếng.

Cuộc đại chiến với Sát Chủ cùng những lời mỉa mai của hắn trước đó đã khiến trong lòng Thông Thiên không vui, giờ đây Vọng Thư đề nghị vào Hỗn Độn chém hắn, đúng là không gì sướng bằng.

Cơn ác khí này cuối cùng cũng có chỗ trút.

Chương 242

Hành vi này cực kỳ hợp ý Thông Thiên.

Đã tới rồi thì đừng hòng đi.

Đi thì cứ đi, ngươi coi thiên địa Hồng Hoang là nơi nào chứ? "Được!" Cảm nhận được chiến ý bành trướng của Vọng Thư, Nữ Oa mỉm cười gật đầu đồng ý.

Có đại lão dẫn dắt mà.

Đồng ý, nhất định phải đồng ý.

Nàng thấy trong tay vị kiếm khách mặc áo đỏ kia có hai món bảo bối tốt, một là cái đỉnh bốn thánh thú, hai là thanh kiếm huyết sắc kia.

Cả hai đều cực kỳ cường đại.

Chúng tỏa ra bảo quang rực rỡ, mang theo ý vị của chí bảo, trời đất đều ẩn ẩn chấn động, đúng là trọng bảo thực sự.

Trong tay nàng tuy có Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, nhưng lực công kích thực sự thiếu hụt, thiếu những loại đại sát khí như Thái Âm Thần Kiếm của Vọng Thư hay Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên.

Nếu có thể đoạt được bất kỳ món nào trong hai món bảo bối của Sát Chủ thì cũng là lời to rồi.

Hơn nữa, đi cùng Vọng Thư, Nữ Oa cũng cảm thấy an tâm.

Vọng Thư chưa bao giờ đánh trận nào mà không nắm chắc phần thắng.

Đó không phải là lời nói suông. "Đi!" Vọng Thư hô lên một tiếng, thấy Thông Thiên và Nữ Oa đều đồng ý, khóe miệng nàng nhếch lên.

Đã kéo được hai tay đấm đi cùng rồi...

Thế là, thân ảnh ba người lấp lánh, trong phút chốc đã tới biên giới Hỗn Độn.

Sát Chủ hóa thành hồng quang tiến vào biên giới Hỗn Độn, hồng bào phần phật bay thẳng vào sâu trong Hỗn Độn.

Trong lòng hắn đầy nộ khí, mặt mũi âm trầm, vô cùng uất ức.

Lần xâm nhập thiên địa Hồng Hoang này đúng là chẳng thu hoạch được gì, trái lại còn lãng phí không ít huyết nguyên.

Phải biết rằng huyết nguyên không hề dễ kiếm, phải dùng tinh huyết của sinh linh để ngưng luyện.

Nhưng... may mà tính mạng vẫn bình an.

Nghĩ đến vị thiếu nữ tuyệt sắc mặc cung trang trắng xuất hiện cuối cùng kia, sát cơ trong mắt Sát Chủ lóe lên, trong lòng vẫn còn một tia sợ hãi.

Đại đạo bá đạo đó, kiếm đạo chí cường đó... thực sự là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ riêng việc nàng đứng tĩnh lặng trên mây thôi cũng đủ khiến áp lực tăng gấp bội. "Cái nơi quỷ quái này, bản tọa sẽ không bao giờ quay lại nữa!" Ánh mắt Sát Chủ lấp lánh, thầm nghĩ trong lòng.

Thánh nhân thiên địa Hồng Hoang quả thực mạnh đến mức đáng sợ, không hổ là thế giới hoàn mỹ cực hạn.

Những thiên địa kỷ nguyên bình thường không thể mạnh như thế được.

Gặp phải tồn tại Hỗn Độn xâm nhập chỉ có con đường diệt vong.

Bỗng nhiên, lòng Sát Chủ dâng lên dự cảm chẳng lành, thần thức quét ra phía sau, chỉ thấy ba vị Thánh nhân Hồng Hoang cũng đã xuất hiện ở biên giới Hỗn Độn.

Ba đạo tiên ảnh hiển hiện giữa Hỗn Độn.

Một vị là Thông Thiên đạo nhân đã chiến đấu hồi lâu với hắn, sau lưng đang bay lơ lửng bốn thanh tiên kiếm tỏa bảo quang.

Hai vị còn lại, Sát Chủ không biết tên, một người mặc cung trang tím, dung mạo đoan trang tú lệ, một tay cầm đồ quyển, bên thân có một viên Hồng Tú Cầu bay quanh.

Người còn lại mặc cung trang trắng, dung mạo tuyệt mỹ, sau lưng khoác tiên kiếm xanh thiên lam, thần sắc bình tĩnh, khí chất cao lãnh.

Bọn họ lại dám đuổi theo tới tận biên giới Hỗn Độn!

Sát Chủ giật mình.

Xâm nhập các thế giới kỷ nguyên bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Trong vô số năm qua, hắn đã tấn công không dưới mười kỷ nguyên... nhưng chưa từng gặp trường hợp người trong kỷ nguyên truy sát ra ngoài.

Phần lớn các kỷ nguyên đều bị phá diệt, số ít phòng ngự được thì cũng sẽ gia cố phòng thủ, chứ không bao giờ chủ động xuất kích vào Hỗn Độn khi kỷ nguyên chưa kết thúc. "Thật sự tưởng rằng đã nắm chắc bản tọa sao?" "Trong Hỗn Độn này, bản tọa có thể thuấn di rời đi, các ngươi không giữ được ta đâu!" Sát Chủ thần sắc ngưng trọng, trong lòng cười lạnh liên tục, tuy đánh không lại nhưng chạy thì không thành vấn đề.

Về điểm này, hắn hoàn toàn không sợ.

Lăn lộn trong Hỗn Độn bao nhiêu năm, hắn cũng không phải hạng xoàng, cũng chẳng phải lớn lên nhờ ăn cơm không đâu.

Khác với thiên địa Hồng Hoang, trong không gian Hỗn Độn không

có sức mạnh Thiên đạo áp chế, thực lực của hắn sẽ cao hơn khoảng một lần, cộng thêm việc quen thuộc không gian Hỗn Độn, tiến vào đây hắn như cá gặp nước. "Không gian thuấn di, đi!" Ý niệm Sát Chủ khẽ động, sử dụng quy tắc không gian.

Tuy thực lực đã khôi phục bình thường nhưng trong lòng hắn cũng không muốn đại chiến với ba người kia.

Ba người đó nếu bị thương có thể về Hồng Hoang khôi phục, còn hắn thì không, đại chiến trong Hỗn Độn sẽ tiêu hao nội hàm bản thân, đó là một vụ làm ăn không hề có lãi.

Nếu bị thương... còn thê thảm hơn, sẽ bị kẻ thù cũ nhắm tới, hoặc rơi vào mắt của những kẻ đang dòm ngó, rất phiền phức. "Cái gì!

Tại sao không gian thuấn di không có phản ứng!" Nhất niệm trôi qua, quy tắc không gian không hề được khởi động, không gian thuấn di cũng chẳng thể dùng được.

Sát Chủ lập tức trợn to mắt, con ngươi tràn đầy vẻ khó tin.

Cái gì cơ!

Không gian thuấn di vốn bách phát bách trúng, vậy mà vào lúc then chốt thế này lại mất linh!

Cứ như thể quy tắc không gian đã biến mất khỏi không gian Hỗn Độn vậy.

Sát Chủ cảm thấy một điềm báo cực kỳ tồi tệ. "Trừ phi có người dùng chí bảo không gian trấn áp không gian này, cho nên tình huống này mới xảy ra." Sắc mặt Sát Chủ khó coi, ánh mắt lấp lánh.

Kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú, trong chớp mắt hắn đã hiểu rõ nguyên do. "Là ai giở trò quỷ?" "Muốn giữ bản tọa lại sao!" Sát Chủ đột ngột quay người lại, ánh mắt băng lãnh mang theo sát cơ ngút trời nhìn ba người đang đuổi theo phía sau, cuối cùng dừng lại

trên người vị thiếu nữ tuyệt sắc mặc cung trang trắng ở giữa.

Trong ba người, chỉ có vị cường giả này là hắn không nhìn thấu.

Nếu trong ba người có ai khả năng sở hữu chí bảo không gian nhất, thì khả năng nằm trên người thiếu nữ mặc đồ trắng này là lớn nhất! "Ngươi!" Ngữ khí sâm hàn nói với Vọng Thư.

Đối với thiếu nữ tuyệt mỹ đột ngột xuất hiện này, trong lòng hắn chẳng có lấy nửa điểm hảo cảm.

Từ khi nàng xuất hiện, mọi chuyện tốt đẹp của hắn đều bị phá hỏng.

Tuy rằng nàng thực sự cực đẹp... nhưng Sát Chủ tự hỏi mình không phải hạng người bị mỹ sắc mê hoặc. "Muốn giết bản tọa sao?" Sát Chủ lạnh giọng hỏi.

Ngữ khí tràn đầy vẻ mỉa mai, trải qua vô tận tuế nguyệt, hắn đã phá hủy bao nhiêu kỷ nguyên rồi, kẻ chết dưới kiếm hắn quá nhiều không đếm xuể.

Không một ngoại lệ.

Chuyện Thánh nhân của một thiên địa kỷ nguyên mới phát triển chưa lâu muốn giết hắn thật chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm.

Sát Chủ cảm thấy có chút buồn cười. "Hiển nhiên là vậy." Vọng Thư nhướn mày đáp lại, lúc này thời gian đang gấp gáp.

Sau khi xử lý xong Sát Chủ, nàng còn phải đến nơi khác.

Trong kế hoạch, con cổ xà xâm nhập phía Tây phải bị hạ gục, còn về phía Thiên Thần Thánh Chủ ở Bắc Hải thì hơi khó đối phó, lúc đó có thể tùy cơ ứng biến. "Giết, theo kế hoạch mà làm!" Vọng Thư quát khẽ một tiếng.

Thông Thiên, Nữ Oa nghe vậy cũng không do dự, thuấn di tới hai phía tả hữu của Sát Chủ, cùng Vọng Thư hình thành thế Tam Tài, trực tiếp ra tay.

Chương 243

Thông Thiên tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm, bốn thanh kiếm mang theo kiếm quang rực rỡ xé toạc không gian Hỗn Độn, đâm về phía Sát Chủ.

Mỗi thanh kiếm đều cực kỳ cường đại, nơi chúng đi qua không gian vỡ vụn, dòng khí lưu Hỗn Độn bị cắt rời.

Nữ Oa thì triển khai Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đón gió lớn lên, rộng hàng tỷ dặm.

Bên trong đó có sơn xuyên hà lưu, vạn vật luân chuyển.

Trong phút chốc, từ trong đồ quyển bắn ra một đạo tiên quang trắng vô cùng thô tráng đánh về phía Sát Chủ.

Đạo tiên quang này tiến đến đâu, không gian Hỗn Độn sáng rực đến đó, bên trong ẩn chứa nguy cơ khủng bố.

Khi tiến vào biên giới Hỗn Độn, Vọng Thư đã bàn bạc kế hoạch với Thông Thiên và Nữ Oa, để Thông Thiên và Nữ Oa tiên phong phát động công kích.

Đối mặt với đòn tấn công của hai vị Thánh nhân Hồng Hoang, Sát Chủ lại không hề sợ hãi.

Ở trong Hỗn Độn, hắn chẳng sợ ai cả.

Những đòn tấn công này cũng chẳng phải xuất phát từ tay vị thần bí chí cường giả kia. "Hừ... cũng không sợ gió lớn làm đau lưỡi." Sát Chủ thần sắc không đổi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Giờ đây Vọng Thư và ba người đang dồn ép, để xem họ có thủ đoạn gì.

Đặc biệt là vị mỹ nữ áo trắng kia.

Được thôi, thực tế là không thể chạy thoát được.

Dưới sự trấn áp không gian của chí bảo không gian, hắn không thể dùng không gian thuấn di.

Trong khi ba người kia thì lại có thể.

Cực khó để rút lui an toàn.

Chi bằng, dốc toàn lực chiến một trận!

Sát Chủ âm trầm mặt mày, sắc mặt khó coi đến mức như muốn rỉ máu.

Ý niệm khẽ động, một cái đỉnh lớn tỏa ra kim quang thần thánh từ trong cơ thể bay ra, treo lơ lửng trên không trung trước mặt hắn.

Bốn thánh thú gào thét, chớp mắt bốn tôn thánh thú đồng loạt xuất hiện, lao về phía Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đối với đòn tấn công từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Sát Chủ cũng có cách. "Diệt Tuyệt!" Hắn gầm lên một tiếng, chém ra một kiếm tràn đầy sát ý huyết sắc.

Một đạo kiếm mang đỏ rực bốc cao giữa Hỗn Độn, chém thẳng về phía bảo quang của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, định lấy cứng chọi cứng.

Còn đối với vị thần bí mỹ nữ cung trang trắng, hắn cũng có phòng bị... hay đúng hơn là chủ yếu đang phòng bị nàng. "Không gian cấm cố!" Vọng Thư khẽ nói một tiếng, ngay lúc đó, nàng đã ra tay, không một chút do dự.

Lúc này thời gian gấp rút, phải dùng thủ đoạn mạnh nhất để xử lý Sát Chủ, sau đó còn đi nơi khác.

Đối với tồn tại như Sát Chủ, không gian cấm cố có lẽ chỉ có tác dụng trong một khoảnh khắc, nhưng đối với Vọng Thư, thế là đủ. "Không gian thuấn di!" Ý niệm Vọng Thư khẽ động, tiên ảnh tỏa tiên

quang rực rỡ xuất hiện ngay sau lưng Sát Chủ. "Vận mệnh chi lực!" Vọng Thư giơ lòng bàn tay lên, vỗ một chưởng vào thân thể Sát Chủ.

Sức mạnh vận mệnh bành trướng, huyền ảo vô cùng bùng nổ trong phút chốc.

Một khí tức thương tang cổ lão xuất hiện giữa lòng bàn tay Vọng Thư.

Trong một chưởng này tựa như chứa đựng vận mệnh của chúng sinh linh hồn trong chư thiên vạn giới.

Đây là một tia sức mạnh vận mệnh mà Vọng Thư lấy được từ dòng sông vận mệnh tại nơi bất khả tri.

Nó vô cùng vĩ ngạn, chí cao, vượt xa mọi loại sức mạnh khác, là đòn tấn công mạnh nhất nàng có thể dùng lúc này.

Nàng có lòng tin rằng, dưới một chưởng này, Sát Chủ lập tức xong đời!

Ngay lúc đó, không gian vỡ vụn từng tấc, như những mảnh kính vỡ bay tứ tung.

Chưa đầy một khoảnh khắc, Sát Chủ đã phá vỡ được không gian cấm cố.

Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Cứ như thể hắn đã nhìn thấu đòn tấn công của Vọng Thư, dự đoán được dự đoán của nàng.

Khi đoán được trong ba người có chí bảo không gian, hắn đã lường trước sẽ có một đòn tấn công chí tử.

Cho nên khi đối mặt với đòn tấn công của Thông Thiên và Nữ Oa, hắn đã không dùng linh bảo phòng ngự, mà dùng công kích đối chọi công kích, dùng đòn đánh của mình để chặn đứng đòn đánh của hai vị

Thánh nhân kia.

Trong cơ thể hắn, một chí bảo phòng ngự là một tấm gương cổ phác đang tỏa ra ánh sáng huyền hoàng dịu nhẹ, luôn sẵn sàng hộ thân. "Rắc rắc rắc!" Đột nhiên, trong tích tắc, vô số tiếng vỡ vụn vang lên từ trong cơ thể Sát Chủ.

Tấm gương cổ phác bên trong cơ thể hắn vỡ tan ngay lập tức.

Ánh sáng huyền hoàng dập tắt hoàn toàn. "..." Gương mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi, kinh hãi tột cùng.

Đòn tấn công của vị thần bí cường giả áo trắng kia lại có thể trực tiếp chấn vỡ chí bảo phòng ngự trong cơ thể hắn!

Không chỉ vậy, một luồng sức mạnh hủy diệt, huyền ảo vô cùng đang không ngừng va chạm và bùng nổ bên trong thân thể hắn. "Oanh!" Thân thể cường đại của Sát Chủ trực tiếp nổ tung như một đóa hoa máu, trong không gian Hỗn Độn vang lên tiếng nổ chấn thiên động địa.

Tiên huyết và thi cốt đỏ rực rơi vãi xuống mặt đất, chỉ riêng một giọt máu thôi cũng đủ khiến người ta kinh tâm động phách.

Một đại cường giả đã vẫn lạc như thế.

Vọng Thư đã có chuẩn bị từ trước, công kích của nàng luôn công thủ toàn diện.

Khi Sát Chủ nổ tung, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Càn Khôn Đỉnh đồng loạt xuất hiện, tỏa ra các sắc bảo quang, chặn đứng uy lực vụ nổ và máu tươi văng ra.

Cho nên trên người nàng không hề dính một giọt máu nào.

Trận chiến này kết thúc cực ngắn, nhưng với Vọng Thư, nàng thậm chí đã động dùng cả át chủ bài.

Có được hiệu quả như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Trận chiến này đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, là kết quả của sự phối hợp mật thiết, đòn đánh bất ngờ và sức mạnh cường đại của dòng sông vận mệnh.

Việc sắp xếp Thông Thiên và Nữ Oa tấn công từ đầu cũng là để xem Sát Chủ còn thủ đoạn phòng ngự nào khác không.

May thay, hắn cũng chỉ có một tấm gương chí bảo mà thôi.

Tuy luôn phòng bị nhưng hắn không ngờ mình lại bị tấn công bởi sức mạnh của dòng sông vận mệnh.

Sau cùng, Vọng Thư đã hoàn thành việc dự đoán sự dự đoán của Sát Chủ.

Đại chiến kết thúc, Vọng Thư ý niệm khẽ động, gọi ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, thu Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang của Sát Chủ vào trong.

Thông Thiên và Nữ Oa nhìn đến ngây người, rơi vào trạng thái thất thần vì chấn động cực độ, vẻ mặt trợn mắt há mồm đồng loạt xuất hiện trên mặt hai người.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Hai người đều đang hoài nghi về nhân sinh Thánh nhân của mình.

Vọng Thư kết thúc trận chiến chỉ trong một khoảnh khắc.

Nhanh gọn dứt khoát.

Nhưng... kẻ cường đại như Sát Chủ sao lại bị Vọng Thư giết chết một cách đơn giản như vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Ta đến đây để làm bù nhìn à?

Có cần phải khoa trương thế không, đây đâu phải giết gà!

Thông Thiên, Nữ Oa kinh hãi nhìn chằm chằm Vọng Thư, cứ như thể lần đầu tiên thực sự nhận thức được nàng vậy. "Tiểu muội...

Chương 244

thực lực của Vọng Thư sao lại đáng sợ đến thế!

Chẳng trách Địa phủ nghịch thiên hành sự mà Hồng Quân lão sư cũng không tiện xử phạt, hay là khoảng cách giữa nàng và Hồng Quân lão sư cũng không còn bao nhiêu nữa?" Nữ Oa hơi thở gấp gáp, không khỏi kinh thán.

Cảm giác như mỗi lần xem Vọng Thư chiến đấu là lại hiểu thêm một phần thực lực của nàng, nhưng càng hiểu lại càng thấy đáng sợ.

Rõ ràng cùng được thiên địa Hồng Hoang dục tú ra, sao thực lực lại nghịch thiên biến thái đến mức độ này.

Trong lòng Nữ Oa trăm mối không lời giải.

Mặt khác, lòng Thông Thiên càng như nổi sóng đại hải.

Sau khi chiến đấu với Sát Chủ hồi lâu, hắn đương nhiên biết rõ sự đáng sợ của đối phương.

Một tôn cường địch, sau khi vào không gian Hỗn Độn, khí tức của Sát Chủ còn đáng sợ và khủng bố hơn nhiều.

Thế mà bây giờ hãy nhìn xem!

Hắn đã tận mắt thấy Sát Chủ mạnh mẽ vô cùng bị Nguyệt Chủ Vọng Thư diệt sát chỉ trong một chưởng!

Quá vô lý!

Lòng Thông Thiên chấn động không thôi, trên mặt cũng lộ vẻ hãi hùng. "Sức mạnh thương tang cổ lão trong chưởng đó rốt cuộc là gì?

Là Vận Mệnh sao?" "Nguyệt Chủ thực sự quá đáng sợ, nếu ta đối mặt với loại tấn công đó e rằng cũng khó lòng né tránh.

Lại còn năng lực quy tắc không gian cực kỳ cường hãn kia nữa..." "Hạnh phúc là ta và Nguyệt Chủ không phải kẻ địch, nếu không... hậu quả thật khó lường." "Sư huynh à... huynh thua không oan đâu, thật đấy!

Nếu huynh nhìn thấy kết cục của Sát Chủ, e rằng huynh cũng sẽ thấy tim đập chân run thôi." "Độ cao trên Đại Đạo của nàng có lẽ sắp đuổi kịp lão sư rồi." Thông Thiên với biểu tình kinh hãi nhìn Vọng Thư, thầm nghĩ trong lòng.

Nhất thời, hai vị Thánh nhân của thiên địa Hồng Hoang đều bị thủ pháp giết người gọn gàng của Vọng Thư làm cho kinh sợ, mỗi người một tâm tư. "Thu!" "Thu!" Ở phía bên kia, Vọng Thư đứng tĩnh lặng tại vị trí Sát Chủ nổ tung, nàng chẳng hề biết tâm tư của Thông Thiên và Nữ Oa.

Nàng xòe năm ngón tay thành trảo, thu hồi linh bảo trên không trung và thanh trường kiếm rớt dưới đất của Sát Chủ vào tay.

Tứ Tượng Đỉnh.

Sát Sinh Kiếm.

Hai món trọng bảo.

Tứ Tượng Đỉnh có thể triệu hoán bốn tôn thánh thú để tấn công, mỗi tôn đều có vĩ lực vô thượng, là Tiên Thiên Chí Bảo thuộc về một kỷ nguyên khác, có tác dụng trấn áp khí vận và phòng ngự, công thủ toàn diện.

Sát Sinh Kiếm chủ về sát phạt, chém đứt lục dục thất tình, nhất niệm chỉ có sát, công phạt vô song, giết người không dính nhân quả.

Vọng Thư khẽ nhíu mày, sau đó lấy Chiêu Yêu Phiên từ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu ra, đưa cả Chiêu Yêu Phiên và Tứ Tượng Đỉnh cho Nữ Oa.

Đỡ mắc công sau này lại phải đưa một lần. "A tỷ, đây là bảo vật Chiêu Yêu Phiên của Yêu tộc... còn đây là cái đỉnh chí bảo của Sát Chủ, cũng đưa cho tỷ, có thể tăng mạnh chiến lực đấy." Về Chiêu Yêu Phiên, Vọng Thư không nói quá chi tiết, đợi Nữ Oa nhận lấy tự nhiên sẽ hiểu công dụng.

Còn về Tứ Tượng Đỉnh, giữ lại cũng chẳng để làm gì, bảo bối phòng ngự trong tay nàng đã đủ nhiều rồi, ví dụ như Hỗn Độn Chung, Càn Khôn Đỉnh...

Có thêm một cái Tứ Tượng Đỉnh nữa chắc cũng chỉ để trong Hỗn Nguyên Kim Đấu cho bám bụi.

Chi bằng đưa cho Nữ Oa để nâng tầm chiến lực cho tỷ ấy.

Đường đường là một vị Thánh nhân mà lúc nào cũng cầm cái Hồng Tú Cầu đi đập người thì cũng hơi nghèo nàn quá.

Còn thanh kiếm đỏ rực Sát Sinh Kiếm, Vọng Thư giữ lại.

Dù sao cũng phải để lại chút vũ khí cho đám Ma Thần tướng sau này chứ.

Về phương diện này, nàng quả thực có chút tư tâm.

Ai bảo Nữ Oa là tỷ tỷ của nàng chứ.

Còn về Thông Thiên...

đừng nhìn ta, nhìn ta cũng chẳng có phần đâu.

Vị đạo nhân này trong tay đã có Thanh Bình Kiếm, Tru Tiên Tứ Kiếm... tóm lại là kiếm đã đủ nhiều rồi, thêm một thanh nữa mạo hồ cũng chẳng có tác dụng gì. "Đa tạ tiểu muội." Nữ Oa nhìn hai món bảo bối bay đến trước mắt, lòng vui mừng khôn xiết.

Nàng hân hoan thu lấy Tứ Tượng Đỉnh và Chiêu Yêu Phiên.

Quả nhiên đi theo Vọng Thư là lời to mà!

Nữ Oa đâu có biết, vốn dĩ công đức bổ thiên thuộc về nàng đã bị Vọng Thư hi lý hồ đồ cướp mất rồi.

Chỉ là món Chiêu Yêu Phiên cộng thêm chí bảo Tứ Tượng Đỉnh này cũng đủ để bù đắp cho công đức bổ thiên đó.

Thông Thiên nhìn Vọng Thư phân chia bảo vật, mặt đầy hâm mộ nhìn cái đỉnh trong tay Nữ Oa, muốn nói lại thôi.

Thực ra trong lòng hắn vô cùng khao khát Tứ Tượng Đỉnh.

Thông Thiên giáo chủ đã nhận ra vấn đề của Tiệt giáo, dùng Tru Tiên Kiếm Trận đầy sát khí để trấn áp khí vận thì khí vận của đại giáo rốt cuộc không ổn định, không thể sánh được với sự vững vàng của Nhân giáo, Xiển giáo, Nguyệt giáo hay Tây Phương giáo, sau này e là sẽ có họa đoan.

Hiện tại hắn đang cấp thiết cần một trọng bảo có thể trấn áp khí vận đại giáo, ví dụ như Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ hay Càn Khôn Đỉnh, và Tứ Tượng Đỉnh xem chừng cũng có thể làm được việc đó.

Tên gọi là Đỉnh vốn đã mang ý nghĩa trấn áp rồi.

Tiếc là đã bị Vọng Thư đưa cho Nữ Oa mất.

Hơn nữa, chuyện này cũng khó mở lời, bởi vì việc tiêu diệt Sát Chủ thì Vọng Thư góp công lớn nhất, việc phân chia chiến lợi phẩm là quyền của nàng.

Nếu chỉ dựa vào hắn và Nữ Oa thì căn bản không đối phó nổi Sát Chủ.

Vọng Thư nhìn thấy ánh mắt của Thông Thiên nhưng nàng không nói gì thêm.

Về phương diện này, da mặt nàng cực kỳ dày.

Nếu có nhiều thì đương nhiên sẽ chia, nhưng hiện tại... chẳng phải

chỉ có hai món thôi sao.

Với tư cách là hạt nhân của đội ngũ, nàng sở hữu một món bảo bối là quá bình thường.

Còn về Nữ Oa... với tư cách là người nhà, nhận một món bảo bối cũng là hợp tình hợp lý.

Còn Thông Thiên... thành viên mới gia nhập tiểu đội cần phải qua vòng khảo hạch đã mới tính tiếp được.

Thông Thiên xoa xoa mũi, phong cách của Vọng Thư vẫn đúng như xưa.

Nếu không phải quan hệ cực tốt thì muốn lấy được đồ tốt từ tay nàng thật sự là khó hơn lên trời.

Lúc này, Vọng Thư khẽ nhướn mày lên tiếng lần nữa. "Thông Thiên đạo hữu, A tỷ...

Nơi tận cùng phía Tây Hải có một con nguyên sơ cổ xà và vài tồn tại Hỗn Độn khác, hai người có hứng thú không?" Vọng Thư mỉm cười mời gọi.

Lời vừa dứt, cả Nữ Oa lẫn Thông Thiên mắt đều sáng rực lên, nhịp thở cũng dồn dập đôi chút.

Đi theo Vọng Thư vào Hỗn Độn, Nữ Oa đã nhẹ nhàng có được một kiện trọng bảo... cuộc đại chiến này hoàn toàn là đi cướp linh bảo mà.

Danh tiếng "quét sạch vạn vật" của Nguyệt Chủ quả danh bất hư truyền. "Mấy món bảo bối tốt đó, chẳng lẽ đều là từ đây mà ra sao?" Nữ Oa dùng đôi bàn tay ngọc ngà vuốt ve Tứ Tượng Đỉnh trong tay, nhìn về phía Vọng Thư với ánh mắt hồ nghi.

Thông Thiên lại có tâm tư khác, ở chỗ Sát Chủ hắn không vớ

được món linh bảo trấn áp khí vận nào, nhưng còn những nơi khác thì sao?

Phải biết rằng... lúc này giữa thiên địa Hồng Hoang đang có hai nơi xảy ra đại chiến.

Một là phía Tây Hồng Hoang, tận cùng Tây Hải.

Chương 245

Một là phía Bắc Hồng Hoang, tận cùng Nam Hải.

Đợi đã!

Trong chớp mắt, Nữ Oa và Thông Thiên lại một lần nữa dùng biểu tình chấn động trố mắt nhìn Vọng Thư đang tươi cười rạng rỡ.

Họ đã phát hiện ra điểm mấu chốt!

Đúng rồi, vừa rồi, vị trước mắt này cũng cần phải trấn thủ một phương biên giới Hỗn Độn mà.

Nàng cần phải trấn thủ biên giới Hỗn Độn phía Nam Hồng Hoang cơ mà!

Vậy mà nàng lại chạy lung tung khắp nơi... từ núi Bất Chu đi dạo quanh biên giới Hồng Hoang.

Điều này chỉ có thể chứng minh một điều: Vọng Thư đã sớm quét sạch những tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Nam Hải rồi. "Vọng Thư đạo hữu, những tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Nam Hải đâu rồi?" Thông Thiên mắt sáng rực, thở gấp hỏi.

Tuy trong lòng đã có suy đoán nhưng hắn vẫn muốn một lời phản hồi khẳng định, một đáp án xác thực.

Không lẽ nào.

Không lẽ nào!

Trong khi hắn đang đánh đến chết đi sống lại với Sát Chủ ở Đông Hải, thì vị Nguyệt Chủ này đã kết thúc trận chiến từ lâu rồi.

Sau đó vị đại tiểu thư này nhàn hạ tiêu dao, đi xem Vu Yêu lượng kiếp ở núi Bất Chu, tiếp theo là đi bổ sung Thiên giới, rồi lại chạy đến

Thiên giới vơ vét một trận sạch sành sanh nhà cửa của Yêu tộc, cuối cùng mới mò đến biên giới Hỗn Độn ở Đông Hải để chém chết Sát Chủ.

Trong khi hắn đang ở đây lãng phí bao nhiêu thời gian với Sát Chủ.

Thông Thiên á khẩu không trả lời được, hắn cảm thấy khoảng cách giữa Thánh nhân và Thánh nhân còn lớn hơn khoảng cách giữa người và kiến hôi.

Thật là bị mạo phạm mà! "Phần lớn chắc đều chết cả rồi... kẻ nào chưa chết thì cũng chẳng sao, Vọng Thư số 1 đang ở đó mà...

đại khái là sẽ không có chuyện gì đâu." Vọng Thư chớp chớp mắt.

Nàng vẫn luôn để mắt tới biên giới Hỗn Độn tận cùng Nam Hải, nếu có biến động nàng sẽ phát hiện ngay và lập tức tới đó.

Hơn nữa nàng cũng để lại một tôn phân thân trấn thủ ở đó, không hề lơ là công việc.

Vọng Thư số 1?

Cái gì cơ?

Thông Thiên, Nữ Oa ngẩn người ra một lúc, rồi đồng loạt phóng tầm mắt về phía tận cùng Nam Hải.

Chỉ thấy trên mặt biển vô tận ở tận cùng Nam Hải đột ngột xuất hiện một hòn đảo đào hoa.

Có một vị tiên tử tuyệt mỹ với diện mạo giống hệt Vọng Thư, tay cầm cặp chùy tím, trên đầu lơ lửng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đang tĩnh lặng đứng trên đảo.

Nàng bình thản nhìn về phía biên giới Hỗn Độn với khí thế "một người giữ quan, vạn người khó qua".

Tại biên giới Hỗn Độn tận cùng Nam Hải có một tấm bia đá.

Trên bia đá viết: Kẻ nào tự tiện xông vào Hồng Hoang, chết!

Phía sau tấm bia đá thấp thoáng vô số thi thể nằm ngổn ngang trong không gian Hỗn Độn...

Mỗi một cái thi thể đều to lớn như một ngọn núi hùng vĩ.

Thông Thiên: ...

Nữ Oa: ...!!!

Lúc này trong lòng Thông Thiên và Nữ Oa không chỉ còn là chấn động, mà là cạn lời.

Với thực lực của Nguyệt Chủ thì có thể làm được điều đó, nhưng mà... có cần phải khoa trương đến mức này không.

Những kẻ đó đều là những tồn tại cổ lão trong Hỗn Độn, là những kẻ còn sót lại từ thời khai thiên, ngay cả lão sư Hồng Quân cũng phải lộ vẻ ngưng trọng, vậy mà nàng... trực tiếp diệt sạch toàn bộ.

Quá tàn nhẫn!

Quá tuyệt tình!

Quá hung hãn!

Nàng đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện ở biên giới Hỗn Độn với tốc độ cực nhanh.

Trong đầu Thông Thiên và Nữ Oa tự động bổ sung hình ảnh: Khi đám tồn tại Hỗn Độn kia đứng ở biên giới Hỗn Độn, mắt đỏ lừ, mặt đầy tham lam chuẩn bị xâm nhập Hồng Hoang khi mọi thứ đã sẵn sàng... thì thấy Vọng Thư cầm kiếm, vẻ mặt băng lãnh trực tiếp xông thẳng vào không gian Hỗn Độn, lao vào giữa đám tồn tại Hỗn Độn đó mà chém giết.

Chỉ nghĩ đến khung cảnh đó thôi, trong lòng Thông Thiên và Nữ Oa cũng đã rợn tóc gáy.

Thầm mặc niệm cho đám tồn tại Hỗn Độn kia ba giây.

Lúc nãy khi Vọng Thư chém chết Sát Chủ, họ đã được nếm trải thực lực thực sự của nàng.

Có thể hiểu được... những tồn tại Hỗn Độn xâm nhập miền Nam Hồng Hoang trước khi chết đã tuyệt vọng và sợ hãi đến nhường nào.

Gặp phải hạng chí cường tồn tại như Vọng Thư, bọn chúng chỉ còn con đường tan thành mây khói. "Sướng quá!

Không hổ là Vọng Thư đạo hữu!" "Ta cũng vậy!" Thông Thiên cười lớn một tiếng.

Lời nói của hắn chỉ về việc Vọng Thư dựng tấm bia đá răn đe tại miền Nam Hồng Hoang.

Màn thao tác này thực sự quá bá đạo.

Một hành vi phô trương vũ lực vô cùng mạnh mẽ. "Đùng!" Chỉ thấy Thông Thiên dậm chân một cái xuống mặt đất, một tấm bia đá hùng vĩ mọc lên ngay sát mép biên giới Hỗn Độn.

Tiếp đó, Thông Thiên một tay cầm Tru Tiên Kiếm bay lên không trung, trước mặt tấm bia.

Thân ảnh lấp lánh, kiếm tùy tâm chuyển, kiếm quang lướt đi, trong khoảnh khắc hắn cũng khắc lên bia đá dòng chữ: Kẻ nào tự tiện xông vào Hồng Hoang, chết!

Kiếm ý của hắn đọng lại trên bia đá, tỏa ra kiếm quang rực rỡ như được đao khắc búa đục tạo thành.

Phải thừa nhận rằng chữ của hắn đẹp hơn của Vọng Thư rất nhiều, đúng với tính cách của Thông Thiên: rồng bay phượng múa, một mực tiến về phía trước.

Trong chớp mắt, mọi chuyện ở biên giới Hỗn Độn phía Đông

Hồng Hoang đã trôi qua rất nhanh. "Chúng ta mau đến phía Tây thôi, nếu không khi sức mạnh Thiên đạo khôi phục vận hành, đám gia hỏa kia có thể sẽ chạy mất." Vọng Thư khẽ nói.

Có Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ở đó nên nàng không lo lắng việc bị tấn công vào sâu bên trong.

Chỉ là sức mạnh Thiên đạo sắp khôi phục, đám tồn tại Hỗn Độn kia có đột ngột chọn cách rút lui hay không thì vẫn là một ẩn số.

Nghĩ vậy, Vọng Thư liền quan sát tình hình hiện tại ở phía Tây Hồng Hoang.

Nàng hướng tầm mắt về phía Tây Hồng Hoang.

Chỉ thấy trên bầu trời phía Tây Hồng Hoang có hàng vạn đạo tiên quang rực rỡ, hàng loạt những thân ảnh lạ lẫm đang phi hành cực nhanh, rầm rộ hướng về núi Tu Di, Ngũ Trang Quán, núi Bất Chu... thậm chí hướng về phía Bắc, phía Nam và miền Trung Hồng Hoang.

Tuyến phòng thủ phía Tây Hồng Hoang đã bị phá vỡ rồi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đâu?

Không lẽ không phòng ngự nổi sao!

Sắc mặt Vọng Thư khẽ biến, trong lòng giật mình.

Nhìn về phía tận cùng Tây Hải, nàng thấy ở đó ngoài con nguyên thủy cổ xà khổng lồ vô cùng ra, còn có thêm một vị nữ đế mặc bào phục vàng kim tuyệt mỹ.

Một tay nàng nâng một ấn ngọc cửu long, tay kia cầm một thanh thiên tử kiếm vô cùng xa hoa.

Quanh thân nàng tỏa ra vĩ lực to lớn, chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến không gian xung quanh không ngừng vỡ vụn.

Một vị nữ đế, đồng thời cũng là một vị Thánh nhân, chiến lực cực

mạnh, vượt xa con nguyên sơ cổ xà kia.

Chương 246

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hề bại trận, lúc này hai vị Thánh nhân của Tây Phương giáo mặc pháp y vàng sáng vẫn đang sử dụng Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ để gian nan chống đỡ các đòn tấn công, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Chỉ có điều trong vòng phòng ngự của bọn họ đã xuất hiện một lỗ hổng.

Một cây cầu ngọc tỏa ra tiên quang trắng rạng ngời giáng xuống, bắc ngang từ biên giới Hỗn Độn, xuyên qua Tây Hải bao la, tiến thẳng vào đại địa phía Tây Hồng Hoang.

Nó đã xuyên qua sự phòng ngự của Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Dưới sự tấn công mãnh liệt của vị nữ đế tuyệt mỹ kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thậm chí không thể phân thân ra để can thiệp vào cây cầu ngọc đó.

Vô số tồn tại trong biên giới Hỗn Độn bước lên cầu ngọc, thân ảnh thấp thoáng là đã đặt chân lên đại địa phía Tây Hồng Hoang, sau đó kẻ thì cưỡi mây, kẻ thì hóa thành hồng quang... lao thẳng về phía thiên địa Hồng Hoang.

Ngay lúc đó, vị nữ đế mặc bào phục kia dường như cảm nhận được điều gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, để lộ dung nhan tuyệt mỹ mang một nét đẹp lăng lệ, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy vẻ khiêu khích. "Gia hỏa này..." "Thú vị đấy!" Vọng Thư nheo mắt lại, trong lòng dâng lên chiến ý.

Vị nữ tử thần bí này mang lại cho nàng cảm giác không hề yếu hơn nàng, thậm chí có thể còn mạnh hơn.

Thông Thiên và Nữ Oa thấy sắc mặt Vọng Thư thay đổi, cũng biết có lẽ hai chiến trường khác ở Hồng Hoang đã xảy ra chuyện.

Thế là họ cũng đồng loạt hướng tầm mắt về phía đó, nhìn thấy cảnh tượng lúc này thì sắc mặt càng đại biến. "Đi!

Ta đi hội kiến nàng ta một lát!" Vọng Thư lên tiếng.

Thông Thiên và Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, gật đầu đồng ý.

Miền Tây Hồng Hoang lúc này nguy cơ đã giáng xuống, nếu không đến giúp đỡ, e rằng sẽ mang đến một trận hạo kiếp cho thiên địa.

Đây không phải lúc để nội đấu.

Tiếp đó, tiên ảnh của ba người lấp lánh, rời khỏi biên giới Hỗn Độn ở Đông Hải, trực chỉ phương Tây mà đi.

Ngay lúc này, miền Tây Hồng Hoang đã hoàn toàn loạn lạc.

Hàng vạn tồn tại Hỗn Độn như mãnh hổ sổ lồng, tung hoành trên bầu trời, dưới mặt đất, trên các ngọn núi và hồ nước.

Ai nấy đều kích động, lòng tràn đầy hưng phấn.

Hạnh phúc của chiến thắng đến quá đột ngột khiến bọn chúng có chút không kịp trở tay. "Đốt phá đi, cướp đoạt đi... ha ha ha ha!" "Vào được rồi!

Cuối cùng cũng vào được rồi!" "Vận khí tốt thật, Tiên Chủ cũng tới rồi.

Hai vị Thánh nhân Hồng Hoang kia không phải đối thủ của Tiên Chủ." "Tốc độ nhanh lên một chút, cướp một mẻ rồi đi ngay.

Đại kiếp thiên địa Hồng Hoang đã kết thúc, vận hành Thiên đạo

đang nhanh chóng khôi phục, nếu chậm chân một bước là phải bỏ mạng ở đây đấy." "Phải thừa nhận rằng thiên địa Hồng Hoang này mạnh thật, bốn vị chí cường giả cùng vây công mà mãi không vào nổi, may mà Tiên Chủ cũng tới kịp." "Xem ra kỷ nguyên tinh thần đã hoàn toàn tiêu tùng rồi, nếu không Tiên Chủ sẽ không xuất hiện ở đây đâu!" Trên đại địa miền Tây Hồng Hoang, giữa bầu trời đầy cát vàng, hàng vạn tồn tại Hỗn Độn đang bàn tán sôi nổi, vô cùng hưng phấn, sát ý và ý đồ phá hoại bùng nổ trong lòng.

Nơi bọn chúng đi qua như nạn cào cào, sinh linh bị diệt sạch, linh mạch bị tước đoạt, linh căn bị cướp đi, ngay cả các điểm tụ cư của Yêu tộc đã được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề độ hóa cũng bị phá hủy sạch sành sanh.

Những động phủ của các đại năng gặp trên đường cũng không bị bỏ sót.

Những đại năng đó yếu hơn Thánh nhân Hồng Hoang rất nhiều, nên vô số đại năng đang nhanh chóng vẫn lạc.

Tồn tại Hỗn Độn giết họ dễ như giết gà.

Trong chớp mắt, miền Tây Hồng Hoang đã chìm trong màn máu đỏ rực ngút trời.

Phía Tây Hồng Hoang, nơi tận cùng của Tây Hải.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gương mặt đầy vẻ khổ sở, đang gian nan chống đỡ đòn tấn công của Cổ Xà và Tiên Chủ.

Tiên Chủ toàn thân tiên quang phiêu miểu, đeo đôi thủ sáo mỏng như cánh ve, đỉnh đầu tế ra Cửu Long Ngọc Tỷ, tay cầm Thiên Tử Kiếm, khoác trên mình đế bào, thế công cực kỳ cường đại.

Từng đạo vô thượng thần thông và đạo pháp không ngừng dội xuống Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Công Đức Kim Liên.

Giữa những đợt tấn công, thần quang và tiên quang đan xen, thiên địa chấn động, không gian liên tục vỡ vụn.

Dưới áp lực bị Thiên Đạo chi lực làm suy yếu ngay tại Hồng Hoang, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, thậm chí không dám dùng linh bảo ngạnh kháng, vì linh bảo trên tay họ đã ánh sáng ảm đạm, lung lay sắp đổ.

Cổ Xà mang sức mạnh hạo hãn, miệng phun xà tín, nhả ra luồng bạch sắc chí độc chi khí vô cùng khủng bố.

Nhất thời, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại bị hai tồn tại từ Hỗn Độn áp chế, rơi vào thế hạ phong.

Nhưng điều đó vẫn chưa phải là tệ nhất...

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộ vẻ khổ sở, trong lòng lo lắng cho đại bản doanh của Tây Phương giáo là núi Tu Di.

Bởi lẽ, một cây Ngọc Kiều thần dị đột ngột xuất hiện, dẫn theo hàng vạn tồn tại Hỗn Độn vượt cầu tràn vào phía Tây Hồng Hoang.

Kẻ yếu nhất trong số đó cũng có thể sánh ngang với cường giả Chuẩn Thánh trảm nhị thi.

Không biết hạo kiếp này sẽ lớn đến mức nào.

Tây Phương giáo nguy nan rồi! "Lão sư à, Thiên Đạo vận hành xin hãy mau chóng khôi phục đi, đệ tử chống đỡ hết nổi rồi." "Nếu có ai trợ giúp thì tốt biết mấy..." "Tiên Chủ này thật bất nhân, vị Nguyệt Chủ ở phương Nam kia rõ ràng đang rảnh rỗi, sao không đi phương Nam mà cứ nhắm vào phương Tây chúng ta làm gì?" "Mẹ kiếp nhà nó!" Hai vị Thánh nhân phương Tây thầm mắng.

Qua tiếng hô vang của quân đoàn Hỗn Độn, họ đã biết được danh húy của Tiên Chủ.

Lúc này lòng họ thê lương vô cùng, người hiện tại vừa rảnh rang vừa đủ năng lực giúp đỡ sư huynh đệ họ có lẽ chỉ có Vọng Thư, nhưng Nguyệt Chủ lại có thù với Tây Phương giáo.

Năm đó linh tộc ở núi Chiêu Dao từng bị bọn họ chặn cửa...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết chuyện này Nguyệt Chủ nhất định vẫn thù sâu đại hận, muốn mời nàng ra tay không hề dễ dàng.

Lời này cũng cực kỳ khó mở miệng. "Thôi đi..." "Dù sao cũng phải thử một lần..." "Phương Tây vốn nghèo nàn, nếu tâm huyết vô số năm của huynh đệ ta tan thành mây khói trong sớm chiều... thì thực sự quá thê thảm." "Mặt mũi này, không cần cũng được!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa chống đỡ vừa suy tính.

Một sát na nảy ra ngàn ý niệm.

Trong cục diện này, thực lực của Tiên Chủ quá cao, chỉ có Nguyệt Chủ Vọng Thư hoặc Hồng Quân lão sư mới đối phó nổi. "Nguyệt Chủ đạo hữu, phía Tây Hồng Hoang đã bị quân địch đột phá, mong nàng ra tay tương trợ!" "Sư huynh đệ ta sẽ cảm kích khôn cùng, nợ nàng một nhân tình!" Tiếp Dẫn đạo nhân vận dụng đại pháp lực, truyền âm khắp thiên địa.

Trong cơn nguy biến, vị Thánh nhân thực dụng này hoàn toàn không màng đến thể diện, giữ vững cơ nghiệp Tây Phương giáo mới là quan trọng nhất.

Tiên Chủ nghe lời cầu cứu của Tiếp Dẫn, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Giữa Hồng Hoang thiên địa này... chẳng lẽ còn có tồn tại mạnh mẽ hơn sao?

Nàng không tin một Thánh nhân lại nói lời hư huyễn, kẻ có thể khiến Thánh nhân phải lên tiếng cầu cứu thì phải mạnh đến mức nào?

Tiên Chủ trong lòng đầy mong đợi.

Khác với những tồn tại Hỗn Độn đến để cướp đoạt tài nguyên, nàng vốn cảm thấy những thứ đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao, điều nàng khao khát là một trận chiến có thể khiến mình dốc toàn lực.

Trong mắt Tiên Chủ sát ý sôi trào.

Nếu có thể trảm được vị chí cường giả kia, có lẽ Hồng Hoang thiên địa này sẽ không đánh tự tan. "Nguyệt Chủ sao?

Trẫm phải xem thử ngươi có bản lĩnh gì!" Tiên Chủ cười lạnh. "Đã biết, hãy kiên trì, ta đến ngay." Lúc này, giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư từ phía chân trời truyền đến, ngữ khí không chút gợn sóng, không bi không hỉ.

Nghe thấy Vọng Thư hồi đáp, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá rồi... khi Hồng Hoang lâm nguy, Nguyệt Chủ đã buông xuống ân oán cũ.

Nếu không, cục diện lần này coi như sụp đổ hoàn toàn.

Cùng lúc đó, lời cầu cứu của Tiếp Dẫn cũng thu hút sự chú ý của vô số đại năng Hồng Hoang, họ đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh, nơi... biên giới Hỗn Độn! "Mau nhìn tận cùng Tây Hải kìa!" "Những thứ đó... quá xa lạ, không phải sinh linh Hồng Hoang, chúng từ không gian Hỗn Độn tiến vào!" "Trời ạ, bên ngoài Hồng Hoang thiên địa lại có nhiều tồn tại mạnh mẽ đến vậy sao?" "Mỗi một tôn đều cực kỳ cường đại, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến tim ta run rẩy, cảm thấy nguy cơ cực lớn!" "Mau nhìn đại địa phía Tây, trên bầu trời...

Chương 247

có vô số tồn tại Hỗn Độn đang giết vào!

Đi đến đâu sinh linh diệt tuyệt đến đó, đây là muốn dấy lên một trận hạo kiếp sao?" "Cả tận cùng Nam Hải, Đông Hải đều có dấu vết đại chiến.

Ở tận cùng Bắc Hải, Thái Thanh Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giao chiến kịch liệt với một cường giả Hỗn Độn." "Tê... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hồng Hoang bị xâm lược rồi sao?" "Thảo nào trong lúc Vu Yêu đại kiếp, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử các vị Thánh nhân đều không xuất hiện, thì ra là có ngoại địch xâm lăng, Thánh nhân đang bảo vệ mảnh thiên địa này!" "Thánh nhân từ bi!" "Ta thấy ở tận cùng Nam Hải có một hòn đảo, Nguyệt Chủ đang đứng đó trấn thủ biên giới Hỗn Độn, nơi đó có một khối cự thạch bi!" "Trời ạ, ta thấy rồi, trong Hỗn Độn phương Nam xác chết chất thành núi, nhìn mà da đầu tê dại... 'Kẻ loạn nhập Hồng Hoang phải chết', tê... là do Nguyệt Chủ làm sao?" "Chắc chắn rồi!" Vô số đại năng thiên địa trố mắt nhìn, bàn tán xôn xao, gương mặt đầy vẻ chấn kinh lẫn tái nhợt, tim đập liên hồi.

Thiên cơ vốn bị che lấp giờ đã tan biến, mọi thứ hiện ra rõ mồn một.

Hồng Hoang bị xâm lược, và các Thánh nhân vẫn luôn âm thầm thủ vệ suốt thời gian qua.

Lúc này, Vọng Thư, Thông Thiên và Nữ Oa đã đến phía Tây Hồng Hoang, ba người nhìn cảnh loạn lạc bên dưới, bàn bạc vài câu rồi chọn cách chia nhau hành động.

Hiện tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn còn kiên trì được, nhưng nếu để đám tồn tại Hỗn Độn kia thâm nhập sâu hơn, sức tàn phá sẽ càng kinh khủng.

Vì vậy, ba người quyết định trước tiên phải thanh lý sạch sẽ đám tàn quân đã lọt vào.

Đám tồn tại Hỗn Độn vốn cực kỳ mạnh mẽ đối với chúng sinh Hồng Hoang, nhưng đối với Thánh nhân mà nói thì không khó xử lý.

Chỉ cần không phải cấp bậc Thánh nhân, chúng hoàn toàn không có khả năng kháng cự, đây là đòn đánh hạ duyên của sinh mệnh cao tầng đối với tầng thấp.

Nữ Oa chọn đi về phía Bắc của miền Tây, Thông Thiên đi về phía Nam, còn Vọng Thư tiến thẳng vào trung tâm.

Binh phân ba đường, cuối cùng sẽ hội quân tại tận cùng Tây Hải.

...

Ngoài ba mươi ba tầng trời, cung Tử Tiêu.

Nơi này vĩnh hằng bất biến giữa Hỗn Độn.

Lúc này, vô số xiềng xích Thiên Đạo khổng lồ hiển hiện, như mạng nhện khóa chặt cung điện.

Bên trong cung Tử Tiêu, trên bồ đoàn trước ba ngàn tòa thần sơn các loại và sáu tòa tử sắc thần sơn, có một lão đạo đang ngồi xếp bằng, diện mục từ thiện, không bi không hỉ.

Đó chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Ngài rủ mắt nhìn xuống, trong ánh mắt hiện lên cảnh hạo kiếp ở phía Tây Hồng Hoang.

Có gần năm vạn tồn tại Hỗn Độn đang điên cuồng tàn phá, nhanh chóng tiến về miền Trung. "Thiên Đạo vận hành khôi phục... cần nửa

ngày nữa." "May mà đại địch ở phương Nam và phương Đông đã bị thanh trừ." "Hướng phía Tây...

Vọng Thư, Thông Thiên, Nữ Oa cũng đã đến rồi." "Trận chiến này...

Hồng Hoang thiên địa thắng chắc, có thể an hưởng thái bình trước khi mạt pháp diệt thế đại kiếp đến." Hồng Quân khẽ thốt, trên mặt thoáng nụ cười.

Tuy đại chiến chưa kết thúc, nhưng ngài đã thấy được thắng lợi.

Chỉ là khi nghĩ đến một số hành động của vị Nguyệt Chủ nào đó, tâm tình Hồng Quân lập tức trở nên không mấy tươi đẹp.

Đối với Vọng Thư, cảm xúc của ngài rất phức tạp.

Một mặt, ngài không thích dưới Thiên Đạo lại có một tồn tại không chịu sự kiểm soát.

Mặt khác, Thiên Đạo lại không thể không dựa dẫm vào chiến lực của nàng.

Ví như đại kiếp lần này, nếu không có Vọng Thư, Hồng Hoang muốn vượt qua sẽ gian nan hơn nhiều. ...

Ngũ Trang Quán.

Những tồn tại Hỗn Độn có độn pháp cực nhanh đã tìm đến đây.

Đúng là "cây to đón gió".

Những động phủ thần tiên như Ngũ Trang Quán không cần nhìn cũng biết là có vô số bảo vật và tài nguyên, nếu đánh hạ được chắc chắn sẽ thu hoạch lớn.

Đặc biệt là gốc bảo thụ tiên quang rực rỡ ở hậu viện kia, rõ ràng là đang khiêu khích bọn chúng: "A, ta là bảo bối tốt đây, đến cướp ta đi." Giống như một tuyệt thế mỹ nữ đang vẫy tay với một kẻ háo sắc

vậy.

Ba kẻ dẫn đầu ánh mắt tham lam, nuốt nước miếng ực ực. "Đất này màu mỡ quá!" Tồn tại Hỗn Độn cảm thán.

Không chút do dự, chúng lập tức tế ra linh bảo tấn công.

Từng đạo linh bảo, thần thông và thuật pháp dội xuống từ không trung, dài hàng vạn trượng, tỏa ra tiên quang rực rỡ ba màu đỏ, tím, trắng, oanh tạc về phía Ngũ Trang Quán.

Đi đến đâu không gian chấn động đến đó, uy lực vô song.

Bên trong Ngũ Trang Quán.

Từ khi biết có ngoại địch xâm nhập phía Tây Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử đã dẫn dắt đồ đệ canh phòng cẩn mật.

Mọi trận pháp phòng ngự đều được mở hết công suất!

Toàn bộ đệ tử bố trận đã vào vị trí!

Lúc này, đòn tấn công khủng khiếp giáng xuống, Trấn Nguyên Tử kinh hãi nhưng lập tức tế ra Địa Thư, đón gió hóa lớn, bay vút lên trời cao.

Trong chớp mắt lấy Địa Thư làm đỉnh điểm, một màn phòng ngự màu huyền hoàng khổng lồ xòe ra như một cái bát úp ngược, tỏa ra huyền hoàng tiên quang, bao phủ toàn bộ Ngũ Trang Quán và phạm vi tám trăm dặm xung quanh. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Những đòn tấn công cuồng bạo, tràn đầy tính hủy diệt liên tục nổ vang trên màn phòng ngự.

Nhưng màn chắn vẫn bất động thanh sắc, khả năng phòng ngự cường đại của Địa Thư đã được thể hiện rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử thần sắc ngưng trọng, thở phào một hơi, phòng ngự được là tốt rồi.

Lần đầu giao thủ với tồn tại Hỗn Độn, ông cũng không biết chúng có năng lực gì, nay Địa Thư trụ vững thì không còn gì tốt hơn.

Đột nhiên, thần thức của Trấn Nguyên Tử quét thấy hàng trăm đạo khí tức cường đại đang lao đến, ông nhìn về phía chân trời xa xăm, sắc mặt lập tức đại biến, đồng tử co rụt lại. "Trời muốn diệt Ngũ Trang Quán của ta sao!" "Sao lại có nhiều tồn tại Hỗn Độn đến vậy!" Trấn Nguyên Tử thê lương kêu lên, da đầu tê dại.

Đám đệ tử bên cạnh sắc mặt càng thêm trắng bệch, kẻ nào gan nhỏ hơn một chút thì sợ đến mức nhũn chân ngã quỵ xuống đất.

Không phải họ nhát gan, cũng chẳng phải Trấn Nguyên Tử chưa từng thấy sóng to gió lớn, mà thực sự cảnh tượng trước mắt quá kinh hoàng.

Chỉ thấy nơi chân trời xa, hàng trăm kẻ hung hãn đang cưỡi mây bay tới.

Nhìn kỹ thì mỗi tên đều là một tồn tại Hỗn Độn vĩ ngạn, kẻ thì mặt mày hung ác, kẻ thì lạnh lùng như giếng cổ, kẻ thì hưng phấn kích động, kẻ thì đằng đằng sát khí...

Có kẻ mang hình người, tựa tiên tựa thần.

Có kẻ mang hình yêu, hoặc đầu hổ mình người, hoặc lưng mọc cánh đen, hoặc mình sư tử mặt người.

Có kẻ lại mang dáng dấp Hỗn Độn Thần Ma hung tợn, tai treo rắn dữ, tay cầm rồng thiêng, toàn thân bốc hỏa, sau gáy hiện ra vòng kim luân rực rỡ... chẳng có kẻ nào là hạng lương thiện.

Mỗi một tồn tại Hỗn Độn đều có khí tức cực kỳ mạnh mẽ, không thua kém Chuẩn Thánh trảm nhị thi của Hồng Hoang, thậm chí nhiều kẻ còn sánh ngang Chuẩn Thánh trảm tam thi, chỉ cách cấp bậc Thánh nhân và Hỗn Nguyên cảnh một bước ngắn ngủi. "Ha ha ha ha...

Cuối cùng cũng rời khỏi cái nơi chim không thèm ị phương Tây kia rồi.

Thấy động phủ thần tiên rồi, hôm nay lão tổ ta phải ăn một bữa no nê, xem đám đạo sĩ này tươi ngon đến mức nào! (tiếng nuốt nước miếng)..." "Cái nơi quỷ quái này thật kỳ lạ, một thế giới hoàn mỹ cực hạn mà lại có một vùng nghèo nàn như vậy, may mà vùng đất trù phú đã ngay trước mắt." "Gốc cây kia thật đáng yêu!

Ta chấm nó rồi!" "Lại còn có một cường giả không tồi ở đây.

Đúng lúc lắm, loại tồn tại như thế này, so với tuổi thọ của Hồng Hoang thì chắc là hiếm có, trên người chắc chắn không thiếu tài nguyên và bảo vật." "Quyển bảo thư trên trời kia... ta cảm nhận được rồi, đó là khí tức của nguyên sơ vật chất vô cùng trân quý, thật khiến người ta mê đắm." "Mọi người cùng lên!" "Xông vào đi, ai cướp được trước là của người đó!" Vô số tồn tại Hỗn Độn hưng phấn tột độ, mắt lóe lên tia sáng xanh, giống hệt như kẻ bộ hành đi giữa sa mạc ba ngày ba đêm đột nhiên gặp được ốc đảo.

Thực tế đúng là như vậy.

Trong không gian Hỗn Độn vật chất cực kỳ khan hiếm, trừ một số ít tồn tại chí cường có thể công phá các thế giới để đoạt tài nguyên tích lũy, đại đa số tồn tại Hỗn Độn đều sống rất khổ sở như dân tị nạn.

Tài nguyên phải tiết kiệm từng chút một, dùng hết là cực khó bổ sung.

Đối với chúng sinh Hồng Hoang đang sống trong thời đại linh khí sung túc, tâm cảnh này thật khó thấu hiểu.

Lúc này, chúng như những kẻ đói khát lâu ngày, ánh mắt tham lam hừng hực nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt.

Chương 248

Ngay cả dãy núi Bất Chu Sơn gần Ngũ Trang Quán trong mắt chúng cũng là tài nguyên quý giá.

Còn Ngũ Trang Quán thì chẳng khác gì một mỹ nhân đã trút bỏ xiêm y.

Phòng ngự ư?

Không tồn tại!

Nếu chỉ có hai ba kẻ tấn công, phòng ngự của Ngũ Trang Quán quả thực kiên cố.

Nhưng chúng tin rằng, hàng trăm kẻ hợp lực nhất kích thì uy lực tuyệt đối không thua kém một kích của Thánh nhân.

Động phủ thần tiên này chắc chắn sẽ sụp đổ! "Giết!" "Giết!" "Giết!" Tiếng hò hét rung trời, thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời Ngũ Trang Quán.

Trong khoảnh khắc, đám tồn tại Hỗn Độn đồng loạt ra tay, hàng trăm đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ giáng xuống, không gian vỡ vụn từng tấc, tỏa ra đủ loại tiên quang rực rỡ như cơn mưa ánh sáng bảy màu dội xuống Ngũ Trang Quán, che lấp cả bầu trời.

Đòn tấn công tuyệt mỹ mang theo nguy cơ cực hạn!

Trấn Nguyên Tử mặt cắt không còn giọt máu, mắt lộ vẻ tuyệt vọng, lòng không ngừng run rẩy.

Hàng trăm tồn tại Hỗn Độn cùng ra tay...

Chống thế nào được?

Ngay cả Hỗn Độn Chung cũng chưa chắc trụ vững, nói chi là Địa

Thư!

Xong rồi, Ngũ Trang Quán xong đời rồi!

Trấn Nguyên Tử và đám đệ tử tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Không phải họ không muốn liều chết một phen, mà trước hạo kiếp thế này, thực sự khó lòng may mắn thoát khỏi.

Địa Thư không những không ngăn nổi, mà sau khi đòn tấn công này giáng xuống, Ngũ Trang Quán có lẽ sẽ bị san thành bình địa trong nháy mắt. "Tranh!" Ngay lúc đó, một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên bên tai Trấn Nguyên Tử và các đệ tử.

Một âm thanh quá đỗi quen thuộc.

Nghe êm tai làm sao.

Nó xuất hiện thật đúng lúc trong cơn nguy khốn.

Tiếng kiếm minh của Thái Âm Thần Kiếm.

Tuyệt đối không sai vào đâu được.

Trấn Nguyên Tử và đám đệ tử đồng loạt mở to mắt, thần tình kích động đến mức suýt rơi lệ.

Cảm giác từ cõi chết trở về thật tuyệt vời. "Trấn Nguyên Tử đạo huynh, huynh vẫn ổn chứ?" Giọng nói thanh lãnh truyền xuống từ chín tầng mây, cực kỳ phiêu miểu nhưng lại khiến lòng người an định.

Cùng với giọng nói đó, hai đạo kiếm mang thanh sắc rực rỡ dài hàng vạn quang niên xuất hiện.

Chúng dễ dàng xé toạc không gian Hồng Hoang, một đạo chém về phía cơn mưa tiên quang bảy màu của đám tồn tại Hỗn Độn, đạo kia chém thẳng vào đám quân địch trên không.

Trấn Nguyên Tử và đệ tử ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên một đóa

bạch vân khổng lồ, một vị tuyệt mỹ tiên tử mặc cung trang trắng đột ngột hiện thân.

Nàng mỉm cười, tay cầm một thanh tuyệt thế tiên kiếm màu thiên lam, vóc dáng thanh mảnh, dung mạo tuyệt trần, chỉ một nụ cười cũng đủ khiến chúng sinh say đắm, thiên địa thất sắc.

Hình ảnh của nàng không quá vĩ ngạn, so với đám tồn tại Hỗn Độn kia thì khí tức trên người cũng không có vẻ gì mạnh mẽ, trong thần thức cảm nhận giống như người bình thường.

Nhưng bất cứ tồn tại Hồng Hoang hay đại năng thiên địa nào biết đến nàng đều hiểu rõ... nàng cực kỳ mạnh mẽ.

Giữa lúc Ngũ Trang Quán lâm vào nguy cơ diệt vong, Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư đã giáng lâm.

Trấn Nguyên Tử là người của Linh tộc, Ngũ Trang Quán là cơ nghiệp Linh tộc... nơi này có biến, Vọng Thư không thể không quản. "Nguyệt Chủ!

Nguyệt Chủ đến rồi!" "Chúng ta bái kiến Nguyệt Chủ!" "Trấn Nguyên Tử bái kiến Nguyệt Hoàng!" "Ha ha ha ha...

Ngũ Trang Quán được cứu rồi." "Xem đám tạp chủng kia chết thế nào...

Nguyệt Chủ đã đến, một đứa cũng đừng hòng chạy thoát!" Trong Ngũ Trang Quán, đám đệ tử reo hò vang trời.

Trấn Nguyên Tử cũng mừng rỡ ra mặt.

Giây phút này, ông thầm cảm thấy vô cùng anh minh khi năm xưa đã gia nhập Linh tộc.

Nếu không gia nhập, hiểm họa hôm nay ai sẽ hóa giải cho đây?

Đúng là thời cũng thế cũng, mệnh cũng, diệu không thể tả.

Phía bên kia, hàng trăm tồn tại Hỗn Độn lập tức rùng mình, sắc mặt đại biến.

Chúng cũng nhận ra sự hiện diện của vị chí cường giả trên mây kia.

Tồn tại thần bí này không hề kém cạnh Tiên Chủ, thậm chí còn mạnh hơn.

Lòng chúng run rẩy, sợ hãi đến mức hồn phi phách tán...

Vẻ tham lam và niềm vui lúc nãy biến sạch sành sanh.

Từng kẻ mặt mày tái mét, lông tơ dựng đứng.

Một ý niệm nảy sinh, một sát na ngàn ý nghĩ.

Cùng lúc đó, hai đạo kiếm mang cực hạn giáng xuống.

Một đạo xé rách trường không, trực tiếp cắt đứt màn tiên quang bảy màu như một chiếc kéo cắt đôi tấm vải màu.

Nơi kiếm mang đi qua, không gian vỡ vụn như gương, mọi đòn tấn công của đám Hỗn Độn đều bị thanh sắc kiếm quang và kiếm khí nghiền nát thành tro bụi.

Trong chớp mắt, bầu trời Hồng Hoang trong trẻo đã hiện ra trước mắt thầy trò Trấn Nguyên Tử.

Đạo kiếm mang thanh sắc dài vạn quang niên còn lại thì bắt đầu một cuộc thảm sát vô tình.

Đòn tấn công của Hỗn Nguyên cảnh quá nhanh, quá mạnh, vượt qua cả không gian và thời gian, sao đám tồn tại Chuẩn Thánh này có thể chống đỡ hay trốn thoát?

Kiếm mang quét đến đâu, dù là hình người, hình yêu hay Hỗn Độn Thần Ma đều nổ tung thành những đóa hoa máu, mất mạng ngay lập tức.

Dù là thân hình đồ sộ hay bình thường.

Dù có linh bảo phòng ngự hay thần thông chạy trốn.

Dưới một nhát kiếm này, tất cả đều tan biến!

Cảnh tượng đó cũng đẹp đẽ đến cực hạn.

Vô số đóa hoa máu như những bông hồng đỏ thắm nở rộ giữa không trung, máu của chúng màu vàng kim, màu tím, màu đỏ tươi hay màu xanh lam vương vãi xuống đại địa, trở thành chất dinh dưỡng cho Hồng Hoang.

Hàng trăm tồn tại Hỗn Độn đã chôn thây dưới một kiếm của Vọng Thư.

Giây phút này, không chỉ Trấn Nguyên Tử mà các đại năng đang quan sát khắp thiên địa cũng chấn động, đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Một nhóm quân xâm lược mạnh mẽ như vậy, vốn có thể hủy diệt Ngũ Trang Quán trong tích tắc, lại bị Vọng Thư tiêu diệt dễ dàng như thế sao?

Thoáng chốc, lòng họ không còn kinh ngạc về thực lực của nàng nữa mà chuyển sang hưng phấn tột độ. "Nguyệt Chủ nương nương bá đạo quá!

Nguyệt Chủ uy vũ!" "Nguyệt Chủ đã đến phương Tây, Hồng Hoang chắc chắn không có hạo kiếp!" "Thấy chưa đám tạp chủng, đây chính là kết cục!

Khi các ngươi coi người khác là kiến hôi thì người mạnh hơn cũng coi các ngươi là kiến hôi.

Nguyệt Chủ ra tay, các ngươi chết chắc!" "Ha ha ha ha, đám Hỗn Độn này e là không kẻ nào chạy thoát, ta đang rất mong chờ được

thấy bộ dạng tuyệt vọng của chúng!" "Có cả Thông Thiên giáo chủ và Nữ Oa nữa... họ cũng đã xuất hiện ở hoang mạc phía Tây, đang đại chiến với quân Hỗn Độn, cứ một kiếm một mạng, chẳng khác gì hành gà, ha ha ha, sướng quá...

Đáng đời, thật sự coi Hồng Hoang chúng ta không có người sao?

Dám nhân lúc đại kiếp mà xâm lược!" "Các vị Thánh nhân này... tuy bình thường không ưa nhau, nhưng lúc Hồng Hoang cần nhất thì lại không hề chậm trễ." "Đi thôi, ta cũng đi, hội ngộ đám Hỗn Độn này một chút." "Hay lắm, sảng khoái, ta cũng đi!" "Chiến!

Giết chết đám tạp chủng này!

Đuổi chúng về Hỗn Độn!" "Đuổi gì mà đuổi, giữ lại hết, có Nguyệt Chủ, Thông Thiên giáo chủ, Nữ Oa nương nương ra tay, đám này một đứa cũng đừng hòng đi, để mạng lại hết!" Phút chốc, Hồng Hoang thiên địa hoàn toàn sôi sục, vô số đại năng hưng phấn, rủ nhau lập đội tiến về phía Tây, chiến ý ngút trời.

Chương 249

Đến Thánh nhân còn buông bỏ thành kiến để ra tay thì họ cũng phải góp một phần sức bảo vệ Hồng Hoang.

Họ hiểu rõ, lúc này phía Tây có năm vị Thánh nhân, lại còn có những chiến lực đỉnh tiêm như Vọng Thư và Thông Thiên, chắc chắn không thể thua.

Đây là một trận thắng chắc!

Cứ bình tĩnh mà đánh là được!

Trong lòng nghĩ vậy, nhiều đại năng mặt lộ vẻ quyết tuyệt, nhưng lại nói với đệ tử: "Đã đi thì không hẹn ngày về, khô máu luôn!" ...

Ngũ Trang Quán.

Sau khi trảm sạch đám Hỗn Độn xâm nhập Ngũ Trang Quán, Vọng Thư khẽ động tâm niệm, gọi ra hai đạo phân thân khác, rồi ba người lập đội, thi triển không gian thuấn di bắt đầu cuộc săn lùng. "Giết!" Ba bóng dáng tiên nhân tản ra, tung đòn tấn công.

Họ không đáp xuống đất mà lơ lửng trên không trung dội công kích xuống.

Chỉ thấy bầu trời liên tục xuất hiện kiếm quang màu xanh, bảo quang từ Nguyệt Tinh Luân màu tím, và Kim Giao Tiễn màu vàng kim xé toạc mây mù giáng xuống đám quân Hỗn Độn bên dưới.

Phía Nữ Oa, nàng thần sắc băng lãnh, sử dụng Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ luân phiên tấn công, khi thì bắn ra bảo quang từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, khi thì biến Hồng Tú Cầu thành những tinh tú Hồng Hoang nện xuống.

Từng hố sâu khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, mỗi đòn đánh của

Hồng Tú Cầu đều khiến đại địa rung chuyển.

Phía Thông Thiên còn đơn giản hơn, ông khoác huyền sắc đạo bào, chắp tay cưỡi mây, trên đỉnh đầu treo bốn thanh tiên kiếm: Tru Tiên Tứ Kiếm.

Theo tâm niệm của ông, từng đạo kiếm mang rực rỡ dài hàng triệu trượng liên tục bắn xuống mặt đất hoặc lên không trung.

Mỗi lần kiếm mang lóe lên là một hoặc vài mạng tồn tại Hỗn Độn bị tước đoạt.

Trong lúc đó, tiếng kêu la thảm thiết, tiếng la hét của quân Hỗn Độn vang khắp nơi.

Chúng đang đối mặt với ngày tận thế.

Chỉ trong hơi thở, ba người nhanh chóng đẩy tới, đi đến đâu đám cổ lão tồn tại hay dư nghiệt khai thiên đều tan thành tro bụi.

Kẻ thì chết dưới tay Vọng Thư, kẻ thì bị Nữ Oa đập chết, kẻ thì bị kiếm quang của Thông Thiên trảm sát.

Động tĩnh ở tiền tuyến đã chấn động sâu sắc đám tồn tại Hỗn Độn đang hoành hành ở phía Tây.

Từng tên mặt lộ vẻ kinh hoàng, hớt hải nhìn quanh, hoảng loạn tháo chạy.

Hồng Hoang thiên địa giờ đây trong mắt chúng không còn là thánh địa đầy rẫy tài nguyên nữa, mà là một địa ngục đang há miệng máu chực chờ nuốt chửng tất cả.

Thế cục sụp đổ quá nhanh khiến chúng không kịp trở tay! "Chạy mau... chạy đi, Thánh nhân Hồng Hoang giết đến rồi!" "Lùi lại!

Không thể tiến sâu hơn được nữa, đi tìm Tiên Chủ!" "Thảm quá... những kẻ đột phá vào đầu tiên đều bị giết sạch rồi!" "Đáng sợ quá,

đám Thánh nhân kia ra tay không chút lưu tình!" "Mau quay lại Ngọc Kiều!" Quân Hỗn Độn trợn mắt kinh hãi, hồn phi phách tán, tiếng kêu la sợ hãi vang lên không dứt.

Lúc này chúng đồng loạt dừng bước... những kẻ đang cướp bóc liền dừng tay, những kẻ đang công đánh núi Tu Di mặt biến sắc, quay đầu chạy ngay.

Sinh tồn trong Hỗn Độn, chúng thừa hiểu mạng sống là quan trọng nhất.

So với việc cướp tài nguyên, giữ mạng vẫn hơn.

Thế là, đoàn quân Hỗn Độn hùng hổ tràn vào phía Tây giờ đây như thủy triều rút đi nhanh chóng.

Chúng chỉ hận không thể bay nhanh hơn gấp vạn lần, chỉ sợ chậm một giây là bị chém chết.

Nhìn xuống từ chín tầng mây, có thể thấy hàng vạn tồn tại Hỗn Độn bị ba vị Thánh nhân truy sát như đội quân bại trận.

Đích đến của chúng là biên giới Hỗn Độn ở tận cùng Tây Hải.

Chúng tin rằng ở đó có Nguyên Sơ Cổ Xà và Tiên Chủ, dù không đột phá nổi Hồng Hoang thì giữ mạng chắc cũng không khó.

Nhưng Vọng Thư, Thông Thiên và Nữ Oa sao có thể để chúng dễ dàng rút lui?

Hồng Hoang là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Ba người sát phạt ngày càng hung mãnh, mở ra một cuộc đua thanh trừng, từng tôn tồn tại Hỗn Độn liên tục ngã xuống, trở thành phân bón cho thế giới Hồng Hoang.

Cuối cùng, khi ba người hội quân ở Ngọc Kiều, quân Hỗn Độn chỉ còn thoát về được một phần nhỏ, tầm vạn tên, phần lớn còn lại đều bị

ba người trảm sát.

Xác chết rải rác giữa vùng cát vàng cuồn cuộn.

Thật là một cảnh tượng thê thảm.

Lúc này bên bờ Tây Hải, trên cây Ngọc Kiều rực rỡ, gần vạn tên tàn quân đang chật vật tháo chạy về biên giới Hỗn Độn.

Một đầu cầu là Vọng Thư, Thông Thiên, Nữ Oa; đầu kia là Tiên Chủ.

Gió biển thổi mạnh, làm y bào của ba người Vọng Thư bay phần phật.

Vọng Thư đưa mắt nhìn về phía cuối cây cầu, ánh mắt xuyên thấu không gian, nhìn vị nữ đế tuyệt thế mặc đế bào kia.

Nàng ta toàn thân tỏa tiên quang, vô cùng vĩ ngạn.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong thoáng chốc, dường như là vĩnh hằng.

Thậm chí, vị nữ đế ở tận cùng Tây Hải còn mỉm cười với Vọng Thư.

Một nụ cười đầy vẻ khiêu khích. "Thú vị đấy..." Vọng Thư khẽ thốt, đôi mắt nheo lại.

Đối với vị Tiên Chủ này, thật lòng nàng chẳng có mấy thiện cảm.

Có lẽ là "cùng giới đẩy nhau" chăng?

Chắc vậy.

Tuy đối phương cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc... nhưng phụ nữ quá mạnh mẽ thì khó quản giáo lắm.

Tính cách như lão dì Hậu Thổ mới đáng yêu.

Tóm lại, Vọng Thư đang tính toán phải thu xếp một trận ra trò.

Nếu có thể thu nàng ta làm Ma Thần Tướng thì càng tốt.

Dù sao thực lực của Tiên Chủ này cũng rất khá. "Không biết Lạc Bảo Kim Tiền có rơi được cái Ngọc Kiều này không nữa." Vọng Thư thầm nghĩ, mắt nhìn về phía Ngọc Kiều, trong lòng nôn nóng muốn thử.

Lúc ở Đông Hải, nàng đã thấy sự thần dị của cây cầu tỏa tiên quang trắng này, nó có thể đột phá phòng ngự của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có chức năng truyền tống không gian...

Một loại bảo bối mang công năng đặc thù giống như Lạc Bảo Kim Tiền.

Loại bảo vật này trong chiến đấu thường mang lại hiệu quả bất ngờ.

Những món đồ thần kỳ như thế luôn khiến Vọng Thư thèm thuồng.

Nghĩ là làm, tâm niệm khẽ động, Lạc Bảo Kim Tiền từ trong người Vọng Thư bay ra, tỏa ra bảo quang vàng kim lấp lánh, một đồng tiền đồng gắn đôi cánh trắng, trông chẳng có gì nổi bật. "Rơi!" Vọng Thư bình tĩnh khẽ quát, lập tức từ bờ Tây Hải, một đạo bảo quang vàng kim dài vạn trượng chiếu thẳng về phía Ngọc Kiều.

Tiên Chủ thấy Vọng Thư tấn công, thần sắc không đổi, nàng không tin loại tấn công này có thể đe dọa được Độ Tiên Kiều.

Độ Tiên Kiều vô cùng thần dị, có thể hóa hư thành thực, cũng có thể hóa thực thành hư, đòn tấn công bắn tới chỉ cần hóa hư là xong, không ảnh hưởng gì lớn.

Tuy Độ Tiên Kiều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng nhờ sự thần dị mà không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

Sẵn đây, nàng muốn xem thử thủ đoạn của vị Nguyệt Chủ này.

Nếu ngay cả Độ Tiên Kiều cũng không đối phó nổi thì Nguyệt Chủ cũng chỉ là hư danh.

Phía bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phân tâm quan sát đòn đánh của Vọng Thư, sắc mặt tuy không đổi nhưng trong lòng mừng rỡ.

Họ đã nhận ra món đồ kia, chính là bảo vật từng hạ gục Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn. "Có lẽ... có thể khiến Ngọc Kiều mất linh!" Cả hai thầm nghĩ, nhưng tay lại phản thủ vi công, trực tiếp tung đòn tấn công, đạo pháp Thánh nhân hiện ra trong tay, miệng niệm kinh văn đại đạo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm vậy là để thu hút sự chú ý của Tiên Chủ và Cổ Xà, tạo cơ hội cho Vọng Thư thu lấy Ngọc Kiều.

Có vật này ở đây, đối với Hồng Hoang và miền Tây luôn là một mối đe dọa.

Chương 250

Tuy rằng... rơi vào tay Vọng Thư thì có vẻ cũng chẳng có lợi lộc gì cho Tây Phương giáo, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là ở trong tay Tiên Chủ.

Nếu đại kiếp sau Tiên Chủ lại mang quân đến, dùng lại Ngọc Kiều thì Tây Phương giáo thực sự hết cửa.

Rơi vào tay Vọng Thư thì ít nhất nàng cũng chẳng vô duyên vô cớ gây hấn với Tây Phương giáo.

Hai vị Thánh nhân thầm tính toán, lòng có vài phần bất lực nhưng cũng đầy quả quyết.

Chọn cái ít tệ hơn trong hai cái tệ!

Lúc này, Thông Thiên, Nữ Oa và vô số đại năng cũng dán mắt vào đạo bảo quang, lòng hồi hộp cầu nguyện.

Họ cũng nhận ra Lạc Bảo Kim Tiền, tuy món bảo bối này xuất hiện không nhiều nhưng mỗi lần ra tay đều chuẩn xác hạ gục bảo vật đối phương, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Hà Đồ Lạc Thư còn rụng, nên họ rất kỳ vọng nó có thể hạ được Ngọc Kiều.

Vật này gây hại cho Hồng Hoang quá lớn.

Nó có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của hai vị Thánh nhân, chuyện chưa từng nghe thấy.

Cách giải quyết tốt nhất là để nó rơi vào tay ai đó.

Thà để nó vào kho báu của Nguyệt Chủ để bám bụi còn hơn. "Thành công đi!

Nhất định phải thành công!" "Nguyệt Chủ cố lên!" "Ta tin Nguyệt

Chủ, nàng ra tay chưa bao giờ thất bại." Vô số đại năng lẩm bẩm, mắt không rời đạo kim quang từ Lạc Bảo Kim Tiền.

Trong thoáng chốc, tiên quang huyền hoàng bùng nổ, chiếu sáng cả vùng Tây Hải, mặt biển dưới ánh trời vàng cũng biến thành một đại dương vàng rực.

Cuộc đối đầu giữa hai thần bảo có công dụng khác nhau.

Bảo quang ập đến.

Lạc Bảo Kim Tiền chiếu lên Ngọc Kiều, ngay lập tức từ bờ Tây Hải đến biên giới Hỗn Độn dài hàng vạn quang niên, một luồng sáng huyền hoàng rực rỡ lóe lên.

Dưới tác dụng của Lạc Bảo Kim Tiền, Ngọc Kiều vốn khổng lồ đột nhiên biến thành một cây tiên kiều nhỏ xíu màu bích lục chỉ dài bằng đốt ngón tay, rơi thẳng xuống Tây Hải.

Giữa lúc nó đang rơi, một bóng dáng tiên nhân chợt hiện ra trên mặt biển, đưa bàn tay ngọc ngà đón lấy cây cầu.

Độ Tiên Kiều!

Tên của món linh bảo thần dị hiện lên trong não bộ Vọng Thư, nàng thầm vui mừng.

Ngay lập tức, biểu cảm của Tiên Chủ đông cứng lại.

Đám tồn tại Hỗn Độn đang chạy trên cầu cũng ngây người ra, sau đó đồng loạt lộ vẻ kinh hãi.

Đại năng khắp Hồng Hoang chấn động, rồi vỡ òa reo hò. "Thành công rồi!" "Nguyệt Chủ quá mạnh!

Món linh bảo không tên có thể đánh rơi bảo vật kia cũng quá mạnh!" "Ngọc Kiều bị hạ rồi!" "Nguyệt Chủ bá đạo quá!" Các đại năng bàn tán xôn xao, vô cùng hưng phấn.

Khi biết ngoại địch xâm lược và gây hạo kiếp ở miền Tây, lòng họ vốn nặng nề, lo sợ hạo kiếp sẽ lan rộng không thể cứu vãn.

Nay Vọng Thư, Thông Thiên và Nữ Oa xuất hiện đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho cả thiên địa.

Có những cường giả này ở đây, Hồng Hoang sẽ ổn.

Phía bên kia, tận cùng Tây Hải, Chuẩn Đề mặt mũi giật giật, cảm thấy chua xót.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng thấy Ngọc Kiều rơi vào tay Vọng Thư, lòng ông vẫn không vui.

Thất Bảo Diệu Thụ của ông cũng cái gì cũng quét được, cái gì cũng hạ được... nhưng trong trận chiến này bị Tiên Chủ và Cổ Xà cầm chân, hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Mọi đòn đánh hướng về phía Ngọc Kiều đều bị Tiên Chủ chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vọng Thư thu hoạch bảo vật.

Cùng lúc đó, những kẻ vừa đứng trên cầu giờ rơi xuống biển, mặt mày tái mét, ánh mắt kinh hoàng hơn bao giờ hết, điên cuồng lao về phía biên giới Hỗn Độn.

Hồng Hoang thiên địa thực sự càng lúc càng đáng sợ! "Độ Tiên Kiều của trẫm!" "Vọng Thư này... thật đáng ghét!" "Xem ra trên người nàng ta quả thực có chút thủ đoạn!" Tiên Chủ chớp mắt, nghiến răng nghiến lợi, trong lòng đầy căm hận.

Chỉ trong một sát na, nàng đã hiểu ra sự việc là vị Nguyệt Chủ đối diện đã dùng thần bảo để cướp mất Độ Tiên Kiều của mình.

Nhưng... thao tác kiểu gì vậy?

Vừa rồi nàng đã quá chủ quan!

Thật sơ suất!

Đầu óc nàng ong ong, cảm giác đau lòng vô hạn.

Độ Tiên Kiều là lợi khí để xâm lược các thế giới, vậy mà giờ đây... mất tiêu rồi!

Lỗ nặng rồi...

Vào Hồng Hoang chưa vơ vét được gì mà đã mất trắng một kiện linh bảo.

Vọng Thư không quan tâm đối phương nghĩ gì, nàng mỉm cười rạng rỡ, thu Độ Tiên Kiều vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Đây là một đại sát khí.

Nó có thể phá phòng ngự của linh bảo dưới cấp Tiên Thiên Chí Bảo, phá được không ít trận pháp, lại cực kỳ hợp để vận chuyển binh lực.

Một bảo vật sinh ra để phá giới.

Công dụng ngang ngửa Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhìn nụ cười của Vọng Thư, gương mặt tuyệt mỹ của Tiên Chủ tối sầm lại, nàng cảm thấy Nguyệt Chủ này đặc biệt đáng ghét.

Đáng ghét gấp trăm ngàn lần hai vị Thánh nhân đang chặn đường nàng và Cổ Xà. "Tốt, có thủ đoạn đấy, dám thu Độ Tiên Kiều của trẫm." "Có dám đánh một trận không!" Giọng nói bình thản nhưng đầy sát khí và nộ hỏa truyền đến từ tận cùng Tây Hải.

Trong suốt năm tháng dài đằng đẵng, nàng hiếm khi chịu thiệt thòi lớn thế này.

Lần cuối cùng là từ bao lâu rồi, nàng không còn nhớ nổi. "Sợ gì chứ..." Vọng Thư cười khẽ.

Lúc này nàng lại thấy Tiên Chủ này có chút đáng yêu, đặc biệt là lúc tức giận.

Hai người lại cách không nhìn nhau một lần nữa.

Vọng Thư bước ra một bước, tiến về tận cùng Tây Hải.

Thông Thiên và Nữ Oa cũng bước theo.

Cuộc xâm lược này cuối cùng cũng phải có một lời kết.

Trên mặt biển Tây Hải, quân Hỗn Độn thấy Thánh nhân dồn sự chú ý vào Tiên Chủ và Cổ Xà, tạm thời thấy an toàn, ai nấy đều thở phào, thầm cảm thấy may mắn. "Nguy hiểm quá, nữ ma đầu kia thực sự quá lợi hại, có thể đối đầu với Tiên Chủ.

Sớm biết Hồng Hoang có tồn tại như vậy, ta đố dám đến!" "Hồng Hoang thiên địa, quá nguy hiểm!" "May mà có Tiên Chủ ở đây, nếu không có nàng, lần này chắc chắn tiêu tùng." "Người phụ nữ đó... ta biết rồi, chính là người mà đám thám tử nói, kẻ đã đại sát tứ phương ở biên giới Hỗn Độn phương Nam, quả nhiên đáng sợ.

Nàng ta là đối thủ của Tiên Chủ sao?" "Chắc chắn rồi, Tiên Chủ là nhân vật thế nào chứ, nàng đã công phá cả Tinh Thần kỷ nguyên mạnh mẽ, là tồn tại vĩ ngạn vô cùng, chí cường giả thực sự trong Hỗn Độn." "Mong là vậy... nhưng ta cứ có cảm giác không lành, Tiên Chủ hình như..." Quân Hỗn Độn bàn tán xôn xao.

Lúc này chúng chỉ dám quanh quẩn gần tận cùng Tây Hải, ngay cả biên giới Hỗn Độn cũng không dám lại gần.

Ai cũng thấy rõ, một trận đại chiến kinh thiên sắp nổ ra.

Trận chiến giữa Tiên Chủ và Nguyệt Chủ Hồng Hoang.

Trận chiến ở đẳng cấp này, chỉ riêng dư chấn thôi cũng đủ khiến chúng tan thành tro bụi.

Bây giờ chúng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, mong Tiên Chủ có thể đánh bại hoặc trấn áp Nguyệt Chủ.

Như vậy mới có một tia sinh cơ.

Mỗi một tên Hỗn Độn đều thầm cầu nguyện, lòng tự nhủ nếu lần này giữ được mạng, tuyệt đối không bao giờ bước nửa bước vào Hồng Hoang nữa.

Chương 251

Cái thế giới này... nước quá sâu!

Trong lúc đám tàn quân mỗi đứa một ý, nhóm săn lùng ba người Vọng Thư, Thông Thiên, Nữ Oa đã đến tận cùng Tây Hải.

Một người mỉm cười, sau lưng đeo thanh trường kiếm màu thiên lam, tiên tư tuyệt thế.

Một người nâng Hồng Tú Cầu, dung mạo đoan trang, thần sắc từ bi.

Một người sau lưng treo bốn thanh tiên kiếm, thần sắc ngưng trọng, giữa lông mày ẩn hiện sát khí chực chờ. "Thiện tai, thiện tai." "A Di Đà Phật." Thấy ba người cuối cùng cũng đến nơi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng tuyên phật hiệu, tảng đá trong lòng rơi xuống, mặt mày hớn hở, thở phào nhẹ nhõm.

Phía Tây Hồng Hoang ổn rồi!

Tây Phương giáo ổn rồi!

Thế công thủ lập tức đảo ngược!

Giờ là lúc Hồng Hoang áp đảo, còn bên xâm lược trở nên yếu thế.

Tổng cộng có năm vị Thánh nhân ở đây, dù Tiên Chủ có lợi hại đến đâu, Cổ Xà có bài tẩy gì... cũng không thể lật ngược thế cờ nữa.

Bởi vì trong ba người mới đến, có một Nguyệt Chủ thâm không thể trắc.

Trong mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, có Vọng Thư ở đây là đủ để đối phó Tiên Chủ.

Còn con Cổ Xà kia không cần lo lắng, hai vị Thánh nhân họ cũng

đủ sức ép nó ra đánh... thậm chí là chém giết nó. "Kính chào Nguyệt Chủ!" "Chào Thông Thiên sư huynh!" "Chào Nữ Oa sư muội!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặc minh hoàng pháp y lần lượt chào hỏi.

Vọng Thư khẽ sờ mũi, hai người này, một câu sư huynh, một câu sư muội, luận vai vế làm như nàng là người ngoài vậy.

À mà đúng là người ngoài thật.

Bốn người họ đều là đệ tử Đạo Tổ Hồng Quân, chỉ có nàng là kẻ lẻ loi.

Vọng Thư thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tuy bình thường nàng gọi Hồng Quân là lão sư, nhưng đó cũng chỉ vì nàng đã từng nghe đạo nên gọi một tiếng cho có lệ thôi.

Phía bên kia, Tiên Chủ và Cổ Xà cùng quan sát ba vị Thánh nhân mới xuất hiện.

Dù đã biết trước họ đến cứu viện, nhưng khi họ thực sự đứng trước mặt, chúng vẫn không khỏi kinh ngạc, ngay cả Tiên Chủ cũng vậy.

Đôi mắt đẹp của nàng ta dán chặt vào Vọng Thư.

Nàng ta đã đi rất xa trên đại đạo, tiếp cận Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, tự tin rằng giữa Hồng Hoang này trừ Đạo Tổ trong truyền thuyết ra thì không ai là đối thủ, nhưng lúc này nàng phát hiện mình không nhìn thấu được Nguyệt Chủ.

Không, có lẽ là... có thể nhìn thấu một chút.

Trong mắt nàng, bên trong cơ thể Nguyệt Chủ có một luồng tử sắc đại đạo quán xuyên thiên địa, hạo hãn khôn cùng, rộng lớn vô biên, cao không thấy đỉnh... nhưng nàng cảm giác đó vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của vị tiên tử tuyệt mỹ trước mặt.

Một cảm giác nguy cơ cực lớn dâng lên trong lòng Tiên Chủ.

Trên người Nguyệt Chủ, nàng lờ mờ cảm nhận được một luồng sức mạnh cổ xưa thương tang, chí cao vô thượng khác, mang theo sức mạnh vĩ ngạn vô tận, dường như có thể thao túng vận mệnh của chư thiên vạn giới. "Chào đạo hữu." Tiên Chủ gật đầu hành lễ.

Đối với cường giả, nàng có sự tôn trọng nhất định, và đây là lần đầu tiên nàng thể hiện thái độ này giữa Hồng Hoang, còn đối với các Thánh nhân khác, nàng chẳng thèm nể nang, coi như gà chó. "Chào đạo hữu." Vọng Thư mỉm cười đáp lại.

Nàng cảm nhận được tâm tư của Tiên Chủ, thấy được khí chất nữ đế trên người vị Thánh nhân này.

Một đời nữ đế, phong hoa tuyệt đại.

Một đối thủ đáng để cảnh giác và kiêng dè.

Vọng Thư thần sắc ngưng trọng. "Một chiêu thế nào?" Tiên Chủ khẽ nhướng mày đề nghị.

Nhìn Vọng Thư, nàng biết đối thủ này khó lòng hạ gục ngay được, thậm chí ai thắng ai thua còn là chuyện chưa biết.

Nhưng nếu cứ thế mà rút lui thì nàng không cam tâm.

Thử thực lực của Nguyệt Chủ một chút cũng là chuyện tốt. "Được." Vọng Thư gật đầu.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, bóng dáng Vọng Thư nhòe đi, chớp mắt sau nàng đã trở lại chỗ cũ, khóe miệng khẽ cong lên.

Một chiêu, nàng đã thắng.

Đối diện với nàng, Tiên Chủ khí huyết sôi trào, gương mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, trông rất kiều diễm đáng yêu, nhưng thực tế bên trong cơ thể nàng, một luồng vận mệnh chi lực cực mạnh đã bùng phát, càn

quét khắp nơi, nàng phải dùng đại pháp lực và đại thần thông mới trấn áp nổi. "Ta thua rồi!" "Quả nhiên nàng đã ngộ được sức mạnh của Vận Mệnh!" "Ta thua không oan!" Tiên Chủ thở dài cảm thán, trong lòng vẫn còn sợ hãi, mọi người xung quanh đều chấn động khi thấy tay nàng đang run rẩy không ngừng.

Lúc nãy khi cảm nhận được luồng sức mạnh đó của Vọng Thư, nàng đã có suy đoán, nay đích thân nếm trải mới hoàn toàn giải tỏa được thắc mắc.

Đó không phải sức mạnh của quy luật vận mệnh thông thường, mà là sức mạnh của dòng sông Vận Mệnh.

Con sông cổ xưa chỉ tồn tại trong truyền thuyết Hỗn Độn, cai quản vận mệnh của mọi kỷ nguyên.

Không ai biết nó bắt nguồn từ đâu, nhưng nó thực sự tồn tại, bởi mỗi vị Đại La khi siêu thoát đều phải thoát khỏi dòng sông này.

Vậy mà giờ đây, sức mạnh đó đã bị người ta lĩnh ngộ.

Nguyệt Chủ...

đúng là tài tình vô song, khí vận và cơ duyên cũng nghịch thiên.

Tiên Chủ tin rằng Vọng Thư chắc chắn đã nhìn thấy dòng sông Vận Mệnh, nếu không sẽ không thể ngộ ra sức mạnh này.

Nhưng nàng đâu ngờ được, người trước mắt chính là chủ nhân của dòng sông Vận Mệnh đó.

Khi Tiên Chủ dứt lời, vô số đại năng thiên địa đều kinh hãi.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Nguyệt Chủ đã giao thủ với vị Tiên Chủ thần bí kia rồi sao?

Từ lúc nào thế?

Có cả sức mạnh Vận Mệnh nữa?

Tại sao họ hoàn toàn không nhìn thấy gì cả!

Chỉ thấy trạng thái của hai người lúc này quả thực như vừa mới quyết đấu xong.

Bốn vị Thánh nhân có mặt là Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa đều tâm thần chấn động, không ai lên tiếng.

Là Thánh nhân, họ tự nhiên nhìn ra được chút manh mối.

Trong mắt Chuẩn Đề và Nữ Oa, họ chỉ thấy hai bóng dáng tiên nhân rực rỡ tiên quang chạm nhẹ rồi tách ra ngay, giữa hai người là sự va chạm kinh hoàng giữa hai loại đại đạo, tạo ra sức mạnh vô cùng khủng bố.

Còn trong mắt Thông Thiên và Tiếp Dẫn, họ thấy bóng dáng Vọng Thư nháy mắt đã áp sát Tiên Chủ, đối chưởng với đối phương.

Trong lòng bàn tay một người mang luồng sức mạnh huyền ảo thần bí rất xa lạ, người kia lại mang ý niệm sinh diệt, như thể cai quản đại đạo sinh tử.

Cả hai đều kiểm soát sức mạnh đến mức cực hạn, sức mạnh vĩ ngạn bùng nổ chỉ trong một chưởng.

Dưới một chưởng đó, thắng phụ đã phân.

Nguyệt Chủ thắng, Tiên Chủ bại. "Sức mạnh Vận Mệnh sao?

Là sức mạnh quy luật vận mệnh à?" "Đây chính là bí mật khiến Vọng Thư có thể đánh giết được các 'Chủ' sao?" Lúc này Thông Thiên chấn động không thôi, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Vọng Thư và Tiên Chủ.

Một mặt ông kinh ngạc trước sức mạnh của hai vị tuyệt thế cường giả này, không hổ là những tồn tại được xưng là 'Chủ'.

Mặt khác, ông cảm thấy mình cuối cùng đã hé mở được một góc thực lực của Vọng Thư.

Cuối cùng đã biết sức mạnh chí cường của nàng là gì.

Chương 252

Khi chiến với Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử là luồng sức mạnh cổ xưa thương tang, khi giết các 'Chủ' khác cũng dùng sức mạnh chí cường này... nay đã có đáp án.

Vận mệnh chi lực.

Chính Tiên Chủ đã thừa nhận.

Thông Thiên không nghĩ đó là lời nói dối.

Thốt ra từ miệng kẻ địch, tính xác thực của lời này cực cao.

Phía bên kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, trận chiến tuy đã qua một lúc nhưng sự chấn kinh trên mặt họ vẫn chưa tan.

Thực lực của Tiên Chủ quả thực quá phi lý, họ đã nếm trải rồi.

Không hề quá lời, nếu Tiên Chủ thực sự dốc toàn lực chiến đấu, biên giới Hỗn Độn phía Tây do họ trấn thủ có lẽ đã sớm tan tành.

Vậy mà một Tiên Chủ mạnh mẽ như thế lại thân miệng thừa nhận thất bại dưới tay Vọng Thư.

Vậy thực lực của Vọng Thư... rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Hai người vừa kinh hãi vừa kiêng dè.

Trong lòng họ, Vọng Thư sắp sửa giống như Đạo Tổ Hồng Quân, trở thành một ngọn núi không thể với tới, không thể vượt qua. "Vận mệnh sao?" "Thảo nào nàng có thể nhìn thấu đại thế Thiên Đạo rõ ràng như vậy." "Quả nhiên là thâm tàng bất lộ mà..." Tiếp Dẫn khẽ thở dài.

Suy đoán Vọng Thư có tạo nghệ cao về đại đạo vận mệnh là một chuyện, nhưng tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy lại là chuyện

khác.

Không chỉ đơn giản là tạo nghệ thâm sâu, nhìn phản ứng của Tiên Chủ thì rõ ràng nàng đã đi đến cảnh giới tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, ngay cả chí cường giả Hỗn Độn cũng phải tán thưởng và kỵ đạn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy lòng chùng xuống. "Năm đó... không nên chặn cửa nàng..." Hai sư huynh đệ lại nhìn nhau, miệng đắng ngắt, lòng đầy hối hận.

Nữ Oa đứng bên cạnh Thông Thiên cũng đầy chấn động, đôi mắt đẹp long lanh.

Khác với sự kiêng dè của ba vị kia, lòng nàng lại trào dâng nhiệt huyết.

Trên người Vọng Thư và Tiên Chủ, nàng thấy được hai loại sức mạnh, một gọi là Vận Mệnh, một gọi là Sinh Diệt...

đều là những đại đạo và sức mạnh cực cường. "Đại đạo của ta là sáng tạo, là tạo hóa... cũng là đại đạo của Bàn Cổ, chắc chắn không kém hai loại kia." "Có lẽ một ngày nào đó, ta cũng có thể đạt đến độ cao như họ." Nữ Oa tự nhủ, trong lòng nảy sinh dã tâm.

Có Vọng Thư làm tấm gương sáng phía trước, nàng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, không muốn mãi là vị Thánh nhân yếu nhất Hồng Hoang nữa.

Nay chí bảo đã có, cái nàng thiếu là tu hành đại đạo, phải bắt đầu từ con đường Tạo Hóa.

Đám tồn tại Hỗn Độn dưới Tây Hải lúc này đứa nào đứa nấy như nhà có tang, tâm thần run rẩy, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi. "Tiên Chủ thua rồi!" "Chính miệng thừa nhận thua dưới tay Nguyệt Chủ Hồng Hoang!" "Làm sao có thể chứ, Tiên Chủ vô sở bất năng, thống trị cả một thế giới hoàn mỹ cực hạn, vừa mới công phá Tinh Thần kỷ

nguyên xong, sao có thể bại được?" "Xong rồi... chúng ta xong đời rồi!

Không còn hy vọng gì nữa!" "Kết thúc thật rồi!" Tất cả đám quân Hỗn Độn đều thất thần lẩm bẩm, sợ hãi tột độ, tâm thái đổ vỡ hoàn toàn, gương mặt tuyệt vọng.

Nhìn biên giới Hỗn Độn xa xăm, chúng gào thét thê lương.

Cái biên giới ấy từng gần gũi làm sao, tưởng như vượt qua Ngọc Kiều là tới, vậy mà giờ đây nó như thiên tiệm, không thể vượt qua.

Ngay cả Tiên Chủ còn bại, chúng chẳng thấy chút hy vọng nào có thể thoát khỏi Hồng Hoang.

Đúng là vào thì dễ, ra thì khó.

Chúng đã nhìn thấy vận mệnh của mình: bị năm vị Thánh nhân ở đây chém giết, tan thành tro bụi, chết không chỗ chôn.

Đám Hỗn Độn hối hận khôn nguôi.

Sớm biết thế này thì đã chẳng mò vào Hồng Hoang làm gì!

Thực ra cũng có một cách giữ mạng khác, nhưng chúng không dám... làm gì có ai chấp nhận cho chúng đầu hàng, che chở chúng dưới cánh mình.

Chuyện đó khả thi sao?

Trong không gian Hỗn Độn vô số kỷ nguyên qua, phàm là kẻ xâm lược thất bại thì kết cục chỉ có một: tử vong.

Không ai lại sẵn lòng tha thứ cho những kẻ đã dấy lên hạo kiếp.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. "Hiện tại Thiên Đạo đã sắp khôi phục, trẫm không thể tiếp tục chiến đấu với ngươi được nữa, đánh tiếp trẫm sẽ chịu thiệt." "Cái Độ Tiên Kiều kia cứ để chỗ ngươi vậy." "Hẹn ngày khác trong không gian Hỗn Độn, ta sẽ đại chiến với ngươi một trận cho thỏa thích." Tiên Chủ lên tiếng cười nhẹ một

tiếng, sau đó mặc kệ Cổ Xà và đám tàn quân, bóng dáng tiên nhân lóe lên rồi biến mất không dấu vết.

Nàng đến đột ngột mà đi cũng đột ngột.

Trong tích tắc, dường như ngay cả chuyện Độ Tiên Kiều cũng chẳng bị nàng để tâm nữa.

Nhưng thủ đoạn biến mất của Tiên Chủ lại khiến bốn vị Thánh nhân ở đó rùng mình.

Tiên Chủ này lại có thể trong thời gian ngắn ngủi tham ngộ được quy luật không gian của Hồng Hoang, thậm chí còn đạt đến mức có thể dùng không gian thuấn di.

Thiên tư này đáng sợ đến mức nào!

Họ đồng loạt quay sang nhìn Vọng Thư, hai người này thực sự quá giống nhau, trừ đại đạo khác nhau thì thiên tư, tài tình, chiến lực đều ngang ngửa.

Ngay cả Vọng Thư cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc thôi.

Lúc giao thủ nàng đã nhận ra Tiên Chủ này cũng giống nàng, đều học ba ngàn đại đạo, tuy có thể khác với Hồng Hoang nhưng vạn pháp quy tông, luôn có quy luật để tìm.

Nếu là nàng, nàng cũng tự tin nếu có cơ hội đến thế giới khác, nàng cũng có thể nhanh chóng nắm bắt quy luật không gian ở đó.

Vạn pháp thông suốt là một năng lực cực kỳ biến thái, có thể dễ dàng học được các quy luật, thần thông, thuật pháp xa lạ.

Lúc này trong đầu Vọng Thư nảy ra đủ thứ suy nghĩ kỳ quái.

Ví dụ như, Tiên Chủ này không phải là đang bán đứng đồng đội sao?

Sao lại bỏ mặc Nguyên Sơ Cổ Xà và đám tàn quân Hỗn Độn mà chạy mất dép thế kia?

Thật là hố mà.

Nhưng cái hố này Vọng Thư thích, khóe miệng nàng nhếch lên, lúm đồng tiền hiện rõ trên gương mặt tuyệt mỹ.

Tiên Chủ đi rồi, đám tàn quân này chẳng còn là mối đe dọa.

Giết chúng cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Rất đỡ tốn sức, hoàn toàn phù hợp với phương châm của vị thiếu nữ phật hệ này.

Ngay lập tức, đám tàn quân Hỗn Độn và cả Nguyên Sơ Cổ Xà đều hóa đá, trố mắt nhìn nhau, chưa kịp phản ứng.

Đậu xanh rau muống!

Tiên Chủ bỏ chạy thật rồi sao?

Thế còn chúng tôi thì sao?

Đám Hỗn Độn và con rắn cổ đều co rụt đồng tử, sợ muốn tè ra quần!

Viễn cảnh bi thảm đã ngay trước mắt. "Giết!

Không để sót một tên nào!" Ngay lập tức, Vọng Thư lạnh lùng ra lệnh.

Đại địch thực sự đã bỏ rơi "đồng đội" mà chạy rồi, đối phó với đám tôm tép này quá đơn giản.

Trong chớp mắt, nàng cầm Khôn Hoa Thần Kiếm trảm về phía thân hình khổng lồ của Cổ Xà. "Oanh!" Tiếng xé rách không gian vang dội, trước mắt bốn vị Thánh nhân, trong mắt Cổ Xà và trong ánh nhìn tuyệt vọng của đám tàn quân, một đạo kiếm mang màu xanh dài vạn

quang niên đột ngột xuất hiện.

Không gian xung quanh kiếm mang vỡ vụn, vũ trụ như muốn nổ tung, kiếm quang lấp lánh mang theo thế khuynh thiên, khí thôn sơn hà trảm thẳng vào đầu Cổ Xà.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên và Nữ Oa thấy Vọng Thư ra tay với Cổ Xà thì mắt sáng rực, đồng loạt quay người đi xử lý đám tàn quân Hỗn Độn khác.

Họ thấy rõ con Hỗn Độn Cổ Xà kia không phải đối thủ của Vọng Thư.

Chương 253

Nàng giết nó không quá khó.

Một lý do khác là con Cổ Xà này chẳng có béo bở gì bằng đám tàn quân kia.

Vọng Thư cũng chẳng thèm quan tâm, việc bốn vị Thánh nhân không xen vào chuyện con rắn càng đúng ý nàng.

Cái nàng muốn là chân linh của con rắn này.

Còn cái thân xác xà thịt này, nàng cũng lấy luôn!

Giống như Thái Cổ Ma Viên năm nào, thu vào Dựng Tiên Hồ, ngâm bằng formaldehyde...

à không, ngâm trong bọt biển của Dựng Tiên Hồ, đợi dùng Phong Ma Bảng khống chế chân linh, rồi đưa vào thân xác, lúc đó sẽ có thêm một tôn Ma Thần Tướng cấp Thánh nhân xuất thế. "Mooo!" Lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ rung trời chuyển đất vang lên, con Cổ Xà to lớn như dãy núi trùng điệp ngẩng cao cái đầu xà khổng lồ, phun xà tín, gầm thét như tiếng rồng ngâm.

Thấy không thể thoát thân, nó hoàn toàn phát tiết hung tính.

Nó không cam tâm chết ở đây.

Dù vị chí cường giả mang tên Nguyệt Chủ kia có muốn giết nó, nó cũng phải bắt nàng trả giá thảm khốc.

Đôi mắt rắn lấp lánh tiên quang trắng. "Xì xì xì..." "Xì xì xì..." Đối diện với kiếm mang khuynh thiên, Cổ Xà ngửa đầu phun ra một dải lụa trắng dài vạn quang niên, một luồng tiên quang trắng rực rỡ mang theo độc khí cực lạnh.

Ngay lập tức, độc khí chí độc chí hàn bao phủ khắp không trung, nước biển đóng băng trong nháy mắt, bầu trời biến thành một vùng băng thiên tuyết địa, từng tòa băng sơn mọc lên từ mặt đất.

Trong phút chốc, tận cùng Tây Hải hoàn toàn bị đóng băng, nước biển hóa thành vạn cổ hàn băng chặn đứng lối đi.

Cổ Xà... toàn thân tỏa ra tiên quang xanh băng, uốn lượn thân xác khổng lồ, vẫy đuôi lao nhanh về phía biên giới Hỗn Độn.

Chạy thôi, chạy thôi!

Chiêu vừa rồi chỉ là hư chiêu để tạo điều kiện chạy trốn.

Tồn tại đáng sợ kia... ngay cả Tiên Chủ còn thua, sao nó đánh lại được?

Lại còn bốn vị Thánh nhân khác ở đó nữa.

Nó đâu có ngu đến mức đó.

Cổ Xà thầm cảm thấy may mắn, may mà nó có thuật thoát thân. "Rắc rắc!" "Rắc rắc rắc!" Lúc này, những tiếng vỡ vụn liên tiếp vang lên, tim Cổ Xà đập loạn xạ, nó quay đầu nhìn lại bằng đôi mắt xà khổng lồ, mặt lộ vẻ kinh hãi khi thấy đạo kiếm mang màu xanh của Vọng Thư đang phá tan băng xuyên.

Trên đường đi, mọi khối băng đều bị kiếm mang cắt như cắt đậu phụ, dễ dàng vô cùng.

Ngay khoảnh khắc nó quay đầu, đạo kiếm mang sắc bén vô cùng, mạnh mẽ vô cùng tỏa ra ánh xanh rực rỡ đã sát ngay trước mặt.

Cổ Xà khô cả họng, hồn xiêu phách lạc, cảm nhận rõ cái chết đã cận kề.

Ngay cả thuật thoát thân vốn là niềm tự hào của nó trong Hỗn Độn cũng chẳng có tác dụng gì!

Hoàn toàn không thể trốn thoát!

Trong tích tắc, kiếm mang đã ập tới.

Cổ Xà thấy không thể thoát, đành liên tục phun ra các dải lụa trắng, dùng độc khí chí hàn chí độc để chống chọi với kiếm mang màu xanh hạo hãn. "Diệt!" Ngay lúc đó, một giọng nói thanh lãnh vang lên bên tai.

Cổ Xà hồn phi phách tán, hồi chuông cảnh báo vang lên dữ dội trong lòng.

Nó chưa kịp phản ứng thì mắt đã tối sầm lại, rơi vào vòng trầm luân vĩnh viễn.

Nguyên Sơ Cổ Xà, mất mạng!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên và Nữ Oa đang giết chóc đám quân Hỗn Độn bỗng cảm nhận được khí thế năng lượng mạnh mẽ của Cổ Xà biến mất trong thần thức, họ đồng loạt nhìn về phía biên giới Hỗn Độn.

Trong sát na, đồng tử bốn vị Thánh nhân co rụt lại, chấn động vô cùng, hít một hơi khí lạnh.

Dẫu biết Vọng Thư sẽ giải quyết nhanh, nhưng không ngờ lại nhanh đến mức này!

Chẳng lẽ con Cổ Xà kia là loại "ba giây" sao?

Sao lại không chịu nổi một kích như vậy!

Chỉ thấy bóng dáng tiên nhân của Vọng Thư đang đứng lơ lửng trên đầu lâu của Cổ Xà, dưới chân nàng là một xác rắn dài dằng dặc nhìn không thấy cuối.

Trên thân xác rắn xuất hiện một dấu bàn tay màu tím khổng lồ, ấn chặt thân thể nó xuống mặt băng, năm ngón tay hằn rõ mồn một.

Cổ Xà lại bị Vọng Thư một chưởng vỗ chết!

Chết cực kỳ thảm!

Thì ra lúc Cổ Xà phun độc khí giằng co với kiếm mang, Vọng Thư đã nắm bắt thời cơ, áp sát lên không trung phía trên nó và giáng xuống một chưởng từ trên trời.

Chính là chiêu chưởng pháp trong truyền thuyết.

Trong một chưởng đó chứa đựng sức mạnh ba ngàn quy luật của Vọng Thư, sức mạnh của Duy Ngã đại đạo, sức mạnh của dòng sông Vận Mệnh và cả sức mạnh của bản thể Hỗn Độn Thỏ Ngọc...

Đó là một chưởng hội tụ toàn bộ tu vi cảnh giới đại thành của Vọng Thư.

Một chưởng vỗ ra, tập kích thành công.

Cổ Xà diệt vong dưới bàn tay nàng.

Giây phút này, Hồng Hoang thiên địa hoàn toàn sôi sục. "Sướng quá!

Cổ Xà bị Nguyệt Chủ giết rồi.

Đám tạp chủng kia chết sạch hết đi!

Cho chừa cái tội dám xâm lược Hồng Hoang!

Được sống trong thời đại này quả là hạnh phúc của chúng ta!" "Nguyệt Chủ bá đạo quá, một chưởng trực tiếp vỗ chết một tồn tại Hỗn Độn cực mạnh!

Thật là phấn chấn!" "Tiếc là vị gọi là Tiên Chủ kia chạy mất rồi, nàng ta quả thực rất mạnh..." "Mạnh thì sao chứ, cuối cùng chẳng phải cũng bại dưới một chưởng của Nguyệt Chủ Vọng Thư sao, dù trận chiến đó ta nhìn chẳng hiểu gì cả." "Tôi cũng thế, chẳng nhìn ra gì.

Nhưng Nguyệt Chủ thắng là được...

Ngầu!" "Hiện tại trong thiên địa chỉ còn đám địch nhân ở phía Bắc, mong Nguyệt Chủ đến đập chúng một trận...

Kẻ đó cũng là một tồn tại mạnh mẽ, có thể một mình đấu với Thái Thanh Thánh nhân và Nguyên Thủy Thánh nhân, chiến lực chắc không kém Nguyệt Chủ đâu...

Nhưng lúc này Hồng Hoang có bảy vị Thánh nhân tụ hội, chúng ta chắc thắng!" "Này, Nguyệt giáo của Nguyệt Chủ có tuyển người không?

Tôi muốn gia nhập!" "Chắc chắn là muốn vào giáo à?

Tôi chẳng thèm vạch trần ông nhé." "Tầm nhìn hẹp hòi quá, thử nghĩ mà xem, có Nguyệt Chủ mạnh mẽ như vậy che chở thì Vô Lượng Đại Kiếp có là gì?" "Nói cũng đúng đấy!" "Sau trận này, e là danh tiếng Nguyệt Chủ sẽ vang khắp không gian Hỗn Độn...

Bên ngoài Hỗn Độn rốt cuộc là thế giới thế nào nhỉ, thật tò mò quá." Các đại năng Hồng Hoang bàn tán không ngớt, người thì hưng phấn, kẻ thì hừng hực chiến ý, người thì cảm thán, kẻ thì khen ngợi, người thì mong đợi...

Chúng sinh muôn vẻ, không sao kể hết.

Nơi tận cùng Tây Hải, Vọng Thư khẽ nhướng mày, vén lại lọn tóc, thu lấy chân linh của Cổ Xà.

Tiếc là chân linh của Tiên Chủ kia không lấy được, nàng ta chạy nhanh quá. "Trong Hỗn Độn sao?

Ta sẽ đến xem thử." Vọng Thư khẽ mỉm cười, trong đầu vang lên lời Tiên Chủ trước khi rời đi.

Giờ đây đối với Hỗn Độn, nàng không còn sợ hãi nữa mà tràn đầy

hứng thú muốn khám phá.

Hiện tại kế hoạch quân đoàn Thánh nhân mới chỉ có hai chân linh cấp Thánh nhân, so với một quân đoàn thực thụ thì vẫn còn xa lắm.

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, phất ống tay áo thi triển thần thông Tụ Lý Càn Khôn, thu lấy thi thể cự xà khổng lồ kia.

Nàng đem nó đặt vào trong Dựng Tiên Hồ nằm trên đỉnh Thông Thiên Kiến Mộc thuộc Bát Hoang vũ trụ.

Lúc này, Dựng Tiên Hồ đã được Vọng Thư phân thành hai khu vực nội hồ và ngoại hồ, trực tiếp ngăn cách, không hề tương thông.

Tại nội hồ, có hai cỗ thi thân Hỗn Độn Thần Ma mênh mông đang trôi nổi, vết thương trên người chúng không ngừng được nước hồ tu bổ. "Đã đến lúc đi phương Bắc rồi, còn lại một vị tồn tại Hỗn Độn cấp Thánh nhân, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát." Vọng Thư khẽ nhướn mày, thầm nghĩ trong lòng.

Nàng quay đầu nhìn về phía tứ thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên và Nữ Oa.

Chương 254

Lúc này tứ thánh đang triển khai cuộc truy trục chiến với những tồn tại Hỗn Độn đang bị vây khốn tại Tây Hải.

Những tồn tại Hỗn Độn kia tự nhiên không chịu khoanh tay chịu trói, dù có phải tan thành tro bụi cũng không để các Thánh nhân được yên, đang làm trò khốn thú do đấu trước khi chết.

Tứ thánh thì vừa chém giết vừa thu gom lợi lộc.

Đám tồn tại Hỗn Độn này có thể sinh tồn trong hỗn độn, trên người chắc chắn có linh bảo và tài nguyên.

Nhất thời, tiếng kịch chiến, tiếng thảm thiết, tiếng chửi rủa, tiếng binh khí va chạm cùng tiếng sóng biển vỗ bờ vang lên không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Vọng Thư biết rõ, khi không còn chiến lực cấp Thánh nhân, đám tồn tại Hỗn Độn này chỉ có một con đường là bị tiêu diệt, việc tan thành tro bụi chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Ở đây không còn việc của nàng nữa.

So với Thiên Thần Thánh Chủ ở phương Bắc, đám "quái nhỏ" này nàng hiện tại nhìn không vừa mắt. "A tỷ, Thông Thiên đạo hữu, ta đi phương Bắc xem thử." Vọng Thư trực tiếp bước ra một bước, thân ảnh lóe lên hướng về phương Bắc, không chờ tứ thánh tiêu diệt hết đám tồn tại Hỗn Độn kia.

Thứ nhất, Vu Yêu đại kiếp đã trôi qua được một khoảng thời gian, Thiên Đạo vận hành có thể khôi phục bất cứ lúc nào.

Thứ hai, nếu Hồng Hoang thiên địa mất đi sự trấn áp của Thánh nhân, Thiên Thần Thánh Chủ có lẽ sẽ bỏ chạy.

Thứ ba, đồ tốt trong tay Thiên Thần Thánh Chủ không ít, Vọng Thư cũng không muốn chia phần cho ai.

Thế là nàng trực tiếp đi trước, tìm cơ hội chém giết Thiên Thần Thánh Chủ ngay trong hỗn độn.

Tuy có chút khó khăn nhưng nếu thắng thì lợi nhuận rất lớn.

Trong quân đoàn Thánh nhân của nàng nếu có thêm ba vị chiến lực cấp Thánh nhân thì đoản kỳ cũng đủ dùng rồi.

Tứ thánh thấy Vọng Thư rời đi hướng về phương Bắc cũng không quá để tâm, chỉ nghĩ nàng muốn nhanh chóng kết thúc cục diện hỗn loạn của Hồng Hoang.

Còn việc nàng đi trợ giúp Lão Tử và Nguyên Thủy... tứ thánh là những kẻ đầu tiên không tin.

Giữa Vọng Thư với Lão Tử và Nguyên Thủy tuy chưa đến mức như nước với lửa nhưng cũng không kém là bao.

Hồng Hoang phía Bắc, tận cùng Bắc Hải.

Khác với tận cùng Đông Hải, Tây Hải hay Nam Hải, nơi đây dày đặc những hòn đảo băng xuyên, lạnh giá vô cùng.

Đây là vùng Bắc Minh, sinh linh tầm thường khó lòng sinh tồn.

Thân ảnh Vọng Thư lóe lên, xuất hiện ngay trên mặt biển tận cùng Bắc Hải.

Nàng ngước mắt nhìn lên, thấy Lão Tử và Nguyên Thủy đang hợp lực chiến đấu với một thiếu niên tuấn tú mặc trường bào trắng.

Đó chính là Thiên Thần Thánh Chủ.

Hắn không chọn hình tượng đạo nhân già nua thường thấy mà giữ trạng thái trẻ trung.

Diện mạo tuấn lãng, tóc đen dày đặc, ánh mắt rực rỡ, thân ảnh phiêu miểu...

Toàn thân tỏa ra hơi thở cực hạn cường đại, thậm chí ẩn ước còn mạnh hơn Lão Tử một bậc.

Nếu nữ tử nào nhìn thấy, e rằng sẽ phát cuồng vì vẻ ngoài này, nhìn rất giống mấy nam chính trong tiểu thuyết nam sinh hiện đại.

Chỉ tiếc đôi mắt đã bán đứng hắn, trong đó tràn đầy sự tang thương và cổ xưa, nhìn qua liền biết là một lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm, chứng kiến vô số tuế nguyệt.

Lúc này Thiên Thần Thánh Chủ thần sắc ngưng trọng, hai kiện trọng bảo là Vô Thượng Tiên Cung cùng Thái Cực Đồ đang quấn quýt đấu bảo, Ngọc Như Ý cùng Bàn Cổ Phiên cũng đang kịch chiến.

Vô Thượng Tiên Cung hóa tác tiên cung khổng lồ rộng ức vạn quang niên, không ngừng nện xuống Thái Cực Đồ, tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên liên hồi, dư ba trận trận.

Ở bên kia, Bàn Cổ Phiên chủ công, từng đạo bảo quang đen kịt không ngừng bắn về phía Thiên Thần Thánh Chủ.

Hắn tế xuất Ngọc Như Ý phòng ngự, tỏa ra vạn trượng tiên quang trắng xóa để chống đỡ.

Trong lúc đó, thiên địa phía Bắc Hồng Hoang bảo quang đại phóng, rực rỡ lóa mắt.

Tuy Thiên Thần Thánh Chủ chưa rơi vào hạ phong nhưng cũng trì trệ không cách nào đột phá sự phòng ngự của hai vị Thánh nhân.

Trong lòng hắn bắt đầu có vài phần nôn nóng, giờ đây đại kiếp Hồng Hoang đã vơi đi nhiều, nếu còn không đột phá vào trong, khủng phạ chỉ còn cách rút lui. "Ồ... náo nhiệt vậy sao?

Thiếu một chân à?

Cho ta tham gia một chân được không?" Đúng lúc này, một giọng nói thanh lãnh nhưng có phần cợt nhả truyền vào tai Lão Tử, Nguyên Thủy và Thiên Thần Thánh Chủ.

Sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy đồng loạt đen lại, Nguyên Thủy càng bất đắc dĩ lắc đầu.

Giọng nói này quá đặc trưng, quá quen thuộc, không cần nhìn cũng biết là ai. "Vọng Thư lại đến gây chuyện rồi...

Xem ra trận chiến này cũng đến hồi kết.

Thiên Thần Thánh Chủ nếu không rút lui, e rằng sẽ mất mạng tại đây." Nguyên Thủy thầm nghĩ.

Ông tin rằng Vọng Thư sẽ giúp đỡ chứ không phá đám.

Dù sao dưới sự chứng kiến của chúng sinh Hồng Hoang, nếu Vọng Thư hạ thủ ám toán đồng môn, không chỉ lão sư Hồng Quân không tha, mà ngay cả vô số đại năng trong thiên địa cũng sẽ có oán ngôn, nàng sẽ tự tuyệt lộ tại Hồng Hoang.

Nếu nàng giúp đỡ thì mọi chuyện đơn giản rồi.

Lúc này Bắc Hải hội tụ ba vị Thánh nhân đỉnh tiêm, chỉ cần Thiên Thần Thánh Chủ có chút tinh ý sẽ biết khó mà lui.

Đây cũng đúng ý của Nguyên Thủy.

Thiên Thần Thánh Chủ cực mạnh, không dễ đối phó, tiếp tục chiến đấu cũng chẳng có lợi lộc gì, không bằng bãi chiến, để hắn chủ động rút lui cho rảnh nợ. "Vọng Thư đến rồi, trận chiến này không thể tiếp tục được nữa, thế cũng tốt." Lão Tử cũng thầm nghĩ, suy tính trong lòng không khác Nguyên Thủy là mấy.

Thiên Thần Thánh Chủ thực lực tuy cao hơn ông một bậc, nhưng

cũng có hạn, không thể là đối thủ của ba người bọn họ, đặc biệt là Vọng Thư vẫn luôn ẩn giấu bài tẩy.

Ở phía bên kia, Thiên Thần Thánh Chủ tâm đầu kinh hãi.

Hắn nheo mắt nhìn về viễn không, chỉ thấy trên mặt biển, một tuyệt sắc tiên tử mặc cung trang trắng đang cưỡi mây mà đến.

Nàng đeo trường kiếm trên lưng, tóc dài như thác đổ.

Từng cử chỉ đều bình tĩnh, không vui không buồn, trên người cũng không có tiên quang rực rỡ... trông cứ như một muội muội nhà bên cạnh.

Điều khiến Thiên Thần Thánh Chủ kinh ngạc là hắn không nhìn thấu được nàng.

Trên người tuyệt sắc tiên tử này như phủ một tầng sương mù, tuy có thể nhìn rõ Tử Thiên đại đạo quán xuyên thiên địa, nhưng không nhìn xuyên được tầng thứ sức mạnh sâu hơn.

Hắn chỉ hiểu được một điều: tu vi cảnh giới của người này cao hơn hắn không ít.

Thiên Thần Thánh Chủ tâm thần chấn động, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện rõ vẻ hãi nhiên.

Tu vi người này lại cao hơn mình!

Làm sao có thể!

Thiên Thần Thánh Chủ kinh ngạc, biểu tình cứng đờ.

Hai vị Thánh nhân Hồng Hoang hắn vừa giao chiến đã cảm thấy cực kỳ cường đại, khó lòng đối phó.

Đặc biệt là lão đạo cầm Thái Cực Đồ, mỗi cử động đều tiếp cận với Đạo, tạo nghệ về đại đạo cực thâm, các loại đạo pháp thần thông đều có uy năng không thể đo lường.

Vị đạo nhân trung niên cầm chí bảo kia cũng không kém, công phạt cường đại, tu vi chỉ kém vị lão đạo kia một chút.

Vậy mà bây giờ lại xuất hiện thêm một tồn tại cường đại hơn.

Một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đại đạo trong thể nội trực thông thiên địa, mênh mông vô cùng, rực rỡ đến cực hạn, tỏa ra tiên quang tím lệ...

Dường như thiên địa vạn vật đều đang thần phục nàng, thần phục đại đạo trong cơ thể nàng.

Mỗi bước đi của nàng tựa như một con đường đại đạo vô thượng đang di động.

Duy ngã độc tôn, bá đạo vô song.

So với hai vị Thánh nhân trước, nàng còn cường đại hơn nhiều.

Thậm chí hắn còn không nhìn thấu được cảnh giới tu vi của nàng.

Hồng Hoang là ổ quái vật sao?

Toàn xuất hiện những kẻ quái dị thế này?

Chương 255

Đây thật sự là một thiên địa vừa mới bước vào kỷ nguyên tu hành đại thế sao?

Thiên Thần Thánh Chủ thần sắc ngưng trọng, vừa kinh hãi vừa sinh lòng hoài nghi.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến hắn không thể không tin.

Lúc này Thiên Thần Thánh Chủ bỗng nhận ra bầu không khí giữa ba người kia có chút vi diệu.

Dường như hai vị Thánh nhân xưng huynh gọi đệ kia đang ẩn ước kỵ đạn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới đến này.

Ánh mắt họ thỉnh thoảng liếc nhìn nàng, cứ như đang nhìn thấy đại khủng bố.

Có cần khoa trương vậy không!

Có cần vô lý vậy không!

Các ngươi là Thánh nhân đó, có thể bình tĩnh một chút được không?

Nàng ta là hồng thủy mãnh thú chắc?

Thiên Thần Thánh Chủ kinh ngạc.

Hắn tự nhận là lão giang hồ nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng cổ quái, quỷ dị thế này.

Rõ ràng hắn mới là kẻ xâm lược... nhưng lúc này, cảm giác tồn tại của hắn cực thấp.

Hai vị Thánh nhân đầu tiên thì kỵ đạn vị tuyệt sắc tiên tử.

Còn tiên tử kia thì đang đánh giá hắn.

Ánh mắt nàng không giống như đang nhìn kẻ thù, mà giống như đang nhìn con mồi.

Con mồi?

Đùa gì thế!

Thiên Thần Thánh Chủ lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ đáng sợ lại hoạt kê đó ra khỏi đầu.

Đường đường là chủ của một kỷ nguyên thiên địa, tu Vô Tình Đạo, danh tiếng lẫy lừng trong Hỗn Độn, tạo ra vô biên sát nghiệt, lại có thể trở thành con mồi của kẻ khác sao! "Thiên địa này tối đa chỉ có tám vị Thánh nhân.

Nhìn Sát Chủ, Cổ Xà, Ma Viện xâm nhập đều bị ngăn cản, hoặc đã rút lui, nếu không sẽ không có Thánh nhân mới đến chi viện.

Hồng Hoang thiên địa thật mạnh đến đáng sợ.

Nước sâu quá!

Thôi vậy.

Rút!

Không thể tiếp tục giằng co ở đây, e là sẽ có đại họa...

Hồng Hoang thiên địa, bản tọa ghi nhớ kỹ rồi!

Chờ đến lúc Mạt Pháp đại kiếp, bản tọa sẽ quay lại." Ánh mắt Thiên Thần Thánh Chủ lóe lên, trong lòng nảy sinh ý thối lui.

Sự bất khả vi thì không cần cố làm gì.

Nghĩ là làm, hắn trực tiếp thu hồi Tiên Cung và Ngọc Như Ý, vận hành phi hành pháp hướng về biên giới Hỗn Độn mà chạy.

Nguyên Thủy và Lão Tử thấy Thiên Thần Thánh Chủ đào tẩu

cũng không hề có ý định truy sát.

Chạy thì chạy thôi.

Chuyến này đã bảo vệ được Hồng Hoang.

Nhiệm vụ trấn thủ biên giới Hỗn Độn phía Bắc đã hoàn thành.

Lão Tử và Nguyên Thủy thần sắc hơi giãn ra, thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Thần Thánh Chủ rất mạnh, công phạt cường đại, lại có chí bảo phòng ngự, nhưng may mà mọi chuyện đã qua.

Lúc này họ mới có tâm trí quan sát tình hình biên giới Hỗn Độn ở những nơi khác.

Hai vị Thánh nhân đồng loạt hướng mắt về ba nơi còn lại.

Nam Hải, một tấm bia, phong bình lãng tĩnh.

Đông Hải, một tấm bia, phong bình lãng tĩnh.

Tây Hải, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên và Nữ Oa đang liên thủ vây quét những tồn tại Hỗn Độn, còn đại địch thật sự là chiến lực cấp Thánh nhân thì không thấy đâu.

Tây Hải cũng có thể coi là kết thúc, nhìn rất rõ ràng, tại tận cùng Tây Hải chỉ còn lại những kẻ tầm cỡ Chuẩn Thánh, không phải đối thủ của tứ thánh.

Chuyện gì đã xảy ra?

Mình là kẻ về chót sao?

Lão Tử và Nguyên Thủy cảm thấy một tia ngượng ngùng, đỏ mặt bắt đầu diễn toán thiên cơ.

Họ tự nhận căn nguyên đỉnh tiêm, thực lực siêu cường, trong hàng Thánh nhân tuy không bằng loại biến thái như Vọng Thư nhưng cũng thuộc nhóm đầu, vậy mà giờ đây lại lạc hậu so với chư thánh nhiều

như vậy.

Dưới sự hiển hiện của thiên cơ, Lão Tử và Nguyên Thủy càng xem càng kinh hãi.

Trong thiên cơ, họ thấy Vọng Thư đã trảm Thái Cổ Ma Viên cùng vô số tồn tại Hỗn Độn tại biên giới Nam Hải.

Thấy Thông Thiên cùng Sát Chủ đại chiến kiếm đạo, cuối cùng Nữ Oa và Vọng Thư gia nhập chém giết Sát Chủ trong không gian hỗn độn.

Thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cầu cứu Vọng Thư lúc nguy cơ, cuối cùng Vọng Thư đến Tây Hải, đánh bại Tiên Chủ, một chưởng vỗ chết Cổ Xà...

Từ lúc tồn tại Hỗn Độn bắt đầu xâm nhập Hồng Hoang, các loại hình ảnh tại ba phương vị khác đều hiện lên trong mắt Lão Tử và Nguyên Thủy.

Càng xem càng tâm kinh.

Hai người nhìn nhau, vừa á khẩu vừa chấn động trong lòng. "Vọng Thư... một mình nàng ta đã chạy khắp ba phương biên giới Hỗn Độn... hóa giải đại kiếp khổng lồ này!" "Không... chính xác là bốn phương, nếu Vọng Thư không đến Bắc Hải, Thiên Thần Thánh Chủ sẽ không rút lui nhanh như vậy." Lão Tử và Nguyên Thủy sắc mặt bình tĩnh nhưng lòng đầy sóng gió.

Trước đây họ thường theo thói quen đem mình so sánh với Vọng Thư, so thần thông, so thuật pháp, so linh bảo, nhưng lần này cảm giác quả thật không thể so sánh nổi.

Ít nhất là về chiến quả, sự thật rành rành là như vậy.

Thiên Thần Thánh Chủ tuy mạnh, nhưng vị Tiên Chủ kia... nhìn qua có lẽ còn cường đại và đáng sợ hơn Thiên Thần Thánh Chủ.

Vậy mà một tồn tại mạnh mẽ thần bí như thế lại thân miệng thừa nhận bị Vọng Thư đánh bại.

Ngay lập tức, sắc mặt Nguyên Thủy trở nên âm trầm, không hề có chút vui mừng.

Vọng Thư cường đại không phải là tin tốt.

Trận đại chiến này đã phô diễn chiến lực của Vọng Thư một cách lâm ly tận trí.

Nếu không có nàng, ít nhất phương Nam và phương Tây đã gặp phải hạo kiếp.

Nhưng Vọng Thư càng mạnh... có nghĩa là cuộc tranh giành đại giáo, tranh giành khí vận sau này sẽ càng khó khăn. "Vọng Thư, có lẽ cần Tam Thanh liên thủ mới có thể chiếm được thượng phong, nhưng..." Từ thiên cơ, Nguyên Thủy thấy Thông Thiên và Vọng Thư dường như có chút "đưa mắt đưa tình", quan hệ tuy không hẳn là quá tốt nhưng so với quan hệ giữa Vọng Thư với hắn và sư huynh Lão Tử thì tốt hơn nhiều.

Cái tên Thông Thiên này, lần nào cũng làm những chuyện hồ đồ.

Nguyên Thủy sinh lòng không vui.

Ở bên cạnh Nguyên Thủy, Lão Tử lại có suy nghĩ khác.

Ông chú trọng vào trận chiến giữa Vọng Thư với Sát Chủ và Tiên Chủ.

Hai trận đại chiến đó đều thể hiện thực lực của Vọng Thư, đồng thời cũng lộ ra một góc thực lực thật sự. "Quả nhiên giống như ta dự đoán sao?

Hỗn Độn Châu cực có khả năng đang nằm trong tay nàng ta, đúng là nước tĩnh chảy sâu, một chút phong thanh cũng không để lộ.

Chương 256

Còn nữa... sức mạnh để Vọng Thư đánh bại Tiên Chủ, khi chiến đấu với nàng, ta đã cảm nhận được sức mạnh vô thượng huyền ảo, thương tang cổ lão, tuyệt đối không sai được." Lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy mỗi người một tâm tư, đều cau mày.

Bỗng nhiên, hai người cảm ứng được điều gì đó, nhìn về vị trí lúc nãy Vọng Thư đứng.

Ở đó làm gì còn nửa điểm bóng dáng tiên tử nào nữa.

Tiếp đó, hai người giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn về phía biên giới Hỗn Độn.

Chỉ thấy sâu trong biên giới Hỗn Độn xám xịt, một đạo tiên ảnh lóe lên, tĩnh lập trong không gian hỗn độn.

Nàng mặc cung trang trắng, tay cầm trường kiếm xanh lam, tóc dài như thác, dáng người cao ráo, thần sắc băng lãnh.

Chính là Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Nàng muốn làm gì?

Ánh mắt Lão Tử và Nguyên Thủy lóe lên.

Tiếp đó, họ nhìn về phía Thiên Thần Thánh Chủ sắp rời khỏi Hồng Hoang.

Nàng định đại chiến với Thiên Thần Thánh Chủ thêm một trận nữa sao?

Không thể nào!

Thiên Thần Thánh Chủ đang muốn đào ly Hồng Hoang, hạo kiếp này đã qua, hà tất phải làm vậy?

Nhưng ngoại trừ khả năng này... không còn khả năng nào khác.

Lão Tử và Nguyên Thủy trừng lớn mắt, nhìn nhau, hơi thở dồn dập, đều thấy vẻ chấn động trong mắt đối phương.

Vọng Thư định gây chuyện lớn rồi!

Cái đồ hay gây chuyện này!

Hai vị Thánh nhân đều cảm thấy mệt mỏi, luôn có cảm giác Vọng Thư đang khiêu chiến dây thần kinh của mình.

Tiếp đó, họ lại nảy sinh ý niệm khác.

Phải tiếp tục trấn thủ biên giới Hỗn Độn, không thể để chiến trường lan vào Hồng Hoang.

Nếu họ rời đi, ngộ nhỡ Thiên Thần Thánh Chủ đột nhiên quay ngược vào Hồng Hoang thì hậu quả khôn lường.

Hồng Quân lão sư chắc chắn sẽ trách tội bọn họ.

Lão Tử: ...

Nguyên Thủy: ...

Cảm thấy nghẹn lòng.

Ba dây thần kinh đều đau nhức, cảm giác như lại bị Vọng Thư tính kế.

Rõ ràng việc của mình đã xong, vậy mà nàng ta cứ muốn sinh sự. "Cũng không biết nàng ta lại mưu tính gì đây..." Lão Tử trầm ngâm, Vọng Thư tích cực chém giết tồn tại Hỗn Độn từ Nam Hải đến Đông Hải rồi Tây Hải, cực độ không phù hợp với tính cách "không lợi không làm" của nàng, ông nghi ngờ bên trong nhất định ẩn chứa bí mật lớn.

Nhưng cụ thể là gì thì ông nói không ra. "Sư huynh, đi thôi, đành

phải trấn thủ thêm một trận vậy.

Coi như thuận tiện xem một màn kịch hay.

Ta cũng muốn xem thử, giữa Vọng Thư và Thiên Thần Thánh Chủ, ai sẽ thắng một trù." Nguyên Thủy lên tiếng, mày nhíu chặt, khóe miệng có chút cười lạnh.

Lại bị Vọng Thư tính kế khiến hắn không vui.

Nhưng lúc này, tình huống này, hắn không có nhiều lựa chọn.

Chỉ có thể trấn thủ thêm để tránh lão sư trách tội. "Xem ra vị chí cường giả này cực kỳ tự tin, vậy mà không để bản tọa rời đi." Thiên Thần Thánh Chủ đã sớm phát hiện ra Vọng Thư.

Đồng thời hắn cũng nhận thấy sát ý không hề che giấu của nàng.

Hắn nheo mắt, sát khí dâng cao, cùng với đó là sự phẫn nộ tột cùng.

Vị cường giả mới này thật không biết tốt xấu, không biết trời cao đất dày, núi cao còn có núi cao hơn, vậy mà dám chặn đánh hắn trong hỗn độn.

Định chiến một trận rồi giữ mạng hắn lại sao?

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của hắn, đây là lần đầu thấy cảnh này.

Lần đầu có một cường giả của kỷ nguyên thiên địa ngăn không cho hắn rời đi.

Thật sự coi hắn là con mồi sao? "Gàn thật!

Để bản tọa chiến với ngươi một trận, cho ngươi biết trong hỗn độn bản tọa sẽ không bị áp chế bởi sức mạnh Thiên Đạo Hồng Hoang đâu." Thiên Thần Thánh Chủ thầm nghĩ.

Trong hỗn độn, hắn không sợ Vọng Thư.

Tuy vẫn không nhìn thấu nàng, nhưng hắn tự vấn bản thân lăn lộn bao năm trong hỗn độn không phải là hư danh.

Kinh nghiệm chiến đấu trong hỗn độn của hắn không phải là thứ mà những kẻ chưa bước vào mạt pháp thời đại, chưa sống lâu trong hỗn độn có thể so bì được.

Không có Thiên Đạo Hồng Hoang áp chế, chiến lực của hắn mạnh hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Thiên Thần Thánh Chủ thân ảnh lóe lên, hướng về phía Vọng Thư.

Một điểm tựa khác của hắn chính là Không Gian Thuấn Di, thứ có thể thi triển trong hỗn độn.

Nếu chẳng may không địch lại kẻ thần bí này, hắn vẫn có thể dùng thuấn di để tẩu thoát.

Phía Tây Hồng Hoang, tận cùng Tây Hải.

Dưới sự sát phạt của tứ thánh, các tồn tại Hỗn Độn đã bị tiêu diệt sạch sành sanh, không một kẻ nào thoát được. "Sướng quá!

Lần này linh bảo cho đám đệ tử không cần phải lo lắng nữa rồi." Thông Thiên cười lớn, chuyến này vớt được kha khá.

Tuy vẫn chưa tìm thấy linh bảo cực phẩm tiên thiên hay tiên thiên chí bảo để trấn áp khí vận đại giáo, nhưng từ khi tiến vào phía Tây Hồng Hoang, hắn đã giết chóc không ngừng, số lượng tồn tại Hỗn Độn bị trảm sơ qua cũng phải vạn người.

Cộng dồn lại là một con số cực kỳ khoa trương, linh bảo cấp Tiên Thiên và Hậu Thiên thu được cũng hơn hai ngàn kiện, đúng là mùa màng bội thu.

Trên mặt Nữ Oa cũng có ý cười, thu hoạch của nàng cũng rất phong hậu.

Nàng thầm hiểu vì sao tiểu muội Vọng Thư lại nhiệt tình thu gom đồ đạc như vậy, cảm giác nhận được bảo bối quả thật quá sướng, một sự thỏa mãn khó tả.

Ở phía khác, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề niệm Phật hiệu, tâm tình cũng rất tốt.

Lần này nhờ có Vọng Thư, Thông Thiên và Nữ Oa đến kịp lúc mà núi Tu Di cùng Tây Phương Giáo không chịu tổn thất quá lớn, chỉ có trận pháp phòng ngự bị phá hủy một chút, chẳng bao lâu là tu phục được.

Những tổn thất này đã được bù đắp từ tay đám tồn tại Hỗn Độn kia. "Mau nhìn Bắc Hải đi, dường như có chuyện xảy ra rồi." Lúc này Nữ Oa lên tiếng nhắc nhở, mày liễu khẽ nhíu.

Tầm mắt mọi người hướng về tình hình tận cùng Bắc Hải.

Chỉ thấy Lão Tử và Nguyên Thủy, một người cầm Thái Cực Đồ, một người cầm Bàn Cổ Phiên, thần sắc ngưng trọng đứng ngoài biên giới Hỗn Độn, mắt nhìn chằm chằm vào bên trong.

Vọng Thư đâu rồi?

Tứ thánh theo hướng nhìn của Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn sâu vào trong biên giới Hỗn Độn.

Chỉ thấy trong không gian xám mịt, hai đạo tiên ảnh đang đối lập.

Một tuyệt mỹ tiên tử tay cầm tiên kiếm, khí chất cao lãnh.

Phía bên kia là một thanh niên bạch bào tuấn lãng, tay nâng Vô Thượng Tiên Cung.

Đại chiến sắp nổ ra. "Nàng định cướp linh bảo của Thiên Thần

Thánh Chủ sao?" Thông Thiên trừng lớn mắt.

Hình ảnh Vọng Thư chém chết Sát Chủ vẫn còn lởn vởn trong đầu hắn.

Hành vi của Vọng Thư chặn đường Thiên Thần Thánh Chủ lúc này khiến hắn không khỏi nghĩ rằng nàng lại nổi lòng tham, muốn giết người đoạt bảo.

Đối với tâm tư thu gom linh bảo của Vọng Thư, Thông Thiên không hề nghi ngờ.

Chương 257

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, Đông Hoàng Chung của Thái Nhất, Tử Kim Hồ Lô cùng Bát Quái Lô của sư huynh Lão Tử... ngay cả đảo phù không của Yêu Đình cũng bị nàng lấy mất.

Phàm là thứ gì bị nàng nhìn trúng thì khó mà thoát được... không đúng, phải nói là thoát khỏi ma chưởng mới đúng.

Đáng sợ hơn là thực lực nàng cực cao.

Thông Thiên từng nghi ngờ linh bảo của Vọng Thư đều là đi cướp của các tồn tại trong hỗn độn.

Ví dụ như thanh Hắc Mộc Kiếm chưa từng xuất vỏ, hay bảo vật nghi là chí bảo không gian được giấu rất kỹ kia.

Vị Nguyệt Chủ này có lẽ đã sớm phát hiện ra những tồn tại trong hỗn độn, thường xuyên thâm nhập vào đó để giết người đoạt bảo.

Dựa trên phong cách hành sự bấy lâu nay của nàng, Thông Thiên thấy khả năng này cực cao. "Chiến với Thiên Thần Thánh Chủ sao, hay là ta cũng đi giúp một tay nhỉ, biết đâu kiện tiên cung kia có thể trấn áp khí vận đại giáo.

Dù không lấy được tiên cung thì cũng lấy lòng được Nguyệt Chủ, biết thêm thông tin về không gian hỗn độn, cùng lắm thì ta cũng đi hỗn độn một chuyến.

Chỉ có tìm được bảo vật trấn áp khí vận thì khí số Tiệt Giáo mới ổn định." Thông Thiên mắt sáng rực, thầm suy tính.

Bên cạnh hắn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại có tâm tư khác. "Thiện tai, thiện tai, Nguyệt Chủ thật đại khí phách.

Nàng định để lại người này để sát kê cảnh hầu, tạo uy danh cho

Hồng Hoang thiên địa đây mà.

Chúng ta cũng nên đến giúp một tay, tránh để kẻ ngoại lai xem nhẹ Hồng Hoang." Tiếp Dẫn niệm Phật hiệu, thần sắc từ bi.

Thật ra trong lòng lão muốn đến Bắc Hải tìm cơ hội giải quyết nhân quả giữa hai huynh đệ với Vọng Thư.

Nguyệt Chủ giờ đã ở tầm cao khiến họ phải kỵ đạn vô cùng, chi bằng tìm cơ hội hóa địch thành hữu.

Trước đây tưởng không có hy vọng, nhưng việc Nguyệt Chủ đến chi viện Tây Hải khiến Tiếp Dẫn thấy có thể thử một phen.

Dù sao nếu nàng thật sự ghi hận thì đã không đến cứu.

Nàng hoàn toàn có thể tọa thị phương Tây sụp đổ, núi Tu Di bị công phá rồi mới ra tay, thay vì đến ngay lập tức sau khi họ cầu cứu.

Đâu ai ngờ được vị tồn tại phúc hắc kia thực chất là nhắm tới thi thể và chân linh của Tiên Chủ và Cổ Xà. "Thiện!" Chuẩn Đề mỉm cười phụ họa.

Ở cùng Tiếp Dẫn hàng chục nguyên hội, chỉ cần sư huynh mở lời là hắn hiểu ngay.

Hắn thấy việc phá băng quan hệ với Nguyệt Chủ là cực khó, nhưng vẫn nên thử một phen.

Dù sao thử cũng chẳng mất gì.

Có bảy vị chiến lực cấp Thánh nhân Hồng Hoang ở Bắc Hải, dù Thiên Thần Thánh Chủ có mạnh đến đâu cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Nhất thời, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên và Nữ Oa đều có tính toán riêng.

Sau đó thân ảnh bốn người lóe lên, sử dụng không gian pháp tắc

hướng về Bắc Hải.

Nơi đó vẫn còn tranh chấp.

Lúc này các đại năng Hồng Hoang cũng phát hiện ra điều kỳ lạ tại Bắc Hải, từng người hướng mắt về phương Bắc, vừa chấn kinh vừa bàn tán. "Trong hỗn độn kìa... tôi thấy Nguyệt Chủ và một vị tồn tại Hỗn Độn!" Có người kinh hô. "Mạnh quá, cả hai đều tỏa ra tiên quang vô tận, chỉ nhìn qua thôi đã thấy tim đập chân run." Có người trừng mắt nhìn. "Nguyệt Chủ định đại chiến với vị kia như cách đã làm với Tiên Chủ sao?

Định chém giết hắn à?" Có người suy đoán. "Khó lắm... vị tồn tại Hỗn Độn kia cực kỳ mạnh, luận thực lực chắc phải đứng nhất nhì trong số những kẻ xâm nhập lần này, có lẽ ngang ngửa với Tiên Chủ.

Tôi cảm thấy Nguyệt Chủ không có nhiều hy vọng thắng.

Vị kia có thể kháng hành cả Thái Thanh Thánh nhân và Ngọc Thanh Thánh nhân, cực kỳ cường đại.

Nguyệt Chủ tuy thắng Thái Thanh Thánh nhân trong cuộc đổ chiến nhưng chắc khó đối phó với cả hai người họ liên thủ.

Huống chi tu vi hai vị Thánh nhân đều cực cao, là Bàn Cổ chính tông, tay cầm Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên...

Phân tích ra thì Nguyệt Chủ khó lòng ứng đối." Có người phân tích. "So sánh như vậy thì Nguyệt Chủ có vẻ không phải đối thủ của Thiên Thần Thánh Chủ." Có người phụ họa. "Hừ... thật ngây thơ, nhìn xem từ trước đến nay nàng ta đã bại trận nào chưa?

Nàng ta đi con đường vô địch, đạo của nàng ta là vô địch đạo.

Ngay cả khi đối chiến với Thái Thanh Thánh nhân, các người chắc nàng ta đã dùng hết toàn lực chưa?" Có người mỉa mai phản đối.

Lúc này các đại năng Hồng Hoang đều chăm chú theo dõi động tĩnh ở Bắc Hải.

Kẻ cười lạnh, người phân tích, kẻ chấn động, người cổ vũ cho Vọng Thư... chúng sinh bách thái, không một ai giống ai.

Tận cùng Bắc Hải, biên giới Hỗn Độn.

Trong không gian hỗn độn xám xịt vạn cổ không đổi, chỉ có hai người.

Một người mặc cung trang trắng, mắt đẹp như họa, dung mạo tuyệt mỹ, tay cầm tiên kiếm xanh lam, mũi kiếm phun nuốt kiếm mang màu xanh.

Đối diện là một thanh niên tuấn lãng, thân ảnh phiêu miểu, quanh thân có đạo ý huyền ảo...

Hắn dùng ánh mắt đầy thú vị đánh giá tuyệt sắc tiên tử trước mặt.

Rõ ràng đang lâm vào nguy cơ cực đại nhưng hắn không hề hoảng loạn, thần sắc vô cùng điềm tĩnh.

Bởi vì hắn có át chủ bài, dù không địch lại nàng thì cũng tuyệt đối không mất mạng ở đây.

Vọng Thư lúc này tâm tình vô cùng bình tĩnh, ánh mắt không vui không buồn.

Trong mắt nàng chỉ có mỗi mình Thiên Thần Thánh Chủ.

Phải trảm hắn, thu làm Ma Thần Tướng.

Mục đích vô cùng trực bạch và trực tiếp.

Tuy khó, vì hắn mạnh hơn Lão Tử một bậc, nhưng Vọng Thư muốn thử xem sao.

Con người sống trên đời phải leo hết ngọn núi này đến ngọn núi

khác để chứng minh bản thân.

Thôi được rồi... thực ra là kế hoạch quân đoàn Thánh nhân khiến nàng ngứa ngáy, muốn tạo ra một đám đàn em cấp Thánh nhân... như vậy mới cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Hiện tại nhìn chung tỉ lệ nàng thua không cao, trừ phi hắn có bài tẩy khủng khiếp nào đó.

Vọng Thư nheo mắt, Khôn Hoa Thần Kiếm trong tay phun nuốt kiếm mang, giây tiếp theo nàng không một lời cảnh báo, vung tay trảm ra một kiếm.

Đánh nhau thì bớt nói nhảm lại. "Tranh..." Ngay lập tức, tiếng kiếm minh sắc lẹm vang dội cả hỗn độn.

Một đạo kiếm mang màu xanh dài ức vạn quang niên được trảm ra, lao thẳng về phía Thiên Thần Thánh Chủ.

Dưới ánh kiếm, không gian hỗn độn bị khai tịch, bạch quang tỏa rạng chiếu sáng cả vùng không gian xám xịt.

Trong kiếm này chứa đựng tất cả đạo quả của Vọng Thư từ trước đến nay: vô thượng kiếm đạo, Duy Ngã đại đạo, Hỗn Nguyên pháp lực, sức mạnh của Hỗn Độn Thỏ Ngọc...

Một kiếm này có sức mạnh khai thiên!

Nó nhắm thẳng vào mạng của Thiên Thần Thánh Chủ mà tới.

Một kiếm xuất ra, cả không gian chấn động, không gian dọc đường sụp đổ, vũ trụ băng diệt... uy năng vô thượng.

Chương 258

Vọng Thư nhướn mày, đối phó kẻ này chỉ một kiếm khai thiên là không đủ, cần phải hạn chế khả năng thuấn di của hắn. "Hỗn Độn Châu, trấn!

Hỗn Độn Châu, không gian cấm cố!" Thần sắc nàng lạnh lẽo, tâm niệm khẽ động.

Sát na gian, Hỗn Độn Châu trong cơ thể tỏa ra uy năng trấn áp không gian biên giới, phong tỏa mọi ngõ ngách, muốn cấm cố Thiên Thần Thánh Chủ lại. "Công kích thế này thật đáng sợ, tùy ý một kiếm cũng có thể khai thiên... nhưng muốn làm khó ta thì còn thiếu hỏa hầu lắm!

Khoan đã!" Thấy Vọng Thư trảm ra một kiếm khai thiên, Thiên Thần Thánh Chủ vốn không quá lo lắng vì tự tin có thể né được, nhưng đột nhiên một sức mạnh thần bí giáng xuống trấn áp không gian khiến sắc mặt hắn kịch liệt biến đổi.

Trong sát na, hắn vận chuyển không gian pháp tắc, nhưng thân thể vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Hắn trợn tròn mắt, có chút mộng bức. "Làm sao có thể!

Không gian thuấn di của ta... tại sao không dùng được?

Đây là trong hỗn độn, không phải trong Hồng Hoang!

Tà môn!

Trừ phi nàng ta có chí bảo không gian trấn áp nơi này!" Vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt tuấn lãng biến mất, thay vào đó là sự hãi hùng.

Nhìn vào ánh mắt nhàn nhạt của Vọng Thư, hắn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lương khí thấu xương.

Vị cường giả Hồng Hoang này lại có chí bảo không gian, dùng nó để cấm cố hắn, định lấy mạng hắn thật rồi.

Giây tiếp theo, biểu tình kinh hãi của hắn cứng đờ, toàn thân bị cấm cố.

Hắn chỉ có thể trân trối nhìn đạo kiếm mang xanh thẳm dài ức vạn quang niên mang theo khí thế hủy thiên diệt địa đâm tới.

Ánh kiếm đó chính là bùa đòi mạng của hắn.

Thiên Thần Thánh Chủ tâm thần đại hãi, vội vàng phá giải không gian cấm cố. "Rắc rắc... rắc rắc rắc..." Tiếng không gian vỡ vụn vang lên không dứt, từng tầng không gian như mảnh gương vỡ bị kiếm quang xanh rực rỡ phá tan.

Trước đó hắn không coi trọng cú đánh này, giờ đây lại cảm thấy da đầu tê dại, tâm thần run rẩy trước tín niệm tất sát của chủ nhân thanh kiếm.

Tiếp đó là sự phẫn nộ vô tận...

Nàng ta thật sự coi hắn là con mồi sao!

Định săn giết hắn sao! "Gàn thật!" Hắn vừa kinh vừa nộ, trong nháy mắt đã thoát khỏi sự cấm cố, không gian xung quanh vỡ vụn như gương.

Cuộc đấu ngầm giữa hai người chỉ diễn ra trong sát na.

Lúc này, kiếm mang cực nhanh cực mạnh của Vọng Thư đã xẻ rọc không gian đến ngay trước mặt hắn.

Nguy cơ chí mạng cận kề. "Thất Bảo Ngọc Như Ý, chuyển!" Ngay lúc kiếm mang sắp chạm tới, hắn tế xuất linh bảo phòng ngự chí bảo.

Một chiếc Ngọc Như Ý tỏa ra tiên quang trắng muốt xuất hiện trên

đỉnh đầu, bảo quang rực rỡ bao phủ toàn thân, cả người hắn như hòa vào tiên quang trắng, bên ngoài có thụy khí ngàn điều.

Hắn hiểu rằng diện tích công kích của kiếm mang quá rộng, dùng phi hành pháp né tránh không kịp, chỉ có thể dùng linh bảo phòng ngự mới mong chống đỡ được.

Thiên Thần Thánh Chủ lòng đau như cắt, vì hắn biết đối mặt với đòn khai thiên của một vị Thánh nhân chí cường, dù Ngọc Như Ý có đỡ được cũng sẽ bị hư hại.

Đó là linh bảo bản mệnh của hắn, nhưng cũng là thủ đoạn duy nhất có thể cản được đòn này của Vọng Thư. "Oanh!" Tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên.

Kiếm mang xanh mênh mông trảm thẳng lên bảo quang của Thất Bảo Ngọc Như Ý.

Sát na gian, kiếm quang, kiếm khí, kiếm thế bùng nổ, nơi hắn đứng tỏa ra đủ loại bảo quang rực rỡ.

Tiếp đó, một luồng sóng xung kích vàng kim khổng lồ như lật nhào sông núi quét qua cả không gian hỗn độn, khiến khí lưu hỗn độn cuộn trào như sóng biển.

Lúc này, lục thánh tại Bắc Hải đều chấn kinh, lộ vẻ kinh ngạc.

Tuy không phải lần đầu thấy Vọng Thư trảm ra khai thiên nhất kiếm, nhưng lần nào họ cũng bị chấn động bởi sự cường đại trong kiếm đạo của nàng.

Không chỉ kiếm đạo, đòn này còn chứa đựng vĩ lực vô biên, đại đạo Duy Ngã Độc Tôn cùng tam thiên pháp tắc lực.

Một kiếm đại diện cho sự sát phạt vô song.

Trong phút chốc, lục thánh bỗng cảm thấy Thiên Thần Thánh Chủ

thật đáng thương, bị Vọng Thư nhắm trúng thì làm sao có kết cục tốt được?

Cùng lúc đó, vô số đại năng Hồng Hoang cũng đang căng thẳng theo dõi trận chiến.

Trận chiến cuối cùng giữa cường giả Hồng Hoang và tồn tại Hỗn Độn trong đại kiếp này.

Họ kỳ vọng Vọng Thư có thể chém chết Thiên Thần Thánh Chủ, để Hồng Hoang lập uy danh trong hỗn độn, khiến đám tồn tại Hỗn Độn kia nghe danh là mất vía, không dám động tâm tư xấu với Hồng Hoang nữa.

Trong ánh mắt căng thẳng pha lẫn kỳ vọng của mọi người, bảo quang nơi Thiên Thần Thánh Chủ đứng cuối cùng cũng tan biến, để lộ ra dáng vẻ của hắn dưới bầu trời trắng lóa.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi tay run rẩy, một dòng máu tiên màu tím rỉ ra nơi khóe miệng, trước ngực có một đóa huyết hoa nở rộ.

Trong không gian hỗn độn trước mặt, một chiếc Ngọc Như Ý gãy làm đôi, vết cắt phẳng lỳ đang trôi nổi.

Một kiếm của Vọng Thư lại có thể chém đứt cả linh bảo phòng ngự cấp chí bảo, khiến hắn trọng thương.

Cảnh tượng này khiến Lão Tử và Nguyên Thủy cũng phải giật mình.

Họ hiểu rõ phòng ngự của Ngọc Như Ý mạnh thế nào, không kém Thái Cực Đồ hay Hỗn Độn Chung bao nhiêu, treo trên đầu là lập tức ở thế bất bại.

Trong nửa ngày giao chiến vừa qua, họ dùng Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên công kích nhưng đều bị tiên quang của Ngọc Như Ý chặn lại.

Bảo vật này có khả năng vạn kiếp bất ma, vậy mà giờ đây bị Vọng Thư chém đứt.

Thật quá khoa trương.

Nhìn cảnh này, Lão Tử chạnh lòng nhớ tới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của mình, nếu cũng bị chém nát như vậy thì thật đau xót.

Vị Nguyệt Chủ này không chỉ giỏi thu gom linh bảo mà phá hoại linh bảo cũng thuộc tầm đỉnh cao.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Ngọc Như Ý gãy đôi rồi nhìn Thất Bảo Diệu Thụ tỏa hào quang trong tay mình, khóe miệng giật giật.

Hắn chỉ có mỗi kiện linh bảo thuận tay này, vậy mà Vọng Thư lại trực tiếp chém đứt thứ tương đương chí bảo.

Ngộ nhỡ một ngày Thất Bảo Diệu Thụ chạm phải kiếm của Vọng Thư...

Chuẩn Đề lắc đầu, xua tan ý nghĩ đáng sợ đó.

Hình ảnh đó quá đẹp, hắn không dám tưởng tượng. "Xem ra khi nàng ta xuất kiếm, chỉ có cách né tránh mới giảm thiểu tổn thất xuống thấp nhất.

Nhưng cái thần thông không gian pháp tắc thần hồ kỳ kỹ kia mới là rắc rối lớn." Chuẩn Đề mắt sáng rực suy tính, trong lòng đầy sự kỵ đạn.

Hắn nhận ra một tử cục: muốn né kiếm của Vọng Thư thì phải phá được không gian cấm cố của nàng, nhưng ngay cả Lão Tử hay Thiên Thần Thánh Chủ cũng phải mất một lúc mới thoát được.

Nếu không né mà đối diện trực tiếp thì phải có Thái Cực Đồ, Bảo Tháp, Hỗn Độn Chung hay Ngọc Như Ý... mà thiên địa này làm gì có

nhiều chí bảo như vậy, Chuẩn Thánh duy nhất có một cái là Thái Nhất thì đã bị nàng cướp mất rồi.

Ngay cả khi có Ngọc Như Ý, Thiên Thần Thánh Chủ cũng chỉ đỡ được một phần uy lực. "Đòn công kích đáng sợ quá, vô giải!" Chuẩn Đề nghĩ mãi không ra cách phá giải kiếm chiêu của nàng. "Có lẽ cách tốt nhất là vĩnh viễn không nên khai chiến với nàng ta, nếu không chỉ tự chuốc họa vào thân." Chuẩn Đề cười khổ trong lòng.

Hồng Hoang có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thế này vừa là phúc vừa là họa.

Phúc là nhờ chiến lực của nàng mà xâm lược lần này được giải quyết dễ dàng.

Họa là nàng như một ngọn núi cao đè nặng lên tâm trí chúng sinh và chư thánh, đáng sợ hơn là ngọn núi này càng lúc càng cao, khiến người ta chỉ biết trông theo mà không cách nào với tới.

Bỏ qua tâm tư của chư thánh, nhìn lại phía Thiên Thần Thánh Chủ.

Tay hắn run rẩy, môi mấp máy, khuôn mặt đầy sự kinh hãi.

Hắn đã bị một kiếm vừa rồi dọa sợ.

Chương 259

Lúc này trong cơ thể hắn, kiếm khí bá đạo đang không ngừng tàn phá nhục thân.

Khoảnh khắc kiếm mang trảm đoạn Ngọc Như Ý, luồng kiếm mang lạnh thấu xương đã đâm thẳng vào ngực hắn, may mà trong người còn một món trọng bảo khác đỡ được phần nào, nếu không đã vẫn lạc ngay lập tức.

Nhưng kiện trọng bảo đó có đỡ được kiếm tiếp theo không?

Thiên Thần Thánh Chủ không còn chút lòng tin nào, trái tim rơi xuống đáy vực.

Kẻ trước mắt này quá mạnh, ra tay không chút lưu tình, chỉ nhắm vào mạng hắn. "Chẳng lẽ bản tọa tung hoành hỗn độn vô số năm, hôm nay lại ngã ngựa trong tay một kẻ vô danh sao?

Không, tuyệt đối không!" Sát na gian, một tia hung quang lóe lên trong mắt hắn.

Trong cơn cực hạn sợ hãi là sự cực hạn điên cuồng.

Hắn hóa phong ma, khai mở bài tẩy cuối cùng. "Oanh!" Một luồng khí tức tuyệt cường bùng phát trên người hắn, sóng năng lượng mạnh mẽ khiến cả hỗn độn chấn động.

Tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt liên, tuyệt ái, tuyệt thân, tuyệt hữu.

Đây chính là Lục Tuyệt, vô tình đến cực điểm.

Ánh mắt Thiên Thần Thánh Chủ trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Trong suốt năm tháng đằng đẵng, hắn đã giết sư tôn, tàn sát cả sư môn hơn năm ngàn người, độc sát sư muội yêu quý nhất, đoạn tuyệt

toàn bộ thân hữu, cuối cùng chôn vùi cả một kỷ nguyên thiên địa để lập nên Thiên Thần Thánh Địa, trở thành Thánh Chủ.

Những hình ảnh tươi đẹp từng có trong tâm trí đều bị hắn tự tay hủy diệt để hóa thành sức mạnh cho Vô Tình đại đạo. "Muốn giết bản tọa sao?

Bản tọa sẽ trảm ngươi trước!" Hắn bình thản nói, bước đi trong hỗn độn tiến về phía Vọng Thư.

Khí lưu hỗn độn trong phút chốc bị trấn áp, không gian tầng tầng bị xé rách dễ dàng.

Lúc này Thiên Thần Thánh Chủ uy nghiêm vô cùng, tựa như một tồn tại vô thượng trường tồn trong hỗn độn.

Dưới chân hắn xuất hiện một con đường đại đạo rộng mênh mông, chính là Vô Tình Đạo, hắn đang bước đi trên đó, mỗi bước đi đều nhuốm máu.

Vọng Thư nhận ra Thiên Thần Thánh Chủ đã thay đổi, từ khí tức, năng lượng cho đến đại đạo, thần thông... hoàn toàn như một người khác.

Ánh mắt, thần sắc, khí tức đều lạnh như băng.

Không còn sự kinh hoàng hay hãi nhiên trước đó, chỉ còn sự điên cuồng và khí phách muốn chôn vùi cả thiên địa.

Trên bào trắng bốc lên từng luồng huyết khí, dần dần cả người hắn hóa thành màu đỏ máu.

Một cường địch, đồng thời cũng là một kẻ điên.

Trong đại đạo trắng lóa dưới chân hắn, Vọng Thư thấy được quá khứ của hắn.

Sát!

Sát!

Sát!

Sự giết chóc vô tận đã đúc nên hắn ngày hôm nay.

Giết sạch những gì mình yêu và không yêu chỉ để theo đuổi sức mạnh, leo lên đỉnh cao chúng sinh.

Rõ ràng hắn đã làm được, trở thành một vị xưng chủ trong hỗn độn, chiến lực vô song.

Vọng Thư không cảm thấy hắn đáng sợ, cũng chẳng thấy hắn đáng thương.

Trong lòng nàng chỉ có ý định trảm hắn thành Ma Thần Tướng.

Ở khía cạnh nào đó, nàng cũng điên cuồng như hắn khi theo đuổi mục đích của mình.

Trong nháy mắt, Vọng Thư thấu triệt điểm yếu của Thiên Thần Thánh Chủ.

Thứ một người tự hào nhất thường chính là thứ yếu đuối nhất. "Đại Hung Tà Nhãn, khai!" Vọng Thư lệ hát một tiếng.

Đôi mắt đẹp như tinh thần bỗng thay đổi, trở thành một đôi mắt đỏ rực vô cùng tà dị, tỏa ra hồng quang quỷ dị trong hỗn độn, khiến người nhìn vào phải rợn tóc gáy.

Đây là Thạch Hổ Tà Nhãn nàng vô tình có được, lần đầu tiên xuất hiện trong chiến đấu.

Ngay lập tức, không gian hỗn độn cải thiên hoán địa.

Thấy đôi mắt đẹp của Vọng Thư bỗng hóa thành huyết nhãn tà dị, Thiên Thần Thánh Chủ cùng các đại năng và Thánh nhân Hồng Hoang đều kinh hãi.

Đây là gì?

Chưa bao giờ thấy nàng dùng tới.

Chẳng lẽ lại là một đại sát chiêu khác?

Các đại năng và chư thánh đều chấn động.

Thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Vọng Thư khiến họ tâm kinh mật chiến.

Loại kẻ thù này khó đối phó nhất ở chỗ ngươi tưởng đã thấy hết thực lực của họ, nhưng ngay sau đó họ lại tung ra thủ đoạn mới, mà thủ đoạn sau luôn mạnh hơn thủ đoạn trước.

Vọng Thư chính là loại tồn tại như vậy.

Lúc này họ sâu sắc hiểu thế nào là nước tĩnh chảy sâu, nàng sâu như biển cả, không tài nào đoán thấu.

Thiên Thần Thánh Chủ đang kịch chiến với nàng càng thêm sởn gai ốc, dự cảm cực kỳ bất ổn dâng lên.

Ngay lúc đó, hỗn độn biến ảo, không còn là không gian xám xịt mà biến thành một phương thiên địa giống như Hồng Hoang.

Thiên Thần Thánh Chủ vốn đang lạnh lùng bỗng biến sắc, cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm Vọng Thư, muốn giết nàng, muốn xé xác nàng.

Chư thánh và đại năng Hồng Hoang đều nhìn vào màn hình ảnh kia.

Thứ gì đã khiến hắn biến hóa lớn như vậy?

Một ngọn thần sơn cao ngất trời, ngọn núi chính là thiên địa.

Một dòng trường hà khổng lồ như biển cả chảy từ đỉnh núi không

biết tên xuống chân núi, tiến vào quy khư vô tận.

Mỗi ngày mặt trời mọc từ phía Đông, lặn ở phía Tây, rồi mặt trăng lại mọc từ phía Tây, lặn ở phía Đông, tuần hoàn vạn cổ.

Mọi sinh linh đều sống trên ngọn thần sơn vĩ đại này, vị trí cư trú đại diện cho địa vị của mỗi người.

Hình ảnh đột ngột chuyển dời.

Tại chân núi thần sơn, trong một căn nhà nông bình thường, một tiểu nam hài chào đời.

Người cha vui mừng khôn xiết, chạy ra ngoài kéo tay từng người hàng xóm mà khoe: "Tôi có con trai rồi!

Tôi có con trai rồi!".

Hàng xóm láng giềng tấp nập chúc mừng.

Người mẹ tỉnh dậy, ban đầu là mừng rỡ rồi thở phào, nhưng sau đó lại đầy lo âu.

Ánh mắt bà liếc qua ba đứa con gái lớn nhỏ khác nhau, bà biết sự xuất hiện của đứa con trai này sẽ khiến gia đình vốn đã bần hàn càng thêm khó khăn, và những đứa con gái chắc chắn sẽ là những người đầu tiên bị vứt bỏ.

Chứng kiến cảnh này, chư thánh và đại năng Hồng Hoang đều chấn động, vì diện mạo của đôi phu phụ kia rất giống Thiên Thần Thánh Chủ, họ hiểu ngay tiểu nam hài kia chính là hắn. "Xuất thân lại thấp kém như thế." "Một gia đình bần cùng mà muốn leo lên đỉnh cao chúng sinh e là cực kỳ gian nan." Các đại năng bàn tán.

Trong nháy mắt, hình ảnh lại chuyển.

Tiểu nam hài lên bảy, ba người chị gái đều không còn thấy đâu, đã bị đem cho người khác nuôi.

Người cha dồn hết tâm huyết vào cậu con trai.

Gia đình ba người vốn dĩ đang êm ấm, nhưng hảo cảnh không dài.

Một trận chiến giữa những người tu hành dưới chân núi nổ ra, cậu bé lạc mất người thân trong loạn lạc.

May mắn thay, cậu được một người tu hành đi ngang qua nhặt được, đưa vào một tiên môn kiếm tu.

Cậu bé bắt đầu trưởng thành, nhưng tư chất tầm thường, ngộ tính không cao.

Đến năm mười tám tuổi vẫn chưa vào được Trúc Cơ kỳ, còn sư tỷ cậu thầm thương trộm nhớ đã gả cho người khác, kết thành đạo lữ với thiên tài mạnh nhất thế hệ trẻ trong tiên môn.

Chương 260

Trong đêm tân hôn của sư tỷ, cậu trốn sau một gốc cây liễu lớn, siết chặt nắm đấm, từng giọt máu rơi xuống đất.

May mà sư tôn còn một cô con gái khác luôn thầm thương cậu, hai người thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai.

Không lâu sau, tông môn tổ chức đại bỉ thí luyện trong một thượng cổ bí cảnh.

Lúc này cậu thiếu niên đã có diện mạo gần giống với Thiên Thần Thánh Chủ bây giờ.

Vì một cây linh thảo, cậu bị đồng môn ám hại trong bí cảnh.

Giữa lúc sinh tử, một luồng hắc quang từ đáy bí cảnh chui vào người cậu.

Lúc này, không gian hỗn độn hiện lên một đặc tả: Lục Tuyệt Đạo Pháp.

Tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt liên, tuyệt ái, tuyệt thân, tuyệt hữu.

Cậu tỉnh lại sau kỳ ngộ, phân vân nhìn đạo pháp trong đầu.

Một môn đạo pháp đỉnh tiêm, luyện nó sẽ có sức mạnh to lớn, có thể đoạt lại người yêu, báo thù tuyết hận, leo lên đỉnh cao... nhưng phải thực hiện Lục Tuyệt.

Nếu đứt quãng giữa chừng, tu vi sẽ tan biến.

Nỗi khổ ly tán, nỗi hận mất người yêu, mối thù bị ám hại... tất cả dồn nén khiến cậu không ngần ngại bắt đầu tu luyện.

Tiếp đó là sự trỗi dậy của một kẻ tàn nhẫn.

Nhân lúc sư tôn bế quan, cậu dùng thủ đoạn khiến ông tẩu hỏa

nhập ma rồi ra tay giết chết.

Đó chính là người đã nhặt cậu về từ chiến trường năm xưa.

Tuyệt Sư!

Cảnh giới đạo pháp tăng vọt, cậu trở thành kẻ xuất chúng nhất thế hệ trẻ.

Nếm được vị ngọt, cậu triệt để đi vào con đường điên cuồng, giả vờ tiếp cận sư muội luôn thầm yêu mình, rồi ngay lúc mặn nồng nhất đã ra tay vỗ chết nàng.

Tuyệt Ái!

Tiếp đó, sư tỷ và vị phu quân của nàng đều bị cậu dùng kế sát hại.

Tuyệt Tình!

Càng mạnh mẽ, cậu càng điên cuồng, trực tiếp diệt môn sư môn của mình.

Trong một ngày, tiên môn rộng lớn bị tiêu diệt, máu chảy thành sông...

Đó mới chỉ là bắt đầu.

Dùng huyết mạch dẫn dắt, cậu diễn toán thiên cơ tìm thấy cha mẹ sinh thành rồi giết chết họ.

Tìm thấy ba người chị gái dù họ đã lập gia đình cũng không nương tay.

Tuyệt Thân!

Tuyệt Hữu!

Một người, hai người, mười vạn người, mười ức người...

Hắn bước đi trên con đường Vô Tình Đạo bằng sự giết chóc vô tận.

Cuối cùng chứng đắc Đại La Kim Tiên, trở thành kẻ mạnh nhất vùng thiên địa đó.

Những hình ảnh về sau không còn hiện ra nữa, nhưng lúc này số sinh linh chết dưới tay hắn đã không thể đong đếm được...

Trong không gian hỗn độn, từng thước phim trôi qua, phô diễn cuộc đời của Thiên Thần Thánh Chủ trước khi thành Đại La Kim Tiên.

Thông qua Đại Hung Tà Nhãn của Vọng Thư, tất cả đều là sự thật đã từng xảy ra, không phải ảo trận nhưng lại chân thực đến cùng cực.

Từ đại đạo của hắn không thể thấy nhiều thông tin như vậy, nhưng vận mệnh thì có.

Vọng Thư nhìn thấu vận mệnh từ vận mệnh trường hà và phơi bày nó ra.

Nàng muốn dùng chính quá khứ của hắn để tru di tâm trí hắn.

Thủ đoạn thần bí mạc trắc này khiến cả Hồng Hoang đại năng và Thánh nhân đều lặng người, chấn động không thôi.

"Thủ đoạn gì đây, lại có thể ánh chiếu quá khứ?" "Đó rõ ràng là những chuyện từng xảy ra trên thân Thiên Thần Thánh Chủ, lại bị Vọng Thư toàn bộ ánh chiếu ra!" Tại tận cùng Bắc Hải, Lão Tử sắc mặt khó coi, tâm thần chấn động.

Nếu như trước đó thần thông của Vọng Thư còn có thể nhìn thấu, có dấu vết để tìm, thì giờ phút này thần thông nàng triển lộ ra lại khiến người ta nhìn không thấu, không hiểu nổi dù chỉ một tơ hào, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải.

Đại đạo của Thiên Thần Thánh Chủ hiện ra huyết sắc, dù chỉ giới hạn trong Lục Tuyệt, một tồn tại đi xa hơn trên Vô Tình Đại Đạo một chút, nhưng những chuyện cụ thể lại mờ mịt như sương mù.

Thế mà giờ đây, "lịch sử đen" của Thiên Thần Thánh Chủ lại bị Vọng Thư phanh phui không sót một chi tiết nào.

Nếu chuyện này xảy ra ở Hồng Hoang thì còn có thể hiểu được, vì vận mệnh chúng sinh có dấu vết trong thiên cơ, nhưng Thiên Thần Thánh Chủ là tồn tại của kỷ nguyên khác, thế giới khác, quá khứ của y lẽ ra là đại bí mật không ai có thể biết.

Huống hồ với tâm tính của Thiên Thần Thánh Chủ, chắc chắn đã xóa sạch mọi dấu vết.

Vậy mà ngay lúc này, Vọng Thư lại "bóc phốt" sạch sành sanh, những tiết điểm quan trọng trong hành vi của y không bỏ sót điểm nào.

Lão Tử tin rằng nếu Vọng Thư muốn, e là nàng có thể phanh phui cả những chuyện xấu hổ lúc nhỏ như tắm rửa, đi vệ sinh hay nghịch bùn của Thiên Thần Thánh Chủ...

Đối với một tồn tại chí cường, đây thực sự là chuyện khó mà chấp nhận nổi.

Dù vậy, những quá khứ đang bị phanh phui hiện tại cũng đủ khiến Thiên Thần Thánh Chủ không thể nhẫn nhịn.

Một chiêu này, không thể không nói là tuyệt diệu, cũng không thể không nói là độc hiểm.

Lão Tử thầm cảm thấy may mắn vì mình có căn nguyên đỉnh tiêm, là Bàn Cổ chính tông, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa ra liền tu hành Tiên đạo, không hề có loại lịch sử đen tối như vậy.

Nếu giống như Thiên Thần Thánh Chủ, e là mặt mũi Thánh nhân mất sạch, còn khó chịu hơn bị kiếm chém giết vạn lần.

Cũng có thể thấy được dụng tâm của Vọng Thư, Thiên Thần Thánh Chủ kiêu ngạo nhất là dùng Lục Tuyệt đạo pháp thành đạo, đi

lên Vô Tình Đại Đạo.

Nhưng đó cũng chính là nhược điểm, Vô Tình không giống như bản tính đạm bạc, Lục Tuyệt Vô Tình thực chất là đi ra từ chí tình chí tính.

Ái càng sâu thì khi trảm tuyệt, sức mạnh thu được mới càng cường đại.

Ví dụ như sư tôn yêu quý, sư tỷ khổ luyến, sư muội thầm thương, cùng với bằng hữu thân thiết...

Những người này đều bị y chém giết để hoàn thành Lục Tuyệt đạo pháp.

Nhưng bản chất y vốn không phải vô tình, một khi Vọng Thư đắc thủ, đạo tâm của Thiên Thần Thánh Chủ sẽ bất ổn, đại đạo băng sụp, chiến lực tự nhiên giảm mạnh.

Khi đó Vọng Thư muốn đối phó y chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vọng Thư công tâm vi thượng, quả là thượng sách.

Lão Tử nhìn thấu nhưng không hề sợ hãi loại công kích này vì bản tính ông vốn vậy, cũng chẳng có lịch sử đen nào.

Cho nên chân chính vô tình thì đạo tâm kiên cố vô cùng.

Trong lòng ông hãi hùng vì thần thông của Vọng Thư có thể diễn hóa chuyện xảy ra ở kỷ nguyên khác.

Ở một tầng thứ nào đó, điều này đại diện cho sự toàn tri toàn năng trong không gian Hỗn Độn, khủng bố hơn nhiều so với việc Thánh nhân ký thác Đạo quả vào Thiên đạo để có được sự toàn tri toàn năng trong Hồng Hoang.

“Thâm bất khả trắc, vị Nguyệt Chủ này thật sự...” Lão Tử ánh

mắt lấp lánh tinh quang, khẽ lắc đầu.

Chưa bao giờ ông kiêng dè một người như hiện tại, không chỉ kiêng dè chiến lực mà còn kiêng dè thủ đoạn thần bí của nàng.

Hoặc giả chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ trúng chiêu.

Lão Tử thậm chí nghi ngờ liệu Hồng Quân lão sư có làm được loại thần thông như Vọng Thư đang triển lộ hay không.

Các Thánh nhân khác cũng chấn động và cảm thán trong lòng.

Từ những chi tiết nhỏ, họ thấy được đại khủng bố.

Thiên Thần Thánh Chủ tuy "tàn nhẫn", nhưng kẻ có thể phanh phui mọi quá khứ như Vọng Thư, ở một tầng thứ khác, mới là nhân vật "tàn nhẫn" hơn.

Một khi bị loại tồn tại như Vọng Thư nhìn chằm chằm, trong mắt nàng khác gì một người trong suốt?

Nơi tận cùng Bắc Hải, biên giới Hỗn Độn.

Lúc này ánh mắt Thiên Thần Thánh Chủ đã trở nên mê ly, y đã trúng huyễn thuật của Vọng Thư, chìm sâu vào quá khứ không dễ gì thoát ra được.

Đại Hung Tà Nhãn đã dẫn dụ tất cả mặt tối, sự áy náy bị áp chế và mọi nhược điểm trong quá khứ ra ngoài, trở thành lợi khí đối phó y.

Trong huyễn trận, y bắt đầu từ trạng thái hài nhi mới chào đời, trải qua quá trình thăng lên Đại La Kim Tiên, như thể đang sống lại một đời lần nữa.

Nếu không thoát ra được, y sẽ vĩnh viễn trầm luân.

Chương 261

Nếu thoát ra được, đạo tâm cũng sẽ tổn thương nặng nề, tu vi có khiếm khuyết.

Đòn đánh thần dị ngoài quy luật chiến đấu thông thường này của Vọng Thư khiến đối phương trở tay không kịp.

Thực tế, Đại Hung Tà Nhãn vốn là mắt của hung thú Thạch Hổ trong Hỗn Độn, cũng không có uy năng lớn đến thế.

Nhưng vị Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó đã kết hợp nó với vĩ lực của Vận Mệnh Trường Hà, biến nó thành một loại vô thượng đại thần thông, không chỉ ánh chiếu quá khứ của chúng sinh Hồng Hoang mà ngay cả tồn tại ở kỷ nguyên khác cũng không thoát khỏi.

Vọng Thư có thể tìm thấy nhược điểm từ quá khứ của bất kỳ kẻ địch nào.

Điều này cực kỳ khủng bố, bởi không phải ai cũng có căn nguyên cao quý như Tam Thanh.

Đa số đều leo lên từ lúc yếu nhỏ, ngay cả Vọng Thư, Nữ Oa hay Tây Phương Nhị Thánh cũng vậy.

Trong quá khứ của họ đều có nhược điểm.

Loại huyễn thuật thần thông này được Vọng Thư đặt tên là "Người Trong Gương".

Không biết bao lâu đã trôi qua, có lẽ là một sát na, có lẽ là mười ngày, vì trong Hỗn Độn vốn không có khái niệm thời gian.

"Oanh!" Bỗng nhiên, tiên quang đại phóng giữa trời đất Hỗn Độn.

Thiên Thần Thánh Chủ tế ra Vô Thượng Tiên Cung, lần nữa bước

đi trên Vô Tình Đại Đạo.

Đôi mắt y đỏ ngầu như phát điên.

Sư tôn, giết sạch!

Sư muội, giết sạch!

Sư tỷ, giết sạch!

Sư môn, giết sạch!

Thân nhân, giết sạch!

Tiên cung trong tay tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ, đón gió mà lớn, cao tới ức vạn năm ánh sáng, liên tục nện xuống, khiến từng bức họa diện trong huyễn trận tan vỡ.

Sư tôn, sư tỷ, sư muội và thân nhân của y bị "chém giết" thêm lần nữa.

Nhưng mỗi một kích đánh ra, đại đạo của y lại băng sụp thêm một phần, đạo tâm run rẩy, công kích chí cường kia dường như không rơi vào huyễn trận mà là rơi vào chính đạo hạnh của y.

Nếu không có người ngăn cản, hoặc giả y có thể chuyển hóa huyễn trận này thành một cuộc thử thách đạo tâm.

Nhưng Vọng Thư sẽ không đứng nhìn chuyện đó xảy ra.

Nàng chỉ coi Thiên Thần Thánh Chủ như một công cụ nhân.

"Thiên Sát, Trảm!" Lúc này, Vọng Thư ra tay.

Nàng hạ thủ chưa bao giờ nương tay.

Ngay sát na nàng dứt lời, một đạo kiếm mang màu xanh rực rỡ xuất hiện trong Hỗn Độn, kiếm mang dài ức vạn năm ánh sáng lập tức phân hóa thành ức vạn đạo thanh sắc kiếm quang, mỗi đạo đều dài trăm vạn trượng.

Chúng dày đặc khắp không gian Hỗn Độn, trong nháy mắt biến nơi đây thành một biển kiếm quang màu xanh.

"Hưu hưu hưu!" "Hưu hưu hưu!" Ức vạn đạo thanh sắc kiếm quang thuận theo hướng chỉ của Khôn Hoa Thần Kiếm, xé rách không gian Hỗn Độn lao về phía bóng dáng bạch bào của Thiên Thần Thánh Chủ.

Biển kiếm mênh mông như một con cự long xé toạc không gian.

Dọc đường đi, bạch quang rực rỡ không ngừng lóe lên khi kiếm quang rạch phá Hỗn Độn.

Trong khoảnh khắc, kiếm quang đã tới nơi.

Thiên Thần Thánh Chủ lúc này vẫn đang luân hãm trong huyễn trận, ánh mắt vô thần, miệng lẩm bẩm liên tục.

Mọi người đều lắc đầu.

Thiên Thần Thánh Chủ xong đời rồi.

Công kích khủng bố cỡ này của Vọng Thư, ngay cả lúc tỉnh táo y còn khó lòng chống đỡ, huống chi là lúc đạo tâm bất ổn, đang kẹt trong huyễn trận như hiện tại.

"Ta là chí cường." "Ta đã hoàn thành Lục Tuyệt." "Bản tọa là Thiên Thần Thánh Chủ!" "Vạn cổ tuế nguyệt, bản tọa tuyệt không hối hận!" "Đạo của ta là Vô Tình Đạo." Trong cơn nguy cấp sinh tử, Thiên Thần Thánh Chủ rốt cuộc cũng phá vỡ huyễn trận, ngửa mặt lên trời hét lớn, mái tóc đen tung bay trong Hỗn Độn, đôi mắt đỏ rực sát cơ vô hạn.

Đột nhiên, biển kiếm màu xanh đã ập đến trước mặt, sắc mặt y đột ngột biến thành kinh hãi, đồng tử co rụt lại.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Những tiếng nổ kinh thiên động địa

không ngừng vang lên trong Hỗn Độn, y chưa kịp phản ứng gì đã trực tiếp vẫn lạc dưới biển kiếm mênh mông.

Cảnh tượng này đẹp đến cực điểm, cả không gian Hỗn Độn trở thành biển kiếm quang xanh biếc, nhưng cũng nguy hiểm đến cực điểm.

Một vị chí cường giả Hỗn Độn cứ thế vẫn lạc.

Dưới thần thông quỷ dị của Vọng Thư, y dù bộc phát trạng thái mạnh nhất nhưng đến chết vẫn không thể triển khai một đòn tấn công hiệu quả nào về phía nàng.

Chết một cách không minh bạch.

Giây phút này, chư vị Thánh nhân và vô số đại năng đều chấn kinh.

Họ đã thấy Thiên Thần Thánh Chủ mạnh mẽ thế nào, vậy mà một tồn tại cường đại như thế lại bị Vọng Thư chém giết dễ dàng như vậy.

Mỗi vị Thánh nhân, ngoại trừ Nữ Oa, đều không thể không suy nghĩ một vấn đề: Nếu một ngày Hồng Hoang tiến vào mạt pháp đại kiếp, bị bức phải luân hồi vào Hỗn Độn, không còn Thiên đạo bất tử bất diệt, vạn kiếp bất ma che chở, họ sẽ đối phó với công kích của Vọng Thư như thế nào?

Đây là một nan đề gần như vô giải vào lúc này.

Đột nhiên, chưa kịp để họ suy nghĩ thêm, Vọng Thư đã cử động, toàn thân tỏa ra tiên quang rực rỡ, bóng dáng lấp lánh xuất hiện tại vị trí Thiên Thần Thánh Chủ vừa vẫn lạc.

Lúc này ức vạn kiếm quang vẫn đang càn quét, nhưng không làm tổn thương nàng dù chỉ một tơ hào.

Nàng cúi người nhặt từ trong kiếm quang ra một tòa tiên cung mờ

nhạt và một tòa tháp nhỏ chín tầng màu xanh lam.

Thiên Thần Tiên Cung và Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.

Đây là hai trọng bảo của Thiên Thần Thánh Chủ.

Thiên Thần Tiên Cung được luyện chế từ tất cả dược liệu đỉnh tiêm của thế giới cũ, lại thêm vào công đức khí vận, là một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Còn Cửu Bảo Lưu Ly Tháp là bảo vật cấp Tiên Thiên Chí Bảo của kỷ nguyên trước, phòng ngự vô song.

Giờ đây, tất cả đều thuộc về Vọng Thư.

"Ực..." "Ực..." Nhìn thấy Vọng Thư lại thu được hai kiện trọng bảo, vô số đại năng Hồng Hoang đều đỏ mắt, không ngừng nuốt nước miếng, ngay cả chư Thánh cũng động tâm không thôi.

Thiên Thần Thánh Chủ là tồn tại cỡ nào, bảo vật trên người sao có thể tầm thường?

Tòa linh bảo tháp kia tuy chưa thấy uy lực, nhưng tòa tiên cung vô thượng kia thì họ đã thấy rồi, nó có thể liên tục nện vào Thái Cực Đồ đấy.

Đó là chí bảo mà Thiên Thần Thánh Chủ dựa vào.

Lúc này, tất cả đại năng nhìn thấy cảnh này đều cảm thấy chua xót, đặc biệt là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Thông Thiên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn ba kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo trong tay mình: Phương Đông Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ... vốn dĩ cảm thấy không tệ, nhưng so với đồ trong tay Vọng Thư thì...

Cả hai cười khổ trong lòng.

Sao nàng có nhiều đồ tốt vậy?

Thương thiên thật không công bằng!

Tây Phương giáo của chúng ta đến một kiện chí bảo cũng không có, hay là để Vọng Thư lên cơn, tặng cho huynh đệ ta một kiện đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gào thét trong lòng, ngoài mặt thì cơ mặt không ngừng giật giật, thật sự không thể bình tĩnh nổi khi so sánh linh bảo.

Thông Thiên thì trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào tòa bảo tháp chín tầng màu xanh lam trong tay Vọng Thư với ánh mắt rực lửa.

Ông xác định kiện bảo vật này chắc chắn có uy năng trấn áp khí vận đại giáo.

Nhưng tại sao lại là Vọng Thư có được chứ!

Ta cũng muốn mà.

Thông Thiên cảm thấy chua xót đến cực điểm, đúng là kẻ ăn không hết người lần không ra.

Ông không có nổi một kiện bảo vật ổn định trấn áp khí vận, còn Vọng Thư thì sao...

Hảo gia hỏa, trong tay Nguyệt Chủ không biết có bao nhiêu trọng bảo trấn áp khí vận rồi.

Quang minh chính đại thì có Hỗn Độn Chung, Càn Khôn Đỉnh, giờ lại thêm Tiên cung và bảo tháp, kém một cấp thì còn có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên...

Còn ông thì sao, chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận và Thanh Bình Kiếm, chẳng có cái nào trấn áp được khí vận cả.

Có nhiều kiếm để làm gì chứ.

Thông Thiên thấy đắng lòng.

Chương 262

Ở phía bên kia, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng giật giật khóe mắt.

Họ để ý đến chiến lực của Vọng Thư, có thêm hai kiện chí bảo trợ giúp, chiến lực của nàng e là lại thăng tiến.

Nhưng công kích và phòng ngự linh bảo của nàng vốn đã quá vô lý rồi.

Họ không quên năm đó khi đánh cược trong Hỗn Độn, linh bảo từ trong người nàng tế ra hết kiện này đến kiện khác, kiện nào cũng cực kỳ mạnh mẽ, biến không gian Hỗn Độn thành một vùng ngũ quang thập sắc.

Khả năng thu thập bảo vật của vị Nguyệt Chủ này đúng là bá đạo.

Đại đệ tử của Thông Thiên tên là Đa Bảo, nhưng so với Vọng Thư thì làm gì có tư cách đó.

Lão Tử và Nguyên Thủy lắc đầu, càng cảm thấy Vọng Thư như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng.

Riêng Nữ Oa thì không nghĩ nhiều, lần này Hỗn Độn xâm lược, đi theo Vọng Thư nàng cũng đã thu được một kiện chí bảo đỉnh, thế là đủ mãn nguyện rồi.

Trong sáu vị Thánh nhân, nàng cũng đã có chí bảo, còn Tây Phương Nhị Thánh vẫn chưa có gì.

Cuối cùng không còn là kẻ đứng bét về trang bị nữa...

Nữ Oa thầm vui vẻ, hận không thể kết thúc đại kiếp ngay để về Chiêu Dao sơn bế quan luyện hóa linh bảo.

Ở phía khác, Vọng Thư nhìn phản ứng của chư Thánh, khẽ

nhướng mày, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Xem ra không ai phát hiện tiểu động tác của mình.

Tốt lắm." Nàng thản nhiên thu hai kiện bảo vật vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, thở phào một cái.

Hành động vừa rồi của nàng không phải để khoe khoang, mà là dùng kế dương đông kích tây để bí mật thu lấy chân linh của Thiên Thần Thánh Chủ.

Dưới sự chứng kiến của bao người, cần phải che đậy một chút.

Dù chư Thánh có lẽ không đoán ra nàng đang làm gì, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Trong trận chiến trước đó, chỉ có lúc thu chân linh của Sát Chủ là bị Thông Thiên nhìn thấy, còn sau đó nàng làm rất kín kẽ.

Cùng với việc Thiên Thần Thánh Chủ vẫn lạc, sự việc tại biên giới Hỗn Độn nơi tận cùng Bắc Hải cũng vẽ lên một dấu chấm tròn trịa.

Từ khi Vu Yêu đại kiếp bắt đầu, việc Hỗn Độn xâm lược cũng hạ màn tại đây.

Lúc này, dù là Thánh nhân hay đại năng Hồng Hoang đều thở phào một cứu.

Một trận chiến kéo dài rốt cuộc cũng kết thúc.

Tuy nhiên tính kỹ lại, từ lúc mười mặt trời cùng xuất hiện đến khi quét sạch quân xâm lược, thời gian trôi qua cũng chỉ khoảng bảy ngày.

Nhưng ảo giác mà nó đem lại cho người ta lại dài đằng đẵng như một nguyên hội.

May mà đại kiếp đã kết thúc, Hồng Hoang cũng được bảo toàn...

Trong một khoảng thời gian dài sắp tới, sẽ không còn lượng kiếp hay chiến tranh lớn nào nữa.

Nhiều người thầm cảm thấy may mắn.

Nhưng sự thực có đúng như vậy không?

Tại tận cùng Bắc Hải, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, gần như cùng lúc chìm vào trầm tư khi nhìn thấy kết cục của các tồn tại cổ lão và dư nghiệt khai thiên.

Ngay cả những kẻ mạnh như Sát Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ cũng có ngày bại dưới tay Vọng Thư.

Ai có thể đảm bảo ở kỷ nguyên khác sẽ không xuất hiện những kẻ có chiến lực nghịch thiên biến thái như nàng?

Liệu một ngày nào đó họ cũng sẽ giống như Sát Chủ hay Thiên Thần Thánh Chủ, bại vong dưới tay kẻ khác?

Nếu Hồng Hoang tiến vào mạt pháp đại kiếp, trời đất trở lại Hỗn Độn, họ sẽ đi đâu về đâu?

Một vấn đề lớn, cực kỳ nghiêm trọng.

Mỗi người đều phải nghĩ đường lui cho mình.

Tài nguyên, nội hàm... một lần nữa bày ra trần trụi trước mắt chư Thánh.

Nếu bây giờ không tranh, đợi đến khi vào Hỗn Độn sẽ khó càng thêm khó, cứ nhìn một loạt cường giả đỉnh tiêm kia là thấy.

Thái Cổ Ma Viên, Nguyên Sơ Cổ Xà, Sát Chủ, Tiên Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ...

Dù bị Thiên đạo áp chế nhưng họ vẫn rất mạnh, là những kẻ kiệt xuất trong Hỗn Độn.

Vậy mà những tồn tại đó vì xâm nhập Hồng Hoang đã dốc toàn lực, thậm chí bốn vị đã mất mạng.

Thật tàn khốc cực đoan.

Tất cả chỉ vì tài nguyên, nội hàm, nguyện lực chúng sinh, khí vận đại giáo hay vật chất nguyên sơ, dược liệu cực phẩm...

"Hoặc là trước khi vào Hỗn Độn, tranh thủ tích lũy đủ nội hàm.

Hoặc là tu vi tiến triển, ký thác Đạo quả vào Đại đạo." Chư Thánh suy tính, chỉ có hai cách này.

Cuối cùng, ánh mắt Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều rơi vào Vọng Thư và Nữ Oa.

Nhân tộc.

Với tư cách là nhân vật chính của trời đất tiếp theo, đây là chủng tộc quan trọng nhất trong cuộc tranh giành nguyện lực và khí vận.

Không thể không tranh, bắt buộc phải tranh!

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử vừa thua cược với Vọng Thư cũng bắt đầu tính toán lại về Nhân tộc.

Chuyện liên quan đến tương lai, tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Thôi vậy, cần phải tính toán kỹ lưỡng hơn..." Lão Tử liếc nhìn Vọng Thư một cái, thầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, vô số đại năng trong Hồng Hoang cũng có những suy nghĩ tương tự.

Từ cái chết của các tồn tại Hỗn Độn, họ dường như thấy được tương lai của chính mình.

Có lẽ một ngày nào đó, họ cũng sẽ có kết cục như vậy.

Đám đại năng kinh hãi, thần sắc ngưng trọng, giờ khắc này ai nấy

đều âm thầm mưu tính.

Nơi biên giới Hỗn Độn, Vọng Thư nhìn biểu tình của chư Thánh cũng đoán được vài phần tâm tư của họ.

Đối với chuyện này, thực ra nàng đã có phương án giải quyết.

Phương án thứ nhất: Xâm lược.

Không ai quy định phải đợi đến lúc Hồng Hoang sụp đổ mới được đi xâm lược kỷ nguyên khác.

Khi Hồng Hoang còn tồn tại, các Thánh nhân hoàn toàn có thể chọn chủ động xuất kích.

Với quy mô và chất lượng đại năng của Hồng Hoang, hoàn toàn có thể hợp nhất sức mạnh thay vì đấu đá nội bộ để đi tranh đoạt tài nguyên trong không gian Hỗn Độn.

Làm vậy có thể tránh được việc Hồng Hoang tự tiêu hao, đồng thời Hồng Hoang sẽ trở thành đại bản doanh của chư Thánh.

Tuy nhiên, để thực hiện phương án này cần phải đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân, hoặc là thuyết phục, hoặc là hoàn toàn cầm tù ông ta, nếu không kế hoạch rất khó triển khai.

Phương án thứ hai: Phản Thiên.

Mạt pháp đại kiếp là sự sụp đổ dưới đại thế Thiên đạo, là định số của các kỷ nguyên trong Hỗn Độn.

Nếu có thể nghịch lại đại thế Thiên đạo, nghịch lại định số kỷ nguyên thì kiếp số tự nhiên tan biến...

Nhưng cách này cuối cùng vẫn sẽ dẫn đến đấu đá nội bộ nghiêm trọng, tính khả thi không cao bằng phương án một.

"Hoặc có thể kết hợp cả hai..." Vọng Thư khẽ nheo đôi mắt đẹp.

Sau đó, nàng cười xòa lắc đầu.

Lo cho mấy vị Thánh nhân đó làm gì.

Bất kỳ phương án nào cũng đòi hỏi chư Thánh đồng lòng đối mặt với Hồng Quân...

Liệu họ có dám làm không?

Kể cả có làm thì việc phân chia tài nguyên sau đó cũng là vấn đề lớn.

Nàng sẽ không làm mấy việc tốn công vô ích đó.

Đối với việc trở lại Hỗn Độn, Vọng Thư không sợ.

Đạo quả của nàng đã sớm ký thác vào Đại đạo, dù vào Hỗn Độn nàng vẫn là bất tử bất diệt.

Lại có thêm Vận Mệnh Trường Hà – nơi chí cao huyền ảo không ai chạm tới được chính là lãnh địa của nàng, có thể dùng làm đại bản doanh, đó là đại bí mật của nàng.

Chương 263

Vì vậy, Vọng Thư chẳng chút lo lắng.

Thậm chí lúc này, nàng chỉ muốn về Chiêu Dao sơn nghỉ ngơi một trận.

Những cuộc đại chiến liên tiếp khiến tinh thần nàng hơi mệt mỏi.

Nàng chớp chớp mắt.

Nghĩ vậy, Vọng Thư bước ra một bước, trở lại tận cùng Bắc Hải trong Hồng Hoang.

Lúc này mặt trời đang lên, ánh nắng ấm áp lan tỏa khắp vùng Bắc Minh, Vọng Thư khẽ nhếch môi, hưởng thụ nheo mắt lại thành hình trăng khuyết.

Biểu tình của nàng hoàn toàn lạc lõng với sự ngưng trọng của chư Thánh.

"Oanh..." Ngay lúc đó, bỗng nhiên có vạn đạo công đức kim quang từ chín tầng trời rơi xuống, bắn về khắp nơi trong Hồng Hoang, xuyên qua các lớp mây trắng.

Bảy đạo công đức kim quang dày nhất, lớn nhất chiếu thẳng vào tận cùng Bắc Hải.

Giây phút này, tàn quân Yêu tộc, Vu tộc, Nhân tộc ở phía Đông, Linh tộc ở phía Nam, Long tộc ở Tứ Hải, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ẩn cư trong núi sâu, cùng các đại năng như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Huyền Nguyên Thượng Nhân, Nhiên Đăng Thượng Nhân...

đều hướng mắt về Bắc Hải.

Tất cả nhìn thấy cảnh này đều trợn tròn mắt, lộ vẻ chấn động.

Kim quang này... quá đỗi quen thuộc, chính là công đức kim quang.

Sự xuất hiện của nó đại diện cho việc Thiên đạo sắp ban thưởng huyền hoàng công đức khí vận.

Lượng công đức lớn như vậy là cảnh tượng hiếm thấy trong lịch sử Hồng Hoang.

"Nhiều công đức kim quang quá, trời ạ, thật chưa từng thấy bao giờ." "Quá chấn động, xem ra Thiên đạo đang khen thưởng những sinh linh có đóng góp trong việc phòng thủ Hồng Hoang lần này." "Thánh nhân và Vọng Thư chắc chắn là được nhiều nhất." "Mau nhìn xem, đệ tử Ngũ Trang Quán, người của Tây Phương giáo ở núi Tu Di, một phần Long tộc ở Đông Hải cũng được ban công đức." "Thiên đạo vô tư, thưởng phạt phân minh, lần này mỗi vị sinh linh tham gia đại chiến đều có đại cơ duyên." "Tuy rằng kém xa công đức của Thánh nhân, nhưng đó là huyền hoàng công đức khí vận đấy...

Chỉ cần một cụm nhỏ cũng đủ để tương lai thuận lợi, gặp nhiều kỳ ngộ, ngay cả đại năng cũng không dám tùy ý giết chết họ." "Ta ghen tị quá...

Biết thế ta cũng tới phía Tây Hồng Hoang xem náo nhiệt rồi." "Mau nhìn kìa!

Tại Bắc Hải, công đức của các Thánh nhân đã hạ xuống, của Vọng Thư là dày nhất!" "Công đức của một mình nàng mà có thể bằng tổng của tất cả các Thánh nhân cộng lại, quá khoa trương rồi!" "Được nhiều như vậy cũng không lạ...

Một mình nàng trấn áp biên giới Nam Hải, rồi lại tới Tây Hải cứu viện, đánh bại Tiên Chủ, chém chết Cổ Xà.

Tại Bắc Hải còn trảm luôn cả Thiên Thần Thánh Chủ." "Dùng sức

một mình lập nên uy danh lẫy lừng cho Hồng Hoang trong Hỗn Độn." "Có đại công với trời đất." "Đạo lý là vậy.

Nhưng nhìn lại các Thánh nhân khác thấy họ chẳng có chút cảm giác tồn tại nào.

Thực sự khâm phục khả năng chịu đựng của họ...

Nếu là ta, chắc ta đã phất tay áo bỏ đi rồi...

Quá đả kích người ta." Lúc này, vô số đại năng khắp nơi bàn tán xôn xao.

Chúng sinh dù không có bản lĩnh diễn hóa thiên cơ như đại năng, nhưng cũng đoán được Hồng Hoang vừa xảy ra chuyện lớn, ai nấy đều chấn động.

Tại Bắc Hải, mặt biển xanh thẳm, sáu vị Thánh nhân và Vọng Thư đứng lặng im.

Trên chín tầng trời, những cột sáng kim hoàng rực rỡ rơi xuống người họ, ánh sáng lộng lẫy biến mỗi người thành như thần nhân, cả mặt biển Bắc Hải trở thành một đại dương vàng óng.

Trong đó, Vọng Thư nhận được nhiều nhất, tiếp theo là Thông Thiên, rồi đến Nữ Oa, sau đó là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cuối cùng là Lão Tử và Nguyên Thủy – hai vị đứng cuối này lượng công đức nhận được không chênh lệch mấy.

Thiên đạo dựa vào đóng góp của mỗi người trong cuộc xâm lược lần này để ban thưởng.

Vọng Thư thì dễ hiểu rồi, một mình chạy bốn nơi, trực tiếp định đoạt thắng lợi.

Thông Thiên và Nữ Oa đi theo Vọng Thư vào Hỗn Độn hỗ trợ, đồng thời chi viện Tây Hải, bình định hạo kiếp ở phía Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhiều công đức hơn Lão Tử và Nguyên Thủy vì họ không chỉ chặn đứng Tiên Chủ và Cổ Xà mà còn tham gia vào trận chiến cuối cùng.

Còn Lão Tử và Nguyên Thủy chỉ có một công tích duy nhất là ngăn cản Thiên Thần Thánh Chủ tại Bắc Hải.

"A Di Đà Phật, công đức giáng xuống, lát nữa chắc chắn sẽ có khí vận theo sau, lần này chúng ta nỗ lực cũng không uổng phí." Chuẩn Đề niệm Phật hiệu, mỉm cười tán thán.

Có Vọng Thư làm chuẩn, ông không thấy xấu hổ, thậm chí còn hơi đắc ý vì công đức thu được lần này còn cao hơn Lão Tử và Nguyên Thủy.

Thắng được hai vị Thánh nhân này một lần là chuyện cực kỳ khó khăn.

"Khả hỷ khả hạ!" Thông Thiên chắp tay nói, vẻ mặt hớn hở.

Trong lòng ông cực kỳ vui sướng vì có thể thắng được Lão Tử và Nguyên Thủy trong chuyện này... giúp vị Đệ Tam Thanh này trút được một ngụm ác khí.

Không phải lúc nào cũng ra vẻ tự phụ sao?

Lần này đã bại dưới tay ta rồi.

Thông Thiên nghĩ vậy, liếc nhìn Nguyên Thủy với vẻ khiêu khích.

Nguyên Thủy vốn sắc mặt đã khó coi, lại thấy vẻ đắc ý của Thông Thiên thì càng bực bội, tâm thái gần như bùng nổ.

Thông Thiên, tưởng đi theo Vọng Thư nếm chút vị ngọt là giỏi lắm sao?

"Thông Thiên!

Không được vô lễ!" Lão Tử quát nhẹ.

“Sư đệ lần này tuy không nhận được nhiều công đức nhưng cũng là vì giúp ta nên mới không có nhiều đóng góp hơn.” Lão Tử giải thích thêm.

Dù muốn xoa dịu quan hệ Tam Thanh để cùng đối phó Vọng Thư, nhưng lúc này ông buộc phải lên tiếng.

Lần này Nguyên Thủy trợ giúp tại Bắc Hải đã thể hiện chân tình...

Về tình về lý đều phải nói một câu để tránh thế gian nghĩ rằng ông là vị Thánh nhân bạc bẽo, đi con đường vô tình.

So với Thông Thiên, trong lòng ông thực sự quý trọng và thân cận với Nguyên Thủy hơn một chút.

“Hừ!” Thông Thiên thấy Lão Tử lại thiên vị thì lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt cũng khó coi hẳn.

Tình cảm Tam Thanh cuối cùng không thể quay lại như xưa.

Nữ Oa và Tiếp Dẫn cũng có những tính toán riêng, đa số là vui mừng.

Công đức mà, ai chẳng ham.

Sau đó, chư Thánh đồng loạt nhìn về phía Vọng Thư.

Cột sáng mênh mông rực rỡ kia là cột công đức dày nhất, lớn nhất trong bảy đạo tại Bắc Hải.

Còn nhiều hơn tất cả các Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân cộng lại.

Chư Thánh hoặc hâm mộ, hoặc đỏ mắt, hoặc đố kỵ, hoặc chua xót trong lòng.

Nhưng không ai nghĩ Thiên đạo bất công.

Thực sự trong đại kiếp này, công tích của nàng quá lớn.

Ở một phía khác, Vọng Thư đứng tĩnh lặng trên mặt biển, nhìn cột công đức dày cộp rơi xuống người mình cũng thấy vui mừng.

Lại kiếm thêm được một mớ công đức.

Công Đức Nguyệt Luân lại sắp lớn thêm một vòng rồi.

Vọng Thư mắt đẹp lưu chuyển, lòng thầm vui sướng.

Cảm giác này giống như đang chơi trò chơi nuôi dưỡng, thấy Công Đức Nguyệt Luân lớn thêm một chút là thấy vui.

Tuy rằng đối với nàng, có vẻ nó cũng chẳng dùng vào việc gì đại sự, nhưng không ai chê đồ tốt trong tay mình ít cả.

Vọng Thư đang nghĩ vẩn vơ thì cùng chư Thánh cảm nhận được điều gì đó, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời.

Chỉ thấy bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên mây vàng huyền hoàng giăng kín, tỏa ra thần quang rực rỡ.

Trong tầm mắt là khí huyền hoàng mênh mông, chói lọi.

Huyền hoàng công đức khí vận!

Thứ vật phẩm thần kỳ quý giá nhất trong Hồng Hoang.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người có mặt đều sáng mắt lên.

Tới rồi!

Tới rồi!

Lượng công đức Thiên đạo ban thưởng lần này không kém gì lúc Nữ Oa tạo ra con người.

Chương 264

Trong đó Vọng Thư chiếm được năm phần.

Bốn phần còn lại chia cho chư Thánh, một phần cuối cùng tán ra khắp Hồng Hoang chia cho những sinh linh có đóng góp.

Từng cụm khí vận huyền hoàng rơi xuống từ không trung.

Đây là một bữa tiệc linh đình.

Những người nhận được công đức đều không giấu nổi vẻ vui mừng.

Lão Tử triển khai khánh vân để thu lấy.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng làm tương tự.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề niệm Phật hiệu, hiện ra kim thân và ngọc thân để thu nhận.

Nữ Oa dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để thu lấy.

Còn Vọng Thư thì trực tiếp gọi ra Công Đức Nguyệt Luân.

Một vầng trăng khuyết huyền hoàng khổng lồ mọc lên từ Bắc Hải.

Mọi người nhìn vầng trăng hoàn toàn cấu thành từ công đức khí vận kia thì đồng loạt cạn lời, khóe miệng giật giật.

Nguyệt Chủ quả thật là kẻ không ra gì.

Cố ý đả kích người khác đúng không?

Lượng công đức đó dù với Thánh nhân cũng cực kỳ hữu dụng, có thể luyện khí luyện bảo, thăng tiến tu vi, vậy mà Vọng Thư lại đem làm cái thứ đồ phát sáng đó.

Đúng là bạo điễn thiên vật.

Các Thánh và đại năng thầm mắng trong lòng.

"Các ngươi tới Tử Tiêu Cung gặp ta." Lúc này, một giọng nói phiêu miểu truyền vào tai mọi người.

Giọng nói này không chỉ vang lên bên tai chư Thánh mà còn vang lên bên tai các đại năng khác.

Hồng Quân triệu tập.

Trong khoảnh khắc, những đại năng có thể đến Tử Tiêu Cung đều khởi hành.

Chư Thánh nhìn nhau rồi bước ra một bước, bóng dáng biến mất ngay lập tức.

Càn khôn xoay chuyển, vượt qua ức vạn năm ánh sáng.

Cảnh tượng thay đổi, trước Tử Tiêu Cung, bảy bóng dáng vĩ ngạn đứng giữa Hỗn Độn, tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Tử Tiêu Cung vẫn vạn cổ không đổi, y như lúc Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo năm xưa.

Cổ phác, tự nhiên, ẩn chứa chân ý đại đạo.

"Bái kiến các vị sư huynh sư tỷ." "Bái kiến Nguyệt Chủ." Chư Thánh vừa tới đã thấy Hạo Thiên và Dao Trì ra đón, mặt đầy vẻ tươi cười để dẫn họ vào trong.

Lúc này cả hai không còn trong trang phục tiểu đồng tử mà là nam thanh nữ tú.

Hạo Thiên mặc đạo bào đen, mày kiếm mắt tinh, dung mạo tuấn lãng, giữa lông mày ẩn chứa uy nghiêm.

Dao Trì mặc tiên quần trắng, không trang điểm, cực kỳ thanh tịnh nhưng dung mạo tuyệt mỹ, giữa lông mày lộ vẻ vui mừng.

Đối với cách xưng hô sư huynh sư tỷ của hai tiểu đồng tử, chư Thánh không mấy để tâm.

Dù sao hai người này cũng gọi Hồng Quân là lão sư, gọi họ là sư huynh sư tỷ cũng hợp lý.

Nhưng Vọng Thư thì nghe ra được huyền ngoại chi âm (ý nghĩa sâu xa).

Ánh mắt nàng đầy ẩn ý nhìn hai người một cái.

Từ ngoại hình, thần thái hiện tại đến cách xưng hô với Thánh nhân... nàng sao có thể không nhìn ra Hồng Quân đã tiết lộ cho họ điều gì đó.

"Có lẽ lần này Hồng Quân muốn định ra ngôi vị Thiên Đế, lập lại Thiên Đình." Vọng Thư thầm nghĩ.

Ngôi vị Thiên Đế trước đây Đế Tuấn cũng từng làm, lập nên Yêu tộc Thiên Đình... nhưng sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Thiên Đình đó cũng phế bỏ.

Cái Yêu tộc Thiên Đình đó, những tồn tại có chút thực lực đều chẳng coi ra gì.

Ví dụ như Vọng Thư, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh hay Vu tộc... họ chỉ coi đó là một trò cười, chưa từng để vào mắt.

Nhưng giờ Hồng Quân lập Thiên Đình thì lại khác, Thiên Đình này đại diện cho chính thống của Hồng Hoang, có quyền hành to lớn, có thể thống trị tam giới, đại diện cho mặt mũi và ý chí của Hồng Quân.

Đây là thế lực chí quan trọng yếu trong đại thế Thiên đạo.

Đừng nhìn lúc đầu nó thê thảm chỉ có vài ba mống người, nhưng trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng sau phong thần, nó cực kỳ có cảm giác tồn tại.

Nó thực sự đã đóng góp quan trọng cho sự ổn định của Hồng Hoang tam giới.

“Nhưng mà, quản ai thì quản...

đừng có đánh chủ ý lên ta, nếu không ta chẳng nể mặt Hồng Quân lão gia tử đâu.” “Cẩn thận kẻo có đi mách lẻo lên Tử Tiêu Cung cũng vô dụng.” Vọng Thư khóe miệng khẽ nhếch, cười thầm.

Ánh mắt nàng lướt qua hai “tiểu gia hỏa” rồi không quan tâm nữa.

Sau đó, chư Thánh dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên và Dao Trì tiến vào Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn tòa thần sơn tỏa bảo quang vẫn đứng sừng sững, nhưng những người từng ngồi trên đó giờ không biết đã vẫn lạc bao nhiêu.

Ví dụ như Hồng Vân, Thái Nhất, Đế Tuấn, Đế Giang, Côn Bằng, Hi Hòa... giờ đây đã là những chuyện quá xa xăm.

Trước ba ngàn tòa thần sơn là sáu tòa thần sơn màu tím cao triệu trượng vẫn tồn tại, đó chính là thánh vị năm xưa.

Điều khác biệt duy nhất là tòa thần sơn màu vàng đất của Hậu Thổ đã dời tới gần sáu tòa thần sơn tím, cũng cao triệu trượng.

Cạnh tòa thần sơn vàng đất đó lại có thêm một tòa thần sơn tỏa tiên quang trắng, phủ đầy nguyệt hoa Thái Âm, tỏa ra luồng khí Thái Âm, cũng cao triệu trượng.

Chỉ cần nhìn qua Vọng Thư đã biết đó là chỗ của mình.

Cuối cùng thì nàng cũng có chỗ ngồi chính thức trong Tử Tiêu Cung, không cần phải ngồi nhờ chỗ của Hậu Thổ nữa.

Hành động này của Hồng Quân khiến Vọng Thư thầm tặng ông một cái like trong lòng.

Nàng nhìn sang chỗ khác.

Tử Tiêu Cung giảng đạo lần hai, lần ba, Phân Bảo Nham... từng khung cảnh lướt qua trong tâm trí Vọng Thư, những ký ức đặc sắc đó khiến nàng không khỏi bùi ngùi.

"Bái kiến các vị Thánh nhân." Lúc này, một giọng nói thanh tao như tiếng chuông bạc vang lên từ phía sau.

Vọng Th thư quá quen thuộc giọng này.

Không cần quay đầu cũng biết là "lão a di" Hậu Thổ tới rồi.

Nhưng nàng vẫn quay đầu lại nhìn.

Từ khi Vu Yêu đại kiếp bắt đầu, nàng không biết phải đối diện với lão a di này thế nào.

Nàng có năng lực cứu các tổ vu nhưng nàng đã không cứu, bao gồm cả Huyền Minh tỷ tỷ và Chúc Dung đại ca – những người nàng có quan hệ rất tốt.

Vì một số mưu đồ mà nàng không ra tay.

Lúc này tâm trạng Vọng Thư hơi thấp thỏm.

Nàng sợ Hậu Thổ sẽ oán trách mình, từ đó làm rạn nứt tình cảm tỷ muội.

"Lạ thật, sao lại có cảm giác sợ vợ thế này?" "Sợ cái gì chứ." Vọng Thư khẽ nhíu mày, cảm thấy không khí hiện tại hơi kỳ quặc, lại có chút khó hiểu.

Nàng lắc đầu xua tan những ý niệm hỗn loạn.

Đúng là tính cách thẳng đuột, chẳng hiểu gì về cảm giác luyến ái.

Ngàn vạn ý nghĩ lướt qua trong đầu Vọng Thư thực chất chỉ diễn ra trong tích tắc khi nàng quay đầu lại.

Cái nhìn đầu tiên dành cho Hậu Thổ khiến Vọng Thư thấy xót

lòng.

Nàng ấy gầy đi, tinh thần cũng không tốt.

Dù vẫn mặc cung trang vàng sáng nhưng không còn vẻ thần thái phi dương và khí thế chiến thiên đấu địa như ngày nào.

Chương 265

Chỉ còn lại vẻ ôn nhu đượm buồn, khí chất trở nên vô cùng đoan trang, từ bi.

Không còn giống Hậu Thổ trước đây nữa.

Mười một tổ vu cùng lúc vẫn lạc, đả kích này đối với nàng ấy quá lớn.

Hậu Thổ nhìn thấy Vọng Thư, sắc mặt khẽ ửng hồng một cách khó nhận ra, sau đó gật đầu với nàng.

Đối với Vọng Th thư, nàng không hề oán hận.

Nếu có trách thì chỉ trách đại thế Thiên đạo mà thôi.

Thân là Thánh nhân, nàng hiểu rõ.

Vu Yêu sụp đổ là mệnh số Thiên đạo, không phải lỗi của Vọng Thư.

Tại địa phủ, vì nàng mà Vọng Th thư đã một lần đối kháng Thiên đạo.

Trong đại kiếp Vu Yêu, nếu Vọng Th thư cứu cả các tổ vu thì e là Thiên đạo sẽ không tha, khi đó nàng sẽ bị tuyệt đường ở Hồng Hoang.

Vọng Th thư đã làm hết sức cho Vu tộc rồi.

Trong tình cảnh đại chiến đó, nàng đã âm thầm trợ giúp Đế Giang đại ca chém chết Đế Tuấn, lại giúp Chúc Dung trọng thương Thái Nhất, cuối cùng trực tiếp hiện thân bức tử Thái Nhất.

Đồng thời, khi các Thánh nhân xuất hiện, nàng đã bảo vệ được hàng triệu chiến vu và các đại vu.

Bất kỳ ai cũng có thể trách Vọng Th thư, duy chỉ có Vu tộc là

không thể.

Ân tình này Hậu Thổ ghi tạc trong lòng.

So với Yêu tộc giờ đây như chuột chạy qua đường, cảnh ngộ của Vu tộc tốt hơn nhiều.

Có hàng triệu chiến vu còn đó, có các đại vu còn đó, lại có Vọng Th thư làm chỗ dựa lớn nhất đối với chúng sinh Hồng Hoang.

Mười hai bộ lạc Vu tộc sau đại kiếp không ai dám khinh nhờn.

Tuy không còn là bá chủ đỉnh phong nhưng vẫn giữ được vị thế đại tộc.

Theo Hậu Thổ thấy, đây là kết cục tốt nhất mà Vu tộc có thể có dưới đại thế Thiên đạo.

Vạn ngàn ý nghĩ chỉ trong một cái chớp mắt.

Nhìn biểu tình của Hậu Thổ, Vọng Th thư thầm thở phào một cái.

"Xem ra lão a di không để bụng, hoặc là đã nghĩ thông suốt rồi." "Vậy thì tốt!" "Chuyện về Ma thần tướng Vũ sẽ tìm cơ hội nói sau... hoặc tạo một sự bất ngờ cũng được." Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vọng Th thư bỗng nở nụ cười, nàng lấy bàn tay ngọc bích vỗ nhẹ lên bộ ngực đầy đặn.

Nàng rất trân trọng tình cảm khuê mật với Hậu Thổ.

Đó là một trong số ít những người bạn nàng có thể tâm sự, nói chuyện phiếm, đùa giỡn, nắm tay và thỉnh thoảng "ăn đậu hũ" một chút.

"Bái kiến Hậu Thổ sư muội." Thấy Hậu Thổ tới, các vị Thánh nhân cũng lần lượt chào hỏi.

Nhìn thấy Hậu Thổ, họ cũng đoán được sắp có chuyện đại sự.

Hậu Thổ mỉm cười đáp lễ.

Vọng Th thư nhìn ra được vẻ mặt "cười mà không cười" của lão a di đối với đám Thánh nhân này.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng chẳng để tâm, vốn dĩ họ cũng không thân thiết gì.

Sau đó, các Thánh nhân ngồi vào tòa thần sơn của riêng mình.

Thần niệm bao phủ trời đất, ánh mắt nhìn lên chín tầng trời, nhìn xuống u minh.

Họ biết lần hội họp này không phải chỉ có vài người bàn bạc như trước mà sẽ giống như Đạo Tổ giảng đạo, một cuộc đại hội thực sự.

Sắp có chuyện cực kỳ lớn xảy ra.

Cụ thể là chuyện gì thì họ không đoán, tâm tư của Hồng Quân lão sư rất khó lường, cứ đợi đại hội bắt đầu tự nhiên sẽ rõ.

Lúc này, tám vị Thánh nhân ngự trên thần sơn, bóng dáng vĩ ngạn đứng trên đỉnh núi, mỗi tòa thần sơn đều tỏa ra những ý niệm huyền ảo: hoặc là sáng tạo, hoặc là Thái thượng vong tình, hoặc là xiển thuật Thiên đạo, hoặc là tiệt thủ thiên cơ, hoặc là từ bi độ người, hoặc là luân hồi hiển hiện, hoặc là minh nguyệt chiếu không.

Động tác của mỗi Thánh nhân cũng khác nhau: Lão Tử tay cầm phất trần, Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, Hậu Thổ mặt hơi đỏ thỉnh thoảng liếc trộm Vọng Th thư, còn Vọng Th thư thì thần sắc bình tĩnh, thần thức đã tiến vào vũ trụ Bát Hoang, dạo quanh ba ngàn tinh hệ để tìm rượu ngon.

Trong Tử Tiêu Cung chìm vào một không gian tĩnh lặng.

"Bái kiến Thái Thanh Thánh nhân." "Bái kiến Oa Hoàng bệ hạ." ...

"Bái kiến Hậu Thổ nương nương." "Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ

hạ.” Một lúc lâu sau mới có tiếng nói vang lên trong Tử Tiêu Cung.

Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử cùng các tinh anh của Linh tộc và Nguyệt giáo như Thương Dương, Vân Tiêu, Lữ Nhạc...

đã đến.

“Ừ.” Vọng Th thư gật đầu.

Nàng quan sát các “tiểu gia hỏa” và ngạc nhiên thấy tu vi của họ đều tiến bộ rõ rệt.

Rõ ràng là khi nàng tuyên bố Linh tộc bế quan, các tinh anh và đệ tử Nguyệt giáo không hề coi lời nàng như gió thoảng qua tai mà đã thực sự tiềm tâm tu luyện.

Tiếp theo lại có thêm người tới.

Minh Hà lão tổ, Nhiên Đăng thượng nhân...

Họ hành lễ với tám vị Thánh nhân trên thần sơn rồi cũng tìm chỗ tọa lạc.

Sau đó là những người khác.

Vọng Th thư không quay đầu lại nhìn nhưng thần thức vẫn luôn quan sát.

Trong số các đại năng tới Tử Tiêu Cung lần này có nhiều gương mặt cũ nhưng cũng không ít gương mặt mới – những người đã thăng lên Đại La Kim Tiên sau lần giảng đạo thứ ba.

Phân biệt rất đơn giản: các “lão làng” thì cung kính hành lễ rồi bay lên thần sơn, còn “tân binh” thì trợn tròn mắt nhìn đông ngó tây, vẻ mặt như thể chưa thấy sự đời bao giờ.

Nhưng không ai cười nhạo họ, ngay cả những “lão cổ hủ” có mặt từ lần giảng đạo đầu tiên cũng vậy.

Cảnh tượng bây giờ sao mà giống ngày xưa đến thế.

Chỉ là vật đổi sao dời, có người đã hoàn toàn vẫn lạc, có người leo lên vị trí cao, có người có đại cơ duyên được ngồi ngang hàng với Thánh nhân, và cũng có người dùng thực lực chí cường và công tích lẫy lừng khiến Đạo Tổ phải lập riêng một tòa thần sơn cho mình.

Các đại năng trong Tử Tiêu Cung người thì bùi ngùi, kẻ thì hâm mộ nhìn vào tám vị vĩ ngạn đứng đầu.

Cuối cùng, một lúc sau không còn ai vào thêm nữa.

Một số người mới tới cũng khá lanh lợi, như Đa Bảo đạo nhân hay Nam Cực Tiên Ông... họ trực tiếp chọn những tòa thần sơn trống không để đứng lên.

Chủ nhân cũ của những tòa sơn đó có lẽ đa phần đã vẫn lạc.

Thương Dương và Vân Tiêu dưới sự truyền âm của Vọng Th thư cũng nhanh tay chiếm được hai tòa, chính là thần sơn của Côn Bằng và Hồng Vân.

Những người mới khác cũng học theo.

Tử Tiêu Cung có sự giao thoa giữa cũ và mới, loại bỏ cái cũ, đón nhận cái mới, và cũng là sự truyền thừa.

Chẳng mấy chốc, ba ngàn tòa thần sơn đều đã có người đứng, vừa đúng con số ba ngàn.

Còn những người đến muộn hoặc lạc đường trong Hỗn Độn thì coi như vô duyên với Tử Tiêu Cung.

Lúc này, một bóng dáng mặc đạo bào trắng đột nhiên xuất hiện trên bồ đoàn trước tám tòa thần sơn triệu trượng.

“Bái kiến lão sư!” Các đại năng trên thần sơn đồng loạt quỳ lạy.

Chỉ có Vọng Th thư và Hậu Thổ là không quỳ.

“Các ngươi bình thân!” Hồng Quân thản nhiên nói, không trách cứ Vọng Th thư và Hậu Thổ.

Tiếp đó, ông nhìn lướt qua chúng sinh trong điện rồi chậm rãi lên tiếng: “Vu Yêu đại kiếp lần này là đại nhân quả lưu lại từ lúc khai thiên, giờ tuy chưa hoàn kết triệt để nhưng những việc còn lại chỉ là tiểu sự, không đáng lo, nhân quả này coi như đã xong.

Việc các tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Hồng Hoang, nhờ tay các vị Thánh nhân cũng đã giải quyết, từ nay về sau Thiên đạo vận hành bình thường, trước mạt pháp đại kiếp sẽ không còn nguy cơ từ biên giới Hỗn Độn nữa.

Tuy đại kiếp không còn nhưng trong Hồng Hoang sẽ xuất hiện một số lượng kiếp, chuyện đó nói sau.” “Lần này gọi các ngươi tới vì hai tộc Vu Yêu đều lưỡng bại câu thương, Thiên giới Thiên đình đổ nát, cần phải trọng lập Thiên đình.” “Thiên đình lần này không giống Yêu tộc Thiên đình trước đây chỉ là Thiên đình của một tộc.

Nó sẽ chấp chưởng quyền hành của chúng sinh, quản lý nhật nguyệt tinh thần, bốn mùa trời đất, có trách nhiệm lập ra trật tự, giáo hóa chúng sinh và quản lý tam giới.” Hồng Quân tiên khởi tổng kết chuyện đại kiếp và quân xâm lược, sau đó chuyển hướng sang mục đích thực sự của cuộc họp lần này.

Giọng Đạo Tổ vừa dứt, Tử Tiêu Cung im phăng phắc đến mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Dù là các đại năng trên ba ngàn tòa thần sơn hay các Thánh nhân trên thần sơn tím đều biến sắc, trong lòng kinh hãi.

Lời này của Hồng Quân không chỉ nói ra mục đích mà còn là lời tuyên bố.

Ông muốn lập một cơ quan quyền lực đứng trên chúng sinh để

quản lý tam giới.

Chương 266

Các đại năng đều nghe ra ý tứ này.

Không ít người lập tức sa sầm mặt mày, lộ rõ vẻ bất mãn.

Chẳng ai muốn mình đang là tán tiên tự do lại tự dưng có thêm một tầng xiềng xích, có thêm kẻ quản lý trên đầu.

Ngay cả các Thánh nhân cũng chẳng vui vẻ gì.

Họ không lo Thiên đình sẽ quản được mình, vì họ là những người bước ra từ biển máu, hiểu rõ nắm đấm ai to thì kẻ đó mới là chân lý.

Nhưng họ không thích sự xuất hiện của Thiên đình.

Thứ nhất, trách nhiệm của Thánh nhân là giáo hóa chúng sinh, quản lý trời đất...

Thiên đình xuất hiện sẽ chia bớt chức trách đó.

Thứ hai, Thiên đình xuất hiện chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cuộc tranh giành đại giáo, khí vận và tài nguyên sau này, lại thêm một đối thủ nữa, các Thánh nhân tuyệt đối không muốn thấy.

Thiên đình do Hồng Quân lập ra, lại được ông ưu ái, sẽ rất khó đối phó.

Lúc này, chư Thánh nhớ lại sự thay đổi ngoại hình và vẻ vui mừng của Hạo Thiên và Dao Trì lúc nãy, ai nấy đều vỡ lẽ, trong lòng cười lạnh liên tục.

Ta cứ thắc mắc tại sao hai đứa đó lại vui thế, hóa ra là nằm ở đây.

Nhưng... chỉ là hai đứa tiểu đồng tử, sao đủ tư cách ngồi lên ngôi vị Thiên Đế?

Liệu có xứng làm đối thủ đánh cờ với chúng ta không?

Chư Thánh thần sắc thay đổi, mỗi người một tính toán.

"Cảm vấn lão sư, nếu lập lại Thiên đình thì ai sẽ ngồi ngôi Thiên Đế?" Chuẩn Đề bước lên một bước, chắp tay mỉm cười hỏi.

Ông đã đoán được nhân tuyển nhưng vẫn cố tình hỏi để đẩy vị Thiên Đế mới vào thế bị mọi người chĩa mũi dùi.

Ông muốn xem phản ứng của Hạo Thiên, nếu ứng phó không xong, vị Thiên Đế này coi như mất uy tín ngay từ lần đầu ra mắt.

Hồng Quân thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn.

Thủ đoạn của Chuẩn Đề ông nhìn rõ mồn một, nhưng đây cũng là thử thách tốt cho Hạo Thiên và Dao Trì, nếu vượt qua được thì ngôi vị Thiên Đế mới vững.

"Hạo Thiên, Dao Trì, hai con lên đây." Hồng Quân trầm ngâm một lát rồi mở lời, giọng nói phiêu miểu truyền ra tận ngoài Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc, một đôi nam thanh nữ tú bước vào, cưỡi mây bay về phía bồ đoàn của Hồng Quân.

Lúc này, đám đại năng cũng đã hiểu rõ lựa chọn của Hồng Quân, ai nấy đều trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy hoài nghi.

Đồng tử của Đạo Tổ... hai đứa nhóc đón khách ngoài cổng kia có tài cán gì mà đòi làm Thiên Đế?

Thử hỏi trong số đại năng ngồi đây, có ai mà tu vi không cao hơn?

Ai đóng góp cho Hồng Hoang không nhiều hơn?

Ai căn cước (nguồn gốc) không tốt hơn chúng?

Thật là vô lý hết sức.

Đám đại năng tâm tư xoay chuyển, người thì cười lạnh, kẻ thì giận dữ, người thì mặt xanh lét, kẻ thì lạnh lùng nhìn Hạo Thiên và

Dao Trì, ánh mắt như những mũi dao sắc lẹm.

Vọng Th thư thì tủm tỉm cười đứng xem, đúng chất quần chúng ăn dưa.

Nhìn cảnh này nàng cũng hiểu, vì muốn lôi kéo cao thủ cho Thiên đình tương lai nên hai đứa nhỏ này vừa ra đời đã ở đỉnh cao, nhưng đồng thời cũng đắc tội với tất cả đại năng và Thánh nhân.

Hạo Thiên và Dao Trì thần sắc trấn định, không cười cũng không khóc, chỉ bình thản cưỡi mây bay đi.

Vọng Th thư tin rằng trong lòng họ chắc chắn đang run cầm cập, nhưng lúc này không thể lộ vẻ khiếp sợ, nếu không ngôi vị Thiên Đế không giữ được mà Hồng Quân cũng mất mặt vì nhìn lầm người.

Sau này sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai.

Vì thế, Hạo Thiên và Dao Trì cố tỏ ra bình tĩnh.

Từ cửa Tử Tiêu Cung bay đến bồ đoàn của Hồng Quân không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng với họ lúc này, mỗi bước đi đều cực kỳ áp lực.

Cuối cùng, họ cũng gắng gượng đi tới trước tám tòa thần sơn, thầm thở phào rồi quỳ xuống bái kiến Hồng Quân.

"Hạo Thiên kiến lão sư." "Dao Trì kiến lão sư." Hai giọng nói vang lên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân gật đầu.

Biểu hiện vừa rồi của họ tuy không xuất sắc nhưng cũng không xảy ra sai sót lớn.

Coi như qua được cửa đầu tiên.

Giây phút này, các đại năng bốc hỏa trong lòng, không khí trong điện cực kỳ áp lực, giống như một thùng thuốc nổ chỉ cần một mồi

lửa là bùng phát.

Họ biết hành động tiếp theo của Hồng Quân sẽ là mở lời treo một thanh kiếm sắc trên đầu chúng sinh, lập nên Thiên đình tam giới.

"Lần này trọng lập Thiên giới Thiên đình quản hạt tam giới, hai con có cơ duyên lớn, đắc đại tạo hóa.

Hạo Thiên sẽ là Ngọc Đế của Thiên đình, Dao Trì là vợ của Hạo Thiên, tức Dao Trì Vương Mẫu.

Hai kiện Tiên Thiên linh bảo này có duyên với hai con, nay ban cho các con để trấn áp khí vận Thiên đình." Đúng như dự đoán, Hồng Quân không chỉ ban chức mà còn chuẩn bị sẵn vật trấn áp khí vận cho họ.

Thông Thiên trong mắt như bốc lửa, ông là đệ tử chính tông mà còn thiếu bảo vật trấn áp đại giáo trầm trọng, vậy mà hai đứa đồng tử này chẳng biết đã rót mật vào tai lão sư thế nào mà lại được ban tặng linh bảo trấn áp.

Hạo Thiên, Dao Trì... thật là không biết xấu hổ.

Trong lòng ông tràn đầy sự bất mãn.

Chỉ thấy đạo bào của Hồng Quân vung lên, một chiếc gương tỏa ra bảo quang xanh nhạt rực rỡ và một chiếc thoa vàng tỏa ra tiên quang hoàng kim đột ngột xuất hiện giữa không trung.

Hạo Thiên Kính, Lạc Phượng Thoa.

Cả hai món đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hạo Thiên Kính có thể soi thấu cửu thiên, hạ sát cửu u, lại có thể phát động bảo quang tấn công sắc lẹm, có khả năng trấn áp khí vận Thiên Đình.

Lạc Phượng Thoa cũng là pháp bảo thiên về công kích, nếu dùng

bí pháp thôi động có thể lay chuyển tinh thần chu thiên, dễ dàng xé rách không gian.

Hai kiện linh bảo này khiến đám đại năng tại trường, ngay cả các Thánh nhân cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Đạo Tổ Hồng Quân quả nhiên vẫn còn giấu không ít bảo bối bên mình.

"Đa tạ lão sư ân tứ.

Chúng con cảm kích khôn cùng." Ngọc Đế và Vương Mẫu lộ vẻ vui mừng, quỳ thẳng xuống đất tạ ơn.

Một lạy này đã trực tiếp định đoạt ngôi vị Thiên Đế và Vương Mẫu.

Đám đại năng và các vị Thánh nhân lạnh lùng quan sát.

Hồng Quân đã an bài, không ai có thể phản đối.

Nhưng họ cũng chẳng rảnh rỗi mà trợ giúp Thiên Đình, hai tên đồng tử cho đến nay ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa đạt tới, con đường phía trước còn rất dài.

Ngồi lên vị trí Thiên Đế thì sao chứ, mệnh lệnh e là chẳng ra khỏi được Thiên Giới.

"Dám hỏi lão sư, Vu Yêu thất thế, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, Nhân giáo của con liệu có đương hưng?" Lão Tử ánh mắt lóe lên, hành lễ với Hồng Quân rồi hỏi, thanh âm phiêu miểu vang vọng khắp Tử Tiêu Cung.

Câu hỏi này vừa thốt ra, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều sáng mắt lên.

Câu hỏi này vô cùng có trình độ.

Không trực tiếp nhắm vào Nhân tộc, cũng không trực tiếp nhắm

vào Vọng Thư... nhưng từng chữ từng câu đều đầy rẫy mưu đồ.

Nhân tộc là nhân vật chính, Nhân giáo đương hưng... vậy hưng ở đâu?

Chắc chắn là hưng trên thân Nhân tộc rồi.

Với tư cách là Nhân giáo trong Huyền môn, lại là đích truyền của Hồng Quân, Đạo Tổ lẽ nào lại để Nhân giáo không hưng?

Xác suất tuyệt đối là không.

Trận đánh cược dù sao cũng là ước định giữa hai người, Thái Thanh Thánh nhân đang tìm cơ hội để một lần nữa nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Một khi thành công, y có thể dùng kim khẩu của Hồng Quân để chặn miệng Vọng Thư và Nữ Oa, danh chính ngôn thuận sáp thủ vào Nhân tộc.

Chương 267

Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh thậm chí có chút dồn dập hơi thở.

Thiên Đình dù sao cũng là chuyện lâu dài về sau, Hạo Thiên và Dao Trì muốn phát triển Thiên Đình thì cần không ít thời gian, có khi phải mất mấy Nguyên Hội, cũng rất khó khăn.

Nhưng chuyện nhúng tay vào Nhân tộc lại là chuyện cấp bách.

Cuộc tranh giành giữa các đại giáo đã cận kề trước mắt.

Trước đó Vọng Thư quá bá đạo, không cho phép ai chạm vào Nhân tộc, nhưng giờ đây... nếu có Hồng Quân đứng ra bảo kê thì cơ hội đã tới.

Sắc mặt Nữ Oa lập tức khó coi, thầm mắng Lão Tử đúng là kẻ không ra gì, không ngờ Thái Thanh Thánh nhân lại không cần thể diện, mặt dày vô sỉ đến thế.

Rõ ràng đã thua cược với Vọng Thư, vậy mà còn giở thủ đoạn này.

Đúng là trò hèn hạ khiến người ta buồn nôn.

Ngay cả các đại năng trong Tử Tiêu Cung cũng lộ vẻ kinh ngạc, đa số đều biết chuyện đánh cược năm xưa, lũ lượt nhìn về phía Lão Tử và Vọng Thư để xem biểu cảm của hai người.

Lão Tử có biết xấu hổ không?

Vọng Thư có phẫn nộ không?

Hai vị Thánh nhân đỉnh tiêm liệu có một lần nữa đối đầu?

Các đại năng suy tư, tò mò.

Nhưng đáng tiếc, hiện ra trước mắt họ chỉ có bóng lưng già nua nhưng thẳng tắp vĩ ngạn của Lão Tử, cùng tiên ảnh tuyệt mỹ, cao ráo của Vọng Thư đang đứng tĩnh lặng trên thần sơn, không nhìn rõ biểu cảm.

Trên thần sơn, Vọng Thư lúc này mặt không cảm xúc, khẽ vuốt tóc.

Trong lòng nàng, địa vị của Nhân tộc không quá quan trọng, chỉ là hành vi này của Thái Thanh Thánh nhân khiến nàng thấy khó chịu.

"Xem ra tên này bị đánh chưa đủ đau đây mà." Nàng thầm nghĩ.

Lần này, nàng không định ngăn cản Nhân giáo nhúng tay vào Nhân tộc nữa.

Bị kẻ trộm nhắm tới thì làm gì có đạo lý đề phòng cả đời.

Lượng kiếp tiếp theo là Phong Thần đại kiếp, các đại giáo cứ việc vào Nhân tộc truyền đạo đi, để xem kẻ nào phải lên bảng, kẻ nào thoát được kiếp số.

Đợi đến khi đám đệ tử nòng cốt đều lên bảng hết... liệu đám Thánh nhân này có hối hận về lựa chọn hôm nay không?

Vọng Thư vô cùng tò mò.

Ngoài ra, tầm mắt của nàng không chỉ giới hạn trong thiên địa Hồng Hoang.

Bên ngoài Hỗn Độn còn có rất nhiều kỷ nguyên thiên địa, nàng có thể lấy được thông tin từ Vận Mệnh Trường Hà.

Đến lúc đó, quân đoàn Thánh nhân xuất kích, chiếm lấy từng kỷ nguyên thiên địa.

Vọng Thư khẽ nheo mắt, lộ vẻ ý động, đó... chắc chắn sẽ là một đại thế huy hoàng.

Nàng luôn tin vào một chân lý phác thực: có tiền mua tiên cũng được.

Chờ đến khi thu được lợi ích to lớn từ các kỷ nguyên thiên địa khác, đám Thánh nhân đang theo chân Lão Tử muốn nhúng tay vào Nhân tộc lúc này, liệu có hối hận thêm lần nữa hay không?

"Nhân tộc là nhân vật chính, Nhân giáo giáo hóa, có thể hưng." Hồng Quân thần sắc bình tĩnh lên tiếng.

Chuyện giữa Vọng Thư và chư Thánh, ông vốn không muốn quản nhiều.

Chỉ là dưới đại thế Thiên Đạo, các đại giáo quả thực nên vào Nhân tộc truyền đạo, không thể cứ mãi như vậy được.

Nếu không, Lượng kiếp tiếp theo sẽ khó lòng khai mở.

Nghe Hồng Quân hồi đáp, Nguyên Thủy lộ ra tinh quang trong mắt, tâm đắc vô cùng.

Vọng Thư à Vọng Thư, nàng có nhiều thủ đoạn, chiến lực thông thiên thì đã sao?

Cuối cùng cũng không ngăn nổi đại thế Thiên Đạo.

Nay sư huynh bày cục, rốt cuộc cũng gỡ lại được một ván.

Đạo Tổ đã mở lời, Nhân giáo truyền đạo vào Nhân tộc sẽ không còn trở ngại nào nữa.

"Thôi được, vì khí vận Nhân tộc, vì khí vận đại giáo, hôm nay ta cũng phải học tập sư huynh vậy.

Đắc tội với Vọng Thư và Nữ Oa thì đành đắc tội thôi, sau này tính sau." Nguyên Thủy cau mày thầm nghĩ.

Từ bản tâm mà nói, khi Vọng Thư ngày càng mạnh mẽ như hiện nay, y không muốn kết oán quá sâu, nhưng vì khí vận thì không thể

không tranh.

Nghĩ vậy, nguyên thần của y tiến lên một bước trên đỉnh thần sơn, khom mình hành lễ, đang định lên tiếng thì bỗng nhiên một giọng nói khác vang lên từ tòa thần sơn thứ sáu.

"Dám hỏi lão sư, Tây Phương giáo lập ra bàng môn, xưng là Phật môn, liệu có được coi là một mạch của Hồng Quân không?

Có thể đến Nhân tộc truyền đạo không?

Có lúc nào đại hưng không?" Chuẩn Đề đạo nhân không đợi Nguyên Thủy hành động đã vội vàng chắp tay hỏi, mặt lộ vẻ cấp bách.

Khí vận Nhân tộc liên quan mật thiết đến khí vận đại giáo, đối với Tây Phương giáo là vô cùng quan trọng.

Y phải bám sát theo Lão Tử, dùng kim khẩu của Hồng Quân để định đoạt chuyện Nhân tộc.

Lúc này, chư vị Thánh nhân và đám đại năng trong Tử Tiêu Cung nhìn Chuẩn Đề mở miệng một câu hỏi liền ba vấn đề, thầm mắng vô sỉ.

Cũng may lão sư Hồng Quân tính tình tốt, nếu là người khác thì đã trực tiếp tống khứ ra ngoài rồi.

Thật đúng là kẻ bỉ ổi không ai bằng.

Tam Thanh và đám đại năng thầm rủa sả.

So với Vọng Thư, thực tế họ còn ngứa mắt với Tây Phương Nhị Thánh hơn.

Vọng Thư nếu nói kỹ thì vẫn tính là nửa người của Huyền môn, nhưng hai kẻ Tây Phương này đúng là quân phản đồ thực sự, nghe đạo của Huyền môn xong lại đi lập ra bàng môn riêng.

“Phật môn cũng là một mạch của Hồng Quân, có thể truyền đạo.

Dưới đại thế Thiên Đạo, sẽ có lúc đại hưng.” Hồng Quân bình thản đáp lời.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy thì mặt mày rạng rỡ, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống.

Có lời này của Hồng Quân, chuyện Tây Phương giáo truyền đạo vào Nhân tộc đã chắc chắn, hơn nữa còn nghe được tin tức về sự đại hưng của Tây Phương giáo, không còn tin gì tốt hơn thế nữa.

Chứng minh rằng bao nỗ lực bấy lâu nay đã không uổng phí.

Tam Thanh và Nữ Oa thì sắc mặt lập tức khó coi, Tây Phương Nhị Thánh đúng là giỏi thật, trò “thấy người sang bắt quàng làm họ” chơi thật là mượt.

“Dám hỏi lão sư, Xiển giáo có thể đến Nhân tộc truyền đạo không?

Có thể đại hưng không?” Thấy hai kẻ Tây Phương đã có được câu trả lời mong muốn, Nguyên Thủy cũng lên tiếng hỏi, ngữ khí cũng đầy vẻ cấp bách.

“Có thể!” Hồng Quân đáp ngắn gọn.

Nguyên Thủy mừng rỡ ra mặt.

Y cũng đã có được đáp án mình cần.

Lúc này, đám đại năng trong Tử Tiêu Cung nhìn mà há hốc mồm, dù là kẻ ngốc cũng nhận ra các Thánh nhân đang cố tình gây sự, nhân lúc Hồng Quân mở lời để tranh thủ nhúng tay vào chuyện Nhân tộc.

“Điên rồi, điên hết rồi!” “Thật điên cuồng!” “Thánh nhân quả thực gan lớn... vị kia tính tình đâu có tốt, dám đối đãi như vậy?

Không sợ nàng ra tay bạo tẩu sao?” “Kẻ nào đối đầu với nàng...

cho tới giờ đều không có kết cục tốt... mấy vị Thánh nhân này, ta thật bội phục." "Ta cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra!

Hồng Hoang sẽ không thái bình đâu!" "Lão Tử năm xưa thua cược, giờ hoàn toàn không thừa nhận, vẫn cứ muốn nhúng tay...

Thánh nhân mà vô sỉ đến tột cùng." "Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có kém gì đâu, trước đó chuyện Nhân tộc thì sợ Nguyệt Chủ không dám nhúng tay, giờ thì nhảy ra hăng hái thế.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trước đó ở biên giới Hỗn Độn Tây Hải còn cầu cứu, Vọng Thư lập tức đến giúp, vậy mà giờ cũng làm ra loại chuyện này...

Thánh nhân, nực cười thật." Đám đại năng trong Tử Tiêu Cung xì xào bàn tán trong lòng.

Ở phía bên kia, Thông Thiên rơi vào cảnh lưỡng nan.

Việc để Hồng Quân mở lời định hạ danh nghĩa truyền đạo vào Nhân tộc khiến y cũng thấy ý động, nhưng trong lòng lại không muốn vì chuyện này mà đắc tội với Vọng Thư và Nữ Oa.

Chương 268

Đặc biệt là Vọng Thư, càng tiếp xúc nhiều càng thấy vị Nguyệt Chủ này đáng sợ, thâm sâu như biển cả, quả nhiên là "tĩnh thủy lưu thâm", thủ đoạn tầng tầng lớp lớp...

Quan hệ vốn dĩ đang tốt đẹp, nếu vì chuyện này mà khiến quan hệ ác hóa thì thật là lợi bất cập hại.

Nghĩ vậy, Thông Thiên quyết định lúc này không nên mở miệng là tốt nhất.

Cứ theo kế hoạch ban đầu, tìm cơ hội nói chuyện riêng với Vọng Thư và Nữ Oa để định đoạt chuyện Tiệt giáo truyền đạo.

Y nhìn ra rõ ràng, Nhân giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo vào Nhân tộc truyền đạo dù có lời của Hồng Quân thì đó cũng là xu thế Thiên Đạo.

So với ba giáo kia, Thông Thiên cảm thấy nếu mình không lên tiếng lúc này sẽ lấy được nhiều thiện cảm từ Vọng Thư và Nữ Oa hơn, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ khác.

Với tình nghĩa cùng lập đội chiến đấu giết chủ thần, trảm sát tồn tại Hỗn Độn trước đó, chuyện này chắc không khó thương lượng.

Nhưng không, đám Thánh nhân kia đều hỏi một vấn đề, y cũng phải hỏi một câu mới được.

Ánh mắt Thông Thiên lóe lên, tâm niệm xoay chuyển vạn lần.

Y hỏi: "Dám hỏi lão sư, Tiệt giáo và Xiển giáo, bên nào mới là Hồng Quân chính tông?" Câu hỏi này, một là để bày tỏ thái độ rằng y sẽ không hỏi về vấn đề truyền đạo ở Nhân tộc lúc này, nhằm lấy lòng Vọng Thư và Nữ Oa; hai là để trút giận.

Nguyên Thủy chẳng phải luôn tự đắc Xiển giáo thanh cao, là Hồng Quân chính tông, coi thường đám đệ tử "lông lá sừng vảy" của y sao?

Lần này ta nhân lúc Hồng Quân lão sư mở lời, phải định đoạt luôn cái danh hiệu Hồng Quân chính tông, đại giáo chính thống của Huyền môn này.

Để tránh việc hằng ngày y cứ lải nhải: "Tiệt giáo chướng khí mù mịt, không phải đại giáo chính tông." Câu hỏi của Thông Thiên lập tức khơi dậy cơn giận của Nguyên Thủy, y quay đầu trừng mắt nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên thật là kẻ không biết điều, lại đi hỏi vấn đề này vào lúc này sao!?

Muốn Tam Thanh nội chiến à?

Thật không hiểu chuyện, làm khó lão sư.

"Xiển giáo của ta đương nhiên là Hồng Quân chính tông." Nguyên Thủy hừ lạnh đáp, khuôn mặt âm trầm cực kỳ khó coi, không đợi Hồng Quân hồi đáp đã tranh trước mà trả lời.

Thật là một vở kịch hay!

Đám đại năng thầm cười nhạo trong lòng.

Giữa các vị Thánh nhân cũng mỗi người một ý, thần tình khác biệt.

Lão Tử lộ vẻ không vui, cơ mặt co giật, Tam Thanh nội chiến thế này khiến mặt mũi y cũng chẳng còn ánh sáng.

Trong lòng y cũng oán trách Thông Thiên không hiểu chuyện, vào lúc này lại không màng thể diện Tam Thanh mà hỏi một câu ngu xuẩn như vậy, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.

Tây Phương Nhị Thánh thì một vẻ xem kịch, Tam Thanh tranh chấp đúng là hợp ý họ, nếu Huyền môn Tam Thanh liên thủ như một khối sắt thì chẳng tốt lành gì cho Tây Phương giáo.

Nữ Oa thầm tặng cho Thông Thiên một cái like, làm tốt lắm.

Còn Vọng Thư...

"Về sau, ắt phải làm một trận!" Nàng lên tiếng, thần sắc không buồn không vui, nhưng trong lời nói ẩn chứa hàn ý vô tận, lạnh thấu xương tủy.

Câu nói này chẳng biết là đang ám chỉ Thông Thiên và Nguyên Thủy, hay là nhắm vào Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lời vừa dứt, chư Thánh và đám đại năng đồng loạt biến sắc.

Vọng Thư đã biểu thái, chứng tỏ chuyện này sẽ không kết thúc êm đẹp, cho dù có Hồng Quân ở đây.

Trong câu nói đó dường như ẩn hiện một màu máu vô tận.

"Tất yếu phải liên hợp các Thánh nhân khác để đối phó Vọng Thư, không thể trì hoãn nữa." Nguyên Thủy thầm nghĩ.

Đối với câu hỏi của Thông Thiên, Hồng Quân nhìn Vọng Thư, lại nhìn Thông Thiên và Nguyên Thủy, rồi chọn cách im lặng không đáp.

Lượng kiếp tiếp theo chủ yếu nổ ra ở Xiển giáo và Tiệt giáo, nguyên nhân chính là sự tranh chấp ngày càng sâu sắc giữa Tam Thanh hiện nay.

"Dám hỏi lão sư, Thánh nhân liệu có vẫn lạc, vẫn lạc rồi có cần tu luyện lại không?" Lúc này, Vọng Thư lên tiếng.

Một câu hỏi rõ ràng rành rành đã biết câu trả lời, nhằm bày tỏ rõ thái độ của nàng.

Lời vừa dứt, chư vị Thánh nhân và đám đại năng trong Tử Tiêu Cung đều kinh hãi, trong lòng trỗi dậy một luồng hàn ý thấu xương, cảm giác Tử Tiêu Cung lúc này ngập tràn sát cơ, tựa như sắp nhuốm máu Thánh nhân.

Lúc này họ mới nhớ ra, vị Nguyệt Chủ dung mạo tuyệt mỹ, đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang này... cũng chính là đệ nhất ác nhân, một tôn đại sát tinh, ngay trước khi buổi họp tại Tử Tiêu Cung bắt đầu, nàng vừa mới trảm sát ba vị chiến lực cấp Thánh nhân.

Bá đạo!

Cường thế!

Tàn nhẫn!

Thánh nhân xong đời rồi!

Trong đầu đám đại năng đều nảy ra ý nghĩ đó.

Ngay cả Hồng Quân cũng rúng động tâm can, không ngờ Vọng Thư lúc này lại biểu lộ sát ý trần trụi đến thế, không thèm che giấu chút nào.

Vọng Thư này quả thật... xem ra đám đồ đệ sắp gặp đại kiếp rồi!

Hồng Quân thầm thở dài.

Nhưng ông đã thân hợp Thiên Đạo, không muốn quản quá nhiều, chỉ cần Vọng Thư không can thiệp vào đại thế Thiên Đạo là được.

"Thánh nhân đạo quả ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, vạn kiếp không mòn... cho dù vẫn lạc cũng sẽ trọng sinh trong Thiên Đạo, cảnh giới phục hồi rất nhanh." Hồng Quân bình tĩnh hồi đáp.

Sắc mặt chư Thánh một lần nữa biến hóa kịch liệt, đặc biệt là Lão Tử, Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh.

Họ nghe ra rồi, Vọng Thư đang báo thù, nàng lợi dụng kim khẩu

của Hồng Quân để phản tướng một quân.

Chỉ bằng lời nói mà có thể tước đi thể diện của Thánh nhân.

Trước đó họ chiếm thượng phong, giờ đây lời này của Vọng Thư vang lên, quyền chủ động đã thuộc về nàng.

Hồng Quân đã phản hồi, thật là đâm trúng tim đen.

Ý của Hồng Quân có thể hiểu theo cách khác là Thánh nhân cũng có thể bị giết.

Câu nói này giống như một lưỡi đao treo lơ lửng trên đầu Thánh nhân, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt khó coi như muốn rỉ máu, họ biết Vọng Thư đang nhắm vào mình.

Quả không hổ danh là Nguyệt Chủ Vọng Thư, chơi thủ đoạn hay mưu kế đều là bậc thầy.

Đám đại năng chấn động kinh hồn.

Lúc này, Tử Tiêu Cung im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một cuộc đấu trí sóng cuộn biển gầm giữa Vọng Thư và các Thánh nhân, lời nói tựa như thiên quân vạn mã.

Các đại năng căng thẳng tột độ, không dám thở mạnh.

Đúng là thần tiên đánh nhau.

Trong câu hỏi của Vọng Thư, các Thánh nhân cũng im lặng, vì nàng không chỉ đích danh ai, chỉ là học theo cách làm trước đó, hướng Hồng Quân đề vấn mà thôi.

Trầm mặc.

Một sự trầm mặc như vũng nước đọng.

Trong một khoảng thời gian dài, Tử Tiêu Cung không một tiếng động.

"Thiên Đình đã định, giải tán đi." Cuối cùng, Hồng Quân lên tiếng.

Ông thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Sau đó, không màng đến chư Thánh và đám đại năng, hư không lóe lên, bóng dáng ông trực tiếp biến mất.

Thấy Hồng Quân rời đi, đám đại năng đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt chuồn lẹ.

Không khí giữa các đại lão Thánh nhân có chút không ổn, chạy nhanh kẻo họa lây.

Từng đạo thân ảnh vội vã cưỡi mây rời khỏi Tử Tiêu Cung, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị cuốn vào cuộc đại chiến của Thánh nhân.

Các Thánh nhân cũng không ở lại.

Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, là người rời đi đầu tiên, chuyện nhúng tay vào Nhân tộc đã có cái cớ, sau này sẽ tính toán kỹ hơn.

Nguyên Thủy mặt xanh mét, nhìn Vọng Thư bằng ánh mắt vừa thù hận vừa kỵ đạn rồi phất tay áo bỏ đi, y phải bắt đầu liên kết chư Thánh để đối đầu với Vọng Thư.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau cười mỉm, miệng niệm phật hiệu rồi cùng rời đi, lần này họ đã đạt được mục đích, vui vẻ vô cùng, Tây Phương giáo sắp cất cánh rồi.

Chương 269

Trong chớp mắt, Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Thông Thiên, Vọng Thư, Nữ Oa, Hậu Thổ.

À đúng rồi, còn có hai "người tàng hình" là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Nguyệt Chủ, hôm khác ta sẽ tới Chiêu Dao Sơn bái phỏng." Thông Thiên chắp tay cười nói.

Tuy có chuyện truyền đạo cần thương lượng với Vọng Thư và Nữ Oa, nhưng không cần vội vàng lúc này.

Bởi vì... rõ ràng vị Nguyệt Chủ đại lão này đang trong cơn nóng giận.

Thôi vậy, Thông Thiên cũng quay người cưỡi mây rời đi.

Vọng Thư gật đầu, nàng nhìn ra tâm tư của Thông Thiên, theo kế hoạch ban đầu nàng không định ngăn cản Tiệt giáo truyền đạo, hiện tại tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

So với ba giáo kia, nàng thà để Tiệt giáo truyền đạo nhiều hơn một chút, để mâu thuẫn giữa Thông Thiên và mấy vị Thánh nhân kia thêm sâu sắc.

Tất nhiên, Nguyệt giáo cũng sẽ tham gia truyền đạo.

Chút khí vận công đức đó nàng không coi trọng, nhưng đám đệ tử của nàng lại rất cần.

Tiếp đó, "lão a di" Hậu Thổ cũng lên tiếng cáo từ Vọng Thư và Nữ Oa, lệnh cấm túc của nàng chưa được gỡ bỏ, vẫn phải về Địa Phủ trấn thủ luân hồi.

Lần đến Tử Tiêu Cung này chỉ là ngoại lệ.

Hồng Quân muốn lập Thiên Đình quản lý tam giới, phải nể mặt nàng một chút, dù sao Cửu U Minh Giới muốn quy về Thiên Đình quản hạt thì chung quy phải qua ải Hậu Thổ.

"A tỷ, đợi đã..." "Hôm khác muội sẽ an bài một số người tới Minh Giới giúp tỷ, ngoài ra sẽ đưa một số người Vu tộc vào đó...

để lấp đầy Địa Phủ, hoàn thiện thần chức, giúp Địa Phủ náo nhiệt hơn một chút." Vọng Thư mỉm cười gọi Hậu Thổ lại, khẽ nhướng mày nói.

Hiện giờ Hồng Quân đã lập Thiên Đình, chư Thánh cũng chẳng yên phận, mưu đồ đối với Địa Phủ không thể kéo dài thêm nữa.

Vừa vặn nàng đang có sẵn nhân tuyển: Hậu Nghệ ma thần, Khoa Phụ ma thần, thậm chí là mười một Tổ Vu, cùng với đại quân Chiến Vu tộc trên đại lục Hồng Hoang.

Một lực lượng khổng lồ như vậy đủ để Địa Phủ hoàn toàn ổn định, đám Thánh nhân kia muốn nhúng tay vào cũng đừng hòng.

"Được." Hậu Thổ gật đầu, tuy không biết Vọng Thư đang mưu tính gì, nhưng nàng biết muội muội sẽ không hại mình, cũng không hại Vu tộc.

Sau đó, Hậu Thổ cưỡi mây rời đi.

Lúc này, Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Nữ Oa, Vọng Thư, và hai vị Ngọc Đế Hạo Thiên, Vương Mẫu Dao Trì.

Sắc mặt hai người lúc này thật sự khó coi đến cực điểm.

Rõ ràng lần họp Tử Tiêu Cung này họ mới là nhân vật chính rực rỡ nhất, nhưng hào quang đều bị đám Thánh nhân và Vọng Thư cướp sạch.

Họ hoàn toàn biến thành phông nền, chẳng có chút uy phong nào

của Thiên Đế, Thiên Hậu.

Hạo Thiên và Dao Trì cay đắng trong lòng, nắm chặt nắm đấm.

Họ cảm thấy vô lực và phẫn nộ.

Thành Thiên Đế, Thiên Hậu thì đã sao, đám Thánh nhân và đại năng kia có ai thèm nghe lấy nửa lời?

Không ai coi họ là chí tôn thống trị tam giới.

Họ biết đám đại năng và Thánh nhân cho rằng họ đức không xứng vị, tu vi không đủ, công tích không có, căn nguyên thiên tư cũng chẳng bằng ai, chỉ là nhờ quan hệ mà thôi.

"Lần tới chắc chắn không thể như vậy nữa..." "Đám Thánh nhân kia... hừ, cứ chờ đấy." "Có Hồng Quân lão sư khâm định, triệu tập tay chân cũng không khó, chắc chắn sẽ phát triển được một Thiên Đình chí cao vô thượng, còn mạnh hơn cả Yêu tộc Thiên Đình năm xưa." Ánh mắt Hạo Thiên và Dao Trì lóe lên.

Họ biết so với Yêu tộc Thiên Đình, ưu thế lớn nhất là được Hồng Quân khâm định, sau lưng là ngọn núi lớn nhất thiên hạ.

Chỉ riêng điểm này đã hơn hẳn ức vạn đại quân Yêu tộc... chiêu mộ thủ hạ, trọng kiến Thiên Đình chắc không khó...

"Này, hai người...

đang là 'tư lệnh không quân' đúng không, có muốn ta nhập cổ đông không?

Cân nhắc chút chứ?" Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang lên bên tai Hạo Thiên và Dao Trì.

Nhập cổ đông?

Cái quái gì vậy?

Hạo Thiên và Dao Trì ngơ ngác.

"Một phương thế lực dưới trướng ta sẽ hợp tác với các người.

Thiên Đình mới lập, mọi thứ còn sơ khai, rất vất vả.

Nếu có một phương thế lực tương trợ, Thiên Đình sẽ phát triển thần tốc, có thể nhanh chóng xây dựng xong bộ khung." Vọng Thư giải thích, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt tuyệt mỹ trông giống hệt như mụ phù thủy đang lừa Bạch Tuyết ăn quả táo độc vậy.

"Hơn nữa có người giúp đỡ, các người cũng có thể tập trung thời gian và tinh lực vào việc tu hành, sớm nâng cao tu vi, tránh bị đám Thánh nhân và đại năng kia khinh thường." Vọng Thư mắt đẹp lưu chuyển, nụ cười đầy thành ý, ra vẻ toàn tâm toàn ý lo lắng cho Hạo Thiên và Dao Trì.

Nàng biết đại thế Thiên Đạo, biết rằng Thiên Đình cuối cùng sẽ hùng mạnh.

Dù bây giờ có vẻ không ai theo... nhưng sau lưng còn có Hồng Quân, ông ta sẽ lấy ra Phong Thần Bảng để bắt đệ tử tinh hoa của tam giáo làm thủ hạ cho họ... tuy rằng sau này đám đó 'nghe điều không nghe tuyên'.

Nhưng cũng không thể phủ nhận Thiên Đình là một phần cực kỳ quan trọng của Hồng Hoang, ngay cả Tây Du đại kiếp sau này cũng không thoát khỏi Thiên Đình.

Vì thế, Vọng Thư nảy ý định, lợi dụng lúc Hạo Thiên và Dao Trì cô độc nhất mà hạ một quân cờ.

Minh Nguyệt La Sinh Môn của nàng vốn đóng đô ở một góc Đông Hải, nhân cơ hội này có thể gia nhập Thiên Đình để "tẩy trắng", đổi danh phận thành Thiên Binh.

Hơn nữa vì có Phong Ma Bảng khống chế, nàng cũng không lo

đám Quỷ Xa, Khâm Nguyên nảy sinh nhị tâm.

Điều khiến nàng hào hứng hơn là biến Ma tộc thành Thiên Binh, ẩn Ma đạo vào trong Thiên Đạo, thật sự quá phù hợp với tâm thái thích gây chuyện của nàng.

Hạo Thiên và Dao Trì sững sờ.

Vọng Thư đang tính toán gì đây?

Họ hoàn toàn không hiểu nổi.

Xét theo quan hệ, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa mới là sư huynh sư tỷ của họ, Vọng Thư chẳng có dây mơ rễ má gì.

Vậy mà lúc này, vị đại năng Hồng Hoang vốn chẳng có quan hệ gì ngoài cái gật đầu xã giao này lại đề xuất để thế lực dưới trướng hợp tác với họ?

Hạo Thiên và Dao Trì trợn tròn mắt, lộ vẻ khó tin.

Sau đó, cả hai rơi vào nghi hoặc.

Vọng Thư... vị Nguyệt Chủ này nổi danh là khó đối phó.

Chiến lực, mưu kế, tâm tính, thiên tư đều là hàng đỉnh phong, nàng sẽ không làm chuyện gì vô nghĩa.

Những thủ đoạn có vẻ nhàn rỗi, vô dụng ở hiện tại, nhưng sau này nhìn lại thường là những quân cờ chí mạng.

Nghe đồn nàng có thể nhìn thấu đại thế Thiên Đạo qua vận mệnh, cực kỳ khủng khiếp.

Nguyệt Chủ Vọng Thư, một tồn tại mà ngay cả Thánh nhân cũng phải sợ hãi, kỵ đạn, đến lão sư Hồng Quân dường như cũng chẳng làm gì nổi nàng.

Một người như vậy liệu có hảo tâm không?

Hạo Thiên và Dao Trì sinh lòng cảnh giác.

Nhưng đồng thời họ cũng bị lay động.

Lúc này tuy họ có trọng bảo Hạo Thiên Kính, Lạc Phượng Thoa, nhưng tu vi bản thân thực sự quá thấp, bất kỳ vị chủ thần sơn nào trong Tử Tiêu Cung này tu vi cũng cao hơn họ.

Thật là xấu hổ, đúng là điển hình của đức không xứng vị.

Ở nơi coi trọng thực lực như Hồng Hoang, chẳng ai coi trọng họ cả.

Vừa rồi trong Tử Tiêu Cung, dù có Hồng Quân bảo kê làm chỗ dựa, đám Thánh nhân và đại năng vẫn coi họ như người tàng hình, như lũ tép riu...

đó là minh chứng rõ nhất.

Nếu hai người tự mình sáng lập Thiên Đình... giai đoạn đầu có thể chiêu mộ được một vài kẻ phụ họa, nhưng để tìm được thủ hạ có đại thần thông, đại pháp lực thì trong thời gian ngắn là cực khó.

Cứ nhìn sắc mặt khó coi của đám đại năng vừa rồi là thấy.

Chương 270

Có sự trợ giúp của Vọng Thư thì khác, thế lực dưới trướng nàng dù là Nguyệt giáo hay Linh tộc đều nhân tài như lá mùa thu, đại năng vô số.

Linh tộc thậm chí có thể coi là bá chủ cường tộc duy nhất của Hồng Hoang hiện nay, sau khi Vu Yêu tiêu vong và trước khi Nhân tộc trỗi dậy.

Nếu lực lượng trợ giúp này thực tâm tương trợ, Thiên Đình chắc chắn có thể trọng kiến trong thời gian ngắn, tốt hơn nhiều so với việc hai người lủi thủi tự làm.

Có thế lực của Vọng Thư gia nhập, tương đương với việc sau lưng họ có thêm một chỗ dựa không hề kém cạnh lão sư Hồng Quân.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Danh tiếng của nàng vang dội như cồn.

Có nàng ở đó, ngoài một số ít đệ tử Thánh nhân, không ai dám đụng vào Thiên Đình.

Họ có thể nhanh chóng nắm giữ quyền hành Thiên Đình, xác lập trật tự và đi vào quỹ đạo.

Hạo Thiên và Dao Trì suy tư, ngẫm nghĩ, rơi vào do dự.

Chuyện này có rủi ro, nhưng lợi ích cũng cực lớn.

Ở phía bên kia, trên thần sơn, Nữ Oa ngạc nhiên nhìn Vọng Thư một cái, tiểu muội này thỉnh thoảng có những thao tác khó hiểu thật, chẳng nhìn thấu nổi.

Nhưng không sao... cứ đi theo nàng là được.

Với tính cách của Vọng Thư, nàng sẽ không để nàng và huynh trưởng Phục Hy chịu thiệt, cũng không để Linh tộc, Nhân tộc chịu thiệt, thế là đủ rồi.

"Hạo Thiên cảm tạ Nguyệt Chủ, chỉ là ta muốn biết, ta sẽ nhận được gì?" Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, trầm giọng hỏi.

Chuyện liên quan đến đại sự Thiên Đình, họ không thể không thận trọng.

Vọng Thư mỉm cười, nụ cười khiến vạn vật mất sắc.

Nụ cười tuyệt mỹ khiến Hạo Thiên có một thoáng thất thần.

Dao Trì tuy đẹp, nhưng so với Vọng Thư thì cũng chỉ như người phàm.

Dao Trì thấy bộ dạng của Hạo Thiên thì nổi máu ghen, đưa tay véo mạnh vào thắt lưng hắn một cái.

"Tê...

đau..." Hạo Thiên kêu đau.

Vọng Thư: ...

Nữ Oa: ...

Máu ghen của Dao Trì cũng gớm thật.

Lúc này, Vọng Thư khẽ cười một tiếng rồi lên tiếng.

"Chắc các ngươi cũng biết, chuyện bổ thiên trước đó lão sư Hồng Quân đã hứa với ta rằng Thiên Đình không được nhúng tay vào chuyện của Linh tộc và Nguyệt giáo ở phía nam Hồng Hoang.

Cho nên ta với các ngươi không có xung đột lợi ích.

Còn về việc giúp đỡ...

đương nhiên là có điều kiện.

Trong Tứ Ngự, ta muốn hai vị trí: Tây Cực Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế và Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thấy sao?" Nàng nhướng mày hỏi Hạo Thiên và Dao Trì, giọng nói thanh lãnh vang vọng.

Nữ Oa lại kinh hãi, Tứ Ngự?

Nàng diễn toán thiên cơ mà không thấy gì, chẳng lẽ Vọng Thư lại nhìn ra từ đại thế Thiên Đạo?

Phút chốc, nàng bị chấn động sâu sắc bởi trình độ tạo nghệ của tiểu muội về vận mệnh và thiên đạo đại thế, Thái Dịch chi đạo của huynh trưởng Phục Hy so với nàng quả thực còn kém xa.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe xong, cũng kinh ngạc giống như Nữ Oa, đồng thời lòng trĩu nặng, sắc mặt hơi khó coi.

Về thần chức Thiên Đình, khi Hồng Quân truyền dạy cơ duyên Thiên Đế, Thiên Hậu cho họ, họ đã nắm được phần nào.

Tứ Ngự là địa vị chỉ đứng sau Ngọc Hoàng Đại Đế, còn gọi là "Tứ Phụ", vô cùng quan trọng.

Họ có thể thực sự nắm giữ quyền hành Thiên Đình, hưởng thụ khí vận Thiên Đình.

Đó là những quân bài cực kỳ quan trọng để xây dựng bộ khung thủ hạ.

Vậy mà bây giờ...

Vọng Thư vừa mở miệng đã muốn lấy mất hai vị trí.

Khẩu vị này quả thực không hề nhỏ.

Nhưng nhìn từ khía cạnh khác, cũng có thể thấy Vọng Thư thực lòng muốn hợp tác chứ không phải nói chơi.

Đồng ý?

Hay từ chối?

Hạo Thiên và Dao Trì lại rơi vào do dự, họ liên tục dùng thần thức truyền âm để thương thảo.

"Đây là một cơ hội, Vọng Thư có lẽ nói thật.

Nếu nàng thực sự sẵn lòng trợ lực, hai vị trí Đại Đế ta có thể cho." "Nhưng... liệu nàng có thực sự chỉ nhắm vào Tứ Ngự không?

Còn mục đích nào khác không?" "Đúng là mưu sự với hổ mà..." "Ta có chút lo lắng..." "Lão sư từng dạy, làm việc lớn phải có quyết đoán.

Đáng đoạn tuyệt thì phải đoạn tuyệt, không thì sẽ loạn.

Vọng Thư trợ lực sẽ giúp ích cho ta rất nhiều." "Nếu muốn hợp tác, phải chốt hạ một số chi tiết." "Được." Sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì không đổi, thần thức truyền âm xong đã thống nhất ý kiến đồng ý hợp tác với Vọng Thư, nhưng có một số chi tiết cần làm rõ.

Vọng Thư chớp mắt, nụ cười vẫn treo trên môi, nàng tự nhiên nhận ra họ đang bàn bạc qua thần thức.

Về việc chuyện này có thành hay không, nàng cảm thấy khả năng cực lớn.

Dù sao hai người này thực sự đang là "tư lệnh không quân".

Nếu không thành cũng chẳng sao, nàng chỉ là ngẫu hứng tùy tay hạ một quân cờ mà thôi.

"Ta đồng ý hợp tác." Sau khi thương nghị xong, Hạo Thiên và Dao Trì vẻ mặt nghiêm túc, đồng thanh nói.

Chuyện mà Vọng Thư coi là bình thường thì đối với họ lại là chí quan trọng yếu.

"Tốt." Vọng Thư gật đầu, chuyện này nằm trong dự liệu.

Nếu là Hạo Thiên và Dao Trì, nàng chắc chắn họ cũng sẽ chọn như vậy.

"Ta có hai điều kiện hợp tác, mong Nguyệt Chủ ứng thuận." "Cứ nói." "Lần trợ lực này, hy vọng ít nhất có bốn vị Đại La Kim Tiên, dưới Đại La là mười vạn binh lực cấp Thái Ất Kim Tiên.

Họ phải nghe lệnh của ta trong vòng một Nguyên Hội." "Được." Vọng Thư khẽ nheo mắt, gật đầu đồng ý, thầm nghĩ hai người này cũng không ngốc.

Biết đưa ra điều kiện, sợ nàng đưa mấy kẻ tào lao vào, đồng thời ngăn chặn tình trạng 'nghe điều không nghe tuyên', thời gian nắm bắt cũng rất chuẩn, chọn đúng một Nguyên Hội.

Với một Nguyên Hội, đủ để Hạo Thiên và Dao Trì xây dựng xong bộ khung Thiên Đình của riêng mình.

Hai điều kiện này đối với Vọng Thư chẳng là gì, dù sao nàng cũng không đi nghe lệnh, cứ để đám thủ hạ đi là được.

Nàng cũng hiểu tâm tư của Hạo Thiên và Dao Trì, muốn dùng binh mã của nàng làm đao.

Binh mã của nàng không chỉ có chiến lực mạnh mẽ mà còn đại diện cho chủ nhân sau lưng.

Quân đội dưới trướng Vọng Thư xuất trận, kẻ nào dám không phục thì cực hiếm.

"Các ngươi đã đưa ra yêu cầu, vậy ta cũng muốn thêm mười vị trí thần chức Thiên Đình, yên tâm, không phải chức vụ quan trọng, và cũng không cần ngay lúc này, cứ đặt gạch trước thôi." "Được." Hạo Thiên gật đầu, trong lòng nghĩ phần lớn đã đồng ý rồi, mấy chức nhỏ này đồng ý cũng chẳng sao.

Y cũng không lo Vọng Thư nói suông, bởi tầm vóc của nàng đã

quá cao rồi.

“Dám hỏi Nguyệt Chủ, nàng định cử phương thế lực nào đến trợ giúp?

Chọn người từ đại quân Linh tộc?

Hay người của Nguyệt giáo?” Hạo Thiên ưng ý quân đội Linh tộc hơn, vì họ được Vọng Thư huấn luyện chuyên nghiệp, dễ chỉ huy hơn nhiều.

Còn người của Nguyệt giáo thực ra cũng không tệ, đều từng là tinh nhuệ của Linh tộc hoặc đệ tử của Vọng Thư, chỉ là đám đó đều là đệ tử Thánh nhân, e là có chút kiêu ngạo, khó lòng điều khiển.

“Minh Nguyệt La Sinh Môn!” Vọng Thư nhẹ nhàng thốt ra năm chữ.

Năm chữ ấy như tràn ngập sát ý và huyết sắc vô tận.

Lời vừa dứt, Hạo Thiên và Dao Trì đồng loạt biến sắc, ngay cả Nữ Oa cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Minh Nguyệt La Sinh Môn.

Chương 271

Một cái tên đang là huyền thoại trong Hồng Hoang hiện nay.

Không biết xuất hiện từ khi nào ở phía Đông Hồng Hoang, ban đầu chỉ mất vài trăm năm ngắn ngủi đã phát triển lớn mạnh, chiếm lĩnh hoàn toàn ba hòn đảo tiên cực lớn ngoài Đông Hải.

Sau mười mấy vạn năm phát triển, nay đã chiếm cứ quần đảo Đông Hải và toàn bộ Bắc Hải.

Môn đồ dưới trướng không dưới ba ngàn vạn, lại có các cường giả bí ẩn như Thiên Bằng lão tiên, Bạch Vân lão tiên, Đại thống lĩnh, Nhị thống lĩnh...

Không hề quá lời khi nói rằng thế lực này hiện nay là mạnh nhất chỉ sau các đại giáo Thánh nhân và Linh tộc, ngay cả tàn dư Vu tộc nếu không tính Hậu Thổ cũng không bằng.

Giờ đây, Vọng Thư thừa nhận thế lực này thuộc về mình... thật là quá chấn động.

Có cần phải đột ngột thế không!

Có cần phải phô trương thế không!

Vị Nguyệt Chủ này đã cài bao nhiêu quân cờ trong Hồng Hoang thế này!

Hạo Thiên và Dao Trì trợn tròn mắt, kinh hãi tột độ, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là Minh Nguyệt La Sinh Môn thực lực cực mạnh, toàn là một lũ cuồng chiến, điên cuồng chiến đấu.

Thiên Bằng lão tiên, Bạch Vân lão tiên đều có chiến lực Chuẩn

Thánh, Đại thống lĩnh và Nhị thống lĩnh cũng đều là đỉnh phong Đại La Kim Tiên, là những kẻ xuất sắc nhất trong cảnh giới Đại La.

Nếu lực lượng nòng cốt của Minh Nguyệt La Sinh Môn hỗ trợ Thiên Đình, họ sẽ phất lên như diều gặp gió.

Lo là danh tiếng của Minh Nguyệt La Sinh Môn không được tốt, nghe đồn có liên quan đến Ma đạo.

Nhưng lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì đã hiểu, liên quan gì đến Ma đạo chứ, là liên quan đến Vọng Thư thì có.

Vị Nguyệt Chủ này từ trong ba ngàn pháp tắc đại đạo đã đi ra đạo thứ ba ngàn lẻ một, tài tình vô song, chưa từng có từ trước đến nay, việc tạo ra công pháp Ma đạo là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Minh Nguyệt... hèn chi." Nữ Oa mỉm cười nói khẽ, trong lòng đã sáng tỏ.

Đối với Minh Nguyệt La Sinh Môn nàng cũng không lạ, năm đó khi Linh Yêu đại chiến, tu sĩ La Sinh Môn có viện trợ Linh tộc, lúc đó nàng cứ tưởng Vọng Thư có giao dịch gì với họ, giờ xem ra đều là người một nhà.

Đây là một quân bài ẩn mà Vọng Thư đã bố trí trong Hồng Hoang, đợi thời cơ chín muồi mới lộ diện.

Lúc này cả ba người đều chìm trong chấn động.

Một lần nữa bị sự thâm sâu như biển của vị Nguyệt Chủ này làm cho kinh ngạc.

"Đã vậy, đa tạ Nguyệt Chủ." Hạo Thiên thần sắc ngưng trọng, hít sâu một hơi, lựa chọn tiếp nhận.

Danh tiếng La Sinh Môn có kém một chút cũng được, nhưng ở góc độ khác, đó chính là sự hung hãn, mạnh mẽ, có họ trợ giúp càng thêm

răn đe những kẻ không phục trong tam giới.

Đồng thời, từ việc Vọng Thư hé lộ một phần thực lực, y cũng nhận ra khoảng cách giữa mình với các Thánh nhân... chính xác là khoảng cách với Vọng Thư.

Vị Nguyệt Chủ này... thậm chí từ mười mấy vạn năm trước đã bố trí quân cờ, phát triển lớn mạnh mà người ngoài không hề hay biết.

Chẳng biết nàng lôi kéo được một đám cao thủ từ đâu ra nữa.

Thủ đoạn này... quả thực quá kinh người.

Chẳng trách chư Thánh cũng thường xuyên nếm trái đắng dưới tay nàng.

Mưu kế của nàng đúng là như "linh dương quải giác", không thể lường được.

Đáng sợ hơn là không biết còn bao nhiêu quân cờ ẩn như thế nữa.

Hạo Thiên và Dao Trì lúc này cảm thấy đại năng thiên hạ dường như đều nằm dưới nanh vuốt của Vọng Thư, thật đáng sợ.

Họ vừa kỵ đạn vừa cảm thấy may mắn.

Kỵ đạn tâm kế của vị Nguyệt Chủ này, may mắn vì nhờ hợp tác mà trở thành minh hữu của nàng, được lên đại thuyền của nàng.

"Vị này ẩn giấu sâu như thế, tâm kế cao như vậy, đám Thánh nhân kia... thực sự có thể là đối thủ của nàng không?" Hạo Thiên thầm nảy sinh nghi vấn.

Sau đó y cười nhạt, lo cho đám Thánh nhân làm gì, cứ để đám coi thường mình nếm mùi đau khổ dưới tay nàng thì tốt hơn.

Thế là cuộc hợp tác giữa Vọng Thư với Hạo Thiên, Dao Trì đã được định đoạt, bốn người lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên, Dao Trì hướng về Thiên Giới để chuẩn bị trọng kiến Thiên Đình.

Vọng Thư, Nữ Oa thì trực tiếp quay về Chiêu Dao Sơn.

Cuộc trò chuyện giữa Vọng Thư với Hạo Thiên, Dao Trì không tốn quá nhiều thời gian.

Ở phía bên kia, Nguyên Thủy vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung, bóng dáng liền lấp lóe giữa Hỗn Độn, đi về phía Tử Dương Sơn.

Tử Dương Sơn là đạo tràng của Lão Tử, trên núi có một tòa đạo quán tên là Bát Cảnh Cung, linh khí sung mãn, vạn vật sinh trưởng mạnh mẽ, đúng là tiên gia cảnh giới.

Đạo đồng giữ cửa là người cũ ở Côn Luân Sơn, thấy Nguyên Thủy tới liền cung kính hành lễ, nghênh tiếp y vào cung.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đối với sự xuất hiện của Nguyên Thủy cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Đại sư huynh, thế lực của Vọng Thư quá lớn, chúng ta cần tìm cách đối phó thôi.

Nếu cứ để nàng bá đạo, gây hấn như vậy, e rằng trong cuộc tranh giành đại giáo, tranh giành khí vận và tài nguyên, huynh đệ chúng ta không phải đối thủ." Nguyên Thủy đi thẳng vào vấn đề, lần này y tới là để liên kết chư Thánh.

Hiện giờ Vọng Thư như một thanh tuyệt thế bảo kiếm treo trên đầu y, có thể chém xuống bất cứ lúc nào, khiến y như có gai trong cổ.

Việc liên kết chư Thánh, tập hợp sức mạnh của các Thánh nhân để đối phó Vọng Thư, kết thành liên minh là chuyện không thể trì hoãn thêm nữa.

Tự nhiên chuyện này cần phải thông báo với sư huynh Lão Tử.

Đó cũng là mục đích y đến Bát Cảnh Cung lần này.

"Sư đệ nói đúng, Vọng Thư đó không chỉ tâm kế sâu sắc mà chiến lực cũng cực cao, ngay cả ta đối đầu với nàng cũng thấy lực bất tòng tâm, cần các Thánh hợp lực.

Nếu sáu Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân đồng lòng thì đối phó với Vọng Thư và Hậu Thổ không thành vấn đề.

Đáng tiếc Nữ Oa và Thông Thiên lại đi theo Vọng Thư." Lão Tử thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn nói.

Nguyên Thủy cạn lời, cái gì mà lực bất tòng tâm, rõ ràng là hoàn toàn không phải đối thủ, mấy lần liền nếm trái đắng, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng bị hủy rồi.

Thôi, đại ca là nhất, đại ca nói gì cũng đúng.

Nguyên Thủy cũng thừa nhận, nếu trong thiên địa Hồng Hoang này ngoài lão sư Hồng Quân ra, có ai có thể làm đối thủ của Vọng Thư thì ngoài sư huynh Lão Tử ra chẳng còn ai khác.

Cho dù y sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, đi theo con đường thuận ứng Thiên Đạo, cũng còn cách Vọng Thư rất xa.

"Hừ...

Nữ Oa thì thôi đi, dù sao từ lúc Linh tộc mới lập nàng ta đã thân thiết với Vọng Thư rồi.

Nhưng Thông Thiên... thật không biết điều!

Tam Thanh chúng ta vốn đồng khí liên chi, 'hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp', Tam Thanh vốn là một nhà.

Vậy mà hay quá, chuyện gì cũng coi Vọng Thư là nhất, người không biết lại tưởng đệ ấy là người của Linh tộc không bằng." "Đặc biệt là ở Tử Tiêu Cung vừa rồi, sư huynh à... thật đau lòng, đau cho

tình nghĩa huynh đệ của chúng ta.

Huynh xem đệ ấy nói năng với lão sư kiểu gì, có chút nào nể mặt Bàn Cổ chính tông, nể mặt tình nghĩa sư huynh đệ đồng môn không chứ." Nguyên Thủy than thở với Lão Tử, những gì Thông Thiên làm thực sự khiến y vừa giận vừa nộ.

Giận vì đệ ấy không tranh khí, lại đi cấu kết với hạng người như Vọng Thư, Nữ Oa.

Nộ vì đệ ấy phụ bạc tình nghĩa Tam Thanh, ngay tại Tử Tiêu Cung, trước mặt Hồng Quân lão sư và bao nhiêu đại năng, Thánh nhân mà lại tranh chấp với y, làm trò cười cho thiên hạ.

Lão Tử thần sắc ngưng trọng, gật đầu.

Những gì Thông Thiên làm cũng khiến y không hài lòng, dù thế nào cũng không nên gây ra trò cười đó ở Tử Tiêu Cung.

"Chuyện liên hợp chư Thánh đối phó Vọng Thư không thể cho Thông Thiên biết, hiện giờ...

đệ ấy không đáng tin." Lão Tử trầm ngâm nói.

Dù sao vẫn còn chút tình nghĩa, Lão Tử chưa muốn gọi Thông Thiên là kẻ phản đồ Tam Thanh lúc này.

"Ta thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có tư oán với Vọng Thư, tuy lần này Vọng Thư đã ứng cứu biên giới Hỗn Độn phía Tây, nhưng nhìn hai vị Thánh nhân đó đúng là lũ 'ăn cháo đá bát', ngay tại Tử Tiêu Cung đã trở mặt cắn ngược một cái...

Chương 272

hận thù giữa họ với Vọng Thư coi như đã kết sâu.

Có thể lôi kéo, có thể làm đối tượng liên minh." "Còn Nữ Oa, Hậu Thổ, Thông Thiên thì bỏ qua đi.

Thông Thiên không cùng Vọng Thư đối phó ta đã là nể tình nghĩa Tam Thanh lắm rồi.

Hậu Thổ và Nữ Oa chắc chắn sẽ theo Vọng Thư mà nhắm vào ta." "Chỉ là thực lực của Hậu Thổ và Nữ Oa còn yếu, chỉ còn Vọng Thư là mạnh nhất.

Hợp lực bốn Thánh nhân chúng ta, cuộc chiến đại giáo và khí vận vẫn có thể đấu với nàng một trận." Lão Tử phân tích, đôi mắt tinh quang lấp lánh, đại thế Hồng Hoang trong mắt y rõ như lòng bàn tay.

Còn hai quân cờ mới gia nhập là Hạo Thiên và Dao Trì...

ờ, hai kẻ tàng hình đó bỏ qua, không cần tính vào.

"Sư huynh nói chí phải, bên phía Tây Phương ta sẽ đích thân đi một chuyến để bàn bạc kỹ lưỡng, triệt để xúc tiến liên minh kháng Vọng Thư." Nguyên Thủy gật đầu, trong lòng y cũng cho rằng hiện giờ trong đám Thánh nhân chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là đối tượng có thể liên hợp, những người khác không cần tính tới.

Còn Thông Thiên, cái nỗi nhục của Tam Thanh đó, xin lỗi nhé... lần này không thèm rủ đệ chơi cùng đâu.

"Nguyệt Chủ Vọng Thư cũng lợi hại thật, thiên tư có thể gọi là khủng bố.

Trong số các chiến lực cấp Thánh nhân, nàng rõ ràng là người xuất thế muộn nhất, cũng không tham gia lần giảng đạo thứ nhất ở Tử

Tiêu Cung, không tranh thánh vị, vậy mà giờ đây đám Thánh nhân chúng ta lại phải liên hợp lại mới dám thận trọng đối mặt...

Sau này phải cẩn thận hơn, Nguyệt Chủ Vọng Thư ẩn giấu quá sâu, chúng ta cần tìm thời cơ hành động, không ra tay thì thôi, một khi ra tay phải dùng thế sét đánh không kịp bịt tai, trực tiếp bóp chết mọi cơ hội lật bàn của nàng.

Ôi, đáng tiếc là Hỗn Độn Chung và Vô Thượng Tiên Cung... cùng với Thiên Thần Thánh Chủ Tháp đó đều bị nàng cướp mất, vô tình tăng thêm chiến lực cho nàng." Lão Tử vừa cảm thán vừa tiếc nuối.

Ba món trọng bảo đó khiến y cũng thèm thuồng không thôi, nếu chúng ở trong tay y, y đã chẳng phải kiêng dè Vọng Thư như bây giờ.

"Sư huynh nói rất đúng." "Vậy chuyện này quyết định như vậy đi, sư đệ xin cáo từ trước, ta phải đến Tu Di Sơn tìm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bàn bạc đại sự." Nguyên Thủy đứng dậy nói.

Hiện giờ Hồng Hoang tuy bình tĩnh, đang ở giai đoạn thái bình hiếm hoi sau đại kiếp, nhưng y đã thấy gió mưa sắp bão bùng, việc liên hợp là không thể chậm trễ.

"Làm phiền sư đệ rồi." Lão Tử khẽ phẩy phất trần, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ.

Dường như vạn vật biến đổi cũng khó lay chuyển được tâm y, chuyện thiên địa gia sự đều không lọt vào mắt y... ngoại trừ Vọng Thư.

Sau đó Nguyên Thủy rời Bát Cảnh Cung đi về hướng Tây...

Tại đỉnh Chiêu Dao Sơn, Nguyệt Hoàng Cung.

Một trận dao động trong hư không, Vọng Thư và Nữ Oa đồng loạt xuất hiện trong cung.

Đại kiếp thiên địa lần này tuy không kéo dài, nhưng mang lại cho hai nàng cảm giác như đã trôi qua rất lâu, giữa chừng phát sinh quá nhiều chuyện.

"Cung nghênh Nguyệt Hoàng bệ hạ hồi cung!" "Cung nghênh Oa Hoàng bệ hạ hồi cung!" "Ngô Hoàng uy vũ." "Linh tộc uy vũ." Lúc này, tiếng hô vang như sấm dậy từ Lạc Thành dưới chân núi Chiêu Dao và từ lưng chừng núi truyền tới.

Vọng Thư và Nữ Oa nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy chúng sinh Linh tộc và đệ tử Nguyệt giáo dưới sự dẫn dắt của Tây Vương Mẫu, Thương Dương, đang đưa tay phải lên rồi từ từ đưa về phía eo trái, hơi khom mình hành lễ.

Lễ tiết "Đại Hà Lễ" này vốn là từ một bộ phim mà Vọng Thư từng xem ở kiếp trước, nàng nhớ có nhắc qua với Thương Dương một lần.

Không ngờ lại bị Thương Dương sao chép ra thành lễ tiết chính thức của Linh tộc.

Thương Dương này... tiếp xúc lâu với Tây Vương Mẫu đúng là học hư rồi.

Ngay cả mấy cái thứ hình thức chủ nghĩa này cũng làm ra được.

Vọng Thư thầm lẩm bẩm trong lòng, rồi khẽ mỉm cười.

Cảm giác này... cũng không tệ.

Sau khi chúng sinh Linh tộc chào đón hai vị hoàng giả hồi cung xong liền giải tán.

Vọng Thư cũng một mình trở về Nguyệt Hoàng Cung.

Nguyệt Hoàng Cung thanh lãnh đúng như tính cách của nàng, thích sự thanh tịnh.

“Tiếp theo sẽ là một khoảng thời gian thái bình dài lâu... phải bắt đầu bế quan thôi.” Vọng Thư sải đôi chân dài đi lại trong cung, não bộ suy tính kế hoạch cho giai đoạn tiếp theo.

Đã lâu nàng không bế quan, lúc này lại thấy có chút hoài niệm.

Thực lực đã lâu không tiến triển, chỉ có bế quan mới mong tinh tiến thêm.

Nàng định vẫn sẽ tới Vận Mệnh Trường Hà để bế quan, xem xem con đường chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh của các kỷ nguyên thiên địa khác thế nào, có ai hợp đạo giống Hồng Quân không.

Còn việc đi vào Hỗn Độn thì nàng không vội, đợi sau Phong Thần đại kiếp rồi tính.

Sau Vu Yêu đại kiếp, Phong Thần đại kiếp cũng sắp tới rồi, không nên chạy quá xa.

“Đúng rồi, chuyện hợp tác với Hạo Thiên cần phải an bài ngay.” “Còn cả chuyện Địa Phủ nữa.” Vọng Thư khẽ nheo mắt.

Nàng đứng lặng trong cung, ánh mắt nhìn về phía hòn đảo tiên Bồng Lai ngoài Đông Hải xa xôi hàng ức vạn vạn năm ánh sáng.

Nơi đó hiện nay là đại bản doanh của La Sinh Môn.

Bạch Vân lão tiên (Hồng Vân) và Đại thống lĩnh La Sinh Môn (Quỷ Xa) đều ở đó.

Sau đó nàng lại nhìn về phía Bắc Hải, một vị đại thần thông giả đang chắp tay đứng trên một hòn đảo, vĩ ngạn vô cùng, có khí thế chống trời.

Đó là Thiên Bằng lão tiên (Côn Bằng).

Tiếp theo là vùng trung bộ Hồng Hoang của Vu tộc, mười hai bộ lạc Vu tộc đã hợp nhất thành một, sinh sống tại nơi cũ của bộ lạc Hậu

Thổ.

Cửu Phượng phụ trách quản lý, Hình Thiên phụ trách chinh phạt.

Từng vị Chiến Vu dưới sự dẫn dắt của Đại Vu Hình Thiên ẩn hiện trong rừng núi, đang truy sát tàn dư Yêu tộc.

"Các ngươi mau đến Nguyệt Hoàng Cung trên núi Chiêu Dao kiến ta." Vọng Thư khẽ thốt lên.

Lời vừa dứt, giọng nói đã xuyên qua không gian và thời gian, vang bên tai của từng người được triệu kiến.

Tại Đông Hải, đảo tiên Bồng Lai, trong thần điện La Sinh Môn.

Bên tai Hồng Vân lão tổ vang lên giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư, lão ngẩn ra cứ tưởng nghe nhầm.

Từ khi gia nhập La Sinh Môn, Vọng Thư chưa từng quản chuyện ở đây, vậy mà giờ lại đột ngột triệu kiến.

Lại còn triệu kiến tại Nguyệt Hoàng Cung.

Ý nghĩa bên trong vô cùng thâm sâu.

Chúng sinh Linh tộc đông đảo vô kể, chắc chắn không thiếu quân cờ ẩn của các vị Thánh nhân, nếu người của La Sinh Môn tới đó thì chắc chắn không giấu được nữa.

Điều này chẳng khác nào chính thức tuyên cáo La Sinh Môn thuộc dưới trướng Vọng Thư.

"Chẳng lẽ Minh Nguyệt La Sinh Môn... sắp chính thức bước ra trước mắt các đại năng và chư Thánh Hồng Hoang rồi sao?" "Chủ nhân chắc chắn có chuyện lớn!" Hồng Vân thần sắc kích động, lòng dạ bồi hồi.

Ở Minh Nguyệt La Sinh Môn cái gì cũng tốt, chỉ thiếu chút nhiệt huyết, ở đây quá nhàn hạ.

Ở Đông Hải, ngoài Long tộc có mấy lão cổ hủ và Tiệt giáo trên đảo Kim Ngao ra thì chẳng có ai đủ tầm để đánh một trận.

Vô địch đúng là cô đơn.

Hồng Vân lão tổ đang cần những công việc mang tính thử thách hơn.

Lúc này, có hai người sải bước đi vào điện.

"Bạch Vân trưởng lão, ông có nhận được truyền âm triệu kiến của chủ nhân không?" Một nam tử đeo kiếm trong số đó hỏi.

Hồng Vân giật mình, xem ra chủ nhân triệu kiến cả hai người họ nữa.

Chuyện lần này chắc chắn không nhỏ!

"Nhận được rồi!" Hồng Vân gật đầu.

"Cùng đi thôi!" Quỷ Xa, Khâm Nguyên hào hứng nói.

Đối với vị ma thần tướng bí ẩn trước mắt này, trong lòng họ sớm đã có suy đoán, Bạch Vân, Bạch Vân, ngoài vị Hồng Vân lão tổ từng bị ép tự bạo ở núi Bất Chu năm xưa thì còn ai vào đây nữa.

Còn Thiên Bằng đại tiên ở Bắc Hải thì càng dễ đoán, chắc chắn là Yêu sư Côn Bằng không nghi ngờ gì.

Chỉ là dù đoán được thân phận của nhau, nhưng dù là Quỷ Xa, Khâm Nguyên, Cửu Anh hay Hồng Vân, Côn Bằng, tất cả đều chọn sống tiếp với thân phận hiện tại, cái tên cũ của họ đã bị chôn vùi cùng với cái chết năm xưa rồi.

Chương 273

"Tốt!" Hồng Vân mỉm cười, đeo lên chiếc mặt nạ tuồng.

Sau đó ba người rời khỏi thần điện, cưỡi mây bay về phía núi Chiêu Dao...

Ở Bắc Hải, Thiên Bằng lão tiên cũng nhận được truyền âm của Vọng Thư.

Các tướng dưới trướng là Kế Mông, Phi Liêm cũng nhận được.

Ba người thương nghị một hồi rồi cũng cùng khởi hành.

Tại Vu tộc, bộ lạc Hậu Thổ.

Khi Cửu Phượng, Hình Thiên, Thường Nga nhận được truyền âm của Vọng Thư, cả ba đều ngây người.

Giọng nói của Vọng Thư thì họ quá quen rồi, chỉ là không hiểu vì sao nàng lại triệu kiến.

Một đạo truyền âm đột ngột bắt họ đi tới núi Chiêu Dao cách xa ức vạn năm ánh sáng, thực sự khiến người ta mịt mù chẳng hiểu gì.

"Chim trời cá nước vĩnh viễn xa cách, sẽ sớm gặp lại thôi." Bỗng nhiên Thường Nga trợn tròn mắt, kinh hô một tiếng.

Nàng nhớ lại ngày đó khi Hậu Nghệ vẫn lạc, Vọng Thư khi cứu sống nàng đã nói một câu đầy huyền bí.

Chẳng lẽ...

Nàng đứng bật dậy, đi lại không ngừng trong phòng, trái tim đập liên hồi.

Nếu chưa từng thực sự mất đi, sẽ không bao giờ hiểu được nỗi nhớ nhung da diết như thế này.

Tuy đám chí cường giả như Vọng Thư sẽ không nói dối về chuyện này, nhưng Hậu Nghệ... y đã thực sự chết đi rồi mà, chưa từng nghe nói kẻ nào đã chết triệt để như vậy mà còn có thể phục sinh.

Nàng thực sự lo sợ lần này là vĩnh biệt, chỉ có thể sống trong nỗi nhớ suốt năm tháng dài đằng đẵng.

Giờ đây Nguyệt Chủ triệu kiến... cực kỳ có khả năng là vì chuyện của Hậu Nghệ.

"Hình Thiên huynh đệ... làm phiền đưa ta tới núi Chiêu Dao." Giọng nói trong trẻo như chuông bạc của Thường Nga vang lên trong căn nhà đá, ngữ khí vô cùng gấp gáp, không thể chờ đợi thêm.

Hình Thiên thần sắc ngưng trọng, gật đầu.

Y cũng nhớ rõ lời của Vọng Thư sau khi cứu trị Thường Nga năm đó.

Tuy rằng loại chuyện đó chưa từng có tiền lệ trong Hồng Hoang, nhưng người nói ra câu đó là một trong những tồn tại đỉnh tiêm của thiên địa, từ lúc xuất thế đến giờ, bất cứ chuyện gì nàng nói ra đều chưa từng thất hứa.

Hình Thiên chọn cách tin tưởng.

Tin rằng Nguyệt Chủ Vọng Thư chắc chắn có cách để cứu sống huynh đệ Hậu Nghệ.

Cửu Phượng thì mù tịt nhìn Hình Thiên và Thường Nga đang căng thẳng, chỉ thấy hai người này thần thần bí bí.

Để bảo mật, chuyện Vọng Thư sẽ phục sinh Hậu Nghệ thì Hình Thiên và Thường Nga chưa từng hé môi với Cửu Phượng, đó cũng là yêu cầu đặc biệt của Vọng Thư năm đó.

“Nguyệt Chủ cũng triệu kiến ta.

Chúng ta cùng xuất phát thôi.” Cửu Phượng nói, tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì khiến Hình Thiên và Thường Nga căng thẳng thế, nhưng chắc chắn không phải chuyện xấu.

Thế là ba người cũng bắt đầu lên đường.

Chuyện đám người Minh Nguyệt La Sinh Môn và Thường Nga, Hình Thiên tới núi Chiêu Dao tạm thời chưa bàn tới.

Hãy nhìn về phía Thiên Giới.

Khi Vọng Thư xuyên qua hàng ức vạn vạn năm ánh sáng để triệu kiến mọi người, thì tại Thiên Giới có hai tiên ảnh.

Đôi nam nữ tuấn tú, đều mặc trang phục hoa quý, nam mặc đế bào hoàng kim, nữ mặc phượng quan hà bí, trên búi tóc cài chiếc Lạc Phượng Thoa là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này, đứng ở cổng Nam Thiên Môn nhìn bộ dạng của Thiên Giới, cả hai trực tiếp ngây người tại chỗ. "Đây là Thiên giới từng lẫy lừng sao?" "Yêu tộc Thiên đình sao?" "Thế quái nào lại thành ra bộ dạng này!" "Mấy hòn đảo phù không của trẫm đâu rồi?" "Linh căn và nguyên liệu linh dược nhiều như thế đâu rồi?" "Ngoại trừ một mảnh đại lục, một cái đại môn, một tòa đại điện, cái gì cũng không còn!" "Không thể tin nổi, đây từng là nơi tọa lạc của Yêu tộc Thiên đình, một chủng tộc bá chủ...

Rốt cuộc là ai làm?" Hạo Thiên và Dao Trì mặt đầy chấn động, kinh hãi khôn cùng.

Trong mắt bọn họ, Thiên giới hiện giờ là một mảnh đại lục trống không, chẳng có lấy một sinh vật, cũng chẳng có thực vật nào.

Chỉ có một dải Thiên Hà mênh mông chậm rãi chảy trôi.

Gió hiu hiu thổi, nước sông Dịch lạnh tê tái...

Thiên giới thê lương, nhìn không nổi nữa rồi.

Nghe các đại năng kể lại, Thiên giới vốn là tiên cung thịnh cảnh, vùng đất thần tiên, bên trong có đại lục rộng lớn, linh căn linh dược vô số, lại có lượng lớn phù không đảo với đủ loại hình dáng, phong cảnh khác biệt, vô cùng đặc sắc.

Nhưng lúc này, nhìn Thiên giới trước mắt, lòng Hạo Thiên và Dao Trì lạnh lẽo thấu xương, chìm xuống đáy vực.

Một bụng hùng tâm tráng chí như bị dội một gáo nước lạnh, triệt để nguội tàn.

Bọn họ chưa có khả năng nhìn thấu ức vạn quang niên như các đại năng, cũng chưa có khả năng diễn toán thiên cơ quá cao thâm, nên không biết rằng phần lớn các đảo và linh căn của Thiên giới đã bị Vọng Thư quét sạch, phần còn lại cũng bị tàn quân tiểu yêu mang đi.

Hiện giờ chỉ còn sót lại một mảnh đại lục, Lăng Tiêu bảo điện và Nam Thiên Môn mà thôi.

Hồng Quân Đạo Tổ vốn biết rõ chuyện Thiên giới bị Vọng Thư tàn phá, tài nguyên và phù không đảo bị nàng vơ vét sạch sẽ, chỉ là lão không hề nhắc với Hạo Thiên và Dao Trì nửa lời. "Vút..." Những luồng gió lạnh thê lương thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá rụng bay tán loạn, càng tăng thêm vẻ hiu hắt.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy đã là Thái Ất Kim Tiên, vốn chẳng còn sợ gió lạnh, nhưng lúc này lại cảm thấy thật lạnh, thật buốt... lạnh tận tâm can.

Cứ ngỡ là được kế thừa ức vạn gia sản, ai ngờ lại tiếp quản một cái ổ rách nát bần cùng.

Cảm giác chênh lệch này thật là cực hạn.

Thật là "kinh hỷ"!

Thật là "ngoài ý muốn"!

Dẫu sao cũng phải để lại ít linh thụ xanh tươi cho đẹp cảnh chứ, nâng cao tỷ lệ bao phủ rừng xanh của Thiên giới một chút cũng tốt mà.

Dẫu sao cũng phải để lại vài hòn đảo đặt cạnh đại lục cho đỡ cô đơn chứ. "Ai, rốt cuộc là ai!" "Gan to bằng trời!" "Thật là thất đức quá đi!" "Mấy hòn đảo đó không thể tự nhiên biến mất được!" Sắc mặt Hạo Thiên xanh mét, nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ vô cùng.

Những linh căn, nguyên liệu linh dược hay tiên tinh bảo thạch kia thì thôi, dù sao Yêu tộc bại vong, có người thừa cơ tẩy kiếp cũng không lạ.

Nhưng mấy hòn đảo phù không kia... kẻ nào mà vô liêu đến mức khuân sạch cả đi vậy!

Quá vô sỉ!

Thủ đoạn quá tàn nhẫn, quá đen tối, quá tuyệt tình!

Ngay cả đảo cũng không tha!

Có cần phải rảnh rỗi quá mức như vậy không!

Hạo Thiên phẫn nộ gào thét trong lòng, tâm thái trực tiếp nổ tung. "Sư huynh, xem ra chúng ta còn rất nhiều việc phải làm." Dao Trì Vương Mẫu cười khổ. "Cũng may là muội đã đồng ý hợp tác với Nguyệt Chủ Vọng Thư, nếu không... thật sự là khó mà bắt đầu.

Cũng không biết người của La Sinh Môn bao giờ mới tới..." Dao Trì cau mày nói. "Vọng Thư làm việc luôn sấm rền gió cuốn, quyết đoán vô cùng.

Đã định ra hợp tác, chắc chắn sẽ sớm có người tới thôi, sư muội

không cần lo lắng.

Hừ...

đợi người của La Sinh Môn tới, trẫm sẽ hạ Thiên Đế lệnh đầu tiên, sai bọn họ đi tra xem kẻ nào gan to bằng trời, vô liêu đến mức dời luôn cả đảo của trẫm đi!

Tra!

Phải tra thật mạnh tay cho trẫm!

Nhất định phải cho hung thủ biết tay!" Hạo Thiên nộ cực nói.

Biết là khởi nghiệp gian nan, nhưng không ngờ bước đầu tiên lại gặp phải chuyện buồn nôn thế này.

Chương 274

Tại phía tây Hồng Hoang, núi Tu Di.

Tọa lạc tại trung tâm phía tây, đây là một tòa thần sơn hùng vĩ vô lượng, cũng là nơi linh khí sung túc nhất phía tây Hồng Hoang, là đạo trường của Thánh nhân, trụ sở của Tây Phương giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi rời khỏi cung Bát Cảnh, thân hình lóe lên, trực tiếp đi tới chân núi Tu Di.

Lần này có việc cầu người, tìm kiếm liên minh, nên với tính cách của y cũng không trực tiếp xông lên đỉnh núi.

Tuy y tự tin rằng với thân phận Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn Thánh nhân, nhị vị Tây Phương sẽ không làm gì được mình, nhưng y phân biệt rõ nặng nhẹ, lần này là để liên thủ đối phó Vọng Thư.

So với Nguyệt Chủ Vọng Thư, cái thể diện Thánh nhân này cũng phải tạm gác sang một bên. "Kẻ nào, xin báo danh tánh." Bốn vị la hầu thủ sơn thấy bóng người thấp thoáng, biết là thần thông không gian đại diện cho Đại La Kim Tiên trở lên, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hãi không thôi.

Nhưng bọn chúng đều là những kẻ mới ở Hồng Hoang, vốn là tiểu yêu của Yêu tộc, làm sao nhận ra pháp giá Thánh nhân.

Thế nên chỉ đành gồng mình trấn định, run rẩy hỏi tên.

Nguyên Thủy thần sắc bình tĩnh không thèm đáp lại, mấy con la hầu cấp thấp này không xứng để y xưng danh húy.

Y liếc mắt một cái liền nhìn thấu nguyên hình của bọn chúng, đều là loài yêu tộc "phi lân đái giáp" (có vảy có sừng) mà y chán ghét nhất.

Dù đã gia nhập Tây Phương giáo, tu tập đại pháp Thánh nhân,

nhưng yêu khí trên người vẫn chưa tan hết. "Một con heo, một con bò, một con rắn, một con ưng...

Nhị vị Tây Phương cũng học Thông Thiên thu nhận loại đồ đệ sơ cấp thế này...

Hừ." Nguyên Thủy nảy sinh sự không hài lòng.

Đúng lúc đó, hư không lóe lên, hai bóng dáng màu minh hoàng cùng xuất hiện.

Một người thân hình gầy gò, da dẻ vàng sạm, mặt lộ vẻ khổ hạnh như thể suy dinh dưỡng lâu ngày.

Người kia thì hơi mập mạp, khuôn mặt phú thái, lúc nào cũng nở nụ cười, hai tay chắp lại.

Chính là Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân. "Thủ sơn la hầu, không được vô lễ, mau kiến lễ với Thánh nhân, đây chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn." Chuẩn Đề trầm mặt, như thầy chủ nhiệm giáo huấn học sinh, quát mắng bốn vị la hầu.

Tuy là quát mắng nhưng thực chất là bảo vệ.

Vô lễ với Thánh nhân, mấy con la hầu này không gánh nổi hậu quả đâu.

Hiện tại mỗi giáo chúng Tây Phương giáo đều cực kỳ quý giá, không thể để chết trắng tay như vậy được.

Bốn con la hầu nghe xong trực tiếp hóa đá, trợn tròn mắt, hồn phi phách tán, quỵ xuống.

Thánh nhân!

Mẹ ơi!

Nguyên Thủy Thánh nhân đang đứng ngay trước mặt!

Đến cả hai vị giáo chủ Tây Phương giáo cũng đích thân ra nghênh tiếp. "Chúng con bái kiến Thánh nhân!" Bốn con la hầu run cầm cập, quỳ rạp dưới đất, mặt cắt không còn giọt máu.

Nguyên Thủy lạnh lùng không buồn để ý. "Kính chào Nguyên Thủy sư huynh." "Chào sư huynh." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười tươi nhưng có chút gượng gạo, cùng tiến lên hành lễ.

Nguyên Thủy không cho đám thủ sơn kia bậc thang xuống, cũng tương đương với việc tát vào mặt bọn họ.

Nhưng hai vị Thánh nhân thực dụng này không hề để tâm, vẫn tươi cười nghênh đón.

Chỉ là trong lòng thầm nghĩ, danh tiếng ghét bỏ "phi lân đái giáp" của Nguyên Thủy đúng là danh bất hư truyền, ngay cả mấy con tiểu yêu không mắt cũng chán ghét.

Khí lượng Thánh nhân mà... ha ha, bỏ đi. "Chào Chuẩn Đề sư đệ, Tiếp Dẫn sư đệ.

Lần này ta tới là có yếu sự muốn thương nghị." Nguyên Thủy đạm nhiên nói. "Thiện." Chuẩn Đề đáp lời. "Sư huynh, mời." Tiếp Dẫn dẫn đường phía trước.

Chẳng mấy chốc, ba vị Thánh nhân đã tới nơi sâu nhất của núi Tu Di, nơi tiên cung san sát, chùa chiền đông đảo, kim bích huy hoàng, tiếng phạm âm vang vọng, một mảnh thịnh cảnh Phật gia.

Tiếp đó là bên một hồ sen, hương thơm ngào ngạt, giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đó đặt chín cái bồ đoàn.

Tam Thánh đáp xuống đảo, ngồi lên bồ đoàn. "Thiện tai thiện tai, dám hỏi sư huynh tới Tây Phương giáo chúng đệ có chuyện gì?" Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu, mặt lộ nụ cười, chắp tay hỏi.

Rõ ràng là biết rồi còn hỏi.

Trên đường đi, họ đã bắt đầu suy đoán.

Phải biết rằng vị Nguyên Thủy Thánh nhân này vốn là kẻ "vô sự bất đăng tam bảo điện", không giống Vọng Thư rảnh rỗi là đi dạo khắp nơi.

Việc có thể khiến vị Bàn Cổ chính tông này đích thân bái sơn chắc chắn là đại sự.

Và chuyện này chắc chắn không nhỏ, đến mức pháp lực và thần thông của Nguyên Thủy cùng Lão Tử cũng không thể dàn xếp ổn thỏa.

Đáp án đã quá rõ ràng.

Chính là vì Nguyệt Chủ Vọng Thư...

Điều này đúng ý Tiếp Dẫn, Vọng Thư thực sự quá mạnh mẽ, quá khủng bố, quá thâm sâu khó lường, thủ đoạn và linh bảo tầng tầng lớp lớp, lại thêm tâm kế thâm trầm, cực kỳ khó đối phó.

Chỉ dựa vào Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì không phải đối thủ.

Nếu thêm cả Lão Tử và Nguyên Thủy thì may ra có hy vọng.

Vốn dĩ họ cũng định bàn với Chuẩn Đề đi xúc tiến liên minh, chỉ sợ Tam Thanh cao ngạo không muốn đứng cùng hàng, nên chuyện này vẫn chỉ nằm trong ý tưởng.

Không ngờ lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tự dẫn xác tới cửa. "Ý định của ta, chính là Vọng Thư!" Nguyên Thủy mặt không cảm xúc nói, y không muốn lộ ra vẻ kiêng dè nàng.

Trong lòng nghĩ một đằng, biểu hiện phải một nẻo, nếu không sẽ bị người ta chê cười: đường đường là một tôn Thánh nhân, Bàn Cổ chính tông, chủ nhân Xiển giáo, vậy mà lại kiêng dè một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y sẽ không bao giờ thừa nhận!

Hừ! "Quả nhiên là thế!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc mắt nhìn nhau, thầm nhủ.

Lời nói thẳng thắn của Nguyên Thủy đã xác nhận suy đoán của họ. "Nhị vị sư đệ, có muốn phát triển Tây Phương giáo lớn mạnh không?

Có muốn truyền đạo vào Nhân tộc không?

Có muốn chiếm tiên cơ trong cuộc tranh giành đại giáo không?

Có muốn không còn phải lo lắng về thù oán với Vọng Thư không?

Có muốn...

Tây Phương giáo tiến về phía Đông không?" Nguyên Thủy bình thản đưa ra năm câu hỏi.

Nhìn qua thì năm câu hỏi này tràn đầy cám dỗ, đánh thẳng vào cốt lõi mọi vấn đề của Tây Phương giáo hiện nay, đồng thời cũng là mâu thuẫn lợi ích giữa Vọng Thư và Tây Phương nhị thánh.

Muốn lớn mạnh, truyền đạo, chiếm tiên cơ, xóa bỏ ưu phiền...

đều phải trực diện đối mặt với ngọn núi cao mang tên Vọng Thư.

Phải trực diện liên hợp, đối phó, đánh bại và phá tan thần thoại bất bại của nàng, khiến nàng ngã xuống khỏi thần đàn vô địch.

Đó là điều Nguyên Thủy cực kỳ muốn thấy.

Vọng Thư đã leo quá cao rồi, sắp đạt đến trình độ của Hồng Quân lão sư.

Thật đáng sợ.

Cũng thật khoa trương và phi lý.

Nếu nàng đạt tới Thiên Đạo cảnh, thì giữa trời đất Hồng Hoang này còn không gian cho các Thánh nhân khác sinh tồn sao?

Họa chăng chỉ có Hậu Thổ, Nữ Oa, Thông Thiên là có cơ hội.

Chương 275

Còn kẻ đối địch như y, kết cục chắc chắn cực thảm.

Ví dụ như sư huynh Lão Tử, ví dụ như Tây Phương nhị thánh...

Lúc đó tính sao?

Chẳng lẽ bị ép phải lưu lạc vào Hỗn độn?

Đùa gì chứ!

Biện pháp tốt nhất lúc này là khiến Vọng Thư bại một lần, phá vỡ đạo tâm của nàng.

Nguyên Thủy đã khổ công suy nghĩ tìm nhược điểm của Vọng Thư, cuối cùng phát hiện nhược điểm nằm ở cái "Đạo" của nàng.

Thành tại đại đạo, bại cũng tại đại đạo.

Nàng đi con đường "Duy Ngã đại đạo", duy ngã độc tôn, thiên hạ phục tùng.

Loại đại đạo này cực kỳ cực đoan, thành tựu đạo quả cực mạnh, giống như Lão Tử sư huynh "Thái Thượng Vong Tình" vậy.

Nhưng nó lại có một nhược điểm chí mạng: không được phép bại.

Duy Ngã Đạo là vô địch đạo, nếu bại sẽ không còn vô địch, đạo tâm tất nhiên có khuyết điểm.

Nếu lún sâu vào bóng đen thất bại, có lẽ vĩnh viễn không thoát ra được, cảnh giới sẽ giậm chân tại chỗ, mãi mãi chỉ có thể quanh quẩn ở Hỗn Nguyên cảnh, tuyệt duyên với Thiên Đạo cảnh.

Vì vậy, cần hợp lực tứ thánh, bày ra một cục diện phá nát đạo tâm của Vọng Thư, ngăn cản con đường của nàng.

Còn chuyện Tây Phương giáo tiến về phía Đông là cái giá Nguyên Thủy đưa ra để thành lập liên minh Tứ Thánh Tam Giáo phản Vọng Thư.

Y tin rằng Tây Phương nhị thánh chắc chắn không từ chối, và nhất định nghe hiểu ẩn ý trong đó.

Ở phía bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe năm câu hỏi của Nguyên Thủy, mặt vẫn tươi cười, lòng không chút gợn sóng.

Chuyện này nằm trong dự liệu, chẳng có gì phải cao hứng hay hưng phấn.

Duy nhất có chút kinh ngạc là Nguyên Thủy vì muốn liên thủ với họ đối phó Vọng Thư mà đưa ra điều kiện cho phép Tây Phương giáo tiến về phía Đông.

Phải biết rằng ngoại trừ phía nam Hồng Hoang, các vùng trung tâm và phía đông luôn được Huyền Môn coi là địa bàn của mình.

Những nơi đó đều là vùng đất trù phú.

Đặc biệt là Nhân tộc ở phía đông, nhân vật chính tiếp theo của trời đất. "Chúng ta tự nhiên là mong Tây Phương giáo đại hưng...

Chỉ là Nguyệt Chủ kia... cực kỳ đáng sợ.

Huynh đệ ta không phải đối thủ.

Nếu chúng ta tiến về phía đông truyền đạo..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lắc đầu như trống bỏi, cười khổ, bỏ lửng câu nói.

Nguyên Thủy nghe vậy, liếc mắt nhìn bộ dạng của họ, thừa biết nhị vị này đang toan tính gì.

Đây là muốn chiếm thêm chút lợi ích trong liên minh do y chủ đạo đây.

Nếu không phải thực sự cần chiến lực của hai vị Thánh nhân này,

y đã lật bàn bỏ đi từ lâu rồi.

Nhưng...

Vọng Thư mà...

Trong đầu Nguyên Thủy hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ đến mức thượng thương cũng phải ghen tị nhưng lại cực kỳ đáng ghét kia, y cố nén cơn giận. "Liên minh, hợp lực đối phó Vọng Thư.

Sau khi thành công, vùng đất của mười hai bộ tộc Vu tộc cũ sẽ thuộc về các ngươi.

Chuyện Tây Phương giáo đại hưng, Xiển giáo ta sẽ không can thiệp!

Thấy thế nào?" Nguyên Thủy âm trầm nói.

Tây Phương nhị thánh thật vô sỉ cực điểm, chơi trò tâm kế nhỏ nhặt, đến nước này còn muốn vơ vét thêm.

Vùng đất mười hai bộ Vu tộc cũ?

Tây Phương giáo đại hưng, Xiển giáo không can thiệp?

Mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng sáng lên.

Nếu không lầm thì diện tích mười hai bộ tộc Vu cũ ở trung tâm Hồng Hoang cực kỳ rộng lớn, toàn là đất đai màu mỡ, cực tốt.

Dù sao cũng là nơi ở của chủng tộc bá chủ cũ.

Còn về chuyện Tây Phương giáo đại hưng mà Xiển giáo không can thiệp, hàm ý bên trong còn lớn hơn, đại diện cho việc sau này trong các sự vụ Hồng Hoang, Xiển giáo sẽ nhường nhịn.

Dù sao rất nhiều chuyện đều liên quan đến sự hưng thịnh của Tây Phương giáo. "Thiện!" "Như vậy, huynh đệ ta sẽ cùng Nguyên Thủy sư huynh, Lão Tử sư huynh nhất đồng đối phó Vọng Thư, đồng khí

liên chi.

Khi nào muốn phát động tấn công Vọng Thư, sau khi thương nghị, chúng ta sẽ cùng hành động." Nguyên Thủy gật đầu.

Cảm giác nói chuyện với hai vị Thánh nhân này thật mệt lòng, chỗ nào cũng tính toán, so đo từng tí một.

Dù sao thì... liên minh phản Vọng Thư cuối cùng cũng thành lập rồi. "Hừ...

Vọng Thư ơi Vọng Thư, từ nay về sau, ngươi không thể kiêu ngạo được nữa đâu!

Ở Hồng Hoang này, tự khắc có đối thủ của ngươi." Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia tinh quang, lòng đầy khoái ý.

Kể từ khi Vọng Thư triệu kiến La Sinh Môn và Vu tộc, thoắt cái đã bốn ngày trôi qua.

Linh tộc, núi Chiêu Dao.

Ba người Vu tộc và chúng nhân La Sinh Môn sau khi thông báo danh tính, dưới sự dẫn đường của đại đệ tử Thương Dương và nhị đệ tử Vân Tiêu của Vọng Thư, cưỡi mây bay lên.

Phồn hoa của Lạc Thành, những đảo phù không với đủ loại cảnh sắc ở lưng chừng núi Chiêu Dao khiến chúng nhân La Sinh Môn và các đại vu của Vu tộc chấn động thâm sâu, dùng từ hoa mắt chóng mặt cũng khó mà hình dung hết.

Chưa kịp hoàn hồn trước vẻ đẹp của cảnh sắc, họ đã bay tới cửa cung Nguyệt Hoàng.

Cung Nguyệt Hoàng, cũng giống như chủ nhân của nó, vô cùng thanh lãnh.

Ngoài cung cũng chẳng có đồng tử giữ môn nào, so với đạo

trường của các đại năng khác thì có vẻ hơi "hàn toan" (nghèo nàn).

Nhưng chẳng ai nghi ngờ chủ nhân nơi này nghèo túng cả.

Nếu nàng mà bày ra phô trương, chắc chắn là nhất Hồng Hoang, ngay cả Yêu tộc Thiên đình thời đỉnh phong cũng xa không bằng.

Nguyệt Chủ vốn nổi tiếng với biệt danh "Trăng vét đất", qua mấy nguyên hội nàng đã vơ vét được biết bao nhiêu đồ tốt... không ai có thể biết hết.

Nhưng tất cả mọi người đều biết... chắc chắn là một con số thiên văn. "Chư vị mời vào, lão sư đang ở bên trong." Vân Tiêu mỉm cười nói.

Nàng có chút kinh ngạc vì sư tôn Vọng Thư lại triệu tập đại vu của Vu tộc và thủ lĩnh La Sinh Môn cùng lúc... nhưng cũng chỉ kinh ngạc một chút thôi.

Nàng không muốn suy đoán nhiều...

Nhiều bố trí của lão sư ngay cả Thánh nhân cũng nhìn không thấu, huống chi là nàng. "Đa tạ hai vị tiên tử." Các đại vu Vu tộc và người của La Sinh Môn chắp tay hành lễ với Thương Dương và Vân Tiêu.

Đừng thấy hai vị này tươi cười nhiệt tình... nhưng luận thân phận, họ là đệ tử Thánh nhân, tương lai sẽ kế thừa đạo của Vọng Thư, thân phận tôn quý vô cùng. "Mau vào đi, đừng để lão sư đợi lâu." Thương Dương thúc giục.

Các đại vu Vu tộc và người của La Sinh Môn nghe vậy đồng loạt gật đầu.

Phút chốc, tuy kỳ vọng của hai nhóm người vào cuộc gặp tại cung Nguyệt Hoàng là khác nhau, nhưng đều nảy sinh tâm lý khẩn trương, thắc mắc.

Vị bên trong kia...

Chương 276

thực sự khiến người ta áp lực như núi đè.

Đó là tồn tại cường đại vừa chém giết ba vị chiến lực cấp Thánh nhân trong đại kiếp trời đất.

Mọi người đẩy cửa bước vào, đập vào mắt là một khoảng sân đạo trường cực kỳ rộng rãi, ở giữa sân chỉ trồng duy nhất một gốc linh thụ.

Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Trên cây kết mười cái quả, mỗi một trái đều khiến người ta thèm thuồng.

Tiên khí và linh khí sung túc trên quả khiến mọi người hiểu rằng, đây chắc chắn là một gốc linh căn không hề kém cạnh cây Nhân Sâm Quả.

Cũng đúng thôi, với khả năng và sự giàu có của Nguyệt Chủ, linh căn được đặt trong cung của nàng tất nhiên không phải vật tầm thường.

Tiếp đó, mọi người đi xuyên qua sân đạo trường, tiến vào chính điện cung Nguyệt Hoàng.

Trong cung cũng không có người khác, chỉ có một người phụ nữ tuyệt mỹ với thân hình cao ráo, tóc xõa như thác nước, mặc cung trang trắng.

Chỉ nhìn một cái, ánh mắt mọi người liền khó mà rời khỏi nàng, vạn vật đều trở nên lu mờ.

Nàng chắp tay đứng quay lưng về phía mọi người, như thể quay lưng với chúng sinh trời đất.

Chỉ một bóng lưng thôi cũng đủ khiến người ta liên tưởng vô hạn.

Đệ nhất mỹ nữ Hồng Hoang, danh bất hư truyền. "Vu tộc Hình Thiên, Cửu Phượng." "Nhân tộc Thường Nga... bái kiến Nguyệt Chủ nương nương." "La Sinh Môn Bạch Vân, Quỷ Xa, Khâm Nguyên, Thiên Bằng, Cửu Anh, Phi Liêm... bái kiến chủ nhân." Mọi người vẻ mặt cung kính quỳ lạy dưới đất, xưng hô mỗi người một khác.

Thương Dương và Vân Tiêu thì khom người hành lễ đạo ấp.

Nghe đám người La Sinh Môn gọi Vọng Thư là chủ nhân, Vân Tiêu, Thương Dương, Hình Thiên, Cửu Phượng và Thường Nga đều lộ vẻ chấn động, lòng dậy sóng mãnh liệt.

La Sinh Môn hiển hách kia... hóa ra lại là thế lực dưới trướng Vọng Thư!

Và tôn Vọng Thư làm chủ!

Trời ơi, có cần phải gây sốc thế không!

Vị Nguyệt Chủ này ở ngoài sáng trong tối rốt cuộc có bao nhiêu bố trí!

Thương Dương và Vân Tiêu lúc này thực sự cảm thấy sư tôn của mình như một đám sương mù dày đặc. "Đều đứng dậy đi, không cần đa lễ." Vọng Thư xoay người đối mặt với mọi người, đạm nhiên nói, giọng nói thanh lãnh vang vọng trong cung Nguyệt Hoàng.

Dung nhan tuyệt mỹ lại một lần nữa hiện ra khiến mọi người sững sờ trong giây lát, ngay cả Thường Nga cũng cảm thấy ngẩn ngơ.

Tiếp đó, tất cả đều đứng dậy. "Vào đi." Vọng Thư nói vọng ra ngoài cửa.

Trong tích tắc, không chỉ đám người La Sinh Môn, mà ngay cả Vân Tiêu và Thương Dương cũng kinh hãi, đầu đầy dấu hỏi.

Ai vào?

Vừa rồi trong cung Nguyệt Hoàng rõ ràng không thấy sự tồn tại nào khác.

Chỉ có Hình Thiên và Thường Nga là liếc mắt nhìn nhau, hơi thở dồn dập, trợn tròn mắt, lòng cực kỳ khẩn trương!

Trong phút chốc, đầy rẫy sự thấp thỏm.

Là họ sao?

Họ khẩn trương quay đầu nhìn ra phía ngoài đại điện. "Cộp!" "Cộp!" "Cộp!..." Tiếng bước chân không đều, nặng nhẹ khác nhau vang lên.

Trong ánh mắt hoặc khẩn trương, hoặc nghi hoặc, hoặc bừng tỉnh đại ngộ của mọi người, chỉ thấy bốn bóng hình vĩ ngạn mặc hắc y, đeo mặt nạ, từ ngoài cửa đại điện bước vào.

Thường Nga lập tức lệ chảy ròng ròng, chỉ cần nhìn thân hình nàng đã nhận ra rồi.

Biết bao đêm nàng đã tựa đầu vào lồng ngực ấy.

Làm sao có thể không nhận ra.

Tư thế đi đứng, mái tóc dài tung bay... vĩnh viễn khắc sâu trong lòng nàng. "Hậu..." Giọng nàng chưa kịp thốt ra hết đã nghẹn lại.

Niềm vui sướng tràn ngập trong lòng Thường Nga.

Hình Thiên cười lớn, nhưng nhớ ra đang ở cung Nguyệt Hoàng thần thánh nên lập tức im bặt, bịt miệng lại, nhịn đến mức cực kỳ khó chịu.

Cửu Phượng há hốc mồm.

Ánh mắt nàng rơi vào bốn bóng hình vĩ ngạn kia, đầy vẻ không thể

tin nổi.

Hậu Nghệ!

Khoa Phụ!

Huyền Minh Tổ Vu!

Chúc Cửu Âm Tổ Vu!

Là đại vu của Vu tộc, làm sao Cửu Phượng không nhận ra những tồn tại này!

Về rồi!

Đều về rồi!

Tâm triều của Cửu Phượng dâng trào mãnh liệt, mặt đầy kích động.

Sau khi các Tổ Vu (ngoại trừ Hậu Thổ) đều vẫn lạc, trọng trách của Vu tộc đè nặng lên vai nàng và Hình Thiên, giờ đây... trụ cột đã trở lại!

Vu tộc lại có Tổ Vu rồi!

Đặc biệt là lúc này xuất hiện hai vị Tổ Vu: Huyền Minh chiến lực cực cao, thực lực cường đại; Chúc Cửu Âm trí kế vô song, là trí giả của Vu tộc.

Có hai vị này ở đây, Vu tộc có lẽ không thể trở lại đỉnh phong, nhưng chắc chắn sẽ mạnh hơn hiện tại rất nhiều. "Mình không phải đang nằm mơ chứ!" "Có thể lắm!" Cửu Phượng ngây người, thần tình chấn động, nếu đây là một giấc mơ... nàng nguyện ở mãi trong mơ, không bao giờ tỉnh lại.

Ở phía bên kia, Hồng Vân, Côn Bằng, Quỷ Xa và đám người La Sinh Môn nhìn qua là hiểu ngay, những kẻ mới này cũng giống như họ, đều là Ma Thần Tướng.

Là người của Vu tộc. "Xem ra sắp có đại sự rồi!" Côn Bằng thầm nghĩ.

Chân linh và tiên thiên bất diệt linh quang trong tay Vọng Thư chắc chắn còn rất nhiều, nàng thả các Tổ Vu và đại vu của Vu tộc ra thế này, chứng tỏ sắp có biến lớn. "Giới thiệu một chút, bốn vị mới tới này là Hậu, Minh, Khoa, Cửu, cũng là người của La Sinh Môn." Vọng Thư cười híp mắt nói với mọi người.

Mọi người lập tức cạn lời, đầu đầy vạch đen.

Đặt tên có thể có chút trình độ hơn được không vậy trời...

Đặt thế này khác gì dùng tên thật đâu?

Mọi người tuy thầm chê bai trong lòng, nhưng mặt ngoài thì không dám thể hiện ra.

Để Nguyệt Chủ nổi giận sao?

Sợ không?

Sợ thì nhịn đi.

Vọng Thư chẳng thèm quan tâm, dù sao nàng cũng là kẻ mù đặt tên, cứ đặt bừa vậy thôi.

Còn ai đoán ra thì nàng cũng chẳng thừa nhận đâu.

Ừ, cứ vậy đi. "Hậu, Khoa, Minh...

Chương 277

ba người mau chóng từ Vu tộc rút ra các chiến vu, đi tới địa phủ hỗ trợ Hậu Thổ, bên đó việc khá nhiều.

Còn Cửu, hãy về Vu tộc, giúp ổn định tình hình còn lại." Cách sắp xếp này của Vọng Thư đều có tính toán.

Nàng cài cắm Ma Thần Tướng của mình vào cả Vu tộc và địa phủ, để cả hai nơi đều nằm trong tầm kiểm soát.

Phải tận dụng triệt để tác dụng của Ma Thần Tướng mới được.

Tin chắc rằng Vu tộc sẽ không từ chối sự lãnh đạo của Chúc Cửu Âm.

Và cũng tin rằng bà dì Hậu Thổ sẽ không từ chối Huyền Minh, Hậu Nghệ và Khoa Phụ. "Tuân lệnh!" Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Huyền Minh, Chúc Cửu Âm vừa tái sinh đồng loạt ôm quyền hành lễ.

Họ không gọi Vọng Thư là chủ nhân.

Vu tộc có sự kiêu ngạo riêng, dù có thành Ma Thần Tướng thì sự kiêu ngạo ấy vẫn giữ lại, ăn sâu vào tận xương tủy.

Đại vu Hình Thiên và Cửu Phượng nghe xong thì mừng rỡ trong lòng.

Cách sắp xếp này của Nguyệt Chủ thực sự quá hợp ý.

Có trí giả Tổ Vu Chúc Cửu Âm tọa trấn Vu tộc, tin chắc rằng ý chí chiến đấu của Vu tộc sẽ sớm bùng cháy trở lại, một thế hệ bá chủ sẽ có cơ hội tái xuất.

Đối với việc điều chiến vu tới địa phủ, họ cũng không có ý kiến gì.

Tổ Vu Hậu Thổ tuy đã thành Thánh nhân Hậu Thổ nương nương, nhưng tình nghĩa với Vu tộc vẫn chưa dứt, nàng vẫn là một trong các Tổ Vu, để chiến vu tới địa phủ làm việc cho nàng càng thắt chặt thêm mối liên kết. "Vân Tiêu, Thương Dương, Thiên Bằng, Bạch Vân nghe lệnh!" Vọng Thư tiếp tục lên tiếng, sắp xếp những việc còn lại. "Đệ tử có mặt!" Vân Tiêu và Thương Dương khom người hành lễ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, không ngờ trong bố trí của Vọng Thư lại có việc của mình. "Xin chủ nhân phân phó!" Thiên Bằng và Bạch Vân cũng ôm quyền chắp tay, hơi khom người, dõng dạc nói.

Thần tình hơi kích động, mặt lộ vẻ tươi cười.

Tới rồi!

Tới rồi!

Chủ nhân sắp làm đại sự rồi!

Họ gào thét trong lòng, đầy mong đợi.

La Sinh Môn đã ẩn mình quá lâu, như một thanh tuyệt thế bảo kiếm giấu kín vạn năm, giờ đây chính là lúc kiếm sắc ra khỏi vỏ. "Các ngươi hãy dẫn giáo chúng La Sinh Môn tiến về Thiên giới, hỗ trợ Thiên đình trong vòng một nguyên hội.

Thương Dương, Vân Tiêu... là đệ tử của ta, tuy đã là Đại La Kim Tiên đại năng, nhưng vẫn cần rèn luyện, vi sư sẽ mưu tính cho các ngươi một phen.

Lần này tới Thiên đình, Thương Dương ngồi vào vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Vân Tiêu ngồi vào vị trí Tây Cực Thiên Hoàng Thượng Cung Câu Trần Đại Đế.

Hai chức vị này là những vị trí quan trọng nhất trong Tứ Ngự dưới quyền Thiên Đế, là thứ ta đã đạt được thông qua hợp tác với Hạo Thiên và Dao Trì, vô cùng quan trọng.

Bạch Vân, Thiên Bằng hai ngươi phải tận tâm hỗ trợ.

Quỷ Xa, Khâm Nguyên... hai ngươi cũng đi đi, ngoài ra chọn thêm mười vạn môn đồ La Sinh Môn cảnh giới Thái Ất Kim Tiên nữa." Vọng Thư đạm nhiên nói.

Chân linh của Hồng Vân và Côn Bằng nằm trong bảng Phong Ma, không hưởng thụ được khí vận Thiên đình.

Vì vậy nàng chỉ đành đẩy Thương Dương và Vân Tiêu lên, cũng là để tránh cho Vân Tiêu khỏi sát kiếp trong định mệnh.

Hai vị đệ tử này cũng đã đến lúc được trọng dụng, lần này chính là cơ hội rèn luyện năng lực làm việc, tạo cơ sở để sau này làm giáo chủ Nguyệt giáo hoặc tộc trưởng Linh tộc.

Còn về mưu đồ đối với Thiên đình, nàng muốn triệt để vô hiệu hóa quyền lực của Thiên đình, hoặc ít nhất là chiếm lĩnh đại quyền trước khi các Thánh nhân khác kịp hoàn hồn, tệ nhất cũng phải đoạt lấy một nửa quyền hành.

Vân Tiêu và Thương Dương có lẽ không hiểu hết ý đồ và kế hoạch của nàng, nhưng nàng tin Côn Bằng nhất định nhìn ra được, Côn Bằng đã hiểu thì Hồng Vân tự nhiên cũng sẽ hiểu. "Đệ tử tuân mệnh." Vân Tiêu và Thương Dương đáp lời.

Nhiệm vụ đột ngột này của Vọng Thư khiến họ hơi trở tay không kịp, nhưng niềm vui sướng còn nhiều hơn.

Vị trí Tứ Ngự Đại Đế ngay cả sư tôn cũng nói là quan trọng, đủ thấy tính chất của nhiệm vụ này.

Họ vui vì cuối cùng cũng có thể phân ưu cho lão sư. "Tuân lệnh chủ nhân." Trong cung Nguyệt Hoàng, đám người La Sinh Môn gồm Hồng Vân, Côn Bằng, Quỷ Xa, Khâm Nguyên đồng thanh đáp.

Thiên đình!

Bước đi tiếp theo của chủ nhân đã đặt vào Thiên đình!

Cái cơ quan thống trị Tam giới mới sinh này, tuy giờ chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì, nhưng nó đại diện cho chính thống, cho quyền lực, do chính miệng Hồng Quân lập ra.

Đó chắc chắn là một mắt xích cực kỳ quan trọng trong trời đất Hồng Hoang.

Quả nhiên là đại sự.

Họ thầm suy tính, đặc biệt là Côn Bằng, liếc mắt cái đã thấu điều Vọng Thư muốn làm. "Thừa lúc Hạo Thiên và Dao Trì chưa lớn mạnh mà thiết kế đoạt quyền Thiên đình sao?

Thú vị đấy... thực sự rất có tính thử thách." Côn Bằng híp mắt, thầm nghĩ.

Giờ lão đã hiểu tại sao hồi làm Yêu sư, Yêu tộc toàn bị Vọng Thư tính kế rồi dính bẫy.

Bố trí của người thường chỉ nhìn vào hiện tại, còn bố trí của Vọng Thư lại nhắm tới tương lai xa xôi.

Bình thường thì không thấy gì, nhưng một khi phát động thì lôi đình vạn quân.

Ví dụ như lần bố cục Thiên đình này, ngắn hạn không thấy gì, chỉ tưởng Vọng Thư lại bày trò, nhưng đợi đến lúc Thiên đình bắt đầu thống trị Tam giới, bố trí hôm nay sẽ trở nên cực kỳ quan trọng.

Côn Bằng tin rằng bên trong còn có mưu đồ thâm sâu hơn nữa của Vọng Thư, chỉ là trí tuệ lão chưa tới mức đó, nhất thời chưa nhìn ra thôi.

Ở phía khác, ánh mắt Vọng Thư rơi lên người Thương Dương và Vân Tiêu.

Linh bảo trong tay nàng rất ít khi cho đi.

Giờ hai vị đệ tử mỹ nữ tuyệt thế sắp đi gánh vác đại nhiệm, làm sao có thể không có linh bảo hộ thân...

Hai vị đệ tử này trong tay cũng nghèo túng quá, chẳng có lấy một món linh bảo thượng hạng nào. "Thôi kệ, tích trữ nhiều linh bảo ở chỗ mình quá cũng chẳng dùng hết, giao cho chúng nó cũng là có nơi chốn tốt." Vọng Thư thầm thở dài.

Được rồi, hơi tiếc một chút.

Phải tích cóp mãi mới được gia tài này mà.

Chỉ là hiện giờ...

đúng là như vậy, nhiều bảo bối để trong tay cũng vô dụng, chi bằng tặng đi. "Thương Dương, Vân Tiêu... là đệ tử của ta nhưng lại không có pháp bảo vừa tay.

Nay sắp đi lịch luyện, vi sư không thể keo kiệt được.

Tránh để người ta nói ta bủn xỉn, làm mất mặt mũi.

Tiến lên đây." Vọng Thư mỉm cười nói.

Trong phút chốc, Thương Dương và Vân Tiêu ngỡ ngàng như nghe nhầm.

Sư tôn...

định ban bảo bối sao?

Không thể nào.

Sư tôn nổi tiếng là Tỳ Hưu, chỉ có vào chứ không có ra!

Giờ lại định ban bảo?

Lẽ nào mặt trời mọc ở đằng Tây?

Trong lòng Thương Dương và Vân Tiêu rối bời.

Tiếp đó là tâm triều bành trướng, tim đập gia tốc, ngay cả hơi thở cũng dồn dập, mặt đỏ bừng.

Chương 278

Ngoài danh hiệu Tỳ Hưu và "Trăng vét đất" ra, lão sư Vọng Thư ở Hồng Hoang này cũng nổi tiếng giàu có và hào phóng bậc nhất!

Bảo bối nàng ban ra sao có thể là hàng tầm thường?

Chỉ thấy bốn món linh bảo từ trong cơ thể Vọng Thư bay ra, tỏa ra bảo quang rực rỡ riêng biệt.

Trong tích tắc, ánh mắt mọi người trong cung Nguyệt Hoàng đều dán chặt vào bốn món linh bảo ấy.

Tim Thương Dương và Vân Tiêu càng đập nhanh hơn, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì Vọng Thư lấy ra không phải linh bảo vô danh, mà ngược lại, đều là những món linh bảo cực kỳ danh tiếng, mỗi món đều từng tỏa sáng rực rỡ trong tay Vọng Thư.

Một ngọn núi, hai lá cờ, một cái kim đấu.

Chính là Phân Bảo Nham, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lúc này đồ đạc bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu đã được Vọng Thư chuyển vào đỉnh Càn Khôn, chỉ còn lại cái kim đấu rỗng không mà thôi.

Đệ tử tự có phúc của đệ tử, làm lão sư thì trang bị đủ một công một thủ hai món trọng bảo là được rồi, tài nguyên khác thì Thương Dương và Vân Tiêu phải tự đi mà kiếm.

Phải học cách "vét đất"...

à không, phải học cách nỗ lực. "Thương Dương, con là đại đệ tử,

cần có trọng bảo hộ thân.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Phân Bảo Nham này là do vi sư năm xưa đoạt được tại cung Tử Tiêu khi Đạo Tổ phân bảo, đều thuộc hàng cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có nhiều chỗ thần dị, hôm nay ban cho con." Vọng Thư dứt lời, Phân Bảo Nham to như núi và Ly Địa Diễm Quang Kỳ tỏa ánh đỏ rực rỡ cùng bay tới trước mặt Thương Dương.

Khóe miệng Côn Bằng lão tổ lập tức giật giật, tâm trạng có chút buồn bã.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà trong miệng nàng chỉ là "có chút thần dị".

Thật là quá vô lý.

Năm xưa lão đến một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo còn chẳng được sờ vào.

À... giờ cũng vẫn không có. "Tạ lão sư ban bảo." Lòng Thương Dương ngổn ngang trăm mối, lúc này vừa kích động vừa cảm động quỳ sụp xuống đất.

Đời nàng có thể ví như chiếc lá rụng, trôi dạt theo chiều gió.

Ban đầu ở Phượng tộc, sau trận Long Hán sơ kiếp thì gia nhập Yêu tộc, bị Vọng Thư bắt được rồi nghe lời khuyên mà gia nhập Linh tộc, sau đó lại vào Nguyệt giáo làm đại đệ tử...

Quanh đi quẩn lại cũng đã mười mấy nguyên hội.

Chưa bao giờ có ai suy nghĩ và đối đãi tốt với nàng như vậy.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo là vật báu cỡ nào, một kẻ lão làng như nàng tự nhiên hiểu rõ, loại trọng bảo này năm xưa ngay cả Yêu Hoàng bệ hạ Đế Tuấn cũng chỉ có hai món, vậy mà giờ lão sư Vọng

Thư lại ban một lúc hai món.

Thương Dương thầm may mắn vì năm xưa đã chọn đúng con đường.

Vọng Thư gật đầu, đại đệ tử này bao năm qua luôn tận tâm tận lực vì Linh tộc và Nguyệt giáo, nàng không thể bạc đãi. "Vân Tiêu, con là nhị đệ tử, Hỗn Nguyên Kim Đấu và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ này ban cho con.

Bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu có một trận pháp tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chắc con vẫn còn nhớ rõ, trận này huyền diệu phi thường, cực kỳ lợi hại, hãy cố gắng nghiên cứu.

Ngoài ra, sau này nếu có đại kiếp phát sinh, có Thánh nhân xông trận, không cần phải cứng đối cứng, cứ lùi lại một bước.

Nếu lúc đó vi sư có mặt ở Hồng Hoang, tự khắc sẽ tới giải quyết.

Còn nếu vi sư không có ở đây, hãy ẩn nhẫn chờ ta về tính sổ.

Đệ tử của Vọng Thư ta không đến lượt mấy lão Thánh nhân kia quản giáo." Vọng Thư sắc mặt bình tĩnh, đạm nhiên nói.

Nhưng trong ngữ khí lại mang theo sự bá đạo không gì sánh nổi.

Nàng đang dặm vá lại chuyện của Tam Tiêu trong dòng thời gian nguyên bản, để tránh việc sau này Vân Tiêu đầu óc nóng lên mà đối đầu với Thánh nhân.

Mọi người nghe xong đều rúng động, bao gồm cả Thương Dương, Vân Tiêu và đám người La Sinh Môn.

Cái gì?

Đại kiếp?

Đối đầu Thánh nhân?

Lẽ nào Vọng Thư lại nhìn thấy gì đó từ vận mệnh và đại thế Thiên Đạo sao?

Chuyện này liên quan đến Vân Tiêu và Thánh nhân, có lẽ là sát kiếp!

Đám Thánh nhân kia chẳng lẽ lại không cần mặt mũi, hạ thấp thân phận ra tay với tiểu bối sao?

Mọi người suy tư, phân tích.

À... thật khó nói.

Hiện tại mà nhìn thì hai vị Thánh nhân phương Tây kia tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện này. "Đệ tử tuân mệnh." "Tạ lão sư ban đại bảo." Giọng nói ôn nhu êm tai của Vân Tiêu vang vọng đại điện, thần sắc có chút ngưng trọng.

Từ lời nói của lão sư, nàng nghe ra những nguy cơ tiềm tàng, lòng bỗng trỗi dậy ý niệm phải nhanh chóng nâng cao thực lực.

Chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên là không đủ, xa xa không đủ, phải sớm thành Chuẩn Thánh mới được.

Vân Tiêu thu hồi Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Hỗn Nguyên Kim Đấu, siết chặt nắm đấm.

Lúc này, Vọng Thư khẽ nhướng mày, tiếp tục lên tiếng. "Sau ngày hôm nay, cung Nguyệt Hoàng sẽ đóng cửa, ta sẽ bế quan tu hành trong một nguyên hội.

Sau một nguyên hội, ta sẽ xuất quan giảng đạo, lúc đó các con hãy về nghe.

Được rồi... có mấy môn tu hành pháp ta truyền cho trước, có thể bắt đầu tu luyện ngay.

Nhớ kỹ, đây là bản lĩnh lập giáo của Nguyệt giáo ta, nếu không có

sự đồng ý của ta, tuyệt không được khinh suất truyền ra ngoài, kẻ vi phạm sẽ bị phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi sư môn." Vọng Thư lúc này cực kỳ nghiêm lệ, bày tỏ tầm quan trọng của sự việc.

Công tác bảo mật nhất định phải làm tốt.

Không thể để những tu hành pháp mình vất vả đạt được hoặc ngộ ra sau này lại lan truyền khắp Hồng Hoang.

Đám Thánh nhân kia cũng đâu có hào phóng thế. "Tuân lệnh lão sư." Thương Dương và Vân Tiêu lại cùng thanh đáp lời, lòng mừng rỡ điên cuồng.

Họ thầm nghĩ hôm nay đúng là ngày lành, lão sư thậm chí còn định truyền lại đại pháp Thánh nhân... chẳng lẽ mặt trời thực sự mọc đằng Tây?

Hai nàng thầm lẩm bẩm trong lòng.

Nguyệt giáo hiện đang tu hành những pháp môn mà năm xưa Vọng Thư sáng tạo cho chúng sinh Linh tộc, tuy tinh diệu huyền ảo nhưng vẫn chưa thể so được với y bát thực sự của Vọng Thư.

Đó là đại pháp của vị Thánh nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không dựa vào Hồng Mông Tử Khí mà chứng đạo, là con đường thứ ba lẻ một, thứ mà vô số đại năng Hồng Hoang hiện nay khao khát nhất.

Giờ đây họ sắp được truyền thừa rồi sao?

Chưa đợi hai nàng kịp định thần, đã thấy đầu ngón tay Vọng Thư lóe lên tiên quang rực rỡ, hai luồng tiên quang xé rách không gian, bắn thẳng vào trán Thương Dương và Vân Tiêu.

Tạo Hóa Tiên Công, Thái Âm Cổ Kinh, chiến kỹ Khai Thiên Cửu Thức, thần thông Chưởng Trung Phật Quốc, Kiếm Đạo Nhập Môn Thiên, Kiếm Đạo Giản Kiếm Thiên, Kiếm Đạo Phồn Kiếm Thiên,

thần thông Tụ Lý Càn Khôn, thần thông Đấu Chuyển Tinh Di, Ngôn Chú Thuật, Trận Pháp Thiên, Luyện Đan Thiên, Kiếm Kỹ Thiên Sát, Thân Ngoại Hóa Thân chi pháp, Cửu Chuyển Thiên Công, Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, Côn Bằng Bảo Thuật...

Trong nháy mắt, đủ loại thần thông, thuật pháp, công pháp tràn ngập trong não hải của Thương Dương và Vân Tiêu.

Thật là bao la vạn tượng, mênh mông vô cùng.

Như thể thâu tóm mọi vạn pháp trên thế gian.

Lượng kiến thức khổng lồ khiến họ đau đầu muốn nứt.

Thương Dương và Vân Tiêu vừa hấp thu vừa chấn động.

Đây là đại pháp của một vị Thánh nhân đỉnh tiêm sao?

Thật chấn động tâm can.

Nếu có thể ngộ thấu bất kỳ môn nào trong đám công pháp này thì thiên tư cũng đã là đỉnh tiêm rồi.

Họ tin chắc đây chỉ là một phần nhỏ trong tu hành pháp của lão sư Vọng Thư.

Chương 279

Nhưng thế này đã đủ để họ dùng cả đời, có lẽ dành trọn đời cũng chẳng học hết nổi vài môn.

Chỉ có thể chọn những môn quan trọng nhất để tu tập trước. "Chúng con tạ lão sư ban pháp." Vân Tiêu và Thương Dương đồng thanh hô lớn, lại quỳ lạy xuống đất.

Vọng Thư gật đầu, trong đám tu hành pháp này vẫn có những môn quan trọng nhất nàng chưa truyền lại.

Ví dụ như Bàn Cổ Thần Ma Luyện Thể Quyết, Thiên Địa Pháp Tướng, Nhất Khí Hóa Tam Thư... những môn liên quan đến căn bản tu hành thì nàng không truyền.

Làm lão sư thì tất nhiên cũng phải giữ lại một tay cho mình.

Không phải để phòng đệ tử, mà là phòng đám Thánh nhân kia.

Toàn là lũ không biết xấu hổ, chuyên chơi lén sau lưng.

Sau khi ban bảo bối và đại pháp Thánh nhân, cuộc họp tại cung Nguyệt Hoàng chính thức kết thúc.

Tiếp đó, các đại vu Vu tộc cùng Hậu Nghệ, Khoa Phụ lên đường về bộ lạc Hậu Thổ, chuẩn bị bắt đầu việc tiến vào địa phủ.

Thương Dương, Vân Tiêu và người của La Sinh Môn thì bắt đầu chuẩn bị cho việc tới Thiên đình trợ lực.

Còn Nữ Oa và Phục Hy thì đã sớm mất dạng, đi vào bế quan.

Nữ Oa bế quan luyện hóa chí bảo Tứ Tượng Đỉnh.

Phục Hy bế quan luyện hóa cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hà Đồ mà Vọng Thư mới giao cho.

Ngược lại, Vọng Thư trở thành kẻ vô sự nhất, nàng định đi bế quan nhưng còn phải đợi một người để thương nghị sự tình.

Thông Thiên giáo chủ!

Trước đó tại cung Tử Tiêu, vị giáo chủ Tiệt giáo này đã hẹn sẽ tới núi Chiêu Dao bái phỏng.

Vọng Thư biết mục đích của lão, đại khái là muốn bàn chuyện Tiệt giáo truyền đạo trong Nhân tộc. "Thôi... lười đợi quá, coi như đi du lịch vậy, tới Tiệt giáo chơi một chuyến.

Đảo Kim Ngao mình còn chưa đi bao giờ." Vọng Thư nhíu mày, khẽ thầm thì một câu.

Đúng lúc đó, sắc mặt nàng trở nên kỳ quái, chớp chớp mắt.

Nguyên nhân là từ bên trong cơ thể nàng.

À... không phải là tới ngày đâu.

Mà là trong Bát Hoang vũ trụ lại xảy ra chuyện rồi.

Thần thức của Vọng Thư thâm nhập vào trong, chỉ thấy tất cả Cổ Tiên của ba nghìn tinh hệ lúc này đang tụ hội bên ngoài khu cấm địa Thông Thiên Kiến Mộc, chuẩn bị phát động cuộc chiến phạt Thiên.

Họ muốn phá tan vũ trụ này để tiến vào thế giới thực sự.

Trong đó có Ngoan Nhân, Diệp Hắc, Đông Phương Bất Bại, Dracula, Tửu Kiếm Tiên, Bái Nguyệt giáo chủ, Ma Tôn Trọng Lâu, Kiếm Thánh, Quả Tả (Gojo)...

đều có mặt.

Tốc độ thời gian trong Bát Hoang vũ trụ khác với Hồng Hoang, kể từ khi nó sinh ra đến nay đã trải qua hàng tỷ năm.

Trong một tỷ năm gần đây, đông đảo Cổ Tiên đã liên thủ, kết hợp

tinh hoa của văn minh tu hành, văn minh võ đạo và văn minh khoa học để nghiên cứu ra "Phá Giới chiến hạm".

Thực chất đó là một món pháp bảo đạt cấp Hậu thiên chí bảo, cũng là đỉnh cao nhất mà vũ trụ này có thể luyện chế.

Nó có công dụng phá giới, kiên cố vô cùng...

Món pháp bảo này đã tiêu tốn toàn bộ tài nguyên và tích lũy của mảnh vũ trụ này, nếu nó không phá nổi cấm khu, không gặp được Tạo Vật Chủ, thì cả vũ trụ sẽ chìm vào bóng tối vĩnh hằng.

Gần vạn Cổ Tiên đã đặt cược tất cả chỉ để tìm lấy một tia hy vọng. "Phạt Thiên sao!

Thật khiến ta mong đợi quá đi... mà mụ nội nó, à... thôi bỏ đi, Diệp Hắc, Quả Tả phạt mẹ mình, hình ảnh đó đẹp thật sự đấy." Vọng Thư thầm lẩm bẩm.

Nàng vuốt tóc, không hề tức giận mà ngược lại còn rất vui mừng.

Nhìn kìa, Ngoan Nhân đã dung nạp xương sọ của mình vào mũi chiến hạm; nhìn kìa, Diệp Hắc dung hợp bảo đỉnh vào thân tàu; nhìn kìa, Bái Nguyệt kết hợp khoa học bày ra vạn tòa phòng ngự đại trận; nhìn kìa, Dracula không ngừng thi triển huyết chi chúc phúc lên chiến hạm, từng lớp sức mạnh nhuộm đỏ con tàu; nhìn Trọng Lâu hiến tế toàn bộ ma tu để đúc thành Ma Thiên phòng ngự đại trận...

Mỗi một vị Cổ Tiên đều đang dốc toàn lực, không tiếc tổn thương nguyên khí để xông ra khỏi Bát Hoang vũ trụ, tiến vào thiên địa thực sự.

Đám "Nhân tộc" này đúng là có khí thế hơn hẳn Nhân tộc bên Hồng Hoang, nỗ lực hơn, tự cường hơn.

Đặt cược cả ngày mai, đặt cược cả tương lai của Bát Hoang vũ trụ... chỉ vì một hy vọng huyễn hoặc là thoát khỏi lồng giam.

Khí phách hướng tử nhi sinh (hướng tới cái chết để tìm sự sống) này khiến Vọng Thư cực kỳ tán thưởng. "Thả ra... hay không thả ra nhỉ..." Trong mắt Vọng Thư lóe lên ánh sáng, nàng lẩm bẩm.

Đối với sự đe dọa từ đám "con bất hiếu" này, nàng chẳng bận tâm.

Cái gọi là Cổ Tiên chẳng qua cũng chỉ là một lũ sinh linh ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Khoảng cách giữa họ và nàng còn lớn hơn khoảng cách giữa con người và tế bào đơn bào.

Nếu nàng không nương tay, đám cư dân Bát Hoang vũ trụ này đừng hòng tiến vào khu cấm địa Thông Thiên Kiến Mộc nửa bước.

Dù cho có luyện ra Hậu thiên chí bảo thực sự đi nữa.

Nhưng... cũng chỉ là Hậu thiên chí bảo thôi.

Một lũ Thái Ất Kim Tiên điều khiển một món Hậu thiên chí bảo thì chiến lực cộng thêm cũng chẳng bằng một kích tùy tiện của một Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Cảnh giới Đại La trung kỳ là ký ức xa xăm mà Vọng Thư sắp quên mất rồi.

Không ngoa khi nói rằng, hiện giờ bao nhiêu Đại La Kim Tiên tới đây cũng chỉ là đưa rau cho nàng xẻ thịt thôi.

Huống chi là Thái Ất Kim Tiên.

Đó là sự chênh lệch về chiều không gian. "Thôi được rồi, đã muốn ra thì cứ ra đi.

Dù sao ao Dựng Tiên cũng chuẩn bị sẵn rồi, sớm muộn gì cũng có ngày này." Vọng Thư mỉm cười.

Nàng muốn xem thử khi đám Nhân tộc bản lỗi do mình sáng tạo ra bước vào Hồng Hoang, vào các kỷ nguyên chư giới sẽ gây ra những

sóng gió gì.

Nàng công nhận tâm tính, thiên tư của đám người này.

Thứ họ thiếu chỉ là gót chân không tốt, sinh ra đã có khiếm khuyết, không bằng sinh linh thổ sinh thổ trưởng của Hồng Hoang.

Nhưng cũng có cách giải quyết, đó là ao Dựng Tiên.

Ao Dựng Tiên có thể tiến hóa nhục thân của sinh linh Bát Hoang thành tiên thể, tuy không bằng gót chân đỉnh tiêm ở Hồng Hoang nhưng cũng không quá tệ.

Vọng Thư tin rằng với tâm tính, tính cách, dã tâm và ngộ tính của họ... kết hợp với điều kiện nhục thân không tệ, nhất định có thể đi ra một con đường huy hoàng. "Hơn nữa, thả ra cũng có lợi cho mình." Vọng Thư nhướng mày, tự ngôn tự ngữ.

Lời này không sai!

Đạo quả của sinh linh Bát Hoang đều ký thác vào ba nghìn đại đạo của Bát Hoang vũ trụ, tổng thể mà nói có thể coi là Thiên Đạo của Bát Hoang.

Sinh linh Bát Hoang thực lực càng mạnh thì Thiên Đạo Bát Hoang càng mạnh, phản hồi mà Vọng Thư nhận được càng nhiều, nàng cũng càng mạnh hơn.

Nàng tương đương với chủ thể, sinh linh Bát Hoang là tử thể, mỗi một sinh linh đều đang làm công cho nàng. "Khoan đã...

Không...

Chương 280

Thiên Đạo Hồng Quân!" Vọng Thư kinh hô một tiếng, trợn tròn mắt nhìn lên bầu trời Hồng Hoang.

Đã lâu nàng không thất thái như vậy... nhưng lần này thông qua chuyện Bát Hoang vũ trụ, nàng nảy ra một suy đoán đáng sợ.

Chúng sinh Hồng Hoang càng mạnh, Thiên Đạo Hồng Quân càng mạnh... kẻ chưởng khống Thiên Đạo là Hồng Quân cũng sẽ càng mạnh.

Theo logic đó...

Hồng Hoang thiên địa và Bát Hoang vũ trụ thực sự quá giống nhau. "Hồng Quân... hay là Bàn Cổ?

Hồng Hoang thiên địa cũng là nội vũ trụ của một tôn tồn tại vĩ ngạn nào đó sao?

Không, không thể nào, nếu là nội vũ trụ... thì giải thích thế nào về các kỷ nguyên thiên địa?

Không gian Hỗn độn vô tận giải thích sao?

Nhưng nếu là thật, thì tôn tồn tại đó cường đại đến mức nào?" Sắc mặt Vọng Thư ngưng trọng, ngàn vạn suy nghĩ lóe lên, ánh mắt chập chờn.

Càng nghĩ... nàng càng thấy rợn tóc gáy.

Một khả năng chưa từng có... nhưng lúc này nàng lại thấy nó rất khả thi.

Kiếp trước nàng vốn là một đứa trẻ học giỏi các môn tự nhiên.

Trong kho tàng tri thức khoa học mênh mông, có một giả thuyết

đáng sợ: trong cơ thể con người tồn tại vô số tế bào, đối với tế bào, con người là một tòa vũ trụ bao la vô tận, vậy liệu Trái Đất, Thái Dương hệ hay Ngân Hà... cũng chỉ là một "tế bào" của một tôn tồn tại vĩ ngạn nào đó?

Giống như Bát Hoang vũ trụ trong cơ thể nàng, rộng lớn vô biên, có ba nghìn tinh hệ, cộng lại còn lớn hơn Ngân Hà vô số lần, chẳng phải chính là tôn "phàm nhân" trong giả thuyết đáng sợ về tồn tại vĩ ngạn đó sao!

Vọng Thư nhất thời rơi vào sự chấn động sâu sắc.

Nàng bị chính trí tưởng tượng của mình làm cho hoảng sợ.

Sự chấn kinh này của Vọng Thư là chuyện từ rất lâu rồi chưa xảy ra.

Sự chênh lệch về nhận thức định đoạt việc đám Thánh nhân kia sẽ không nghĩ nhiều được như nàng.

Nhưng nghĩ nhiều quá cũng chỉ tổ thêm phiền não.

Sau đó nàng lắc đầu, gạt bỏ suy đoán đó ra sau đầu.

Xe tới trước núi ắt có đường, giờ lo mấy chuyện này cũng chẳng ích gì.

Đi càng cao thì nhìn càng xa.

Đợi đến lúc đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, có lẽ phần lớn màn sương mù và suy đoán sẽ có đáp án.

Khi trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, phần lớn vấn đề ở Hồng Hoang này cũng sẽ được giải quyết dễ dàng. "Có lẽ lúc đó có thể ngồi ngang hàng với Hồng Quân..." Khóe miệng Vọng Thư nhếch lên, rồi nàng lại tự giễu, lắc đầu.

Cái hư danh ngồi ngang hàng gì đó nàng chẳng thèm tranh.

Mệt lắm, làm cá mặn sướng hơn, theo hệ phật vậy.

Từ đầu đến cuối, nàng chỉ muốn không bị ai bắt nạt, có thể làm bất cứ điều gì mình thích.

Thế mới thực sự là đại tự do, đại tiêu dao.

Chỉ là muốn làm được điều đó thì thực sự quá khó.

Ngay cả Thánh nhân cũng khó mà tùy tâm sở dục, ví dụ như Thông Thiên trong dòng thời gian nguyên bản, nhìn Tiệt giáo tan đàn xẻ nghé, đệ tử bị Tây Phương giáo lôi đi sạch, lão không giận sao?

Cực kỳ phẫn nộ chứ.

Nhưng Tứ Thánh liên hợp, cộng thêm Hồng Quân can thiệp... cơn giận chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Vị Thánh nhân đó khi nuốt viên Vẫn Thánh Đan chắc chắn là uất ức khôn cùng, so với chúng sinh thì cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng Vọng Thư... muốn làm kẻ tùy tâm sở dục.

So với Thông Thiên, nàng có quá nhiều ưu thế.

Đạo quả của nàng không ký thác vào Thiên Đạo nên không bị Thiên Đạo khống chế.

Nàng chưởng khống dòng sông vận mệnh của các kỷ nguyên chư giới, có thể sử dụng sức mạnh vận mệnh cổ xưa thương tang, cũng có thể xem lướt qua vận mệnh của chúng sinh các kỷ nguyên.

Nàng có đại đạo của riêng mình, lăng giá trên ba nghìn đại đạo pháp tắc, duy ngã độc tôn.

Luận về trọng bảo, trong tay nàng càng nhiều vô kể, có Tiên thiên chí bảo Khôn Hoa thần kiếm, Hỗn Độn Chung, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp..., có đỉnh Càn Khôn, Lạc Bảo Kim Tiền, Diệt Thế Hắc Liên, Độ

Tiên Kiều... những bảo vật thần dị, Hậu thiên công đức chí bảo cũng có Hồng Mông Lượng Thiên Xích...

Luận về cảnh giới, nàng đã đạt tới Hỗn Nguyên cảnh hậu kỳ, chiến lực đạt tới nửa bước Thiên Đạo cảnh, có thể coi là khủng bố, khoảng cách tới Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh không còn quá xa.

Luận về bạn bè, nàng cũng không cô lập vô viện như Thông Thiên bị hai người anh em Tam Thanh là Lão Tử và Nguyên Thủy tính kế.

Ít nhất nàng tin rằng... nếu có một ngày nổ ra đại chiến Thánh nhân, Hậu Thổ và Nữ Oa sẽ đứng về phía mình.

Tất cả đều là ưu thế của nàng.

Nhưng chỉ bấy nhiêu... vẫn chưa đủ.

Cần phải tiếp tục nỗ lực.

Có lẽ đợi đến khi thành Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh thì mới có thể thở phào một cái, bắt đầu cuộc sống cá mặn thực thụ.

Lúc này, trong Bát Hoang vũ trụ.

Gần vạn Cổ Tiên hội tụ bên ngoài cấm địa Thông Thiên Kiến Mộc, ánh mắt dán chặt vào một con thuyền khổng lồ vô tận, tỏa ra tiên quang trắng lóa, như một tòa pháo đài di động mang tên Phá Giới chiến hạm.

Thần tình của họ có kích động, kỳ vọng, khẩn trương, thấp thỏm và cả hào tình vạn trượng...

Con Phá Giới chiến hạm này đã ngốn sạch tài nguyên của vũ trụ, mang theo hy vọng của toàn bộ sinh linh. "Nhanh!

Tất cả lên thuyền, chuẩn bị xuất phát!" Bái Nguyệt giáo chủ quát lớn, tiếng vang chấn động vũ trụ.

Lão mặc một chiếc áo choàng trắng kiểu nhà khoa học, vẻ mặt

kích động.

Việc xây dựng Phá Giới chiến hạm lần này do vị thiên tài học thuật này phụ trách chủ trì và thống trù toàn cục.

Có thể tham gia vào đại sự ngang tầm khai thiên tích địa thế này, lão hưng phấn vô cùng.

Nhưng điều khiến lão kích động hơn cả là sắp được gặp Tạo Vật Chủ trong truyền thuyết.

Nếu có thể đánh thắng, lão nhất định phải chất vấn tại sao lại nhốt chúng sinh vào cái lồng này!

Tuy rằng... khả năng đánh thắng là vô cùng nhỏ.

Nhưng là một nhà khoa học tu hành, lão phải có dã vọng đó. "Ngoan Nhân Cổ Tiên, thực lực của cô mạnh nhất, hãy tới mũi thuyền, mũi thuyền giao cho cô!" Lão phân phó, lời nói đầy sự tôn kính đối với vị Cổ Tiên có chiến lực đệ nhất vũ trụ này.

Để nàng trấn giữ mũi thuyền, ngoài việc nàng có chiến lực vô song, Bái Nguyệt còn có ý đồ khác.

Theo truyền thuyết, Ngoan Nhân Cổ Tiên từng gặp Tạo Vật Chủ một lần và được người ưu ái.

Lão hy vọng Tạo Vật Chủ nhìn mặt nàng mà mủi lòng.

Chương 281

"Dracula, ngươi cũng tới mũi thuyền đi." Bái Nguyệt suy nghĩ một chút rồi ra lệnh tiếp.

Một kẻ... hình như từng bị Tạo Vật Chủ lấy trộm quan tài.

Lương tâm Tạo Vật Chủ có đau không?

Có thấy áy náy không...

Bái Nguyệt không biết, nhưng trong đại sự thế này, có thể tăng thêm chút xác suất thành công nào thì tăng chút đó.

Dù sao theo truyền thuyết Tạo Vật Chủ là một cô gái, có lẽ sẽ cảm tính hơn một chút.

Lời Bái Nguyệt vừa dứt, Ngoan Nhân và Dracula gật đầu, bay vút vào trong chiến hạm.

Ngoan Nhân đứng lặng ở mũi thuyền, Dracula đứng ở vị trí phía sau nàng một chút.

Tiếp đó, các Cổ Tiên khác cũng bắt đầu hành động.

Diệp Thiên Đế, Hoang Thiên Đế, Tửu Kiếm Tiên, Kiếm Thánh...

đáp xuống trung tâm chiến hạm.

Quả Tả, Bạch Triển Đường, Đông Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương...

đi về phía đáy thuyền.

Chớp mắt... gần vạn Cổ Tiên đã lên chiến hạm.

Nhìn khu cấm địa sinh mệnh trước mắt cùng thần thụ Thông Thiên Kiến Mộc ở trung tâm, ánh mắt họ kiên định, lộ vẻ quyết nhiên.

Chuyến này đi, một là sống hai là chết.

Nếu đi không về thì cứ đi không về luôn.

Nếu Tạo Vật Chủ muốn chôn vùi họ ở cấm khu thì cũng đành chịu... "Nổi trống trận!" Ngoan Nhân lãnh đạm ra lệnh. "Tùng!" "Tùng!" "Tùng!" Một tiếng lệnh hạ, chiến kỳ tung bay, tiếng trống trận vang dội.

Tiếng trống trầm đục hậu trọng, chấn thiên động địa vang vọng khắp không gian.

Trong tiếng trống, ngay cả một người luôn bình tĩnh, không vui không buồn như Ngoan Nhân cũng cảm thấy trào dâng sự kích động và nhiệt huyết sôi trào. "Vượt qua ba mươi lăm tỷ năm, mười ức năm chuẩn bị...

Mẹ ơi, con sắp đi tìm người rồi.

Giờ con đã hiểu...

Không phải vì muốn phạt Thiên, mà chỉ vì muốn tìm người thôi." Trong đầu Ngoan Nhân hiện lên hình ảnh bên ao Dựng Tiên, một thiếu nữ tuyệt mỹ chuyên tâm nặn đất tạo người, miệng lẩm bẩm khấn vái.

Rồi nàng nhớ lại ba mươi lăm tỷ năm trước, vị Tạo Vật Chủ đó cùng một vị tiên tử đã nhìn nàng một cái ở Thánh địa Diêu Quang.

Đôi mắt như tinh tú, dung nhan mỹ lệ, bóng dáng cao ráo... cho đến tận hôm nay, Ngoan Nhân chưa từng quên.

Đó là lần đầu tiên Tạo Vật Chủ xuất hiện, cũng là lần cuối cùng.

Từ đó về sau, trong vũ trụ không còn tung tích của Tạo Vật Chủ nữa. "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Tiếng hô vang dậy, gần vạn Cổ Tiên phấn lực hò hét, tiếng vang khắp cả vũ trụ. "Xuất phát!" "U u..." Khoảnh khắc đó, đủ loại đại trận khai mở, pháp lực của các Cổ Tiên

đổ vào chiến hạm, con tàu khổng lồ như pháo đài quân sự chậm rãi chuyển động.

Mỗi lần di chuyển là một lần tinh vân chấn động.

Phía trước mặt họ chính là cấm địa sinh mệnh của vũ trụ, nơi từ cổ chí kim chưa ai có thể đặt chân vào.

Cấm địa của Tạo Vật Chủ! "Oanh!" Ngay khoảnh khắc chiến hạm Phá Giới va chạm với vách ngăn của sinh mệnh cấm khu, cả vũ trụ Bát Hoang đều vang lên tiếng nổ cực lớn, toàn bộ thân thuyền cự đại của chiến hạm Phá Giới rung chuyển dữ dội.

Giây phút này, đông đảo Cổ Tiên đều căng thẳng trong lòng, cầu nguyện cho chiến hạm Phá Giới có thể thành công.

Trong chốc lát, chiến hạm Phá Giới đột phá vách ngăn.

Đầu tiên là mũi thuyền, tiếp đến là thân thuyền, cuối cùng là đuôi thuyền. "Rắc rắc rắc..." "Rắc rắc rắc..." Tiếng không gian vỡ vụn vang lên, chiến hạm Phá Giới đâm thẳng vào sinh mệnh cấm khu, dọc đường sở hữu không gian phân phân như mặt gương, từng tấc từng tấc vỡ nát, vô số mảnh gương vỡ bay loạn giữa không trung.

Sinh mệnh cấm khu trống trải, không có bất kỳ sinh vật nào, chỉ có một con chiến hạm khổng lồ đang tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ tiến về phía trước.

Đông đảo Cổ Tiên trợn tròn mắt nhìn mặt đất trọc lốc đang lướt nhanh dưới chân, thần tình nhảy nhót, vẻ mặt khó mà tin nổi, dưới sự hưng phấn cực độ, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Thành công rồi!

Sinh mệnh cấm khu vô số năm không ai có thể đột phá, đã bị đột phá! "Ta thật sự vào được rồi!" "Chuyện này quả thật không thể tin nổi!" "Bước đầu tiên đã thành công rồi!" "Ta nhất định có thể bước ra

khỏi lồng giam này, tiến vào thiên địa rộng lớn hơn!" "Thiên địa nơi Tạo Vật Chủ sinh sống sẽ như thế nào nhỉ?" "Trong ký ức bị phong trần, ta đã thấy bóng hình của Ngài, nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy dung mạo." "Ta may mắn hơn, ta đã thấy rồi, vô cùng xinh đẹp, khó lòng diễn tả bằng lời." "Đi thôi, ta sẽ đi tới dưới Thần Thụ, tới nơi chưa từng có ai đặt chân tới, nơi đó sẽ trông như thế nào đây?" "Nơi đó là nơi chúng ta được sinh ra, sau khi đến đó, ta phải đỉnh lễ quỳ bái." Đông đảo Cổ Tiên thần sắc thả lỏng, nghị luận xôn xao.

Vạn dặm trường chinh, bước đầu tiên đã hoàn thành.

Tuy rằng phía sau còn bao xa, bao nhiêu khó khăn... mọi người không thể biết trước.

Nhưng đã đạp ra được một bước này, liền không hối hận.

Cho dù có lẽ sẽ có nhiều người ngã xuống trên đường, mất đi sinh mạng, vĩnh viễn vẫn lạc, cũng không hối tiếc.

Trên mũi chiến hạm Phá Giới. "Năng lực ngăn trở của không gian đã giảm yếu, ta mới có thể dễ dàng tiến vào như vậy..." "Ngài đã phát hiện động tác của ta rồi." Ngoan Nhân lẩm bẩm một tiếng.

Sinh mệnh cấm khu, nàng từng từ xa xa thử thăm dò, biết nơi này viễn siêu sức mạnh của vũ trụ này, giống như Tạo Vật Chủ.

Sẽ không thể "dễ dàng" tiến vào như vậy được, giờ phút này đột phá nhẹ nhàng, có thể thấy được "Ngài" đã nương tay. "Ngài đang nhìn ta sao?" Ngoan Nhân khẽ chuyển động đôi mắt đẹp, thầm nghĩ trong lòng.

Lần đầu tiên, nàng có một tia tự tin đối với việc có thể gặp được Tạo Vật Chủ.

Tại núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng.

Vọng Thư vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của vũ trụ Bát Hoang.

Tại sinh mệnh cấm khu đó, nàng đã hạ thấp độ khó tiến vào.

Nếu không, đám Cổ Tiên này ngay cả sinh mệnh cấm khu cũng không vào nổi.

Toàn bộ kế hoạch "Phạt Thiên" sẽ trực tiếp tan vỡ ngay từ bước đầu tiên. "Có nên làm chút trò hay không nhỉ... làm Tạo Vật Chủ mà thế này thì có vẻ thiếu cảm giác nghi lễ quá..." "Hay là cho Địa, Hỏa, Thủy, Phong, Lôi kiếp, Tâm Ma kiếp tới một lượt luôn đi..." "Hắc hắc hắc..." Vọng Thư nheo mắt, cái tâm muốn làm trò lại bắt đầu rục rịch.

Làm trò chính là sở trường của nàng, có thể gọi mỹ miều là: Thử thách của Tạo Vật Chủ.

Hãy nhìn xem trong thần thoại tiền kiếp, dù là thần thoại phương Tây phàm nhân gặp Thượng Đế, hay thần thoại phương Đông phàm nhân gặp Thiên Đế... có ai mà không phải kinh qua một phen thử thách đâu? "Sư tôn, Thông Thiên Thánh nhân đang ở ngoài cung ạ." Đúng lúc này, một giọng nói êm tai như tiếng chuông bạc vang lên ngoài cửa.

Đó là giọng của Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Vọng Thư ngước mắt nhìn lên, thấy hai đại mỹ nữ mỗi người một vẻ xuất hiện ở cửa đại điện cung Nguyệt Hoàng.

Quỳnh Tiêu anh tư táp sảng, mặc cung trang màu vàng; Bích Tiêu tiểu gia bích ngọc, mặc cung trang màu xanh lá, cả hai đều có dáng người mảnh mai, cực kỳ dưỡng mắt.

Từ miệng Vân Tiêu, hai nàng biết được đại tỷ mình đã nhận được bảo vật và pháp môn từ Vọng Thư sư tôn nên liền đỏ mắt.

Các nàng trực tiếp tranh đoạt công việc đón khách vốn của Thương Dương và Vân Tiêu, muốn biểu hiện một phen trước mặt sư tôn để cũng nhận được bảo vật và truyền thừa đạo pháp Thánh nhân.

Thông Thiên?

Vọng Thư nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, thần thức quét ra ngoài, thấy một đạo nhân diện mạo thanh niên, mặc đạo bào huyền sắc, lưng đeo trường kiếm đang đứng ngoài cung.

Khí thế của y cực kỳ vĩ ngạn, đứng ở đó mà không gian xung quanh đều đang chấn động.

Chương 282

Thần sắc y bình tĩnh, tĩnh lặng chờ đợi hai vị đệ tử Nguyệt giáo vào bẩm báo, không có chút vẻ nôn nóng nào.

Vọng Thư: ...

Đúng là trùng hợp.

Ta vừa mới định đi tới Tiệt giáo tìm Thông Thiên bàn bạc chút việc, không ngờ chớp mắt một cái Thông Thiên đã tới rồi.

Lại còn trùng với chuyện đám Cổ Tiên trong vũ trụ Bát Hoang đang "Phạt Thiên".

Thật là có chút cạn lời.

Vốn dĩ đang rảnh, kết quả lại bận túi bụi.

Hai chuyện trực tiếp đụng vào nhau. "Thôi kệ, xử lý cùng lúc luôn, không ảnh hưởng gì." "Mau chóng làm xong mấy chuyện này rồi còn đi bế quan." Vọng Thư thầm nghĩ, đưa ra quyết định. "Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu... dẫn Thông Thiên Thánh nhân vào đây." Nàng phân phó.

Đồng thời, bên trong vũ trụ Bát Hoang, Vọng Thư tùy ý động niệm, giáng xuống vô số thiên thạch vạch phá bầu trời như mưa sao băng, lao thẳng về phía chiến hạm Phá Giới.

Địa Hỏa Thủy Phong Lôi, kiếp thứ nhất: Địa Kiếp!

Đây là một đạo thử thách! "Mọi người cẩn thận, có thứ gì đó đang bay về phía chúng ta!" "Mưa sao băng thật đẹp...

Chết tiệt, là thiên thạch, nhiều quá!" "Thật khủng khiếp!

Mỗi một viên thiên thạch đều to như một tinh tú, đây là sức mạnh của Tạo Vật Chủ!" "Xong rồi xong rồi, chúng ta tự tiện xông vào sinh

mệnh cấm khu, đã làm chọc giận Tạo Vật Chủ, Ngài muốn hủy diệt chúng ta!" "Chủ nhân ơi, cái quan tài đó... ta không đòi nữa đâu, xin hãy tha thứ cho ta!" "Dracula, bớt lảm nhảm đi, mau phòng ngự!" Thiên tai giáng lâm, gần vạn Cổ Tiên dưới sự uy hiếp của vô số thiên thạch như những tinh tú trong vũ trụ, sắc mặt đại biến, run rẩy không thôi.

Đại kiếp khó tránh!

Sắp tè ra quần luôn rồi! "Đừng hoảng hốt, đây là thử thách của Ngài!

Hãy đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ vượt qua!" Ngoan Nhân bình thản nói, giọng nói thanh lãnh của nàng nháy mắt truyền khắp chiến hạm Phá Giới.

Nàng nhìn rất rõ ràng, với vĩ lực vô thượng của vị kia, nếu muốn triệt để ngăn cản mọi người tiến vào sinh mệnh cấm khu thì không phải chuyện khó.

Giờ đây sau khi vào cấm khu lại có vô số thiên thạch tấn công... chỉ có một khả năng, đó là thử thách của Tạo Vật Chủ. "Yên tâm, ta sẽ vượt qua, cho dù phải trả giá bằng sinh mạng." Ánh mắt Ngoan Nhân kiên định, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vô số thiên thạch đang xé gió lao tới.

Thiên thạch vạch phá bầu trời, ma sát với không khí tỏa ra hỏa quang thấu trời, cực kỳ chói mắt, phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của Ngoan Nhân, đẹp đến không sao tả xiết.

Tại cung Nguyệt Hoàng, núi Chiêu Dao.

Từ lúc Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu vào cung bẩm báo cũng chỉ là trong nháy mắt.

Sau khi nhận được lời hồi đáp của sư tôn, hai nàng nhanh chóng ra

cửa cung. "Thánh nhân, mời vào bên trong." "Sư tôn đang đợi ở trong cung." Quỳnh Tiêu mỉm cười nói, thần thái đoan trang.

Nàng phải học theo đại tỷ Vân Tiêu, làm tốt công tác đón khách, tranh thủ sớm ngày được "chính thức". "Thiện!" Thông Thiên gật đầu, mỉm cười sải bước đi vào.

Cung Nguyệt Hoàng...

đây là lần đầu tiên y tới.

Tình hình bên trong cung Nguyệt Hoàng không xa hoa như Thông Thiên tưởng tượng, trái lại cực kỳ tố tịnh.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với "tài lực" của Vọng Thư.

Thông Thiên đánh giá xung quanh, thầm nghĩ Nguyệt Chủ quả nhiên thấp thỏm, không hổ là người mà sư huynh Lão Tử nhận xét là thâm trầm kín đáo.

Nhưng y nhanh chóng từ bỏ ý niệm này.

Bởi vì y đã nhìn thấy linh căn trồng trong đạo tràng. "Tê..." "Tiên thiên linh căn...

Hoàng Trung Lý!" Thông Thiên chấn động tận đáy lòng, đồng tử co rụt lại.

Linh căn này người khác có thể không nhận ra, nhưng Tam Thanh từng nhận được sự giáo dục chính thống từ Đạo Tổ Hồng Quân, từ những kiến thức Đạo Tổ truyền dạy, Thông Thiên đã nghe danh Thập đại Tiên thiên linh căn.

Trong đó có Nhân Sâm Quả thụ, Phù Tang Thần thụ, Bàn Đào thụ, Ngũ Châm Tùng, Nguyệt Quế thụ, Hoàng Trung Lý, Bồ Đề thụ...

Trong Thập đại Tiên thiên linh căn, riêng Hoàng Trung Lý là thần bí nhất, từ sau khi Khai Thiên sinh ra liền không rõ tung tích.

Không ngờ nó lại nằm trong tay Vọng Thư.

Còn được trồng ngay trong cung Nguyệt Hoàng như một thứ cây cảnh.

Như vậy, trong tay Vọng Thư đã có hai gốc Thập đại Tiên thiên linh căn.

Thông Thiên lại không biết rằng, thực tế là gốc Thập đại Tiên thiên linh căn thứ ba cũng đang ở trong tay Vọng Thư.

Đó là Phù Tang Thần thụ, sau khi Yêu tộc bại vong, thế lực La Sinh Môn đã tiến vào Thang Cốc, chiếm Phù Tang Thần thụ làm của riêng.

Thông Thiên thèm thuồng nhìn những quả Hoàng Trung Lý trên cây, thầm muốn nếm thử mùi vị... nhưng đáng tiếc, với phong cách vơ vét bấy lâu nay của Vọng Thư, muốn nàng mang quả ra đãi khách e là khả năng không lớn.

Vị Nguyệt Chủ này... là một con Tỳ Hưu chính hiệu.

Tiếp đó, Thông Thiên tiếp tục tiến lên.

Xuyên qua quảng trường đạo tràng, chính là đại điện cung Nguyệt Hoàng.

Lúc này Vọng Thư đã xuất hiện trước đại điện, chắp tay đứng lặng, mặc một thân cung trang trắng, mái tóc dài như thác đổ xõa xuống bờ vai thon.

Dáng người cao ráo, tư dung tuyệt mỹ, chỉ cần đứng đó thôi đã là một cảnh sắc tuyệt đẹp. "Bần đạo bái kiến Nguyệt Chủ." Thông Thiên hành lễ. "Kiến quá Thông Thiên đạo hữu, đúng là khách quý nha.

Chuyến này đạo hữu tới đây có việc gì vậy?

Chẳng lẽ là vì chuyện Tiệt giáo tới Nhân tộc truyền đạo?" Vọng

Thư cười tủm tỉm, đi thẳng vào vấn đề.

Lúc này nàng đang có việc gấp, không muốn tốn nhiều lời trên mấy vấn đề nhỏ nhặt hay chơi trò đoán ý với Thông Thiên.

Thông Thiên ngẩn ra, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc.

Y đã suy tính rất nhiều viễn cảnh giao đàm với Vọng Thư, bao gồm dùng từ ngữ nào, điều kiện để được truyền đạo ra sao... nhưng chưa từng nghĩ tới việc Vọng Thư sẽ nói toạc ra ý định của y.

Sắc mặt y hơi cứng lại, thoáng chút lúng túng, rồi lập tức sái nhiên cười một tiếng. "Nếu Nguyệt Chủ đã đoán được ý của bần đạo, ta cũng không vòng vo nữa." "Đúng như Nguyệt Chủ đoán, chuyến này bần đạo tới đây quả thật vì chuyện Tiệt giáo tới Nhân tộc truyền đạo.

Mấy vị Thánh nhân không biết xấu hổ trong cung Tử Tiêu kia mượn lời của lão sư để lấy được đại nghĩa truyền đạo vào Nhân tộc, Tiệt giáo ta vì sự tranh giành khí vận, tranh giành đại giáo, quyết không thể rơi lại phía sau...

Mong Nguyệt Chủ thành toàn." Thông Thiên ôm quyền cung kính hành lễ, thẳng thắn nói.

Vọng Thư nghe vậy gật đầu, nàng rất tán thưởng điểm này ở Thông Thiên: trực tính, hào sảng... dễ giao thiệp hơn nhiều so với đám Thánh nhân mang ý đồ xấu kia.

Ở trong cung Tử Tiêu, Thông Thiên cũng đã nể mặt nàng khi không mượn lời Hồng Quân để làm khó nàng.

Đã là đại thế Thiên Đạo, các đại giáo đều sẽ tiến vào Nhân tộc truyền đạo... vậy mở cửa cho Tiệt giáo cũng không vấn đề gì.

Thậm chí...

Nguyệt giáo và Tiệt giáo còn có thể liên minh. "Đạo hữu cứ việc

sắp xếp, phía Nhân tộc ta sẽ đánh tiếng với Bàn Vương để họ hiệp trợ Tiệt giáo truyền đạo." Vọng Thư ngữ khí bình đạm đáp lại.

Chương 283

Thông Thiên nghe xong, vui mừng ra mặt.

Không ngờ nhiệm vụ lần này lại hoàn thành dễ dàng như vậy.

Vọng Thư còn hứa sẽ để Nhân Hoàng đương thời hỗ trợ... còn gì tốt bằng chuyện này nữa.

Có Thủy Tổ và Nhân Hoàng gật đầu, tương đương với việc Tiệt giáo truyền đạo ở Nhân tộc sẽ được mở ra cánh cửa thuận tiện nhất.

Mấy giáo Nhân, Xiển, Tây Phương kia, Thông Thiên tin chắc rằng tuyệt đối không có được đặc quyền này.

Thậm chí có khả năng sẽ gặp muôn vàn trở ngại.

Tuy đối mặt với Thánh nhân, Nhân tộc không dám làm càn... nhưng đám đệ tử Thánh nhân kia thì không chắc.

Nhân tộc dù yếu, nhưng sau lưng có ba vị Thủy Tổ, trong đó có Vọng Thư tồn tại, chính là vốn liếng để khiêu chiến với đệ tử Thánh nhân. "Sư huynh à sư huynh, Nguyên Thủy à Nguyên Thủy... các người tính kế đủ đường, cuối cùng cũng không bằng một lời thẳng thắn của ta, thật đáng thương." Thông Thiên thầm nghĩ, trong lòng hoan hỉ. "Như thế, đa tạ Nguyệt Chủ thành toàn." Y cười rạng rỡ nói. "Cũng đừng vui mừng quá sớm, có điều kiện đấy!" Khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên.

Trong tay nàng, làm gì có bữa trưa nào miễn phí? "Điều kiện?" Thông Thiên ngẩn ra, chớp chớp mắt. "Không lâu sau, Nhân tộc sẽ xuất hiện Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng chẳng mấy chốc ta sẽ bế quan, trong cung Nguyệt Hoàng chỉ để lại một đạo phân thân.

Điều kiện của ta là: Nguyệt giáo ta phải có một vị trí Đế sư cho

một Hoàng và hai Đế, khi đó đạo hữu phải giúp ta." "Ngoài ra, hai vị trí Đế sư cho hai Hoàng và ba Đế còn lại, Tiệt giáo cũng có thể bắt đầu mưu hoa.

Chuyện này là thiên cơ, các Thánh nhân khác chắc hẳn chưa biết được." "Vị trí Đế sư của Tam Hoàng Ngũ Đế chính là khế cơ để đại giáo can thiệp vào khí vận Nhân tộc..." "Điều kiện này chắc không quá đáng chứ?" Thông Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi, ánh mắt chấn kinh vô cùng nhìn chằm chằm vào dung nhan tuyệt mỹ của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Nàng lại nhìn thấu đại thế Thiên Đạo rồi!

Thông Thiên lập tức bấm ngón tay tính toán thiên cơ.

Với tư cách đường đường là Thánh nhân, một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, đệ tử thân truyền của Hồng Quân, vậy mà y lại không diễn toán ra được chút gì.

Có thể thấy chuyện này là thiên cơ chưa hiển hiện, hoặc là thiên cơ bị ẩn giấu cực sâu.

Vậy mà giờ đây lại bị Vọng Thư bình thản nói ra.

Trong lòng Thông Thiên kinh hãi tột độ.

Nguyệt Chủ này quả thật quá khủng khiếp.

Sư huynh à...

đây mới là đối thủ của các huynh!

Đầu các huynh phải sắt đến mức nào mới chọn đối đầu với hạng người thế này chứ.

Thông Thiên lẩm bẩm trong lòng.

Trong nháy mắt, y cảm thấy việc không đắc tội với Nguyệt Chủ trong cung Tử Tiêu là quyết định sáng suốt không gì bằng.

Tiếp theo, trong lòng y lại vui vẻ.

Vọng Thư vừa rồi đã nói ra mưu đồ đối với Nhân tộc, vị trí Đế sư của Tam Hoàng Ngũ Đế, Thông Thiên cũng thấy động tâm.

Nếu Tiệt giáo chiếm hết hai vị trí Đế sư cho hai Hoàng và ba Đế còn lại thì độ khó cực lớn, nhưng nếu chỉ lấy một Hoàng và một Đế thì có lẽ có thể mưu tính một phen.

Đáp ứng điều kiện của Vọng Thư, giúp đỡ nàng cũng không khó.

Phân thân của Vọng Thư, mỗi một đạo đều có thể coi là chiến lực cấp Thánh nhân, hơn nữa còn là loại cực mạnh trong hàng Thánh nhân. "Phong kiếp..." Lúc này, tiếng thầm thì của Vọng Thư lọt vào tai Thông Thiên.

Y trố mắt nhìn, hồ nghi đánh giá vị tuyệt thế tiên tử trước mặt.

Phong kiếp?

Cái quái gì thế?

Lúc này y mới phát hiện Vọng Thư có chút tâm thần bất định, tuy ngoài mặt đang cười nhưng thần tình không hề chuyên chú, dường như tâm trí nàng không đặt ở đây.

Thông Thiên: ...

Rõ ràng là Vọng Thư vừa nói chuyện với y, vừa đang làm việc khác.

Sự quan tâm của nàng đối với việc kia vượt xa việc y tới bái phỏng.

Thông Thiên đầy đầu hắc tuyến, cảm thấy không được yêu thương, suýt chút nữa là bùng nổ.

Ta là Thánh nhân đấy, nàng có thể để tâm một chút được không hả trời!

Khóe miệng Thông Thiên co giật, râu ria run rẩy.

Vọng Thư lại không buồn đáp lời.

Lúc này bên trong vũ trụ Bát Hoang, một trận phong tai màu đen khổng lồ chưa từng thấy, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa đang lao thẳng tới chiến hạm Phá Giới ngay sau khi Vọng Thư dứt lời.

Nơi nó đi qua, thiên địa tối sầm, không nhìn thấy ngón tay.

Phong vân biến huyễn, vạn vật u ám.

Giống như một vị Hỗn Độn Ma Thần há cái miệng đỏ ngòm muốn nuốt chửng toàn bộ Cổ Tiên của vũ trụ Bát Hoang vào bụng.

Đông đảo Cổ Tiên trên chiến hạm Phá Giới nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này chiến hạm Phá Giới đã tiếp cận gốc cây Kiến Mộc thần thụ thấu trời, nhưng... trạng thái không hề tốt.

Tiên quang trên chiến hạm ảm đạm, lực chúc phúc tiêu tán, các trận pháp hộ vệ phòng ngự đa phần đã vỡ vụn, có vẻ lung lay sắp đổ.

Gần vạn Cổ Tiên cũng thê thảm vô cùng, thần tình uể oải.

Tuy chưa có ai hy sinh, nhưng nhiều Cổ Tiên đã hao tận pháp lực, nguyên khí đại thương, thậm chí có nhiều người đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.

Đó là "thành quả" của hai trận thiên tai thử thách Địa và Hỏa trước đó. "Chống trụ lấy!" "Lại có thử thách mới rồi!" "Dốc hết toàn lực... trả giá tất cả... cũng phải gánh cho bằng được!

Ta chịu đủ cái lồng giam này rồi!

Ta muốn ra ngoài!" "Ta biết rồi... là Phong kiếp!

Thổ, Hỏa rồi đến Phong... kiếp sau khả năng là Thủy kiếp!"

"Cuồng phong à!

Bạo vũ à!

Hãy tới mạnh mẽ hơn nữa đi!" "Câm miệng!

Đừng có nói gở, không biết Tạo Vật Chủ là con gái sao?

Nếu Ngài nổi giận sẽ trực tiếp diệt sạch chúng ta đấy!" "Quả nhiên, Ngài sẽ không để ta dễ dàng gặp mặt, không để ta dễ dàng đột phá lồng giam!

Nhưng... lần này Ngài đã đánh giá thấp quyết tâm của ta, đánh giá thấp năng lực của ta rồi!" "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Những tiếng hô vang dậy trên chiến hạm Phá Giới, đông đảo Cổ Tiên cổ vũ lẫn nhau, buông lời hùng hồn để kiên định ý chí của đồng đội, cũng là để kiên định nội tâm của chính mình.

Qua hai trận đại kiếp, đám Cổ Tiên đã hiểu được quy luật thử thách của Tạo Vật Chủ.

Không biết phía trước còn bao nhiêu thử thách đang chờ đợi... nhưng con đường ở dưới chân, đã xuất phát thì sẽ không dừng lại.

Dù chết cũng không hối tiếc.

Trên mũi chiến hạm Phá Giới.

Chương 284

Ngoan Nhân lạnh lùng nhìn trận phong kiếp vô biên vô tế đang che trời lấp đất ập tới, chuẩn bị ra tay.

Trong hai trận đại kiếp trước đó, nàng đều che giấu thực lực để chuẩn bị cho các đại kiếp sau.

Nhưng bây giờ... trận đại kiếp này không ra tay là không được.

Đông đảo Cổ Tiên trên thuyền đã là nỏ mạnh gần đà.

Nếu nàng không ra tay... có lẽ ngay cả kiếp này cũng không qua nổi.

Nếu kiếp này không qua được, thì giữ lại thực lực cho các kiếp sau cũng chẳng có ý nghĩa gì. "Ta... ta sẽ đi tìm Ngài." Ngoan Nhân lạnh lùng nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm phong tai, chiếc nhẫn đồng xanh trên tay đột nhiên tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ.

Không ai biết được... chiếc nhẫn này vốn dĩ là do Tạo Vật Chủ để lại.

Nó là một món linh bảo đỉnh tiêm, cực kỳ thần dị. "Ngoan Nhân, hãy bảo tồn thực lực trước đã, kiếp này cứ giao cho chúng ta." Lúc này, có năm đạo thân ảnh vĩ ngạn bước tới mũi thuyền, trầm giọng nói.

Đó là Diệp Hắc, Hoang, Bái Nguyệt giáo chủ, Kiếm Thánh và Đông Phương Bất Bại. "A, Ngoan Nhân tỷ tỷ, cứ giao cho muội." Đông Phương Bất Bại đầy vẻ mị hoặc, nhu giọng nói.

Ngoan Nhân: ...

Diệp Hắc: ...

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nổi hết cả da gà da vịt.

Thực lực Cổ Tiên của Đông Phương Bất Bại cực mạnh, nhưng tính cách này thật khiến người ta không chịu nổi.

Trong truyền thuyết mà Tạo Vật Chủ để lại ký ức... người này vốn là nam nhân, sau đó tự thiến để tu luyện 《Quỳ Hoa Bảo Điển》 mới trở thành nữ tử.

Cũng không biết Tạo Vật Chủ khi sáng tạo ra Đông Phương Bất Bại đã nghĩ gì, đúng là một sở thích quái đản.

Mọi người lắc đầu, gạt bỏ những ý nghĩ lộn xộn trong lòng.

Sau đó, năm người không đợi Ngoan Nhân đáp lại, năm đạo tiên ảnh trực tiếp bay vút lên, đứng sừng sững ở mũi thuyền.

Năm người họ cũng là những kẻ chí cường trong số đông đảo Cổ Tiên Bát Hoang.

Trong chốc lát, phong kiếp đã ập đến. "U u..." "U u u..." Trận phong tai màu đen hủy thiên diệt địa vô tình quét qua mặt đất, phát ra những tiếng gầm rống khiến người ta lạnh gáy. "Két két..." "Két két..." "Két két..." Tiếng động như chiếc giường gỗ rung chuyển dữ dội trong đêm khuya phát ra từ chiến hạm Phá Giới.

Dù phong tai chưa chạm tới, cả con chiến hạm đã rung lắc kịch liệt. "Hát!" Hai người Diệp, Hoang đồng thanh quát lớn.

Bái Nguyệt giáo chủ đứng lơ lửng trên không, vạt áo bay phần phật.

Kiếm Thánh gọi ra trường kiếm, kiếm quang hóa thành vạn đạo: Vạn Kiếm Quy Tông.

Đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại cầm một cây ngân châm tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ.

Cùng lúc đó, năm vị chí cường giả của vũ trụ Bát Hoang đồng loạt ra tay. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Từng đạo công kích mạnh mẽ oanh tạc vào trận phong tai màu đen.

Họ không chọn phòng ngự, mà chọn tấn công.

Tấn công chính là cách phòng ngự tốt nhất.

Trong nháy mắt, trận phong tai màu đen vốn che trời lấp đất bị đánh tan một phần.

Trận phong tai mạnh mẽ vô cùng lại bị chặn đứng dưới đòn tấn công của năm vị chí cường giả, khó mà tiến thêm tấc nào.

Những đòn tấn công liên miên không dứt trút xuống, không có một chút kẽ hở nào.

Nhưng phong tai đen quá nhiều, quá hạo hãn, năm người nhanh chóng lộ ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển, đây là biểu hiện của việc sử dụng pháp lực quá độ. "Ta nữa!" "Có ta đây!" "Liều mạng thôi!" Một số Cổ Tiên còn dư lực gầm lên, cũng lao lên cùng năm người tấn công phong tai.

Một khắc.

Hai khắc.

Ba khắc...

Phong tai vẫn tiếp tục thổi không ngừng, nhiều Cổ Tiên bị chảy máu thất khiếu, nhưng không ai chọn lùi bước.

Chỉ cần trong cơ thể hồi phục được một chút pháp lực, họ liền tung ra một đòn tấn công.

Cuối cùng, không biết đã qua bao lâu, phong tai mới tan biến mất hút.

Trên đại địa, trên chiến hạm... im phăng phắc.

Đông đảo Cổ Tiên muốn reo hò thật to, nhưng không còn chút sức lực nào... ngay cả việc nói chuyện cũng trở thành một điều xa xỉ.

Họ chỉ có thể dùng niềm vui lấp lánh trong ánh mắt để biểu đạt sự vui mừng.

Thêm một trận thử thách nữa đã vượt qua. "Ong..." Sau khi nghỉ ngơi một lát, chiến hạm tiếp tục tiến lên.

Phía trước là một vùng sương mù che phủ dưới gốc Thần Thụ, khiến người ta không nhìn rõ được khung cảnh thực sự ở đó.

Tất cả Cổ Tiên khó khăn đứng dậy, lộ vẻ mong đợi.

Họ biết rằng... tiếp theo đây chính là thánh địa.

Nhân tộc trong toàn bộ vũ trụ này đều phát nguyên từ đây.

Đây là nơi Tạo Vật Chủ tạo ra con người. "Ong!" "Rắc!" Trong màn sương mù rộng lớn tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh vật nào, chiến hạm Phá Giới xé toạc không gian, thần tốc tiến tới.

Tim của tất cả Cổ Tiên đều treo lơ lửng, căng thẳng trợn tròn mắt.

Đột nhiên, phía trước như mây tan sương tạnh, màn sương mù cuối cùng cũng tiêu tán.

Hiện ra trước mắt là một hồ nước mênh mông như đại dương, nước hồ xanh biếc, trong vắt vô cùng, bên cạnh hồ chính là gốc Thần Thụ cao không thấy đỉnh.

Ở giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đảo không có bất kỳ kiến trúc nào, chỉ có từng khối từng khối đất tỏa ra thần quang vàng kim.

Đó chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Bên cạnh Tức Nhưỡng có những người bùn được nặn dở... không có hơi thở sinh mệnh.

Nơi này yên tĩnh, dường như đã lâu không có người tới.

Tất cả Cổ Tiên lập tức lệ nóng doanh tròng. "Nơi khởi nguồn." "Ta đã trở về rồi!" Gần vạn Cổ Tiên đồng loạt quỳ lạy trên chiến hạm.

Lần đầu tiên, họ cảm thấy khoảng cách với vị Tạo Vật Chủ kia gần đến thế.

Con người quả là một loại sinh linh kỳ lạ.

Họ thích tìm về cội nguồn.

Dù đi cao bao nhiêu, xa bao nhiêu... cũng muốn tìm về khởi điểm, tìm về cái gốc của mình.

Chương 285

Cổ Tiên của vũ trụ Bát Hoang cũng không ngoại lệ.

Sau khi nhận được phương pháp mở ra ký ức bị phong trần từ miệng Ngoan Nhân, mỗi vị Cổ Tiên đều đã giải khai ký ức trong não hải của mình.

Từ trong ký ức, họ phát hiện ra những bí mật lớn lao.

Bí mật này lập tức nghiền nát thuyết tiến hóa tự nhiên vừa mới manh nha của văn minh khoa học.

Rằng con người không phải do vượn cổ tiến hóa thành, mà do một vị tồn tại vô thượng sáng tạo ra.

Không chỉ con người, vạn vật đều do Ngài sáng tạo.

Sinh linh gọi Ngài là Tạo Vật Chủ.

Trong dòng thời gian dài đằng đẵng hàng chục, hàng trăm tỷ năm của vũ trụ, Ngài tổng cộng xuất hiện ba lần.

Lần thứ nhất, Ngài dùng thần thông pháp lực vô biên khai tịch ra ba ngàn tinh hệ, chia một lục địa hạo hãn hoàn chỉnh thành ba ngàn phần.

Giọng nói của Ngài truyền khắp thiên địa, đó là lần đầu tiên chúng sinh biết đến sự tồn tại của Ngài.

Lần thứ hai, Ngài không hiểu sao lại lấy trộm quan tài của Dracula Cổ Tiên, nhưng chưa bao giờ thấy Ngài trả lại.

Kể từ đó, chúng sinh hiểu rằng nhân phẩm của vị Tạo Vật Chủ nhà mình cũng chẳng ra sao.

Hơn nữa, từ đó về sau, trong vũ trụ thường xuyên xuất hiện

những chuyện huyền bí, mỹ tửu, mỹ thực, y phục... thậm chí cả những món đồ đẹp đẽ thường xuyên không cánh mà bay.

Không cần nghi ngờ, nhất định là do Ngài làm.

Vì thế, ba phương văn minh tu hành Tiên đạo, Võ đạo và Khoa học kỹ thuật đã cùng nhau thành lập một cơ quan xử lý đặc biệt, chuyên điều tra những nơi xảy ra chuyện tâm linh, phần lớn thời gian sẽ tiến hành bồi thường cho nạn nhân.

Lần thứ ba, Ngài đưa một vị tồn tại thần bí khác vào vũ trụ này, dường như là đi tham quan du lịch.

Lần đó, mọi người cuối cùng cũng biết được dung mạo của Ngài.

Tuy chỉ có Ngoan Nhân Cổ Tiên nhìn thấy và không thể ghi nhớ trong não hải, nhưng tất cả đều biết đó là một vị tiên tử có ngoại hình không khác mấy so với họ.

Điều này làm tăng thêm rất nhiều cảm giác đồng điệu.

Vô số sinh linh còn suy đoán rằng Tạo Vật Chủ đã dựa theo ngoại hình của chính mình để sáng tạo ra họ.

Đó chính là nguồn gốc của Nhân tộc trong vũ trụ này.

Còn về những người có ký ức trưởng thành độc đáo như Ngoan Nhân, Diệp Thiên Đế, Đông Phương Bất Bại, Tửu Kiếm Tiên, Bái Nguyệt giáo chủ, Kiếm Thánh... thì được gọi là "Thần Quyến Giả".

Những sinh linh nhận được sự ưu ái và đối đãi đặc biệt từ Tạo Vật Chủ.

Giờ đây... trải qua mười tỷ năm năm tháng chuẩn bị dài đằng đẵng, trải qua một phen thử thách đại kiếp thập tử nhất sinh, đám người Ngoan Nhân cuối cùng đã đến được nơi mình sinh ra. "Mẫu thân..." "Con đã trở về rồi!" Đông đảo đại năng lầm bầm, trong thần

sắc có cảm thương, có cảm ân, có cảm động...

Sự rung động từ linh hồn, tại nơi thần thánh này, vào khoảnh khắc thần thánh này...

đã triệt để mở ra trái tim vốn bị năm tháng phong trần.

Bất luận là Cổ Tiên Nhân tộc có diện mạo như thế nào, thân phận ra sao, đều phân phân quỳ bái xuống đất.

Giống như đang hành hương.

Trở về, tựa như đứa con tha hương viễn xứ cuối cùng đã trở về cố hương.

Cổ Tiên quỳ bái hồi lâu sau mới đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy chục khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng trên đảo giữa hồ.

Xuyên qua thời gian, dường như họ có thể thấy được vào những năm tháng tuyên cổ trước kia, có một vị thiếu nữ tuyệt mỹ đang đứng hoặc ngồi xổm ở đó nặn người bùn, miệng lẩm bẩm điều gì đó. "Tiếp tục!" Ngoan Nhân thần sắc bình tĩnh, khẽ nói một tiếng.

Giọng nói không lớn, nhưng truyền khắp chiến hạm Phá Giới. "Tiếp tục!" Giọng nói của Diệp Hắc vang lên, tóc dài xõa vai, mày kiếm mắt sáng.

Ngữ khí của hắn tràn đầy kiên định, không gì cản nổi. "Tiếp tục!" Đông Phương Bất Bại, Kiếm Thánh, Tửu Kiếm Tiên, Phong Thanh Dương đồng thanh hô lớn. "Tiếp tục...!" Gần vạn Cổ Tiên trên chiến hạm Phá Giới đồng thanh hét lớn, tiếng vang thấu tầng mây.

Đấu chí và chiến ý chưa từng có tràn ngập trong lòng.

Muốn leo lên Thần Thụ, tìm Ngài! "Đùng!" "Đùng!" "Đùng!" "Đùng đùng đùng đùng đùng!" Tiếng trống trận lại vang lên, còn mạnh mẽ hơn cả lúc trước!

Tất cả mọi người trên chiến hạm đều tràn đầy kình lực!

Tiếp đó, con chiến hạm khổng lồ như pháo đài lại cất cánh.

Lần này không còn bay trên đất liền nữa, mà men theo thân cây Kiến Mộc thần thụ hùng vĩ vĩ đại chưa từng có ai leo lên.

Cao bao nhiêu, không ai biết.

Phải đi bao lâu, cũng không ai biết.

Có bao nhiêu thử thách, càng không biết.

Con đường ở dưới chân, cứ thế mà tiến lên.

Đến cuối đường, tự khắc sẽ có thu hoạch...

Tại núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng. "Chúc mừng nhé, đã qua được hai ải rồi..." Vọng Thư khẽ nhướn mày, thầm nghĩ trong lòng.

Khoảnh khắc này, nàng cảm thấy mình giống như một đại BOSS trấn giữ ải trong trò chơi vậy.

Ngạch... làm lập trình viên cũng không sai chút nào.

Dù sao mấy thứ đó cũng không quan trọng.

Thông Thiên đứng bên cạnh Vọng Thư mà đầy đầu mờ mịt. "Lạ thật, chuyện gì lại khiến Vọng Thư quan tâm đến vậy?" Thông Thiên nhíu mày.

Chuyện của y đã được giải quyết hoàn mỹ, đơn giản đến mức không tưởng nổi.

Nhưng lúc này, y càng tò mò chuyện gì đã khiến Nguyệt Chủ Vọng Thư phân tâm...

Cần biết rằng ở đẳng cấp Thánh nhân, mỗi cử chỉ hành động đều gây ra sóng gió.

Thứ có thể khiến Vọng Thư quan tâm đến mức hiếm thấy như

vậy... e rằng không phải là chuyện nhỏ.

Vị này vốn nổi danh mưu trí thâm viễn, thần bí khôn lường. "Chẳng lẽ lại có bảo bối gì sao?" Thông Thiên suy đoán.

Dù sao tạm thời cũng không có việc gì, y dứt khoát đứng lại đây chờ xem Vọng Thư đang định làm trò gì.

Trên quảng trường đạo tràng, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng đang chờ đợi...

Vũ trụ Bát Hoang.

Phong kiếp qua đi, liền đến Thủy kiếp. "Ào ào ào..." "Ào ào ào..." Chiến hạm Phá Giới di chuyển trên thân Thần Thụ chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng nước chảy cực lớn.

Chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bằng mắt thường, từ trên chín tầng trời có nước lũ cuồn cuộn ngập trời đổ ập xuống.

Hành động của nó như hàng ức vạn con ngựa chạy lồng lộn, chiến hạm Phá Giới to lớn như pháo đài so với nó giống hệt như một chiếc lá rụng giữa hồ... có thể bị cuốn trôi đi cực xa bất cứ lúc nào. "Nước lũ!" "Nước lũ ngập trời ập tới!" "Mọi người mau vào trong khoang thuyền!

Cùng nhau gia trì trận pháp!" Đông đảo Cổ Tiên hét lớn.

Trong chốc lát, mọi người lần lượt trốn vào trong thân tàu.

Chương 286

Sau khi trải qua ba lần thử thách, họ đã đoán được quy luật thử thách: ba lần trước là Địa, Hỏa, Phong, vậy lần tới cực kỳ có khả năng là Lôi, Kim, Thủy, từ đó đề ra kế hoạch phòng thủ tương ứng.

Quả nhiên, Thủy kiếp đã giáng lâm.

Nước mang lại lợi ích cho vạn vật mà không tranh giành, nước lũ tuy hung mãnh nhưng đối với Cổ Tiên cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Trận thử thách này là để lợi dụng bản thân phòng ngự của chiến hạm Phá Giới để vượt qua, nhằm để đông đảo Cổ Tiên có thêm thời gian hồi phục. "Oanh!" Tiếng nổ vang trời dậy đất vang lên trong vũ trụ Bát Hoang, nước lũ ngập trời trực tiếp nhấn chìm chiến hạm Phá Giới, giống như đại hồng thủy cuốn trôi con tàu Noah vậy.

Bên trong chiến hạm Phá Giới bắt đầu quay cuồng không ngừng, đông đảo Cổ Tiên cảm thấy trời xoay đất chuyển.

Dù đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng vào lúc này, trong lòng họ vẫn không khỏi căng thẳng và cầu nguyện.

Tâm tư của Tạo Vật Chủ quá khó đoán, nếu Ngài muốn chôn vùi họ tại đây thì cũng chẳng có cách nào.

Không ai nghi ngờ liệu Ngài có thể làm được chuyện đó hay không.

Thiên địa vạn vật là do Ngài khai tịch.

Nhân tộc là do Ngài sáng tạo.

Thế gian này, có chuyện gì mà Ngài không làm được chứ?

Chờ đợi luôn là một việc cực kỳ dài đằng đẵng, cũng là một việc cực kỳ giày vò.

Không chỉ đối với việc đi mua sắm cùng con gái, mà chờ đợi trong sự thấp thỏm bất an trước những điều chưa biết cũng như vậy.

Không biết đã qua bao lâu... nước lũ ngập trời đổ xuống từ chín tầng trời mới dừng lại.

Dưới gốc cây Kiến Mộc thần thụ... nơi tạo ra con người ban đầu, giờ đây đã trở thành một vùng sông nước vô biên vô tế.

Hồ nước trong vắt lúc trước giờ trông như biển cả... nhưng lúc này nó đã thực sự trở thành biển cả, vẫn trong xanh thấy tận đáy.

Cũng không biết Tạo Vật Chủ lấy đâu ra nhiều nước như vậy. "Bõm!" Đột nhiên, một tiếng nước bắn cực lớn vang lên, chỉ thấy trên mặt biển tĩnh lặng, một con chiến hạm khổng lồ rẽ nước nhô lên, nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Hình thái thân tàu được văn minh khoa học nghiên cứu để hành hành trong tinh không, giờ đây dùng trên mặt nước cũng rất thích hợp.

Lại qua một hồi lâu, đông đảo Cổ Tiên mới hoàn hồn, lảo đảo bò dậy từ trên boong tàu.

Sát thương không lớn, nhưng trải nghiệm thì cực tệ. "Nhất định là Ngài cố ý!" "A a a a..." "Chuyên chọn lúc chúng ta đang leo Thần Thụ để giáng xuống Thủy kiếp!

Rõ ràng là Địa, Hỏa, Thủy, Phong, vậy mà cố tình làm thành Địa, Hỏa, Phong, Thủy...

Nhất định là Ngài cố ý!" "Sở thích quái đản của Ngài đấy..." "Bỗng nhiên cảm giác thấy, thiên tân vạn khổ gặp được Ngài, cũng chưa chắc đã có chuyện tốt gì..." "Ta khổ quá mà... toàn thân đều rã rời rồi, đói quá...

đầu váng mắt hoa..." "Suỵt...

đừng nói nữa, cẩn thận bị Ngài nghe thấy!" "Ngươi tưởng ta không nói, chỉ nghĩ trong lòng thì Ngài không biết sao?

Đẳng cấp của Ngài không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được đâu." "Vậy thì sao?" "Thì giả khổ chứ sao...

Hiểu không, mấy chương trình giải trí trong văn minh khoa học toàn chơi kiểu đó đấy." "..." "Được rồi, tiếp tục đi, dựa theo bốn trận đại kiếp thử thách trước đó mà xem, chắc là sẽ không còn Thủy kiếp nữa đâu, chỉ là vốn dĩ đã leo được một quãng, giờ phải leo lại từ đầu, thật nản lòng." "Ừ...

Tiếp tục!" Đông đảo Cổ Tiên bàn tán xôn xao, trong lúc trò chuyện họ đã vực dậy tinh thần, chuẩn bị tiếp tục leo lên Thần Thụ.

Chiến hạm Phá Giới xuất phát trở lại.

Rất nhanh, chiến hạm Phá Giới đã tới đúng nơi vừa xảy ra thử thách Thủy kiếp lúc nãy. "Ào ào ào..." "Ào ào ào..." Tiếng nước chảy vang trời lại vang lên lần nữa.

Đông đảo Cổ Tiên: ...

Trong khi sắc mặt đại biến, họ đồng loạt quay đầu nhìn mấy tên vừa than vãn lúc nãy, khóe miệng giật giật, hận không thể giết chúng để tế trời!

Không biết Tạo Vật Chủ là con gái à?

Không biết Thượng Đế là phái nữ sao?

Nhỏ mọn, thù dai... dù cảnh giới có cao đến đâu thì con gái cũng không ngoại lệ.

Sự thông minh thường ngày đâu rồi?

Sự ổn trọng thường ngày đâu rồi?

Bị chó ăn hết rồi à.

Lại thêm một đợt nước lũ ngập trời đổ xuống, mang theo sự bất mãn của vị Nguyệt Chủ nào đó lao thẳng xuống...

Tiếp theo, lần xuất phát thứ hai.

Lần này thì không còn xuất hiện Thủy kiếp nữa.

Suốt quãng đường sóng yên biển lặng, chiến hạm Phá Giới lao thẳng lên trên, tiêu tốn mười mấy năm cuối cùng cũng tới được ngọn Thần Thụ.

Trên chiến hạm, họ có thể thấy trên đỉnh Thần Thụ, trên chiếc lá xanh nhất ở nơi cao nhất có một ngôi nhà nhỏ màu trắng hai tầng, bên ngoài nhà có sofa, bàn ghế và rượu vang đỏ, dường như là nơi ở của Tạo Vật Chủ.

Mắt ai nấy đều sáng rực lên.

Đích đến đã ở ngay trước mắt.

Họ reo hò, nhảy nhót, vui mừng khôn xiết.

Ngài có ở trong nhà không nhỉ? "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Lúc này, tiếng sấm chớp nổ vang.

Trong chốc lát, trên đỉnh Thần Thụ, ngôi nhà nhỏ và lá xanh thảy đều biến mất, thay vào đó là mây đen che kín bầu trời, trong mây đen lôi xà nhảy múa điên cuồng.

Lôi kiếp đã giáng lâm.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến!

Lôi kiếp... là thứ đáng sợ nhất trong tất cả các kiếp số thử thách.

Họ có thể cảm nhận được mỗi một đạo lôi đình đang nhảy múa trong đám mây đen kia đều có uy lực vượt xa đòn toàn lực của họ, đó

là sức mạnh từ một chiều không gian khác!

Điều tàn nhẫn nhất là khi hy vọng đã ở ngay trước mắt, chỉ trong chớp mắt, hy vọng đó đã tan vỡ. "Chẳng lẽ...

Ngài thực sự không muốn gặp chúng ta sao?" "Nhưng tại sao lại bày ra thử thách!" "Lồng giam à... ta muốn ra ngoài!

Nếu không ra được, thà chết còn hơn!" Đông đảo Cổ Tiên lúc đầu thì thất vọng, run rẩy, tim đập thình thịch... sau đó là sự điên cuồng vô tận.

Năm đó Vọng Thư tạo ra con người, như hack game mà ban cho họ ký ức, đồng thời cũng ban cho họ tâm tính không chịu khuất phục và ý chí tuyệt không từ bỏ.

Bước cuối cùng này, tuyệt đối không từ bỏ.

Chiến thiên, chiến đến cùng! "Oanh!" Lúc này, Ngoan Nhân đã hành động.

Chiến lực tích lũy bấy lâu nay vào lúc này toàn bộ bộc phát, từng đạo tiên pháp rực rỡ oanh tạc về phía lôi kiếp kinh thiên kia, muốn...

đánh tan kiếp vân!

Thậm chí... nàng còn trực tiếp đốt cháy sinh mệnh lực, thăng hoa cực hạn, đưa chiến lực lên đến đỉnh điểm.

Mỗi một đòn tiên pháp tấn công đều mạnh mẽ vô cùng, thấp thoáng chạm tới sức mạnh của một đẳng cấp khác.

Không màng tới việc sau trận chiến này có thể sống sót hay không, chỉ cầu được gặp mặt Tạo Vật Chủ một lần, dù chỉ một lần thôi cũng tốt.

Chương 287

Cố chấp, một khi đã xác định mục tiêu là sẽ không quay đầu lại.

Trước kia, sự cố chấp của nàng đặt lên người huynh trưởng... nhưng khi phát hiện ra đó chỉ là những ký ức hư ảo, mục tiêu cố chấp của nàng đã thay đổi.

Thay đổi thành Tạo Vật Chủ!

Nàng phải tìm thấy Ngài! "Thật giống ta năm đó..." Trong cung Nguyệt Hoàng, Vọng Thư bình thản nhìn về phía trước, trong mắt hiện lên những chuyện đang xảy ra trong vũ trụ Bát Hoang.

Ngoan Nhân tiên tư tuyệt thế, một mình độc chiến lôi đình diệt thế.

Cảnh tượng này khiến Vọng Thư không khỏi nhớ lại chính mình năm xưa.

Về việc Ngoan Nhân, Bái Nguyệt, Đông Phương Bất Bại, Kiếm Thánh, Tửu Kiếm Tiên, Bạch Triển Đường, Quả Tỷ...

Những việc năm đó khi tạo ra con người, vì một chút cảm hứng ngẫu nhiên mà tiện tay làm ra, giờ đây lại gây ra những con sóng lớn như vậy.

Vừa tán thán sự nỗ lực của họ, đồng thời cũng có một tia áy náy.

Nếu những người bùn ban đầu không được gán thêm những ký ức khác, liệu họ có một cuộc đời khác không...

Chỉ là khi đó nếu không làm như vậy thì ba ngàn đại đạo pháp tắc sẽ không thể lĩnh ngộ nhanh như hack game như thế...

Dưới ảnh hưởng của việc đó, hoặc giả cũng không có thực lực

như hiện tại, đỉnh điểm cũng chỉ là một tôn Hỗn Nguyên Thánh nhân có chiến lực tương đương với Nguyên Thủy mà thôi.

Chỉ có thể nói, đây là duyên, cũng là mệnh, mọi sự đều do mệnh số định đoạt. "Thôi bỏ đi, đến đây là được rồi." Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, khẽ nói một tiếng.

Theo tâm niệm của nàng, lôi kiếp bên trong vũ trụ Bát Hoang lập tức tiêu tán.

Trên đỉnh cây Kiến Mộc thần thụ, một lỗ đen không gian khổng lồ xuất hiện, chậm rãi xoay chuyển như vực sâu của ác quỷ.

Tiếp đó, một luồng ánh sáng trắng bạc rực rỡ từ trung tâm lỗ đen bắn ra, chiếu rọi lên thân tàu chiến hạm Phá Giới. "Đã thông qua thử thách của ta, xuyên qua đường hầm nghịch phản này là có thể gặp được ta." Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang vọng trong toàn bộ vũ trụ Bát Hoang.

Trên chiến hạm, đông đảo Cổ Tiên đồng loạt ngẩng đầu, mặt đầy hưng phấn, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Thành công rồi!

Đột phá lồng giam, gặp mặt Tạo Vật Chủ...

đã trong tầm tay.

Giây phút này... trong lòng họ bỗng có chút thấp thỏm bất an.

Thế giới của Tạo Vật Chủ sẽ trông như thế nào nhỉ?

Tới đó rồi, liệu họ có từ Cổ Tiên rơi xuống cấp bậc phàm nhân hay không?

Không ai có câu trả lời, tất cả đều là ẩn số.

Tại khắp nơi trong vũ trụ Bát Hoang, vô số sinh linh cũng đều nghe thấy giọng nói của Vọng Thư, chúng sinh reo hò. "Thành công

rồi!

Các Cổ Tiên đã thành công rồi!" "Đã thông qua thử thách của Tạo Vật Chủ, sắp đột phá vũ trụ này để đi tới một thế giới khác rồi." "Thật ngưỡng mộ quá...

Ta cũng muốn đi xem thế giới của Tạo Vật Chủ...

Thật tràn đầy cám dỗ!" "Mau chóng bế quan tu luyện thôi, tiền nhân đã mở đường rồi, tiếp theo... có lẽ chỉ cần đạt tới cảnh giới Cổ Tiên là có thể đi tới thế giới của Tạo Vật Chủ." "...

Dùng từ 'phi thăng' để diễn tả thì thế nào?" "Thiện." Thời gian trôi qua trong vũ trụ Bát Hoang khác với thế giới Hồng Hoang.

Mười mấy năm trôi qua ở đó, trong thiên địa Hồng Hoang mới chỉ trôi qua có một khắc đồng hồ.

Lúc này trong cung Nguyệt Hoàng, Thông Thiên vẫn bình tĩnh đứng chờ, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu "ngoan ngoãn" đứng hầu một bên.

Tuy rằng Vọng Thư có chút tâm thần bất định, nhưng Thông Thiên vẫn nhận ra điều đó. "Ơ...

Thông Thiên đạo hữu vẫn còn ở đây à?" Một giọng nói thanh lãnh vang lên bên ngoài đại điện cung Nguyệt Hoàng.

Vọng Thư khẽ nhướn mày, cố ý trêu chọc.

Sắc mặt Thông Thiên tối sầm lại, tâm mệt mỏi JPG.

Cảm giác như một người sống sờ sờ đứng trước mặt mà nàng không nhìn thấy sao? "Phong cảnh cung Nguyệt Hoàng không tệ, bần đạo ngắm thêm chút nữa." Thông Thiên mỉm cười, tùy miệng nói.

Vọng Thư: ...

Có quỷ mới tin đạo hữu ấy.

Tuy không đoán được lúc này Thông Thiên đang nghĩ gì, nhưng nàng cũng lười đoán, điều này cũng không ngăn cản nàng tiếp kiến đám Cổ Tiên trong vũ trụ Bát Hoang.

Nhóm người Ngoan Nhân, Đông Phương Bất Bại, Bái Nguyệt tuy có chút đặc biệt, nhưng sẽ không bị các Thánh nhân coi là mối đe dọa.

Những sinh linh đặc biệt này, ngay cả Thánh nhân... thậm chí ngay cả Nữ Oa, người sáng tạo ra Nhân tộc, cũng khó lòng tạo ra được.

Trọng điểm không nằm ở Cửu Thiên Tức Nhưỡng hay Khinh Linh Chi Thủy, mà ở ký ức độc nhất vô nhị của mỗi người, chính những ký ức đó đã nhào nặn nên tâm tính của họ.

Trong vũ trụ Bát Hoang.

Cổng trời mở ra, một lỗ đen khổng lồ lơ lửng trên không trung, chậm rãi xoay chuyển.

Gần vạn Cổ Tiên đắm mình trong tiên quang trắng bạc rực rỡ bắn ra từ trung tâm lỗ đen. "Bắt đầu thôi!" "Tiếp tục tiến lên!" "Nếu Ngài đã lên tiếng, nghĩa là phía sau sẽ không còn thử thách nữa." "Ta vào đây!" "Bước cuối cùng rồi!" "Cuối cùng cũng sắp được gặp Ngài rồi!" Đông đảo Cổ Tiên bàn tán xôn xao, thần tình hoặc kích động, hoặc hướng tới, hoặc thấp thỏm. "Ong..." Chiến hạm Phá Giới nhổ neo, tiếp tục bay về phía lỗ đen không gian.

Chỉ thấy một con chiến hạm khổng lồ vô cùng như pháo đài, dưới sự chiếu rọi của tiên quang trắng bạc rực rỡ, đi sâu vào trong lỗ đen rồi triệt để biến mất không thấy tăm hơi.

Gần vạn Cổ Tiên điều khiển chiến hạm Phá Giới rời khỏi vũ trụ Bát Hoang!

Một tráng cử như vậy, chắc chắn sẽ trở thành một huyền thoại tuyệt vời trong vũ trụ Bát Hoang.

Cung Nguyệt Hoàng.

Một khắc sau khi cuộc trò chuyện kết thúc.

Đột nhiên, một lỗ đen xuất hiện đột ngột trên không trung đạo tràng cung Nguyệt Hoàng.

Lỗ đen không lớn, chỉ cỡ một hòn đảo phù không, nhưng phản ứng đi kèm lại rất lớn...

Thông Thiên kinh ngạc, sau đó mắt sáng rực lên, đánh giá cái lỗ đen đó.

Trực giác mách bảo y rằng, đây chính là chuyện khiến Vọng Thư phân tâm lúc nãy.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu kinh ngạc, sau đó sắc mặt đại biến, vẻ mặt khá cổ quái...

Trong não hải của hai nàng bỗng nhớ lại, cách đây không lâu, khi Vu Yêu đại kiếp vừa kết thúc, trên núi Chiêu Dao cũng xuất hiện vô số lỗ đen như vậy, sau đó... các đảo phù không của Thiên giới đều bị Vọng Thư sư tôn mang hết về đây.

Nghĩ tới đây, hai nàng đều đầy đầu hắc tuyến.

Sư tôn... không phải lại mang thứ gì từ nơi nào đó về đấy chứ.

Sở dĩ hai nàng không dùng từ "trộm" hay "cướp", là vì dù sao đó cũng là sư tôn mình, nên dùng từ văn nhã một chút.

Nhưng mà...

Ngài có thể thấp thỏm một chút được không hả trời.

Giây phút này, chúng sinh Linh tộc và Nguyệt giáo ở trong Lạc Thành và các đảo phù không cũng đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía lỗ đen xuất hiện trên không trung cung Nguyệt Hoàng, sắc mặt khẽ biến.

Suy nghĩ của họ cũng đại khái giống với Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu. "Quang đương..." "Quang đương..." Trong chốc lát, tiếng va chạm kim loại truyền vào tai mọi người.

Chương 288

Tiếp đó, nhìn vào trung tâm lỗ đen, mọi người nheo mắt lại, thấy một tấm kim loại màu trắng bạc xuất hiện, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh kim loại rực rỡ.

Sau đó, các tấm kim loại xuất hiện ngày càng nhiều.

Dưới ánh mặt trời, chúng phản xạ ánh sáng bạc rực rỡ, tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

Mọi người đã nhìn rõ chân diện mục của nó, đó chính là một cái mũi thuyền!

Ngay sau đó, thân thuyền và đuôi thuyền cũng nhanh chóng xuất hiện.

Một con chiến hạm được chế tạo hoàn toàn bằng kim loại, phong cách hoàn toàn khác biệt so với thiên địa Hồng Hoang.

Nổi bật nhất không phải là con thuyền, mà là vị tiên tử tiên tư tuyệt thế ở mũi thuyền.

Nàng mặc một chiếc váy tiên màu trắng đứng lặng, đầu ngón tay đeo một chiếc nhẫn tỏa ra bảo quang lấp lánh.

Ngoan Nhân chớp chớp mắt, tò mò đánh giá tất cả những gì hiện ra trước mắt.

Cùng lúc đó, đông đảo Cổ Tiên trên thuyền cũng tò mò đánh giá xung quanh. "Ta ra ngoài rồi!

Ra ngoài rồi!" "Thế giới của Tạo Vật Chủ!" "Tê...

Linh khí nồng đậm đến đáng sợ!" "Thế giới này so với thế giới của ta, ba ngàn đại đạo pháp tắc không giống nhau, dường như hoàn

thiện hơn, mạnh mẽ hơn...

Nó đang bài xích pháp tắc đại đạo của ta." "Ta cảm nhận được cảnh giới phía trên Cổ Tiên rồi!" "Mau nhìn phía dưới kìa... hình như là một tòa cung điện, thật là hùng vĩ!

Chưa bao giờ thấy tòa cung điện nào hùng vĩ như vậy!" "Có... có nữa kìa!

Mọi người cảm nhận được không?

Đó là một ngọn thần sơn vô cùng nguy nga, bất kỳ hòn đảo phù không nào lơ lửng ở sườn núi cũng to lớn hơn cả chiến hạm của ta.

Ở dưới chân núi... là một tòa thành." "Sinh linh trong thành nhiều không đếm xuể...

Có vô số tồn tại mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn ta rất nhiều, hoàn toàn không nhìn thấu được." "Đợi đã...

Ngoan Nhân Cổ Tiên, mau nhìn xem, kia chẳng phải là Ngài sao?

Trong thần thức không cảm nhận được sự tồn tại của Ngài, nhưng Ngài lại thực sự xuất hiện trước mắt ta." "Bên cạnh Ngài có một đạo nhân mặc đạo bào đứng đó...

Tê, thâm bất khả trắc nha...

Chúng ta đã đến một thế giới quái vật như thế nào vậy!

Có quá nhiều quái vật tồn tại như thế này sao!" "Chỉ nhìn một cái thôi mà tâm thần ta đã run rẩy rồi." Vào lúc này, đông đảo Cổ Tiên trên chiến hạm Phá Giới chấn động và kinh hãi vô cùng...

Thế giới của Tạo Vật Chủ vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Chỉ một ngọn thần sơn thôi đã có thể so với một đại tinh hệ trong ba ngàn tinh hệ của vũ trụ họ.

Huống hồ xung quanh còn có vô số tồn tại mạnh mẽ, mỗi một tôn đều khiến tâm thần chấn động, là những tồn tại cực mạnh không thể địch lại.

Thực sự đáng sợ là hai tồn tại vĩ ngạn phía dưới kia, không có bất kỳ dao động năng lượng nào, giống như người bình thường, trong thần thức cũng không thể thăm dò được... nhưng chính vì thế mới khiến người ta sợ hãi.

E rằng cảnh giới còn cao hơn họ không biết bao nhiêu lần.

Ở một diễn biến khác, trong lúc nhóm người vũ trụ Bát Hoang đang đánh giá thiên địa này, Thông Thiên, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu và chúng sinh Nguyệt giáo, Linh tộc cũng đang đánh giá và suy đoán về họ.

Ngay lập tức, họ đoán ra đây là những vị khách đến từ dị giới.

Khí tức trên người họ hoàn toàn lạc lõng với thiên địa Hồng Hoang, căn cước tương đương với Nhân tộc, nhưng cùng đẳng cấp Thái Ất Kim Tiên thì họ lại yếu hơn Thái Ất của Nhân tộc rất nhiều.

Chúng sinh Linh tộc cũng không nảy sinh tâm lý thù địch hay cảnh giác.

Một là vì nơi này là đạo tràng của hai vị Thánh nhân, dù Tam Thanh có tới đủ muốn gây chuyện cũng phải đắn đo; hai là những vị "khách" này thực lực không mạnh, thậm chí còn yếu... không cần đại năng ra tay, chỉ cần quân đội tinh nhuệ của Linh tộc xung kích một lần là có thể quét sạch. "Những người này sao mà yếu thế...

Họ từ đâu tới vậy?" "Theo lý mà nói, họ không nên được Vọng Thư quan tâm như vậy mới phải!" Thông Thiên nhíu mày suy nghĩ, cảm thấy có chút chạnh lòng.

Tại sao trong mắt Vọng Thư, y lại không có cảm giác tồn tại bằng

những sinh linh yếu ớt này chứ?

Thật là hụt hẫng!

Thông Thiên thầm than thở trong lòng...

Cung Tử Tiêu.

Kể từ sau đại kiếp thiên địa, Thiên Đạo khôi phục vận hành, những việc Đạo Tổ Hồng Quân cần xử lý cũng ít đi rất nhiều.

Dùng bốn chữ "nhàn nhã tự tại" để hình dung cũng không quá.

Hồng Hoang không có việc gì lớn.

Đại thế Thiên Đạo hiển thị, lượng kiếp tiếp theo sẽ là Phong Thần đại kiếp, nhưng lúc này Nhân tộc đang ở thời đại bộ lạc, Thiên Đình cũng vừa mới lập lại... còn lâu mới đến lúc kiếp khí Phong Thần hình thành.

Lúc này Hồng Quân đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thần sắc bình tĩnh, không buồn không vui, đang tham ngộ đại đạo.

Trên con đường đại đạo, y đã tiến rất sâu, nhưng người ta thường nói đạo là vô tận.

Mỗi lần ngộ đạo đều có những cảm ngộ mới mẻ xuất hiện.

Cảm giác này khiến người ta mê say, còn sướng hơn cả chuyện kia nhiều.

Đột nhiên, Hồng Quân mở mắt, trong mắt tràn đầy sự huyền ảo của đại đạo.

Ánh mắt y hiện ra những chuyện đang xảy ra tại cung Nguyệt Hoàng, núi Chiêu Dao lúc này.

Vọng Thư, Thông Thiên, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu... cùng với gần vạn sinh linh đột ngột xuất hiện trong thiên địa Hồng Hoang.

Tất cả đều lọt vào mắt y.

Nháy mắt vạn niệm.

Ánh mắt và thần thức của Hồng Quân nháy mắt quét qua các Cổ Tiên của Bát Hoang. "Những người này không phải sinh ra trong thiên địa Hồng Hoang...

Đạo quả của họ dường như ký thác trên đại đạo bên trong cơ thể Vọng Thư." "Đó là sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của nàng." "Căn cước tuy kém, nhưng tâm tính và tư chất đều là hạng thượng thừa...

Không tệ." "Xem ra Vọng Thư đã phát hiện ra một số chuyện rồi." "Không tồi đâu...

Quả nhiên là tài tình vô song." "Chỉ dựa vào việc đám sinh linh này mạnh lên để tăng cường thực lực của bản thân... thì không thể nào bì được với thiên địa Hồng Hoang.

Ta đã đi trước một bước, bố trí đại cục rồi." Hồng Quân thầm nghĩ.

Không ngờ Vọng Thư cũng bước lên con đường giống như y, để đạo quả của sinh linh ký thác trên đại đạo, thông qua việc sinh linh mạnh lên để đại đạo của bản thân được tăng cường.

Sau khi hợp Thiên Đạo, Thánh nhân ký thác đạo quả trên Thiên Đạo, mỗi một bước tiến bộ của họ đều mang lại phản hồi cho Thiên Đạo Hồng Quân.

Phải nói rằng, đây là một lối tắt để đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Hồng Quân có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bởi vì cái nền tảng của Vọng Thư quá nhỏ bé.

Chỉ có gần vạn sinh linh, căn cước lại cực thấp, dù sau này có thêm sinh linh xuất hiện ở Hồng Hoang thì cũng không đáng kể.

Những sinh linh này có lẽ là nhóm đứng đầu trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư mới có thể chịu đựng được sự bài xích của pháp tắc đại đạo Hồng Hoang, nếu thực lực yếu hơn một chút, e rằng vừa ra ngoài đã tự nổ mà chết.

Hồng Quân lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Vọng Thư tuy mạnh, tài tình tuy vô song, nhưng... chung quy đã mất đi tiên cơ, hóa hình xuất thế quá muộn.

Chương 289

Khó mà đạt tới đẳng cấp của y được.

Trừ phi... nàng có cơ duyên khác.

Cung Tử Tiêu lại rơi vào sự yên tĩnh tuyệt đối...

Núi Chiêu Dao. "Oanh!" Tiếng đáp đất trầm đục vang lên.

Chiến hạm Phá Giới oanh nhiên đáp xuống quảng trường đạo tràng, con chiến hạm vốn cực kỳ khổng lồ trong vũ trụ Bát Hoang, khi đỗ ở quảng trường cung Nguyệt Hoàng lại chỉ chiếm khoảng một nửa diện tích.

Đông đảo Cổ Tiên nối đuôi nhau đi ra, bước xuống từ chiến hạm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vọng Thư.

Trong lòng họ vô cùng căng thẳng, thấp thỏm bất an.

Lúc ở trong vũ trụ thì hô khẩu hiệu vang trời, nào là phạt thiên, nào là chất vấn... nhưng khi thực sự gặp mặt, muôn vàn lời nói như nghẹn lại nơi cổ họng, không thốt nên lời.

Không nói được gì.

Nhưng có câu nói rất hay: Dâu xấu rồi cũng phải gặp mẹ chồng.

Những gì họ cầu xin, chẳng phải chính là khoảnh khắc này sao?

Trước mặt Vọng Thư, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu liếc nhìn nhau, mừng thầm trong lòng, hai nàng biết rằng đây lại là một cơ hội để thể hiện.

Cơ hội để nâng cao địa vị trong lòng sư tôn đang ở ngay trước mắt.

Chuyện được "chính thức", được ban bảo vật, ban pháp môn, sắp

tới rồi! "Kẻ nào kia?

Đây là đạo tràng của Thánh nhân, không được tự tiện xông vào!" Quỳnh Tiêu lạnh lùng nói, vừa dứt lời đã rút bảo kiếm cầm trong tay, anh tư táp sảng chỉ kiếm vào đám Cổ Tiên Bát Hoang.

Ở bên kia, Bích Tiêu cũng làm y hệt như vậy.

Vào lúc này, bên trong cung Nguyệt Hoàng, hai luồng kiếm quang màu tím và xanh tỏa sáng rực rỡ, đông đảo Cổ Tiên của Bát Hoang đồng loạt biến sắc.

Tuy họ cũng là Thái Ất Kim Tiên, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng khoảng cách khổng lồ với hai vị tiên tử này, nếu ở thế giới này thêm một thời gian, họ chắc chắn sẽ không yếu hơn hai vị tiên tử này bao nhiêu.

Nhưng... họ không có thời gian đó.

Còn nữa...

Thánh nhân, đó là gì?

Là một cách xưng hô cảnh giới sao?

Tất cả Cổ Tiên đều đang suy nghĩ.

Cảnh tượng này suýt chút nữa khiến Vọng Thư bật cười, nàng lắc đầu, thầm thấy buồn cười.

Đệ tử của mình đối đầu với những người mình tạo ra... chuyện này là sao nhỉ?

Có nên để họ đánh một trận không?

Nàng sao có thể không nhìn ra Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đang cố tình thể hiện.

Hai đứa đồ đệ này, những thứ khác thì chưa học được bao nhiêu,

nhưng kịch nghệ thì học được mười thành mười luôn rồi.

Thông Thiên trợn tròn mắt, những trải nghiệm kỳ lạ lại tăng thêm một phần nữa.

Dưới trướng Vọng Thư, sao lại có cái phong cách này cơ chứ?

Quả nhiên, không hổ là có thầy nào thì có trò nấy sao?

Nháy mắt vạn niệm, ý nghĩ của Thông Thiên cũng chỉ diễn ra trong tích tắc. "Được rồi, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đừng có dọa mấy nhóc tỳ này nữa, họ là sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của ta, gần đây phát động chiến tranh Phạt Thiên, muốn thoát khỏi lồng giam của Vĩnh Hằng Quốc Độ." "Vì vậy, ta đã thành toàn cho họ." Vọng Thư vén mái tóc đen nhánh, khẽ nói một tiếng giải thích.

Thông Thiên: ...

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu: ...

Họ cũng có Vĩnh Hằng Quốc Độ, tự nhiên có thể hiểu được lời Vọng Thư nói.

Nhưng thật cạn lời.

Chưa bao giờ thấy ai phóng sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ ra ngoài cả...

Hơn nữa sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của Vọng Thư lại là Nhân tộc!

Nhưng không phải Nhân tộc ở Hồng Hoang, mà là một loại Nhân tộc khác do Vọng Thư sáng tạo ra.

Thông Thiên lộ vẻ kinh hãi, đáy lòng chấn động vô cùng.

Y có thể thấy, những người này so với Nhân tộc ở Hồng Hoang có sự khác biệt rất lớn.

Bất luận là khí tức, thần thông hay khí chất đều không giống, quan trọng hơn là tâm tính, Thông Thiên có thể trực tiếp cảm nhận được tâm tính của những người này đều thuộc hàng đỉnh tiêm, nếu có căn cước tốt, e rằng đại bộ phân đều có thể trở thành đại năng.

Một nhóm mấy ngàn đại năng...

Thông Thiên tưởng tượng ra cảnh tượng đó, ngay cả Thánh nhân cũng thấy tâm thần chấn động.

Cảnh tượng này, có lẽ chỉ có thể thấy được khi hội họp ở cung Tử Tiêu mà thôi.

Ở phía bên kia, đông đảo Cổ Tiên Bát Hoang nghe Vọng Thư giải thích xong, thảy đều cạn lời, đầy đầu hắc tuyến.

Những người ở đây ai mà không sống hàng tỷ năm như những lão cổ hủ, vậy mà giờ đây lại bị Tạo Vật Chủ gọi là mấy nhóc tỳ... thôi thì... có lẽ là nhỏ thật.

Thế giới cổ lão này, có lẽ còn vượt xa trí tưởng tượng của họ.

Sau một hồi giải thích, không gian đạo trường lại rơi vào sự im lặng chết chóc.

Gần vạn đôi mắt nhìn chằm chằm vào Vọng Thư, muốn nói lại thôi.

Nên xưng hô thế nào?

Chúng nhân không có một đáp án thống nhất.

Dù là Tạo Vật Chủ hay Mẫu thân đều là những danh xưng do người đời gán ghép.

Còn tên thật của nàng, chúng nhân không ai biết được, cả lịch sử của nàng, họ cũng chẳng rõ hay. "Bái kiến mẫu thân!" Ngoan Nhân thần sắc bình tĩnh, không hề do dự mà hướng về phía Vọng Thư quỳ

lạy.

Với vị tồn tại đã ban cho họ sinh mệnh này, nàng sẽ không do dự, cũng chẳng có ý nghĩ nào khác. "Bái kiến mẫu thân!" "Bái kiến mẫu thân!" Khoảnh khắc ấy, tiếng hô vang như sơn băng hải tiễn vang vọng khắp Nguyệt Hoàng cung, chấn động cả tiêu vân.

Thấy Đệ nhất Cổ tiên Ngoan Nhân đã quỳ xuống, các Cổ tiên khác cũng đồng loạt quỳ theo, trong đó có già có trẻ, diện mạo khác nhau, tất cả đều cung kính quỳ rạp.

Vọng Thư: ...

Cảm giác này thật là quái lạ.

Tuy rằng đứng ở góc độ Thánh Mẫu nương nương, gọi một tiếng 'Mẫu thân' cũng không sai.

Nhưng... nhưng... ta là 'biến thân nữ' mà.

Chuyện nhân sinh tựa như ma huyễn này, thật đúng là không biết nói sao cho hết.

Bỗng dưng lại đi làm mẫu thân của người ta, lại còn có thêm gần vạn 'tử nữ'.

Trải nghiệm kỳ quái này lại tăng thêm một bậc rồi.

Nàng một tay ôm trán, thầm than trong lòng.

Thật là phiền phức mà!

Chương 290

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu: ...

Thông Thiên: ...

Hảo ba, đã hiểu, cứ hễ chuyện gì dính dáng đến Vọng Thư thì phong cách lúc nào cũng thanh kỳ như thế.

Những sinh linh đến từ Vĩnh Hằng quốc độ này cũng không ngoại lệ. "Gọi ta là Nguyệt Chủ đại nhân, đừng gọi là mẫu thân." Vọng Thư thở dài, bất lực phẩy tay.

Nàng thật sự sợ đám gia hỏa này rồi.

Biết thế này thì chẳng thà đừng thả họ ra.

Đối mặt với đám 'hài tử' này, nàng cảm thấy còn khó đối phó hơn cả một trận đại chiến với túc địch.

Nguyệt Chủ?

Các Cổ tiên chớp chớp mắt, thần thái cung kính ghi nhớ danh xưng này. "Đứng dậy cả đi." Vọng Thư nói với gần vạn Cổ tiên.

Về việc an bài cho đám Cổ tiên này, trong lòng nàng đã có tính toán.

Nơi đó không nằm trong Hồng Hoang thiên địa, mà nằm ở bên trong Vận Mệnh trường hà!

Vừa vặn nàng cũng định tới đó bế quan. "Thông Thiên đạo hữu, những việc đã thương nghị trước đó, hãy ghi nhớ kỹ.

Cứ theo nội dung chúng ta đã bàn bạc mà hành sự.

Ta đi bế quan đây." Dứt lời, Vọng Thư lay động ống tay áo, thi triển thần thông Tụ Lý Càn Khôn.

Đám sinh linh Ngoan Nhân chỉ thấy trời đất quay cuồng, rồi bị Vọng Thư thu vào không gian tay áo.

Sau khi để lại một đạo phân thân mang tên Vọng Thư số 1, thân ảnh nàng lóe lên rồi biến mất không dấu vết.

Như thường lệ, tại chỗ Vọng Thư số 1 cũng lưu lại ba kiện pháp bảo: Mậu Tuất Hạnh Hoàng Kỳ, Kim Giao Tiễn và hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Trong hai mươi bốn viên Định Hải Châu này, có mười hai viên là phần thưởng từ hệ thống, mười hai viên còn lại lấy từ Phân Bảo Nham của Đạo Tổ Hồng Quân.

Chúng đã sớm được Vọng Thư luyện hóa.

Tuy chưa diễn hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên, nhưng khi hợp thành một bộ, uy năng của chúng cũng không thua kém Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là bao.

Thông Thiên còn chưa kịp hoàn hồn thì Nguyệt Hoàng cung đã chẳng còn bóng dáng Vọng Thư, chỉ còn lại hai nàng đệ tử mỹ nữ là Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, à...

đúng rồi, còn có một đạo phân thân thần sắc băng lãnh nữa.

Còn về chiến hạm và đám sinh linh trên đó, tất cả đều đã biến mất.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e rằng người ta sẽ hoài nghi liệu họ có thực sự tồn tại hay không. "Nguyệt Chủ làm việc quả nhiên là phong phong hỏa hỏa (nhanh nhẹn dứt khoát)." Thông Thiên thầm than.

May mà mục đích của chuyến đi này đã đạt được. "Như vậy, bần đạo cũng cáo từ." Thông Thiên nói với Vọng Thư số 1.

Dù chỉ là phân thân, nhưng cũng có thể coi như một vị Thánh nhân

mà đối đãi. "Thong thả, không tiễn." Vọng Thư số 1 lạnh lùng đáp lại.

Nàng ta không có tính khí tốt như bản tôn đâu.

Thông Thiên không để bụng, gật đầu rồi bước ra khỏi Nguyệt Hoàng cung, một bước tiến vào không gian thuấn di rồi biến mất.

Khi đàm đạo với Vọng Thư, tuy nàng chỉ nói vài câu ngắn ngủi, nhưng thông tin tiết lộ ra lại quá nhiều, cần phải mưu hoạch thật kỹ.

Một là việc truyền đạo của Tiệt giáo tại Nhân tộc.

Hai là hợp tác với Nguyệt giáo để giành lấy vị trí Đế sư.

Có Vọng Thư, một trong các Thủy tổ Nhân tộc trợ giúp, hắn không tin lần này không thể chiếm được tiên cơ từ hai vị sư huynh và Tây Phương nhị thánh.

Tại Tử Tiêu cung, Hồng Quân lần nữa mở mắt.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh Vọng Thư biến mất, ông đã có cảm ứng. "Lại biến mất rồi...

Hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang thiên địa!

Rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Những bí mật trên thân nàng thật khiến người ta không tài nào nhìn thấu.

Hy vọng sẽ không gây ảnh hưởng đến đại thế Thiên đạo.

Lần trước trở về đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần tới trở về, liệu nàng có đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh không?

Chắc là không đâu!

Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh khó lắm." Hồng Quân trầm tư, trong mắt lóe lên tia sáng, sau đó lại nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Dù cảm thấy tốc độ tiến cảnh của Vọng Thư rất đáng sợ, nhưng

ông không tin nàng có thể sớm bước vào cảnh giới đó.

Vọng Thư hiện nay đã đạt đến độ cao của ông trước khi hợp đạo, nhưng để đi tiếp con đường này cần có cơ duyên và thời gian.

Còn về thiên tư, Hồng Quân không hề nghi ngờ.

Vị Nguyệt Chủ đó chính là tồn tại có thiên tư khủng bố nhất trong số các đại năng từng nghe ông giảng đạo.

Nếu trong Hồng Hoang này, ngoài ông ra, ai có khả năng trở thành chí cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh nhất, thì không còn ai khác ngoài Vọng Thư.

Hồng Quân phải thừa nhận rằng ngay cả Lão Tử, người đứng đầu Tam Thanh, cũng còn khoảng cách rất lớn với Vọng Thư hiện tại, khó lòng đuổi kịp trong ngắn hạn.

Tại Thiên giới, cảnh tượng thật trống trải.

Chỉ có Lăng Tiêu Bảo Điện là được bảo tồn hoàn hảo.

Năm xưa sau khi bị Vọng Thư trảm phá, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tốn không biết bao nhiêu công sức và tài lực mới tu phục được như cũ.

Giờ đây lại thành ra hời cho Hạo Thiên và Dao Trì.

Lúc này Hạo Thiên đang ngồi trên ngôi vị Thiên Đế, thần sắc uy nghiêm, thân hình vĩ ngạn tựa như Đại Thiên Tôn thống trị tam giới.

Tiếc là... trong điện vắng tanh, chẳng có lấy một vị thần tử nào. "Thược Dược tiên tử, ở Nam Thiên Môn có ai không?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi.

Thược Dược là tiên nga do Dao Trì điểm hóa từ một gốc linh thực khi tìm kiếm khắp Thiên giới, ngoài ra còn có một vị tiên tử tên là Mẫu Đơn.

Thược Dược lúc này đang đứng ở cửa điện, từ đó có thể nhìn thấy tình hình ở Nam Thiên Môn.

Tuy rằng thần thức của Hạo Thiên và Dao Trì luôn khóa chặt nơi đó, nhưng vẫn phải lên tiếng xác nhận một phen.

Chẳng biết họ đang lừa mình dối người, hay là lừa gạt hai vị hoa tinh tiên tử mới được điểm hóa nữa.

Họ đang chờ đợi những người thuộc La Sinh Môn mà Nguyệt Chủ Vọng Thư đã hứa sẽ phái tới giúp đỡ.

Nếu có cách khác, họ đã chẳng phải đặt hết hy vọng vào người khác như vậy.

Nhưng lúc này cả hai đã rơi vào bước đường cùng.

Kinh nghiệm nông cạn, tu vi thấp kém... dù có trọng bảo trong tay nhưng vẫn chưa kịp luyện hóa.

Họ hiểu rằng, muốn nhanh chóng lập lại Thiên Đình, hy vọng chỉ có thể gửi gắm vào Vọng Thư. "Hy vọng người của La Sinh Môn sớm tới." Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau thầm thở dài.

Làm Thiên Đế, Thiên Hậu mà dưới tay chẳng có ai nghe lệnh, không có chút quyền lực nào, cảm giác bất lực này họ không muốn trải qua thêm một giây phút nào nữa. "Bẩm Bệ hạ, vẫn không có ai." Thược Dược khuôn mặt đỏ bừng, bất lực trả lời.

Câu này nàng đã nói không biết bao nhiêu lần trong ngày hôm nay.

Cứ cách vài nhịp thở lại phải báo cáo một lần, nếu không phải là tiên nhân thì e rằng cổ họng đã khản đặc rồi.

Vị Thiên Đế này dường như đang chờ người tới đầu quân.

Chương 291

Nhưng Thiên Đình mới sơ khai, ai lại chịu lên đây giúp đỡ?

Dù sao Thược Dược cũng chẳng tin.

Nàng nghe lệnh Hạo Thiên một là vì ơn điểm hóa, hai là vì thảo mộc tinh quái như nàng cũng chẳng có nơi nào tốt để đi.

Nghe đồn Linh tộc là thiên đường của thảo mộc tinh quái, nhưng nơi đó cách Thiên giới xa quá. "Bệ hạ!

Có người...

Nam Thiên Môn có người rồi!

Đen nghịt một đám đông lắm!" Mẫu Đơn hớt hải chạy vào đại điện, vẻ mặt vô cùng kích động.

Bầu không khí căng thẳng và trầm mặc bên ngoài điện khiến nàng cũng thấy khó chịu.

Vừa thấy bóng người, nàng liền chạy vào báo tin mừng.

Chẳng cần hai vị tiên tử thông báo, Hạo Thiên và Dao Trì đã dùng thần thức 'thấy' được người tới. "Đến rồi!

Đến rồi!

Vọng Thư quả là người giữ chữ tín!

Hóa ra thực lực của nàng mạnh hơn các Thánh nhân khác nhiều như vậy là có lý do, khoảng cách trong cách làm người... quả là một trời một vực!" Hạo Thiên và Dao Trì đứng bật dậy, vô cùng hưng phấn.

La Sinh Môn có mang tiếng xấu thì đã sao... chỉ cần dùng được là được!

Lúc này Thiên Đình đang thiếu nhất là 'vốn khởi nghiệp', giờ thì 'vốn' đã đến rồi.

Qua thần thức, họ nhận thấy người của La Sinh Môn ai nấy đều vĩ ngạn mạnh mẽ, không ít kẻ có tu vi vượt xa hai người bọn họ.

Thậm chí cả Thương Dương và Vân Tiêu là đệ tử của Vọng Thư cũng có mặt.

Hai vị đệ tử lớn của Nguyệt Chủ có thể coi là truyền nhân của Thánh nhân, nắm quyền Nguyệt giáo.

Những nhân vật như vậy đều tới, đủ thấy Vọng Thư coi trọng việc này thế nào.

Xem ra nàng rất có thiện cảm với hai người họ.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên và Dao Trì càng thêm phấn chấn.

Sự xuất hiện của Thương Dương và Vân Tiêu cùng quân đoàn La Sinh Môn giống như một liều thuốc tăng lực cực mạnh khiến họ tràn đầy khí thế.

Thiên Đình sắp bay cao rồi! "Sư muội, đại đệ tử và nhị đệ tử của Thánh nhân đích thân tới giúp, chúng ta phải ra nghênh tiếp!" "Đúng vậy.

Nghe đồn Vọng Thư đối đãi với bằng hữu cực kỳ hào phóng, không ngờ lại là thật.

Thật là ngoài ý muốn.

Đi thôi!

Chúng ta mau đi nghênh tiếp, không thể để họ đợi lâu được." Dứt lời, hai vị Thiên Đế và Thiên Hậu mới nhậm chức hưng phấn giá vân bay ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, hướng về Nam Thiên Môn.

Hai người tu vi chỉ mới Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn nên chưa

thể dùng không gian thần thông.

May thay Nam Thiên Môn nằm ở phía tây nam Thiên giới lục địa, không quá xa Lăng Tiêu Bảo Điện.

Với phi hành pháp từ Đạo Tổ, họ có thể tới nơi rất nhanh.

Tại Nam Thiên Môn, Thương Dương và Vân Tiêu dẫn đầu quân đoàn La Sinh Môn dừng lại, không tiến thêm.

Mục đích là để xem thái độ của tân Thiên Đế và Thiên Hậu.

Kế này là do Côn Bằng lão tổ hiến định.

Nhìn Thiên giới 'thê lương' trước mắt, hai người chỉ biết cười khổ.

Đây rõ ràng là cảnh tượng tiên cung thánh địa sau khi bị tẩy kiếp.

Họ thừa biết kẻ thủ ác là ai.

Ngoài sư tôn nhà mình ra, ở Hồng Hoang này ai có chút bản lĩnh và lòng tự trọng thì chẳng ai làm cái trò đó cả. "Chúng ta làm đệ tử chỉ có thể...

Lão sư thật đúng là có đạo sinh tài mà." Thương Dương cảm thán, giọng điệu đầy vẻ trào phúng khi nghĩ về những chuyện đã qua, về Vọng Thư và Yêu tộc.

Nếu là năm nguyên hội trước, có ai nói Yêu tộc sẽ bị phá diệt, đến nhà cũng bị vét sạch, thì vạn người chẳng ai tin.

Vậy mà giờ đây, Yêu Đình đã thành hoa tàn ngày cũ, tàn dư Yêu tộc đang trốn chui trốn nhủi khắp Hồng Hoang. "Chiêu này của lão sư, ta phải học tập mới được." Vân Tiêu nhướng mày, có vẻ tâm đắc.

Bản sự vơ vét của 'Quát Địa Nguyệt' quá mạnh, với tư cách đệ tử chân truyền, nàng nghĩ mình cũng nên lập một danh hiệu 'Quát Địa Vân' cho bằng chị bằng em.

Năng lực cường hãn này không thể để thất truyền được.

Bên cạnh họ, Côn Bằng, Quỷ Xa, Khâm Nguyên tâm trạng phức tạp.

Từng là một phần của Yêu tộc, nhìn nơi này hoang tàn như thế, trong lòng họ không khỏi bùi ngùi, ngũ vị tạp trần, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dài.

Còn Hồng Vân lão tổ thì sao? "Ha ha ha!

Đế Tuấn, Thái Nhất à...

Năm xưa các ngươi dồn ta vào tử lộ, ép ta phải tự bạo nguyên thần, có từng nghĩ đến ngày hôm nay không?

Đáng đời lắm, bị Nguyệt Chủ tính kế, mười đứa con trai không giữ nổi lấy một mống!

Đáng đời cái quái gì, thật là khoái chí...

Quá khoái chí!" Hồng Vân cười lớn đầy sảng khoái, khiến đám môn đồ La Sinh Môn kinh ngạc không thôi.

Vị Bạch Vân trưởng lão ngày thường vốn ổn trọng... nay phát điên rồi sao?

Côn Bằng và Quỷ Xa cười khổ lắc đầu, họ hiểu rõ căn nguyên, nhưng chuyện này liên quan đến bí mật của chủ nhân Vọng Thư nên không thể để người ngoài biết, ngay cả môn đồ La Sinh Môn cũng không ngoại lệ.

Lúc này, một dải mây trắng bay tới, hai vị tuấn nam tịnh nữ đáp xuống, thân mặc y phục hoa lệ. "Ha ha ha!

Hoan nghênh!

Hoan nghênh chư vị tới giúp đỡ Thiên Đình!

Hạo Thiên cảm kích khôn cùng, tạ ơn Nguyệt Chủ!" Hạo Thiên hào sảng nói, hướng về phía Thái Âm tinh chắp tay hành lễ, biểu đạt thái độ nhằm lấy lòng người của La Sinh Môn.

Dao Trì đứng bên cạnh mỉm cười quan sát, giữa lông mày toát lên vẻ anh khí, cử chỉ có phong thái phượng nghi. "Chúng ta kiến quá Thiên Đế." Toàn quân La Sinh Môn đồng thanh hô lớn.

Ngoại trừ các môn đồ hành lễ, mấy vị đứng đầu chỉ chắp tay chào một cái.

Hạo Thiên và Dao Trì không để tâm, đại năng luôn có sự kiêu ngạo của riêng mình, Hồng Hoang này suy cho cùng vẫn là nơi nắm đấm ai to hơn thì người đó có lý. "Đến đúng lúc lắm!

Hiện tại đang có một việc vô cùng cức thủ cần các vị giúp đỡ." Hạo Thiên nhíu chặt mày, nhìn Thiên giới trống rỗng mà nổi giận. "Thiên Đế cứ nói đừng ngại." Thương Dương đạm mạc đáp. "Không biết đám tặc tử nào đã vơ vét Yêu Đình... những thứ khác thì thôi đi, nhưng ngay cả những phù không đảo (đảo treo) trong Thiên giới chúng cũng lấy sạch sành sanh!

Xin chư vị giúp trẫm tìm lại các hòn đảo đó, đồng thời cho kẻ trộm một bài học, để chúng sinh biết rằng Thiên Đình ta cũng có quyền thưởng thiện phạt ác!" Hạo Thiên uy nghiêm phẫn nộ nói.

Vân Tiêu: ...

Thương Dương: ...

Chương 292

Hồng Vân, Côn Bằng: ...

Tất cả đều nhìn Hạo Thiên bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

Bảo đệ tử và thuộc hạ của 'tặc nhân' đi bắt chính 'tặc nhân'... có khả thi không?

Có vẻ đầu óc không được thông minh cho lắm.

Phen này Hạo Thiên xong đời rồi.

Đám người La Sinh Môn thầm lẩm bẩm trong lòng. "Khụ..." Vân Tiêu ho khan một tiếng để nén sự kinh ngạc. "Thiên Đế bệ hạ, việc truy lùng tặc nhân thì không cần đâu, chuyện quan trọng lúc này là lập lại Thiên Đình." Nàng cố nén cười, uyển chuyển khuyên Hạo Thiên từ bỏ ý định. "Tại sao?" Hạo Thiên nghi ngờ quan sát đám người.

Không khí có gì đó không đúng.

Chẳng lẽ trẫm đã bỏ sót điều gì?

Có ẩn tình sao?

Nhưng trẫm là Thiên Đế thống trị tam giới, đòi lại phù không đảo thuộc về Thiên giới là lẽ đương nhiên.

Nếu chút quyền lực này cũng không thực hiện được, thì ngồi ghế Thiên Đế làm gì, chẳng thà về Tử Tiêu cung làm đồng tử cho Đạo Tổ còn hơn.

Thương Dương và Vân Tiêu nhìn nhau cười khổ.

Đúng là 'lời lành khó khuyên quỷ sắp chết'.

Thôi thì cứ để hắn tự chọn đi.

Nếu thật sự muốn đòi lại, cứ lên Chiêu Dao sơn mà tìm, xem người ta có trả không. "Thực không giấu gì ngài, những hòn đảo đó là do sư tôn ta mang đi rồi... cho nên, ngài hiểu mà, bỏ cuộc đi." Vân Tiêu lắc đầu thở dài.

Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy vợ chồng Hạo Thiên và Dao Trì thật đáng thương, làm Thiên Đế Thiên Hậu kiểu này quả là xưa nay hiếm thấy. "Oanh..." Lời Vân Tiêu vừa dứt, trong đầu Hạo Thiên và Dao Trì như có tiếng sét đánh ngang tai.

Cả hai đờ người ra tại chỗ, biểu tình cứng đờ.

Hảo gia hỏa!

Thật đúng là hảo gia hỏa!

Sư tôn của Vân Tiêu không phải là Nguyệt Chủ Vọng Thư sao?

Giờ thì họ đã hiểu cái danh 'Quát Địa Nguyệt' chẳng sai chút nào, vừa ra tay là bốc sạch cả cái Thiên giới luôn. "Hóa ra chính Nguyệt Chủ đã mang những hòn đảo đó đi...

Vậy thì chắc chắn đòi không được rồi!

Thôi bỏ đi!" Hạo Thiên và Dao Trì mặt đầy kinh ngạc, cười khổ nói, trong lòng đắng chát vô cùng.

Chúng sinh Hồng Hoang ai chẳng biết đồ đã vào tay Vọng Thư thì đừng hòng lấy lại. "Nguyệt Chủ lão nhân gia thích là tốt rồi." Hạo Thiên khóe miệng giật giật, bổ sung một câu.

Sau đó, họ nghênh đón Thương Dương, Vân Tiêu cùng quân đoàn La Sinh Môn vào Thiên giới lục địa.

Thiên Đình thống trị tam giới bắt đầu chính thức vận hành.

Chuyện ở Thiên giới và Địa Phủ tạm gác lại.

Tại một nơi không thể biết tới, bên trong Vận Mệnh trường hà.

Vọng Thư bước một bước tiến thẳng vào trong.

Một dòng sông mênh mông tỏa ra tiên quang trắng xóa lặng lẽ trôi trong không gian xám xịt, không thấy khởi đầu, cũng chẳng thấy kết thúc. "Lại trở về rồi..." Vọng Thư bình tĩnh nhìn dòng nước dưới chân, khẽ thốt lên một câu đầy cảm thán.

Tính từ lần trước đến nay không quá lâu, nhưng giữa chừng đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Nữ Oa tạo người, ngũ thánh thành thánh, Nhân tộc đại kiếp, đổ chiến, Hậu Thổ hóa luân hồi, Vu Yêu đại kiếp, bổ thiên, hắc ám động loạn, Tử Tiêu cung hội...

Từng thước phim hiện ra trong đầu nàng.

Những bóng hình bằng hữu hay kẻ địch lướt qua tâm trí.

Tổ Vu...

Đế Tuấn, Thái Nhất... những sinh linh Nhân tộc thảm tử...

Hậu Thổ...

Trong thoáng chốc, Vọng Thư cảm nhận được sự thương hải tang điền (thay đổi dâu bể).

Chỉ có thời gian mới là thước đo vạn vật.

Cứ thế này, nàng cảm thấy mình như già đi, thành một lão cổ đổng rồi. "Cứ coi như mãi mãi mười tám tuổi đi." Vọng Thư cười.

Nụ cười ấy khiến vạn vật đều trở nên lu mờ.

Lúc này nàng mới hiểu vì sao kiếp trước những cô nương hai mươi mấy tuổi khi mua bánh kem vẫn luôn chọn nến số mười tám.

Thời gian chẳng đợi ai, vội vã giục người già.

Vọng Thư lắc đầu, gạt bỏ những ý nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu. "Ra

đi!" Vọng Thư trầm giọng, tay phải vẫy ống tay áo.

Một đạo tiên quang xé toạc không trung, ngay lập tức một chiến hạm phá giới khổng lồ xuất hiện phía trên Vận Mệnh trường hà.

Trên hạm là các Cổ tiên của Bát Hoang vũ trụ.

Họ im lặng không tiếng động, vẻ mặt vừa chấn kinh vừa kinh hoàng.

Họ thực sự bị đại thần thông, đại pháp lực của 'Mẫu thân đại nhân' làm cho khiếp sợ.

Chỉ một cái phẩy tay đã hoán đổi trời đất, dịch chuyển không gian.

Thủ đoạn này thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, họ phát hiện ra dị tượng dưới chân.

Một dòng sông mênh mông, rộng lớn vô cùng đang chậm rãi trôi dưới chiến hạm, từ một nơi vô định chảy về một nơi vô định.

Trong dòng nước ấy, họ dường như nhìn thấy vận mệnh của chúng sinh.

Có kẻ cầm kiếm chỉ thiên, gào thét điên cuồng.

Có vô số chiến hạm tung hoành trong vũ trụ.

Có một gốc đại thụ tư sát trên chiến trường, quất roi tiêu diệt quân thù.

Có mầm non phá đất vươn lên đón chào sinh mệnh mới.

Có những sinh linh xấu xí bò ra từ lòng đất, nuốt chửng cả thiên địa trong chớp mắt.

Chỉ nhìn một thoáng vào dòng nước trường hà đã khiến họ cảm thấy vô cùng khủng bố, tim đập thình thịch như có đại khủng bố giáng xuống, như có 'vãn niên bất tường' sắp xảy ra.

Nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng, khiến các Cổ tiên mặt cắt không còn giọt máu. "Đây là nơi nào?

Đáng sợ quá!

Khủng bố quá!

Không thể nhìn thẳng!

Mau dời mắt đi!" Mọi người kinh hô, mặt đầy sợ hãi, vội vàng né tránh ánh nhìn, không dám xem thêm.

Chương 293

Lúc đó, họ phát hiện Vọng Thư đang đứng tĩnh lặng trên mặt sông mênh mông.

Nếu ở Nguyệt Hoàng cung, Vọng Thư cho họ cảm giác cao lãnh, thần bí, vĩ ngạn, thì lúc này quanh thân nàng lại tỏa ra khí tức cổ xưa, thương tang, những đạo ý huyền ảo vờn quanh khiến hư không cũng phải rung động.

Giống như một vị Thần Ma đã tồn tại từ thuở sơ khai. "Nguyệt Chủ đại nhân!" Thấy vậy, gần vạn Cổ tiên trên chiến hạm đồng loạt quỳ lạy.

Lần này họ thực sự đã mở mang tầm mắt.

Không chỉ thấy thế giới thần dị nơi Tạo Vật Chủ sinh sống, mà còn thấy cả dòng trường hà mênh mông này.

Thấp thoáng đâu đó, họ cảm nhận được có đại tạo hóa trong dòng nước. "Đây là Vận Mệnh trường hà của chư giới kỷ nguyên...

Trong nước sông chính là vận mệnh của chúng sinh chư thiên." Vọng Thư bình thản nói.

Lời vừa dứt, mọi người đều chấn động khôn cùng, vẻ mặt lộ rõ sự kinh hãi.

Vận mệnh là thứ thần bí nhất, là một trong những đại đạo khó hiểu nhất trong tam thiên đại đạo.

Vậy mà giờ đây, Vận Mệnh trường hà lại đang ở ngay dưới chân họ...

Vận mệnh của chúng sinh chư giới!

Các Cổ tiên muốn nhìn thêm lần nữa nhưng phải cố sức kìm nén, không dám nhìn, vì nhìn vào sẽ rước họa vào thân. "Cảm vấn mẫu thân, đưa chúng con đến đây là có ý gì?" Ngoan Nhân bước ra, chắp tay nhu thanh hỏi.

Gần vạn Cổ tiên thấy hơi quái dị, đây là lần đầu họ thấy Ngoan Nhân dịu dàng như vậy. "Các ngươi có muốn đắc đạo không?" Vọng Thư không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại một câu. "Chúng con nguyện ý, xin mẫu thân thành toàn!" Các Cổ tiên trợn tròn mắt, hơi thở dồn dập nhìn Vọng Thư. "Ở phương thiên địa nơi ta sinh sống có rất nhiều tồn tại cường đại, ở đó các ngươi sẽ không có không gian phát triển.

Nhưng ở đây thì khác, ta sẽ đưa chân linh của các ngươi vào các kỷ nguyên thiên địa trong Vận Mệnh trường hà này.

Chờ đến khi các ngươi trở thành đại năng Đại La Kim Tiên cảnh thì có thể siêu thoát khỏi Vận Mệnh trường hà, trở lại chiến hạm này.

Các ngươi có nguyện ý không?" Vọng Thư đang 'hù dọa' họ.

Ở Hồng Hoang hiện nay, người nàng e ngại không chỉ có Hồng Quân.

Cùng lắm thêm vài vị Thánh nhân nữa chứ làm gì có quá nhiều tồn tại cường đại.

Nhưng sự thực đúng là những sinh mệnh của Bát Hoang vũ trụ này muốn phát triển ở Hồng Hoang là cực kỳ khó khăn.

Tam thiên đại đạo của Hồng Hoang sẽ bài xích họ.

Cách của Vọng Thư là dùng lực lượng vận mệnh đưa chân linh của họ vào các kỷ nguyên khác để bắt đầu lại và tìm kiếm cơ duyên.

Tâm tính của đám Cổ tiên này đều là hàng đỉnh phong, chắc chắn sẽ có tiền đồ lớn.

Hơn nữa, họ vừa vặn có thể làm ám tử, làm kẻ dẫn đường cho nàng xâm nhập các kỷ nguyên đó... hừm, điểm cuối cùng mới là trọng yếu nhất. "Con nguyện ý!" "Xin mẫu thân đại nhân thi pháp!" "Con muốn đi khám phá những thiên địa rộng lớn hơn!" Đám Cổ tiên cuống quýt hô lớn.

Họ nhận ra rằng Tạo Vật Chủ... e là người chưởng quản cả Vận Mệnh trường hà này.

Có một chỗ dựa lớn như vậy, đây chẳng khác nào cơ duyên từ trên trời rơi xuống.

Ai nấy đều có tâm cầu đạo, đạo ở ngay trước mắt, tuyệt không lùi bước.

Lúc này, dù là Ngoan Nhân, Bái Nguyệt, Diệp Hắc, Hoang, hay Đông Phương Bất Bại, mắt ai nấy đều hừng hực chiến ý.

Họ đã bị nhốt trong lồng quá lâu, giờ có cơ hội tuyệt hảo này, họ tự tin nếu trời đất đủ rộng lớn, nhất định sẽ đi đến đỉnh cao. "Tốt!" Vọng Thư gật đầu.

Ý niệm khẽ động, từng đạo chân linh tỏa tiên quang trắng xóa nổi lên trên đỉnh đầu các Cổ tiên.

Chân linh của họ đã được nàng dùng đại pháp lực nhiếp ra, đang ở trạng thái mông muội. "Hưu!" "Hưu!" Tiếp đó, trên Vận Mệnh trường hà rực rỡ, gần vạn chân linh Cổ tiên như những ngôi sao băng rơi xuống dòng sông, mỗi đạo đều sáng chói vô cùng.

Thực chất họ cũng là một phần của vận mệnh chưa siêu thoát, vốn tồn tại ở Bát Hoang vũ trụ.

Nay Vọng Thư chuyển dời vận mệnh của họ sang Hồng Hoang vũ trụ, tuy có nhân quả nhưng nàng tự tin có thể gánh vác được.

Trong chớp mắt, tất cả chân linh đã đi vào Vận Mệnh trường hà.

Khi chọn lựa kỷ nguyên thiên địa, Vọng Thư cũng đặc ý sắp xếp.

Ví như Ngoan Nhân, Diệp, Hoang thì đến nơi tu hành đại thế, nơi họ sẽ phải đối đầu với các vị Đại Đế.

Ví như Ma Tôn Trọng Lâu, Kiếm Thánh, Bái Nguyệt Giáo Chủ, Tửu Kiếm Tiên thì được gửi vào kỷ nguyên tu hành tiên đạo tương tự Hồng Hoang.

Ví như Dracula, Kerrigan, Blade Queen thì đến những vũ trụ vừa có văn minh cơ khí vừa có văn minh thần cấp.

Mọi thứ đều được Vọng Thư an bài thỏa đáng.

Nàng kỳ vọng một ngày nào đó sẽ có một 'đứa trẻ' trở về kể lại hành trình của mình.

Sau khi tiễn đám Cổ tiên đi làm 'kẻ dẫn đường', trên Vận Mệnh trường hà chỉ còn lại Vọng Thư và chiến hạm phá giới.

Một vị tiên tử tuyệt sắc đứng lặng trên dòng sông mênh mông, tiên tư tuyệt thế, đẹp như tranh vẽ.

Nơi này lại rơi vào sự yên tĩnh tuyệt đối.

Lúc này, nhân quả do việc làm nhiễu loạn Vận Mệnh trường hà vừa rồi giáng xuống.

Trong nháy mắt, mái tóc đen nhánh của Vọng Thư bỗng chốc chuyển thành tuyết trắng.

Chỉ có làn da là không thay đổi, không hề có nếp nhăn.

Đó là vết thương của năm tháng.

Trận nhân quả này khiến nàng phải trả giá bằng sinh mệnh lực của năm trăm nguyên hội.

Nhưng sinh mệnh của nàng vốn đã là vĩnh hằng.

Ý niệm khẽ động, Sinh chi pháp tắc trong cơ thể vận hành, chỉ trong một sát na, tóc trắng lại hóa đen, suối tóc lại đen mượt như xưa. "Bắt đầu bế quan thôi." Vọng Thư lẩm bẩm, đôi mắt tinh tú từ từ nhắm lại.

Cảm giác quen thuộc lại trào dâng.

Lần bế quan này, nàng tập trung vào pháp lực, cảnh giới và luyện hóa pháp bảo.

Về pháp lực, nàng hiện đang ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh hậu kỳ, 《Tạo Hóa Tiên Công》 Hỗn Nguyên cảnh đang ở lần biến thứ nhất.

Mục tiêu của nàng là tái tu ít nhất sáu biến trở lên.

Pháp lực của Hỗn Nguyên cảnh sau khi tái tu sáu biến sẽ vô cùng khủng bố.

Nếu có thêm thời gian, nàng thậm chí muốn tái tu mười biến.

Về cảnh giới, nàng đang ở giai đoạn bình cảnh, cảm giác bước tiếp theo chính là Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh.

Tuy nhiên, có chọn con đường hợp đạo hay không thì nàng vẫn chưa quyết định.

Thông qua việc các Cổ tiên tiến vào các kỷ nguyên khác, nàng sẽ quan sát thêm.

Còn về luyện hóa pháp bảo thì khá đơn giản.

Trong tay nàng hiện có ba kiện linh bảo cần luyện hóa: Hỗn Độn Chung, Độ Tiên Kiều, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.

Còn Sát Sinh Kiếm và Vô Thượng Tiên Cung thì nàng chuẩn bị để ban cho Ma Thần tướng Sát Chủ và Thiên Thần Thánh Chủ.

Sau này khi họ bước ra từ Phong Ma Bảng sẽ giao lại cho họ.

Sau khi suy tính xong, Vọng Thư bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan sâu.

Một năm... trăm năm... ngàn năm...

Chương 294

vạn năm...

Thời gian trôi mau, trên Vận Mệnh trường hà vốn không có khái niệm thời gian, chỉ có Vọng Thư tự ghi nhớ trong lòng.

Ba vạn năm... năm vạn năm... "Bái kiến mẫu thân." Sau năm vạn năm, Ngoan Nhân nhảy ra khỏi Vận Mệnh trường hà, bái lạy Vọng Thư từ xa trên mặt nước.

Lúc này nàng đã chứng đắc vị trí Đại Đế ở kỷ nguyên đó, kinh tài tuyệt diễm, áp đảo đương thế, nhưng chung quy vẫn chưa đạt đến quả vị Đại La Kim Tiên.

Ngoan Nhân tâm không bi không hỷ, thấy Vọng Thư vẫn nhắm nghiền hai mắt nên không làm phiền.

Nàng không chọn trở lại chiến hạm mà tiếp tục dấn thân vào những kỷ nguyên khác.

Đạo của nàng còn xa, không dừng lại ở đây.

Vọng Thư bế quan được tám vạn năm, Kiếm Thánh, Bái Nguyệt, Diệp, Hoang cũng lần lượt xuất hiện và đưa ra lựa chọn giống như Ngoan Nhân.

Một thiên địa rộng lớn mở ra trước mắt, chờ đợi họ là những trận chiến và sự thăng tiến vô tận.

Đến năm thứ chín vạn, Vọng Thư lần đầu mở mắt sau khi bế quan.

Trong chín vạn năm đó, nàng đã hoàn thành sáu biến tái tu pháp lực Hỗn Nguyên cảnh, hiện tại pháp lực đã ở mức Đại Viên Mãn.

Sau khi luyện tập xong, nàng dừng lại.

Ngay sau đó, thần niệm của nàng tiến vào giữa các kỷ nguyên thiên địa.

Lần này, dù là Hồng Hoang quen thuộc hay Vĩnh Hằng quốc độ, hay các kỷ nguyên trong hỗn độn, nàng đều không kén chọn, hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngay cả Vĩnh Hằng quốc độ của Hồng Quân cũng vậy.

Năm tháng dài đằng đẵng trôi qua trong nháy mắt.

Thần niệm của Vọng Thư du ngoạn khắp các kỷ nguyên.

Có lúc nàng hóa thành một hòn đá, nhìn thấu sự dâu bể của thế gian.

Có lúc hóa thành một mầm cây, trưởng thành đại thụ rồi bị người ta chặt hạ.

Có lúc hóa thành một đám mây trắng, tự tại bay lượn giữa không trung.

Đôi khi nàng cũng bước vào thế giới của các sinh linh, chứng kiến từng câu chuyện một.

Nàng thấy các cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh khác nuốt chửng một kỷ nguyên vào Vĩnh Hằng quốc độ để nó tồn tại mãi mãi.

Nàng thấy Tiên Chủ ngạo thị chư thiên, gây ra những trận hạo kiếp sinh linh.

Nàng thấy Ngoan Nhân phá tan cấm khu, đại chiến với các tồn tại cổ xưa ở những nơi nguy hiểm, trấn áp vạn cổ...

Chư giới kỷ nguyên thu vào tầm mắt Vọng Thư.

Những gì nghe thấy và nhìn thấy đều hóa thành vốn liếng tích lũy

cho nàng.

Quan sát chúng sinh, trải nghiệm chúng sinh khiến cảnh giới vốn đình trệ bấy lâu nay của nàng tăng trưởng thần tốc.

Nàng có lĩnh ngộ sâu sắc hơn về vận mệnh.

Chưởng khống vận mệnh là quản lý nhân quả tạo hóa, tiền thế kim sinh của vô tận sinh linh chư thiên vạn giới.

Nó không chỉ dùng để quan sát hay mượn lực, bản thân nó đã là một trong những vĩ lực chí cao, ngang hàng với Sáng Tạo, Hủy Diệt, Vô Lượng, Hỗn Độn.

Con đường phía trước của Vọng Thư đã rõ ràng.

Nếu muốn hợp đạo, nàng sẽ không hợp Thiên đạo, Địa đạo, thậm chí không đi theo con đường Duy Ngã đại đạo của riêng mình, mà là Vận Mệnh đại đạo.

Cơ duyên này đã được gieo xuống từ khoảnh khắc nàng có được Vận Mệnh trường hà.

Đến tận hôm nay, nàng mới minh ngộ được chân ý của Vận Mệnh đại đạo, nhìn thấy sự rực rỡ phía sau màn sương mù.

Hợp Vận Mệnh đại đạo không phải là Vận Mệnh đại đạo của Hồng Hoang, mà là Vận Mệnh đại đạo của cả dòng trường hà, bao hàm cả chư giới kỷ nguyên và Hồng Hoang.

Nàng chưởng quản vận mệnh của vô số sinh linh, quản lý vô số nhân quả tạo hóa. [Đinh, chúc mừng ký chủ tích lũy thời gian bế quan được hai mươi vạn năm, nhận được phần thưởng: Vận Mệnh Quyền Trượng.] Tiếng thông báo của hệ thống đã lâu không nghe thấy lại vang lên bên tai.

Vọng Thư lộ vẻ mừng rỡ, nhưng lúc này đang là thời khắc then

chốt để đắc đạo, không phải lúc thích hợp để nhận thưởng.

Ánh mắt nàng lóe sáng. "Ta là vận mệnh, vận mệnh là ta, chấp chưởng vận mệnh, khống chế chúng sinh.

Vận Mệnh đại đạo, Hợp!" Trên Vận Mệnh trường hà, Vọng Thư quát lớn một tiếng.

Ánh mắt kiên định, ngữ khí quyết tuyệt.

Con đường này nàng tin chắc mình không sai.

Đó là lựa chọn của nàng.

Lời vừa dứt, cả người nàng hóa thành tiên quang rực rỡ tiến vào Vận Mệnh trường hà.

Vận Mệnh trường hà trông như một dòng sông, nhưng thực chất chính là Vận Mệnh đại đạo.

Không có nơi bắt đầu, cũng chẳng có nơi kết thúc.

Trên đó có vô số nút thắt dẫn đến các kỷ nguyên khác nhau, dẫn đến quá khứ, hiện tại và tương lai.

Hồng Hoang thiên địa, thời đại Hỗn Độn thuở sơ khai.

Trong một không gian bao la, xám xịt, một vị cự nhân vĩ ngạn vô cùng đang vung rìu chiến đấu hết mình.

Địch thủ của ông là ba ngàn Ma thần Hỗn Độn, cũng đều là những tồn tại vĩ ngạn, tay cầm linh bảo, tỏa ra tiên quang rực rỡ đại chiến với cự nhân.

Bàn Cổ chiến ba ngàn Ma thần Hỗn Độn!

Vọng Thư ẩn thân trong không gian hỗn độn, chứng kiến cảnh tượng kinh điển này mà trợn tròn mắt kinh ngạc. "Ta...

đã trở về thời điểm thiên địa chưa khai tịch." Trong không gian

hỗn độn, nhìn bãi chiến trường khốc liệt, Vọng Thư chợt minh ngộ. "Bàn Cổ, đừng có điên nữa!

Hỗn độn nuôi dưỡng ngươi, nhưng cũng nuôi dưỡng chúng ta.

Sức mạnh đơn lẻ của chúng ta có lẽ không bằng ngươi, nhưng nếu chúng ta hợp lực thì vẫn có thể đánh với ngươi một trận!" Ba ngàn Ma thần Hỗn Độn gầm lên, ánh mắt đầy vẻ kiêng dè và sát ý.

Họ sợ thực lực của Bàn Cổ nhưng cũng muốn giết chết ông.

Bàn Cổ im lặng không đáp, chỉ tập trung chiến đấu.

Những Ma thần này, ông nhất định phải giết sạch.

Nói chuyện với họ chỉ phí lời.

Chỉ một chữ: Giết!

Thân hình hùng tráng như ngọn núi sừng sững chạy băng băng trong hỗn độn, khiến không gian rung chuyển không ngừng.

Tay phải ông vung rìu Khai Thiên sắc lẹm, xé toạc không gian hỗn độn, từng đạo lưỡi rìu tỏa ra tiên quang huyền hoàng chém thẳng vào các Ma thần.

Ba ngàn Ma thần thấy Bàn Cổ đã quyết tâm giết chóc. "Quá kiêu ngạo... dám đòi giết cả chúng ta!

Đừng nương tay nữa, cùng lên đi!

Giết hắn!" Tất cả Ma thần phẫn nộ gào thét.

Bàn Cổ cuồng vọng tự đại, thực sự tưởng rằng được Sáng Thế Thanh Liên sinh ra thì có thể coi trời bằng vung sao?

Vốn dĩ ba ngàn Ma thần tuy có tranh đấu nhưng hiếm khi sinh tử chiến, vậy mà Bàn Cổ vừa ra đời đã gây ra đại chiến kinh thiên, đòi giết sạch bọn họ.

Chắc là phát điên rồi.

Trong chớp mắt, khí lưu hỗn độn rung động, ba ngàn tồn tại vĩ ngạn tế ra linh bảo của mình, hoặc đơn độc hoặc kéo đàn kết lũ lao về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ không hề sợ hãi, bước lên một bước. "Trảm!" Ông quát lớn, giơ rìu Khai Thiên lên quá đầu, chém xuống một nhát nhắm thẳng vào đám Ma thần.

Chương 295

Ngay khoảnh khắc đó, Vọng Thư đã hiểu được Đạo của Bàn Cổ.

Đó là Hỗn Độn chi đạo!

Ngưng tụ mọi sức mạnh để chém tan tất cả.

Lưỡi rìu tỏa ra tiên quang rực rỡ chém vào hỗn độn. "Oanh!" "Rắc!" Vô số khí lưu hỗn độn nổ tung, một vĩ lực vô biên giáng xuống.

Không gian hỗn độn sáng rực như ban ngày, tựa như vụ nổ khởi nguyên của vũ trụ.

Trong nháy mắt, rất nhiều Ma thần đã ngã xuống.

Thi thể và tiên huyết vương vãi khắp nơi.

Thi thể hình thù khác nhau, máu cũng đủ loại màu sắc, nhưng điểm chung là mỗi mảnh thi thể đều mang hơi thở đáng sợ, mỗi giọt máu đều chứa đựng năng lượng khiến người ta kinh hãi.

Vậy mà những chủ nhân của chúng lại dễ dàng tử trận như vậy, đều bị Bàn Cổ chém giết. "Keng!

Keng!

Keng!" Khi Bàn Cổ tấn công, vô số đòn đánh cũng rơi vào thân thể ông.

Thần quang và bảo quang rực rỡ nhấn chìm Bàn Cổ.

Nhưng nhục thân của Bàn Cổ cường hãn vô cùng, đòn tấn công của đám Ma thần khó lòng làm gì được ông, chỉ phát ra những tiếng kim loại va chạm mà không thể phá phòng. "Chiến!" Bị tấn công liên tiếp, cự nhân Bàn Cổ cũng nổi giận.

Ông gầm lên, mắt hiện hung quang, chiến ý ngút trời, thề phải giết sạch đám Ma thần này.

Ông chiến đấu càng thêm hung mãnh, cầm thần rìu chém tới tấp, hỗn độn chấn động dữ dội, không ngừng có Ma thần bị chém rụng.

Lúc này, cả chiến trường hỗn độn vô cùng thảm liệt.

Tiếng gầm thét, tiếng thét chói tai, tiếng chửi bới, tiếng van xin, tiếng kêu cứu... trộn lẫn vào nhau, vang vọng bên tai.

Tâm lý của các Ma thần cũng lên xuống thất thường, từ phẫn nộ chuyển sang sợ hãi, kinh hoàng, rồi hồn phi phách tán.

Bàn Cổ quá hung hãn!

Thật đáng sợ!

Nhiều Ma thần mặt mày tái mét, kẻ thì ôm chí tử, kẻ thì bỏ chạy như ong vỡ tổ... chúng sinh bách thái, không sao kể xiết. "Lợi hại thật!" Bàn Cổ một mình độc chiến ba ngàn Ma thần... quả là một tráng cử để hậu thế truyền tụng muôn đời.

Vọng Thư mắt lóe sáng, đứng lặng trong hư không bên cạnh, với tư cách là 'quần chúng ăn dưa', nàng liên tục cảm thán.

Đây quả là một bộ phim bom tấn đỉnh cấp Hollywood.

Tiếc là không có bắp rang và coca, trải nghiệm xem phim hơi tệ một chút.

Gạt bỏ những ý nghĩ lộn xộn, Vọng Thư tiếp tục quan sát đại chiến.

Nàng thấy một con Ma Viên cực kỳ hung hãn đại chiến với Bàn Cổ, vung thần binh thiết bổng khiến cả vùng hỗn độn rung chuyển.

Sau mấy hiệp giao đấu, nó bị Bàn Cổ một rìu chém chết.

Nàng thấy một con Hắc Hổ lớn, mắt đỏ ngầu, thi triển huyễn thuật lên Bàn Cổ.

Trong phút chốc, không gian hỗn độn biến hóa vạn ngàn, ba ngàn Ma thần vừa bị giết bỗng sống lại, ánh mắt đầy sát ý nhìn chằm chằm Bàn Cổ. "Phá!" Bàn Cổ gầm lên, bất kể trăm ngàn pháp thuật, ta chỉ dùng một lực mà phá hết!

Ông vung rìu chém thẳng một nhát, tốc độ nhanh đến cực hạn, không thấy nổi tàn ảnh.

Tại nơi lưỡi rìu tỏa ra tiên quang huyền hoàng, huyễn trận vỡ tan từng mảnh, không gian nát bấy... ngay cả nhục thân Hắc Hổ cũng bị tiên quang quét qua, máu vàng rơi rụng.

Nó gào thét thảm thiết, mắt đầy kinh hãi, điên cuồng chạy trốn vào sâu trong hỗn độn.

Vọng Thư nhận ra đó là Đại Hung Tà Hổ.

Ở mốc thời gian sau này, nó sẽ có một đoạn kỳ ngộ với Thạch Hổ do nàng hóa thành.

Tiếp đó, Vọng Thư thấy một tồn tại vĩ ngạn, tóc trắng phơ, diện mạo như một lão già, hai tay chắp lại lơ lửng trong không gian hỗn độn.

Quanh thân lão tỏa ra khí tức vô cùng huyền ảo và cổ xưa.

Khí tức đó Vọng Thư rất quen thuộc, chính là Vận Mệnh.

Lão giả chính là người chưởng quản pháp tắc Vận Mệnh.

Thấy không địch nổi Bàn Cổ, khó thoát khỏi vận mệnh tử trận, lão liền thiêu đốt sinh mệnh, thăng hoa đến cực điểm, dù có phải hồn phi phách tán cũng muốn nguyền rủa Bàn Cổ gặp 'vãn niên bất tường'.

Từng tầng lực lượng vận mệnh và nhân quả bao vây lấy Bàn Cổ.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn trong không gian hỗn độn, thân thể kẻ chưởng quản Vận mệnh nổ tung như một đóa hoa máu.

Quay đầu lại, Vọng Thư lại thấy kẻ chưởng quản pháp tắc Sinh Diệt, một tồn tại đầu người mình rắn, ngoại hình có vài phần giống Nữ Oa.

Một tay cầm Sinh, một tay cầm Diệt, tiên quang đen trắng giữa hai tay tỏa ra như đóa sen, cuối cùng dung hợp lại và nổ tung dữ dội ngay khi tiếp cận Bàn Cổ.

Vọng Thư cũng nhìn thấy Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu - những kẻ sau này sẽ làm mưa làm gió ở Hồng Hoang - mặt đầy sợ hãi, hoảng loạn chạy trốn vào sâu trong hỗn độn hoặc tìm cách ẩn nấp.

Đây là một trận hạo kiếp, trận Khai Thiên kiếp của các Ma thần Hỗn Độn.

Trừ ba người Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu ra, tất cả các Ma thần khác đều khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Nhưng trong mắt Vọng Thư, đây không chỉ là một bộ phim bom tấn mà còn là một cơ duyên lớn.

Nàng từng học Khai Thiên Cửu Thức, nay được chính Bàn Cổ biểu diễn trực tiếp, cộng thêm khả năng Vạn Pháp Toàn Thông, sau trận chiến này nàng đã hoàn toàn thấu hiểu kỹ năng chiến đấu của Bàn Cổ.

Trong con đường cận chiến, Bàn Cổ đã đi đến cực hạn.

Bỗng một ngày, không gian hỗn độn nhuốm màu máu.

Không biết qua bao lâu, đại chiến mới dừng lại.

Không gian hỗn độn trở lại sự tĩnh lặng, nhưng cái tĩnh lặng này

thật đáng sợ, khiến người ta lạnh gáy.

Đập vào mắt là vô số thi thể Ma thần nằm dày đặc, kẻ mất đầu, kẻ mất thân, kẻ bị chém làm đôi, kẻ chỉ còn trơ khung xương.

Đại tịch diệt, đại khủng bố giáng xuống, nguyên thần tan biến, chân linh không còn.

Cảnh tượng thi sơn huyết hải nhìn không thấy điểm dừng. "Hô...

Hô..." Cự nhân Bàn Cổ thở hổn hển, cầm rìu Khai Thiên ngồi phịch xuống giữa đống thi sơn huyết hải.

Trận đại chiến này các Ma thần không dễ dàng, mà Bàn Cổ cũng chẳng nhàn hạ gì.

Đánh nhau đến mỏi nhừ tay, cuộc chiến kéo dài khiến gã mãnh nam này cũng cảm thấy mệt mỏi, kiệt sức.

Trên thân ông đầy rẫy vết thương, máu vàng rực rỡ nhỏ xuống.

Nhục thân Bàn Cổ dù mạnh nhưng đám Ma thần kia cũng chẳng phải hạng vừa, họ vẫn gây ra được những tổn thương nhất định cho ông.

May mà không có gì đại ngại, tu dưỡng một thời gian là sẽ khôi phục. "Ngưng tụ!" Lúc này, Bàn Cổ quát lớn một tiếng.

Tiếng vang hồi đãng khắp không gian, ngay lập tức tam thiên đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong thi thể các Ma thần đồng loạt đổ về phía cự nhân.

Những cột sáng pháp tắc rực rỡ hiện lên, đủ loại màu sắc tuyệt đẹp, soi sáng cả không gian hỗn độn.

Dùng Hỗn Độn chi đạo để ngưng tụ tam thiên đại đạo, khí tức của Bàn Cổ cũng tăng vọt.

Ba ngàn Ma thần ngã xuống đã làm nên một Bàn Cổ vĩ đại.

Tồn tại vốn đã khiến Vọng Thư kinh hãi, nay trong mắt nàng lại càng thêm thâm bất khả trắc, vĩ ngạn và mạnh mẽ đến mức khiến nàng sinh lòng kỵ đạn. "Ai!

Chương 296

Ra đây!" Bất chợt, Bàn Cổ như cảm nhận được điều gì, đột ngột quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nơi Vọng Thư đang ẩn nấp.

Trong mắt ông lóe lên những tia sáng như muốn trảm tận mọi lũ quỷ quyệt giấu mặt.

Bàn Cổ không ngờ rằng trong lúc đại chiến lại có kẻ ẩn mình trong hư không.

Nếu không phải lúc này ông đã ngưng tụ tam thiên đại đạo, thực lực tăng mạnh, thì chắc chắn đã không phát hiện ra!

Thật to gan.

Thực lực của kẻ đó cũng khiến Bàn Cổ giật mình.

Khác với các Ma thần Hỗn Độn, khí tức của vị này trong cảm tri thần thức của ông còn mênh mông và huyền ảo hơn, mang theo ý chí Duy Ngã Độc Tôn và cả sự phiêu miểu... mạnh mẽ và khó nhằn.

Nhưng điều khiến Bàn Cổ kỳ quái là ông không hề cảm nhận được địch ý hay sát ý từ người bí ẩn này.

Ở phía bên kia, Vọng Thư giật mình trong lòng, quả nhiên không hổ danh là Bàn Cổ đại thần.

Phải biết rằng cảnh giới hiện tại của nàng đã đạt đến bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, chỉ còn cách đích đến một bước chân.

Nếu nàng muốn ẩn trốn thì ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng phát hiện.

Vậy mà Bàn Cổ lại phát hiện được.

Thôi thì cũng đúng ý nàng, vì đã đến Hỗn Độn rồi mà không kiếm

chút đồ tốt từ chỗ Bàn Cổ thì sao xứng với danh hiệu Quát Địa Nguyệt. "Thái Âm tinh sở hóa Tiên Thiên Thần Thai Vọng Thư, kiến quá Phụ thần." Vọng Thư hiện thân từ hư không, từ xa bái lạy.

Nàng không lo lắng Bàn Cổ sẽ đe dọa mình, vì xét về thân phận, nàng vốn được sinh ra từ Thái Âm tinh, là hậu duệ chính tông của Bàn Cổ.

Còn về phương diện bảo mệnh, nếu có gì không ổn nàng có thể dùng vận mệnh để trốn chạy.

Trong mắt Bàn Cổ hiện lên một vị tiên tử dung mạo tuyệt thế, tư thái tuyệt mỹ, dáng người cao ráo, mặc bạch y cung trang.

Đẹp đến mức làm lòng người chấn động.

Ngay cả Bàn Cổ cũng có một khoảnh khắc ngẩn ngơ.

Dường như mọi vẻ đẹp trên đời đều tập trung ở nàng.

Sau đó là sự kinh ngạc!

Trên người nàng, ông thấy vô tận vận mệnh và nhân quả đan xen, mạnh hơn kẻ chưởng quản Vận Mệnh vừa bị giết rất nhiều.

Một tồn tại vô cùng vĩ ngạn. "Thái Âm tinh..." Bàn Cổ lẩm bẩm, lòng xao động, ông dường như thấy được một góc của tương lai nhưng lại thấy đầy sương mù, nhìn không rõ, không thấu.

Mỗi lần thôi diễn đều cảm thấy có đại khủng bố giáng xuống. "Mắt trái của ngài hóa thành Thái Âm tinh, mắt phải hóa thành Thái Dương tinh.

Ta là sinh linh được sinh ra trên Thái Âm tinh." Vọng Thư chớp chớp mắt nhìn ra sự thắc mắc của Bàn Cổ nên giải thích. "Mắt trái là Thái Âm, mắt phải là Thái Dương.

Gọi ta là Phụ thần...

Vậy là chuyện đó đã thành công!

Tương lai!" Bàn Cổ đột nhiên trợn tròn mắt, mặt đầy vui mừng.

Ông hiểu rồi!

Mọi thứ đều có lời giải thích!

Bảo sao vị thiếu nữ này lại khác hẳn đám Ma thần Hỗn Độn, hoàn toàn lạc lõng.

Bảo sao nàng không có địch ý với ông.

Vì nàng đến từ tương lai, là sinh linh sinh ra từ chính đôi mắt của ông... là hậu duệ của ông.

Tự nhiên sẽ không có địch ý hay sát ý. "Đúng vậy, ngài đã thành công!" Vọng Thư mỉm cười gật đầu, giọng điệu đầy vẻ kính trọng.

Nàng hiểu chuyện mà Bàn Cổ đang nói tới.

Khai Thiên!

Vị đại thần này tuy tàn khốc với các Ma thần nhưng lại dành đại ái cho chúng sinh Hồng Hoang. "Ha ha ha!

Ta thành công rồi!

Thành công rồi!

Ha ha ha!" Bàn Cổ khoái chí cười vang!

Tiếng cười vang dội khắp không gian hỗn độn!

Đối với việc Khai Thiên, trong lòng ông vốn có chút lo lắng không biết có thành công hay không.

Nay gặp được người đến từ tương lai, ông đã có đáp án. "Tiểu gia hỏa, tên là Vọng Thư đúng không, mau nói cho ta biết...

Thiên địa tương lai thế nào?

Có đẹp không?" Bàn Cổ sốt sắng hỏi.

Vọng Thư: ...

Đơ ra một lúc.

Quỷ mới là tiểu gia hỏa, cả nhà ngài đều tiểu gia hỏa!

Nàng cảm thấy thật bất lực.

Hảo ba, so với Bàn Cổ thì nàng - một con thỏ ngọc Thái Âm - đúng là 'tiểu gia hỏa' thật.

Cái xưng hô này... thật là...

Lần trước có kẻ nào gọi nàng kiểu này nhỉ?

Bạch Trạch?

Hình như đến một khúc xương cũng chẳng còn ở Hồng Hoang thì phải?

Vọng Thư thầm lẩm bẩm.

Thôi, không chấp nhặt với ông ấy. "Đẹp lắm!" Vọng Thư nở một nụ cười đáp lại. "Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt!

Cái thiên địa xám xịt này ta chán ngấy rồi, phải tạo ra một thế giới tươi đẹp mới được!" Bàn Cổ cảm thán, ông đứng dậy, mỗi cử động đều khiến khí lưu hỗn độn rung chuyển như sóng biển cuộn trào. "Có thể cho ta xem thiên địa tương lai được không?" Sau đó, mắt Bàn Cổ sáng lên, hỏi tiếp.

Gặp được một tồn tại có thể xuyên không từ tương lai về Hỗn Độn là lần đầu tiên, ông nghĩ việc cho xem hình ảnh chắc không khó.

Vọng Thư gật đầu, việc này với nàng cực kỳ đơn giản. "Búng!" Nàng búng tay một cái, từng màn ánh sáng hiện ra, không gian hỗn độn

bỗng chốc biến hóa khôn lường.

Lúc này trong hỗn độn, giống như một phòng chiếu phim IMAX khổng lồ, đang phát những hình ảnh về dòng thời gian tương lai đầy rực rỡ. "Chíp chíp..." Tiếng chim hót lảnh lót vang vọng trong không gian hỗn độn.

Hiện ra trong màn sáng là một thế giới tươi đẹp, trời xanh mây trắng, suối chảy róc rách, gần đó là đồng cỏ xanh rì, xa xa núi non trùng điệp, mật lâm vô số.

Trên đồng cỏ xanh, hai chú chim đang vui đùa. "Hống!" Bỗng một tiếng mãnh hổ gầm lên, lũ chim trong cỏ kinh hãi vỗ cánh bay vút lên bầu trời, hướng về phía xa.

Chương 297

Một con hổ vằn khổng lồ lao ra từ bụi rậm, chạy cuồng nhiệt giữa thảm hoa.

Bàn Cổ si mê ngắm nhìn, một cảnh tượng sống động như thật hiện ra trước mắt.

Ngài bước tới một bước, như thể thân lâm thế giới xanh tươi ấy, bên tai nghe tiếng chim hót, tiếng muôn loài hô hấp... khiến người ta say đắm, ngay cả hơi thở cũng như mang theo không khí trong lành.

Ngài biết đây là huyễn trận do Vọng Thư bố trí.

Nhưng huyễn trận này... ngài thực tâm yêu thích. "Thật đẹp!" Bàn Cổ thốt lên lời cảm thán từ đáy lòng.

Tiếp đó, hình ảnh chuyển đổi, quang ảnh lưu chuyển.

Xuất hiện trước mắt Bàn Cổ là một tòa thần sơn uy nga chống đỡ thiên địa, vĩ ngạn vô cùng, như một vị cự nhân đứng đó bảo hộ một phương trời đất.

Dưới chân núi, vô số sinh linh sinh sống, có hung thú chém giết, chạy nhảy, muôn hoa đua nở, long phượng ngao du trên trời... một khung cảnh tràn đầy sức sống. "Thiên trụ...

Bất Chu Sơn." "Đó là do tích trụ (xương sống) của Phụ thần hóa thành." Vọng Thư u u lên tiếng, thần tình mang chút cảm thương khó tả.

Chính vì vị đại thần này đại ái vô cương, mới có một thế giới Hồng Hoang tinh thải đoạt mục đến thế.

Bàn Cổ nghe vậy, trợn tròn mắt, sững sờ nhìn Bất Chu Sơn, rồi lại sờ sờ xương sống của mình.

Hóa ra là vậy.

Ngài thầm than trong lòng.

Từ lúc Vọng Thư từ Thái Âm Tinh hóa hình, ngài đã lờ mờ đoán được kết cục của mình: Khai thiên thân vẫn, thần hình câu diệt.

Nhưng Bàn Cổ không sợ, đó là vận mệnh, cũng là tâm nguyện của ngài.

Có những việc, tổng cần phải có người đứng ra làm.

Tiếp đó, hình ảnh lại chuyển đổi.

Trước một tòa đạo quan cổ phác, tiếng cửa "két..." vang lên.

Trong quan, một lão đạo tóc râu bạc phơ, mặc đạo bào trắng, ngồi trên bồ đoàn vàng đang giáo hóa ba vị đồ đệ.

Lão đạo thần sắc bình tĩnh, diện dung từ thiện, từng trận đạo âm huyền ảo, hối sáp nan hiểu thốt ra từ miệng.

Ba vị đồ đệ phía dưới mỗi người một vẻ: lão niên, trung niên và thanh niên.

Lão niên Lão Tử vẻ mặt bình thản, trung niên Nguyên Thủy uy nghiêm không giận tự uy, thanh niên Thông Thiên tràn đầy triêu khí. "Một giáo truyền Tam Hữu, Tiên đạo từ đây khởi." "Phụ thần, Nguyên thần của người sau khi tam phân sẽ hóa thành ba người này." "Thái Thanh Thái Thượng Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ... hợp xưng Tam Thanh, bọn họ tự nhận là Bàn Cổ chính tông." Vọng Thư dùng giọng thanh lãnh giới thiệu với Bàn Cổ. "Lão Tử kia, thiên tư ngộ tính đều ổn, nhưng tâm cơ quá nặng, tính toán quá sâu, suốt ngày chỉ biết dùng mấy cái quỷ kế âm hiểm, thủ đoạn 'âm gian'.

Đúng rồi, lão ta còn có thói ăn vụng không chùi mép, đoan là vô sỉ."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn thì thái quá cao ngạo, ai cũng coi thường.

Những sinh linh nào không có căn cước đỉnh tiêm, phúc duyên thâm hậu thì trong mắt lão đều là hạng thổ kê ngõa cẩu.

Ngoài ra lão còn nhỏ mọn, tỳ khí lại lớn... cách cục quá hẹp hòi." "Trong Tam Thanh, chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ là không tệ, hào sảng, đại khí, hành sự không giống hai vị huynh trưởng kia." Vọng Thư mỉm cười nói, trong lời nói tự nhiên kẹp theo cảm nhận cá nhân và cả ý đồ xấu. "Hừ hừ, Lão Tử, Nguyên Thủy à... sợ chưa, ta trực tiếp mách lẻo với Phụ thần đây này.

Một vạn cái đơn kiện nhé!" Vọng Thư vén tóc, trong lòng cười thầm.

Bàn Cổ sái nhiên cười một tiếng, sao ngài không nghe ra oán niệm trong lời Vọng Thư, e là nàng và Tam Thanh có không ít mâu thuẫn.

Nhưng ngài cũng lười quản, một vị thần sắp khai thiên vẫn lạc như ngài sao lo được chuyện sau này.

Tam Thanh và ngài, ngoại trừ việc do Nguyên thần hóa thành, thì cũng chẳng có quá nhiều liên hệ. "Kia là ai?" Bàn Cổ chỉ tay vào lão đạo trong màn sáng hỏi.

Vị lão đạo này có thể dạy dỗ Tam Thanh, lại mang theo Tạo Hóa Ngọc Điệp... khiến Bàn Cổ tò mò kẻ nào được thiên quyến đến vậy. "Đạo Tổ Hồng Quân!" "Ngài cũng nhận ra đúng không..." Vọng Thư phất ống tay áo, một màn sáng khác hiện ra, hách nhiên là ba đạo tiên ảnh: Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu.

Vọng Thư chỉ tay về phía Hồng Quân.

Lúc này Hồng Quân mặt đầy kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, không ngừng chạy trốn vào thâm xứ hỗn độn, đâu còn nửa điểm phong phạm Đạo Tổ. "Ha ha ha... hóa ra là tên tạp ngư này!" "Đúng là cơ duyên tốt,

vận khí tốt." Bàn Cổ hoảng nhiên đại ngộ, vỗ tay cười lớn.

Không ngờ một kẻ hạng bét trong hỗn độn lại có thể ngồi lên ngôi vị Đạo Tổ, trở thành tồn tại xưng tôn tố tổ. "Ài, duyên vậy, mệnh vậy, thế sự biến thiên thật kỳ lạ..." "Lúc này Hồng Quân thảm hại như vậy, nhưng ai ngờ sau khi ngài khai thiên, lão ta nhặt được đại bộ phận Tạo Hóa Ngọc Điệp, lụm không ít hỗn độn di bảo, đi ra Hồng Quân đại đạo, trở thành Đạo Tổ." "Trở thành tồn tại mạnh nhất thiên địa, ngay cả ta lúc này, đối mặt với lão cũng không có bốn phần nắm chắc." Vọng Thư lắc đầu bình phẩm. "Cánh nhiên lợi hại như vậy?" Bàn Cổ kinh ngạc, mắt lóe tinh quang nhìn chằm chằm Hồng Quân.

Ngài không thấu được thực lực của Vọng Thư, nàng có thể xuyên việt thời gian, gánh vác vận mệnh, bước ra đại đạo riêng, là tồn tại cực mạnh.

Vậy mà nàng lại kỵ đạn Hồng Quân như thế, đủ thấy Hồng Quân cường đại thế nào.

Vọng Thư gật đầu: "Cho nên Phụ thần à, sau này lúc khai thiên, nhớ để lại cho con chút bảo bối lận lưng, nếu không con thật sự đánh không lại lão." "Người xem con cũng là hậu duệ của người... tổng không thể nhìn hậu duệ bị một tên hỗn độn thần ma bắt nạt chứ?" Vọng Thư nhếch môi nói, da mặt dày đến mức không hề đỏ mặt.

Bàn Cổ: ...

Ngài vô cùng hoài nghi lời này.

Một tồn tại ngay cả vận mệnh cũng nắm trong tay như nàng mà lại bị người ta bắt nạt sao?

Ta không tin đâu.

Vọng Thư giả ngốc chớp chớp mắt.

Tiếp đó, tốc độ phát ảnh nhanh dần.

Hung Thú Chi Kiếp, Long Hán Sơ Kiếp, Tử Tiêu Cung giảng đạo, Nữ Oa tạo người, Nhân tộc đại kiếp, Hậu Thổ hóa luân hồi, Vu Yêu đại kiếp...

Từng màn cảnh tượng tương lai hiện ra trước mắt Bàn Cổ.

Tâm cảnh ngài nhấp nhô không định.

Có lúc đau lòng vì Vu Yêu đại kiếp khiến Hồng Hoang nội quyển, lúc bi thương khi Hậu Thổ hóa luân hồi.

Cũng có lúc vui mừng khi thấy chúng sinh không ngừng phấn đấu tìm đạo, thấy Nữ Oa tạo người. "Hóa ra thế giới sau khi ta khai thiên là như vậy." "Đáng giá!" "Ha ha ha...

Dùng một mình ta đổi lấy ức vạn vạn sinh linh sinh tồn, hà kỳ khoái tai!" Bàn Cổ lãng thanh đại tiếu. "Vọng Thư, đa tạ!" "Tuy hậu duệ của ta được hưởng di trạch từ ta, nhưng lời cảm ơn này ta nhất định phải nói." "Nếu không có con, có lẽ ta mãi mãi không thấy được cảnh tượng này." "...

Liệu có thể nể mặt ta là Phụ thần, đáp ứng ta một việc?" Bàn Cổ hỏi. "Phụ thần cứ nói, chỉ cần Vọng Thư làm được, tuyệt không từ nan." Vọng Thư khẽ đáp, nhưng không nói chết lời.

Tiền đề là phải làm được, chứ việc cứu Bàn Cổ thì dù nàng có muốn cũng không xong, sẽ vướng phải nhân quả cực đại, e là bạo tử ngay lập tức. "Ta quan sát thiên địa sau này thấy có vô số đại kiếp giáng lâm, Hồng Quân kia đi theo con đường Thiên đạo đại thế, sẽ không có nhiều thủ đoạn ứng phó.

Mong con ra tay bảo hộ Hồng Hoang." "Ta cũng không còn vật gì, sau trận đại chiến này chỉ có bảo vật này còn nguyên vẹn, tặng cho con.

Còn về Tạo Hóa Ngọc Điệp, phần lớn sẽ thuộc về Hồng Quân,

nhưng có một phần nhỏ không thuộc về cơ duyên của lão.

Ta sẽ giấu nó trong U Minh giới, nếu cần con cứ việc tới lấy." Ánh mắt Bàn Cổ lấp lánh, trầm giọng dặn dò như đang trối trăng.

Vọng Thư hiểu, sau khi trảm ba ngàn hỗn độn thần ma, Bàn Cổ sẽ khai thiên, lúc này không dặn dò thì bao giờ.

Lúc này, một đạo thanh sắc bảo quang rơi xuống trước mặt Vọng Thư.

Chương 298

Đó là một thanh trường kiếm tuyệt mỹ màu thiên lam, tỏa ra tiên quang rực rỡ, bên trên lưu chuyển Thái Âm chi khí và Thái Âm nguyệt hoa. "Tranh..." Tiếng kiếm minh vang lên, thể hiện sự thân cận với Vọng Thư. "Khôn Hoa..." Vọng Thư lẩm bẩm, mắt lóe sáng.

Chí bảo này nàng đã dùng mười vạn năm, là bản mệnh Tiên Thiên Chí Bảo của nàng, sao có thể không quen thuộc.

Khoảnh khắc này, tâm nàng chấn động vô cùng.

Hóa ra không có kỳ ngộ nào là ngẫu nhiên, tất cả đều là thủ đoạn bố trí từ vạn cổ trước.

Bao gồm Khôn Hoa thần kiếm, bao gồm cả Đại Hung tà nhãn.

Vọng Thư trong lòng bừng tỉnh đại ngộ. "Tất cả bái thác cho con, Vọng Thư." Bàn Cổ hiếm khi ôn nhu nói, sau đó không nhìn màn sáng nữa, cầm Khai Thiên Phủ bước thẳng vào thâm xứ hỗn độn, ánh mắt kiên định.

Ngài đã rõ.

Khai thiên... tuy tử bất hối.

Vọng Thư ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng vĩ ngạn của Bàn Cổ.

Biết rõ phía trước không có sinh lộ nhưng vẫn hiên ngang tiến bước... một dũng sĩ, một đại thần Bàn Cổ!

Từ vạn cổ trước, ngài đã dùng cái chết và sức lực cả đời để khai sáng một Hồng Hoang thiên địa hoàng hoàng. "Vọng Thư bái biệt Phụ thần." Trong tích tắc, Vọng Thư hướng về bóng lưng Bàn Cổ hành đạo ấp lễ.

Ngay sau đó, thân ảnh nàng cũng bắt đầu mờ ảo. ...

Trong thâm xứ hỗn độn, con thú Đại Hung đang thở dốc hồng hộc.

Nó quay đầu nhìn về phía bãi chiến trường, trong đôi mắt đỏ ngầu vẫn còn vẻ kinh hoàng.

Bàn Cổ thật sự quá đáng sợ.

Một mình đấu ba ngàn hỗn độn thần ma mà vẫn chiến thắng.

Hỗn độn này... không ở lại được nữa!

Đại Hung nghĩ vậy, định tiếp tục chạy trốn.

Hỗn độn rộng bao nhiêu nó không biết, nhưng càng xa tên sát tinh kia càng tốt. "Định!" Bỗng nhiên, một giọng nói thanh lãnh vang lên bên tai, toàn thân Đại Hung lập tức bị đóng băng.

Nó kinh hãi vô cùng, lông tơ dựng đứng. "Thủ đoạn gì đây?" "Cánh nhiên đáng sợ như thế!" Đại Hung hãi hùng.

Lúc này, một đạo tiên ảnh xuất hiện, quanh thân tỏa ra tiên quang rực rỡ, không nhìn rõ thân hình, cũng chẳng thấy rõ diện mục.

Không thể nhìn thẳng, không thể ghi nhớ.

Một tôn tồn tại vô thượng vĩ ngạn.

Đại Hung hồn phi phách tán, muốn cầu xin tha mạng nhưng không thể mở miệng. "Thạch hóa!" Vọng Thư khẽ nhướng mày, nhạt giọng nói.

Nàng không cho Đại Hung bất kỳ cơ hội nào.

Tuy nàng và nó không thù không oán, nhưng lăn lộn ở Hồng Hoang lâu như vậy, lòng nhân từ của nàng đã sớm cạn kiệt.

Đại Hung tà nhãn liên quan đến kỳ ngộ của nàng, không thể bỏ qua. "Rắc!

Rắc!" Trong nháy mắt, Đại Hung bị thạch hóa hoàn toàn, hóa thành một con hổ đá.

Tư thế sau khi thạch hóa hách nhiên chính là hình ảnh con hổ đá mà sau này Vọng Thư thấy lần đầu: toàn thân biến thành đá, ngửa mặt lên trời nộ hống, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu không bị thạch hóa, tỏa ra hồng quang tà dị giữa hỗn độn. "Xong chuyện... ngoan ngoãn nhé, sau này ta sẽ lại tới thăm ngươi." Vọng Thư lầm bầm với hổ đá, rồi thân ảnh lóe lên biến mất. ...

Thái Âm Tinh.

Khi Vọng Thư từ trong dòng vận mệnh quay về quá khứ, xuất hiện ở Hồng Hoang là lúc sau khi khai thiên lập địa, vào thời kỳ Long Hán Sơ Kiếp.

Đối với việc Hồng Quân, Dương Mi, La Hầu tương ái tương sát, hay việc tranh đoan giữa ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, nàng chẳng mảy may hứng thú.

Chạy về xem phim điện ảnh không sướng hơn sao?

Ở đây, nàng chỉ đem Khôn Hoa thần kiếm nhận được từ Bàn Cổ chôn vào Thái Âm Tinh, để đợi đến lúc nàng xuyên việt độ kiếp có cái mà dùng. "Cộp!

Cộp!" Vọng Thư bước đi như người thường trên Thái Âm Tinh.

Nơi đây hoang lương, trống trải và tịch liêu vô cùng, vạn cổ không đổi.

Lúc này Hi Hòa và Thường Hi còn chưa hóa hình, vẫn còn là hai luồng khí tức nằm trong hố sâu, hấp thụ Thái Âm chi khí để lớn mạnh.

Vọng Thư đến nhìn Hi Hòa, Thường Hi một cái, rồi lại nhìn luồng khí của mình một cái.

Trên Thái Âm Tinh chỉ còn lại tiếng thở dài vô tận.

Ai mà ngờ ba chị em vốn dĩ nên có tình nghị như Đế Tuấn, Thái Nhất, cuối cùng lại rơi vào kết cục đó.

Có điều, đối với chuyện này, Vọng Thư sẽ không thay đổi.

Không hối hận.

Đi qua bao dặm đường, kết giao nhiều bằng hữu, cũng giết không ít người... mới trưởng thành.

Không có hôm qua sẽ không có hôm nay.

Vọng Thư càng thêm thấu hiểu về vận mệnh và nhân quả.

Tiếp đó, dưới gốc cây Nguyệt Quế. "Tranh!" Trên Thái Âm Tinh tịch tĩnh, tiếng kiếm minh của Khôn Hoa vang lên.

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, Khôn Hoa thần kiếm từ từ xoay tròn, một đạo kiếm mang màu xanh xé rách chân trời, cắm thẳng xuống lòng đất dưới gốc Nguyệt Quế.

Đồng thời, nàng kết ấn, đánh ra từng đạo pháp quyết bố hạ đại trận che giấu thanh kiếm.

Sau này, không ai có thể lay động Khôn Hoa kiếm.

Xong việc, Vọng Thư rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nàng thực sự trở thành một lữ khách thời gian, ngao du trong dòng sông vận mệnh.

Quá khứ, hiện tại, tương lai...

đâu đâu cũng có bóng dáng nàng.

Nàng như một người khách qua đường, tùy ý dạo chơi.

Nàng đổ một chén rượu dưới chân núi Bất Chu trước khi nó bị húc đổ để tế điện Bàn Cổ.

Nàng ra tay che giấu tung tích Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lúc La Hầu bại trận trong cuộc chiến Đạo - Ma.

Nàng tìm đến những cường giả xưng tôn tổ ở các kỷ nguyên khác để luận đạo...

Khắp nơi đều có truyền thuyết về nàng, nhưng không ai biết tên thật, chỉ gọi nàng là 'Vận Mệnh Chi Chủ'.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhưng với Vọng Thư nó hoàn toàn vô nghĩa.

Hải địa cầu, năm 2021 Công nguyên.

Chương 299

"Bánh rán đây...

Bánh rán nóng hổi đây..." Tiếng rao của tiểu thương vang lên trong ngõ nhỏ.

Thân ảnh Vọng Thư lóe lên, xuất hiện giữa con hẻm.

Sự xuất hiện của nàng không gây ra bất kỳ dao động nào.

Dù nàng đẹp hơn các minh tinh gấp vạn lần, nhưng vì đã bật 'thuộc tính người qua đường', mọi người đều tự giác ngó lơ.

Vọng Thư đến đây không phải để ăn bánh rán.

Ngày 15 tháng 6.

Thời điểm này luôn tiềm tàng trong tim nàng.

Ngày nàng xuyên việt.

Vương Tố, một nhân viên văn phòng, một 'nguyệt quang tộc' (lương tháng nào xào hết tháng đó) khổ bức.

Chiều tối tan làm, anh ta mua một cái bánh rán, vừa đi vừa ăn thì bị một chiếc xe lao lên vỉa hè tông chết, từ đó xuyên việt Hồng Hoang.

Một kịch bản xuyên việt cũ rích.

Không ai ngờ một vị Nguyệt Chủ vĩ đại lại có nguồn gốc như vậy.

Đây là nhược điểm duy nhất của Vọng Thư lúc này.

Phàm nhân Vương Tố quá dễ đối phó.

Nếu có đại thần thông giả nào cũng xuyên toa dòng sông vận mệnh tìm đến Vương Tố, đó sẽ là mối đe dọa cực lớn đối với nàng.

Nàng đến đây là để xóa bỏ căn cước cũ.

Trời còn sáng, cách giờ tan làm một quãng thời gian không ngắn.

Vọng Thư kiên nhẫn chờ đợi.

Chút thời gian này đối với một tồn tại thường xuyên bế quan hàng vạn năm như nàng quả thực quá đơn giản.

Chẳng qua, vì rảnh rỗi sinh nông nổi, nàng tiện tay 'điểm thạch thành kim', đem đổi cho chủ tiệm tạp hóa lấy năm trăm tệ, rồi mua đủ thứ đồ ăn vặt.

Thịt xiên nướng, bánh rán, đậu phụ thối, khoai tây chiên, bánh tương hương... trên tay xách lớn xách nhỏ.

Là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng không cần ăn uống, nhưng cái miệng thì không nhịn được thèm.

Kiếp trước lương thấp không nỡ ăn, nay khó khăn lắm mới 'phát tài', tự nhiên phải ăn cho bõ.

Còn về vàng, đó là vàng thật, nàng không dùng huyễn thuật lừa người, chỉ là thay đổi cấu trúc vật chất bên trong mà thôi, đối với nàng dễ như trở bàn tay.

Chiều tối, màn đêm buông xuống.

Thành phố Sơn Thành lên đèn rực rỡ, đầy cảm giác ma mị. "Ông chủ, cho một cái bánh rán." Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Vọng Thư.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe giọng nói của 'mình' từ góc nhìn người qua đường... cảm giác cứ quái quái thế nào ấy.

Như một người lạ đang dùng giọng mình nói chuyện.

Một người lạ quen thuộc.

Vọng Thư ngước mắt nhìn, thấy một thanh niên gầy gò, tóc ngắn, mặc sơ mi trắng, quần đen, đi giày da bước tới.

Không đẹp trai lắm... chỉ có thể coi là thanh tú, sạch sẽ.

Kiếp trước của Vọng Thư...

Vương Tố. "Có ngay!" Bà chủ trung niên đáp lời, thao tác thuần thục, một chiếc bánh rán nóng hổi ra lò. "Cảm ơn!" Vương Tố nhận bánh, trả tiền qua điện thoại.

Sau đó anh ta hớn hở cắn một miếng, vị ngon tràn ngập đầu lưỡi, Vương Tố sướng đến mức híp cả mắt, động tác y hệt chiêu bài của Vọng Thư.

Cắn một miếng lớn xong, Vương Tố bắt đầu nhấm nháp từng chút một để tận hưởng hương vị lâu hơn.

Anh ta không biết rằng, vận mệnh của mình đang ở phía trước, mà phía sau lại có một 'kẻ bất lương' bám đuôi.

Vọng Thư nhìn Vương Tố bước đi, sải đôi chân dài lẳng lặng theo sau.

Leo dốc, rẽ vào hẻm nhỏ.

Thành phố Sơn Thành thật ma ảo.

Cuối cùng, đến một ngã tư, mắt Vọng Thư ngưng lại nhìn về phía xa, một chiếc xe chạy kiểu rắn bò đang lao tới. "Nguyền rủa ngươi, nửa thân dưới vĩnh viễn không cử.

Nguyền rủa ngươi bán thân bất toại, thê ly tử tán, ăn mì gói vĩnh viễn không có gói gia vị..." Vọng Thư lầm bầm nguyền rủa gã tài xế.

Nàng cực kỳ ghét lũ lái xe say rượu, trời chưa tối hẳn mà đã uống đến mức này, chắc chắn không phải hạng tốt lành gì.

Lúc này nàng dùng đến Ngôn Chú Thuật, ngôn xuất pháp tùy, tên tài xế này coi như xong đời. "Vù...

Vù..." Tiếng động cơ gầm rú, chiếc xe ban nãy còn ở xa nay đã lao

đến gần, đâm thẳng lên vỉa hè. "Mẹ kiếp!" "Mau tránh ra!" Người đi đường ven đường biến sắc, nhao nhao né tránh.

Vương Tố ngây người nhìn chiếc xe đang lao về phía mình, não bộ lâm vào trạng thái đứng máy.

Tốc độ xe quá nhanh, muốn tránh cũng không kịp.

Trong khoảnh khắc đó, vô vàn ý niệm lóe lên trong đầu anh ta: Tối nay không nên tăng ca... không nên mua bánh rán... không nên đi đường này...

Thôi xong, đều tại cái bánh rán.

Đáng thương cho ta, anh hùng đoản mệnh.

Vương Tố nghĩ thầm trong loạn lạc. "Cẩn thận!" Giọng nói thanh lãnh vang lên, một bàn tay ngọc cực đẹp kéo anh ta lại, một sức mạnh quái dị xuất hiện, kéo văng anh ta ra. "Oành!" Chiếc xe say rượu đâm sầm vào bồn hoa sau lưng Vương Tố, đầu xe nát bét, tài xế sống chết chưa rõ.

Vương Tố chớp mắt, hồi lâu mới hoàn hồn, sợ hãi không thôi. "Cảm ơn!" Anh ta nhìn về phía 'ân nhân cứu mạng', đầy lòng cảm kích.

Nếu không được cứu, có lẽ mạng nhỏ này đã xong đời.

Ngạch... xong đời rồi thì không cần trả nợ thẻ tín dụng nữa.

Vương Tố lại nghĩ vẩn vơ.

Bỗng nhiên, nhìn rõ dung nhan tuyệt thế của Vọng Thư, biểu cảm của anh ta trực tiếp ngưng đọng.

Trên đời sao lại có cô gái đẹp đến vậy.

Vương Tố trợn tròn mắt, anh ta chưa thấy tiên nữ bao giờ, nhưng nếu có nữ thần, chắc cũng chỉ đẹp đến thế này là cùng.

Không... nữ thần, tiên nữ e là cũng chạy dài mới đuổi kịp.

Mặt anh ta đỏ bừng, hơi thở gấp gáp.

Anh ta không có ý nghĩ dâm uế, chỉ là gò bó và khẩn trương.

Bởi vì từ nhỏ anh ta đã không giỏi nói chuyện với con gái, dẫn đến dù vẻ ngoài không tệ, cũng có người theo đuổi, nhưng đến nay vẫn là kiếp 'cẩu độc thân'.

Chương 300

Lúc này gặp được 'múi mít' cấp đỉnh cao, anh ta trực tiếp rơi vào trạng thái mê loạn, lo sợ và khẩn trương, nhất thời đần thối mặt không nói nên lời. "Thật ngốc..." "Đây thật sự là mình sao?" "Sao lại đần thế nhỉ?" "Đúng là đáng kiếp cô đơn cả đời." Vọng Thư khinh bỉ, cảm thán trong lòng.

Nhận thức của con người luôn tiến bộ, giống như khi xem lại ảnh hồi cấp hai và đại học vậy, khác biệt một trời một vực.

Nàng hận không thể cầm dao xuyên không về xử đẹp bản thân hồi cấp hai.

Nàng lắc đầu: "Đi thôi." Trên phố phường phồn hoa, Vọng Thư mỉm cười. "Đi...

đâu?" Vương Tố hỏi lại, lúc này mới phát hiện ra một điều kỳ lạ: dường như chỉ có anh ta nhìn thấy đại mỹ nữ này, người qua đường ai nấy vội vã, không một ai thèm liếc nhìn nàng một cái.

Với bản tính 'LSP' (lão dâm tặc) phổ biến của đàn ông, điều này tuyệt đối không bình thường. "Ăn cơm chứ sao...

Ta vừa cứu mạng ngươi đó, không định mời ta về nhà ăn cơm à?" Vọng Thư tự nhiên như quen thân.

Lúc này, nơi xảy ra tai nạn tiếng la hét om sòm, có người kinh hoàng né tránh, có người khẩn trương gọi cảnh sát.

Vọng Thư thì bình thản bước đi trên vỉa hè, chẳng cần biết Vương Tố có theo hay không.

Dù sao hướng nhà mình nàng cũng rõ mười mươi. "Về... nhà!" Vương Tố định thần lại, kinh ngạc vô cùng.

Làm gì có chuyện bèo nước gặp nhau lại đòi về nhà người ta ăn cơm?

Có ơn cứu mạng cũng không được chứ.

Huống hồ tính cách bà già nhà mình...

Vương Tố thầm kêu hỏng bét. "Đúng là một người kỳ lạ." Anh ta thầm cảm thán một câu rồi đuổi theo.

Vương Tố cảm thấy hôm nay thật sự quá mộng ảo: vẫn đi làm như bình thường, rồi suýt bị xe tông, rồi lại được một thiếu nữ tiên tử tuyệt mỹ cứu mạng và đòi về nhà ăn cơm...

Tất cả đều cực kỳ hư ảo.

Nói ra chắc chẳng ai tin, ngay cả tiểu thuyết cũng không dám viết thế này. "Thôi kệ, xem cô ấy định làm gì..." Vương Tố lắc đầu, đuổi theo.

Giống như Vọng Thư, anh ta cũng không phải hạng ham hố hóng chuyện, dù hiện trường tai nạn đang bị vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài, cả hai đều không thèm liếc mắt.

Đi qua cầu vượt, băng qua vạch kẻ đường, vào ga tàu điện ngầm.

Vọng Thư vào ga, đến cửa bán vé. "Đến phố Hoa, cảm ơn." Dù là Thánh nhân cũng phải tuân thủ trật tự phàm trần chứ.

Được rồi, chỉ là trải nghiệm cuộc sống thôi.

Không ai để ý, quanh thân Vọng Thư tiên quang lóe lên, trực tiếp biến thành dáng vẻ 'cô nàng nhà bên', mặc sơ mi trắng, quần jeans ống đứng sơ vin, khí chất 'ngự tỷ' phong cách Hong Kong lộ rõ.

Đồ nàng mặc không phải đồ hiệu phàm trần, mà là sản phẩm từ văn minh khoa học kỹ thuật trong 'Vĩnh Hằng Quốc Độ' trong cơ thể nàng.

Một bộ đồ hiệu cao cấp, bao gồm cả nội y...

được rồi, coi như là đồ hiệu đi.

Vương Tố vào ga tàu điện, nhìn cách ăn mặc của Vọng Thư mà trợn mắt há mồm, máu mũi trực tiếp chảy ròng ròng...

Yêu tinh chắc luôn!

Thay đồ từ bao giờ thế?

Quả nhiên... không đúng chút nào!

Không phải ảo giác của mình. "Nhìn cái gì, lên xe!" "Về muộn là bị mắng đấy!" Vọng Thư lạnh lùng nói.

Nàng nhớ rõ bà già nhà mình rất hay lôi chuyện lương thấp ra để càm ràm: "Cái công việc lương thì thấp, làm thì cực, hay là đi học nghề với nhị đại gia đi..." Mà nhị đại gia kia làm nghề thợ hàn, cực chết đi được.

Nàng tuyệt đối không ham. "Lão mẫu... con về đây." "Con nhìn thấy rồi." Mười vạn năm ký ức ùa về, khóe môi Vọng Thư khẽ nhếch lên.

Thực ra nàng rất muốn khóc, nhưng... thật sự mất hình tượng.

Có khóc cũng không thèm khóc trước mặt tên khốn Vương Tố này. "Úc úc úc..." Vương Tố nghe vậy biến sắc, như sực tỉnh.

Anh ta khó khăn dời tầm mắt khỏi người Vọng Thư.

Cả hai bước lên tàu điện. "Lạ nhỉ...

Thường ngày giờ tan tầm đông như nêm, sao hôm nay vắng thế?" Vương Tố thầm nghĩ.

Trong toa xe hai người đang đứng chỉ có anh ta và đại mỹ nữ, quay đầu nhìn hai toa trước sau thì thấy người ta bị nhồi nhét chật

cứng.

Một ý nghĩ sợ hãi, nổi da gà trào dâng trong lòng Vương Tố.

Lúc này, dù là kẻ ngốc cũng nhận ra vấn đề và tính chất nghiêm trọng của sự việc. "Cô là ai?" Anh ta trầm giọng hỏi.

Không phải hiếu kỳ, mà là sợ hãi.

Từ một kẻ theo chủ nghĩa duy vật, nay lại bị cuốn vào sự kiện huyền bí, một 'quỷ quái' nào đó lại đòi về nhà mình ăn cơm.

Quá đáng sợ có được không?

Vương Tố run rẩy, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Ta là ai?" Vọng Thư lắc đầu không đáp, thần sắc bình thản nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ.

Trường Giang, Gia Lăng Giang, tàu điện chạy xuyên tường, tàu thuyền trên mặt sông, cáp treo, bến tàu, những du khách đang check-in cảnh đẹp mạng...

Từng khung hình hiện ra trong mắt Vọng Thư.

Thành phố này không phồn hoa, không phát đạt, nhưng trong mắt nàng lại mang đậm hơi thở cuộc sống. "Người, tiên, yêu, thần, hay quỷ?" Vương Tố nén cơn run rẩy, gằn giọng hỏi lại.

Sự bí ẩn luôn khiến người ta sợ hãi, anh ta đã dùng hết can đảm để hỏi.

Vọng Thư lắc đầu.

Lần này nàng trả lời: "Ta là ngươi." "Nhưng bây giờ... không phải nữa." "Vận mệnh của ngươi đã thay đổi, hãy sống tốt những ngày tháng tới.

Đúng rồi, hãy đối xử tốt với cha mẹ một chút.

Nếu có điểm nào không tốt, ngươi sẽ hối hận đấy." Vọng Thư mỉm cười, nhưng trong mắt lại có vẻ lãnh mạc vô tận.

Vương Tố trợn mắt, cảm giác thiên toàn địa chuyển.

Thoáng thấy mình đứng trên chín tầng trời, tiên cung tráng lệ, nghi là thiên đình; thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ cầm kiếm chém giết vô số tồn tại cường đại, vô số yêu thú, nhuộm đỏ cả bầu trời thành huyết hải.

Thoáng thấy mình rơi vào Cửu U địa phủ âm khí sâm sâm, quỷ thần hung ác, vậy mà có vô số âm thần âm tướng đang quỳ lạy thiếu nữ kia, miệng hô 'Nguyệt Chủ'.

Thoáng thấy một tòa thần sơn uy nga, trên núi có ba tòa tiên cung, dưới chân núi là một thành trì bao la chưa từng thấy, vô số sinh linh đang quỳ lạy tồn tại tuyệt mỹ kia, miệng lầm rầm khấn vái, sùng bái, cuồng nhiệt và tôn kính. "Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Nguyệt Hoàng bệ hạ!" Tiếng tung hô như sóng triều truyền vào tai Vương Tố, chấn động cả màng nhĩ. "Nguyệt Thần, Vọng Thư." Vương Tố trợn mắt, toàn thân run rẩy lẩm bẩm.

Anh ta nhớ lại những câu chuyện thần thoại trong sách giáo khoa.

Chương 301

Truyền thuyết kể rằng thuở xa xưa thời Hồng Hoang, có một vị đại thần hóa hình từ mặt trăng, chính là Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Nàng đẹp tuyệt trần, được coi là đệ nhất mỹ nhân thần thoại.

Thiên Đế Đế Tuấn khi đó tham luyến sắc đẹp của nàng, muốn nạp làm thê.

Nhưng nàng từ chối, không muốn làm Thiên Hậu, chỉ muốn làm Thái Âm Nữ Thần.

Thiên Đế phẫn nộ, phái đại quân đến cưỡng hôn.

Nhưng...

Vọng Thư quá mạnh, nàng chém sạch quân đội Thiên Đế.

Vị đại thần này xuất thế chấn kinh thiên địa, được hậu thế phụng làm biểu tượng phản kháng cường quyền.

Nhưng quan trọng hơn, nàng chính là thủy tổ của nhân tộc.

Truyền thuyết kể rằng một ngày Thánh mẫu nương nương Nữ Oa muốn tạo người nhưng rầu rĩ không có đầu tự.

Lúc đó, bà đến Nguyệt Hoàng Cung tìm Vọng Thư nương nương.

Vọng Thư nương nương nhìn bùn đất trên đất nảy ra linh cơ, thế là nhân tộc xuất thế.

Sau đó thiên địa biến đổi, Vu Yêu đại chiến làm tan nát đất trời.

Cũng chính đại thần Vọng Thư xuất hiện vá trời, thu sạch nước lũ hung tàn.

Thủy tổ của nhân tộc.

Vọng Thư vá trời.

Từ xưa đến nay, các văn nhân mặc khách đều đánh giá cực cao, dành hết lời tán mỹ cho nàng.

Đến tận bây giờ, trên đất nước này vẫn còn vô số miếu thờ Vọng Thư nương nương, lưu truyền sự tích của nàng.

Truyền thuyết kể rằng nhà Thương diệt vong cũng có liên hệ trực tiếp đến nàng.

Vương Tố không ngờ, chuyện thần thoại là thật, và chính chủ đang ở ngay bên cạnh mình, đòi về nhà mình ăn cơm.

Thật sự quá hư ảo. "Bốp!" Một cái tát giáng xuống mặt. "Tê...

đau." Vương Tố nhe răng trợn mắt.

Cảm giác đau đớn tột cùng nhắc nhở anh ta đây không phải là mơ.

Vậy... vị trước mắt này thực sự là thủy tổ nhân tộc Vọng Thư nương nương?

Vương Tố cảm thấy bủn rủn chân tay, suýt thì quỳ xuống.

Ánh mắt anh ta nhìn Vọng Thư, ban nãy còn thấy nàng giống yêu tinh, nay đã trở nên thần thánh vô cùng... không hề hoài nghi giả mạo.

Nhân tiên yêu ma quỷ quái, thế gian có kẻ giả làm Phật Tổ, nhưng không ai dám giả làm Vọng Thư.

Nàng không chỉ có đại từ bi, mà còn có đại thủ đoạn... riêng đám đồ tử đồ tôn nhà nàng cũng đủ chiếm nửa giang sơn thần thoại phương Đông rồi.

Khi thần thoại xuất hiện trước mắt, Vương Tố không còn sợ hãi mà lại kích động vô cùng, hơi thở dồn dập.

Thử hỏi thế gian có mấy ai có được kỳ ngộ thần kỳ này?

Lúc này nhìn kỹ, Vương Tố phát hiện thiếu nữ tuyệt mỹ này quả thực rất giống với tượng thờ Vọng Thư nương nương trong miếu. "Nhân tộc Vương Tố bái kiến Vọng Thư nương nương." Ma xui quỷ khiến, Vương Tố cúi người hành lễ.

Vọng Thư: ...

Chớp chớp mắt.

Bị 'mình' lạy...

được rồi, trải nghiệm kỳ quái lại tăng thêm một cái.

Những gì Vương Tố nghĩ nàng đều biết.

Đế Tuấn cưới nàng?

Nữ Oa nặn bùn tạo người?

Nhà Thương diệt vong liên quan đến nàng?

Quỷ á...

đều liên quan hết!

Vọng Thư tỏ vẻ, quả nhiên chuyện thần thoại là chuyện thần thoại, xa rời thực tế quá đi. "Trạm phố Hoa, xin mời quý khách..." Lúc này tiếng loa thông báo của tàu điện vang lên. "Đi thôi." Vọng Thư khẽ nói, sải bước dài ra khỏi toa xe.

Vương Tố cung kính gật đầu.

Lúc này anh ta không còn sợ vị đại thần này nữa.

Là thiện thần chứ không phải tà thần, là thủy tổ nhân tộc, không thể nào làm hại sinh linh nhân tộc được.

Đối với việc người qua đường không nhìn thấy Vọng Thư, Vương Tố cũng biểu thị thấu hiểu.

Dù sao hạng thần linh này đâu phải phàm nhân muốn thấy là thấy,

cũng phải hạng phúc duyên thâm hậu mới gặp được.

Vương Tố tự luyến nghĩ.

Màn đêm buông xuống, chỉ có ánh đèn đường hiu hắt, người qua đường vội vã.

Tân Hồ Hoa Viên, tòa 3 phòng 8-2.

Ngôi nhà kiếp trước của Vọng Thư.

Con phố quen thuộc, tòa nhà quen thuộc, khu dân cư quen thuộc, lão bảo vệ Tần đại gia quen thuộc...

Khi tất cả hiện ra trước mắt, lòng Vọng Thư cực kỳ phức tạp.

Năm xưa chỉ là đi làm như bình thường, mà lần về nhà này lại là sau mười vạn năm.

Đi thẳng vào trong, nàng nhìn bà chủ tiệm tạp hóa xinh đẹp với thân hình bốc lửa... năm xưa nàng từng mơ tưởng không ít, bao đêm trằn trọc thao thức vì người ta.

Nàng nhìn thấy cô hàng xóm trẻ trung đi ngang qua, mỉm cười khinh khinh, trong lòng cũng đầy ảo tưởng.

Nhìn thấy cô nàng 'ngự tỷ' thuê tầng trên đang vội vàng lên taxi tới hộp đêm, nàng lắc đầu cười.

Từng có lúc cũng...

được rồi, không nhắc nữa.

Đều là hắc lịch sử của Vương Tố, không phải của nàng! "Vương Tố à, suy nghĩ của ngươi phải thuần khiết một chút." Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư đột ngột vang lên bên tai Vương Tố.

Tên này vốn đeo kính, đi sau lưng Vọng Thư mà mắt cứ không tự chủ được liếc nhìn mấy mỹ nữ đi ngang qua, lòng đang rạo rực,

cuồng nhiệt... nhưng ngoài mặt lại tỏ ra thư sinh văn nhã.

Nghe thấy câu của Vọng Thư, anh ta lập tức mặt đầy vạch đen, trực tiếp thạch hóa.

Vương Tố: ...

Mẹ nó, cô cũng biết nhiều quá đấy!

Trong lòng kinh hãi vô cùng, không dám nhìn loạn nữa.

Tiếp đó, cả hai tiếp tục tiến bước, vào tòa nhà, lên thang máy. "Rầm rầm rầm..." "Rầm rầm rầm..." Trước cửa phòng 8-2, Vọng Thư giơ bàn tay trắng nõn như ngọc đập trực tiếp vào cửa chống trộm.

Chương 302

Ở Sơn Thành nhiều nhà chuông cửa chỉ để làm cảnh, nhà nàng cũng vậy.

Mỗi tiếng đập đều làm tim Vương Tố đập thình thịch.

Lúc này não bộ mới tỉnh táo lại, tính cách bà già nhà mình... khá là bưu hãn, mong là đừng đắc tội thần linh thì tốt.

Nếu không hỷ sự lại thành họa sự. "Vương Tố!

Lại về muộn thế này à!

Đã bảo rồi, cái công việc chết tiệt kia không làm cũng được, cả nhà chờ cơm nửa ngày rồi!" "Em gái mày đói lả rồi biết chưa?" Mẹ Vương dùng giọng phổ thông 'Sơn Thành' mắng xối xả ra mở cửa, dù cách cửa chống trộm vẫn nghe thấy giọng nói nóng nảy, chỉ số phẫn nộ bùng nổ. "Vương..." Bỗng nhiên, giọng mẹ Vương im bặt, mặt đầy kinh ngạc nhìn 'người lạ' đột nhiên xuất hiện trước mặt mà đứng hình. "Cháu chào dì ạ." Chưa đợi mẹ Vương phản ứng, Vọng Thư đã bày ra vẻ mặt 'con nhà người ta' ngoan ngoãn chào ngọt xớt.

Tiếp đó, không đợi mẹ già kịp phản ứng, Vọng Thư lách người vào trong phòng.

Căn hộ không lớn, điển hình kiểu ba phòng ngủ một phòng khách, vừa vặn cha mẹ một phòng, em gái một phòng, Vương Tố một phòng, còn khách khứa thì... ngủ sofa.

Vừa bước vào cửa, hai cặp mắt đã đổ dồn vào nàng, Vọng Thư cảm nhận được sự kinh ngạc và chấn động trong hai ánh mắt ấy. "Trời đất ơi...

đẹp quá!" "Cô bé này khôi ngô tuấn tú quá!" "Tính cách cũng tốt

nữa!" "Vương Tố!

Ai đây?

Khai thật đi, con lừa con gái nhà ai về thế này!" "Không ngờ nha, thâm tàng bất lộ đấy!" Mẹ Vương rơi vào trạng thái cực độ hưng phấn.

Đối với một bà dì Sơn Thành, con trai bỗng nhiên dắt một cô gái về nhà, ý nghĩa của nó... không ai rõ hơn bà.

Đại biểu cho việc con dâu tương lai đến rồi!

Trước đó bà còn lo con trai công việc kém, khó tìm bạn gái, không ngờ tên Vương Tố bình thường không hiển sơn lộ thủy này hôm nay lại dắt về một cô bạn gái.

Một đại mỹ nữ siêu cấp.

Mẹ Vương thường ngày lướt Douyin, đoan chắc chưa thấy ai tuấn tú hơn cô gái trước mặt.

Vẻ đẹp của nàng khó mà hình dung bằng lời. "Khá lắm con trai... làm tốt lắm!" "Có người đến sao không báo trước một tiếng!

Mẹ bảo đảm nấu một bàn thức ăn ngon!" "Chà... rốt cuộc con gái nhà ai bị con hại đời rồi?" "Tên gì thế?" "Cha mẹ làm nghề gì?" Mẹ Vương cười hớn hở, kéo Vương Tố sang một bên, thì thầm hỏi một tràng. 'Thôi xong, dược hoàn dược hoàn!' (Xong đời rồi).

Vương Tố tim đập loạn nhịp, không ngừng liếc nhìn sắc mặt Vọng Thư, sợ nàng có vẻ không vui.

Thiên tử nhất nộ, phục thi bách vạn.

Thủy tổ nhân tộc mà nổi giận thì e là Trái Đất cũng tan tành!

Thấy Vọng Thư vẫn mỉm cười tủm tỉm, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá!

Lòng dạ Thủy tổ thật rộng lượng, không dễ dàng nổi giận. "Mẹ...

đừng mà." "Vọng Thư!" Vương Tố mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đọc ra cái tên Vọng Thư. "Vọng?" "Sao lại có cái tên kỳ lạ thế...

Nhanh lên, khai thật mau." "Là Thủy tổ nhân tộc Vọng Thư nương nương đó!" "Lừa quỷ à, đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi hả, sao không bảo là Thần tiên tỷ tỷ Đoàn Dự luôn đi!" "Thật mà!" "Nhanh!" ...

Phía bên kia, Vọng Thư sải chân dài bước tới bàn ăn.

Những lời thì thầm giữa Vương Tố và mẹ Vương lọt hết vào tai nàng, trên đầu nàng hiện lên dấu 'tỉnh' (biểu tượng bực bội) mà người thường không thấy, thầm thở dài bất lực.

Biết trước là mẫu thượng đại nhân sẽ hỏi đông hỏi tây, nhưng tình trạng này... khiến dây thần kinh tam thoa cũng phải đau nhức. "Trời ạ, chuyện con dâu cũng nghĩ ra được." "Tính cách con trai mình bà không rõ sao?" Vọng Thư thầm thổ tào trong lòng, nhưng mặt vẫn giữ nụ cười. "Cháu chào chú ạ." "Vân Tịch phải không, thật đáng yêu quá." "Vì đến vội vã, lần đầu gặp mặt cháu cũng không có lễ vật gì hậu hĩnh..." "Gửi tặng gia đình một bình đan dược làm quà gặp mặt ạ." Vọng Thư mỉm cười nói với cha Vương và cô em gái Vương Vân Tịch đang đứng hình, tâm niệm khẽ động, một bình đan bằng ngọc dương chỉ xuất hiện trong tay nàng, rồi đặt lên bàn.

Đó chính là loại đan dược vạn năng nàng luyện bằng Bát Quái Lô ở đảo Đào Hoa phía nam Hồng Hoang, tên là 'Tiểu Hoàng Đan'. "Ây da, khách sáo quá, còn mang quà làm gì!" "Mau ngồi xuống ăn cơm nào!" "Cũng tại thằng Vương Tố không hiểu chuyện, chẳng báo trước, hôm nay chỉ có cơm gia đình đạm bạc, mong cháu đừng chê." Mẹ Vương lườm cha Vương và Vương Vân Tịch đang ngẩn ngơ một cái, rồi nhanh chân chạy tới, thu dọn bình đan dược trên bàn với tốc

độ 'yểm nhĩ bất cập tấn lôi' (nhanh không kịp bịt tai).

Có câu 'mẹ nào con nấy', mẹ Vương đã thể hiện hoàn hảo kỹ năng 'quét sạch mặt đất' và diễn xuất của Vọng Thư.

Chạm vào thấy ấm áp, hương đan xộc vào mũi. "Chà!

Riêng cái bình này e là giá trị không nhỏ rồi." "Cô bé này không phải tiểu thư nhà hào môn đấy chứ?

Thằng Vương Tố lừa ở đâu về thế này?" Mẹ Vương hỉ tiếu nhan khai, thầm nghĩ. "Đúng đúng, mau ngồi xuống ăn cơm." Cha Vương hoàn hồn.

Ban nãy thất thái, ông hơi đỏ mặt.

Lão giang hồ như ông mà nay lại bị đại mỹ nữ do con trai dắt về làm cho kinh ngạc.

Ngay cả cô em gái xinh xắn Vương Vân Tịch cũng vậy.

Thường ngày cô cũng xem phim ngôn tình, thấy mấy minh tinh cũng đẹp, nhưng so với 'tỷ tỷ' này thì thấy mấy minh tinh kia chẳng có gì đặc sắc, quá bình thường. "Vậy cháu... không khách sáo đâu ạ!" "Cháu muốn ăn dưa muối!

Rượu vang!

Chao đậu phụ!" "Cháu tự lấy!" Khóe môi Vọng Thư nhếch lên, nàng chạy tót vào bếp, lục lọi lạch cạch.

Đối với ngôi nhà này, dù thời gian cách trở mười vạn năm, nàng vẫn nhớ rõ mồn một.

Đó là bí mật và nơi mềm yếu nhất trong sâu thẳm con tim.

Nay...

đã về nhà rồi.

Từ Hồng Hoang trở về.

Dưa muối do chính tay mẹ làm.

Rượu vang là mẹ tự ủ từ ba mươi cân nho.

Còn chao đậu phụ thì lấy từ nhà bà ngoại.

Một lát sau, Vọng Thư một tay bưng ly rượu vang, một tay bưng bát cơm chạy ra, trong bát một nửa là dưa muối, một nửa là chao đậu, đầy ắp.

Vọng Thư không hề khách khí, ngồi ngay vào chỗ, một hớp rượu một miếng thái.

Híp mắt lại, hương vị của hạnh phúc. "Chẹp chẹp!" "Ngon quá...!" Vọng Thư vui vẻ ăn.

Thánh nhân cũng là người mà. "Lạ thật... sao cô ấy lại rành nhà mình thế nhỉ?" "Có... tư thế ăn, thần tình, giống thằng Vương Tố quá!" Mẹ Vương và cha Vương nhìn nhau, thầm nghĩ.

Chương 303

"Ăn chậm thôi...

ăn thêm xúc xích đi, mẹ tự làm đấy, nếm thử xem." Mẹ Vương cũng ngồi xuống gắp thức ăn cho Vọng Thư.

Lúc này cả nhà đã ngồi quây quần bên bàn ăn.

Tay cầm đũa của Vương Tố đang run lẩy bẩy.

Trời ạ!

Thủy tổ đến nhà mình ăn cơm, nói ra ai mà tin nổi!

Nhà họ Vương nghèo vạn năm sắp phát đạt rồi sao?

Phía bên kia, cha Vương và Vương Vân Tịch ăn uống có phần không tự nhiên, ngồi chung bàn với một đại mỹ nữ thế này áp lực cực lớn.

Tay Vọng Thư múa thành tàn ảnh, ăn rất nhanh, các món ăn trên bàn bị tiêu diệt thần tốc.

Còn những người khác thì mỗi người một tâm tư, ăn cơm mà cứ như mất hồn. "No quá rồi!" Vọng Thư buông bát đũa, xoa xoa vòng eo thon gọn không hề to thêm phân nào. "Vậy... chú dì, cháu xin phép đi trước, có dịp cháu sẽ quay lại thăm." "Vương Tố... nhớ kỹ lời ta, nếu không, ta định không tha cho ngươi đâu." Vọng Thư 'ác độc' dọa một câu.

Tiếp đó, thân hình cao ráo tuyệt mỹ trực tiếp biến mất khỏi bàn ăn.

Chuồn mất dạng. "...

Sao lại biến mất tiêu rồi?" Sự kiện linh dị xảy ra, mẹ Vương trợn tròn mắt, há hốc mồm kinh ngạc đến mức phát khiếp!

Vương Tố, cha Vương, Vương Vân Tịch cũng vậy, mắt đờ đẫn. "Thần tiên hạ phàm!" Cha Vương lẩm bẩm.

Tin vào chủ nghĩa duy vật cả đời, nay tín ngưỡng sụp đổ hoàn toàn. "Thật sự là Vọng Thư!" "Vị Nữ thần Cung Trăng, Thủy tổ nhân tộc nương nương đó sao?" Mẹ Vương hoàn hồn, giọng gấp gáp nắm tay Vương Tố hỏi. "Thì con đã bảo là Vọng Thư rồi mà, ở trên tàu điện con nghe tận tai có người gọi Nguyệt Chủ, lại giống y hệt tượng thần trong miếu Thủy tổ nữa." Vương Tố nhún vai nói. "Trời đất ơi... tổ tiên nhà họ Vương kết phát xanh nhang rồi sao?

Mời được cả Thủy tổ nương nương tới nhà!" Mẹ Vương mắt trợn ngược, mặt đầy vẻ không thể tin nổi. "Đúng rồi, cái này..." Mẹ Vương chạy nhanh vào phòng ngủ, lôi từ trong tủ ra bình đan dược bằng ngọc dương chỉ. "Cái này chẳng lẽ là tiên vật?

Bên trong là tiên đan sao?" Mẹ Vương mắt rạng rỡ niềm vui. "Thủy tổ nương nương tặng, sao có thể là giả được!" Vương Tố gật đầu, mắt nhìn chằm chằm bình ngọc, lòng tràn đầy vui sướng.

Hú hồn!

Bay lên nào!

Tiên đan của thần tiên, ăn một viên liệu có lập địa thành tiên không?

Vậy... thiên địa gian này có ai làm đối thủ?

Ngày mai có cần đi làm không nhỉ?

Đi cứu thế giới, làm siêu nhân, quốc gia có phát lương không ta?

Vương Tố nghĩ ngợi lung tung. "Mở ra xem thử đi!" Cha Vương trầm giọng nói, vẻ ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng bàn tay già nua run rẩy đã bán đứng nội tâm ông. "Để em!" Cô em gái Vương Vân Tịch tính tình nóng nảy, giật lấy bình đan, rút nút bình.

Lập tức trong phòng tiên quang thất thải tỏa ra đại phóng, thần dị vô cùng. "Một, hai, ba, bốn..." Mắt cô sáng rực đếm. "Vừa vặn bốn viên... chuyên môn chuẩn bị cho nhà mình rồi." "Mau nuốt đi... thứ này không thể giữ lại, chuyện này ai cũng không được tiết lộ ra ngoài, rõ chưa?" Cha Vương lập tức quyết định, ông biết đây là chuyện tày đình.

Tiên đan thực sự đó, nếu để lộ phong phanh, e là bộ máy quốc gia cũng sẽ khởi động để mưu đoạt.

Đối với phàm nhân, đây là sự cám dỗ tột cùng.

Biết bao đế vương, kể cả Tần Thủy Hoàng đều ngã xuống trên con đường này.

Giữ lại đan dược chỉ tổ mang họa, chi bằng nuốt vào bụng, vĩnh viễn bảo mật. "Vâng!" Vương Tố gật đầu, trong lòng cũng nghĩ vậy.

Thế là bốn người mỗi người một viên đan dược, đồng loạt nuốt vào bụng.

Từ đây, làm tiên không làm người. ... "U..." Bên bờ Trường Giang, tiếng còi tàu vang lên.

Vọng Thư chắp tay đứng trên mặt sông, gió mát rượi giúp nàng bình phục tâm tình kích động...

Đã lâu không cảm thấy thế này.

Lần về nhà này suýt nữa thì mất mặt mà lệ tuôn đầy mặt rồi. "Tạm biệt, người nhà của ta." "Vận mệnh của các người đã được ta thay đổi." "Liễu khước trần duyên, ta cũng phải đi con đường của mình thôi." Vọng Thư lầm bầm, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng. 'Cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương'.

Lúc ở Hồng Hoang vô cùng nhớ nhà, nhưng khi thực sự trở về mới biết, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa.

Sẽ không còn Vương Tố nữa, chỉ có Vọng Thư mà thôi.

Hôm qua, hôm nay và ngày mai cũng vậy.

Căn nguyên của nàng đã triệt để trở thành Thái Âm Thỏ Ngọc, tiền thế Vương Tố đã hoàn toàn bị xóa bỏ, tất cả những gì nàng có chỉ là ký ức về Vương Tố thu được do nhầm lẫn mà thôi.

Làm thần, làm tiên, không làm Vương Tố. "Tạm biệt!" Trên mặt Trường Giang vang lên một tiếng thở dài thanh lãnh, thân ảnh Vọng Thư lóe lên rồi biến mất. ...

Dòng sông vận mệnh, vạn cổ không đổi.

Một dòng sông bao la vô tận, rực rỡ chảy từ nơi không tên đến chốn không biết.

Chỉ có một con phá giới chiến hạm lơ lửng trên không trung dòng sông, trên thuyền đứng những vị cổ tiên chỉ còn nhục thân trống rỗng, chân linh của họ đã sớm đầu nhập vào dòng sông vận mệnh, tạo nên những kỷ nguyên tinh thải.

Bỗng nhiên, không gian trên dòng sông vận mệnh lóe sáng, một 'ngự tỷ' mặc sơ mi trắng, quần jeans xanh nhạt xuất hiện.

Chính là Vọng Thư vừa trở về từ tương lai.

Nàng sải đôi chân dài bước đi trên dòng sông vận mệnh, mỗi bước đi hoa sen nở rộ, tiên quang trắng muốt vô tận tỏa ra từ thân thể. "Đến!" Vọng Thư khẽ gọi.

Một chiếc quyền trượng kim hoàng sắc xa hoa xuất hiện trong tay nàng.

Vận Mệnh Quyền Trượng!

Linh bảo chuyên thuộc của Vận Mệnh Chi Chủ.

Quanh thân tỏa ra vận mệnh đại đạo huyền ảo, hối sáp.

Uy năng còn cao hơn Hỗn Độn Chí Bảo, là Nguyên Sơ Chí Bảo, bên trong chứa bốn mươi chín đạo Nguyên Sơ Thần Cấm.

Chương 304

Có thể định đoạt vận mệnh chúng sinh, hóa giải vạn kiếp nhân quả.

Đi được chín chín tám mươi mốt bước, con số cực hạn của cửu cửu, Vọng Thư dừng bước.

Vĩ lực gia thân, trọng trọng vận mệnh chi lực bao phủ.

Tiến thêm một bước nữa sẽ là Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh.

Đạt đến vô cực, siêu thoát.

Siêu thoát khỏi sự trói buộc của chư giới kỷ nguyên.

Những mảnh vỡ ký ức quá khứ lướt qua mắt Vọng Thư: Độ kiếp xuất thế ở Thái Âm Tinh, kết thức Thập Nhị Tổ Vu, Tử Tiêu Cung lần giảng thứ hai, sáng lập Linh tộc, đại chiến Thiên Đình Yêu tộc, Tử Tiêu Cung lần giảng thứ ba, thành thân thể Hỗn Độn Thỏ Ngọc, Linh - Yêu đại chiến, chứng Hỗn Nguyên trên dòng sông vận mệnh, Nữ Oa tạo người, Nhân tộc đại kiếp, Hậu Thổ hóa luân hồi, Vu Yêu đại kiếp, hắc ám động loạn, gặp Bàn Cổ trong hỗn độn...

Có buồn có vui, có yêu có hận...

Đi qua con đường này mới có Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư hôm nay.

Cũng là Vận Mệnh Chi Chủ Vọng Thư. "Từ nay về sau, vận mệnh của ta nằm trong tay ta." "Ta là vận mệnh, vận mệnh là ta." "Hợp!" Ánh mắt Vọng Thư kiên định, khẽ nói.

Tiên quang trắng rực rỡ tỏa ra, trang phục hiện đại trong nháy mắt chuyển thành bạch y cung trang, mái tóc đen mượt xõa trên vai, tung bay trên dòng sông vận mệnh.

Các trọng bảo từ trong cơ thể bay ra: Khôn Hoa thần kiếm, Càn Khôn Đỉnh, Lạc Bảo Kim Tiền, Hỗn Độn Chung, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên... tỏa ra bảo quang thần dị vây quanh nàng. "Cộp!" Vọng Thư vững vàng bước ra một bước.

Nháy mắt, khí tức trên người nàng càng thêm mờ ảo, pháp lực cuồn cuộn như biển cả, Hỗn Nguyên Đạo Quả siêu thoát khỏi đại đạo, rơi vào dòng sông vận mệnh.

Toàn thân nàng tỏa sáng chói lọi, cả dòng sông vận mệnh bừng sáng, không gian xám xịt trở nên rực rỡ thất thải, chiếu rọi vào vô số thế giới.

Quay đầu lại, Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh đã ở dưới chân.

Vọng Thư đã thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, thực sự đạt đến cùng một độ cao với Hồng Quân.

Trong lòng nàng dâng lên niềm vui sướng tột cùng, nội tâm rung động. "Ào ào..." "Ào ào...!" Lúc này, dòng sông vận mệnh vốn vĩnh cửu bình tĩnh bỗng cuộn lên những con sóng dữ dội, như đang chúc mừng, như đang hoan hỷ. "Ngô đẳng bái kiến Vận Mệnh Chi Chủ!" "Bái kiến ngô chủ!" "Tham bái Vận Mệnh!" "Chúc mừng đạo hữu đắc đại đạo!

Trở thành Vận Mệnh Chi Chủ!" Trong không gian hỗn độn vô hạn, vô số kỷ nguyên thiên địa, các vị cường giả chí cường lần lượt lên tiếng chúc mừng.

Vận mệnh dị biến, họ cảm nhận được, lòng đều hiểu rõ Vận mệnh đã có chủ.

Một tôn Mệnh Chủ cảnh giới Vô Thượng Hỗn Nguyên Vô Cực đã xuất thế!

Hồng Hoang.

Thiên địa một trận nhân uân, mây lành mạn thiên cuộn trào.

Trên bầu trời, thất thải thần quang rơi xuống mặt đất, ánh sáng này từ nơi không tên chiếu vào mọi thiên địa.

Thánh nhân, vô số đại năng, chúng sinh Hồng Hoang đều bị kinh động.

Núi Côn Luân.

Nguyên Thủy mặc đạo bào trắng, tay cầm Ngọc Như Ý đứng trước Ngọc Hư Cung, ngẩng nhìn bầu trời.

Thiên hạ nghi là có dị tượng Thánh nhân chứng đạo xuất hiện, nhưng thôi diễn thiên cơ lại hoàn toàn mù tịt.

Cảm giác không rõ ràng này khiến lão thấy cực kỳ khó chịu. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Cánh nhiên dẫn động dị tượng lớn như vậy ở Hồng Hoang?" "Có lẽ...

Lão sư sẽ biết?" Nguyên Thủy lầm bầm, bước một bước tiến về Tử Tiêu Cung.

Sau nhiều lần đấu trí đấu dũng với Vọng Thư, tính cách lão đã trở nên cẩn thận hơn, gặp dị tượng không rõ ràng thế này cần phải đi tìm hiểu ngọn ngành.

Núi Tử Dương.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử thần sắc bình thản, tay cầm phất trần ngồi trên bồ đoàn.

Trước mặt lão là một lò đan tên Càn Khôn Lô, luyện từ đồng núi Thủ Sơn, nhưng lão vẫn hoài niệm Bát Quái Lô cũ.

Lúc này, tâm lão không hề bình tĩnh.

Đạo hạnh của lão sâu hơn Nguyên Thủy nhiều, từ dị tượng thiên địa lão cảm nhận được sức mạnh vĩ ngạn vô tận.

Đại thế hoàng hoàng, vận mệnh chúng sinh, nhân quả vô cùng.

Khiến người ta kinh sợ, khiến người ta khiếp đảm.

Sức mạnh này vượt xa mức bình thường.

Thủ bút cỡ này chỉ có Hồng Quân lão sư mới thực hiện được, đạo hạnh của Vọng Thư còn kém xa. "Có lẽ không phải ở trong Hồng Hoang thiên địa!" "Chẳng lẽ trong hỗn độn lại xảy ra chuyện lớn?" Lão Tử nhíu mày suy tư.

Không có đáp án.

Tâm niệm khẽ động, thân ảnh lão cũng biến mất, tiến về Tử Tiêu Cung.

Chỗ lão sư Hồng Quân có lẽ sẽ có câu trả lời.

Đảo Kim Ngao.

Thông Thiên đeo kiếm đứng trên đảo, cũng nhìn thấy dị tượng hào quang thất thải.

Không thể lý giải nổi.

Nhưng lão cảm nhận được vĩ lực vô thượng bành phái trong dị tượng đó. "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" "Vì sao lại có dị tượng lớn thế này?" "Chẳng lẽ lại có Thánh nhân ra đời?" "Có lẽ chỗ lão sư sẽ có đáp án." Thông Thiên cũng bước một bước tới Tử Tiêu Cung.

Thực ra lão có một ứng cử viên khác là Nguyệt Chủ Vọng Thư, nhưng giờ Vọng Thư chỉ là một đạo phân thân, e là không biết quá nhiều tin tức. "Cũng không biết Nguyệt Chủ Vọng Thư đã đi đâu?" "Nói là bế quan một nguyên hội, mà giờ đã gần hai nguyên hội rồi." "Ta, Nữ Oa, Hậu Thổ cộng thêm phân thân của nàng...

đối mặt với Tứ Thánh liên minh thì lực bất tòng tâm rồi." "Lần tranh đoạt đế sư Ngũ Đế này, Tiệt giáo và Nguyệt giáo của ta dù đã

chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng cũng chỉ giành được hai ngôi vị đế sư.

Nếu nàng ở đây, chắc chắn kết cục không như vậy..." "Hừ, Lão Tử, Nguyên Thủy... thật bất nhân, cánh nhiên lại hợp tác với hai tên phản đồ Huyền môn ở Tây Phương giáo!" Thông Thiên đầy vẻ giận dữ nghĩ thầm.

Cùng lúc đó.

Núi Chiêu Dao.

Hậu Thổ và Nữ Oa cũng cùng nhau tới Tử Tiêu Cung.

Kể từ khi Vọng Thư để lại phân thân rồi thần bí biến mất đi bế quan, Hậu Thổ sợ cơ nghiệp của Vọng Thư có tổn thất, nên sau khi hết hạn cấm túc đã đích thân từ Địa phủ tới trấn giữ núi Chiêu Dao.

Chỉ để giữ vững cơ nghiệp Linh tộc và Nguyệt giáo cho Vọng Thư.

Lúc này Tứ Thánh Tam Giáo liên minh uy lăng thiên hạ, không thể không phòng.

Tây Phương, núi Tu Di. "Sư huynh, dị tượng thiên địa thế này thực sự lâu rồi mới thấy, lần trước là lúc Hậu Thổ thành thánh phải không?" Chuẩn Đề nhìn dị tượng trên trời, nhíu mày. "Đúng vậy." Tiếp Dẫn mặc pháp y vàng minh hoàng, thần sắc ngưng trọng.

Hiện tại thế cục Tứ Thánh liên minh rất tốt, việc truyền đạo Nhân tộc cực kỳ thành công, Nguyệt giáo và Tiệt giáo bị Nhân giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo ép từng bước, khí vận Nhân tộc đang nghiêng về phía Tây Phương giáo.

Vào lúc quan trọng này, không thể để bất kỳ biến số nào xảy ra.

Dị tượng thiên địa chính là biến số.

Hồng Hoang hễ xuất hiện dị tượng thế này, mười phần thì chín

phần là có Thánh nhân xuất thế. "Lão Tử, Nguyên Thủy cùng các vị sư huynh chắc sẽ tới Tử Tiêu Cung...

Ta cũng đi hỏi lão sư xem sao." "Thuận tiện bàn bạc với hai vị sư huynh chuyện chia tách Linh tộc." "Nguyệt Chủ Vọng Thư kia giờ chỉ có một phân thân ở núi Chiêu Dao, có khi bản tôn đã vẫn lạc trong hỗn độn rồi." "Hai nguyên hội không lộ diện, e là hung đa cát thiểu." "A Di Đà Phật, lần này là cơ hội của chúng ta rồi." Chuẩn Đề mặt đầy nụ cười, miệng tuyên phật hiệu.

Lời nói đầy vẻ mỉa mai, lộ rõ ý đồ muốn chia tách Linh tộc. "Phải, Linh tộc hiện nay là bá chủ cường tộc duy nhất, không hợp Thiên đạo.

Thiên đạo đã định Nhân tộc hưng khởi, Linh tộc đã hết khí số để ngồi vị trí bá chủ." Tiếp Dẫn gật đầu, trầm giọng nói.

Trong cuộc tranh đoạt đế sư Tam Hoàng Ngũ Đế lần này, Tây Phương chỉ giành được vị trí đế sư của Bạch Đế, thu hoạch chẳng đáng bao nhiêu.

Chương 305

Giờ hai huynh đệ lại nhắm vào một miếng bánh ngon hơn cả vị trí đế sư.

Linh tộc!

Thậm chí là Nguyệt giáo!

Hợp lực Tứ Thánh để chia tách Linh tộc và Nguyệt giáo, theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy, cực kỳ khả thi.

Vọng Thư trấn giữ núi Chiêu Dao chỉ là phân thân, so với bản tôn có khoảng cách cực lớn, dù là pháp lực, thần thông hay thuật pháp đều kém xa, nếu có chí bảo trong tay thì càng tốt... vừa hay có thể hợp lực Tứ Thánh đoạt lấy, mỗi nhà một món.

Thông Thiên có căn cơ ở Tiệt giáo, sẽ không vì Nguyệt giáo và Linh tộc mà liều mạng.

Duy nhất cần lo là Nữ Oa và Hậu Thổ, nhưng hai vị Thánh nhân này không mạnh, thực lực thuộc hàng bét trong các Thánh nhân. "Ta thấy đồ đệ của Vọng Thư là Khổng Tuyên, Đại Bằng... cũng không tệ, nếu độ được về Tây Phương làm Hộ pháp thì thật là mỹ sự." Chuẩn Đề vừa xoay tràng hạt vừa nói. "Thiện." Tiếp Dẫn cười rạng rỡ, lại gật đầu.

Thế là hai vị Thánh nhân tình sâu nghĩa nặng nhìn nhau một cái, thân ảnh lóe lên, đi về phía Tử Tiêu Cung. ...

Tử Tiêu Cung.

Tọa lạc cao ngất trên ba mươi ba tầng trời giữa hỗn độn, một tòa đạo quan cổ phác.

Bên trong là một động thiên khác hẳn.

Từ khi Hạo Thiên, Dao Trì từ thân phận đạo đồng nhảy vọt thành Thiên Đế, Thiên Hậu, trước cửa Tử Tiêu Cung không còn đạo đồng canh cửa nữa.

Đương nhiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng chẳng cần.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân không ngồi trên bồ đoàn như thường lệ mà đứng dậy, nhìn về phía hư không khẽ cười: "Chúc mừng Mệnh Chủ chứng đạo." Những lời nhàn nhạt thốt ra từ miệng Hồng Quân.

Trong lòng lão có ngàn vạn suy nghĩ.

Vận mệnh vốn thần bí và huyền ảo vô cùng, sông dài vận mệnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Vậy mà lúc này... cánh nhiên có người chứng đạo trở thành chủ nhân dòng sông vận mệnh, thành tôn vô thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Ai đã làm được điều đó?

Trong lòng Hồng Quân không khỏi kinh động, có chút chấn kinh.

Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh cũng có cao thấp phân chia, tồn tại dùng sức mạnh chí cao của Vận Mệnh chứng đạo, ít nhất cũng mạnh hơn Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh chưa thân hợp Thiên Đạo.

Sự xuất thế của tồn tại như vậy đại biểu cho việc trong Hỗn độn sẽ lại dấy lên sóng gió. "Chỉ mong không ba cập tới Hồng Hoang!" "Chẳng lẽ là Vọng Thư?

Nàng đã bế quan hai cái nguyên hội rồi..." "Khả năng không lớn, tuy nàng cũng nắm giữ sức mạnh Vận Mệnh Trường Hà, nhưng khoảng cách tới Vận Mệnh Đại Đạo còn quá xa...

Nếu dùng Vận Mệnh thành Hỗn Nguyên Vô Cực, quả thật có chút

khó tin." "Nhưng vạn nhất thì sao, thiên tư của nàng quá mức khủng bố... vị tất đã không có nửa phần cơ hội." "Nếu thật sự là nàng... vậy Thiên đạo đại thế sẽ đi đâu về đâu..." Ánh mắt Hồng Quân lấp lóe, không ngừng suy tính.

Trong lòng lão có một suy đoán đáng sợ.

Suốt vô tận tuế nguyệt qua, Vọng Thư chính là kẻ kinh tài tuyệt diễm nhất lão từng thấy.

Thường thức đặt lên người nàng hoàn toàn không có tác dụng.

Hồng Quân coi trọng Thiên đạo đại thế, nếu Vọng Thư là Mệnh Chủ... vậy vị thế của Hồng Hoang thiên địa sẽ khó mà tưởng tượng được.

Thiên đạo đại thế có lẽ sẽ bị Vọng Thư phá hỏng sạch sẽ.

Loại cảm giác không thể khống chế này khiến Hồng Quân cảm thấy khó chịu. "Đến rồi sao?" "Xem ra là vì dị tượng giữa thiên địa." Lúc này, trong thần thức của Hồng Quân đã cảm nhận được, trước Tử Tiêu Cung bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ cùng chư vị Thánh nhân.

Sắc mặt Hồng Quân bình tĩnh, phất phất trần, ngồi lại trên bồ đoàn. "Vào đi!" Đạo âm phiêu miểu truyền ra ngoài Tử Tiêu Cung, vang bên tai chư Thánh.

Chư Thánh nghe vậy liền nối đuôi nhau vào trong, hạ xuống trước bồ đoàn của Hồng Quân.

Mỗi vị đều vô cùng vĩ ngạn, quanh thân tỏa ra hơi thở Đại Đạo huyền ảo. "Bái kiến lão sư." Thất tôn Thánh nhân tác ấp hành lễ.

Hồng Quân mặt không biểu tình, chẳng vui chẳng buồn gật đầu. "Các ngươi đến đây có chuyện gì?" Tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng lão cũng không tiện trực tiếp trả lời. "Vừa rồi giữa Hồng

Hoang thiên địa xuất hiện dị tượng thất thải hà quang, hà vân cuồn cuộn mạn thiên, nghi là có Thánh nhân xuất thế, thiên địa hạ xuống điềm lành.

Chúng ta diễn toán thiên cơ nhưng đều không có thu hoạch gì, chỉ nhìn vào dị tượng liền cảm giác được minh minh trung có đại khủng bố, đại sát cơ giáng lâm." "Chúng ta không hiểu được căn nguyên, mạo muội hỏi lão sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà dẫn động thiên địa dị tượng lớn như thế?" Lão Tử với tư cách là đại sư huynh bước ra, ánh mắt bình tĩnh chắp tay thỉnh giáo Hồng Quân. "Không có gì, trong Hỗn độn có một vị vô thượng Mệnh Chủ chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực mà thôi, từ nơi không tên của Vận Mệnh Trường Hà dẫn động chư thiên, thế nên mới có thiên địa dị tượng giáng lâm Hồng Hoang." Hồng Quân đạm đạm nói.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Vận Mệnh!

Chúng Thánh trong nháy mắt trợn to mắt, tâm thần chấn động.

Lúc này họ đã biết phía trên Hỗn Nguyên Cảnh còn có Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh tồn tại.

Ví như lão sư Hồng Quân, dùng thân hợp Thiên Đạo chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Nay lại có người dùng Vận Mệnh chứng đạo, được xưng là Mệnh Chủ.

Đó là loại tồn tại vô thượng vĩ ngạn nhường nào?

Không chỉ đại biểu cho tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực, mà còn đại biểu cho việc chưởng khống vận mệnh chúng sinh.

Loại tồn tại này chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến người ta tê dại da đầu. "Cảm vấn lão sư, có biết là ai không?" Tiếp Dẫn bước ra,

thần sắc ngưng trọng hỏi.

Trong lòng lão lúc này thiên niệm bách chuyển, hồi tưởng lại hai cái nguyên hội trước, khi Tiên Chủ xâm lấn Hồng Hoang đã giao thủ với Vọng Thư, sau khi bị đánh bại đã nói: "Quả nhiên đã ngộ được sức mạnh của Vận Mệnh!

Ta bại không oan!" Vận Mệnh chẳng phải chính là sức mạnh mà Tiên Chủ năm đó nhắc tới, thứ đã đánh bại y sao?

Có thể thấy tạo nghệ của Vọng Thư trên Vận Mệnh Đại Đạo cực thâm, được coi là quân bài tẩy cuối cùng.

Sức mạnh cổ lão, thương tang kia... nếu không phải Vận Mệnh thì còn là gì nữa.

Tiếp Dẫn tâm trầm xuống, thập phần lo lắng Vọng Thư chính là vị Vận Mệnh chi chủ mới thăng cấp này.

Nếu thật là vậy, đợi nàng trở lại Hồng Hoang... những việc Tứ Thánh tam giáo đã làm với Nguyệt Giáo, Linh Tộc, Địa Phủ và Nhân Tộc trước đây e rằng đều sẽ bị thanh toán.

Xác suất lớn là ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không ngăn được nàng.

Giây tiếp theo, Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề cũng nhìn chằm chằm Hồng Quân, trong lòng cũng có suy đoán tương tự.

Bất luận Vận Mệnh chi chủ là ai, chỉ cần không phải Vọng Thư là tốt rồi.

Ở phía bên kia, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng vô cùng hiếu kỳ, muốn có được đáp án.

Nếu thật sự là Vọng Thư chứng đạo, vậy Hồng Hoang thiên địa này sẽ không còn bị Tứ Thánh chế ước nữa.

Ánh mắt Hồng Quân bình tĩnh quét qua khuôn mặt của từng vị Thánh nhân đang ôm tâm tư khác nhau, tâm tư của họ lão đều đoán được vài phần. "Ta không biết hình dáng của người đó." "Ta cũng không rõ tên tuổi." Hồng Quân lắc đầu nói.

Đây là lời nói thật, nhưng lại định sẵn khiến chư vị Thánh nhân thất vọng.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tức khắc thần sắc ngưng trọng, đầy vẻ lo âu.

Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ trong lòng cũng thoáng qua một tia thất lạc.

Chương 306

Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung tịch tĩnh không tiếng động, rơi kim có thể nghe thấy.

Chỉ có từng vị Thánh nhân đang không ngừng suy tính. "Đa tạ lão sư giải hoặc." "Chúng ta xin cáo từ." Một lát sau, chư Thánh cáo từ rời đi.

Khi rời đi, có thể thấy rõ các Thánh nhân đã phân thành hai trận doanh.

Một bên lấy Lão Tử đứng đầu, cùng Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hợp thành liên minh Tứ Thánh tam giáo.

Bên kia là Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người cùng cưỡi mây hành tiến, có một hạt nhân gắn kết là Nguyệt Chủ Vọng Thư - người đã biến mất suốt hai cái nguyên hội.

Từ góc nhìn của Hồng Quân, tiểu đội ba người này có vẻ hơi sa sút tinh thần, hình thành sự tương phản rõ rệt với liên minh Tứ Thánh.

Tranh đoan và mâu thuẫn giữa các Thánh nhân Hồng Quân đều thấu hiểu, nhưng lão không muốn quản nhiều, chỉ cần không ảnh hưởng đến Thiên đạo đại thế là được.

Ngoài Tử Tiêu Cung, Tứ Thánh Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lạnh nhạt nhìn Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ rời đi. "Lão Tử sư huynh, việc thương nghị lần trước, huynh cho ý kiến đi, có tiến hành hay không?" Thấy đám người Thông Thiên đã đi xa, Chuẩn Đề mỉm cười hỏi.

Chuyện lão nói chính là việc phân rã Linh Tộc.

Nay truyền ngôn Vọng Thư bế quan, thực chất là mất tích, chính là

cơ hội cực tốt. "Đại sư huynh, làm đi!

Nhân lúc nàng không có ở đây, trừ bỏ Linh Tộc." Lão Tử chưa trả lời, Nguyên Thủy đã ngưng giọng nói, ngữ khí có chút gấp gáp.

Điều này không phù hợp với tính cách ổn trọng của lão, nhưng liên quan đến tranh chấp đại giáo nên không thể cố kỵ nhiều.

Nguyệt Giáo có Linh Tộc chống lưng, quyền lên tiếng trong Nhân Tộc cực lớn, lần này chính là thời cơ tốt nhất để nhổ cỏ tận gốc.

Cho dù có dấy lên Thánh nhân đại chiến cũng không tiếc.

Nguyên Thủy tâm chí kiên định vô cùng.

Linh Tộc thì đã sao, so với Yêu Tộc có gì khác biệt?

Đều là hạng mang lông đội sừng, thấp sinh noãn hóa cả thôi.

Tiếp Dẫn cũng nhìn về phía Lão Tử chờ quyết định.

Về chuyện Linh Tộc, lão đã thương lượng với Chuẩn Đề từ trước, trong lòng cũng đã lay động.

Vọng Thư đối với Tây Phương Giáo có ân thì có ân, nhưng tranh chấp đại giáo không dung được sự nương tay niệm tình.

Nguyệt Giáo thế lực nhìn có vẻ không lớn, so với Tiệt Giáo thì đệ tử cũng chỉ có vài chục vị, nhưng đứng sau lại là bá chủ Linh Tộc.

Nếu nói đúng ra, Linh Tộc chính là thế lực của Nguyệt Giáo, thống trị địa bàn rộng lớn phía nam Hồng Hoang.

Thậm chí Vọng Thư còn có bố trí ở Thiên Đình và Địa Phủ, như Minh Nguyệt La Sinh Môn ở Thiên Đình hay Vu Tộc ở Địa Phủ... tương đương với một mình nàng đã trở thành ẩn chủ của Tam Giới, chưởng khống tất cả, khiến Tứ Thánh như có gai ở sau lưng.

Tiếp Dẫn cũng cảm thấy như vậy. "Không được, lại đợi thêm chút

nữa!" "Hai cái nguyên hội ta đã đợi được rồi, không ngại đợi thêm một cái nguyên hội nữa." "Nếu nàng thật sự thành Vận Mệnh chi chủ, lúc này chúng ta phân rã Linh Tộc... chính là tự tìm đường chết." "Tâm kế của nàng vốn thâm sâu, thực lực lại cực mạnh...

Là nhân vật kiểu tĩnh thủy lưu thâm (nước lặng chảy sâu), đối đầu với nàng, ta bắt buộc phải cẩn thận." "Nếu không có nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không được khinh động." "Một khi đã ra tay, nhất định phải có thế lôi đình vạn quân, nhổ tận gốc rễ!" "Không được mang tâm lý cầu may, ta không dám cược, cũng không thể cược... chúng ta không thể thua thêm lần nào nữa." Thần sắc Lão Tử bình tĩnh, nhưng lời nói lại cực kỳ trầm trọng, ổn thỏa.

Đối phó với Vọng Thư... kinh nghiệm bao nhiêu lần đã dạy lão không được lơ là.

Nàng luôn có những thủ đoạn tầng tầng lớp lớp... thường là lúc đối thủ cho rằng chắc thắng nhất thì nàng sẽ lật ngược thế cờ.

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều gật đầu.

Trong lòng họ thầm nghĩ Lão Tử đối với chuyện của Vọng Thư có chút quá mức thận trọng, nhưng như vậy mới khiến họ an tâm.

Dù sao cũng chỉ là đợi thêm một nguyên hội mà thôi.

Nếu Vọng Thư thật sự ngã xuống trong Hỗn độn... vậy thì phổ thiên đồng khánh, vạn sự đại cát. "Thiện!" "Hai vị sư huynh, sư huynh đệ chúng ta xin cáo từ." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, sau đó cáo từ Lão Tử và Nguyên Thủy, bóng dáng lấp lóe rồi biến mất.

Sau khi Tây Phương Nhị Thánh rời đi, cửa Tử Tiêu Cung chỉ còn lại hai vị Thánh nhân Lão Tử và Nguyên Thủy. "Sư huynh, chẳng lẽ thật sự cứ thế bỏ qua sao?" Nguyên Thủy nhíu mày hỏi.

Lão biết sư huynh mưu kế thâm sâu, không phải kẻ sợ phiền phức,

nếu sợ thì năm xưa đã không mượn cơ hội Hồng Quân lên tiếng ở Tử Tiêu Cung để nhúng tay vào chuyện của Nhân Tộc. "Không vội!

Đợi thêm chút nữa...

Tây Phương Nhị Thánh tuy nhìn có vẻ đồng lòng với chúng ta, thực chất lại ôm tâm tư riêng..." "Hừ... muốn ta làm chim đầu đàn, làm tấm lá chắn sao..." "Kế hoạch đó một khi thực hiện, nếu Vọng Thư thật sự trở về, người đầu tiên nàng tìm đến sẽ là chúng ta chứ không phải bọn họ." "Hai vị kia khôn ngoan lắm, bất luận Huyền Môn chúng ta đại bại hay Vọng Thư ăn quả đắng... bọn họ đều tọa sơn quan hổ đấu, thế nào cũng có lợi cho Tây Phương." Lão Tử khẽ phất phất trần, đạm mạc nói.

Đôi mắt lão tinh quang lấp lóe, nhìn thấu mọi sự như soi gương. "Sư huynh nói cực phải." Nguyên Thủy gật đầu.

Trong Vận Mệnh Trường Hà, những biến hóa trong Hồng Hoang thiên địa Vọng Thư tự nhiên không hề hay biết.

Sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nàng đang tỉ mỉ thể hội sự huyền diệu của cảnh giới này.

Đây là cực hạn của Đạo.

Ngôn xuất pháp tùy, vạn vật tùy tâm chuyển.

Nhìn lại bản thân trước kia, bây giờ nàng có thể dễ dàng chiến thắng.

So với Thánh nhân, nàng đã đứng ở một duy độ hoàn toàn khác.

Đây chính là vô thượng.

Đồng thời, Vọng Thư cũng thuận tay luyện hóa bốn kiện linh bảo: Hỗn Độn Chung, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, Độ Tiên Kiều cùng Vận Mệnh Quyền Trượng.

Với nhãn giới hiện tại cộng thêm thần thông Vạn Pháp Toàn Thông và đại pháp lực Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, việc luyện hóa bốn kiện linh bảo cực kỳ nhanh chóng, ngay cả Nguyên Sơ Chí Bảo là Vận Mệnh Quyền Trượng cũng chẳng tốn bao nhiêu công phu. "Chớp mắt đã hai cái nguyên hội." "Nên trở về xem một chút rồi." Vọng Thư nỉ non một tiếng, bóng dáng lóe lên, trực tiếp biến mất trên Vận Mệnh Trường Hà.

Đối với chiến hạm phá giới đang neo đậu phía trên trường hà, nàng không thèm quản tới.

Nay đã hoàn toàn chưởng khống Vận Mệnh Trường Hà, trở thành Mệnh Chủ, mọi chuyện xảy ra trên đó nàng đều biết rõ, chỉ cần có dị động là có thể lập tức quay lại.

Hồng Hoang thiên địa, Tử Tiêu Cung.

Vọng Thư lại một lần nữa hiện thân, nhưng là ở bên ngoài cung, tuyên thệ chủ quyền, từ nay về sau không còn bị Thiên Đạo chế ước nữa.

Tuy nàng sẽ không chủ động tùy ý thay đổi Thiên đạo đại thế, nhưng tốt nhất là Thiên Đạo đừng có chọc vào nàng.

Khoảnh khắc Vọng Thư bước vào Hồng Hoang, thiên cơ lập tức hiển hiện trước mắt, tất cả mọi chuyện xảy ra trong hai cái nguyên hội sau khi nàng rời đi đều được thấu triệt.

Năm đó trước khi bế quan, nàng để lại kế hoạch tranh đoạt vị trí đế sư của Tam Hoàng Ngũ Đế, kết quả Nguyệt Giáo chỉ chiếm được hai vị trí: Thiên Hoàng Phục Hy và Hắc Đế Chuyên Húc.

Tiệt Giáo cũng chỉ được hai vị: Địa Hoàng Thần Nông Thị và Nghiêu.

Còn lại một Hoàng ba Đế thì bị ba giáo khác chia phần.

Nhân Hoàng Hiên Viên bái đại đệ tử của Lão Tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư làm đế sư. "Dù sao huynh trưởng Phục Hy cũng đi trên con đường Thiên Hoàng." Vọng Thư khẽ thở dài.

Đã thành Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, nàng không còn mấy hứng thú với tranh chấp đại giáo và khí vận, chỉ ngạc nhiên vì Phục Hy cuối cùng vẫn xuất hiện, không hề bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng bướm của nàng.

Có thể đoán được Nữ Oa đã dùng pháp môn gì đó để huynh trưởng được hưởng khí vận Nhân Hoàng, từ đó vạn kiếp bất ma.

Điều này tương đương với việc đạo quả của Phục Hy cũng ký thác vào Thiên Đạo như Thánh nhân vậy, một vụ mua bán không lỗ vốn.

Phía Địa Phủ, sau hai cái nguyên hội phát triển, vận hành càng thêm thuận lợi.

Âm thần, âm tướng, âm binh, Thập Đại Diêm La, phán quan quỷ sứ đều xuất hiện...

Chương 307

thực sự xây dựng nên Minh Giới Địa Phủ trong Tam Giới, một phái phồn vinh.

Chỉ là dưới sự phồn vinh đó cũng đầy rẫy sóng ngầm.

Gần Âm Sơn xuất hiện không ít quỷ tướng, quỷ thần cùng vô số lệ quỷ oan hồn oán khí nặng nề, không chịu đầu thai vào luân hồi mà muốn đối kháng với Địa Phủ.

Trong đó không thiếu thủ bút của Thánh nhân.

Một vị đại hòa thượng cưỡi linh thú Đế Thính cũng xuất hiện ở Địa Phủ, thường xuyên quanh quẩn ở Âm Sơn, kết lều cư ngụ, tụng niệm kinh kệ cho lệ quỷ oan hồn, người bị độ hóa không ít.

Trên đầu người nọ treo một vầng công đức kim luân chói mắt, chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát của Tây Phương Giáo.

Còn về Huyết Hải Minh Hà cùng tu la giáo chúng - những quân cờ ngầm mà Vọng Thư để lại nhằm đối phó Tây Phương Giáo - thì lại chọn cách án binh bất động, đứng ngoài quan sát. "Nhân tẩu trà lương (người đi trà nguội)... thấy ta đi một mạch hai mươi lăm vạn năm, tưởng rằng ta sẽ không về nữa sao..." Ánh mắt Vọng Thư bình tĩnh, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lời nói lại mang theo cái lạnh thấu xương.

Vọng Thư lại nhìn về phía mặt đất Hồng Hoang.

Trải qua hai cái nguyên hội, Nhân Tộc đã phát triển triệt để, bộ tộc san sát, tiên môn mọc lên như nấm.

Trung bộ, Đông bộ, Bắc bộ, Tây bộ đều có Nhân Tộc sinh sống, ngay cả Nam bộ do Linh Tộc kinh doanh bấy lâu cũng lác đác có bóng

dáng Nhân Tộc.

Vu Yêu đã thực sự rút khỏi vũ đài lịch sử.

Quần yêu trốn vào nơi hẻo lánh, hoặc Tây bộ, hoặc Bắc bộ, chiếm núi xưng vương.

Vu Tộc thì nhờ quan hệ với Linh Tộc mà toàn thể thiên di về phía Nam, nhường lại Trung bộ rộng lớn cho Nhân Tộc, thậm chí không ít Vu nhân bắt đầu thông hôn với người, võ kỹ của Vu Tộc cũng truyền vào Nhân Tộc, xưng là Võ Đạo.

Hiện tại Nhân Tộc đang ở dưới sự thống trị của vị Thiên hạ cộng chủ cuối cùng: Vũ.

Sức sống bừng bừng, phồn diễn sinh tức, số lượng đã lên tới ức vạn vạn, nhiều hơn cả thời kỳ đỉnh cao của Vu Yêu.

Nhân Tộc ở khoản kỹ năng sinh sản này quả thực đã cộng đầy điểm rồi.

Về phương diện Thiên Giới, biến hóa cũng cực lớn.

Ngoài Thương Dương, Vân Tiêu và người của La Sinh Môn vào Thiên Giới lúc đầu, nay đã có thêm các đội ngũ khác, Thái Bạch Kim Tinh, Cự Linh Thần, Xích Cước Đại Tiên cùng những thần tiên quen thuộc đời sau đã đăng trài.

Nhân tài tề tụ, thống trị Tam Giới, Thiên Đình thực sự lập uy.

Chỉ là Thiên Đế nay không còn dựa dẫm vào nhân mã do Vọng Thư phái ra nữa mà đang vun đắp lực lượng riêng, ẩn hiện thái độ chế hành.

Vọng Thư nheo mắt lại nhìn toàn bộ hình thế Tam Giới, tuy không hoàn toàn đi theo hướng nàng bố trí, nhưng cũng không lệch đi quá nhiều. "Đạo hữu, mời vào." Lúc này, đạo âm phiêu miểu của Hồng

Quân vang lên bên tai Vọng Thư. "Thiện." Vọng Thư mỉm cười, bước đôi chân dài tiến vào Tử Tiêu Cung.

Lần này vào cung, tâm thái của nàng đã khác.

Đối với Thiên Đạo và Hồng Quân, sự kiêng dè trong lòng rốt cuộc đã tan biến hoàn toàn, tất nhiên vẫn giữ lại sự tôn kính.

Dù sao cũng từng nghe Đạo Tổ giảng đạo hai lần, cũng có chút tình nghĩa thầy trò.

Nàng là đứa trẻ ngoan từng nhận giáo dục nghĩa vụ chín năm, biết tôn sư trọng đạo mà.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn bóng dáng Vọng Thư xuất hiện, mặt tuy không biểu tình nhưng lòng dậy sóng dữ dội.

Vọng Thư lúc này lão đã không nhìn thấu được nữa.

Chỉ thấy trên người nàng là sức mạnh Vận Mệnh vĩ ngạn hạo hãn, có vận mệnh của chúng sinh và nhân quả vô tận quấn quýt.

Điều này chứng thực cho kết quả đáng sợ nhất mà lão không muốn thấy nhất: Vọng Thư chính là Mệnh Chủ.

Trong lòng Hồng Quân ngũ vị tạp trần, cảm giác khó chịu vô cùng.

Để thành cường giả vô thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, lão đã tu hành từ thời Hỗn Độn, trải qua hàng ngàn nguyên hội, tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp, đoạt lấy tiên cơ của Hồng Hoang thiên địa mới thành đại đạo.

Còn Vọng Thư... tính kỹ ra thì ngay cả thời gian bảy cái nguyên hội cũng chưa dùng tới đã thành Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Vô thượng Mệnh Chủ, chưởng khống Vận Mệnh Trường Hà, chấp chưởng vận mệnh chúng sinh.

Miệng Hồng Quân đắng chát, lòng cười khổ.

Khoảng cách giữa người với người thực sự quá lớn.

Thiên tư, tài tình và tốc độ thăng tiến cảnh giới khủng bố này e là trong cả Hỗn độn vô tận cũng khó tìm được người thứ hai.

Điều duy nhất khiến lão an ủi... là vị tồn tại vô thượng này từng nghe lão giảng đạo, cũng coi như nửa cái môn sinh.

Chỉ vậy mà thôi.

Vọng Thư tự nhiên không biết Hồng Quân chấn động thế nào, nàng thong thả giẫm trên thất thải tường vân hạ xuống trước mặt lão. "Vọng Thư kiến lão sư!" Vọng Thư mỉm cười nói, lần này nàng không còn hành đạo ấp lễ nữa, chỉ vẫn xưng hô lão sư như cũ.

Đại đạo của nàng chí cao vô thượng.

Đạo quả của nàng chí cao vô thượng.

Nếu nàng hành lễ với Hồng Quân, sẽ có tai họa giáng xuống người lão.

Hồng Quân gật đầu, lão hiểu rõ đạo lý này nên cũng không để ý.

Ở đẳng cấp hợp đạo như lão, nhất ngôn nhất hành không chỉ đại biểu cho bản thân mà còn đại biểu cho việc thân hợp đại đạo.

Vận Mệnh Đại Đạo là chí cao của chư giới kỷ nguyên, tuyệt nhiên không có lý nào phải hành lễ hướng về Thiên Đạo của một kỷ nguyên.

Nếu Vọng Thư thực sự làm vậy, đó mới là có mưu đồ bất chính, đại khủng bố sẽ giáng lâm, Thiên Đạo e là sẽ rơi vào thiên nhân ngũ suy.

Vọng Thư vẫn có thể xưng hô lão sư khiến Hồng Quân mãn nguyện, chứng minh nàng không quên tình nghĩa giảng đạo trước kia.

Tuy hai bên từng có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng đối với cường giả vô thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh mà nói, tất cả đã như mây khói

thoảng qua. "Kiến Vọng Thư đạo hữu." Trên mặt Hồng Quân nặn ra một tia tươi cười, Vọng Thư đã cho lão mặt mũi, lão cũng không thể làm bộ làm tịch, thực sự coi nàng như đệ tử mà đối đãi.

Dù sao xét về bối phận, Vọng Thư cũng chưa từng nhập môn hạ. "Không ngờ đạo hữu lại có tạo hóa ngày hôm nay, nhớ năm đó lần đầu tiên đạo hữu đến thính đạo còn dáng vẻ mông lung, thật khiến người ta thổn thức không thôi." Hồng Quân than nhẹ một tiếng, lòng có chút chua xót.

Đó là chuyện của bảy cái nguyên hội trước, nay Thái Âm Nguyệt Chủ trước mắt đã lắc mình biến thành Vận Mệnh chi chủ, khiến người ta không khỏi cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa cơ duyên. "Phải đa tạ lão sư năm đó đã nhiều lần che chở." Vọng Thư ngọt ngào đáp lại.

Nói thực, nàng thực sự không có ác cảm với Hồng Quân.

Lão chỉ là một ông già cố chấp, kiên trì với Thiên đạo đại thế mà thôi, nhưng xét về bản tâm thì không xấu.

Nếu nàng ở vị trí của Hồng Quân, e rằng việc đầu tiên là mạt sát tất cả những tồn tại có uy hiếp.

Nhân bất ngoan, lập bất ổn (người không ác thì đứng không vững). "Thiện, đa tạ đạo hữu niệm tình cũ." "Đạo hữu đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, lão đạo tự nhiên không quản được.

Nhưng Thiên đạo đại thế vận hành thuận lợi sẽ có lợi cho chúng sinh, mong đạo hữu đừng can thiệp quá nhiều." Hồng Quân thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm Vọng Thư, nói ra ý nghĩ chân thực nhất của mình.

Điều lão lo lắng nhất chính là với những "liệt tích ban ban" trước

đây của Nguyệt Chủ, nàng thực sự là một quả bom hẹn giờ, một nhân tố không ổn định, chẳng biết lúc nào sẽ đối đầu với Thiên Đạo.

Điều đó cực kỳ phiền phức.

Thiên Đạo đối đầu với Vận Mệnh Đại Đạo...

Hồng Quân không dám nghĩ tới.

Vọng Thư: ...

Nàng chớp chớp đôi mắt đẹp như tinh tú, lộ vẻ ngạc nhiên.

Ta giống kẻ không đáng tin, hở ra là muốn nghịch thiên lắm sao?

Hình như từ trước tới giờ cũng chỉ mới có một hai lần thôi mà. "Lão sư yên tâm, lần chứng đạo này ta từng đi về thời đại Hỗn Độn, tận mắt chứng kiến Bàn Cổ đại thần đang đại chiến với Hỗn Độn Thần Ma, ta đã hứa sẽ thủ hộ Hồng Hoang thiên địa, trừ phi mạt pháp đại kiếp đến, bằng không ta sẽ không dễ dàng ra tay." "Ngoài ra... ta cũng thấy lão sư, lúc đó lão sư... quả thật anh tuấn soái khí vô cùng." Vọng Thư cười hì hì nói, lời nói nửa thật nửa giả, "hí tinh" Thái Âm Nguyệt Chủ lại online.

Việc gặp Bàn Cổ là thật.

Chương 308

Còn về việc Hồng Quân anh tuấn soái khí thì thuần túy là bịa đặt.

Hồng Quân nghe vậy liền trợn to mắt, tâm chấn động, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn chằm chằm Vọng Thư. "Nàng vậy mà xuyên không, về tới thời đại Hỗn Độn, gặp được Bàn Cổ!" Trong lòng Hồng Quân tràn đầy chấn kinh.

Lão biết vĩ lực của Vận Mệnh, chỉ có tồn tại chưởng khống Vận Mệnh Trường Hà mới có thể từ trường hà đi về quá khứ hoặc tới tương lai mà không sợ bị vận mệnh phản phệ hay đại nhân quả giáng lâm. "Gặp ta, vậy... quả thật là hắc lịch sử!" Sắc mặt Hồng Quân đen lại, khóe miệng giật giật.

Mỗi người đều có những ký ức muốn quên đi nhất.

Trong thời đại Hỗn Độn, việc điên cuồng chạy trốn Khai Thiên Kiếp không nghi ngờ gì chính là hắc lịch sử của Hồng Quân.

Lúc đó lão chật vật nhường nào, chẳng có chút hình tượng Đạo Tổ nào, chính là lúc yếu tiểu nhất.

Vậy mà... lại bị Vọng Thư nhìn thấy rồi.

Hồng Quân cho rằng Vọng Thư nói vậy là có ý cảnh cáo, ý muốn nói nàng có thủ đoạn đối phó lão.

Nàng có thể xuyên về quá khứ, tự nhiên cũng có thể ra tay ở quá khứ, mạt sát lão của quá khứ.

Quá khứ đã không còn, thì tương lai liệu có tồn tại? "Thật sự không có gì nữa sao?" "Nàng có thể đi tới bước này sao." Hồng Quân lắc đầu cười khổ.

Lão đã không nhìn thấu được Vọng Thư nữa rồi. "Nếu đã hứa với

Bàn Cổ đại thần thủ hộ Hồng Hoang, vậy thì tốt quá." Sắc mặt Hồng Quân khôi phục bình tĩnh, gật gật đầu.

Sự đã tới nước này, lão cũng hết cách.

Nói chuyện với Vọng Thư quả thực hại não.

Giây lát sau, lão mới thấu hiểu tại sao đám đệ tử lại thấy Vọng Thư khó đối phó, vì nàng thực sự... rất khó chơi. "Vậy... lão sư, ta xin cáo từ trước." Khóe miệng Vọng Thư nhếch lên cười tươi rói.

Đúng vậy, lời nói vừa rồi có ý phản kích Hồng Quân một chút.

Nhưng Thái Âm Nguyệt Chủ làm sao có tâm địa xấu được chứ?

Dù sao nàng cũng không muốn bị Thiên đạo đại thế trói buộc tay chân nữa.

Dứt lời, Vọng Thư cưỡi thất thải tường vân bay ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn theo bóng lưng nàng, tâm tình hồi lâu không thể bình phục.

Lão biết, nàng đi lần này, Hồng Hoang sẽ lại dậy sóng.

Nhưng lão chẳng có cách nào hay hơn.

Thế công thủ đã đổi thay, Thiên đạo đại thế không còn áp chế được nữa.

Chân long đã thành thế. "Chỉ mong đừng gây ra động tĩnh quá lớn." "Mấy đứa đệ tử kia của ta, lần này e là phải chịu khổ rồi." Hồng Quân lẩm bẩm.

Với tính cách chưa bao giờ chịu thiệt của nàng, không thanh toán chuyện truyền đạo trước đó mới là lạ.

Đặc biệt là Lão Tử đã quyt ước định đổ chiến năm xưa, và việc

Tây Phương Giáo lấy oán báo ân. "Thôi kệ đi." "Ta cũng tự thân khó bảo toàn, quản sao được nhiều như thế, kiếp số... cứ để đám đệ tử tự mình đi độ vậy." "Năm đó đã lựa chọn thì luôn phải đối mặt thôi." "Ta không thể thiên vị nữa." "Ai..." Trong Tử Tiêu Cung truyền ra tiếng thở dài phiêu miểu của Hồng Quân, trong âm thanh có sự bất lực, thất lạc và kinh hãi.

Lão ngồi lại lên bồ đoàn, từ từ nhắm mắt. "Uỳnh!" Khi Vọng Thư bước ra khỏi cửa Tử Tiêu Cung, đại môn ầm vang đóng lại.

Điều này đại biểu cho sự kết thúc của một thời đại, đồng thời cũng báo hiệu một thời đại khác đang đến.

Thời đại "Song Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh" của Hồng Hoang thiên địa đã giáng lâm.

Địa Phủ, Âm Sơn.

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, bóng dáng Vọng Thư lấp lóe, tiến vào Địa Phủ.

Nàng không chọn đi thanh toán "nợ cũ" ngay.

Trước đây khi thủ ở Hỗn Độn, Bàn Cổ đã hứa sẽ để lại bảo vật cho nàng.

Đó là một phần nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, cùng một cây Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương trong trận Đạo Ma đại chiến năm xưa đã âm thầm được giấu trong Cửu U Minh Giới.

Nay quay lại trục thời gian bình thường của Hồng Hoang, Thí Thần Thương cũng đến lúc phải xuất thế.

Âm Sơn, một địa điểm check-in mang tính biểu tượng của Cửu U Minh Giới.

Một dải núi non trùng điệp, đỉnh núi cực cao, mỗi ngọn núi đều nguy nga hùng vĩ.

Bên trong địa thế hiểm yếu, rừng rậm vô số, thường có quỷ tướng, quỷ thần và oan hồn lệ quỷ ẩn náu.

Hoàng Tuyền Lộ bắt đầu từ Quỷ Môn Quan chỉ có một con đường nhỏ xuyên qua Âm Sơn.

Nơi Vọng Thư xuất hiện chính là dưới chân núi Âm Sơn gần Địa Phủ.

Trước mặt nàng có một lối mòn dẫn lên núi, ở sườn núi có một tòa lương đình, bên trong có một vị hòa thượng đầu trọc mặc tăng bào trắng đang tụng kinh siêu độ cho lệ quỷ oan hồn.

Sau lưng người nọ treo một vầng công đức kim luân chiếu diệu tứ phương trong Địa Phủ âm u như một mặt trời nhỏ.

Tất nhiên, so với Công Đức Nguyệt Luân của Vọng Thư thì vẫn có sự khác biệt một trời một vực. "Nếu trên đời có người nghèo khổ, cơm áo không đủ, cầu gì không được, hoặc mắc nhiều bệnh tật, gia trạch bất an, quyến thuộc ly tán... hay gặp chuyện hung gở, giấc ngủ kinh sợ... những người này... sẽ được an lạc, cơm áo dư dật, giấc ngủ luôn bình an." "Ly khổ đắc lạc, vãng sinh cực lạc, không còn bi khổ, an lạc vãng sinh." Vọng Thư thong dong như người phàm, bước đôi chân dài lên bậc thang, từng trận phạm âm lọt vào tai nàng.

Chẳng mấy chốc đã lên tới lưng chừng núi.

Cả Đế Thính lẫn Địa Tạng Vương Bồ Tát đều không hề hay biết sự xuất hiện của Vọng Thư.

Nàng không muốn cho ai thấy thì kẻ đó không cách nào thấy được.

Lúc này, trong lương đình, hàng trăm lệ quỷ đang lắng nghe Địa Tạng Vương giảng dạy, mặt lộ vẻ sám hối những tội nghiệt mình đã

gây ra. "Đại hòa thượng, ta hỏi ngươi, nếu nghe kinh kệ của ngươi, buông đao đồ tể vãng sinh cực lạc thì tội nghiệp sẽ tiêu tan hết, vậy... những sinh linh bị chúng sát hại liệu có vô tội chăng?" "Chúng sinh đều khổ, ly khổ đắc lạc.

Những sinh linh bị hại kia là vì tiền thế tác nghiệt, tạo hạ tội nghiệp, dưới vận mệnh nhân quả thì phải chịu báo ứng..." Địa Tạng Vương từ bi đáp lại, nhưng âm thanh bỗng nhiên im bặt.

Ở đây toàn là lệ quỷ, làm gì có tiếng nữ nhân nào xuất hiện?

Đám lệ quỷ cũng không dám vô lễ gọi lão là "đại hòa thượng".

Địa Tạng Vương và Đế Thính ngẩng lên nhìn nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy bên ngoài lương đình, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lam, mái tóc đen dài đến thắt lưng bay trong gió, mắt sáng như sao.

Quanh thân nàng tỏa ra tiên quang trắng dịu nhẹ nhưng vô cùng rực rỡ.

Khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng ấy, đồng tử của Địa Tạng Vương co rụt lại, tim đập loạn xạ, lạnh toát cả người, biểu tình đông cứng.

Đế Thính càng là run rẩy nằm bẹp xuống đất.

Chúng đã nhận ra đó là ai.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Vị Thánh nhân vốn bị đồn là mất tích bí ẩn đã trở lại Hồng Hoang, còn tìm tới cả Địa Phủ.

Vẻ từ bi trên mặt Địa Tạng Vương biến mất, mồ hôi hột từng giọt rơi xuống, lòng không ngừng run rẩy.

Nhân danh thụ đích ảnh (người có danh tiếng như cây có bóng).

Chương 309

Sự hung hãn của tồn tại trước mặt này chúng biết quá rõ.

Dưới đôi bàn tay trắng muốt như ngọc kia, chôn vùi cả Yêu Tộc cũng không quá. "Bái kiến Nguyệt Chủ nương nương!" Địa Tạng Vương răng va vào nhau cầm cập, quỳ lạy hành lễ.

Không phải lão nhát gan, thực sự là vị trước mặt này quá đáng sợ.

Lần này tới Địa Phủ độ hóa lệ quỷ... cũng đã chạm vào giới hạn của vị này rồi.

Tây Phương Giáo muốn nhúng tay vào chuyện của Địa Phủ, hai vị Thánh nhân đang bố cục nơi này. "Khổ rồi!

Sao lại gặp phải nàng chứ!

Phen này... sinh tử khó lường!" Địa Tạng Vương thầm kêu khổ, vốn tưởng nhận được việc béo bở, không ngờ lại rước họa vào thân.

Vọng Thư nghe vậy chỉ lắc đầu cười.

Giáo nghĩa của Tây Phương Giáo là vậy, chịu khổ là vì kiếp trước làm ác, hưởng phúc là vì tin Phật, tu Phật, công đức vô lượng.

Nhưng vận mệnh vốn vô thường biết bao...

Trong mắt nàng, vận hành của Thiên Đạo chẳng qua là thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo mà thôi.

Tây Phương Giáo chính vì giáo nghĩa có sai lệch nên mới xây dựng bao nhiêu tự miếu làm nơi tàng ô nạp cấu, các loại hắc lịch sử xuất hiện không ngừng. "Đi đi." "Địa Phủ không liên quan tới Tây Phương Giáo, đi ngay." Vọng Thư lạnh lùng hạ lệnh trục xuất.

Sắc mặt Địa Tạng Vương thay đổi liên tục.

Lời này của Vọng Thư tương đương với việc hủy bỏ nỗ lực suốt một cái nguyên hội, đồng thời cũng làm loạn kế hoạch của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo.

Nhưng hiện tại lão có cách nào đâu?

Vọng Thư còn đang nói lý lẽ nên chưa ra tay ngay.

Nếu nàng không giảng lý mà trực tiếp đánh chết lão thì Nhị Thánh Tây Phương chắc cũng chỉ biết đứng nhìn. "Đa tạ Nguyệt Chủ nương nương!" Địa Tạng Vương lại hành lễ một cái, sau đó mặc kệ đám lệ quỷ trên đất, cưỡi lên Đế Thính cưỡi mây rời đi.

Tin tức Vọng Thư trở lại Hồng Hoang phải nhanh chóng báo cáo lại, tránh để hai vị giáo chủ phạm sai lầm lớn. "Đã tạo nghiệp thì phải chịu trừng phạt." Sau khi Địa Tạng Vương đi, ánh mắt Vọng Thư băng lãnh nhìn hàng trăm lệ quỷ, phất tay một cái, tất cả đều bị tống vào Địa Phủ, chờ đợi phán quyết, phải đi dạo một vòng qua Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Tiếp đó, Vọng Thư tiếp tục đi lên đỉnh núi, dừng chân bên cạnh một khối thanh thạch lớn. "Ra đi!" Vọng Thư khẽ nói.

Tâm niệm vừa động, khối thanh thạch ầm vang nổ tung.

Hai kiện linh bảo tỏa ra bảo quang bắn ra từ bên trong.

Một kiện là một cây trường thương màu đen kịt, mũi thương lấp lánh bạc mang, tỏa ra ma quang đen tối, toàn thân đầy rẫy sát ý.

Chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thí Thần Thương, chuyên về sát phạt, uy năng không dưới Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ là không có công dụng trấn áp khí vận nên không được coi là chí bảo.

Kiện còn lại là một mảnh nhỏ của Ngọc Vũ Điệp, trên đó tiên quang lấp lánh, đại đạo kinh văn lúc ẩn lúc hiện, tỏa ra ý cảnh đại đạo huyền ảo khó hiểu.

Chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Hồng Quân có được phần lớn mảnh vỡ này mới dùng đó thành đạo, chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh. "Lại có thêm hai món bảo bối, rất tốt." Trong mắt Vọng Thư hiện lên một tia vui mừng, nàng gọi Càn Khôn Đỉnh ra, thu cả Thí Thần Thương và Tạo Hóa Ngọc Điệp vào.

Vốn dĩ là việc của Hỗn Nguyên Kim Đấu, nay đổi thành Càn Khôn Đỉnh có chút không quen tay.

Nhưng đã tặng cho Vân Tiêu rồi thì không hối hận.

Ai bảo kiếp trước nàng là fan của Vân Tiêu chứ.

Làm idol của sư tôn cảm giác thế nào?

Chỉ có thể nói là sướng.

Trong đầu Vọng Thư hiện lên những suy nghĩ kỳ quái, sau đó bóng dáng lấp lóe rồi biến mất.

Nàng biết Hậu Thổ "lão a di" đang ở Chiêu Dao Sơn, hiện tại Địa Phủ chỉ có Huyền Minh tiểu thư tỷ thủ ở đây, nàng tạm thời chưa có ý định chào hỏi.

Đã về Hồng Hoang rồi thì ngắn hạn sẽ không đi nữa, ngày tháng sau này còn dài, có khối thời gian để giao du.

Tử Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Đây là trạm dừng thứ ba của Vọng Thư sau khi trở lại Hồng Hoang.

Đạo trường của Lão Tử.

Trên đỉnh núi chỉ có một tòa đạo quan cổ phác, mang đầy chân ý tự nhiên.

Vọng Thư tới đây là để đòi nợ.

Năm đó Lão Tử thua cuộc đổ chiến với nàng, tiền cược là vĩnh viễn không được nhúng tay vào chuyện của Nhân Tộc, nhưng Lão Tử vừa quay đi đã quỵt nợ.

Tại hội nghị Tử Tiêu Cung, lão đã mượn lời Hồng Quân để một lần nữa nhúng tay vào Nhân Tộc.

Chuyện này như một cái gai trong lòng Vọng Thư, trước đây vì kiêng dè Hồng Quân và Thiên Đạo nên nàng chưa ra tay, tạm thời nhẫn nhịn.

Nay chính là lúc nhổ cái gai đó ra. "Kẻ nào?

Nơi này là đạo trường của Thánh nhân, báo tên ra." Đồng tử thủ môn thấy trên không đột nhiên xuất hiện một đóa thất thải tường vân, trên đó là một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng thì sắc mặt đại biến.

Thái Thanh Lão Tử là Bàn Cổ chính tông, tôn quý vô cùng.

Bình thường bất kể đại năng hay Thánh nhân nào tới đây cũng phải hạ mây dưới chân núi, đi bộ lên báo danh mới được vào.

Vị này hay thật, cưỡi mây trực tiếp xuất hiện ngay trước cổng quan, chẳng nể mặt Thánh nhân Lão Tử chút nào.

Gan to lắm, đúng là không coi ai ra gì. "Lão Tử, bạn cũ tới rồi, ra gặp ta!" Vọng Thư đạm đạm nói.

Tiếng nói không lớn nhưng trong nháy mắt truyền khắp Hồng Hoang thiên địa.

Cái gọi là sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ), tự nhiên phải giết con gà lớn nhất mới có sức răn đe.

Nàng cũng chẳng thèm chấp nhặt với tên đồng tử không có mắt

nhìn kia.

Bên trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử vốn đang tham ngộ đại đạo, bỗng nghe thấy tiếng của Vọng Thư thì đồng tử co rụt lại, sắc mặt kịch liệt thay đổi.

Chết tiệt!

Cái con yêu tinh gây chuyện này về rồi!

Nàng tới Bát Cảnh Cung làm gì?

Chẳng lẽ muốn lật lại nợ cũ, dấy lên Thánh nhân đại chiến sao?

Trong lòng Lão Tử dậy sóng, trong nháy mắt thiên niệm suy tính mục đích của nàng, đồng thời thần thức quét ra ngoài.

Một mảnh hư vô!

Sắc mặt Lão Tử lại biến đổi, cau mày thật chặt.

Với thần thức đỉnh tiêm của Thánh nhân mà không cảm nhận được sự hiện diện của Vọng Thư, chỉ có thể chứng minh nàng đã mạnh hơn lão rất nhiều. "Để xem thế nào." Lão Tử phất phất trần, mặc Thái Cực đạo bào đứng dậy, cầm phất trần bước ra ngoài.

Trong lòng lão đã chuẩn bị sẵn sàng, Vọng Thư vừa về đã tìm tới tận cửa, chắc chắn là kẻ đến không thiện.

Đại chiến... có lẽ sắp nổ ra rồi.

May mà vừa rồi Vọng Thư đã dùng đại pháp lực tuyên cáo việc trở lại, như vậy các Thánh nhân khác cũng sẽ biết tin mà nhanh chóng chạy tới.

Với sức mạnh của Tứ Thánh Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề cùng lão, chắc cũng đối phó được một mình Vọng Thư.

Lão Tử bình tĩnh suy tính, bước đi không nhanh không chậm.

Chương 310

Lão muốn xem vị Nguyệt Chủ này bế quan hai cái nguyên hội có tiến triển gì không.

Giây tiếp theo, khi giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang dội khắp Hồng Hoang, chư vị Thánh nhân, vô số đại năng... cho tới toàn bộ chúng sinh đều sôi sục, lộ vẻ chấn động.

Vương giả trở lại!

Như một viên đá rơi xuống biển rộng, dấy lên ngàn tầng sóng. "Giọng nói này, cái thao tác quen thuộc này... nàng về rồi!" "Mẹ nó, những ngày tháng yên ổn chấm dứt rồi, sao ta lại có chút hưng phấn thế này!" "Cút sang một bên đi, rút đao ra đi, ta là fan nàng!" "Xin lỗi, mạo muội hỏi một câu, đó là ai vậy?" "Mới thăng cấp Đại La Kim Tiên đúng không?

Nhìn là biết tân binh rồi, nghe cho kỹ đây, đó là truyền kỳ...

Nàng về rồi, Hồng Hoang sẽ không còn tử khí trầm trầm nữa, thiên hạ sắp loạn rồi...

Không biết là ai hả?

Lười nói cho ngươi biết quá." "Sắp có kịch hay để xem rồi, mấy vị Thánh nhân kia hết ngày vui rồi!" "Mấy ngày nàng không có ở đây, thật là tốt quá!" "Lợi hại thật... vừa về đã trực tiếp tìm Lão Tử...

À, nhớ ra rồi, vị Thánh nhân kia từng quỵt nợ nàng đúng không?

Thật là vô sỉ hết chỗ nói." "Cảnh giới của nàng đã đạt tới mức nào rồi?

Liệu có đối phó được Lão Tử không?" "Ai mà biết được?

Nàng nổi tiếng là nước lặng chảy sâu, chưa từng có ai nhìn thấu." "Không, theo ta thấy, lần này nàng trực tiếp tìm Lão Tử, chứng tỏ chắc chắn có phần thắng... thậm chí có thể một mình địch Tứ Thánh." "Chờ xem đi, kịch hay khai màn rồi." Giữa thiên địa, vô số đại năng bước ra khỏi động phủ hoặc dừng việc đang làm, hướng mắt về phía Tử Dương Sơn, ánh mắt hừng hực.

Bình thường đạo trường của Thánh nhân họ không dám nhìn ngó, nhưng lúc này thì khác, có Nguyệt Chủ Vọng Thư đứng trước chống đỡ, Lão Tử chắc đang đau đầu muốn chết, không rảnh đâu mà quản họ.

Ngọn lửa hóng hớt bùng cháy, chẳng ai còn màng đến chuyện khác nữa.

Tử Tiêu Cung, từ lúc Vọng Thư trở lại, tầm mắt Hồng Quân luôn dõi theo nàng.

Thấy nàng tới Địa Phủ, rồi lại tìm tới Tử Dương Sơn. "Quả nhiên bắt đầu thanh toán rồi." "Người đầu tiên... là Lão Tử." "Chỉ mong nàng nương tay một chút." Hồng Quân lắc đầu.

Lão có thể hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang, nhưng hiện giờ Vọng Thư đã chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, mảnh trời đất này không còn là của một mình lão nữa rồi.

Tử Tiêu Cung lại chìm vào im lặng.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung. "Xoảng!" Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm nhìn về hướng Tử Dương Sơn, bóp nát chén trà trong tay.

Lòng lão dậy sóng dữ dội. "Nàng về rồi!" "Tại sao không chết luôn ở Hỗn độn đi!" "Gan thật, dám trực tiếp tìm tới sư huynh!" "Muốn dấy lên Thánh nhân đại chiến sao?" "Vậy cũng phải xem nàng có thực lực đó không." Sát cơ trong mắt Nguyên Thủy lấp lóe, lão bước ra

một bước, sử dụng không gian thuấn di đuổi tới Tử Dương Sơn.

Tu Di Sơn, Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng nghe thấy tiếng của Vọng Thư, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ xanh mét.

Những gì bọn họ đã làm, trong lòng tự hiểu rõ.

Vốn tưởng Tứ Thánh liên hợp sẽ không sợ Vọng Thư, nhưng lúc này nàng lại trực tiếp tìm tới Lão Tử, điều này thật đầy ẩn ý.

Hành vi này hoặc là điên khùng, hoặc là vô tri, hoặc là thực sự có nắm chắc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, nghiêng về khả năng sau cùng. "May mà chúng ta chưa phát động kế hoạch phân rã Linh Tộc, nếu không với tính cách của nàng, đó thực sự là đại họa." Hai lão sắc mặt hơi giãn ra, nhưng vẫn đầy vẻ hậu sợ.

Thật không dám tưởng tượng khi bọn họ đang phân rã Linh Tộc mà Vọng Thư đột nhiên xuất hiện thì hậu quả sẽ thế nào.

Bỗng nhiên, một bóng dáng xuất hiện ở Tu Di Sơn, chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh ngạc, diễn toán thiên cơ một hồi liền hiểu rõ tiền căn hậu quả. "Thỉnh Thánh nhân thứ tội, đệ tử làm việc không tốt." "Nguyệt Chủ trục xuất, đệ tử không dám nghịch ý." Địa Tạng quỳ rạp xuống đất, giọng khàn đặc nói. "Không sao, không trách ngươi.

Đến cả Thánh nhân chúng ta còn thấy đau đầu vì nàng, ngươi không phải đối thủ là lẽ đương nhiên, người không sao là tốt rồi." "Lui xuống đi." Chuẩn Đề chắp tay nói, vẻ mặt khoan hồng, nhưng

trong lòng lại đầy vẻ sầu lo.

Vọng Thư trở lại, Thiên đạo đại thế và tranh chấp đại giáo vốn rõ ràng nay lại trở nên mờ mịt, không thể đoán định. "Thiện tai, thiện tai." Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu, thần sắc thê khổ, miệng đắng chát. "Sư đệ, ta đi Thủ Dương Sơn xem sao, năm xưa trước khi rời Hồng Hoang, nàng đã có thể đánh bại Thiên Thần Thánh Chủ - kẻ cần Lão Tử và Nguyên Thủy hợp lực mới đối phó được, nay hai cái nguyên hội trôi qua, với thiên tư tài tình đó, e là tu vi cảnh giới còn cao thâm hơn." "Chỉ có hai vị sư huynh thì e là đối phó không xong, ta cần tới giúp một tay." Tiếp Dẫn thần sắc ngưng trọng nhìn về phía chân trời vạn dặm không mây, nhưng ánh mắt lại dừng ở Tử Dương Sơn, nơi có một tồn tại vô thượng đang đứng trên thất thải tường vân trước Bát Cảnh Cung.

Nàng sắp trở thành ác mộng của huynh đệ lão, là ngọn núi lớn đè nặng lên tâm can. "Đi thôi, dù sao cũng phải đối mặt." "Chúng ta là môn hạ Hồng Quân, có lão sư ở đây, nàng chắc sẽ không quá phận." Dứt lời, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giẫm lên hoa sen, trực tiếp biến mất.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung. "Ha ha ha ha... về rồi, cuối cùng cũng về rồi!" "Sư huynh à... mấy người khinh thường ta, khinh Tiệt Giáo ta thế yếu, khinh Nguyệt Giáo không có người!" "Không phải các huynh luôn chú trọng mặt mũi sao?

Bị người ta tìm tới tận cửa thế này, cảm giác thế nào?" "Sư đệ ta thực sự muốn biết quá!" "Khoái thay!

Khoái thay!

Hôm nay đáng để uống một chén thật lớn!" "Ha ha ha ha ha!" Trong Thượng Thanh Cung, Thông Thiên vốn đang giảng đạo cho Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh cùng đám đệ tử, lúc này chẳng

buồn cố kỵ mà đứng bật dậy cười dài.

Lão đã trút được cơn giận kìm nén suốt hai cái nguyên hội.

Vọng Thư trở về mang ý nghĩa to lớn.

Không chỉ là sự trở lại của một vị Thánh nhân đỉnh tiêm, mà còn đại biểu cho việc từ nay về sau, liên minh Vọng Thư - Nữ Oa - Hậu Thổ cùng với lão sẽ xoay chuyển thế công thủ với liên minh Tứ Thánh.

Sẽ không còn cảnh thê thảm như trước nữa.

Ba ngàn đệ tử Tiệt Giáo trong cung cũng cười hớn hở, vui mừng khôn xiết.

Sư tôn của họ là thành viên kiên định của phe Nguyệt Chủ, ai cũng biết điều đó.

Nay Nguyệt Chủ trở về, đồng nghĩa với việc thời khắc Tiệt Giáo mở mày mở mặt cuối cùng cũng tới, không còn bị tam giáo Nhân, Xiển, Tây Phương liên hợp chèn ép nữa. "Chúc mừng sư tôn!" "Chúc mừng sư tôn!" Chỉnh thể Tiệt Giáo ngập tràn bầu không khí hân hoan, đám đệ tử quỳ lạy chúc mừng Thông Thiên.

Sự huy hoàng của Tiệt Giáo đã ở ngay trước mắt. "Ha ha ha ha..." "Đại tràng diện thế này làm sao thiếu ta được, ta phải đi xem mới được!

Các ngươi đợi sư phụ một chút, ta đi xem kịch hay đây." "Kịch hay của sư huynh, thực sự là xem một trận bớt một trận." "Hôm nay không chừng còn phải làm một ván nữa." Thông Thiên đeo kiếm, ngửa mặt cười vang bước ra ngoài, sải bước một cái liền biến mất.

Thiên Giới, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên và Dao Trì ngồi cao trên bảo tọa.

Phía dưới là hai hàng quan lại.

Một hàng lấy Xích Cước Đại Tiên làm đầu, Thái Bạch Kim Tinh đứng thứ hai, đều là tâm phúc của Hạo Thiên.

Hàng còn lại là người của La Sinh Môn, Quỷ Xa đứng đầu, phía sau chính là Côn Bằng Lão Tổ.

Đội ngũ này nhìn có vẻ lấy đại thống lĩnh Quỷ Xa làm đầu, thực chất là do Côn Bằng dẫn dắt.

Còn về Thương Dương và Vân Tiêu, với tư cách là Tứ Ngự, họ giữ chức Đại Đế nên không cần phải lên triều nghe lệnh.

Lúc này, thời gian một nguyên hội ước định giữa Vọng Thư và Hạo Thiên năm xưa đã trôi qua từ lâu.

Chỉ là thỉnh thần thì dễ, tiễn thần mới khó.

Dưới sự mưu tính của Côn Bằng, La Sinh Môn đã thâm nhập sâu vào trung tâm quyền lực Thiên Đình, nắm giữ các chức vụ trọng yếu.

Cũng chính vì vậy, sau thời kỳ mật ngọt ban đầu, mâu thuẫn giữa La Sinh Môn và Hạo Thiên bắt đầu nảy sinh.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy bề ngoài vẫn cười nói với người của La Sinh Môn, nhưng trong thâm tâm hận không thể trừ bỏ cho nhanh, muốn đoạt lại những quyền lực từng phải nhường ra để lôi kéo họ.

Chương 311

Khi giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư truyền vào Thiên Giới, hai bên có phản ứng hoàn toàn khác biệt.

Xích Cước Đại Tiên, Thái Bạch Kim Tinh, Cự Linh Thần mặt mày xám xịt, cực kỳ khó coi.

Ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì thần sắc cũng không đúng lắm.

Vọng Thư hiện thân đại biểu cho việc chỗ dựa thực sự của La Sinh Môn đã trở lại.

Ngọn núi vĩ ngạn đó không chỉ đè nặng lên các Thánh nhân mà còn đè nặng lên cả Hạo Thiên và Dao Trì.

Ngược lại, người của La Sinh Môn thì lộ vẻ vui mừng, không thèm che giấu. "Chủ nhân về rồi!" "La Sinh Môn có thể tiếp tục khuếch trương!" "Gia tăng lực độ, triệt để làm rỗng Thiên Đình!" Đám người La Sinh Môn đang cuồng hoan trong lòng. "Bẩm Ngọc Đế, Nguyệt Chủ trở về, chúng thần phải đi bái kiến, xin cáo thoái trước." Quỷ Xa phe phẩy quạt xếp, khóe miệng nhếch lên chắp tay nói.

Dứt lời, cũng chẳng cần Ngọc Đế đồng ý hay không, lão trực tiếp dẫn người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thiên Đế Hạo Thiên ban đầu rất nhiệt tình, nhưng sau đó vì kỵ đạn mà có những hành động khiến người của La Sinh Môn lạnh lòng.

Nay chủ nhân đã về, họ chẳng cần nể mặt Hạo Thiên và Dao Trì chút nào nữa.

Tin chắc rằng dù cho Hạo Thiên có thêm vạn cái gan cũng chẳng dám gây khó dễ cho Nam Cực Trường Sinh Đại Đế phủ, Câu Trần Thượng Đế phủ hay Minh Nguyệt La Sinh Môn khi Vọng Thư còn ở

Hồng Hoang. "Bệ hạ, ngài xem... thật là lũ thất phu!

Thất phu!" Sau khi La Sinh Môn rời đi, Cự Linh Thần tính tình nóng nảy là kẻ đầu tiên nhảy ra, cầm tuyên hoa đại phủ chửi bới hướng về phía họ, tức đến nỗi sùi bọt mép, râu ria dựng ngược.

Lão vốn đã chướng mắt đám người đó từ lâu, nay làm vậy vừa để phát tiết, vừa để biểu đạt lòng trung thành.

Nhìn có vẻ thô lỗ mãng tràng, nhưng lão cũng có tâm tư riêng đấy. "Bệ hạ, phải tính toán kỹ thôi, thế lực La Sinh Môn quá lớn, Tam Giới Thiên Đình này rốt cuộc là của bệ hạ hay của họ?...

La Sinh Môn đã tới mức đuôi to khó vẫy rồi." Xích Cước Đại Tiên trầm giọng nói.

Lão là Đại La Kim Tiên viên mãn, vào Thiên Đình một là dựa vào danh tiếng của Hồng Quân để tìm lối thoát, hai là lợi dụng khí vận để tu hành.

Nay La Sinh Môn nắm quyền lớn đã cản đường lão.

Theo lão thấy, tuy La Sinh Môn thế mạnh, Vọng Thư lợi hại, nhưng sau lưng Hạo Thiên và Dao Trì là một quân bài vương cực lớn, không cần quá sợ hãi Vọng Thư.

Nếu thực sự lật mặt, tự khắc có Đạo Tổ Hồng Quân ra tay chống lưng.

Nguyệt Chủ liệu có giỏi hơn Đạo Tổ Hồng Quân - đệ nhất tiên của Hồng Hoang không?

Rõ ràng là không thể.

Ở phía kia, Hạo Thiên và Dao Trì mặt mũi tối sầm, hành động của La Sinh Môn khiến Thiên Đế và Thiên Hậu mất hết mặt mũi.

Mâu thuẫn tiềm tàng suốt hai cái nguyên hội cứ thế bùng phát.

Dù có Hồng Quân đứng sau nhưng trong lòng họ vẫn do dự.

Hồng Quân bản tính đạm bạc, từ khi hợp đạo thì phi đại kiếp không xuất thế.

Hai người họ chỉ là đồng tử, tuy gọi lão sư nhưng không có danh phận đệ tử chân truyền.

Nếu thực sự đối đầu với Nguyệt Chủ, chưa chắc Hồng Quân sẽ ra mặt cho họ. "Thái Bạch, ngươi thấy sao..." Lăng Tiêu Bảo Điện trống trải, Hạo Thiên cất tiếng hỏi Thái Bạch Kim Tinh.

Vạn sự không quyết thì hỏi Thái Bạch.

Khác với những thần tiên khác, Thái Bạch mới là tâm phúc thực sự của Hạo Thiên, người có mưu kế, tuy không so được với những lão hồ ly như Lão Tử hay Vọng Thư.

Thái Bạch Kim Tinh trong hình hài một lão già râu tóc bạc phơ, mặc tiên bào trắng, giữa lông mày có một ngôi sao vàng năm cánh, nghe Hạo Thiên hỏi liền khẽ nhíu đôi lông mày dài. "Bẩm bệ hạ, lão thần cho rằng hiện tại không nên xung đột với Nguyệt Chủ Vọng Thư, La Sinh Môn cùng hai vị Đại Đế kia." "Hiện tại Nguyệt Chủ đang ở trước Bát Cảnh Cung, uy hiếp Thái Thanh, muốn thanh toán nợ cũ..." "Theo phân tích tính cách của Nguyệt Chủ suốt mười mấy vạn năm qua, nàng là người chưa từng lùi bước, hiếm khi chịu thiệt.

Lần này... e là sẽ dấy lên Thánh nhân đại chiến." "Tệ nhất... cũng phải cho Thái Thanh Thánh nhân một giáo huấn khó quên." "Thái Thanh Thánh nhân không cô độc, lão có đồng minh, Nguyên Thủy và Nhị Thánh Tây Phương sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Một trận Thánh nhân đại chiến kinh thiên sẽ ảnh hưởng tới xu hướng của Tam Giới." "Đã vậy, chúng ta chi bằng cứ đợi xem kết quả thế nào." "Kết quả chỉ có ba khả năng: Phía Nguyệt Chủ thắng, phía Thái Thanh thắng, hoặc hòa." "Nếu Nguyệt Chủ thắng, bệ hạ hãy đích thân tới

Chiêu Dao Sơn tặng lễ vật, chúc mừng nàng trở về, tu vi đại tiến để hàn gắn quan hệ.

Thiên Đình tạm thời thu mình chờ thời." "Nếu Thái Thanh thắng, bệ hạ hãy đích thân tới Bát Cảnh Cung, lấy danh nghĩa sư huynh đệ thỉnh cầu Lão Tử, mượn tay Tứ Thánh xóa sạch thế lực La Sinh Môn." "Còn nếu hòa, Đạo Tổ Hồng Quân sẽ ra mặt điều đình... khi đó Thiên Đình chọn cách giữ nguyên hiện trạng." Thái Bạch Kim Tinh mỉm cười, vuốt râu nói. "Đặt cược cả hai đầu... tốt, không hổ là lương mưu của trẫm, có thể sánh với Chúc Cửu Âm!" Thiên Đế Hạo Thiên vỗ tay cười lớn.

Tử Dương Sơn.

Khi Lão Tử bước ra khỏi Bát Cảnh Cung, các vị Thánh nhân khác cũng lần lượt tìm tới.

Từ Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ Bích Du Cung Kim Ngao Đảo là Thông Thiên Giáo Chủ.

Từ Tu Di Sơn là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Từ Chiêu Dao Sơn phía nam là Nữ Oa và Hậu Thổ.

Ngoài ra còn có một số đại năng Chuẩn Thánh cũng kéo tới, như Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán, Tây Vương Mẫu của Linh Tộc, Minh Hà của Huyết Hải, Chúc Long của Long Tộc, Nhiên Đăng Thượng Nhân của Xiển Giáo... sơ sơ cũng không dưới hai ba mươi vị.

Họ tới để chuẩn bị quan sát trận Thánh nhân đại chiến sắp nổ ra.

Mỗi trận chiến của Thánh nhân đều là sự thể hiện cực hạn của đại đạo, là cơ hội tuyệt hảo để học hỏi, không ai muốn bỏ lỡ.

Tự nhiên, đại đệ tử của Lão Tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng

các đạo đồng cũng có mặt.

Trong lòng Huyền Đô cực kỳ rối bời, một bên là thủy tổ của Nhân Tộc - Vọng Thư nương nương, bên kia là sư tôn của mình - Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử.

Lão rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng trong lòng vẫn thiên về sư tôn hơn.

Khí vận Nhân Tộc các Thánh nhân đều muốn tranh đoạt, tại sao sư tôn chỉ vì thua một cuộc cá cược mà không được tranh nữa?

Vọng Thư nương nương... thực sự có chút quá bá đạo.

Đó là suy nghĩ của Huyền Đô.

Lúc này, bên ngoài Bát Cảnh Cung náo nhiệt vô cùng.

Trong nháy mắt, sau khi Vọng Thư tuyên cáo với thiên địa, chỉ mới mười nhịp thở trôi qua mà các Thánh nhân và đại năng đã có mặt.

Đồng thời, vô số đại năng không thể tới hiện trường cũng đang dồn sự chú ý về phía Tử Dương Sơn.

Chuyện của Thánh nhân họ không dám can thiệp, nhưng...

ăn dưa hóng hớt thì vẫn được.

Sân khấu đã dựng xong, kịch hay sắp bắt đầu, nhân vật chính đã đăng đài.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Vọng Thư và Lão Tử, xem hai người sẽ nổ ra trận đối quyết khủng bố nhường nào. "So với Thái Thanh Thánh nhân, về ngoại hình thì Nguyệt Chủ thắng chắc rồi, thực sự quá đẹp, cho dù là nhìn qua pháp thuật gương hoa trăng nước cũng khiến tim ta đập loạn." "Nàng gầy đi rồi... ta xót xa quá, hu hu..." "Ta phục, Lão Tử đúng là lỳ thật, thật không sợ Nguyệt Chủ tìm tới tận cửa thu xếp sao." "Gặp lại nàng... cảm giác như đã trải qua bao lâu,

thương hải tang điền, phong vân biến đổi..." "Tứ Thánh đối Tứ Thánh, lần này thực sự làm lớn chuyện rồi!" "Kẻ có thể gây ra động tĩnh lớn thế này, cả thiên địa chắc chỉ có Nguyệt Chủ thôi." Giữa Hồng Hoang thiên địa, vô số đại năng bàn tán xôn xao.

Trước cổng Bát Cảnh Cung, Tử Dương Sơn.

Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Vọng Thư trên thất thải tường vân, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng.

Chư Thánh tới thật đúng lúc, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Tứ Thánh đối Tứ Thánh, dù khó thắng nhưng khả năng thất bại cũng không lớn.

Tuy không nhìn thấu Vọng Thư lúc này nhưng lão thấy vấn đề không lớn.

Trừ phi nàng thực sự đã chứng đạo Vận Mệnh chi chủ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Nhưng khả năng đó... quá thấp.

Chương 312

Vọng Thư đã ép tới mức này, lão chỉ còn cách dốc toàn lực một trận. "Kiến đạo hữu!" "Đạo hữu đúng là khách quý hiếm gặp, hai cái nguyên hội không thấy, vừa về đã tới Bát Cảnh Cung của ta.

Sao không hạ xuống mây đầu, vào trong quan trò chuyện chút?" "Chư vị Thánh nhân cũng bị kinh động, xem ra hôm nay Bát Cảnh Cung náo nhiệt thật." Lão Tử đạm nhiên nói.

Lời này ẩn chứa đầy cơ phong, vừa chỉ trích Vọng Thư đi xa hai nguyên hội trở về đã trực tiếp xông tới Bát Cảnh Cung, lấy thế đè người, bất lịch sự; vừa nhắc nhở có chư Thánh ở đây, bảo nàng đừng có làm loạn.

Ánh mắt các Thánh nhân đảo qua đảo lại giữa Lão Tử và Vọng Thư, ai cũng cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc. "À...

đúng là đã lâu không gặp." Trên mây xanh, Vọng Thư thở dài một tiếng. "Quả nhiên là... chẳng có chút thay đổi nào cả." "Hai cái nguyên hội trước thế nào, hai cái nguyên hội sau vẫn y như vậy." Nàng mỉm cười, mỉa mai một câu.

Nói về trình độ làm đại sư "âm dương học" (mỉa mai), nàng chưa bao giờ sợ ai.

Vị Thái Thanh Thánh nhân này đúng là lì lợm hết chỗ nói.

Sắc mặt Lão Tử lập tức sầm xuống, Vọng Thư dám trực tiếp tát vào mặt lão trước mặt vô số đại năng giữa thiên địa.

Vốn muốn giữ hòa khí để nói chuyện, giờ xem ra là xa vời rồi, nàng đúng là đến không thiện.

Lúc này, khóe miệng Vọng Thư hơi nhếch lên, nụ cười rạng rỡ,

nàng lại lên tiếng. "Đính chính một chút, ta trở về không phải đến Bát Cảnh Cung đầu tiên đâu." "Ta tới Tử Tiêu Cung trước, sau đó qua Âm Sơn ở Địa Phủ, cuối cùng mới tới Bát Cảnh Cung...

Ở đây không quan trọng như lão nghĩ đâu." "Mọi người đều biết ta không phải hạng người hẹp hòi, sẽ không để mấy chuyện cũ rích trong lòng." "Cho nên, cứ yên tâm đi, đừng lo quá.

Ta tới Bát Cảnh Cung chỉ để ngắm cảnh thôi." Lão Tử: ...

Nguyên Thủy: ...

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: ...

Mọi người trợn tròn mắt, kinh hãi.

Bị lời nói của Vọng Thư làm cho kinh động.

Không nhỏ mọn, không hẹp hòi?

Quỷ mới tin nhé, "hí tinh" diễn kịch cũng phải soạn thảo trước được không?

Hồng Hoang thiên địa cũng phải tuân theo logic cơ bản chứ.

Có thể giữ chút liêm sỉ, da mặt đừng dày thế được không?

Cả Hồng Hoang ai mà không biết Nguyệt Chủ Vọng Thư là kẻ nhỏ mọn nhất, ai đắc tội nàng thì có kẻ nào thoát được ma chưởng của nàng đâu?

Mộ của Đế Tuấn, Thái Nhất cỏ đã cao hàng triệu trượng rồi kìa!

Sắc mặt Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đen xì, đau đầu không thôi.

Thấy chưa, Vọng Thư cực kỳ khó nhằn, chẳng bao giờ ra bài theo lẽ thường.

Kể cả là đen, qua miệng nàng cũng thành trắng hết.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng bên cạnh cười ha hả, lúc này lão bỗng thấy sư huynh và Nhị Thánh Tây Phương có chút đáng thương.

Đối đầu với ai không đối, lại đi đối đầu với Vọng Thư.

E là trận đòn của nàng các huynh vẫn chưa nếm đủ.

Quả nhiên Vọng Thư trở về, cảm giác thật sảng khoái, lão hoàn toàn có thể nằm mà thắng.

Ở phía khác, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng che miệng cười.

Nhóm của Lão Tử e là chỉ có Vọng Thư mới chế trụ được hoàn toàn, không cách nào chiếm được lợi lộc gì từ tay nàng. "Xem ra đạo hữu hôm nay là cố tình tới gây sự, làm mất mặt ta rồi." "Muốn đánh một trận, dấy lên Thánh nhân đại chiến sao?" "Đạo hữu không sợ lão sư quái tội xuống, sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu!" Lão Tử mặt lạnh, quát khẽ.

Hiện giờ Vọng Thư bức bách quá đáng, muốn yên chuyện là không thể nào.

Lão đành phải chiếm tiên cơ, tranh lấy đạo lý, cho thiên địa đại năng và lão sư Hồng Quân thấy rằng không phải lão muốn khơi mào đại chiến, mà là Vọng Thư ép người quá đáng.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Vọng Thư lập tức biến mất, trở nên bình tĩnh lạ thường.

Đôi mắt đẹp như tinh tú lướt qua chư Thánh, cuối cùng dừng lại trên người Lão Tử đang mặc Thái Cực đạo bào. "Ta tới đây chỉ vì hai chữ: Công Đạo." "Ba cái nguyên hội trước, lúc Nhân Tộc gặp đại kiếp, ta và ngươi từng cá cược.

Nội dung là nếu ngươi thua thì vĩnh viễn không được nhúng tay vào chuyện của Nhân Tộc.

Nếu ta thua, ta sẽ từ bỏ khí vận Nhân Tộc, mặc cho các ngươi can thiệp." "Trận chiến đó lấy thiên địa chúng sinh làm lôi đài, chư vị Thánh nhân ở đây cùng các đại năng đều làm chứng." "Ngươi bại rồi, kết quả đó... ngươi có dám nhận không?" Vọng Thư đạm đạm nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lão Tử.

Tiên âm thanh lãnh phiêu miểu truyền khắp Hồng Hoang thiên địa, chữ "Nhận" cuối cùng cứ thế vang vọng mãi không thôi.

Nàng tới đây không vì gì khác, chính là để đòi nợ!

Trong nháy mắt, khi giọng nói của Vọng Thư vừa dứt, giữa thiên địa rơi vào một sự trầm tịch chết chóc, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc!

Vô số đại năng giữa thiên địa hít vào một ngụm khí lạnh, tâm thần chấn động kinh hãi! "Nguyệt Chủ thật trâu bò!" "Cạnh tranh sòng phẳng với Thái Thanh Thánh nhân!" "Thật đặc sắc!

Tuy chưa động thủ, nhưng trong lời nói toàn là đao quang kiếm ảnh, không hổ là Nguyệt Chủ!" "Lần này thể diện của Thái Thanh Thánh nhân triệt để bị Nguyệt Chủ quét sạch rồi.

Tuy rằng dùng lời của Hồng Quân để phủ định ước định đổ chiến, nhưng ngại vì thân phận cao, tu vi cao... giữa thiên địa không ai dám nói, nay lại bị Nguyệt Chủ vạch trần trước mặt chúng sinh thiên địa." "Công đạo!

Hảo một cái công đạo!

Nguyệt Chủ nói rất có lý...

Nếu là ta, ta cũng không nuốt trôi cơn tức này!" "Thái Thanh Thánh nhân nếu thua không nổi, có thể học theo Nguyên Thủy Thánh nhân

cùng hai vị Thánh nhân Tây Phương giáo, hứa cho cố rồi lại lật lọng...

Tướng ăn này thực sự là quá khó coi." "Nếu ta là Thái Thanh Thánh nhân, hiện tại e rằng hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống!" "Nguyệt Chủ đủ tàn nhẫn a...

Vừa về Hồng Hoang đã bới móc hắc lịch sử của Thái Thanh Thánh nhân." "Quá ác, quá tuyệt!" "Lần này đã triệt để đắc tội chết với Thái Thanh Thánh nhân, hôm nay tất có Thánh nhân đại chiến!" Các đại năng giữa thiên địa hô hấp dồn dập, mỗi người một ý, nghị luận xôn xao.

Vừa mới khai cục đã lên kịch tính lớn, khiến người ta hưng phấn vô cùng.

Tại Tử Dương Sơn, trong khoảnh khắc, phong vân thiên địa biến sắc, mây đen giăng kín, lôi điện cuồng vũ.

Tiếng sấm rền vang, trên đại địa nóng bức vô cùng, tầng mây hạ thấp, tựa như có cuồng phong bạo vũ sắp sửa đổ xuống.

Lời này của Vọng Thư, đến cả thiên địa cũng bị kinh động.

Lúc này, sắc mặt chư Thánh lại mỗi người một vẻ.

Lão Tử mặc một bộ Thái Cực đạo bào màu trắng, tay cầm phất trần, vẻ mặt bình tĩnh, dường như không bị lời nói của Vọng Thư làm lay động.

Nhưng ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng hỏa khí trong cơ thể y, dường như lúc nào cũng có thể bộc phát, không khí xung quanh trở nên cực kỳ áp bách.

Thể diện của Thánh nhân, Tam Thanh là người coi trọng nhất, với tư cách là người có thực lực cao nhất trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, thủ đồ của Hồng Quân...

Lời này của Vọng Thư không khác gì trực tiếp tát vào mặt Lão Tử hàng trăm hàng ngàn cái.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, ánh mắt tràn đầy sát ý phẫn nộ nhìn Vọng Thư, sắc mặt khó coi đến mức như sắp rỉ máu.

Y nhìn rất rõ, Vọng Thư đang ức hiếp Lão Tử, đang tính toán nợ cũ.

Thực ra cũng là đang tính toán với y.

Đứng trên cùng một chiến tuyến, nếu Lão Tử bị Vọng Thư tính sổ, y cũng không thoát được.

Thái Thanh, Ngọc Thanh cùng khí liên chi, đều là Bàn Cổ chính tông, Vọng Thư đánh mặt Lão Tử cũng tương đương với đánh mặt y. "Thật là quá quắt!" "Hôm nay thề không để yên!" "Khả hận Thông Thiên kia không hiểu sự lý, lại đi giúp người ngoài...

Nếu Tam Thanh tề lực, sao đến nông nỗi này!" Nguyên Thủy thầm giận trong lòng.

Về phần Tây Phương nhị Thánh, tuy rằng mặt lộ vẻ mỉm cười, chắp tay trước ngực, ra vẻ việc không liên quan đến mình, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Họ kinh ngạc vì lời nói và hành động của Vọng Thư, cũng kinh hãi vì sự bức người không nể tình chút nào của nàng.

Theo quan sát, Vọng Thư không phải người mãng chàng, hành vi lần này cho thấy nàng đã quyết tâm thanh toán nợ cũ hôm nay.

Chương 313

Đồng thời cũng đại diện cho việc Vọng Thư đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến. "Khổ thay!" "Nguyệt Chủ Vọng Thư quả nhiên muốn tính toán nợ cũ năm xưa." "Hôm nay Thánh nhân đại chiến là điều khó tránh khỏi." "Phải giúp Lão Tử." "Ngồi cùng một con thuyền, nếu y bị thanh toán, huynh đệ hai ta cũng khó thoát.

Lúc này nên đồng tâm hiệp lực mới phải." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nụ cười sắp cứng đờ, nhìn nhau một cái.

Tuy không có bất kỳ lời giao lưu nào, nhưng đều hiểu rõ suy nghĩ trong lòng đối phương.

Ở phía bên kia, trên bầu trời Tử Dương Sơn, Thông Thiên mặc một bộ huyền sắc đạo bào, sau lưng đeo một thanh tiên quang trường kiếm, chắp tay đứng lơ lửng.

Y cũng bị lời lẽ cường thế của Vọng Thư làm chấn động, nhưng trong lòng lại càng thêm hả dạ.

Cảm giác sảng khoái này thật giống như trực tiếp đạt tới đỉnh điểm. "Sư huynh à sư huynh...

Huynh có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay chăng?" "Cơn ác khí phải chịu suốt hai nguyên hội, hôm nay một hơi trút ra, thật khoái tai làm sao!" "Đừng trách sư đệ ta tâm lạnh, không màng tình nghị Tam Thanh.

Tình nghị... sớm đã bị chặt đứt rồi!" "Ta coi các ngươi là sư huynh, nhưng trong mắt các ngươi... có lẽ chưa bao giờ có đứa sư đệ này." Thông Thiên thầm nghĩ, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Từ khi Tam Thanh phân gia, Lão Tử thiên vị Nguyên Thủy, tình

nghị giữa Tam Thanh đã không còn bao nhiêu.

Nữ Oa và Hậu Thổ cũng có suy nghĩ riêng.

Cả hai đều kinh ngạc trước sự cường thế của Vọng Thư, sau đó cũng tự chuẩn bị sẵn sàng.

Thánh nhân đại chiến... là điều không thể tránh khỏi.

Trừ phi Lão Tử thừa nhận ước định đổ chiến, nhưng khả năng đó gần như bằng không.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân mặc pháp y màu minh hoàng, chắp tay mỉm cười, cưỡi mây bay vào giữa bầu không khí nặc mùi thuốc súng của Vọng Thư và Lão Tử.

Đầu tiên y gật đầu chắp tay lễ với Lão Tử, sau đó quay sang đối diện với Vọng Thư. "A Di Đà Phật, Nguyệt Chủ, Chuẩn Đề bất tài, muốn đứng ra hòa giải.

Chuyện đổ chiến đó đã cách đây quá lâu, là chuyện cũ của ba nguyên hội trước, hay là cứ bỏ qua đi." "Khí vận của Nhân tộc quan hệ đến căn bản của Thánh nhân, căn bản của đại giáo." "Đối với Thánh nhân chúng ta mà nói, không thể không tranh.

Điểm này chắc Nguyệt Chủ cũng hiểu rõ." "Thánh nhân chúng ta tu luyện gian nan, trải qua một nguyên hội cũng khó tiến thêm một bước, không giống như Nguyệt Chủ thiên tư tuyệt thế, tài tình vạn cổ có một không hai." "Xin Nguyệt Chủ gác lại chuyện này." "Nể mặt Tây Phương giáo ta một chút, coi như nợ một ân tình, được chăng?" "Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc hẳn Hồng Quân lão sư cũng không muốn thấy, chúng sinh thiên địa Hồng Hoang cũng không muốn thấy!" "Một khi Thánh nhân đại chiến nổ ra, tai ương cuối cùng vẫn đổ lên đầu thiên địa và chúng sinh Hồng Hoang." Chuẩn Đề tuyên phật hiệu, vẻ mặt đầy từ bi nói.

Tựa như một đại thiện nhân chân chính, đang suy nghĩ cho thiên địa và chúng sinh.

Lời này y cũng dùng thủ đoạn giống như Vọng Thư, vận dụng pháp lực truyền khắp thiên địa.

Toàn bộ thiên địa Hồng Hoang nhất thời vang vọng lời nói đầy từ bi của Chuẩn Đề. "Chuẩn Đề Thánh nhân Tây Phương giáo thật từ bi!" "Tạ ơn Thánh nhân rủ lòng thương xót!" Giữa thiên địa, có những chúng sinh không biết chuyện, sợ hãi Thánh nhân đại chiến liên lụy, nghe thấy lời này liền quỳ lạy xuống đất, cao giọng hô Chuẩn Đề Thánh nhân từ bi.

Vọng Thư khẽ cười một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo.

Chuẩn Đề... danh xưng Thánh nhân vô sỉ quả nhiên không phải hư danh.

Ngay cả lúc này cũng có thể tranh thủ kiếm chác lợi ích và danh tiếng cho Tây Phương giáo.

Chỉ có điều...

ân tình và thể diện của Tây Phương giáo rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?

Không, một chiêu này của Chuẩn Đề, nàng thực sự bội phục.

Thứ nhất, y đã kiếm được nhân quả ân tình ở chỗ Lão Tử và Nguyên Thủy, giữ vững nghĩa liên minh.

Thứ hai, trước mặt chúng sinh thiên địa, y đã dựng lên hình tượng từ bi và thiện nhân.

Thứ ba, lời nói nhìn như hòa giải, thực chất là tâng bốc để giết người (phủng sát), bức cung, đặt Vọng Thư vào thế đạo đức cao thượng, nếu không làm theo lời Chuẩn Đề thì chính là không màng

chúng sinh, không màng thể diện của Hồng Quân.

Hồng Quân đúng là "công cụ nhân" lão luyện trong miệng các Thánh nhân.

Một mũi tên trúng ba con nhạn, Chuẩn Đề Thánh nhân quả là hảo kế sách.

Chỉ là, Vọng Thư nàng sẽ diễn theo kịch bản đã định sẵn sao?

Trong lòng nàng cười lạnh liên tục.

Vọng Thư ta cả đời hành sự, cần gì người khác chỉ tay năm ngón. "Thiện tai thiện tai, sư đệ nói rất đúng, xin Nguyệt Chủ cố toàn đại cục." Tiếp Dẫn thần sắc bi mẫn, chắp tay tuyên phật hiệu, lên tiếng phụ họa.

Tây Phương nhị Thánh đều đã lên tiếng, Nguyên Thủy thì trực tiếp hành động, cưỡi mây hạ xuống bên cạnh Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử trước Bát Cảnh Cung, tay cầm Bàn Cổ Phiên, trợn mắt nhìn Vọng Thư, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Nhất thời, tứ Thánh đồng loạt gây áp lực cho Vọng Thư, như những đợt sóng khổng lồ ập tới.

Mây đen càng thêm sa thấp, thiên địa càng thêm yên tĩnh, một mảnh tiêu sát.

Thiên cơ tràn ngập sắc huyết.

Vô số đại năng giữa thiên địa đều cảm nhận được sự giương cung bạt kiếm giữa hai bên.

Cùng lúc đó, Thông Thiên, Hậu Thổ, Nữ Oa cũng tỏa ra tiên quang của riêng mình, bay đến bên cạnh Vọng Thư trên tầng vân, gật đầu với nàng. "Hôm nay không đánh một trận không được." Trong tay Nữ Oa hiện ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Tứ Tượng Đỉnh.

Từ khi nhận được chí bảo Tứ Tượng Đỉnh từ chỗ Vọng Thư, nàng luôn giữ kín để làm quân bài tẩy, nay đã đến lúc sử dụng. "Nguyệt Chủ, Thông Thiên nguyện cùng nàng chiến đám thất phu này!" "Ha ha ha ha!" Thông Thiên hào khí cười lớn, tâm niệm vừa động, sau lưng Tru Tiên tứ kiếm đồng loạt hiện ra, tỏa ra bốn đạo kiếm quang rực rỡ, lượn quanh Thông Thiên bay múa, tựa như muốn chém tan tầng mây, chém rách thiên địa. "Có ta ở đây, ta cũng muốn xem thử đại pháp của các vị Thánh nhân." Hậu Thổ khẽ cau mày, lấy ra Số Sinh Tử và Phán Quan Bút, tay trái cầm sách, tay phải cầm bút.

Một vị "lão a di" bình thường vốn ôn nhu đoan trang, lúc này sát khí ngút trời, chiến ý sục sôi.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, nàng chính là vị Tổ Vu cuối cùng, một chí cường giả chân chính bước ra từ biển máu núi thây của trận chiến Vu Yêu.

Trong khoảnh khắc, tứ Thánh đối tứ Thánh, châm phong tương đối.

Đại chiến sắp bùng nổ. "Chuẩn Đề thất phu, Tiếp Dẫn tặc đồ, các ngươi thật thảnh thơi, lại còn giảng nghĩa khí, quản cả chuyện giữa ta và Thái Thanh Thánh nhân." "Ta hỏi xem, ân tình và thể diện của Tây Phương giáo đáng giá mấy đồng?" "Còn nhớ Hồng Vân lão tổ người đã nhường Thánh vị năm đó chăng?

Nội tình trong đó có thể lừa được chúng sinh thiên địa, nhưng không lừa được ta.

Các ngươi cấu kết với Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, hại chết ông ấy!" "Nợ nhân quả của các ngươi, hạ tràng sẽ ra sao!" "Năm đó, khi Linh Yêu đại chiến, hai kẻ chưa thành Thánh các ngươi đã chặn cửa Chiêu Dao Sơn, Hy Hoàng Cung, Oa Hoàng Cung, không cho hoàng giả của Linh tộc nhúng tay vào đại chiến, còn nhớ chăng?"

"Có từng quên Tây Phương giáo đến nay vẫn còn nợ ta một phần nhân quả không?

Năm đó khi tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Hồng Hoang, hai người các ngươi đã đích thân hứa hẹn." "Những chuyện này... lũ bạch nhãn lang các ngươi chắc sẽ không nhớ kỹ." "Vậy để ta giúp các ngươi hồi tưởng." "Thôi được, hôm nay cứ cùng nhau kết thúc luôn một thể!" Vọng Thư lạnh lùng nói. "Tranh..." Sau lưng nàng, Khôn Hoa thần kiếm phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo.

Lời này cũng được truyền khắp thiên địa, cáo tri cho chúng chúng sinh.

Luận về hắc lịch sử, Tây Phương nhị Thánh có cả một rổ.

Chuyện cũ rành rành ra đó.

Thậm chí ngay cả khổ chủ năm xưa là Hồng Vân lão tổ cũng có thể lôi ra.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe vậy, biểu tình nhất thời ngưng đọng, sắc mặt âm trầm.

Họ cảm thấy Nguyệt Chủ hôm nay thực sự điên rồi, ngay cả những chuyện cũ rích cũng lôi ra.

Càng đem chuyện mà sư huynh đệ họ kỵ húy nhất là cái chết của Hồng Vân ra vạch trần. "Làm một trận đi." Tiếp Dẫn ngắn gọn súc tích. "Thiện!" Chuẩn Đề đáp lại.

Trong sát na, chư Thánh giao đấu bằng lời lẽ cũng chỉ mất có ba nhịp thở.

Lúc này Lão Tử đã hành động, vẻ mặt bình tĩnh, không bi không hỷ, khẽ phất phất trần, cưỡi mây bay lên dừng lại trước mặt Vọng Thư. "Bỏ đi, chuyện này do lão đạo khởi đầu, vậy hãy để lão đạo kết thúc.

Vọng Thư, năm đó đúng là có một vụ đổ chiến, lão đạo đã thua." "Hiện tại nàng có yêu cầu gì, lão đạo xin nhận hết." Lão Tử trầm giọng nói.

Y cảm thấy hôm nay thể diện của mình đã bị Vọng Thư quét sạch sành sanh, trong lòng vô danh hỏa bốc lên.

Sát ý dâng cao, nếu có thể nắm chắc mười phần chém giết Vọng Thư, e rằng y đã trực tiếp đánh cho nàng tan thành mây khói.

Chương 314

Vị Nguyệt Chủ Vọng Thư dung mạo tuyệt mỹ trước mắt khiến y hận đến nghiến răng nghiến lợi. "Hảo." "Đã nhận thua, vậy thì hãy tiếp nhận hậu quả." "Tất nhiên, nếu không nhận, cũng vẫn phải gánh chịu." Vọng Thư gật đầu, thản nhiên nói, ngữ khí vân đạm phong khinh.

Nếu muốn thu phục mấy vị Thánh nhân này, nàng không cần phí lời quá nhiều.

Chỉ là lần này, trong lòng nàng nảy sinh ý định muốn thanh toán nợ cũ một lần cho sạch sẽ. "Cuồng vọng!" "Gux gan lớn đấy!" "Để xem hai nguyên hội bế quan có làm nàng tiến bộ chút nào không, hay là càng tu luyện càng điên, hôm nay hợp lực chư Thánh chúng ta, nàng có thể làm gì được?" Ở phía dưới, Nguyên Thủy lộ vẻ khinh miệt, mỉa mai một tiếng. "Vậy thì càng tốt, hôm nay các ngươi cũng đừng hòng chạy thoát." Trong sát na, chỉ thấy Vọng Thư đưa tay phải ra, xòe lòng bàn tay.

Trên lòng bàn tay trắng như tuyết, một luồng thần quang màu kim hoàng rực rỡ đến cực điểm bùng phát, chiếu rọi cả một vùng thiên địa thành một màu vàng kim.

Mây đen, rừng rậm, Tử Dương Sơn, Bát Cảnh Cung... chư vị Thánh nhân, vô số đại năng toàn bộ đều chìm trong sắc vàng kim.

Rực rỡ chói mắt.

Đồng thời, một cỗ sức mạnh vô thượng vĩ ngạn, huyền ảo vô cùng, khiến lòng người chấn động, chỉ cần cảm tri một sợi thôi cũng khiến người ta không tự chủ được mà muốn quỳ lạy xuất hiện trong tay Vọng Thư.

Sức mạnh này khiến người ta thấy hư vinh, mềm nhũn, run rẩy sợ hãi.

Tựa hồ có đại khủng bố, đại tai họa sắp giáng lâm.

Không gian nhanh chóng tan vỡ, không phải kiểu tan vỡ từng mảnh nhỏ kia, mà lấy Vọng Thư làm trung tâm hình thành một không gian mặt gương, giăng đầy mật văn như mạng nhện.

Thiên địa phong vân biến đổi, chư Thánh và các đại năng đều biến sắc. "Đây là cái gì!" "Trời đất ơi!" "Sức mạnh vĩ ngạn, chí cao vô thượng như thế này." "Thật kinh người, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến tâm thần run rẩy, lông tơ dựng đứng, tựa như có đại khủng bố giáng lâm!" "Quả nhiên, Vọng Thư bế quan hai nguyên hội đã đạt được đại tạo hóa!" "Vạn cổ tài tình vô song, danh bất hư truyền!" Vô số đại năng giữa thiên địa Hồng Hoang chấn động.

Cuối cùng, thần quang màu kim hoàng tan đi, chỉ thấy trong tay Vọng Thư xuất hiện một thanh quyền trượng toàn thân màu vàng kim.

Mọi người đều hiểu, thần quang vừa rồi là do thanh quyền trượng này tỏa ra.

Sang trọng, cao quý, trên đó giăng đầy đại đạo chân ý.

Một kiện trọng bảo!

Không nghi ngờ gì nữa!

Trên thân Vọng Thư càng có thêm lực lượng vận mệnh chí cao, nhân quả vô tận quấn quýt, cổ lão, thương tang, vĩ ngạn, có vô số vĩ lực gia thân, từng đạo kim văn đại đạo huyền ảo ẩn hiện bay lơ lửng xung quanh nàng trên bầu trời.

Trong sát na, mây đen tan biến, dưới bầu trời trong xanh, Thái Âm Tinh hiện ra.

Từng đạo nguyệt hoa rơi xuống, hình thành nên cột sáng nguyệt hoa rực rỡ, hạo hãn, khổng lồ vô cùng, bao phủ lấy Vọng Thư.

Nàng mặc bộ bạch y cung trang, tay cầm quyền trượng tĩnh lập giữa không trung, thánh khiết vô ngần.

Tựa như một vị thần thánh vô thượng vĩ ngạn giáng trần.

Chỉ trong nháy mắt, sự biến hóa trên thân Vọng Thư đã làm kinh ngạc tất cả những người có mặt, họ phân phân kinh ngạc hoặc kinh hãi nhìn nàng trên không trung, đặc biệt là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề... lại càng kinh khủng vô cùng.

Họ cảm nhận được rồi, đó là... sức mạnh của Vận Mệnh!

Phía sau Vọng Thư, một dòng trường hà hạo hãn, thần bí, cổ lão hiện ra, bình thản chảy ra từ nơi không ai biết, chảy về phía không ai hay.

Không có khởi đầu, không có kết thúc.

Các đại năng đều thấy quen mắt.

Đó là Vận Mệnh Trường Hà.

Khi từ Thái Ất Kim Tiên cảnh chứng đắc đạo quả Đại La Kim Tiên, người ta sẽ được thoáng thấy nó một lần.

Chỉ một cái liếc mắt thôi cũng đủ để người ta nhớ mãi không quên.

Từng có người hoài nghi sự tồn tại của nó, cho rằng đó chỉ là ảo ảnh khi cảnh giới sinh linh thăng tiến.

Nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ai biết cụ thể nó ở đâu, không ai thấy được.

Nay nó lại chân thực xuất hiện trước mắt chúng sinh thiên địa Hồng Hoang, triển thị ra vĩ lực vô thượng vĩ ngạn.

Không còn hư ảo, nó chân thực bước vào mắt chư Thánh và các đại năng thiên địa.

Trong dòng nước lấp lánh tiên quang trắng vô tận, chứa đựng vận mệnh của chúng sinh qua các kỷ nguyên của chư giới.

Vận Mệnh Trường Hà, đồng thời cũng là Vận Mệnh Đại Đạo.

Điều đáng sợ hơn là, nó đang bị một người chưởng khống.

Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Truyền kỳ giữa thiên địa Hồng Hoang, một huyền thoại chói mắt.

Đệ nhất Thánh nhân ngoài Đạo Tổ Hồng Quân...

Không, hiện tại có lẽ nàng đã đủ sức sánh ngang với Đạo Tổ Hồng Quân, thậm chí có thể còn mạnh mẽ hơn, cảnh giới cao thâm hơn.

Sau khi Vọng Thư bước ra con đường ba nghìn lẻ một đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng lại hoàn thành thêm một kỳ tích vĩ ngạn khiến người ta phải ngước nhìn: Chưởng khống Vận Mệnh Trường Hà, chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Vọng Thư... chính là Vận Mệnh Chi Chủ!

Chủ nhân của Vận Mệnh Đại Đạo!

Chủ nhân của Vận Mệnh Trường Hà!

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Trong số các vị Thánh nhân có mặt, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, tâm đầu chấn động, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hảo gia hỏa!

Đúng là hảo gia hỏa!

Phải là thiên tư và tài tình khủng khiếp cỡ nào mới có thể trong vòng hai nguyên hội ngắn ngủi hoàn thành được kỳ tích tiền vô cổ

nhân, hậu cực đại khả năng cũng vô lai giả này.

Không thể dùng từ khoa trương, ly phổ hay yêu nghiệt để hình dung nữa.

Nàng thực sự đã khiến người ta chỉ biết trông mong mà không thể sánh kịp.

Kinh tài tuyệt diễm, cái áp vạn cổ.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mặt cắt không còn giọt máu, tay Chuẩn Đề càng run rẩy, ở cấp độ Thánh nhân trông thật khó coi. "Thì ra ta nhìn không thấu, là vì nàng đã đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, cùng đẳng cấp với lão sư Hồng Quân." "Cho nên trạm dừng chân đầu tiên, nàng đi thẳng tới Tử Tiêu Cung...

Vốn không phải để bái kiến lão sư, mà là để uy hiếp." "Chẳng trách... nàng không sợ bốn Thánh nhân chúng ta liên thủ, cũng không sợ lão sư Hồng Quân ra mặt." "Bởi vì nàng có thực lực đó, đủ để ứng phó với tất cả." "Mọi âm mưu kế sách, cuối cùng cũng không bằng nắm đấm lớn nhất." "Thua rồi..." "Chưa đánh đã bại!

Ta không cam tâm!

Cùng Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ tranh đấu suốt hai nguyên hội, cuối cùng cũng chiếm được thượng phong, vậy mà vì nàng quay lại, vì nàng là Mệnh Chủ, ta liền thua, ta không cam tâm." "Nhưng... không cam tâm thì sao chứ, Mệnh Chủ." "Nàng đã đứng ở một đẳng cấp hoàn toàn khác rồi." "E rằng lão sư cũng không phải đối thủ của nàng." Trong mắt tứ Thánh ánh quang lập lòe, lòng thầm cay đắng.

Chuẩn bị sung mãn, mưu kế thâm sâu thì đã sao, cuối cùng cũng không địch lại việc Vọng Thư lấy lực áp người.

Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh và Hỗn Nguyên Cảnh chỉ khác nhau hai chữ, nhưng lại là trời vực.

Khoảng cách này còn lớn hơn cả khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và Thánh nhân!

Hình thế thay đổi quá nhanh, chuyển biến đột ngột khiến người ta không kịp trở tay.

Vừa nãy thôi, trong lòng họ còn đầy tự tin muốn đấu với Vọng Thư một trận.

Giờ đây, đối diện lại là một tương lai mù mịt sương đen.

Khoảnh khắc này, vô số đại năng giữa thiên địa tuy không hiểu sức mạnh thần bí xuất hiện trên thân Vọng Thư, không hiểu quyền trượng trong tay nàng, nhưng nhìn sự thay đổi sắc mặt kịch liệt trên mặt Lão Tử, Nguyên Thủy và các Thánh nhân khác...

Sự mất tự nhiên, sự tái nhợt và kinh hãi đó!

Chắc chắn đã có chuyện cực kỳ khủng bố xảy ra.

Nhất thời, trên Tử Dương Sơn, giữa thiên địa Hồng Hoang, rơi vào trạng thái mất tiếng. "Thì ra là Mệnh Chủ." Khác với tứ Thánh như đưa đám, ba người Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ lại vui mừng khôn xiết.

Chương 315

Vốn tưởng lần này phải đánh một trận sống mái, không ngờ trực tiếp nằm thắng. "Bái kiến Mệnh Chủ." "Kiến qua Mệnh Chủ." Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ hành lễ kiến diện, giống như đối đãi với Hồng Quân vậy.

Những tồn tại vĩ ngạn vô cùng qua các kỷ nguyên chư giới, vậy mà lại là hảo hữu của họ.

Thông Thiên cười thầm ba tiếng trong lòng.

Khoản đầu tư này thực sự quá lời rồi.

Nữ Oa và Hậu Thổ thì thấy vui mừng cho Vọng Thư khi tiến thêm được một bước.

Lúc này, Vọng Thư tĩnh lập trong nguyệt hoa Thái Âm lên tiếng.

Thần sắc bình tĩnh, không bi không hỷ.

Nhưng chỉ riêng dáng vẻ đó thôi cũng đủ xinh đẹp khiến người ta kinh tâm động phách.

Một loại vẻ đẹp cao lãnh khác biệt. "Vận Mệnh Đại Đạo tại thượng, lấy danh nghĩa Vận Mệnh Chi Chủ của ta, định hạ vận mệnh, đoạn nhân quả." "Lão Tử không nhận đổ ước, từ nay về sau chân phải vĩnh viễn bị thương, đau đớn khó nhịn, dù qua vạn kiếp cũng không thể khôi phục." "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người lấy oán báo ân, hôm nay ta định hạ vận mệnh cho đại giáo, Tây Phương giáo sẽ có lúc đại hưng, nhưng cái hưng đó không quá vạn năm, chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn." "Nguyên Thủy, ta và ngươi vốn không có thù oán gì lớn, nhưng ngươi nhiều lần buông lời ác độc, phạt cấm túc tại Ngọc Hư Cung một nguyên hội, coi như trừng phạt nhỏ." Vọng Thư bình đản

nói, giọng nói thanh lãnh phiêu miểu tức khắc truyền khắp thiên địa Hồng Hoang.

Khi giọng nói của Vọng Thư vừa dứt, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang im bặt trước tiên, rơi vào sự yên tĩnh tuyệt đối.

Chúng sinh thiên địa, vô số đại năng, chư vị Thánh nhân há hốc mồm, vẻ mặt chấn động không nói nên lời.

Vừa rồi chuyện gì đã xảy ra?

Nguyệt Chủ đang phán hình cho bốn vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sao?

Cũng... quá bá đạo rồi!

Đó là bốn vị Thánh nhân chứ không phải bốn con chó!

Vậy mà lại liệt kê tội danh, từng người một phán hình.

Tất cả đều đánh vào chỗ mà tứ Thánh quan tâm nhất.

Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử trọng thể diện, liền định hạ chân phải vĩnh viễn bị thương, khiến y trở thành kẻ thọt để trừng phạt.

Đối với Tây Phương nhị Thánh, Nguyệt Chủ Vọng Thư càng ra tay cực tàn nhẫn.

Đạo Tổ từng nói Tây Phương giáo sẽ có lúc đại hưng, nhưng giờ đây Vọng Thư lại dùng danh nghĩa Vận Mệnh Chi Chủ để định đoạt vận mệnh của họ.

Sớm nở tối tàn, không đủ vạn năm!...

Đơn giản là giết người triệt tâm.

Mọi người đều biết, chấp niệm lớn nhất của Tây Phương nhị Thánh chính là Tây Phương giáo đại hưng, nhưng giờ đây Vọng Thư trực tiếp chặt đứt con đường đó.

Hình phạt này không thể nói là không ác, không thể nói là không độc.

Từ nay về sau Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai Thánh nhân sẽ nhìn nhận việc đại hưng của Tây Phương giáo như thế nào đây?

E rằng tâm khí sẽ lập tức tiêu tan đi không ít.

Trong liên minh tứ Thánh, có lẽ chỉ có Nguyên Thủy là chịu hình phạt nhẹ nhất.

Chỉ bị cấm túc một nguyên hội mà thôi, giống như hình phạt Hậu Thổ bị u bế ở Địa Phủ, trấn thủ Luân Hồi năm đó.

Nhưng... vị này cũng là một Thánh nhân cực kỳ trọng thể diện, tâm tính kỳ cao cơ mà!

Một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, nhị đệ tử của Hồng Quân, kẻ giải vây cho Thiên đạo...

Hình phạt mà Vọng Thư đưa ra lúc này tương đương với việc tát bôm bốp vào mặt, đánh đến mức sưng mặt sưng mày.

Hiểu rõ ngọn ngành bên trong, thiên địa Hồng Hoang trong nháy mắt từ sự im lặng chuyển sang sôi sục. "Nguyệt Chủ lại trực tiếp phán xét tứ Thánh... gan của nàng cũng quá lớn rồi, muốn khai mở Thánh nhân sinh tử chiến sao!" "Sẽ không đâu!

Các ngươi nghe thấy chưa?

Thấy chưa?

Vừa rồi Thông Thiên giáo chủ, Nữ Oa nương nương, Hậu Thổ nương nương đều đang hành lễ kiến diện với Nguyệt Chủ." "Khẩu hô Mệnh Chủ, hành vi đó cực giống với cách đối đãi với Đạo Tổ Hồng Quân." "Ở giữa chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà tầng thứ cảnh giới của chúng ta không nhìn thấu được.

Có lẽ Nguyệt Chủ đã đạt tới cảnh giới của Đạo Tổ Hồng Quân." "Tê..." "Không phải là không có khả năng, dựa vào thiên tư và tài tình khi mới hóa hình xuất thế của vị này, khả năng là rất lớn.

Huống chi nàng đã biến mất suốt hai nguyên hội, đối với chúng ta mà nói hai nguyên hội tiến cảnh không lớn, nhưng đừng quên nàng vốn dĩ đã vượt qua Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp để hóa hình, từ chối Hồng Mông Tử Khí mà vẫn bước lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sánh ngang với Thánh nhân." "Có thể trên đại đạo tiến thêm một bước nữa, nói thật, ta không hề thấy lạ." "Mệnh Chủ!

Hai chữ này mang hàm ý sâu xa!

Thái Âm Tinh chi chủ xưng là Nguyệt Chủ, Mệnh Chủ... có lẽ là ám chỉ Vận Mệnh Chi Chủ!" "Nếu Nguyệt Chủ thực sự đạt tới cảnh giới Đạo Tổ Hồng Quân, thanh toán nợ cũ cũng là chuyện bình thường." "Trận đại chiến vốn tưởng sẽ nổ ra rốt cuộc đã không khai mở, trái lại chúng ta được chứng kiến một tồn tại vĩ ngạn lâm thế, lúc này lòng ta bành trướng, hận không thể có mặt tại hiện trường để chiêm ngưỡng tiên tư của Mệnh Chủ!" "Trong thiên địa Hồng Hoang, e rằng sắp tiến vào thời đại Song Chủ: Đạo Tổ Hồng Quân và Mệnh Chủ Vọng Thư!" "Chuyện lần này đối với Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là bất hạnh và tai họa, nhưng lại là phúc đức cho chúng sinh Hồng Hoang, có hai vị chí cường giả ở đây, thiên địa Hồng Hoang sẽ không còn chuyện tồn tại Hỗn Độn xâm nhập xảy ra nữa." "Đông Hải Huyền Nguyên thượng nhân bái kiến Nguyệt Chủ, Mệnh Chủ!" Trong khoảnh khắc, vô số đại năng giữa thiên địa nghị luận xôn xao, thần thái đủ kiểu, không sao kể hết.

Nhưng tất cả đều chấn động trước sự cường thế bá đạo của Vọng Thư, kinh hãi trước cảnh giới cao xa của nàng hiện nay.

Tại Tử Dương Sơn, ba vị Thánh nhân Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu

Thổ cùng gần ba mươi vị đại năng đỉnh tiêm có mặt tại hiện trường cũng đang chấn động trước hình phạt mà Vọng Thư đưa ra cho tứ Thánh.

Nhưng cũng không quá ngạc nhiên.

Từ biểu hiện của Thông Thiên và những người khác, Vọng Thư nhất định đã đạt tới một cảnh giới chí cao vô thượng nào đó, sánh ngang với Đạo Tổ Hồng Quân.

Vậy thì lần này, Vọng Thư với địa vị ngang hàng Hồng Quân đưa ra hình phạt cũng là lẽ đương nhiên, là quyền hạn vốn có.

Dù sao thì chuyện này Vọng Thư thực sự có lý.

Bất luận là Lão Tử nuốt lời ước định, hay Tây Phương nhị Thánh lấy oán báo ân...

Vọng Thư đều không hề có nửa phần phi lý.

Chỉ có Nguyên Thủy có lẽ là vô tội một chút, nhưng ai biểu y đứng sai đội.

Đứng sai đội, thất bại, đương nhiên sẽ bị trừng phạt.

Thiên địa Hồng Hoang chính là tàn khốc như vậy.

So với những đại năng đã ngã xuống, kết cục của Thánh nhân thực sự tốt hơn rất nhiều.

Cảnh tượng trước mắt chỉ khiến người ta không khỏi thổn thức.

Mạnh mẽ như tứ Thánh Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì đã sao?

Vẫn phải chịu sự trừng phạt, bị người ta chế trụ, không thể đạt được đại tiêu dao.

Trong đám người, Minh Hà lão tổ và Nhiên Đăng thượng nhân hai

vị đại năng đỉnh tiêm sắc mặt khó coi, nép vào sâu trong đám đại năng, thâm tâm sợ bị Vọng Thư chú ý tới.

Minh Hà lão tổ sau khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi, từng đáp ứng Vọng Thư sẽ hỗ trợ Địa Phủ ứng phó với mọi kẻ có mưu đồ bất chính, nhưng sau khi Vọng Thư thần bí mất tích, để giữ an toàn y đã chọn cách tọa thị bất quan trước những thủ đoạn can thiệp vào Địa Phủ của Tây Phương giáo.

Lúc này Nguyệt Chủ Vọng Thư từ Hỗn Độn bế quan cường thế trở về, y vô cùng sợ nàng cũng sẽ tìm mình tính sổ nợ cũ.

Trời ạ, ngay cả tứ Thánh cũng không phải đối thủ, y chẳng phải chỉ là một con cá nhỏ mặc người chém giết sao!

Nhiên Đăng thượng nhân tuy không có giao tập gì với Vọng Thư, nhưng hiện tại y đang là phó giáo chủ của Xiển Giáo.

Vạn nhất Nguyệt Chủ Vọng Thư giận cá chém thớt lên Xiển Giáo, thiên nộ lên thân y, vậy thì thật vạn vạn lần không ổn. "Hình phạt lần này, các ngươi có thỏa mãn không?" "Hậu quả này, có nguyện gánh chịu không?" "Cũng do các ngươi không thể khước từ!" Vọng Thư bạch y tiên quần bay múa, mái tóc dài xõa xuống vai, giọng nói không bi không hỷ đối diện với tứ Thánh.

Giọng nói thanh lãnh mang theo cái lạnh cực hạn.

Phiêu miểu!

Bá đạo!

Cường thế!

Cái áp vạn cổ!

Quyền trượng Vận Mệnh màu vàng kim trong tay nàng một lần nữa tỏa ra quang mang rực rỡ.

Chỉ là biểu tình của Vọng Thư vẫn bình tĩnh.

Sự thật là, thực sự cũng không có gì đáng vui mừng.

Lấy tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh đi ức hiếp một vài Thánh nhân, thực sự là hơi quá đáng một chút.

Nhưng cái gai trong lòng bấy lâu nay nếu không nhổ ra sẽ mãi mãi găm sâu trong đó.

Chương 316

Huống hồ, lần này nếu không ra tay nặng, đám Thánh nhân này e rằng sau này sẽ càng thêm khí thế kiêu căng, lấn tới đầu người khác.

Tu đạo, rốt cuộc là tu cái gì?

Theo Vọng Thư thấy, nàng không mấy hứng thú với cái gọi là đạo chí cao kia, nàng không phải là một người tầm đạo cuồng nhiệt.

Nàng tu cái đại tự do, đại tiêu dao.

Không bị người ta ức hiếp là đủ rồi. "Vù!" "Vù!" Trên đỉnh Tử Dương Sơn, gió lạnh thổi qua, hệt như tâm tình của bốn vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lúc này.

Gió lạnh tiêu điều!

Như rơi vào hầm băng.

Ngay cả khi lúc này mặt trời mặt trăng cùng hiện diện.

Lạnh!

Lạnh đến cực hạn!

Tứ Thánh đều mặt trắng như giấy.

Đại nguy cơ giáng lâm!

Một tôn tồn tại vô thượng đưa ra hình phạt với họ để tính sổ nợ cũ.

Trong lòng họ không phải không muốn đánh với Vọng Thư một trận, nhưng cái Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh kia... hy vọng thực sự quá mong manh. "Tạ ơn Nguyệt Chủ trừng phạt." "Ta nguyện chịu phạt." Trên mặt Nguyên Thủy nặn ra một nụ cười khó coi, lên tiếng trước nhất.

Y thực sự đã phản bội liên minh tứ Thánh.

Trong số những hình phạt kia, hình phạt của y là nhẹ nhất.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là một nguyên hội bị cấm túc mà thôi.

So với sư huynh Lão Tử và Tây Phương nhị Thánh... hình phạt này chẳng đáng là bao.

Không đáng để vì cái trừng phạt nhỏ này mà rước thêm tai họa lớn hơn.

Theo Nguyên Thủy thấy, thất bại dưới tay một chí cường giả như lão sư Hồng Quân thực ra cũng không oan.

Đường còn dài, chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Mối nhục hôm nay tạm thời ghi lại. "Hảo!" "Vậy đi đi." "Cấm túc một nguyên hội, nhân quả của ta và ngươi coi như kết thúc." Vọng Thư thần sắc bình tĩnh gật đầu.

Sắc mặt Nguyên Thủy hơi giãn ra, thở phào một hơi, chắp tay lễ một cái, bước ra một bước, thân ảnh lấp lóe rồi trực tiếp biến mất.

Chuyện này thực sự đã kết thúc trong mớ hỗn độn, uổng phí cả thể diện.

Ôi.

Nguyên Thủy thầm than trong lòng.

Sau khi Nguyên Thủy rời đi, trước Bát Cảnh Cung ở Tử Dương Sơn chỉ còn lại ba vị Thánh nhân, có thể gọi là huynh đệ cùng cảnh ngộ: Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Lúc này, tất cả ánh mắt giữa thiên địa đều đổ dồn lên họ.

Rõ ràng tuy chưa tới tuyệt cảnh, nhưng trên người họ, tất cả mọi người lại thấy như những sinh linh đang rơi vào tuyệt cảnh, có tử khí,

có suy khí.

Vọng Thư dùng thế áp người, đưa ra hình phạt, liễu đoạn nhân quả.

Thế đó, không thể cản phá.

So với Nguyên Thủy Thánh nhân, hình phạt Vọng Thư dành cho ba vị Thánh nhân còn lại nặng hơn rất nhiều, rất nhiều.

Đơn giản là đã tới mức khó lòng chấp nhận.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi sự lựa chọn của họ.

Lựa chọn tiếp nhận hay lựa chọn kháng tranh?

Tiếp nhận vận mệnh khó có thể nhẫn nhịn.

Kháng tranh với sự tồn tại không thể địch lại. "Nguyệt Chủ!" "Sư huynh đệ ta không phục!" "Quả nhiên ta có thiếu nợ ân tình nhân quả, lấy oán báo oán... nhưng trực tiếp chặt đứt khí vận của đại giáo thì e là quá..." "Sớm nở tối tàn, không đủ vạn năm a...

Tây Phương giáo ta đại hưng hay không đại hưng thì có gì khác nhau đâu?" "Tây Phương chúng ta vốn bần cùng, hoang vắng không bóng người, cát vàng mịt mù, chúng sinh tật khổ...

Xin Nguyệt Chủ cao xanh nương tay!" Chuẩn Đề thần tình bi mẫn lên tiếng với Vọng Thư.

Y lại phát huy kỹ năng truyền thống là kể khổ...

Bên cạnh, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đầy vẻ khổ sở. "Thiện tai, Tiếp Dẫn xin Nguyệt Chủ... cao xanh nương tay." Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu, chắp tay lễ.

Thái độ này của hai vị Thánh nhân không khác gì hạ mình xuống mức cực thấp để cầu xin Vọng Thư.

Trên đám mây tường vân thất thái, vóc dáng cao gầy, trong bộ bạch y cung trang, mái tóc dài như thác nước, khóe miệng Vọng Thư khẽ cong lên, kể khổ sao?

Đám "hí tinh" này, nàng tự nhận mình cũng không kém cạnh gì Tây Phương nhị Thánh, đương nhiên sẽ không trúng kế. "Các ngươi... không có quyền từ chối." "Đều trở về đi." Vọng Thư thản nhiên nói.

Ngay sát na sau, tay áo trắng tung bay, vĩ lực vô tận tức khắc giáng xuống, trước bàn dân thiên hạ, thân ảnh của Tây Phương nhị Thánh trực tiếp biến mất.

Họ bị Vọng Thư trục xuất về Tây Phương.

Giống như năm đó trong trận Vu Yêu đại chiến, Hồng Quân đã dùng thần thông đối phó với hai tộc Vu Yêu vậy.

Những người có mặt tại hiện trường đồng tử nhất thời thu hẹp, tâm thần run rẩy.

Hai vị kia... lại ngay cả một chút phản kháng cũng không có!

Đó không phải là hai con chó nhỏ, mà là hai tôn Thánh nhân cơ mà!

Thần thông đó, cảnh giới đó!

Từng người một nhìn Vọng Thư với ánh mắt đầy kính sợ, sùng bái và chấn động!

Nhìn Vọng Thư từ một con Thỏ ngọc trên Thái Âm Tinh từng bước từng bước trỗi dậy, những hình ảnh cũ đó dù cách đây không quá lâu, nay lại đã đi đến mức độ khủng khiếp như vậy.

Thật sự quá hãi hùng.

Thánh nhân trong tay nàng có khác gì gà đất chó sành?

Cảnh giới của Đạo Tổ Hồng Quân chăng?

Lúc này, trên Tử Dương Sơn, trước Bát Cảnh Cung, ngay cả vị Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử vốn luôn đạm định tu Thái Thượng Vong Tình đạo cũng tâm thần chấn động dữ dội, sóng cuộn biển gầm, không hề che giấu vẻ mặt âm trầm.

Thủ đoạn vừa rồi của Vọng Thư, y nhìn không hiểu, cũng nhìn không thấu. "Sức mạnh của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên sao?" Trong lòng Lão Tử trỗi dậy khao khát chưa từng có, y muốn chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Nếu là Hỗn Nguyên Vô Cực, lúc này đối mặt với Vọng Thư sẽ không bị động như vậy.

Đồng thời trong lòng y cũng dâng lên cảm giác bất lực.

Vọng Thư quá mạnh, quá tàn nhẫn.

Không hề lưu lại chút tình diện nào.

Kiếp này khó thoát.

Mọi mưu kế đều vô dụng. "Đời ta từ khi tu đạo đến nay, là Bàn Cổ chính tông, thủ đồ của Hồng Quân, chưa từng thảm bại như thế này, nay lại thua rồi." "Động thủ đi." "Đổ chiến năm đó ta đã nhận, hôm nay quả đắng này ta cũng tự gánh chịu." Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, không bi không hỷ, khẽ phất phất trần nói, tựa như vân đạm phong khinh, vạn vật chuyển dời trong mắt y chỉ như mây khói.

Chương 317

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu lòng y nhất định không hề yên tĩnh, sóng cuộn dập dờn, chẳng hề đạm định như biểu hiện bên ngoài.

Nói thì hay, thực chất là vì thực lực của Vọng Thư đã đạt tới mức thâm bất khả trắc.

Lần này ngay cả khi Lão Tử không nhận, y cũng không còn lựa chọn thứ hai.

Đúng như Nguyệt Chủ đã nói, y không có quyền từ chối. "Hảo!" "Việc can thiệp vào khí vận Nhân tộc cứ giữ nguyên hiện trạng, ta sẽ không đi thay đổi nữa." "Ta và Nữ Oa nương nương tuy là thủy tổ Nhân tộc, nhưng Nhân tộc suy cho cùng không phải là vật chết, sau này chư thiên tiên phật đều có thể nhập vào Nhân tộc truyền đạo, tùy ý..." "Quả nhiên như ta đã nói trước đây, ta làm thế này chỉ vì muốn một cái công đạo." "Nhân quả giữa chúng ta coi như kết thúc tại đây." Vọng Thư khẽ nói, trong khoảnh khắc, quyền trượng Vận Mệnh trong tay đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Chiếu sáng thiên địa thành một màu vàng kim.

Tức khắc, một đạo thần quang màu vàng kim huyền ảo rực rỡ từ đỉnh quyền trượng của Vọng Thư bắn ra, đánh thẳng về phía Lão Tử. "Vô Lượng!" Thần thái Lão Tử tự nhiên, không bi không hỷ, mặc cho kim quang đánh trúng.

Lực lượng vận mệnh khiến chân phải y vĩnh viễn bị thương, vạn kiếp bất phục.

Trong khoảnh khắc, kim quang biến mất.

Lão Tử trông như người vô sự.

Nhưng mọi người đều hiểu y đã thừa thụ sự trừng phạt của Nguyệt Chủ Vọng Thư. "Như thế, lão đạo xin bế môn tạ khách." "Ân oán giữa ta và nàng từ nay thanh toán sạch sẽ." Lão Tử khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói.

Tâm niệm vừa động, phất trần trong tay hóa tác một chiếc gậy tùng mộc, y chống gậy, khập khiễng đi về phía trong Bát Cảnh Cung.

Để lại cho chúng sinh chỉ là một cái bóng lưng già nua.

Không biết vì sao, mọi người có mặt đều cảm thấy bóng lưng của Lão Tử cực kỳ tiêu điều và lạc lõng.

Có lẽ chỉ khi nào y cũng đạt tới cảnh giới của Nguyệt Chủ Vọng Thư, chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, mới có khả năng giải khai loại trừng phạt này.

Nhưng khi Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh thì Vọng Thư đã ở cảnh giới nào rồi?

Thật khó mà tưởng tượng nổi.

Xưa nay tài tình vô song quả không phải là hư danh.

Vở đại kịch này một lần nữa khẳng định một đạo lý: đừng bao giờ đối đầu với Vọng Thư.

Tiếp theo, Huyền Đô đại pháp sư nhìn Vọng Thư và Nữ Oa trên không trung một cái, rồi cùng đám đạo đồng nối đuôi nhau đi vào Bát Cảnh Cung. "Oành!" Cửa Bát Cảnh Cung đóng sầm lại. "Một thời đại đã kết thúc rồi!" "Lại một thời đại mới mở ra!" Trấn Nguyên Tử khẽ thở dài, mặt lộ vẻ vui mừng.

Thật may mắn khi được chứng kiến lịch sử, càng may mắn hơn khi đã sớm ôm lấy đùi lớn, trở thành vật trang trí trên cái đùi đó.

Y quay đầu nhìn về phía Vọng Thư trên bầu trời.

Năm đó trên Thái Âm Tinh, một con Thỏ ngọc Thái Âm từ Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp hóa hình, tiếng gầm vang khắp thiên địa.

Năm đó Đạo Tổ giảng đạo, một người mơ màng tiến vào Tử Tiêu Cung, đứng cùng Hậu Thổ trên một tòa thần sơn.

Năm đó dưới chân núi Bất Chu, Nguyệt Chủ với lòng đại từ bi đã lập nên Linh tộc, tìm lối thoát cho những sinh linh yếu nhỏ ngoài trận chiến Vu Yêu.

Năm đó mời Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân gia nhập Linh tộc tại Ngũ Trang Quán.

Năm đó một thân một mình giết lên Thiên đình Yêu giới, mở đầu truyền kỳ Nguyệt Chủ.

Năm đó thắng Lão Tử trong vụ đổ chiến làm chấn động Hồng Hoang.

Năm đó Vọng Thư vá trời, cứu giúp thương sinh...

Năm đó, những năm tháng đó.

Từng chút một chứng kiến một con Thỏ ngọc Thái Âm trỗi dậy, từng bước từng bước đi tới đỉnh cao thiên địa Hồng Hoang, cũng là đỉnh cao của kỷ nguyên chư giới. "Hào hùng thay!" "Nguyệt Chủ!" Trấn Nguyên Tử thật lòng cảm thán một tiếng, giống như đối đãi với Hồng Quân vậy, cúi người hành lễ với Vọng Thư, sau đó thân ảnh biến mất.

Các đại năng khác cũng giống như Trấn Nguyên Tử, hành lễ với Vọng Thư rồi phân phân lui tán.

Một lát sau, trên tầng không Tử Dương Sơn chỉ còn lại bốn người Vọng Thư, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Những kẻ chiến thắng.

Nhật nguyệt cùng hiện, mây ngũ sắc rực rỡ.

Tâm tình của mấy người Thông Thiên vô cùng tươi đẹp.

Chuyện ở Tử Dương Sơn cuối cùng cũng hạ màn.

Lúc này vô số đại năng giữa thiên địa cũng hồi thần, chuyện tuy đã kết thúc nhưng vẻ chấn động trên mặt vẫn còn đó, hồi lâu không tan.

Thật sự quá kinh tâm động phách. "Cuộc tranh đấu giữa các Thánh nhân kéo dài suốt hai nguyên hội lại kết thúc nhanh chóng như thế." "Trời ơi, tứ Thánh bị phạt, nghìn thu vạn đời chưa từng thấy.

Đạo Tổ Hồng Quân cũng chưa từng làm vậy." "Kinh khủng hơn là bốn vị Thánh nhân không thể làm gì được Nguyệt Chủ, chỉ có thể bấm bụng chịu đựng!" "Xác nhận rồi!

Nguyệt Chủ Vọng Thư chắc chắn đã đạt tới cảnh giới trên Thánh nhân." "Từ nay về sau ở thiên địa Hồng Hoang, e rằng Nguyệt Chủ sẽ một tay che trời!" "Hối hận vì trước đây vẫn luôn chần chừ không sớm gia nhập Linh tộc." "Sau này Linh tộc, Nguyệt Giáo chắc chắn nước nổi thuyền lên, có Nguyệt Chủ ở đó không ai dám ức hiếp." Vô số đại năng nghị luận xôn xao, trong lòng nổi sóng lớn.

Phía bên kia, trên tầng mây Tử Dương Sơn, Thông Thiên cưỡi mây bay tới trước đám mây thất thái của Vọng Thư. "Mệnh Chủ... chuyện đã xong, ta xin cáo từ trước, đám đệ tử kia đang đợi ta về giảng đạo kìa." Thông Thiên cười rạng rỡ, chắp tay cáo biệt Vọng Thư. "Đạo huynh, cứ gọi ta là Vọng Thư đi...

Hẹn gặp lại." Vọng Thư mỉm cười đáp lại. "Thiện!" Thông Thiên gật đầu.

Thân ảnh lấp lóe rồi biến mất hoàn toàn.

Chuyến đi Tử Dương Sơn này đúng là được xem một vở kịch hay.

Trong lòng y thấy hả dạ, muốn hét lên thật to, cười thật sảng khoái.

Không, dù sao cũng là tồn tại vô thượng, là Nguyệt Chủ của y, cần phải chú trọng hình tượng cá nhân.

Sau khi Thông Thiên đi khỏi, Vọng Thư, Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, bước ra một bước đi thẳng về Nguyệt Hoàng Cung.

Bên ngoài Tử Dương Sơn thực sự không phải nơi để trò chuyện.

Đương nhiên nếu thực sự muốn ở lại đó tán gẫu, Lão Tử cũng sẽ không có ý kiến gì.

Nguyệt Hoàng Cung vắng vẻ không một bóng người, thê lương vô cùng, hệt như lúc Vọng Thư rời đi hai nguyên hội trước.

Chỉ có cây Hoàng Trung Lý trong viện là tỏa ra bảo quang, hiển lộ sinh cơ.

Dưới gốc Hoàng Trung Lý, giữa khoảng sân của đạo trường. "Về rồi sao?" Hậu Thổ khẽ mở làn môi đỏ thắm, cố ý hỏi một câu, chẳng biết từ lúc nào đôi gò má đã ửng hồng.

Một gương mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, vô cùng đáng yêu. "Ân, ta về rồi." Vọng Thư chớp chớp mắt, có chút kỳ lạ nhìn Hậu Thổ, cảm thấy nàng ngày càng quái dị.

Cái biểu cảm này giống hệt như nữ chính trong mấy bộ phim thần tượng kiếp trước nàng từng xem.

Đang mơ mộng xuân sao?

Thật là kỳ quái.

Vọng Thư lắc lắc đầu, nàng vốn là "trai thẳng" (sau khi biến thân là gái thẳng) không hiểu nổi tâm tư phụ nữ.

Hay là trời hơi lạnh chăng?

Lạnh đến mức đỏ mặt?

Trong đầu Vọng Thư nghĩ ngợi lung tung.

Nàng bước tới, chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hậu Thổ.

Ngay lập tức, Vọng Thư khẽ nheo mắt cười như vầng trăng khuyết.

Cảm giác quen thuộc ùa về.

Vô tình liếc qua, thấy tai và cổ của Hậu Thổ cũng đỏ bừng hết cả.

Bị Vọng Thư nhìn chằm chằm, mặt Hậu Thổ đỏ như quả táo chín, tim đập loạn xạ như nai con chạy trốn.

Chương 318

Nhất thời, hai "hảo tỷ muội" lâu ngày gặp lại rơi vào sự im lặng không lời.

Nữ Oa: "..." Nàng phát hiện ra không khí quỷ dị ở nơi này, dường như trong không trung đang tràn ngập "mùi hôi thối" của tình yêu...

Có gì đó không đúng lắm!!!!

Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn nhìn "lão sắc phôi" Vọng Thư, lại nhìn nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Hậu Thổ, trong đầu nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Biểu hiện của Hậu Thổ, biểu hiện của Vọng Thư... nàng đều thu vào tầm mắt.

Những gì họ thể hiện ra không giống tình tỷ muội thâm sâu chút nào... mà giống như tình cảm của đôi lứa mới chớm nở hơn.

Không thể nào chứ!

Chẳng lẽ hai người họ... có quan hệ kiểu đó?

Nữ Oa trừng lớn mắt, há hốc mồm kinh hãi vì suy đoán đáng sợ này!

Thật sự quá khoa trương, quá ly kỳ, quá đáng sợ!

Nếu cái suy đoán này là thật, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ nổi lên một cơn bão cấp mười.

Đàn ông với đàn bà có chuyện đó thì ta hiểu được!

Nhưng đàn bà với đàn bà cũng có thể sao?

Nữ Oa cảm thấy tam quan của mình tan vỡ vụn vặt.

Đối với Vọng Thư và Hậu Thổ, nàng không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn nhận nữa. "Nhưng... cũng không phải là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhưng Vọng Thư... lại có thể làm ra chuyện đó..." Nữ Oa lẩm bẩm một câu.

Nàng chỉ cảm thấy đau dây thần kinh số ba, thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan đều bị xung kích mạnh mẽ.

Chuyện gì thế này không biết.

Nữ Oa đảo đôi mắt đẹp suy tư.

Vọng Thư từ trước đến nay luôn mạnh mẽ vô cùng, nàng chắc chắn sẽ không thèm nhìn đám nam nhi trong thiên địa Hồng Hoang.

Vậy nếu có chọn bạn đời, khả năng cao là sẽ chọn nữ tu.

Giữa nàng và Hậu Thổ dường như đã xảy ra chuyện gì đó vi diệu.

Dù sao năm đó khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Vọng Thư đã có thể liều mạng để nghịch thiên hành sự.

Nếu đổi lại là một cô gái khuê các, chẳng phải sẽ cảm động đến phát khóc sao. "Tất cả đều đã có lời giải thích." "Hóa ra Hậu Thổ quan tâm đến chuyện của Vọng Thư như vậy, chuyển đến Chiêu Dao Sơn, nói là muốn giữ gìn cơ nghiệp giúp Vọng Thư, thì ra là vì nguyên nhân này." "E rằng hai người đã sớm vừa mắt nhau, thầm sinh tình cảm." "Vậy mà ta cứ tưởng là tình tỷ muội thâm sâu chứ." Nữ Oa mỉm cười, nhưng trong lòng lại cười lạnh liên tục. "Không, sau này phải cẩn thận với Vọng Thư một chút, tên này thâm tàng bất lộ quá." "Thì ra lại thích phụ nữ." Nữ Oa lắc đầu, bước chân cố ý lùi về sau một chút. "Đúng rồi A tỷ, Phục Hy huynh trưởng đâu?

Trong thần thức, muội không thấy huynh ấy ở Chiêu Dao Sơn." Vọng Thư cũng thấy không khí hơi ngượng ngùng, bắt đầu chuyển

chủ đề.

Hậu Thổ cũng phản ứng lại, rụt bàn tay ngọc khỏi tay Vọng Thư, đi những bước nhỏ, lặng lẽ giãn khoảng cách với cái tên Vọng Thư này.

Nữ Oa: "..." Đầy vạch đen trên trán, coi ta không thấy mấy cái hành động nhỏ này sao?

Thôi được rồi, cứ coi như không thấy đi. "Huynh trưởng à, huynh ấy chuyển nhà rồi.

Lúc đại kiếp Vu Yêu, chẳng phải muội đã chia Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân làm ba phần sao?

Lúc đó ta đã để tâm rồi." "Khi Nhân tộc định ra Tam Hoàng Ngũ Đế, ta đã mưu tính cho huynh trưởng nhập Luân Hồi, đầu thai làm Thiên Hoàng của Nhân tộc." "Hiện tại đang cùng Địa Hoàng, Nhân Hoàng ở tại Hỏa Vân Động, mỗi ngày cũng rất náo nhiệt." Nữ Oa mỉm cười nói. "Như vậy thì tốt, có lẽ đó là vận mệnh." Vọng Thư gật đầu.

Quanh đi quẩn lại, Phục Hy cuối cùng vẫn làm Thiên Hoàng Nhân tộc. "Cung nghênh giáo chủ trở về!" "Cung nghênh Nguyệt Hoàng bệ hạ trở về!" Lúc này, dưới chân Chiêu Dao Sơn vang lên tiếng reo hò dậy đất.

Tiếng vang thấu chín tầng mây, đó là tiếng hoan hô của Linh tộc - tộc cường bá chủ của thiên địa Hồng Hoang.

Họ đang hoan hô sự trở về mạnh mẽ của vị hoàng giả của mình.

Từng người một hành đại lễ, vẻ mặt cuồng nhiệt, sùng bái và kích động.

Tất cả mọi người đều biết Vọng Thư đã giành chiến thắng trong cuộc đối quyết với bốn vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp

Dẫn, Chuẩn Đề.

Cảnh giới của nàng đã đạt tới mức không thể đo lường.

Một tồn tại vô cùng vĩ ngạn.

Chỉ trong thời gian ngắn, bóng đen bao trùm lên Nguyệt Giáo và Linh tộc suốt hai nguyên hội qua đã bị quét sạch.

Một chí cường giả sánh ngang với Đạo Tổ Hồng Quân a, ngay cả tứ Thánh cũng không phải đối thủ, sau này Linh tộc và Nguyệt Giáo sẽ được hưởng những năm tháng thái bình.

Cho nên, toàn bộ chúng sinh Linh tộc đều đang chúc mừng Nguyệt Chủ!

Chúc mừng Linh tộc! "Cung nghênh chủ nhân trở về!" "La Sinh Môn bái kiến chủ nhân!" Lúc này từ phía chân trời, trên đám mây trắng, một đám người mặc giáp bạc của thiên binh thiên tướng, đeo mặt nạ thần bí đứng sừng sững trên tầng mây, từ xa bái lạy Vọng Thư, thần sắc cung kính.

Chính là người của La Sinh Môn.

Trong lòng mỗi người đều tràn đầy niềm vui.

Nguyệt Chủ trở về.

Vu hồ!

Nhất thời, Linh tộc và La Sinh Môn đều chìm trong sự hưng phấn...

Tại Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy hầm hầm trở về đại điện trong quan nội, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nhục nhã phải chịu hôm nay thực sự là quá lớn.

Trong đại điện, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng đạo nhân cùng đám đệ tử cũng đang đợi ở đó.

Tất cả đều im như phích, thần sắc ngưng trọng, không ai dám lên tiếng.

Họ đều biết sư tôn nhà mình bị Vọng Thư làm nhục, lại còn bị cấm túc một nguyên hội.

Họ sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ trút cơn giận lên đầu mình.

Phía Tây Hồng Hoang, núi Tu Di.

Khi Tây Phương nhị Thánh Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân bị Vọng Thư tùy ý tống khứ về hồ sen lưng chừng núi Tu Di, họ trực tiếp tức nổ phổi! "Vọng Thư... thật là quá quắt!" "Hỗn xược!" "Láo xược!" "Lại dám đối xử với Thánh nhân chúng ta như thế!" Chuẩn Đề giận đùng đùng, tức đến mức chửi bới ầm ĩ về phía Thái Âm Tinh trên trời. "Sư huynh, có cách gì không?" "Cơn ác khí này ta có thể nhịn!

Nhưng Tây Phương giáo tuyệt đối không thể chấp nhận kết cục đó!" "Chỉ đại hưng có vạn năm, sớm nở tối tàn!" "Nỗ lực suốt mấy nguyên hội của huynh đệ ta lại bị một câu nói tước đoạt sạch sẽ!" "Ta không cam tâm!" Chuẩn Đề gấp gáp nói với Tiếp Dẫn.

Y biết sư huynh cũng là kẻ túc trí đa mưu, chẳng qua bình thường luôn giữ vẻ mặt cười hiền hậu, miệng niệm từ bi nên khiến người ta dễ dàng bỏ qua.

Tiếp Dẫn cũng sa sầm mặt mày, khó coi như muốn rỉ máu.

Chuyến đi Tử Dương Sơn lần này vốn mang theo niềm vui sướng và ý khí phong phát, cuối cùng lại quay về trong cảnh lếch thếch như vậy.

Trước mặt chúng sinh thiên địa và vô số đại năng, họ đã mất sạch thể diện.

Vọng Thư tát một cái đau quá.

Chương 319

Mặt y vẫn còn đang nóng hừng hực. "Đợi!" "Chỉ có thể đợi thôi!" "Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh có cảnh giới quá cao xa, vượt xa Thánh nhân, bốn Thánh liên thủ cũng không phải đối thủ của nàng." "Việc chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi.

Trước đây ta đã làm việc đó rất lâu rồi, nay chỉ cần chọn tiếp tục chờ đợi là được." "Muốn đối phó với Vọng Thư, có lẽ chỉ có lão sư ra tay, lấy Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh đối phó với Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh." "Đừng quên thiên địa Hồng Hoang vẫn nằm dưới sự quản hạt của Thiên đạo, vị lão sư kia của ta... cực kỳ quan tâm đến đại thế Thiên đạo." "Ta cần phải... dẫn dắt một chút, khơi mào mâu thuẫn giữa lão sư và Vọng Thư." "Với tài năng của Vọng Thư, chắc chắn sẽ không chịu khuất phục dưới Thiên đạo, không chịu sự gò bó của đại thế Thiên đạo, tiếp theo chắc chắn sẽ có đại kiếp." "Nếu lửa kiếp thiêu thân, ngươi nghĩ Vọng Thư sẽ để yên sao?" "Vọng Thư có thể không nhập cục, nhưng đám đệ tử của nàng thì sao?" "Lũ đệ tử đó nếu có mệnh hệ gì, luận về việc hộ đoản, nàng chẳng kém cạnh gì vị ở Côn Luân Sơn kia đâu." "Lúc đó chính là cơ hội của ta." "Chỉ là chuyện này cần phải làm thật kín kẽ mới được.

Nếu không, huynh đệ chúng ta sẽ nguy khốn, e rằng chỉ còn đường trốn vào Hỗn Độn." Tiếp Dẫn truyền âm bằng thần thức.

Bí mật lớn lao không thể nói ra ngoài. "Thiện!" Chuẩn Đề đạo nhân cơn giận nguôi bớt một chút, gật gật đầu.

Tại Tử Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Sau khi Lão Tử khập khiễng trở về cung, vẻ mặt y lại bình tĩnh, không bi không hỷ, không nói một lời.

Chỉ thỉnh thoảng khẽ nhíu mày, báo cho Huyền Đô đại pháp sư biết sư tôn y đang đau đớn. "Sư tôn..." "Đệ tử vô dụng..." Huyền Đô đại pháp sư nghẹn ngào nói, nhìn dáng vẻ của Lão Tử y rất đau lòng.

Tuy Lão Tử tu Thái Thượng Vong Tình, nhưng ngày thường đối xử với y cực tốt, truyền dạy hết kiến thức cho y, coi y như con đẻ.

Ơn sư thầy lớn hơn cả trời, lớn hơn cả gốc gác Nhân tộc. "Đồ nhi ngốc, liên quan gì đến ngươi." "Chuyện này là do vi sư sơ hở, mới gặp phải kiếp số này." "Không ngờ Vọng Thư lại thực sự có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên chỉ trong vòng hai nguyên hội bế quan ngắn ngủi." "Nhưng không sao." "Huyền Đô à... hôm nay vi sư dạy thêm cho ngươi một đạo lý nữa." "Hãy nhớ lấy, còn sống là tốt hơn hết thảy, chỉ cần chưa chết thì ắt có ngày trở mình." "Ngoài ra, hành vi của Vọng Thư lần này ngươi cũng thấy rồi đấy, nữ tu đều là cọp cái cả.

Tuyệt đối đừng có cái tâm nam hoan nữ ái đó, sau này gặp nữ tu thì nhất định phải cẩn thận, tránh xa một chút." Những lời bình thản của Lão Tử vang lên trong Bát Cảnh Cung.

Còn tuyệt tình hơn cả trước đó.

Huyền Đô: "..." Vọng Thư mạnh mẽ thì liên quan gì đến chuyện nam hoan nữ ái?

Logic của sư tôn, đệ tử không hiểu nổi...

Kể từ khi tứ Thánh chịu phạt, cuộc tranh đấu giữa các Thánh nhân tạm thời kết thúc, thiên địa Hồng Hoang lại bước vào thời kỳ thái bình.

Hồng Hoang không có đại sự gì.

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Vũ ngày càng hưng thịnh.

Khơi thông sông ngòi, cải thiện dân sinh, kinh doanh cực tốt toàn

bộ vùng trung bộ và đông bộ Hồng Hoang, bách tính phú túc.

Cứ như thế trôi qua trăm năm.

Là hậu duệ của thủy tổ Nhân tộc sau không biết bao nhiêu đời, thọ mệnh của Vũ khá ngắn, y chỉ là hậu thiên sinh linh.

Sau đó, khi Vũ lâm chung, y đã truyền ngôi vị Cộng chủ cho con trai mình là Khải, trái với chế độ thiện nhượng.

Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc chính thức kết thúc tại đây.

Sau khi Khải lên ngôi, y triệt để phế bỏ chế độ thiện nhượng, đổi bộ lạc thành quốc gia, gọi là Hạ.

Y tự xưng là Thiên tử.

Hạ triều thảo phạt nhiều bộ lạc không phục tùng, bản đồ ngày càng mở rộng.

Vương triều phong kiến lớn đầu tiên của Nhân tộc: Hạ triều xuất hiện.

Đại thế Thiên đạo cuồn cuộn tiến về phía trước.

Vọng Thư thu hết mọi chuyện vào tầm mắt.

Tại Nguyệt Hoàng Cung, bên hồ Sơ Bích.

Hồ này là do Vọng Thư tiện tay khai khẩn ở hậu viện Nguyệt Hoàng Cung sau khi trở về trăm năm trước.

Trong hồ có đá Nam Sơn, rồng Đông Hải, đảo băng Bắc Hải, thủy tộc Tây Hải.

Trân kỳ dị bảo, cá tôm vô số.

Đúng là một cái hồ của tiên gia.

Vọng Thư nhàn rỗi vô sự, thường xuyên ngồi đây câu cá.

Khương Thái Công câu cá, kẻ muốn thì cắn câu.

Vọng Thư câu cá, hễ không cắn câu là nàng dùng sức mạnh.

Nàng câu nhưng cũng ít khi ăn, chỉ coi đó là thú vui thôi, xong lại tùy tay phóng sinh.

Mây trắng biến đổi, vật đổi sao dời.

Nàng đang chờ đợi Phong Thần đại kiếp khai mở.

Dù sao đó cũng là vở kịch trọng tâm của thiên địa Hồng Hoang, không xem, không tham gia vào thì thực sự có chút đáng tiếc...

Thời gian đối với nàng lúc này thực sự chẳng có ý nghĩa gì. "Ào ào..." "Ào ào..." Vọng Thư đang mải mê suy nghĩ thì nghe tiếng nước xao động.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một con rắn dài cực kỳ ưu mỹ...

à không, là một con Bạch Long đang ngậm lấy lưỡi câu, hệt như một kẻ thích diễn kịch, nó vùng vẫy, con mắt đảo quanh, vẻ mặt đầy ủy khuất.

Vọng Thư khẽ nở nụ cười.

Nụ cười tuyệt mỹ nở rộ khiến vạn vật xung quanh tức khắc trở nên lu mờ. "Tiểu Bạch, đừng quậy nữa." "Đây là lần thứ mấy rồi, hãy để ta có chút cảm giác thành tựu được không hả?" Tiểu Bạch trong miệng Vọng Thư chính là con gái thứ ba của Đông Hải Long Vương, long nữ Ngao Linh Vũ.

Khi Đông Hải Long Cung biết tin Vọng Thư cần rồng, nàng đã tự tiến cử mình, hăng hái xin ứng tuyển.

Và rồi ngoan ngoãn bay vào hồ Sơ Bích, trở thành một con rồng trong hồ.

Việc Long tộc kết giao được với Vọng Thư là vô cùng quan trọng.

Tiểu Bạch Long hiểu rõ trọng trách của mình.

Vọng Thư có lúc còn nghi ngờ mình có phải đã tìm nhầm một con rồng giả không.

Lúc nàng câu cá, các thủy tộc và rồng khác đều tránh không kịp, duy chỉ có con Bạch Long này là cứ lao đầu vào. "Muu!" "Muu!" Bạch Long phát ra tiếng long ngâm như tiếng bò kêu, nó đảo mắt một cách đầy tính người, rồi nhả lưỡi câu ra như thể mất hứng.

Với thân thể Thiên Tiên, lại là thân thể Long tộc đỉnh tiêm, lưỡi câu làm từ đồng thủ sơn tuy sắc bén nhưng cũng khó lòng làm tổn thương nàng.

Những việc nàng làm chẳng qua là để làm vui lòng Vọng Thư thôi.

Cùng với sự xuất hiện của các Thánh nhân, Long tộc tứ hải ngày càng suy yếu, ngay cả tứ hải họ cũng không thể chưởng khống nổi.

Nếu một đại lão như Vọng Thư chịu làm chỗ dựa cho Long tộc, thì họ có thể yên tâm vô sự.

Cho đến nay Ngao Linh Vũ vẫn còn nhớ như in lời phụ vương Ngao Quảng đã nói với mình trước khi khởi hành. "Linh Vũ à, Long tộc tuy có lão tổ tông trấn hải, nhưng rốt cuộc cũng không bằng các Thánh nhân thần thông quảng đại kia.

Hiện tại Long tộc ngày càng yếu thế, đặc biệt là Tây Hải, tam đệ của ta lúc nào cũng phàn nàn, lo lắng vì bị Tây Phương giáo để mắt tới, muốn bắt về làm bát bộ chúng để hộ pháp cho Phật giáo." "Lần này Nguyệt Chủ tìm rồng, tuy là nguy cơ nhưng đồng thời cũng là đại tạo hóa, đại cơ duyên." "Nguyệt Chủ đó đã đạt tới cảnh giới trên Thánh nhân, giữa thiên địa trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra thì không ai là đối thủ của nàng." "Nàng cũng không phải kẻ sát nhân bừa bãi, từ trước đến nay những kẻ chết dưới tay nàng đều là kẻ thù.

Con đi chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." "Chuyến đi này con gánh vác tương lai của Long tộc, bất luận Nguyệt Chủ sắp xếp thế nào cũng phải tìm cách làm nàng vui lòng, nếu có thể được nàng thu nhận vào Nguyệt Giáo làm đệ tử thì tốt nhất." "Long tộc đều trông cậy vào con cả." Ngao Linh Vũ nhớ lại lời của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, ánh mắt càng thêm kiên định.

Nàng luôn tin tưởng một đạo lý: nước chảy đá mòn.

Chỉ cần nàng thường xuyên xuất hiện trước mặt Nguyệt Chủ, sớm muộn gì cũng có ngày được nàng chú ý và nhận làm đệ tử Nguyệt Giáo. "Lão sư, Ngọc Đế tới rồi, mang theo trọng lễ và thiệp mời, nói là có việc quan trọng cầu kiến." Lúc này Quỳnh Tiêu hớt hải chạy vào hậu viện Nguyệt Hoàng Cung bên hồ Sơ Bích, vẻ mặt đầy vui mừng báo cáo với Vọng Thư.

Nàng vui mừng vì lại có dịp để thể hiện sự hiện diện của mình trước mặt sư tôn.

Năm đó Vọng Thư đã ban bảo vật và pháp thuật cho Thương Dương và Vân Tiêu, nàng cảm thấy ngày của mình cũng không còn xa nữa.

Vọng Thư khẽ nhíu mày.

Hạo Thiên sao?

Vị đồng tử của Hồng Quân sau khi lên ngôi Thiên Đế thì không có mấy giao thiệp với nàng.

Nàng bắt đầu xem xét vận mệnh của y.

Trong mắt nàng hiện ra từng bức tranh tiên cung thịnh cảnh, các đại năng giữa thiên địa vân tập, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng chư vị Thánh nhân đang cao tọa trên đó.

Chương 320

Bàn Đào tiên hội.

Ngọc Đế yến tiệc.

Vọng Thư cũng thấy được ý đồ của y, nàng cầm một quả Hoàng Trung Lý lên khẽ gặm. "Thật thú vị." Nàng khẽ nói. "Ý của y ta đã hiểu." "Chỉ là vi sư sẽ không ra gặp y." "Cứ nhận hết thiệp mời và trọng lễ đi... nói với y rằng, Bàn Đào tiên hội ta sẽ tới chung vui." Vọng Thư sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

Cần câu trong tay nàng khẽ rung, lưỡi câu lại một lần nữa rơi xuống hồ Sơ Bích. "Rõ!" Quỳnh Tiêu cung kính đáp lời.

Nàng không cho rằng việc sư tôn đối xử với Thiên Đế như vậy là có gì không ổn.

Cái tên Hạo Thiên đó... cùng lắm cũng chỉ là một đồng tử của Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.

Sư tôn chịu đi dự tiên hội là đã quá nể mặt y rồi.

“Đúng rồi, Quỳnh Tiêu.” Bên bờ hồ Sơ Bích, Vọng Thư lên tiếng gọi Quỳnh Tiêu lại.

“Lão sư có chuyện gì sao?” Quỳnh Tiêu hỏi.

“Sau khi Hạo Thiên đi, ngươi và Bích Tiêu hãy đi gọi tất cả các vị sư đệ của Nguyệt Giáo về, cả những người đang ở xa tận Thiên giới như Thương Dương, Vân Tiêu cũng gọi về hết đi.” “Ngày mai ta sẽ giảng đại đạo, khai mở đại hội Linh tộc và Nguyệt Giáo.” “Có một số chuyện cũng đã đến lúc phải giao phó một phen rồi.” “Tổng không thể để các ngươi cứ nhìn chằm chằm vào kho tàng của vi sư mà thầm mắng lão sư keo kiệt chứ, ha ha ha ha.” Vọng Thư mỉm cười dặn dò,

thuận tiện trêu chọc Quỳnh Tiêu một chút.

Có quá nhiều thứ, đến tận bây giờ đối với nàng đã hoàn toàn vô dụng, chi bằng cứ ban phát xuống.

Khoảng cách đến Phong Thần đại kiếp không còn bao lâu nữa.

Phân phát xuống để tăng cường thực lực cho đệ tử cũng tốt.

Tuy nhiên, nàng tự tin dù không ban linh bảo, không truyền đại pháp, nàng cũng có thể bảo hộ được đám đệ tử này.

Quỳnh Tiêu nghe vậy, đôi mắt đột nhiên sáng rực, hô hấp dồn dập, tâm thần rung động, bị "món quà lớn" đột ngột này của Vọng Thư làm cho choáng váng.

"Đệ tử tuân mệnh!" Quỳnh Tiêu hưng phấn đáp lời.

Bên ngoài Nguyệt Hoàng cung, Ngọc Đế dẫn đầu một đội ngũ năm trăm tiên quan Thiên đình tĩnh lặng chờ đợi, mỗi vị tiên quan đều bê một phần lễ vật, dùng vải đỏ che đậy.

"Bệ hạ, lần này diện kiến Nguyệt Chủ, nhất định phải bù đắp những rạn nứt trước kia." "Nếu có thể mời được nàng, khả năng các Thánh nhân khác đến tiên hội là cực lớn." "Bàn Đào tiên hội lần này nếu có thể thành công, Thiên đình ta có thể lập danh trong trời đất Hồng Hoang, bước lên vũ đài lớn của Tam giới." "Chỉ tiếc Đạo Tổ khó mời... phi đại kiếp không xuất hiện.

Nếu không, Bàn Đào tiên hội mới thực sự viên mãn." Thái Bạch Kim Tinh đứng sau lưng Ngọc Đế, thần thái thong dong vuốt râu bình thản nói.

"Trẫm sẽ toàn lực thử một lần." "Chư Thánh phó yến, chuyện mà thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc Thiên đình năm xưa đều không làm được, nếu trẫm làm được, Thiên đình cũng thực sự được Thánh nhân công nhận rồi." "Trong lúc đó, còn có một số việc yếu lược cần

thương nghị.” Ngọc Đế Hạo Thiên ý khí phong phát, trong lòng có hào tình vô hạn.

Thiên đình sau hai nguyên hội tinh tâm phát triển, rốt cuộc đã có khí tượng của một cơ quan thống trị Tam giới.

“Chi nha...” Lúc này, tiếng mở cửa vang lên.

Hạo Thiên và Thái Bạch Kim Tinh cùng nhìn về phía cửa Nguyệt Hoàng cung, thu liễm tâm thần.

Chỉ thấy hai bóng dáng tiên tử cao ráo từ trong cung thong thả bước ra.

Chính là Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, hai vị đệ tử của Vọng Thư, cũng là hai muội muội của Tây Cực Câu Trần Đại Đế Vân Tiêu.

“Hai vị tiên tử, tình huống thế nào rồi?” Thái Bạch Kim Tinh ngưng giọng hỏi thăm.

Tuy Ngọc Đế là Thiên Đế, chí tôn Tam giới, nhưng Hồng Hoang rốt cuộc vẫn nhìn vào thực lực mà nói chuyện.

Nguyệt Chủ Vọng Thư hiện nay thực lực có thể sánh ngang Đạo Tổ Hồng Quân, không đích thân ra nghênh tiếp cũng là lẽ đương nhiên.

Hạo Thiên trên mặt giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Năm đó hắn chỉ là kẻ lâu la, không được Thánh nhân để mắt tới.

Giờ đây thời thế đã đổi thay, Thiên đình không còn như xưa, thực lực hắn cũng đã thuận lợi đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh, lại nắm giữ trọng bảo...

Vậy mà vẫn không được Thánh nhân để mắt tới, cứ như một kẻ lâu la vậy.

“Ý đồ của Thiên Đế, lão sư đã biết.” “Còn về việc gặp mặt thì miễn đi.” “Cứ để lễ vật và thiệp mời lại đây.” “Đến lúc đó Bàn Đào tiên hội, lão sư sẽ tới chơi.” Quỳnh Tiêu thuật lại nguyên văn lời của Vọng Thư.

Trên mặt nàng mang theo nụ cười tươi tắn, “bất ngờ” mà Vọng Thư vừa trao cho khiến nàng đến giờ vẫn vui mừng khôn xiết.

Nhưng trong mắt Hạo Thiên và Thái Bạch Kim Tinh, nụ cười đó lại mang một ý nghĩa khác.

“Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đang cười trên nỗi đau của người khác sao?

Chắc chắn rồi!” “Hừ, ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng coi thường trẫm sao?” “Vọng Thư kia ngay cả gặp mặt một lần cũng không chịu, khiến trẫm phải ăn bế môn canh...

Thật sự khả hận!” Hạo Thiên biểu tình cứng đờ, treo một nụ cười giả tạo, trong lòng nảy sinh hận ý.

“Bệ hạ!” “Bệ hạ!” Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh nhỏ giọng nhắc nhở, bàn tay già nua kéo kéo vạt áo bào của Hạo Thiên.

Chung sống nhiều năm, hiểu thấu đế ý, Thái Bạch Kim Tinh có thể đoán được phần nào suy nghĩ của Hạo Thiên lúc này.

Lão chỉ sợ Hạo Thiên thất thái trước Nguyệt Hoàng cung.

Người từng trải luôn nhìn thấu mọi chuyện.

Vọng Thư đứng ở vị trí quá cao, thực lực quá mạnh, không phải người Hạo Thiên có thể so bì.

Người đạt được đại tiêu dao, đại tự tại, tự nhiên không cần để ý đến sắc mặt kẻ khác.

Nếu nàng không muốn gặp, đừng nói là Hạo Thiên, dù là Lão Tử,

Nguyên Thủy tới đây, e rằng cũng phải ăn bế môn canh mà thôi.

"Như vậy, đa tạ hai vị tiên tử." "Chút bạc lễ này xin vui lòng nhận cho." "Phần thiệp mời này, xin hai vị tiên tử chuyển tới Nguyệt Chủ nương nương." Hạo Thiên mỉm cười nói, mặt mày rạng rỡ như gió xuân, hoàn toàn không thấy được vẻ khó chịu khi vừa bị từ chối.

Làm Thiên Đế hai nguyên hội, vị trí này không phải ngồi không.

Dứt lời, Hạo Thiên đưa thiệp mời cho Quỳnh Tiêu, đồng thời các tiên quan cũng phân phó hành động, đặt lễ vật trước cửa Nguyệt Hoàng cung.

"Được." "Ta sẽ chuyển lời cho lão sư." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đáp ứng, trong lòng chỉ mong Ngọc Đế và đám người kia mau chóng rời đi.

Ngay sau đó Ngọc Đế dẫn chúng cáo từ.

Giữa ánh tiên quang rạng rỡ, lại có từng phần lễ vật xuất hiện trong tay các tiên quan.

Đoàn người tiếp tục đi tới Oa Hoàng cung bái kiến Nữ Oa nương nương, gửi thiệp mời.

Một ngày sau, phía nam Hồng Hoang, Chiêu Dao sơn của Linh tộc.

Từ sáng sớm, khi trời còn mờ sáng, đèn đuốc huy hoàng đã thắp sáng cả tòa thành, thậm chí toàn bộ Chiêu Dao sơn như một nồi nước sôi, náo nhiệt vô cùng.

Quỳnh Tiêu hôm qua theo lời Vọng Thư dặn dò đã truyền tin xuống, hôm nay sẽ mở đại hội, có đại đạo khai giảng, phàm là người thuộc thế lực Linh tộc, Nguyệt Giáo đều có thể nghe.

Chúng sinh Linh tộc nhất thời hưng phấn không thôi.

Nguyệt Chủ Vọng Thư hiện nay là tồn tại sánh ngang Đạo Tổ

Hồng Quân trong trời đất.

Lần này lại muốn giảng đạo thêm một lần nữa?

Lần giảng đạo trước đã là chuyện của năm tháng xa xôi rồi.

Không xong rồi!

Không xong rồi!

Nhất định phải chiếm một chỗ tốt từ sớm.

Nhiều sinh linh thậm chí còn hưng phấn đến mức thức trắng một đêm.

"Ngũ Trang quán, Trấn Nguyên đại tiên tới." "La Sinh môn, Thiên Bổng lão tiên, Bạch Vân đại tiên tới." "Nam Cực Trường Sinh Đại Đế." "Tây Phương Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế." "Nam Phương Thập Vạn Đại Sơn Trấn Thủ Sứ." "Đông Bộ Trấn Tương Thiên Hồ." Ngoài lạc thành, tiếng xướng danh vang lên.

Nhất thời chỉ thấy mây lành ngập trời, hoặc yêu khí ngất trời hướng về Chiêu Dao sơn.

Đông đảo thuộc hạ Linh tộc, thế lực Nguyệt Giáo lũ lượt kéo đến.

Lúc này Chiêu Dao sơn, giữa ánh sáng ban mai chưa xua tan hết bóng tối, đang tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ, từ Nguyệt Hoàng cung trên đỉnh núi, một con đường đá bạch ngọc rộng lớn thẳng tắp kéo dài xuống chân núi.

Đại năng giảng đạo, tiên cung lâm thế.

Trong khoảnh khắc, vùng lân cận Chiêu Dao sơn, từ đỉnh núi xuống đến chân núi trên bậc thang bạch ngọc đã đứng đầy chiến quân Linh tộc.

Những cao thủ Linh tộc, người của La Sinh môn hay đệ tử Nguyệt Giáo thì chiếm cứ các hòn đảo nổi.

Từng hòn đảo nổi từ sườn núi Chiêu Dao bay lên, lơ lửng quanh vị trí đỉnh núi.

Đủ loại phong cảnh, đủ loại bảo quang thần dị đua nhau tỏa sáng.

Chương 321

Một hiện trường so tài quy mô lớn đã diễn ra, nhưng lại là một thắng cảnh tiên cung.

Từng vị tu sĩ mạnh mẽ tĩnh lặng đứng trên đảo nổi, hoặc là vẻ mặt cuồng nhiệt, hoặc diện dung cung kính, hoặc thần sắc bình tĩnh...

đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào Nguyệt Hoàng cung trên đỉnh núi.

Chờ đợi một vị Nguyệt Chủ vô thượng "phúc hắc" (lắm mưu nhiều kế) đăng trường.

Những chúng sinh Linh tộc tu vi bình thường, thậm chí chưa hóa hình, cũng chạy cực nhanh, một số người chiếm cứ chân núi Chiêu Dao.

Từ bậc thang bạch ngọc đến tận ngoài lạc thành rộng lớn, người xe đông đúc, sóng người cuồn cuộn.

Nhìn qua một cái không thấy điểm dừng.

Ức vạn vạn chúng sinh Linh tộc đang tĩnh hậu.

Thịnh thế Linh tộc, thịnh cảnh Nguyệt Giáo...

đồng thời trong trời đất Hồng Hoang cũng khó tìm ra nhà thứ hai.

Tất cả những người có mặt đều đang kích động, đang run rẩy, đang khẩn trương.

Tồn tại trên cả Thánh nhân giảng giải đại đạo đại pháp, chỉ cần nghe được một chút thôi cũng đủ thụ dụng suốt đời.

Thời gian trôi qua từng chút một, chân trời xám xịt nhanh chóng sáng bừng lên.

Mặt trời mọc ở đằng đông, Thái Dương tinh ấm áp, ánh sáng chói mắt từ trên cửu thiên rơi xuống, chiếu rọi toàn bộ Chiêu Dao sơn thành một mảnh vàng rực.

Mọi người đã ngồi ổn định nhưng vẫn chưa thấy Vọng Thư xuất hiện, nhất thời có tiếng xì xào nhỏ nhẹ, truyền tai nhau những lời riêng tư.

"Lần này Thánh nhân lão sư giảng đạo, quy mô to lớn như vậy là lần đầu tiên.

Nghe chị Quỳnh Tiêu mồm rộng tiết lộ, lão sư lần này giảng đạo không chỉ ban xuống đại pháp, đồng thời còn ban xuống đại bảo, có thật không?" Một danh đệ tử Nguyệt Giáo thấp giọng nói.

"Đương nhiên không phải giả, năm đó Đạo Tổ sau ba lần giảng đạo cũng tán tài nhiều bí bảo cho đệ tử.

Có thể thấy, ở cảnh giới của lão sư và Đạo Tổ Hồng Quân, tiên thiên linh bảo thông thường không có tác dụng lớn lắm..." "Lão sư của ta, linh bảo trong tay có lẽ cũng chẳng thua kém Đạo Tổ Hồng Quân bao nhiêu đâu, dù sao nàng cũng có danh xưng là 'Vét Sạch Hồng Hoang' mà." Khổng Tuyên gật đầu đáp lại.

Lúc này hắn đã hóa hình, mặc một thân trường bào trắng, dung mạo tuấn lãng, khí vũ hiên ngang.

Lại dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang mà tạo nên uy danh hiển hách trong Hồng Hoang.

Danh tiếng trực tiếp đuổi kịp đại năng độc đạo Lữ Nhạc.

"Vậy ta thật sự có phúc rồi, tội nghiệp ta tu luyện đến nay chỉ có một kiện hậu thiên linh bảo hộ thân." Một đệ tử vô danh của Nguyệt Giáo cười khổ một tiếng.

Khổng Tuyên cười cười, không đáp lại.

Nếu không phải đệ tử quan môn của Vọng Thư, có lẽ chỉ có thể nhận được một hai kiện tiên thiên linh bảo phổ thông.

Còn hắn và Đại Bằng là chủng tộc được Vọng Thư đích thân định ra danh phận thầy trò, thì có xác suất cực lớn nhận được trọng bảo.

"A, đầu khỉ kia, thật không biết điều, đảo nổi là nơi ngươi có thể lên sao?" "Mau chóng xuống đi, xuống chân núi mà đứng!" Lúc này, vài tiếng quát tháo vang lên, mọi người ngước mắt nhìn, chỉ thấy một con khỉ tinh có sáu cái tai đang nhảy nhót, băng qua vài hòn đảo nổi, thần tình vô cùng tiêu cấp.

Mỗi nơi nó đến đều bị người trên đảo ghét bỏ, xua đuổi, không nguyện ý cùng đứng chung.

Mọi người cũng nhìn ra tu vi của nó không hề yếu, chỉ là đang áp chế, không dám ra tay.

"Ta sinh ra ở phía nam Hồng Hoang, sinh ra không bầy không loại, gia nhập Linh tộc, trở thành một thành viên trong muôn vàn chúng sinh Linh tộc, đảo nổi này, tại sao ta không được lên?" "Thánh nhân có quy định đảo nổi dành riêng cho ai sử dụng sao?" Lục Nhĩ Di Hầu mặt nhọn tai khỉ phẫn nộ nói.

"Cái con khỉ này!" "Cánh dám giảo biện!" Một vị cao thủ Linh tộc nổi giận, ra bộ muốn ra tay.

"Dừng tay!

Lục Nhĩ nói cũng không có vấn đề gì lớn." "Linh tộc phải tương thân tương ái, không được nội đấu." "Nếu có lần sau, lập tức trục xuất khỏi Linh tộc." Lúc này, một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Chỉ thấy một đạo tiên ảnh tuyệt thế đột nhiên xuất hiện trên đỉnh núi Chiêu Dao, chân đạp trên một đóa Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, mặc cung trang trắng, lưng mang trường kiếm màu xanh thiên lam, dáng

người cao ráo, mắt như tinh thần, tóc dài như thác đổ.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Đứng trên Diệt Thế Hắc Liên, thần sắc bình tĩnh, nhưng tựa hồ trấn áp chư giới kỷ nguyên, áp đảo vạn cổ, quanh thân tỏa ra từng trận đại đạo mịt mờ, huyền ảo.

Vừa xuất hiện, toàn bộ Chiêu Dao sơn và lạc thành nhất thời trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Cùng lúc đó, sau khi Vọng Thư xuất hiện, từng đạo tiên ảnh cũng từ trong Nguyệt Hoàng cung bước ra.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy.

Nữ Oa, Phục Hy với tư cách là hoàng giả Linh tộc, đại sự lần này của Linh tộc tự nhiên cần hiện thân.

Còn Hậu Thổ...

Vọng Thư không coi nàng là người ngoài, lần này nghe nàng giảng đạo cũng tốt, nếu có thu hoạch thì có thể tinh tiến thêm một chút.

"Bái kiến Nguyệt Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Oa Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Hy Hoàng bệ hạ!" "Bái kiến Hậu Thổ nương nương!" Chúng sinh Linh tộc nhất thời đồng loạt lộ vẻ cung kính, hành đại lễ, tiếng hô vang trời dậy đất chấn động khắp Hồng Hoang.

Vọng Thư phất tay, một đạo cách âm pháp trận màu xanh thiên lam hình thành, như một màn nước phong tỏa toàn bộ Chiêu Dao sơn và lạc thành.

"Từ hôm nay, các ngươi sẽ có trăm năm cơ duyên nghe giảng đại đạo, phàm là người của Linh tộc ta đều có thể nghe đạo." Dứt lời, Vọng Thư cũng không quản chuyện của Lục Nhĩ Di Hầu và vị cao thủ Linh tộc lúc nãy, chắp tay đứng lặng, bắt đầu giảng đạo: "Đạo

giảng ngày hôm nay là Tam Thiên Pháp Tắc Đại Đạo, con đường Chuẩn Thánh trên mức Đại La: chia thành Chưởng Đạo cảnh, Thôn Đạo cảnh, Toái Đạo cảnh và Tam Thi Chuẩn Thánh pháp.

Cùng với những cảm ngộ ngẫu nhiên khi ta bước ra con đường Tam Thiên Linh Nhất năm xưa." "Lần giảng này chỉ có một lần, lỡ mất cơ duyên sẽ không có lại." "Đạo của ta bắt nguồn từ Thái Âm.

Lấy pháp tắc Thái Âm làm cơ sở, ngộ thông Tam Thiên Pháp Tắc Đại Đạo.

Nhưng mỗi sinh linh thụ hạn bởi tư chất, căn cước khác nhau, không cần phải theo đuổi sự viên mãn như ta." "Chọn con đường phù hợp nhất là tốt nhất, trước tiên nghiên cứu sâu một cái, sau đó mới xúc loại bàng thông." "Chúng sinh là linh trưởng của trời đất, đều có đạo của riêng mình." "Nếu có Âm Dương, thì có Quang Minh và Hắc Ám, tương sinh tương khắc, cũng tương dung." "Nếu có Ngũ Hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cũng tương sinh tương khắc." "Nếu có sinh diệt, thì có hủy diệt và tân sinh." Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang vọng giữa trời đất, tiên giảng về Tam Thiên Pháp Tắc Đại Đạo, bắt đầu từ những chỗ đơn giản, sau đó dần dần trở nên khó hơn.

Hành động này là để tăng cường nội hàm cho Linh tộc và Nguyệt Giáo.

"Đại đạo vô hình, vô trạng, vô danh, vô tích, không nơi tìm kiếm, không người hiểu thấu; người tu đạo làm những việc đó chẳng qua là để thăm dò căn nguyên của đạo.

Đại đạo tạo hóa hóa sinh linh, sinh linh đi ngược dòng mà lên, chính là tìm kiếm đại đạo..." "Tam Thi Chuẩn Thánh pháp: đem thiện, ác, chấp niệm của bản thân ký thác vào tiên thiên linh bảo, nhờ vào tiên thiên linh bảo mà trảm ra, chỗ này không phải trảm đi tình cảm tự thân, mà là để khoảng cách với đạo gần thêm một chút." "Cái gọi là

Toái Đạo, chính là lấy đại đạo mà bản thân muốn đi để trảm đi những pháp tắc đại đạo mà bản thân đã ngộ trước đó...” “Con đường Tam Thiên Linh Nhất, đạo của ta tên là Duy Ngã, độc tôn thiên hạ.

Sau đó cũng có những đạo khác, tên là Vô Tình, Duy Tình, Vong Ngã, Đại Nhân, Hoan Hỷ...

đại loại như thế.” Vọng Thư cứ thế giảng, tùy tâm mà giảng.

Nội dung cụ thể cũng không soạn giáo án, không đánh bản thảo, nghĩ tới đâu giảng tới đó.

Hoặc khi có cảm xúc, tâm niệm khẽ động, xung quanh Chiêu Dao sơn hoàn cảnh biến đổi theo.

Vọng Thư giảng về gió, giữa trời đất nổi lên đại phong, thổi quanh những người nghe đạo.

Vọng Thư giảng về ánh sáng, giữa trời đất tỏa ra ánh sáng vô tận, đỏ cam vàng lục thanh lam tử, các loại bảo quang tùy ý tổ hợp.

Vọng Thư giảng về sinh diệt, trên không trung đỉnh Chiêu Dao sơn, trước mắt người nghe đạo, một mầm non sinh ra, nhanh chóng trưởng thành, lớn lên thành một cây cổ thụ chọc trời, bỗng nhiên trời đất biến đổi, lửa cháy ngập trời, lôi hỏa kiếp tới.

Cây đại thụ bị ngọn lửa bùng cháy bao phủ, bị thiêu chết chỉ còn lại một đống tro tàn.

Bỗng nhiên mưa xuân lất phất rơi xuống, thấm vào đống tro tàn, hình ảnh xoay chuyển, lại có từng mầm cây đâm xuyên lớp đất đen, tắm mình trong mưa xuân, ngoan cường lớn lên.

Trưởng thành, hủy diệt, tử vong, chuyển hóa, tân sinh, luân hồi, Thiên đạo... tất cả đều thể hiện trong vòng đời của một cái cây.

Một màn này cực kỳ chấn hán, chúng sinh Linh tộc chìm đắm

trong đó.

Những người có mặt chưa bao giờ phát hiện ra đạo hóa ra lại đơn giản, mỹ lệ và trực quan đến vậy.

Vọng Thư giảng đạo không dùng lý luận suông, mà từng chút một thể hiện đạo ra ngoài.

So với những hiểu giải đại đạo huyền chi hựu huyền của các đại năng Hồng Hoang, họ cảm thấy đại đạo nàng giảng thật dễ hiểu.

Dù sao năm đó nàng cũng từng là đại biểu môn Ngữ văn mà.

Chẳng khác gì giáo viên dùng PPT để giảng dạy cả.

"..." "Đại đạo vô cùng, đơn giản có thể xem thành tam đạo: Thiên đạo, Địa đạo, Chúng sinh đạo." "Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên." "Quy luật vận hành tự nhiên là đạo, mọi sự phát triển của trời đất chúng sinh là đạo, ta cũng là đạo." "Đạo ở dưới chân, đạo ở trong lòng, đạo ở trong tay." Vọng Thư chỉ chỉ trời, chỉ chỉ đất, rồi lại chỉ chỉ bản thân.

Cứ thế mà giảng, mây trắng chó sành, phong vân biến ảo, từ Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc bắt đầu, chỗ này nàng giảng suốt trăm năm, đạo lý đã chạm tới tầng diện đại đạo của Thánh nhân.

Giảng đến đây, tuy Vọng Thư giảng rất thiển hiển, nhưng những người bên dưới nghe vẫn thấy như lạc vào sương mù.

Đại đạo giống như leo một ngọn núi cao hùng vĩ, ngắm nhìn một tuyệt thế mỹ cảnh.

Khi ở chân núi, ngước nhìn ngọn thần sơn cao không thấy đỉnh, cứ ngỡ đã nhìn thấy toàn mạo.

Nhưng khi bắt đầu leo núi, mọi phong cảnh dọc đường lại cho biết rằng mình chưa bao giờ hiểu rõ, mọi mê đề hội tụ lại một chỗ,

ngược lại càng trở nên huyền ảo, phức tạp, khó hiểu.

Khi đạt đến sườn núi, ngoảnh đầu nhìn lại, sẽ không tự cao là mình đã hiểu bao nhiêu, chỉ biết cảm thán hiểu biết thật thiển bạc.

Đến khi đạt tới đỉnh núi, trên cao lạnh lẽo, đạt được đại hoan hỷ, nhưng bỗng nhiên phát hiện ra có những ngọn núi cao hơn ở phía trước.

Đạo... vô tận.

Chương 322

Đạo...

ở khắp mọi nơi.

Chỉ có thể bước tiếp.

Những người có mặt ở đây hầu hết đều không hiểu, ngay cả những người đã nhập Chuẩn Thánh cảnh như Thương Dương, Vân Tiêu, hay Đại La Kim Tiên cảnh như Lữ Nhạc, Thạch Cơ, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, Liễu Thần, Khổng Tuyên cũng khó mà nghe hiểu, cứ như lạc trong mây mù.

Chỉ có Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu... là ít nhiều có lĩnh ngộ.

Họ lần lượt nhắm mắt, bắt đầu tiêu hóa cảm ngộ.

Vọng Thư cũng không quản, mỗi người có duyên pháp của riêng mình, nàng chỉ có thể làm đến mức này.

Lần giảng đạo này chỉ là để đặt một nền móng trong lòng chúng sinh, giúp họ nhìn rõ con đường phía trước.

Sau khi giảng đạo xong, Vọng Thư trực tiếp triệu gọi đệ tử Nguyệt Giáo vào trong Nguyệt Hoàng cung.

Bên bờ hồ Sơ Bích, một hòn đảo giữa hồ băng tinh tế nhỏ nhắn xuất hiện, Vọng Thư mặc áo trắng, tọa thiền trên Diệt Thế Hắc Liên rơi xuống đảo giữa hồ.

Các đệ tử Nguyệt Giáo theo sau cũng lần lượt phi thân xuống đảo.

"Bõm!" Tiếng nước vang lên, Tiểu Bạch Long phá mặt nước, bơi lội quanh đài sen của Vọng Thư để tìm cảm giác tồn tại.

Vọng Thư cũng không để ý.

"Hôm nay gọi các ngươi tới, là muốn truyền lại một số bí mật không truyền ra ngoài của môn phái." Mọi người nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Tới rồi!

Tới rồi!

Lão sư ban pháp rồi!

Thương Dương, Vân Tiêu sau khi được lão sư ban pháp, chiến lực và tu vi cảnh giới thăng tiến rõ rệt, khiến người khác phải ghen tị.

Nguyên bản chỉ là Đại La cảnh, vậy mà trong vòng hai nguyên hội đã tiến quân tới Chuẩn Thánh cảnh, hơn nữa thực lực không hề yếu, ngoại trừ những Chuẩn Thánh lâu đời thì hầu như không có đối thủ.

Bí mật cốt lõi nhất của Nguyệt Giáo, giờ đây cũng sắp được thấy toàn mạo rồi sao?

Ai mà không biết lão sư nhà mình nổi danh là đánh đấm giỏi, tu hành pháp, chiến đấu pháp, thần thông, thuật pháp, kiếm đạo của nàng sẽ có phong thái cỡ nào?

"Trước đây không phải vi sư không truyền cho các ngươi, mà là thời cơ chưa tới, truyền cho các ngươi ngược lại không tốt.

Sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh, cơ duyên và thời gian đều đã chín muồi." Vọng Thư vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói, giọng nói phiêu miểu thanh lãnh.

Các môn đại pháp như Tạo Hóa Tiên Công, Nhất Khí Hóa Tam Thư, Thái Âm Cổ Kinh, Khai Thiên Cửu Thức, kiếm kỹ Thiên Sát, Kiếm đạo, Cửu Chuyển Huyền Công, Thiên Địa Pháp Tướng, Pháp Tượng Thiên Địa... trước đây chưa truyền là vì những thứ này liên

quan đến cốt lõi chiến đấu, là căn bản để sinh tồn trong Hồng Hoang.

Nếu truyền xuống sẽ có nguy cơ rò rỉ bí mật.

Vì thế chỉ mới hai nguyên hội trước truyền cho Thương Dương và Vân Tiêu.

Còn các đệ tử khác thì chưa được truyền dạy đầy đủ.

Giờ đây, sự kiêng dè trong lòng nàng đã không còn nữa.

Tự hỏi trong trời đất Hồng Hoang này không có ai là đối thủ của nàng, cốt lõi chiến đấu của nàng cũng không nằm ở những đại pháp này nữa.

"Pháp thứ nhất: Hỗn Nguyên Đạo Pháp, công pháp này do vi sư kết hợp Thái Âm Cổ Kinh và nhiều phương pháp tu hành của các đại năng Hồng Hoang sáng tạo ra, có thể nạp tinh hoa nhật nguyệt, hái linh khí trời đất.

Tu luyện cảnh giới nhục thân, nguyên thần kim thân, lại có nhiều thần thông đi kèm, diệu dụng vô cùng, là đại pháp trấn giáo.

Sự tinh diệu của thiên này đủ để giúp các ngươi tu thành cảnh giới Chuẩn Giáo Chủ, cách Hỗn Nguyên Thánh nhân kia cũng chỉ còn một bước." "Pháp thứ hai: Tạo Hóa Tiên Công, đoạt tinh diệu của tạo hóa, diễn vô cùng của tự thân.

Công pháp này là kỳ pháp do vi sư tự sáng tạo.

Tu sĩ Kim Tiên cảnh luyện nó, tu lại ba mươi sáu biến, mức độ thâm hậu của pháp lực sẽ là mạnh nhất trong Kim Tiên cảnh." "Pháp thứ ba: Nhất Khí Hóa Tam Thư, công pháp này có điểm tương đồng kỳ diệu với Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thanh Thánh nhân, có thể hóa ra ba đạo phân thân cùng tác chiến, mỗi đạo đều có chiến lực của bản thân, chiến lực không tầm thường.

Là đạo pháp tấn công." "Pháp thứ tư: Khai Thiên Cửu Thức, lấy chín thức diễn tận tất cả chiến kỹ trên thế gian, chiến kỹ của Vu tộc cũng thoát thai từ đó, là tổng cương của mọi chiến kỹ.

Đạo pháp tấn công cận chiến, có vô cùng diệu dụng, các ngươi có thể tỉ mỉ nghiền ngẫm, thụ dụng vô cùng." "Pháp thứ năm: thần thông Tú Lý Càn Khôn..." "Pháp thứ sáu: Cửu Chuyển Huyền Công..." "..." "Pháp thứ mười tám: Kim Ô Hóa Hồng thuật, bí pháp của tộc Kim Ô." "Pháp thứ mười chín: Tiên Vân Độn, thuật đằng vân giá vũ do vi sư sáng tạo.

Pháp này một lần độn đi là mười bốn vạn sáu ngàn dặm, cực kỳ thần tốc, là thuật phòng thân bảo mệnh của các ngươi." ...

"Pháp thứ bốn mươi chín: Kính Trung Nhân, thuật huyễn trận, trong chiến đấu có lẽ sẽ có đại dụng." ...

Bên bờ hồ Sơ Bích, Vọng Thư vẻ mặt bình tĩnh, trong khoảnh khắc truyền xuống hàng chục loại đại pháp huyền diệu, đầu ngón tay nàng tỏa ra vô số tiên quang rực rỡ, bắn vào mi tâm của các đệ tử Nguyệt Giáo.

Nàng không trực tiếp giúp họ lĩnh ngộ, mà chỉ truyền đạt kiến thức đi.

Những đạo pháp này tuy huyền ảo nhưng cần phải tự mình tu hành, tự mình ngộ.

Việc thúc mầm cho cây mau lớn nàng sẽ không làm.

Cuối cùng, việc truyền pháp đã hoàn tất.

"Truyền pháp đã xong, các ngươi phải ghi nhớ kỹ, cái gọi là thần thông, thuật pháp, chiến kỹ, trận pháp... các loại kỹ thuật tấn công đều là hạ đẳng.

Căn bản của thực lực mạnh mẽ phải dựa vào lĩnh ngộ đại đạo."

“Đến chỗ cao thâm, sẽ giống như vi sư đây, mọi thủ đoạn tấn công đều có thể tùy ý thi triển.” Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư truyền vào tai các đệ tử Nguyệt Giáo, đám đệ tử gật gật đầu.

Thời gian tu hành của họ cũng không còn ngắn, tự nhiên hiểu lời sư tôn Vọng Thư nói không sai.

Lúc này trong lòng họ kinh hỉ vô cùng, không ngờ hôm nay lão sư lại ban xuống nhiều đại pháp đỉnh tiêm như vậy.

Chỉ cần học được một hai phần, trong trời đất Hồng Hoang này đi đâu cũng được.

“Đệ tử tạ lão sư ban đại pháp.” Thương Dương, Vân Tiêu, Lữ Nhạc...

đám đệ tử vẻ mặt cung kính, đồng loạt quỳ rạp xuống đất tạ ơn thầy.

Vọng Thư gật đầu mỉm cười.

“Nhiều bí pháp là căn bản của Nguyệt Giáo, không được khinh suất truyền ra ngoài.” “Nếu sau này các ngươi thu đệ tử, muốn truyền lại bí pháp thì phải thắp hương niệm chân danh của ta, được ta đồng ý mới có thể truyền xuống.” Vọng Thư tiếp tục nói.

Trong lòng thầm than: công tác bảo mật phải làm cho tốt nha.

“Lão sư, chúng ta luôn ở Chiêu Dao sơn tham tu đại đạo, tĩnh tụng Hoàng Đình, Nguyệt Giáo có lão sư ở đây cũng không có ngoại địch, lần này tại sao lại truyền xuống nhiều thần thông bí pháp như vậy?” Thạch Cơ như có điều suy nghĩ hỏi.

Trong môn hạ Nguyệt Giáo, nàng hơi mờ nhạt, không nổi bật như các vị sư huynh sư tỷ khác, nhưng tâm tư của nàng là tinh tế nhất.

Lần này lão sư đang lúc thanh danh, thực lực đều ở đỉnh cao mà

lại truyền xuống nhiều đại pháp như vậy, e rằng sự việc không đơn giản.

Chẳng lẽ lão sư lại muốn đi vào Hỗn Độn?

Thạch Cơ thầm nghĩ trong lòng.

Các đệ tử Nguyệt Giáo khác nghe vậy, thần sắc ngưng trọng, nhất thời cảm thấy lời của Thạch Cơ có lý.

Họ chỉ mải chìm đắm trong niềm vui được lão sư truyền pháp mà không nghĩ nhiều.

Lão sư làm vậy, e rằng không đơn giản như thế.

Vọng Thư ngây người một lát, nhìn Thạch Cơ một cái.

Chớp chớp mắt.

Ta truyền pháp, chẳng lẽ phải có lý do sao?

Chỉ là kiêng dè những Thánh nhân kia giở trò nhỏ thôi.

Hiện tại... thì không cần lo lắng nữa.

Chẳng lẽ phải có lời giải thích mới được sao?

Trong chớp mắt, Vọng Thư hiểu ra, sái nhiên cười một phen.

Việc truyền xuống nhiều đại pháp như vậy trông cực giống như đang để lại... di ngôn.

Không, hiểu rồi, Vọng Thư cũng không dùng lý do thật sự là chưa truyền đại pháp để giải thích.

Nàng sẽ không thừa nhận mình từng kiêng dè những Thánh nhân kia đâu.

Nghĩ đến đây, Vọng Thư nhìn đám đệ tử Nguyệt Giáo mỉm cười.

"Cũng không có đại sự gì, ta quan sát thiên cơ nên có chút thu hoạch.

Chương 323

Không lâu sau sẽ có Thần Tiên đại kiếp, giữa các đại giáo sẽ có tranh đoan lớn, vì thế mới ban xuống đại pháp.

Mong các ngươi tu hành có thành tựu, tăng cường thêm thực lực." "Cứ ở mãi Chiêu Dao sơn cũng không phải là chuyện, cũng nên ra ngoài lịch luyện, tìm kiếm động phủ, tìm kiếm phong cảnh thuộc về mình." "Nói đơn giản là...

đã đến lúc phải xuất sư rồi." "Chúc mừng." Vọng Thư nói năng có chút không đâu vào đâu, dứt lời, thần tình các đệ tử Nguyệt Giáo mỗi người một vẻ.

Có đệ tử lộ vẻ hỉ ý, như Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Lữ Nhạc, Khổng Tuyên, Đại Bằng... họ đã nóng lòng muốn ra ngoài xông xáo từ lâu, chỉ là trước đó Nguyệt Giáo có nguy cơ, thái độ của sư tôn không rõ ràng, tung tích bất định nên không dám vân du.

Có đệ tử thì sắc mặt đại biến, không muốn rời đi, như Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, Liễu Thần, Kim Quang Thánh Mẫu, Thạch Cơ... trước khi gia nhập Linh tộc họ đã chịu quá nhiều khổ cực, tự nhiên biết rõ Linh tộc thật sự như một phúc địa, có thể tiêu dao tham đạo mà không lo tính mạng.

Ức vạn vạn vạn chúng sinh Hồng Hoang hằng mơ ước cuộc sống tu hành như vậy.

"Lão sư, con nguyện ý mãi mãi ở lại Chiêu Dao sơn hầu hạ lão sư." Thạch Cơ quỳ xuống dưới chân Vọng Thư nói, nàng tưởng Vọng Thư muốn đuổi người đi.

Tòa Khô Lâu sơn Bạch Cốt động kia tuy là nơi nàng sinh ra, nhưng trong những năm tháng ở Chiêu Dao sơn này, nàng đã thật sự coi nơi

đây là nhà.

Ở đây nàng cảm nhận được tình chúng sinh, tình thầy trò, tình sư môn... mọi thứ đều tốt đẹp.

Nếu là giấc mộng, nàng không nguyện ý tỉnh lại.

Nếu có cường địch tới, nàng sẽ liều mạng để thủ hộ.

"Con cũng nguyện trường bạn dưới chân lão sư." "Con cũng vậy." "Có con nữa." "Em cũng thế." Trong khoảnh khắc, trước chỗ ngồi của Vọng Thư đen nghịt một đám quỳ rạp dưới đất, ngay cả mấy vị muốn ra ngoài xông xáo kia cũng quỳ xuống.

Tuy vị sư tôn này đối với họ cơ bản là theo phương thức thả rông, nhưng thực sự...

đối đãi với họ cực tốt, ơn sư trọng hậu.

Nguyệt Giáo tương thân tương ái, không có không khí câu tâm đấu giác như các đại giáo khác, cũng khiến họ yêu thích.

Ánh mắt Vọng Thư dừng lại trên người Thạch Cơ, nàng thừa nhận mình không quan tâm nhiều đến Thạch Cơ, không phải vì nàng ấy là nhân vật mờ nhạt trong dòng thời gian nguyên bản, mà vì tâm trí nàng nhỏ, không chứa được quá nhiều người.

Nhưng lúc này, nàng đã ghi nhớ Thạch Cơ.

Tiếp đó, đôi mắt như tinh thần của Vọng Thư lướt qua khuôn mặt của từng vị đệ tử với ánh nhìn bình tĩnh.

"Đều là những đứa trẻ tốt." "Không phải là đuổi đi, tùy ý thôi, Chiêu Dao sơn mãi mãi là nhà của các ngươi.

Bị ủy khuất thì cứ về Linh tộc gọi người, về cáo trạng." "Vi sư chỉ mong chim nhỏ trưởng thành, cuối cùng cũng có ngày bay lên trời cao, nhân lúc này trao cho một số thủ đoạn bảo mệnh." "...Sau này ra

ngoài đấu pháp với người ta, nếu thua thì chẳng phải làm mất danh tiếng vô địch của ta sao.

Tổng không thể sư phụ vô địch, đồ đồ đệ lại là bao cỏ chứ.

Sợ là có người sau lưng sẽ mắng ta, nhìn cái bà Nguyệt Chủ Vọng Thư kia kìa... chưa từng nếm mùi thất bại, mà đám đồ đệ lại chẳng ra cái ôn gì...” “Nếu bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ như thế... mặt mũi của lão sư ta thật sự chẳng còn một chút nào đâu.” Vọng Thư khóe miệng khẽ cong lên, nhướng mày nói.

Đám đệ tử nghe vậy thì nhẹ nhõm, đều cười cả rồi.

Đệ tử Nguyệt Giáo thầm nhủ trong lòng, nhất định phải cần tu đại pháp, không để làm mất mặt sư tôn.

Bầu không khí truyền pháp nghiêm túc, qua lời của Vọng Thư lại trở nên vui vẻ hơn nhiều.

“Đúng rồi, hai nguyên hội trước vi sư từng ban trọng bảo cho Thương Dương, Vân Tiêu, trong lòng các ngươi có oán trách vi sư thiên vị, không ban bảo vật không?” Vọng Thư tươi cười hỏi.

“Đệ tử không dám,” tất cả đệ tử Nguyệt Giáo tim đập thình thịch, đồng loạt quỳ xuống lần nữa.

Bảo bối... tự nhiên là muốn, nhưng lời của lão sư như vậy, họ không dám đáp cứng.

Vọng Thư lắc lắc đầu, tâm tư đệ tử thế nào nàng sao không hiểu.

Lúc nàng còn yếu nhỏ, chẳng phải cũng tận lực tìm mọi cách để có được bảo vật sao.

Đến mức để lại cái danh “nhạn bay qua vặt lông, thú chạy qua lột da”, danh tiếng Vọng Thư Vét Sạch Hồng Hoang.

Lần này, ý định trong lòng nàng đã quyết.

“Lữ Nhạc.” Vọng Thư thanh lãnh lên tiếng gọi tên.

Lần trước đã ban trọng bảo cho Thương Dương, Vân Tiêu, lần này tự nhiên sẽ không ban nữa.

“Đệ tử có mặt!” Chỉ thấy một tu sĩ mặt xanh, mặc thanh y, thân hình khôi ngô bước ra khỏi đám đông.

Đó là đệ tử thứ ba của Vọng Thư, Lữ Nhạc.

Trong dòng thời gian nguyên bản là Ôn Thần, quản lý Ôn bộ, chủ trì họa loạn dịch bệnh trên thiên hạ.

Diện mạo xấu xí, nhưng hiện nay là đại năng đã tạo dựng được danh hiệu Độc Vương trong trời đất Hồng Hoang, thủ đoạn dùng độc cực mạnh.

Vọng Thư đặt kỳ vọng cực cao vào hắn, người này trong dòng thời gian nguyên bản đã cực kỳ có thiên tư, dưới sự dạy dỗ của nàng thì chẳng phải sẽ lên trời sao?

Nguyệt Giáo âm thịnh dương suy, có chút đàn ông trung hòa cũng tốt.

Miễn cho người khác cứ coi Nguyệt Giáo là hậu cung của nàng, cái đó... phong bình không tốt lắm.

“Vi sư thấy ngươi tấn công cực mạnh nhưng phòng thủ không đủ.

Ban cho ngươi Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, bảo vật này là cực phẩm tiên thiên linh bảo, phòng ngự đỉnh tiêm, ngay cả một kích của Thánh nhân cũng có thể chống đỡ được.” “Lại có một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo nữa, cũng cầm lấy mà dùng làm vật tấn công.” Vọng Thư tâm niệm khẽ động, một cán cờ và một cái ô từ trong cơ thể bay ra.

Chính là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ôn Hoàng Tán.

Hạnh Hoàng Kỳ năm đó khi đưa Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cho Thương Dương, Vân Tiêu, nàng còn tiếc không nỡ cho, cứ giữ lại.

Giờ đây giữ cũng không dùng làm gì, đành phát xuống vậy.

Thế là một trọng bảo khiến cả Thánh nhân cũng phải đỏ mắt đã rơi vào tay Lữ Nhạc.

Chỉ có thể nói là duyên phận, là mệnh, là cơ duyên đã đến.

Còn Ôn Hoàng Tán là thứ Vọng Thư có được từ Phân Bảo Nham, là bảo vật của Ôn đạo, rất xứng hợp với Lữ Nhạc.

"Tạ lão sư ban bảo!" Lữ Nhạc quỳ lạy dưới đất, cung kính nhận lấy bảo vật, nụ cười rạng rỡ trên mặt.

Tính cách trầm ổn của hắn lúc này cũng khó tránh khỏi không kìm được niềm vui sướng điên cuồng trong lòng.

Danh tiếng của Hạnh Hoàng Kỳ hắn tự nhiên biết rõ, đó là bảo vật đỉnh tiêm giữa trời đất.

Lúc này lại được sư tôn Vọng Thư ban cho, thật sự...

ơn sư đại tựa trời.

Lúc này, đám đệ tử Nguyệt Giáo khác thấy Lữ Nhạc nhận được trọng bảo, nhất thời mắt sáng lên, tim đập thình thịch, hơi thở dồn dập, sắc mặt ửng hồng.

Rơi vào tâm cảnh vừa khẩn trương vừa thấp thỏm.

Không phải vì tu hành không tốt, tâm cảnh không ổn, không đạm định.

Mà thực sự là trọng bảo trước mặt khiến người ta run rẩy.

Cái này là đổi súng lục thành đại bác, trực tiếp bay lên, trang bị đồ

thần rồi.

Hành động này của Vọng Thư đại biểu cho việc nàng thực sự muốn phân bảo rồi.

Ai sẽ là người tiếp theo?

Tất cả đệ tử đều đang mong chờ, đặc biệt là các đệ tử nòng cốt.

"Kim Quang Thánh Mẫu." "Đệ tử có mặt." Bước ra từ đám đông là một mỹ nhân phong cách ngự tỷ, mặc cung trang vàng kim, dung mạo không hẳn là tuyệt mỹ nhưng cũng thuộc hàng trung thượng, dáng người cực tốt, vòng nào ra vòng nấy.

Ngực thậm chí còn lớn hơn Vọng Thư vài phần.

Kim Quang Thánh Mẫu trong dòng thời gian nguyên bản là đệ tử Tiệt Giáo lập ra "Kim Quang trận" trong Thập Tuyệt trận, khi Phong Thần được phong là "Điện Mẫu".

"Ban cho ngươi Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tử Điện Chùy." Vọng Thư nói, gọi ra Càn Khôn Đỉnh, hai kiện bảo vật từ trong đỉnh bay ra rơi vào tay Kim Quang Thánh Mẫu.

Hai kiện bảo vật này đều là thứ Vọng Thư có được trên Phân Bảo Nham, thuộc hàng thượng phẩm tiên thiên, cực kỳ bất phàm.

Đặc biệt là Tử Điện Chùy, trong những trận đối địch trước đây của Vọng Thư xuất hiện cực nhiều, thường xuyên xuất hiện trong tay Vọng Thư, uy năng thế nào không cần nói nhiều cũng biết.

Giờ đây Tử Điện Chùy ban cho "Điện Mẫu" tiền thế, chỉ có thể nói minh minh trung tự có vận mệnh chiếu cố.

"Tạ lão sư ban pháp." Kim Quang Thánh Mẫu quỳ lạy dưới đất, tươi cười nhận bảo vật trong nước mắt, cảm động vô cùng.

Giống như Thạch Cơ, nàng cũng là một thành viên mờ nhạt trong

các đệ tử nòng cốt của Nguyệt Giáo.

Chương 324

Giờ đây không ngờ lão sư lại ban cho nàng bảo vật tâm đắc như vậy.

Vọng Thư gật gật đầu, nhìn về phía hai người khác.

Một cặp chị em hoa, dung mạo đều cực đẹp, chị là Quỳnh Tiêu tính khí nóng nảy, cực kỳ giảng nghĩa khí, mặc cung trang đỏ như một đóa hồng lửa.

Em là Bích Tiêu tính cách tinh nghịch nhưng lại có khuôn mặt băng mỹ nhân, tu luyện pháp tắc Băng chi đại đạo cao nhất, mặc cung trang trắng.

Có thể gọi là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Hai chị em dùng đôi mắt to xinh đẹp nhìn Vọng Thư, nhất thời hô hấp dồn dập, trợn to mắt.

"Sư tôn?" "Lão sư?" "Đến lượt tụi con rồi sao?" Hai tiếng gọi nũng nịu vang lên bên hồ Sơ Bích khiến người ta mơ màng, người không biết chuyện còn tưởng đang làm chuyện gì không thích hợp vào ban ngày.

Vọng Thư bực mình lườm hai chị em một cái.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên hơi quái quái.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng vẫn có bốn kiện bảo bối từ trong Càn Khôn Đỉnh bay ra.

"Quỳnh Tiêu, đây là Kim Giao Tiễn, ngươi cũng đã nghe danh tiếng của nó rồi, là một trong những pháp bảo thuận tay của vi sư, hãy luyện hóa cho tốt.

Tính cách ngươi nóng nảy, hiếu chiến, ban thêm một kiện pháp bảo phòng thân nữa, đây là Thất Bảo Linh Lung Tháp, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cũng phải luyện hóa cho tốt." "Bích Tiêu, ban cho ngươi Bảo Liên Đăng và Phong Hỏa Bồ Đoàn.

Bảo Liên Đăng cực kỳ thần dị, có đại tạo hóa, cần phải tỉ mỉ thể hội, đừng làm lỡ mất bảo vật này." Vọng Thư mỉm cười nói, tâm niệm khẽ động, bốn kiện bảo vật lần lượt rơi vào tay hai nữ tử.

"Tạ lão sư, lão sư vạn phúc." "Sư tôn thật tốt, đệ tử khấu tạ." Hai nữ tử hớn hở nhận lấy bảo vật.

Cả hai đều tươi cười rạng rỡ, không hề che giấu niềm vui sướng trong lòng.

Kim Giao Tiễn kia sớm đã nổi danh từ lúc Vọng Thư một mình sát lên Yêu tộc Thiên đình, là một đại sát khí.

Còn Bảo Liên Đăng tuy chưa từng thấy lão sư sử dụng, nhưng có thể được lão sư dặn dò thận trọng như vậy, chắc chắn cũng là một trọng bảo không nghi ngờ gì.

Hai nữ tử vui mừng không xiết, thầm nghĩ không uổng công hai nguyên hội qua đã vất vả nỗ lực tìm cảm giác tồn tại trước mặt lão sư, giờ đây cuối cùng cũng có thu hoạch.

Mặt khác, Vọng Thư bình tĩnh lướt mắt nhìn Tam Tiêu: Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, trong lòng thầm nghĩ không uổng công vất vả một chuyến, vận mệnh của ba chị em rốt cuộc đã bị thay đổi.

"Thạch Cơ..." Vọng Thư dừng lại một chút, khẽ nhíu mày nhìn Thạch Cơ.

Thạch Cơ mặc một thân đạo bào đen, tóc dài xõa tung bay trong gió, không trang điểm, cả người toát lên vẻ thanh khiết cực kỳ.

Dung mạo xinh đẹp, dáng người cao ráo, trong số các đệ tử của

Vọng Thư cũng xếp vào hàng ba người đứng đầu.

Vọng Thư nhíu mày không phải vì bảo vật đã phát hết, không còn bảo vật để ban.

Nàng nhớ tới trong dòng thời gian nguyên bản, vị đệ tử này đã chết dưới Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất chân nhân, bị chín con rồng phun ra "Tam Muội Chân Hỏa" thiêu chết tươi.

Luận đạo hạnh, Thạch Cơ không thua kém Thái Ất chân nhân - một trong "Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên", tại sao lại chết?

Chẳng phải vì nghèo sao.

Thạch Cơ: (ó ò) tay không có trọng bảo, nên trong lúc đấu pháp đã chịu thiệt thòi lớn.

Ngay cả hạng tiểu tử như Na Tra cũng có thể dùng pháp bảo "đùa giỡn" Thạch Cơ vài cái.

Vọng Thư nghĩ tới đây, tâm thần phân ra một phần tiến vào dòng sông vận mệnh, lật xem vận mệnh.

Chỉ thấy trong vận mệnh của nàng, một vị đạo cô mặc đạo bào đen, buộc tóc đuôi ngựa, đang đại chiến với một lão đạo mặc đạo bào trắng rộng thùng thình, tinh thần quắc thước.

Bên cạnh có một đứa trẻ mặc yếm hống hách ngang tàng, miệng thốt ra những lời cuồng vọng.

Chính là Thạch Cơ, Thái Ất chân nhân và Na Tra.

"Trong định mệnh mịt mờ vẫn có một trận chiến này." "Đúng là một đôi oan gia mà." "Thôi được rồi, làm lão sư đã nhìn thấy thì không thể không quản." "Không phải là so pháp bảo sao?

Xem Nguyệt Hoàng cung của ta có kém Ngọc Hư cung nửa phân nào không?" Vọng Thư thầm nghĩ trong lòng.

Nhất sát thiên niệm, xem xong vận mệnh cũng chỉ trong khoảnh khắc sau khi dứt lời.

"Đệ tử có mặt." Thạch Cơ trong trẻo đáp lời, thấy Vọng Thư khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Chuyện gì mà khiến một tồn tại thần thông quảng đại như lão sư Vọng Thư cũng phải nhíu mày chứ?

Chẳng lẽ liên quan đến mình?

Thạch Cơ suy tư nhưng cũng không hiểu rõ.

"Thạch Cơ, hai vật này nguyên bản không có duyên với ngươi." "Nhưng vi sư thấy trong vận mệnh tương lai của ngươi có một sinh tử đại kiếp, nên đem hai vật này trao cho ngươi." "Sinh tử đại kiếp đó đối với ngươi cực kỳ quan trọng.

Nếu độ qua được, ngươi sẽ là phúc duyên chân tiên, hưởng thọ tiên đạo trường cửu; nếu không qua được, chỉ có thể hóa thành tro bụi, chân linh bị vây khốn, bị người khác chế ngự." "Hai vật này hợp nhất có thể hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên, vị trí đỉnh tiêm Chuẩn Thánh có thể đạt tới.

Nhớ kỹ, nhớ kỹ, nhất định phải luyện hóa cho tốt, cũng phải học nhiều hơn những pháp môn bảo mệnh mà vi sư đã truyền trước đó, không được lười biếng." Vọng Thư vén một lọn tóc nhỏ, bình đạm nói với Thạch Cơ, lời nói đầy vẻ dặn dò.

Vừa nói, từ trong Càn Khôn Đỉnh tỏa ra bảo quang huyền hoàng rực rỡ, hàng chục kiện bảo vật bay ra, bảo quang lung linh khiến hồ Sơ Bích trở nên tuyệt đẹp vô cùng.

Một cây thước, hai mươi bốn hạt châu, một chiếc khăn tay.

Chính là Càn Khôn Thước, Nhị Thập Tứ Khỏa Định Hải Châu, Bát Quái Long Tu Khăn.

Trong đó Càn Khôn Thước và Nhị Thập Tứ Khỏa Định Hải Châu có thể diễn hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên, có uy năng cực lớn, tổ hợp lại còn mạnh hơn cả cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn Bát Quái Long Tu Khăn là Vọng Thư tặng kèm, vật này trong dòng thời gian nguyên bản chính là của Thạch Cơ, lần này giao trả cho nàng.

Đám đệ tử nghe lời dặn dò hiếm thấy của Vọng Thư đều đồng loạt kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Thạch Cơ.

Vị đồng môn này rốt cuộc có sinh tử đại kiếp gì mà khiến sư tôn phải đích thân lên tiếng dặn dò?

Lúc này, nhớ lại lời Vọng Thư từng nói "Thần Tiên đại kiếp", tâm tình vui sướng của từng người nhất thời thu liễm lại mấy phần, có cảm giác khẩn bách.

Thần tiên thần tiên... bọn họ cũng thuộc hàng thần tiên.

Kiếp số kiểu đó đối với những tồn tại như sư tôn thì không có bất kỳ uy hiếp nào, nhưng đối với bọn họ e rằng là kiếp số trời giáng.

Bế quan!

Lần này quay về nhất định phải bế quan, cần tu đại pháp, khổ luyện bảo bối, không có thành tựu tuyệt đối không xuất quan.

Mặt khác, Thạch Cơ hoa dung thất sắc, trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, như sóng cuộn biển gầm.

Sư tôn nhà mình là tồn tại thế nào, chưởng khống vận mệnh, có thể nhìn thấy tương lai, chắc chắn không phải lời hư ngôn.

Vậy... tương lai nàng thực sự có sinh tử đại kiếp sao?

Với ai?

Bất luận kẻ nào muốn lấy mạng ta, đều phải khiến kẻ đó trả giá

đắt!

Những cường giả trưởng thành từ nghịch cảnh đều có một sự bền bỉ, hung hãn, Vọng Thư như thế, Thạch Cơ cũng như thế.

Trong mắt nàng hung quang lấp lánh.

Bất luận kẻ nào trong tương lai muốn khiến nàng hóa thành tro bụi, chắc chắn nàng sẽ tiễn kẻ đó đi gặp Hậu Thổ nương nương trước.

"Tạ lão sư ban bảo." Thạch Cơ sắc mặt lạnh lùng, hít sâu một hơi, vẻ mặt chính trực nhận lấy bảo vật lão sư Vọng Thư ban cho.

"Cố lên, lúc đó gặp phải cứ đánh chết cho ta.

Đừng sợ, có vi sư chống lưng cho ngươi." Vọng Thư tươi cười cổ lệ Thạch Cơ.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo: ...

Lão sư thật đúng là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn mà.

Vì thế, sinh tử đại kiếp của Thạch Cơ càng khiến đám đệ tử tò mò không thôi.

Thậm chí có không ít sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội chuẩn bị đến lúc đó sẽ đi giúp Thạch Cơ một tay, xem kẻ nào to gan dám bắt nạt Thạch Cơ.

Vọng Thư nhìn biểu tình của đám đệ tử, sao không biết họ nghĩ gì trong lòng.

Tội nghiệp Thái Ất chân nhân quá...

đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Vọng Thư khóe miệng hơi nhếch lên.

Đối với suy nghĩ của đệ tử, nàng không muốn quản nhiều.

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người... niềm vui vô cùng, đám đệ tử này cũng đã đến lúc phải lịch luyện rồi, làm lão sư nàng cũng không thể quản họ vạn kiếp bất ma được, sau khi đưa cho bộ trang phục tân thủ, việc phát triển hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân họ.

Chương 325

Nhất sát thiên niệm, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Tiếp đó, tiếp tục phân bảo.

"Cửu Vĩ Thiên Hồ Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, ban cho ngươi Lạc Bảo Kim Tiền." Vọng Thư nói, một đồng tiền có một cặp cánh trắng từ trong cơ thể nàng bay ra, vỗ cánh lơ lửng giữa không trung, tiên quang lung linh tỏa ra trên thân nó.

Chính là Lạc Bảo Kim Tiền, một bảo vật thần dị, năm đó Vọng Thư nhờ nó mà đánh rơi được Hà Đồ, Lạc Thư và các cực phẩm tiên thiên linh bảo khác.

Giờ đây Vọng Thư thi triển vận mệnh thần thông, một câu "Đoạn vận mệnh, vật này không còn duyên với ta", ngôn xuất pháp tùy, cũng có thể khiến vạn vật đều bị rơi.

Do đó kiện bảo vật này trong tay nàng không còn nhiều tác dụng.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo thấy kiện bảo vật này xuất hiện, nhất thời trợn to mắt, tâm thần chấn động.

Lão sư ngay cả kiện bảo vật này cũng phân phát xuống sao?

Bảo vật này cực kỳ quen mắt, cũng khiến người ta thèm muốn.

Trong trời đất Hồng Hoang nó cũng lừng lẫy danh tiếng, thần dị vô cùng, được nhiều người biết đến nhưng không ai biết tên của nó, là trọng bảo thần bí vô cùng trong tay lão sư.

Giờ đây mới biết hóa ra gọi là Lạc Bảo Kim Tiền, quả thực thông tục dễ hiểu.

"Khụ... bảo này có thể đánh rơi bảo vật, mong ngươi học hỏi

phong thái ngày trước của vi sư, nhận bay qua vặt lông, thú chạy qua lột da... không đúng, phải là cần kiệm trì gia, biết cách tăng thu giảm chi.

Mong ngươi phát huy quang đại bảo vật này, từ đây phú quý truyền gia.” Vọng Thư mỉm cười nói.

“Nhận vặt lông, thú lột da”, cụm từ này phối với bộ tộc Đồ Sơn của Hồ tộc thật sự là rất hợp nha.

“Bảo này chỉ có thể đánh rơi bảo vật, dưới mức tiên thiên chí bảo đều có thể đánh rơi, không thể đánh rơi binh khí, sau này gặp phải kẻ địch hãy tùy tình hình mà sử dụng.” Sau khi giao Lạc Bảo Kim Tiền cho Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, Vọng Thư nhớ tới kết cục của Tiêu Thăng trong dòng thời gian nguyên bản, đặc biệt dùng thần thức truyền âm dặn dò Đồ Sơn Tiểu Nguyệt một tiếng.

Không thể để đệ tử của mình rơi vào kết cục bị binh khí đập chết được.

“Đệ tử ghi nhớ kỹ!” “Đa tạ sư tôn ban bảo.” Đồ Sơn Tiểu Nguyệt vẻ mặt chính trực đáp lời, tuy là chính trực nhưng diện dung tuyệt mỹ cộng với thân hình nóng bỏng, những gì thể hiện ra lại là mị hoặc vạn thiên, dụ hoặc thập túc.

Tóm lại một chữ: lẳng.

Mỗi nhất cử nhất động đều câu hồn người khác.

Hồ tộc vốn dĩ sản sinh mỹ nhân, Cửu Vĩ Thiên Hồ là căn cước tốt nhất trong Hồ tộc, tự nhiên dung mạo, tư sắc đều thuộc hàng đỉnh tiêm.

Có thể nói là họa quốc ương dân, hào không quá lời.

Vọng Thư nhìn mà cũng muốn nuốt nước miếng, may mà che giấu cực tốt.

Không để đám đệ tử phát hiện sư tôn của mình cũng háo sắc.

Đồ Sơn Tiểu Nguyệt đối với Lạc Bảo Kim Tiền cực kỳ vui mừng.

Tuy bảo vật này có nhược điểm lớn là không đánh rơi được binh khí, nhưng một khi sử dụng tốt thì các bảo vật khác có thể thu về nườm nượp.

Thật đúng là phú quý truyền gia.

Tiếp đó, đôi mắt đẹp của Vọng Thư chuyển hướng nhìn về phía đệ tử thứ chín Liễu Thần.

Hắn vốn là một cây liễu lớn ở phía nam Hồng Hoang hóa hình, ngoại mạo phong thần tuấn lãng, tóc dài như thác, có ý vị bễ nghễ thiên hạ, phong hoa tuyệt đại.

Trong số các nam đệ tử của Vọng Thư, hắn là người có nhan trị cao nhất.

"Liễu Thần, vi sư được biết ngươi vẫn luôn học kiếm đạo và đã có sở đắc, Sát Sinh Kiếm là vật của Sát Chủ tồn tại trong Hỗn Độn, nguyên bản ta định để lại cho một người, nhưng hiện nay cơ hội dùng tới không lớn, ban cho ngươi vậy." Vọng Thư nói, lấy ra Sát Sinh Kiếm giao cho đệ tử.

Còn việc sau khi Sát Chủ xuất hiện thì dùng cái gì... hiện tại nàng không thèm quản.

"Tạ lão sư!" Liễu Thần ngắn gọn nói, quỳ lạy Vọng Thư rồi nhận trường kiếm.

"Tranh!" Tiếng kiếm reo vang, Sát Sinh Kiếm ra vỏ.

Liễu Thần thần tình kích động, những ngón tay thon dài vuốt ve thanh kiếm, hơi run rẩy, ánh mắt si mê.

Bảo kiếm đối với kiếm tu quan trọng chí cực, giống như một nửa

khác trong sinh mệnh của họ.

Giờ đây nhận được thanh đại bảo kiếm đỉnh tiêm do Vọng Thư ban cho, coi như đã đạt được đại viên mãn.

Còn phụ nữ sao?

A, chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm mà thôi.

Trong khoảnh khắc, Vọng Thư đã phân bảo đến mức này, trong số các đệ tử nòng cốt chỉ còn lại hai người chưa nhận được bảo bối.

Hai con chim nhỏ.

Khổng Tước và Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Lúc này hai anh em vẻ mặt cấp thiết nhìn chằm chằm Vọng Thư, hô hấp dồn dập, thấy các vị sư huynh sư tỷ đều nhận được trọng bảo, trái tim nôn nóng đã sớm không kiềm chế được.

Họ biết dựa vào mối quan hệ chị em giữa lão sư và mẫu thân mình, bảo bối nhận được chắc chắn sẽ không quá tệ.

Nhưng... dường như lão sư Vọng Thư chỉ tươi cười nhìn họ mà không nói lời nào.

Khiến hai anh em trong lòng như bị mèo cào, mỗi phân mỗi giây đều cảm thấy cực kỳ dài đằng đẵng.

Hiểu rồi, tính ác thú vị của lão sư lại trỗi dậy rồi.

Những hình ảnh lúc nhỏ bị lão sư bắt nạt lại hiện lên trong não hải, hai anh em đồng loạt rùng mình một cái.

Thiên không sợ, địa không sợ, chỉ sợ lão sư Vọng Thư bắt nạt.

"Lão sư, đệ tử... nghèo quá, xin lão sư ban bảo." Cuối cùng Đại Bàng không nhịn được nữa, quỳ rạp xuống đất nói, một bộ dạng như liều mạng.

Khổng Tuyên môi máy động mấy cái nhưng không nói gì, nhưng cơ thể rất thành thật mà quỳ xuống.

Vọng Thư mỉm cười, không trêu chọc nữa.

"Khổng Tuyên, Đại Bàng." "Căn cước đỉnh tiêm, có bản mệnh đại thần thông, thiên sinh chiến lực bất tục." "Vi sư vốn không định ban thêm bảo vật, tránh gây thêm họa đoan." "Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì cứ ban cho vậy." "Phải nhớ kỹ, ỷ lại vào bảo vật, bản mệnh thần thông rốt cuộc vẫn là hạ thừa, cảnh giới đại đạo mới là căn bản." "Sau này hành sự cũng phải suy nghĩ nhiều hơn, hành sự ổn trọng, đừng có làm ác đa đoan, tạo ra sát nghiệt ngập trời, nếu không ta nhất định không tha." Vọng Thư nhớ tới một số chuyện trong dòng thời gian nguyên bản, khẽ nói.

Khổng Tuyên thì còn tốt, chỉ là quá tự tin vào bản thân, manh mục tự đại, đâm đầu vào miếng sắt Chuẩn Đề kia thôi.

Nhưng còn tên Đại Bàng đó... trong Tây Du Ký hắn cùng Thanh Sư, Bạch Tượng hợp thành Sư Đà Lĩnh F3, tạo ra sát nghiệp thấu trời, xương người trên Sư Đà Lĩnh chất cao như núi.

Loại sát nghiệp đó Vọng Thư không thể chấp nhận được.

Cả hai anh em nói chung đều không phải hạng vừa.

Vì thế Vọng Thư mới có lời này.

"Rõ, đệ tử tuân mệnh." Khổng Tuyên, Đại Bàng đồng thanh nói, sắc mặt đều trở nên nghiêm nghị.

Lời nói của Vọng Thư đối với họ nghiêm túc chưa từng có, có thể thấy trong tương lai hoặc là trên người họ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Hai anh em ghi nhớ lời dặn của Vọng Thư vào lòng, bắt đầu để tâm.

Vọng Thư gật đầu hài lòng.

Dù sao thì lời cũng đã nói rồi, nếu sau này Đại Bàng vẫn làm ra chuyện như vậy thì cũng đừng trách nàng thanh lý môn hộ.

Tâm niệm khẽ động, một cán thương và một cái hồ lô xanh từ trong Càn Khôn Đỉnh bay ra.

Cán trường thương đó không quá thô cũng không quá dài, kích thước vừa vặn, vừa mới xuất hiện đã tỏa ra bảo quang đen bên hồ Sơ Bích, trên đó có sát ý ngất trời, ngưng tụ như thực chất.

Mũi thương đỏ như máu, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta kinh hãi, cảm thấy có đại khủng bố, đại sát cơ.

Một trọng bảo sát phạt.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo nhất thời lặng thinh, bị kiện bảo vật này làm chấn động.

Còn cái hồ lô xanh kia, về mặt khí thế so với Thí Thần Thương thì kém sắc hơn nhiều.

Nó chỉ tĩnh lặng lơ lửng trên không trung hồ Sơ Bích, tỏa ra bảo quang xanh, không tranh không giành, cực kỳ nội liễm, nhưng nhìn kỹ lại vẫn có thể thấy được sự bất phàm của nó.

Hai anh em đều nhìn chằm chằm vào cây thương kia, mắt lộ vẻ hỏa nhiệt.

"Thương tên Thí Thần, di bảo của Ma Tổ La Hầu, sau đại chiến Đạo-Ma thì mất tích, không ngờ bị vi sư tìm thấy, thuộc hàng cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng về năng lực sát phạt thì không dưới cấp tiên thiên chí bảo." "Khổng Tuyên, vật này ban cho ngươi." Khổng Tuyên mặt mũi đốn thì cuồng hỉ.

"Tạ lão sư." Hắn nhanh nhẹn từ dưới đất bò dậy, nhận lấy trường

kiếm, tỉ mỉ vuốt ve như đối đãi với người yêu.

Chương 326

Còn Đại Bàng thì lộ vẻ thất vọng.

Anh trai Khổng Tuyên đã nhận được Thí Thần Thương, vậy lượt hắn chắc chắn chỉ còn cái hồ lô kia thôi.

Nhìn bề ngoài có cảm giác không lợi hại lắm.

Vọng Thư khóe miệng hơi nhếch lên, không cần đoán cũng biết ý tứ của Đại Bàng.

"À, chỉ nhìn vào thương mà coi thường hồ lô rồi." "Năm xưa trên dây hồ lô tiên thiên ở núi Bất Chu kết ra bảy cái hồ lô, hồ lô xanh chính là một trong số đó.

Nguyên bản là do Thái Nhất có được, sau khi Yêu tộc sụp đổ, vi sư vân du Thiên giới tình cờ có được, sau đó dùng hai đạo chân linh tồn tại trong Hỗn Độn luyện thành một món bảo bối, có uy lực cường đại, là bảo vật công phạt." "Tên gọi là Trảm Tiên Phi Đao, hay còn gọi là 'Phong Thần Trảm Tướng Phi Đao', chỉ cần một câu 'Thỉnh bảo bối quay người' là sẽ có ánh trắng chợt hiện, trảm rơi đầu người." "Đại Bàng, thấy sao?

Có lợi hại không?" Dứt lời Vọng Thư, Đại Bàng chưa kịp phản ứng.

Đám đệ tử khác thì đồng loạt sững sờ, trợn to mắt.

Vân du Thiên giới?

Lão sư nghiêm túc chứ?

Thiên giới đó suýt chút nữa bị nàng đóng gói mang đi hết luôn mà uy.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo cạn lời, thầm lẩm bẩm.

Phong cách của lão sư thật sự rất đáng để học tập.

"Tạ lão sư ban bảo." Lúc này Đại Bàng mặt đầy hỉ ý nói.

Hắn không cho rằng lời lão sư có gì sai.

Nếu đúng như lão sư nói, món bảo bối này cũng thực sự lợi hại.

Đại Bàng đứng dậy, hớn hở thu lấy bảo hồ lô, cũng bắt đầu vuốt ve si mê như Khổng Tuyên vậy.

Vọng Thư lộ ra nụ cười dì hiền.

Đứa trẻ này dễ dạy, thật dễ lừa.

Thực ra Trảm Tiên Phi Đao đúng là không bằng Thí Thần Thương.

Nhưng bản thân nó cũng không tệ.

Chỉ là so với Thí Thần Thương thì khoảng cách hơi lớn một chút thôi.

Ừm, cũng khoảng một vạn mét khoảng cách gì đó.

Việc phân bảo cho đệ tử nòng cốt đã hoàn thành, Vọng Thư hướng mắt nhìn về phía hàng chục đệ tử gia nhập Nguyệt Giáo sau này.

"Số bảo vật này, các ngươi cầm lấy đi." Vọng Thư nhẹ giọng nói.

Tâm niệm khẽ động, gần tám mươi đạo bảo quang chợt hiện, bên hồ Sơ Bích rực rỡ vô cùng, lần lượt rơi vào tay những đệ tử còn lại.

Đối với những đệ tử này nàng sẽ không ban xuống trọng bảo, cũng không có nhiều như vậy.

May mà năm xưa số bảo vật vơ vét được trên Phân Bảo Nham đủ nhiều, cũng không lo không có bảo vật để phát.

Đa số đều là hạ phẩm, trung phẩm tiên thiên linh bảo, cũng có vài

kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Việc đệ tử nhận được bảo vật tốt hay xấu hoàn toàn phụ thuộc vào cơ duyên của họ.

Vọng Thư dù sao cũng chỉ tùy tay phất một cái, sau đó không quản nữa.

Đại khái mỗi người được hai kiện.

"Tạ lão sư ban bảo." Đám đệ tử còn lại quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô, nụ cười rạng rỡ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Họ tự biết rõ khoảng cách giữa mình và đệ tử nòng cốt.

Lần này lão sư ban bảo, có thể nhận được bảo vật cấp tiên thiên linh bảo đã là thu hoạch lớn rồi.

Phải biết rằng chỉ có ở Nguyệt Giáo, dưới trướng Vọng Thư mới có thể trang bị cho đệ tử nòng cốt một người một kiện, thậm chí hai kiện thượng phẩm cho tới cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn ở các đại giáo khác như Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, ngay cả đệ tử nòng cốt hay đệ tử quan môn mới có tiên thiên linh bảo để dùng.

Trong trời đất Hồng Hoang, trong số các tán tiên, nếu không có cơ duyên thì không tìm thấy tiên thiên linh bảo, chỉ có thể luyện chế hậu thiên linh bảo để dùng, đại năng tán tiên như vậy càng có cả đống.

Vì thế họ cực kỳ mãn nguyện, không có bất kỳ lời oán thán nào.

Vọng Thư gật đầu.

Trong lòng nhẩm tính lại xem mình còn những bảo vật gì: Vận Mệnh Quyền Trượng, Hỗn Độn Châu, Thái Âm Thần Kiếm Khôn Hoa, Càn Khôn Đỉnh, Hỗn Độn Chung, Độ Tiên Kiều, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Vô Thượng Tiên Cung, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, Nguyệt Tinh Luân, Hồng Mông Lượng Thiên Thước, Bát Quái Lô, Tử

Kim Hồ Lô, Định Phong Châu, hai nửa đoạn núi Bất Chu v.v., cùng với hơn năm trăm kiện hạ phẩm, trung phẩm tiên thiên linh bảo khác.

"Không tệ, sau khi phân bảo vẫn còn nhiều bảo bối như vậy, không hổ là ta." Vọng Thư nhướng mày cảm thán một tiếng.

Thu gom suốt mấy nguyên hội, tài sản tổng cộng lại rất phong phú.

Nhất sát thiên niệm, tiếp đó Vọng Thư tươi cười nói với đám đệ tử.

"Lần này Thánh nhân đại pháp và linh bảo đều đã ban xuống, vi sư đã đặt sẵn nền móng cho các ngươi, sau này có thể đi ra con đường như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân các ngươi." "Cái gọi là sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại mỗi người." "Đạo cần phải tự mình đi." "Chỉ cần nhớ kỹ, Nguyệt Giáo ta không gây sự nhưng cũng không sợ sự, nếu có chuyện gì đừng có gồng mình chống đỡ, chỉ cần mình có lý thì cứ trực tiếp gọi người.

Đấu đơn quá ngốc, hội đồng mới là vương đạo.

Chính diện tấn công quá ngốc, đánh lén sau lưng mới là vương đạo." Vọng Thư quán triệt triết lý của Nguyệt Giáo, giọng nói thanh lãnh vang vọng bên hồ Sơ Bích.

Dưới chân Hắc Liên, Tiểu Bạch Long Ngao Linh Vũ đảo mắt trắng dã.

Nhìn xem, đằng sau vẻ hào nhoáng của Nguyệt Giáo là cái kiểu giáo dục này đây.

Hồng Hoang tương lai thật đáng lo ngại mà.

Quả nhiên những đại năng thực lực đỉnh tiêm này thủ đoạn đều đen tối, tim cũng bẩn hết chỗ nói.

“Rõ, đệ tử bái tạ lão sư.” Đám đệ tử Nguyệt Giáo dẫn đầu là Thương Dương, Vân Tiêu, đồng loạt quỳ lạy lần nữa.

Họ không hề cảm thấy lời này có gì không thỏa đáng.

Dù sao thì lúc vị Nguyệt Giáo Chủ “phúc hắc” nào đó giảng đạo, thường xuyên nói: “Người còn sống mới có sát thương, ngủm rồi thì làm cái rắm gì nữa.” “Bệ hạ, ngoài cung có một người mặc đế bào cầu kiến, tự xưng là Thiên Đế Hạo Thiên.” Một binh sĩ Linh tộc canh giữ ngoài cung bước vào Nguyệt Hoàng cung bẩm báo với Vọng Thư.

Vọng Thư tâm niệm khẽ động, nhớ lại trăm năm trước từng đáp ứng Hạo Thiên chuyện lên Thiên đình phó yến.

Tính toán thời gian, hóa ra đã ở ngay trước mắt.

Mùng ba tháng ba, Bàn Đào tiên hội.

“Sợ là ta giảng đạo hăng say quá mà quên mất chuyện đó sao?” “Thôi được rồi, gặp một lần vậy.” “Vị Thiên Đế tự cao tự đại này mà lần thứ hai tới thỉnh, cũng thật nhẫn nhịn... cũng khó đắc.” Vọng Thư thầm nghĩ.

“Cho mời vào.” Nàng phân phó.

Binh sĩ Linh tộc cung thân hành lễ rồi lui ra, không lâu sau dẫn một người vào, chính là Ngọc Đế Hạo Thiên do Hồng Quân lập ra.

Hạo Thiên quan sát hồ Sơ Bích của Nguyệt Hoàng cung.

Lần trước mang theo trọng lễ nhưng phải ăn bế môn canh.

Lần này đi người không tới lại được vào.

Trải nghiệm cực kỳ tồi tệ.

Ánh mắt không vui của hắn bị những sự việc khác thu hút.

Ánh mắt dừng lại trên tay của từng đệ tử Nguyệt Giáo, đám đệ tử

đó đang cầm trên tay từng kiện bảo vật tỏa ra các loại bảo quang mạnh mẽ.

“Tê...

đó là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Vọng Thư vậy mà lại ban cho tên đệ tử mặt xanh xấu xí kia.” Hạo Thiên hít một hơi khí lạnh, nhìn Lữ Nhạc, vẻ mặt đầy chấn động.

“Đó là...

Định Hải Châu, có tới hai mươi bốn hạt, Hồng Quân lão sư từng nói vật này có ba mươi sáu hạt, nếu thu thập đủ sẽ mạnh mẽ vô cùng, sánh ngang chí bảo!” Hắn lại nhìn về phía Thạch Cơ, thầm nghĩ: Trời đất ơi, không thể tin được.

“Cả cái kiện bảo vật thần bí trong truyền thuyết có thể đánh rơi Hà Đồ, Lạc Thư và các chí bảo khác, Vọng Thư cũng cho đi rồi sao!” Khi nhìn thấy Lạc Bảo Kim Tiền, Hạo Thiên trợn tròn mắt.

Bảo vật thần dị, diệu dụng vô cùng.

Kiện linh bảo này lừng lẫy danh tiếng trong Hồng Hoang nhưng cũng vô cùng thần bí, lúc này tựa hồ như thu hút hết tâm trí hắn.

“Còn cái cán trường thương kia, sát khí thật lớn, e rằng chính là trọng bảo Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu năm xưa, sát phạt vô song!” “Cái kéo kia, Kim Giao Tiễn!

Mấy nguyên hội trước Yêu Sư Côn Bằng đã chết dưới món bảo vật này!” “Thanh kiếm đó... phủ đầy sắc huyết, sát ý ngất trời không kém gì Thí Thần Thương, đó là Sát Sinh Kiếm!

Truyền ngôn năm đó khi xâm nhập Hồng Hoang đã bị Vọng Thư chém chết trong Hỗn Độn, xem ra là thật rồi!” "Nhà này có thật nhiều

bảo vật, Trẫm lại chưa từng thấy qua bao giờ!" Hạo Thiên chấn hám tâm kinh, vừa cuồng nuốt nước miếng, vừa cảm thấy da đầu tê dại, đáy lòng phát run.

Chương 327

Bên trong có quá nhiều bảo vật đến mức ngay cả Thánh nhân cũng sẽ sinh lòng tham niệm, tùy tiện một kiện lạc vào Hồng Hoang thiên địa đều có thể dấy lên sóng gió máu tanh, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Vậy mà giờ đây lại bị Vọng Thư phân phát cho đệ tử như chia quà.

Có những đệ tử như Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Thạch Cơ, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, ngay cả tu vi Đại La Kim Tiên cũng chưa tới, lại có thể sở hữu trọng bảo! "Không sợ đám đệ tử bị tặc nhân nhìn trúng, giết người đoạt bảo sao?" "Không!

Không sợ!" "Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư, một đời này có bao giờ sợ ai!" "Nay nàng còn chưởng quản vận mệnh, là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, được xưng là Mệnh Chủ.

Kẻ nào có gan lớn như vậy dám cướp Linh bảo của đệ tử nàng?" "Cho dù là chư vị Thánh nhân... cũng không có gan đó!" Trong não hải Hạo Thiên hiện ra kết cục của Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trăm năm trước mà kinh hãi.

Những Thánh nhân đó đến nay vẫn còn đang liếm vết thương.

Một vị tồn tại vô thượng vĩ ngạn trấn áp Hồng Hoang thiên địa, không ai dám khinh động. "Đệ tử Nguyệt Giáo... chân mệnh thật tốt, khiến người ta hâm mộ đến đỏ mắt..." Hạo Thiên đắng chát trong lòng, tự giễu một tiếng.

Thật chua xót.

Y được Đạo Tổ Hồng Quân đề bạt làm Thiên Đế, mới có được một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân.

Vậy mà đám đệ tử Nguyệt Giáo này... lại đạt được quá dễ dàng, như Thương Dương, Vân Tiêu còn mỗi người sở hữu hai kiện.

Người so với người, đúng là tức chết người mà.

Từ một khía cạnh khác, cũng có thể thấy Nguyệt Chủ Vọng Thư - kẻ có danh tiếng "Vét Sạch Mặt Đất" (Quát địa nguyệt) khắp Hồng Hoang, thật sự là giàu.

Giàu đến mức vô nhân tính!

Trong lúc ý niệm xoay chuyển, Hạo Thiên cũng đã tiến đến bên hồ Sơ Bích. "Hạo Thiên kiến qua Nguyệt Chủ!

Chuyến này Bàn Đào Tiên Hội được tổ chức vào mùng ba tháng ba tới, thỉnh Nguyệt Chủ hạ cố đến quan lễ." Hạo Thiên nặn ra nụ cười, chắp tay hành lễ nói.

Tuy là Thiên Đế có thể không cần hành lễ với Thánh nhân, nhưng Vọng Thư cùng tầng thứ vô thượng với Hồng Quân lão sư, y buộc phải hành lễ.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo nhìn Hạo Thiên, thầm cảm thán trong lòng: sức hấp dẫn của cường giả, có vô thượng pháp lực và thần thông thì ngay cả Thiên Đế thống trị Tam giới cũng phải cúi đầu. "Ta biết rồi, lúc đó sẽ tới." Vọng Thư sắc mặt bình tĩnh, thanh lãnh đáp lại. "Thiện." "Hạo Thiên cáo từ." Hạo Thiên lập tức cáo từ rời đi.

Lúc này trong lòng y có chút hoan hỉ, tuy rằng vẫn phải đối mặt với vẻ lạnh lùng của Vọng Thư, nhưng dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với việc bị đóng cửa không tiếp lần trước.

Sau khi Hạo Thiên đi, bên hồ Sơ Bích khôi phục lại không khí phân bảo.

Đám đệ tử Nguyệt Giáo mừng rỡ khôn xiết, không ngừng vuốt ve Linh bảo trong tay. "Tất cả lui xuống đi." "Thạch Cơ, Lữ Nhạc,

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, chuyến Bàn Đào Tiên Hội này các ngươi đi cùng ta." Vọng Thư dừng một chút, mỉm cười dặn dò.

Dẫn đám nhóc này đi mở mang tầm mắt cũng tốt.

Còn về Thương Dương và Vân Tiêu... không cần xem xét, một người là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, một người là Câu Trần Đại Đế, Bàn Đào Tiên Hội định sẵn sẽ có vị trí cho họ.

Nếu không có... thì đúng là trò cười của Hạo Thiên và Dao Trì. "Tuân mệnh lão sư!" Bốn người đồng thanh đáp.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu càng lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.

Tiếp đó, các đệ tử Nguyệt Giáo đồng loạt lui xuống.

Bên hồ Sơ Bích lại khôi phục vẻ yên tĩnh, ngoài tiếng nước chảy không còn âm thanh nào khác. "Tiểu Bạch, ta biết tâm tư của ngươi." "Có nguyện ý làm tọa kỵ cho ta không?" Vọng Thư mỉm cười nhìn Tiểu Bạch Long.

Nàng chưa từng thu tọa kỵ, lần này đi tham gia Bàn Đào Tiên Hội, tâm huyết dâng trào liền động ý định này.

Đông Hải Long nữ, căn cước không tệ, ngoại hình lại đẹp, làm tọa kỵ cũng coi là hợp cách.

Được rồi, chủ yếu là vì nhan trị cao.

Nàng sớm đã thèm thuồng con Ngũ Thải Kim Phượng tọa kỵ của Nữ Oa.

Thật ngầu, thật soái khí!

Nàng cũng muốn nuôi một con.

Tiểu Bạch Long so với Ngũ Thải Kim Phượng kia chẳng kém chút nào.

Còn về tôn nghiêm Long tộc, thể diện Long Vương...

Vọng Thư chẳng thèm để ý chút nào.

Ngao Linh Vũ nghe lời Vọng Thư thì trợn tròn mắt, đột nhiên ngây dại, ngay cả thân rồng đang bay lượn giữa không trung cũng khựng lại, ngơ ngác chớp mắt.

Trong đầu Vọng Thư chưa bao giờ có lựa chọn "thu tọa kỵ".

Nàng (Ao Lingyu) nỗ lực xoay sở sự hiện diện, vốn là muốn được Vọng Thư thu làm đệ tử.

Nay Vọng Thư lại muốn thu làm tọa kỵ?

Ta hóa thành nhân hình cũng là một đại mỹ nữ đấy nhé!

Có biết thương hương tiếc ngọc không hả!

Tiểu Bạch Long đầy đầu vạch đen, trong lòng muốn bùng nổ, bên ngoài lại thật sự đảo mắt trắng mấy lần.

Thôi được, dù sao cũng tiến gần thêm một bước.

Làm tọa kỵ vẫn tốt hơn nhiều so với việc làm con cá trong hồ. "Ngươi nguyện ý!" Tiểu Bạch Long bơi lội thân mình, miệng thốt ra tiếng người, giọng nói cực kỳ êm tai, loại thanh âm chỉ nghe thôi cũng khiến người ta bủn rủn.

Vọng Thư gật đầu mỉm cười, híp mắt lại. "Ta cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu..." "Mấy năm trước ta vừa vặn nhặt được nửa đoạn Bất Chu Sơn, hôm khác sẽ lấy ra luyện cho ngươi một kiện bảo bối." Vọng Thư nói, đặt tay lên đỉnh đầu Tiểu Bạch Long, giống như đang nựng mèo vậy.

Nựng rồng... sau khi tìm thấy Tiểu Bạch Long, đây là việc nàng cực kỳ muốn làm.

Nay cuối cùng cũng đắc thủ.

Giờ phút này, chỉ có một từ có thể hình dung tâm tình của Vọng Thư, đó là... sướng. "Muu!" Tiểu Bạch Long hoàn toàn không biết gì, trừng mắt ngẩng đầu nhìn Vọng Thư.

Nửa đoạn Bất Chu Sơn?

Nhặt được?

Lừa quỷ chắc!

Thử hỏi các đại năng tu sĩ khắp thiên hạ, ai mà không biết là ngươi nhân lúc Vu Yêu đại chiến đã âm thầm thu đi.

Ôi...

Nguyệt Chủ nương nương, cái gì cũng tốt, người đẹp, tâm thiện, thân hình chuẩn... mỗi tội cái bản sự mở mắt nói dối là không hề thu liễm chút nào.

Tâm mệt quá.

Tiểu Bạch Long âm thầm oán trách. ...

Ngày mùng ba tháng ba.

Bàn Đào Tiên Hội.

Chương 328

Khi phàm giới đang ở canh ba, thì tại cửa ngõ Thiên Giới trên đỉnh núi Bất Chu cũ, nơi Nam Thiên Môn, các đại năng bắt đầu kế tiếp nhau kéo đến.

Vì Hạo Thiên là Huyền Môn Ngọc Đế, Thiên Giới cũng được đổi tên thành Tiên Giới.

Tiên Giới không giống phàm tục có ngày đêm luân chuyển.

Chỉ cần các vì sao luôn tỏa sáng, Thiên Cung sẽ vĩnh viễn sáng như ban ngày.

Ngoài đại lục Thiên Giới nguyên bản, còn có hàng chục vạn tòa cung điện hoa lệ mọc lên giữa mây mù, cực kỳ lộng lẫy.

Dưới ánh sáng ban ngày tỏa ra kim quang thần thánh, hoặc là nơi ở của Tiên quan, hoặc là các bảo điện của Tiên cung.

Phóng tầm mắt nhìn lại, vạn đạo kim quang cuộn trào mây đỏ, ngàn luồng thụy khí phun ra sương tím.

Khắp nơi đều là ánh hà quang, hoa cỏ quý hiếm, kỳ trân dị thú.

Tiên nga mặc trang phục hoa lệ đi lại khắp nơi, tiên nhạc rượu ngon, thật là tự tại.

Lại có từng đội thiên binh thiên tướng mặc kim giáp, ngân giáp thường xuyên tuần tra, uy phong lẫm liệt.

Cảnh sắc thịnh vượng của Tiên cung so với thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc Thiên Đình năm xưa cũng không hề kém cạnh. "Kiến qua Huyền Nguyên thượng nhân, đạo huynh lần này cũng tham gia Bàn Đào Tiên Hội sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, Trấn Nguyên đạo huynh đi thì ta cũng đi..." "Ha ha ha... lần này thật có khẩu phúc, được ăn Bàn

đào của Vương mẫu." "Khẩu phúc còn nhiều lắm, cây Nhân Sâm Quả kia cứ vạn năm lại kết quả một lần, tốt hơn Bàn đào nhiều, mà chưa thấy ngươi lấy ra nếm thử." Huyền Nguyên thượng nhân trêu chọc. "Không cách nào khác nha, cũng tại vị ở Thái Âm Tinh kia thích ăn quả, Nhân Sâm Quả đều để dành cho nàng, một quả dư cũng không có." Trấn Nguyên tử xòe tay, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng ai cũng nhìn ra vẻ đắc ý trên mặt ông.

Lão già này lại đang khoe khoang rồi. "Chậc chậc chậc... nói đi cũng phải nói lại, thật khiến người ta hâm mộ.

Có Nguyệt Chủ bảo kê, đạo huynh thật sự là vạn kiếp vô ưu." Huyền Nguyên thượng nhân vỗ tay cười, chua xót nói. "Ha ha ha, chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Không nhắc nữa...

đúng rồi, nghe nói Bàn Đào Tiên Hội lần này, các Thánh nhân cũng sẽ đến?" "Có nghe nói, Hạo Thiên trăm năm trước đã đích thân đến các đạo trường của Thánh nhân đưa thỉnh giản, các vị Thánh nhân không biết vì sao đều đã đáp ứng." "Xem ra Thiên Đế có tính toán nhỏ nhặt gì đó." "Ai mà không biết chứ." Tại Nam Thiên Môn, Trấn Nguyên Tử và Huyền Nguyên thượng nhân tán gẫu vài câu vô thưởng vô phạt, Cự Linh Thần trấn thủ Nam Thiên Môn và đám thiên binh thiên tướng bên cạnh nghe thấy mà đầy đầu vạch đen, tam thi thần nhảy dựng lên vì tức.

Tính toán nhỏ nhặt của Thiên Đế?

Hạo Thiên?

Này, người ta là chủ nhà, là Thiên Đế Tam giới đấy, nói vậy có tốt không?

Nhưng Trấn Nguyên Tử và Huyền Nguyên thượng nhân hoàn toàn

không để ý, vẫn phong thái vân đạm phong khinh.

Đều là khách trong Tử Tiêu Cung, Chuẩn Thánh và Đại La lão làng, là những "lão du điều" của Hồng Hoang... thật lòng mà nói, họ không hề đặt Ngọc Đế vào mắt.

Các đại năng khác cũng đang đàm tiếu, thái độ đại thể cũng giống như Trấn Nguyên Tử và Huyền Nguyên thượng nhân.

Sự chú ý của họ phần lớn đặt vào các Thánh nhân và Vọng Thư.

Những kẻ còn lại chỉ là lâu la, làm nền mà thôi.

So với gọi là Bàn Đào Tiên Hội, chi bằng gọi là Thánh Nhân Hội. "Nghe thấy chưa, các Thánh nhân đều sẽ đến, bao gồm cả Nguyệt Chủ nữa." "Hoắc... các đại lão gặp mặt, không biết có xảy ra xung đột không, chuyện lần trước mới trôi qua có trăm năm." "Chắc là không đâu, Đạo Tổ không có mặt, Nguyệt Chủ là tôn quý nhất thiên địa, có nàng trấn giữ thì không loạn được." "Cũng đúng." "Vậy lần này thật sự có thể hưởng được vài quả Bàn đào rồi." "Tự nhiên, Bàn đào là thần vật tiên gia, nghe nói có đại ích cho tu hành, không thể không ăn thêm mấy quả, sản lượng cũng cao mà!

Hy vọng Hạo Thiên kia đừng quá keo kiệt, mỗi người chỉ cho một quả." "Ta luôn có dự cảm lần này Bàn Đào Tiên Hội, Ngọc Đế sẽ có mưu đồ gì đó?

Nhưng cũng phải khen ngợi y có bản sự lôi kéo được nhiều Thánh nhân đến dự yến." "Có mưu đồ gì được chứ?

Có Nguyệt Chủ ở đây, chúng ta không cần lo lắng.

Nếu y dám lộ ra dã tâm, e là Nguyệt Chủ sẽ là người đầu tiên thu thập y." "Mong là vậy đi, ta luôn có dự cảm không lành, mỗi khi Thiên Giới Tiên Đình tổ chức thịnh yến là lại xảy ra chuyện." Nhiều đại năng nghị luận xôn xao, biểu tình hoặc kỳ đãi, hoặc lo âu, hoặc than

thở, hoặc mang tâm thế xem kịch.

Tiếp đó, các đại năng dưới sự dẫn đường của Tiên quan bắt đầu lần lượt tiến vào Tiên Giới.

Cảnh đẹp dọc đường khiến người ta lưu luyến quên lối về.

Theo ánh mặt trời mọc ở phàm giới, trời sáng rực, ngày càng nhiều đại năng tìm đến.

Lúc này, có một đạo nhân cưỡi Khuê Ngưu đi tới, theo sau là tám vị đệ tử Tiệt Giáo ngồi trên mây, trong đó có Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác. "Cung nghênh Thông Thiên Giáo Chủ pháp giá." Các đại năng thiên địa đồng loạt hành lễ, Thánh nhân ở trước mặt, họ không dám bất kính.

Hạo Thiên, Dao Trì, Thái Bạch Kim Tinh cùng những người khác cũng xuất hiện tại Nam Thiên Môn, cung thân hành lễ. "Bái kiến sư huynh." Hạo Thiên, Dao Trì đồng thanh nói. "Tốt, Thiên Đình rốt cuộc cũng có chút khí tượng, có thể thấy sư đệ cũng có tài năng." Thông Thiên khen một câu không mặn không nhạt, lời này có mấy phần thật lòng thì chỉ mình ông biết.

Nghe nói Vọng Thư sẽ dự Bàn Đào Tiên Hội, ông mới tới.

Một là có thể thắt chặt quan hệ với Vọng Thư, hai là cũng muốn dẫn đệ tử đi mở mang tầm mắt. "Sư huynh quá khen, toàn nhờ Nguyệt Chủ tương trợ mới có khí tượng như thế." "Sư huynh, mời vào trong." Hạo Thiên tươi cười đáp lại, Dao Trì đoan trang đại khí mỉm cười thanh tao.

Thông Thiên nhìn Hạo Thiên với ánh mắt đầy ẩn ý.

Lời này, ông không tin.

Thiên Đình sắp biến thành Thiên Đình của Vọng Thư rồi, hai vị này chắc đang như ngồi trên đống lửa, cuống cuồng hết cả lên.

Chuyến Bàn Đào Tiên Hội này, hai vị Thiên Đế Thiên Hậu trong lòng có lẽ đang có ý định thoát khỏi sự khống chế của Vọng Thư.

Thông Thiên nhìn thấu nhưng không nói ra.

Ông cưỡi Khuê Ngưu, dưới ánh mắt kính nể, tôn kính hoặc sùng bái của vô số đại năng và thiên binh thiên tướng, thong thả tiến về phía Linh Tiêu Bảo Điện.

Ông là vị Thánh nhân đầu tiên đến dự tiệc.

Tiếp đó là Nữ Oa nương nương cưỡi Ngũ Thải Kim Phượng, bên cạnh có hai tiên đồng, một tên Thái Vân, một tên Linh Châu Tử.

Sau đó là Nhân Tộc Tam Hoàng đến: Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên thị.

Phục Hy ôm trường cầm, dẫn theo gấu trúc (trúc đạp lam).

Địa Hoàng Thần Nông là một trung niên khôi ngô, mặc thú bào, mặt đầy ý cười, không dẫn theo ai.

Nhân Hoàng Hiên Viên lại dẫn theo một đám mỹ nữ tuyệt sắc, trong ba ngàn giai lệ hậu cung chọn ra mười hai người có dung mạo đỉnh phong nhất.

Minh Hà lão tổ từ U Minh Huyết Hải cũng giống như Thông Thiên, dẫn theo tám người, tám vị tộc A Tu La, bốn nam bốn nữ, nam thì diện mạo xấu xí, nữ thì dung mạo tuyệt mỹ, mị lực mười phần, khiến một đám đại năng "Lão sắc phê" (LSP) trong thầm lặng chảy nước miếng.

Hậu Thổ nương nương dẫn theo một đám âm tướng Địa Phủ.

Giữa ban ngày ban mặt mà khiến người ta cảm thấy phát lạnh toàn thân.

Cuối cùng là Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn

Đề đạo nhân.

Chuyến Bàn Đào Tiên Hội này, hai vị Thánh nhân thực tế này mang tâm thế dẫn đệ tử Tây Phương Giáo đi ăn Bàn đào kiếm lời, nên số lượng người dẫn theo rất đông, La Hán, Bồ Tát, Già Lam lên đến cả ngàn người, có thể nói là thanh thế rầm rộ như đi trẩy hội.

Hạo Thiên, Dao Trì, Thái Bạch Kim Tinh cùng nhiều đại năng và vài vị Thánh nhân, ai nấy đều thầm mắng Tây Phương Nhị Thánh thật không biết xấu hổ.

Kiểu chuyện này, ngoài vị Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó ra, có lẽ chỉ có hai vị này là làm được.

Sau đó Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử cưỡi Thanh Ngưu đến, chỉ dẫn theo một tên đệ tử là Huyền Đô đại pháp sư.

Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, bất bi bất hỷ, không ai biết ông đang nghĩ gì.

Chỉ là nhiều đại năng và Thánh nhân thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn vào chân phải của Lão Tử, khiến ông trong lòng cực kỳ bực bội.

Vết thương ở chân phải là nỗi đau vĩnh viễn.

Nghĩ đến đây, hận ý của Lão Tử đối với Vọng Thư lại tăng thêm ba phần.

Tại Nam Thiên Môn Tiên Giới, chư Thánh và nhiều đại năng đỉnh tiêm đã tề tựu.

Riêng Nguyên Thủy Thiên Tôn do chịu lệnh cấm túc của Vọng Thư nên không thể đích thân tới.

Thay vào đó là Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng thượng nhân, dẫn theo Nam Cực Tiên Ông, Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Từ Hàng đạo nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên

Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Thái Ất chân nhân...

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đã đến hơn một nửa.

Lúc bấy giờ, thật là náo nhiệt.

Từ Nam Thiên Môn đến Linh Tiêu Bảo Điện hoa lệ, đâu đâu cũng thấy bóng dáng các đại năng thiên địa.

Chương 329

Hoặc cưỡi tọa kỵ, hoặc ngự Linh bảo, hoặc cưỡi mây mà đi.

Đại năng nhiều như nấm sau mưa, dày đặc không đếm xuể.

Đây là thịnh sự của Tiên Giới, cũng là thịnh sự của Hồng Hoang.

Khắp nơi là các đại năng đàm tiếu, không có kẻ vô danh tiểu tốt.

Vô số Tiên quan, Tiên nga luôn giữ nụ cười trên mặt, tập trung tinh thần cao độ, hôm nay không được phép có sai sót. "Muu!" "Muu!" "Muu!" Chợt, tiếng long ngâm vang dội như tiếng trâu rống chấn động khắp Tiên Giới. "Con rồng phương nào to gan, dám rống lớn như vậy trong ngày hôm nay!" "Hỏng rồi, xảy ra chuyện rồi!" "Thật phóng túng, muốn lên Trảm Long Đài một chuyến sao!" "Long tộc gây họa lớn rồi, đừng có liên lụy đến ta!" Tiên quan, Tiên nga trong Tiên Giới sắc mặt kịch biến, tim đập loạn xạ, thầm mắng rồi nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhiều đại năng dự yến nghe thấy tiếng long ngâm lanh lảnh cũng đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy nơi chân trời xa xăm giữa biển mây, một con Bạch Long khổng lồ xuyên qua mây mù hiện ra, cưỡi gió mà đến.

Dưới ánh thần quang của Tiên cung, vảy trên mình Bạch Long hiện ra rõ mồn một, lấp lánh như tinh thể, vô cùng xinh đẹp.

Trên đỉnh đầu Bạch Long, ngay chỗ cặp sừng rồng, lại đứng một vị tuyệt thế tiên tử, dung mạo tuyệt mỹ.

Nàng mặc cung trang màu trắng, thân hình cao ráo cân đối, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lam, tóc dài như thác đổ tung bay trong gió, quanh thân tỏa ra tiên quang rực rỡ vô tận, thanh

thoát đạm nhiên.

Trên người nàng mang khí chất cao lãnh mười phần, rõ ràng là đẹp đến mức phạm quy, nhưng lại khiến người ta không thể sinh ra tà niệm, cũng không dám sinh ra.

Tuyệt mỹ, tuyệt lãnh.

Vẻ đẹp của nàng khiến vạn vật đều trở nên ảm đạm.

Trong nháy mắt, nhiều đại năng đứng nhìn từ xa đã dừng bước, ngừng đàm thoại, nhìn đến mê mẩn.

Tiên Giới Thiên Đình rơi vào sự tĩnh lặng ngắn ngủi, im lặng đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy. "Bái kiến Nguyệt Chủ nương nương." "Bái kiến Nguyệt Chủ nương nương." Sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, Tiên Giới Thiên Đình lại sôi trào như nước sôi, tiếng tung hô vang trời dậy đất.

Nhiều đại năng đồng loạt hành lễ.

Không chỉ vì tư dung tuyệt mỹ, mà còn vì nàng là sự tồn tại vô thượng: Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!

Tất cả đại năng nhìn Vọng Thư bằng ánh mắt sùng bái, cuồng nhiệt và tôn kính, miệng hô Nguyệt Chủ.

Đương nhiên hận ý cũng không ít, ví dụ như Lão Tử, Chuẩn Đề, người của Xiển Giáo và đám đệ tử Tây Phương Giáo. "Mọi người không cần đa lễ." Vọng Thư cưỡi rồng giữa tầng không, mỉm cười gật đầu, giọng nói thanh lãnh tức thì lan tỏa khắp Tiên Giới, đi vào tai mỗi một sinh linh.

Hận ý, Vọng Thư tự nhiên cảm nhận được.

Nhưng nàng chẳng hề để tâm, trực tiếp ngó lơ.

Tuy rằng nàng thích làm việc thiện, nhiệt tình thân thiết... nhưng

cũng không cho rằng tất cả mọi người đều sẽ thích mình.

Không phục, nhìn không vừa mắt thì đã sao?

Cứ nhịn đi.

Sau lưng Vọng Thư còn có bốn tên đệ tử đi theo, đều cưỡi mây bay hành.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu trợn to mắt, mặt đầy vui sướng ngắm nhìn cảnh sắc Tiên cung và các đại năng qua lại.

Ngay cả Thạch Cơ vốn tính trầm mặc và Lữ Nhạc tính cách ổn trọng cũng tò mò quan sát.

Đại hội lớn như thế này không phải lần đầu họ tham gia, nhưng lấy tư cách có sự hiện diện thì là lần đầu tiên.

Cảm nhận được không ít ánh mắt hâm mộ ghen ghét của người khác, họ hiểu rõ tất cả đều nhờ vào danh tiếng của lão sư Vọng Thư, không liên quan gì đến họ. "Một ngày nào đó, ta cũng sẽ xông pha thiên địa, xưng tôn làm tổ!" Lữ Nhạc siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định, thầm nhủ trong lòng. "Lão sư... thật sự kinh diễm vạn cổ, đám đại năng kia nhìn thì đông, nhưng không một ai là đối thủ của lão sư." Thạch Cơ thầm tán thán, lòng đầy hào khí. "Mạnh mẽ mới có tôn nghiêm!" Bích Tiêu nhìn thịnh cảnh này, trong lòng như có sở ngộ.

Một khắc này, ý niệm bế quan trong lòng nàng trở nên cực kỳ mãnh liệt. "Thật nhiều tồn tại mạnh mẽ, nhìn mà ta sắp hưng phấn đến mức muốn chiến một trận rồi." Trong mắt Quỳnh Tiêu bùng cháy chiến ý.

Lúc bấy giờ, bốn tên đệ tử của Vọng Thư mỗi người một tâm tư, thần tình cũng khác nhau.

Trong nháy mắt, Vọng Thư cưỡi rồng đã bay qua Nam Thiên Môn.

Đám đại năng "Lão sắc phê", những Tiên quan Tiên nga chưa từng thấy Vọng Thư, hay những kẻ lần đầu tham gia hội thần tiên... ngay lập tức hô hấp dồn dập, tinh thần hoảng hốt.

Nhìn từ xa Nguyệt Chủ Vọng Thư đã đủ đẹp rồi, áp đảo thiên địa, là đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang.

Nay quan sát gần như vậy, càng khiến người ta muốn chảy máu mũi. "Hạo Thiên cung nghênh Nguyệt Chủ pháp giá!" "Dao Trì cung nghênh Nguyệt Chủ pháp giá!" Vọng Thư chắp tay đứng trên rồng, Hạo Thiên và Dao Trì tại Nam Thiên Môn ngẩng đầu nhìn nàng, chắp tay hành lễ.

Hành động này không ai cảm thấy sai chỗ nào.

Vọng Thư là cường giả vô thượng, cường giả vô thượng nên có đãi ngộ như vậy. "Làm phiền rồi!" Vọng Thư gật đầu, tà áo trắng phất phơ, từ đỉnh đầu Tiểu Bạch Long nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Động tác này lại đánh trúng tim không ít người tu luyện tiên đạo, từ đó đạo tâm có khiếm khuyết, trong lòng đa thêm một bóng hình xinh đẹp.

Tiếp đó, Vọng Thư thong thả, một bên thưởng thức mỹ cảnh, một bên nhàn nhã dạo bước cưỡi mây về phía Linh Tiêu Bảo Điện.

Bốn đại đệ tử theo sát phía sau.

Nhiều đại năng hoặc run rẩy, hoặc tôn kính, hoặc cuồng nhiệt, hoặc mỉm cười sùng bái, đứng tại chỗ nhường đường cho Vọng Thư, không ai dám đi trước nàng.

Vọng Thư đã làm một việc chiếm hết hào quang của chủ nhà, nhưng mọi người đều cho rằng đó là lẽ đương nhiên. "Đạo hữu, gần đây khỏe chứ?

Trăm năm không gặp, thật là nhớ nhung." Vọng Thư lướt nhanh

theo dòng người, đuổi kịp Lão Tử đang cưỡi Thanh Ngưu, tươi cười vẫy tay chào hỏi.

Lão Tử thấy Vọng Thư đi tới từ phía sau, vốn định không thèm đáp lời, nhưng không ngờ Vọng Thư lại chủ động chào hỏi trước.

Khỏe?

Cơ mặt Lão Tử giật giật, trong lòng lửa giận hừng hực nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh.

Chân phải của ta mỗi phút mỗi giây đều đau đớn, điều đó nói cho ta biết là khỏe sao?

Có thể tự giác chút được không!

Đừng có làm như thân thiết lắm thế!

Ta là kẻ thù đấy!

Trên đầu Lão Tử như hiện ra ba dấu hỏi chấm cực lớn.

Ông quay đầu nhìn Vọng Thư một cái, trong ánh mắt có lửa giận, có hận ý. "Kiến qua Nguyệt Chủ, lão đạo vẫn khỏe, làm phiền người quan tâm." Lão Tử bình thản nói.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Chuyến Bàn Đào Tiên Hội này, e là lại có sóng gió rồi.

Hồng Hoang thiên địa này... không ở nổi nữa rồi! "Vậy thì tốt!

Đạo hữu nhớ bảo trọng thân thể, đừng làm việc quá sức." Vọng Thư quan tâm một câu, vẻ mặt đầy sự lo lắng. "Hí tinh" Vọng Thư lên sàn rồi.

Nếu không biết rõ ân oán giữa hai người, thật sự sẽ tưởng quan hệ của họ cực tốt.

Vô số đại năng trong Tiên Giới lộ vẻ mặt quái dị, hận thù giữa

Vọng Thư và Lão Tử sâu đậm thế nào ai mà không biết.

Hai người đối đầu từ thời Nhân Tộc đại kiếp, từ đó mâu thuẫn chồng chất.

Những lời Vọng Thư vừa nói không giống như quan tâm, mà giống như nói ngược...

Chương 330

là đang rắc muối vào vết thương của Lão Tử thì đúng hơn?

Chắc chắn rồi!

Các đại năng nhìn Vọng Thư và Lão Tử, trong lòng chấn động.

Thiên hạ này kẻ dám đối xử với Lão Tử như vậy, e là chỉ có mình Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Từ một đoạn nhạc đệm nhỏ này, cũng triệt để chứng thực những lời đồn về tính cách của Nguyệt Chủ.

Thù dai!

Vô cùng thù dai!

Trở thành kẻ thù của nàng thì đúng là sống không bằng chết.

Nhìn xem, kết cục của Thái Thanh Thánh nhân ngay trước mắt kìa.

Dù thế nào cũng không được làm kẻ thù của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Vô số đại năng thầm nhủ trong lòng.

Vọng Thư không đợi Lão Tử đáp lại đã tiếp tục cưỡi mây đi tới phía trước.

Đúng vậy.

Bị coi là lòng dạ hẹp hòi thù dai cũng được, không có khí độ cường giả cũng được... hận thì hận, yêu thì yêu, cứ phơi bày ra đó.

Được đại tiêu dao thì sẽ không vì lớp mặt nạ ngụy trang mà để bản thân chịu ủy khuất.

Làm một người chân thực chẳng phải tốt hơn sao?

Đi xa hơn chút nữa là Tây Phương Nhị Thánh cùng đệ tử Tây Phương Giáo, cũng có thể gọi là đệ tử Phật giáo.

Tây Phương Giáo được Hồng Quân mở miệng nói rằng sẽ đại hưng, sau đó đổi tên thành Phật giáo, phong không ít Già Lam, Bồ Tát, La Hán.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và đệ tử Phật giáo thấy Nguyệt Chủ Vọng Thư từ phía sau tiến tới nhanh chóng, từng người sắc mặt kịch biến, trong lòng có dự cảm không lành. "Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân..." "Hai vị đạo hữu, vẫn khỏe chứ?

Những năm qua sống tốt không?" Vọng Thư tiếp tục tươi cười chào hỏi, dường như hoàn toàn quên mất việc mình đã hạ lời nguyền vận mệnh lên Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn:...

Chuẩn Đề:...

Đệ tử Tây Phương Giáo:...

Các đại năng:...

Lại tới rồi!

Lại tới rồi!

Cái mùi vị quen thuộc này! "Khổ quá mà!" "Nguyệt Chủ thật chẳng nhân từ chút nào, vừa mới rắc muối lên vết thương của Lão Tử xong, giờ lại tìm đến chúng ta." "Mẹ nó chứ!" "Xúi quẩy!

Xúi quẩy!" Hai vị giáo chủ Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thầm mắng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cố giữ nụ cười.

Nếu không phải thật sự đánh không lại Vọng Thư, khoảng cách quá lớn, họ hận không được kéo Vọng Thư ra chiến một trận ngay lập tức.

Thà vậy còn hơn là bị người ta dùng "Tổ An đại pháp" mỉa mai thế này.

Còn đệ tử Tây Phương Giáo thì không có định lực tốt như vậy.

Hai vị Thánh nhân bị nhục nhã cũng tương đương với việc họ bị nhục nhã, mặt mũi chẳng còn chút nào.

Họ trừng mắt nhìn Vọng Thư, trong mắt đầy phẫn nộ, lửa giận bốc lên, sắc mặt xanh mét cực kỳ khó coi.

Nhưng sâu thẳm trong lòng lại là sự sợ hãi, kiêng kị.

Tên của người, bóng của cây, những kẻ đối đầu với vị này đều đã hy sinh cả rồi!

Ngay cả những kẻ chưa chết thì nay sống cũng cực kỳ chật vật.

Ví dụ như Nhân Giáo, Xiển Giáo... và cả Tây Phương Giáo nữa, mây sầu thảm đạm. "Thiện tai thiện tai, kiến qua Nguyệt Chủ, sư huynh đệ ta mọi việc đều ổn, chỉ có một chỗ không ổn là đang sầu muộn vì kỳ hạn vạn năm đại hưng mà Nguyệt Chủ định ra.

Nếu Nguyệt Chủ có thể cao giơ đánh khẽ, sư huynh đệ ta sẽ vô cùng cảm kích." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, mặt đầy nụ cười, ngữ khí vân đạm phong khinh, dường như không bị sự mỉa mai của Vọng Thư làm cho tức giận. "A Di Đà Phật, thỉnh Nguyệt Chủ rủ lòng thương." Chuẩn Đề niệm phật hiệu phụ họa một tiếng.

Đối với hai vị Thánh nhân thực dụng này, thể diện thật sự không quan trọng.

Lời vừa thốt ra, bất luận là đệ tử Tây Phương Giáo hay các đại năng Tiên Giới lúc này đều dỏng tai lên, thần thức bay rợp trời để xem Nguyệt Chủ Vọng Thư sẽ trả lời thế nào.

Vọng Thư trong lòng thực ra khá tán thưởng ý chí vì sự nghiệp mà

bất chấp tất cả của Tây Phương Nhị Thánh.

Vì thế, nàng lên tiếng. "Vậy thì thêm một năm nữa đi." "Một vạn linh một năm, con số này rất cát lợi." Vọng Thư nhếch môi mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Muốn chiếm tiện nghi từ ta, không có cửa đâu!

Hai vị lấy oán báo ân này, thật sự còn đáng ghét hơn cả loại kẻ thù như Lão Tử.

Lời Vọng Thư vừa dứt, biểu tình của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đông cứng lại, trong lòng gió lạnh thấu xương, có phẫn nộ, có thù hận, cũng có một chút ủy khuất.

Lừa quỷ à!

Một vạn linh một năm, con số cát lợi?

Lừa trẻ con ba tuổi chắc?

Chuẩn Đề híp mắt, nhìn chằm chằm Vọng Thư để ghi tạc hình ảnh này vĩnh viễn vào tim.

Từ khi hóa hình xuất thế đến nay chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, lúc này trong lòng hận đến điên người.

Ngày tháng còn dài, cứ chờ đó mà xem, sau này sẽ tính sổ.

Dưới khuôn mặt tươi cười là sự thề thốt, tàn độc trong lòng.

Tiếp Dẫn lại có khao khát sâu sắc đối với Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Nguyên nhân lớn nhất khiến sư huynh đệ ông thất thế trước Vọng Thư là gì?

Thực lực!

Thực lực không bằng người, chỉ đành nuốt đắng cay.

Có nỗ lực, tranh đấu hay tính kế thế nào đi nữa cũng không bằng chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh. "Nên cân nhắc một phen rồi." Tiếp Dẫn thầm than.

Trong lòng ông hiện lên hình ảnh một vị đại Phật, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

Không để bản thân bị người khác tùy ý nhào nặn.

Trong nháy mắt, hai vị Thánh nhân đã suy tính xong, biểu tình đông cứng lập tức biến lại thành nụ cười.

Tuy có hào vân tráng chí, ngàn vạn ý niệm... nhưng trước mắt vẫn phải nhẫn. "Đa tạ Nguyệt Chủ." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mỉm cười nói, một người từ bi, một người hớn hở. "A." Vọng Thư khẽ cười một tiếng, tiếp tục đi tới.

Đáng thương sao?

Nhưng kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Nàng sẽ không quên năm đó Linh tộc bị Yêu tộc đồ sát, lúc Linh Yêu đại chiến, hai vị Thánh nhân này đã giúp Yêu tộc chặn cửa Oa Hoàng Cung và Hy Hoàng Cung.

Đó mới là nguyên nhân thực sự nàng nhắm vào Tây Phương Giáo.

Năm xưa đã từng nói với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rằng đừng hối hận.

Vọng Thư tự nhận mình là người giữ lời hứa, đã nói là phải làm.

Chương 331

Đi tiếp lên phía trước, Vọng Thư không còn kẻ thù nào nữa.

Còn những kẻ như Minh Hà, Nhiên Đăng, nàng sớm đã không thèm để mắt tới.

Nàng tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hậu Thổ, cùng đi song hành, dưới ánh mắt quái dị của Nữ Oa và Phục Hy mà tiến vào Linh Tiêu Bảo Điện.

Nơi này từng bị nàng quậy cho nghiêng trời lệch đất, phá thành phế tích, nay nàng lại trở về với tư cách khách quý.

Quân lâm thiên hạ!

Nơi nàng đi qua, vô số Tiên quan, Tiên nga quỳ lạy, nhiều đại năng cúi người chắp tay hành lễ. "Tiểu muội với Hậu Thổ, là thật sao?" Phục Hy nhìn theo bóng dáng Vọng Thư khuất dần, kéo Nữ Oa sang một bên, truyền âm bằng thần thức, mặt đầy chấn động, trợn to mắt, vẻ mặt khó tin.

Nhìn tình hình này, đúng là vậy rồi.

Thật khiến người ta đau đầu mà. "Huynh trưởng, chuyện này muội biết, huynh biết là được rồi, đừng có truyền ra ngoài.

Dù sao đó cũng chỉ là một phỏng đoán trong lòng muội thôi." Nữ Oa nhíu mày dặn dò.

Với tư cách là một "huynh khống", nàng thường xuyên chạy đến cung điện của Thiên Hoàng ở Hỏa Vân Động, qua lại vài lần, có lúc lỡ miệng đã đem phỏng đoán trong lòng nói cho Phục Hy nghe.

Lúc đầu Phục Hy không tin, cho rằng giữa Vọng Thư và Hậu Thổ thật sự là tình tỉ muội thâm giao.

Nắm tay, ôm eo thực ra là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng lúc này thấy hành động của Vọng Thư và Hậu Thổ, ông lại cảm thấy ẩn ẩn có gì đó không đúng, dường như thật sự có chút mập mờ ở trong đó. "Vi huynh tự biết nặng nhẹ." "Chỉ là... chậc chậc chậc..." "Tuy muội phu nhà ta từ trước đến nay muội vẫn biết là bưu hãn, nhưng không ngờ lại bưu hãn đến mức này." "Tiểu muội cũng phải cẩn thận đấy." "Ở bên cạnh Vọng Thư chẳng khác nào bầu bạn với hổ, đừng có để bản thân cũng bị cuốn vào." Phục Hy trêu chọc một câu, cảm thán liên hồi.

Nữ Oa:...

Chớp chớp mắt.

Ta giống hạng người đó sao?

Chỉ là nghĩ đến dáng vẻ bá khí, mạnh mẽ của Vọng Thư, Nữ Oa bất giác đỏ mặt.

Chuyện này... thật là kích thích!

Tỉnh lại đi...

Nữ Oa, ngươi điên rồi sao?

Không thể nào!

Nữ Oa lắc đầu như trống bỏi, vội vàng xua tan ý niệm đáng sợ đó ra khỏi đầu. ...

Một lát sau, chư vị Thánh nhân và nhiều đại năng tiến vào Linh Tiêu Bảo Điện, an tọa tại vị trí của mình.

Trong điện thụy khí ngàn luồng, tường vân phiêu đãng, bảo quang lấp lánh, kỳ trân dị bảo vô số, đúng là cảnh tượng tiên cung.

Trên ngai vàng Kim Loan là Ngọc Đế Hạo Thiên, bên phải là Vương Mẫu Dao Trì, cả hai mặc đế bào và hậu phục, cùng ngồi vị trí

tối cao.

Hạo Thiên uy nghiêm, Dao Trì đoan trang đại khí, bổ trợ cho nhau rất tốt.

Phía dưới đặt tám chiếc ghế ngọc trắng, hào quang bao phủ, là ghế dành cho tám vị Thánh nhân khách quý.

Phía sau ghế ngọc còn có vô số ghế ngồi và bàn thấp, nhìn qua số lượng cực nhiều, không thấy điểm cuối... là dành cho đệ tử Thánh nhân và các đại năng thiên địa.

Thỉnh thoảng có các tiên nga xinh đẹp bưng khay đến, trên đó là Bàn đào và rượu ngon, đặt lên bàn trước mỗi chỗ ngồi.

Lúc này, các đại năng đã ngồi vào chỗ, mặt mày hớn hở, thầm thì bàn tán.

Thỉnh thoảng họ lại đưa mắt nhìn về vị trí ghế ngọc trắng phía dưới bên trái ngai vàng của Ngọc Đế.

Nơi đó ngồi một vị tuyệt thế tiên tử, Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Trong cả Linh Tiêu Bảo Điện, nàng nổi bật cực kỳ, nhất cử nhất động đều khiến lòng người lay động.

Còn về chủ nhân thực sự là Hạo Thiên và Dao Trì, so với nàng thì kém sắc hơn nhiều.

Vọng Thư ngồi trên ghế ngọc bên trái, cảm thấy vô cùng buồn chán.

Trong lòng ẩn ẩn hối hận.

Đi câu cá không sướng sao?

Trêu chọc Tiểu Bạch không sướng sao?

Ngắm đám đệ tử mỹ nữ không bổ mắt sao?

Lại đi tham gia cái tiên hội vô vị cực điểm này...

Phía bên kia, Hạo Thiên thấy mọi người đều đã đến, mặt mày hớn hở, hào khí ngút trời. "Chuyện năm xưa Yêu tộc Thiên Đình chưa làm được, Trẫm đã làm được!" "Trẫm đã mời được Vọng Thư và các Thánh nhân!" Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi không bằng ta!

Hạo Thiên thầm nhủ, tâm tình kích động.

Lúc này, y nâng ly nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ, các vị đồng đạo khắp thiên địa, năm xưa lão sư tại Tử Tiêu Cung lập ra Thiên Đình, trải qua hai nguyên hội phát triển, Thiên Đình mở lại cuối cùng cũng có được khí tượng hôm nay.

Hạo Thiên và Dao Trì vô cùng đa tạ các vị đã nể mặt đến dự." Hạo Thiên và Dao Trì đồng thời uống cạn.

Mọi người trong điện cũng nâng ly xã giao, uống một chén.

Tiếp đó là ăn Bàn đào.

Vọng Thư dùng thần thức quét qua, phát hiện Bàn đào được chia thành ba bảy loại, tùy theo tu vi và thân phận mà phân phát.

Trước bàn của các Thánh nhân đều là những đĩa Bàn đào chín ngàn năm, hình dáng đẹp mắt, mọng nước, linh khí sung túc, hương thơm ngào ngạt.

Đệ tử Thánh nhân và đại năng Chuẩn Thánh thì dùng Bàn đào sáu ngàn năm.

Những kẻ không có danh tiếng thì dùng loại ba ngàn năm.

Vọng Thư nhìn đĩa Bàn đào chín ngàn năm lớn trước mặt, cũng lấy một quả nếm thử.

Vị cũng được, ngọt.

Nàng khẽ híp mắt lại.

Ăn một quả xong nàng không ăn nữa, trái lại lấy Hoàng Trung Lý ra ăn.

Nàng chợt nhớ lại một màn từng thấy trong vận mệnh.

Tiểu Bạch thu nhỏ thân hình từ tay áo Vọng Thư bay ra, chằm chằm nhìn Bàn đào mà chảy nước miếng. "Muốn ăn à?" "Ăn đi, ăn không hết thì đóng gói mang về." Vọng Thư thanh lãnh nói, phát huy tối đa đức tính cần kiệm liêm chính.

Chư vị Thánh nhân, vô số đại năng, Hạo Thiên và Dao Trì đều đầy đầu vạch đen, đồng loạt cạn lời.

Đóng gói?

Tiểu Bạch Long chớp chớp mắt không hiểu ý tứ đó, nhưng hiểu rằng chủ nhân phúc hắc của mình đã cho phép ăn Bàn đào.

Thế là đủ rồi! "Hưu!" Không một chút do dự, một đạo bạch quang lóe lên, thân hình nhỏ bé của Tiểu Bạch Long bò lên đĩa Bàn đào chín ngàn năm, trực tiếp gặm nhấm. "Cháp cháp!" "Cháp cháp!" "Khục khục khục!" Tiểu Bạch Long Ngao Linh Vũ như gió cuốn mây tan, nhanh chóng giải quyết từng quả Bàn đào lớn trong đĩa, chẳng còn chút hình tượng rồng nào.

Cảnh tượng này khiến đám đệ tử Thánh nhân và các đại năng thèm thuồng không thôi, vì loại Bàn đào chín ngàn năm đó họ không có cơ hội nếm thử.

Nó cũng khiến Hạo Thiên và Dao Trì xót xa, vì loại Bàn đào đó sản lượng không cao, bình thường họ cũng chẳng nỡ ăn lấy một quả, tích trữ qua hai nguyên hội mới có chút hàng tồn để chiêu đãi Thánh nhân.

Chiêu đãi Vọng Thư là loại chín ngàn năm cực phẩm nhất, vậy mà nay lại chui tọt vào bụng một con rồng nhỏ.

Nghĩ đến đây, cảm giác thật là ma huyễn, trải nghiệm của Thiên

Đế Thiên Hậu cực kỳ tệ hại.

Sau khi rượu no cơm chán trong Linh Tiêu Bảo Điện, đã đến lúc thương nghị chính sự.

Thiên Đế có chuyện, mọi người đều hiểu rõ, không chỉ đơn giản là đến ăn đào uống rượu tán gẫu. "Bệ hạ, chuyến Bàn Đào Tiên Hội này mời chúng thần tới, e là không chỉ đơn giản để uống rượu ăn đào, có chuyện gì xin ngài cứ nói thẳng." Lúc này, một đạo nhân vô danh mặc huyền sắc đạo bào, tóc trắng xóa từ vị trí đứng lên, tách khỏi đám đông, tiến ra giữa đại điện chắp tay hành lễ với Hạo Thiên.

Chương 332

Vọng Thư ngạc nhiên nhìn Hạo Thiên một cái. "Hạo Thiên cũng khá đấy...

đã học được cách tìm chim mồi (hoa thác) rồi!" Các Thánh nhân khác cũng nhìn thấu ngay lập tức, người thì lắc đầu, người thì cười nhạt.

Hồng Hoang quả nhiên là cái hố nhuộm lớn, ngay cả tiểu đạo đồng Hạo Thiên năm xưa ở dưới tòa Đạo Tổ thuần khiết như tờ giấy trắng, nay cũng đã học được cách dùng thủ đoạn. "Trẫm...

ôi, chuyện này có chút khó nói!" Hạo Thiên như bị "hí tinh" nhập thể, mặt lộ vẻ khó xử nói.

Chư Thánh trong lòng cười lạnh liên tục, ai mà không phải là cáo già tu luyện mấy triệu năm, làm sao không nhìn ra Hạo Thiên đang diễn kịch. "Nếu Ngọc Đế đã không muốn nói, vậy thì bỏ đi." Thông Thiên trực tính nói.

Lúc này thiên cơ mông muội, hỗn độn một mảnh, ông ẩn ước có dự cảm không lành.

Luôn cảm thấy lời tiếp theo của Hạo Thiên sẽ liên quan trọng đại, ảnh hưởng sâu xa.

Thiên Đình của Hạo Thiên tuy không phải thế lực đỉnh tiêm Tam giới, nhưng luận thực lực cũng chỉ xếp sau năm đại giáo: Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nguyệt Giáo, Tây Phương Giáo cùng các thế lực Linh tộc, Vu tộc, La Sinh Môn, có thể coi là cực mạnh.

Chuyện có thể khiến Hạo Thiên thấy khó xử, e là muốn Thánh nhân hoặc đệ tử Thánh nhân ra sức giúp đỡ.

Đúng là tính toán một nước cờ hay!

Thông Thiên cũng không muốn chiều theo cái trò tiểu xảo này.

Lời Thông Thiên vừa dứt, các Thánh nhân khác và nhiều đại năng thầm cười trong lòng, có kẻ còn lộ rõ nụ cười trên mặt.

Hạo Thiên Thiên Đế này... làm thật là biệt khuất.

Một vị Thánh nhân bất kỳ cũng có thể cho sắc mặt, chẳng khác gì nàng dâu nhỏ.

Vọng Thư giơ ngón tay cái với Thông Thiên.

Khả năng cà khịa của Thông Thiên đúng là được đấy.

Phía bên kia, biểu tình của Hạo Thiên và Dao Trì đông cứng lại, suýt nữa thì bị lời của Thông Thiên làm cho nghẹn họng. "Thông Thiên... thật chẳng ra sao, uổng công làm Thánh nhân!" Hạo Thiên trong lòng phẫn nộ vô ích, lửa giận bốc lên.

Dù vậy, y chẳng làm gì được Thông Thiên.

Vị giáo chủ Tiệt Giáo này tay nắm Tru Tiên Kiếm Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng thuộc hàng đỉnh tiêm trong các Thánh nhân, làm sao có thể dễ dàng đắc tội.

Phía dưới, Xích Cước Đại Tiên, Thái Bạch Kim Tinh sa sầm mặt, đều lắc đầu.

Thiên Đình muốn thực sự thống trị Tam giới, nắm giữ quyền hành Tam giới, đường còn dài và gian nan lắm.

Trước tiên là phải vượt qua những ngọn núi cao sừng sững do các Thánh nhân tạo nên này. "Thông Thiên sư huynh cười nhạo rồi." Hạo Thiên luận bối phận, xưng sư huynh để kéo gần quan hệ, cố gắng khỏa lấp sự lúng túng. "Chuyến này Trẫm mời Nguyệt Chủ cùng chư vị sư huynh sư tỷ tới, thực sự là có yếu sự muốn thương lượng."

"Thiên Đình tuy đã sáng tạo được hai nguyên hội, nhưng vẫn còn nhiều chỗ bất túc.

Thứ nhất, thực lực không đủ, vùng núi non Hồng Hoang ở hạ giới có vô số yêu vương phạm phải sát nghiệt tày trời, đáng lẽ phải có thiên phạt giáng xuống, thiên quy trừng xử, nhưng Thiên Đình lại không có binh lực và cường giả để đi tiễu diệt.

Đồng thời lại có vô số sinh linh không kính Thiên Đình, không tôn Thượng Đế, xưng bá đại địa, mặc kệ thiên quy.

Thứ hai, nhiều thần chức then chốt còn thiếu các vị đắc đạo chân tiên, khiến quyền hành Thiên Đình không thể vươn xa.

Ví dụ như vị trí Tứ Ngự, Tư Pháp Thiên Thần, Phong Bá Vũ Sư, Lôi Công Điện Mẫu, các bộ Thủy Phong Hỏa Lôi Ôn, Đấu Bộ, quần tinh liệt túc, chân thần Tam Sơn Ngũ Nhạc...

đều đang thiếu người." "Sư huynh sư tỷ à, sư đệ khổ lắm, thỉnh chư vị ra tay giúp đỡ để hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao phó." Hạo Thiên khóe mắt rưng rưng, đứng thẳng người dậy, lấy tôn nghiêm Thiên Đế mà chắp tay hành lễ với chư vị Thánh nhân.

Đoạn hội thoại này từ đầu đến cuối được nói ra một mạch, kết hợp với diễn kỹ tinh xảo, giản trực là tuyệt vời.

Hạo Thiên cảm thấy có thể tự chấm cho mình chín mươi chín điểm, thêm một điểm nữa sợ bản thân kiêu ngạo.

Nguyên bản trong đoạn này y tính chèn thêm nhiều đoạn bán thảm, khóc nghèo, diễn cảnh vô trợ.

Nhưng sau khi bị Thông Thiên ngắt lời, lại thấy đám Thánh nhân kia toàn là cáo già, đặc biệt là Vọng Thư, Lão Tử, Chuẩn Đề đều là hạng mưu sâu kế hiểm, nên đành bỏ qua.

Nói một mạch cho xong vẫn tốt hơn, tránh việc chưa nói xong đã

bị người ta cắt ngang, sinh thêm biến cố.

Tất cả là vì có vị Nguyệt Chủ Vọng Thư - kẻ phá đám nổi danh đang ở đây, không thể không đề phòng.

Phía bên kia, đám Thánh nhân nghe xong bài "bán thảm" của Hạo Thiên rằng Thiên Đình thiếu thực lực thiếu người, nhưng không ai cười nhạo y, mà nhìn Hạo Thiên và Dao Trì bằng ánh mắt khác xưa.

Đúng là xa cách ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác.

Hạo Thiên lăn lộn hai nguyên hội rốt cuộc cũng đã có chút thủ đoạn.

Trong lời nói vừa rồi thực ra ẩn chứa nhiều ý tứ.

Một là trên bề mặt, y đang đòi người từ năm đại giáo Hồng Hoang (cũng là năm đại lưu manh).

Đòi người một cách cực kỳ có trình độ.

Trước tiên là hạ thấp thân phận, leo ranh quan hệ, gọi Thánh nhân là sư huynh sư tỷ, tiếp đó nói ra cái khó của Thiên Đình, cuối cùng lôi cả Hồng Quân lão sư ra, nói là để hoàn thành nhiệm vụ.

Như vậy là chiếm được đại nghĩa và đại lý.

Dù là từ góc độ sư môn hay góc độ lão sư Hồng Quân... các Thánh nhân cũng nên ra tay giúp đỡ một phen.

Hai là lúc này trong điện có rất nhiều đại năng thiên địa, y đã triển hiện tâm cầu hiền tài khát khao của Thiên Đình.

Thiên Đế vì cầu người giúp đỡ mà hạ mình đến mức đó, đủ để làm cảm động một số đại năng.

Chẳng thấy sao, trong thần thức có không ít tán tiên đại năng đã bắt đầu rục rịch.

Thời thế nay đã khác so với lúc Tiên hội ở Tử Tiêu Cung hai nguyên hội trước.

Khi đó Thiên Đình mới lập, chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì, các Thánh nhân đều không coi trọng Hạo Thiên.

Nay đã khác, cơ sở Thiên Đình đã vững, khí tượng đã thành.

Lại thêm có Đạo Tổ Hồng Quân chống lưng, vẫn là có tiềm lực.

Ba là những lời này không khỏi nhắm vào Nguyệt Chủ Vọng Thư, chính xác là đám người La Sinh Môn cùng Nam Cực Trường Sinh Đại Đế Thương Dương, Tây Cực Câu Trần Đại Đế Vân Tiêu.

Ai nấy đều biết hiện nay ở Thiên Đình, người của La Sinh Môn đang nắm giữ các chức vụ then chốt, sắp biến thành Thiên Đình của Vọng Thư rồi.

Thiên Đế Hạo Thiên làm vậy không ngoài ý muốn dẫn đệ tử bốn giáo còn lại nhập cuộc để tranh giành với đệ tử của Vọng Thư là Thương Dương, Vân Tiêu cùng người của La Sinh Môn, từ đó y có thể tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông đắc lợi.

Lúc bấy giờ, trong nháy mắt, vô số ý niệm xoay chuyển trong đầu các Thánh nhân, nhìn thấu bố cục của Hạo Thiên, nhưng ngoài mặt mỗi người lại có biểu tình khác nhau.

Lão Tử thần sắc bình tĩnh, khóe môi Vọng Thư hơi nhếch lên, Nữ Oa mỉm cười, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì như đang xuất hồn.

Cuối cùng, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đều nhìn về phía Vọng Thư, còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nhiên Đăng thượng nhân lại nhìn về phía Lão Tử.

Lựa chọn thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào việc hai vị đại lão này sẽ quyết định ra sao.

Vọng Thư khẽ vuốt tóc, nhướng mày nhìn Hạo Thiên một cái, như thể nhìn xuyên qua toàn bộ mưu đồ của y, thậm chí còn thấy nhiều hơn thế. "Tiểu chính thái (shota) ngoài Tử Tiêu Cung năm nào, nay đã trưởng thành thành một phúc hắc tổng tài, tâm cơ BOY, thật là... thời gian đúng là con dao thiến lợn mà." "Trong chuyện này chắc cũng có mưu kế của tiểu la lỵ Dao Trì năm xưa." Vọng Thư lại liếc nhìn Vương Mẫu Dao Trì, tiểu la lỵ hay ăn giấm chua năm đó nay đã trổ mã xinh đẹp đình đình, đúng là một đại mỹ nhân.

Kết hợp với bộ hậu phục xa hoa kia khiến lòng Vọng Thư cũng có chút xao xuyến.

Có điều, nàng cũng đâu phải họ Tào mà thích vợ người khác, nàng không có cái sở thích kỳ quái đó...

ừm, trừ bà cô già Tổ Phượng ra.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện, dưới ánh mắt của mọi người, đầu óc Vọng Thư đang nghĩ lung tung, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã xua tan những ý niệm kỳ quái đó đi. "Mưu kế này xem ra ẩn giấu không sâu, là dương mưu, nhắm thẳng vào Thương Dương, Vân Tiêu và người của La Sinh Môn.

Nhưng ở tầng sâu hơn... e là muốn mượn cuộc tranh giành quyền lực ở Thiên Đình để khiến đệ tử Thánh nhân của Lão Tử, Nguyên Thủy đối đầu với đệ tử và thế lực của ta, hình thành cục diện đại giáo tranh đấu để tọa thu ngư ông đắc lợi." "Chẳng lẽ lại không phải là muốn triệt để kích phát mâu thuẫn giữa mấy vị Thánh nhân kia với ta, sau đó khơi mào Thánh nhân đại chiến, ép Hồng Quân phải ra tay đối phó ta sao?" "Thật là một kế hay, không đơn giản chút nào." Vọng Thư híp mắt, đánh giá Hạo Thiên và Dao Trì, thầm tán thán trong lòng.

Thiên Đế và Thiên Hậu bố cục lần này thật khiến người ta kinh ngạc khôn xiết.

Có thể coi là kinh diễm! "Chỉ là muốn như ý nguyện của ngươi, thì làm sao ta có thể xem Phong Thần đại kiếp đây?" "Dưới đại thế của Thiên đạo, Phong Thần tất phải xuất hiện, Hạo Thiên dù có mưu lược...

Chương 333

nhưng chung quy cũng chỉ là quân cờ của Thiên đạo Hồng Quân mà thôi." Khóe môi Vọng Thư khẽ nhếch lên.

Đối diện nàng, Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, bất bi bất hỷ, cũng đang suy tính.

Từ bản tâm mà nói, ông không muốn để Nhân Giáo trợ lực cho Thiên Đình, điều này ông đã lựa chọn từ hồi ở Tử Tiêu Cung rồi.

Đệ tử ông bồi dưỡng là để tăng tiến tu vi, tham ngộ đại đạo, kế thừa y bát và đạo thống, làm sao có thể để Thiên Đình sai phái, bị tục vụ quấn thân.

Quyền hành Thiên Đình nắm giữ cũng có xung đột với quyền hành của Thánh nhân. "Hạo Thiên muốn mượn lực lượng của chúng ta... vừa để đối phó thế lực dưới trướng Vọng Thư tạo thành cục diện lưỡng hổ tương tranh, vừa để làm mạnh Thiên Đình, tăng cường thực lực và danh tiếng...

Đúng là kế hay." "Để xem sao, nếu Vọng Thư tiếp tục tăng thêm người vào Thiên Đình, thì... chúng ta cũng đành phải gia nhập." "Nếu nàng không tăng thêm người nữa, thì cứ duy trì hiện trạng." Ánh mắt Lão Tử lấp lánh, trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, Linh Tiêu Bảo Điện im lặng không một tiếng động, kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tất cả đại năng có mặt, chư vị Thánh nhân cùng Hạo Thiên, Dao Trì đều nhìn về phía Vọng Thư và Lão Tử, chờ đợi hai vị đại lão lên tiếng.

Đám Tiên quan Tiên nga hầu hạ bên cạnh càng thêm căng thẳng,

không dám thở mạnh.

Trên ngai vàng Kim Loan, Hạo Thiên và Dao Trì nỗ lực giữ nụ cười, trong lòng cũng vô cùng khẩn trương.

Đây là một nước cờ hiểm.

Thắng thì lời to, thua thì Thiên Đình mất mặt.

Nhưng so với lợi ích đạt được, chút tổn thất đó không đáng kể. "Cháp cháp..." "Cháp cháp..." Đột nhiên, một tiếng ăn uống nhỏ vang lên trong đại điện.

Mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy một con Tiểu Bạch Long đang nằm bò trên đĩa đào, vẻ mặt vừa rụt rè vừa há miệng cắn một miếng lớn, miệng rồng đầy thịt đào đang nhai nhóp nhép.

Tiểu Bạch Long không hiểu đám đại năng kia phát điên cái gì, rõ ràng có quả ngon bày trước mắt mà từng người cứ như bị định thân, không dám ăn, không dám hó hé gì.

Chắc là hỏng não hết rồi.

Đời rồng tìm được đùi lớn để bám vào làm vật trang sức, cứ thế ăn uống no say là tốt nhất. "Hai nguyên hội trước, ta đã an bài nhân thủ trợ lực Thiên Đình, lần này Nguyệt Giáo không cần xuất thêm người nữa." Lúc này, Vọng Thư sắc mặt bình tĩnh, thanh lãnh lên tiếng.

Nàng đã biểu thái.

Lời vừa dứt, trong đại điện có vô số người thở phào, cũng có vô số người thất vọng.

Những người thở phào là những kẻ sợ Vọng Thư thêm người vào sẽ tiếp tục khống chế các đại năng Thiên Đình, nếu như vậy thì đám Thánh nhân đứng đầu là Lão Tử không theo không được.

Những người thất vọng là Xích Cước Đại Tiên, Thái Bạch Kim Tinh... cùng một nhóm người bị tâm cầu hiền của Hạo Thiên làm cho rung động, họ hiểu rằng nếu Vọng Thư không nhập cuộc thì các Thánh nhân khác đại xác suất cũng sẽ không nhập cuộc.

Quả nhiên đúng như dự đoán, lời Vọng Thư vừa dứt, Lão Tử cũng lập tức biểu thái theo sau. "Nhân Giáo tiêu dao tự tại, tĩnh tụng Hoàng Đình, không quản tục sự." Lão Tử khẽ phất trần, ánh mắt bình tĩnh, đạm mạc nói.

Tuy không trực tiếp từ chối, nhưng câu nói này đã thể hiện rõ ý từ chối. "Lão sư từng nói Nhân Giáo sẽ đại hưng, Thiên Đình là Thiên Đình của Huyền Môn, nên cần tuân thủ phù chiếu Thái Thanh, phối hợp chuyện truyền đạo." Lão Tử dừng một chút, rồi tiếp tục lên tiếng.

Hạo Thiên dám chơi chiêu với Thánh nhân, lấy Thánh nhân làm đao, gan quá lớn rồi.

Y chưa đủ tư cách, cần phải gõ đầu một chút.

Lão Tử vừa động niệm đã phản công ngược lại một ván.

Thực lực Thiên Đình tuy yếu, ông không thèm để vào mắt, nhưng chung quy nó vẫn chiếm giữ chính thống Tam giới, dùng phù chiếu Thái Thanh để khống chế cũng tốt, Vọng Thư cũng có một số thế lực ở Thiên Đình, để lại một nước cờ ngầm ở đây biết đâu sau này lại dùng đến.

Đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì co rụt lại, trợn to mắt, nụ cười cứng đờ, suýt nữa nổ tung vì giận, trong lòng phẫn nộ vô cùng!

Vị đại sư huynh này không những không nhập cuộc, không giúp đỡ, mà còn quay tay đâm một đao, bắt Thiên Đình phải tuân thủ phù chiếu Thái Thanh!

Thật là đáng hận cực điểm! "Sư huynh, chuyện này..." Hạo Thiên

nén cơn giận đang cuộn trào trong lòng, nặn ra nụ cười. "Lão sư từng nói Xiển Giáo cũng nên đại hưng.

Phù chiếu Ngọc Thanh cũng cần được tuân thủ." Đúng lúc này, khi Hạo Thiên chưa kịp nói hết câu, một giọng nói khàn khàn lại vang lên trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Nhiên Đăng thượng nhân mỉm cười, nhân cơ hội nói chêm vào.

Trong tám người ngồi ở ghế ngọc trắng khách quý, tuy y đại diện cho Nguyên Thủy Thiên Tôn phía sau, nhưng dù sao tiếng nói cũng không đủ trọng lượng.

Nay thấy Lão Tử gây hấn, y nhìn chuẩn cơ hội, mượn thế lên tiếng để mưu đoạt lợi ích cho Xiển Giáo.

Sau lưng y, Thái Ất chân nhân, Văn Thù, Phổ Hiền, Nam Cực Tiên Ông và những người khác đều gật đầu biểu thị tán đồng.

Thiên Đình đã phải nghe phù chiếu Thái Thanh, thì không lý nào không nghe phù chiếu Ngọc Thanh.

Hai nhà này vốn cùng một giuộc, mặc chung một cái quần mà. "Tặc tử!" "Lão già Nhiên Đăng!" Hạo Thiên giận thật rồi, thầm mắng trong lòng, chỉ thấy ngực đau nhói.

Nụ cười trên mặt biến mất, y nộ thị Nhiên Đăng thượng nhân và đám đệ tử Xiển Giáo.

Đối với Thánh nhân, y không dám lộ ra phẫn nộ, nhưng giờ đây...

đúng là mèo mả gà đồng cũng dám đè đầu cưỡi cổ, y không nhịn nổi nữa.

Hạo Thiên thất thái, chư Thánh và đám đại năng trong điện đều nhìn thấy, thầm cười không ngớt.

Hạo Thiên tuy có chút thủ đoạn... nhưng đối đầu với Thánh nhân

thì hỏa hầu còn kém xa lắm. "Phù chiếu Thượng Thanh của ta cũng cần sư đệ quan tâm nhiều hơn." Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng lên tiếng, sảng khoái nói.

Giọng nói hào sảng vang vọng khắp Linh Tiêu Bảo Điện, hai chữ "sư đệ" được ông nhấn mạnh cực kỳ rõ ràng.

Chuyện tốt thế này làm sao thiếu Tiệt Giáo được.

Sắc mặt Hạo Thiên tức khắc đỏ bừng, không phải vì xấu hổ mà là vì tức, cực kỳ khó coi. "Sư huynh, đừng loạn phân thốn." "Nhẫn!" "Đại thế của Tam Giáo đang ép tới, nhất định phải nhẫn, cũng bắt buộc phải nhẫn, chưa đến lúc lật mặt đâu." Giọng nói trong trẻo như chuông bạc của Dao Trì vang lên trong lòng Hạo Thiên, như một gáo nước lạnh dập tắt lửa giận trong lòng y.

Nàng nhìn rất rõ, Hạo Thiên lúc này phẫn nộ cũng vô ích, không giải quyết được vấn đề gì.

Kế sách hiện nay là phải tỉnh táo, hành sự ổn trọng để đối phó với đám Thánh nhân ăn nói khó nghe này.

Hạo Thiên gật đầu, nén giận xuống.

Những lời Dao Trì nói y không phải không hiểu, chỉ là vừa rồi liên tiếp cả ba đại giáo phái đều gây hấn khiến y bị loạn tâm trí. "Phù chiếu Tam Thanh, Thiên Đình tự nhiên sẽ tuân thủ." Ngọc Đế Hạo Thiên nhíu mày nói.

Lúc này y chẳng có nửa phần vốn liếng để đối kháng hay mặc cả với Thánh nhân.

Chỉ có nhẫn!

Và bắt buộc phải nhẫn! "Ý của sư huynh cũng là ý của Dao Trì." Vương Mẫu Dao Trì giữ nụ cười phụ họa Hạo Thiên, ai nấy đều cảm nhận được sự lạnh lẽo trong nụ cười đó.

Nhưng tất cả những người có mặt đều chẳng quan tâm.

Hạo Thiên, Dao Trì dù là Thiên Đế, Thiên Hậu, nhưng trước mặt Thánh nhân cũng chỉ là loài sâu kiến.

Vẫn chưa kết thúc.

Mọi người có mặt đồng loạt hướng mắt về phía Tây Phương Nhị Thánh và đám đệ tử Tây Phương Giáo.

Với tính cách của hai vị này, chuyện tốt như vậy không lý nào không chen chân vào. "Tây Phương Giáo ta, năm đó lão sư cũng nói là hợp lẽ đại hưng, chuyện truyền đạo... mong sư đệ phối hợp." Tiếp Dẫn mặt đầy từ bi nói. "A Di Đà Phật, lời sư huynh nói rất đúng." Chuẩn Đề phụ họa.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương cũng đã biểu thái, đúng là thừa nước đục thả câu.

Chư vị đại năng trong điện lại nhìn Hạo Thiên và Dao Trì, thầm cười liên tục.

Chương 334

Đúng là một vở kịch hay.

Đây gọi là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lấy đá ghè chân mình.

Thật đáng đời!

Hạo Thiên và Dao Trì vốn định mượn Bàn Đào Tiên Hội để lập cục diện và tính kế, không ngờ lại bị các Thánh nhân hố một vố.

Cơn mưa giông bão tố đang đè nặng lên mình Thiên Đình, như một gã lực lưỡng xé toang xiêm y của một tiểu cô nương là Thiên Đình vậy.

Quy căn kết đế, chung quy vẫn là thực lực không bằng người. "Thiện, sư đệ đã hiểu." Sắc mặt Hạo Thiên xanh mét đáp lại.

Phù chiếu Tam Thanh đã nhịn rồi, thì nhịn thêm Tây Phương Nhị Thánh thì đã sao!

Không nhẫn không được!

Lúc này, mọi người lại hướng mắt về phía Nữ Oa và Hậu Thổ, trong tám vị Thánh nhân chỉ còn hai nàng chưa biểu thái.

Nhưng mọi người cũng đoán được phần nào, hai nữ Thánh nhân này vốn luôn cùng tiến cùng lùi với Nguyệt Chủ Vọng Thư, đại xác suất cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của Thiên Đình. "Bản cung không có đệ tử, chỉ có vài ba tiên đồng và một con tọa kỵ.

Tiên đồng và tọa kỵ cũng không có pháp lực thần thông gì.

Thiên Đế chắc sẽ không để bản cung phải đích thân ra tay tương trợ đấy chứ?" Nữ Oa trong bộ cung trang màu tím đạm mạc nói.

Nàng vốn tính tình không thích quản chuyện, tự nhiên sẽ không giống như Vọng Thư hay cài cắm quân cờ ngầm.

Tuy rằng Chiêu Yêu Phiên đang ở trong tay nàng, nhưng lúc này nàng cũng sẽ không mang chuyện Yêu tộc ra nói.

Ngọc Đế nặn ra một nụ cười, chắp tay lễ phép: "Nương nương nói đùa rồi, làm sao dám làm phiền ngài đích thân đại giá." Nữ Oa gật đầu. "Địa Phủ bận rộn, lực bất tòng tâm." Hậu Thổ kiệm lời như vàng thốt ra tám chữ.

Nàng cũng đã biểu thái.

Hồng Quân lập ra Tam giới Thiên Đình, trong đó có cả quyền hành chưởng quản U Minh Giới khiến nàng cực kỳ bất mãn.

Dù là từ phương diện của Vọng Thư hay từ bản tâm, nàng cũng sẽ không chọn giúp đỡ Thiên Đình.

Không thừa nước đục thả câu, bắt Thiên Đình phải nghe phù chiếu như những kẻ kia đã là nhân từ lắm rồi.

Lời Hậu Thổ vừa dứt, Linh Tiêu Bảo Điện lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng, im lặng đến mức kim rơi cũng nghe rõ.

Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười phong độ trên mặt, nhưng hai tay lại hơi run rẩy.

Ai nấy đều có thể cảm nhận rõ ràng cơn thịnh nộ đang bị kìm nén.

Chuyến Bàn Đào Tiên Hội này, đại sự Hồng Hoang này, cảnh sắc Tiên cung này... thật sự đã trở thành một vở kịch lớn, một trò cười thiên hạ. "Bích Du Cung nhiều việc, sư đệ, cáo từ." Thông Thiên đứng dậy, đeo trường kiếm sau lưng bước ra ngoài. "Cáo từ." Lão Tử cũng đứng dậy, với địa vị của ông, ngay cả lý do cũng chẳng cần tìm. "Ngọc Hư Cung cũng bận rộn nhiều việc, cáo từ." Nhiên Đăng cười lạnh một tiếng, cũng dẫn đám người Xiển Giáo rời đi.

Vọng Thư đưa đôi mắt đẹp nhìn Hạo Thiên và Dao Trì một cái, lắc đầu, rồi cũng biến mất ngay tại chỗ ngồi, cùng biến mất với nàng là con Tiểu Bạch Long đang gặm Bàn đào và bốn vị đệ tử.

Nàng trực tiếp sử dụng không gian thuấn di và không gian na di để rời đi. "Thiện tai thiện tai, sư đệ, cáo từ.

Đừng quên những gì vừa mới đáp ứng đấy." Chuẩn Đề chắp tay nói, trước khi đi không quên rắc thêm một nắm muối vào vết thương của Hạo Thiên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dẫn theo hàng ngàn người của Tây Phương Giáo rầm rộ rời khỏi Linh Tiêu Bảo Điện.

Sau đó, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng lần lượt rời đi.

Các đại năng thiên địa thấy các Thánh nhân đã đi hết, việc cũng xong, liền lần lượt cáo từ.

Chỉ trong thoáng chốc, Linh Tiêu Bảo Điện vừa nãy còn náo nhiệt, nay đã trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ còn Xích Cước Đại Tiên, Thái Bạch Kim Tinh, Cự Linh Thần cùng những thuộc hạ thân tín của Hạo Thiên là còn ở lại, sắc mặt ai nấy đều cực kỳ khó coi.

Trên ngai vàng Kim Loan, Ngọc Đế Hạo Thiên đột nhiên đứng bật dậy, cơn giận bị kìm nén bấy lâu tức thì bùng phát, mặt đỏ gay gắt.

Y cầm đĩa Bàn đào chín ngàn năm trên bàn ném mạnh xuống đất, Bàn đào bị đập nát bét, rồi y giận dữ mắng: "Lũ hèn hạ!" "Một lũ hèn hạ!" "Khốn khiếp!" "Tức chết ta rồi!" "Trẫm là Thiên Đế, làm sao có thể khinh nhờn Trẫm như vậy!

Nhục mạ Trẫm như vậy!" "Aaa!" Hạo Thiên gào thét phẫn nộ.

Một chuyến Bàn Đào Tiên Hội được chuẩn bị tinh vi đã bị phá nát.

Cục diện tốt đẹp vạch ra ban đầu không xuất hiện, ngược lại còn làm mất hết mặt mũi, uy nghiêm và uy tín tích lũy suốt hai nguyên hội của Thiên Đình coi như tan thành mây khói. "Sư huynh, kế sách hiện nay chỉ có thể lên Tử Tiêu Cung cáo trạng, thỉnh lão sư làm chủ cho chúng ta!" "Đám Thánh nhân đó khinh nhờn Thiên Đình, coi thường Thiên Đế, Thiên Hậu chúng ta, không nể chút tình mặt nào, lại còn hạ xuống bao nhiêu phù chiếu bắt chúng ta phải nghe, Thiên Đình còn đâu nửa phần uy nghiêm của Thiên Đình Tam giới?" Dao Trì mặt lạnh như băng nói, trong lòng cũng tức giận không thôi, nàng cùng Hạo Thiên là một thể, nay lại cùng bị bắt nạt. "Tốt!" "Sư muội, chúng ta cùng đi!" "Các ngươi đã làm vậy thì Trẫm cũng chẳng nể tình nữa!" "Vọng Thư kia bố cục suốt hai nguyên hội, ngầm chiếm đoạt quyền hành Thiên Đình.

Nay đám Thánh nhân này cũng không coi ta là sư đệ, sư muội, không đặt ta vào mắt.

Vậy thì hãy để lão sư làm chủ, trừng trị bọn chúng." "Thiên Đình muốn thực lực không có thực lực, muốn tài nguyên không có tài nguyên, muốn uy tín không có uy tín...

Trẫm chịu đủ rồi!" Ngọc Đế Hạo Thiên dứt lời, kéo tay Dao Trì hóa thành hồng quang xé toang cửu thiên, bay về phía Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời. ...

Trong hỗn độn ngoài ba mươi ba tầng trời, tại Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân sớm đã mở mắt tĩnh quan, vở kịch hay xảy ra trong Linh Tiêu Bảo Điện ông đều nhìn thấy rõ ràng. "Nhân quả tích lũy, kiếp vân hội tụ, kiếp số của tiên nhân đã đến rồi." "Dưới đại thế Thiên đạo, Phong Thần kiếp sắp xuất hiện!" Hồng Quân mặt không biểu tình, nhìn xuống thương sinh, bình tĩnh nói.

Tốc độ của Hạo Thiên và Dao Trì cực nhanh, chẳng mấy chốc đã

tới bên ngoài Tử Tiêu cung.

Tử Tiêu cung vạn cổ không đổi, cô độc treo lơ lửng giữa hỗn độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Chỉ là lúc này, cửa cung lại đóng chặt.

"Lão sư, con và Dao Trì về thăm ngài đây." Hạo Thiên và Dao Trì thần sắc cung kính, hướng về phía cửa cung khom người hành lễ.

Cái bọn họ bái không phải đại môn Tử Tiêu cung, mà là vị Thánh nhân sư Đạo Tổ Hồng Quân đang trấn áp thiên địa bên trong.

"Ý định của các ngươi, ta đã biết.

Thiên niên sau, thiên đạo đại thế lại có lượng kiếp xuất hiện, gọi là Phong Thần kiếp.

Kiếp này là kiếp của tiên nhân, đệ tử Thánh nhân cũng khó lòng thoát khỏi.

Sau kiếp phong thần, tự sẽ bổ túc các thần vị còn trống." Hồng Quân không lộ diện, tiên âm phiếu miểu từ trong Tử Tiêu cung truyền ra, lọt vào tai Hạo Thiên và Dao Trì.

Ngài vốn ưa thanh tĩnh, nếu mở cửa cung cho Hạo Thiên và Dao Trì vào, e rằng bọn họ lại khóc lóc kể lể đủ điều.

Thật sự là phiền, phiền, phiền!

Lời của Hồng Quân vừa dứt, Hạo Thiên và Dao Trì cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

Toàn bộ sự chú ý của họ đều đặt vào Phong Thần đại kiếp mà Hồng Quân vừa nói.

Lời này lượng thông tin quá lớn!

Cả hai cùng trợn to mắt, biểu tình chấn kinh, trong mắt tràn đầy

kinh hãi, trong lòng càng như sóng cuộn biển gầm!

"Thiên niên sau, thiên địa đại kiếp!" "Tiên nhân kiếp, đệ tử Thánh nhân cũng không thoát được!" "Phong Thần kiếp!" "Tê...!" Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, hít sâu một hơi khí lạnh.

Giọng nói của Hồng Quân tuy phiếu miểu, nhưng bên trong tựa hồ ẩn chứa sát cơ đỏ rực ngập trời, nhấn chìm cả thiên địa.

Điều đó đại diện cho một hồi thiên địa đại kiếp kế tiếp!

Long Hán sơ kiếp quá xa xôi, bọn họ không có ký ức, nhưng Vu Yêu đại kiếp thì họ là người chứng kiến!

Từ khi Tử Tiêu cung lần đầu giảng đạo, Đạo Tổ trọng lập Thiên Đình, bọn họ đã luôn là đạo đồng dưới tòa của Đạo Tổ.

Từng thấy Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Hậu Hi Hòa, Yêu Sư Côn Bằng, cũng từng thấy Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu như Chúc Dung, Đế Giang, Huyền Minh, Cú Mang, Chúc Cửu Âm... càng thấy trong đại chiến Vu Yêu có cả những cường giả vô tội bị liên lụy như Hồng Vân lão tổ, Đông Vương Công...

Những tồn tại đó dù đặt vào thiên địa Hồng Hoang ngày nay cũng là đại năng đỉnh tiêm, cường giả tuyệt đối, thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng...

Thế nhưng những tồn tại cường đại ấy lại toàn bộ vẫn lạc trong một trận thiên địa đại kiếp, chôn thây tất cả.

Đồng thời, những thế lực năm đó dù không triệt để tiêu vong thì hiện tại cũng chỉ còn thoi thóp.

Chương 335

Thiên địa đại kiếp!

Thật kinh khủng!

Thật vô tình!

Dù tu vi cao đến đâu, nếu không đạt đến tuyệt đỉnh thì cũng khó thoát!

Thần thông không địch lại thiên số!

"Ha ha ha ha, tốt!

Tốt!

Tốt!" Hạo Thiên cười lớn đắc ý, thần tình kích động, liên tục thốt ra ba chữ tốt.

Trong não hải hắn lóe lên các loại hình ảnh trong Bàn Đào tiên hội vừa rồi.

Vọng Thư, Lão Tử, Nhiên Đăng, Thông Thiên, Tây Phương nhị thánh... cùng với những đệ tử Thánh nhân kia.

Vân Tiêu, Thương Dương, Đa Bảo đạo nhân, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, Thái Ất chân nhân, Văn Thù Phổ Hiền...

Cơn giận vừa chịu lúc nãy, trong khoảnh khắc này dường như tiêu tan sạch sẽ.

Khắp người thông thấu sảng khoái, cảm giác còn vui sướng hơn cả chuyện nam nữ.

"Đám đệ tử Thánh nhân kia... hừ, bình thường mắt cao hơn đỉnh, không coi ta ra gì, sau này sẽ có đại nạn!" Hạo Thiên cười lạnh nói.

Trong lòng vui sướng, sắc mặt cũng thay đổi, phục hồi lại dáng vẻ đế vương uy nghiêm.

“A!

Thật đại khoái nhân tâm!” “Cần phải cho bọn họ biết, sau lưng hai ta thật sự có chỗ dựa.” “Thiên địa đại kiếp hạ xuống, để xem bọn họ ứng đối ra sao?

Dù ứng đối thế nào, Thiên Đình ta cứ tọa sơn quan hổ đấu là được, đại kiếp lần này gọi là Phong Thần.

Kẻ chiến thắng cuối cùng nhất định là ta!” “Có lão sư làm chủ, những đệ tử Thánh nhân kia sau khi vào Thiên Đình cũng phải nghe ta điều lệnh.

Khi đó, Vọng Thư dù có bố trí bao nhiêu quân cờ, nắm giữ bao nhiêu trọng vị trong Thiên Đình thì đã sao?

Ta sẽ hoàn toàn chấp chưởng quyền hành Thiên Đình.

Thậm chí có thể nhân cơ hội này quét sạch bọn chúng ra ngoài!” Vương Mẫu Dao Trì cũng hưng phấn, nụ cười rạng rỡ trên mặt, lộ ra vẻ thiếu nữ.

Từ khi lên ngôi Thiên Hậu đến nay, đã lâu nàng chưa từng vui vẻ như hôm nay.

“Đa tạ lão sư!” Hai người thông suốt mọi việc, trong lòng không còn phẫn nộ, chỉ toàn hoan hỉ, cùng khom người cách cửa Tử Tiêu cung hành lễ với Hồng Quân một lần nữa.

Đối với việc bị Hồng Quân cho ăn “bế môn canh”, Hạo Thiên và Dao Trì hoàn toàn không để tâm.

Tiếp đó, hai người độ độ hóa tác hồng quang, xuyên qua hỗn độn và cửu thiên, bay về phía Tiên giới Thiên Đình.

Lúc đi đầy bụng nộ khí và ủy khuất, lúc về lại ý khí phong phát, vui mừng khôn xiết.

Tại Chiêu Dao sơn, sau khi Vọng Thư biến mất khỏi Linh Tiêu Bảo Điện của Thiên Cung, nàng lại xuất hiện bên hồ Sơ Bích phía sau Nguyệt Hoàng cung, cầm lấy cần câu cá.

"Đệ tử cáo lui." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Lữ Nhạc, Thạch Cơ cũng được Vọng Thư đưa về đây, thấy không có việc gì liền hành lễ lui xuống.

Vừa nhận được đại pháp của Thánh nhân và bảo vật cực phẩm, bọn họ cần tranh thủ thời gian tu hành để chuyển hóa thành thực lực chân chính.

Vọng Thư gật gật đầu.

"Tõm!" Một tiếng động dưới nước vang lên.

Đông Hải Long nữ Ngao Linh Vũ sau khi ăn uống no nê cửu thiên niên bàn đào đến mức căng bụng, thân rồng nhảy vọt một cái, lao xuống hồ Sơ Bích.

Những trái cửu thiên niên bàn đào kia linh khí dồi dào, có tạo hóa cực lớn, phàm nhân ăn một quả không chỉ thành tiên, trường sinh bất lão, mà còn có thể thọ cùng thiên địa.

Bảo vật như thế ăn quá nhiều cần phải hảo hảo tiêu hóa.

Long nữ có dự cảm, chỉ cần bế quan, tu vi sẽ thăng tiến vượt bậc, có lẽ sẽ trực tiếp đạt tới Kim Tiên chi cảnh.

Còn về phương thức bế quan, chính là đi ngủ.

Đây là kỹ năng truyền thống của Long tộc.

Vọng Thư cũng không quản, mắt chăm chú nhìn mặt hồ gợn sóng, nhưng trong tầm mắt lại là những cảnh tượng diễn ra bên ngoài Tử

Tiêu cung.

Hạo Thiên cười đắc ý, Dao Trì đầy mặt hưng phấn... hai vợ chồng này thể hiện sự hả hê một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

"Phong Thần kiếp à, Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Tây Phương giáo..." "Ai nên chết, ai không nên chết?" "Ai nên lên bảng, ai lại không nên lên bảng đây?" Khóe miệng Vọng Thư nhếch lên, nỉ non một câu.

Trong não hải nàng hiện lên các loại hình ảnh trong phim truyền hình kiếp trước: Đát Kỷ, Khương Thượng, Thân Công Báo, Trụ Vương, Hoàng Phi Hổ, Cơ Xương, Bá Ấp Khảo, Long Cát công chúa... bọn họ sắp thực sự bước lên vũ đài Hồng Hoang rồi.

Có chút phấn khích đây.

Tuy rằng chưởng quản vận mệnh, có thể nhìn thấu chư thiên kỷ nguyên, nhưng hiện tại, tương lai nàng lại không muốn xem trước.

"Kịch thấu" (spoil) thì chẳng còn gì thú vị.

Nàng thích sự vô định.

Như thế mới vui.

"Không, Phong Thần bảng xuất thế, vậy thì Ma giới và Phong Ma bảng cũng đã đến lúc hiện thế rồi." Bạch vân thương cẩu, phong vân biến huyễn.

Đối với những sinh linh bình thường giữa thiên địa Hồng Hoang, họ chẳng bao giờ suy xét đến chuyện thiên địa đại kiếp, chỉ quan tâm hôm nay có bị đói bụng không, đi đâu tìm thức ăn, hoặc ở dưới vách đá nào tìm được thiên tài địa bảo để một đêm phất lên, bước tới đỉnh cao sinh linh.

Tuế nguyệt lưu chuyển, chớp mắt đã năm trăm năm trôi qua.

Bàn Đào tiên hội đã trở thành ký ức xa xôi của chúng sinh.

Vương triều đầu tiên của Nhân tộc là Hạ triều đã diệt vong từ chín mươi năm trước.

Thiên mệnh huyền điểu, hàng sinh Thương, trạch ân thổ mang mang.

Triều đại thay thế mang tên "Thương", sùng bái Huyền Điểu.

Người kiến quốc là Thành Thang, có Y Doãn phò tá, định đô tại Triều Ca, phân phong tám trăm chư hầu.

"Y Doãn quả là kỳ nhân!" Bên hồ Sơ Bích, Vọng Thư nheo mắt, khẽ thốt lên một tiếng.

Với bản lĩnh của nàng, không khó để nhận ra Y Doãn không có nửa điểm tu vi, hoàn toàn là thân phàm, vậy mà bằng mưu lược bản thân đã trợ giúp Thành Thang hưng Thương diệt Hạ, xứng danh nhân kiệt.

"Không, rốt cuộc cũng chỉ là một nắm hoàng thổ mà thôi." Vọng Thư lắc đầu cười.

Vận mệnh của sinh linh, dùng cả đời để nở rộ rực rỡ, nhưng trong mắt nàng cũng chỉ là thoáng qua như mây khói.

Năm trăm năm qua, Vọng Thư cũng chẳng làm gì.

Bình thường rảnh rỗi thì câu cá, nếu quá nhàm chán thì vào dòng sông vận mệnh xem các vị cổ tiên tỏa sáng trong kỷ nguyên của họ.

Ví dụ như Đông Phương Bất Bại sáng tạo Ma giáo, quật khởi tại nơi tội đồ.

Ngoan Nhân Đại Đế bước qua tinh không, tìm kiếm con đường trên Đại La Kim Tiên.

Diệp Hắc đấm tan Tử Vi tinh vực xong, một mình tiến vào hỗn

độn đại chiến với những tồn tại hỗn độn.

Bái Nguyệt ở trong tu hành thiên địa liên hợp với Kiếm Thánh, Tửu Kiếm Tiên, Ma Tôn Trọng Lâu, Lý Tiêu Dao, Trương Tiểu Phàm phát động phạt thiên chi chiến, thề phải trảm sát Thiên Đế thế giới đó.

Dracula trong thế giới tín ngưỡng thần lực của chư thần đã nhấc lên hoàng hôn chư thần, các vị Chiến Thần, Quang Minh Thần, Ma Pháp chi Thần, Phong Bạo chi Thần đều thảm tử dưới tay hắn, cho đến khi gặp Vong Linh Nữ Đế, Hủy Diệt Chủ Thần Mikhail mới bị ngăn lại, một bên là quân đội vong linh, biển xương trắng vô tận, một bên là huyết tộc ngập trời, dùng tiên huyết để cường hóa bản thân.

Chiến sự rơi vào bế tắc, khó phân thắng bại.

Kerrigan thì đến kỷ nguyên mạt pháp khoa học kỹ thuật, cùng Nữ Vương Đao Phong hợp tác, một người chủ đạo văn minh nhân loại, một người chủ đạo văn minh Trùng tộc, lăn lộn đến mức phong sinh thủy khởi.

Vọng Thư tĩnh tọa bên hồ Sơ Bích, đầy hứng thú xem tất cả những gì xảy ra trong dòng sông vận mệnh.

Toàn là phim bom tấn cấp độ MAX, xem cực đã.

Để tăng thêm trải nghiệm, nàng còn vào trong dòng sông vận mệnh lấy ra một xe bắp rang bơ cùng nước ngọt "phì trạch khoái lạc thủy" (Coke).

Không thể không nói, vị bắp rang bơ ở Trái Đất vẫn là chính tông nhất, có hương vị của quê hương.

Vọng Thư nghĩ ngợi lung tung.

"Đạo hữu, Tử Tiêu cung có việc cần thương nghị, mời tới một chuyến." Lúc này, đạo âm phiếu miểu của Hồng Quân truyền vào tai Vọng Thư.

Chương 336

Không hề ngạc nhiên.

Trong mắt nàng thoáng qua một tia sáng.

Việc mà Hồng Quân gọi là "có việc", ngoài chuyện Phong Thần ra thì chẳng còn việc gì khác.

"Cuối cùng cũng đến lúc chư thánh ký tên vào Phong Thần bảng rồi sao?" "Được thôi, đi xem thử thế nào." Vọng Thư mỉm cười, đứng dậy vươn vai một cái, bước ra một bước, thân ảnh trực tiếp biến mất.

"Các ngươi tốc độ tới Tử Tiêu cung kiến ta!" Cùng lúc đó, tại Bát Cảnh cung ở Tử Dương sơn, Ngọc Hư cung ở Côn Luân sơn, Tu Di sơn ở Tây Phương, Nguyệt Hoàng cung ở Chiêu Dao sơn, Bích Du cung ở Kim Ngao đảo, Luân Hồi điện ở Địa Phủ... khắp nơi đều có đạo âm phiếu miểu của Đạo Tổ Hồng Quân truyền vào tai các vị Thánh nhân.

So với sự khách khí dành cho Vọng Thư, ngữ khí đối với các Thánh nhân này nặng nề hơn nhiều.

Cảnh giới khác nhau dẫn đến vị thế khác nhau.

"Lão sư triệu kiến, lại có việc gì?" Lão Tử suy tư, bấm tay tính toán thiên cơ nhưng lại phát hiện thiên cơ đã hoàn toàn hỗn độn, không nhìn ra nửa điểm.

Trong lòng hơi kinh hãi, lần trước xuất hiện tình huống này là lúc Vu Yêu đại kiếp.

Nay chẳng lẽ lại có đại kiếp chí cao?

Bách tư bất đắc kỳ giải, không nhìn ra kết quả, thân ảnh Lão Tử

đang ngồi trên bồ đoàn trực tiếp biến mất.

Tại Ngọc Hư cung núi Côn Luân, Nguyên Thủy đang ngồi trên bồ đoàn tham ngộ đại đạo đã sáu trăm năm.

Tâm như chỉ thủy, trên đại đạo lại tinh tiến thêm một phần.

Lúc này, nghe thấy truyền âm triệu hoán của Đạo Tổ, hắn mở mắt ra, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

"Lão sư triệu kiến, quả nhiên không thể để ta tĩnh tu." Nguyên Thủy Thiên Tôn bình thản nói.

Hắn cầm Ngọc Như Ý, thân ảnh lấp lóe rồi biến mất, đi về phía Tử Tiêu cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Cùng thời khắc đó, Nữ Oa, Hậu Thổ, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đều khởi hành.

Bản lĩnh Thánh nhân, một sát na đi ức vạn vạn quang niên.

Tâm tùy niệm chuyển, liền đã tới trước cửa Tử Tiêu cung.

Cửa lớn Tử Tiêu cung rộng mở, tiên khí và tường quang lan tỏa ra ngoài.

Lúc này đã thấy một đạo tiên ảnh trắng muốt tỏa ra tiên quang vô tận đứng chắp tay trước cửa cung.

Dáng người cao ráo, dung mạo tuyệt mỹ, mắt như tinh thần, tóc dài như thác, khí chất cao lãnh.

Sau lưng đeo chéo một thanh thần kiếm màu thiên lam.

Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Ánh mắt Hậu Thổ tỏa sáng, mặt hơi ửng hồng.

Nữ Oa và Thông Thiên trong lòng đại định, bất luận lần này lão sư triệu kiến có chuyện gì cần giao phó, có vị đại lão này ở đây, đám

người mình sẽ không chịu thiệt.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây Phương nhị thánh sắc mặt biến hóa kịch liệt, cực kỳ khó coi, đúng là kẻ thù gặp mặt phân ngoại nhãn hồng (mắt đỏ hoe vì hận).

"Kiến Nguyệt Chủ!" Chư thánh tác ấp hành lễ.

Ghét thì ghét, nhưng lễ nghi không thể thiếu.

Họ kính trọng tiến cảnh đại đạo và thần thông vô thượng của nàng, chứ không phải kính trọng nhân phẩm đức tính.

Vọng Thư gật gật đầu, sải đôi chân dài bước vào Tử Tiêu cung.

Nàng không cưỡi mây mà đi, các Thánh nhân khác cũng không tiện vượt mặt, đành phải đi theo phía sau.

Bên trong Tử Tiêu cung tĩnh lặng vô cùng, hà quang ngập trời, linh khí mờ ảo.

Tám tòa thánh sơn và ba ngàn tòa thánh sơn của thính đạo hồng trần khách vẫn sừng sững trong cung.

"Vận mệnh vô thường." "Lần này đại kiếp đến, lại không biết có bao nhiêu người vẫn lạc trong đó, hóa thành tro bụi." Vọng Thư thầm cảm thán trong lòng.

Sự hiểu biết về vận mệnh của nàng lại sâu thêm mấy phần.

Tuy chưởng quản vận mệnh, nhưng nàng sẽ không dễ dàng ra tay thay đổi vận mệnh của người khác.

Suốt dọc đường tiến vào, nàng như cưỡi ngựa xem hoa nhưng tốc độ cũng cực nhanh.

Chẳng mấy chốc đã tới đài giảng đạo trước các tòa thánh sơn.

Khác với trước đây, bên cạnh bồ đoàn mà Hồng Quân thường ngồi

nay lại xuất hiện thêm một cái bồ đoàn nữa.

Hai cái bồ đoàn!

Chuyện chưa từng có từ thuở sơ khai.

Vọng Thư biết đó là chỗ dành cho mình, khóe miệng mỉm cười, không chút do dự ngồi lên.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, nhưng cũng không nói gì.

Bất luận mâu thuẫn giữa họ và Vọng Thư ra sao, với cảnh giới tu vi hiện giờ, nàng xứng đáng ngồi vào vị trí song chủ thiên địa Hồng Hoang.

Đột nhiên, trên bồ đoàn còn trống kia lóe lên thanh quang, hiện ra thân ảnh một lão đạo mặc đạo bào cổ phác, tay cầm phất trần.

Chính là Đạo Tổ Hồng Quân hiện thân.

"Bái kiến lão sư!" Lục thánh môn hạ Lão Tử khom người hành lễ.

Còn Hậu Thổ thì chắp tay chào, miệng xưng lão sư.

Hồng Quân gật đầu.

"Lần này gọi các ngươi tới là có việc yếu sự cần phân phó." Chúng thánh không hề kinh ngạc.

Bởi lẽ vô sự bất đăng Tử Tiêu cung.

Đạo Tổ Hồng Quân sẽ không vô cớ triệu hoán Thánh nhân tới đây như gọi thần thú.

"Yếu sự" này cũng chỉ cần không lớn như Vu Yêu đại kiếp lần trước là được.

Miễn là cuộc sống không có biến cố quá lớn thì ngày tháng vẫn có thể trôi qua.

Vọng Thư thầm nghĩ, từ hậu thế mà nói, dù không xem vận mệnh nàng cũng biết việc yếu sự mà Hồng Quân nhắc tới chính là "Phong Thần".

"Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, thiên địa Hồng Hoang xuất hiện đến nay đã trải qua vô lượng tuế nguyệt.

Trước có Khai Thiên kiếp, tiêu trừ nhân quả của Hỗn Độn Thần Ma.

Sau có Hung Thú kiếp, tiêu trừ sát nghiệp tội nghiệt của hung thú.

Kế đó Long Hán kiếp xuất hiện, đại năng của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân đều rơi vào nơi vĩnh kiếp, tiêu trừ nhân quả của ba tộc.

Cho tới Vu Yêu đại kiếp, Vu suy Yêu vong, đã tiêu trừ sạch sẽ nhân quả di lưu của Bàn Cổ." "Dưới thiên đạo, một vinh một khô đều là một kiếp.

Không có nhân vật chính vĩnh hằng, không có thế lực vạn cổ trường thanh." Trong Tử Tiêu cung, Hồng Quân mặc bạch sắc đạo bào, tay cầm phất trần, mặt không biểu tình, chậm rãi mở lời.

Đạo âm phiếu miểu vang vọng khắp cung điện.

Mỗi một câu nói đều khiến tâm Thánh nhân kinh hãi, lần lượt nhíu chặt lông mày.

Lời của Đạo Tổ có gì đó không đúng.

Cứ xoay quanh chuyện đại kiếp, chẳng lẽ thực sự có đại kiếp xuất hiện?

"Thỉnh lão sư minh ngôn, liệu có thiên địa đại kiếp sắp đến?" Chuẩn Đề vẻ mặt cấp thiết, hành lễ hỏi.

Hiện nay trên thế gian ai là kẻ đứng đầu, tộc nào là bá chủ cường tộc?

Là Linh tộc của Vọng Thư và Nữ Oa!

Dù là Nhân tộc hiện nay, nội hàm so với Linh tộc cũng còn kém xa, chỉ mới có tiềm lực trở thành bá chủ mà thôi.

Nhưng Linh tộc thì khác, Nguyệt giáo thực tế được cấu thành từ tinh nhuệ của Linh tộc, cao thủ trong tộc đông đảo, số lượng sinh linh tính bằng ức vạn vạn, đúng nghĩa là bá chủ cường tộc.

Án theo quy luật của thiên đạo đại thế, hễ ai mạnh nhất sẽ bị thanh toán, nếu Hồng Hoang có đại kiếp thì hẳn phải ứng lên người Linh tộc.

Chuẩn Đề thầm mong đợi trong lòng.

Nếu thiên địa đại kiếp giáng xuống Linh tộc, Tây Phương giáo nhất định sẽ đổ thêm dầu vào lửa, giúp vui một tay!

Hồng Quân giống như không nghe thấy lời Chuẩn Đề hỏi, không thèm đáp lại, cứ tự mình nói tiếp: "Một hưng một suy, một thành một bại, cũng là một kiếp." "Tiên đạo tu hành, từ Địa Tiên cảnh bắt đầu là có thể trường sinh bất lão, thọ cùng thiên.

Thời chí kim nhật, người tu hành tiên đạo không biết bao nhiêu mà kể, nhiều như cát sông Hằng.

Tuy nhiên trong đám người tu hành đó, đa số là kẻ không có nhân tâm, phạm hạ sát nghiệp tội nghiệt, nhân quả ngập trời.

Chương 337

Như đám Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh chân nhân, Thái Ất chân nhân, Hoàng Long chân nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân, Linh Bảo đại pháp sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân của Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên, chỉ biết tu tiên mà tạo ra nhân quả.

Kết quả là phạm vào sát giới, vướng phải hồng trần chi ách, sát phạt lâm thân." "Cộng thêm những kẻ tu đạo có thành tựu như vậy sát nghiệp cực nhiều, nhân quả tích lũy thậm đa.

Tuy nhiên vì tu vi cao thâm, lại có đại giáo che chở nên đã không còn sinh tử, khiến sát nghiệp và nhân quả hình thành kiếp vân, cản trở thiên đạo vận hành bình thường.

Sát kiếp tích lũy dưới đáy, rốt cuộc phải trải qua lịch kiếp mới có thể bảo mệnh!" Nghe lời Hồng Quân nói, bất kể Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên hay Nữ Oa đều biến sắc.

Chuẩn Đề càng kinh hãi trong lòng, có dự cảm không lành.

Lời này của Đạo Tổ, kịch bản có vẻ không đúng lắm.

Không giống như nhắm vào Linh tộc, mà giống như nhắm vào đại giáo của các Thánh nhân hơn.

Đặc biệt còn điểm đích danh.

Không thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh mặt đã tối sầm lại rồi sao?

Nếu không nhớ lầm thì những tiên nhân phạm sát giới kia đều là môn hạ của Ngọc Thanh Thánh nhân.

Chuẩn Đề trong lòng lầm bầm.

Hồng Quân không quan tâm các Thánh nhân nghĩ gì, mặt không biểu tình tiếp tục nói: "Những sát phạt và nhân quả tích lũy này bắt buộc phải tiêu trừ.

Nếu không cứ kéo dài mãi, tất nhiên sẽ dẫn phát Mạt Pháp đại kiếp trước thời hạn, thiên đạo sụp đổ.

Các ngươi thân là Thánh nhân, đạo quả gửi gắm nơi thiên đạo, cần phải cân nhắc cho thiên đạo mà ứng hạ việc này, tiêu trừ kiếp vân." "Ngoài ra, năm trăm năm trước, Hạo Thiên và Dao Trì có lên Tử Tiêu cung trạng cáo.

Thiên Đình thống trị tam giới là một mắt xích cực kỳ quan trọng dưới thiên đạo đại thế, cần phải bổ sung đầy đủ thần chức.

Thượng tứ bộ: Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu; Hạ tứ bộ: Quần Tinh Liệt Túc, Tam Sơn Ngũ Nhạc, Bố Vũ Hưng Vân, Thiện Ác chi Thần, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm chu thiên thần vị, tất cả cần được bổ sung đầy đủ.

Đây chính là Tiên Nhân kiếp!" Các vị Thánh nhân tâm thần trầm xuống, thần sắc ngưng trọng, ai cũng có thể nghe ra sát cơ đỏ rực trong lời nói của Đạo Tổ Hồng Quân.

Đại kiếp lần này đúng là nhắm vào đại giáo của các Thánh nhân.

"Cảm vấn lão sư, ai sẽ là người ứng kiếp?" Nguyên Thủy bước ra khỏi đám đông, lên tiếng hỏi.

Đệ tử của lão đều có căn cốt đỉnh tiêm, phúc duyên thâm hậu, lẽ ra không nên ứng kiếp mới phải.

Nhưng lần này Hồng Quân lại chuyên môn điểm danh Thập Nhị Kim Tiên.

Khiến lão lo lắng trong lòng.

"Ai nên ứng kiếp, ai lại không nên ứng kiếp đây?" "Môn hạ Thập Nhị Kim Tiên của ngươi sát phạt nhiều, nhân quả quá sâu, đúng là nên hoàn thành sát kiếp.

Môn hạ của các vị Thánh nhân khác cũng có nhiều kẻ căn cơ bất túc, phúc duyên thiển bạc, cũng cần có người ứng kiếp." Hồng Quân thản nhiên mở lời.

Thần sắc bình tĩnh, bất bi bất hỉ, cũng không quản các vị Thánh nhân lúc này trong lòng đang dậy sóng đến mức nào.

Lúc này, năm người Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên sắc mặt đều cực kỳ khó coi, đặc biệt là bốn vị phía sau, môn nhân đệ tử rất đông.

Đệ tử dày công nuôi dưỡng vốn để làm lớn mạnh khí vận đại giáo, thật không nỡ tống vào trong kiếp, trở thành kẻ ứng kiếp kia.

Kẻ ứng kiếp trong đại kiếp liệu có kết cục tốt đẹp?

Nhưng nếu không chọn ra người ứng kiếp thì lại ngăn trở thiên đạo vận hành, dẫn đến Mạt Pháp vô lượng đại kiếp, đó cũng không phải điều Thánh nhân mong muốn.

Hiện tại nội hàm và tài nguyên đều chuẩn bị không đầy đủ, nếu tiến vào Mạt Pháp sớm, rơi vào hỗn độn thì e rằng cực kỳ thê thảm, kết cục của Sát Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ mà họ thấy trước đó chính là bài học nhãn tiền.

Thế là các vị Thánh nhân rơi vào cảnh lưỡng nan.

Họ lần lượt liếc nhìn Nguyệt Chủ Vọng Thư đang mang vẻ mặt "việc không liên quan đến mình thì treo cao", trong mắt thoáng qua một tia hâm mộ.

Các vị Thánh nhân trong thiên địa Hồng Hoang, bao gồm cả Đạo Tổ Hồng Quân, đều bị thiên đạo hạn chế.

Chỉ có vị Nguyệt Chủ này là thực sự siêu thoát khỏi thiên đạo, không bị thiên đạo kìm kẹp.

Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ khiến người ta ghen tị đỏ mắt.

Trong giây lát, Tử Tiêu cung chìm vào tĩnh lặng, chư thánh im lặng.

Chẳng ai muốn tiên phong mở lời để đệ tử của mình ứng kiếp.

"Cũng được, ta ở đây có một vật, nếu có nhân tuyển thì cứ viết tên lên đó." Hồng Quân phất tay, bảo quang chợt hiện, xuất hiện một vật phẩm hình cuộn giấy.

Phong Thần bảng!

Một luồng thần quang vàng kim rực rỡ từ tay Hồng Quân tỏa ra, tức khắc chiếu sáng Tử Tiêu cung, lọt vào mắt các vị Thánh nhân.

Thương tang!

Cổ lão!

Cường đại!

Một luồng khí tức huyền bí lan tỏa!

Sau đó, cuộn giấy tự động chậm rãi mở ra, trên đó trắng tinh không có chữ.

Tiếp đó, ba chữ đại đạo kinh văn màu vàng kim lấp lánh hiện ra ở chỗ trống.

Tên gọi: Phong Thần Bảng.

Khi Phong Thần Bảng xuất hiện, từ trên thân nó phát ra một cỗ lực hấp thụ cực mạnh, khiến chân linh của các vị Thánh nhân đều khẽ

run rẩy.

“Phong Thần Bảng!” Chư thánh kinh hô một tiếng, cuộn giấy thần bí xuất hiện trước mắt khiến các vị Thánh nhân trong khoảnh khắc đó đều cảm thấy kinh tâm động phách, chân linh run rẩy.

Trong nháy mắt, họ minh ngộ.

Đây là một kiện trọng bảo.

Thần thức chạm vào Phong Thần Bảng.

Lại trong nháy mắt, họ hiểu được tác dụng của nó.

Nó không thể dùng để công hay thủ, nhưng lại có vô vàn điều diệu kỳ.

Tác dụng lớn nhất là có thể hấp nạp một tia chân linh của người tu luyện tiên đạo từ thiên địa, bảo đảm nguyên thần bất diệt, để từ đó dùng bảng mà sai khiến mọi người, phân phong thần vị.

Sắc mặt chúng thánh tức thì khó coi, đặc biệt là những Thánh nhân có môn nhân đệ tử.

Hồng Quân hành động này tuy không nói trắng ra, nhưng là để chúng thánh tự giác một chút, đem tên những kẻ ứng kiếp môn hạ viết vào bảng.

Đợi đại kiếp đến, tự sẽ có thiên số minh minh khiến kẻ ứng kiếp phải ứng kiếp, chân linh nhập bảng, hoàn thành phong thần, kiện toàn đại kiếp.

Lúc này, những Thánh nhân có môn nhân đệ tử đều nhíu chặt lông mày.

“Cảm vấn lão sư, dưới tòa con không có môn nhân đệ tử, liệu có cần tìm đệ tử ứng kiếp?” Nữ Oa phát hiện ra điểm mấu chốt, lên tiếng hỏi.

Nếu không cần tìm đệ tử ứng kiếp, thì trận thiên địa đại kiếp này cứ để đám Thánh nhân kia chơi, nàng ở một bên xem kịch là được.

"Môn hạ không đệ tử thì không cần lịch kiếp." Hồng Quân thần sắc bình tĩnh hồi đáp.

Nữ Oa mỉm cười, như vậy thì kiếp này chẳng liên quan gì đến nàng.

"Dưới tòa Hậu Thổ tương tự cũng không có đệ tử, cũng không cần lịch kiếp." Hồng Quân dừng một chút, nói tiếp.

Hậu Thổ tọa trấn Luân Hồi điện, dưới tay có Địa Phủ, toàn là âm binh âm thần âm tướng, vốn là Vu tộc, mà Vu tộc ở kiếp trước đã là nhân vật chính của đại kiếp rồi, kiếp này sẽ không rơi xuống thân Vu tộc nữa.

Hậu Thổ nghe vậy, gật gật đầu.

Như vậy trong tám vị Thánh nhân đã loại trừ được hai người.

Những Thánh nhân còn lại thần sắc ngưng trọng.

Trong lòng họ tính toán, chẳng ai muốn đệ tử của mình đi làm kẻ ứng kiếp kia.

"Lão sư, ngài còn nhớ năm đó sau Vu Yêu đại kiếp, lúc con bổ thiên đã đề ra điều kiện gì không?" Lúc này Vọng Thư lên tiếng, nàng nhướn mày mỉm cười hỏi.

Da mặt Hồng Quân khẽ giật giật, đoạn ký ức đó chẳng mấy tốt đẹp gì.

Khi đó Bất Chu Sơn sụp đổ, Thiên Giới phá toái, nước Thiên Giới trút xuống, chỉ có Càn Khôn Đỉnh trong tay Vọng Thư mới có thể nhanh chóng luyện thạch bổ thiên, vì thế ông đã đáp ứng Vọng Thư ba điều kiện.

“Ta tự nhiên nhớ kỹ.” Hồng Quân gật đầu hồi đáp.

“Trong đó điều thứ hai là: 'Ta thấy dưới thiên đạo đại thế sẽ có Thiên Đình xuất hiện, nhưng Linh tộc và Nguyệt giáo của ta không nguyện chịu sự quản lý của Thiên Đình.', lão sư còn thừa nhận chứ?” Vọng Thư mỉm cười, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Hồng Quân hỏi.

Lời này vừa thốt ra, các Thánh nhân tại tràng đồng loạt lộ vẻ chấn kinh.

“Lại còn có điều kiện này nữa sao!!!” “Chẳng lẽ ngay từ năm đó lúc Vu Yêu đại kiếp, Vọng Thư đã nhìn thấy Phong Thần đại kiếp của tương lai rồi?

Đã sớm bố trí hậu thủ?” “Linh tộc và Nguyệt giáo không nguyện chịu sự quản lý của Thiên Đình, mà Phong Thần Bảng rốt cuộc là để phong thần cho Thiên Đình...

Xem ra điều kiện của Vọng Thư xung đột với Phong Thần Bảng rồi!” “Hóa ra là thế, ta cứ thắc mắc Vọng Thư vốn luôn không coi trọng Thiên Đình, năm đó tại sao lại đưa ra điều kiện như vậy, hóa ra là để chuẩn bị cho Phong Thần đại kiếp!” “Quá khủng khiếp, quá đáng sợ, tâm kế quá sâu...

Chương 338

Lại có thể từ mấy chục vạn năm trước âm thầm bố trí ám tử." "Đối đầu với nàng nhất định phải tiểu tâm tiểu tâm lại tiểu tâm, cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận.

Chỉ cần sơ hở một chút là sẽ bị lật bàn ngay." "Lợi hại!

Đến cả lão sư Hồng Quân cũng bị tính kế vào trong, bất tri bất giác đã mắc bẫy!" Lão Tử, Nguyên Thủy cùng các Thánh nhân khác trong lòng chấn động, không hề che giấu, trợn mắt hốc mồm nhìn Vọng Thư.

Chiêu này của Vọng Thư thực sự làm họ kinh sợ.

Có thể gọi là bố cục xuyên việt mấy chục vạn năm, cực kỳ kín kẽ.

Giờ đây, một điều kiện khác mà nàng đưa ra năm đó dường như cũng có thâm ý.

Điều kiện đó là: Thánh nhân không được trực tiếp ra tay đối với đệ tử môn hạ của nàng.

Lại nhắm vào đâu đây?

Lão Tử, Nguyên Thủy đám người thầm nghĩ.

Có thể tùy ý nhìn thấu tương lai, bố trí ám kỳ, lại có cảnh giới cao thâm, thần thông quảng đại...

Đối phó với kẻ địch như thế này, thực sự là rất gấp gáp!

Trong khoảnh khắc, họ nhận thức sâu sắc khoảng cách giữa mình và Vọng Thư.

Tòa thần sơn nguy nga đang đè trên đầu họ, có lẽ còn cao hơn cả Đạo Tổ Hồng Quân.

Thánh nhân cảm thấy chấn kinh nhất thực ra là Chuẩn Đề đạo nhân, trong lòng lão không chỉ chấn động mà còn run rẩy, sợ hãi.

Năm đó, khi nước Thiên Hà trút xuống, lão đã ở hiện trường, tận mắt chứng kiến Vọng Thư đưa ra điều kiện với Đạo Tổ Hồng Quân, tận mắt chứng kiến Nguyệt Chủ bổ thiên.

Lão không ngờ khi đó Vọng Thư lại đang tạo phục bút cho những chuyện xảy ra trong Tử Tiêu cung ngày hôm nay.

"Thật sự... cường đại đến đáng sợ!" "Tâm kế thật sâu!" "Tĩnh thủy lưu thâm, danh bất hư truyền!" Chuẩn Đề lắc đầu cười khổ, trong lòng hối hận vô cùng, năm đó thật không nên vì nhân quả thánh vị của Hồng Vân mà giúp Yêu tộc chặn cửa, đắc tội với vị tồn tại này.

Giờ đây quả đắng đã hiện hiện.

Cái giá phải trả từ lâu đã vượt xa nhân quả thánh vị của Hồng Vân.

Ở phía bên kia, Hồng Quân gật đầu.

Nàng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên trong vòng hai nguyên hội, chứng tỏ năm đó trình độ về Vận Mệnh đại đạo đã cực cao, có lẽ còn cao hơn việc đi hết ba ngàn lẻ một đạo.

Có thể nhìn thấy vận mệnh mấy chục vạn năm sau vào lúc đó cũng là điều cực kỳ khả thi.

Đạo vận mệnh vốn dĩ vô cùng huyền ảo.

"Ngươi đã siêu thoát thiên đạo, là tồn tại vô thượng, khí vận hưng thịnh, tự có sự che chở.

Trong môn có vô số linh bảo, khí vận dài lâu, tự nhiên không cần đệ tử Nguyệt giáo phải lịch kiếp lên bảng." Hồng Quân nói lời này là thừa nhận điều kiện đã đáp ứng năm xưa.

Trong lòng ông chỉ thêm phần bất lực.

Không đáp ứng thì đại kiếp cũng chẳng thể thiêu tới đầu Vọng Thư.

Với một tồn tại vô thượng như nàng, nếu vì môn nhân đệ tử mà làm loạn thì thiên địa Hồng Hoang thực sự không sống nổi nữa.

Duy trì trạng thái như hiện tại là tốt nhất.

Sau khi gạt Vọng Thư, Hậu Thổ, Nữ Oa ra ngoài, thì chỉ còn lại năm Thánh và bốn giáo.

Nhân giáo của Lão Tử, Xiển giáo của Nguyên Thủy, Tiệt giáo của Thông Thiên, và Tây Phương giáo của nhị thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Trong số đó, Thông Thiên lo lắng và căng thẳng nhất, vì trong các đại giáo, môn nhân đệ tử của lão là đông nhất.

Nguyên Thủy trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì, Thập Nhị Kim Tiên kia là tinh hoa của Xiển giáo, nếu toàn bộ chôn thây trong đại kiếp, Xiển giáo sẽ nguyên khí đại thương, khí vận đại tổn.

"Rốt cuộc cũng phải có người lên bảng mới được.

Đại kiếp lần này, các ngươi là Thánh nhân cần phải làm gương." Hồng Quân thản nhiên nói, bồi thêm một nhát dao.

"Vâng, lão sư, chúng con đã rõ." Lão Tử tác ấp hồi đáp.

"Ta là Bàn Cổ chính tông, thủ đồ của lão sư, đứng đầu Tam Thanh, tự có khí vận Thánh nhân.

Lại có Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cùng các chí bảo tọa trấn, dưới tòa lại chỉ có mình Huyền Đô là đệ tử quan môn, cùng mấy vị đệ tử ký danh Nhân tộc.

Đại kiếp lần này thực sự lực bất tòng tâm, cần các vị sư đệ ra sức nhiều hơn." Lão Tử nhẹ nhàng phẩy phất trần nói.

“Phải!

Lời sư huynh nói rất đúng, Nhân giáo ít người, đúng là không cần ứng kiếp.” Nguyên Thủy phụ họa.

Lão vốn luôn thân thiết với Lão Tử, nay Lão Tử đã nói đến mức đó, lão tự nhiên phải giúp lời để đưa Nhân giáo thoát khỏi đại kiếp.

Xiển giáo trong đại kiếp lần này cực kỳ nguy hiểm, muốn vượt qua cũng cần sư huynh Lão Tử hiến kế mưu hoa, lúc này lên tiếng trợ giúp chính là “đầu đào báo lý” (đền ơn đáp nghĩa).

Còn về đối tượng ứng kiếp, ngay từ khi lão sư Hồng Quân đưa ra Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy đã có chủ ý.

Đám đệ tử dưới tòa Thông Thiên vàng thau lẫn lộn, đa số là lũ lông lá sừng dài, sinh ra từ trứng, nơi ẩm ướt, số lượng lại đông, vạn tiên triều bái, chính là đối tượng ứng kiếp tốt nhất.

“Thiện.” Lão Tử mỉm cười, gật đầu hài lòng với câu trả lời.

Trong tám Thánh nhân lại có thêm một người được gạt ra.

“Lão sư ơi...

Tây Phương giáo con nghèo nàn lắm...” “Phạm vi ức vạn vạn quang niên toàn là cát bụi mịt mù, sinh linh khổ cực.” “Thiên Đình của Huyền môn thiếu nhân thủ, cần là người tu hành tiên đạo, mà Tây Phương con toàn là Cẩu Đà, Bồ Tát, La Cẩu, không cầu tiên đạo, không cầu thần đạo, phong thần để làm gì?” “Lại có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận đại giáo, người trong giáo ai nấy hướng thiện, có lòng từ bi.

Lão sư ơi...

Tây Phương giáo con không nên ứng kiếp!” Chuẩn Đề lộ vẻ khổ sở, bộ dạng thê lương than vãn với Đạo Tổ Hồng Quân.

Lão đã phát huy kỹ năng truyền thống là giả nghèo giả khổ.

Tây Phương giáo vừa bị Vọng Thư cắt đứt vận mệnh đại hưng, sĩ khí, nhân tâm, khí vận đều đang sụt giảm, làm sao dám đi dạo một vòng trong thiên địa đại kiếp!

Ngay cả khi không có chuyện Vọng Thư trừng phạt, với tính cách của Chuẩn Đề, lão cũng sẽ tìm mọi cách để Tây Phương giáo thoát khỏi đại kiếp.

"Thiện tai thiện tai, lời sư đệ nói rất đúng, Tây Phương chúng ta tự có Cực Lạc thế giới, người nhập giáo sớm đã được kim quang của Công Đức Kim Liên tiêu trừ nhân quả.

Từ bi độ thế, cũng không có sát nghiệp, tự nhiên không cần độ sát kiếp." Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, mặt mang nụ cười, chắp hai tay lại.

Hồng Quân không trả lời hai người họ.

Đám Thánh nhân bên cạnh đồng loạt không nói nên lời, loại lý do này mà cũng đưa ra được, không hổ là Tây Phương nhị thánh.

Nhưng nhất thời họ cũng chẳng tìm được lý do gì để phản bác.

Tây Phương giáo cực ít khi bước chân vào phương Đông, giáo nghĩa đúng là có lòng từ bi...

Không cho họ ứng kiếp thì cũng có thể chấp nhận được.

Trong thoáng chốc, chỉ còn lại hai Thánh nhân: Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Một người chủ chưởng Xiển giáo, một người chủ chưởng Tiệt giáo.

Đệ tử Xiển giáo rất ít, chỉ có mười mấy người, hiện nay đều chỉ là đệ tử đời thứ hai.

Tiệt giáo thì gia đại nghiệp đại.

E rằng đại đa số người ứng kiếp sẽ đến từ Tiệt giáo!

Ba trăm sáu mươi lăm chu thiên thần vị, Tiệt giáo vạn tiên triều bái, tùy tiện chọn ra một ít môn nhân đệ tử là đủ số.

Chúng thánh đồng loạt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Sư đệ, Tiệt giáo đông người, đa phần là súc vật tẩu thú đắc đạo, loại lông lá sừng dài, căn cốt thiển bạc.

Để trấn áp khí vận đại giáo lại dùng Tru Tiên Kiếm Trận cùng các sát phạt chí bảo, khí vận không ổn định.

Dù là đại giáo nhưng không bảo hộ được quá nhiều môn nhân đệ tử!

Tại sao không nhân cơ hội này gạn đục khơi trong, đem những kẻ khí vận bất túc, phúc duyên thiển bạc kia lọc ra, đưa tên vào bảng!

Vừa hoàn thành nhiệm vụ của lão sư, vừa làm tinh gọn Tiệt giáo, chẳng phải vẹn cả đôi đường sao!" Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, đầy mặt mỉm cười, ngữ khí hòa ái nói.

Kể từ khi Tam Thanh phân gia, đã lâu lão chưa nói chuyện với Thông Thiên như vậy.

Lão nghĩ rằng lời này cực kỳ có đạo lý.

Nếu Thông Thiên đồng ý thì thật là tốt cho tôi, tốt cho ông, tốt cho tất cả mọi người, trực tiếp kết thúc viên mãn.

Sắc mặt Thông Thiên tức thì đỏ bừng vì phẫn nộ.

Chương 339

Hóa ra đệ tử của ông thì không nên lên bảng!

Đệ tử của ta là súc vật tẩu thú, lông lá sừng dài thì đáng phải lên bảng sao?

Lại giống như năm đó lúc Tam Thanh phân gia trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy cũng coi thường đệ tử mà lão thu nhận như thế.

Nhưng... những sinh linh đó cũng có quyền theo đuổi đại đạo mà.

Đạo của ta là tiệt thủ một tuyến sinh cơ!

Sao có thể để những người tin tưởng ta đi làm kẻ ứng kiếp!

Lão sư sao có thể nhẫn tâm nhìn đệ tử uổng mạng lên bảng?

Sắc mặt Thông Thiên thay đổi liên tục, ánh mắt càng lúc càng kiên định.

"Nguyên Thủy, đám đệ tử Xiển giáo của ngươi mới đúng là kẻ nên ứng kiếp lên bảng.

Lúc nãy lão sư cũng đã đích thân nói rồi, Thái Ất chân nhân, Xích Tinh Tử, Từ Hàng đạo nhân đám người đó tạo ra sát nghiệp, vướng phải hồng trần chi ách, sát phạt lâm thân.

Họ mới là kẻ nên lên bảng!

So với đám đệ tử của ta, họ có tư cách hơn nhiều!" Thông Thiên tính tình bạo táo, cũng chẳng quản đang ở Tử Tiêu cung, trực tiếp bật lại.

"Sư đệ, ngươi...!" Nguyên Thủy cũng giận dữ, lửa giận trong lòng bốc cao, trừng mắt nhìn Thông Thiên.

Lão thầm mắng Thông Thiên không chỉ không biết lễ số mà còn

không biết tốt xấu.

Thật không hiểu chuyện.

Lão quay đầu nhìn lão sư Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn, lại thấy lão sư đã nhắm hai mắt lại.

Rõ ràng là mặc kệ chuyện này để các Thánh nhân tự thương nghị.

"Lời Thông Thiên sư huynh nói rất đúng, bản cung tán đồng.

Đạo lý của sư huynh là có giáo vô loại, đại từ bi, đại đạo.

Còn lời Nguyên Thủy sư huynh nói thì có phần thiên kiến, đám lông lá sừng dài kia chẳng lẽ không phải sinh linh thiên địa Hồng Hoang sao?" Nữ Oa khẽ cười một tiếng phản vấn, vốn dĩ nàng không định quản nhiều.

Nhưng nàng và Thông Thiên là minh hữu trên cùng một chiến tuyến, lúc này phải lên tiếng giúp đỡ.

Hơn nữa, Linh tộc cũng có rất nhiều loại lông lá sừng dài, sinh ra từ trứng nơi ẩm ướt...

Cần phải dập tắt luồng phong khí bất lương của Nguyên Thủy.

"Thông Thiên sư đệ, hãy điền vào một ít đi, rốt cuộc cũng phải có người lên bảng." Lúc này, trong Tử Tiêu cung lại có tiếng nói phiếu miểu, bình tĩnh vang lên bày tỏ thái độ, Lão Tử đã mở lời.

Còn Tây Phương nhị thánh lúc này lại mỉm cười, không nói một lời.

Thánh nhân phương Đông cắn nhau, họ cực kỳ thích xem.

Chỉ mong đám này trực tiếp khai chiến Thánh nhân, đánh chết hết đi.

Sắc mặt Thông Thiên thay đổi liên tục, thần tình phức tạp nhìn

Lão Tử, Nguyên Thủy.

Cùng từ nguyên thần Bàn Cổ mà ra, không ngờ có một ngày hai vị này lại ép uổng mình đến mức này.

Khi người quá đáng!

Trong khoảnh khắc, Thông Thiên phẫn nộ đến mức gân xanh nổi đầy cổ.

Ánh mắt lão lướt qua Lão Tử, Nguyên Thủy, lướt qua Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cuối cùng dừng lại trên thân Vọng Thư mặc bạch y cung trang tuyệt đẹp.

Vị tồn tại vô thượng này có thể nhìn xuyên tương lai, thấu hiểu vận mệnh.

Có lẽ nàng sẽ có cách?

Vọng Thư lúc này thực ra vẫn luôn trong trạng thái đứng ngoài xem kịch.

Chư thánh ký tên vào Phong Thần Bảng, đại sự kiện này của Hồng Hoang nàng không đời nào dễ dàng bỏ qua.

Nhận thấy Thông Thiên nhìn mình, Vọng Thư ngẩn người một lát, chớp chớp mắt.

Xem đám gia hỏa này kìa, ép một vị Thánh nhân đỉnh tiêm thành ra nông nỗi này.

Thật không ra gì.

Chậc chậc chậc...

Vọng Thư thầm nghĩ.

"Đạo huynh, đừng ký Phong Thần Bảng, cứ mặc kệ đi, lão sư thực ra đã có an bài rồi, không cần lo quá nhiều." Vọng Thư dùng thần

thức truyền âm nói với Thông Thiên.

Với bản lĩnh của Hồng Quân, chẳng lẽ không nhìn ra đám Thánh nhân này không chịu ký tên?

Chắc chắn là nhìn thấu rồi.

Việc nghị bàn Phong Thần ở Tử Tiêu cung thực chất là vị đại lão này thông báo cho các Thánh nhân biết có chuyện như vậy, từ đó để các Thánh nhân tự tính kế xem ai nên lên bảng, dẫn động đại kiếp.

Đó mới thực sự là Phong Thần đại kiếp.

Nếu ở Tử Tiêu cung mà viết hết tên lên, điền đầy ba trăm sáu mươi lăm chu thiên thần vị, e rằng sát kiếp cũng khó tiêu, kiếp vân khó tán.

Bởi vì chết có bấy nhiêu đó người, mà người tu hành tiên đạo giữa thiên địa Hồng Hoang thì tính bằng ức vạn.

Nói đâu xa, nếu không khai mở Phong Thần đại kiếp mà chỉ ký tên vào bảng, thì sát kiếp của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo tiêu trừ kiểu gì?

Với tính cách của Nguyên Thủy liệu có dễ dàng bỏ qua?

Theo Vọng Thư thấy, tất cả mọi chuyện, bao gồm cả diễn biến hiện tại trong Tử Tiêu cung, thực tế đều nằm trong kịch bản đã định của Đạo Tổ.

Ông quá hiểu tính cách của đám đệ tử Thánh nhân này rồi.

Trừ khi Thông Thiên ký đủ ba trăm sáu mươi lăm cái tên, một chuyện cực kỳ hy hữu, nếu không dù Thông Thiên không ký hay chỉ ký một phần thì cũng chỉ dẫn tới một kết cục duy nhất.

Đó là Phong Thần kiếp, Thần Tiên kiếp đến, khai mở thiên địa đại kiếp, cuối cùng sẽ có đại chiến Thánh nhân!

Thông Thiên nghe Vọng Thư truyền âm liền gật đầu với nàng, thần sắc hơi dịu lại, trong lòng đã có quyết đoán.

Lão không tin Vọng Thư sẽ lừa mình trong chuyện này.

Qua mấy nguyên hội tiếp xúc, lão thấy Thái Âm Nguyệt Chủ tuy hơi keo kiệt, giỏi vơ vét tài vật, nhưng đối với người khác thật sự rất giảng nghĩa khí.

Ai đối tốt với nàng, nàng tất đối đãi chân thành.

Làm đồng đội với hạng người này thực sự rất yên tâm.

Thông Thiên trong chuyện này cũng không thấy Vọng Thư lừa mình thì nàng hay Linh tộc, Nguyệt giáo có lợi lộc gì to lớn.

Cho nên, lão chọn tin tưởng.

"Lão sư, đệ tử không nguyện để môn nhân uổng mạng lên bảng." "Tu hành đại đạo cốt ở cơ duyên và thiên số, con làm lão sư thì không thể đẩy đệ tử vào hố lửa, để chân linh bị người ta khống chế, sai khiến." "Như lời ngài vừa nói, ai nên lên bảng, ai lại không nên lên bảng đây?" Thông Thiên ngữ khí kiên định đáp lại Hồng Quân.

Lão không thèm liếc nhìn Phong Thần Bảng thêm một lần nào nữa.

Lời vừa dứt, Lão Tử mặt không biểu tình, bất bi bất hỉ, nhưng khẽ phẩy phất trần, không nhìn thấu được tâm tư.

Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, biết rằng vị sư đệ này thực sự muốn đối đầu triệt để với mình rồi.

Tây Phương nhị thánh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn nhau, trong lòng nảy ra ý định quay về sẽ trực tiếp phong tỏa núi Tu Di, đợi đại kiếp bắt đầu, cục diện rõ ràng mới tìm cơ hội xem có thể mưu lợi gì cho Tây Phương giáo không.

Còn Nữ Oa và Hậu Thổ thì giống như Vọng Thư, như đang phiêu

du ngoài vũ trụ.

Làm quần chúng ăn dưa.

Chuyện phong thần chẳng liên quan gì đến họ.

Hồng Quân gật gật đầu, vẫn mặt không biểu tình, bất bi bất hỉ.

Ông phất tay thu lại Phong Thần Bảng.

"Thôi được, Phong Thần Bảng này nếu hôm nay các ngươi không ký thì sau này khi đại kiếp đến, cứ tùy theo khí vận thiên số vậy." Hồng Quân thản nhiên nói.

Tính cách chúng thánh vốn thế, không ký bảng cũng nằm trong dự liệu của ông.

Vốn tưởng Thông Thiên sẽ viết lên vài cái tên, không ngờ một cái lão cũng không viết.

Chắc là do Vọng Thư vừa rồi truyền âm nói gì đó.

Nhưng thế này cũng chẳng sao.

Những chuyện nhỏ nhặt này không thay đổi được đại thế thiên đạo.

Chương 340

Hồng Quân thầm nghĩ.

Phía bên kia, chúng thánh sắc mặt hơi dịu lại, lộ vẻ vui mừng.

Đạo Tổ Hồng Quân không cưỡng cầu ký bảng ngay lập tức cũng là chuyện tốt.

Có đủ thời gian để về bàn bạc kỹ lưỡng, định kế hoạch hành động.

Dù sao thì ai đen đủi thì người đó lên bảng thôi.

Vẫn tốt hơn nhiều so với việc Đạo Tổ ép mỗi giáo đều phải đưa đệ tử ra ứng kiếp.

"Đa tạ lão sư." Các Thánh nhân dưới tòa Hồng Quân khom người hành lễ.

"Cảm vấn lão sư, khi đại kiếp đến, ai sẽ là người chủ trì phong thần?" Lúc này Chuẩn Đề bước ra, chắp tay hành lễ hỏi lần nữa.

Lúc nãy khi quan sát Xiển Tiệt tranh chấp, lão đã luôn suy tính, bấm quẻ về Phong Thần đại kiếp nhưng chỉ thấy mờ mịt.

Phong thần, đã là thay thiên phong thần thì tự nhiên sẽ có nhân vật chính, có người thực hiện việc phong thần.

Người này cực kỳ quan trọng!

Có thể quyết định hướng đi của đại kiếp!

Vì thế Chuẩn Đề mới hỏi vậy.

Trong khoảnh khắc, các Thánh nhân khác kinh ngạc trước câu hỏi của Chuẩn Đề, cũng lập tức hiểu ra vấn đề.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, mắt họ sáng rực lên.

Nếu có thể nắm giữ người phong thần trong tay, chẳng phải sẽ nắm quyền chủ động trong đại kiếp sao?

Nguyên Thủy nghĩ, nếu mình có được người phong thần, việc tiêu trừ sát kiếp cho Thập Nhị Kim Tiên chẳng phải quá đơn giản sao, cứ dùng công mưu tư là xong.

Thông Thiên nghĩ, nếu lão có được người phong thần, lão có thể chủ đạo Phong Thần đại kiếp, ấn định sát kiếp cho Thập Nhị Kim Tiên, bắt chúng lên bảng.

Đồng thời cũng có thể đưa đám tán tu ác ôn thường ngày vào trong kiếp, tống lên bảng.

Như vậy Tiệt giáo có thể thoát khỏi đại kiếp.

Lúc này, ánh mắt chúng thánh nóng rực nhìn về phía hai người đang ngồi trên bồ đoàn trong Tử Tiêu cung, họ đều muốn biết đáp án, biết ai là người phong thần.

Hồng Quân chủ quản thiên đạo đại thế, đại kiếp sắp giáng xuống Hồng Hoang, ông tuyệt đối biết ai là người phong thần.

Khả năng Vọng Thư biết cũng cực lớn.

Bởi nàng chưởng quản vận mệnh chúng sinh, có thể dễ dàng nhìn thấu quá khứ tương lai, mấy chục vạn năm trước đã có bố cục thì không lý nào hiện giờ lại không nhìn thấu.

Trong sát na, chúng thánh chờ đợi hai vị tồn tại vô thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh trong Tử Tiêu cung mở lời vàng ý ngọc.

"Xác thực là có người phong thần.

Khi Phong Thần kiếp đến, sẽ có đại đức chi sĩ cầm Đả Thần Tiên

và Phong Thần Bảng, chấp chưởng phong thần, thay thiên hành đạo, tiêu trừ sát nghiệp, nhân quả và kiếp vân của tiên nhân trong thiên địa." "Nhưng chuyện này hệ trọng, không thể tiết lộ." Hồng Quân lắc đầu.

Chúng thánh lại dời ánh mắt sang Vọng Thư.

Hồng Quân không nói, vậy vị này thì sao?

"Sau lưng có tướng phi hùng (gấu bay), kiếp xuất hiện tự minh bạch." Vọng Thư khẽ nói một câu.

Thông tin này vốn dĩ trong dòng thời gian nguyên bản các Thánh nhân đều biết, xem ra nếu nàng không nói, đám Thánh nhân này sẽ bám lấy Hồng Quân lão tổ để hỏi cho bằng được.

Đã vậy, chi bằng nàng nói ra, nhưng cung cấp ít thông tin thôi.

Chúng thánh gật gật đầu, tự có minh ngộ.

Lời của Vọng Thư có nghĩa là người phong thần kia sau lưng có hình tướng phi hùng, khi đại kiếp nổ ra sẽ tự khắc hiểu rõ.

Tuy câu nói này giống như lời của Đạo Tổ Hồng Quân, không chứa nhiều thông tin, nhưng có chi tiết "tướng phi hùng" là đủ rồi.

Họ có thể dựa vào đó để truy tìm người phong thần, bố cục trước thời hạn.

"Đa tạ lão sư." "Đa tạ Nguyệt Chủ." Chúng thánh lại hành lễ lần nữa.

Hồng Quân gật đầu, thân ảnh lấp lóe rồi biến mất trên bồ đoàn.

Vọng Thư khóe miệng hơi nhếch lên, cũng biến mất cùng lúc.

Hai vị đại lão đã rời đi, các Thánh nhân tại tràng cũng bắt đầu rời khỏi Tử Tiêu cung.

“Hừ, sau này rốt cuộc phải đánh một trận mới được.” Thông Thiên lộ ra sát khí, hừ lạnh một tiếng, mặc một bộ huyền sắc đạo bào, lưng đeo Tru Tiên Kiếm, sải bước rời đi.

Tiếp đó Nữ Oa, Hậu Thổ cũng lần lượt rời đi.

Đại kiếp dù lớn thế nào cũng chẳng liên quan gì đến họ.

Sắc mặt Nguyên Thủy lại càng khó coi, không cần nói cũng biết vị sư đệ kia đang ám chỉ mình, muốn đánh với mình một trận.

“Sư huynh...” Nguyên Thủy vẻ mặt khó khăn nhìn Lão Tử.

Tuy bình thường coi thường Thông Thiên, nhưng thực lực của lão và Tru Tiên Kiếm Trận trong tay lão là thứ Nguyên Thủy kiêng kỵ nhất.

Lời đồn “phi tứ thánh bất khả phá” (không đủ bốn Thánh nhân không phá được) không phải là hư danh.

Ngoại trừ loại cường giả biến thái như Vọng Thư, e rằng không ai trong Hỗn Nguyên cảnh có thể một mình phá giải Tru Tiên Kiếm Trận.

Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, không chút để lộ nhìn Tây Phương nhị thánh một cái, Nguyên Thủy lập tức hiểu ý.

Những chuyện thương nghị ở đây không thể để người ngoài biết.

Tây Phương nhị thánh nhìn bề ngoài thì chuyện gì cũng nghe theo sư huynh Lão Tử, nhưng thực tế là đang âm thầm toan tính, e là chỉ mong các Thánh nhân phương Đông nội đấu để ngư ông đắc lợi.

Nguyên Thủy gật đầu, cùng Lão Tử rời khỏi Tử Tiêu cung, bước ra một bước đi thẳng tới Bát Cảnh cung ở núi Tử Dương.

Trong Tử Tiêu cung chỉ còn lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Thiện tai thiện tai, chúng ta rốt cuộc vẫn là bàng môn.” Tiếp Dẫn

niệm phật hiệu nói.

“Hừ, họ sẽ phải dùng đến chúng ta thôi.

Sư huynh, chúng ta về đi.” Chuẩn Đề đầy mặt cười tươi, trong lòng đang ẩn giấu một kế hoạch.

“Thiện.” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng khởi hành rời khỏi Tử Tiêu cung.

Tại Chiêu Dao sơn, Vọng Thư hiện thân trong Nguyệt Hoàng cung.

Nàng đang đợi hai người.

“Tiểu muội, trận đại kiếp này em thấy thế nào?” Lúc này, một giọng nói êm tai từ ngoài cửa truyền vào.

Hai đạo tiên ảnh bước vào đại môn Nguyệt Hoàng cung.

Là Nữ Oa và Hậu Thổ.

Giờ đại kiếp đã đến, họ muốn xem Vọng Thư có mưu tính gì không.

Ba người đang cùng một chiến tuyến, nếu có mưu tính thì cũng dễ bề chuẩn bị sớm.

“Thương vong Chu hưng, trận đại kiếp này xảy ra vào lúc vương triều Nhân tộc thay đổi.” “Ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được.” Vọng Thư khẽ nói.

“Thiện.” Nữ Oa, Hậu Thổ gật đầu tán đồng.

Tại Bát Cảnh cung núi Tử Dương, Lão Tử và Nguyên Thủy từ Tử Tiêu cung trở về, ngồi trên bồ đoàn.

“Sư huynh, chân ngài...?” Nguyên Thủy lo lắng hỏi, ánh mắt dừng lại ở chân phải của Lão Tử, mặt lộ vẻ ưu tư.

“Vẫn như cũ thôi.” “Vọng Thư kia quả thật không ra gì, nếu có thể đấu được thì ta thật muốn đánh một trận.” Lão Tử thở dài nói, ngữ khí có chút tiêu điều.

Trước mặt sư đệ mình, ông đã tháo bỏ lớp mặt nạ thường ngày.

“Bỏ đi, không nhắc chuyện đó nữa.

Đại kiếp lần này, đám môn nhân đệ tử Xiển giáo của ngươi e là không trốn thoát được, bắt buộc phải nhập sát kiếp.

Ngươi có cách gì không?” Lão Tử sắc mặt bình tĩnh hỏi.

“Tiệt giáo.” Nguyên Thủy dừng một chút, trực tiếp nói thẳng phương pháp.

Lão tin rằng với sự mưu tính và vô tình của sư huynh, việc tống môn nhân đệ tử Tiệt giáo lên bảng là lựa chọn không thể tốt hơn.

“Thiện.” Lão Tử gật đầu.

“Bên trong Tiệt giáo vàng thau lẫn lộn, có nhiều kẻ sát phạt sâu nặng, lần này đúng là nên đưa vào Phong Thần Bảng, không thể để chúng hưởng tiên đạo nữa.” “Sư huynh nói rất đúng.” Nguyên Thủy mỉm cười.

“Chỉ là Thông Thiên chiến lực cực cao, lại có giao hảo với Vọng Thư, e rằng lão không chịu...” Nguyên Thủy nhíu mày.

Chương 341

Một mình Thông Thiên, nếu có sự trợ giúp của sư huynh Lão Tử thì không khó đối phó.

Nhưng thêm một Vọng Thư nữa thì đúng là muốn mạng mà.

Đặc biệt là giờ nàng đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, càng thêm đáng sợ, khiến người ta vô cùng kiêng kỵ.

"Không sao, đây là đại thế thiên đạo.

Chúng ta cứ làm tốt việc của mình, nếu nàng ra tay, lão sư cũng sẽ ra tay.

Có lẽ lão sư cũng đã tính đến chuyện đó rồi, nếu không với số lượng Nhân giáo và Xiển giáo ít ỏi của chúng ta sao có thể điền đầy Phong Thần Bảng.

Chỉ có Tây Phương giáo và Tiệt giáo xuất nhân thủ mới được." Lão Tử phân tích.

Nguyên Thủy cực kỳ tán thành.

Tại Bích Du cung trên Kim Ngao đảo ở Đông Hải, khi Thông Thiên trở về đảo nộ khí vẫn chưa tan, sắc mặt lộ vẻ giận dữ.

"Lão sư, có chuyện gì làm ngài giận dữ như thế?" "Tử Tiêu cung đã xảy ra chuyện gì?

Thỉnh lão sư nói ra, đệ tử nguyện san sẻ ưu lo." Đa Bảo đạo nhân đang giải đáp thắc mắc cho sư đệ sư muội, thấy lão sư hầm hầm trở về liền vội vàng tiến lên hành lễ hỏi han.

Hiếm khi thấy sư tôn là Thánh nhân thần thông quảng đại mà lại giận đến mức này.

Thông Thiên nghe tiếng Đa Bảo, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Lần này tới Tử Tiêu cung, thực sự bị Lão Tử và Nguyên Thủy làm cho tức phát điên.

Đối với lão thì ngoài miệng một câu sư đệ, hai câu sư đệ, nhưng hành động thì hết lần này tới lần khác bắt nạt lão.

Thông Thiên lắc đầu, nén lửa giận xuống.

Đứng ngoài Bích Du cung nhìn các đệ tử đi qua đi lại, hoặc tĩnh tâm đọc Hoàng Đình kinh, hoặc tham ngộ đại đạo, hoặc giao lưu đạo pháp, tâm tình lão lại tốt hơn.

Vì đám đệ tử này, đối đầu với Lão Tử và Nguyên Thủy cũng xứng đáng.

Hai kẻ đó không coi lão là sư đệ, nhưng đám đệ tử này thì thực tâm coi lão là lão sư.

"Đa Bảo, gõ chuông ba mươi sáu tiếng, khai mở đại hội Tiệt giáo." "Hãy chiêu hồi cả những đệ tử đang truyền đạo ở nhân gian về luôn." "Vi sư có việc trọng đại cần tuyên bố." Thông Thiên nói xong liền sải bước tiến vào Bích Du cung.

Đa Bảo đạo nhân thì trợn tròn mắt, biểu tình kinh hãi, đứng đờ người tại chỗ.

Gõ chuông ba mươi sáu tiếng có ý nghĩa phi phàm, trong quy định của Thông Thiên, ba mươi sáu tiếng đại diện cho việc toàn giáo sẽ bắt đầu hành động, chỉ khi Tiệt giáo có đại nguy cơ thiên tai địa nạn mới dùng đến.

"Thiên ạ!

Có đại sự phát sinh rồi!" Đa Bảo đạo nhân nỉ non một câu, tim đập thình thịch.

“Đoàng!” “Đoàng!” “Đoàng!” Trên bầu trời Kim Ngao đảo vang lên những tiếng chuông vang dội, trầm đục.

Ngày hôm đó không có ánh nắng, chỉ có mây đen giăng kín, dường như có cuồng phong bạo vũ sắp ập tới.

Nghe thấy tiếng chuông, từng đệ tử Tiệt giáo cưỡi mây trắng, gió yêu hướng về phía Bích Du cung.

Bên trong Bích Du cung, Thông Thiên ngồi trên bồ đoàn nơi đài giảng đạo.

Lần này triệu tập đệ tử là để khai đại hội Tiệt giáo, trần thuật sự lợi hại của đại kiếp, phong tỏa Tiệt giáo, cấm đệ tử rời đảo vào nhân gian giới, đợi sau khi Phong Thần đại kiếp qua đi mới giải trừ cấm lệnh.

“Chỉ mong có thể tránh được đại kiếp.” Thông Thiên khẽ lẩm bẩm.

“Tranh...” Tiếng kiếm minh của Tru Tiên Kiếm vang lên, dường như cảm nhận được sát ý trong lòng chủ nhân.

Thời gian như nước chảy, trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt đã bốn trăm năm trôi qua kể từ khi chúng thánh bàn luận chuyện phong thần trong Tử Tiêu cung.

Các vị quân vương Thương triều của Nhân tộc thay nhau đăng cơ rồi băng hà, chẳng mấy chốc đã đến triều đại của Văn Đinh.

Văn Đinh là cha của Đế Ất, ông nội của Đế Tân.

Phong Thần đã cận kề.

Tại vùng núi non phía Bắc Hồng Hoang.

Một con báo yêu đang dắt díu gia quyến, thần sắc khẩn trương, nhanh chóng đi về phía trung bộ Hồng Hoang.

Phía sau hắn không xa có một đầu tượng yêu tướng cùng hàng trăm tiểu yêu đang truy đuổi, muốn lấy mạng cả nhà bốn miệng của báo yêu.

Còn về nguyên nhân... cũng thật ly kỳ.

Báo yêu không biết mình có điểm quái lạ, đó là một cái "miệng quạ đen" cực kỳ linh nghiệm.

Vào đêm tân hôn của Bắc Hải Yêu Vương, báo yêu tới chúc mừng.

Hắn vừa mở miệng: "Cung chúc đại vương tân hôn đại hỉ, thọ phúc vĩnh hưởng." Kết quả là đêm đó, khi Bắc Hải Yêu Vương đang chìm đắm trong niềm vui sướng giao hòa linh nhục thì lại có một đạo tử lôi từ trên trời rơi xuống, đánh Bắc Hải Yêu Vương thành than đen, hóa thành tro bụi.

Người nói lời chúc mừng vào đêm tân hôn hôm đó có rất nhiều, không chỉ mình báo yêu.

Tại sao lại đổ tội lên đầu báo yêu?

Thực ra là vì đã có năm mươi bảy vị yêu vương chết thảm vì cái miệng quạ của báo yêu này rồi, danh tiếng "Báo yêu miệng quạ đen" ở vùng đất phía Bắc Hồng Hoang đã vang lừng như sấm bên tai.

Đám tiểu yêu dưới tay Bắc Hải Yêu Vương đã điều tra kỹ tông tích báo yêu, làm sao có thể buông tha!

Tự nhiên là truy đuổi gắt gao, muốn dồn báo yêu vào chỗ chết.

"Sát!" "Đều tại tên hắc báo yêu miệng quạ đen này đã nguyền chết đại vương!

Giết hắn để báo thù cho đại vương!" "Báo thù!

Báo thù!" "Giết!" "Giết hắn xong ta sẽ đi đầu quân cho Bạch Hổ

Yêu Vương." Đám tiểu yêu gầm thét, gào rú, khắp người yêu khí ngợp trời, lời nói tràn đầy sát ý.

Ở núi Thiên Lang chỗ Bắc Hải Yêu Vương, đời yêu tuy chẳng mấy tốt đẹp nhưng cũng là một phương thế lực lớn nhỏ trong vùng phía Bắc, trong vòng vạn dặm không ai dám khinh nhờn, vậy mà tên báo yêu này lắm lời, nói bậy bạ... làm tan nát cả cuộc sống yêu sinh tươi đẹp!

Sao có thể nhẫn nhịn!

Từng trận yêu phong quét qua đại địa, phi tốc truy đuổi gia đình hắc báo yêu đang chạy trốn trong rừng rậm phía trước.

"Phu quân, bỏ em lại đi, anh hãy chạy một mình đi." Bên cạnh hắc báo yêu, một con báo hoa vừa chạy vừa thở hồng hộc nói.

Trong tay nàng đang ôm hai con hắc báo con.

"Không được!

Muốn đi cùng đi!

Muốn chết cùng chết!" "Nếu anh chạy thoát, chúng cũng sẽ trút giận lên đầu em, em tất chết không nghi ngờ gì nữa." Hắc báo trầm giọng nói.

Đại não hắn xoay chuyển cực nhanh, suy nghĩ cách giải quyết.

Nhưng dù nghĩ thế nào cũng đều là tuyệt lộ.

Số lượng kẻ địch quá đông, lại có yêu tướng Chân Tiên cảnh, thật khó địch lại.

"Trời ạ, lẽ nào hắc báo ta định sẵn phải bỏ mạng ở đây sao?" Hắc báo yêu trong lòng sốt ruột.

Hắn không biết tại sao mình lại có bản lĩnh miệng quạ đen, hễ ai được hắn nói lời tốt thì đều không có kết cục tốt...

Hắn chẳng hề muốn có năng lực đó chút nào, chỉ muốn cùng báo hoa và hai đứa con sống thật tốt mà thôi.

"Phía trước có một sơn động, mau vào đi." Mắt hắc báo yêu sáng lên, hắn dừng lại trước một sơn động, thúc giục báo hoa ôm các con vào trong.

Còn mình thì chọn ở lại đối diện với trận chiến.

Thật sự là chạy không thoát rồi.

"Phu quân!" "Mau vào đi!" "Nhớ kỹ, nếu bên ngoài hết động tĩnh cũng phải đợi ba ngày sau mới được ra." "Yên tâm, tất cả cứ giao cho anh." Hắc báo yêu dặn dò nghiêm nghị.

Sau đó hắn vung móng vuốt, một khối đá khổng lồ trên núi ầm ầm rơi xuống, bịt kín cửa động.

"Không!

Phu quân!" "Phu quân!" Sau tảng đá vẫn còn nghe thấy tiếng kêu thê lương của báo hoa yêu.

Hắc báo yêu không quản nữa.

Làm xong mọi việc, hắn hiện nguyên hình, lao về phía đám truy binh phía sau.

"Hống!" Giữa núi rừng vang lên tiếng thú gầm chấn thiên, một con hắc báo cao triệu trượng điên cuồng lao vào chiến trường.

Chuyến này đi là chết, nhưng hắn không hối hận.

Chương 342

"Giết!" Yêu tướng gầm lên, vô số tiểu yêu đồng loạt xông lên.

Hai bên chạm mặt, đại chiến tức khắc bùng nổ.

Hắc báo yêu mang chí tử, vô cùng hung hãn, tiểu yêu thông thường không phải đối thủ của hắn, từng đóa huyết hoa liên tục nổ tung trên bầu trời.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Trên vách núi liên tục có thi thể tiểu yêu rơi xuống đất.

"Chết đi!" Lúc này tượng yêu tướng ra tay, cái vòi dài đón gió lớn dần, biến thành to thô như kình thiên cự côn, quất mạnh một cái vào eo hắc báo yêu.

Tốc độ quá nhanh, sức mạnh quá mạnh... hắc báo yêu không kịp né tránh, trực tiếp bị trọng thương do chênh lệch cảnh giới.

Hắc báo yêu trúng một đòn, khí huyết trong người cuồn cuộn, dưới sức mạnh khổng lồ liền rơi xuống rừng rậm giữa núi non.

"Ta chết rồi sao?" "Chỉ mong mẹ con cô ấy có thể chạy thoát..." Hắc báo yêu thầm nghĩ, cười khổ một tiếng.

Yếu đuối chính là nguyên tội.

Ở vùng phía Bắc Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng này, sự yếu đuối lại càng là một trọng tội.

"Nếu có kiếp sau, ta nhất định phải thành Kim Tiên, thức tỉnh ký ức tiền trần, trảm sát tên tượng yêu tướng đáng hận này để báo huyết thù." Hắc báo yêu cực kỳ không cam tâm.

Trong lòng hắn có ngọn lửa giận vô cùng, hận ý vô cùng, cùng sự

quyến luyến vô hạn...

Hắn không muốn chết vô danh ở nơi này.

"Định!" Ngay lúc đó, một giọng nói thanh lãnh êm tai truyền vào tai hắc báo yêu.

Giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng hắc báo yêu không nhớ rõ đã từng nghe ở đâu.

Nhưng chắc chắn là hắn đã nghe qua rồi.

Đột nhiên, hắn cảm thấy đà rơi của mình dừng lại, giống như bị treo lơ lửng trên không trung.

Tiếp đó, hắn không những không rơi xuống đất mà thân thể còn bay ngược lên bầu trời.

Hắc báo yêu vừa mừng vừa sợ.

Mừng vì trong tuyệt cảnh gặp được sinh cơ, gặp được đại thần thông giả.

Sợ vì sắp phải đối mặt với điều chưa biết.

"Kiến Tiên tử." Trên cao, hắc báo yêu hóa thành hình người đầu báo, hành lễ với một vị tiên tử tuyệt sắc mặc bạch y cung trang đang đứng tĩnh lặng trên không trung.

"Thân Công Báo... thật là lâu rồi không gặp." Thân Công Báo??

Hắc báo yêu sững sờ.

Trong lời của tiên tử dường như đang gọi hắn.

Bắc bộ Hồng Hoang, trên không trung một khu rừng rậm vô danh.

Một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng tinh khiết lơ lửng giữa hư không, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Đối diện nàng, một con hắc báo yêu căn cước tầm thường đang

run rẩy sợ hãi.

Trong khoảnh khắc này, thiên địa rơi vào trạng thái tĩnh lặng tuyệt đối.

Tiếng ve kêu ngày hạ, tiếng gió thổi lá cây, tiếng suối chảy sâu trong rừng, hay tiếng gào thét của yêu quái lúc nãy... toàn bộ đều biến mất.

Hắc báo yêu biết mình đã đụng phải đỉnh tiêm đại năng trong truyền thuyết.

Loại thần thông một lời định trụ cả phiến thiên địa này, nó không chỉ chưa thấy, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. 'Thân Công Báo?

Quỷ sao?

Chẳng lẽ kiếp trước... tiền thế của ta có quan hệ cũ với vị đại năng tiên tử này?' Hắc báo yêu đảo mắt liên tục, suy nghĩ hỗn loạn.

Nó vốn thông minh, nhưng lúc này lại cảm thấy như 'trượng nhị hòa thượng sờ không được đầu não' (ngơ ngác không hiểu gì). 'Hoặc có lẽ là người tình nhỏ của tiền tiền kiếp cũng không chừng nha, đẹp quá... quả là lãi lớn!' Hắc báo yêu trong lòng thầm đắc ý.

Trong một sát na nảy sinh ngàn vạn ý nghĩ.

Vọng Thư đầy đầu hắc tuyến, nàng chưởng quản vận mệnh chúng sinh, nghe tiếng lòng kẻ khác quá dễ dàng.

Hoạt động tâm lý của con báo đen này hiện lên rõ mồn một trong não nàng.

Suýt chút nữa là nàng đã khiến Tam Thi Thần bạo nhảy, một chưởng đập chết con báo đen to gan lớn mật này, tống nó lên bảng Phong Thần luôn cho rồi. 'Bớt nghĩ linh tinh đi, Thân Vô Cữu.' Vọng

Thư tức giận nói với hắc báo yêu.

Cũng may nàng đối với nhân vật nổi danh này luôn có lòng kiên nhẫn.

Thân Công Báo trong lòng nàng ở tiền thế là một nhân vật khá được tán thưởng.

Dù thời vận không thông, nhưng chí tiến thủ lại rất mạnh.

Hắc báo yêu... trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, không dám có nửa điểm ý nghĩ kỳ quái nào nữa.

Vị đại năng này quá khủng khiếp, ngay cả tâm tư trong lòng người khác cũng thấu hiểu rõ ràng. 'Đa tạ tiên tử cứu mạng đại ân!' 'Dám hỏi tiên tử từ đâu tới?

Vì sao lại cứu hạ tiểu yêu?

Nếu có việc sai bảo, tiểu yêu nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, không từ nan.' Hắc báo yêu quỳ bái trên đất, thần sắc cung kính vô cùng.

Trong lòng nó thỏ thẻ lo âu, không biết vị đại năng này cứu mình có ý đồ gì, nhưng trước tiên cứ tạ ơn, hạ thấp tư thái, rồi tỏ lòng muốn báo ân.

Một bộ thao tác này chắc chắn không sai, ít nhất có thể giữ được tính mạng.

Nó cũng không cho rằng một vị tiên tử thần thông quảng đại thế này lại thực sự có việc quan trọng cần mình đi làm.

Tất cả chỉ là diễn kịch mà thôi.

Vọng Thư lắc đầu, nhìn thấu tâm tư hắc báo yêu, thầm cười trong lòng, không hổ là Thân Công Báo tương lai, kẻ có thể khuấy động phong vân.

Sự thông minh này quả thực bất phàm. 'Thiên địa không lâu sau sẽ có một tràng đại kiếp giáng lâm.' 'Kiếp này tên là Phong Thần đại kiếp.' 'Ngươi chính là một trong những người ứng kiếp.' 'Ta cũng không giấu gì ngươi, ta muốn tìm chút thú vui cho đại kiếp này.' Vọng Thư chắp tay đứng giữa không trung, thong dong nói.

Những lời này nàng không sợ bị ai nghe thấy, tại nơi này, nàng đã hoàn toàn cách tuyệt thiên cơ, ngay cả Hồng Quân cũng không nhận ra dị trạng. 'Thiên địa đại kiếp!' Hắc báo yêu nghe mà mờ mịt, nhưng lại nắm được trọng điểm trong lời vị tiên tử bí ẩn.

Thiên địa đại kiếp, nó không hề xa lạ.

Vu Yêu đại kiếp đến nay mới qua vài chục vạn năm, không quá lâu, vẫn còn tồn tại trong lời kể của nhiều yêu tộc và trong ký ức hào hùng xưa cũ.

Nhưng nay, thiên địa đại kiếp lại tới sao?

Hắc báo yêu chấn động tâm can, nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, rồi đến vợ con... trong phút chốc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thiên địa đại kiếp... cực kỳ đáng sợ, nếu giáng lâm, với thực lực hiện tại, làm sao bảo toàn tính mạng?

Làm sao hộ trụ gia quyến? 'Tiên tử có việc xin cứ trực ngôn, hắc báo nguyện nghe theo phân phó.' 'Chỉ xin tiên tử trong đại kiếp, bảo toàn tính mạng cho con hoa báo trong sơn động kia và hai đứa nhỏ.' Hắc báo yêu dập đầu nói.

Kinh nghiệm lăn lộn với yêu vương bảo nó rằng, đối phó với những vị đại lão này, tốt nhất là bớt tâm cơ, thêm phần chân thành, họa may mới có một tuyến sinh cơ.

Vọng Thư gật đầu.

Hắc báo yêu không mặc cả khiến nàng khá hài lòng. 'Chuyện cần

làm, hiện tại ta chưa nghĩ ra.

Chương 343

Nhưng ta sẽ đưa ngươi vào luân hồi, tiếp theo sẽ có cơ duyên giáng lâm, ngươi sẽ bái nhập đại giáo của Thánh nhân, học được đại pháp Thánh nhân.

Nhưng hãy nhớ kỹ, ngươi là người của ta.

Khi nào cần, ta sẽ phái người liên lạc.' Hắc báo yêu nghe những lời bình thản thanh lãnh, phiêu miểu của vị tiên tử bí ẩn mà da đầu tê dại, tâm kinh đảm chiến, hít một ngụm khí lạnh.

Đây là tồn tại thế nào vậy?

Nghe khẩu khí này, vậy mà muốn mưu tính cả Thánh nhân!

Đây là muốn biến mình thành quân cờ ngầm cắm vào đại giáo Thánh nhân!

Khí phách và cục diện này khiến hắc báo yêu vô cùng khâm phục, tâm tình cũng kích động theo.

Nó vốn không cam chịu bình phàm, chỉ là xuất thân quá thấp, chỉ có thể trà trộn ở tầng đáy yêu tộc, giờ đây lại có một mối đại tạo hóa giáng lâm.

Đại giáo Thánh nhân!

Đại pháp Thánh nhân!

Hắc báo yêu mắt nóng hừng hực, con ngươi suýt chút nữa biến thành 'mắt hợp kim titan 24K'. 'Còn về gia quyến của ngươi, càng dễ giải quyết.

Ta sẽ đưa họ tới Linh tộc tại Chiêu Dao sơn, vào Linh tộc sẽ có chiến quân Linh tộc chiếu cố, không cần lo lắng.' Hắc báo yêu ngẩn

ngơ, trong lòng càng chấn động hơn.

Linh tộc Chiêu Dao sơn, đối với tiểu yêu tầng đáy như nó, chính là nơi cực lạc chân chính, không hề khoa trương.

Nơi đó không có chiến loạn, sinh hoạt vô ưu, lại có Thánh nhân đỉnh tiêm làm chỗ dựa.

Đó là một trong hai nơi duy nhất trên thiên địa hiện nay không có định kiến với dị loại đắc đạo.

Chỉ cần vào được đó chính là hưởng phúc.

Nó từng ngẩng đầu nhìn trời không biết bao nhiêu lần, muốn đưa vợ con đi nương nhờ Linh tộc, nhưng phương Bắc và phương Nam quá xa xôi, ở giữa là địa bàn nhân tộc, tiên môn san sát, với mức độ địch thị của nhân tộc với yêu tộc, sợ là vừa bước vào phạm vi thống trị của nhân tộc đã mất mạng.

Nay, một cơ hội như vậy lại bày ra trước mắt.

Tuy phải đi luân hồi, nhưng vợ con có thể tới đó hưởng phúc.

Hắc báo yêu động tâm rồi.

Nó hiểu rõ, dù đáp ứng hay không, một khi đại năng đã tìm tới cửa thì không thể trốn thoát.

Nếu không, chờ đợi nó chính là bị diệt khẩu.

Tuy vị tiên tử này luôn mỉm cười, khí chất cao lãnh như không nhuốm bụi trần, nhưng nó cảm nhận được sự đáng sợ tuyệt đối của nàng. 'Dám hỏi tiên tử là vị nào?' Hắc báo yêu thông suốt mọi chuyện, hít sâu một hơi, to gan lên tiếng hỏi.

Muốn làm việc cho người ta, ít nhất cũng phải biết ông chủ là ai chứ? 'Nói cho ngươi biết cũng vô phương, Thái Âm Vọng Thư.' Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, khẽ nói một câu.

Hắc báo yêu trong sát na trợn tròn mắt kinh hãi, tâm để chấn kinh vô cùng.

Đây chính là tồn tại đỉnh tiêm!

Gần nghìn năm trước, khi phong Thánh nhân, tiếng của vị này đã vang dội thiên địa, lúc đó nó đã nghe qua.

Hóa ra giọng nói này quen thuộc đến thế! 'Hắc báo bái kiến chủ nhân!' Không chút do dự, hắc báo yêu quỳ sụp xuống.

Trực tiếp nhận chủ.

Nó lăn lộn ở tầng đáy quá lâu, quá hiểu tầm quan trọng của cơ duyên.

Một sinh linh cả đời có lẽ chỉ có một cơ duyên, thậm chí có quá nhiều sinh linh cả đời không thấy nổi nửa điểm cơ duyên, chỉ có thể vùng vẫy trong vũng bùn không thoát ra được.

Nay... một cơ duyên to lớn đến vậy bày ra trước mắt, không nắm lấy thì đúng là ngu ngốc.

Nguyệt Chủ Vọng Thư, một truyền kỳ thực sự, tồn tại trên cả Thánh nhân.

Được hiệu lực cho nàng chính là vinh dự.

Chỉ cần từ kẽ tay nàng lọt ra chút tài nguyên cũng đủ cho nó thụ dụng cả đời.

Lúc này, hắc báo yêu đã hiểu vì sao vị tiên tử thần bí này lại có khẩu khí lớn lao muốn mưu tính Thánh nhân đến vậy.

Bởi vì nàng thực sự có tư cách đó. 'Oành!' Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, ngón tay thon dài của Vọng Thư khẽ động, chỉ thấy bên ngoài sơn động, một tảng đá khổng lồ ầm ầm lăn xuống mật lâm, đè nát vô số hoa cỏ.

Hoa báo yêu đang run rẩy trong sơn động lộ ra thân hình. 'Phu quân?' Hoa báo yêu kinh hô một tiếng, trong mắt vừa sợ hãi vừa chấn động nhìn mọi thứ trước mắt.

Trong mắt nó, hàng trăm con yêu tộc vừa truy sát phu quân mình lúc nãy đang bị cố định giữa không trung, biểu tình và động tác kỳ quái.

Còn phu quân nó lại đang quỳ bái một vị tiên tử bí ẩn với vẻ mặt cung kính và sùng bái cuồng nhiệt.

Vị tiên tử đó dung mạo quá đẹp, đây là lần đầu tiên nó thấy một người đẹp như vậy, vạn vật thiên địa so với nàng đều mất sạch màu sắc.

Hoa báo yêu ngẩn ngơ, há hốc mồm không nói nên lời. 'Cho các ngươi chút thời gian sắp xếp đi, lát nữa sẽ tống vào luân hồi, gặp lại nhau cũng phải trăm năm sau.' Hắc báo yêu lạy thêm một lễ, sau đó bay đến bên cạnh hoa báo yêu thì thầm to nhỏ, đại khái là an ủi, khuyên nhủ, nói mình sắp đi làm việc lớn...

Vọng Thư chỉ nghe một chút rồi thôi.

Chuyện riêng của đôi trẻ, nghe nhiều sẽ bị 'mọc lẹo mắt' mất.

Một lát sau, hai con yêu tộc cùng bay tới trước mặt Vọng Thư. 'Bái kiến Thánh nhân!' Hoa báo yêu đã biết thân phận Vọng Thư, quỳ rạp xuống đất, lòng run rẩy không thôi.

Loại tồn tại đứng đầu chúng sinh này, hôm nay lại có duyên gặp mặt. 'Cứ tới Linh tộc đi, hảo hảo an gia, không lâu sau phu thê các ngươi sẽ tái kiến.' Vọng Thư cười hì hì nói. 'Đa tạ Thánh nhân!' Cả nhà báo bốn miệng lại lạy một lễ.

Vọng Thư gật đầu, vung ống tay áo trắng, hoa báo yêu và hai con hắc báo nhỏ nháy mắt biến mất.

Ở phía Linh tộc, tự có đại trưởng lão Tây Vương Mẫu chiếu cố. 'Đi thôi.' Vọng Thư nhàn nhạt nói một tiếng.

Thanh âm vừa dứt, một đạo linh thể từ trong xác hắc báo bay ra, rơi vào lòng bàn tay Vọng Thư.

Đó chính là chân linh của hắc báo yêu.

Tiếp đó, Vọng Thư bắt quyết, miệng niệm chú, một đạo tiên quang rơi vào chân linh hắc báo yêu.

Nàng làm một chút thủ thuật sâu trong ký ức chân linh để phòng trường hợp Thánh nhân dò xét ký ức tiền thế, đồng thời cũng phòng hờ Thân Công Báo phản biến hoặc khai ra mình.

Tuy khả năng không lớn, nhưng làm việc cẩn thận, ổn thỏa một chút vẫn hơn.

Làm xong mọi thứ, Vọng Thư khẽ vung tay xé rách không gian, đầu bên kia chính là bên bờ sông Vong Xuyên, trên cầu Nại Hà chỗ Mạnh Bà. 'Lão a di, cho tên này vào luân hồi nha.' 'Còn canh Mạnh Bà thì đừng cho hắn uống.' Vọng Thư chào hỏi Mạnh Bà ở đầu kia không gian.

Mạnh Bà gật đầu đáp ứng.

Chuyện giữa bản tôn và Vọng Thư, bà biết rõ...

Với tư cách là Tam Thi thần, bà cũng chẳng biết nói gì, cũng chẳng biết đối mặt thế nào với Nguyệt Chủ Vọng Thư. 'Hiểu rồi, cứ để bản tôn lo liệu đi.' Mạnh Bà lẩm bẩm một tiếng.

Mỗi ngày trên cầu Nại Hà nấu canh, cuộc sống cũng đủ đầy rồi.

Tình tình ái ái chỉ tổ ảnh hưởng đến tốc độ nấu canh mà thôi. 'Đi theo đại bộ đội, đi về phía trước, đừng rớt lại.' 'Trong luân hồi điện tự có người đưa ngươi đi đầu thai.' Mạnh Bà nói với chân linh hắc báo

yêu.

Bà vốn trầm mặc, hiếm khi dông dài như vậy.

Hắc báo yêu chắp tay chào, làm theo lời dặn, một mình tiến về phía trước.

Phía trước là những điều chưa biết, nhưng nó không sợ hãi.

Một là vì nó khao khát thử thách, khao khát cơ duyên, khát vọng thành tiên.

Chương 344

Hai là vì chỗ dựa của nó quá mạnh.

Vị kia từ khi hóa hình xuất thế đến nay chưa từng bại, cũng chưa từng chịu thiệt bao giờ.

Đi theo nàng là chuẩn rồi! ...

Đông bộ Hồng Hoang, dưới chân núi Thủ Dương, Nhân tộc Cổ Vương thành.

Cách xa tổ địa Nhân tộc, từ khi Nhân tộc phát triển lớn mạnh trên thiên địa Hồng Hoang, khai chi tán diệp, số người ở lại trông coi tổ địa ngày càng ít, chỉ còn lèo tèo vài vạn người.

Họ là những thủ hộ giả cuối cùng của tổ địa Nhân tộc. 'Khương đại ca, đệ nhớ tẩu tử sắp sinh rồi, hay là huynh cứ về đi, Vương thành bình thường cũng không có ai, bình an vô sự.

Tẩu tử sinh con là việc lớn, có huynh bên cạnh nàng sẽ yên tâm hơn.' 'Phải đó, ở đây có nhiều anh em chúng đệ, bảo đảm sẽ canh gác cẩn thận!' Tại cổng thành Cổ Vương, một binh sĩ da đồng cổ đề nghị với một vị thủ tướng anh tuấn đang lo lắng đứng ngồi không yên.

Vị thủ tướng mặc ngân giáp, thân hình lẫm liệt, tướng mạo đường đường, đôi mắt sắc lẹm, đôi mày rậm như quét sơn.

Lúc này khuôn mặt lo âu lại làm mất đi vài phần vẻ soái khí.

Người này họ Khương, xuất thân từ Thần Nông thị – một trong Tam Hoàng thượng cổ.

Thần Nông sinh ra tại Khương Thủy, nên con cháu sau này lấy họ Khương.

Từ khi thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, một bộ phận con cháu họ Khương kế thừa chí hướng của Tam Hoàng, tự nguyện trấn thủ tổ địa, thủ vệ Cổ Vương thành và Thủy Tổ miếu.

Thủ tướng trấn giữ cổng thành Cổ Vương tên là Khương Thành, chính là một thành viên trong đó.

Những họ lớn khác của Nhân tộc như Hiên Viên, Diêu, Doanh, Ân, Thân... cũng có người ở lại.

Họ không chỉ thủ vệ tòa thành cổ lão nhất và miếu Thủy Tổ, mà còn thủ vệ vinh quang của tổ tiên. '...' Nghe binh sĩ đề nghị, Khương Thành vẻ mặt do dự, ông vốn là người thủ cựu, cố chấp, công tư phân minh, chưa bao giờ vì việc riêng mà làm lỡ việc công.

Nhưng vợ sinh con là đại sự quan trọng nhất đời người.

Ông từng dùng Tiên Thiên Bát Quái do Thiên Hoàng Phục Hy truyền lại để thôi diễn, biết đứa bé này mệnh cách bất phàm, tương lai sẽ có đại tạo hóa, có mệnh Thiên Nhân, nên đặc biệt quan tâm. 'Đi đi đại ca, có đệ đây!

Việc canh gác cứ giao cho anh em chúng đệ!' 'Đúng thế, đi đi đại ca!' 'Nếu tẩu tử sinh, đừng quên mang trứng đỏ cho chúng đệ nhé!

Ha ha ha!' 'Mong chờ một thằng cu béo mạp ra đời.' Những binh sĩ thủ môn khác cũng đồng thanh lên tiếng.

Tuy bình thường Khương Thành là cấp trên, nhưng giữa các trấn thủ giả quan hệ cực tốt, lại là thế giao.

Chút việc nhỏ này tự nhiên không ai tính toán. 'Như vậy, Khương Thành tạ ơn các huynh đệ, ngày khác ta sẽ mời rượu!' Khương Thành chắp tay, xoay người cầm kiếm sải bước rời đi.

Tuy thủ cựu cố chấp nhưng ông không phải kẻ hủ lậu. 'Cố lên!' 'Phu nhân ơi, mau cố lên!' 'Thấy đầu rồi!' 'Nước nóng!

Mau lấy nước nóng!' Khương Thành vừa về tới cổng nhà đã nghe thấy tiếng bà đỡ sốt sắng trong phòng, sắc mặt liền biến đổi, trái tim rối loạn, không ngừng đi tới đi lui trong viện.

Sinh con, từ khi Nhân tộc xuất thế đến nay luôn là một việc gian nan, là cửa sinh tử. 'Lão thiên bảo hộ!' 'Nữ Oa nương nương bảo hộ!

Thánh cô Vọng Thư nương nương bảo hộ!

Tam Hoàng bệ hạ bảo hộ, nhất định phải bình sản, mẫu tử bình an.' Khương Thành lẩm bẩm, vẻ mặt thành kính, không ngừng quỳ bái về phía Thủy Tổ miếu.

Ông chỉ mong Thủy Tổ hiển linh bảo hộ vợ con mình.

Nào ngờ, trong số Thủy Tổ mà ông gọi tên, thực sự có một vị đang ẩn thân gần đó.

Vọng Thư đứng trên nóc nhà họ Khương, tay bưng 'bắp rang bơ' (bạo mễ hoa), hào hứng quan sát mọi chuyện. 'Khương Tử Nha, Thân Công Báo...

đúng là một cặp oan gia.' Vọng Thư cảm thán một tiếng.

Lúc này, nàng quay đầu nhìn về phía chân trời xa xôi.

Chỉ thấy một con 'Phi Hùng' hư ảo, toàn thân tỏa ra tiên quang trắng xóa rạch phá bầu trời, lao tới như thể đang vội vã đi đầu thai.

Đúng là đang vội đầu thai thật. '...' Dưới sân, Khương Thành cũng phát hiện ra dị tượng, ông sững người, mặt đầy chấn động.

Ngay sau đó, bạch quang bay vào trong phòng rồi biến mất.

Khương Thành trừng mắt, như đang nằm mơ, nhưng ông biết đây không phải mơ.

Dị tượng xuất hiện đại biểu cho đứa bé này tương lai sẽ có đại tạo hóa. 'Oa... oa... oa...' Bỗng nhiên, tiếng trẻ con khóc vang lên, âm

thanh vang dội, tràn đầy triêu khí. 'Sinh rồi!

Sinh rồi!' 'Phu nhân, là một thằng cu béo mạp!' 'Chúc mừng, chúc mừng.' 'May quá, cuối cùng không phụ lòng Khương đại ca.' Trong phòng, giọng nói yếu ớt vang lên, lời nói như trút được gánh nặng.

Tiếp đó là một trận xôn xao hân hoan. 'Sinh rồi, quả nhiên như Tiên Thiên Bát Quái đã thôi diễn, là một đứa con trai.

Tương lai sẽ có đại tạo hóa.' Khương Thành vui mừng khôn xiết, nắm chặt nắm đấm.

Ông không thể chờ đợi thêm được nữa, muốn đẩy cửa vào bế con, thăm người vợ vất vả, nhưng đành phải nhẫn nại.

Vợ vừa mới sinh xong, có lẽ y phục chưa chỉnh tề, lúc này vào thì quá mạo thất.

Đợi bà đỡ mở cửa vậy. 'Cộc cộc cộc...' Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Khương Thành quay người, vẻ mặt nghi hoặc.

Trong thành Cổ Vương, người thân bạn bè thân thiết đều biết mấy ngày nay nhà ông có việc trọng đại, sẽ không dễ dàng tới quấy rầy.

Tuy thắc mắc nhưng ông vẫn ra mở cửa. 'Lão thân đi ngang qua đây, nghe tiếng trẻ con khóc nên muốn xin miếng nước uống.' Khương Thành mở cửa, thấy một bà lão tóc lông mày đều bạc trắng, diện dung từ thiện, thân hình gầy gò.

Từ khuôn mặt già nua ấy vẫn thấp thoáng thấy được vẻ tuyệt sắc thời trẻ.

Có tinh thần, có khí chất.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Khương Thành.

Có người xin nước, Khương Thành tự nhiên không từ chối.

Huống hồ hôm nay là ngày đại hỷ, bình thường ông cũng không từ chối. 'Lão nhân gia, mời vào viện ngồi, xin đợi chút, tôi đi lấy nước cho bà.' Khương Thành dẫn bà lão vào viện, rồi đi xuống bếp lấy nước.

Bà lão này tự nhiên là do Vọng Thư hóa thành.

Theo lý mà nói, đã 'đầu tư' vào Thân Công Báo thì không cần nhúng tay vào Khương Tử Nha.

Nhưng làm việc mà... phong cách của người lớn là 'chọn tất cả'.

Cả hai đều được nàng 'đầu tư', do nàng thao túng.

Với Khương Tử Nha, nàng không can thiệp quá nhiều.

Mục đích của nàng chỉ là đưa cha mẹ Khương Tử Nha vào Linh tộc dưỡng lão, giống như vợ con Thân Công Báo.

Ưu thế tiên phát của nàng không dùng thì phí.

Nếu sau này Nguyên Thủy, Lão Tử có dùng kế kéo Nguyệt giáo xuống nước, nàng dù không dùng thực lực áp chế cũng có bài tẩy để đánh.

Đây là mưu tính của nàng.

Chương 345

'Nước đây, nước đây.

Lão nhân gia mời dùng.' Lúc Vọng Thư đang đánh giá cách bài trí trong viện, Khương Thành đã bưng ra hai bát nước.

Sở dĩ là hai bát vì sợ bà lão uống một bát không đủ.

Vọng Thư: ...

Hết cách, thực sự không hiểu nổi mấy đứa 'thực tâm nhãn' (thật thà quá mức) của Nhân tộc nghĩ gì. 'Ực...' Vọng Thư nhướng mày, nhận bát sứ, nhấp một hớp.

Nàng cũng không nói lời cảm tạ, lời cảm ơn của nàng không phải ai cũng chịu nổi mệnh cách đó, ít nhất cha của Khương Tử Nha là Khương Thành thì không.

Khương Thành cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là bà lão thần bí này tính tình cổ quái mà thôi.

Trong thành Cổ Vương lão cổ hủ rất nhiều, loại cổ quái thế này không hiếm thấy.

Ví như Tang bà bà trong miếu Thủy Tổ kia, cổ quái vô cùng. 'Cọt kẹt...' Lúc này cửa phòng mở ra, bà đỡ đi ra trước.

Nhìn Vọng Thư một cái rồi nhìn Khương Thành với khuôn mặt tươi cười.

Ca này sinh rất thuận, chắc chắn sẽ được thưởng không ít. 'Khương đại nhân, về đúng lúc lắm!

Phu nhân sinh rồi, là một thằng cu béo mạp.' 'Tốt, đa tạ Lưu bà, ngày khác nhất định có trọng lễ tạ ơn.' Khương Thành cười lớn đáp

lại, ông không ngốc, tự nhiên nhìn ra tâm tư của bà đỡ. 'Tiểu gia hỏa, không ngại để lão thân vào xem chút chứ?' Vọng Thư khẽ cười nói. 'Tiểu gia hỏa'...

Khương Thành đầy đầu hắc tuyến.

Tuy nhìn bà lão tuổi tác lớn hơn mình nhiều, nhưng cũng không cần xưng hô như vậy chứ.

Khương Thành thầm chê bai nhưng cũng không phản đối.

Ông tự tin với tu vi và võ lực của mình... chỉ cần bà lão không có thực lực này có bất kỳ dị động gì, ông đều có thể dễ dàng khống chế. 'Tự nhiên không ngại, mời.' Khương Thành dẫn đường phía trước, mặt rạng rỡ, lúc nãy còn nhẫn nại, giờ thì ba bước gộp làm hai mà chạy.

Vọng Thư đi thong thả, đang đóng vai bà lão, diễn xuất đương nhiên phải tới nơi tới chốn.

Vào phòng, ánh sáng lập tức tối đi.

Trên chiếc giường đơn sơ nằm một vị tiểu phu nhân, da trắng trẻo nhưng hơi suy yếu, trên trán vẫn còn những giọt mồ hôi li ti.

Đó là vợ Khương Thành, mẹ của Khương Tử Nha – Diêu thị.

Bên cạnh nàng là một đứa bé được quấn trong tã lót.

Khác với những đứa trẻ mới sinh thường nhăn nheo gầy gò, mặt đứa bé này khá có thịt, trông rất khỏe mạnh.

Nó không khóc quấy, trái lại trừng mắt to, tò mò nhìn mọi thứ xung quanh.

Đứa bé chính là Khương Tử Nha. 'Thiên đình đầy đặn, khí vận xương long.' 'Mệnh cách kỳ đặc, đại khí vãn thành.' 'Khương Thành à, đứa bé này tương lai có mệnh làm Thừa tướng một nước, đồng thời

cũng sẽ có đại cơ duyên bước vào tiên đạo, thành tựu tiên nhân, xứng là kẻ dẫn đầu thời đại.' Vọng Thư nhập vai 'thần côn', tiến lại gần nhìn Khương Tử Nha rồi khen ngợi. 'Bái kiến tiền bối.' Lúc này, dù Khương Thành có chậm chạp đến đâu cũng nhận ra bà lão này là cao nhân tiền bối, thậm chí có khả năng là đại năng thành tiên liễu đạo.

Ông không dám chậm trễ, khom người hành lễ. 'Kiến tiên nhân.' Trên giường, tiểu phu nhân cũng yếu ớt nói.

Vọng Thư gật đầu, quay người nhìn Khương Thành. 'Đã đặt tên chưa?' Vọng Thư chỉ vào đứa bé hỏi. 'Vẫn chưa!' 'Nguyên bản trong lòng có vài cái tên, nhưng cứ thấy thiếu thiếu gì đó.

Tiền bối ở đây, xin tiền bối ban tên.' Khương Thành nhìn bà lão, linh cơ động một cái.

Trong lòng ông thực ra có tên rồi, như Khương Minh, Khương Nhạc, Khương Vọng... nhưng thấy vị tiền bối này dường như muốn đặt tên cho con mình, vậy cứ để bà đặt xem sao.

Đặt tên chính là kết một tầng duyên phận, sau này biết đâu dùng tới.

Khương Thành thầm tính toán, đúng là tinh ranh.

Tuy không biết tu vi bà lão cao thâm cỡ nào, nhưng có thể thôi diễn Thái Dịch chi đạo xa như vậy thì chắc chắn là lợi hại. 'Ân...' Vọng Thư nheo mắt, giả vờ động não.

Luận diễn xuất, nàng cực kỳ lợi hại. 'Đặt tên là Khương Thượng, chờ đến khi tròn hai mươi tuổi làm lễ quan (trưởng thành) thì lấy tự là Tử Nha.' Vọng Thư mở mắt, nhướng mày cười nói.

Không ngờ mình cũng có ngày đi 'đạo nhái' văn thơ thế này. 'Khương Thượng.' 'Khương Tử Nha.' 'Tốt, quá tốt!' Khương Thành mắt sáng rực, vỗ tay cười. 'Thượng' chỉ sự cao thượng, tôn sùng. 'Tử'

là mỹ xưng và tôn xưng cho nam tử.

Khương Thành vừa nghe tên đã thích mê.

Không hổ là tiền bối cao nhân, trình độ đặt tên 'cứng' thật.

Ông thầm nghĩ như vậy.

Đâu biết 'tiền bối cao nhân' này là đi ăn cắp ý tưởng. 'Ta có khối ngọc bội này, có thể bảo hộ tính mạng một lần.

Lần đầu gặp mặt, tặng làm quà nhỏ.' Vọng Thư cười hì hì, tay lóe bảo quang, một khối ngọc bội hình Kỳ Lân trắng xuất hiện, đưa cho Khương Thành. 'Đa tạ tiền bối.' Khương Thành cười đáp, nhưng trong mắt có tia cẩn thận. 'Tiền bối' này lai lịch bất minh, khối ngọc bội này cần kiểm tra kỹ mới dám cho con đeo.

Tâm tư Khương Thành, Vọng Thư tự nhiên rõ, cũng lười quản.

Chuyện này đặt lên người ai cũng sẽ cẩn thận như vậy thôi. 'Đứa bé này tương lai tuy có đại tạo hóa, đại cơ duyên, nhưng cần được mài giũa.

Khi đến năm hai mươi tuổi cập quan, nó cần phải rời đi.' 'Lúc đó tự có đệ tử của ta tới đón.' Cha mẹ Khương Tử Nha tuy có chút tu vi nhưng căn cước quá kém, ngộ tính không cao, hai mươi năm sau sẽ đến đại hạn, vì vậy nàng mới nói thế.

Đưa tới Linh tộc, hai vị này mới có thể sống tiếp. '...' Khương Thành trì nghi.

Một mặt là cố thổ khó rời.

Mặt khác là vị bà lão thần bí này lai lịch bất minh, không dám khinh suất đáp ứng.

Nhưng đúng lúc đó, ông phát hiện hình dáng bà lão nhanh chóng biến hóa.

Từ một bà lão tóc bạc trắng xóa, trong nháy mắt biến thành một thiếu nữ diệu linh.

Thân hình cao ráo, tóc đen như thác, mặc cung trang trắng, dung mạo tuyệt mỹ, mắt như tinh tú, lưng đeo một thanh trường kiếm màu thiên lam.

Nàng mỉm cười nhìn phu phụ hai người.

Diện mạo này Khương Thành cực kỳ quen thuộc, ông như bị sét đánh ngang tai.

Mỗi năm, Nhân tộc Cổ Vương thành đều tổ chức đại lễ tế tổ, khuôn mặt tuyệt mỹ này năm nào ông cũng thấy, ghi tạc sâu trong não hải. 'Bái kiến Nhân tộc Thủy Tổ Thánh cô nương nương.' Khương Thành nháy mắt quỳ sụp xuống đất, lòng dậy sóng dữ dội, không ngờ con trai ra đời lại khiến cả Thánh cô nương nương trong truyền thuyết hiện thân.

Phía bên kia, mẹ Khương Tử Nha là Diêu thị cũng định hành lễ nhưng bị Vọng Thư ngăn lại.

Để một người mẹ vừa sinh xong hành lễ với mình, nàng không thích làm giá đến vậy. 'Ta cũng không giấu gì các ngươi.

Đứa bé này tương lai sẽ khuấy động thiên địa phong vân, ở bên cạnh các ngươi lâu dài không tốt cho sự phát triển của nó.' 'Chờ nó trưởng thành đến năm hai mươi tuổi, đệ tử môn hạ của ta sẽ đón nó tới Chiêu Dao sơn Linh tộc cư trú.

Chương 346

Con đường còn lại cứ để nó tự đi.' Vọng Thư dùng ngón tay thon dài trắng nõn khẽ nhéo cái má nhỏ của Khương Tử Nha. 'Vâng, tuân lệnh Thủy Tổ.' Khương Thành mặt đầy kích động, vui mừng nói.

Nếu là Thánh nhân khác, có lẽ ông sẽ lo âu, nghi ngại, nhưng với vị này thì không cần.

Nhân tộc Thủy Tổ có ơn lớn với Nhân tộc.

Có thể nói, không có nàng thì không có Nhân tộc hôm nay.

Nàng tuyệt đối sẽ không mưu hại hậu đại của mình.

Vọng Thư gật đầu, bước ra một bước, trực tiếp biến mất.

Chuyện Khương Tử Nha, coi như xong xuôi. ...

Nhân tộc, Thủy Tổ miếu.

Vẫn như năm nào, ba pho tượng thần vẫn sừng sững trong miếu suốt mấy chục vạn năm qua.

Vọng Thư đeo kiếm, ngón tay chỉ về phương xa, Nữ Oa tay cầm mây tre, Phục Hy tay ôm trường cầm.

Ba vị Thủy Tổ đại diện cho nguồn cội Nhân tộc.

Ngay cả khi đại giáo Thánh nhân truyền đạo vào Nhân tộc, dùng đủ mọi thủ đoạn cũng không thể đưa tượng Thánh nhân vào miếu Thủy Tổ, đành phải xây miếu Thánh nhân riêng, lập tượng chư Thánh.

Lúc này trong miếu Thủy Tổ, khói hương nghi ngút bay thẳng tầng mây, trong miếu vắng lặng, chỉ có một bà lão thủ miếu, chống gậy đầu rồng, tay kia cầm hương, tỉ mỉ châm lửa cắm vào lư hương.

Bà lão gọi là Tang bà bà, là người già nhất của Nhân tộc.

Hiếm người biết rằng bà chính là người phụ nữ đầu tiên được Nữ Oa nặn ra.

Lúc này, một trận gió nhẹ thổi qua, trong gió có hương hoa nguyệt quế.

Tang bà bà mặt lộ vẻ cười, vội quay người hành lễ. 'Kiến Cô cô.' Hương vị này, bà không bao giờ quên.

Chỉ thấy cửa miếu Thủy Tổ xuất hiện một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng, lưng đeo trường kiếm thiên lam. 'Ào ào ào...' 'Ào ào ào...' Không biết tự lúc nào bên ngoài đã đổ mưa nhỏ.

Tiết trời mùa mai chín thường hay mưa.

Kỳ lạ là nước mưa xuyên qua cơ thể tiên tử mà không làm ướt dù chỉ một tẹo.

Sự quyến rũ khi bị ướt mưa không hề hiển lộ trên thiên địa Hồng Hoang này. 'Vẫn nhớ ta sao...' Khóe miệng tiên tử tuyệt mỹ khẽ nhếch lên. 'Kêu đi Chiêu Dao sơn không đi, cứ nhất quyết thủ cái miếu rách này...' 'Người già rồi, không muốn động đậy nữa.

Tâm huyết của Người và Mẫu thân luôn phải có người trông coi.

Đám hậu bối kia tâm không tĩnh được, chỉ còn lão thái bà này thôi.' 'Không tồi, vậy mà đã thành Đại La Kim Tiên, còn mạnh hơn đám đệ tử không có tiền đồ của ta.' 'Cô cô quá khen, chẳng qua là sống lâu một chút thôi.' 'Được rồi, lười nói chuyện cũ.

Ta có ít tiên tửu và tiên quả từ hội Bàn Đào trước đó, bồi ta uống hai chén đi.' 'Con người ta càng leo cao thì càng ít người để nói chuyện.' 'Chẳng phải sao, đáng tiếc Đại trưởng lão không thể thấy cảnh thịnh thế của Nhân tộc hôm nay.' 'Mỗi người có một vận mệnh riêng, ở nơi khác lão cũng tiêu dao lắm.

Ta nghe nói vợ lẽ của lão có tới bảy người, mỗi tối đi ngủ đều phải băn khoăn lựa chọn, khiến người ta phát thèm.' '...

Cái lão già kia, đúng là già không đứng đắn!' 'Cũng không trách lão được, ký ức tiền thế bị mờ mịt.

Ta xem vận mệnh của lão sắp tới sẽ làm Nhân Hoàng, cứ để lão thế đi.

Sau khi làm Nhân Hoàng rồi ta sẽ phái người tới độ vào tiên đạo.

Tâm tư của ngươi ta cũng hiểu.

Bớt ăn giấm đi, đám ong bướm đó chỉ là phong cảnh trên đường mà thôi.' 'Ở cảnh giới như Người chắc sẽ hiểu được.' 'Ta hiểu chứ, chỉ là phụ nữ mà... luôn thích ăn giấm một chút.' 'Ha ha ha...

Cạn chén nào.' Trong miếu Thủy Tổ, Vọng Thư lấy mỹ tửu và tiên quả Bàn Đào ra đối ẩm cùng Tang bà bà. ...

Thời gian trôi mau, không hề vì một vị Nguyệt Chủ nào đang uống rượu mà dừng lại nửa phân.

Một ngày.

Hai ngày.

Một năm.

Hai năm. ...

Mười năm.

Hai mươi năm.

Ba mươi năm.

Chớp mắt đã ba mươi năm qua đi.

Đứa bé Khương Tử Nha năm nào nay đã ba mươi tuổi.

Nhờ học rộng tài cao, y có danh tiếng rất lớn tại thành Cổ Vương.

Mười năm trước, vợ chồng họ Khương để lại một mảnh giấy rồi thần bí mất tích, để lại Khương Tử Nha sống một mình.

Từ đó về sau, Khương Tử Nha mê mẩn tiên thuật đạo gia.

Chỉ khổ nỗi không có danh sư chỉ điểm nên khó lòng nhập môn.

Nửa đêm giờ Tý, nhà họ Khương. 'Nghe nói núi Côn Luân là nơi thần tiên cư ngụ, ta hay là đi tới đó tầm đạo.

Nếu tìm được danh sư, bước vào tiên đạo thì có thể tìm ra tung tích phụ mẫu.' Khương Tử Nha mắt sáng rực, trầm tư suy nghĩ.

Trong lòng đã có ý định từ lâu, chỉ là trước đó chưa quyết định xong.

Núi Côn Luân cách nhân gian quá xa.

Nếu đi bộ chắc phải đến khi đầu bạc răng long. 'Nhưng...

đường ở dưới chân, nếu ta không bước ra bước đầu tiên... thì vĩnh viễn không có bước thứ hai, không có hy vọng.' Khương Tử Nha ánh mắt kiên định, nhanh chóng thu dọn hành lý, định khởi hành ngay trong đêm.

Rất nhanh đã thu dọn xong.

Hành lý cực kỳ đơn giản, chỉ có vài cuốn thẻ tre, mấy bộ y phục, đồ ăn, và hồ lô đựng nước.

Đeo hành lý đứng trong sân, Khương Tử Nha sờ khối ngọc bội Kỳ Lân trước ngực, ánh mắt kiên định, sải bước ra cửa.

Phụ thân từng nói, người làm việc lớn có đại khí vận, lúc nhỏ gặp tiên trưởng, chắc chắn sẽ gặp hung hóa cát.

Khương Tử Nha tin tưởng sâu sắc điều đó.

Xuyên qua phố Đông chính là cổng thành.

Khương Tử Nha hít sâu một hơi, tiến về cổng thành. 'Khương đại ca, đêm hôm khuya khoắt đi đâu vậy?' Đúng lúc đó, dưới màn đêm, một giọng nói trẻ trung đột ngột gọi giật Khương Tử Nha lại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên đẹp trai chừng hai mươi tuổi, ngậm một cành cỏ đuôi chó, đang nằm trên một cây liễu lớn.

Vẻ mặt không mấy đứng đắn.

Khương Tử Nha không thích vẻ lả lướt của thanh niên này nhưng cũng không biểu hiện ra mặt. 'Là Thân đệ đệ à, đêm hôm sao không về nhà?' Khương Tử Nha khách khí chào hỏi, hỏi ngược lại với vẻ thờ ơ.

Thân Công Báo ở thành Cổ Vương nổi danh là kẻ du thủ du thực, y không muốn thâm giao.

Chuyến này đi tầm tiên đạo, e là cả đời không gặp lại Thân Công Báo nữa, nên càng không muốn nói chuyện nhiều.

Thân Công Báo tự nhiên nhìn ra sự tùy tiện của Khương Tử Nha đối với mình.

Chương 347

Nhưng hắn là hạng người nào chứ...

Tiền thế ở yêu tộc phương Bắc lăn lộn hàng nghìn năm, gặp qua Nguyệt Chủ, nhập luân hồi, giữ nguyên ký ức tiền thế, duyệt lịch vô cùng phong phú.

Hắn đâu thèm chấp nhặt với loại 'tiểu thái điểu' (lính mới) như Khương Tử Nha. 'Cãi nhau với lão già ở nhà, bị đuổi ra ngoài, không có chỗ để đi.' Thân Công Báo bịa ra một lý do. 'Thấy đại ca sắp đi vân du, hay là mang theo tiểu đệ được không?

Mấy năm nay tiểu đệ tham ngộ tiên thuật đạo gia cũng có chút đắc ý.

Có thể dùng Độn Thổ Thuật để lên đường, dù đại ca đi đâu cũng nhanh hơn đi bộ vô số lần.' Hắn đề nghị.

Khương Tử Nha nghe vậy mắt sáng lên, động tâm.

Nếu Thân Công Báo thực sự biết tiên thuật đạo gia thì việc tầm đạo không còn là mơ.

Hai nhà Khương Thân đều là trấn thủ giả thành Cổ Vương, đời trước là thế giao, ông cũng không lo Thân Công Báo có ác tâm với mình. 'Như vậy... thì làm phiền Thân huynh đệ.

Ta định đi núi Côn Luân tìm tiên nhân hái tiên thảo.' Khương Tử Nha chắp tay hành lễ. 'Ây da, đúng rồi!

Đi, hai huynh đệ ta xuất phát ngay bây giờ, tới núi Côn Luân.' Thân Công Báo nhảy phóc từ cây liễu xuống bên cạnh Khương Tử Nha, tự nhiên nắm lấy cánh tay y, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Đợi ngày này hắn đã đợi quá lâu rồi.

Đại giáo Thánh nhân, đại pháp Thánh nhân... rốt cuộc ra sao, Thân Công Báo phải đi tìm hiểu cho kỹ.

Núi Côn Luân là đạo trường của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh, hắn biết rõ nằm ở đâu. 'Thiên địa vô cực, Càn khôn tá pháp.

Độn Thổ Thuật, mau!' Thân Công Báo miệng niệm chú, một tay bắt quyết.

Trong nháy mắt, một đạo thần quang màu vàng đất bao trùm cả hai, sau đó họ biến mất không tăm tích.

Chuyến đi này chắc chắn sẽ sóng gió tràn đầy, chính là Phong Thần kiếp...

Thương hải tang điền, phong vân biến huyễn.

Hai năm sau.

Khi Khương Tử Nha ba mươi hai tuổi, cuối cùng cùng Thân Công Báo tới chân núi Côn Luân.

Và thành công vào núi, kiến Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy thấy người ứng Phong Thần chủ động đầu nhập môn hạ thì mừng rỡ không thôi.

Đúng là 'thời lai thiên địa giai đồng lực', không tốn chút công sức nào.

Nắm giữ được người ứng Phong Thần, Xiển giáo chắc thắng rồi!

Hô hố!

Phi!

Còn về việc cả hai đều có tướng 'Phi Hùng'...

Với Nguyên Thủy, việc này giải quyết quá dễ.

Người lớn chọn tất cả.

Không phân biệt được ai thật ai giả thì cứ thu nhận cả hai vào môn hạ làm đệ tử.

Sau này dù ai chấp chưởng Phong Thần thì Xiển giáo cũng không chịu thiệt.

Chỉ là từ sâu trong thâm tâm, ông thích Khương Tử Nha hơn một chút, còn tên Thân Công Báo kia, ông diễn hóa tiền thế thấy nó là hắc báo yêu nên trong lòng không ưa. 'Sư đệ à, có biết ta khổ công tìm kiếm người ứng Phong Thần thế nào không?

Nay Xiển giáo ta đã chiếm hết tiên cơ.' 'Nhất định phải tống đệ tử Tiệt giáo lên bảng, để thập nhị Kim Tiên môn hạ của ta vượt sát kiếp.' 'Hoặc giả, dùng chút kế mưu, đưa cả đệ tử Nguyệt giáo vào luôn...

để báo mối hận xưa.' 'Nếu đệ tử Nguyệt giáo lên bảng...

Với tính cách bao che cực đoan của vị kia, nàng chắc chắn không để yên, sẽ hủy luôn Phong Thần Bảng.

Lúc đó, Lão sư sẽ chọn thế nào đây?' 'Hai người ứng Phong Thần trong tay, không lợi dụng thật tốt thì quá phí phạm...' Nguyên Thủy lại ngồi cao trên bồ đoàn, nhìn hai vị tân đệ tử đang quỳ lạy cầu đạo phía dưới, mắt lấp lánh tinh quang, trong lòng tràn đầy hào khí và khoái ý.

Từ khi Vọng Thư quy lai Hồng Hoang, ông luôn ở thế bị áp chế, vô cùng nghẹn khuất.

Ngay cả khi đối đầu với Thông Thiên – kẻ mà ông luôn coi thường – ông cũng thiếu đi vài phần tự tin.

Nhưng lúc này đã khác.

Ông nắm giữ quyền chủ động của thiên địa đại kiếp.

Cả hai người ứng Phong Thần đều xuất thân từ Xiển giáo... sẽ

mang lại lợi ích to lớn nhường nào cho Xiển giáo đây?

Nguyên Thủy khó mà tưởng tượng nổi.

Vì vậy ông đã động tâm tư.

Mối hận tiềm tàng, sự nhẫn nhịn trong lòng... khoảnh khắc này bộc phát hết ra.

Một sát na nảy sinh ngàn vạn ý nghĩ.

Ông đã bắt đầu bố trí cho tương lai. 'Nam Cực Tiên Ông, ngươi không phạm sát kiếp, trong đám đệ tử là người nhàn rỗi nhất, vậy đưa họ xuống đi.

Sau này họ là sư đệ của ngươi, nhiệm vụ đặt nền móng tu hành giao cho ngươi đó.' Trong Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy thần sắc bình tĩnh phân phó.

Tuy trong lòng mừng rỡ nhưng mặt ngoài không hề lộ ra.

Việc thu nhận người ứng Phong Thần phải bảo mật trong thời gian ngắn.

Chờ đến đại kiếp mới tung ra đòn 'vương tạc'. 'Vâng, cẩn tuân sư mệnh.' Nam Cực Tiên Ông là một lão đạo hói đầu, râu tóc trắng phơ, mặc đạo bào trắng, vẻ mặt tươi cười, khom người đáp lễ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy gật đầu, lại nhìn về phía các đệ tử khác trong điện.

Chính là thập nhị Kim Tiên của Xiển giáo: Thái Ất chân nhân, Từ Hàng đạo nhân, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh chân nhân... 'Lần này thiên địa đại kiếp giáng lâm, trước đó ta bảo các ngươi tìm đệ tử để thế thân ứng kiếp, đã có manh mối chưa?' Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, ngữ khí lạnh lẽo.

Không khí trong Ngọc Hư cung nháy mắt giảm xuống ba mươi độ.

'Hồi bẩm Sư tôn, đệ tử ứng kiếp mà con tìm được là Dương Tiễn, cháu ngoại của Ngọc Đế Hạo Thiên, con trai Dao Cơ.' 'Đứa bé này nửa người nửa thần, tiềm lực cực lớn, lại có lòng chẻ núi cứu mẹ, báo thù cho cha, cần cù khổ luyện, thực sự hiếm có.

Nếu được mài giũa, chắc chắn sẽ là kiêu hùng trong đám đệ tử đời thứ ba của Ngọc Hư ta, là vô song chiến tướng trong Phong Thần đại kiếp.' Ngọc Đỉnh chân nhân bước ra, chắp tay đáp.

Ông là một đạo nhân trung niên, chuyên tu Kiếm đạo, lưng đeo một thanh trường kiếm. 'Xin Sư tôn chuẩn hứa cho đệ tử truyền thụ tuyệt học Cửu Chuyển Huyền Công.' Ngọc Đỉnh chân nhân có chút thấp thỏm, nhưng cuối cùng vẫn kiên định đề xuất.

Ông thực tâm lo lắng cho Dương Tiễn, coi nó là đệ tử chân truyền duy nhất để đi xa hơn trên con đường tu hành.

Cửu Chuyển Huyền Công là tuyệt học Xiển giáo do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Sư bá Thái Thượng Lão Quân cùng sáng tạo, có thể tu luyện Nguyên Thần, nhục thân, thần thông thuật pháp, vô cùng thần dị.

Đó là công pháp hợp nhất cho Dương Tiễn ngoài Ngọc Thanh tiên pháp.

Vì vậy Ngọc Đỉnh mới liều mạng thử một lần.

Nếu thành công cũng coi như trọn tình sư đồ.

Nguyên Thủy nhíu mày rồi đồng ý.

Công pháp sáng tạo ra là để đệ tử luyện.

Dương Tiễn quả thực có thiên tư và căn cước để luyện môn tuyệt học này. 'Được!' Nguyên Thủy vân vê ngọc như ý trong tay.

Chương 348

Nghe Sư tôn đồng ý, Ngọc Đỉnh chân nhân thở phào nhẹ nhõm. 'Thái Ất chân nhân, còn ngươi?' 'Hồi bẩm Sư tôn, trong minh minh con cảm giác đệ tử ứng kiếp của mình có liên hệ với Oa Hoàng cung, hình như năm xưa tại hội Bàn Đào đã từng gặp qua.' 'Tốt.' 'Xích Tinh Tử...' 'Hồi bẩm Sư tôn, đệ tử đang nỗ lực.' 'Quảng Thành Tử...' 'Con trai Nhân Hoàng, chưa xuất thế.' 'Văn Thù...' Nguyên Thủy hỏi từng người một, khiến thập nhị Kim Tiên phía dưới mặt mày trắng bệch, tim đập chân run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giống như bị thầy giáo kiểm tra bài tập đột xuất vậy.

Tình hình thu đồ của đám đệ tử này, Nguyên Thủy là Thánh nhân nên nắm rõ trong lòng.

Lần hỏi này chỉ là để gây áp lực cho đệ tử.

Đừng có để Sư tôn sốt ruột mà đệ tử thì cứ thong dong như không có chuyện gì.

Lúc này trong Ngọc Hư cung, ngoài Nguyên Thủy và thập nhị Kim Tiên, còn có một người khác.

Nhiên Đăng thượng nhân.

Lão lạnh lùng nhìn mọi chuyện diễn ra trong cung, mặt không đổi sắc nhưng trong miệng đầy vị đắng chát. 'Tuy là Phó giáo chủ nhưng Xiển giáo rốt cuộc vẫn coi ta là người ngoài, không nắm được thực quyền.' Nhiên Đăng nheo mắt, thầm nghĩ.

Từ sau Vu Yêu đại kiếp đầu nhập Xiển giáo đến nay đã mấy chục vạn năm, nhẫn nhục chịu khó mấy chục vạn năm thì đổi lại được gì?

Không đổi được tài nguyên tu hành như linh bảo, linh căn.

Cũng không đổi được Thánh nhân đại pháp, Ngọc Hư tiên pháp, Cửu Chuyển Huyền Công... những tuyệt học trấn giáo lão đều không được học.

Chỉ học được mỗi cái Tung Địa Kim Quang pháp, mỗi ngày đi vạn dặm chẳng tích sự gì.

Ngay cả sự tôn trọng cơ bản cũng không có, trong đám đệ tử Thánh nhân này có không ít kẻ coi thường lão.

Trước mặt thì gọi 'Phó giáo chủ', sau lưng thì gọi 'Nhiên Đăng lão tặc'.

Những điều này lão đều biết.

Lão cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Giống như một công cụ cao cấp dưới tay Nguyên Thủy Thiên Tôn mà không được trả lương vậy. 'Thôi kệ, cứ ráng mà nhịn thôi.' 'Ít nhất...

ở đây có Thánh nhân làm chỗ dựa, không lo về tính mạng.' Nhiên Đăng thở dài, nhưng trong lòng lại càng thêm không cam tâm.

Lão từng là khách trong Tử Tiêu cung, thành đạo còn trước cả Nguyệt Chủ Vọng Thư, vậy mà nay lại sống như một con chó hèn mọn...

Càng nghĩ lão càng bất mãn với hiện trạng.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, chuyển mắt đã trôi đi.

Việc Khương Tử Nha và Thân Công Báo bái nhập Xiển giáo chỉ là chuyện nhỏ trong thiên địa Hồng Hoang.

Trừ nội bộ Xiển giáo và một vị Nguyệt Chủ phúc hắc ra thì không mấy người quan tâm.

Bốn mùa luân chuyển, lịch sử vẫn cuồn cuộn tiến tới, nhanh chóng

tới triều đại Đế Tân.

Đế Tân, còn gọi là Ân Thọ, cháu của Văn Đinh, con của Đế Ất.

Cũng chính là Thương Trụ Vương.

Từ nhỏ đã thiên tư bất phàm, thông minh hiếu học.

Đến năm mười tám tuổi tướng mạo tuấn mỹ, thiên sinh thần lực, dũng mãnh vô song.

Hai mươi tuổi cập quan, hai mươi mốt tuổi đăng cơ làm Nhân Hoàng.

Đối nội, ông dốc sức phát triển sản xuất, khôi phục dân sinh.

Đối ngoại, ông hưng chiến sự, thảo phạt những kẻ không phục, từ phương Bắc đến phương Đông đều có dấu chân quân Thương.

Từ cuối thời Văn Đinh, tám trăm chư hầu vốn đã ly tâm ly đức, có ý phản loạn nay bị dọa sợ, phải tạm thời bình tĩnh, cúi đầu xưng thần.

Nội tu chính sự, ngoại phô võ uy.

Nếu lịch sử cứ tiến triển bình thường như thế, Đế Tân chắc chắn là một đời minh quân.

Đáng tiếc, thời dã mệnh dã, dưới thiên số, sinh linh chỉ có thể đi theo kịch bản đã định.

Năm thứ bảy Đế Tân đăng cơ, khu vực phía bắc trung bộ Hồng Hoang có bảy mươi hai lộ chư hầu phản loạn, Thái sư Văn Trọng phụng chỉ dẫn đại quân đi trấn áp.

Văn Trọng đối với triều Đế Tân như một cây cột chống trời, lão vừa rời triều đình đi dẹp loạn, cả triều đình lập tức sóng ngầm cuồn cuộn.

Ngày mười bốn tháng ba, tại Triều Ca, vương cung, buổi chầu

sớm.

Hôm đó trời mưa phùn lất phất.

Mưa xuân quý như dầu, nhưng đôi khi cũng khiến người ta buồn ngủ.

Trụ Vương ngồi chễm chệ trên ngai vàng, vô liêu ngáp ngắn ngáp dài.

Văn Trọng đi rồi, không còn thầy quản giáo ước thúc, ông không nhịn được mà buông thả một phen.

Đêm qua hậu cung đèn hoa rực rỡ, oanh ca yến hót không dứt bên tai.

Sáng nay chầu sớm liền cảm thấy tinh thần hoảng hốt, sức lực không còn mấy. 'Chư vị ái khanh, có việc thì tấu, không việc thì bãi triều.' Trụ Vương lại ngáp một cái, ra vẻ uy nghiêm nói.

Phía dưới đại điện có hơn ba trăm danh thần tử, chia làm hai bên văn võ.

Văn thần đứng đầu là Thương Dung, Tỷ Can.

Võ tướng đứng đầu là Đại tướng quân Hoàng Phi Hổ.

Nhìn vị Đại vương uể oải trên ngai vàng, tâm tư mỗi người mỗi khác.

Đám Thương Dung, Tỷ Can, Mai Bá nhìn nhau rồi thở dài.

Lại có những kẻ đầu cơ trục lợi, đang tính chuyện đưa thêm mỹ nữ vào cung để mưu cầu chức vị cao hơn.

Trong đó tiêu biểu nhất là Phí Trọng và Ưu Hồn. 'Đại vương, thần có bản tấu!' Lúc này, Thương Dung bước ra khỏi hàng.

Quốc gia đại sự cốt ở tế tự và binh nhung.

Thấy Trụ Vương cả ngày không làm gì, chỉ đắm chìm trong tửu sắc, ông nảy ra một kế. 'Ái khanh nói đi!' Trụ Vương nhìn Thương Dung.

Lúc này ông chỉ như một con ngựa hoang đứt cương, không có ý định gì khác. 'Đại vương, ngày mai mười lăm tháng ba.' 'Là ngày đản thần của Nhân tộc Thủy Tổ Nữ Oa nương nương, xin Đại vương tới miếu Thủy Tổ ở ngoại ô Triều Ca thắp hương tế tự.' Thương Dung mỉm cười nói.

Thay vì để Trụ Vương rảnh rỗi sinh nông nổi, thà tìm cho ông chút chính sự mà làm. 'Nữ Oa nương nương?' 'Thắp hương?' 'Trước giờ chưa làm, sao năm nay lại bày ra?' Trụ Vương hỏi.

Nữ Oa nương nương năm nào chẳng có ngày đản thần, nhưng nhà đế vương có bao giờ đi tế bái đâu.

Trong ký ức của ông, thời Văn Đinh hay Đế Ất đều không có cái lệ này.

Nội tâm ông chỉ muốn an tâm hưởng lạc trong cung.

Đấu với mãnh thú ở Tây Viên không sướng sao?

Phi tử ở hậu cung da không trắng, dáng không đẹp sao?

Hay mỹ tửu Tây Kỳ tiến cống không ngon?

Đi ra ngoại ô Triều Ca chi cho dầm mưa xuân, thổi gió lạnh, chẳng phải tự tìm khổ sao?

Vả lại, tiên nhân gì đó vốn phiêu miểu không dấu vết.

Nữ Oa hay Vọng Thư gì đó tuy là Thủy Tổ Nhân tộc, nhưng mấy trăm năm nay có thấy bóng dáng đâu?

Sợ là do tiên dân thượng cổ bịa ra để lừa gạt hậu đại cũng nên.

Ta là Nhân Hoàng chí tôn, việc gì phải đi tế bái.

Trụ Vương trong lòng bất mãn và khinh thường.

Sắc mặt trở nên khó coi. 'Đại vương, hai triều trước không tế bái là có nguyên nhân riêng.

Chương 349

Nay triều ta chiến sự căng thẳng, dân sinh gian nan.

Xin Đại vương tế bái Thủy Tổ, cầu nguyện đại chiến thuận lợi, mưa thuận gió hòa, giang sơn Thành Thang vạn vạn năm.' Tỷ Can là bạn tốt của Thương Dung, lập tức hiểu ý, bước ra phụ họa. 'Xin Đại vương tới miếu Thủy Tổ tế bái.' 'Xin Đại vương tới miếu Thủy Tổ tế bái.' Tiếng hô vang dội trong vương cung.

Đám thần tử thấy hai vị trọng thần lên tiếng, bất luận văn võ cũng đều hành động theo.

Chỉ có Phí Trọng và Ưu Hồn là không theo.

Nháy mắt, trong đại điện quỳ đen nghịt một mảng. '...' Trụ Vương vẻ mặt khó xử, trong mắt ẩn chứa sự phẫn nộ vô hạn.

Đám đại thần này cứ liên hợp lại bắt nạt ông, không phải một hai lần.

Điều này khiến ông cảm thấy mình không phải chủ nhân thiên hạ, mà là con rối của đám đại thần này.

Cảm giác này cực kỳ tệ.

Trụ Vương nhìn chằm chằm Thương Dung và Tỷ Can bằng ánh mắt lạnh lẽo. 'Đại vương không đi cũng được, dù sao miếu Thủy Tổ ở ngoại ô... xa quá... thời tiết cũng không hợp xuất hành...' Phí Trọng đánh bạo, giọng run run nói.

Lúc này lão cảm thấy như đang ở giữa đại dương mênh mông bị sóng dữ bủa vây.

Lão đang đứng đối lập với cả triều đường.

Nhưng không lên tiếng không được...

Lão phải dựa vào Trụ Vương mới đứng vững được ở triều đường.

Chủ tử gặp nạn, làm chó phải xông pha hãm trận.

Phí Trọng có giác ngộ đó. 'Phải, trước kia cũng đâu có đi...' Ưu Hồn mồ hôi đầm đìa cũng phụ họa theo tiểu huynh đệ.

Trụ Vương cười thầm, đang cổ vũ cho hai tên tay sai.

Tuy cảm giác hy vọng thành công không lớn, nhưng thử một chút cũng không sao. 'Câm miệng!

Hai tên nịnh thần, có tư cách gì mà nói chuyện ở triều đường!

Cút sang một bên đi.

Chờ Thái sư về lão sẽ thu thập các ngươi!' Lúc này Hoàng Phi Hổ lên tiếng.

Giọng vang dội, đầy phẫn nộ và sát khí.

Lão ghét nhất là hai tên nịnh thần này, nếu không có chúng, Đại vương đã không đắm chìm trong tửu sắc như vậy.

Lời nói đầy sát khí của Hoàng Phi Hổ khiến Phí Trọng và Ưu Hồn mặt cắt không còn giọt máu, tim đập thình thịch.

Văn Thái sư mãi mãi là cái bóng ma ám ảnh họ.

Họ tin rằng nếu Văn Trọng muốn giết, ngay cả Trụ Vương cũng không cản nổi.

Trong phút chốc, Phí Trọng và Ưu Hồn uỷ khuất nhìn Trụ Vương, miệng đành phải ngậm chặt.

Trụ Vương sắc mặt âm trầm, lắc đầu. 'Đúng là hai tên đồng đội heo!' 'Phế vật!' Ông lại nhìn Hoàng Phi Hổ, nhíu mày, âm thầm ghi thù

vị Trấn Quốc Võ Thành Vương mới phong này vào lòng. 'Chư vị ái khanh bình thân, cô đáp ứng rồi.' 'Ngày mai không chầu sớm, tất cả thần tử tập trung tại cổng cung, cùng cô xuất phát tới miếu Thủy Tổ ở đông giao Triều Ca thắp hương tế tự.' Trụ Vương phất tay rời khỏi đại điện. 'Tạ Đại vương.' Đám thần tử lồm cồm bò dậy. ...

Tây bộ Hồng Hoang, núi Tu Di.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đang ngồi trên tòa sen bên ao sen giảng kinh, mắt nhìn thấu những chuyện xảy ra trong triều đình Ân Thương.

Khi Trụ Vương rời đại điện, Chuẩn Đề cũng ngừng giảng kinh. 'A Di Đà Phật, Sư huynh, thiên cơ đã hiển hiện, xem ra phải để đệ đi dẫn phát kiếp này rồi.' 'Cứ để đám Thánh nhân phương Đông đấu với nhau đi.' Chuẩn Đề niệm Phật hiệu, mắt lóe tinh mang.

Thiên cơ hiển hiện, lão đã hiểu đại kiếp phát sinh lúc triều đại Nhân tộc thay đổi.

Nếu theo đúng tiến độ, Ân Thương còn khoảng sáu mươi năm quốc vận mới tới kiếp số.

Nhưng Chuẩn Đề không đợi nổi.

Lúc này đám Thánh nhân và đại giáo đều đang chuẩn bị cho đại kiếp, càng kéo dài càng lắm đêm dài lắm mộng.

Nay Nhân Hoàng đi tế tự Thủy Tổ.

Nếu Nhân Hoàng có hành vi không thỏa đáng trong miếu, chọc giận Thánh nhân, không chỉ danh tiếng mất sạch mà Phong Thần kiếp cũng sẽ bùng phát trong nháy mắt. 'Tốt.' 'Sư đệ đi lần này hãy cẩn thận mọi bề.' Tiếp Dẫn gật đầu dặn dò.

Phương Đông quá nguy hiểm, Chuẩn Đề đi gây chuyện thì nên cẩn thận vẫn hơn. 'Sư huynh cứ xem kịch hay đi, đệ đi đây.' Chuẩn Đề

phất tay, hình bóng nhạt dần rồi biến mất. ...

Chiêu Dao sơn, Nguyệt Hoàng cung, bên hồ Sơ Bích.

Vọng Thư không chỉ nhìn chằm chằm triều đình Nhân tộc, mà còn canh chừng động tĩnh của Nhị Thánh phương Tây. 'Gió nổi rồi.' Nàng khẽ nói.

Ngày mai Trụ Vương đi miếu Thủy Tổ, tiếp đó dưới kế mưu của vị Thánh nhân tâm cơ nào đó sẽ viết dâm thi xúc phạm Thánh nhân.

Từ đó mở màn cho Phong Thần đại kiếp. 'Cứ tranh giành đi, xem ai phải lên bảng.' Trong Nguyệt Hoàng cung chỉ còn lại giọng nói thanh lãnh của vị tồn tại vô thượng kia. ...

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Quần thần Ân Thương dậy từ rất sớm, đứng đợi trước chính môn vương cung.

Chờ mãi Trụ Vương mới bò ra khỏi 'ôn nhu hương', mặc một bộ đế bào đen, lên xe ngựa.

Sau đó, một đoàn người rầm rộ đi về phía đông giao Triều Ca.

Miếu Thủy Tổ nằm trên một ngọn núi vô danh ở đông giao.

Miếu này do Thành Thang xây dựng sau khi đoạt thiên hạ.

Bên trong phụng thờ tượng ba vị Thủy Tổ Nhân tộc như thật.

Lại có bích họa giới thiệu công đức của họ.

Bình thường người dân vẫn hay tới thắp hương.

Nay Thiên tử giá lâm, người dân đã bị sơ tán từ sớm. 'Tí tách... tí tách...' Trời lại đổ mưa phùn.

Khiến Trụ Vương có chút phiền lòng.

Ông nhẫn nại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đêm qua lại quá chén, cảm thấy cơ thể sắp bị vắt kiệt...

Xe ngựa lắc lư tiến về phía trước.

Không biết bao lâu sau thì dừng lại. 'Đại vương, miếu Thủy Tổ tới rồi!' Tiếng Thương Dung vang lên. 'Cô biết rồi.' Trụ Vương xuống xe, ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 350

Lúc nãy còn mưa phùn, giờ đã nắng ráo.

Từng luồng nắng vàng rực rỡ từ Thái Dương tinh trên chín tầng trời chiếu xuống, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Ông nhìn về phía miếu Thủy Tổ.

Đập vào mắt là một ngôi miếu khí thế huy hoàng trên ngọn núi nhỏ xanh mướt.

Không gian tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng chim hót vui tai. 'Đi thôi.' Trụ Vương uy nghiêm nói.

Sau đó dẫn đầu quần thần Ân Thương đi lên bậc thang đá.

Hai bên đường, quân đội đã giới nghiêm từ sớm, quân sĩ cầm kích đứng trang nghiêm.

Leo lên núi, tới trước miếu, dù Trụ Vương có thể hình cường tráng cũng thấy hơi mệt.

Nhìn lại đoàn người phía sau, thấy không ít lão thần mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển. 'Đã bảo là đừng đi mà cứ bắt cô đi, xem cái khổ chưa.' Trụ Vương thầm cười đắc ý. 'Đại vương, mời thắp hương.' Lúc này có cung nhân đưa ba nén hương đã châm lửa cho Trụ Vương.

Trụ Vương nhếch mép, nhận hương, sải bước vào miếu. 'Nghe nói trong miếu Thủy Tổ, tượng thần sống động như thật, như tiên nhân lâm phàm, hôm nay cô phải xem thử.' 'Xem là thật hay giả.' Ông thầm nghĩ.

Vào trong điện, có ba pho tượng thần sừng sững.

Một nam tử tuấn mỹ, tay ôm trường cầm, đứng ở thần vị bên

phải.

Đó là Thủy Tổ Phục Hy, cũng là Thiên Hoàng Phục Hy.

Trụ Vương biết người này.

Nhưng với đàn ông, ông không có hứng thú.

Ánh mắt ông rơi vào pho tượng ở giữa.

Đó là một vị nữ thần, tay cầm mây tre, dung mạo tuyệt mỹ, da trắng trẻo, ánh mắt từ bi như đang thương xót chúng sinh.

Trụ Vương ngẩn người một lát.

Chỉ nghe danh Nữ Oa, không ngờ Nữ Oa lại xinh đẹp đến nhường này. 'Đây chính là Nữ Oa nương nương, Nhân tộc chính do Người sáng tạo ra.' Thương Dung tiến lên giới thiệu. 'Còn vị kia là Thánh cô nương nương, cũng là Thủy Tổ Nhân tộc.

Chỉ là so với hai vị kia thì sự tích của Người ít hơn, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.' Trụ Vương nhìn theo ngón tay của Thương Dung, biểu tình lập tức đông cứng, như bị sét đánh.

Tiếp đó ông trừng mắt, hô hấp dồn dập.

Tuyệt sắc!

Thiên địa này chỉ có một vị tuyệt sắc như vậy!

Trong mắt ông, Phục Hy, Nữ Oa, Thương Dung, Tỷ Can... trong sát na đều biến mất sạch sẽ.

Chỉ còn lại pho tượng thần kia.

Không, chính xác là vị tiên tử tuyệt thế mà pho tượng đó đại diện.

Nàng đeo một thanh trường kiếm, ngón tay búp măng chỉ về một hướng.

Dung mạo như hoa, mắt sáng như sao, mặc cung trang trắng, thân

hình cao ráo, tóc đen như thác bay loạn trên bờ vai thon.

Ông chưa bao giờ thấy một tồn tại xinh đẹp đến nhường này.

Điều khiến Trụ Vương động tâm nhất chính là đôi mắt nàng, mê hoặc như những vì sao.

Tim ông đập loạn xạ, cảm giác như mình bị rơi vào đó luôn rồi.

Chết tiệt, đây mới chỉ là pho tượng thôi.

Nếu là người thật thì còn đẹp đến mức nào?

Khí chất thanh lệ tuyệt trần, cao ngạo lạnh lùng tựa hồ như cách người khác ngoài ngàn dặm của nàng lại khiến dục vọng chinh phục trong lòng Trụ Vương bùng cháy.

Nữ Oa tuy mỹ, nhưng so với Vọng Thư vẫn kém không ít.

Còn đám phi tử hậu cung so với nàng thì càng như gà đất vậy.

"Mỹ!

Thật sự là mỹ!" "Trên đời này lại có tiên tử xinh đẹp đến nhường này sao." Trụ Vương lộ ra ánh mắt si mê, lầm bầm tự nói.

Thương Dung, Tỷ Can cùng quần thần Ân Thương khoảnh khắc ấy biến sắc đại biến.

"Đại vương, thận ngôn!" "Đây là Thủy Tổ nhân tộc!

Xin hãy thận ngôn!" "Đại vương, mỹ sắc như lang như hổ, có thể làm tan rã ý chí con người, không chỉ không được lại gần, mà ngay cả liếc nhìn cũng không được!" "Thánh Cô nương nương thứ tội, Đại vương chỉ là nhất thời hồ đồ."...

Quần thần nhất thời quỳ lạy đầy đất, sắc mặt trắng bệch.

"Đại vương, đối với Thánh Cô nhân tộc không thể bất kính." "Hãy nhìn bức bích họa bên cạnh, đó là những sự tích của Ngài." Thương

Dung quỳ trên mặt đất, chỉ tay về phía bên cạnh.

Trụ Vương hồi thần, ngước mắt nhìn quanh, quả nhiên phát hiện trên tường bốn phía đều là bích họa.

"Hồng Hoang không tính năm, vô lượng tuế nguyệt về trước, không biết là lúc nào, Nữ Oa nương nương động lòng muốn tạo nhân, liền cùng Thánh Cô nương nương tới dưới chân Thủ Dương Sơn." "Lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Cửu Thiên Khinh Linh Chi Thủy...

Nữ Oa nương nương đã tạo ra nhân tộc." "..." "Nhân tộc sơ sinh mông muội vô tri, ba vị Thủy Tổ nhân tộc đã giáo hóa đạo sinh tồn, khiến nhân tộc được phồn diễn sinh tức." "Sau đó, lại có Yêu tộc tác loạn, đồ sát nhân tộc, chính các vị Thủy Tổ đã đứng ra cứu lấy nhân tộc." "Bỗng một ngày, thiên hạ hồng thủy ngập trời.

Thượng cổ đại thần Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, thiên giới vỡ nát, thiên hà chảy xuống phàm gian.

Hồng thủy đi qua, sinh linh đồ thán." "Lúc đó, Thánh Cô nương nương hiện thân, nghịch dòng hồng thủy mà lên, luyện ngũ sắc thạch bổ thiên...

Trời đã vá xong, thượng thiên cảm niệm công đức ấy, ban xuống công đức kim quang, nhân thần đều kính phục." Thương Dung vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào từng bức họa giới thiệu cho Trụ Vương.

Trên những bức họa đó, có Nữ Oa tạo nhân, Phục Hy dạy người, Nữ Thần vá trời...

Từng bức họa là từng tráng cử chấn động lòng người.

"Đại vương, không thể bất kính!" Thương Dung một lần nữa run giọng nhấn mạnh.

Trong lòng lão vô cùng hối hận, sớm biết Trụ Vương cấp sắc như thế, ngay cả Thủy Tổ cũng dám tiết độc, thì lão đã không dẫn hắn tới

Thủy Tổ miếu.

Trụ Vương thần sắc ngưng trọng, gật gật đầu.

Thế nhưng đúng lúc này, ở nơi mắt trần phàm nhân không thấy được, một đạo hồng quang vạch phá không gian chui vào cơ thể Trụ Vương.

Trong mắt Trụ Vương hồng quang lóe lên, ánh mắt càng thêm si mê.

Đây chính là hành vi của Chuẩn Đề đạo nhân đang ẩn thân trong hư không, hắn chắp hai tay, nở nụ cười mỉm.

Chỉ cần thi triển tiểu kế, đại cục liền thành.

"Lấy văn phòng tứ bảo cho ta!" Trụ Vương đột nhiên tâm huyết dâng trào, quát lớn một tiếng.

Thị giá quan biến sắc, vội vàng đi lấy văn phòng tứ bảo.

Trụ Vương cầm bút, đi thẳng tới một bức tường màu phấn hồng mà đề thơ: "Phù dung trướng lý quốc sắc hương, Bế nguyệt tu hoa thần hồn dạng.

Đản đắc yêu nhiêu năng cử động, Thú hồi trường nhạc thị quân vương." Trụ Vương nở nụ cười, vừa đi vừa viết.

Hắn đắc ý vô cùng, không ngờ hưng trí nhất thời viết ra bài thơ mà hắn cảm thấy hoàn mỹ đến vậy.

Trong lời thơ, hắn không chỉ ám chỉ Nữ Oa, mà còn có cả Vọng Thư.

"Đại vương, thơ hay!" "Thật là thơ hay!" "Đáng để uống một chén lớn!" "Viết ở đây, vừa hay để thế nhân chiêm ngưỡng." Trụ Vương vừa dứt lời, Phí Trọng, Ưu Hồn lập tức phụ họa, nịnh hót tâng bốc.

Ở phía bên kia, Thương Dung, Tỷ Can cùng chúng thần Ân

Thương não bộ trống rỗng, mục tí tẫn liệt.

“Họa lớn rồi!” “Đã xảy ra đại sự rồi!” Không ngờ Trụ Vương lại có lá gan lớn như trời.

“Đại vương!

Nữ Oa nương nương là mẫu thân nhân tộc, Vọng Thư nương nương là Thánh Cô nhân tộc...

Thật sự là đại bất kính, sao có thể mạo phạm thánh minh, đắc tội thần thánh!

Mau, thị giá quan mau lấy nước tới, mau chóng tẩy sạch chữ đi!” Thương Dung gấp gáp nói.

Chương 351

Thường nghe người ta nói tiên thần là hư vô phiêu miểu, không thể tin.

Nhưng lão hiểu rõ, thật sự có tiên nhân tồn tại trên đời.

Chẳng nói đâu xa, ngay cả Thái sư Văn Trọng cũng là người tu đạo.

Với thần thông quảng đại, bí ẩn khó lường của Văn Trọng mà khi nhắc đến Vọng Thư, Nữ Oa cũng đầy mặt cung kính.

Có thể thấy... hai vị kia là tồn tại vô thượng chân chính.

Hiện tại, Trụ Vương lại dám phạm sai lầm lớn, tiết độc thánh minh.

"Đại vương, xin hãy tự tay tẩy sạch, sau đó dập đầu nhận tội, sám hối!" Tỷ Can cũng phẫn nộ, lông mày run rẩy.

Giờ khắc này, trái tim lão cũng đang run rẩy.

Tiết độc Thủy Tổ nhân tộc là tội nghiệp lớn lao dường nào, nếu truyền ra ngoài... e là giang sơn Thành Thang tiêu tùng mất!

Thiên hạ tám trăm chư hầu, e là phản tới bảy trăm chín mươi chín nhà!

Trụ Vương quay người lại, khóe miệng khinh miệt nhìn đám quần thần đang quỳ lạy đầy mặt sợ hãi.

"Cô thấy Nữ Oa nương nương và Vọng Thư nương nương xinh đẹp tuyệt luân, có tư chất tuyệt thế, cho nên mới làm thơ tán mỹ, có gì không ổn?" "Cô là chí tôn thiên hạ, chân long thiên tử, chẳng lẽ không xứng sao?" Trụ Vương hào khí bừng bừng, rút trường kiếm bên hông

tùy tay ném đi, cắm phập vào bức bích họa.

Sau đó, hắn quay người rời khỏi Thủy Tổ miếu.

"Oanh!" "Oanh long long!" Khoảnh khắc ấy, đất trời phong vân biến sắc, sấm sét vang dội.

Bầu trời vốn đang trong xanh, chỉ trong nháy mắt đã trở nên mây đen dày đặc, lôi xà cuồng vũ.

Cuồng phong bạo vũ sắp tới.

Tại Chiêu Dao sơn, Oa Hoàng cung.

Vọng Thư biết rõ hôm nay sẽ xảy ra chuyện khiến Nữ Oa vô cùng tức giận, nên đã sớm tới Oa Hoàng cung để chuẩn bị khai đạo.

Tổng không thể để vị lão a di này vì mấy chuyện không đâu mà tức giận được.

Thế nhưng lúc này, vị Nguyệt Chủ - chuyên gia khai đạo này lại nổi đóa trước cả Nữ Oa.

Không sai, ăn dưa lại ăn trúng đầu mình.

Vô số năm thân cư cao vị, đứng trên chúng sinh, đã lâu nàng không nổi giận như hôm nay.

Tuy biết bên trong có thủ đoạn của Chuẩn Đề, nhưng vẫn thật tức giận.

Thứ tiểu nhân hoàng mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn.

"Xứng?

Ngươi cũng xứng sao?" "Ta xứng cái chìa khóa ấy! (Lão tử phối thược thi đích - ý mỉa mai)" "Chuẩn Đề... quả là bất nhân!" "Hôm nay dám bày ra trò này, tốt, tốt lắm." "Phải cho ngươi biết tay, đúng lúc đã lâu không ra tay, ngứa ngáy quá rồi." "Còn cả tên Trụ Vương kia...

cho dù không có Chuẩn Đề khiêu khích, thì trong lòng hắn cũng có ý niệm đó đúng không?" "Phong Thần... không khai mở cũng được, hôm nay ta lật bàn luôn, ai cũng đừng hòng chơi nữa." Chỉ số phẫn nộ của Vọng Thư tăng vọt, chẳng còn chút hình tượng tiên tử nào.

Thân là nam biến nữ, nàng dễ dàng lắm sao?

Vô số năm phấn đấu để không bị kẻ khác bắt nạt, thế mà hôm nay, lại thật sự có kẻ dám mạo phạm!

Làm thơ... còn dám lôi cả nàng vào.

Thật là to gan lớn mật!

Gan chó này là ai cho?

Lương Tĩnh Như sao?

"Tiểu muội, tiêu tiêu hỏa." "Chấp nhặt với một tên đế vương phàm trần làm gì!" Thân là khổ chủ, Nữ Oa lại lộ ra nụ cười khổ, quay sang khuyên nhủ Vọng Thư, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Trong thơ của Trụ Vương cũng tiết độc cả nàng, nàng cũng giận, trong lòng có nộ hỏa.

Hận không thể lập tức ra tay đánh Trụ Vương tan xương nát thịt.

Nhưng nàng càng hiểu rõ tầm quan trọng của thiên địa đại kiếp đối với Đạo Tổ Hồng Quân.

Đối với lão sư, thiên đạo đại thế còn quan trọng hơn tất cả.

Nếu Vọng Thư thật sự muốn lật bàn, hai vị tồn tại vô thượng kia chắc chắn sẽ đối đầu, lúc đó đại chiến Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh nổ ra, vạn vật quay về hỗn độn...

Chuyện Trụ Vương tiết độc thánh nhân ngược lại trở thành chuyện nhỏ.

“Ta thèm vào mà quản nhiều thế!” Vọng Thư lạnh lùng thốt lên một câu, bước ra một bước, thân ảnh trực tiếp biến mất.

“Hỏng bét!” Nữ Oa biến sắc, thân hình chớp nháy cũng biến mất khỏi Oa Hoàng cung.

Nàng quá hiểu tính cách của Vọng Thư, phen này e là có đại sự xảy ra rồi.

Khi Trụ Vương viết xuống bài dâm thi ấy, không chỉ thành Triều Ca biến sắc, bão tố sắp đến, mà tại Cửu U Minh Giới địa phủ, vô số lệ quỷ oan hồn cũng gào khóc, quỷ thần run rẩy.

Tại Thiên Đình tiên giới, phù vân tiên cung chấn động không thôi, giống như mạt pháp đại kiếp lâm đầu.

Lăng Tiêu Bảo Điện cũng lung lay sắp đổ.

Ngọc Đế, Vương Mẫu đoan tọa trên kim loan bảo tọa, thần sắc kinh khủng.

Tiên thần trong điện đứng không vững, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra ở tiên giới.

Một lúc sau, chấn động mới đình chỉ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Tại sao lại có chấn động lớn như vậy?” “Bản thần làm việc ở Thiên Đình bao nhiêu năm, chưa từng gặp tình huống này!

Quái lạ!” “Chắc chắn có đại sự phát sinh!” “Có khả năng liên quan đến Thánh nhân, cầu trời đừng có lan tới Thiên Đình!” Các thần tiên trên đại điện kinh hồn bạt vía, kẻ tu vi kém thậm chí còn phải bò dậy từ dưới đất.

Trên bảo tọa, Hạo Thiên và Dao Trì, một người nhíu chặt lông mày bấm tay diễn tính, một người triệu hoán Hạo Thiên Kính tham sát

tam giới.

Hạo Thiên Kính tỏa ra tiên quang, cuối cùng hiện ra hình ảnh một ngọn núi vô danh cùng một ngôi miếu nguy nga trên đó.

"Phàm gian giới, ngoài thành Triều Ca, Thủy Tổ Miếu của nhân tộc!" Một vị thần tiên thường xuyên du ngoạn nhân gian kinh hô.

Chúng thần tiên nghe vậy đều rùng mình.

Thủy Tổ nhân tộc có ba người: Vọng Thư, Nữ Oa, Phục Hy.

Đều là những tồn tại đỉnh tiêm của đất trời.

Phục Hy là đỉnh tiêm Chuẩn Thánh, Hy Hoàng của Linh tộc, Thiên Hoàng của nhân tộc, cư ngụ tại Hỏa Vân Động, thân phận quý không thể tả.

Nữ Oa là Thánh nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thánh Mẫu nhân tộc.

Vọng Thư là Thái Âm Nguyệt Chủ, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, trên cả Thánh nhân.

Bất cứ vị nào trong đó cũng đủ khiến người ta nhũn chân run rẩy.

Huống chi dưới trướng họ còn có đủ loại thế lực cường đại như Linh tộc, Nguyệt giáo, La Sinh Môn...

Kẻ nào gan lớn dám làm loạn ở Thủy Tổ miếu?

Đám thần tiên thầm thì bàn tán.

Người của La Sinh Môn trong điện thì ánh mắt lóe lên hồng quang, toàn thân bốc khói đen, sát khí bốc ngùn ngụt.

Tiếp đó, hình ảnh trong Hạo Thiên Kính xoay chuyển.

Triều thần Ân Thương, Trụ Vương cười lớn, cùng ba pho tượng thần đồng thời xuất hiện trước mắt chúng thần.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở một bài thơ được viết bằng bút trên tường phấn.

“Phù dung trướng lý quốc sắc hương, bế nguyệt tu hoa thần hồn dạng.

Đản đắc yêu nhiêu năng cử động, thú hồi trường nhạc thị quân vương.” Chỉ vỏn vẹn mấy chục chữ mà khiến đám thần tiên da đầu tê dại, toàn thân run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu...

Một luồng hàn ý từ đáy lòng bốc lên, lạnh thấu xương tủy.

Chương 352

Dù chuyện này chẳng liên quan gì tới họ, nhưng qua bài thơ ấy, họ đã thấy được nộ hỏa của một vị tồn tại vô thượng.

Cơn giận ấy có khả năng thiêu trụi cả đất trời.

Nhìn lại bài thơ kia, hoàn toàn là hành vi tìm chết, là bùa đòi mạng.

"Quân vương Thương triều ở nhân gian là Đế Tân vừa mới làm thơ tiết độc Thánh nhân, thơ thành quỷ thần kinh.

Thiên đạo cảm ứng, chấn nộ khôn cùng, nên mới có thiên địa chấn động." Hạo Thiên run giọng nói, sắc mặt tuy không trắng bệch nhưng cũng chẳng dễ coi chút nào.

Cùng là hoàng giả, lúc này hắn chỉ muốn nói với Đế Tân một câu: Ngôi vị kẻ liều nhất, ta Hạo Thiên xin nhường cho ngươi.

Mạnh đến nổ tung luôn rồi đó biết không?

Từ khi được điểm hóa làm đạo đồng ở Tử Tiêu Cung, hắn chưa thấy ai dám tự mình đi nộp mạng như vậy.

Dám va chạm với vị kia cơ chứ.

Nữ Oa còn đỡ, là người hiền lành nhất trong các Thánh nhân.

Nhưng vị kia thì thật sự là chiến thiên chiến địa, người quỷ thần thánh đều sợ, ngay cả lão sư Hồng Quân cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Loại tồn tại đó mà Đế Tân cũng dám chọc.

Hạo Thiên không biết nói gì cho phải, chỉ có thể cảm thán Đế Tân thật sự quá mạnh, kẻ vô tri thì không sợ gì cả.

Chuyện này cho hắn mượn mười triệu lá gan cũng không dám làm.

“Thật là sắc đảm bao thiên!” Hạo Thiên lầm bầm, trong giọng điệu có sự mỉa mai, cũng có ý xem kịch vui.

“Với tính khí của vị kia, thiên địa đại kiếp liệu có thể tiếp tục được không...

Hay nàng sẽ trực tiếp làm chuyện nghịch thiên đây...” Vương mẫu Dao Trì vẻ mặt lo lắng, nắm chặt kim thoa.

Trong đại điện, quần thần nghe lời Ngọc Đế xong, giống như nước sôi bùng lên, nhất thời sôi sùng sục.

“Sắp có đại sự rồi...

Với tính khí của vị kia, tuyệt đối sẽ không để yên!” “Tê...

Thật là to gan lớn mật, ngay cả Thánh nhân cũng dám tiết độc.” “Hừ, sớm nói nhân tộc ngu muội, không thể giáo hóa...

Nhìn xem, nửa điểm lễ nghi cũng không có!” “Nếu ta là người trong nhân tộc, chắc chắn sẽ lập tức binh biến thảo phạt hôn quân.” “Tức chết ta rồi, Thánh nhân chịu nhục, cũng chính là tiên đạo tu sĩ chúng ta chịu nhục.” Thần tiên nghị luận phân vân.

“Bệ hạ, chúng thần có việc cần làm, cáo từ.” Người của La Sinh Môn phản ứng trực tiếp nhất.

Quỷ Xa dẫn đầu chúng nhân rời đi ngay lập tức.

Hắn muốn điều binh từ Nam Cực Trường Sinh Đại Đế phủ và Tây Cực Câu Trần Đại Đế phủ để thảo phạt quân vương nhân tộc.

Chủ nhục thần tử chết!

Đây chính là thanh đao sắc bén nhất trong tay Vọng Thư.

Tại Côn Luân sơn, Ngọc Hư Cung.

Chuyện xảy ra ở Thủy Tổ miếu thành Triều Ca cũng làm kinh

động đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một thân đạo bào trắng muốt đứng dậy, thần sắc ngưng trọng bấm tay tính toán thiên cơ.

"Tiết độc Thánh nhân, nhân hoàng sẽ không có lá gan lớn như vậy, nhìn lại cũng không ngu xuẩn đến thế." "Thiên cơ hỗn độn...

Có người dùng trọng bảo che đậy thiên cơ." "Thật kỳ quái..." "Xem ra có kẻ dở trò, để ta đi xem sao." "Với tính khí của Vọng Thư, chuyện này e là khó mà kết thúc êm đẹp." "Bất luận kẻ nào dở trò, thật là ngu xuẩn!

Làm thơ ám chỉ Nữ Oa cũng thôi đi, sao lại còn lôi cả Vọng Thư vào?" "Ai cho hắn tự tin rằng Vọng Thư không tìm ra được kẻ đứng sau chứ?

Ngu xuẩn đến cực điểm!" Nguyên Thủy thầm oán trách, phẫn nộ mắng mỏ, trong lòng cũng chấn động.

Đệ tử chưa vượt qua sát kiếp, mà đã có kẻ chọc trúng đại boss Vọng Thư...

Tiếp theo làm sao mà chơi được nữa?

Thiên địa đại kiếp có khai mở được nữa không đây?

Hoàn toàn là làm bậy.

Trong lòng nghĩ vậy, thân hình Nguyên Thủy chớp nháy, đi thẳng tới Thủy Tổ miếu của nhân tộc.

Tại Thủy Tổ miếu.

Suy nghĩ của Thánh nhân chỉ trong một niệm.

Lúc này bên trong, Trụ Vương vừa rời khỏi đại điện, đứng ở ngoài điện ngước đầu nhíu mày nhìn sắc trời đột biến.

Chỉ thấy mây đen phủ kín bầu trời, lôi điện cuồng vũ.

Những tiếng sấm kinh thiên động địa không ngừng vang lên.

Quần thần Ân Thương run bần bật.

"...Thần nộ!" "Đại vương, hành động vừa rồi đã xúc nộ thần linh, Thủy Tổ đang trách tội chúng ta!" "Tiết độc thánh minh, đắc tội Thánh nhân, sẽ có đại khủng bố giáng xuống." "Đại vương... mau chóng tẩy sạch bài thơ đi!" Từng vị đại thần sắc mặt trắng bệch, trợn tròn mắt, vô cùng sợ hãi nhìn dị tượng đột ngột trên bầu trời.

Vốn dĩ trời quang mây tạnh, nắng gắt chói chang, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã biến thành mây đen che phủ, bão tố sắp đến.

Cảnh tượng siêu nhiên cực đoan này... quần thần tin rằng tuyệt đối có liên quan đến hành vi tiết độc Thánh nhân vừa rồi.

Bên ngoài Thủy Tổ miếu, bất luận là đại thần, cung nhân hay binh sĩ nhân tộc đều run rẩy, lạnh cả người.

Trước uy lực của tiên thần, vạn thừa chi quân của nhân tộc thì có xá gì!

Cùng lúc đó, ở bên cạnh, Chuẩn Đề đang trốn trong hư không cũng có sắc mặt khó coi.

Vốn dĩ hắn chỉ định dùng chút tiểu kế, dùng pháp thuật khơi gợi tà niệm trong lòng Trụ Vương để gây chút chuyện.

Nhưng hắn không ngờ, tà niệm trong lòng Trụ Vương lại điên cuồng đến thế, muốn nhuốm chàm cả Vọng Thư và Nữ Oa - hai vị Thánh nhân.

Quả thực là điên cuồng đến cực điểm, mất trí rồi.

Quá khoa trương!

Quá vô lý!

Sao lại có tên nhân tộc gan lớn đến thế!

Chuẩn Đề phẫn nộ nhìn Trụ Vương, hận không thể dùng Thất Bảo Diệu Thụ gõ chết hắn ngay lập tức.

Nữ Oa thì còn được, nhưng vị Nguyệt Chủ kia... thật sự không dễ đối phó.

Nàng bưu hãn vô cùng, có thù tất báo.

Trụ Vương lần này thật sự đã gây họa lớn rồi.

"Thôi vậy, chuyện ở đây ta không quản được nữa." "Phải nhanh chóng về Tu Di sơn, tránh để Vọng Thư phát hiện ra ta..." "Chuyện sống chết của Trụ Vương để lão sư đi lo liệu vậy." "Ta không quản được nhiều thế, trước hết phải rũ bỏ quan hệ đã." Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, ánh mắt lóe sáng đưa ra quyết định, tâm niệm vừa động muốn sử dụng không gian thuấn di để về Tu Di sơn.

Đột nhiên, Chuẩn Đề lộ vẻ quái dị, đồng tử co rụt, tim đập loạn nhịp.

Không gian thuấn di... thất bại rồi.

"Làm sao có thể, ta là Thánh nhân mà...!" "Không đúng!" "Tình huống này...!!!!" Chuẩn Đề biến sắc, kinh hô một tiếng.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử đại chiến với Vọng Thư, Thiên Thần Thánh Chủ đại chiến với Vọng Thư...

đều có tình huống này xảy ra.

"Không gian loại chí bảo trấn áp không gian!" "Bị phát hiện rồi!" "Nhất định là nàng đã phát hiện ra ta, phát hiện ra ta giở trò!" Chuẩn Đề lầm bầm, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Làm chuyện xấu không đáng sợ, đáng sợ là làm chuyện xấu bị

chính chủ bắt quả tang.

Lúc này, lòng hắn dậy sóng... không biết kết cục chờ đợi mình sẽ ra sao.

Trong lòng tràn ngập hối hận.

"Sớm biết vậy đã không tới Đông Phương..." "Trụ Vương, lần này ngươi thật hại khổ ta!" "Đáng chết!" Chuẩn Đề mặt như đưa đám, ngước nhìn lên bầu trời.

Công năng trấn áp không gian của chí bảo giáng xuống, chứng minh vị tồn tại kia nhất định đang ở gần đây.

Chương 353

Khi Chuẩn Đề như lâm đại địch, ở phía bên kia, thần trí Trụ Vương cũng đã khôi phục thanh minh.

Hắn biết rõ mình vừa làm gì, từng thước phim hiện lên trong đầu như dao khắc búa đục.

Lúc này hắn hận không thể tự vả cho mình hai cái.

Vừa rồi hắn cứ như bị tẩu hỏa nhập ma, quỷ mê tâm khiếu vậy, lại làm ra loại chuyện hồ đồ đó.

Làm thơ tiết độc Thủy Tổ nhân tộc.

Trụ Vương nheo mắt lại.

Không thể phủ nhận, trong lòng hắn quả thực có vọng niệm với Nữ Oa và Vọng Thư.

Dù sao cũng là tuyệt thế nữ thần... ai mà không ái mộ.

Nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, viết ra lại là chuyện khác.

Viết thành thơ chính là gây họa lớn.

Trên mặt Trụ Vương hiện rõ vẻ sợ hãi, nhất là khi bầu trời đang điện chớp lôi minh.

“Đại vương, mau dùng nước tẩy sạch bài thơ đi!” “Với lòng dạ khoan dung của Thủy Tổ, chắc chắn sẽ không trách tội.” “A, Đại vương.”...

Lúc này, quần thần Ân Thương quỳ lạy đầy đất, tiếng khuyên can không ngớt bên tai.

Trụ Vương trong lòng cảm thấy phiền táo, lập tức nổi giận.

Hắn ghét nhất là nghe những âm thanh này.

Trong khoảnh khắc, hắn quay người giận dữ nhìn quần thần Ân Thương.

"Cái này cũng không được làm, cái kia cũng không được làm, thế thì cần cái chức Đại vương này làm gì?" "Câm miệng!" "Cô đã làm chuyện này thì sẽ không thay đổi." "Cô là chí tôn nhân gian, chân long thiên tử, chẳng lẽ không xứng?" "Đừng nói nữa, chuyện này coi như quyết định thế đi.

Bài thơ này cứ để ở đây, hồi cung!" Trụ Vương phất đế bào, uy nghiêm nói.

Quần thần càng không cho làm, hắn càng muốn làm.

Hắn muốn cho đám đại thần này thấy, hắn là Đại vương, không phải con rối gỗ bị giật dây.

Đồng thời hôm nay hắn cũng muốn xem thử, cái gọi là Thủy Tổ có thể làm gì được hắn.

Mạn thiên thần phật, tượng thần trong miếu, chẳng qua cũng chỉ là bồ tát bùn mà thôi.

"Oanh!" "Oanh long long!" Lôi vân dường như biết được lời đại nghịch bất đạo của Trụ Vương, tiếng sấm càng thêm vang dội, mây đen tụ lại càng nhiều, trời đất bỗng chốc trở nên tối đen như mực, không thấy rõ năm ngón tay.

Chỉ có thỉnh thoảng những tia chớp lóe lên trên bầu trời chiếu sáng đại địa.

Một cảnh tượng bão táp sắp ập đến.

Quần thần Ân Thương cũng không khuyên nữa, họ biết khi Trụ Vương nói ra lời đó là đã triệt để đắc tội Thủy Tổ, khuyên nhiều cũng

vô ích.

Từng người một lặng lẽ rời xa Trụ Vương, sợ lát nữa thần phạt giáng xuống sẽ bị vạ lây.

Trong đám người, Thương Dung tay ôm lấy ngực vì quá tức giận, cũng vô cùng hối hận.

Sớm biết hôm nay tế tổ ở Thủy Tổ miếu mà Trụ Vương gây ra nhiều họa đoan như vậy, lão đã không đề nghị.

Đột nhiên, tiếng sấm ngừng lại, tia chớp cũng không còn nhảy múa.

Trời đất yên tĩnh lạ thường.

"Chuẩn Đề thất phu, ta biết ngươi ở đây, ra đây gặp ta!" Một đạo tiên âm lạnh lùng, phiêu miểu từ chín tầng mây truyền xuống.

Lời nói bình thản, nhưng ai cũng có thể nghe ra được hàn ý và nộ hỏa bên trong.

Mọi người trên mặt đất nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Chỉ thấy giữa mây đen dày đặc, thiên quang hé lộ, có bạch sắc tiên quang lấp lánh.

Trong tiên quang có hai bóng người.

Một vị mặc bạch y cung trang, dung mạo tuyệt thế, đeo trường kiếm sau lưng.

Một vị mặc tử y cung trang, đoan trang đại khí, đứng tĩnh lặng giữa không trung.

Lời nói vừa rồi chính là phát ra từ miệng vị tiên tử mặc bạch y cung trang.

Quần thần Ân Thương ngây người, đồng tử co rụt, đứng chết trân

tại chỗ, toàn thân run rẩy.

Vừa mới vào Thủy Tổ miếu thắp hương tế tự, nhìn thấy tượng thần, làm sao họ không nhận ra hai vị Thủy Tổ được.

Thánh Mẫu Nữ Oa.

Thánh Cô Vọng Thư.

Lúc này lại cùng lúc xuất hiện.

Có không ít đại thần giận dữ nhìn Trụ Vương, đều tại hắn làm chuyện tốt, tiết độc thánh minh, mới khiến Thủy Tổ thân hành giáng lâm.

Trụ Vương trợn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch, đôi bàn tay dưới lớp đế bào khẽ run rẩy.

Vốn dĩ hắn chẳng sợ gì cả.

Cô là chí tôn nhân gian, chân long thiên tử, có gì phải sợ?

Nhưng lúc này... hắn sợ rồi.

Hắn phát hiện tiên thần không phải là truyền thuyết, Thủy Tổ không phải là truyền thuyết, mà thật sự tồn tại.

Giờ đây họ đang thực sự xuất hiện trước mắt hắn.

"Bái kiến Thánh Mẫu nương nương." "Bái kiến Thánh Cô nương nương." Chưa đợi Trụ Vương phản ứng, đông đảo đại thần, binh sĩ đã đồng loạt quỳ rạp xuống đất, lộ rõ vẻ khẩn trương, thỏ thẻ.

Thiên tử nhất nộ phục thi bách vạn.

Thủy Tổ nhất nộ thì sẽ thế nào?

Thật khó tưởng tượng.

Giang sơn Thành Thang e là tiêu tùng rồi.

"Bái kiến Thánh Mẫu nương nương, Thánh Cô nương nương."

Trụ Vương run rẩy, cũng quỳ lạy trên mặt đất.

Lúc này, một vị đạo nhân gầy gò mặc minh hoàng sắc pháp y đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt khổ sở, hướng Vọng Thư thi lễ.

"Kiến Nguyệt Chủ!" Chuẩn Đề đắng chát nói.

Tuy là Thánh nhân, nhưng lúc này hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Hành động này của Vọng Thư đại biểu cho việc chuyện này khó lòng kết thúc êm thấm.

Đáng sợ hơn là, chuyện này hắn là kẻ đuối lý.

Quần thần Ân Thương thấy vị đạo nhân đột ngột xuất hiện thì trong lòng kinh nghi.

Đặc biệt là Tỷ Can và Thương Dung.

Hai kẻ thông minh này dường như đã minh ngộ ra điều gì.

"Thảo nào vừa rồi trạng thái của Đại vương lại bất thường như vậy, thông minh thường ngày chẳng còn một mảnh...

Nguyên lai là có đạo nhân này đứng sau giở trò." "Đây cũng là nguyên nhân Thủy Tổ giáng lâm mà không lập tức trách tội." "Chỉ là bài thơ kia chung quy cũng từ tay Đại vương viết ra, lời kia cũng từ miệng Đại vương thốt ra...

E là Đại vương sẽ phải chịu tội một phen." "Chỉ mong Thủy Tổ không đem nộ hỏa trút lên giang sơn Thành Thang." Thương Dung thầm nghĩ.

Ánh mắt Tỷ Can ảm đạm, trong lòng cũng có ý nghĩ tương tự.

"Đông!

Đông!

Đông!" Lúc này, giữa trời đất vang lên tiếng trống trận dồn dập.

Từng tiếng trống chấn thiên động địa, tựa như gõ vào tim mỗi người.

Trong sát na, mây đen mịt mù bị phá tan, từng chiếc chiến thuyền khổng lồ xuyên qua mây tầng xuất hiện.

Trên thuyền là những thiên binh mặc giáp trụ, tay cầm trường thương, mỗi người đều có ánh mắt lạnh lùng, sát ý bừng bừng.

Trên kỳ hạm còn có bốn tồn tại cường đại đứng sững, mỗi vị đều có chiến lực phi phàm, khiến người ta nhìn qua đã thấy kinh hãi.

Chương 354

Đó chính là người của La Sinh Môn từ Nam Cực Trường Sinh Đại Đế phủ và Tây Cực Câu Trần Đại Đế phủ.

Nhìn qua, vô số chiến thuyền bay lượn trên không, không thấy điểm dừng.

Thiên binh thiên tướng e là không dưới ngàn vạn.

Là một trong những thế lực đỉnh tiêm của đất trời hiện nay, nội hàm của La Sinh Môn tự nhiên không tầm thường.

Huống chi qua hai nguyên hội công khí tư dụng, âm thầm phát triển lớn mạnh...

La Sinh Môn hiện tại còn mạnh gấp mấy lần so với hai nguyên hội trước.

"Bái kiến chủ nhân!" "Bái kiến chủ nhân!" Những tiếng hô vang trời dậy đất, từng đợt như sóng trào dạt dào.

Ngàn vạn thiên binh thiên tướng trên chiến thuyền đồng thanh bái lạy Vọng Thư.

Trên mặt đất, sắc mặt quần thần Ân Thương càng thêm trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng, run rẩy không thôi.

Họ không ngờ Thủy Tổ nhân tộc dưới trướng lại có quân đoàn đẳng cấp như thế.

Vạn thừa đại quân của Ân Thương so với họ thì khác gì kiến hôi?

Tiếng trống trận ngừng lại.

Trời đất rơi vào trạng thái yên tĩnh tuyệt đối.

Trụ Vương cùng quần thần, binh sĩ Ân Thương nơm nớp lo sợ

chuẩn bị đón nhận vận mệnh.

Chuẩn Đề ngước nhìn lên bầu trời, đối thị với Vọng Thư và Nữ Oa.

Hắn đang đợi Vọng Thư, Nữ Oa lên tiếng để xem nộ khí của hai nàng đối với chuyện này lớn đến mức nào!

Vọng Thư có chút kinh ngạc về thực lực của La Sinh Môn, nhưng cũng chỉ có thế.

"Chuẩn Đề, ta và ngươi không có đại thù oán, tại sao lại lừa gạt ta như vậy?" "Thật sự coi ta là công đức thành thánh thì dễ bắt nạt sao?" Lúc này, Nữ Oa nhíu mày lên tiếng chất vấn Chuẩn Đề.

Ban đầu nàng còn khuyên Vọng Thư, nhưng khi tới hiện trường nàng cũng cảm thấy phẫn nộ, tức giận.

Thôi thì cứ mặc kệ.

Quá giận dữ, Nữ Oa gọi thẳng tên Chuẩn Đề, ngay cả danh xưng sư huynh ngày thường cũng không dùng nữa.

Chuẩn Đề cười khổ.

Lần này thật sự là bê đá đập chân mình, bị chính chủ bắt thóp rồi.

"Thiện tai!" "Lòng đã biết rõ, cần gì phải hỏi lại?" "Hành động của ta chẳng qua là thiên số sử nhiên, thiên đạo đại thế, nên do ta dẫn động kiếp này." Chuẩn Đề lắc đầu.

Đức hạnh của Trụ Vương không vẹn, Phong Thần chi kiếp khó tránh.

Chuyện này các vị Thánh nhân đều nhìn ra được.

Kiếp này ứng vào việc thay đổi vương triều, chắc chắn vương triều mới sẽ thay thế Ân Thương.

Vốn dĩ hắn chỉ định thi pháp để Trụ Vương tiết độc Nữ Oa một chút là xong chuyện, ai dè tên nhân hoàng này trong lòng lại có ý niệm điên cuồng đến thế.

"Xin Nguyệt Chủ, Nữ Oa sư muội nể tình thiên đạo đại thế và lão sư mà tha cho nhân hoàng và Chuẩn Đề sư đệ." Lúc này, lại có âm thanh vang lên.

Chỉ thấy ở trên bầu trời không xa phía trước Vọng Thư và Nữ Oa, hư không lóe lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc bạch y đạo bào từ bên trong bước ra.

Hắn gật đầu với Nữ Oa, sau đó chắp tay hành lễ với Vọng Thư.

Vọng Thư khẽ nhíu mày, đôi mắt đẹp nhìn Nguyên Thủy.

Vị này vì Phong Thần đại kiếp mà thật tích cực...

"Thiện tai thiện tai, xin Nguyệt Chủ cao giơ đánh khẽ." "Tha cho sư đệ một lần." Lời Nguyên Thủy vừa dứt, lại có tiếng vang lên.

Một đạo thân ảnh mặc minh hoàng sắc pháp y xuất hiện cạnh Chuẩn Đề, vẻ mặt thê lương hành lễ với Vọng Thư.

Chính là Tiếp Dẫn đạo nhân từ Tây Phương Tu Di Sơn tới.

Lúc này, hai vị Thánh nhân đều đang cầu tình cho Chuẩn Đề trước mặt Vọng Thư.

Đám nhân tộc trên mặt đất càng trực tiếp dập đầu xuống đất, hồn bay phách lạc, không dám thở mạnh một hơi.

Những thần tiên liên tục xuất hiện khiến họ nhận ra Thánh Cô nương nương trong tiên đạo e là có địa vị cực cao, thực lực cực mạnh.

Chuẩn Đề đạo nhân kia là Thánh nhân, tồn tại đỉnh tiêm trong đám tiên nhân, vậy mà trước mặt Thánh Cô nương nương lại như gà con

chờ thịt, có thể tùy ý phát lạc.

Vọng Thư lắc đầu.

"Vì đại kiếp mà ta phải vô cớ chịu nhục sao?" "Vì đại kiếp mà đế vương nhân gian cũng dám sỉ nhục ta?" "Vì đại kiếp mà ta nên đại độ một chút sao?" "Đất trời này không có đạo lý đó!" Giọng nói của Vọng Thư lạnh lùng phiêu miểu, vang vọng bên tai mọi người.

Lời vừa dứt, bất luận là nhân tộc Ân Thương dưới mặt đất hay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy đều đồng loạt biến sắc.

Lời này vô cùng mạnh mẽ, chứng tỏ Vọng Thư không muốn kết thúc êm đẹp.

"Đại kiếp là do lão sư định hạ, ý là để tiêu trừ nhân quả của tiên nhân, sát kiếp là vì tốt cho Hồng Hoang thiên địa." "Ngươi muốn làm thế nào?" Nguyên Thủy sầm mặt lại.

Hắn định mang Hồng Quân ra để khiến Vọng Thư có chút kiêng kỵ.

Hiện tại đối đầu với Vọng Thư quả thực gai mắt hơn nhiều.

Vọng Thư tuy mạnh nhưng chung quy vẫn có thể giao thủ đôi chút, nhưng hiện tại Vọng Thư ở Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh... mạnh đến mức vô lý.

Hoàn toàn không có tư cách làm đối thủ của nàng.

Hồng Quân không ra, Vọng Thư vô địch.

Nguyên Thủy cảm thấy mệt mỏi.

Nếu không phải vì đám đệ tử dưới môn hạ, hắn đã không nhúng tay vào vũng nước đục này.

"Tây Phương Giáo hành sự lần này quá ngu xuẩn!" "Khiến ta cũng phải chịu nhục lây!" Nguyên Thủy quay đầu căm hận nhìn Tiếp Dẫn

và Chuẩn Đề một cái.

Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, chớp chớp mắt.

Chuyện Phong Thần nàng muốn xem kịch vui, vả lại cũng liên quan đến hậu thế nhân tộc của nàng, quan hệ rất sâu.

Tự nhiên nàng sẽ không để Phong Thần đại kiếp chết yểu, khiến những danh tràng diện quen thuộc biến mất.

Chỉ là chịu oan ức thế này nàng không nuốt trôi được.

"Thiên Bằng đại tiên, La Sinh Môn đại thống lĩnh ở đâu?" Vọng Thư lạnh giọng quát.

"Chăm hạ có mặt!

Xin đợi chủ nhân sai bảo!" Trên kỳ hạm chiến thuyền, Quỷ Xa và Côn Bằng cúi đầu chắp tay hành lễ.

Vọng Thư gật gật đầu.

Tiếp đó, đôi mắt đẹp nhìn về phía quốc quân Ân Thương là Ân Thọ đang quỳ dưới đất, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, chân tay run rẩy.

Cái chết không đáng sợ, nhưng thần tiên có cả vạn phương pháp khiến người ta sống không bằng chết.

"Ân Thọ, đi tẩy sạch bài thơ kia đi, tự mình ra tay." "...Tuân Thủy Tổ pháp chỉ." Trụ Vương lau mồ hôi, đứng dậy.

Hắn tìm chậu ở góc miếu, múc nước từ hồ bên cạnh rồi vào chính điện Thủy Tổ miếu, ra sức lau rửa.

Trong lòng hắn vô cùng hối hận.

Nếu vừa rồi nghe lời đại thần trực tiếp tẩy sạch bài dâm thi thì có lẽ Thủy Tổ đã không hiện thân.

Đâu có nhiều chuyện như bây giờ!

Ở phía bên kia, Thương Dung, Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ ba người nhìn nhau, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Thủy Tổ bảo Đại vương đi tẩy thơ nghĩa là mạng của Đại vương giữ được rồi.

Nếu Thủy Tổ muốn lấy mạng Đại vương thì quá đơn giản, sẽ không có nhiều hành vi dư thừa như vậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mọi người đều im lặng đợi Trụ Vương làm xong.

Mây đen sà thấp, không khí cực kỳ áp bách.

Rất nhanh, Trụ Vương bê chậu, mồ hôi đầm đìa chạy ra từ bên trong Thủy Tổ miếu.

“Thánh Cô nương nương, bài thơ...

đã tẩy sạch rồi.” “Ân Thọ hồ đồ, phạm sai lầm lớn, xin Thánh Cô nương nương thứ tội.” Trụ Vương quỳ lạy trên mặt đất, cứng đầu lớn tiếng nói.

Vị chân long thiên tử, chí tôn nhân gian này cũng có ngày phải quỳ đất cầu xin.

Chương 355

Nhưng... không làm vậy e là khó tiêu nộ hỏa của Thủy Tổ.

Hắn vừa lên ngôi hơn một năm, đang lúc tận hưởng phúc nhân hoàng, không muốn sớm xuống dưới gặp tiên hoàng.

"Xin Thủy Tổ tha cho Đại vương." Thương Dung, Tỷ Can, Mai Bá, Hoàng Phi Hổ cùng đám đại thần cũng đồng loạt lên tiếng, nằm rạp dưới đất cầu tình cho Trụ Vương.

Vọng Thư ánh mắt lạnh lùng, không chút dao động.

Bởi vì luôn có kẻ tưởng nói vài câu hay là xong chuyện.

Nàng thực sự sẽ không lấy mạng Trụ Vương, nhưng nợ này tự nhiên sẽ có kẻ tới đòi.

Ví dụ như con hồ ly tao nhã kia...

Vọng Thư ánh mắt lóe sáng.

Ân Thọ lần này phạm sai lầm lớn, không chỉ vì có Chuẩn Đề đạo nhân giở trò, mà phần nhiều là do tà niệm trong lòng hắn.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" "Thiên Bằng lão tiên, đại thống lĩnh, hãy đánh tên Ân Thọ kia ba trăm roi cho ta." Vọng Thư hạ lệnh cho người của La Sinh Môn.

"Tuân lệnh!" Côn Bằng, Quỷ Xa đồng thanh đáp lại.

Sau đó hai đạo hồng quang vạch phá bầu trời, lập tức hạ xuống mặt đất.

Trong tay hai người hiện ra tiên quang đen kịt, mỗi người cầm một cây roi dài.

"Nhân hoàng, cảm tạ chủ nhân đi, Ngài không lấy tính mạng của

ngươi đâu.” “Để ngươi biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên...

Đất trời này rộng lớn lắm.” Côn Bằng lạnh lùng nói, giọng điệu cực kỳ khinh miệt.

Tên nhân hoàng này hẳn thực sự nhìn không vừa mắt.

Ân Thọ cũng nhờ cái danh hiệu nhân tộc nên mới khiến chủ nhân Vọng Thư nảy sinh lòng trắc ẩn, nếu đổi lại là Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn hay Ngọc Đế Hạo Thiên hiện giờ làm chuyện này... phả là lúc này ngay cả tro cốt cũng bị rắc xuống Vong Xuyên hà rồi.

Sắc mặt Trụ Vương khó coi đến mức sắp rỉ máu.

Trong lòng dâng lên cảm giác bất lực, chỉ có thể trố mắt nhìn hai vị thần tiên cầm roi đi tới.

Đáy lòng run rẩy, sợ hãi, nhũn cả người.

Ba trăm roi...

Thánh Cô nương nương quá ác!

Đám quần thần Ân Thương bên cạnh trợn tròn mắt, im như phế vật, không dám hé răng.

Đại vương và Thủy Tổ nhân tộc ai lớn hơn?

Chung quy nắm đấm ai to nhất thì người đó thắng.

Lên tiếng giúp đỡ thì được gì?

Thủy Tổ đang lúc thịnh nộ, Trụ Vương phạm lỗi lớn như vậy mà giữ được mạng đã là cực kỳ may mắn rồi.

Còn đám binh sĩ Ân Thương thì nhìn đi chỗ khác, giả câm giả điếc, coi như không thấy hai vị tiên nhân mặc giáp trụ đỉnh động hình với Đại vương.

Thân phàm trần mà đấu với thần tiên... e là não vào nước rồi mới làm vậy.

“Thôi được rồi!” “Lỗi do cô phạm phải, một mình cô gánh chịu.” “Tránh ra xa hết đi, để một mình cô đối diện.” “Cho phép cô cởi đế bào chịu phạt.” Trụ Vương sắc mặt thay đổi liên tục, thở dài một tiếng, cởi bỏ đế bào, để trần thân trên đi về phía Quỷ Xa và Côn Bằng.

Hắn phải chịu phạt.

Với tư cách không phải là quốc quân Ân Thương.

Đây là sự kiên trì cuối cùng của hắn.

Chung quy vị dũng sĩ có thể tay không bắt mãnh thú này vẫn có chút dũng khí.

Thủy Tổ cũng đã nói sẽ không lấy mạng, chỉ là chịu một trận đòn thôi.

Tránh không được thì thà thản nhiên đối diện.

Chuyện này cũng đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho hắn.

Chí tôn nhân gian, chân long thiên tử...

ở giữa đất trời rộng lớn này chẳng là cái tháp gì cả.

“Tốt, có chút can đảm.” Quỷ Xa khen ngợi một tiếng.

Với thân xác phàm nhân mà dám đối diện tiên thần, kẻ có dũng khí như vậy trong nhân tộc cũng khá hiếm thấy.

Nhưng hắn sẽ không nương tay.

Chát...

Chát...

Chát...

Trước Thủy Tổ miếu, những tiếng roi quất nghe thật giòn giã.

Chỉ nghe thôi cũng đã cảm thấy vô cùng đau đớn, khiến người ta lạnh cả sống lưng.

May mà Vọng Thư đã nói "tội chết có thể miễn", nên Côn Bằng và Quỷ Xa phối hợp nhịp nhàng, Quỷ Xa phụ trách đánh, Côn Bằng phụ trách trị thương, đề phòng Trụ Vương nghẻo giữa chừng.

Trụ Vương cũng là kẻ lì lợm, rõ ràng đau đến mức ngũ quan vặn vẹo, toàn thân run rẩy mà vẫn nghiến răng không rên một tiếng.

Cùng lúc đó, đại sự xảy ra bên ngoài Thủy Tổ miếu của nhân tộc cuối cùng cũng làm kinh động đến các đại năng giữa đất trời Hồng Hoang.

Thế giới bắt đầu sôi sục.

Từng vị một hướng mắt nhìn về Thủy Tổ miếu ngoại ô Triều Ca.

Chỉ nhìn một cái đã thấy chấn động tâm can, hít một hơi khí lạnh.

"Tên nhân hoàng này, nhìn khí vận đế vương trên đầu...

Vậy mà lại bị tiên tử quất roi!" "Đáng đời!

Tiết độc Thánh nhân, chuyện nghịch thiên như vậy cũng dám làm?

Gan to tày đình!" "Nhân tộc bay cao quá rồi...

Ngay cả Thủy Tổ cũng dám đắc tội." "Chuẩn Đề Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân cũng có mặt...

Xem ra bên trong có uẩn khúc gì đó." "Hừ, lần này e là có kẻ gặp họa." Vô số đại năng giữa đất trời bàn tán xôn xao.

Tại Tử Dương sơn, Bát Cảnh Cung.

Lão Tử ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lần này nhân hoàng xảy ra chuyện, lão không lập tức tới mà chọn cách đứng xem.

Đôi mắt lão nhìn xuống mặt đất, trong ánh mắt hiện ra những gì

đang xảy ra trước Thủy Tổ miếu.

Quỷ Xa đánh nhân hoàng, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, Nguyên Thủy sầm mặt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười gượng gạo đầy gượng ép, binh sĩ nhân tộc run bần bật...

Từng cảnh tượng hiện lên trong mắt Lão Tử.

"Nhân hoàng bị phạt, quả là chuyện lạ." "Chỉ là lúc này, bị ép bởi sự cường thế của nàng nên mới cúi đầu chịu phạt, nhưng trong lòng hắn hận thù lắm đây, có lẽ có thể lợi dụng được..." "Với tính cách của nàng, chỉ trừng phạt ba trăm roi là xong chuyện sao?" "Xem ra ngay cả nàng cũng không dám dễ dàng nghịch lại thiên đạo đại thế của lão sư." "Về thực lực của nàng, ta cũng đã có suy đoán rồi, có lẽ không mạnh như ta tưởng tượng." "Nếu đã kiêng kỵ lão sư, thì thực lực của nàng cũng có hạn." Lão Tử ánh mắt lóe lên tinh quang, tự não bổ rồi lầm bầm.

Từ Hỗn Nguyên Cảnh rất khó nhìn ra thực lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh mạnh đến mức nào.

Giống như đứng ở chân núi nhìn lên ngọn núi cao ngất, không thấy đỉnh đâu, che lấp cả bầu trời, không có điểm dừng.

Nhưng lão có cách của mình.

Đó là từ chuỗi hành vi của Vọng Thư mà suy luận, phân tích xem thực lực của nàng đạt tới mức độ nào.

Ví dụ như lựa chọn hiện tại của nàng.

Nếu phân tích theo tính cách của Vọng Thư, nhân hoàng làm ra chuyện bất kính như vậy thì làm sao còn mạng, cho dù là nhân tộc hay nhân hoàng đi chăng nữa!

Nhưng hắn lại được sống.

Điều đó có nghĩa là Vọng Thư trong chuyện này đã nhượng bộ trước thiên đạo đại thế, trước Thiên Đạo Hồng Quân và thiên địa đại kiếp.

Nàng đã chọn thỏa hiệp.

Đây là một tín hiệu vô cùng quan trọng, khiến Lão Tử cảm thấy khá vui vẻ.

Chương 356

Giờ đây giữa đất trời, kẻ có thể trở thành đối thủ của Vọng Thư chỉ có lão sư Hồng Quân.

Những người còn lại, dù các vị Thánh nhân có liên thủ cũng chẳng có nửa phần nắm chắc.

Chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân.

Nếu Vọng Thư mạnh hơn lão sư Hồng Quân thì thôi, nghỉ khỏe, cứ thành thật làm một vị Thánh nhân tĩnh tâm tụng Hoàng Đình.

Nhưng nếu Vọng Thư yếu hơn lão sư Hồng Quân, thì mọi chuyện đều có khả năng...

"Đối phó nàng phải cẩn thận." "Rút kinh nghiệm sâu sắc, chưa đạt mười phần chắc chắn, lão đạo sẽ không dễ dàng ra tay." "Xem tiếp đi." Lão Tử nghĩ vậy.

Đột nhiên, nơi nào đó truyền tới một cơn đau nhức khiến lão nhíu mày.

Sau đó trong lòng trào dâng hận thù, một mối hận thù khắc cốt ghi tâm.

Hồng Hoang Đông Hải, Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên ngồi xếp bằng trong Bích Du Cung, vuốt ve Tru Tiên Kiếm.

Giống như Lão Tử, lão cũng không tới góp vui ở ngoài thành Triều Ca.

Ánh mắt lão rơi vào ba người Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Khi Vọng Thư giáng lâm Thủy Tổ miếu và lôi Chuẩn Đề ra, lão đã

hiểu Chuẩn Đề đang làm chuyện gì.

Khoảnh khắc ấy, lão cũng hận luôn cả Chuẩn Đề.

Đương nhiên là cả tên Tiếp Dẫn cùng hội cùng thuyền cũng không thoát được.

"Bảo kiếm ơi bảo kiếm, thật sự có kẻ hận không thể để Tiệt Giáo ta chết hết để lấp đầy đại kiếp, trải đường cho đệ tử hắn." "Cũng có kẻ muốn đục nước béo cò, kiếm chút lợi lộc!" "Thật coi Thông Thiên ta tay cầm kiếm mà không uống được máu Thánh nhân sao?" Ánh mắt Thông Thiên lóe lên sát ý rồi biến mất, lão thì thầm.

Trong Bích Du Cung không một bóng người.

Đám đệ tử kia đã được lão hạ lệnh cấm túc, toàn bộ cút về động phủ bế quan tu hành.

"Tranh..." Đột nhiên, trên Tru Tiên Kiếm hào quang đại phóng, đáp lại tâm tư của chủ nhân.

Sát ý ngút trời lóe lên rồi biến mất.

Ngoài thành Triều Ca, Thủy Tổ miếu.

Trong lúc các đại năng Hồng Hoang mỗi người một ý nghĩ, thì hình phạt ba trăm roi đối với nhân hoàng cũng nhanh chóng kết thúc.

Lúc này trên người Trụ Vương đầy vết thương, máu tươi nhỏ giọt, không còn miếng thịt nào lành lặn.

Nhờ Côn Bằng dùng pháp thuật giữ mạng và Quỷ Xa nương tay nên hắn mới còn sống.

"Đại vương..." "Mặc quần áo vào đi." Tỷ Can nhặt đế bào dưới đất đưa cho Trụ Vương.

Lão thầm thở dài.

Mong rằng Trụ Vương qua bài học này sẽ biết điều hơn, sau này đừng có ý chí cô hành mà phạm sai lầm lớn nữa.

Trụ Vương gật đầu, nhận lấy đế bào, nén đau đớn nghiến răng mặc lại vào người.

"Cô tạ ơn Thừa tướng." Hắn nghiến răng nghiến lợi, trong lòng đầy hận thù... nhưng lúc này chẳng dám biểu lộ ra ngoài.

Đối với vị tồn tại kia, Trụ Vương thậm chí còn không dám liếc nhìn lấy một cái, vì sợ lộ ra sự hận thù trong lòng.

Trên bầu trời, Vọng Thư nhếch môi cười.

Nàng đương nhiên biết Trụ Vương hận nàng...

Một vị nhân hoàng không cam lòng chịu phạt, cảm thấy mất hết mặt mũi...

đủ mọi cảm xúc hỗn tạp kết thành mối hận thù sâu đậm.

Nhưng nàng không quan tâm, nàng có bao giờ sợ kẻ nào đâu.

Tiếp đó, ánh mắt nàng nhìn về phía Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề, chúng ta có thể nói chuyện một chút." Vọng Thư bóp nắm tay, hoạt động gân cốt.

Đã lâu không tự mình ra tay, giờ nàng lại thấy nhớ cảm giác đó.

Chuẩn Đề ngẩn người ra.

Nói chuyện?

Cái quỷ gì vậy?

Có cái gì hay để nói đâu?

Chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, khi hắn mở mắt ra đã thấy mình đang ở giữa Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh đã biến mất, Nguyên Thủy và Nữ Oa trên trời cũng biến mất.

Chỉ còn lại không gian Hỗn Độn xám xịt, không một bóng người.

Không, chính xác thì nên có một người.

Chuẩn Đề biểu tình kinh ngạc, da đầu tê dại quay đầu lại.

Chỉ thấy một vị tiên tử tuyệt mỹ đang xắn tay áo, bóp nắm tay, nhướn mày mỉm cười đi về phía hắn.

Chẳng có chút hình tượng tiên tử nào cả.

Có chí bảo mà nàng không dùng.

Có thần thông vô thượng mà nàng không dùng.

Có thuật pháp âm người nàng cũng không dùng.

Nàng cứ thế lững thững bước tới một cách bình thường nhất.

"Ực..." Chuẩn Đề đạo nhân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có điềm chẳng lành.

"Ngươi...

định làm gì?" "Giữ chút hình tượng đi chứ!!" Chuẩn Đề sắc mặt trắng bệch, giọng run rẩy.

Hắn định dùng thuấn di để chạy trốn nhưng phát hiện không gian đã bị trấn áp.

Hắn tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, linh bảo vừa bay ra thì nghe Vọng Thư nói một câu "Bảo vật này cấm dùng", toàn bộ linh bảo lập tức mờ nhạt, mất đi cảm ứng.

Chuẩn Đề biến sắc.

Vọng Thư cười lạnh.

"Binh!" "Bốp!" "Binh!" Ngay sau đó, những đòn tấn công như vũ

bão trút xuống Chuẩn Đề.

Ngoài Thủy Tổ miếu.

Trong nháy mắt, lời Vọng Thư vừa dứt, chỉ thấy Chuẩn Đề biến mất, thân ảnh Vọng Thư cũng biến mất.

Trong sân chỉ còn lại Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn ba vị Thánh nhân cùng người của La Sinh Môn và nhân tộc trên mặt đất.

Ba vị Thánh nhân hướng mắt về phía Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Tại đó, trong khoảnh khắc, một trận chiến hào vô huyền niệm nổ ra.

Vọng Thư tay không tấc sắt, từng đấm từng đấm nện lên người Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề giỏi về thần thông, thuật pháp và linh bảo, nhưng về cận chiến thì chẳng nghiên cứu bao nhiêu, làm sao là đối thủ của Vọng Thư - người tinh thông Khai Thiên Cửu Thức chiến kỹ.

"Thiện tai!" Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, trong mắt có nộ ý, trên mặt có lo âu.

Nhìn thấy sư đệ bị Vọng Thư bạo đả, lão thấy hận.

Nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Dù cả hai cùng ra tay cũng chẳng phải là đối thủ của nàng.

"Hừ, đánh một trận cũng tốt, để hai tên phương Tây các ngươi nhớ đời, đừng có suốt ngày tơ tưởng tới phương Đông." Nguyên Thủy hả hê xem kịch.

Lão nhìn ra rõ ràng, Vọng Thư không hạ thủ nặng, không định lấy tính mạng Chuẩn Đề.

Nàng chỉ muốn cho lão một bài học thôi.

Đây là một trong số ít chuyện khiến Nguyên Thủy thấy thuận mắt ở Vọng Thư.

Tên Chuẩn Đề kia làm bậy, suýt chút nữa phá hỏng đại kiếp, khiến lão cũng bực bội.

Chương 357

Ở phía bên kia, Nữ Oa mỉm cười.

"Cái con bé này..." "Đánh Chuẩn Đề Thánh nhân đến mức mặt mũi mất sạch... phen này để lại trò cười lớn rồi." "Nhưng mà cũng đáng đời." Nữ Oa thầm nghĩ.

Rất nhanh, thời gian ba hơi thở trôi qua.

Trên không trung Thủy Tổ miếu, hai bóng người tái hiện.

Vọng Thư phủi phủi tay, quay lại cạnh Nữ Oa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chuẩn Đề cũng hiện ra cạnh Tiếp Dẫn, nhưng thảm hại quá, mặt mũi sưng vù, hai mắt thâm quầng như gấu trúc, cực kỳ nổi bật.

Trừ những Thánh nhân biết rõ sự tình, thì tất cả những người có mặt như nhân tộc Ân Thương, La Sinh Môn cùng vô số đại năng đang quan sát đều kinh hãi đến im bặt.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" "Một vị Thánh nhân bị đánh sao?" "Chứ ngươi tưởng gì?

Chuẩn Đề có thể tự ngã thành ra thế kia à?" "Nguyệt Chủ quá trâu bò." "Chuẩn Đề Thánh nhân cũng thật là, chọc ai không chọc, lại đi chọc nàng." "Sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực cao." "Chuẩn Đề Thánh nhân phen này chắc mất hết mặt mũi rồi." Vô số đại năng giữa đất trời bàn tán xôn xao, chấn động trước hành vi của Vọng Thư.

Sau khi Vọng Thư quay lại Hồng Hoang, nàng chỉ trừng phạt nhẹ nhàng bốn vị Thánh nhân, nên thực lực chưa được thể hiện rõ ràng.

Nhưng lúc này họ đã thấy, chỉ trong ba hơi thở, Chuẩn Đề Thánh

nhân bị đánh cho thành ra thế kia.

Nguyệt Chủ Vọng Thư muốn giết lão chắc cũng chẳng khó gì.

Tại hiện trường, nhân tộc Ân Thương dập đầu càng thấp hơn.

Trời ạ, Thủy Tổ nhân tộc nóng tính đến mức ngay cả Thánh nhân cũng đánh... thì Ngài mạnh đến mức nào chứ?

Tên Đại vương ngu xuẩn kia rốt cuộc đã làm ra chuyện ngu ngốc gì vậy?

Trụ Vương lau mồ hôi lạnh trên trán, sợ hãi không thôi.

"Đi thôi, quay về." Vọng Thư khẽ cười, vừa rồi vận động gân cốt xong nàng thấy sảng khoái hẳn.

Nữ Oa gật đầu.

Tâm niệm vừa động, hai bóng người cùng lúc biến mất.

Cứ như lúc xuất hiện đột ngột, họ cũng biến mất đột ngột như vậy.

"Bái biệt chủ nhân." Người của La Sinh Môn cúi đầu hành lễ, sau đó chiến thuyền nhổ neo quay về Thiên Đình.

Tiếp đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, thân hình chớp nháy cũng quay về Côn Luân sơn.

"Sư đệ, không sao chứ..." Khi các Thánh nhân đã đi hết, Tiếp Dẫn chắp tay lo lắng nhìn Chuẩn Đề.

Sống chung, tham đạo vô số năm, sao lão không nhìn ra được Chuẩn Đề lúc này đang phẫn nộ và hận thù tột độ.

Sắc mặt Chuẩn Đề đỏ rồi lại xanh, xanh rồi lại tím, biến đổi mấy lần mới trở lại bình thường.

"Sư huynh, ta không sao." "Nhân quả này do ta bắt đầu, cũng do ta

kết thúc." "Chúng ta cũng quay về thôi." Chuẩn Đề mang theo đôi mắt gấu trúc nói, tâm niệm vừa động, những vết sưng và thâm tím trên mặt đều biến mất, khôi phục như thường.

Nhưng Tiếp Dẫn hiểu rõ, chuyện này đã cắm một cái gai sâu sắc trong lòng Chuẩn Đề.

Chắc chắn sẽ có ngày phải nhổ ra.

Lão gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Tiếp đó, hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo bước ra một bước, thân ảnh biến mất, quay về Tu Di sơn.

Đợi tiên thần đi hết, đám nhân tộc Ân Thương đang quỳ dưới đất mới run rẩy đứng dậy, không ít người mặt cắt không còn giọt máu, răng đánh vào nhau lập cập, lại có kẻ tiểu tiện không tự chủ, toàn thân rã rời.

Hôm nay họ đã chứng kiến lịch sử, thấy được tiên thần.

Nhưng mọi thứ chẳng đẹp đẽ gì, mà tựa như một cơn ác mộng.

"Hồi cung!" Trụ Vương quát lớn một tiếng.

"Tuân lệnh." Quần thần Ân Thương đáp lời.

Rất nhanh, nhân tộc Ân Thương cũng rời khỏi Thủy Tổ miếu.

Thủy Tổ miếu ngoài thành Triều Ca khôi phục lại sự tĩnh lặng, mây đen tan đi, ánh nắng chiếu rọi, khói hương nghi ngút.

Chỉ có điều chuyện xảy ra hôm nay chắc chắn sẽ ghi dấu sâu đậm trong đầu mỗi người, ảnh hưởng sâu xa về sau.

Sau khi Trụ Vương hồi cung, tính cách hắn đại biến.

Đám giai lệ hậu cung hắn không còn tìm tới nữa, mỗi ngày chỉ chìm trong men rượu, cũng không còn thiết triều.

Cứ như thế, hai tháng trôi qua.

Lúc này, bên trong vương cung Ân Thương.

Đám ca cơ váy áo tung bay múa lượn, thân hình thướt tha hiện rõ trước mắt Trụ Vương nhưng hắn chẳng chút hứng thú.

Trong đầu hắn thỉnh thoảng lại hiện lên gương mặt của Vọng Thư và Nữ Oa.

Với hai người họ, hắn có hận, nhưng cũng có sự si mê.

So với hai vị tuyệt thế tiên tử kia, đám ca cơ múa hát này thực sự quá xấu, chỉ là tục sắc phàm trần.

Ánh mắt hắn mê ly, mơ màng tới việc ôm cả hai nàng trong tay.

Thị giá quan đứng đầu là Ưu Hồn đứng bên cạnh nhìn ra tâm tư của Trụ Vương.

"Đại vương, xin bảo trọng long thể, giang sơn xã tắc Thành Thang đều phụ thuộc vào một mình Ngài." Khi điệu múa của ca cơ kết thúc, Ưu Hồn bắt đầu diễn kịch, quỳ lạy dưới đất, khóe mắt ngấn lệ nói.

Ưu Hồn là kẻ tinh ranh.

Nhìn thấy đám đại thần tiền triều vì chuyện ở Thủy Tổ miếu, Trụ Vương tiết độc thánh minh, đức hạnh có khuyết điểm, đắc tội Thủy Tổ mà dần xa lánh, sau lưng còn có lời oán thán, hắn lại làm ngược lại.

Hắn nịnh hót Trụ Vương còn hăng hơn cả trước kia.

Hắn nhìn thấu rằng chỉ cần Trụ Vương còn là vua một ngày, hắn còn có thể dựa vào Trụ Vương để thăng tiến.

Quần thần xa lánh chính là cơ hội để hắn thể hiện lòng trung thành.

Lúc này thấy Ưu Hồn quỳ xuống, Trụ Vương ngẩn ra một chút.

Tuy uống rượu nhưng hắn hiếm khi say thực sự.

"Ái khanh à, cô làm Đại vương thật chẳng thú vị gì.

Đừng nhìn hậu cung giai lệ ba ngàn, tam cung lục viện tần phi vô số, nhưng toàn là lũ dung phấn tục tĩu.

Cô là đế vương, cửu ngũ chi tôn, chân long thiên tử... mà lại không thể sở hữu những người phụ nữ đẹp nhất thế gian." Trụ Vương lầm bầm tự nói, vẻ mặt thống khổ, ánh mắt mê ly.

Trong cơn hoảng hốt, dường như hắn thấy hai vị nữ thần Vọng Thư và Nữ Oa đang múa lượn trước mắt.

Từng cái liếc mắt, nụ cười đều động lòng người.

Đôi mắt như họa khiến vạn vật mất sắc.

"Mỹ nhân nhi..." "Mỹ nhân nhi..." Trụ Vương lẩm bẩm, đưa tay ra định nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nữ Oa.

Nhưng hắn chỉ nắm được tay của một danh ca cơ.

"Đại vương...

Ngài làm đau người ta rồi!" Ca cơ lộ vẻ ủy khuất trên mặt nhưng trong lòng thì mừng rỡ khôn xiết.

Cuối cùng... nàng sắp được Đại vương sủng hạnh rồi sao?

Cuối cùng sắp bay lên cành cao hóa phượng hoàng rồi sao?

Hắc hắc hắc...

Trụ Vương hồi thần, mới phát hiện mình đang nắm tay ca cơ.

"Cút!" "Tất cả cút hết xuống cho ta!" Một cơn giận vô danh nổi lên, Trụ Vương trừng mắt đẩy ca cơ ra, giận dữ hét lên với đám ca cơ và nhạc quan bên cạnh.

Ca cơ, nhạc quan biến sắc, thấy điềm chẳng lành liền nhanh chóng bỏ chạy.

Ưu Hồn thấy cảnh này liền nheo mắt lại, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

“Đại vương bớt giận, Thủy Tổ cao cao tại thượng không thể cầu được.

Chương 358

Nhưng mỹ nhân trong thiên hạ có biết bao nhiêu, thần biết một vị thật sự là tuyệt sắc.

Chỉ là...” Ưu Hồn ngập ngừng.

“Chỉ cái gì!

Mau nói!

Chỉ cần không phải là hạng tiên thần thì không thoát khỏi lòng bàn tay cô đâu.” Trụ Vương chằm chằm nhìn Ưu Hồn, húp một ngụm mỹ tửu lớn.

Ưu Hồn nghiến răng thở dài một tiếng, sau đó ánh mắt kiên định, lộ ra vẻ mặt sẵn sàng vì Trụ Vương mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

“Thần nghe nói Ký Châu hầu Tô Hộ có một người con gái tên là Đát Kỷ, sinh ra đã hoa dung nguyệt mạo, ngọc cốt băng cơ, thân hình thướt tha.

Phàm là ai nhìn thấy cũng đều khen ngợi vẻ đẹp của nàng, coi nàng như thiên nhân, so với tiên tử nhân tộc thời thượng cổ, thê tử Hằng Nga của Hậu Nghệ e là cũng chẳng kém cạnh hai vị Thủy Tổ.” “Chỉ là Tô Đát Kỷ không chỉ là con gái của Tô Hộ, mà còn là thanh mai trúc mã với trưởng tử Bá Ấp Khảo của Tây Bá hầu Cơ Xương, hai người có hôn ước từ nhỏ.” “Nghe nói Tô Hộ yêu thương con gái như mạng sống, e là sẽ không dễ dàng đưa con gái vào cung.” “Đại vương muốn có nàng... không phải chuyện dễ dàng.” Trụ Vương nghe xong lập tức ánh mắt tỏa sáng, cười lớn đầy sảng khoái: “Hừ, cô là cửu ngũ chi tôn, chân long thiên tử, quốc quân Ân Thương, giàu có cả thiên hạ.

Nhìn trúng con gái Đát Kỷ của Tô Hộ là phúc phận của lão.”

“Truyền ý chỉ của cô đi Ký Châu, lệnh cho Ký Châu hầu Tô Hộ đưa con gái vào cung.” “Lại truyền ý chỉ của cô đi Bắc Địa, lệnh cho Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ dẫn đại quân tiến sát thành Ký Châu.” “Cô không tin Tô Hộ dám không giao nộp mỹ nhân?

Cá cá cá cá.” Trụ Vương vừa dứt lời, các thị giá quan đứng chờ bên cạnh lập tức hành động.

Tiếp đó, Trụ Vương lại nhìn Ưu Hồn.

“Ưu Hồn, nếu Đát Kỷ thật sự có vẻ đẹp như ngươi nói, cô sẽ trọng thưởng.” “Nếu không có, hừ...” Trụ Vương lạnh hống một tiếng, lảo đảo bước ra khỏi cung điện.

Tại Chiêu Dao sơn, Nguyệt Hoàng cung, đảo nhỏ trung tâm hồ Sơ Bích.

Ban đầu Vọng Thư đang cùng Nữ Oa và Hậu Thổ tọa luận đạo, giảng giải đôi chút cho hai vị lão a di này.

Khi Ưu Hồn đề cử Đát Kỷ cho Trụ Vương, tâm niệm nàng vừa động, một đạo quang mạc hiện ra trong không trung, hiển thị tình cảnh bên trong vương cung Triều Ca.

“Trụ Vương... thật là sắc đảm bao thiên!

Dạy bảo mãi không sửa!

Còn tên Ưu Hồn kia nữa, thực sự đáng ghét!” Nữ Oa mặt lạnh như sương.

Lần trước Trụ Vương bị Vọng Thư sai người đánh ba trăm roi, nộ khí trong lòng nàng đã nguôi đi phần nào.

Thế nên nàng đã bỏ qua ý định trừng phạt thêm để xem hắn thể hiện thế nào.

Không ngờ Trụ Vương không biết hối cải, lại còn có tâm tư đó.

“Thôi vậy, đại kiếp này chung quy cũng phải bắt đầu.” “Vương triều thay đổi là điều không thể tránh khỏi.” “Giang sơn Thành Thang tới đây là kết thúc rồi...” Nữ Oa lắc đầu.

Nàng đưa tay ra chiêu một cái, một lá cờ nhỏ màu xanh đen hiện ra trong tay, tỏa ra thanh sắc bảo quang, trên cờ có yêu văn.

Chính là Chiêu Yêu Phiên.

“Lệnh cho Hiên Viên Phần Tam Yêu tới Nguyệt Hoàng cung gặp ta.” Nữ Oa lắc lá cờ.

Linh tộc có ức vạn sinh linh, không thiếu thủ hạ, nhưng lần này làm loạn thiên hạ có nhân quả lớn, nàng không muốn dùng đến Linh tộc.

Vừa hay cách thành Triều Ca không xa có một ngọn mộ Hiên Viên Phần, bên trong có ba con tiểu yêu tu luyện ngàn năm đã vào tiên đạo... có thể giao chuyện này cho chúng làm.

Nữ Oa thầm tính toán.

Vọng Thư nhướng mày, nàng biết con hồ ly tinh, trĩ kê tinh và tỳ bà tinh sắp đăng trường rồi.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Hiên Viên Phần, ba con yêu sau khi nhận được pháp chỉ của Nữ Oa liền cưỡi một luồng yêu phong, hỏa tốc chạy về Chiêu Dao sơn ở phía nam Hồng Hoang.

Nhưng từ trung bộ tới nam bộ Hồng Hoang, ngay cả năm xưa đại vu Cửu Phượng bay không ăn không uống hết sức cũng phải mất bốn ngày mới tới.

Đợi ba con tiểu yêu này tới nơi, e là chẳng biết đến bao giờ.

Vọng Thư lắc đầu, ngón tay ngọc ngà khẽ vạch về phía trước, lập tức trên không hồ Sơ Bích xuất hiện một vòng xoáy không gian đen

kịt.

Tiếp đó, bên trong vòng xoáy xuất hiện ba bóng người.

Ba con yêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng đột ngột, sau đó liền tới một nơi xa lạ.

Chúng tò mò quan sát, khi nhìn rõ dung mạo ba người ở giữa hồ liền kinh hãi, nhanh chóng đáp xuống đất quỳ lạy.

"Bái kiến Nữ Oa nương nương." "Bái kiến Vọng Thư nương nương." "Bái kiến Hậu Thổ nương nương." Hồ ly tinh, trĩ kê tinh, tỳ bà tinh - ba con yêu này lăn lộn trong Yêu tộc nên nhãn giới không phải hạng ếch ngồi đáy giếng như Trụ Vương có thể so bì, vừa nhìn thấy diện dung ba vị Thánh nhân là nhận ra ngay.

Vọng Thư có chút kinh ngạc nhìn con hồ ly tinh, đôi mắt đẹp trực tiếp nhìn thấu căn cước của nó.

"Một con hồ ly mà lại là Cửu Vĩ Hồ, căn cước đỉnh tiêm trong Hồ tộc, vậy mà lại lăn lộn thành ra thế này, thật đáng tiếc." Nàng thầm thở dài một tiếng.

Người với người gặp gỡ khác nhau, khoảng cách cực đại.

Hồ với hồ cũng vậy.

Dưới trướng nàng cũng có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ là Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, đệ tử của nàng, giờ đã thành Đại La Kim Tiên.

Còn con hồ ly tinh trước mắt này, vì tiên đạo mà lại phải đi làm yêu phi họa quốc, kết cục thê lương.

Đó chính là vận mệnh.

"Hôm nay ta gọi ba người các ngươi tới đây là để ban cho một phen cơ duyên." Lúc này, Nữ Oa lên tiếng.

Cơ duyên?

Ba con tiểu yêu ánh mắt lộ rõ vẻ cuồng hỷ.

Cơ duyên mà Thánh nhân nhắc tới...

đó chẳng phải là một bước lên mây sao!

"Cảm vấn Nương nương có điều gì sai bảo, chúng con nguyện vì Nương nương hiệu lao!" Ba con yêu nhìn nhau, đồng thanh hô lớn.

"Thiên địa có âm dương, vạn vật có hưng suy, không có nhân vật chính nào là vĩnh hằng.

Ngay cả vương triều nhân gian cũng không ngoại lệ.

Dưới thiên số, khí số của giang sơn Thành Thang sắp tận.

Bản cung nói cho các ngươi cơ duyên đó chính là: hãy nhập hồng trần, tiến cung vua, hưởng vinh hoa phú quý nhân gian, đợi đến khi vương triều đổi ngôi, các ngươi có thể nhập cung Oa Hoàng, làm đệ tử của ta, được truyền Thánh nhân đại pháp." Nữ Oa bình thản nói.

Lời nói tuy không quá rõ ràng, nhưng nàng tin rằng ba con yêu này chắc chắn nghe ra được ẩn ý bên trong.

Đặc biệt là con Hồ ly tinh kia, vốn dĩ vô cùng thông minh.

Còn về chuyện thu đồ đệ, nàng cũng không nói suông.

Nếu ba con yêu thực sự hoàn thành được mục tiêu, thu nhận làm ký danh đệ tử cũng chẳng sao.

Sẵn tiện có thể lợi dụng chúng để chỉnh đốn Yêu tộc.

Ba con yêu đảo mắt, lập tức hiểu rõ pháp chỉ của Nữ Oa.

"Cẩn tuân Thánh nhân pháp chỉ." Việc nhập vào nhà đế vương nhân tộc, họa quốc, khiến vương triều thay đổi, ba con yêu nhìn thấy rõ có rủi ro cực lớn trong đó.

Nhưng cũng có cơ duyên cực đại!

Đệ tử Thánh nhân, đại pháp Thánh nhân...

Nếu tung tin này ra đại địa Hồng Hoang, e rằng ngay cả các đại năng Đại La Kim Tiên cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Ba con yêu quanh năm lăn lộn ở tầng lớp thấp của Yêu tộc, tự nhiên hiểu rõ cơ duyên khó đắc, nếu không thì khi Nữ Oa nương nương vừa triệu hoán, chúng đã chẳng vội vã chạy đến như vậy.

Cơ duyên lớn đột nhiên rơi xuống đầu, chúng đương nhiên không nguyện ý buông bỏ.

Chỉ là vào cung điện nhân tộc thôi, không phải đi đấu pháp với đám đệ tử tiên môn đại giáo...

Chỉ cần cẩn thận hành sự, nguy hiểm cũng không quá lớn.

"Thiện, các ngươi đi đi." Nữ Oa mỉm cười, ba con yêu lại hành lễ lần nữa.

"Khoan đã." Vọng Thư cất tiếng gọi ba con yêu lại.

Chúng lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu Nguyệt Chủ gọi lại có chuyện gì.

"Chuyến đi này, chớ có hại tính mạng người tốt.

Nếu sát nghiệp quá nặng, nhân quả quá sâu, dù vương triều có thay đổi thì các ngươi cũng không thể nhập tiên đạo được." Vọng Thư dặn dò một câu.

Cuối cùng nàng cũng động chút lòng trắc ẩn, lúc này ba con yêu tuy yêu khí ngút trời nhưng thân mình lại không có nửa điểm sát nghiệp quấn thân, có thể thấy chúng là hạng tu hành theo chính đạo.

Thế nên nàng mới nói lời này.

Chương 359

Ngoài ra, nàng cũng hy vọng câu nói này có thể cứu được Tô Đát Kỷ nguyên bản và những người bị Đát Kỷ hại chết trên dòng thời gian cũ.

Ba con yêu thu liễm tâm thần, tuy không hiểu thâm ý trong lời của Vọng Thư nhưng cũng ghi nhớ kỹ.

"Tuân Thánh nhân pháp chỉ." Ba con yêu lại hành lễ với Vọng Thư.

Vọng Thư gật đầu, vòng xoáy không gian đen kịt lại mở ra, đưa ba con yêu trở về mộ Hiên Viên.

Với sức chân của chúng, nếu bay từ núi Chiêu Dao về thì e rằng đến khi Phong Thần đại kiếp kết thúc vẫn chưa tới nơi.

Sau khi ba yêu rời đi, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng lần lượt cáo từ.

Bên hồ Sơ Bích chỉ còn lại một mình Vọng Thư.

Nàng gọi ra Càn Khôn Đỉnh, phất tay một cái.

Chỉ thấy một cuộn trục tỏa ra thần quang đen kịt xuất hiện trước thân, khí tức thương tang, cổ lão và cường đại.

Đó chính là Phong Ma Bảng mà Vọng Thư đã cất giấu gần trăm vạn năm.

Cuộn trục trôi lơ lửng trên không trung, từ từ mở ra.

Không giống như Phong Thần Bảng trống không, trên Phong Ma Bảng này viết đầy tên người.

Các tồn tại Hỗn Độn: Sát Chủ, Cổ Xà, Ma Viên, Thiên Thần Thánh Chủ.

Thập nhị Tổ Vu: Đế Giang, Chúc Dung, Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Cộng Công...

Yêu tộc: Côn Bằng, Quỷ Xa, Cửu Anh, Thử Thiết, Khâm Nguyên...

Ngoài ra còn không ít tồn tại Hỗn Độn cường đại khác, thực lực đều nằm ở mức Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Đây là một phần sức mạnh đủ để xưng bá thiên địa Hồng Hoang.

Thánh nhân nhìn thấy cũng phải đảm chiến tâm kinh.

Những nhân vật trên bảng này, hoặc là lừng lẫy danh tiếng tại Hồng Hoang, hoặc là có uy danh chấn động trong không gian Hỗn Độn.

"Phong Thần kiếp, Ma giới nên xuất hiện rồi, đã đến lúc." Bên hồ Sơ Bích, Vọng Thư vươn bàn tay ngọc thon dài, chộp lấy Phong Ma Bảng.

Ánh mắt nàng lóe lên quang mang.

Sau khi thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nàng đã quá đỗi "phật hệ", mất đi phương hướng tiến lên.

Tại thiên địa Hồng Hoang, nàng mặc cho thời gian trôi đi.

Trong Hỗn Độn, nàng để mặc ba ngàn cổ tiên tự diễn hoạt kịch hay.

Nhưng lúc này, nàng định kết thúc kỳ nghỉ dài hạn, chấn tác lại tinh thần.

Được rồi, nói chính xác là, nàng muốn gây chuyện.

"Việc đầu tiên, khai tịch Ma giới." Khóe miệng Vọng Thư khẽ nhếch lên, hình bóng nàng chớp nhoáng rồi biến mất hoàn toàn...

“Xoảng!” Trong đại đường hoa lệ phú quý, tách trà bị ném vỡ tan tành, nước trà văng tung tóe trên mặt đất, thể hiện sự phẫn nộ của Ký Châu hầu Tô Hộ.

“Hôn quân!

Hôn quân!” “Trụ Vương sao dám đối xử với ta như vậy!” “Lại bắt ái nữ của lão phu nhập cung...

Hừ, nực cười!” “Tức chết lão phu rồi!” Tô Hộ phẫn nộ vô cùng, lồng ngực phập phồng không ngớt.

Là một trong tám trăm chư hầu được phân phong từ thời Thành Thang khai quốc để trấn thủ biên cảnh Ân Thương, Tô gia tự vấn đối với giang sơn Thành Thang tuy không có công lao thì cũng có khổ lao.

Vậy mà giờ đây Trụ Vương lại hạ lệnh hôn ám như thế, bắt ái nữ đã có hôn ước của ông phải nhập cung hầu hạ...

Cái thói lão già háo sắc của Trụ Vương, Tô Hộ làm sao mà không biết.

Đều là đàn ông với nhau cả thôi.

Cho nên ông mới phẫn nộ, trong lòng bùng lên ngọn lửa giận ngút trời.

Đát Kỷ là viên ngọc quý trên tay, bình thường ông cưng chiều không hết, sao có thể để nàng nhập cung.

“Trụ Vương...

đúng là vô đạo hôn quân!” “Bắt Đát Kỷ đi sao...

Phi!” Con trai của Tô Hộ là Tô Toàn Trung nhìn theo đám cung nhân vừa bước ra khỏi cửa lớn truyền chỉ, nhổ một bãi nước bọt.

Tính tình y vốn nóng nảy như lửa, lại thương yêu tiểu muội Đát Kỷ nhất, lúc này thực sự phẫn nộ khôn cùng.

“Phụ thân... hay là chúng ta cũng phản đi.” “Trong vùng núi Nam Cảnh có Vu tộc thượng cổ sinh sống, trong đó Đại Vu Hình Thiên có chút giao tình với hài nhi.” “Sau khi khởi binh, chúng ta sẽ dẫn quân chạy trốn về Nam Cảnh.” “E rằng Trụ Vương kia cũng không bắt được chúng ta, chỉ cần bảo toàn được Đát Kỷ, hết thảy đều xứng đáng.” Tô Toàn Trung lạnh lùng nói, ánh mắt lóe lên sát ý.

Y ôm tâm lý thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành.

Nếu Trụ Vương đã không xem bọn họ là thần tử, thì dứt khoát không làm thần tử nữa.

Thiên địa bao la, thiếu gì nơi để đi.

Sở dĩ y không chọn cố thủ thành trì hay công thành nhổ trại là vì thành Ký Châu lúc này chỉ là bang nhỏ, dân cư thưa thớt, binh ít tướng gầy, không có sức mạnh để tấn công cũng chẳng có thực lực để thủ thành.

“...” Tô Hộ lộ vẻ do dự.

Ông hiểu ý của con trai, nhưng làm vậy chẳng khác nào đem tính mạng toàn tộc họ Tô đặt lên bàn cân đánh cược một phen.

Ông đang cân nhắc được mất.

“Báo, Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ dẫn mười vạn đại quân đã đến dưới thành Ký Châu.” Lúc này, thân vệ binh hớt hải chạy vào bẩm báo.

Sắc mặt cha con Tô Hộ lập tức đại biến.

Xoảng!

Lại một tách trà nữa vỡ nát.

Lần này không phải cố ý ném đi, mà do Tô Hộ kinh hãi quá độ khiến tách trà rơi xuống đất.

Đôi tay ông run rẩy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không phải do định lực không đủ, mà thực sự tin tức này quá đỗi kinh người.

Thiên hạ Thành Thang, ngoài triều đình Thương đô Triều Ca, còn có bốn đại chư hầu: Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở, Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ, Tây Bá hầu Cơ Xương và Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ, phân quản bốn phương Đông Tây Nam Bắc.

Họ đều là những đại chư hầu trong tám trăm chư hầu, binh hùng tướng mạnh.

Thực lực của Bắc Bá hầu đứng đầu trong bốn đại chư hầu quốc, đối với thành Ký Châu mà nói, hắn chẳng khác nào một quái vật khổng lồ.

Mười vạn binh mã chính là tai họa diệt môn.

Tô Hộ bị tin tức đột ngột này làm cho choáng váng.

Tô Toàn Trung bên cạnh thì lộ vẻ giận dữ, nắm chặt thanh trường kiếm trong tay.

Không khí đè nén như sắp có bão tố, đám gia đinh hầu hạ bên cạnh không dám thở mạnh một tiếng.

"Phụ thân, hãy để Đát Kỷ đi đi." Lúc này, một thiếu nữ tuyệt mỹ từ hậu viện bước ra, dáng người thướt tha, mắt sáng răng đều, mỗi bước đi đều tỏa ra phong thái rung động lòng người.

Nàng mang theo vẻ tự tin "lão nương đây là đẹp nhất".

Quan trọng nhất là trên thân nàng có một luồng mị khí, dù là lúc lê hoa đái vũ cũng khiến người ta phải xao động.

Thân hình lại càng bốc lửa, đường cong hoàn mỹ, vô cùng bổ mắt.

Đây chính là Tô Đát Kỷ.

Lúc này nàng không phải là vị pháp sư nào đó trong trò chơi hay đi đường giữa phá trụ, nàng chỉ là con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ, là vị hôn thê của Bá Ấp Khảo.

“Phụ thân, huynh trưởng...

Mười vạn đại quân áp sát thành, nếu họ đánh vào trong thành, dưới đao binh sát phạt, bách tính trong thành Ký Châu e rằng khó lòng sống sót.” “Sùng Hầu Hổ kia nghe lệnh Trụ Vương đến bắt con.

Hãy để Đát Kỷ đi đi.

Dùng một mình Đát Kỷ để cứu vạn dân trong thành, rất đáng.” Đát Kỷ nhìn Tô Hộ và Tô Toàn Trung, ánh mắt kiên định.

Nàng nguyện ý hy sinh vì bách tính và toàn tộc họ Tô.

Đại quân đã áp cảnh, không thể không nghe theo.

“Chỉ tiếc cho Bá Ấp Khảo, kiếp này có lẽ không có duyên phận.” Nàng thầm nghĩ trong lòng.

Sắc mặt Tô Hộ biến đổi liên tục, cuối cùng đập mạnh xuống bàn: “Cái tên vô đạo hôn quân kia!” “Ai...

Chương 360

Đát Kỷ, khổ cho con rồi.” Trong lòng ông đau xót khôn cùng.

Lần này phải để ái nữ nhập cung mới đổi lấy được thái bình, khiến lòng ông như dao cắt.

Nhưng đồng thời, trong ông cũng dâng lên sự bất lực và thù hận.

Ông hận sức mạnh mình yếu kém, nếu ông có thực lực như bốn đại chư hầu thì Trụ Vương chắc chắn không dám khinh bỉ bắt nạt như vậy.

Ông đã triệt để hận Trụ Vương.

Một hạt giống thù hận đã cắm rễ sâu trong lòng ông.

“Trụ Vương... ngày sau Tô mỗ nhất định sẽ lấy đầu ngươi.” Cha con Tô Hộ và Tô Toàn Trung đều lộ ra sát ý trong mắt, nắm chặt nắm đấm.

Tại Cửu U Minh giới, Địa phủ, tầng thứ mười tám địa ngục.

Đây là nơi sâu nhất của đại địa Hồng Hoang, không gian trống trải, yên tĩnh, không một bóng quỷ.

Nhưng ở vị trí sâu hơn nữa, thực tế có một phương đại thiên thế giới đang được thai nghén bên trong.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, nó đã luôn được hình thành, và đến ngày hôm nay mới thực sự chín muồi.

Trên dòng thời gian cũ, Ma giới cần đợi đến sau khi Tây Phương giáo đại hưng, ma tiêu đạo trưởng, khi Hắc Liên Vô Thiên xuất thế mới xuất hiện.

Nhưng vị Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó lại không đợi được lâu

như vậy.

Lúc này Vọng Thư đang đứng tĩnh lặng trên mảnh đất trống của tầng địa ngục thứ mười tám, hiếm thấy nàng vận một bộ hắc y cung trang.

Nếu như sắc trắng tôn lên vẻ cao lãnh, sắc đỏ thể hiện sự lãnh diễm và máu tanh, thì sắc đen này lại toát ra khí chất của một nữ tổng tài bá đạo.

Bá đạo, cường thế, độc tôn thiên địa.

Phối hợp với thân hình cao ráo, đôi mày lá liễu, dung nhan tuyệt thế, khí chất lại càng thêm phần xuất sắc.

Trước mặt nàng là một hố khổng lồ không biết sâu bao nhiêu, đen kịt như muốn nuốt chửng cả thiên địa.

Tại tâm điểm đại địa Hồng Hoang này, phía dưới chính là Ma giới đang thai nghén.

Vọng Thư đã đứng ở đây mười ngày.

Đương nhiên, đối với nàng, đó chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Một thế giới xám xịt, vô cùng rộng lớn, yên tĩnh, giống hệt như không gian Hỗn Độn.

Vốn dĩ có một số con quỷ hung ác, nhưng khi vừa thấy Vọng Thư, tất cả đều sợ tới mức run lẩy bẩy, trốn biệt vào rìa tầng địa ngục thứ mười tám.

Vọng Thư cũng chẳng buồn quản.

Sau khi chưởng quản vận mệnh chúng sinh, sát ý của nàng đã giảm đi không ít, không còn tính hiếu sát như trước.

Chúng sinh đều có vận mệnh, ngay cả quỷ cũng vậy.

“Đã đến lúc rồi.” Trong thế giới yên tĩnh, Vọng Thư khẽ thốt lên một tiếng.

“Tranh...” Khôn Hoa thần kiếm phát ra tiếng kiếm minh vui vẻ, tự động xuất bao.

Kiếm quang lóe lên xé rách không gian, rơi vào tay Vọng Thư.

“Đi thôi!” Vọng Thư mỉm cười, cầm kiếm nhảy xuống từ rìa hố khổng lồ.

Chỉ thấy một bóng tiên đen tuyệt mỹ trong thoáng chốc đã biến mất vào hố sâu đen kịt, không thấy đáy.

Đen phối với đen, quả thực là tuyệt phối, hoàn mỹ dung nhập vào nhau.

Việc khai tịch Ma giới, lẽ ra nên để Ma Tổ La Hầu hoặc Hắc Liên Vô Thiên làm.

Chỉ là hiện nay La Hầu đã thác, Vô Thiên thì vẫn còn là Khẩn Na La bồ tát của Tây Phương giáo.

Việc này giờ đây do Vọng Thư làm thay.

Đương nhiên, nếu La Hầu thực sự còn tàn hồn tồn thế thì cũng sẽ làm thay thôi.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Phong Ma Bảng, bao gồm cả Thí Thần Thương đều đang ở trong tay nàng.

Không nghi ngờ gì nữa, nàng chính là chủ nhân chân chính của Ma đạo trong thiên địa Hồng Hoang.

Không ai có tư cách hơn nàng, ngay cả Hắc Liên Vô Thiên cũng không được.

Vọng Thư nương theo hố khổng lồ nhanh chóng rơi xuống, cảm giác thất trọng cực kỳ mạnh mẽ.

“Ma giới cách thế giới địa biểu quá xa, cần phải phát triển pháp thuật thông hành chuyên môn, kiểu như Thông U thuật của Địa phủ.

Đồng thời cũng có thể tạo ra một số đường hầm không gian trực tiếp dẫn đến địa biểu Hồng Hoang.

Ngoài ra có thể kết nối thế giới này với Hồng Mông thế giới trong Hỗn Độn Châu, bắt đầu kinh doanh cả bên đó nữa.

Lấy Ma giới làm đại bản doanh trên bề mặt, lấy thế giới trong Hỗn Độn Châu làm đại bản doanh cốt lõi thực sự.” Vọng Thư chớp mắt, trong lòng thầm quy hoạch.

Nàng đang chuẩn bị cho việc thiên địa Hồng Hoang quay trở lại Hỗn Độn.

Đến lúc đó có thể đưa Nhân tộc, Linh tộc và chúng môn đồ La Sinh Môn vào trong Hồng Mông thế giới của Hỗn Độn Châu.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Vọng Thư đã chạm đến điểm sâu nhất, xung quanh tối đen như mực.

“Ta là Ma Chủ, Ma giới phải xuất hiện.” “Trảm!” Một tiếng hô vang lên từ miệng Vọng Thư, giống như thời đại Hỗn Độn xa xưa khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

Từ địa ngục lên đến Địa phủ, từ Địa phủ đến địa biểu, cuối cùng là khắp ngũ bộ tứ hải, cửu thiên tiên giới, cho đến ba mươi ba tầng trời ngoại Hỗn Độn...

đâu đâu cũng vang vọng giọng nói của Vọng Thư.

Ma giới khai tịch sẽ hiển hiện trên thiên cơ, không giấu được ai, nên nàng cũng chẳng buồn giấu.

Với thực lực bây giờ, nàng không cần phải làm những chuyện lén lút đó nữa.

Dứt lời, nàng trảm một kiếm vào không gian đen kịt.

Trong khoảnh khắc, từ Khôn Hoa thần kiếm trên tay Vọng Thư, một luồng kiếm mang màu thanh khiết đột nhiên bừng sáng giữa màn đêm.

Trước là một điểm hàn mang, sau đó là thanh quang ngập trời.

Rực rỡ, lóa mắt, huy hoàng đến cực điểm.

Tiếp đó, thanh quang xẻ toạc màn đen.

"Rắc!" "Rắc!" Bên tai Vọng Thư vang lên những tiếng vỡ vụn dày đặc, giống như hàng vạn tấm gương cùng lúc vỡ tan.

Trước mắt nàng cũng thấy không gian nhanh chóng vỡ vụn từng tấc một.

Thế giới bình chướng vốn để thai nghén Ma giới, nay đã bị Vọng Thư một kiếm trảm khai.

Sau đó, màu đen biến mất, thay thế vào đó là một thế giới vô tận được bao phủ bởi ánh hồng quang.

Một vầng huyết nguyệt treo cao trên không trung, vạn dặm không mây.

Ma giới không có nhật nguyệt, chỉ có huyết nguyệt ngự trị.

Trên đại địa Ma giới có quần sơn, có sông hồ, có bình nguyên... không khác mấy so với đại địa Hồng Hoang, cũng rộng lớn vô cùng, trải dài ức vạn vạn quang niên.

Bên trong đó sinh sống đủ loại sinh linh Ma giới.

Lúc này, sinh linh các tộc Ma giới đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng nhìn người nữ tử hắc y thần bí đột ngột xuất hiện.

"Ngô nãi Ma Đạo Chi Chủ." Vọng Thư khẽ thốt lên, lời ra pháp

theo, chính thức chưởng quản Ma đạo Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, sinh linh các tộc Ma giới tâm hữu sở cảm, đồng loạt quỳ lạy sát đất.

Ngay cả những ma vật cấp thấp nhất cũng đang phủ phục.

"Ma giới xuất, nên có pháp thuật thông hành qua lại, ta sáng tạo một pháp, tên gọi: Thông Ma Thuật." Được rồi, nàng vốn dở đặt tên nên đã mượn tạm Thông U Thuật của Địa phủ.

Pháp thuật đi lại giữa hai giới không quá khó, Vọng Thư chỉ cần tâm niệm một cái là sáng tạo ra được.

"Ma giới xuất, nên có lối vào Ma giới, ta đặt tên là: Thần Ma Chi Tỉnh." Việc mở thông đạo không gian giữa Ma giới và Hồng Hoang đối với Vọng Thư cũng không khó, bản thân nàng có tạo nghệ cực cao về Không Gian Đại Đạo.

Chỉ thấy nàng niệm pháp quyết, miệng lẩm bẩm, liền có hai vòng xoáy không gian xuất hiện giữa trung tâm Ma giới, chậm rãi xoay tròn.

Hai thông đạo vòng xoáy không gian vĩnh hằng này, lối vào đầu kia lần lượt đặt tại núi Chiêu Dao của Linh tộc và đảo Bồng Lai ở Đông Hải.

Vọng Thư lập ra để hai giới thông hành thuận tiện hơn, dù sao cũng sẽ có những kẻ ngộ tính thấp không học được Thông Ma Thuật, lúc đó Thần Ma Chi Tỉnh sẽ phát huy tác dụng.

Làm xong mọi việc, Vọng Thư phủi phủi tay, bước một bước rời khỏi Ma giới.

Chương 361

Không lâu sau khi nàng đi, một trong các vòng xoáy tỏa sáng, từng tu sĩ mặc trang phục Minh Nguyệt La Sinh Môn xuất hiện trong Ma giới, dưới sự chỉ huy của Khâm Nguyên, bắt đầu bận rộn làm việc.

Vọng Thư đã giao phó việc kinh doanh Ma giới lại cho họ.

Ma giới xuất thế, thiên cơ hiển hiện, giọng nói của Vọng Thư lọt vào tai khiến cả thiên địa Hồng Hoang sôi sục.

Từng đại năng thiên địa há hốc mồm, chấn động tâm can.

Hồng Hoang vốn có Tam giới: Thiên giới (Tiên giới), Địa giới (Nhân gian) và Cửu U Minh giới (Địa phủ).

Giờ đây lại có giới thứ tư xuất hiện.

Việc này đối với thiên địa quả thực không kém gì đại kiếp.

Lúc này, có kẻ đang đánh cờ liền dừng quân.

Có kẻ đang ngộ đạo tu luyện liền loạn tâm cảnh.

Có kẻ đang uống rượu liền đặt chén xuống.

Có kẻ ngồi cao trên Linh Tiêu Bảo Điện sắc mặt đại biến.

"Vừa rồi là giọng của Nguyệt Chủ phải không?

Từ khi nào nàng ta lại trở thành Ma Đạo Chi Chủ?" Có người lộ vẻ kinh ngạc.

"Tập cho quen đi thôi." Có người ánh mắt lộ vẻ sùng bái.

"Ma Đạo Chi Chủ, tương truyền đó là thân phận của Ma Tổ La Hầu, đối lập với thân phận Tiên Đạo Chi Chủ của Đạo Tổ Hồng Quân.

Nguyệt Chủ tiếp nhận thân phận này, liệu có phải đại diện cho việc quyết tâm đi ngược lại phía Đạo Tổ?" Có người thần sắc ngưng trọng, suy đoán.

"Chậc chậc chậc...

Phân tranh giữa các đại giáo Tiên đạo ngày càng liệt, giờ lại đột ngột xuất hiện một Ma giáo, thiên địa này càng lúc càng náo nhiệt rồi." Có kẻ hả hê khi người khác gặp họa.

"Trận tranh đấu Đạo - Ma lại tái diễn...

Không, kẻ phải đau đầu chính là đám Thánh nhân Huyền môn kia mới đúng." Có người cảm thán.

Các đại năng trong thiên địa Hồng Hoang mỗi người một ý nghĩ, chúng sinh bách thái, không thể kể hết.

Tại ba mươi ba tầng trời ngoại Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

Khi tiếng nói khai tịch Ma giới của Vọng Thư truyền đến, Hồng Quân mở mắt.

Sắc mặt ông không vui không buồn, nhưng trong mắt lại có chút chấn động và bất lực.

"Cuối cùng cũng đưa Ma giới hiện thế rồi." "Ta đã sớm nhận ra điều gì đó, chỉ là không ngờ nàng lại chọn đúng lúc thiên địa đại kiếp này." "Ma giới xuất, thiên địa sẽ càng thêm hỗn loạn." "Hồng Vân lão tổ, Côn Bằng lão tổ, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh đều đã xuất hiện...

Xem ra ngày Thập nhị Tổ Vu, Sát Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ hiện thân cũng không còn xa nữa.

Những thủ đoạn đó có thể lừa được bọn đồ đệ của ta, nhưng không lừa được ta." "Thật lợi hại, Phong Ma Bảng trong tay nàng so với Phong Thần Bảng của ta còn hữu dụng hơn nhiều." "Không, đây

chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Ma đạo xuất, thiên đạo Hồng Hoang sẽ càng thêm hoàn thiện, cũng tạo thêm áp lực cạnh tranh cho những người tu hành Tiên đạo." Hồng Quân lẩm bẩm tự ngữ, sau đó lại nhắm mắt lại.

Ngay từ khi La Sinh Môn đột ngột xuất hiện, ông đã bắt đầu quan sát.

Sau đó trong đại chiến của Vọng Thư, ông đã thấy nàng thu lấy chân linh của kẻ thù.

Lúc đó ông đã ngầm suy đoán, e rằng Phong Ma Bảng đang nằm trong tay Vọng Thư.

Sau này khi Hồng Vân, Côn Bằng cùng những người khác thay tên đổi họ xuất hiện ở Hồng Hoang, Hồng Quân lại càng khẳng định suy đoán của mình.

Chỉ là lúc đó Vọng Thư đã thành Hỗn Nguyên cảnh, lại che giấu át chủ bài cực sâu, ông không có cơ hội ra tay uốn nắn.

Giờ đây lại càng không có cơ hội.

Tại núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy vốn đang giảng đạo cho đám đệ tử để họ có thêm phần chắc chắn khi độ đại kiếp.

Lúc này nghe thấy tiếng của Vọng Thư, diễn toán thiên cơ thấy Ma giới hiện thế, tiếng giảng đạo của Nguyên Thủy đột ngột dừng lại.

Sắc mặt ông trở nên âm trầm, trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi.

Lại một chuyện nữa nằm ngoài tầm kiểm soát xảy ra.

Ông nhìn về hướng Ma giới.

Mảnh thế giới rộng lớn không thua kém gì Đông bộ và Nam bộ Hồng Hoang cộng lại kia, bên trong sinh linh Ma tộc vô số... nay tất cả đều thuộc về Vọng Thư.

Nguyên Thủy thấy ganh tị.

Một đại thế giới như vậy, nếu kinh doanh tốt, truyền xuống đại đạo, đại giáo, thì thu hoạch sẽ nhiều hơn hẳn so với việc Xiển giáo truyền đạo ở Nhân tộc.

"Tiếc thay... trong tay Vọng Thư, thật là lãng phí." "Ma Đạo Chi Chủ...

Ma giới." "Thái Âm Nguyệt Chủ...

Thâm tàng bất lộ quá, không biết nàng ta còn giấu bao nhiêu thứ nữa." "Thật đáng sợ, thật khủng khiếp." Ông cảm thán một tiếng, trong lòng dâng lên sự kiêng kị sâu sắc.

Ông lại càng kiên định ý nghĩ phải hành sự ổn trọng khi đối mặt với Vọng Thư.

Tại núi Tu Di, bên hồ sen.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân trên mặt cùng hiện lên vẻ thê khổ.

Ma giới xuất hiện, Vọng Thư thành Ma Chủ, chấp chưởng Ma đạo Hồng Hoang, khống chế một giới.

Đối với họ mà nói, đây chẳng phải là chuyện đáng mừng gì.

Ma không chỉ đứng đối lập với Tiên đạo, mà đồng thời cũng đứng đối lập với Phật đạo.

Tại Hỗn Độn Châu, Hồng Mông thế giới.

Không biết đã bao lâu trôi qua kể từ lần cuối Vọng Thư khai thiên.

Thương hải tang điền, vạn vật biến hóa.

Khi Vọng Thư tiến vào thế giới này một lần nữa, nó đã biến thành bộ dạng giống hệt như thời kỳ Hung Thú đại kiếp ở Hồng Hoang.

Vô số hung thú gào thét trên đại địa, nguyên thủy và cường đại.

Vọng Thư kinh ngạc phát hiện, trong thế giới này lại có nhiều loại hung thú giống khủng long nhất.

Từng con bạo long, tam giác long, lương long chạy nhảy khắp mặt đất.

Nàng suy nghĩ một chút liền minh ngộ.

Năm đó sau khi khai thiên ở thế giới này và chứng đạo thành thánh, Thiên địa Pháp tướng của nàng đã được để lại để chống đỡ trời đất.

Trong Pháp tướng đó có ký ức kiếp trước, nhân duyên tế hội mà tạo ra một phương thế giới tương tự kỷ Jura kiếp trước.

Đương nhiên cũng có những loài vật khác như long, phượng, kỳ lân...

Vọng Thư mỉm cười thưởng thức từng màn phong cảnh.

Cuối cùng nàng dừng lại bên một tảng đá xanh lớn.

Nàng gọi ra Càn Khôn Đỉnh, phất tay, Phong Ma Bảng lại xuất hiện.

"Đã đến lúc triệu hoán họ ra rồi." Vọng Thư khẽ nói.

Tiếp đó Phong Ma Bảng từ từ triển khai, mỗi cái tên trên bảng đều tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ngay sau đó từng luồng hắc yên lao ra từ Phong Ma Bảng, rơi xuống đất tạo thành từng vị Ma Thần.

Chúc Dung, Đế Giang, Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Sát Chủ, Thiên Thần

Thánh Chủ, Thái Cổ Ma Viên, Nguyên Sơ Cổ Xà...

Từng tồn hiện hữu vĩ ngạn tái hiện trong Hồng Mông thế giới.

Chúc Dung cảm giác mình như vừa trải qua một giấc mộng dài.

Kể từ khi chọn cùng Đông Hoàng Thái Nhất đồng quy vu tận, ông luôn chìm trong mộng cảnh.

Trong mộng là một thiên địa khác, nơi đó cũng có Hồng Quân, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và Yêu hậu Hi Hòa... cũng có Nguyệt Chủ Vọng Thư, chỉ là trong thiên địa đó Vọng Thư cực kỳ yếu ớt.

Vu và Yêu cũng đại chiến như vậy, mỗi ngày đều có tộc nhân ngã xuống, mỗi ngày cũng giết không ít Yêu tộc.

Chương 362

Nhưng kết cục đều giống nhau...

Vu và Yêu đều bại vong, cả hai tộc rút khỏi vũ đài lịch sử.

Chúc Dung cứ như lặp đi lặp lại trong giấc mộng đó, khó lòng tỉnh lại.

Đột nhiên ông cảm giác có lại ý thức, mở mắt ra.

Thiên địa trước mắt vô cùng xa lạ, có những sinh linh hoàn toàn chưa thấy bao giờ đang chạy nhảy, chém giết và gào thét trên mặt đất.

"Đây là đâu?" "Ta chẳng phải đã vẫn lạc rồi sao?" Chúc Dung thắc mắc, ông không hề quên đi sự thật mình đã tử trận.

Ông nhìn quanh, thấy có không ít người cũng tỉnh lại giống mình.

Có người quen mặt, nhưng cũng có nhiều người chưa từng thấy bao giờ.

"Cộng Công..." "Kìa, đại ca Đế Giang!" "Huynh đệ Cú Mang!" Chúc Dung tìm kiếm trong đám đông, thấy từng bóng hình quen thuộc, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Có anh em bên cạnh thì chẳng có gì phải sợ.

Trời có cao đến mấy cũng dám chiến đấu.

Lúc này một luồng thông tin hiện lên trong não hải.

"Ma Thần..." Chúc Dung lẩm bẩm một tiếng.

Ông ngẩng đầu nhìn lên tảng đá xanh phía trước.

Ở đó có một vị nữ thần tuyệt mỹ trong bộ hắc y, tóc mây tùy ý rũ trên bờ vai thơm.

Lãnh diễm, xinh đẹp, khó có từ ngữ nào diễn tả nổi.

Chúc Dung nhận ra ngay lập tức, cảm giác nàng đã thay đổi.

Không phải thân hình thay đổi từ thiếu nữ thành bà lão, mà khí tức của nàng đã biến đổi, trở nên cường đại, phiêu miểu, thương tang và cổ lão.

So với vị Thái Âm Nguyệt Chủ kia còn mạnh hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, Thập nhị Tổ Vu, Sát Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ mỗi người đều có tâm tư riêng.

Hoặc hoài niệm, hoặc thù hận, hoặc lắc đầu cười khổ...

Ma Thần chính là sự tái sinh.

"Đã lâu không gặp." Lúc này Vọng Thư cất tiếng, nàng nhướn mày nhìn những người bạn cũ quen thuộc này, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hồng Mông thế giới cần phát triển, những vị Ma Thần vừa được triệu hoán này chính là những công nhân tốt nhất.

Đương nhiên là kiểu làm việc 007 (từ 0h đến 0h, 7 ngày một tuần), không có tiền lương.

Vị Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó sẽ không trả lương đâu.

Nàng mong chờ lần tới khi vào thế giới này sẽ thấy những nền văn minh khác nhau phát triển bên trong.

Chuyện chia làm hai ngả.

Sau khi Đát Kỷ đồng ý nhập cung, ngày thứ hai nàng liền theo quan viên truyền chỉ lên xe khởi hành về hướng Triều Ca.

Đi đến giữa đường, cả đoàn nghỉ lại ở một nhà trọ.

Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Tô Đát Kỷ tội nghiệp ngay đêm đó đã bị con hồ ly tinh ở mộ Hiên Viên chiếm lấy thân xác.

Con hồ ly tinh đó vốn dĩ đã đủ yêu mị, lại tinh thông mị thuật.

Lần này chiếm được thân thể mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ, nó mừng rỡ vô cùng.

Dáng điệu cử chỉ, mỗi bước đi, mỗi cái nhìn đều mang theo sự quyến rũ khôn cùng, câu dẫn lòng người.

Ngay cả tiểu nhị trong quán tình cờ liếc nhìn Đát Kỷ một cái cũng bị chảy máu mũi, đầu óc quay cuồng.

May mà con hồ ly nhớ kỹ lời Vọng Thư dặn, chỉ giam cầm linh hồn Tô Đát Kỷ chứ không làm hại.

Cứ như vậy, một vị yêu hậu họa quốc đã tiến vào vương cung.

Thủ đoạn của hồ ly tinh cực kỳ cao thâm, nhanh chóng nắm thóp được trái tim và cả thận của Trụ Vương.

Khiến Trụ Vương đắm chìm trong nữ sắc, mỗi ngày chẳng còn chút sức lực, cũng không còn thiết tha thiết triều.

Chỉ là chuyện này lại khiến một người khác vô cùng bất mãn.

Người này chính là chính cung Khương vương hậu.

Cha của bà chính là một trong bốn đại chư hầu: Đông Bá hầu Khương Hằng Sở.

"Kịch hay bắt đầu rồi." "Ta cũng nên đến thành Triều Ca chơi một chút." "Tô Hộ và Khương Hằng Sở, cần phải khảo sát một phen." Trước cung Nguyệt Hoàng, Vọng Thư trở về từ Hồng Mông thế giới, đứng chắp tay nhìn mây trôi.

Trong lòng nàng đã có tính toán.

Cuộc tranh đấu giữa các đại giáo lần này thực chất là tranh đoạt khí vận đại giáo và vương triều, cũng như đưa đệ tử lên bảng, nàng cũng muốn nhúng tay vào một chút.

Nàng cũng nhìn ra một vài Thánh nhân đang âm thầm bố cục, muốn kéo Nguyệt giáo vào cuộc, kéo nàng xuống nước để đối đầu với Đạo Tổ Hồng Quân, dùng Thiên Đạo để đối phó...

Luôn phải thỏa mãn suy nghĩ của một số người chứ.

Nếu không vở kịch lớn này cứ để mấy vị Thánh nhân đó diễn mãi cũng thật gượng gạo.

Lần này Vọng Thư định giải quyết triệt để tranh chấp với các Thánh nhân kia.

Sau khi Phong Thần kết thúc, nàng muốn đi vào Hỗn Độn, không muốn phí quá nhiều tâm trí vào Hồng Hoang nữa.

Gạt bỏ những ý niệm hỗn loạn trong đầu, Vọng Thư tập trung vào đại cục thiên địa hiện tại.

Xiển giáo sắp sửa đầu tư vào Tây Bá hầu Cơ Xương để hưng Chu phạt Thương, nàng sẽ không tham gia vào chỗ náo nhiệt đó, dù sao nàng và Nguyên Thủy vốn không ưa nhau, không thể cùng đi chung một đường.

Tiệt giáo thì bị ép buộc phải đầu tư vào Ân Thương, trợ giúp Trụ Vương.

Một con đường sai lầm, cái gã Trụ Vương đó...

Vọng Thư nhíu mày, nàng sẽ không chọn phe nào cả.

Nàng đang để mắt đến Tô Hộ hoặc Khương Hằng Sở.

Hai người này phẩm tính xem ra cũng được, dù sao một người cha thương yêu con gái thì có tệ cũng không tệ đi đâu được.

Còn về việc thực lực không đủ thì lại là chuyện chẳng đáng lo.

Nguyệt giáo ra tay, thực lực dù kém đến đâu cũng có thể kéo lên được.

Một câu có thể hình dung: Đại lão gánh team.

Thế giới của phàm nhân tuy xa rời tiên thần nhưng cũng không tệ.

Tại phố Tây thành Triều Ca, ba người Vọng Thư xuất hiện trên phố lớn, nhìn dòng người qua lại nhộn nhịp.

Cả ba đều được Vọng Thư thi triển pháp thuật che mắt nên không gây chú ý.

Ngoài Vọng Thư ra, hai người còn lại là Đại Bằng và Bích Tiêu.

Đây là hai "phu phen" duy nhất nàng tìm được trong Nguyệt giáo, những người khác đều bận rộn cả rồi.

Ví dụ như Thạch Cơ đã trở về động Khô Lâu ở núi Bạch Cốt để lập đạo trường, một lòng bế quan tu hành và luyện bảo.

Khổng Tuyên thì tiến vào nhân gian giới để trải nghiệm cuộc sống.

Quỳnh Tiêu thì lên Thiên giới, nàng vốn hiếu chiến nên ngày nào cũng lôi kéo binh mã của Câu Trần Đại Đế xuống giới bình định các đại yêu, thời gian qua cũng tạo được danh hiệu "Trừ Yêu Tiên Tử".

Liễu Thần thì cầm kiếm đi sâu vào phía Bắc Hồng Hoang, lấy chiến đấu để ngộ kiếm đạo...

Nói chung đám đệ tử đều có việc, chỉ có người làm thầy là trông có vẻ rảnh rỗi cả ngày.

"Lão sư, nhân gian náo nhiệt quá." "Lạc thành của Linh tộc tuy cũng náo nhiệt nhưng cảm giác không có sức sống như nhân gian." Bích Tiêu thích thú nhìn cảnh phố phường, mọi thứ đều khiến nàng tò mò.

“Hừ...

Thế giới của phàm nhân có gì hay mà nhìn?

Chẳng thà ở núi Chiêu Dao tìm người đánh nhau một trận cho sướng!” Đại Bằng khinh miệt liếc nhìn Bích Tiêu một cái, phản bác lại.

“...Đồ con chim thối tha, ngay cả lời Sư tỷ mà cũng dám cãi!” “Đúng là ba ngày không đánh là muốn leo lên mái nhà dỡ ngói đây mà!” Bích Tiêu giận dữ trừng mắt nhìn Đại Bằng.

Đại Bằng hừ lạnh một tiếng.

“Sư tỷ?

Chương 363

Chẳng qua là dựa vào việc nhập môn sớm thôi." "Giỏi thì chúng ta ra ngoại ô đấu pháp một trận, xem ai lợi hại hơn!

Đánh ta á...

Lão sư thường nói: Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán...

Xem ta có giống như ngày xưa không?" Trong khoảnh khắc, trên đường phố Triều Ca, Bích Tiêu và Đại Bằng cãi vã không thôi.

Vọng Thư xoa xoa thái dương, cảm thấy dây thần kinh số ba hơi đau.

Trong lòng nàng thầm hối hận vì không nên đưa hai kẻ oan gia này theo.

"Được rồi." "Ta sẽ thuê một cửa tiệm phía trước để kinh doanh, thời gian tới chúng ta sẽ ở lại Triều Ca một thời gian!" Vọng Thư lạnh lùng nói.

Nàng sải đôi chân dài bước thẳng về phía trước.

Trong tầm mắt nàng, gian hàng ở cuối phố kia có vẻ không tệ.

Tuy vị trí hơi hẻo lánh, không có ai ngó ngàng, nhưng được cái rộng rãi...

Nàng thích.

Vọng Thư vừa dứt lời, Bích Tiêu và Đại Bằng lập tức ngừng tranh cãi.

Chờ đã.

Thuê cửa tiệm?

Kinh doanh?

Cái quái gì thế?

Lão sư là Thánh nhân mà!

Định làm gì vậy?

Bích Tiêu và Đại Bằng trố mắt nhìn nhau, há hốc mồm nhìn bóng lưng Vọng Thư đi phía trước.

Thực sự là không hiểu nổi mạch não của vị lão sư này.

Thánh nhân mở tiệm...

Thật là vi diệu.

"Lão sư, chúng ta mở tiệm gì ạ?" Bích Tiêu đuổi theo, đột nhiên cảm thấy cũng hay hay.

"À... mở một y quán vậy." "Ồ..." Giọng Bích Tiêu lại xìu xuống.

Y quán thì có gì vui...

Đại Bằng nhìn theo hai người phụ nữ phía trước, gãi gãi đầu, cười ha hả rồi nhanh chóng đuổi theo.

Trong lòng y khá thích cuộc sống kiểu này, vô ưu vô lự mới đúng là chân tiên.

Tại núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Hôm nay có đại pháp hội.

Toàn bộ đệ tử đời thứ hai và thứ ba của Nguyên Thủy đều có mặt, bao gồm cả Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng thượng nhân.

Lúc này Nguyên Thủy ngồi trên đài đạo, nhìn đám đệ tử bên dưới, cảm thấy vô cùng an ủi.

Đây đều là thành quả thu đồ giảng đạo bao năm qua.

“Đã đến lúc rồi.” Nguyên Thủy khẽ thở dài.

Ông luôn theo sát động tĩnh của vương triều Ân Thương ở nhân gian, thấy yêu hậu Tô Đát Kỷ nhập cung, Trụ Vương bắt đầu hôn ám, suốt ngày không màng triều chính...

Ông biết đã đến lúc Khương Thượng và Thân Công Báo hạ sơn, cũng là lúc mười hai Kim Tiên đi chuẩn bị độ sát kiếp.

Ông có dự cảm, nếu Xiển giáo có thể vượt qua kiếp này một cách êm đẹp thì sẽ đại hưng.

Lúc này đám đệ tử bên dưới cũng đang thầm thắc mắc.

Không biết lần này Sư tôn gọi bọn mình đến một cách trịnh trọng như vậy là có chuyện gì?

Chẳng lẽ đại kiếp lại có biến cố?

“Khương Thượng, ngươi tu hành ở Ngọc Hư Cung đã bao nhiêu năm rồi?” Lúc này Nguyên Thủy lên tiếng.

Đạo âm phiêu miểu nhưng lại uy nghiêm vô cùng.

Đám đệ tử càng thêm phần cung kính.

Nghe thấy Sư tôn hỏi, Khương Tử Nha với dáng vẻ lão già tóc râu trắng xóa bước ra từ đám đông, quỳ lạy trước đài đạo.

“Bẩm Lão sư, đệ tử lên núi cầu đạo năm ba mươi hai tuổi, xuân qua thu tới, nóng lạnh luân chuyển, nay đã bảy mươi hai tuổi, mái đầu đã bạc trắng, tu hành ở Ngọc Hư Cung được bốn mươi năm rồi.” Khương Tử Nha không còn vẻ bốc đồng thời trẻ, thay vào đó là sự ổn trọng và tự tin, trước ngực y vẫn đeo miếng ngọc bội Kỳ Lân.

“Thiện.

Thấm thoắt đã bốn mươi năm trôi qua.” Nguyên Thủy mỉm cười gật đầu.

Lời này hơi khách sáo, vì là Thánh nhân, sao ông có thể không biết Khương Thượng ở đây bao lâu.

"Ngọc Hư đạo pháp của ngươi tu hành đến đâu rồi?" Nguyên Thủy tiếp tục hỏi.

Khương Tử Nha thần sắc nghiêm lại.

"Lão sư, đệ tử ngu muội, Thánh nhân đại pháp cao thâm vô cùng, đệ tử đến nay vẫn chưa tu được đạo pháp cao thâm, chỉ học được một ít đạo pháp nông cạn như độn thuật, ngũ lôi pháp, hô phong hoán vũ mà thôi." Nguyên Thủy lại gật đầu, thực ra chuyện này cũng nằm trong dự tính.

Bốn mươi năm đối với tiên thần chỉ là một cái chớp mắt, ngay cả thiên tư kinh diễm như Vọng Thư cũng chưa chắc học được bao nhiêu.

"Thân Công Báo thì sao?

Học được bao nhiêu rồi?" Nguyên Thủy đột nhiên để ý đến một đệ tử mờ nhạt khác cũng là người trong cuộc phong thần nên mới hỏi.

Đối với Thân Công Báo, ông ít quan tâm hơn Khương Tử Nha rất nhiều.

Thân Công Báo nghe thấy Nguyên Thủy hỏi, đầu tiên là sững lại, sau đó vội vàng bước ra trả lời.

Y nhập môn năm mười sáu tuổi, bốn mươi năm trôi qua tuy cũng già đi nhiều nhưng trông trẻ hơn Khương Tử Nha hẳn, dáng vẻ một trung niên, mặc bộ đạo bào đen trắng xen kẽ.

"Bẩm Lão sư, đệ tử nhập môn cùng lúc với Sư huynh, sở học đạo pháp cũng tương đương sư huynh, chỉ học được một vài điều nông cạn." Vì có ký ức tiền thế, nội hàm và nhãn giới nên thực tế Ngọc Hư đạo pháp của y mạnh hơn Khương Tử Nha rất nhiều.

Chỉ vì làm gián điệp, sợ bị lộ nên y luôn dốc sức áp chế thực lực, khiến mình trông yếu hơn Khương Tử Nha một chút.

Yêu tộc vẫn là Yêu tộc...

Dù có đầu thai chuyển thế thì thiên tư vẫn tệ hại như vậy.

Nguyên Thủy xẹt qua một tia châm chọc trong mắt.

Trong nháy mắt, ông đã có lựa chọn về người sẽ thực hiện đại cuộc phong thần.

"Tử Nha, học đã có thành, đến lúc phải hạ sơn rồi." "Không phải vi sư đuổi ngươi đi, mà vì chuyện này liên quan đến thiên đạo đại thế, có một phần tạo hóa lớn, cơ duyên lớn chờ ngươi làm." Nguyên Thủy mỉm cười, nắm chắc phần thắng, phẩy phất trần.

Khương Tử Nha sờ sờ miếng ngọc Kỳ Lân đeo trên cổ, phụ thân từng nói lúc y mới sinh ra, nhân tộc Thủy Tổ Thánh Cô nương nương lâm phàm, nói y mệnh cách phi phàm, có đại cơ duyên.

Chẳng lẽ cơ duyên đó sắp xuất hiện?

"Xin Lão sư chỉ minh." Nguyên Thủy thần sắc nghiêm nghị, nhìn Khương Tử Nha.

"Phượng minh Kỳ Sơn, Chu thất đương hưng." "Thần vị đang trống, thực hiện phong thần." "Tử Nha, việc 'phù trợ minh chủ, hưng Chu diệt Thương, thực hiện đại cuộc phong thần' bắt đầu từ hôm nay giao cho ngươi." Nguyên Thủy nói xong phẩy phất trần, ba kiện linh bảo xuất hiện tỏa ánh sáng thần dị rực rỡ trên không trung.

Đó là Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên và Vô Cực Trạc.

Phong Thần Bảng dùng để thu chân linh, sắc phong thần chức.

Đả Thần Tiên tuy hạn chế nhiều, uy lực nhỏ nhưng có tác dụng lớn đối với những người trên bảng.

Vô Cực Trạc màu vàng kim rực rỡ, bên trên khắc đại đạo kinh văn huyền ảo, có thể xua đuổi tà ma, vạn pháp bất xâm, có thể dùng để tấn công và thu giữ mọi bảo vật, thần binh trong thiên hạ.

Trọng bảo xuất hiện khiến người ta thèm thuồng.

Đám đệ tử nhìn chằm chằm vào ba kiện bảo vật, đặc biệt là Vô Cực Trạc.

Nguyên Thủy liếc nhìn qua đã biết tâm tư của họ.

Thực ra ông cũng không muốn đưa Vô Cực Trạc ra, giao một món cực phẩm tiên thiên linh bảo cho một người mới tu hành bốn mươi năm thực sự là phí của trời.

Nhưng người làm nhiệm vụ phong thần...

đa tai đa nạn, cần có trọng bảo hộ thân.

Chương 364

Bất đắc dĩ ông mới phải đưa ra Vô Cực Trạc.

“Tạ Lão sư.” Khương Tử Nha quỳ lạy hành lễ, sau đó trịnh trọng nhận lấy linh bảo.

Thân Công Báo cảm thấy ganh tị, đồng thời trong lòng dâng lên oán khí và hận ý.

Cùng là người phong thần, cùng có tướng phi hùng... vậy mà đối đãi lại khác biệt quá nhiều.

Khi nghe Nguyên Thủy nói những lời đó, y hiểu rằng mình đã bị biến thành quân cờ bỏ đi.

Tuy là người phong thần nhưng vinh hoa phú quý nhân gian sau này chẳng có phần của y.

“Lão sư bất công...” Thân Công Báo thở dài trong lòng, bắt đầu có những ý đồ khác.

“Tử Nha, con Tứ Bất Tượng kia cũng cho ngươi để làm phương tiện đi lại.” Trong lúc Thân Công Báo đang loạn tâm, Nguyên Thủy lại bồi thêm một nhát.

Cùng một cửa môn ra, Khương Tử Nha vừa có linh bảo vừa có tọa kỵ, còn Thân Công Báo thì chẳng có gì, đúng là kẻ cười người khóc.

Sau đó Khương Tử Nha bái biệt Nguyên Thủy, cưỡi Tứ Bất Tượng xuống núi Côn Luân.

Không lâu sau, Thân Công Báo cũng rời đi.

Trên đỉnh núi Côn Luân, Nguyên Thủy đứng chắp tay.

Ông biết rõ hành động của Thân Công Báo nhưng không thèm quản, mặc kệ y đi.

"Đều là người phong thần, đều có tướng phi hùng, ta không tin trên đời có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy." "...Liệu có phải là quân cờ của nàng ta?" Nguyên Thủy mỉm cười châm biếm, phẩy phất trần.

Sau nhiều lần giao thủ với Vọng Thư, ông đã trở nên cực kỳ cẩn thận và ổn trọng.

Thân Công Báo có nhiều điểm quái dị khiến ông nghi ngờ đây là quân cờ do Vọng Thư cài cắm vào đại kiếp Phong Thần.

Dù sao người kia có thể dễ dàng nhìn thấu thiên đạo đại thế và vận mệnh, muốn bố trí thủ đoạn là chuyện rất đơn giản.

Muốn chứng thực suy đoán này cũng dễ thôi.

Thân Công Báo hạ sơn tất nhiên sẽ liên hệ với Nguyệt giáo hoặc Vọng Thư, lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng.

"Thân Công Báo giờ đã là mồi câu trong tay ta, chờ con cá lớn cắn câu thôi!" Nguyên Thủy cười đắc ý.

Tại phố Tây thành Triều Ca, Thái Âm y quán.

Vọng Thư đã mở tiệm được hai tháng, việc kinh doanh gần như bằng không, trong suốt thời gian đó chỉ có một tiểu khất cái tìm đến vì cha lâm bệnh nặng mà không có tiền mua thuốc, hỏi xem có thể nợ được không.

Vì vậy việc làm ăn duy nhất lại là một vụ kinh doanh lỗ vốn.

Bích Tiêu và Đại Bằng đã tổng kết được nguyên nhân khiến y quán của vị sư tôn phúc hắc này vắng khách.

Thứ nhất, lỗi tại cái tên.

Thái Âm y quán, cái tên này nếu là tu sĩ biết chủ tiệm là ai thì chắc

chắn sẽ đến bạt mạng để nịnh bợ, hòng hưởng chút khí tức Thánh nhân.

Nhưng ở phàm gian...

Thái Âm y quán, bốn chữ này ghép lại chẳng khác gì một cái hắc điếm, hoàn toàn không có gì hấp dẫn.

Thứ hai, lỗi tại hành vi của sư tôn.

Cửa hàng này vốn là tửu lầu, tầng hai có ban công.

Sau khi sư tôn tiếp quản thì không lo kinh doanh, không lo quảng bá danh tiếng y quán, mà lại kê một bộ bàn ghế, một bộ trà cụ trên ban công đó, ngày nào cũng ngồi đó pha Ngộ Đạo Trà để uống, lúc rảnh rỗi còn cầm bút lông viết chữ.

Trông chẳng khác nào một vị tiểu thư khuê các không vướng bụi trần.

Người qua kẻ lại nhìn thấy, ai mà tin chủ nhân y quán này có thể chữa bệnh cứu người?

Lúc này Vọng Thư thong thả uống hết một ấm trà, lại cầm bút lông viết chữ.

Một nét hạ xuống, rồng bay phượng múa, chữ viết như gà bới... nhưng lại chứa đựng sát ý vô tận, dũng mãnh tiến tới.

"Triệu khách man hồ anh, Ngô câu sương tuyết minh.

Ngân an chiếu bạch mã, táp đạp như lưu tinh." Nàng không phải đang viết chữ, mà là đang luyện kiếm.

Kiếm đạo, kiếm chiêu, kiếm thế, kiếm ý và kiếm hình của Vọng Thư đều hiện rõ trên giấy.

Người có duyên nhìn thấy sẽ là một đại tạo hóa kinh thiên động địa.

Kẻ vô duyên nhìn thấy chỉ coi như một kẻ rảnh rỗi viết vẽ linh tinh.

Ví dụ như đám đệ tử của nàng.

Bích Tiêu và Đại Bằng ngơ ngác nhìn những nét chữ kỳ quái trên giấy của Vọng Thư, đầu óc mù tịt không hiểu gì.

"Lão sư, giờ y quán vắng tanh vắng ngắt, hay là chúng ta đổi tên tiệm đi?" Đại Bằng ướm lời hỏi.

Không phải y có lòng tốt với phàm nhân, mà là y quán đã mở ra thì cũng nên làm chút việc chính sự của y quán chứ.

"Sao?

Cái tên Thái Âm y quán có vấn đề gì à?" Vọng Thư ngừng bút, chớp mắt hỏi.

Nàng cảm thấy cái tên này rất hay, vô cùng phù hợp với thân phận của mình, vừa khiêm tốn lại vừa sang trọng.

Bích Tiêu và Đại Bằng đầy vạch đen trên trán.

"Lão sư, người không cảm thấy cái tên này giống hắc điếm sao?" Vọng Thư: "..." Được rồi, nghe cũng có chút phong vị hắc điếm thật.

Nhưng nàng sẽ không bao giờ thừa nhận đâu.

"Người có duyên tự khắc sẽ tìm đến, kẻ vô duyên dù đứng trước cửa cũng chẳng vào.

Nhìn xem, người có duyên chẳng phải đã đến rồi sao?" Bích Tiêu và Đại Bằng nhìn theo hướng mắt của Vọng Thư.

Chỉ thấy trên phố Tây có một cỗ xe ngựa đang lao nhanh về hướng Thái Âm y quán.

Bích Tiêu và Đại Bằng bấm tay tính toán, lập tức hiểu rõ người

đến là ai.

"Đại phu, trong quán có đại phu không?

Mau cứu cha tôi với!" Tô Toàn Trung vừa bước chân vào Thái Âm y quán đã kêu lớn.

Sau khi Đát Kỷ vào cung, Tô Hộ không yên tâm nên sắp xếp xong việc nhà là dẫn đội khởi hành đến Triều Ca ngay.

Nào ngờ chưa kịp gặp Đát Kỷ đã bị Trụ Vương lấy danh nghĩa không tuân thánh mệnh để tống vào đại ngục, bị nhốt suốt nửa tháng trời.

Tô Toàn Trung còn khỏe, thanh niên trai tráng, chịu chút khổ cực đòn roi vẫn cầm cự được.

Nhưng Tô Hộ đã có tuổi, phòng giam ẩm thấp lạnh lẽo, lại bị đánh một trận... giờ đây tính mạng treo trên sợi tóc.

May mà Trụ Vương cuối cùng vẫn nể mặt Đát Kỷ nên không lấy mạng hai người.

Sau nửa tháng giam giữ thì thả họ ra.

Tô Toàn Trung vừa ra khỏi lao đã tìm ngay xe ngựa, đưa Tô Hộ đi khắp thành Triều Ca tìm thầy thuốc.

Chỉ là bệnh tình quá nặng, tính mạng nguy kịch, thầy thuốc khắp thành đều bó tay.

Chính lúc Tô Toàn Trung đang lo sốt vó như ngồi trên đống lửa thì tình cờ nghe một tiểu khất cái bên đường nói ở phố Tây có một y quán có thần y, chỉ cần một liều thuốc là người bệnh nặng cũng khỏi.

Đám khất cái già bên cạnh không tin, ai cũng biết cái y quán tên Thái Âm kia nghe đen đủi thế nào, nếu y thuật giỏi vậy sao không có bóng người nào đến?

Tiểu khất cái đỏ mặt cố sức giải thích.

Người nói vô ý, người nghe có lòng.

Với tâm lý còn nước còn tát, Tô Toàn Trung hỏi địa chỉ rồi đánh xe đến Thái Âm y quán.

"Ồn ào cái gì, người nhà không dạy lễ phép à?" Sau tiếng hét của Tô Toàn Trung, Bích Tiêu xuất hiện với vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Tô Toàn Trung nhìn thấy vị tiên tử mặc cung trang vàng nhạt xuất hiện thì ngẩn ra.

Y không có ý đồ gì xấu nhưng thầm nghĩ: Tiên tử trẻ thế này e là y thuật không giỏi.

"Tiên tử là đại phu của y quán sao?

Mau cứu cha tôi!" Tô Toàn Trung hạ quyết tâm thử một phen.

Dù sao cũng đã đến cửa rồi, cứ để đại phu ở đây xem thử, nếu không được mới tính cách khác.

Chương 365

“Ta không phải đại phu, Sư tôn ta mới là người chữa bệnh... chắc giờ Người đang ở trên lầu uống trà.” Bích Tiêu lắc đầu.

“Nếu thực sự muốn cứu cha thì đưa ông ấy xuống xe đi.

Đừng lo y thuật ở đây không giỏi, trong thiên địa này không có người nào mà sư tôn ta không cứu được đâu.” Bích Tiêu thấy Tô Toàn Trung có lòng hiếu thảo nên bồi thêm một câu.

Tô Toàn Trung nghe vậy lại càng nghi ngờ trình độ của y quán này.

Khẩu khí lớn thật... e là đến thần tiên cũng chẳng dám nổ như thế.

Nhưng lúc này y chẳng còn cách nào khác, đành quay lại xe ngựa cõng Tô Hộ chạy nhanh lên tầng hai.

“Đại phu, mau cứu...” Lời cứu người chưa dứt, Tô Toàn Trung đã im bặt.

Chỉ thấy một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc cung trang trắng đang ngồi trên ghế lớn ung dung thưởng trà.

Khí chất cao lãnh, thoát tục vô cùng.

Chao ôi... lại là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Đây là tiệm thuốc hay là phường thêu thế này?

Y thực sự nghi ngờ.

“Đại phu, xin hãy cứu cha tôi.” Hơi thở của Tô Hộ ngày càng yếu, Tô Toàn Trung sực tỉnh vội vàng lên tiếng.

“Đặt xuống đất đi.” Vị tiên tử tuyệt mỹ lạnh lùng nói.

Tô Toàn Trung tuy hơi khó xử nhưng cũng chọn nghe theo.

Vọng Thư gật đầu.

Tô Toàn Trung bản sự tuy không lớn nhưng được cái tính tình trung hậu, hiếu thuận.

Ký Châu hầu Tô Hộ theo vận mệnh thì không nên chết ở Triều Ca.

Vọng Thư tùy tiện thốt ra một câu.

Thật kỳ lạ, sau lời nói đó, sắc mặt trắng bệch của Tô Hộ bỗng trở nên hồng hào, sau đó ông mở mắt tỉnh lại.

Tô Toàn Trung nhìn mà ngây người.

Thao tác gì vậy?

Y lập tức hiểu ra mình đã gặp được cao nhân.

"A...

Vừa nãy tôi cảm giác như đã chết đi rồi, đột nhiên lại thấy khỏe hẳn ra, tôi...

đang ở đâu?" Tô Hộ đứng dậy, tinh thần phấn chấn.

"Phụ thân, chuyện là thế này..." Tô Toàn Trung kể lại tóm tắt sự tình cho Tô Hộ nghe.

"Hóa ra có cao nhân ở đây, đa tạ ơn cứu mạng, Tô Hộ xin bái tạ." Nghe xong, Tô Hộ biến sắc, chẳng màng thân phận Hầu gia mà quỳ lạy xuống đất.

"Cảm ơn cao nhân đã cứu mạng cha tôi." Tô Toàn Trung cũng cung kính quỳ lạy.

Vọng Thư gật đầu, hành động của hai cha con khiến nàng thêm phần thiện cảm.

"Không cần đa lễ, đứng lên đi.

Tô Hộ, ta có ba câu hỏi, ngươi có nguyện trả lời không?" Vọng Thư uống xong trà, bắt đầu viết chữ.

"Ân nhân cứ hỏi, chỉ cần tôi biết chắc chắn sẽ nói thật." Tô Hộ đứng dậy, chắp tay cung kính.

"Ngươi cảm thấy Trụ Vương thế nào?" Ánh mắt Vọng Thư vẫn tập trung vào đầu bút, bình thản hỏi.

Câu hỏi vừa dứt, cha con Tô Hộ đều giật mình.

Vị này chắc chắn là cao nhân, nhưng mục đích của nàng là gì?

Tại sao lại hỏi câu này?

"Cao nhân đã biết tôi là Ký Châu hầu Tô Hộ thì chắc cũng biết chuyện xảy ra ở Ký Châu hai tháng trước.

Trụ Vương dùng vũ lực ép ái nữ của tôi nhập cung, lần này lại tống cha con tôi vào đại ngục, suýt nữa mất mạng.

Thú thực với người, tôi hận tên hôn quân đó thấu xương.

Hận không thể đánh vào Triều Ca, đòi lại con gái, hận không thể treo đầu Trụ Vương lên cổng thành!" Tô Hộ phẫn nộ nói, cơn giận của một người cha già bộc phát.

Vọng Thư nghe xong, tay vẫn không ngừng bút.

"Câu thứ hai, ngươi nhìn nhận thế nào về nô lệ trong giang sơn Thành Thang?" Một nụ cười thoáng hiện trên môi nàng.

Đây là một câu hỏi vượt tầm hiểu biết thông thường.

"Nô lệ..." Tô Hộ nheo mắt trầm ngâm.

Ông cảm giác mình đang trả lời một câu hỏi vô cùng quan trọng.

"Thiên địa bao la, có quá nhiều nô lệ sống khổ cực, chịu đủ áp bức.

Nhưng họ cũng giống tôi, đều là nhân tộc cả.

Nếu tôi có năng lực, tôi chắc chắn sẽ giải phóng nô lệ, để họ trở thành quốc dân.” Vọng Thư tiếp tục viết chữ.

“Câu thứ ba, nếu làm đế vương, ngươi định trị quốc thế nào?” Đồng tử Tô Hộ co rụt lại, tim đập thình thịch.

Làm Ký Châu hầu bấy lâu, ông chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Câu hỏi này quả thực to gan lớn mật.

Nhưng trong lòng ông bỗng nảy ra một ý niệm.

“Trị quốc giống như điều hành một thành trì.

Phải có pháp độ, đặt ra quy tắc, không có quy tắc không thể thành hình.

Phải có nhân ái, đối xử tốt với thành dân, coi dân như con thì họ mới ủng hộ.

Phải có võ uy, đánh thắng ngoại bang để bảo vệ quốc dân, bên trong thì uy hiếp những kẻ có mưu đồ bất chính.” Tô Hộ trầm giọng nói.

Tô Toàn Trung đứng bên cạnh trầm tư suy nghĩ.

“Tốt, Tô Hộ, bước lên đây xem ta viết chữ thế nào?” Vọng Thư mỉm cười đặt bút lông xuống.

Tô Hộ nghi hoặc nhưng vẫn bước tới nhìn xuống mặt bàn.

Trên tấm lụa đó viết sáu chữ lớn: “Thành Thang diệt, Tô Chu hưng”.

Tô Hộ nhìn thấy chữ, sững sờ hoàn toàn.

Trong lòng ông như có sóng cuộn biển gầm.

Ông kinh hãi nhìn vị tiên tử thần bí xinh đẹp trước mặt.

Vị cao nhân này rốt cuộc là ai?

Tô Toàn Trung tò mò cũng bước tới xem.

Nhìn thấy sáu chữ đó, y vô cùng kích động, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt trở nên kiên định, một dã tâm chưa từng có đang nảy nở trong lòng.

"Cao nhân chớ có đùa giỡn tôi, thành Dực Châu của tôi dân cư chưa tới mười vạn, binh sĩ có giáp trụ chỉ có hơn ba ngàn, làm sao có thể làm nên chuyện đó." Tô Hộ bình tĩnh lại, lắc đầu.

"Tại Thái Âm y quán của ta, đây là một cuộc duyên phận.

Dưới cơ duyên này, giang sơn Tô Chu sẽ có tám trăm năm trị vì.

Nhớ kỹ, đừng quên ba câu hỏi vừa rồi.

Hãy cầm tấm lụa này đến ải Tam Sơn, tìm tổng binh trấn thủ ở đó, hắn sẽ giúp ngươi." Vọng Thư mỉm cười, lời nói mang ý đuổi khách.

Chuyện thay đổi vương triều nhân tộc, nàng không cần phải ra sức.

Tiện thể Khổng Tuyên đang làm tổng binh ở ải Tam Sơn, cứ đẩy việc cho y làm là được.

"...Đa tạ cao nhân." Tô Hộ ban đầu còn do dự, nhưng rồi nhớ lại cảnh đại quân Sùng Hầu Hổ áp sát thành, nhớ cảnh Đát Kỷ nhập cung, nhớ những gì đã trải qua ở Triều Ca, ông nghiến răng kiên định nhận lấy tấm lụa.

Chương 366

Dù lời của cao nhân là thật hay giả, ông cũng phải thử một phen.

Nếu thành công sẽ có thiên hạ Tô Chu tám trăm năm, nếu bại thì cũng hơn là sống nhục nhã như hiện tại.

Sau khi cha con Tô Hộ rời đi, Thái Âm y quán lại trở nên yên tĩnh.

Không ai biết trong y quán hẻo lánh của thành này lại có một tôn tồn tại vô thượng.

Vọng Thư vừa uống trà vừa lôi bỏng ngô ra xem kịch hay trong vương cung Ân Thương.

Đến hôm nay, dấu hiệu bại vong của giang sơn Thành Thang đã sơ hiện.

Đát Kỷ vào cung, nhanh chóng bắt tay với bộ đôi Phí Trọng và Ưu Hồn tạo thành bộ ba đào mộ Ân Thương, trừ khử những kẻ bất đồng chính kiến.

Không ít thần tử trung thành với Trụ Vương hoặc giang sơn đã bị hãm hại đến chết.

Để tiện việc hãm hại và làm tổn hại danh tiếng Trụ Vương, Đát Kỷ còn xúi giục ông ta tạo ra cực hình bào lạc.

Để độc chiếm hậu cung, Đát Kỷ lại cùng Phí Trọng thiết kế hại chết Khương vương hậu.

Thương Dung thấy Trụ Vương ngày càng hôn ám, đắm chìm trong tửu sắc, giang sơn sắp tàn, nên sau khi nói những lời can gián ở điện Cửu Gian đã đâm đầu vào cột mà chết.

Cái chết của Thương Dung chẳng làm Trụ Vương thay đổi chút

nào, ông ta chỉ lo chuyện cái chết của Khương vương hậu sẽ khiến Đông Bá hầu Khương Hằng Sở nổi loạn.

Lúc này Đát Kỷ hiến kế, triệu bốn đại chư hầu vào Triều Ca.

Trụ Vương đắc ý hạ chỉ triệu Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở, Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ, Tây Bá hầu Cơ Xương và Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ.

Trên đại điện, Trụ Vương ra lệnh cho quân lính lôi Khương Hoàn Sở ra băm vằn, lại chém đầu Ngạc Sùng Vũ vì tội dám can gián cho họ Khương.

Thế là bốn đại chư hầu chỉ còn lại Tây Bá hầu Cơ Xương (người có hào quang nhân vật chính) và Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ luôn nghe lời Trụ Vương.

Sau một hồi suy tính, Trụ Vương giam Cơ Xương vào ngục Dũ Lý, lại giao nhiệm vụ xây dựng Lộc Đài và Trích Tinh Đài cho Sùng Hầu Hổ.

Một màn bận rộn thật náo nhiệt...

Từng thước phim chân thực của Phong Thần Diễn Nghĩa đang diễn ra trước mắt Vọng Thư.

Trong mắt nàng, khói lửa đã bắt đầu bùng lên trên đại địa.

Tám trăm chư hầu của Thành Thang thì đã có bốn trăm kẻ phản lại.

Vì Trụ Vương giết Khương vương hậu và Đông Bá hầu Khương Hằng Sở nên con trai ông là Khương Văn Hoán đã trực tiếp khởi binh, dẫn triệu quân đánh cửa ải Du Hồn.

Lại vì Nam Bá hầu cũng bị sát hại nên con trai là Ngạc Thuận cũng phản, dẫn triệu binh mã đánh vào ải Tam Sơn.

“Bốn đại chư hầu đã phản hai nơi, thiên hạ loạn lạc rồi.” “Quả không hổ danh Văn Vương, nhẫn nhịn tốt thật.

Quả nhiên sống dai vẫn là quan trọng nhất.” “Chờ chút, hình như Na Tra sắp ra đời rồi...” Trên ban công Thái Âm y quán, Vọng Thư mỉm cười nhìn về phía ải Trần Đường.

Đối với cậu nhóc Na Tra đó, nàng đương nhiên không mấy hứng thú.

Tuy Na Tra là Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa đầu thai, nhưng chung quy thì quan hệ cũng không thân thuộc lắm.

Vọng Thư quan tâm đến đệ tử Thạch Cơ của mình hơn.

Nàng từng xem vận mệnh của Thạch Cơ và thấy cuộc chiến định mệnh với Thái Ất chân nhân.

Vì vậy nàng đã đặc biệt ban cho Thạch Cơ trọng bảo: hai mươi bốn viên Định Hải Châu cùng Càn Khôn Xích.

Chỉ để Thạch Cơ có thể thay đổi vận mệnh cũ trong trận chiến đó, đưa Thái Ất lên bảng phong thần.

Vọng Thư đang mong chờ ngày đó.

Giờ đây Na Tra sắp ra đời, trận chiến định mệnh kia cũng không còn xa nữa.

Nhắc đến ải Trần Đường có một vị tổng binh họ Lý tên Tịnh, từ nhỏ đã hướng đạo tu chân, yêu thích tiên thuật.

Dĩ nhiên đây không phải là vị Lý Tịnh có kỹ năng “trăm phần trăm tay không bắt bạch phiến”.

Ông ta đi khắp danh sơn, tình cờ bái Độ Ách chân nhân ở Tây Côn Luân làm thầy, học được ngũ hành độn thuật.

Vì tư chất không tốt, tiên đạo khó thành nên Lý Tịnh xuống núi

tham gia vào đại gia đình thần tử của triều Thành Thang.

Dù sao cũng có chút bản sự tu đạo nên ông nhanh chóng làm đến chức tổng binh trấn thủ ải Trần Đường.

Không lâu sau ông kết hôn sinh con, cưới người vợ xinh đẹp như hoa là Ân thị, sinh được hai con trai là Kim Tra và Mộc Tra, lần lượt được Văn Thù và Phổ Hiền thu làm đồ đệ để làm những kẻ ứng kiếp sau này.

Hiện nay Ân thị đang mang thai lần thứ ba, đã được ba năm sáu tháng.

Trong ải Trần Đường tin đồn râm ran, ai cũng bảo phu nhân tổng binh mang thai một con đại yêu quái.

Nếu không phải Lý Tịnh nắm đại quyền trong tay thì e rằng bách tính đã dìm Ân thị xuống Đông Hải từ lâu rồi.

Dù vậy Lý Tịnh cũng cảm thấy mất mặt, coi đứa trẻ chưa ra đời này là một sự sỉ nhục, nảy sinh lòng chán ghét sâu sắc.

Một ngày nọ khi màn đêm buông xuống, Lý Tịnh tan làm với vẻ mặt âm trầm, giận dữ xông vào phòng Ân thị.

"Đứa con này mang thai hơn ba năm, không phải yêu thì cũng là quái." Ông chỉ vào bụng lớn của Ân thị lạnh lùng nói.

Ân thị lộ vẻ lo âu: "Thiếp cũng cảm thấy có chút không ổn, ngày nào cũng thấy bồn chồn." Thực ra bà thương con, nhưng thấy phu quân đang giận dữ nên mới thuận theo lời ông ta.

"Hừ..." Lý Tịnh làm sao không thấy tâm tư của vợ, ông hừ lạnh một tiếng rồi phất tay bỏ đi.

"Con ơi...

đừng hành hạ mẹ nữa... mau ra đời đi được không?" Ân thị lẩm

bẩm, một giọt lệ lăn dài nơi khóe mắt.

Đêm đó bà nằm mơ thấy một vị tiên nhân mặc bát quái đạo bào trắng tinh bước vào trong mộng.

Tiềm ý thức của con người vốn cực kỳ bài ngoại, mộng cảnh cũng như vậy.

Khi túc chủ phát giác có người lạ tiến vào mộng cảnh của mình, phản ứng đầu tiên không phải là vui mừng mà là kinh hoàng, bài xích và cảnh giác.

Ví như lúc này, cảm giác của Ân thị đối với Thái Ất Chân Nhân trong mộng cực kỳ tồi tệ.

Giống như một nơi ẩn bí chưa từng bị ai đặt chân đến, nay lại bị kẻ khác ngang nhiên, thô bạo xông vào.

"Lão đạo kia, thật không biết xấu hổ, không hiểu lễ số!

Đây là nội thất của phu nhân, ông có thể tùy tiện vào sao?

Vô sỉ!

Ác tặc!" Mộng cảnh của Ân thị được bố trí y hệt phủ Lý tổng binh ở ải Trần Đường, nàng đang ở trong phòng đãi sản, lớn tiếng mắng nhiếc lão đạo nhân đột ngột xông vào, sắc mặt xanh mét.

Thái Ất Chân Nhân mỉm cười, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia phẫn nộ khó nhận ra.

"Phu nhân, mời tiếp lân nhi." Ân thị chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đạo nhân ném ra một vật, một đạo hồng quang lóe lên liền chui tọt vào bụng nàng.

"A..." Mộng cảnh vỡ tan, Ân thị giật mình tỉnh giấc trên giường, sắc mặt kinh hãi, mồ hôi lạnh đầy đầu.

Nàng vội vàng gọi Lý Tĩnh bên cạnh dậy, đem hết thảy chuyện

trong mộng kể lại.

"Tiên nhân thác mộng tống tử (tặng con) sao?" "Chuyện này có chút quỷ dị..." Lý Tĩnh sắc mặt biến hóa liên tục, trầm tư suy nghĩ.

Bản thân là người tu hành đạo pháp, y đương nhiên tin tưởng thần tiên có loại thủ đoạn này.

Nhưng y lại hoài nghi động cơ phía sau.

Người trong tiên đạo, tuy không phải toàn bộ nhưng tuyệt đại bộ phận đều là lũ tư lợi, không có lợi thì không dậy sớm.

Tiên nhân thác mộng tặng con, bên trong hẳn có ẩn tình.

"Phu quân, bụng thiếp đau quá... hình như sắp sinh rồi." Lúc này, Ân thị nhíu chặt lông mày, đau đớn khó nhịn nói.

"Mau, gọi bà đỡ!" Lý Tĩnh còn chưa kịp mặc áo ngoài đã vội vàng xoay người chạy ra ngoài phòng, vừa đi vừa hét.

Từ khi Ân thị mang thai mười tháng, y đã sớm tìm sẵn bà đỡ, giờ mang thai ba năm sáu tháng, cuối cùng cũng dùng tới.

Rất nhanh, bà đỡ dẫn theo hai tỳ nữ cấp tốc tiến vào nội thất.

Lý Tĩnh chờ đợi ở ngoài, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Có kỳ vọng, có khẩn trương, lại có chút thỏ thẻ.

Một mặt, y mong chờ Ân thị sinh hạ thêm một lân nhi như Kim Tra, Mộc Tra.

Mặt khác, mang thai tận ba năm sáu tháng, y lại lo sợ nàng sẽ sinh ra một quái thai.

Không biết qua bao lâu, tiếng kêu thét của Ân thị nhỏ dần, sau tiếng thét cuối cùng như dùng tận toàn lực, căn phòng hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Chương 367

Một lát sau, bà đỡ trợn to mắt, mặt đầy kinh hoàng, hét chói tai chạy ra khỏi phòng.

"Lão gia, phu nhân... phu nhân sinh ra một con yêu tinh rồi!" Lý Tĩnh giật mình, sắc mặt đột biến.

Y không quản bà đỡ nữa, rút thanh trường kiếm treo ở ngoại thất, lao thẳng vào trong.

Chưa kịp vào phòng đã thấy hồng quang rực rỡ.

"Quả nhiên là yêu quái!" Lý Tĩnh lạnh lùng nói, xông cửa bước vào, chỉ thấy một nhục cầu (cục thịt) to bằng hài nhi đang tỏa hồng quang, trôi nổi trên không trung.

"Trảm!" Không chút do dự, Lý Tĩnh vung kiếm chém mạnh xuống nhục cầu.

Trong khoảnh khắc, nhục cầu nứt ra.

Hiện ra không phải yêu quái mà là một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, khắp người tỏa hồng quang.

Tay phải đeo một chiếc vòng vàng, trên người quấn một dải lụa đỏ.

Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng.

Hai kiện linh bảo này tuy không phải Tiên Thiên nhưng khí tức rất bất phàm.

Lý Tĩnh tu vi không cao nhưng nhãn lực cực tốt.

Trong nháy mắt, y liền biết đứa trẻ này tương lai sẽ gánh vác đại sự.

“Là một đứa trẻ...

Có lẽ nó sẽ trở thành cơ duyên để ta thành tiên đắc đạo.” “Thật là trời giúp ta!” Lý Tĩnh nheo mắt, vẻ phẫn nộ biến mất, thay vào đó là vẻ từ ái giả tạo.

Y bế đứa trẻ đến trước giường Ân thị: “Phu nhân, nàng vất vả rồi.” Lý Tĩnh cười nói...

“Một màn này quả thực là ôn tình tràn trề, cảm động lòng người...” Tại Thái Âm Y Quán, Vọng Thư nhướn mày cảm thán một tiếng.

Lời nói mang chút âm dương quái khí.

Biểu cảm của Lý Tĩnh không hề lọt khỏi mắt nàng.

Với kinh nghiệm của một lão giang hồ (xuyên việt), nàng làm sao không nhìn ra tâm tư của Lý Tĩnh, y chẳng hề từ ái với con trai như vẻ bề ngoài.

Từ đó có thể suy ra, việc Lý Tĩnh sau này luôn nhắm vào Na Tra, thực chất là diễn kịch cho Thái Ất Chân Nhân – người đang mong Na Tra thế mình ứng kiếp – xem.

Chỉ là Thái Ất Chân Nhân vốn là hạng tinh ranh, sao lại không nhìn ra tâm cơ của Lý Tĩnh?

Chẳng qua là lão không quản, không thèm nhập cục, chỉ coi Na Tra là một công cụ nhân không hơn không kém.

Cuối cùng Nhiên Đăng mới là kẻ nhập cục, thu Lý Tĩnh làm đệ tử.

“Đúng là người quỷ đều đang diễn kịch.” Vọng Thư lắc đầu, tiếp tục quan sát.

Theo dòng thời gian, tiếp theo sẽ là Thái Ất thu đồ, Na Tra náo Đông Hải...

Lúc này, cách thành Triều Ca bốn mươi dặm.

Có hai vị đạo nhân từ tiên sơn xa xôi đang dừng chân nghỉ ngơi tại một dịch quán.

Chính là Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Thân Công Báo thấy hai vị Thánh nhân bố cục cho Phong Thần đại kiếp, biết rõ Khương Tử Nha có vai trò trọng đại nên không hề xúi giục Long Tu Hổ hại người như nguyên tác.

Sau khi rời Côn Luân sơn, y đuổi kịp Khương Tử Nha, nói dối là cũng được sư mệnh xuống sơn cứu thế, muốn cùng sư huynh đi dạo nhân gian một chuyến.

Khương Tử Nha tuy có chút nghi ngờ nhưng Thân Công Báo suy cho cùng cũng là môn hạ Xiển Giáo, lại cùng xuất thân từ Cổ Vương thành của Nhân tộc, cùng lên núi, cùng chịu khổ bao năm, nên cũng vui vẻ tiếp nhận.

Hai người rời Côn Luân liền đi thẳng tới Triều Ca.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, muốn diệt Thương thì trước tiên phải hiểu rõ Ân Thương.

May thay, Khương Tử Nha có một người anh kết nghĩa là Tống Dị Nhân đang ở Triều Ca, nên định đến nương nhờ.

Lúc này, Thân Công Báo và Khương Tử Nha gọi tiểu nhị lấy chút rượu thức ăn, ngồi ăn uống.

Hai người uống rượu, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Thân Công Báo lo lắng cho gia tiểu và tiền đồ; Khương Tử Nha lại phiền muộn về cha mẹ mất tích thần bí.

"Sư huynh đang phiền lòng vì chuyện của hai vị lão nhân gia sao?" Thân Công Báo lên tiếng hỏi.

“Haiz, ngay cả lão sư cũng không tính toán được tình huống và tung tích của họ, sao ta không lo lắng cho được.

Sinh tử ra sao, đang ở phương nào, tổng cộng cũng phải có một tin tức chứ.” Khương Tử Nha uống một hớp rượu, thở dài khôn nguôi.

Truy tìm bốn mươi năm, chuyện này đã thành chấp niệm trong lòng lão.

“Đệ lại có một cách, có lẽ hữu dụng.” Thân Công Báo ghé sát Khương Tử Nha, thấp giọng nói.

“Sư đệ mau nói nghe xem!” Khương Tử Nha lộ vẻ kinh ngạc.

Chuyện mà ngay cả sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tra ra kết quả, Thân Công Báo lại có cách?

Nhưng trong lòng lão vẫn nhen nhóm một tia kỳ vọng.

“Trong thành Triều Ca hiện nay có một vị cao nhân đang du lịch hồng trần, hay là huynh cùng đệ đi bái kiến.” “Có lẽ vị ấy biết tung tích của nhị lão.” Thân Công Báo chỉ chỉ vào miếng ngọc bội Kỳ Lân trước ngực Khương Tử Nha.

“Sư đệ, quả thật sao?” Khương Tử Nha hiểu ngay lập tức, thất thanh kinh hô, mặt lộ vẻ kinh hãi, trong lòng dậy sóng.

Giây phút này, tâm thần Khương Tử Nha run rẩy, kích động không thôi.

Ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Chuyện ngọc bội Kỳ Lân, khi lên Côn Luân bốn mươi hai năm trước lão chỉ kể với Thân Công Báo.

Ngoại trừ Thân Công Báo ra, các đệ tử Xiển Giáo khác đều không biết bí mật này.

Đặc biệt là sau khi bái vào môn hạ Nguyên Thủy tại Ngọc Hư

Cung học đạo, lão phát hiện vị kia không chỉ là một ngọn núi cao ngất trấn áp Hồng Hoang, mà còn có nhiều điểm không vừa mắt với sư tôn Nguyên Thủy, nên càng không dám nhắc tới.

Lúc này Thân Công Báo chỉ vào ngọc bội Kỳ Lân, Khương Tử Nha trong nháy mắt hiểu y đang ám chỉ Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Một vị tồn tại trên cả Thánh nhân, có thể sánh ngang Hồng Quân.

Nếu là vị ấy, có lẽ thật sự biết tung tích cha mẹ lão.

Nghĩ đến đây, hô hấp của Khương Tử Nha trở nên dồn dập, bốn mươi năm truy tìm cuối cùng cũng có hy vọng.

"Sư huynh, huynh đệ ta ở cùng nhau mấy chục năm, khổ cực đều nếm trải, chuyện đại sự thế này sư đệ lẽ nào lại lừa huynh?" Thân Công Báo vuốt râu đầy tự tin.

"Không phải ta không tin, nhưng hành tung của Thánh nhân huyền ảo cỡ nào, người thường khó mà tìm thấy, ngay cả sư bá sư tôn cũng khó tìm ra dấu vết của nàng, sao sư đệ lại biết?" Khương Tử Nha đầy vẻ hoài nghi.

Trong lòng lão vạn phần muốn tin đó là thật, nhưng sở học lại bảo lão rằng logic này không thông, lão đâu phải đứa trẻ lên ba mà dễ lừa như vậy.

"Haha, sư huynh đa lự rồi." "Vị Thánh nhân kia hành sự, chắc huynh cũng có nghe qua, vốn không thể dùng thường lý mà suy đoán." "Sư đệ cũng không có bản lĩnh lớn đến mức tìm ra tung tích Thánh nhân.

Nhưng... vị ấy căn bản không hề che giấu hành tung nha." "Lúc nãy khi sư huynh đang uống rượu giải sầu, đệ lại vểnh tai nghe ngóng tiếng nói chuyện trong dịch trạm." "Tiểu nhị và ông chủ dịch trạm ở

hậu trù có nhắc đến một chuyện quái dị gần đây tại Triều Ca.

Trong thành Triều Ca ở phố Tây có một gia đình mở y quán, gần đây chuyên chữa bệnh cho khất cái và nô lệ.

Có tiền thì đưa một ít, không tiền thì y quán kia không thu nửa xu...

Quả là chuyện lạ đời.

Càng thần kỳ hơn, chủ nhân y quán y thuật vô song, bệnh nào cũng khỏi, từ lão thái gia Cát gia trang đến Mã tam hạt tử ở Tây Lương hà..." Thân Công Báo hăng hái nói thao thao bất tuyệt.

"Sư đệ!

Nói trọng điểm!" Khương Tử Nha nhíu mày, vội vàng ngắt lời.

Lão biết tính sư đệ mình, làm người xử thế cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là nói quá nhiều, như một cái 'máy nói', nếu trúng mạch thì có thể nói liên tục hai ngày hai đêm, cực kỳ 'thủy' (lan man).

"Úi úi!" Thân Công Báo định thần lại.

Đoạn, mắt y sáng lên, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha: "Sư huynh, huynh biết y quán đó tên gì không?" "Ái chà... hảo sư đệ, mau nói đi..." Khương Tử Nha đầy đầu vạch đen, trừng mắt râu bạc vểnh lên.

Thân Công Báo lắc đầu cười, không trêu chọc Khương Tử Nha nữa: "Y quán đó tên là...

Thái Âm Y Quán!" Lời vừa dứt, Khương Tử Nha cảm thấy như một đạo tia sét xẹt qua tim, toàn thân run rẩy.

"Thái Âm... là Thái Âm nào?" Lão vẫn không dám tin, nhìn Thân Công Báo xác nhận lại.

Chương 368

Thân Công Báo bưng chén uống hớp rượu, u u nói: "Còn Thái Âm nào nữa, chính là vầng minh nguyệt trên đầu chúng ta ấy!" Có được đáp án mong muốn, Khương Tử Nha mặt lộ vẻ vui mừng, nắm chặt nắm đấm.

Lão biết Thái Âm ám chỉ Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Đồng thời cũng là Thánh Cô nương nương của Nhân tộc.

Một vị đại thần tồn tại từ thời thượng cổ đến nay, là bậc Tiên Thiên Thần Thai.

Không chỉ quản lý chức vị Nguyệt Ngự, mà còn là một trong những tồn tại đỉnh tiêm thực sự giữa trời đất Hồng Hoang.

Tu vi, cảnh giới, thần thông, thuật pháp của nàng đều đạt tới mức người thường khó lòng phỏng đoán, sự mạnh mẽ còn trên cả sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một bậc đại thần thông giả chân chính, Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

"Tốt, sư đệ, vi huynh đa tạ đệ.

Sáng sớm mai ta sẽ vào thành.

Thỉnh sư đệ cùng ta đến Thái Âm Y Quán diện kiến Nguyệt Chủ." Khương Tử Nha đứng dậy trịnh trọng hành lễ với Thân Công Báo.

"Sư huynh nói gì vậy, chuyện của huynh cũng là chuyện của đệ." Thân Công Báo cũng đứng dậy, mặt đầy ý cười.

Lần này đưa kẻ mang thiên mệnh phong thần đến gặp chủ nhân, phần thưởng chắc không ít đâu.

Thân Công Báo nghĩ thầm đầy đắc ý.

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Tại ải Trần Đường, Lý phủ nhộn nhịp phi thường.

Vào lúc sáng sớm, tin tức về đứa con yêu quái mang thai ba năm sáu tháng của Lý Tĩnh cuối cùng cũng chào đời đã như một cơn lốc quét qua toàn bộ ải Trần Đường.

Từ các bậc quan lại quyền quý đến lê dân bách tính, trong thời gian ngắn đều xôn xao như nước sôi.

Vì vậy, vào buổi sáng, các vị thuộc quan trong ải đều mang lễ vật đến chúc mừng.

Yêu quái thì yêu quái, nhưng ai bảo là cấp trên chứ.

Các thuộc quan mặt đầy ý cười, miệng hô: "Tổng binh đại nhân, chúc mừng chúc mừng hỉ đắc quý tử", "Đại nhân đa phúc, lại thêm đinh mới", nhưng sau lưng thì mặt cười tâm không cười, kèm theo một tia sợ hãi.

Từng người một trợn to mắt nhìn đứa con thứ ba của Lý Tĩnh vừa sinh ra đã chạy nhảy khắp nơi, chốc chốc lại nhảy vọt lên nóc nhà...

Không biết là đại yêu quái phương nào đầu thai chuyển thế, vừa sinh ra đã tà môn như vậy!

Sau này ải Trần Đường e là nhiều rắc rối rồi!

Lý Tĩnh vốn là kẻ tinh ranh, lão giang hồ, đương nhiên dễ dàng nhìn ra tâm tư của đám thuộc quan kia.

Y không trách tội, sợ hãi cái chưa biết là nhân tình thường tình.

Ngay cả y khi đối diện với cái gọi là 'đứa trẻ' này, trong lòng cũng thấy sởn gai ốc.

Đặc biệt là khi đứa trẻ đó dùng chiếc vòng nhắm vào y, tim Lý Tĩnh đập loạn xạ.

Đó là Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ hi hữu, ở chỗ sư tôn hờ Độ Ách Chân Nhân y cũng chỉ thấy một kiện, được sư tôn coi như trân bảo, giấu kỹ không cho ai biết, nói rằng nếu để người ngoài hay biết sẽ có đại họa.

Có thể thấy bảo vật này lợi hại cỡ nào.

"Đại nhân, ngoài cửa có một đạo nhân cầu kiến." Quân sĩ thủ môn chạy vào bẩm báo với Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh nheo mắt, thần sắc ngưng trọng.

Đạo nhân?

Chẳng lẽ chính chủ gây ra chuyện này đã đến rồi?

Hừ...

Lý Tĩnh cười lạnh trong lòng.

Nhưng thiên hạ Đạo môn vốn một nhà, không có lý gì lại không tiếp, cũng để xem đạo nhân đứng sau chuyện này đang bán thuốc gì trong bình hồ lô.

"Mau mời!" Lý Tĩnh vội vàng nói.

Tướng sĩ thủ môn vâng lệnh, nhanh chóng ra ngoài mời đạo nhân vào.

Đó là một lão đạo nhân, thân hình kiện tráng, bước chân nhẹ nhàng, trong mắt như có hào quang, mặc một bộ trường bào trắng rộng rãi, đầu búi tóc đạo, tay cầm phất trần, lưng đeo bảo kiếm.

Hành động lôi lệ phong hành, khí chất cao tuyệt.

Thật đúng là tiên nhân hạ phàm, một bậc hữu đạo toàn chân.

“Bần đạo kiến quá tướng quân.” Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Tĩnh, mặt đầy hòa ái.

“Không biết đạo hữu tiên hương ở đâu?” Lý Tĩnh chắp tay hành lễ, đi thẳng vào vấn đề.

“Càn Nguyên sơn Kim Quang động, Thái Ất Chân Nhân là ta.” Lão đạo mỉm cười, phẩy nhẹ phất trần.

Lý Tĩnh sắc mặt biến đổi, trong lòng chấn động.

Danh hiệu đạo nhân trước mắt này y đã nghe qua.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, đệ tử dưới tòa Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn...

Những người tu hành tiên đạo trong thiên hạ hiếm ai không biết danh húy này.

Một nhóm cao thủ, nhưng cũng là một nhóm sát tinh.

“Lúc trước, Văn Thù, Phổ Hiền cùng đến thu Kim Tra, Mộc Tra làm đệ tử.” “Giờ lại xuất hiện một Thái Ất Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên...

Xiển Giáo rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Tĩnh sinh lòng bất an.

Bình thường đám đệ tử đại giáo này mắt cao hơn đầu, không coi trọng người tu đạo tầng lớp dưới, vậy mà nay lại lần lượt tìm tới cửa...

Lý Tĩnh cảm giác bên trong có vấn đề lớn, nhưng tu vi thấp, nhìn không thấu.

Chỉ thấy một đoàn sương mù bao trùm thiên địa, bao trùm cả Lý gia ở ải Trần Đường.

“Đạo hữu thật hảo phúc khí, có lân nhi như vậy giáng sinh trong nhà, sau này tất hưởng phúc con cháu, phi hoàng đằng đạt.

Đứa trẻ đã đặt tên chưa?" Thái Ất Chân Nhân không biết Lý Tĩnh đang nghĩ gì, mắt lóe tinh quang nhìn chằm chằm đứa bé mặc yếm đang bay nhảy trên nóc nhà...

Đó chính là đệ tử sẽ thay lão ứng kiếp.

Lý Tĩnh thầm chửi trong lòng, đứa trẻ này e là một tai họa tày trời thì có.

"Chưa đặt tên!

Chân Nhân đến Lý phủ chúc mừng vào ngày đại hỷ này chính là duyên phận.

Hay là nhờ Chân Nhân đặt cho khuyển tử một cái tên?" Lý Tĩnh tươi cười, nhưng trong lòng lạnh lẽo, nhìn thấu tâm tư của Thái Ất Chân Nhân.

"Ừm... vậy đặt tên là...

Na Tra đi." Thái Ất Chân Nhân phẩy phất trần, giả vờ trầm tư một hồi.

"Tốt, Lý Tĩnh đa tạ Chân Nhân." Lý Tĩnh giả bộ hoan hỷ...

"Cả hai đều là phái thực lực, bái phục!" Ở thành Triều Ca cách xa ải Trần Đường, Vọng Thư vừa cắn hạt dưa vừa chân thành cảm thán.

Nhìn hai lão già Thái Ất và Lý Tĩnh mỗi người một tâm địa gian xảo, đấu trí với nhau...

Chẳng phải hay hơn phim truyền hình sao?

"Lão sư, ngoài cửa y quán có hai vị đạo nhân cầu kiến." Lúc này, giọng nói của Bích Tiêu vang lên.

Trên mặt nàng hiện ra một tia mệt mỏi, tinh thần hơi uể oải, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút ám đạm.

Đều là do lao lực mà ra.

Mấy ngày trước nàng còn than thở y quán vắng khách, ma cũng không có một con.

Nhưng chỉ vài ngày sau, lượng người đến khám bệnh tăng vọt, không chỉ khất cái, bách tính mà quan lại quyền quý cũng không ít.

Thậm chí có người trả giá cao mời đại phu của y quán đến phủ khám bệnh...

Đương nhiên, với những kẻ đó, dù là Vọng Thư, Bích Tiêu hay Đại Bằng đều đuổi thẳng cổ.

Kim ngân phàm tục hay vinh hoa phú quý đối với họ sớm đã không còn ý nghĩa.

Lúc này Bích Tiêu chỉ thấy tâm mệt.

Có người cầu kiến?

Chương 369

Vọng Thư ngẩn ra, nhìn xuống lầu.

Cạnh hàng dài người đang xếp hàng trước y quán, có hai đạo nhân đứng đó như hạc giữa bầy gà.

Một người mặc đạo bào trắng, râu tóc bạc phơ, dáng vẻ lão đạo.

Một người mặc đạo bào đen trắng xen kẽ, mày rậm mắt to, dáng vẻ trung niên đạo nhân.

Khí chất của cả hai đều phi phàm.

"Quái lạ?

Ta còn chưa triệu hoán Thần Long mà hai người này đã tìm tới cửa rồi?" Vọng Thư chớp mắt, nhìn thấu thời gian, thấy lại màn diễn ra trong dịch trạm đêm qua.

"Hóa ra là vậy." Nàng gật đầu, hiểu rõ tiền căn hậu quả.

"Bích Tiêu, bảo họ ra xếp hàng đi.

Người tu đạo cũng như phàm nhân, muốn tìm đại phu thì cũng phải xếp hàng, đừng để phá hỏng quy củ." Vọng Thư mỉm cười nói.

"Rõ." Bích Tiêu cung kính hành lễ.

Ngoài cửa Thái Âm Y Quán.

"Không hổ là Nguyệt Chủ, thật đại từ đại bi, với thân phận cao quý lại chọn chu du phàm trần, diệu thủ nhân tâm, y trị cho biết bao phàm nhân." "Thực là tấm gương cho chúng ta." "Người đẹp, tâm thiện... quá hoàn mỹ." Thân Công Báo mặt đầy cảm động, không tiếc lời tán thán.

Biết rõ đại lão ở trên lầu nên đương nhiên phải nịnh nọt hết lời.

Bất kể có lố hay không, cứ khen một trận cho xong chuyện.

Khương Tử Nha đứng cạnh Thân Công Báo, đầy đầu vạch đen, cảm thấy xấu hổ vì cùng hội cùng thuyền với kẻ này.

"Sư đệ, diễn hơi lố rồi đó..." Khương Tử Nha đau đầu nói.

Thân Công Báo chớp mắt: "Sư huynh, đệ không có diễn, tin đệ đi... tất cả đều là lời nói từ tận đáy lòng!" Khương Tử Nha: "..." Lúc này lão chỉ hận không thể dùng Ngũ Lôi Pháp đánh chết Thân Công Báo.

Sắp gặp tồn tại đỉnh tiêm của trời đất, mà Thân Công Báo thế này... có chắc là không hãm hại lão không?

Khương Tử Nha đầy vẻ hồ nghi đánh giá Thân Công Báo.

Trên tầng hai Thái Âm Y Quán, Vọng Thư uống một hớp trà, lắc đầu.

Đúng là...

CP kỳ quái lại tăng thêm rồi.

"Sư huynh mau nhìn, Bích Tiêu tiên tử ra rồi." "Dám hỏi tiên tử, Nguyệt Chủ lão nhân gia có ở đây không?" Khương Tử Nha ôm quyền hành lễ.

Vọng Thư trong nháy mắt hóa đá, biểu cảm và động tác đều khựng lại.

Lão nhân gia...

Khương Tử Nha ngươi được lắm.

"Sư tôn bảo hai người ra xếp hàng, ai đến tìm đại phu cũng vậy, không có lý do gì để chen ngang." Bích Tiêu đáp.

"Tốt, đa tạ tiên tử." Khương Tử Nha mặt lộ vẻ vui mừng.

Chỉ là xếp hàng thôi mà, lão có thừa kiên nhẫn.

“Nguyệt Chủ thánh minh!” Thân Công Báo lại bồi thêm một câu nịnh nọt nhỏ.

“Sư đệ, đủ rồi, mau theo ta ra xếp hàng.” Khương Tử Nha sắc mặt biến đổi, kéo Thân Công Báo xuống cuối hàng dài, sợ sư đệ Thân Công Báo nói thêm nữa sẽ khiến Thánh nhân bất mãn.

Nào biết, người thật sự khiến Vọng Thư bực mình chính là lão.

Từ buổi sáng xếp đến buổi chiều, khi mặt trời sắp lặn, hàng dài mới đến lượt.

Thân Công Báo và Khương Tử Nha cuối cùng cũng đứng trước cửa Thái Âm Y Quán.

“Hai vị đạo hữu, mời vào.” Khi giọng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc của Bích Tiêu vang lên bên tai Khương Tử Nha, lão mới nặn ra một tia cười, thở phào nhẹ nhõm.

Đối với lão, xếp hàng không khó, khó là sự nôn nóng và hành hạ trong tâm trí.

Bốn mươi năm truy tìm, cuối cùng cũng sắp có đáp án.

Lão thầm kỳ vọng, cầu nguyện được nghe tin tốt.

“Đa tạ tiên tử.” Khương Tử Nha, Thân Công Báo đồng thanh hành lễ với Bích Tiêu.

Họ biết Bích Tiêu gọi mình là 'đạo hữu' đã là cực kỳ khách khí.

Luận thân phận, Bích Tiêu cũng là đệ tử Thánh nhân, đồng thời là muội muội của Tây Cực Câu Trần Đại Đế.

Luận tư lịch, hai người càng không thể sánh bằng Bích Tiêu, nàng là nhân vật đã hóa hình xuất thế từ trước Vu Yêu lượng kiếp.

Luận pháp lực, thần thông, tu vi, cảnh giới...

Thôi đi, chênh lệch quá lớn, không cần so sánh.

“Mau lên lầu đi, đừng để lão sư đợi lâu.” Bích Tiêu ngáp một cái.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo gật đầu.

Bước vào đại sảnh, họ khựng bước.

Thấy một vị tiên tử dung mạo tuyệt mỹ, khí chất cao lãnh đang chẩn bệnh cho một phu nhân trung niên.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo, vốn sinh ra trong gia tộc trấn thủ Cổ Vương thành, tự nhiên nhận ra vị này chính là Thánh Cô nương nương của Nhân tộc – Vọng Thư.

Nhưng... rõ ràng vừa rồi Bích Tiêu tiên tử bảo lên lầu mà.

Hai người thầm hiểu.

“Là phân thân của lão sư.” Lúc này, giọng nói của Bích Tiêu vang lên từ phía sau.

Hai người bừng tỉnh đại ngộ.

Phân thân pháp họ cũng có học qua.

Nhưng đó chỉ là đạo pháp thiển cận, còn loại phân thân hoàn toàn y hệt chủ thể thế này đã vượt xa tưởng tượng của họ.

“Bái kiến Nguyệt Chủ.” Hai người hướng về phía Vọng Thư số 1 hành lễ.

Tuy là phân thân nhưng cũng đại diện cho bản thân Vọng Thư.

Tiếp đó, hai người lên lầu.

Trên tầng hai, họ thấy một vị nữ thần tuyệt sắc mặc cung trang trắng ngồi trên ghế, nhìn ráng chiều bên ngoài, thong thả uống trà.

“Nhân tộc Khương Tử Nha bái kiến Thánh Cô nương nương.” “Nhân tộc Thân Công Báo bái kiến Thánh Cô nương nương.” Hai

người lại hành lễ một lần nữa.

“Việc lao tâm khổ tứ thì giao cho phân thân và đồ đệ, còn mình thì ở trên lầu hưởng thụ.” “Không hổ là Thánh Cô nương nương.” Khương Tử Nha và Thân Công Báo nhìn nhau, thầm nhủ trong lòng.

“Ta cũng không có nhàn rỗi đâu, nếu ta nhàn rỗi thì lão sư (Hồng Quân) e là sẽ vui lắm.

Lão vui thì ta không vui.” “Với lại... tiểu gia hỏa này, đừng có tùy tiện gọi người ta là lão nhân gia.

Ta trông già lắm sao?” Vọng Thư cười hì hì nói.

Chỉ là lời nói ra khỏi miệng vẫn mang vẻ thanh lãnh.

Một câu nói khiến Khương Tử Nha và Thân Công Báo lạnh sống lưng, mồ hôi trán tuôn rơi.

Lời đồn Vọng Thư và Nguyên Thủy Thiên Tôn mâu thuẫn sâu sắc, như nước với lửa, nay xem ra quả không sai.

Chỉ là danh xưng 'tiểu gia hỏa' nghe sao mà lạ lùng?

Thân Công Báo mặt cổ quái nhìn Khương Tử Nha, một ông lão bảy mươi hai tuổi râu tóc bạc phơ mà gọi là 'tiểu gia hỏa' thì cũng được đi.

Nhưng Nguyệt Chủ nói cũng không sai.

Nếu tính tuổi, tuổi của nàng chắc phải tính bằng đơn vị triệu năm, Khương Tử Nha bảy mươi hai tuổi so với nàng chỉ là số lẻ.

Vọng Thư nheo mắt, uống thêm hớp trà.

Chương 370

“Ý định của hai người, ta đã biết.” “Khương Tử Nha, cha mẹ ngươi đang ở Chiêu Dao sơn của Linh tộc, sống rất tốt, lại đã bước chân vào tiên đạo, thời gian ngắn tuổi thọ vô ưu, không cần lo lắng.

Đợi hoàn thành đại nghiệp phong thần, ngươi có thể đi tìm họ.” “Thân Công Báo... tâm tư của ngươi ta hiểu.

Lát nữa ở lại, đúng lúc ta có kiện yếu sự muốn giao cho ngươi làm.” Khương Tử Nha nghe tin về cha mẹ, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng nhưng nước mắt lại lưng tròng.

“Hóa ra ở Chiêu Dao sơn của Linh tộc, hèn gì sư tôn Nguyên Thủy Thánh nhân không tính ra được tung tích.” Lão thầm nghĩ.

“Đa tạ nương nương chỉ điểm, như vậy ta liền an tâm rồi, phải đi hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao phó thôi.” Khương Tử Nha hành lễ lần nữa, thẳng thừng rời đi.

Tại sao cha mẹ lại ở Chiêu Dao sơn của Linh tộc?

Nơi đó cách Cổ Vương thành của Nhân tộc hàng tỷ tỷ năm ánh sáng, cha mẹ là phàm nhân sao có thể đến được?

Tất cả đều là ẩn số, Khương Tử Nha có những suy đoán đáng sợ trong lòng nhưng không dám nghĩ sâu.

Lão biết nếu nghĩ sâu hoặc truy vấn, nhất định sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Một bên là sư ân, một bên là cha mẹ.

Một bên là Nguyên Thủy, một bên là Thánh Cô nương nương của Nhân tộc đang bố cục.

Một bí mật kinh thiên!

Lão chỉ là kẻ kẹt ở giữa.

Sự thật này chắc chắn là trần trụi và đẫm máu, lão thà rằng coi như không biết.

Cứ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ Phong Thần đại kiếp, chờ tất cả kết thúc rồi mới đến Chiêu Dao sơn tìm người thân.

"Người thông minh đấy..." Vọng Thư nhìn bóng lưng Khương Tử Nha xa dần, khẽ cười một tiếng.

Đầu tư thất bại sao?

Không, cũng chẳng sao cả.

Dù sao nàng cũng chỉ tùy ý bố hạ một quân cờ.

Nếu mọi chuyện đều diễn ra theo đúng ý nàng thì thiên địa này cũng quá vô vị.

"Nương nương đừng giận, tính tình Khương Tử Nha là vậy." "Có đệ ở đây, nương nương có việc gì cứ dặn dò, Thân Công Báo nhất định tận tâm kiệt lực hoàn thành." Sau khi Khương Tử Nha đi, Thân Công Báo trút bỏ lớp 'mặt nạ' ngụy trang, quỳ bái xuống đất.

Giây phút này, y không phải đệ tử Nguyên Thủy, môn nhân Xiển Giáo, mà là con báo tinh đã sớm thần phục Vọng Thư.

"Đầu thai làm người rồi, làm việc cũng khá lắm." "Đúng lúc có việc cho ngươi làm." "Nguyên Thủy và Lão Tử chọn 'phượng minh Tây Kỳ', giúp Tây Bá Hầu Cơ Xương diệt Thương.

Chỗ ta, trời không như ý.

Ta chọn Ký Châu Hầu Tô Hộ, vài ngày nữa hãy đến Ký Châu, đảm nhiệm thừa tướng của Tô gia, hưng Tô phạt Thương." Lời Vọng Thư vừa dứt, Thân Công Báo mặt đầy chấn động, trong lòng dậy sóng.

Ngay cả với nhãn giới của y cũng thấy được huyết sắc ngập trời Hồng Hoang từ lời nói của nàng.

Xiển Giáo, Nguyệt Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo... sẽ là một trận đại chiến giữa các đại giáo chưa từng thấy, sử vô tiền lệ.

Đại kiếp này đối với phàm nhân có lẽ không ảnh hưởng lớn, chỉ là đổi ngôi vương triều mà thôi.

Nhưng thực chất là kiếp nạn của thần tiên.

Thậm chí đến cuối cùng, Thánh nhân đại chiến cũng cực kỳ khả thi.

May mà mình sớm bám được cái cây to nhất.

Thân Công Báo thầm cảm thấy may mắn.

"Rõ, tuân pháp chỉ của nương nương." Ép xuống chấn kinh trong lòng, y hít sâu một hơi đáp.

"Dám hỏi nương nương... bây giờ đệ phải làm gì?" Thân Công Báo nghe chữ 'vài ngày nữa' trong lời Vọng Thư, liền mở miệng hỏi.

Vọng Thư vén tóc, tiếp tục uống trà: "Bây giờ... làm kẻ chạy bàn đi, y quán đang thiếu người." Thân Công Báo: "..." Ta là người mang thiên mệnh phong thần mà đi chạy bàn sao?

Y há hốc mồm.

Thôi được, xem ra chạy bàn cho vị này cũng chẳng mất mặt, dù sao ngay cả nhân vật như Bích Tiêu tiên tử cũng chỉ là kẻ chạy bàn.

Nghĩ vậy, Thân Công Báo thấy dễ chịu hơn hẳn.

Côn Luân sơn, Ngọc Hư Cung.

"Rầm!" "Lại nữa!" "Chỗ nào cũng có nàng ta!" "Thân Công Báo thì thôi đi, vì sao đứng sau Khương Tử Nha cũng có bố cục của

nàng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ cực, ném kinh quyển, cung đăng xuống đầy điện.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy đại phát tỳ khí, tức đến phát run.

Từ khi Khương Tử Nha, Thân Công Báo xuống Côn Luân, y vẫn luôn quan tâm động tĩnh của hai người.

Trước khi vào Triều Ca, quan hệ của hai người tuy tốt đến mức vượt ngoài dự liệu nhưng vẫn nằm trong phạm vi hiểu được.

Cho đến khi Thái Âm Y Quán xuất hiện... cho đến khi bí ẩn cha mẹ Khương Tử Nha mất tích lộ diện.

Nguyên Thủy mới bừng tỉnh.

Quả thực như trước đây đã dùng Thân Công Báo làm mồi nhử để câu cá lớn.

Phát hiện Vọng Thư và Thân Công Báo quả thực có liên quan.

Nhưng vạn phần không ngờ, ngay cả Khương Tử Nha cũng có liên quan đến Vọng Thư.

Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong lòng Nguyên Thủy.

Cả hai kẻ mang thiên mệnh phong thần cực kỳ khả năng đều là phục bút của Vọng Thư.

Điều này tuyệt đối không muốn thấy, nhưng nay lại chân thực xảy ra trước mắt.

"Ta đáng lẽ phải sớm nhận ra, giữa trời đất này chuyện ta không tính ra được vốn không nhiều.

Khu khu tung tích của hai phàm nhân, ta sao lại không tính ra?

Ngay cả khi đã hóa thành quỷ hồn!" "Ta sai rồi, không phải do

thiên cơ bị đại kiếp che đậy, mà là có người giở trò." "Vọng Thư... lợi dụng tiên tri tiên giác về thiên đạo đại thế, không chỉ ra tay với Thân Công Báo, ngay cả Khương Tử Nha cũng vậy, vụ cha mẹ y mất tích chính là thủ bút của nàng!" "Cả hai kẻ phong thần đều nắm trong tay, cũng không sợ lòng tham quá lớn mà mẻ răng sao!" "Không ổn, Khương Tử Nha cũng không chắc chắn.

Cha mẹ y ở Chiêu Dao sơn, chẳng khác nào có con tin trong tay Vọng Thư.

Ai biết được... lần này y biểu hiện trong Thái Âm Y Quán có phải là đang cùng Vọng Thư diễn kịch cho ta xem hay không." "Bằng sự thông tuệ của Vọng Thư, nàng ta sao lại không biết ta đang quan sát sau lưng.

Chuyện này cực kỳ có khả năng xảy ra." "Phải biết vị kia chính là kẻ giỏi diễn kịch nhất." "Thật là hảo kế!" "Nếu ta hoài nghi Khương Tử Nha, vậy Phong Thần đại kiếp chưa bắt đầu ta đã thua rồi." "Nếu ta không hoài nghi y, ngộ nhỡ... y thật sự là kẻ phản bội thì sao?

Nhân tộc, Vọng Thư là thủy tổ Nhân tộc, lại có cha mẹ ở đó, không phải là không có khả năng." "Đem nan đề vứt cho ta, phản tướng ta một quân sao?" Ánh mắt Nguyên Thủy nhấp nháy, tâm loạn rồi.

Cảm giác phía trước đầy rẫy sát cơ, mỗi bước đi đều có sát chiêu của Vọng Thư chờ sẵn.

Rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tiến không được, thối cũng không xong.

Nguyệt Chủ – kẻ có thể thong thả bố cục dựa trên đại thế thiên đạo – thực sự quá đáng sợ.

Tiếp đó, sự kỵ đạn sâu sắc dâng lên trong lòng.

Thực sự đối đầu toàn diện với Vọng Thư mới thấy được sự khủng khiếp đó.

Bố cục của nàng cực kỳ nan giải, khiến người ta hụt hơi.

Luôn có những ẩn ý lớn lao ở những chi tiết cực nhỏ.

Ví như lần này, nàng dùng Thân Công Báo làm minh tử (quân cờ sáng), nhưng ám tử (quân cờ tối) lại là Khương Tử Nha.

Một sáng một tối, cả hai kẻ phong thần đều nằm trong tầm khống chế của nàng.

Đây chính là một đại cục bày ra trước mắt Nguyên Thủy.

Một đại cục mà Vọng Thư muốn triệt để thu dọn Xiển Giáo!

Chương 371

"Ta đã bảo sao mà trùng hợp thế, hai kẻ phong thần cùng lúc tìm tới cửa, hóa ra đều là thủ bút của nàng." "Nhắm thẳng vào Xiển Giáo của ta, muốn tống môn hạ đệ tử của ta lên bảng phong thần hết sao." Nguyên Thủy nghĩ sâu thêm chút nữa, càng cảm thấy lạnh sống lưng, da đầu tê dại.

Người phụ nữ này quá đáng sợ.

Suýt chút nữa là trúng kế.

Hạnh hảo là đã có sự cảnh giác.

"Sát kiếp của Thập Nhị Kim Tiên nhất định phải qua." "Kế sách hiện giờ e là chỉ có thể ra tay từ chính những kẻ phong thần." "Vọng Thư làm được, ta cũng làm được." "Tử Nha, đừng trách vi sư tâm ngoan, cũng là vì tốt cho ngươi thôi... ai bảo ngươi đi theo nhầm người." Nguyên Thủy trầm tư, một ý niệm dần trở nên rõ ràng trong lòng.

Thời gian như lưu thủy, chuyển mắt đã bảy năm trôi qua.

"Lão sư, không gian thuật di (dịch chuyển tức thời), đệ tử luyện thành rồi!" "Đệ tử cũng học được không gian đại thần thông rồi!" Sáng sớm, Thái Âm Y Quán chưa mở cửa, giọng nói cuồng hỷ của Bích Tiêu đã vang lên.

Bảy năm trước, sau một đêm đột phá từ Thái Ất Kim Tiên lên Đại La Kim Tiên, nàng không học thần thông thuật pháp nào khác mà chỉ chăm chăm vào không gian thuật di.

Là đệ tử Nguyệt Chủ, nàng hiểu rõ sự khủng khiếp của đại thần thông này.

Nhìn lại mỗi trận chiến của lão sư, không gian thuật di không nghi ngờ gì là thần thông được dùng nhiều nhất.

Đạo lý 'gần quan được ban lộc' nàng đương nhiên hiểu.

Thế là nàng đủ kiểu đeo bám, năn nỉ Vọng Thư dạy kèm riêng về không gian pháp tắc.

Chỉ mất bảy năm, nàng đã thuận lợi ngộ được không gian pháp tắc đến mức có thể dịch chuyển tức thời.

"Ồ." Vọng Thư trả lời ngắn gọn.

Nàng không mấy hứng thú, theo nàng thấy, bảy năm mới ngộ được thuật di cũng chỉ là trình độ bình thường, đó là đã được nàng 'buff hack' đủ kiểu rồi.

"Đa tạ lão sư." Bích Tiêu mặt đầy tươi cười, cung thân hành lễ.

Qua hơn bảy năm mỗi ngày chung đụng, nàng đã nắm thấu tính khí của lão sư mình.

Nhìn có vẻ chẳng quan tâm chuyện gì, vân đạm phong khinh, thực tế mọi chuyện đều để trong lòng.

Nguyệt Chủ Vọng Thư là hạng ngoài lạnh trong nóng.

"Lão sư, khi nào chúng ta rời Triều Ca ạ?" Bích Tiêu cất tiếng hỏi.

Đại Bằng bên cạnh nghe câu hỏi này mắt cũng sáng lên, nhìn về phía Vọng Thư.

Giống như Bích Tiêu, lúc đầu còn thích thú nhân gian phồn hoa, giờ sau bảy năm lại thấy chán ngán.

Những ngày bế quan tu hành ở Chiêu Dao sơn mới tươi đẹp làm sao.

Cùng lắm thì như Khổng Tuyên, Thân Công Báo, đi Ký Châu chơi

trò kinh doanh thành thị cũng thú vị hơn ở trong cái y quán này.

“Sao?

Chán rồi à?” Vọng Thư nhướn mày, nhìn thấu tâm tư của hai đệ tử.

“Sư tôn...” Bích Tiêu kéo dài giọng điệu nũng nịu, tiến lên nắm tay áo Vọng Thư lắc lắc, vẻ mặt đầy ủy khuất.

Đại Bằng trên người nổi một tầng nổi da gà.

Vọng Thư nheo mắt, khá là hưởng thụ.

Mỹ nữ vào lòng nũng nịu, kiếp trước làm 'trai thẳng sắt thép' chưa từng được hưởng đãi ngộ này nha.

Khụ... nàng sẽ không thừa nhận mình có ý đồ với đồ đệ mỹ nữ của mình đâu.

Thỏ không ăn cỏ gần hang mà?

“Chờ thêm chút nữa, ta đang đợi một kẻ 'vô tâm' tới cửa, hắn đến rồi ta liền có thể rời đi.

Nhanh thôi, sắp rồi.” Vọng Thư nhìn về phía bầu trời, chắp tay u u nói.

“Kẻ vô tâm?

Thế gian lại có kẻ vô tâm sao?

Người không có tim mà sống được ư?” Bích Tiêu ngốc nghếch chớp mắt, mặt đầy kinh ngạc.

“Sống được hay không, còn phải xem hắn.” Ải Trần Đường.

Đối với tiên thần, bảy năm rất ngắn, chớp mắt đã qua.

Đối với phàm nhân, bảy năm lại dài, Na Tra nay đã bảy tuổi.

Lúc này trên tường thành ải Trần Đường, Na Tra vừa trèo tường

vừa lẩm bẩm.

"Con Ngao Bính kia bị ta lột da rút gân cũng đáng lắm, vừa đẹp dùng làm dây buộc quần." "Lão Ngao Quảng kia gan to, dám lên thiên đình cáo trạng, chẳng phải cũng bị ta thi kế chặn lại sao." "Hừ... nực cười cho Long Vương sau một trận não nộ lại bảo có một đứa con gái pháp lực vô biên, là tọa kỵ của Nguyệt Chủ ở Chiêu Dao sơn." "Tin lão mới là quỷ." "Nguyệt Chủ thì sao chứ, có lợi hại bằng sư phụ ta không?

Có lợi hại bằng sư tổ ta không?" "Thật nực cười." "Sư phụ cũng thật là, cứ nhắc Nguyệt Chủ mãi, một nhân vật ta còn chưa từng nghe danh... lại bảo ta gây họa lớn." "Nguyệt Chủ kia nếu dám xuất hiện trước mặt ta, nhất định dùng Càn Khôn Quyển đánh chết nàng ta!" Na Tra vừa đi vừa nhảy, trong lòng đầy phẫn nộ bất bình.

Lúc này Na Tra đã náo Đông Hải, rút gân Long Tam thái tử.

Lại dùng thuật biến hóa lừa Ngao Quảng đang định lên Thiên Đình kiện cáo, biến lão thành một con thanh xà bắt về ải Trần Đường.

Lý Tĩnh vừa kinh vừa nộ, Ân thị vội vàng bảo Na Tra lên thành lâu trốn đi để tránh đầu sóng ngọn gió.

"Cảnh sắc thật đẹp." "Chưa từng phát hiện nơi này tốt như vậy." Na Tra lên thành lâu, nhìn hàng người tấp nập trên mười lăm con phố trong ải, phong quang thế tục rạng rỡ, lại thấy xa xa trời biển một màu, đốn giác tâm khoáng thần di, u uất trong lòng tan biến không ít.

"Ơ, trong này có một căn phòng, xem thử bên trong có gì?" Na Tra quay người nhìn căn phòng trên thành lâu, mắt lóe lên vẻ hiếu kỳ.

Cửa phòng khóa kỹ, nhưng khóa phàm trần sao ngăn nổi người tu hành.

"Rắc!" Tiếng sắt khóa gãy vụn.

Na Tra dùng tay bóp nhẹ, khóa sắt vụn như đậu phụ.

Tiếp đó y đẩy cửa bước vào.

Thấy trên giá binh khí trong phòng đặt một cây cung lớn và ba mũi tên đen huyền.

Ánh nắng chiếu vào, cung và tên tỏa ra hào quang huyền hoàng doanh doanh.

"...Cung tiễn sao?" "Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn... cái tên thật bá đạo!" Mắt Na Tra sáng lên, lòng vui mừng khôn xiết.

"Sư phụ bảo sau này ta làm tiên phong đại tướng phạt Thương, chắc chắn phải tinh thông cung ngựa.

Đúng lúc cung tên ở trước mặt, ta liền diễn tập một chút." Lời vừa dứt, Na Tra nhảy vọt tới, nhấc cung tên từ giá xuống.

Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn vốn là bảo vật do các đại năng Nhân tộc hợp lực đúc thành thời Hiên Viên Hoàng Đế, dùng để trấn áp thủy tộc Đông Hải và yêu tộc lân cận, nặng vô cùng, cả nghìn cân, người thường khó lòng nhấc nổi.

Vì thế cũng không có người canh giữ đặc biệt.

Nhưng chút trọng lượng đó đối với một tiên đồng Linh Châu Tử chuyển thế, lại tu hành Ngọc Thanh đạo pháp như Na Tra thì chẳng có chút khó khăn nào.

"Ha... tiên phong đại tướng Na Tra ở đây!" Một đứa trẻ bảy tuổi mặc yếm mặt đầy hưng phấn, cầm trường cung bước lên tường thành.

Thiên sinh thần lực, giương cung đáp tên, động tác liền mạch.

Bảo là diễn tập, thực chất ngay cả bia bắn y cũng chẳng buồn xét, thúc động pháp lực trong người vào linh bảo, nhắm về hướng tây

nam, bắn thẳng một tiễn.

“Hưu!” Tiếng mũi tên xé gió vang dội.

Mọi người trên phố ở ải Trần Đường ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo thanh quang dài xẹt qua bầu trời, hướng về phía tây nam.

Họ tưởng là sao băng nên cũng không để ý.

“Hay quá, thật hay quá!” “Tiếc là... chỉ còn hai mũi tên, ta phải tiết kiệm mới được.” Trên cửa thành, Na Tra vui vẻ đùa nghịch cung tiễn.

Nào hay biết đại họa đã giáng xuống...

Núi Khô Lâu.

Nghe tên đã biết không phải nơi lành đạo.

Thực tế đúng là như vậy.

Chương 372

Nơi này trong vòng năm triệu dặm là vùng đất hiểm ác nhất phía đông nam Hồng Hoang.

Có đại yêu xuất hiện, chướng khí kịch độc bao quanh, lệ quỷ oan hồn gào thét đêm ngày, tà tu ẩn hiện trong rừng mật, bạch cốt rải rác khắp nơi...

Đây vốn là chiến trường cổ của ba tộc Long - Phượng - Kỳ Lân thời Long Hán đại kiếp.

Vốn âm sâm, hiểm ác vô cùng, ẩn chứa đại khủng bố.

Kỳ lạ là ở động Bạch Cốt trung tâm núi Khô Lâu lại là một mảnh tiên gia cảnh giới.

Không có sát phạt, huyết tinh, tà ác hay độc khí, chỉ có khí tức tường hòa, thỉnh thoảng có trận trận đạo âm truyền ra, không ít sinh linh đến nghe đạo, mỗi lần nghe đều có chút tiến cảnh.

Sinh linh ở núi Khô Lâu đều biết trong động có Thạch Cơ nương nương, thương xót chúng sinh tu đạo khó khăn nên giảng đạo truyền pháp, ban ơn cho thế gian.

Hôm nay lại là ngày Thạch Cơ nương nương giảng đạo, nhiều sinh linh tu hành gần đó đã sớm khởi hành chuẩn bị đến thính đạo.

"Hưu!" Đúng lúc này, một đạo thanh quang xé rách bầu trời.

Chúng sinh linh ngẩng đầu, chỉ thấy một mũi tên bắn thẳng về phía động Bạch Cốt.

Trong khoảnh khắc, thanh quang lóe lên.

Một vị tiên đồng trước động chưa kịp phản ứng đã bị mũi tên

xuyên thủng cổ họng, ánh mắt rã rời, xem ra không sống nổi.

Chấn Thiên Tiễn là vật Nhân Hoàng Hiên Viên lệnh cho đại năng chế tạo để chấn nhiếp Long tộc, uy lực đó sao một tiên đồng có thể chống đỡ.

"Bích Vân!" "Bích Vân sư huynh!" "Nương nương, sư huynh bị mũi tên lạ bắn chết rồi!" Thái Vân tiên đồng bên cạnh bừng tỉnh khỏi thảm cảnh, kinh hô một tiếng, mặt đầy kinh hãi chạy vào trong động báo cho Thạch Cơ.

Không cần báo, Thạch Cơ vốn đang nhắm mắt tu hành trong động đã phát giác có động tĩnh bên ngoài.

Khuôn mặt biến sắc, nàng vội vàng ra ngoài xem xét.

"Bích Vân..." Nhìn tử trạng của Bích Vân, mặt nàng lạnh như băng sương.

Thiên tư của Bích Vân tuy không tốt, tu hành không tiến cảnh, nhưng đã hầu hạ nàng hơn ba vạn năm, từ Chiêu Dao sơn theo nàng đến động Bạch Cốt này.

Ba vạn năm, ngay cả hòn đá cầm trên tay cũng có tình cảm, huống chi là người.

"Kẻ nào dám thương tổn môn nhân của Thạch Cơ ta!" Thạch Cơ phẫn nộ nói.

Nàng vốn là một 'tiểu minh bạch' trong Nguyệt Giáo, bình thường tính khí rất tốt, ôn nhu.

Nhưng... không có nghĩa là không có tính nóng.

Lúc này nàng thực sự nổi giận.

Thạch Cơ nhìn chằm chằm mũi tên, cúi xuống rút nó ra khỏi cổ họng Bích Vân, quan sát kỹ.

“Chấn Thiên Tiễn!” “Nếu không lầm, đây là vật Nhân Hoàng Hiên Viên tạo ra năm xưa để tuyên cáo quyền hành, trấn áp Đông Hải.” Ánh mắt Thạch Cơ nhấp nháy.

Thời đại Tam Hoàng, Nguyệt Giáo cùng bốn giáo khác tranh giành khí vận Nhân tộc, nàng lúc đó cũng ở trong đó nên biết rõ những bí tân thượng cổ này.

“Vật này vốn để ở ải Trần Đường.

Sao lại xuất hiện ở đây! ...Hiện giờ tổng binh ải Trần Đường là Lý Tĩnh.” Thạch Cơ bấm ngón tay tính toán, mắt lóe sát cơ.

Giờ là thiên địa đại kiếp, thông tin không nhiều, nhưng tính ra được Lý Tĩnh thì có thể trực tiếp tìm tới cửa.

Kẻ bắn tên nếu không phải Lý Tĩnh thì cũng không thoát khỏi can hệ với y.

Chấn Thiên Tiễn chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

“Hảo cái tên Lý Tĩnh, dám sát hại môn nhân của ta, thề không để yên!” “Thái Vân, trông coi động phủ, để ta đi lấy mạng Lý Tĩnh trả thù cho Bích Vân.” Thạch Cơ lạnh lùng nói.

Dứt lời, nàng cưỡi lên tọa kỵ Thanh Loan bay về phía ải Trần Đường.

Môn hạ Nguyệt Giáo không ức hiếp người khác, nhưng cũng không để ai bắt nạt mình.

Đó là giáo nghĩa mà sư tôn Vọng Thư đã lập ra.

Triều Ca, Thái Âm Y Quán.

“Bắt đầu rồi sao?” “Một trận chiến định mệnh a.” “Làm sư phụ như ta cũng phải đích thân đi một chuyến, ẩn thân bên cạnh bảo kê cho đồ đệ.” “Dù sao nếu Thái Ất lên bảng, với tính khí của Nguyên

Thủy chắc chắn sẽ phát điên." "Hừ, nguyên tác đệ tử đấu không lại Tam Tiêu liền cùng Lão Tử ra tay trừ khử họ... lần này ta cũng sẽ trả lễ." Vọng Thư bưng chén trà, nhìn lá trà Ngộ Đạo trôi nổi, ánh mắt đầy thú vị.

Chuyện của Thạch Cơ... chính là cái cục nàng bày ra.

Từ khi ở Chiêu Dao sơn phân bảo, nhìn thấy vận mệnh của Thạch Cơ, nàng đã giao Càn Khôn Xích và hai mươi tư viên Định Hải Châu cho nàng ta, lúc đó trận cờ nhắm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn đã được bắt đầu.

Na Tra giết Bích Vân, Thạch Cơ tất định nộ hỏa trung thiêu tìm Lý Tĩnh, cuối cùng tìm ra thủ phạm Na Tra.

Thái Ất Chân Nhân tất sẽ không để đệ tử ứng kiếp của mình là Na Tra bị giết, chắc chắn sẽ đại chiến với Thạch Cơ.

Một trận túc mệnh đại chiến từ đó triển khai.

Tuy Thái Ất Chân Nhân có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, tinh thông Ngọc Thanh đạo pháp nhưng Thạch Cơ sở hữu hai bảo vật cực mạnh kia, lại tinh thông đạo pháp của Vọng Thư, tỷ lệ thắng cao hơn nhiều.

Trận đấu pháp giữa đệ tử đời thứ hai của các Thánh nhân.

Một khi Thái Ất Chân Nhân rơi vào thế hạ phong, có nguy cơ vẫn lạc.

Vị ở Côn Luân sơn kia với tính cách hộ đoản (bao che) chắc chắn sẽ không đứng nhìn.

Sẽ đích thân nhúng tay vào trận chiến...

"Hộ đoản... chẳng lẽ ta không hộ đoản sao?" "Năm đó khi bổ thiên ta đã nói với Hồng Quân, không cho phép Thánh nhân ra tay với môn hạ đệ tử của ta, nếu ông ta động thủ thì cũng đừng trách ta..." Vọng

Thư thầm nghĩ, mắt lóe sát ý.

Chỉ một sợi sát ý thôi cũng khiến Bích Tiêu và Đại Bằng bên cạnh kinh hãi khôn cùng.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi họ mới thấy sư phụ lộ sát tâm như vậy.

Lần này không biết có chuyện gì xảy ra?

Hai người thầm suy đoán.

Vọng Thư lập tức khôi phục bình thường, vẻ mặt vân đạm phong khinh, gió nhẹ thổi qua khiến tóc nàng bay bay.

"Trông coi cửa tiệm cho tốt, ta đi ra ngoài một chút, sẽ về ngay." Dứt lời, Vọng Thư đứng dậy bước ra một bước, thân ảnh biến mất.

Thấy nàng rời đi, Bích Tiêu và Đại Bằng nhìn nhau đầy ngơ ngác.

"Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến lão sư phải đích thân đi vậy?" Bích Tiêu hỏi.

Đại Bằng lắc đầu, thần sắc ngưng trọng: "Không biết, e là sắp có đại sự xảy ra." Ải Trần Đường.

Giữa trưa, ánh nắng cực kỳ độc lạt, trên phố bách tính thưa thớt, đa số trốn trong nhà hoặc dưới hiên tránh nắng.

Những nông dân làm ruộng ngoài thành cũng không dám phơi mình dưới nắng gắt, tản ra dưới gốc cây nhắm mắt ngủ trưa.

Ngoại trừ tiếng sóng biển, tiếng ve kêu, tiếng ếch nhái và tiếng xì xào của con người, trời đất cực kỳ yên tĩnh.

Một buổi trưa hiếm hoi thanh bình.

"Cát...

Cát...

Cát...” Đột nhiên, tiếng chim kêu lảnh lót, dồn dập vang vọng khắp vùng ải Trần Đường.

Ban đầu ở xa, tiếng nhỏ, sau đó gần dần, tiếng cũng lớn hơn.

Nhiều người đang ngủ trưa bị giật mình tỉnh giấc, tiếng xì xào im bặt, ngay cả tiếng ve và ếch cũng biến mất.

Bản tính tò mò, vô số người chạy ra khỏi hiên nhà, bóng cây, nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy một điểm nhỏ đang nhanh chóng tiếp cận ải Trần Đường, càng lúc càng to.

“Mau nhìn, cái đó... hình như là một con chim.” “Phượng hoàng!

Là phượng hoàng màu xanh, Thanh Loan!” “Trời ạ, đẹp quá!

Thế gian lại có sinh vật xinh đẹp đến nhường này!” “Trên lưng... mau nhìn xem, trên lưng hình như có một vị tiên tử, mặc bộ đồ trắng.” “Thanh Loan đẹp, tiên tử còn đẹp hơn.” “Bái kiến tiên nhân!

Chương 373

Tiên nhân lâm phàm rồi!" "Đại Bảo... mau ra đây, tiên nhân xuất hiện kìa!" "Đời này được thấy tiên nhân một lần cũng coi như không sống uổng." Vô số người dân ở ải Trần Đường chỉ trỏ lên trời, xôn xao như nước sôi, nhiều kẻ sùng bái tiên đạo còn quỳ bái tại chỗ, thần tình kích động.

Trước đây chỉ được thấy tiên nhân trong miếu, nay lại được thấy tiên nhân bước vào nhân gian thực sự.

"Tiên nhân?

Hừ!

Chỉ là kẻ tu hành mà thôi!" Trên thành lâu, Na Tra cười lạnh một tiếng.

Y cười thế nhân ngu muội vô tri, cũng cười kẻ tu hành đột ngột xuất hiện kia đang thích 'làm màu'.

Tại Lý phủ, Lý Tĩnh mặt đầy lo lắng chạy ra cửa, nhìn lên trời, sắc mặt đại biến.

Lấy Phượng tộc làm tọa kỵ, người này e là không đơn giản, không rõ là địch hay bạn, mong là đứa nghịch tử kia đừng có gây họa bên ngoài!

Đông Hải Long Cung.

"Báo Long Vương!

Có tiên tử cưỡi Thanh Loan giáng lâm ải Trần Đường." Tuần hải dạ xoa từ lúc Thanh Loan xuất hiện đã quay về bẩm báo.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khắp người còn đầy vết

thương, sắc mặt đại biến, bật dậy hỏi gấp: “Có biết là ai không?” Lão thầm nghĩ, đại thần thông giả dùng Thanh Loan làm tọa kỵ không nhiều.

Dù Phượng tộc có suy yếu nhưng Tổ Phượng vẫn còn đó.

Theo lão biết, Vân Tiêu và Thạch Cơ của Nguyệt Giáo cưỡi Thanh Loan, Vương Mẫu ở Diêu Trì cũng có, Tiệt Giáo có vài con, còn tán tu thì cực hiếm.

“Cự ly quá xa, mạt tướng khó nhìn rõ, chỉ thấy tiên tử đó đến từ hướng tây nam.” Dạ xoa đáp.

“Tây nam sao?” Ngao Quảng mừng rỡ ra mặt.

Chiêu Dao sơn của Linh tộc ở hướng tây nam, động Bạch Cốt ở núi Khô Lâu cũng hướng tây nam...

Dù là ai, Vân Tiêu hay Thạch Cơ, đối với lão đều là chuyện tốt thiên đại.

Có chỗ dựa rồi!

Ngao Quảng kích động, mặt đầy ý cười, đi tới đi lui.

Lão lập tức thấy vui mừng vì sắp tìm thấy 'tổ chức'.

Quả thực lão chưa qua lại gì với Nguyệt Giáo hay Linh tộc, nhưng con gái thứ ba của lão là tọa kỵ của Nguyệt Chủ, địa vị tuy không cao nhưng gọi các đệ tử Nguyệt Chủ là sư huynh sư tỷ thì chắc chắn không vấn đề gì.

Với tư cách là cha của tiểu bạch long Ngao Linh Vũ, dựa vào mối quan hệ này lão có thể mượn thế của Nguyệt Chủ và Nguyệt Giáo.

“Mong sao là một trong hai vị kia.” “Dạ xoa, điều tập thủy tộc, theo ta ra xem một chuyến.” Ngao Quảng vội vã phân phó.

“Bệ hạ, không đợi ba vị Long Vương phương Tây, Nam, Bắc

sao?" Dạ xoa gãi đầu thắc mắc.

Sáng nay Long Vương còn đùng đùng nổi giận trở về, bảo là bị Na Tra – con thứ ba của Lý Tĩnh – ức hiếp, chịu uất ức tày trời.

Thế là gõ chuông tụ long, muốn tìm ba vị Long Vương khác cùng hành vân bố vũ, tận huy động thủy tộc Đông Hải đến ải Trần Đường đòi công đạo.

Vậy mà giờ... lại có vẻ gấp không chờ nổi, muốn đi một mình.

Đúng là tâm tư của mấy lão rồng già thật khó đoán như mò kim đáy bể.

Dạ xoa với cái đầu cá mập không tài nào hiểu nổi.

"Không đợi nữa!

Đi mau!

Hỏi gì mà lắm thế!" Ngao Quảng sầm mặt lại.

Lão vốn định đi một mình nhưng lại sợ bị Na Tra ức hiếp lần nữa.

Đứa trẻ bảy tuổi đó pháp lực không cao, tu vi không mạnh, nhưng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia quá lợi hại.

Ngao Quảng đã nếm mùi đau khổ ở đó.

Cho nên lần này dù sao cũng phải mang theo thủy tộc, tuy xem ra chẳng ích gì nhưng để phô trương thanh thế cũng tốt.

"Tuân lệnh!" Dạ xoa hành lễ, nhanh chóng lui ra triệu tập thủy tộc.

Ải Trần Đường.

Thanh Loan tốc độ cực nhanh, Thạch Cơ cưỡi phượng chẳng mấy chốc đã đến trên không ải Trần Đường.

Thân hình Thanh Loan cực lớn, đôi cánh dang rộng chiếm cả nửa bầu trời ải Trần Đường, hào quang xanh biếc tỏa ra nhuộm cả không

trung thành màu mùa xuân.

Thạch Cơ lạnh lùng nhìn xuống thành trấn phía dưới, thấy không ít phàm nhân đang chỉ trỏ.

Sư tôn là thủy tổ Nhân tộc, nàng đương nhiên không trút giận lên phàm nhân vô tội.

Lần này đến là để báo thù!

"Tổng binh ải Trần Đường – Lý Tĩnh, mau cút ra đây cho ta!" Thạch Cơ lạnh như băng sương, nộ quát một tiếng.

Giọng nói vận dụng pháp lực, vang vọng khắp bầu trời ải Trần Đường.

Dưới đất, Lý Tĩnh sắc mặt đại biến.

Y chắc chắn 100% đây là kẻ địch chứ không phải bạn, lại còn nhắm vào mình.

Hít sâu một hơi, y chắp tay hành lễ, lớn tiếng đáp: "Tổng binh ải Trần Đường – Lý Tĩnh ở đây, dám hỏi tiên tử tiên hương ở đâu?

Vì chuyện gì mà đến?" Lý Tĩnh nhíu mày, thần sắc ngưng trọng.

Giọng y cũng dùng pháp lực nhưng so với Thạch Cơ thì kém xa, trung khí cũng có chút không đủ.

Đồng thời, một số phàm nhân trong ải cũng nhận thấy có điềm chẳng lành.

Tiên nhân này đến rõ ràng là kẻ thù tìm tới đòi mạng.

"Chẳng lẽ Na Tra lại gây họa rồi?" "Chắc chắn rồi... sớm đã bảo mang thai ba năm sáu tháng không quái cũng yêu.

Xem đi, từ lúc sinh ra đến giờ ải Trần Đường có ngày nào yên ổn đâu?" "Ta thấy Na Tra sớm muộn gì cũng mang họa lớn cho Lý gia.

Lý Tĩnh dù giỏi đến đâu cũng không phải tiên nhân, mà Na Tra cứ hết lần này đến lần khác chọc vào mấy rắc rối liên quan đến tiên nhân." "Lo chuyện trước mắt đã!

Lý gia sớm muộn cũng tiêu tùng, hủy trong tay Na Tra cho xem." "Đúng là sinh ra đứa đòi nợ!" "Tội nghiệp Ân thị, một phu nhân tốt như vậy... mà bị đứa con làm cho suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt." "Haiz!" Trên thành lâu ải Trần Đường, Na Tra nghe bách tính bàn tán xôn xao liền nổi giận lôi đình.

"Câm miệng hết cho ta!" "Không được nói bậy!

Vị khách ác độc kia ta còn chưa thấy bao giờ, sao mà đắc tội được!" Y đứng trên thành đầu, hét lớn biện minh với bách tính dưới phố.

Giọng y còn vang dội hơn cả Lý Tĩnh.

Bách tính đồng loạt biến sắc, nép vào hiên nhà bên phố.

Thần tiên đánh nhau phàm nhân vạ lây, đạo lý này ai cũng hiểu.

Trong lòng họ càng thêm oán hận Na Tra mấy phần.

Trên không trung, phía Thạch Cơ.

Khi Na Tra lên tiếng, nàng liền quay sang nhìn, thấy cây Cung Càn Khôn và Tên Chấn Thiên bị y vứt trên mặt đất thành lâu, trong khoảnh khắc liền hiểu rõ kẻ sát hại Bích Vân tiên đồng là ai.

"Hóa ra là một đứa trẻ hư hỏng đã hại Bích Vân!" "Na Tra, con thứ ba của Lý Tĩnh sao?

Có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, xem ra lai lịch không nhỏ." "Nhưng có lai lịch thì sao chứ?

Đệ tử Nguyệt Giáo lẽ nào lại chịu sự ức hiếp này.

Nếu ta làm kiểu 'sấm to mưa nhỏ', sư tôn chắc chắn sẽ mắng ta

chết mất." "Thạch Cơ ta lúc này đại diện không chỉ cho bản thân, mà còn là tôn nghiêm của Nguyệt Giáo, là thể diện của sư phụ." Thạch Cơ nghĩ thầm như vậy, ánh mắt trở nên kiên định.

Nàng thừa nhận khi thấy hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo trên người Na Tra nàng đã do dự.

Một Đại La Kim Tiên bình thường có một kiện đã là khá lắm rồi, vậy mà Na Tra lại có tận hai kiện.

Có thể thấy sư môn truyền thừa của y rất tốt, sư phụ chắc chắn không phải hạng xoàng, hoặc cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, Thạch Cơ quyết định không lùi bước.

Nàng là người của Nguyệt Giáo, là đệ tử Nguyệt Chủ.

Chương 374

Luận bối cảnh, luận nội hàm, luận đạo pháp, luận linh bảo, giữa trời đất này có sư môn nào bì được với Nguyệt Giáo!

Chuyện này tất yếu phải truy cứu đến cùng, đòi một công đạo.

“Nếu sư phụ ở đây, người sẽ làm thế nào?” “Có lẽ sẽ không trực tiếp chĩa kiếm vào Na Tra, thủ đoạn đó hơi hạ cấp.

Sẽ 'thanh đông kích tây', trước tiên chỉ trích Lý Tĩnh hại người, nếu Na Tra có chút hiếu tâm hay trách nhiệm sẽ chủ động thừa nhận sai lầm, gánh vác trách nhiệm.” “Nếu Na Tra không chủ động đứng ra... loại nghịch tử bất hiếu đó cứ trực tiếp đánh chết cho xong.

Ngay cả sư môn đứng sau y cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đòi minh oan cho y nữa.” “Đây chính là 'hoàng hoàng chi đạo' (con đường quang minh lỗi lạc).” Chỉ trong một khoảnh khắc, tâm niệm Thạch Cơ xoay chuyển liên tục, trong lòng đã có kế sách.

Nàng vốn không giỏi quyền mưu, hành sự có chút nóng nảy.

Nhưng thường xuyên ở cạnh vị sư tôn 'lão âm bỉ' nào đó, nên cũng học được vài thủ đoạn.

“Ta là Thạch Cơ ở động Bạch Cốt núi Khô Lâu, hảo cái tên Lý Tĩnh thất phu kia!

Tặc tử!

Ta và ngươi xa không thù, gần không oán!

Tại sao lại bắn tên giết hại đệ tử của ta?” Thạch Cơ mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói.

Trong lời nói chứa đựng sát ý vô tận.

Ở đây nàng đã tráo đổi khái niệm, gọi tiên đồng là đệ tử để nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc.

Thực tế, Bích Vân hầu hạ nàng ba vạn năm, trong lòng nàng đã sớm coi như đệ tử mà đối đãi.

Phía dưới đất, khi lời Thạch Cơ vừa dứt, Lý Tĩnh trong lòng kinh hãi vạn phần, sắc mặt lập tức trắng bệch, toàn thân lạnh toát từ đầu đến chân.

"Trời ạ...

Thạch Cơ!" "Đó chẳng phải là người của Nguyệt Giáo, đệ tử của Nguyệt Chủ Vọng Thư sao?" "Họa lớn rồi!" "Khổ thật rồi, những tồn tại trong truyền thuyết kia chỉ cần một đầu ngón tay là có thể nghiền nát Trần Đường Quan này!" "Bắn tên hại đệ tử?

Chuyện này từ đâu mà ra?" "Hoang đường, ta đang yên lành làm Tổng binh Trần Đường Quan không muốn, vinh hoa phú quý không hưởng, đi hại đệ tử nàng làm gì?" "Cho ta mười vạn cái gan, tu vi Đại La Thần Tiên ta cũng chẳng dám làm chuyện to gan lớn mật như thế.

Thạch Cơ không phải tán tu...

đứng sau lưng nàng là Nguyệt Giáo – một quái vật khổng lồ, đứng sau nàng là Nguyệt Chủ Vọng Thư – những tồn tại vô thượng!" Lý Tĩnh sắc mặt trắng bệch, tâm thần chấn động dữ dội, đồng thời lại thấy cực kỳ oan ức.

Y chắc chắn mình không làm chuyện đó.

Thậm chí gần đây vì chuyện của Na Tra mà y bị làm cho đầu tắt mặt tối, tâm lực tiều tụy, ngay cả cung tên còn chưa chạm tới, nói gì đến chuyện bắn chết đệ tử của Thạch Cơ.

"Lý Tĩnh bái kiến Thạch Cơ nương nương, nương nương vạn phúc." Lý Tĩnh hít sâu một hơi, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, khom

người hành lễ.

Y biết giờ phút này nếu không trầm tĩnh ứng phó, chờ đợi Lý gia ở Trần Đường Quan sẽ là tai ương diệt đỉnh, nguy cơ còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc đối đầu Đông Hải Long Vương.

Na Tra trong tay tuy có Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của hạng đệ tử Thánh nhân như Thạch Cơ.

"Hồi bẩm nương nương, Lý Tĩnh một tháng nay chưa từng cầm cung tên, cũng chưa rời Trần Đường Quan nửa bước, bách tính trong quan và lân bang hai bên đều có thể làm chứng." "Nơi nương nương cư ngụ là động Bạch Cốt ở núi Khô Lâu, Lý Tĩnh càng chưa từng đặt chân đến." "Đệ tử nương nương không phải do Lý Tĩnh giết!

Xin nương nương minh sát!" Lý Tĩnh chính sắc đáp lại, đầy vẻ tự tin vì thật sự y không làm chuyện đó.

Trong phút chốc, Trần Đường Quan im lặng như tờ, không khí áp bức đến đáng sợ, tất cả mọi người đều nín thở.

Từ binh sĩ, bách tính cho đến Ân thị, tỳ nữ, gia đinh trong Lý phủ đều nhìn về phía Thạch Cơ, tim treo lơ lửng, căng thẳng bất an.

Qua phản ứng của Lý Tĩnh, họ nhận ra vị đại thần thông giả này có bối cảnh thông thiên, thầm cầu mong đây chỉ là hiểu lầm.

Trên thành lâu, chỗ của Na Tra.

"Cung tên?

Bắn chết?" Na Tra xoa cằm, quay đầu nhìn lại Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn bị vứt tùy tiện trên đất, lộ vẻ suy tư.

"Chẳng lẽ là..." Chưa kịp nghĩ xong, giọng nói của Thạch Cơ đã vang vọng khắp đất trời Trần Đường Quan.

"Ha ha ha..." Thạch Cơ cười lạnh, ánh mắt băng giá nhìn chằm

chằm Lý Tĩnh, thần thức thì khóa chặt Na Tra.

"Lý Tĩnh!

Ngươi bảo ta oan uổng ngươi?" "Đồ vô sỉ, còn dám giảo biện!" "Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Nhìn xem đây là vật gì!

Có phải vật của Trần Đường Quan không?

Có phải do Lý Tĩnh ngươi trông coi không?" Thạch Cơ dứt lời, từ trong Định Hải Châu lấy ra Chấn Thiên Tiễn, tùy tay ném một cái về phía Lý Tĩnh.

Một đạo mũi tên tỏa ra ánh sáng huyền hoàng xé rách không trung, lao xuống mặt đất.

Vô số người nhìn chằm chằm, kinh nghi bất định.

Sắc mặt Lý Tĩnh tức khắc đại biến, tâm thần run rẩy.

Mũi tên đó y cực kỳ quen thuộc, chính là trấn hải linh bảo Chấn Thiên Tiễn do Nhân Hoàng Hiên Viên để lại Trần Đường Quan.

"Sao lại ở chỗ Thạch Cơ?

Sao có thể!" Lý Tĩnh mắt muốn nứt ra.

Trong nháy mắt, một suy đoán đáng sợ hiện lên, và nó cực kỳ có khả năng là thật.

Càn Khôn Cung, Chấn Thiên Tiễn... trong Trần Đường Quan, ngay cả Tổng binh như y cầm lên cũng thấy tốn sức.

Người có thể cử động được bộ cung tiễn này chỉ có Linh Châu Tử chuyển thế, thiên sinh thần lực, lại tu tập đạo pháp Ngọc Hư Cung là Na Tra.

"Chẳng lẽ nghịch tử kia lại gây ra họa lớn rồi sao!" Lý Tĩnh cảm

thấy sống lưng lạnh toát.

Ân thị đứng bên cạnh cũng hiểu ra, mặt cắt không còn giọt máu.

Trên thành lâu, sắc mặt Na Tra cũng biến đổi.

“Ta chỉ tùy tay bắn một mũi về hướng Tây Nam, vậy mà bắn chết đệ tử nàng ta?” “Vu khống, hãm hại!

Chắc chắn là giả!

Nhất định là định tống tiền Lý gia!” “Dù có thật thì đã sao?

Một tên đệ tử hèn mọn, chết thì chết thôi!

Ta vốn định sẵn là tiên phong quan đánh đổ nhà Thương, chẳng lẽ nàng ta lại bắt ta đền mạng?” “Sư phụ ta chắc chắn sẽ không để yên đâu!” Ánh mắt Na Tra lóe lên, khi hiểu rõ mọi chuyện lại bình tĩnh trở lại.

Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu.

“Đinh...” Lúc này, một tiếng động thanh thúy vang lên, Chấn Thiên Tiễn cắm sâu vào phiến đá ngay trước chân Lý Tĩnh.

Mũi tên cắm không sâu, nhưng có thể nhìn rõ máu tươi đỏ thắm còn dính trên thân tên, chứng tỏ người bị giết vừa mới chết không lâu.

Lý Tĩnh nhìn ba chữ “Chấn Thiên Tiễn” trên cán tên, mặt tái xanh, sợ đến mức nhũn người ngã xuống đất.

Vật chứng rành rành!

Đã xác định chắc chắn Na Tra giết đệ tử Thạch Cơ!

Trong khoảnh khắc, bóng tối bao trùm tâm trí Lý Tĩnh, y run rẩy cầm cập, toàn thân lạnh ngắt.

“Đó là Nguyệt Giáo đấy!” “Đệ tử Thạch Cơ chính là đồ tử đồ tôn của Nguyệt Chủ!” “Nghịch tử... sao ngươi dám!” “To gan lớn mật

đến cực điểm!" "Ngươi muốn giết chết Lý Tĩnh ta, diệt cả Lý gia ta sao?" "Nghịch tử!

Nghịch tử!

Sao ta lại sinh ra một cái tai họa như thế này!" Lý Tĩnh thất thần lẩm bẩm, trạng thái như điên cuồng.

Đám gia đinh, tỳ nữ, quân sĩ sợ hãi lén lùi ra xa.

"Phu quân, Nguyệt Giáo mạnh lắm sao?

Có mạnh bằng Nguyệt Chủ không?

Na Tra chẳng phải có sư phụ Thái Ất sao?

Cũng là bậc thần tiên mà...

Phu quân, nghĩ cách đi!" Ân thị vội vàng tiến lên, nhào tới trước mặt Lý Tĩnh hối thúc.

"Mạnh?

Khắp trời đất này nói họ mạnh nhất cũng không sai!

Chương 375

Thái Ất Chân Nhân gì chứ, gặp Thạch Cơ nương nương cũng phải hành lễ.

Tai họa quá lớn rồi!

Lý gia ta xong rồi!

Không còn tương lai nữa!" "Đều tại bà!

Đàn bà con gái chỉ biết nuông chiều!

Nếu nghiêm gia quản giáo, sao có thể gây ra đại họa ngất trời thế này!" "Hối hận không kịp mà!" Lý Tĩnh mặt sắt lại, nhìn chằm chằm Ân thị.

"Thiếp... thiếp..." Ân thị mặt trắng bệch, nước mắt tuôn rơi, không nói nên lời.

Nàng cũng không ngờ Na Tra lại gây họa lớn đến thế.

Lúc này, phản ứng của Lý Tĩnh đã đưa ra đáp án.

Cả Trần Đường Quan, từ binh sĩ đến bách tính, lòng đều trùng xuống.

"Lý Tĩnh, đệ tử ta đang đứng yên lành trước động Bạch Cốt tĩnh tâm tụng Hoàng Đình, nào ngờ có mũi tên từ phương Bắc bắn tới giết chết." "Nay vật chứng đã bày ra đó, Chấn Thiên Tiễn chẳng lẽ lại tự mọc chân chạy tới động Bạch Cốt của ta sao?" "Mối thù giết đệ tử ta, tội không thể tha, còn không mau đền mạng?" Lý Tĩnh sắc mặt tái nhợt, á khẩu không trả lời được.

Đền mạng?

Một chút y cũng không muốn!

Nhưng lúc này y cũng không muốn giao ra hung thủ thật sự vì nếu làm vậy, hình tượng y dày công xây dựng sẽ sụp đổ ngay lập tức!

"Thạch Cơ!

Dừng tay!" "Việc này là ta làm!

Chấn Thiên Tiễn là do ta bắn ra!" "Không liên quan đến người nhà ta!" "Có giỏi thì nhắm vào ta đây!" Lúc này, Na Tra nhảy lên đỉnh thành lâu, một tay cầm Hỗn Thiên Lăng, một tay cầm Càn Khôn Quyển, quát lớn với Thạch Cơ.

Lời nói như đá tảng ném vào mặt hồ yên ả.

Trong Lý phủ, Lý Tĩnh đầy lo âu nhìn về phía Na Tra nhưng trong lòng lại thở phào một cái.

Việc Na Tra chủ động thừa nhận là cách giải quyết tốt nhất lúc này.

Còn về tính mạng của Na Tra, y chỉ biết đặt hy vọng vào Thái Ất Chân Nhân.

Chỉ có đệ tử đại giáo mới đối phó được với đệ tử đại giáo.

Sau lưng Thái Ất Chân Nhân ít ra còn có Xiển Giáo, có Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có chỗ dựa cứng như thế, họa may mới giữ được mạng cho Na Tra.

Còn nếu thật sự không giữ được mà phải đền mạng, Lý Tĩnh cũng chỉ đành lắc đầu.

Không giữ được thì thôi, đối với một đứa con chuyên gây họa thế này, y cũng sợ rồi, muốn sống thêm vài năm nữa.

Ân thị bên cạnh thì thật lòng lo lắng.

“Thật sự là Na Tra giết đệ tử Thạch Cơ...” “Không!

Nó mới có bảy tuổi, cuộc đời nó mới chỉ bắt đầu thôi!” “Ta phải làm sao đây?” Tâm trí Ân thị rối bời.

Nàng nhìn Thạch Cơ trên không trung, lại nhìn Na Tra trên thành lâu.

Tại Trần Đường Quan, sau lời của Na Tra, mọi người đều xôn xao, không ít người giận dữ nhìn hắn.

“Na Tra nhà ta đúng là một ngôi sao chổi!” “Trước đó náo loạn Đông Hải, lột gân Long Tam Thái tử, kết thù tử với Long Vương gia.

Nay lại giết cả đệ tử thần tiên!” “Yêu quái!

Lý gia sinh ra một con yêu quái, sao không đi chết đi!” “Cầu xin tiên nhân chỉ trừng phạt một mình Na Tra, đừng giận lây sang chúng ta!” Vô số người dân phẫn nộ, chỉ trích Na Tra.

Họ chỉ là sinh linh bình thường, muốn sống yên ổn, sao chịu nổi sự quấy phá động chút là gây họa lớn của Na Tra.

Lúc này, dưới sự kinh hãi, nỗi bất mãn bấy lâu biến thành phẫn nộ và thù hận.

“Hừ!” Na Tra trừng mắt nhìn những bách tính đang thốt ra lời ác độc, trong lòng thấy đám người này cũng đáng ghét y hệt mụ già cưỡi chim trên trời.

Hắn thấy mình khá oan, vận khí quá đen, đi Đông Hải tắm rửa nghịch Hỗn Thiên Lăng thì dẫn tới Long Vương Thái tử, cuối cùng đánh một trận lột da rút gân mới xong chuyện.

Ở Trần Đường Quan bắn chơi một mũi tên, kết quả lại hồ đồ giết chết đệ tử Thạch Cơ.

Thật là vô lý hết sức.

“Cứ đợi đấy.” “Ta là tiên phong quan đánh đổ nhà Thương, sư phụ sẽ không bỏ mặc ta đâu.” “Đợi sư phụ tới sẽ tính sổ một lượt.” “Thạch Cơ cũng được, hay lão già Long Vương lên thiên đình kiện cáo cũng thế, ta sẽ dọn sạch hết.” Na Tra nắm chặt Càn Khôn Quyển, thầm nghĩ.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!” Đúng lúc này, tiếng sấm nổ vang.

Phía Đông Hải Hồng Hoang vốn đang trời quang mây tạnh bỗng chốc mây đen kéo đến, điện chớp lôi đình.

“Muuu!” Mọi người còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy một tiếng rồng ngâm vang dội đất trời, mặt biển Đông Hải ầm ầm nổ tung, một con kim long khổng lồ dài vạn dặm phá nước bay ra, đạp mây lướt gió, hạ xuống một đám mây đen hóa thành nhân hình.

Trên mặt biển Đông Hải tiếng hò hét vang trời, vô số tôm binh, tướng cua, dạ xoa, ngư binh, bạng tinh xuất hiện dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối.

Đại quân thủy tộc Đông Hải giáng lâm!

“Long Vương gia!

Long Vương gia hiển linh rồi!” “Cũng tới tìm Na Tra báo thù!” “Long Vương gia tại thượng, xin ngài cao xanh đánh khẽ, báo thù thì cứ tìm Na Tra, tha cho bách tính bình thường trong Trần Đường Quan chúng tôi.” Vô số bách tính hoàng hốt quỳ lạy.

Đối với Thạch Cơ, qua kiến thức của họ, chỉ biết nàng là tiên nhân, không rõ mạnh yếu ra sao.

Nhưng Đông Hải Long Vương thì liên quan mật thiết đến đời sống của họ, dân cư ven biển đều cậy vào việc Long Vương làm mưa mới bảo đảm được sinh kế.

Trong Trần Đường Quan còn có miếu Long Vương.

Do đó, khi Long Vương xuất hiện, bách tính kinh hãi hơn nhiều so với lúc thấy Thạch Cơ.

Trong lòng họ, đó là một vị đại thần.

Ở phía bên kia, Ngao Quảng không thèm để tâm đến đám người đang quỳ lạy đen kịt phía dưới, lão nhìn về phía tiên tử trên lưng Thanh Loan.

Nhìn thấy Thạch Cơ, lòng lão vui mừng khôn xiết, lộ rõ vẻ hân hoan, cảm thấy việc báo thù cho con đã ở ngay trước mắt.

"Ngao Quảng bái kiến Thạch Cơ nương nương." Ngao Quảng khom người hành lễ thật sâu.

Lão bái Thạch Cơ, cũng là bái Nguyệt Giáo sau lưng nàng, bái Nguyệt Chủ Vọng Thư vô thượng.

Thạch Cơ nhìn về phía Đông Hải Long Vương, gương mặt băng giá cũng lộ chút tươi cười.

Dẫu sao lão cũng là cha của tọa kỵ của sư tôn nàng, phải nể mặt đôi phần.

"Long Vương không cần đa lễ, khi ta ở núi Chiêu Dao cũng đã gặp Tam công chúa Ngao Linh Vũ của Long tộc vài lần, ngày thường vẫn xưng hô tỷ muội, Long Vương cứ gọi ta là Thạch Cơ là được." Thạch Cơ mỉm cười nói.

Ngao Quảng càng thêm vui mừng, Thạch Cơ nhận mối quan hệ này nghĩa là chuyện hôm nay có hy vọng rồi.

Tuy nhiên lão cũng hiểu không thể thật sự tỏ thái độ bề trên.

Hồng Hoang là nơi thực lực vi tôn.

"Thạch Cơ nương nương, thật không giấu gì ngài, tuần hải dạ xoa phát hiện có tiên tử cưỡi Thanh Loan tới Trần Đường Quan, Ngao

Quảng đoán có lẽ là pháp giá của nương nương nên mới vội vã chạy tới.” “Xin nương nương nể mặt tiểu nữ, giúp Ngao Quảng đòi lại món nợ máu này.” “Mấy ngày trước, con của Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan là Na Tra, cậy có linh bảo lợi hại đã đại náo Đông Hải, khiến Đông Hải không yên, Long cung chấn động.

Tuần hải dạ xoa ra ngăn cản thì bị hắn ỷ mạnh hiếp yếu đánh chết.

Con ta là Ngao Bính thấy bất bình lên tiếng lý luận, cũng bị pháp bảo khống chế, lột da rút gân.

Chết cực kỳ thảm khốc, sau khi chết oán linh không tan, ngay cả Địa phủ cũng không xuống được.” “Thảm thay Na Tra kia không biết sư thừa từ đâu, thần thông và pháp bảo cực kỳ lợi hại.

Lão long ta lại không đối phó được, không thể báo thù, còn liên tục bị ức hiếp!” “Cầu nương nương làm chủ cho Đông Hải Long tộc ta, báo thù rửa hận!” Ngao Quảng đứng trên mây đen kể lể thê lương, nước mắt giàn giụa, đến đoạn đau lòng còn lấy thân phận Long Vương mà quỳ lạy Thạch Cơ.

“Cầu nương nương làm chủ cho Đông Hải Long tộc, báo thù rửa hận!” “Cầu nương nương làm chủ cho Đông Hải Long tộc, báo thù rửa hận!”...

Trên mặt biển Đông Hải, vô số thủy tộc đồng loạt quỳ lạy, thần tình kích động.

Thạch Cơ chứng kiến cảnh này thì động lòng.

Nàng quay đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn Na Tra, trong lòng sát ý vô hạn.

Tiên nhân có thể khiến Đông Hải Long Vương quỳ lạy cầu xin làm chủ thì mạnh đến mức nào?

Địa vị cao bao nhiêu?

Bối cảnh sâu cỡ nào?

Ân thị không biết.

Bách tính Trần Đường Quan cũng không biết.

Chương 376

Cầu tiên nhân tha cho Na Tra!

“Nó mới bảy tuổi.” “Chỉ là một đứa trẻ thôi mà!” “Tiên nhân muốn đền mạng, hãy lấy mạng của tôi đi!” “Cầu xin ngài, tha cho Na Tra!” “Long Vương gia, cầu xin ngài tha cho nó!” Trên trời sấm vang chớp giật, mưa to tầm tã, Ân thị quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu với Thạch Cơ, sau đó lại dập đầu với Ngao Quảng.

“Mẹ!

Đứng lên mau!” “Mọi lỗi lầm con gây ra, con sẽ tự gánh vác!” “Hừ, ta có Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng, bọn chúng chẳng làm gì được con đâu!

Cùng lắm hôm nay liều mạng cá chết lưới rách!” Na Tra hét lớn, tiếng vang khắp Trần Đường Quan, ánh mắt kiên định.

“Phu nhân, bà làm gì vậy!

Mau dừng lại!” “Nghịch tử này gây ra họa lớn, liên lụy bách tính Trần Đường Quan, tội không thể tha.” “Lấy mạng đền mạng là lẽ đương nhiên.

Lý Tĩnh ta không có loại con trai này.” Lý Tĩnh ngăn Ân thị lại, mặt đầy phẫn nộ, cao giọng nói.

Ánh mắt Thạch Cơ càng thêm lạnh lẽo.

Nàng nhìn ra rồi, vợ chồng Lý Tĩnh kẻ xướng người họa, đóng kịch cho nàng xem.

Có lẽ lời của Ân thị là thật lòng, nhưng lời của Lý Tĩnh chắc chắn có vấn đề.

Hừ, diễn thái độ đó làm gì, cứ như ta là đại phản diện ỷ mạnh hiếp yếu không bằng.

Đứa trẻ nhà ai mới bảy tuổi đã giết người?

Đứa trẻ nhà ai mới bảy tuổi đã bất chấp Ngao Bính khổ sở van xin, vẫn nhất quyết lột da rút gân?

Thạch Cơ nheo mắt, hôm nay nhất định phải ra tay.

"Ân thị, giết người đền mạng là thiên kinh địa nghĩa." "Mạng con trai bà là mạng, vậy mạng của đệ tử ta không phải mạng sao?" "Trong trời đất này, ai nên chết, ai không nên chết, không phải do bà quyết định, càng không phải do Na Tra quyết định!" "Bảy tuổi?

Nhìn những chuyện nó đã làm xem, có chỗ nào giống một đứa trẻ bảy tuổi không?" "Na Tra náo loạn Đông Hải, Ngao Bính là Long Tam Thái tử ra ngăn cản là lẽ đương nhiên, vậy mà Na Tra còn lột da rút gân hắn!" "Còn đệ tử của ta nữa, cũng chết thảm dưới mũi tên của Na Tra." "Tuổi còn nhỏ mà tâm địa đã độc ác như thế, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Sau này lớn lên, e rằng sẽ là một tên hỗn thế ma đầu.

Đứa trẻ này không thể giữ!" Thạch Cơ vẻ mặt lãnh đạm, tuyên án tử hình cho Na Tra.

"Con tôi ơi..." "Na Tra... mau chạy đi!" Dưới đất, Ân thị mặt trắng bệch, nước mắt hòa cùng nước mưa, ngã gục xuống đất.

Trên trời, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nghe vậy thì mừng rỡ.

"Đa tạ Thạch Cơ nương nương!" Lão lại khom người hành lễ.

Chợt Na Tra động thủ, vung Hỗn Thiên Lăng lao về phía Thạch Cơ.

Cơn giận kìm nén bấy lâu không thể kìm chế được nữa.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách.

"Mụ yêu phụ, muốn lấy mạng ta sao?" "Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ!" "Quá kiêu ngạo rồi." "Con nhỏ đệ tử đó chết là do nó đen đủi, mệnh nó phải thế." "Tiểu gia nhẫn nhịn bấy lâu, giờ cho bà biết tay." "Càn Khôn Quyển, đi!" Trong nháy mắt, Na Tra bay lên giữa không trung, nhắm thẳng Thạch Cơ ném ra Càn Khôn Quyển, đồng thời kết thủ ấn, miệng niệm chú.

"Oong!" "Oong!" "Oong!" Càn Khôn Quyển không ngừng xoay tròn trên không, rung động phát ra tiếng kim loại ngân vang.

Tiếp đó, Càn Khôn Quyển hóa ra hàng vạn chiếc, dày đặc lao về phía Thạch Cơ, cả bầu trời rực rỡ sắc vàng.

Thạch Cơ bình thản nhìn đòn tấn công, sắc mặt không vui không buồn.

Thực tế, nàng chẳng hề để tâm.

Đòn này nếu là vị sư phụ bí ẩn của Na Tra ra tay thì nàng còn kiêng dè ba phần.

Nhưng do Na Tra thi triển thì uy lực cũng chỉ có vậy thôi.

"Vô lượng nguyệt quang, chiếu rọi thương sinh." Thạch Cơ khẽ thốt một tiếng, hướng về phía Càn Khôn Quyển vỗ nhẹ một chưởng.

Nàng không dùng linh bảo, đối phó với Na Tra không cần dùng tới chúng.

Dù chỉ dùng một chiêu, nàng vẫn tự tin Na Tra không thể chạy thoát, chắc chắn phải đền mạng.

Một chưởng này chính là "Chưởng Trung Đạo Quốc" do sư tôn Vọng Thư truyền thụ, chứa đựng sức mạnh của một giới, là đại thần

thông chân chính của Thánh nhân.

Ngay lúc đó, sau khi Thạch Cơ vung chưởng, một bàn tay khổng lồ, trắng ngần như ngọc ngưng tụ trên không trung, tựa như một lục địa lơ lửng.

Phạm vi rộng lớn đến mức che khuất cả bầu trời Trần Đường Quan, che trời lấp đất.

Khủng bố, cuồng bạo...

ép thẳng xuống hàng vạn chiếc Càn Khôn Quyển.

"Đinh đinh đinh..." Thuấn gian, bàn tay bạch ngọc va chạm với Càn Khôn Quyển, từng chiếc một trực tiếp tan vỡ, tiêu tán.

Na Tra trợn mắt há mồm, từ lúc sinh ra đến giờ luôn thuận buồm xuôi gió, nào đã gặp phải tồn tại nào, đòn tấn công nào đáng sợ đến thế này.

"Mới vào trận đã tung chiêu cuối!

Có bệnh à!" Na Tra mặt biến sắc, vội vàng hạ xuống mặt đất.

Nhưng tốc độ của hắn sao thoát khỏi bàn tay của Thạch Cơ.

Trong chớp mắt, bàn tay đã ở sau lưng Na Tra, chỉ còn cách một gang tay, chỉ cần một sát na nữa là có thể nghiền nát hắn.

"Xong rồi!" Na Tra hồn phi phách tán, trong đầu lóe lên ý nghĩ cuối cùng.

"Thạch Cơ, đừng hòng làm hại đồ nhi ta!" "Xem lửa đây!" Bỗng nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ vang dội.

"Muuu!" "Muuu!"...

Tiếp đó là mấy tiếng rồng ngâm lanh lảnh.

Na Tra cảm thấy cổ áo bị ai đó xách lên, không gian hoán chuyển,

hắn đã rời khỏi phạm vi của bàn tay khổng lồ.

“Giọng nói này là...

Sư phụ!” “Sư phụ cứu con rồi!” “Quả nhiên như ta đoán, ngươi sẽ không bỏ mặc tiên phong quan đánh đổ nhà Thương này đâu!” “Hừ, Thạch Cơ, lần này bà chết chắc rồi!

Cả lão già Long Vương nữa!” Na Tra lòng đầy khoái ý, ngước đầu nhìn lên, người đang xách hắn chính là Thái Ất Chân Nhân.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời lửa đỏ ngập trời, chín con hỏa long xuất hiện, không ngừng phun lửa thiêu đốt bàn tay bạch ngọc.

Ngọn lửa đó cực kỳ lợi hại, trong nháy mắt đã thiêu rụi bàn tay sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một cái lồng lưu ly tinh khiết tỏa ra bảo quang hỏa hồng gọi là Cửu Long Thần Hỏa Tráo bay về bên cạnh Thái Ất Chân Nhân.

“Thạch Cơ đạo hữu, dùng thủ đoạn lôi đình như vậy với một đứa trẻ Nhân tộc, có phần hơi quá đáng rồi đấy.” “Chẳng lẽ nàng quên sư tôn nàng là Thủy tổ Nhân tộc sao?

Na Tra tiền thế cũng là người của Oa Hoàng Cung, có chút liên hệ với Nguyệt Hoàng Cung đấy.” Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây bay tới, đặt Na Tra xuống, mặt đầy phẫn nộ chất vấn Thạch Cơ.

Lúc này Thái Ất Chân Nhân thật sự rất giận.

Na Tra suýt chút nữa đã chết dưới tay Thạch Cơ.

Hiện nay Phong Thần đại kiếp đang cận kề, nếu Na Tra – đệ tử ứng kiếp được dày công bồi dưỡng này mà chết, tìm người thay thế chẳng hề dễ dàng.

Còn về lời chất vấn...

đó là kỹ năng truyền thống của Xiển Giáo: tránh nặng tìm nhẹ, chiếm giữ cao điểm đạo đức.

Sự xuất hiện của Thái Ất Chân Nhân khiến mọi người mỗi người một ý.

"Thái Ất Chân Nhân tới rồi!

Tính mạng Na Tra giữ được rồi!" Lý Tĩnh tâm niệm xoay chuyển, thở phào một cái.

Trong lòng y thật sự không muốn Na Tra chết.

Dù sao đó cũng là con đường tắt dẫn đến tiên đạo.

Có danh nghĩa là cha Na Tra, y có thể đường đường chính chính dựa vào quan hệ với Xiển Giáo.

Chỉ là trước đó Thạch Cơ quá mạnh, y buộc phải thỏa hiệp.

Giờ có Thái Ất Chân Nhân tới, đã có kẻ cao hơn đứng ra gánh vác áp lực.

Hình thế cũng chuyển từ hận thù giữa Thạch Cơ và Na Tra thành cuộc tranh đấu giữa hai đại giáo.

Ân thị bên cạnh càng mừng rỡ đến phát khóc.

Trên đám mây đen, Long Vương Ngao Quảng sắc mặt đại biến, lòng trùng xuống.

"Chết tiệt!

Sư phụ của thằng ranh con đó tới rồi!

Chương 377

Thạch Cơ muốn giết nó e là phải tốn thêm không ít công sức!" "Hoặc là căn bản không giết nổi!

Vậy phải làm sao đây?" Ngao Quảng hoảng loạn.

Thiên tư lão có hạn, tuy căn cước không tồi nhưng trên con đường tu hành thành tựu không cao, nếu không cũng chẳng bị một đứa trẻ bảy tuổi sỉ nhục như thế.

Chiến lực bản thân lão chẳng giúp ích được gì.

Ngao Quảng quay đầu nhìn quân thủy tộc trên mặt biển, lại càng lắc đầu.

Đại quân thủy tộc hò reo trợ oai thì được, chứ luận về chiến đấu... không nhắc tới cũng được, chỉ là một đám pháo hôi.

Càng đừng nói đến trận chiến giữa các đại năng thế này.

"Cầu mong Thạch Cơ có thể đánh thắng lão đạo đó." "Hoặc là có người của Nguyệt Giáo tới chi viện..." "Thậm chí là Nguyệt Chủ đích thân tới." Nghĩ tới đây, Ngao Quảng lắc đầu cười khổ, ý nghĩ này thật hoang đường.

Nguyệt Chủ Vọng Thư là nhân vật cao cao tại thượng dường nào, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà lâm phàm.

Trong khoảnh khắc, mây đen bao phủ tâm trí lão.

E rằng lần này việc báo thù cho con lại xôi hỏng bỏng không.

Phía bên kia, trên lưng Thanh Loan, Thạch Cơ ánh mắt lạnh lùng nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Nguyệt Giáo và Xiển Giáo vốn chẳng ưa gì nhau.

Không chỉ thế hệ trước hai vị Thánh nhân như vậy, mà mâu thuẫn giữa đệ tử đời thứ hai còn sâu sắc hơn.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt vì hận, nàng chẳng khách khí mà trực tiếp mắng trả.

“Ta tự hỏi ai mà hào phóng với đồ đệ thế, mới bảy tuổi đã cho hai món Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, hóa ra là Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo.” “Xem ra ngươi mưu đồ ở Na Tra rất lớn đấy.” “Còn về chuyện sư tôn ta là Thủy tổ Nhân tộc, ta tự nhiên không quên.

Chỉ là Nhân tộc rộng lớn cũng có những con sâu làm rầu nồi canh, nhiều kẻ làm gian phạm khoa, tàn ác đa đoan, kẻ nào cần trừng trị thì phải trừng trị, kẻ nào cần hủy diệt vật lý thì phải hủy diệt vật lý.

Chuyện này sư tôn ta đã sớm có lời, không mượn Thái Ất Chân Nhân ngươi dạy đời!” Linh Châu Tử kia sớm đã là tiền kiếp của Na Tra, những gì hắn làm, thân phận thế nào có quan hệ gì với Na Tra hiện tại?

“Ngược lại, Thái Ất Chân Nhân!

Đệ tử ngươi hại mạng đệ tử ta, hại mạng huynh trưởng của Ngao Linh Vũ sư muội, coi mạng người như cỏ rác, thủ đoạn độc ác.

Ngươi nghĩ hôm nay ta sẽ để yên sao?

Sư tôn ta nếu biết chuyện này, liệu có để yên cho Xiển Giáo không?” “Thái Ất lão thất phu!

Ngươi thật ngây thơ đến nực cười!

Tu đạo tu hết vào thân chó rồi sao!” “Nếu là ta, ta thà đâm đầu vào cây mà chết cho xong.” “Có loại đệ tử thế này, không thấy nhục nhã sao?

Thánh nhân Xiển Giáo không thấy nhục nhã sao?

Đạo Tổ Huyền Môn không thấy nhục nhã sao?" Thạch Cơ mặt lạnh như sương, trực tiếp mở chế độ "Tổ An".

Dẫu sao nàng cũng sư thừa từ vị đại sư Tổ An nào đó, bình thường tuy không diễn luyện nhưng tai nghe mắt thấy thường xuyên bên cạnh, cũng học được vài phần tinh túy.

"...

Tiện nhân!!!" "Tiện nhân!" "Thật là không biết sống chết!" Thái Ất Chân Nhân giận đến cực điểm, mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ vào Thạch Cơ, suýt chút nữa thì tức chết.

Lão nhìn chằm chằm Thạch Cơ, sát cơ trong mắt lóe lên.

Từ khi bước chân vào tu hành, bái nhập Xiển Giáo, lão chưa từng bị ai sỉ nhục, nhục mạ như thế.

Bình thường toàn là lão cậy bối cảnh, pháp bảo, cảnh giới đi ức hiếp kẻ khác.

Nào có giống như hôm nay!

Tức thì, lão cảm thấy da mặt bị Thạch Cơ mắng cho không còn mảnh nào, tím tái một mảnh, cực kỳ khó coi.

Muốn mắng lại nhưng nhất thời đầu óc trống rỗng, từ vựng cạn kiệt.

Nguyên Thủy quản giáo môn hạ về lễ nghi cực nghiêm, lại đều cao cao tại thượng, chẳng coi ai ra gì, nên phương diện chửi lộn này nghiên cứu cực ít.

"Tốt tốt tốt!

Thạch Cơ!" "Hôm nay ta xem ngươi tâm tâm niệm niệm muốn tìm chuyện, muốn lấy mạng đệ tử ta!

Vậy thì đấu một trận đi, ngươi không chết thì ta vong." "Nếu thực

lực không đủ mà bị ta tống lên bảng thì cũng là tự chuốc lấy.

Có náo tới chỗ Nguyệt Chủ thì cũng chẳng kêu oan được đâu." Thái Ất Chân Nhân vung phất trần, nhìn Thạch Cơ thâm độc nói, trong lời nói đầy rẫy sát cơ.

Với Thạch Cơ, lão đã động sát tâm.

Thề phải tống chân linh nàng lên bảng.

Trên trời, trên lưng Thanh Loan, Thạch Cơ mặt lạnh như sương, dùng ánh mắt nhìn người chết mà nhìn Thái Ất Chân Nhân và Na Tra đang được hộ sau lưng.

"Ha ha...

Ngươi tưởng ta sợ chắc?" "Mạng đệ tử ngươi là mạng, mạng đệ tử ta là cỏ rác hay sao?" "Đúng là một con chó tiêu chuẩn kép (song tiêu cẩu)!" "Hôm nay để xem đạo pháp Ngọc Thanh lợi hại, hay đạo pháp của Nguyệt Chủ ta càng cao hơn một bậc!" Thạch Cơ dứt lời, cưỡi Thanh Loan bay về phía một hòn đảo nhỏ không người ngoài khơi Đông Hải, cách xa Trần Đường Quan.

"Được, hôm nay ta sẽ cùng ngươi đấu một trận." "Sống chán rồi muốn lên bảng thì cũng đừng trách ta." Thái Ất Chân Nhân lạnh lùng thốt một câu, mang theo Na Tra cưỡi mây đuổi theo.

Lão hiểu ý Thạch Cơ.

Thần tiên đấu pháp thường chọn nơi xa rời phàm nhân để tránh chiến đấu liên lụy bách tính.

Đó là một quy tắc ngầm.

Bởi ngoại trừ tà tu hay yêu tộc, không ai muốn vô duyên vô cớ gánh thêm sát nghiệp.

Trên mặt biển Đông Hải, đại quân thủy tộc thấy hai vị đệ tử đại

giáo bay về phía hòn đảo vô danh, thủy tộc ở gần đảo lập tức nhanh chóng tản ra...

Tại núi Côn Luân, điện Ngọc Hư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chợt mở mắt.

Ánh mắt lão xuyên qua không gian, dừng lại trên hòn đảo.

Chỉ thấy Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân đối lập, kiếm bạt nỗ trương, một trận đại chiến đấu pháp sắp sửa nổ ra.

Bên cạnh Thái Ất Chân Nhân, Nguyên Thủy cũng thấy bóng dáng Na Tra.

"Thái Ất, Thạch Cơ..." "Thạch Cơ căn cước không tốt, tu vi cảnh giới cũng không sâu bằng Thái Ất, kinh nghiệm đấu pháp càng thua xa Thái Ất, chắc chắn không phải đối thủ của lão." "Chỉ là... biến số duy nhất là vị kia liệu có chuẩn bị trước hay không..." Nguyên Thủy cau mày.

Hiện nay phàm là chuyện liên quan đến Vọng Thư, lão đều quen suy tính nhiều thêm một chút.

Cẩn thận vẫn hơn là lật thuyền trong mương.

"Khả năng không lớn." "Đám đệ tử Nguyệt Giáo kia lúc này đều không hay biết gì, đang bận rộn việc riêng.

Nếu Vọng Thư có chuẩn bị, ít nhất cũng phải sắp xếp một hai đệ tử tới tương trợ, sẽ không để Thạch Cơ đơn thương độc mã." Nguyên Thủy lại đưa mắt nhìn nơi khác, nhìn về núi Chiêu Dao của Linh tộc, nhìn về Ký Châu thành, khóe miệng mỉm cười.

"Ta lo xa quá rồi." "A...

Thạch Cơ, đệ tử của Vọng Thư... sẽ là người đầu tiên lên bảng!" "Thế đạo luân hồi, báo ứng không sai!" "Ta mong chờ được thấy biểu

tình của nàng ta.” Trong điện Ngọc Hư, tiếng lẩm bẩm của Nguyên Thủy vang lên, trong lời nói lộ rõ vẻ vui mừng...

Ngoài Trần Đường Quan, trên hòn đảo vô danh.

Thái Ất Chân Nhân và Thạch Cơ đứng đối diện, mùi thuốc súng giữa hai người nồng nặc, đại chiến sắp bùng nổ.

Đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, đây sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa.

“Độc phụ, muốn lấy mạng ta sao?” “Để xem sư phụ ta lấy mạng bà trước!” Na Tra đứng một bên, hai tay chống nạnh, bá khí lộ ra ngoài, lớn tiếng đắc ý với Thạch Cơ.

Trong lòng hắn, Thái Ất Chân Nhân là vị tiên nhân lợi hại nhất, pháp bảo vô số, thần thông quảng đại... mụ tiện nhân đối diện chắc chắn không phải đối thủ.

Thái Ất Chân Nhân đối diện Thạch Cơ thì lại tập trung mười hai phân tinh thần.

Dẫu sao sư tôn của Thạch Cơ là Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư từ khi hóa hình xuất thế tới nay chưa từng nếm mùi thất bại.

Từ một thai thần tiên thiên yếu ớt bước lên ngôi vị cường giả vô thượng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Xưng tụng là đệ nhất tài tình xưa nay, kinh diễm vạn cổ cũng chẳng quá lời.

Đó là sự đồng thuận của tất cả đại năng trong trời đất.

Thạch Cơ nếu học được một thành truyền thừa đạo pháp của Nguyệt Chủ thì cũng đủ để coi là cường địch.

Chương 378

Thái Ất Chân Nhân nheo mắt.

Lão không sợ, chỉ là cảnh giác.

Lão tự tin về cảnh giới, tu vi, pháp bảo và kinh nghiệm chiến đấu đều thắng Thạch Cơ.

Lão đã giết lên tới tận cường giả Đại La Kim Tiên.

Ngay cả trong Xiển Giáo nhân tài như lá mùa thu, chiến lực của lão cũng xếp trong top 5.

Khả năng bại dưới tay Thạch Cơ thực sự không lớn.

Lão chỉ cần đề phòng những thần thông Thánh nhân truyền lại từ Nguyệt Chủ Vọng Thư mà thôi.

"Tranh..." Tiếng kiếm reo, bội kiếm của Thái Ất Chân Nhân rời vỏ, được cầm trong tay, Cửu Long Thần Hỏa Tráo tỏa ra bảo quang hỏa hồng bao quanh bốn phía.

Lão đã chuẩn bị xong.

Ở phía bên kia, trong đầu Thạch Cơ lại nhớ tới khung cảnh hồ Bích Sơ ở Nguyệt Hoàng Cung năm xưa, khi lão sư Vọng Thư truyền cho nàng Định Hải Châu và Càn Khôn Thước đã từng nói.

"Hóa ra đại kiếp sinh tử mà lão sư nói năm đó chính là ở đây..." "Không vượt qua được kiếp nạn thì hóa thành tro bụi, chân linh bị vây khốn, chịu sự chế ngự của người khác...

Lên Phong Thần Bảng chẳng phải là chân linh bị vây khốn, chịu sự chế ngự của người sao." "Lão sư vì ta...

đúng là đã khổ tâm một phen, Thạch Cơ nhất định sẽ không khiến

người thất vọng.” “Định Hải Châu, Càn Khôn Thước... nên uống máu tiên nhân rồi, tống Thái Ất lên bảng.” Sát cơ trong mắt Thạch Cơ lóe lên.

“Cửu Long Thần Hỏa Tráo, đi!” Đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân kết đạo ấn, ra tay trước để chiếm tiên cơ.

Lão trực tiếp tế ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo bay lên không trung, gặp gió lớn lên, to như lọng che, bao phủ bầu trời, chụp xuống Thạch Cơ.

“Muuu!” “Muuu!”...

Chín con hỏa long lại xuất hiện, mỗi một con thân thể dài triệu dặm, trên thân rực lửa, miệng phun Tam Muội Chân Hỏa về phía Thạch Cơ.

Những đóa lửa nhiệt độ cực cao xé rách không trung, rơi xuống như mưa sao băng, cực kỳ rực rỡ nhưng cũng đầy nguy cơ chí mạng, những nơi lửa đi qua, không gian đều vặn vẹo.

Đó là do bị thiêu đốt ở nhiệt độ cao.

Đây mới là phương thức mở màn đúng đắn của thần tiên đấu pháp, chứ không giống kiểu Vọng Thư hở ra là cận chiến, đó là hạng khác loài.

“Chỉ có thế thôi sao.” Thạch Cơ lạnh lùng nhìn bầu trời rợp bóng Tam Muội Chân Hỏa đang ập tới, thần sắc bình thản.

“Định Hải Châu, đi!” Thạch Cơ tháo chiếc vòng tay đang đeo ở tay phải, tùy tay ném ra.

Hai mươi tư viên Định Hải Châu tức khắc tỏa ra bảo quang xanh lam bay về phía Tam Muội Chân Hỏa và Cửu Long Thần Hỏa Tráo, cũng gặp gió lớn lên, trong chớp mắt mỗi viên to như tinh thần Hồng Hoang, treo cao trên không trung, bên trong mỗi viên Định Hải Châu là

một vùng biển cả mênh mông, rộng lớn vô cùng.

Trong nháy mắt, hai mươi tư viên Định Hải Châu tụ tập lại một chỗ, đỉnh trên bầu trời trên đầu Thạch Cơ, chiếu rọi cả bầu trời thành một màu xanh lam.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên, Tam Muội Chân Hỏa do chín con hỏa long phun ra không ngừng oanh kích vào phòng ngự do hai mươi tư viên Định Hải Châu tạo thành.

Cảnh tượng này cực kỳ chấn động.

Là sự giao phong giữa nước và lửa.

Là sự giao phong giữa Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Định Hải Châu.

Cũng là sự giao phong về pháp lực giữa Thái Ất Chân Nhân và Thạch Cơ.

Nhìn qua có vẻ pháp lực Thạch Cơ yếu hơn Thái Ất Chân Nhân, nhưng thực tế lại cao hơn rất nhiều, nàng tu hành 《Tạo Hóa Tiên Công》, nay lại luyện trọng biến lần thứ hai ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Về căn cơ, nàng không hề chịu thiệt.

Trong khoảnh khắc, bất kể là Đông Hải Long Vương, Na Tra, Lý Tĩnh, đại quân thủy tộc hay nhân tộc trong Trần Đường Quan đều nhìn đến ngây người, trợn mắt há mồm, mặt đầy kinh hãi.

Thần tiên đấu pháp, đây mới chính là đấu pháp cấp bậc Đại La đại năng chân chính!

Thái Ất Chân Nhân thấy Định Hải Châu xuất hiện, sắc mặt đột ngột đại biến, tim đập thình thịch.

Tam Thanh được truyền thừa từ Đạo Tổ Hồng Quân, đối với bảo

bối trong trời đất đều có hiểu biết nhất định.

Chỉ nhìn một cái, lão đã nhận ra bảo bối Thạch Cơ dùng là vật gì.

"Định Hải Châu!

Định Hải Châu!" "Có thể hợp thành bộ, hóa tác tinh thần, bên trong là một vùng biển cả!" "Tuyệt đối không sai được!" Thái Ất Chân Nhân kinh hô.

"Trời ạ, có tới tận hai mươi tư viên!" "Sư tôn từng nói, Định Hải Châu chỉ cần mười hai viên đã là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay Thạch Cơ lại có tới hai mươi tư viên..." "Sao nàng ta lại có đại cơ duyên như thế!" "Vọng Thư!

Nàng ta vốn dĩ nhiều bảo bối, ban cho đệ tử trọng bảo cấp bậc này là chuyện cực kỳ có khả năng!" Thái Ất Chân Nhân trừng thẳng mắt, kinh ngạc đến ngây người.

Không chỉ kinh ngạc, mà còn là sự đố kỵ như nước sông chảy tràn.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo tuy không tồi, là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng so với tổ hợp hai mươi tư viên Định Hải Châu thì kém quá xa.

Không hề khoa trương khi nói rằng, hai mươi tư viên Định Hải Châu là bảo vật ngay cả Thánh nhân cũng phải đỏ mắt.

Thái Ất Chân Nhân cảm thấy có phần khó chấp nhận.

Đồng thời, lão cũng thấy da đầu tê dại, tâm thần căng thẳng.

Vừa mới bắt đầu đại chiến đã có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Phải cẩn thận rồi.

"Hưu!" Bỗng nhiên, một tiếng phá không sắc nhọn vang lên, đó là âm thanh vật thể xé rách không gian.

Thái Ất Chân Nhân lộ vẻ kinh ngạc, giật mình một cái.

Ngước đầu nhìn lên, lão thầm kêu một tiếng hỏng bét, chỉ thấy phía trên hai mươi tư viên Định Hải Châu to như tinh thần, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh thước tỏa bảo quang vàng rực, đang kéo theo cái đuôi lửa dài, đánh thẳng vào lồng lưu ly.

"Không xong, trúng kế rồi!

Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" Thái Ất Chân Nhân kinh hô, nhận ra thanh thước đó nhắm thẳng vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, sắc mặt tức khắc đại biến.

Trong tay Thạch Cơ có trọng bảo như Định Hải Châu, thanh thước nàng lấy ra lúc này sao có thể là vật đơn giản?

Nhưng Thái Ất Chân Nhân phản ứng lại thì đã muộn.

"Bành!" Tiếng kim loại va chạm chấn thiên.

Trên trời, thanh thước tỏa bảo quang vàng rực đánh mạnh vào cái lồng lưu ly của Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

"Rắc!" "Rắc!" Tiếng vỡ nát dày đặc vang lên khắp trời đất.

Âm thanh đó khiến Thái Ất Chân Nhân nát lòng, khiến mặt Na Tra trắng bệch, và khiến Ngao Quảng trong lòng cuồng hỉ.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo vỡ rồi!

Từng mảnh lưu ly tinh khiết từ trên trời rơi xuống nhanh chóng.

Chín con hỏa long gào thét một tiếng rồi tan biến.

Ánh lửa ngập trời rút đi, như thể chưa từng xuất hiện.

"Sao có thể!" "Từ khi nào?" Thái Ất Chân Nhân mắt muốn nứt ra, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng.

“Chỗ đó!” Lão đã hiểu ra.

Khi hai mươi tư viên Định Hải Châu ngăn chặn Tam Muội Chân Hỏa, có một viên Định Hải Châu bề mặt bảo quang sáng rực lên.

Lúc đó lão không để ý, chỉ coi là uy năng bình thường của Định Hải Châu.

Giờ mới hiểu linh bảo thanh thước đó đã được giấu sẵn trong Định Hải Châu, khi bảo quang sáng lên là lúc thanh thước đó thừa cơ bay ra, thu nhỏ lại, mượn ánh lửa che mắt mà bay lên trời, sau khi tiếp cận Cửu Long Thần Hỏa Tráo mới lộ diện.

Một kích phá nát Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Thái Ất Chân Nhân nhìn thấu quá trình nhưng không hề thấy tự hào, trái lại linh cảm chẳng lành dâng cao.

“Thạch Cơ thật thâm hiểm.” “Thanh thước đó rốt cuộc là vật gì, lại có thể đánh nát Cửu Long Thần Hỏa Tráo!” Lão nghi hoặc, sắc mặt thay đổi liên tục, trong lòng đã nảy ý tháo chạy.

Thạch Cơ liên tiếp tung ra hai món trọng bảo, xem ra không dễ đối phó.

Ở phía bên kia, sát cơ trong mắt Thạch Cơ lóe lên.

“Định Hải Châu, tống Thái Ất lên bảng!” Nàng lạnh giọng quát một tiếng, kết pháp quyết.

Tức thì, từng viên Định Hải Châu to như tinh thần bắt đầu di động.

Khối cầu khổng lồ, tổng cộng hai mươi tư viên treo lơ lửng trên trời, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Lúc này khi chúng di động, càng khiến người ta hồn phi phách tán.

Chỉ cần rơi xuống một viên, e là cũng đủ hủy thiên diệt địa!

Chương 379

Vô số người kinh khủng khiếp sợ.

"Oanh!" "Oanh!" Quả nhiên, Định Hải Châu bắt đầu từng viên một rơi xuống, nhắm thẳng hướng Thái Ất Chân Nhân và Na Tra.

Như muôn vàn tinh tú rụng rơi.

Trước đó Thái Ất Chân Nhân dùng Tam Muội Chân Hỏa như hỏa lưu tinh oanh kích Thạch Cơ, giờ nàng đáp lễ lại y hệt.

Chỉ là đòn tấn công của Thạch Cơ còn to hơn, nặng hơn và khủng bố hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, tất cả những người đứng xem, từ thủy tộc đến nhân tộc đều lộ vẻ kinh hoàng.

Người đứng xem còn thế, Thái Ất Chân Nhân lại càng mặt biến sắc, một tay xách lấy Na Tra nhanh chóng lùi lại.

"Hưu!" Đúng lúc này, Càn Khôn Thước đã đánh nát Cửu Long Thần Hỏa Tráo, dưới sự điều khiển của Thạch Cơ, từ trên không trung đổi hướng, cũng nhắm thẳng Thái Ất Chân Nhân mà đâm tới, góp vui một tay.

"Oanh!" "Oanh!" Trong sát na, từng viên Định Hải Châu nện xuống hòn đảo, nện xuống biển, đuổi theo hướng Thái Ất Chân Nhân đang điên cuồng tháo chạy.

Đại địa chấn động dữ dội như xảy ra động đất cấp tám.

Mặt biển Đông Hải cuộn lên ngàn tầng sóng, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Chạy sao?

Không có cửa đâu!" Thạch Cơ lạnh lùng thốt ra một câu, tóc dài bay múa, chân trần đạp trên mặt biển, thi triển Tiên Vân Độn truy đuổi Thái Ất Chân Nhân.

Hai vị tiên nhân bắt đầu cuộc truy đuổi trên mặt biển, sinh linh đứng xem nhìn về phía hòn đảo vô danh, tức khắc trợn to mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đảo đâu rồi?

Hòn đảo lớn như thế ngoài khơi Trần Đường Quan đâu rồi?

Chỉ còn lại mặt biển trống không, đâu còn nửa điểm bóng dáng hòn đảo.

Một đòn của tiên nhân đã xóa sổ hòn đảo đó.

"Đây chính là sức mạnh của tiên đạo đại năng, đệ tử Thánh nhân sao?" "Quá khủng khiếp, quá đáng sợ!" Lý Tĩnh thần tình chấn động, lẩm bẩm tự ngữ.

Trong lòng y vừa chấn động, vừa sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự hướng vọng.

Hướng vọng có được loại sức mạnh cường đại như thế, đứng cao trên mây ngàn, nhìn xuống chúng sinh.

Phú quý phàm trần so với nó quả thực không đáng một xu.

"Cố lên!

Thạch Cơ nương nương, nhất định phải giết chết đôi thầy trò đó!" "Báo thù cho con ta!" Trên đám mây đen, Long Vương căng thẳng quan sát, không ngừng cổ vũ cho Thạch Cơ...

Tiên Vân Độn là pháp phi hành do Vọng Thư dựa theo Kim Ô Hóa Hồng Thuật sáng tạo ra, một độn đi được mười bốn vạn sáu ngàn dặm, ngoại trừ không gian thuấn di, trong trời đất Hồng Hoang hiếm

có pháp phi hành nào sánh kịp tốc độ này.

Thạch Cơ đã nhanh chóng đuổi kịp Thái Ất Chân Nhân đang chạy trốn.

"Thái Ất lão thất phu, nộp mạng đi." "Cả Na Tra nữa!" Không chút do dự, Thạch Cơ trực tiếp tung chiêu cuối.

Đứng trên mặt nước, tâm niệm khẽ động, Càn Khôn Thước và hai mươi tư viên Định Hải Châu vốn đang truy sát Thái Ất Chân Nhân toàn bộ quay về bên cạnh nàng, xoay quanh thân nàng bay lượn thần tốc.

"Diễn hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên, Hợp!" Thạch Cơ vẻ mặt lãnh mạc, giọng nói không linh, phiếu miểu, băng lãnh vang vọng khắp trời đất.

"Đoong..." "Đoong..." Đột nhiên, giữa trời đất vang lên tiếng chuông ngân vang dội.

Sau lời nói của Thạch Cơ, thân Càn Khôn Thước bảo quang vàng rực tỏa sáng rạng ngời, chiếu rọi bầu trời thành một màu vàng óng.

Nước biển, bầu trời, cả vùng đất Trần Đường Quan xa xa đều ngập trong ánh vàng.

Trong ánh vàng đó, Định Hải Châu diễn hóa thành từng thế giới tiên cảnh.

Có thế giới trong đó là một cây cổ thụ khổng lồ chống trời đứng vững, vô số sinh linh xinh đẹp bay lượn quanh cây.

Có thế giới yêu tộc đang đại chiến với nhân tộc, khói lửa ngập trời.

Có thế giới chỉ là một vùng biển cả bao la, đông đảo nhân tộc chèo bè gỗ sinh sống trên thế giới nước...

Từng thế giới hiện ra, tổng cộng có hai mươi tư thế giới.

Khi ánh vàng tan đi, Thạch Cơ một thân bạch y cung trang đứng giữa không trung, hai mươi tư thế giới tản ra quanh thân như khổng tước xòe đuôi.

Lúc này thực lực của Thạch Cơ đã đạt tới cảnh giới Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh.

Diễn hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên khiến thực lực nàng tăng vọt.

Cường đại, khủng bố.

"Thần phạt, Yên diệt!" Thạch Cơ lạnh giọng thốt lên, hướng về phía Thái Ất Chân Nhân vung ra một chưởng.

Một chưởng này mang theo đòn tấn công cấp Chuẩn Thánh.

Một chưởng tung ra, không gian vỡ nát, trời đất kinh động.

Một bàn tay trắng ngần khổng lồ vô ngần, cao hàng vạn năm ánh sáng, rộng hàng vạn năm ánh sáng, như một ngọn núi cao nguy nga, mãnh liệt vỗ xuống.

Thái Ất Chân Nhân mặt trắng bệch, tay cầm kiếm không ngừng run rẩy.

Na Tra nhìn bàn tay đang ép xuống thì gan mật đều nứt, răng va vào nhau lập cập.

Mẹ ơi, dọa chết người rồi.

Chết chắc, chết chắc...

"Thạch Cơ đã được chân truyền của ta." Ẩn thân trong hư không bên cạnh, Vọng Thư chớp đôi mắt đẹp, mỉm cười khẽ thở dài, ngữ khí có phần hân hoan.

Trận chiến này nàng đã quan sát toàn bộ, Thạch Cơ tuy chung quy

vẫn thiếu hỏa hầu trong việc đấu pháp, nhưng về tổng thể thì rất tốt.

Dù là chiêu Định Hải Châu giấu Càn Khôn Thước, hay diễn hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên đều khiến người làm sư phụ như Vọng Thư phải sáng mắt.

Thạch Cơ – một Đại La Kim Tiên chín chắn – có thể áp chế Thái Ất Chân Nhân loại lão làng Hồng Hoang này mà đánh.

Còn về việc thâm hiểm dùng kế?

Vọng Thư không cho là sai.

Chiến đấu vốn dĩ là nhắm vào mạng của đối phương, chỉ cần giết được người thì quan tâm gì đến phương pháp.

Tâm mềm lòng yếu mới chính là điều bất trách nhất với bản thân.

"Thái Ất Chân Nhân lần này chạy không thoát rồi." "Nguyên Thủy cũng nên ra mặt rồi chứ." Vọng Thư nhướn mày nhìn xuống chiến cục...

Tại núi Côn Luân, điện Ngọc Hư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn quan sát trận chiến giữa Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân.

Khi thấy hai mươi tư viên Định Hải Châu và Càn Khôn Thước xuất hiện trong tay Thạch Cơ, lão cũng chỉ hơi kinh ngạc.

Dẫu sao Nguyệt Chủ Vọng Thư vốn nổi tiếng giàu có, sau khi trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, đa số pháp bảo không còn tác dụng với nàng, việc nàng ban cho đệ tử một số pháp bảo là chuyện cực kỳ hợp lý.

Cho đến khi Thạch Cơ dùng Càn Khôn Thước và Định Hải Châu diễn hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên, khiến pháp lực tăng vọt lên cảnh giới Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh, rồi tung một chưởng về phía Thái

Ất Chân Nhân.

Sắc mặt Nguyên Thủy đột ngột đại biến, lập tức đứng bật dậy từ bồ đoàn.

Tuy Thạch Cơ chỉ thuần túy dựa vào linh bảo để nâng pháp lực lên Trảm Tam Thi, về mặt cảnh giới thì không bằng Trảm Tam Thi chân chính, nhưng đối với Thái Ất Chân Nhân thì đó vẫn là sự tuyệt vọng, là sự áp đảo hoàn toàn không thể chiến thắng.

Nguyên Thủy cũng từng từ Đại La Kim Tiên bước vào Chuẩn Thánh, lão hiểu rõ khoảng cách giữa hai cảnh giới này.

Cách biệt một trời một vực, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Không nói gì khác, chỉ riêng một chưởng do Thạch Cơ tung ra với pháp lực Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh đã khiến Thái Ất Chân Nhân khó thoát, rơi vào cảnh mười chết không sinh.

"Hừ, tiện nhân!" Y hệt sư phụ nó, đều tiện như nhau!

"Muốn tống đệ tử ta lên bảng sao, nằm mơ đi!" Nguyên Thủy mặt âm trầm, lạnh hừ một tiếng, tâm niệm khẽ động, trong nháy mắt biến mất, vội vã tới Đông Hải...

Thánh nhân nhất niệm, sát na vạn niệm.

Đông Hải Hồng Hoang, trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

Thạch Cơ một chưởng hạ thủ đoạn độc nhất, quyết tâm tống thầy trò Thái Ất Chân Nhân lên bảng.

Một mặt là vì Na Tra, một đứa trẻ hư hỏng hại Bích Vân, tuổi còn nhỏ mà miệng lưỡi độc địa, liên tục không biết trời cao đất dày mà nhục mạ nàng.

Còn Thái Ất Chân Nhân phía sau lại càng không thèm nói đạo lý, hoàn toàn bảo vệ con em mình, không phân trắng đen mà còn thốt lời

ác độc với nàng.

Đôi thầy trò này khiến nàng cực kỳ căm hận.

Mặt khác, Thạch Cơ hiểu rõ sinh tử kiếp, nếu vị thế đảo ngược thì Thái Ất Chân Nhân chắc chắn cũng sẽ hạ độc thủ với nàng, nên nàng không thể nương tay.

Chương 380

Ở phía bên kia, Thái Ất Chân Nhân nhìn bàn tay bạch ngọc đang vỗ xuống, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Lần này không thể trốn thoát.

Phạm vi bao phủ quá lớn, vượt xa khoảng cách mà pháp phi hành có thể vượt qua trong thời gian ngắn.

Trừ phi dùng đại thần thông không gian thuấn di.

Nhưng không gian pháp tắc khó khăn biết bao, trong cảnh giới Chuẩn Thánh người biết không gian thuấn di cũng không nhiều.

Thái Ất Chân Nhân tuy từng tu hành phương diện này nhưng chưa học thành.

Lúc này cách ứng đối duy nhất chỉ có thể là tế ra các loại pháp bảo phòng ngự, hộ lấy mình và Na Tra.

Tâm tùy ý động, trong khoảnh khắc, quanh thân Thái Ất Chân Nhân rực sáng bảo quang ngũ sắc.

Có linh bảo loại khiên, loại đỉnh, loại như ý... tổng cộng có bảy món.

Nhưng những linh bảo này phẩm giai đều thấp, Thái Ất Chân Nhân biết rõ chúng không phải đối thủ của một chưởng lực từ Thạch Cơ.

"Khổ thật rồi!

Pháp lực Chuẩn Thánh!

Làm sao chống đỡ nổi đây?" "Na Tra – thằng sao chổi này đã hại thảm ta rồi!" "Sớm biết thế này, thà cứ để nó đền mạng cho Thạch

Cơ quách cho xong!" "Đúng là hố sư phụ mà!" "Ta không cam tâm!" "Tình huống này, có lẽ chỉ có sư tôn mới cứu được ta thôi!" Thái Ất Chân Nhân thầm nghĩ, nhen nhóm một tia hy vọng.

Lão tin rằng chuyện xảy ra ở Trần Đường Quan, với thần năng Thánh nhân của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ biết rõ.

Với tính cách luôn ái hộ đệ tử của lão, khả năng tới ứng cứu là cực lớn.

"Rắc rắc rắc!" Tiếng không gian vỡ nát tràn ngập tai Thái Ất Chân Nhân và Na Tra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi suy nghĩ đó, bàn tay trắng ngần như núi đã cận kề trong gang tấc.

Thái Ất Chân Nhân và Na Tra có thể nhìn rõ cả những đường vân trên lòng bàn tay.

"Sư phụ, con không muốn chết!" "Con không muốn chết!

Sư phụ cứu con..." Na Tra sợ hãi khóc lóc.

Trong giây phút giữa sự sống và cái chết, cuối cùng hắn cũng biết sợ.

Trước đây hắn cậy có linh bảo, cậy có sư phụ chống lưng nên nghĩ rằng trời đất rộng lớn, đâu đâu cũng có thể đi.

Nhưng giờ đây... hắn đã thấy được sự khủng bố chân chính.

Sự khủng bố tột cùng giữa sinh và tử.

"Câm mồm!

Đều tại ngươi!" Thái Ất đang gồng mình chống đỡ bảy tầng linh bảo, quát mắng Na Tra.

Nếu không vì tên đệ tử hỗn chướng hố sư phụ này thì làm sao có

chuyện ngày hôm nay!

Lúc này lão thật sự hận không thể bóp chết Na Tra.

Trong nháy mắt, sát na vạn niệm.

Trong mắt người ngoài, đòn tấn công của Thạch Cơ trong tích tắc đã rơi xuống người Thái Ất Chân Nhân.

"Bành!" "Rắc!" Những tiếng vỡ nát, sụp đổ liên hồi vang lên.

Bảy món linh bảo do Thái Ất Chân Nhân tế ra lần lượt vỡ tan tành nhanh chóng.

Hoàn toàn không chống đỡ nổi nửa phần.

"Tên ta tiêu đời rồi!" Ý nghĩ đó lóe lên trong não bộ.

Bỗng nhiên, một giọng nói phẫn nộ vang dội khắp đất trời Hồng Hoang.

"Thạch Cơ!

To gan lắm!" "Lại dám giết đệ tử ta!" Thái Ất Chân Nhân lòng cuồng hỉ.

Sư tôn!

Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người tới rồi!

Phen này không phải thân tử đạo tiêu, không phải lên Phong Thần Bảng rồi!

"Không!

Vọng Thư, nàng dám!" Ngay sau đó, giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vang lên lần nữa.

Nguyệt Chủ Vọng Thư?

Nàng ta cũng ở đây sao?

Thái Ất Chân Nhân thầm nghĩ.

Nhưng đáng tiếc, đó là một câu hỏi chắc chắn không có lời đáp.

Bàn tay trắng ngần không hề chịu bất kỳ sự ngăn cản nào, vỗ mạnh lên người Thái Ất Chân Nhân và Na Tra, như vỗ chết một con muỗi.

Dưới vĩ lực của cảnh giới Chuẩn Thánh, hai người lập tức hóa thành hai đóa hoa máu, thân thể nổ tung, thi cốt không còn, nguyên thần cũng không thoát được, chỉ còn lại hai đạo chân linh bay về phía Phong Thần Bảng.

Đông Hải Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện trong thần thức của mình Thái Ất Chân Nhân và Na Tra đã bỏ mạng, khí tức hoàn toàn biến mất, chân linh đã lên bảng.

Lão tức khắc phẫn nộ vô cùng, sát khí toàn thân dâng trào.

Ngay từ lúc ở điện Ngọc Hư thấy Thái Ất Chân Nhân và Na Tra có nguy cơ sinh tử, lão đã lập tức lên đường.

Tới Đông Hải, Nguyên Thủy quát mắng Thạch Cơ, đồng thời không chút do dự lập tức ra tay.

Tay áo phất mạnh, một kích đánh về phía Thạch Cơ, một kích đánh về phía bàn tay trắng ngần kia.

Một mặt lão muốn cứu lấy Thái Ất Chân Nhân và Na Tra, mặt khác muốn cho Thạch Cơ một bài học, khiến nàng trọng thương.

Dẫu sao Thái Ất cũng là đệ tử của lão, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Thạch Cơ chẳng thèm nể mặt Thánh nhân mà hạ tử thủ với Thái Ất Chân Nhân, đó là sự bất kính khiến lão căm ghét.

Đúng lúc này, trên bầu trời bảo quang lóe lên, một đỉnh một chuông xuất hiện.

Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung trong nháy mắt treo trên đầu Thạch Cơ, tỏa bảo quang hộ lấy nàng.

Càn Khôn Đỉnh thì tức khắc xuất hiện sau bàn tay bạch ngọc của Thạch Cơ, chặn đứng đòn tấn công cứu viện Thái Ất Chân Nhân và Na Tra của Nguyên Thủy.

Hai món trọng bảo này Nguyên Thủy cực kỳ quen thuộc.

Khi chúng xuất hiện nghĩa là nàng cũng đã tới.

Nguyên nhân lão cực kỳ phẫn nộ không phải vì sự xuất hiện của nàng.

Kể cả nếu lão không dạy dỗ được Thạch Cơ thì cũng chẳng sinh khí như bây giờ.

Điều khiến lão phẫn nộ là Vọng Thư đã chặn đứng đòn cứu viện cho Thái Ất Chân Nhân và Na Tra, khiến đôi thầy trò đó song song lên bảng.

Lão, Ngọc Thanh Thánh Nhân, Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, tồn tại đỉnh tiêm trong trời đất Hồng Hoang... vậy mà hôm nay, ngay tại lúc này, ngay khi lão đích thân tới nơi mà lại không hộ nổi ngay cả đồ tử đồ tôn của mình.

Nguyên Thủy giận đến cực điểm!

Hận đến cực điểm!

Gần như sắp tức nổ phổi!

Hành động này của Vọng Thư hoàn toàn chạm vào nghịch lân của lão, quét sạch da mặt Thánh nhân và tôn nghiêm của Xiển Giáo sạch

sành sanh.

“Vọng Thư!” “Ngươi làm quá đáng rồi đấy!” Lão nghiến răng nghiến lợi nói, cau mày nhìn về phía một khoảng không trong hư không.

Chỉ thấy hư không rung động một hồi, một vị tiên tử tuyệt mỹ mặc hồng y cung trang, gương mặt khuynh thành, đeo một thanh kiếm dài màu xanh lam sau lưng xuất hiện, chắp tay đứng tĩnh lặng trên không, thần sắc bình thản.

“Thạch Cơ bái kiến sư tôn!” Thạch Cơ thấy Vọng Thư hiện thân thì thở phào một cái, đồng thời thành kính hành lễ trên không trung.

Chương 381

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đột ngột xuất hiện và giận dữ tấn công nàng, nàng thật sự đã bị dọa cho giật mình.

Đó là Thánh nhân, nếu phải chịu một đòn của Thánh nhân thì... cái mạng này làm sao giữ nổi!

May mà Hỗn Độn Chung xuất hiện che chở cho nàng.

"Làm tốt lắm, lui xuống trước đi." Vọng Thư không thèm để ý đến Nguyên Thủy trước, mà quay sang nhìn Thạch Cơ.

"Tuân lệnh." Thạch Cơ đáp lời rành rọt.

Nàng thấy được với nộ khí lúc này của Nguyên Thủy, e rằng sẽ nổ ra một trận chiến giữa các Thánh nhân.

Thánh nhân chiến có dùng từ hủy thiên diệt địa cũng khó mà hình dung hết.

Nàng ở lại đây chỉ làm sư tôn phân tâm.

Nghĩ vậy, Thạch Cơ thu lại Định Hải Châu và Càn Khôn Thước, bay về phía Trần Đường Quan.

Lúc này, Trần Đường Quan đang rơi vào trạng thái im hơi lặng tiếng, đa số mọi người vẫn chưa hoàn hồn từ trận đấu pháp của tiên nhân ban nãy, há hốc mồm kinh hãi tột độ.

Chỉ có Lý Tĩnh và Long Vương Ngao Quảng là khá hơn đôi chút, nhưng lúc này còn chấn động hơn nữa.

"Người mà Thạch Cơ gọi là sư tôn, chắc chắn là Nguyệt Chủ Vọng Thư." "Tồn tại vừa ra tay cứu Thái Ất Chân Nhân và Na Tra cực có khả năng là Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên

Tôn.” “Hai vị Thánh nhân... giáng lâm Đông Hải!” Ngao Quảng và Lý Tĩnh, kẻ trên trời người dưới đất, tâm thần đều dậy sóng dữ dội, trợn tròn mắt, da đầu tê dại...

Nơi xa, Vọng Thư nhìn Thạch Cơ đi xa rồi mới quay sang nhìn Nguyên Thủy.

Thực tế khoảng thời gian cách nhau không lớn, chỉ trong tích tắc.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, mặt lộ vẻ tươi cười.

“Đạo hữu!

Vừa rồi gọi ta sao?” Giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp trời đất.

“Ngươi làm quá đáng rồi!” “Vọng Thư, thực sự là hiếp người quá đáng!” “Đệ tử Thái Ất Chân Nhân của ta tuy có chỗ không đúng, nhưng tội không đáng chết, không nên lên bảng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, phẫn nộ nói.

Thấy lão phẫn nộ như vậy, Vọng Thư lại cười càng thêm vui vẻ.

Tiếp đó, trong nháy mắt, sắc mặt nàng trở lại bình thản, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy.

“A...” “Mạng đệ tử ngươi là mạng, còn mạng đệ tử ta là cỏ rác hay sao?” Trong lòng Vọng Thư thầm khen ngợi Thạch Cơ một cái, việc nâng tầm Bích Vân từ tiên đồng lên đệ tử đúng là một thao tác xuất sắc.

“Môn nhân Xiển Giáo các ngươi mạng thì cao quý, còn môn nhân Nguyệt Giáo ta thì mạng rẻ mạt sao?” “Đúng là nực cười nhất thiên hạ.” “Ai nên chết ai không nên chết, ai nên hay không nên lên bảng, ngươi định đoạt được sao?

Lão sư đã sớm có lời, đây là kiếp nạn tiên nhân, cũng là sát kiếp của Thập Nhị Kim Tiên.” “Lúc Na Tra giết Ngao Bính, giết Bích Vân

thì Thái Ất Chân Nhân ở đâu?

Đợi đến khi Na Tra có nguy hiểm tính mạng mới xuất hiện?

Đã nhập kiếp thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý kỹ không bằng người, thân tử lên bảng." "Trận đấu pháp giữa Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân, nếu Thạch Cơ thua thì cũng phải lên bảng.

Nếu vị thế đảo ngược, ta đoán Thạch Cơ cũng khó thoát khỏi vận mệnh lên bảng.

Thế nên, chẳng trách ai được." "À, ta quên mất, sư huynh đệ các ngươi vốn dĩ đều là hạng người không chấp nhận được thất bại, Lão Tử không chịu thua, ngươi cũng không chịu thua... thật nực cười hết chỗ nói." Vọng Thư thanh lãnh đáp, nàng chẳng thèm nể nang gì cái thói xấu đó của Nguyên Thủy.

Đúng như câu nói, ngươi bảo vệ con em mình, chẳng lẽ ta không biết bảo vệ con em ta sao?

Một tràng lời lẽ khiến mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tím tái, lồng ngực phập phồng liên tục.

Lão sắp nổ tung vì giận.

Chưa bao giờ lão bị ai dùng ngôn ngữ sỉ nhục như vậy.

"Vọng Thư...

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Được lắm, kỹ không bằng người, chết cũng đáng đời lên bảng!

"Vậy chúng ta cứ đợi mà xem, xem trong đại kiếp này người Nguyệt Giáo lên bảng nhiều, hay người Xiển Giáo ta lên bảng nhiều." Nguyên Thủy mắt lóe sát cơ, lạnh giọng nói.

Trong lòng lão đã hạ quyết tâm, dù có phải ngậm đắng nuốt cay, trả giá một cái giá đắt thì cũng phải lôi kéo Nhân Giáo, Tây Phương Giáo, thậm chí cả Tiệt Giáo để cùng nhau tống đám người Nguyệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

"Hoặc là có thể liên hợp với lão sư và các Thánh nhân Huyền Môn, Phật Môn để phong ấn Vọng Thư lại." "Một tồn tại như nàng ta đè nặng lên tâm trí các Thánh nhân, e rằng chẳng ai có ngày tháng yên ổn đâu." "Lão sư chắc hẳn cũng đang kiêng dè nàng ta lắm." Ánh mắt Nguyên Thủy lóe lên, tâm niệm khẽ động định rời đi.

Nói không hợp nhau nửa câu cũng là thừa, lão cũng chẳng muốn dây dưa thêm với Vọng Thư.

Mối thù này lão ghi lại rồi, về sẽ bắt đầu liên kết với các Thánh nhân.

Bỗng nhiên, sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi, nhìn về phía Vọng Thư.

"Không thể sử dụng không gian thuấn di được." "Vọng Thư!" "Mụ điên này muốn làm gì?" Lúc này, Vọng Thư nhìn Nguyên Thủy với vẻ bình thản tự nhiên, nàng khẽ vuốt lọn tóc.

"Ta đã cho ngươi đi chưa?" "Đánh đệ tử của ta xong liền muốn phủi mông bỏ chạy, thiên hạ này làm gì có chuyện tốt như thế?" Nguyên Thủy ngẩn người, biểu cảm vừa kinh vừa nộ, thực sự không tài nào hiểu nổi mạch não của Vọng Thư.

Ta đánh đệ tử ngươi?

Nằm mơ à...

Căn bản là chưa đánh trúng, được không?

Vừa mới ra tay tấn công thì đã bị Hỗn Độn Chung chặn lại, lẽ nào cũng tính?

Ta mới là bên chịu thiệt đây này!

Đồ đệ đồ tôn là Thái Ất Chân Nhân và Na Tra đều đã lên bảng phong thần rồi!

Đúng là đồ điên, nói bậy bạ, vô lý gây sự.

Trong lòng Nguyên Thủy thầm chửi rủa, sắc mặt âm trầm, cực kỳ khó coi.

Ngọn lửa giận vừa mới khó khăn lắm mới đè xuống được, nay lại bùng lên hừng hực.

"Nguyệt Chủ, có thể giảng chút đạo lý được không?" "Thái Ất Chân Nhân và Na Tra đã chết, Thạch Cơ cũng không chịu nửa điểm thương tổn, Xiển giáo ta đã chịu thiệt thòi lớn như vậy, ngươi còn muốn thế nào?" Gã cảm giác làm một Thánh nhân mà sao uất ức thế này.

Minh minh là Thiên Đạo Thánh nhân đứng trên vạn chúng sinh, vạn kiếp bất diệt, vậy mà lại bị một nữ tử ức hiếp.

Vọng Thư thực sự khi người quá đáng!

Ở phía bên kia, Vọng Thư lạnh tiếu một tiếng, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Nguyên Thủy.

"Ta muốn thế nào ư?" "Giảng đạo lý?" "Ý của ngươi là ta không giảng đạo lý sao?" "Nhị đại đệ tử tranh đấu, một Thánh nhân như ngươi lại ra tay cứu Thái Ất...

Niệm tình thầy trò sâu nặng, ta có thể thấu hiểu.

Nhưng tại sao ngươi lại muốn hạ độc thủ với Thạch Cơ?" "Ngươi là Thánh nhân, nàng chỉ là Đại La Kim Tiên.

Ngươi nghĩ nàng có thể chịu đựng được một kích của ngươi sao?" "Năm đó khi bổ thiên, ta đã nói với lão sư, không cho phép Thánh nhân

tự thân ra tay với môn hạ của ta.

Chuyện này, lão sư đã đồng ý." "Vậy mà giờ đây, ngươi lại công nhiên vi phạm điều kiện đó.

Hôm nay ngươi dám đánh nàng, ngày mai liền có thể giết kẻ khác.

Hôm nay vừa vặn ta đi ngang qua nên cứu được Thạch Cơ.

Nhưng nếu lần sau ta bận việc, chẳng phải đệ tử của ta sẽ chết oan sao?" Giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang vọng giữa thiên địa.

Đám Thánh nhân Huyền môn và Phật môn này, có mấy kẻ tay chân không sạch sẽ.

Đúng vậy, chính là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Hôm nay nàng phải trị cái phong khí này một chút mới được.

"Ý của ngươi là... không nguyện ý bãi hưu?" "Phi phải vì chút chuyện nhỏ này mà làm khó ta sao?" Nguyên Thủy nộ rồi, sâm lãnh hỏi vặn Vọng Thư, kìm nén sát cơ trong lòng.

Nếu có thể đánh thắng Vọng Thư, gã đã động thủ từ lâu rồi.

"Chuyện nhỏ..." Vọng Thư khẽ cười, khóe miệng đầy vẻ châm biếm.

Tính mệnh của đệ tử, trong mắt kẻ kia lại là chuyện nhỏ.

Đúng là Thánh nhân cao cao tại thượng có khác!

"Nguyên Thủy...

Chương 382

Các ngươi là Thánh nhân, quả nhiên đều đinh ninh rằng ta không có cách nào làm gì được các ngươi, cho nên mới được đằng chân lân đằng đầu, hữu thị vô khủng như vậy.” “Cũng được, hôm nay làm một trận đi.” Ánh mắt nàng băng lãnh, khẽ thở dài một tiếng.

“Làm một trận?

Ý gì đây?” Sắc mặt Nguyên Thủy hơi biến đổi, bỗng nhiên thất thố.

Tuy rằng kỵ đạn Vọng Thư, nhưng gã dám nặng lời với nàng là bởi vì có Đạo Tổ Hồng Quân chống lưng phía sau.

Thiên Đạo Hồng Quân sẽ không bỏ mặc Thiên Đạo Thánh nhân, lại là đệ tử quan môn của Đạo Tổ, gã liệu định Vọng Thư sẽ không dễ dàng động thủ.

Nhưng nghe ngữ khí này của nàng... dường như thực sự muốn động thủ.

“Lẽ nào định đánh ta một trận giống như đã đánh Chuẩn Đề sao?” “Cũng không phải là không thể, chỉ là ta khác với Chuẩn Đề...

Nếu thiên địa lại loạn một lần nữa, lão sư nhất định sẽ không dung thứ!” Nghĩ đến đây, sắc mặt Nguyên Thủy hơi giãn ra, tâm hạ đại định.

“Đi!” Lúc này, Vọng Thư quát lạnh một tiếng.

Tiếng quát vang vọng thiên địa.

Cùng lúc đó, bóng dáng nàng và Nguyên Thủy đồng loạt biến mất trên mặt biển Đông Hải...

“Rời đi rồi sao?” “Hô...

Thật đáng sợ.” Khi Vọng Thư và Nguyên Thủy rời đi, sắc mặt Lý Tĩnh trắng bệch, chân nhũn ra lại một lần nữa ngã quỵ xuống đất.

“Na Tra đã chết rồi.” “Như vậy cũng tốt, mất đi cái tinh tai họa này, Lý gia ta tạm thời cũng bảo trụ được.

Đông Hải Long Vương cũng không có lý do gì để tìm phiền phức cho Lý gia nữa.” “Chỉ vì tiền đồ thành tiên, cơ duyên đều đặt lên người Kim Tra, Mộc Tra và các sư phụ Văn Thù, Phổ Hiền.” Lý Tĩnh gượng gạo đè nén nỗi kinh hoàng trong lòng, thầm nhủ.

“Phu quân, Tra nhi chết rồi!” “Bị người đàn bà đó giết chết rồi, nó mới có bảy tuổi thôi, nhất định phải có cách báo thù!” Tiếng khóc thê lương của Ân thị vang lên bên tai Lý Tĩnh.

Nàng ta chẳng quản thần tiên, chẳng quản Long Vương, cũng không quản Thạch Cơ...

Nàng ta chỉ biết hài tử của mình đã chết.

Báo thù, phải báo thù!

Ngay lúc đó, Lý Tĩnh chỉ cảm thấy toàn thân sinh hàn, cảm giác đại khủng bố ập đến.

Nhìn lên bầu trời, chỉ thấy Thạch Cơ cưỡi Thanh Loan từ bao giờ đã lơ lửng trên không trung Trần Đường Quan, dùng ánh mắt băng lãnh cực hạn nhìn chằm chằm hai vợ chồng bọn họ.

“Câm miệng ngay, biết thế nào là chiều hư chưa!” “Đáng đời lắm!” “Hại chết đệ tử người khác, phải đền mạng!” “Đến cả Thánh nhân cũng vì chuyện này mà xuất hiện, Ân thị...

Ngươi muốn cả nhà ta đều chết sạch hay sao?

Kim Tra, Mộc Tra còn đó!” Lý Tĩnh vội vàng bịt miệng Ân thị, nói

cực nhanh.

Gã thực sự lo lắng Ân thị lại thốt ra những lời ngu xuẩn.

Giữa thiên địa này, rốt cuộc nắm đấm vẫn là lớn nhất.

Thánh nhân chính là nắm đấm lớn nhất thiên địa.

Không phải Thánh nhân, mà đệ tử Thánh nhân muốn diệt tuyệt một nhà nhân tộc thì quá đơn giản.

Đám thần tiên cao cao tại thượng kia, có ai là tay không nhuốm máu đâu.

Ân thị nghe nhắc đến Kim Tra, Mộc Tra thì triệt để sụp đổ, bịt miệng khóc nức nở.

Trong lòng đã minh bạch, muốn báo thù cho Na Tra e là cực khó.

Ở phía bên kia, trên tầng mây, tâm tình của Ngao Quảng lại một mảnh đại hảo, khoái ý vô cùng.

Na Tra đã chết.

Mối thù của con trai Ngao Bính cũng đã báo.

"Đa tạ Vọng Thư nương nương!" "Đa tạ Thạch Cơ tiên tử!" Ngao Quảng hướng về phía Thạch Cơ hành lễ một lần nữa.

Tạ Vọng Thư, và cũng tạ Thạch Cơ.

Nếu không có hai vị ở đây, mối thù của Ngao Bính e là vĩnh thế nan báo...

Tại Tử Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Lão Tử tĩnh tọa trên bồ đoàn, lúc này đã không còn cảm thấy cái chân đau nhức nữa, ngược lại còn thấy cam chi như di (ngọt ngào như mật).

Trong mắt lão, pháp thuật Vọng Thư bám trên chân phải, tạo thành

loại lực lượng vận mệnh huyền bí gây đau nhức khó nhịn kia giờ đây đã biến thành một tràng thiên đại cơ duyên.

Giống như mang theo một kẻ địch vĩnh viễn có thể khiêu chiến nhưng không lấy đi tính mạng.

Mỗi một lần dùng Thái Thanh đạo pháp trùng kích lực lượng vận mệnh kia, lão đều có những cảm ngộ sâu sắc hơn.

Nước chảy đá mòn, từng chút cảm ngộ tích lũy lại là cực kỳ đáng sợ.

Lúc này Lão Tử đã thực sự chạm đến đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đang phát động trùng kích hướng tới Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

"Nguyệt Chủ, đa tạ sự trừng phạt của nàng, để ngô có thể trưởng thành." "Nhật sau sẽ "hồi báo" cho nàng." "À, lại kéo Nguyên Thủy vào trong Hỗn Độn rồi sao?

Định đánh gã một trận như đã đánh Chuẩn Đề sao?" "Cũng có chút thủ đoạn đấy!" "Sư đệ, hãy nhẫn nại thêm, đợi sư huynh đại công cáo thành, tất sẽ đứng ra đòi lại công đạo, tìm ra được cơn ác khí này." "Sắp rồi... sắp rồi..." Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử lẩm bẩm, sau đó nhắm mắt lại.

Những chuyện xảy ra ở Đông Hải vừa rồi, lão đều thu vào tầm mắt.

Nhưng lão có lý do để không đi tương trợ...

Thậm chí nếu có đi, cũng chỉ là thêm một đối tượng để bị ăn đòn mà thôi.

Vọng Thư ở Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh quá mức hung tàn.

May mắn là đến nay nàng vẫn kỵ đạn lão sư Hồng Quân nên chưa

bước ra bước cuối cùng đó.

Mọi thứ vẫn còn kịp...

Tại núi Tu Di.

Tiếng phạm âm rền vang, đông đảo La Hán, Bồ Tát, Phật Tổ quy tụ tại Đại Lôi Âm Tự lắng nghe Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân giảng kinh.

Hai vị Thánh nhân vừa giảng kinh vừa chú ý đến động tĩnh ở Đông Hải.

Tranh chấp giữa Xiển giáo và Nguyệt giáo.

Tiếp thụ bài học tại Thủy Tổ Miếu lần trước, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này trở nên cực kỳ cẩn thận, không vội vàng đến Đông Hải mà lựa chọn quan vọng.

Thậm chí trong lòng căn bản không có ý định đi tương trợ Nguyên Thủy.

Chết đạo hữu chứ không chết bần tăng.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân nhìn thấy bóng dáng Vọng Thư và Nguyên Thủy biến mất trên không trung Đông Hải, da mặt co giật, bất giác sờ lên hốc mắt.

Cái chỗ bị Vọng Thư đánh thành mắt gấu trúc lần trước tuy đã sớm hết đau, nhưng trong lòng gã vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, cái đau thấu xương tủy.

Trong lòng gã không ngừng nảy sinh hận ý vô tận.

Kéo theo cả ngọn lửa chúc trước liên tọa cũng dao động, minh diệt bất định.

Giết Vọng Thư!

Chôn vùi toàn bộ Nguyệt giáo!

Diệt tận Linh tộc!

Trong lòng Chuẩn Đề đạo nhân có một giọng nói không ngừng gào thét, nột hầm, thanh âm chói tai.

Đó chính là tâm ma của gã, chỉ có như vậy mới giải được hận.

Chuẩn Đề nhíu chặt lông mày, đang khắc chế, áp chế dục vọng giết chóc và xung động trong lòng.

Thấy Chuẩn Đề ở trạng thái như vậy, tiếng giảng đạo của Tiếp Dẫn đột ngột dừng lại.

Đông đảo La Hán, Bồ Tát đều nhìn về phía Chuẩn Đề Phật Mẫu, đưa mắt nhìn nhau.

"Thiện tai thiện tai, đều là nghiệt duyên!

Tứ đại giai không, hãy buông bỏ tất cả, sư đệ, tĩnh tâm lại." Tiếp Dẫn gương mặt từ bi, chắp hai tay lại, miệng niệm Phật hiệu.

Từng đạo Phật âm truyền vào tai Chuẩn Đề, trợ giúp áp chế tâm ma.

Tâm ma của Thánh nhân...

Chương 383

khủng bố vô cùng.

Vọng Thư à Vọng Thư.

Ngươi đã gây ra một đại phiền phức cho Tây Phương giáo rồi.

Tiếp Dẫn niệm tụng kinh văn, ánh mắt lộ vẻ bất lực.

Trên thân lão từng đạo bạch quang xuất hiện, chiếu sáng Đại Lôi Âm Tự, tường hòa vô cùng, đồng thời cũng rơi trên người Chuẩn Đề.

"Kê thủ quy y tô tất đế, đầu diện đỉnh lễ thất câu chi.

Ngã kim xưng tán đại chuẩn đề, duy nguyện từ bi thùy gia hộ.

Nam mô táp đa nẫm, tam miệu tam bồ đà, câu chi nẫm, đát điệt tha, án, chiết lệ chủ lệ chuẩn đề sa bà ha." Đông đảo đệ tử Tây Phương giáo thấy vậy, ai nấy đều pháp tướng trang nghiêm, niệm tụng 《Bồ Đề Thanh Tâm Chú》 do Chuẩn Đề truyền lại.

Nhất thời, trong Đại Lôi Âm Tự tiếng phạm âm vang dội.

Một lát sau, Chuẩn Đề thanh tỉnh lại, trên trán lấm tấm mồ hôi mịn, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười.

"Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài.

Bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai." Chuẩn Đề đạo nhân khẽ xướng một câu, thần thái nhẹ nhõm, dường như đã có tiến cảnh lớn.

Tiếp Dẫn lộ vẻ vui mừng.

"Một uống một mổ, tự có định số.

Phúc họa tương y, thật đáng mừng." "Chúc mừng sư đệ phật pháp lại tinh tiến thêm một bước, minh ngộ Bồ Đề đạo." Lão cười rạng rỡ

chúc mừng sư đệ của mình.

Chuẩn Đề đạo nhân trước đó là kẻ yếu nhất trong lục thánh dưới tòa Hồng Quân, ngang ngửa với Nữ Oa khi nàng chưa có chí bảo Tứ Tượng Đỉnh.

Không chỉ vì gã dựa vào công đức lập giáo và đại hoành nguyện để thành thánh, mà nguyên nhân lớn hơn là tiến cảnh trên đại đạo không sâu.

Những Thánh nhân đỉnh tiêm đều có đại đạo tiến cảnh cực thâm, ví như Vọng Thư với "Ba ngàn linh một đạo duy ngã đạo", Thái Thanh Thánh nhân với "Thái thượng vong tình đạo", Thông Thiên với "Ninh tòng trực trung thủ, tiệt thủ nhất tuyến thiên cơ chi đạo", vân vân.

Giờ đây, Chuẩn Đề lấy cơ hội trấn áp tâm ma để minh ngộ ra chân chính Bồ Đề đạo, đạm nhiên xử thế với vạn vật, bù đắp được một phần khuyết thiếu.

Thực lực cũng đại tiến thêm một bước.

"Đa tạ sư huynh thành toàn." Chuẩn Đề mỉm cười hồi ứng, đại đạo tiến cảnh, tu vi đại tăng, trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ.

Chỉ là không được bao lâu, một tảng đá lớn trong lòng lại trĩu xuống, chỉ là trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Bởi vì tâm ma của Thánh nhân không bị diệt sát, mà chỉ bị trấn áp nơi đáy lòng sâu thẳm, chung quy vẫn là một mối ẩn họa thiên đại.

Tại Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Khi đại kiếp đã đến, cả tòa Bích Du Cung bao gồm cả Tiệt giáo càng lúc càng yên tĩnh, tất cả đều thành thực bế quan.

Bình thường chỉ có một vài tiên đồng, tiên nữ, tinh quái được

điểm hóa đi lại trên đảo xử lý tạp sự.

Lúc này, Thông Thiên tĩnh lập trước cửa Bích Du Cung, vỗ tay cười lớn.

"Hay!

Thái Ất Chân Nhân là kẻ đầu tiên lên bảng!" "Kịch hay lắm!" "Thạch Cơ giỏi lắm!" "Nguyệt giáo chủ dạy được một đám đệ tử tốt, ha ha ha ha!" "Đáng để uống một chén đại bạch!" "Nguyên Thủy thất phu, không ngờ chứ gì, vốn định tống đệ tử chúng ta lên bảng, giờ đệ tử của ngươi lại lên bảng trước!" "Nhân quả luân hồi, báo ứng không sai!" "Ha ha ha ha!" "Lại biến mất cùng Vọng Thư rồi, e là lại bị nàng lôi vào Hỗn Độn bạo đả một trận." "Ở đâu nhỉ?

Để ta xem vị sư đệ thân ái bị đánh đến sưng mặt sưng mũi như thế nào nào!" "Sau này, đây sẽ là một đề tài câu chuyện tuyệt diệu." Thông Thiên cười lớn, lòng đầy khoái ý.

Lão ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt xuyên thấu qua ba mươi ba tầng trời vào trong Hỗn Độn, tìm kiếm bóng dáng Vọng Thư và Nguyên Thủy.

Xem Nguyên Thủy bị đánh, thực sự không có chuyện gì khiến lão sảng khoái hơn.

Ở điểm này, lão thực sự phục Nguyệt Chủ.

Chỉ có thể thốt lên một câu: Nguyệt Chủ quá ngưu (quá đỉnh)!

"Tìm thấy rồi!" "Kỳ lạ!

Sao lại ở biên giới Hỗn Độn phía nam Hồng Hoang!" "Chỗ đó không phải là nơi Thái Cổ Ma Viên và những tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Hồng Hoang bị Vọng Thư chém giết sao?

Thánh nhân đại chiến chẳng phải luôn đến Hỗn Độn ngoài ba

mươi ba tầng trời sao?" "...

Vọng Thư đã mặc lên hồng y." "...

Nàng muốn làm gì?" "Lẽ nào..." Trong não hải Thông Thiên một ý niệm lóe lên như tia chớp, khoảnh khắc đó lão trợn trừng mắt, mặt đầy kinh hãi.

Thánh nhân bình thường sẽ không chú ý đến sự khác biệt trang phục trên người Vọng Thư, nhưng lão thì khác, dù sao quan hệ cũng gần gũi hơn một chút.

Tự nhiên sẽ chú ý đến.

Theo phân tích của lão, Vọng Thư bình thường đều mặc bạch y cung trang, đôi khi là cung trang màu tím hoặc xanh lam.

Thông Thiên cũng nhớ, lần trước Vọng Thư khai tịch Ma giới tại Địa phủ đã mặc cung trang màu đen.

Nhưng mặc hồng y, ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt.

Hồng y đại biểu cho tiên huyết, đại biểu cho minh nguyệt.

Ở chỗ Vọng Thư, đó là chủ sát!

"Lẽ nào nàng muốn sát Nguyên Thủy?" Thông Thiên kinh hô, nhất thời há hốc mồm, bị ý niệm điên cuồng kia dọa cho khiếp vía.

Hồng y Vọng Thư cực kỳ hiếm gặp.

Thông Thiên nhớ lần đầu tiên thấy Vọng Thư mặc hồng trang là tại đại lễ Thiên Đế của Đế Tuấn.

Lúc đó Nguyệt Chủ Vọng Thư còn chưa có thực lực và danh tiếng như hiện tại, tuy cũng đã có chút danh đầu nhưng lại bị Yêu tộc nhắm vào, coi như tử địch.

Yêu tộc thế đại, Đông Hoàng Thái Nhất vì muốn kế hại Nguyệt

Chủ đã thân hành tới Chiêu Dao Sơn của Linh tộc, đánh chết không ít linh tộc, bắt giữ tinh nhuệ Linh tộc, thiết hạ thiên la địa võng đợi Nguyệt Chủ bước vào cạm bẫy.

Nhưng Nguyệt Chủ không hề lùi bước, không hề né tránh.

Ngược lại mang đại khí phách, đại dũng khí một mình xông lên Thiên đình, muốn chôn vùi Yêu tộc.

Trận chiến đó kinh thiên động địa.

Yêu sư Côn Bằng vẫn lạc, Yêu hậu Hi Hòa vẫn lạc, Lăng Tiêu Bảo Điện bị tàn phá, thập đại Yêu soái chỉ còn lại một kẻ duy nhất, thậm chí hơn sáu ngàn vạn tinh nhuệ Yêu tộc bị chôn vùi.

Từ đó về sau, khí vận và thế lực Yêu tộc bắt đầu tuột dốc không phanh.

Màu áo đó được nhuộm bằng máu của Yêu tộc.

Huyết hồng!

Đỏ đến mức khiến người ta tâm kinh đảm chiến!

Vọng Thư lần thứ hai mặc hồng y cung trang là lúc nhân tộc đại kiếp.

Trận đó, Thái Thanh Thánh nhân đã thua trong cuộc đổ chiến, ức vạn đại quân Yêu tộc bị diệt tận.

Lần thứ ba mặc hồng trang là vào lúc Vu Yêu đại kiếp, khi những tồn tại Hỗn Độn xâm nhập Hồng Hoang thiên địa.

Nguyệt Chủ làm người màn sau, triệt để táng hạ Yêu tộc.

Trảm Thái Cổ Ma Viên, Sát Chủ, Nguyên Sơ Cổ Xà, Thiên Thần Thánh Chủ cùng đông đảo tồn tại Hỗn Độn khác.

"Hồng y Nguyệt Chủ..." Thông Thiên nỉ non một tiếng, nụ cười

vừa nãy đã không còn.

Thậm chí lão cũng bắt đầu thấy tâm kinh.

Bộ quần áo đỏ mặc trên người Vọng Thư đại biểu cho một mảnh huyết sắc phủ trời.

“Nguyên Thủy... lần này gặp đại nạn rồi!” “Hoặc giả sẽ thân vẫn!” Trong lời nói của Thông Thiên không có sự khoái ý, ngược lại mang chút cảm thương và thổn thức.

Dù sao cũng là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa ra, Tam Thanh nhất thể, từng là huynh đệ gắn bó vô số năm.

Cho dù hiện tại mâu thuẫn chồng chất, nhưng trong quá khứ tình nghị thực sự sâu đậm.

Không khỏi, trong lòng lão nảy sinh cảm giác thỏ tử hồ bi.

Hiện tại lão có quan hệ tốt với Vọng Thư là không sai, nhưng nhỡ đâu có một ngày lão cũng đứng ở phía đối lập với nàng thì sao?

Dù sao vị Nguyệt Chủ này tuy dùng Vận Mệnh đại đạo chứng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, nhưng bản thân tu luyện lại là Duy Ngã đạo.

Duy ngã độc tôn, bá đạo chí cực, khí thôn thiên hạ.

Một đại đạo chí cường.

Cũng là một con đường cực đoan!

Chương 384

Sự cực đoan của nó còn nằm trên cả Thái Thượng Vong Tình.

Không ai có thể nghịch lại ý của nàng, bao gồm cả Hồng Quân cũng không hành!

"Ta nên làm gì đây?" Thông Thiên có chút mê mang.

Rơi vào sự do dự.

Một mặt, lão biết đi theo Nguyệt Chủ, đồng tiến đồng thối thì lợi ích rất nhiều.

Mặt khác, lão bắt đầu sợ hãi và kỵ đạn người phụ nữ này.

"Để xem đã, tất cả cũng chỉ là suy đoán cá nhân của ngô thôi." "Hoặc giả là ngô nghĩ nhiều rồi..." Thông Thiên cười sái nhiên, cười vì bản thân lo lắng quá nhiều về những chuyện chưa xảy ra.

Tại biên giới Hỗn Độn phía nam Hồng Hoang.

Sau khi Vọng Thư thi triển không gian na di, nàng đưa Nguyên Thủy xuất hiện tại đây.

Uy năng không gian của Hỗn Độn Châu khởi động, dùng chí bảo trấn áp không gian.

Nguyên Thủy quan sát môi trường xung quanh.

Một thế giới xám xịt, cực kỳ yên tĩnh.

Không có ánh sáng, không có nước, chỉ có những luồng khí Hỗn Độn lưu chuyển không theo quy luật.

Ở phía không xa là những dãy núi nhấp nhô, có cái cao vút, có cái thấp bé, liên miên không dứt.

Nhìn kỹ lại, nơi đó làm gì có núi, phân minh là từng đống thi thể.

Thi thể của những tồn tại Hỗn Độn.

Chỉ một giọt máu cũng khiến người ta tâm kinh đảm chiến, da đầu tê dại.

Một nơi khủng bố, âm sâm, bất thiện.

Đáng sợ hơn là, bao nhiêu tồn tại Hỗn Độn đó đều bị giết bởi một người.

Tại đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn từng dùng mắt nhìn thấy.

Chính là nơi Vọng Thư chém giết Thái Cổ Ma Viên.

Những tồn tại Hỗn Độn kia lúc đó cùng với Thái Cổ Ma Viên xâm nhập Hồng Hoang.

"Lại định giống như đánh Chuẩn Đề, đánh ta một trận sưng mặt sưng mũi sao?" "Nhưng ta không dễ đối phó như vậy đâu." Nguyên Thủy quay người nhìn Vọng Thư, lạnh lùng châm biếm một tiếng, hoàn toàn không sợ hãi.

Trong lòng gã đinh ninh rằng Vọng Thư sẽ không động sát tâm, không hạ trọng thủ.

Cùng lắm là bị đánh một trận mà thôi.

Chỉ cần gồng gánh được một thời gian, đợi Hồng Quân xuất hiện, cục diện tự khắc được giải.

Nghĩ như vậy, gã âm thầm nắm chặt Bàn Cổ Phiên trong tay.

Chỉ cần Vọng Thư động thủ, gã sẽ tế Bàn Cổ Phiên ra phòng ngự.

Khả năng phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo này vượt xa Thất Bảo Diệu Thụ rất nhiều.

Gã tin rằng lần này mình sẽ không rơi vào tình cảnh thê thảm như

Chuẩn Đề đạo nhân ở ngoài Thủy Tổ Miếu, bị người ta đánh cho sưng mặt, còn khuyến mãi thêm hai con mắt gấu trúc lớn.

"Hừ, cứ chờ đấy, đợi ta trở về, tất sẽ liên hợp chúng thánh đối phó ngươi." Mắt Nguyên Thủy lóe lên tia sáng, thầm nghĩ.

Ở phía bên kia, sắc mặt Vọng Thư bình tĩnh, lắc lắc đầu.

Nàng biết, một khi quyết định đó đã được đưa ra thì không thể quay đầu.

Sau này chắc chắn nàng và đám Thánh nhân kia sẽ thế như thủy hỏa.

Nhưng vốn dĩ đã là thế như thủy hỏa rồi, không phải sao?

Sự nhẫn nhịn mù quáng cũng khiến nàng phát chán.

Nàng tu Duy Ngã đạo, thành Vận Mệnh đạo, không phải con đường thỏa hiệp.

Có được đại tiêu dao.

Đều bảo Thiên Đạo đại thế, tiểu thế có thể đổi, đại thế không thể đổi.

Hôm nay nàng cứ muốn nghịch lại Thiên Đạo đại thế một phen.

Còn về lý do giết Nguyên Thủy ư...

À, giết người mà cần lý do sao?

Kẻ này hết lần này tới lần khác bày kế, sớm đã khiến nàng sinh sát ý.

Nếu đặt lên người kẻ khác thì đã chết vô số lần rồi.

Nàng vẫn luôn không đi thay đổi Thiên Đạo đại thế nên chưa từng động thủ.

Giờ đây, tâm tính thay đổi rồi mà thôi.

Đều bảo tâm đàn bà như kim đáy biển.

Thực ra biến thân thành nữ cũng y hệt vậy.

Đồng thời, nàng cũng muốn xem xem đám Thiên Đạo Thánh nhân này có thực sự vạn kiếp bất ma hay không, Thiên Đạo Hồng Quân sẽ phục sinh Nguyên Thủy như thế nào.

"Đánh một trận ư?

E là quá nhẹ nhàng rồi." "Khôn Hoa thần kiếm đã lâu không rút khỏi bao, phủ bụi bấy lâu, dường như người đời đã quên mất việc ta cầm kiếm một mực giết thẳng lên Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh." "Trước đây, quân thù của ta rất nhiều, sau đó đều chết cả rồi." "Giờ đây, quân thù của ta cũng không ít, ngươi chính là một trong số đó, đã như vậy thì cứ trảm ngươi trước đi!" "Để ta xem... máu của Thánh nhân có màu gì!" "Tranh...!" Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng trong không gian Hỗn Độn.

Vọng Thư thần tình bình tĩnh, lời nói nhàn nhạt, thực lực đã minh chứng cho việc dùng những lời bình thản nhất để thốt ra những lời kiêu ngạo nhất.

Trảm Thánh!

Nguyên Thủy trong phút chốc ngây dại, mắt muốn nứt ra, tim đập thình thịch.

Chém giết Thánh nhân!

Nàng ta dám sao?

Điên rồi điên rồi!

Đúng là một con điên!

"Phóng tứ!" "Cuồng vọng!" "Thật là bất nhân!" "Ngươi nghĩ mình là ai?

Dám đòi trảm Thánh?" "Hồng Hoang thiên địa rốt cuộc vẫn là lão sư vi tôn, ngươi chỉ có thể làm đệ nhị cường giả mà thôi!" "Ta nãi Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Hồng Quân, lão sư sẽ không ngồi nhìn ta bị giết đâu!" "Si nhân thuyết mộng!" "Trong lòng ngươi thực chất vẫn kỵ đạn Hồng Quân lão sư, đúng không, Nguyệt Chủ Vọng Thư?" Nguyên Thủy vẻ mặt châm biếm nhìn Vọng Thư.

Trên mặt ra vẻ đạm định, bình tĩnh, thuận tiện kéo thêm một đợt trào phúng, nhưng thực chất trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Từ lúc này gã đã cảm nhận được sát ý cuồn cuộn trên người Vọng Thư, biết rõ vị vô thượng tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh này thực sự đã động sát tâm với mình.

Muốn chém giết mình, hoàn thành hành động chém giết Thánh nhân.

Cho nên gã mới đang kéo dài thời gian.

Gã kéo dài thời gian để chờ Đạo Tổ Hồng Quân đến.

Đến lúc đó cục diện tự giải.

Câu hỏi cuối cùng gã đặt ra là muốn dẫn dụ Vọng Thư mắc câu để nàng phải đưa ra lời giải thích.

Với năng lực của Thánh nhân, nhất sát ký chí (một niệm là đến).

Chỉ cần lời của Vọng Thư trì hoãn thêm vài tức thời gian, thì Hồng Quân lão sư có khả năng sẽ đến.

Thiên Đạo sẽ không ngồi nhìn một vị Thiên Đạo Thánh nhân bị giết.

Nguyên Thủy thừa nhận trong đó có thành phần đánh cược.

Nhưng đó lại là cách duy nhất có một tia sinh cơ vào lúc này.

Gã khẩn trương giới bị, nhìn chằm chằm Vọng Thư, Bàn Cổ

Phiên trong tay tỏa ra bảo quang rực rỡ...

Ở phía bên kia, Vọng Thư đương nhiên hiểu đạo lý kẻ phản diện thường chết vì nói nhiều.

Vô số phim truyền hình đã tổng kết ra chân lý đó.

Nàng sẽ không phạm phải loại sai lầm đó.

Chương 385

Với lại, nàng dù sao cũng là nhân vật chính diện mà, đúng không?

Vọng Thư chớp chớp mắt.

Sau đó ném hết mấy cái ý niệm lộn xộn đó ra sau đầu.

Nàng cũng lười quản mấy lời rác rưởi vừa thốt ra từ miệng Nguyên Thủy.

"Tranh...!" Tiếng kiếm minh của Khôn Hoa thần kiếm trong tay Vọng Thư lại vang lên, thân kiếm màu xanh lam toàn bộ bỗng nhiên tỏa ra thanh quang, trong khoảnh khắc, cả vùng không gian Hỗn Độn này đều mang màu sắc của mùa xuân.

Đừng hỏi tại sao lại là màu xanh lục, hỏi cũng không có câu trả lời đâu.

"Trảm!" Giọng nói thanh lãnh vang lên trong không gian Hỗn Độn.

Lời vừa dứt, vạn đạo thanh quang lập tức hóa thành vô số kiếm quang, dày đặc không đếm xuể.

Mỗi một đạo kiếm quang đều vô cùng mạnh mẽ, khiến Thánh nhân nhìn thấy cũng phải run sợ tâm thần.

Kiếm mang trên đó thôn thổ, muốn trảm thánh!

"Hưu hưu hưu hưu!" Tiếng xé gió dày đặc vang lên.

Vô số kiếm quang dưới sự thao túng của Vọng Thư xé rách không gian bắn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn như mưa rào trút xuống.

Dưới mỗi một đạo kiếm quang, trong khoảnh khắc đó dường như có vô số vũ trụ được sinh ra rồi lập tức bị hủy diệt.

Một màn mỹ lệ vô cùng, tựa thực tựa ảo, nhưng cũng nguy hiểm

tột độ, có thể đoạt mạng người.

Một đòn tấn công ở cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Đồng tử Nguyên Thủy co rụt lại, lông tơ dựng đứng.

Thánh nhân không phải là đứa trẻ lên ba, theo lý thì không nên có phản ứng như vậy.

Nhưng lúc này, gã có.

Gã đang sợ hãi.

Gã đang kinh hãi.

Đòn tấn công ở cấp độ này quá đỗi hãi hùng.

Nó vượt xa cấp độ tấn công của Thánh nhân.

Quang hóa kiếm quang, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là một đòn tùy tay của Vọng Thư thôi mà sắc mặt Nguyên Thủy đã âm trầm, lông mày nhíu chặt.

"Bàn Cổ Phiên!" Gã ngưng giọng nói, đạo bào vung lên, triển khai Bàn Cổ Phiên đang cầm trong tay.

Trong nháy mắt, Bàn Cổ Phiên tỏa ra tử sắc bảo quang rực rỡ, đón gió mà lớn dần, vươn dài ra ức vạn quang niên, bao quanh gã ở trung tâm.

Nguyên Thủy mưu toan dùng Bàn Cổ Phiên để ngăn chặn đòn tấn công của Vọng Thư.

Hiện tại đối với gã, việc cần làm là kéo dài thời gian.

Cho dù chỉ kéo dài được một giây thôi thì gã cũng có hy vọng được sống.

"Vọng Thư..." "Cứ chờ đấy cho ta!" "Mối thù này không báo, ngô Nguyên Thủy thề không bãi hưu!" Nguyên Thủy sau khi triển khai

Bàn Cổ Phiên, trong lòng vô cùng phẫn nộ...

Hồng Hoang thiên địa, Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Nơi này vẫn như mọi khi, yên tĩnh vô cùng.

Mấy trăm năm nay không có người ghé thăm kể từ lần các thánh nghị định phong thần.

Trong cung, trên bồ đoàn, Hồng Quân mở mắt, diện vô biểu tình, bất bi bất hỉ.

Phía sau trong hư không hiển hiện Thiên Đạo huyền ảo, uẩn súc, tỏa ra tiên quang rực rỡ, vắt ngang Tử Tiêu Cung, lăng giá trên vạn chúng sinh Hồng Hoang.

Phong cảnh trong ánh mắt ông lúc này chính là đại chiến đang diễn ra tại biên giới Hỗn Độn phía nam Hồng Hoang.

"Vọng Thư, quá giới rồi." "Ngô tuy kỵ đạn ngươi, nhưng không thể dung thứ cho việc chém giết Thiên Đạo Thánh nhân." "Cần phải đi cứu trợ." Trong cung, giọng nói bình thản của Đạo Tổ vang lên.

Đột nhiên, sắc mặt ông hơi biến đổi, nhìn về phía lối vào Tử Tiêu Cung.

"Chi nha...!" Tiếng mở cửa vang lên.

Chỉ thấy đại môn Tử Tiêu Cung bị đẩy ra, một vị tiên tử mặc bạch y cung trang, tay nâng vô thượng tiên cung bước vào.

Trên gương mặt tuyệt mỹ là nụ cười mỉm.

Đôi mắt to đẹp dường như biết nói, nhìn chằm chằm Đạo Tổ Hồng Quân.

"Cộp!" "Cộp!" "Cộp!" Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Vọng Thư số 1 liếc nhìn Hồng Quân một cái rồi quan sát mọi thứ

trong Tử Tiêu Cung, dường như có chút hồi ức, có chút thổn thức.

Đến đây đồng nghĩa với việc thực sự bước sang phía đối lập với Hồng Quân.

Không phải là tranh giành đại đạo, mà là mâu thuẫn tích tụ.

Hồng Quân muốn bảo hộ đám Thiên Đạo Thánh nhân kia, nhưng nàng không muốn chơi trò mèo vờn chuột với đám Thánh nhân đó nữa.

"Đạo hữu, thực sự phải như thế sao?" "Làm vậy thì có ích gì cho ngươi chứ?" "Chỉ tổ chuốc thêm phiền não mà thôi." "Nếu bản tôn của ngươi ở đây, ngô tự nhiên khó lòng địch lại.

Nhưng chỉ là một đạo phân thân, nói thực, ngô tuy không bằng nàng, nhưng đối phó một đạo phân thân thì vấn đề không lớn." Hồng Quân ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm phân thân của Vọng Thư.

Phân thân của Vọng Thư xuất hiện tại Tử Tiêu Cung nằm ngoài dự liệu của ông.

Khi đạo phân thân này xuất hiện, lòng ông trầm xuống.

Biết rõ lần này Vọng Thư thực sự đã động tâm tư giết Nguyên Thủy.

Chuyện này e là khó lòng êm đẹp.

Vọng Thư số 1 thẫn thờ nhìn Hồng Quân một lúc, sau đó bật cười.

"Lão sư, ta đến không phải để chiến thắng, chỉ để ngăn cản người một lần." "Còn về lợi ích ư?" "Thực sự cũng chẳng có lợi ích gì." "Cứ coi như là một lời cảnh cáo đi." "Nếu không, tâm tư của một số người sẽ không chịu bình tĩnh lại, cứ muốn gây chuyện." Vọng Thư số 1 thanh lãnh hồi ứng.

Cảnh cáo?

Muốn sát Thánh nhân chỉ để cảnh cáo thôi sao?

Da mặt Hồng Quân co giật.

Cảm thấy tâm can mệt mỏi.

Ông biết mấy vị đệ tử dưới tòa không cam lòng với việc Vọng Thư chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Không cam lòng với việc trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện thêm một tòa núi cao sừng sững.

Đặc biệt là Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, trước hoặc sau khi Vọng Thư thành thánh đều có những mâu thuẫn nhất định với nàng.

Giờ đây mâu thuẫn lũy kế, ẩn ước đã đến mức sắp bùng phát.

Chỉ là chưa đợi đám đệ tử đó động thủ, Vọng Thư lại lựa chọn ra tay trước.

"Nhưng dù sao đó cũng là đệ tử của ngô, làm vậy thì sau này sẽ trở thành kẻ địch của ngô." Ngữ khí Hồng Quân trở nên sâm lãnh.

Ông hiểu rằng Vọng Thư lần này đang khiêu chiến quyền uy của ông, muốn đụng đến lợi ích của ông, muốn nghịch Thiên Đạo đại thế.

Hồng Quân nói xong, trong Tử Tiêu Cung rơi vào sự tĩnh lặng tuyệt đối, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cuộc giao phong giữa hai vị tồn tại đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang thiên địa.

Tuy chưa động thủ nhưng trong lời nói đã đầy đao quang kiếm ảnh, mùi thuốc súng nồng nặc.

Vọng Thư số 1 nhíu chặt đôi mày thanh tú.

Khoảnh khắc này không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, thậm chí cả Đạo Tổ Hồng Quân đang đối diện cũng không rõ.

Một lúc sau, Vọng Thư số 1 mới lên tiếng, giọng nói thanh lãnh vang vọng trong Tử Tiêu Cung.

"Đạo hữu, ví dụ như người biết có một con độc xà luôn trốn phía sau, nhất mực muốn kế hại người." "Liệu người có cảm thấy như gai đâm sau lưng, liệu người có muốn giết nó đi để trừ hậu họa không?" "Nguyên Thủy trong mắt ta chính là con độc xà đó.

Đương nhiên, trong lòng ta, loại độc xà này không chỉ có một con." "Bình thường đám độc xà này đánh tiểu đánh nháo, ta nể mặt người nên cũng đã nhẫn nhịn.

Dù sao ta cũng là kẻ tâm hung đại độ, không dễ dàng nổi giận." "Nhưng lần này Nguyên Thủy, rõ ràng biết năm đó ta đã có quy định không cho phép Thánh nhân tự thân động thủ làm thương môn hạ của ta, vậy mà gã vẫn cứ làm..." "Đã chạm đến giới hạn của ta rồi!" "Nếu hôm nay con độc xà phá hỏng quy tắc của ta mà không phải trả giá thảm khốc, thì ngày mai những con độc xà khác, như Thái Thanh Lão Tử xà, Chuẩn Đề xà, Tiếp Dẫn xà, thậm chí cả mấy con xà kỳ quái như Nhiên Đăng xà, Minh Hà xà, Nam Cực Tiên Ông xà, Hạo Thiên xà vân vân, sẽ cho rằng Vọng Thư ta dễ bắt nạt mà xông tới." "Dùng đủ mọi chiêu trò hại môn nhân của ta, phân cắt Linh tộc..." "Đạo hữu, người biết đấy, con người ta ngoài sự đại độ ra thì còn có một trái tim thủy tinh (dễ vỡ)...

Đôi khi ta thực sự sợ rằng nếu một ngày các đệ tử thân yêu của ta, những linh tộc nhỏ bé đáng yêu đó từng người một ra đi...

Ta có khi nào sẽ trực tiếp lật tung diệt thế đại kiếp không?" "Nhưng ai bảo ta lại yêu cái thế giới này sâu đậm, không nỡ hủy diệt nó cơ chứ.

Chương 386

Đành phải dùng hạ sách này thôi.” Vọng Thư số 1 thốt ra một tràng dài, cảm thấy cổ họng hơi khô, là di chứng từ việc giảng PPT kiếp trước để lại.

Nàng từ trong Vô Thượng Tiên Cung lấy ra một bình Túy Tiên Tửu tự uống một ngụm lớn rồi mới nói tiếp.

“Đều bảo Thánh nhân không tranh, thực ra là đại tranh.

Khí vận, linh bảo, cơ duyên, nền tảng... cái gì mà không tranh?

Đều bảo Thánh nhân vô dục...

À, kẻ không có dục vọng là cục đá, từ khi một tu sĩ bước lên con đường tu hành, không ai nhắm tới mục tiêu tu thành một cục đá cả.

Thậm chí bao gồm cả đạo hữu, nếu vô dục thì hà tất phải hợp Thiên Đạo?

Vô dục thì hà tất phải quan tâm đến đám đệ tử dưới tòa?” “Chẳng qua là diễn kịch cho người khác xem thôi.” “Cho nên Thánh nhân đại tranh, đại tham, đại dục.” “Ta sát kê cảnh hầu cũng được, ta tiểu đề đại tố cũng bãi, hôm nay Nguyên Thủy tất vẫn.” “Cho dù người có đi cũng không cứu được.” “Ta đã nói rồi!” “Khuyên đạo hữu hãy chuẩn bị sẵn lực lượng Thiên Đạo để phục sinh Thánh nhân đi.” Lời nói thanh lãnh của Vọng Thư vang vọng trong Tử Tiêu Cung.

Dứt lời, nàng phẩy nhẹ ống tay áo, trên mặt đất xuất hiện một cái bồ đoàn.

Nàng trực tiếp bàn tọa trên đó, đối tọa với Hồng Quân.

Đều bảo phản diện chết vì nói nhiều, nàng ở Tử Tiêu Cung này lại chẳng sợ, dù sao cũng chỉ là một đạo phân thân thôi.

Đối diện Vọng Thư, Hồng Quân đầy đầu vạch đen.

Lão Tử xà, Chuẩn Đề xà, Tiếp Dẫn xà...

Tâm hung đại độ?

Trái tim thủy tinh?

Toàn là lời nói xạo.

Làm như nàng mới là khổ chủ không bằng.

Nhưng... rõ ràng là nàng đang muốn giết người ta mà!

Khóe miệng Hồng Quân giật giật.

Không phải lần đầu tiên ông lĩnh giáo ngôn ngữ sắc sảo của Vọng Thư, nhưng thực sự mỗi lần lĩnh giáo đều có cảm giác khác biệt.

Vị này không chỉ là cao thủ đấu pháp mà cái mồm cũng cực kỳ lợi hại.

Lại còn dùng việc lật tung mạt pháp diệt thế đại kiếp ra đe dọa nữa...

Thần tình Hồng Quân có chút hốt hoảng.

Có sự hồi ức và cả hoài niệm.

Trên người Vọng Thư, ông nhìn thấy hình bóng của Ma Tổ La Hầu.

Kẻ đó năm xưa vì muốn thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo cũng giống như Vọng Thư hiện giờ, tuyên bố sẽ lật tung đại kiếp khiến Thiên Đạo sụp đổ.

Chỉ tiếc là trận chiến Long Phượng Kỳ Lân cùng đạo ma đại chiến... rốt cuộc cũng không dẫn tới mạt pháp đại kiếp mà ngược lại trở thành một vòng trong Thiên Đạo đại thế.

Trở thành kẻ thất bại.

“La Hầu nếu nhìn thấy màn này nhất định sẽ vô cùng hân hoan, vì đạo của gã không cô độc.” “Đồng thời chắc gã sẽ cười lớn chỉ vào mũi ta: Xem đi Hồng Quân lão đạo, đối thủ của ngươi đã xuất hiện rồi.” Rốt cuộc nàng cũng đi đến bước này, vậy thì khoảng cách đến ngày ta thoát thân cũng không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân cười sái nhiên.

Đã lâu lắm rồi ông không có cảm giác này.

Trong nụ cười đó có sự giải thoát và cả niềm an ủi.

“Đã như vậy, cứ tùy ý ngươi đi.” “Nguyên Thủy vẫn lạc sau đó, Thiên Đạo sẽ phục sinh gã.” Hồng Quân bình thản nói, sau đó mặt lộ ý cười, nhắm mắt lại.

Vọng Thư số 1 chớp chớp mắt, ngẩn người một lát.

Nụ cười của Hồng Quân khiến nàng có chút không thích ứng.

Vào lúc này, lựa chọn như thế này, chẳng lẽ không chọn đấu cứng với mình sao?

Tại sao ông ta lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Điều này không phù hợp logic, cũng không giống với thiết lập nhân vật của Đạo Tổ Hồng Quân.

“Dường như ông ta rất sẵn lòng thấy có người làm chuyện nghịch thiên...” “Thậm chí giết Nguyên Thủy ông ta cũng không ngại.” “Trong này có gì đó cổ quái.” “Vô cùng cổ quái.” “Chắc chắn có bí mật tiềm tàng trong đó...” “Với tính cách mưu sâu kế hiểm của Hồng Quân, e là có đại bí ẩn.” Vọng Thư số 1 trầm ngâm suy tính.

Vốn tưởng rằng mọi thứ trong Hồng Hoang thiên địa dưới mắt mình là cực kỳ thấu minh, giờ nhìn lại thấy bị phủ lên một tầng sương mù dày đặc.

Trong não hải nàng lướt nhanh qua bóng dáng một số người.

“Dương Mi lão tiên...” “La Hầu...” “Càn Khôn lão tổ...” “Âm Dương giáo chủ...” “Thậm chí là...

Bàn Cổ.” “Vạn cổ mê vụ sao, thôi vậy, để dành cho bản tôn đau đầu đi.

Nàng có thể đi tới quá khứ, cũng có thể đi tới tương lai, chắc là có thể nhìn thấy được gì đó.

Hồng Quân này, ta nhìn không thấu.” Vọng Thư số 1 lẩm bẩm một tiếng rồi lắc đầu, nhắm mắt lại.

Biên giới Hỗn Độn phía nam Hồng Hoang.

Khi Vọng Thư số 1 đang chặn cửa tại Tử Tiêu Cung.

Trận đại chiến ở đây cũng đang diễn ra.

“Oành!” “Oành oành oành!” Trong không gian Hỗn Độn vang lên vô số tiếng nổ.

Từng đạo thanh sắc kiếm quang rực rỡ không ngừng oanh kích lên Bàn Cổ Phiên, nổ tung dữ dội.

Kiếm khí, kiếm mang, kiếm ý cực cường bạo phát trong nháy mắt khiến bảo quang của Bàn Cổ Phiên mờ nhạt đi nhanh chóng.

Bàn Cổ Phiên không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, dù dưới sự tấn công của Vọng Thư vẫn có thể chống đỡ được một lát.

“Lão sư tại sao vẫn chưa tới!” “Tại sao!!!” Nguyên Thủy gào thét.

Nhìn Bàn Cổ Phiên mờ nhạt vô quang, đầy rẫy những vết xước trắng, gã hận đến mức muốn nứt mắt.

Đó là giới hạn phòng ngự cuối cùng mà gã có thể làm được.

Thực lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thực sự

mạnh đến mức vô lý.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Thánh nhân.

Đồng thời việc Hồng Quân đến giờ vẫn chưa hiện thân khiến lòng gã chùng xuống tận đáy.

Lúc này mà chưa xuất hiện nghĩa là lần này có lẽ ông sẽ không tới.

Dù sao với khả năng của Hồng Quân, nếu có thể đến chắc hẳn đã đến từ lâu rồi.

Trong đợt tấn công kiếm quang mãnh liệt của Vọng Thư, Nguyên Thủy ngẩng đầu, xuyên qua những tia thanh sắc kiếm quang mà nộ thị Vọng Thư, trong mắt là hận ý không chút che giấu.

Với người đàn bà này, gã đã hận đến cực điểm.

Hận không thể ăn thịt uống máu nàng.

Hận không thể tiêu diệt tất cả những gì nàng quan tâm.

Vọng Thư đưa mắt nhìn cái hận trong mắt Nguyên Thủy.

Giống như một con sói đầu đàn bị diệt tộc đang nhìn chằm chằm kẻ thù vậy.

Cái hận này không phải ngày một ngày hai.

Nàng sớm đã hiểu mâu thuẫn giữa mình và Nguyên Thủy là không thể hóa giải.

Tính cách kẻ kia vốn dĩ như vậy, nhai tí tất báo (thù nhỏ cũng báo), cực kỳ hộ đoản (che chở cho người mình), khí lượng cũng không lớn, sẽ không dễ dàng buông tay.

Càng về sau mâu thuẫn sẽ chỉ càng sâu thêm.

Cho nên nàng cũng chẳng mấy bận tâm đến cái hận đó.

Dù sao trong mắt gã có nhiều hận đến mấy thì nàng cũng chẳng

mất miếng thịt nào.

Một lúc sau, Bàn Cổ Phiên không còn trụ vững được nữa, bắt đầu hư tổn, xuất hiện dày đặc những lỗ nhỏ.

Đó là do mặt cờ bị thanh sắc kiếm quang đâm thủng.

Chương 387

Tâm Nguyên Thủy như rỉ máu.

Bàn Cổ Phiên bị phá, sát chiêu tiếp theo của Vọng Thư sẽ ập tới.

Gã chỉ còn cách dùng đạo pháp và Khánh Vân để đối chiến.

"Thu!" Đột nhiên Vọng Thư khẽ nói một tiếng, phẩy tay khiến tất cả thanh sắc kiếm quang đang bắn về phía Nguyên Thủy biến mất hoàn toàn.

Không gian Hỗn Độn lại khôi phục sự yên tĩnh.

"Hô...

Hô..." Nguyên Thủy thở dốc, trên trán đầy mồ hôi.

Đôi bàn tay cầm Bàn Cổ Phiên hơi run rẩy.

Đường đường là Thánh nhân mà thảm hại đến mức này quả thực cũng đáng thương.

Lúc này gã dường như nghĩ ra gì đó, đồng tử co rút mạnh, sắc mặt biến hóa kịch liệt.

"Ngươi!" "Ngươi đã bố trí thủ đoạn ở Tử Tiêu Cung để ngăn cản lão sư!" "Cho nên... lão sư mới không xuất hiện!" Nguyên Thủy chỉ tay vào Vọng Thư, thần tình kinh hãi, trong lòng chấn động vô cùng.

Trong nháy mắt, gã đã hiểu lý do tại sao lão sư Hồng Quân không ngăn cản hành vi điên rồ của Vọng Thư.

Bởi vì nàng đã sớm bày ra thủ đoạn.

Nhưng lại có thêm nhiều nghi vấn nữa hiện lên trong lòng gã.

Giữa Hồng Hoang thiên địa này, tồn tại có thể gây uy hiếp cho

Hồng Quân lão sư chỉ có một mình Vọng Thư.

Nhưng lúc này người đang đứng trước mặt gã muốn chém giết gã rõ ràng là bản thể của nàng.

Vậy nghĩa là kẻ đến Tử Tiêu Cung ngăn cản Hồng Quân rất có thể chỉ là phân thân của Vọng Thư...

"Với khả năng của lão sư, cho dù phân thân của Vọng Thư có đến chặn cửa thì người vẫn phải có cách rời đi chứ." "Cùng là Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, ta không tin khoảng cách giữa lão sư và Vọng Thư lại lớn đến mức lão sư không đối phó nổi một đạo phân thân của nàng!" Nguyên Thủy nhíu chặt mày, cảm thấy trong này đầy rẫy sương mù.

Đồng thời gã lờ mờ cảm thấy dường như mình đã trở thành con tốt bị Đạo Tổ Hồng Quân vứt bỏ.

"Cũng không quá đần." "Ta đúng là đã phái một đạo phân thân đến Tử Tiêu Cung." Vọng Thư lãnh thanh hồi ứng, Khôn Hoa thần kiếm trong tay kiếm quang đại thịnh.

Đòn vừa rồi mới chỉ làm hỏng Bàn Cổ Phiên.

Đòn tiếp theo mới thực sự trảm thánh.

Nghe Vọng Thư thừa nhận, Nguyên Thủy rơi vào trầm mặc.

Gã đã hiểu mình thực sự là quân cờ bị bỏ rơi.

Đồng thời cũng hiểu lần này Vọng Thư muốn trảm thánh không phải là nhất thời nổi hứng mà đã có dự mưu và sắp xếp từ trước.

"A...

Ta hiểu rồi, tất cả ngay từ đầu đã là kế hoạch của ngươi." Nguyên Thủy cười lạnh mấy tiếng.

"Ngươi có thể nhìn thấu Thiên Đạo đại thế, tự nhiên có thể thấy

trước những chuyện sắp xảy ra ở Trần Đường Quan.” “Na Tra, Ngao Bính, Thạch Cơ, Thái Ất Chân Nhân... thực ra toàn bộ đều nằm trên bàn cờ của ngươi.

Ngươi sớm chuẩn bị trọng bảo cho Thạch Cơ, đợi Na Tra bắn chết Bích Vân, Thạch Cơ tự nhiên sẽ đi tìm Na Tra tính sổ.

Chỉ cần Na Tra gặp rắc rối... thì đệ tử của ta là Thái Ất Chân Nhân chắc chắn sẽ xuất hiện để ứng cứu đệ tử ứng kiếp của gã.” “Nếu Thái Ất Chân Nhân có nguy cơ thân tử đạo tiêu, vẫn lạc, thì ngươi chắc chắn ta sẽ xuất hiện để cứu.” “Thì ra ngươi không chỉ tính kế ta mà tính kế cả Thái Ất và Na Tra.” “Dù ta có ra tay với Thạch Cơ hay không, thực ra ngươi vẫn sẽ ra tay với ta.” “Bởi vì ngươi đã thiết hạ cái cục này nhắm vào ta.

Chính là nhằm vào ta!” “Cho nên ngươi mới xuất hiện trùng hợp như vậy, ngay khoảnh khắc ta ra tay thì ngươi cũng xuất hiện.” “Chắc chắn là vậy!

Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch!” “Vọng Thư, Nguyên Thủy ta bình sinh chỉ phục lão sư và sư huynh, nhưng lần này, kế hoạch của ngươi ta phục.” “Đủ độc, vì đạt được mục đích mà không tiếc lấy đồ đệ ra làm mồi nhử.” Nguyên Thủy bình tĩnh phân tích, ánh mắt lóe lên sự trí tuệ và cả vẻ ẩn ý nhìn chằm chằm Vọng Thư như muốn nói rằng ta đã nhìn thấu ngươi rồi.

Chỉ từ hai câu nói của Vọng Thư gã đã suy ra toàn bộ bố cục của nàng.

Trong lòng gã thầm tiếc nuối vì phát hiện ra quá muộn, nếu không nhất định sẽ phản kế lại nàng một phen.

“Ở Thủy Tổ Miếu lần trước, Chuẩn Đề làm càn như vậy mà ngươi cũng chỉ đánh gã một trận...

Đó thực ra cũng là kế hoạch của ngươi, đúng không?" "Bao gồm cả trước đó khi trở về Hồng Hoang, tại Tử Dương Sơn ngươi cùng bốn người bọn ta thanh toán nhân quả, đưa ra hình phạt nhưng chỉ riêng phạt ta là nhẹ nhất...

Trong đó chắc cũng là kế hoạch của ngươi." "Khiến ta lơ là cảnh giác, lầm tưởng rằng ngươi thực sự kỵ đạn lão sư nên không dám hạ thủ với Thánh nhân." "Thực tế là ngươi vẫn luôn muốn trừ khử những Thánh nhân đối nghịch với mình.

Sau khi suy tính kỹ càng, ngươi đã chọn ta làm mục tiêu." "Dù sao Lão Tử sư huynh cũng cực mạnh, muốn giết huynh ấy phải tốn không ít công sức.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì luôn đi cùng nhau.

Chỉ có ta là vừa vặn có đệ tử dưới môn hạ phải độ sát kiếp... vừa vặn ngươi thấy được trận đấu giữa Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân." "Cho nên ngươi đã chọn ta." "Vọng Thư... ngươi thật độc.

Tĩnh thủy lưu thâm (nước lặng chảy sâu), tinh thông bố cục quả danh bất hư truyền.

Ta đã hiểu tại sao những kẻ như Đế Tuấn, Thái Nhất hay thậm chí cả đám Thánh nhân chúng ta lại liên tục bại dưới tay ngươi!

Bởi vì cái đầu đó của ngươi còn mạnh hơn cả tu vi cảnh giới nữa!" Nguyên Thủy vừa tự mình não bổ vừa luyên thuyên không dứt.

Càng nói gã càng cảm thấy Nguyệt Chủ Vọng Thư thực sự quá đáng sợ.

Kế trong kế, từng vòng từng vòng được thiết hạ đưa các vị Thánh nhân vào tròng một cách vô tri vô giác, xoay bọn họ như chong chóng.

Thậm chí cả sư huynh Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử cũng không nhìn thấu được toàn bộ bố cục.

“Một người đàn bà thật đáng sợ.” “Quá khủng khiếp!” Miệng Nguyên Thủy đắng ngắt, lần này gã chắc mười phần là tiêu rồi.

Vọng Thư chớp chớp mắt, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nguyên Thủy này não bổ cái gì vậy trời?

Má ơi vô lý hết sức!

Nghĩ nàng bày kế từ lúc phạt Thánh nhân sao, rồi vụ đánh Chuẩn Đề cũng nằm trong cục, mọi thứ chỉ để giết gã?

Đại ca à, làm Thánh nhân thì cũng nên có chút tự trọng chứ.

Ta đường đường là một Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, muốn xử lý một Hỗn Nguyên Thánh nhân thì việc gì phải tốn công tốn sức như vậy?

Ta có mưu mô xảo quyệt đến mức đó không?

Vọng Thư thở dài, nhìn Nguyên Thủy bằng ánh mắt quan ái dành cho trẻ bị tâm thần.

Quả nhiên kẻ có tâm địa đen tối thì nhìn cái gì cũng thấy đen tối.

Cái này gọi là gì nhỉ...

à, gọi là “tổng hữu điêu dân hại trẫm” (luôn có kẻ hèn muốn hại ta), dùng để hình dung cái tâm lý vặn vẹo, âm ám, vô liêu của Nguyên Thủy.

Ngạch...

Điêu dân...

Xui xẻo thật.

Nghĩ xong coi như chưa nghĩ gì.

Vọng Thư lắc đầu xua tan mấy cái ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Trong lòng nàng biết rõ mặc dù trong toàn bộ sự việc nàng đúng là

có chỗ tính kế Nguyên Thủy thật, nhưng thực sự chỉ bắt đầu từ lúc tặng bảo vật cho Thạch Cơ, rồi ẩn thân trong hư không Đông Hải chờ Nguyên Thủy xuất hiện ra tay rồi mới hiện thân.

Còn những chuyện khác hoàn toàn là thuận thế mà làm chứ không có tính toán gì nhiều.

Thôi thì nếu Nguyên Thủy đã não bổ đến mức độ này rồi... nàng đương nhiên chọn cách nhận luôn cho rồi.

Được kẻ địch não bổ cho là cực kỳ mạnh mẽ, đây là đãi ngộ mà bao nhiêu nam chính tiểu thuyết cầu còn chẳng được nữa là.

Nghĩ vậy, Vọng Thư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, giống hệt như một đại phản diện bị nhìn thấu mưu đồ.

"Bốp bốp bốp...!" "Bốp bốp bốp...!" Kịch sĩ Vọng Thư lên sàn, thậm chí để diễn cho giống thật nàng còn vỗ tay, tiếng vỗ tay thanh thúy vang vọng không gian Hỗn Độn.

Ngươi nói đúng rồi đấy, rất đáng khen ngợi.

Thần tình của nàng đã nói cho Nguyên Thủy biết tất cả.

Chương 388

“Không tồi.” “Đúng như lời ngươi nói, ta đã sớm bày ra cái cục này chờ ngươi chui vào.” “Ngay khi kết thúc bế quan chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực, ta đã từ trong Hỗn Độn xa xôi nhìn thấu những biến hóa của Hồng Hoang thiên địa.

Thấy được mấy kẻ các ngươi nhúng tay vào khí vận nhân tộc, thấy các ngươi ức hiếp Nguyệt giáo, cho nên ta đã hận hết tất cả các ngươi.

Trước khi trở về Hồng Hoang, ta đã chuẩn bị sẵn để thu thập các ngươi rồi.” “Cái gọi là trừng phạt đó chỉ là ta thu trước một ít lợi tức mà thôi...

Cái ta thực sự muốn chính là mạng của ngươi.” “Kinh hỉ không?

Bất ngờ không?” “Tiếc là ngươi phát hiện ra quá muộn rồi.

Đồ ngốc, cứ thế đâm đầu vào.” “Khiến một kẻ bày mưu màn sau như ta cảm thấy chẳng còn mấy thành tựu nữa.” Vọng Thư nhập vai, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng gương mặt lại lộ vẻ tiếc nuối khôn nguôi.

Nguyên Thủy: .....

Thấy thần thái này của Vọng Thư, nghe những lời này của nàng, gã ngược lại có chút không chắc chắn.

Theo hiểu biết của gã về Vọng Thư, cho dù thực sự có bố cục nàng cũng sẽ không thừa nhận một cách đại phương như vậy.

Ngay từ đầu đã nhắm tới mạng của mấy vị Thánh nhân sao?

Trong đó thật giả thế nào?

Vừa rồi còn khẳng định chắc nịch, lúc này Nguyên Thủy lại trở nên kinh nghi bất định.

Vọng Thư nhìn thấy thần sắc trên mặt Nguyên Thủy thì lắc đầu.

Kẻ thông minh thường mắc chung một căn bệnh...

đó là nghĩ quá nhiều.

Thôi thì cũng không cho Nguyên Thủy thêm thời gian để suy nghĩ nữa, nàng lập tức ra tay.

Cuộc trò chuyện vừa rồi chẳng qua là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi.

"Trảm!" Tiếng thanh lãnh vang lên, trong khoảnh khắc đó Vọng Thư lại trảm ra một kiếm.

Kiếm này mạnh hơn đợt tấn công kiếm quang trước đó rất nhiều.

Trên đó xoay chuyển lực lượng vận mệnh thần bí và huyền diệu, tỏa ra tiên quang màu trắng rực rỡ.

"Oành...!" Kiếm này xuất ra không thấy kiếm mang, không thấy kiếm quang, mà là một dải ngân hà bao la, nước sông trong vắt.

Sóng cuộn hùng dũng, chảy mãi không ngừng.

Trong đó chứa đựng vận mệnh của chúng sinh, vô số sinh linh, vũ trụ, kỷ nguyên đều nằm trong đó.

Khí tức tỏa ra cổ lão, thương tang, không biết đã tồn tại bao nhiêu tuế nguyệt.

Kiếm này chính là sự kết hợp giữa Kiếm đạo và Vận Mệnh đạo của Vọng Thư.

Người không thấy sông vận mệnh từ trên trời đổ xuống, chảy ra biển lớn chẳng quay về sao?

Sắc mặt Nguyên Thủy đại biến.

Gã biết đây là sát chiêu của Vọng Thư.

Đợt quang hóa kiếm quang trước đó chỉ là để phá hủy Bàn Cổ Phiên, còn dải trường hà vận mệnh cuồn cuộn lúc này mới thực sự là sát chiêu lấy mạng gã.

Tuyệt cảnh.

Không gian bị Vọng Thư phong tỏa.

Bàn Cổ Phiên đã bị nàng phá hủy.

Lúc này gã chỉ còn lại một thân pháp lực Thánh nhân, Khánh Vân và Tam Bảo Ngọc Như Ý.

"Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh thì đã sao!" "Ngô nếu có vẫn lạc cũng nhất định không để ngươi được yên thân!" Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, hạ quyết tâm, trực tiếp thiêu đốt sinh mệnh và nền tảng tu vi để cực tẫn thăng hoa.

Vọng Thư muốn giết gã sao?

Gã há có thể để nàng được toại nguyện!

Gã là ai chứ?

Bàn Cổ chính tông, Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Trong sát na, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn kim quang đại phóng, chiếu rọi cả không gian Hỗn Độn thành một màu vàng kim rực rỡ.

"Cộp!" "Cộp!" Những âm thanh chấn thiên động địa vang lên.

Gã từng bước đạp trên hư không, không gian không ngừng sụp đổ, khí lưu Hỗn Độn chấn động dữ dội.

Tóc tai rũ rượi, trông gã như một vị Hỗn Độn Thần Ma bước ra từ

thuở tuyên cổ.

Toàn thân gã vang lên những đạo âm uẩn súc, huyền bí, từng đại đạo kinh văn hiện ra.

Khoảnh khắc này Nguyên Thủy trông thật thần thánh.

"Oành long long...!" Lúc này dải trường hà vận mệnh mà Vọng Thư trảm ra đã quét đến.

Trong nháy mắt nuốt chửng lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Phá!" Nguyên Thủy nộ hống một tiếng, tiên bảo Tam Bảo Ngọc Như Ý từ trong cơ thể gã bay ra, tỏa ra thúy lục bảo quang muốn ngăn chặn đòn tấn công.

Tuy nhiên trong khoảnh khắc, bảo quang đã mờ nhạt, Tam Bảo Ngọc Như Ý trực tiếp hóa thành tro bụi dưới sự tấn công của lực lượng vận mệnh.

Tiếp theo, Nguyên Thủy triển khai Khánh Vân.

Một đóa mây trắng trải dài ức vạn quang niên hiện ra chắn giữa Nguyên Thủy và dải trường hà vận mệnh.

Trong sát na, Khánh Vân bắt đầu tan chảy nhanh chóng.

Bị lực lượng trường hà vận mệnh quét sạch sành sanh.

Khánh Vân của Thánh nhân so với vận mệnh và nhân quả của vô tận sinh linh thực sự quá đỗi nhỏ bé.

Trong mắt Nguyên Thủy sát ý sôi trào, nộ thị Vọng Thư ở cuối dải trường hà vận mệnh, gã lựa chọn nghịch dòng trường hà mà đi lên.

"Cộp!" Bước thứ nhất gã đứng rất vững, nhưng gương mặt lại vô cùng thống khổ.

Lực lượng trường hà vận mệnh như ngàn vạn mũi đao cắt xẻ trên

người gã, da thịt từng tấc từng tấc nứt toác ra.

"Cộp!" Nguyên Thủy nghiến răng bước bước thứ hai, trên thân thể gã lúc này đã không còn thịt nữa, chỉ còn lại bộ cốt giá màu vàng kim và tiên thiên bất diệt chân linh đang tỏa ra tiên quang rực rỡ trong cơ thể.

"Cộp!" Nguyên Thủy dốc toàn lực bước bước thứ ba, bộ cốt giá cũng tan biến như tro bụi, chỉ còn lại một điểm chân linh thoát ra được, ẩn vào hư không biến mất.

Còn về Nguyên thần của Thánh nhân thì đã ký thác vào trong Thiên Đạo.

Nguyên thần bất diệt, chân linh vĩnh tồn...

đó mới gọi là Thánh nhân vạn kiếp bất ma.

"Vọng Thư, ngươi chết không tử tế đâu!" Thanh âm tràn ngập oán khí vô tận lọt vào tai Vọng Thư.

Đó chính là oán niệm và thù hận của Nguyên Thủy trước khi vẫn lạc.

Vọng Thư lắc đầu, đưa ngón tay trỏ bên phải ra ngoáy ngoáy lỗ tai, vừa ngoáy vừa lẩm bẩm.

"Nguyên Thủy này, đến lúc chết rồi cũng không chịu để người ta yên tâm nữa." "Oành!" Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, vốn dĩ mỗi nơi đều có thời tiết khác nhau, nơi thì trời trong, nơi thì âm u, nơi thì mưa nhỏ...

Nhưng khoảnh khắc này, cả vùng đại địa Hồng Hoang rộng lớn bị mây đen bao phủ, sấm sét ầm ầm.

Một khung cảnh giống như mạt pháp đại kiếp sắp lâm đầu.

"Trời đất thật là tà môn.

Vừa rồi còn trời quang mây tạnh, trong nháy mắt đã mây đen mịt mù.” “Tốc độ biến mặt này còn nhanh hơn cả Phí Trọng, Ưu Hồn nữa.” “Ái phi, ông trời không chiều lòng người rồi.

Chúng ta mau về thôi, hôm nay không đi đạp thanh nữa.” Ngoài thành Triều Ca, Trụ Vương vén rèm xe ngựa, nhíu mày nhìn bầu trời u ám.

Tháng ba mùa xuân, cỏ cây xanh tốt, chim oanh bay lượn.

Vốn định cùng Đát Kỷ ra ngoài đi dạo một chút, ai dè lại gặp phải cái thời tiết quỷ quái này.

“Bệ hạ, có gì đó không đúng.” Tô Đát Kỷ cũng nhíu mày nhìn bầu trời, thần sắc ngưng trọng.

Là yêu tộc, nàng ta nhìn được rất xa.

Trong thần thức của nàng ta, không chỉ mảnh trời trên đầu mây đen bao phủ mà ở những nơi cực xa cũng y hệt như vậy.

Chuyện này có chút quá bất thường.

“Oành!” Đột nhiên, từ chân trời ức vạn đạo lôi đình đồng loạt oanh xuống đại địa.

Chương 389

Điện quang chạy rần rần trên mặt đất.

Khiến tất cả sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều giật nảy mình, kẻ nhát gan thậm chí còn quỵ xuống đất, run rẩy cầm cập.

"Xoạt xoạt xoạt!" Theo sau tiếng sấm là những hạt mưa dày đặc đổ xuống như trút nước.

"Máu!" "Là máu!" "Trời ơi, mưa có màu đỏ!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Tại sao trong lòng ta lại bi thương đến vậy!" "Ta cũng thế!" "Mẹ nó, hu hu hu, ta đau lòng phát khóc rồi đây này!" Bên ngoài xa giá của Trụ Vương, đám quân sĩ, cung nữ và thị vệ đi theo đều kinh hoàng bàn tán.

Có kẻ ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt trắng bệch.

Có kẻ quỳ lạy trên đất, không ngừng dập đầu.

Có kẻ nước mắt giàn giụa, không ngừng dùng ống tay áo lau nước mắt.

Mưa máu và lệ thủy hòa lẫn vào nhau, không phân biệt được đâu là đâu nữa.

Mưa to như trút, trong khoảnh khắc cả thiên địa chìm trong một màu huyết sắc.

"Thiên địa đồng bi, mưa máu trút xuống." "Có đại năng đã vẫn lạc rồi." "Phạm vi lớn như thế này, lẽ nào..." Trong xa giá, sắc mặt Tô Đát Kỷ thảm hại, lẩm bẩm tự nói, một ý niệm cực kỳ đáng sợ hiện ra trong não hải nàng ta.

Nàng ta nhìn Trụ Vương, đôi môi anh đào khẽ mở nhưng không thốt ra lời nào.

Cái suy đoán đó thực sự quá hãi hùng!

"Ái phi, nàng sao vậy?" Trụ Vương thấy sắc mặt Đát Kỷ thay đổi, vội quan tâm hỏi han.

"Thiếp không sao..." Đát Kỷ lắc đầu.

Bầu trời mây đen bao phủ, mưa máu trút xuống, vạn vật chúng sinh đều vô cùng bi thương.

Vô số đại năng giữa Hồng Hoang thiên địa chấn động kinh hãi, ai nấy đều bước ra khỏi động phủ, ngửa đầu nhìn trời, hứng chịu cơn mưa máu mà bấm ngón tay diễn toán thiên cơ.

Vì đang trong Phong Thần đại kiếp nên thiên cơ vẫn là một mảnh hỗn độn, nhưng lúc này lại có một đạo thiên cơ không hề ẩn giấu chúng sinh.

Đám đại năng sau khi diễn toán, thiên cơ lập tức truyền vào não hải.

Trong sát na, ai nấy đều trợn trừng mắt, hô hấp dồn dập, diện lộ kinh hãi.

Chuyện này thực sự quá lớn.

Lớn đến mức người ta khó lòng thừa nhận.

Đó là một vị Thánh nhân, một vị Thánh nhân vạn kiếp bất ma đã bị người ta giết chết trong ngày hôm nay.

Hồi lâu sau đám đại năng mới hoàn hồn, rồi trong nháy mắt không khí lại sôi sục như nước vối.

"Có Thánh nhân vẫn lạc rồi!!!" "Thiên địa đồng bi, trời giáng huyết vũ!

Thương thiên đang vì Thánh nhân vẫn lạc mà bi thương, Thiên Đạo đang vì Thánh nhân mà nhỏ lệ!" "Ngọc Thanh Nguyên Thủy, một trong Tam Thanh, vị Thánh nhân đỉnh tiêm giữa thiên địa này vậy mà lại bị Nguyệt Chủ chém giết.

Trời ơi... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nguyên Thủy đã làm gì khiến Nguyệt Chủ nổi giận đến vậy?

Đến mức rước lấy sát thân chi họa cho cả Thánh nhân!" "Hoặc giả có liên quan đến chuyện xảy ra ở Đông Hải vừa nãy!

Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân đại chiến, đánh trẻ nhỏ thì lòi ra người già.

Sau đó bậc trưởng bối đánh đến đỏ mắt dẫn tới việc Thánh nhân vẫn lạc!" "Suy luận có lý, có khi đúng là vậy thật!" "Ta không tin!

Thật quá vô lý!

Thật quá khoa trương!

Đó là Thánh nhân mà...

Cao cao tại thượng, đỉnh phong của chúng sinh, tồn tại vạn kiếp bất ma, sao có thể... sao có thể vẫn lạc như vậy!" "Nguyệt Chủ...

Nguyệt Chủ!

Chỉ cần là chuyện có nàng ta nhúng tay vào thì có chuyện gì là không thể xảy ra chứ?

Tim ta đang đập loạn xạ, căn bản không dừng lại được.

Thật quá kinh người, thật quá đáng sợ!" "Ngọc Thanh là một trong Tam Thanh, tuy hiện giờ Tam Thanh có chút bất hòa, nhưng 'Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Thanh bản nhất gia' (Hoa đỏ ngó trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn cùng một nhà).

Từng có quan hệ cực tốt, lại cùng do Nguyên thần Bàn Cổ hóa ra, đều là đệ tử của Hồng Quân...

Liệu hai vị còn lại là Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên có đứng ra báo thù cho Ngọc Thanh hay không?" "Khả năng đó cực cao!

Chắc chắn trong thời gian ngắn tới đây mấy vị Thánh nhân này sẽ ẩn mình chờ thời, sau đó âm thầm bàn tính đối sách.

Đặc biệt là Thái Thanh, mâu thuẫn giữa lão và Nguyệt Chủ còn sâu hơn cả Nguyên Thủy Thánh nhân nữa." "Thật khủng khiếp, đến cả Thánh nhân cũng vẫn lạc rồi.

Đây là tôn Thánh nhân đầu tiên vẫn lạc, nhưng ta tin chắc chắn sẽ không phải là tôn cuối cùng." "Hồng Hoang sắp loạn thật rồi." "Mẹ nó, cái tràng đại kiếp này ta cứ thành thực mà trốn đi thôi, không hổ là đại kiếp, đến cả Thánh nhân cũng bị cuốn vào rồi." "Nguyệt giáo không thể chọc vào, Linh tộc không thể đụng đến, Nguyệt Chủ quá hung tàn." Khắp Hồng Hoang thiên địa, các đại năng bàn tán xôn xao.

Không ít kẻ sắc mặt trắng bệch, tim đập thình thịch.

Cái thiên cơ này thực sự quá dọa người.

Khiến người ta sợ đến mức toàn thân run rẩy, tâm kinh đảm chiến.

Không, chính xác là lông tơ dựng đứng, cảm giác như sắp có cái họa "vãn niên bất tường" giáng xuống đầu, toàn thân mọc đầy lông xanh vậy.

Ba mươi ba tầng trời, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh, vào đúng khoảnh khắc Nguyên Thủy thân vẫn tại biên giới Hỗn Độn phía nam Hồng Hoang, ông lại mở mắt ra một lần nữa, nhìn về phía Vọng Thư đang bàn tọa trên bồ đoàn gần cửa cung.

“Đạo hữu, mục đích của ngươi đã đạt được rồi.” “Mời rời đi cho.” Ngữ khí của Hồng Quân rất bình thản, đưa ra lời trục khách.

Giờ đây hai người đã đứng ở hai phía đối lập, chút tình nghĩa giảng đạo ngày xưa đã không còn.

Giữa hai người chỉ còn xưng hô đạo hữu với nhau mà thôi.

“Đa tạ đạo hữu đã thành toàn.” “Vọng Thư cáo từ.” Vọng Thư số 1 đứng dậy, mỉm cười hồi đáp.

Sau đó nàng bước ra một bước, bóng dáng tiên tử lập tức biến mất khỏi Tử Tiêu Cung.

“Ai...” Sau khi phân thân của Vọng Thư rời đi, Hồng Quân thở dài một hơi dài.

Chuyện lần này vốn dĩ ông có cơ hội ngăn cản, nhưng một phần vì tư tâm trong lòng, phần khác cũng có chút kỵ đạn Vọng Thư, nên ông đã không ra tay ngăn cản.

Cái gọi là Thiên Đạo vô tư thực ra cũng có tư tâm.

Tiếp theo, ông đưa tay ra, năm ngón tay co lại thành trảo, chộp một cái vào không trung.

Chân linh của Nguyên Thủy rơi vào tay ông, một luồng linh thể tinh oánh thấu minh, tỏa ra tiên quang rực rỡ. "Là kiếp số." "Nhưng... cũng là cơ duyên của ta." "Thoát khốn ngay trước mắt." "Phúc họa khó lường." Hồng Quân khẽ lẩm bẩm một tiếng, không rõ đang suy tính điều gì.

Tiếp đó, chân linh của Nguyên Thủy trong tay hắn bắt đầu phiêu động, chậm rãi bay vào Thiên Đạo hiện ra sau lưng rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thánh nhân vạn kiếp bất diệt không phải là lời nói suông, Thiên

Đạo tự có thủ đoạn để phục sinh Thánh nhân, chỉ đợi thời cơ đến...

Tại núi Tử Dương, cung Bát Cảnh. "Vọng Thư!" "Vọng Thư!" "Vọng Thư!" Giọng nói già nua vang lên, từng tiếng từng tiếng lặp lại, bất cứ ai cũng có thể nghe thấy hận ý khắc cốt ghi tâm trong lời nói đó.

Phất trần trước mặt Lão Tử ảm đạm không chút ánh sáng.

Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Thanh vốn là một nhà.

Tam Bảo Ngọc Như Ý giờ đây đã hóa thành tro bụi, phất trần có cảm ứng nên tự nhiên mất đi linh quang.

Lão Tử nhìn chằm chằm vào phất trần, nhớ lại từng cảnh tượng giữa mình và Nguyên Thủy, trên bàn tay già nua gân xanh nổi lên, sắc mặt khó coi đến đáng sợ. "Không ngờ, Vọng Thư bày ra một phen bố cục, thế mà lại vì để trảm Thánh." "Nguyên Thủy à, sư huynh thất bại rồi.

Đã bị nàng mê hoặc!" "Ta sớm nên nhận ra, với tâm tính của nàng, sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy, phóng nhậm cho chúng ta tính kế." "Kẻ nước lặng chảy sâu này từ trước đến nay chưa từng chịu thiệt." "Từ khi xuất thế đến nay, kẻ địch đối đầu với nàng đều đã vẫn lạc." "Trước đó hết thảy đều quá phản thường, nhưng... ta lại buông lỏng cảnh giác, lầm tưởng nàng đang kỵ đạn Hồng Quân lão sư." "Thực ra, nàng căn bản chẳng hề kỵ đạn, hết thảy chỉ là diễn kịch cho ta xem mà thôi.

Coi ta như khỉ mà trêu đùa, nàng vui lắm sao?" "Nguyên Thủy, sư huynh sai rồi, lại trúng kế của nàng.

Lần sau...

Chương 390

lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa.

Ngô đã sắp tiến vào Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh." Gương mặt Lão Tử đầy vẻ cảm thương, nhưng trong mắt lại là hận ý vô tận, trông quái dị cực kỳ.

Vô tình Thánh nhân cũng có lúc hữu tình, hắn đang cảm thương cho Nguyên Thủy vẫn lạc, hận Vọng Thư thủ đoạn độc ác vô tình. "Lão sư..." Huyền Đô vẻ mặt lo lắng nhìn Lão Tử.

Sư thúc Nguyên Thủy đột ngột vẫn lạc cũng khiến hắn bi thương, chấn kinh, nhưng hắn càng lo lắng cho lão sư của mình hơn.

Hắn biết lão sư tuy tu Thái Thượng Vong Tình, nhưng trong lòng vẫn luôn giữ phần tình cảm Tam Thanh chưa từng buông xuống.

Lúc này, Nguyên Thủy thân tử, không biết trong lòng lão sư đang dậy sóng sóng gió đến nhường nào!

Hắn có ý khuyên lão sư buông xuống thù hận, nhưng cũng biết rõ, vì sự vẫn lạc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thù hận giữa lão sư và Thủy Tổ đã thực sự trở thành tử kết. "Ta không sao." Nghe tiếng của Huyền Đô, Lão Tử khôi phục vẻ bình thường, sắc mặt bình tĩnh, bất bi bất hỷ. "Huyền Đô, Nguyên Thủy sư thúc vẫn lạc, Xiển Giáo có lẽ sẽ đại loạn.

Ngươi hãy cầm Thái Cực Đồ đến Xiển Giáo, nếu có kẻ nào tìm cơ hội gây rối, trực tiếp tế xuất chí bảo trấn áp." "Đặc biệt là vị Nhiên Đăng phó giáo chủ kia...

Ta quan sát kẻ này tâm thuật bất chính, tham luyến quyền thế, có lẽ sẽ có ý phản bội, nhất định phải đề phòng." "Ngoài ra, việc sát kiếp

của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo cần nhanh chóng hoàn thành...

Chuyện này ngươi hãy đi thương nghị với Nam Cực Tiên Ông.

Nhớ kỹ, trong sát kiếp, gặp Nguyệt Giáo thì hãy tránh né." "Hiện tại là lúc Huyền Môn lâm nguy, ta chỉ có thể nhẫn." Lão Tử trầm ngâm dặn dò.

Theo lý mà nói, chuyện của Xiển Giáo lúc này có Nhiên Đăng thượng nhân, Nam Cực Tiên Ông trấn giữ, hắn không tiện nhúng tay.

Nhưng hắn không tin tưởng nhân phẩm của Nhiên Đăng.

Lão mưu thâm toán, tâm cơ thâm trầm là ấn tượng đầu tiên của hắn về Nhiên Đăng.

Khi Xiển Giáo còn thế mạnh, kẻ này tự nhiên là cánh tay đắc lực, có Nguyên Thủy trấn áp, làm một phó giáo chủ cũng không sao.

Nhưng giờ đây Nguyên Thủy đã vẫn lạc, mối đe dọa từ Nhiên Đăng đối với Xiển Giáo quá lớn...

Hắn không thể trơ mắt nhìn một Xiển Giáo to lớn như vậy bị tro phi yên diệt trong đại kiếp, hoặc bị kẻ có tâm chiếm làm của riêng.

Là huynh đệ với Nguyên Thủy một thời, lúc nguy nan này Lão Tử sẽ không đứng ngoài quan sát, chỉ đợi đến khi Nguyên Thủy phục sinh trong Thiên Đạo. "Đệ tử tuân mệnh." Huyền Đô quỳ lạy hành lễ.

Lão Tử gật đầu, gọi Thái Cực Đồ giao vào tay Huyền Đô. "Làm cho tốt, đến Xiển Giáo đừng sợ, Nhiên Đăng kia dám làm loạn cứ niệm danh ta, ta tự có cảm ứng." Lão Tử dặn dò.

Huyền Đô im lặng, cảm thấy gánh nặng trên vai cực kỳ lớn. "Vậy lão sư... còn ngài thì sao?" "Ta?

Ta sẽ đến bích du cung.

Mâu thuẫn giữa ba người chúng ta chỉ là bất đồng về đạo lý mà

thôi.

Nay sư đệ đã vẫn lạc, có một số chuyện cũng nên buông xuống." "Không thể để Thông Thiên tiếp tục giúp đỡ người ngoài...

Tam Thanh cần đoàn kết, Huyền Môn cần đoàn kết." "Thời thế nay đã khác, thế lực Vọng Thư quá lớn, không phải lúc để Tam Thanh nội đấu." Huyền Đô trợn tròn mắt, chấn động không thôi.

Hắn hiểu ngay "người ngoài" mà sư tôn nhắc đến là ai.

Đó chính là Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ.

Trước đó vì chuyện thu đồ đệ ở núi Côn Luân mà Tam Thanh xích mích không vui, sau đó còn phân gia, ngày càng xa cách.

Nay nghe ngữ khí của lão sư, thế mà định hạ mình đi phá băng quan hệ với Thông Thiên. "Thông Thiên sư thúc là người hiểu đạo lý, lão sư đi chuyến này tất nhiên sẽ thành công." Huyền Đô bồi thêm một câu.

Trong lòng hắn thực ra không mấy lạc quan.

Vị sư thúc kia liệu có thực sự cam lòng từ bỏ lợi ích khi đi cùng Vọng Thư, bước lên phía đối lập với Nguyệt Chủ để trở lại vị trí Tam Thanh ban đầu không?

Nhưng đó là ân oán thế hệ trước, không phải kẻ đệ tử đời thứ hai như hắn có thể quản.

Sau khi sắp xếp xong, Lão Tử dùng không gian pháp tắc tống Huyền Đô đến ngọc hư cung, rồi bước ra một bước, thân ảnh biến mất, đi về phía bích du cung.

Tại phía Tây Hồng Hoang, núi Tu Di.

Mây đen giăng kín, mưa to tầm tã, đất trời một mảnh u ám.

Ngay cả đạo trường của Thánh nhân cũng ảm đạm không chút ánh

sáng, giống như tâm trạng của chúng La Hán, Bồ Tát trong Đại Hùng Bảo Điện, rơi xuống tận đáy cốc.

Việc một Thánh nhân vẫn lạc mang lại chấn động quá lớn đối với Tây Phương Giáo.

Dù sao từ hai vị giáo chủ cho đến giáo chúng, ai nấy đều có ít nhiều mâu thuẫn với Nguyệt Chủ Vọng Thư và Nguyệt Giáo, La Sinh Môn.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vốn định nhân lúc Phong Thần đại kiếp để đục nước béo cò ở phương Đông, hoặc tống người của Nguyệt Giáo lên bảng.

Mọi kế hoạch vốn đã thành hình sau vô số lần thôi diễn.

Nhưng lúc này Nguyên Thủy chết đi, chẳng khác nào dội một gáo nước lạnh lên đầu hai vị Thánh nhân, lạnh thấu tận tim.

Mọi kế hoạch lập tức bị dập tắt, không dám có bất kỳ tâm tư nào. "Sư huynh, hành động nhắm vào Ngũ Trang Quán hãy tạm dừng đi." "Hành động ở Bắc Hải của nhân gian giới cũng tạm dừng, nơi đó có Địa Phủ..." "Lúc này, chúng ta không nên đi chọc giận kẻ điên kia nữa.

Nàng ta phát điên rồi!" "Thánh nhân Huyền Môn vẫn lạc, hãy xem phản ứng của lão sư, Lão Tử sư huynh và Thông Thiên thế nào đã." Chuẩn Đề thần sắc ngưng trọng nói.

Lời lẽ vô cùng cẩn trọng, cũng có một tia khánh hạnh.

Năm đó trước miếu Thủy Tổ, quả thực là đã nhặt lại được một cái mạng.

Núi Côn Luân, cung Ngọc Hư.

Nếu như những nơi khác trong Hồng Hoang chỉ là kinh hãi, chấn kinh, thì nơi này chẳng khác nào đưa đám, không khí tràn ngập không

khí tuyệt vọng và bi thương. "Sư tôn..." Trong đại điện cung Ngọc Hư, đông đảo đệ tử quỳ sụp dưới đất, đờ đẫn nhìn về phía đạo đài nơi Nguyên Thủy từng giảng đạo, dường như vẫn không dám tin mọi chuyện là thật.

Nhưng mưa máu bên ngoài và mây sấm đầy trời vẫn luôn nhắc nhở họ: Nguyên Thủy đã không còn.

Bồ đoàn vẫn còn đó, nhưng người giảng đạo đã vẫn lạc.

Trong đầu hiện lên từng thước phim Nguyên Thủy từng giảng đạo truyền pháp, bọn họ không khỏi bi từ tâm lai.

Bất luận người khác nhìn nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn thế nào, nhưng có một điều không thể phủ nhận, vị Thánh nhân này về sư đức thì không có gì để chê.

Đối với môn hạ đệ tử cực kỳ tốt. "Nguyệt Chủ Vọng Thư!" "Nàng hại chết sư tôn, thù này không đội trời chung!" "Thành Ký Châu kia có vài đệ tử Nguyệt Giáo đang ở đó...

Đi, ta đi giết sạch bọn chúng, vì sư tôn báo thù tuyết hận!" Xích Tinh Tử nộ khí đùng đùng nói. "Đúng!

Báo thù!

Thế hệ trước chúng ta đấu không lại, nhưng tranh chấp giữa đệ tử đời thứ hai, Xiển Giáo chúng ta chưa từng sợ ai.

Nguyệt Giáo cũng chẳng phải toàn cao thủ, ta lập tức đi tống đệ tử Nguyệt Giáo lên bảng." Hoàng Long chân nhân phụ họa.

Hai người phẫn nộ và hận ý dâng cao, sát khí đằng đằng. "Đi đi!" "Cứ đi hết đi!" "Đi nộp đầu cho Nguyệt Giáo, chủ động đưa chân linh lên bảng!" "Thật là giỏi quá cơ!" "Ngay cả cảnh giới, thực lực và tâm cơ của Thái Ất sư đệ còn bị tính kế, huống chi là các ngươi?

Thạch Cơ kia còn có trọng bảo hộ thân, các đệ tử Nguyệt Giáo khác chẳng lẽ không có sao?" "Dùng cái não mà suy nghĩ đi!" "Sư đệ, ta cũng muốn báo thù cho sư tôn.

Nhưng giữa lúc mưa gió bão bùng này, thứ Xiển Giáo cần không phải là báo thù mà là bảo tồn thực lực!" Nam Cực Tiên Ông sắc mặt âm trầm, nộ trách Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân.

Những đệ tử Xiển Giáo định lên tiếng như Ngọc Đỉnh, Cụ Lưu Tôn, Vân Trung Tử lập tức im bặt.

Ở phía bên kia, Nhiên Đăng thượng nhân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn phó giáo chủ, tâm tư thay đổi liên tục.

Nguyên Thủy chết rồi, hắn trở thành kẻ có bối phận cao nhất trong Xiển Giáo, đáng lẽ phải nắm quyền điều hành, vui mừng khôn xiết mới đúng.

Nhưng trong lòng Nhiên Đăng cũng chẳng vui nổi.

Nguyên Thủy giống như một cái cây đại thụ che trời bảo hộ mọi người trong giáo.

Giờ đây cây đại thụ đã đổ...

Chương 391

Nhiên Đăng sẽ trở thành cái cây lớn nhất, mục tiêu tấn công hàng đầu của kẻ địch.

Nếu là thời bình thì không sao, nhưng giờ đang là đại kiếp, đối diện với Xiển Giáo lại là những cường địch như Nguyệt Chủ Vọng Thư và Nguyệt Giáo.

Nhìn thế nào, Nhiên Đăng cũng không thấy tương lai của Xiển Giáo ở đâu cả.

Toang rồi!

Toang thật rồi!

Thánh nhân vạn kiếp bất ma, Nguyên Thủy cuối cùng cũng có ngày trở lại Hồng Hoang.

Nhưng... phải đợi bao lâu?

Xiển Giáo liệu có kiên trì được đến lúc đó không?

Nguyệt Chủ Vọng Thư giờ đến Thánh nhân còn giết được, lẽ nào nàng sẽ để mặc cho đệ tử Thánh nhân nhởn nhơ sao?

Suy bụng ta ra bụng người, Nhiên Đăng cho rằng nếu đứng ở vị thế của Vọng Thư, nhất định sẽ chém tận giết tuyệt, tống cả môn phái Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng!

Dù sao cũng đã thành tử địch, chi bằng làm cho tuyệt luôn.

Nhiên Đăng nghĩ như vậy, trong mắt lóe lên tia sáng. "Đã đến lúc phải cân nhắc một phen rồi." "Nguyên Thủy, Xiển Giáo và Nguyệt Chủ thế như nước với lửa, nhưng ta thì không." "Ta và Nguyệt Chủ chưa từng có hiềm khích gì." "Chim khôn chọn cây mà đậu...

Thuyền lớn sắp chìm, cũng không thể trách ta." "Vừa hay trước đó Chuẩn Đề Thánh nhân của Tây Phương Giáo có tiếp xúc với ta, hứa hẹn cho ta một vị trí Phật Tổ...

Nếu ta đi, có thể an nhiên vượt qua đại kiếp này." "Không, không thể đi một mình, cần kéo thêm vài cánh tay đắc lực, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Cụ Lưu Tôn bốn người này quan hệ với ta khá tốt, có lẽ khuyên bảo được." Trong nháy mắt, Nhiên Đăng đã tính toán xong xuôi. "Nhiên Đăng lão sư, đối với hành động tiếp theo của Xiển Giáo, ngài có cao kiến gì không?" Giọng nói của Nam Cực Tiên Ông vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng giật mình, hoàn hồn nhìn xuống đại điện, thấy các đệ tử đời thứ hai, thứ ba đều đang nhìn mình.

Dù da mặt hơi dày, lúc này hắn cũng thấy hơi đỏ mặt.

Các đệ tử đang đợi hắn ra chủ ý, mà hắn lại đang tính đường chuồn...

Chuyện này là chuyện người làm sao?

Đương nhiên là phải làm rồi!

Nén lại những ý niệm hỗn loạn trong đầu, Nhiên Đăng giả vờ trầm ngâm suy nghĩ câu hỏi của Nam Cực Tiên Ông, lát sau mới lên tiếng. "Giáo chủ tuy đã vẫn lạc, nhưng sát kiếp của Thập Nhị Kim Tiên vẫn phải độ." "Như vậy đi...

Toàn bộ đệ tử đời thứ hai hãy hạ sơn đến Tây Kỳ, giúp Khương Tử Nha hưng binh diệt Thương, nhanh chóng hoàn thành sát kiếp.

Chỉ có điều phía Nguyệt Giáo thì cần nhường nhịn." Lời vừa dứt, có đệ tử đời thứ hai như Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân liên tục gật đầu, nhưng cũng có người như Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cau chặt mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Hiện tại Cơ Xương đang bị giam cầm ở Dũ Lý, lúc này Xiển Giáo hạ sơn e là hơi sớm.

Nhưng cụ thể không đúng ở đâu thì nhất thời chưa nói ra được.

Đúng lúc này, Nhiên Đăng thượng nhân, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử đều có cảm ứng, nhìn về phía cửa cung Ngọc Hư, thấy một đạo nhân mặc đạo bào trắng xuất hiện.

Đạo nhân còn trẻ, tướng mạo tuấn lãng, dáng người cao lớn, tay phải cầm phất trần, tay trái cầm một bức Thái Cực Đồ tỏa ra ánh sáng huyền hoàng.

Huyền Đô đại pháp sư!

Đệ tử chân truyền duy nhất của Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử, đến đây có chuyện gì?

Người của Xiển Giáo đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đầy nghi hoặc. "Kiến quá các vị sư huynh, sư đệ." "Sư tôn lệnh ta đến chi viện." Đạo hữu tác ấp hành lễ, lời nói khiến người ta như tắm gió xuân.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử mừng rỡ, Huyền Đô mang theo Thái Cực Đồ nghĩa là vị Thái Thanh sư bá tu Thái Thượng Vong Tình kia đã thu nạp Xiển Giáo vào dưới đôi cánh bảo hộ của mình.

Đối với một Xiển Giáo đang trong cơn đại khủng hoảng, đây chẳng khác nào một mũi tiêm trợ tim cực mạnh.

Dù sao một đại giáo có Thánh nhân chống lưng và không có Thánh nhân chống lưng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Còn về phần Nhiên Đăng thượng nhân, sắc mặt hắn đại biến, trong lòng thầm mắng chửi không thôi. "Chuyện của Xiển Giáo liên quan gì đến lão già Lão Tử kia!

Nguyên Thủy đạo hữu vẫn lạc, lý ra trong nội bộ Xiển Giáo ta phải là lớn nhất!" "Để Huyền Đô mang theo Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ là để phòng ai?

Chẳng phải là phòng ta sao!" "Lão Tử tốt lắm, Nguyên Thủy tốt lắm...

Hóa ra các ngươi chưa bao giờ coi ta là người nhà!" "Đã như vậy, đừng trách ta làm tuyệt tình." Trong lòng Nhiên Đăng lạnh lẽo một mảnh.

Hắn cũng đã bỏ ra không ít tâm huyết cho Xiển Giáo...

Nhưng hôm nay nhận ra, dù làm bao nhiêu cũng khó mà hòa nhập vào Huyền Môn, thủy chung vẫn bị coi là người ngoài.

Chẳng thấy đám đệ tử đời thứ hai kia nhìn Huyền Đô với ánh mắt sáng rực sao?

Trong lòng cay đắng khôn cùng, hắn triệt để hạ quyết tâm.

Tại không gian hỗn độn phía Nam Hồng Hoang.

Sau khi Nguyên Thủy vẫn lạc, nơi này đã khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Vọng Thư cầm kiếm đứng ở nơi Nguyên Thủy biến mất.

Trước mặt nàng chỉ còn lại một lá cờ nhỏ rách nát, đầy những vết nứt, đó chính là Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhìn vẻ ngoài nghèo nàn, thê thảm đó, ai không biết chắc chắn sẽ tưởng đó là mẩu giẻ lau cũ rách mà vị đại năng vô lương nào đó vứt lại trong hỗn độn.

Bàn Cổ Phiên.

Một trong ba món Tiên Thiên Chí Bảo do rìu Khai Thiên của đại thần Bàn Cổ hóa thành.

Lúc nãy khi Vọng Thư dùng Vận Mệnh Trường Hà tấn công Nguyên Thủy, nàng đã đặc ý lưu tâm, không làm tổn hại hoàn toàn Bàn Cổ Phiên.

Đương nhiên thực tế cũng cực khó để phá hủy nó.

Nàng khom lưng nhặt lấy Bàn Cổ Phiên.

Bàn Cổ Phiên lập tức rung động kịch liệt, muốn thoát khỏi "ma chưởng" của vị Nguyệt Chủ đang bôi nhọ nó.

Khí linh bên trong phản kháng điên cuồng, không muốn rơi vào tay Vọng Thư. "Nhóc con, ngay cả chủ nhân của ngươi còn bị ta chém giết, lẽ nào ta không đối phó nổi ngươi?" Vọng Thư nắm chặt lấy Bàn Cổ Phiên, khẽ cười. "Bảo bối, ngươi có duyên với ta." Nàng nói nhẹ nhàng, lời vừa dứt, quanh thân tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ.

Ngôn xuất pháp tùy, thần bí vận mệnh giáng lâm.

Lá cờ vốn đang rung động không ngừng lập tức im bặt, tỏa ra bảo quang màu tím dịu dàng, lộ ra vẻ thân cận.

Khí linh vận mệnh đã bị Vọng Thư hoán đổi, trong ký ức xa xưa, Vọng Thư mới chính là chủ nhân thực sự, nó chỉ đến chỗ Nguyên Thủy ở tạm một thời gian, nay cuối cùng cũng vật quy nguyên chủ, công đức viên mãn.

Nếu cảnh này mà để Nguyên Thủy thấy được, chắc lão phải tức đến hộc ba lít máu mất.

Vọng Thư lắc đầu, rồi ánh mắt đầy thú vị nhìn về phía sâu trong biên giới hỗn độn. "Ra đi." "Vở kịch này định xem bao lâu nữa?" "Ngươi biết đấy, từ lúc ngươi xuất hiện, không thể qua mắt được ta!" Trong không gian hỗn độn, giọng nói lãnh đạm của Vọng Thư vang lên.

Trong mắt đại năng bình thường, sâu trong hỗn độn cũng chỉ là

một khoảng không gian xám xịt, không có gì cả.

Nhưng trong mắt Vọng Thư, nơi đó có một người khiến nàng không ghét nhưng cũng chẳng mặn mà gì.

Khi nàng đại chiến với Nguyên Thủy, người đó đã xuất hiện ở đó rồi. "Bách Hợp bái kiến Nguyệt Chủ, hoặc là...

Mệnh Chủ." Một giọng nói đầy anh khí vang lên, tiếp đó hư không lóe lên, một đạo tiên ảnh xuất hiện.

Người này mặc đế bào vàng kim, vóc dáng cao ráo, đường cong gợi cảm, đôi mắt như hồ nước xanh biếc cực kỳ mê hoặc, khí chất ung dung hoa quý nhưng lại vô cùng bá đạo.

Tu vi cảnh giới của nàng càng kinh người, đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Cảnh.

Cấp độ Thánh nhân đỉnh tiêm.

Chính là vị Đế bào ngự tỷ Tiên Chủ từng giao đấu với Vọng Thư một lần.

Sau khi hiện thân, nàng mỉm cười, hướng về phía Vọng Thư tác ấp hành lễ.

Trước đó hai người cùng đẳng cấp, nhưng nay Vọng Thư đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, tồn tại ở tầng thứ cao hơn, nên Tiên Chủ hành lễ là lẽ đương nhiên.

Chương 392

Bách Hợp?

Vọng Thư chớp mắt, có chút kinh ngạc.

Một tồn tại oai phong lẫm liệt như vậy mà tên lại tùy ý thế, cũng "đậm đà" thật đấy.

Trong lòng nàng không khỏi cạn lời. "Lén lút ở biên giới hỗn độn của Hồng Hoang, chẳng lẽ lại định có ý đồ xấu gì sao?" Vọng Thư đánh giá Tiên Chủ Bách Hợp, nhướn mày hỏi. "Nguyệt Chủ quá lời rồi, có ngài tọa trấn, dù có cho thiếp thân một ngàn vạn lá gan, thiếp thân cũng không dám to gan như vậy, việc đó chẳng khác nào chủ động đi tìm chết." Tiên Chủ Bách Hợp lắc đầu.

Vọng Thư nhất thời đầy vạch đen trên mặt.

Thiếp thân?

Lúc trước không phải xưng là "Trẫm" sao?

Giờ đến cả "thiếp thân" cũng thốt ra được?

Chuyển biến phong cách nhanh quá vậy.

Đúng là đa nhân cách.

Có cần phải thực tế quá không vậy hả?

Vọng Thư lầm bầm. "Nếu đã không có việc gì thì đi đi." "Bái bai." Vọng Thư ra lệnh đuổi khách.

Nàng định quay về Thái Âm Y Quán tiếp tục sự nghiệp dưỡng sinh, không rảnh ở cái nơi chim không thèm ị...

à không, đến một con chim cũng chẳng có này mà tán dóc.

Tuy rằng cô em này đúng là có vài phần tư sắc, nhưng nhìn nàng giống kẻ háo sắc sao?

Thấy Vọng Thư định đi, sắc mặt Tiên Chủ đột biến.

Nàng lặn lội từ tinh thần thiên địa đến ngoài hỗn độn Hồng Hoang là để chờ đợi một ngày vị Nguyệt Chủ, hoặc Mệnh Chủ thần bí này hiện thân trong hỗn độn.

Nàng biết muốn giải quyết rắc rối lớn thì chỉ có vị Nguyệt Chủ này mới có khả năng.

Dù sao muốn đối phó Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh thì chỉ có thể là Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Nguyệt Chủ Vọng Thư là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh duy nhất mà nàng biết.

Nay Nguyệt Chủ khó khăn lắm mới hiện thân, sao có thể để nàng dễ dàng rời đi. "Đợi đã..." Tiên Chủ đột nhiên cất tiếng, nghiến răng, vẻ mặt hiện lên nét lo lắng.

Vọng Thư dừng bước, nhìn Tiên Chủ.

Thực ra nàng đã nhận ra Tiên Chủ có việc muốn cầu xin. "Có chuyện gì?" "Xin Mệnh Chủ giúp ta một lần, ta nguyện dẫn đầu thuộc hạ quy thuận, làm việc cho Mệnh Chủ!" Tiên Chủ Bách Hợp lông mày thanh tú cau lại, hạ quyết tâm hét lớn.

Thà đi làm thuê cho người khác còn hơn bị kẻ khác thôn phệ.

Với một Nguyệt Chủ đã chứng Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, làm việc cho nàng cũng không mất mặt.

Vọng Thư hoàn toàn kinh ngạc.

Cái gì?

Chẳng lẽ lại được lợi mà không tốn chút công sức nào?

Ngày trước không thu phục được, nay lại dễ dàng thế sao?

Đúng là gặp vận may...

Tự nhiên có một nữ đế hoàn mỹ dâng tận cửa, cầu bao dưỡng?

Cốt truyện này...

đợi đã...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Tiên Chủ phải hạ mình như vậy?

Vọng Thư gạt bỏ những suy nghĩ lung tung, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Không thể phủ nhận nàng có chút động tâm, một tay sai cấp Thánh nhân đỉnh phong, huy hạ thế lực bàng đại.

Nếu có thể thu phục thì đúng là chuyện tốt.

Dù sao nàng cũng sẽ không thừa nhận mình thấy sắc nảy lòng tham với cơ thể của nữ đế tiểu phụ nhân này đâu. "Nói ta nghe xem." Vọng Thư vẻ mặt chính trực đáp lại.

Cái bản tính "lão sắc phôi" của nàng sẽ không dễ dàng bại lộ.

Bách Hợp mừng rỡ, thân hình lóe lên xuất hiện bên cạnh Vọng Thư, lấy ra một quả cầu thủy tinh lớn, bên trong bắt đầu chiếu những hình ảnh như phim điện ảnh.

Đúng là hàng xịn cầm tay. "Nguyệt Chủ toàn tri toàn năng, chắc cũng hiểu được trong hỗn độn, các kỷ nguyên thiên địa là vô cùng vô tận." "Trong hỗn độn, trải qua vô số kỷ nguyên, không biết có bao nhiêu kẻ kiệt xuất xuất hiện." "Mỗi một kẻ kiệt xuất đều có thể khuấy đảo phong vân của một phương kỷ nguyên.

Trong đó những kẻ thiên tư, cơ duyên đều tốt thì có thể thành Thánh, chúng ta đều thuộc số đó." "Nhưng trên Thánh nhân còn có một

tầng cảnh giới, trong hỗn độn được gọi là Nguyên Linh, tức Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên...

Các tồn tại Nguyên Linh vô cùng mạnh mẽ, là những tồn tại tối cao thực sự trong hỗn độn." Vọng Thư gật đầu, danh xưng Nguyên Linh này nàng mới nghe lần đầu.

Quả nhiên, hỗn độn và Hồng Hoang có chút khác biệt.

Nhìn những hình ảnh hiện ra trong quả cầu thủy tinh, từng vị tồn tại vĩ ngạn xuất hiện trong hỗn độn.

Có người vác đàn mà đi, chỉ trong cái búng tay, một kỷ nguyên thiên địa đang độ kiếp bên ngoài hỗn độn đã tro phi yên diệt.

Có người thân mang xích sắt nhưng lại chắp tay, mặt lộ vẻ từ bi, tự xưng là "Huyền Táng", táng tận thiên hạ.

Có người diễn tẫn sát lục, hào lệnh quân đoàn dưới trướng dấy lên sát nghiệp ngập trời, đi đến đâu hủy diệt đến đó.

Có người như kẻ lữ hành, du ngoạn giữa các kỷ nguyên thiên địa, thỉnh thoảng ra tay cứu người.

Có lúc lại chọn một sinh linh may mắn từ tiểu vũ trụ vứt vào kỷ nguyên thiên địa làm người xuyên việt, trao cho hệ thống, chẳng biết đang tìm kiếm điều gì.

Có kẻ lại như Thao Thiết, thôn phệ vạn vật, mỗi khi đến một kỷ nguyên thiên địa lại dấy lên hủy diệt đại kiếp để thôn phệ tất cả...

Từng thước phim hiện lên trong mắt Vọng Thư. "Thánh nhân tuy đắc đạo nhưng vẫn bị quy tắc thúc thúc phược." Thấy Vọng Thư có hứng thú với hình ảnh trong quả cầu, Tiên Chủ tiếp tục nói. "Nhưng những tồn tại Nguyên Linh kia đại đạo vĩnh hằng, sinh mệnh vĩnh hằng.

Cho dù tất cả kỷ nguyên thiên địa trong hỗn độn vô tận có phá diệt, vô số nhân quả sát nghiệp quấn thân cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ." "Vì vậy họ có được đại tự do, đại tiêu dao...

Nhưng cũng có kẻ làm điều đại ác." "Thậm chí có những Nguyên Linh không giống kẻ cầu đạo mà giống như quái vật điên cuồng..." "Kỷ nguyên thiên địa của ta đã bị một Nguyên Linh nhắm vào." Tiên Chủ Bách Hợp nói xong, hình ảnh dừng lại ở một người khổng lồ tỏa hồng quang vĩ ngạn, vác đại chùy đi trong hỗn độn, dưới chân hắn là mật mật ma ma vô số thực thể hỗn độn đang tiến về phía một điểm sáng xa xăm.

Điểm sáng đó chính là sào huyệt của Tiên Chủ, Tinh Thần Thiên Địa. "Ta xin ngài giúp ta một lần." Nói xong, Tiên Chủ lại khom người hành lễ.

Vọng Thư không lập tức đồng ý, nàng nhìn người khổng lồ hồng quang, trong mắt dâng lên chiến ý. "Thú vị đấy..." "Sức mạnh tuyệt đối, vị thế tối cao tuyệt đối mang lại điều ác tuyệt đối..." "À, trên đầu không có ai quản thúc... cho nên hành sự chẳng còn quy tắc nào cả." "Giống như quân vương thời phong kiến, một lời có thể quyết định sinh tử của hàng triệu người...

Kẻ đó thì có thể quyết định sự hưng suy của vạn giới." "Tự nhiên... sinh mệnh, vận mệnh của chúng sinh hay của cả một kỷ nguyên thiên địa, trong mắt hắn đều cực kỳ nhỏ bé.

Không thích thì hủy đi thôi, như đứa trẻ đối với món đồ chơi vậy." "Acc max cấp rồi, hỗn độn vô biên đối với hắn nơi nào chẳng phải là tân thủ thôn chứ?" Vọng Thư lẩm bẩm.

Nàng luôn thích nhìn nhận các sinh linh trong trời đất dưới góc độ con người, dùng nhân tính để phân tích.

Theo nàng, chỉ cần có ý thức thì sẽ có dục vọng, ai cũng vậy cả.

Dục vọng chính là cội nguồn của tính bản ác.

Ngay cả những Thánh nhân đứng trên đỉnh cao chúng sinh cũng vì khí vận, thể diện, linh bảo mà đại chiến không ngừng, ngay cả Thái Thanh Thánh nhân tu Thái Thượng Vong Tình cũng không ngoại lệ.

Muốn vô dục vô cầu thì quá khó.

Vậy các tồn tại Nguyên Linh trên cả Thánh nhân thì khá khẩm hơn được chỗ nào?

Chương 393

Chắc chắn không phải vị Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh nào cũng là kẻ thiện lương.

Chẳng nói đâu xa, cứ nhìn những đại năng từng tồn tại trong Hồng Hoang như Thái Nhất, Đế Tuấn, Ma Tổ La Hầu, Côn Bằng... kẻ nào nếu có cơ duyên chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh mà lại là hạng lương thiện?

Chỉ cần một kẻ đắc đạo, e là làm còn quá đáng hơn Vọng Thư gấp bội, sớm đã trảm Thánh nhân, rồi trảm Thiên Đạo và Hồng Quân, cuối cùng đặt cả Hồng Hoang dưới dâm uy của mình.

Vọng Thư hiểu rõ điều này, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tiên Chủ Bách Hợp.

Trong đầu nàng đột nhiên hiện ra dáng vẻ của Tiên Chủ khi lần đầu xuất hiện ở Hồng Hoang.

Tự tin, mạnh mẽ, bễ nghễ thiên hạ, đầy khí thế muốn cân cả Hồng Hoang.

Ngay cả trong lòng Vọng Thư cũng không khỏi tán thưởng.

Nếu không phải thực sự bị dồn vào đường cùng, một tồn tại như nàng ta sao có thể chịu cúi đầu cầu cứu "kẻ địch" cũ. "Ta đồng ý." Vọng Thư mỉm cười đáp lại.

Nàng đồng ý rồi.

Dù sao cũng chẳng mất công không, thu được một đại mỹ nữ Thánh nhân đỉnh phong trung thành thì chẳng lỗ chút nào.

Vừa hay nàng cũng muốn đấu một trận với tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh khác để xem thực lực hiện tại của mình ở mức độ nào.

Còn về nguy cơ vẫn lạc thì Vọng Thư không cần lo lắng.

Nàng hợp nhất với Vận Mệnh Đại Đạo, nắm giữ Vận Mệnh Trường Hà, nếu có chết thì cũng sẽ phục sinh trong đó thôi.

Vừa dứt lời, khuôn mặt Tiên Chủ lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ, nắm chặt nắm đấm. "Nhưng ngươi phải đợi ta một thời gian.

Hiện tại trong Hồng Hoang đang có một trận đại kiếp.

Đám môn nhân đệ tử của ta vẫn chưa trưởng thành, cần ta làm sư phụ trông nom." Vọng Thư nói thêm.

Nàng vốn đã quyết định sau Phong Thần đại kiếp mới đi du ngoạn hỗn độn, quyết định này sẽ không vì ai mà dễ dàng thay đổi. "Được, ta chờ." Tiên Chủ nghiến răng đồng ý.

Với sự nôn nóng của mình, nàng hận không thể lập tức kéo Vọng Thư đi ngay.

Nhưng vị đại lão này không chịu đi ngay thì nàng cũng bó tay.

Hiện tại đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất nàng có thể bám vào. "Cũng đừng quá lo lắng, trận đại kiếp này trong Hồng Hoang diễn ra rất ngắn, chỉ còn khoảng mười năm nữa thôi." "Ta sẽ sớm lên đường thôi." "Lúc đó ta sẽ đi tìm ngươi." Vọng Thư nói xong, cũng chẳng đợi Tiên Chủ có ý kiến gì, bước ra một bước, thân hình trực tiếp biến mất...

Tại bích du cung.

Thông Thiên nhìn chằm chằm vào Thanh Bình Kiếm đặt dưới đất trước mặt mà thẫn thờ, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Không hẳn là vui, cũng chẳng hẳn là buồn. "Thông Thiên, ta bái Hồng Quân làm lão sư, nhất định phải nỗ lực học tập nhé, có một ngày ta chắc chắn có thể trở nên mạnh mẽ như lão sư, không phụ uy

danh của phụ thần." "Ơ, ở đây thế mà có một đóa Sáng Thế Liên Hoa, hay là ba chúng ta mỗi người lấy một phần hóa thành linh bảo nhé?

Thông Thiên, ta đoán đệ nhất định sẽ chọn một thanh kiếm." "Thanh Bình Kiếm, tên hay lắm!

Tên hay lắm!" "Lão sư đã đến Tử Tiêu Cung, núi Côn Luân này Tam Thanh chúng ta chính thức tiếp quản thôi.

Sư huynh, sư đệ, chúng ta bắt đầu thu đồ đệ đi, làm cho Huyền Môn phát dương quang đại." "Thông Thiên, nhìn xem đệ thu bao nhiêu đồ đệ Yêu tộc kìa!

Làm cho cả phúc địa Côn Luân thành một bãi chiến trường ô yên chướng khí, tức chết ta mất!" "Ta chịu đủ rồi!

Phân gia thôi, Thông Thiên, đệ hãy mang đám đồ đệ vàng thau lẫn lộn kia rời khỏi Côn Luân đi, tìm nơi khác làm đạo trường cho Tiệt Giáo!"...

Âm thanh vẫn còn vang bên tai, nhưng cố nhân đã không còn.

Trong đầu Thông Thiên hiện lên khuôn mặt của Nguyên Thủy, có lúc ấm áp khi tình cảm Tam Thanh còn tốt, cũng có lúc tuyệt tình sau khi phân gia. "Lão sư, sư bá đến rồi!" Đúng lúc này, Đa Bảo đạo nhân hớt hải chạy vào bích du cung bẩm báo.

Sư huynh?

Thông Thiên kinh ngạc.

Từ khi Tam Thanh phân gia, quan hệ ngày càng căng thẳng, đã lâu lắm rồi không qua lại.

Nay Lão Tử tìm đến tận cửa, quả thực là khách quý. "Chắc hẳn là vì chuyện Nguyên Thủy vẫn lạc...

Thôi thì cứ xem ý tứ thế nào." Thông Thiên thầm nghĩ. "Mau mời

vào...

Không, ta đích thân đi đón." Nói xong, thân ảnh Thông Thiên biến mất, hiện ra ở lối vào đảo Kim Ngao.

Thấy một lão đạo mặc đạo bào trắng cưỡi thanh ngưu xuất hiện ở rìa đảo, đang nhàn nhã ngắm cảnh đẹp của đảo Kim Ngao. "Thông Thiên kiến quá sư huynh." "Sư huynh quả là người bận rộn, gió nào thổi sư huynh đến đây thế?" Thông Thiên hào sảng cười lớn nói.

Thấy thái độ của Thông Thiên như vậy, Lão Tử trong lòng nhẹ nhõm phần nào.

Không bị đuổi thẳng cổ nghĩa là còn có thể bàn bạc, chứng tỏ Thông Thiên vẫn còn chút tình nghĩa Tam Thanh. "Sư đệ, ta cũng không vòng vo, lần này đến đây thực sự có việc hệ trọng muốn thương lượng." Lão Tử sắc mặt bình tĩnh, bất bi bất hỷ.

Thông Thiên nghe vậy thu lại nụ cười. "Sư huynh mời vào trong." Lão Tử gật đầu.

Tiếp đó, hai người vào bích du cung, ngồi đối diện nhau trên hai cái bồ đoàn.

Đa Bảo đạo nhân đồng thời dâng trà sang một bên. "Không biết sư huynh đến đây vì chuyện gì?" Thông Thiên thần sắc ngưng trọng, chủ động hỏi trước.

Tuy đã đoán được đôi phần, nhưng hắn sẽ không tự dưng vồ vập, làm mất đi thân phận. "Sư đệ nhìn nhận thế nào về việc Nguyên Thủy vẫn lạc?" Lão Tử nhẹ phẩy phất trần, không trả lời ngay mà hỏi ngược lại một câu.

Sắc mặt Thông Thiên khẽ biến, rơi vào trầm mặc.

Đứng trên góc độ Tam Thanh, hắn tất nhiên không muốn Nguyên Thủy vẫn lạc, dù sao trước đây tình cảm cũng cực kỳ tốt, vẫn còn

chút tình xưa nghĩa cũ.

Nhưng đứng ở góc độ Tiệt Giáo, Nguyên Thủy chết rồi thì áp lực của trận đại kiếp này đè lên Tiệt Giáo lập tức nhẹ đi rất nhiều.

Về phương diện này, hắn lại nợ Vọng Thư một ân tình.

Cho nên lúc này tâm thái của Thông Thiên vô cùng phức tạp. "Sư đệ... chẳng lẽ không thấy kỵ đạn sao?" Lão Tử thấy Thông Thiên im lặng, trên gương mặt già nua bình tĩnh hiện lên một nụ cười, tiếp tục nói. "Nguyên Thủy sư đệ chỉ vì chút chuyện nhỏ mà bị trảm Thánh để răn đe." "Thật là cuồng vọng làm sao!" "Thật là bá đạo làm sao!" "Thật là coi trời bằng vung làm sao!

Một vị Thánh nhân trên vạn chúng sinh mà nói giết là giết!

Theo ta được biết, nàng ta còn chặn cả cửa Tử Tiêu Cung của lão sư nữa!" "Thật là quá đáng đến cực điểm!

Bá đạo đến cực điểm!" "Sư đệ... hiện tại nàng ta đúng là có quan hệ rất tốt với đệ, nhưng... sau này thì sao?" "Trên đời này không có bạn bè vĩnh viễn, cũng chẳng có kẻ thù vĩnh viễn...

Có những chuyện cần phải đề phòng." Trong mắt Thông Thiên lóe lên tia sáng, trong lòng có chút do dự, thầm nghĩ Lão Tử đến đây quả nhiên là vì chuyện đó.

Không thể phủ nhận, việc Vọng Thư giết Thánh đã thực sự khiến hắn nảy sinh tâm lý kỵ đạn.

Nhưng nếu bảo hắn từ bỏ quan hệ hữu hảo với Vọng Thư thì có phần hơi trẻ con.

Dù sao Nguyệt Chủ Vọng Thư cũng chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với hắn hay Tiệt Giáo cả.

Với tính cách của Vọng Thư, một khi đã đứng ở phía đối lập thì

phải chuẩn bị tâm lý làm kẻ thù vĩnh viễn, Thông Thiên không muốn thấy cảnh đó.

Làm đối thủ của một cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh ư?

Hắn chưa điên đâu.

Chương 394

"Chuyện sư huynh nói ta sẽ cân nhắc." "Còn sư huynh thì sao, sư huynh có cái nhìn thế nào về diễn biến tiếp theo của trận Phong Thần đại kiếp này?" Thông Thiên ướm lời hỏi, về trận đại kiếp này hắn cũng có tâm tư riêng, nhân cơ hội này hỏi xem ý tứ của Lão Tử thế nào.

Lão Tử phẩy phất trần suy nghĩ, hiểu rằng Thông Thiên đang có ý đồ riêng. "Nguyên Thủy đã vẫn lạc, sức mạnh của Tam Giáo Huyền Môn suy yếu chưa từng có, đại kiếp này cần kết thúc càng sớm càng tốt." "Vọng Thư đang ở thế mạnh, Nguyệt Giáo tạm thời không bàn tới.

Nhân Giáo không có người, còn Xiển Giáo... ta muốn bảo toàn cho họ.

Tây Phương Giáo có lẽ có thể đảm đương nhiệm vụ Phong Thần này, nhưng để các thần chức của Thiên Đình đều cho người Tây Phương Giáo nắm giữ thì cũng không hay lắm.

Sư đệ xem Tiệt Giáo có thể đưa ra hơn hai trăm người lên bảng điền khuyết không?" "Dù sao cũng có một số kẻ tâm thuật bất chính, căn cốt không tốt, không hưởng được tiên đạo thì chi bằng đi theo thần đạo, làm một vị thần nghe lệnh điều động, quản lý thần chức Tam Giới, cũng là một chỗ đi tốt." Lão Tử biết lời này chắc chắn sẽ làm Thông Thiên nổi giận, nhưng theo hắn thấy, Thông Thiên cứ khư khư bảo vệ toàn bộ Tiệt Giáo từ trên xuống dưới thực sự là quá cứng nhắc.

Tiệt Giáo to lớn như vậy, vạn tiên triều bái.

Hắn không tin bên trong không có những kẻ làm bia đỡ đạn, những

kẻ căn cốt kém, sát nghiệp nặng, thiên tư thấp kia không tống lên bảng thì giữ lại làm gì?

Chẳng lẽ dùng để gây thêm rắc rối sao?

Sắc mặt Thông Thiên đại biến, trong lòng cười lạnh liên tục.

Quả nhiên, ngay cả khi cục diện đã phát triển đến mức này, vị sư huynh này vẫn cứ nhắm vào Tiệt Giáo, muốn để đệ tử Tiệt Giáo đi lấp đầy Phong Thần Bảng nhằm bảo vệ toàn bộ đệ tử Xiển Giáo!

E rằng đây mới là mục đích thực sự của sư huynh trong chuyến đi này!

Đệ tử của ta thì không phải đệ tử, đệ tử của Nguyên Thủy thì mạng lại quý giá hơn sao?

Dựa vào cái gì chứ!

Thông Thiên nhìn chằm chằm vào mặt Lão Tử, như thể lần đầu tiên nhận ra con người thật của lão, trong lòng bốc lên một ngọn vô danh hỏa. "Sư đệ, chuyện này ta biết đệ có ý kiến riêng, hãy suy nghĩ thêm đi, sớm đưa ra quyết định." Lão Tử nói xong rồi rời đi.

Lúc đi, lão nhìn sâu vào Đa Bảo đạo nhân một cái, một ý niệm đột nhiên hiện ra trong đầu. "Chuyện này cần phải tính toán lại kỹ hơn." Lão Tử thầm than một tiếng.

Sau khi Lão Tử đi, trong bích du cung chỉ còn lại mình Thông Thiên. "Tranh..." Tru Tiên Kiếm tuốt khỏi bao, hắn nhìn chằm chằm vào thân kiếm mà thất thần.

Tại Thái Âm Y Quán.

Mưa máu vẫn rơi, mưa to tầm tã trút xuống đường phố, mái ngói... tất cả đều là mưa máu, hội tụ thành một thế giới đỏ thẫm cực kỳ nhức mắt.

Trong thành Triều Ca, đông đảo bách tính hoặc trốn dưới hiên nhà, hoặc nấp trong các cửa hàng, từng người một run rẩy quỳ lạy không ngừng, miệng lẩm bẩm cầu khẩn đại loại như "Ông trời ơi, làm phúc đi, xin hãy ngừng mưa".

Đại Bằng và Bích Tiêu đứng trên ban công tầng hai của y quán nhìn cảnh tượng này. "Sư phụ đúng là đã đâm thủng một lỗ lớn trên trời rồi." Bích Tiêu tán thán. "Sư tỷ, tranh thủ thời gian tu luyện đạo pháp hoặc luyện hóa pháp bảo đi, trận đại kiếp này có khả năng chúng ta cũng cần phải ra trận đấy." Đại Bằng nhìn mưa máu, trầm tư nói. "Ừm, tỷ biết rồi." Bích Tiêu gật đầu.

Đấu pháp ư?

Nàng đã học được không gian thuật nên cũng chẳng sợ, đánh không lại thì chạy thôi.

Đúng lúc này, một đạo tiên ảnh xuất hiện trên ban công.

Nàng mặc y phục đỏ, vóc dáng cao ráo, dung mạo khuynh thế. "Sư phụ, người về rồi ạ?" "Dưới lầu có một người 'vô tâm' đến, người mau xuống xem đi." Thấy Vọng Thư xuất hiện, Bích Tiêu không hề tỏ ra kinh ngạc mà ngược lại còn sắp xếp công việc cho nàng ngay lập tức.

Tỷ Can?

Vọng Thư chớp mắt.

Nàng bấm ngón tay tính toán, hình như vẫn chưa đến lúc vị này lên sân khấu mà, sao giờ đã bị móc tim rồi?

Tiếp đó, một hình ảnh hiện lên trong mắt Vọng Thư.

Đó là ở ngoại thành Triều Ca, trời đang mưa máu, giá xa của Trụ Vương đang di chuyển, kết thúc chuyến đạp xuân chưa kịp bắt đầu để quay về vương cung.

Đúng lúc này, một vị đại thần với khuôn mặt kiên nghị dũng cảm đứng ra chặn đường giá xa. "Đại vương, trời giáng mưa máu, vạn linh đều bi thương, đó là dấu hiệu trong giang sơn Thành Thang có yêu nghiệt tác quái.

Xin Đại vương hãy giết chết yêu nghiệt." Tỷ Can dầm mưa máu, chặn trước giá xa hét lớn.

Trên không trung sấm chớp đùng đùng.

Những tia chớp lóe lên làm rõ vẻ mặt quyết tuyệt của lão.

Vì một nỗ lực cuối cùng cứu vãn giang sơn Thành Thang.

Mượn thiên tượng để trảm yêu hậu! "Xin Đại vương giết yêu nghiệt!" "Xin Đại vương giết yêu nghiệt!" Các vị đại thần trung trực đi cùng đều quỳ sụp dưới đất, tiếng mưa lớn, tiếng sấm lớn, nhưng tiếng của họ còn lớn hơn.

Đồng lòng hiệp lực muốn trừ khử Đát Kỷ. "Câm mồm, Tỷ Can, đừng có hồ ngôn loạn ngữ!" "Làm gì có yêu nghiệt nào, thuần túy là nói nhảm!" Phí Trọng, Ưu Hồn lập tức nhảy ra chỉ trích Tỷ Can, mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng đầy sợ hãi.

Qua bảy năm Đát Kỷ kinh doanh, họ đã sớm cùng hội cùng thuyền với mụ ta, như hai con cào cào trên một sợi dây.

Hôm nay Tỷ Can có thể hạ quyết tâm, liều cả mạng sống để mượn thiên tượng trừ Đát Kỷ.

Vậy thì ngày mai, kết cục của họ chắc chắn cũng sẽ vô cùng thê thảm, nhất là khi một Văn Thái sư lẫy lừng, người có uy hiếp cực lớn với Trụ Vương vẫn chưa về triều.

Do đó khi Tỷ Can thỉnh cầu giết Đát Kỷ, Phí Trọng và Ưu Hồn là những kẻ đầu tiên nhảy dựng lên phản đối. "Oành!" "Oành!" Trên không trung sấm nổ liên hồi.

Sắc mặt Trụ Vương âm trầm đáng sợ, nhìn chằm chằm Tỷ Can.

Đát Kỷ có vấn đề lão đã sớm nhận ra, nhưng lão tình nguyện dùng giang sơn để đổi lấy nụ cười mỹ nhân. "Ái khanh hãy đứng lên, cô là Thiên tử, minh minh trung tự có thần nhân phù hộ, bên cạnh sao có thể có yêu nghiệt được, tuyệt đối đừng nói bậy." "Tả hữu, quay về cung." Trụ Vương lạnh lùng ra lệnh.

Trong giá xa, Đát Kỷ nhìn Tỷ Can với ánh mắt như nhìn một xác chết, mụ biết không thể giữ Tỷ Can lại được nữa. "Vừa hay, để ta nếm thử xem trái tim thất khiếu linh lung có vị gì." Đát Kỷ thầm nghĩ... "Duyên vậy, mệnh vậy.

Dù ta đã từng cảnh cáo nhưng con hồ ly tinh đó rốt cuộc vẫn không nghe vào." Vọng Thư xem xong những chuyện vừa xảy ra, khẽ lắc đầu.

Nàng than cho một tấm lòng trung thành của Tỷ Can, cũng than cho con hồ ly tinh kia rốt cuộc vẫn vô duyên với tiên đạo. "Đi thôi, xuống gặp xem sao." "Nếu chuyện đã xảy ra sớm hơn thì cũng đến lúc ta phải rời khỏi Triều Ca rồi." Trong nháy mắt, Vọng Thư hiểu rõ nhân quả, sải đôi chân dài bước xuống lầu.

Tỷ Can, một ông lão nhỏ nhắn mặc quan bào, tóc bạc trắng, lúc này đang đứng ngồi không yên khi nghe thấy tiếng động trên lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang, lão vội vàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một vị tiên tử mặc y phục đỏ bước xuống, vẻ đẹp của nàng khiến lão nhất thời thất thần.

Đợi đã, chẳng lẽ là?

Tỷ Can nhìn rõ dung mạo của Vọng Thư, lập tức trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Với vị đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này, lão thực sự quá đỗi quen thuộc.

Trong miếu Thủy Tổ chính là Thánh Cô Vọng Thư. "Thái Âm Y Quán, hóa ra là vậy...

Trong truyền thuyết thượng cổ, vị này là Thái Âm Nguyệt Chủ, sau đó mới trở thành Thánh Cô của nhân tộc." "Chẳng trách Thái Âm Y Quán lại thần kỳ đến vậy, y thuật cao minh khôn lường." "Cũng chẳng trách Khương Tử Nha khi rời Triều Ca đã bảo ta rằng nếu gặp đại nạn thì hãy đến Thái Âm Y Quán thử xem." "Tất cả đều đã rõ ràng rồi." Tỷ Can nghĩ thầm, rồi trực tiếp quỳ sụp xuống đất. "Nhân tộc Tỷ Can bái kiến Thánh Cô nương nương." Vọng Thư gật đầu.

Những thứ khác không nói, nhưng thái độ này của lão thì được. "Tỷ Can, ta hỏi ngươi: Người không có tim, có thể sống chăng?" Ánh mắt nàng đầy vẻ thú vị.

Câu hỏi này vốn dĩ Tỷ Can nên đi hỏi người khác, nhưng giờ nàng muốn nghe đáp án của chính lão.

Tỷ Can: .....

Chương 395

Cái quái gì thế, nếu có tim mới sống được thì ta đến đây làm gì?

Trong lòng thầm oán trách nhưng lão không dám biểu hiện ra ngoài.

Theo quan niệm thông thường, người không tim mà sống được ư?

Chẳng phải là yêu quái sao?

Nhưng nếu không sống được thì cái thứ đang đứng đây là cái quỷ gì... "Nương nương nói Tỷ Can sống được thì Tỷ Can sống được.

Nương nương nói Tỷ Can không thể sống thì Tỷ Can đành chịu chết." Tỷ Can khôn ngoan đáp.

Trong thoáng chốc, lão hiểu rằng đây không phải là vấn đề có thể sống hay không, mà là vấn đề Thánh Cô nương nương có cho lão sống hay không.

Đối với một vị đại thần thượng cổ như nàng, để lão sống tiếp thực sự không còn gì đơn giản hơn.

Vọng Thư bật cười tự nhiên: "Tỷ Can à Tỷ Can, ngươi đúng là lão hồ ly." "Sống thì cũng được thôi, nhưng hãy đến thành Ký Châu, giúp Tô Hộ diệt Thương, thấy sao?" Sắc mặt Tỷ Can khẽ biến, sau đó ánh mắt trở nên kiên định. "Tỷ Can nguyện tuân lệnh Thánh Cô.

Ân Thọ kia hôn dung vô đạo, chỉ nghe vài lời sàm ngôn của Đát Kỷ đã đòi lấy mạng ta...

Nay ta không còn tim, cũng coi như đã chết một lần, tình phân giữa Tỷ Can ta và vương thất đến đây là chấm dứt." "Chỉ là Tỷ Can có một thắc mắc, Đát Kỷ kia thực sự là Yêu tộc sao?" Vọng Thư gật đầu, nhìn ra cảnh đường phố ngoài cửa. "Tất nhiên rồi, năm đó trong miếu

Thủy Tổ đã xảy ra chuyện đại bất kính như vậy.

Ta và Trụ Vương coi như đã thanh toán xong sau khi hắn bị ta quất ba trăm roi.

Nhưng giữa Nữ Oa nương nương và Trụ Vương thì chưa bao giờ kết thúc đâu, sao bà ấy có thể dễ dàng bỏ qua chuyện đó được..." Tỷ Can sắc mặt đại biến.

Với sự thông minh của mình, lão lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói của Vọng Thư. "Đát Kỷ... hóa ra là quân cờ của Nữ Oa nương nương..." "Chẳng trách... chẳng trách..." "Hóa ra đại họa đã gieo mầm từ sớm!" Tỷ Can lẩm bẩm.

Tiếp đó, Vọng Thư trị khỏi vết thương cho Tỷ Can, trực tiếp dùng thần thông tống lão đến Ký Châu. "Bích Tiêu, Đại Bằng... thu dọn đồ đạc đi, chúng ta quay về." Về lại tầng hai, Vọng Thư dặn dò Bích Tiêu và Đại Bằng. "Sư phụ, không mở y quán nữa ạ?" Bích Tiêu mặt đầy hân hoan nhưng vẫn giả bộ hỏi lại. "Gì?

Con muốn mở tiếp à?" Vọng Thư nhướn mày, nhìn Bích Tiêu với ánh mắt trêu chọc. "Không không không... sư phụ, con đi thu dọn ngay đây.

Đại Bằng, nhanh tay lên!" Bích Tiêu lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

Vọng Thư mỉm cười, thừa biết tâm tư của hai nhóc này.

Nàng sải đôi chân dài chậm rãi bước ra ban công, nhìn xuống đường phố Triều Ca, quan sát nhân gian bách thái.

Một ý niệm trong lòng nàng ngày càng trở nên rõ ràng. "Nếu đã trảm Nguyên Thủy thì Phong Thần đại kiếp cũng loạn rồi." "Đã nghịch lại đại thế của Thiên Đạo, thì chi bằng làm cho tới luôn." "Vốn là kiếp nạn của thần tiên, sao lại đổ lên đầu phàm nhân, thật chẳng ra làm sao cả." Đối với tính mạng của tu sĩ hay đại năng, Vọng Thư sẽ

không thương xót, họ chọn con đường nào thì cứ thế mà đi.

Vào kiếp là do họ chọn.

Thậm chí tính mạng của binh sĩ phàm nhân các phe cũng vậy, một khi đã chọn bước lên chiến trường thì phải có giác ngộ đối mặt với cái chết.

Điều nàng thương xót chính là tính mạng của những người dân thường thực sự.

Trong sử sách, đối với miêu tả về kẻ chiến thắng thường chỉ viết: Ngày X tháng Y năm Z, đại quân đến thành A, giao chiến vài ngày, thành vỡ.

Trong câu nói đó, nơi nồng nặc mùi máu nhất không phải là "đại quân", không phải là "giao chiến", mà chính là "thành vỡ".

Nó đại diện cho vô số người dân vô tội rơi vào thảm họa binh đao. "Thần tiên đánh nhau, phàm nhân vạ lây." "Đám thần tiên kia mới là kẻ nên lên bảng." "Vừa hay trên bảng lúc này mới có hai người, còn thiếu hơi nhiều đấy." Vọng Thư hướng mắt nhìn về Bắc Hải, nhìn về Tây Kỳ, cuối cùng nhìn về Nhân Giáo, Xiển Giáo và...

Tây Phương Giáo.

Bá Ấp Khảo đang ở trên đường.

Cơ Xương đang bị giam ở ngục tối.

Văn Trọng đang đánh trận ở Bắc Hải.

Trụ Vương mỗi ngày đắm chìm trong sắc dục với Đát Kỷ, chẳng mấy bận tâm đến việc triều chính.

Đát Kỷ dường như thực sự đã nảy sinh tình cảm với Trụ Vương, còn muốn sinh con cho lão...

à không, sinh cáo nhỏ.

Tỷ Can chết rồi, ngoài trừ Phí Trọng và Ưu Hồn uống thêm hai bát rượu ăn mừng ra thì không gây ra biến động gì quá lớn, cùng lắm là đám quan lại trung trực từng đi theo Tỷ Can khóc thầm vài tiếng, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Khương Tử Nha bắt đầu ngâm thơ xướng ca, diễn cái màn "thâm sơn có hiền nhân".

Cái trò này hậu thế có Gia Cát Lượng thời Tam Quốc, Bồ Đề tổ sư ở núi Linh Đài thời Tây Du đều chơi qua cả.

Thân Công Báo ở thành Ký Châu chỉ mất bảy năm đã bạc cả đầu.

Làm thừa tướng của một nước khó hơn tưởng tượng rất nhiều, nhất là ở một tiểu quốc như Ký Châu.

May mắn là sau bao tâm huyết (vừa ăn cướp vừa lừa bịp), cuối cùng cũng ra dáng một chư hầu.

Cũng không hổ danh là "giao tế hoa" nổi tiếng nhất thời Phong Thần, dù không có Văn Trọng làm cầu nối, dù Thông Thiên giáo chủ của Tiệt Giáo đã năm lần bảy lượt cấm đệ tử hạ sơn, yêu cầu tĩnh tu.

Nhưng kẻ này vẫn dựa vào quan hệ tốt đẹp truyền thống giữa Nguyệt Giáo và Tiệt Giáo để thuận lợi xâm nhập vào trận doanh của Tiệt Giáo, mặc cho một số người cứ thấy lão là né như né tà.

Cái sức hút chết tiệt đó khiến người ta không cưỡng lại được, mỗi ngày danh sách liên lạc của Thân Công Báo lại dài thêm vài cái tên.

Danh sách đó đang tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Tuy nhiên gần đây lão đã bớt đi một chút để cùng Khổng Tuyên tính toán làm sao mở rộng thành Ký Châu.

Họ nhắm vào Bắc Hải, vị lão Thái sư kia ở Bắc Hải đã quá lâu, thực sự là hơi phiền người.

Đã đến lúc phải để lão quay về rồi.

Đó là tình hình nhân gian ở Triều Ca, Tây Kỳ và Ký Châu, ba phe thế lực đều đang âm thầm phát triển.

Còn giới thần tiên thì lại là một cảnh tượng khác.

Hạo Thiên và Dao Trì âm thầm thu liễm, không còn gây khó dễ cho La Sinh Môn nữa.

Vị Nguyệt Chủ kia ngay cả Thánh nhân cũng trảm được, thì trảm một Thiên Đế, Thiên Hậu chắc cũng dễ như uống nước thôi.

Bọn họ triệt để ngoan ngoãn, an tâm đợi vị kia đấu pháp với Thánh nhân xong rồi tính sau.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng dừng các hành động nhỏ lại, đặc biệt là phía Địa Phủ, tất cả quân cờ ngầm đều được lệnh ẩn mình hoàn toàn vì sợ chọc vào dây thần kinh của "kẻ điên" kia.

Nhất thời Địa Phủ thái bình vô sự, biển lặng sóng êm, còn sạch sẽ hơn cả nhân gian.

Chỉ có một nơi sau khi suy tính kỹ lưỡng vẫn quyết định tiếp tục hành động.

Đó là vùng Bắc Hải ở nhân gian.

Tại sao thất thập nhị lộ chư hầu lại phản loạn?

Tại sao với tài năng của Văn Trọng mà tốn bảy năm vẫn không dẹp yên được?

Nguyên nhân chính là ở Tây Phương Giáo.

Tại Bắc Hải, họ đã bố cục ngay từ đầu.

Giờ đã đến mức này, đương nhiên họ sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trong Nguyệt Hoàng Cung thư thái...

Tại Nguyệt Hoàng Cung, Vọng Thư vươn vai một cái thật dài, phô diễn hết những đường cong mỹ miều của mình, đáng tiếc là chẳng có người ngoài nào được chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy.

Hôm nay là ngày thứ ba nàng trở về Nguyệt Hoàng Cung.

Chương 396

Sau khi tự thưởng cho mình hai ngày nghỉ phép, hôm nay nàng định vực dậy tinh thần làm việc.

Vọng Thư lấy Bàn Cổ Phiên ra.

Trong đầu nàng hiện lên những biểu hiện bất thường của Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung. "Lão ta không những không ngăn cản, mà còn có vẻ... vui mừng..." "Giống như được giải thoát vậy..." "Bên trong có bí mật gì chăng?" "Chẳng lẽ ta chém chết Nguyên Thủy lại là đang giúp lão ta sao?" "Đợi đã..." Đối với Đạo Tổ Hồng Quân... dù hiện tại Vọng Thư đã đứng ở một tầng thứ nhất định, nàng vẫn giữ một chút thận trọng hay đúng hơn là cảnh giác với lão.

Danh tiếng của lão quá lớn mà. "Giúp sao?" Trong mắt Vọng Thư lóe lên một tia tinh quang.

Từ này rất có linh tính.

Thiên Đạo Hồng Quân, Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, Hợp Đạo Cảnh.

Tối cao vô thượng, quản lý cả một kỷ nguyên thiên địa.

Một tồn tại như vậy liệu có cam tâm bị Thiên Đạo giam cầm trong Tử Tiêu Cung không?

Trong Tử Tiêu Cung đó chằng chịt vô số xiềng xích Thiên Đạo, người khác không thấy được nhưng Vọng Thư thì nhìn thấy rõ mồn một. "Nếu là ta, chắc chắn ta sẽ tìm mọi cách để thoát khỏi lồng giam." "Không thể dùng việc đánh đổi tu hành cảnh giới để thoát thân, vì ngay từ đầu lão ta hợp đạo chính là nhắm tới Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh..." "Vậy thì phương pháp duy nhất để thoát khỏi lồng giam

Thiên Đạo chính là 'nuốt'." "Hồng Quân là Thiên Đạo nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, và Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo là Hồng Quân là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau." "Nuốt chửng Thiên Đạo thì có thể thoát khốn." "Tiền đề của tất cả là sức mạnh Thiên Đạo phải bị suy yếu... không phải kiểu suy yếu do tích tụ kiếp vân, mà là suy yếu trong quá trình vận hành bình thường của nó..." "Phục sinh một vị Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng phải trả một cái giá không hề nhỏ." "Vậy thì tương ứng, sức mạnh Thiên Đạo sẽ bị suy giảm." Vọng Thư suy ngẫm, mắt sáng rực.

Nàng cảm thấy khả năng của suy đoán này là rất lớn.

Nếu suy đoán này là thật, vậy thì phản ứng của Hồng Quân sau khi Nguyên Thủy bị chém chết có thể giải thích được rồi.

Còn về thù hận thầy trò gì đó, Vọng Thư tin rằng ở chỗ Hồng Quân là không tồn tại.

Dù sao Nguyên Thủy cũng không thực sự chết hẳn, chỉ giống như tạm thời offline trong một trò chơi mà thôi. "Mượn tay ta để thoát khỏi Thiên Đạo, quả là một kế hoạch hoàn hảo." "Không, chuyện này cũng chỉ là suy đoán của ta, cần phải xem xét kỹ hơn." "Việc cần làm hiện tại là hoàn thành đại kiếp." Vọng Thư thu lại suy nghĩ, nhìn về phía Ký Châu, nhạt giọng ra lệnh. "Khổng Tuyên, Thân Công Báo, chuyện hai người đề cập với ta trước đó, hãy bắt đầu thực hiện đi." "Đã đến lúc rồi." "Cứ việc mà làm." Chuyện nàng nhắc tới chính là việc Ký Châu xuất quân đi bình định Bắc Hải, dâng sớ điều Văn Thái sư về triều, sau đó để Đát Kỷ thổi gió bên gối, điều Văn Thái sư đi diệt Tây Kỳ.

Như vậy đại chiến giữa Triều Ca và Tây Kỳ sẽ bùng nổ sớm hơn, thành Ký Châu có thể yên tâm âm thầm phát triển, tiến lên phía Bắc nuốt gọn Bắc Hải, sau đó tiến về phía Đông và Nam nuốt chửng bốn

trăm chư hầu còn lại.

Đây là mưu đồ do Khổng Tuyên và Thân Công Báo liên thủ vạch ra.

Vọng Thư cảm thấy rất khả thi. "Đệ tử tuân mệnh." "Chủ nhân vạn tuế." Tại thành Ký Châu.

Khổng Tuyên và Thân Công Báo vẻ mặt cung kính, hướng về phía núi Chiêu Dao khom người hành lễ.

Sau lưng họ, hai người nhìn nhau, trong mắt tóe lửa...

à không, đều là vẻ cuồng hỉ.

Có được sự gật đầu của Vọng Thư, nghĩa là những việc tiếp theo họ có thể làm lớn rồi.

Ngay từ khi thành Ký Châu mới có chút thực lực, tầm mắt của cả hai đã nhắm tới vùng Bắc Hải.

Bắc Hải vật sản phong phú, khoáng sản, linh dược đều cực kỳ nhiều, dân cư cũng đông đúc, chiếm được nơi này có thể khiến thành Ký Châu phát triển vượt bậc, tạo nền móng cho nghiệp lớn Nhân Hoàng.

Nhưng trước đó, thế lực ở Bắc Hải ngoài Sùng Hầu Hổ ra còn có quân phản loạn của thất thập nhị lộ chư hầu và quân đội nhà Thương.

Đứng sau quân phản loạn là Tây Phương Giáo, còn thống lĩnh quân đội nhà Thương là Văn Thái sư, có thể coi như người của Tiệt Giáo.

Nếu Nguyệt Giáo nhập cuộc, tiến quân vào Bắc Hải, chí ít sẽ phải đối đầu với một trong hai phe đó.

Rất có khả năng sẽ dẫn đến đại chiến giữa các đại giáo.

Vì vậy, sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, Khổng Tuyên và Thân Công

Báo mới thắp hương cầu cáo Vọng Thư chuyện này.

Nay cuối cùng cũng có hồi âm.

Hai người lập tức hành động.

Thân Công Báo nhanh chóng đến phủ Thái thú tìm cha con Tô Hộ, một mặt bảo Tô Hộ dâng sớ lên Trụ Vương, tự mình xin đi thay thế Văn Trọng trấn áp loạn quân Bắc Hải.

Mặt khác bảo Tô Toàn Trung viết thư cho Đát Kỷ, đợi Văn Trọng về triều thì thổi gió bên gối để Trụ Vương sai Văn Trọng dẫn đại quân đi phạt Tây Kỳ.

Đồng thời, Khổng Tuyên và Lữ Nhạc dẫn mười vạn binh mã ra khỏi Ký Châu, tiến quân vào Bắc Hải.

Ngay ngày hôm sau sau khi đưa ra quyết định, đại quân đã khởi hành.

Trên lầu thành, Tô Toàn Trung và Thân Công Báo nhìn theo đoàn quân xa dần, khuất sau đường chân trời. "Năm đó Trụ Vương nghe tin em gái Đát Kỷ của ta xinh đẹp ở đâu không biết, liền nảy sinh ý đồ cưỡng đoạt, sai Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ dẫn mười vạn đại quân áp sát thành Ký Châu." "Ngày hôm đó, đến tận bây giờ ta vẫn cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Không sợ thừa tướng chê cười, cái cảm giác bất lực đó cứ giày vò ta mỗi phút mỗi giây.

Nếu như lúc đó ta có tu hành, hoặc phủ Ký Châu Hầu là chư hầu hàng đầu trong tám trăm chư hầu thì Trụ Vương không đời nào đạt được mục đích." "Đát Kỷ cũng sẽ không trở thành như bây giờ!" "Cứ ngỡ đời này khó mà báo được thù lớn này!

Không ngờ mới chỉ bảy năm, Ký Châu ta đã có thể xuất binh báo thù xưa." Tô Toàn Trung cảm thán, càng nói mặt càng hiện rõ vẻ phẫn

nộ. "Đa tạ thừa tướng.

Sau khi họ Tô ta chiếm được thiên đạo, nhất định sẽ không quên đại ân của thừa tướng và Nguyệt Giáo." Nói xong, hắn hướng Thân Công Báo khom người hành lễ.

Nay Khổng Tuyên làm Quốc sư Ký Châu, Thân Công Báo làm Thừa tướng, nắm toàn bộ quyền quân chính.

Nếu là ở những vị minh chủ bình thường, e là đã sớm nảy sinh lòng kỵ kỵ đạn.

Nhưng Tô Hộ và Tô Toàn Trung lại không hề có ý niệm đó.

Thần tiên vốn không tham luyến quyền lực phàm tục.

Ít nhất là người của Nguyệt Giáo là như vậy.

Những người này sau khi đại công cáo thành đều sẽ ẩn dật.

Việc họ cần làm lúc này là ôm chặt đùi đại lão, ngoan ngoãn đợi được "gánh" mà thôi. "Tướng quân mau đứng lên, ngài biết ta nghe mệnh lệnh của ai rồi đấy, sau này chiếm được thiên hạ hãy năng đến miếu Thủy Tổ ở thành Cổ Vương thắp hương là được." "Cội nguồn của nhân tộc là ở đó... nhưng lại có biết bao kẻ lòng lang dạ thú, quên cả gốc gác." Thân Công Báo đỡ Tô Toàn Trung dậy, khẽ lắc đầu.

Tuy là hắc báo tinh chuyển thế, tình cảm với thành Cổ Vương không sâu đậm, nhưng dù sao cũng đã sống ở đó mười mấy năm, chịu không ít ảnh hưởng.

Lão cảm nhận sâu sắc rằng hiện tại có một số kẻ trong nhân tộc là hạng vong ân phụ nghĩa, sống phí cả cơm gạo.

Đáng đời bị Thủy Tổ ra tay đoạt lại giang sơn. "Nhất định rồi!" Tô Toàn Trung vẻ mặt chính trực nói.

Sau khi giao lưu sâu hơn với Khổng Tuyên và Thân Công Báo, hắn

đã biết về những chuyện xảy ra ở miếu Thủy Tổ năm xưa.

Biết rõ ngọn nguồn của mọi chuyện, hắn lấy đó làm gương soi mình.

Tại Bắc Hải, đại doanh quân Thương.

Một vị lão tướng tóc bạc trắng, thân hình khôi ngô khoác chiến giáp đang đọc một tờ chiếu thư.

Đó là chiếu thư của Trụ Vương lệnh lão về triều.

Lúc này, tính từ khi Tô Hộ dâng sớ xin đi Bắc Hải thay thế Văn Trọng bình định phản loạn đã được hơn hai tháng. "Lạ thật, quân phản loạn Bắc Hải thực lực cực mạnh, ngay cả lão phu cũng không dám chắc có thể hạ gục được, Tô Hộ lấy đâu ra dũng khí mà dám nhảy vào vũng nước đục này chứ?

Chẳng lẽ hắn không sợ bị phản quân giết chết sao?" Văn Trọng vuốt râu trầm ngâm, đôi mắt nhe lại.

Lão cảm thấy có gì đó không đúng.

Tô Hộ trong ấn tượng của lão chỉ là chư hầu của một thành nhỏ, thực lực và nội hàm đều không đủ để bình định Bắc Hải, bản thân Tô Hộ cũng chẳng phải hạng kiêu hùng thiện chiến gì.

Văn Trọng nghĩ vậy, đưa tay phải ra bấm ngón tay tính toán.

Nhưng lão phát hiện Tô Hộ quả thực vẫn như trong ấn tượng, chẳng có gì khác biệt. "Thật là kỳ quái." "Không, có lẽ hắn thấy lão phu đã nắm thế thượng phong nên muốn đến kiếm chút công lao chiến đấu để dát vàng lên mặt mình.

Như vậy hắn có thể lợi dụng quan hệ cha con với Tô Đát Kỷ để tiến thân vào triều đình, hoặc mượn cơ hội này để trở thành một phương đại chư hầu!" "Cũng không phải là không có khả năng." Văn

Trọng tự bổ não, khuôn mặt lộ rõ vẻ mỉa mai.

Theo lão thấy, thiên hạ Âm Thương sở dĩ có cục diện loạn lạc như ngày nay đều là do hạng tâm hoài quỷ thai như thế này quá nhiều.

Chương 397

"Thôi được, cứ để hắn gánh vác trước." "Lão phu cứ về triều giết Đát Kỷ, diệt trừ nịnh thần trước đã...

Phải chỉnh đốn lại triều đình một phen, còn phía Đại vương nữa...

Thật là đến lúc phải quản giáo lại rồi." Chiều hôm đó, Tô Hộ đã đến đại doanh quân Thương để bàn giao quân quyền.

Văn Trọng dẫn đi năm vạn binh mã, mười lăm vạn đại quân còn lại đều để lại cho Tô Hộ. "Chúc mừng hầu gia, có thêm mười lăm vạn đại quân." "Chỉ cần lôi kéo một chút, mười lăm vạn đại quân này từ nay sẽ mang họ Tô." Một thanh niên tuấn tú mặc giáp thân vệ đứng cạnh Tô Hộ lớn tiếng nói.

Tô Hộ cũng hớn hở ra mặt. "Ha ha ha ha!" "Tất cả đều nhờ mưu kế của Quốc sư và Thừa tướng mới có kết quả này.

Tiếp theo, toàn bộ trông cậy vào thủ đoạn của Quốc sư." Khổng Tuyên gật đầu. "Đứng sau quân phản loạn là Địa Tạng Vương Bồ Tát, Dược Sư Lưu Ly Phật... cùng một đám La Hán, Bồ Tát của Tây Phương Giáo." "Hừ, không ngoan ngoãn ở Tây Phương mà dám đến phương Đông đục nước béo cò, lần này phải cho chúng biết tay." "Vừa hay Nguyệt Giáo và Tây Phương Giáo xưa nay mâu thuẫn vốn thâm sâu..." "Đặc biệt là Chuẩn Đề Thánh nhân kia, dám làm ra những chuyện hỗn chướng như vậy.

Ta nhất định sẽ không tha cho đám đồ tử đồ tôn này đâu." "Tiện thể tống hết bọn chúng lên bảng!" Lời nói của Khổng Tuyên tràn đầy sát khí.

Còn việc sau này khi Phong Thần nếu người của Tây Phương Giáo chiếm đa số thì sao...

Lão chẳng hề lo lắng, La Sinh Môn đã sớm cắm rễ trong Thiên Đình, muốn cô lập một số người vào vị trí râu ria thì quá là đơn giản.

"Báo!

Tướng quân, đối diện Thương quân đã thay soái kỳ!" Đối diện Thương quân, trong một thung lũng dài hẹp giữa quần sơn, một tên trinh sát vội vàng chạy vào đại trướng bẩm báo.

"Thay soái kỳ!" "Có biết là đổi thành ai không?" Thống lĩnh quân phản loạn có tổng cộng chín người, béo gầy cao thấp tuổi tác không đồng nhất, nghe tiểu binh bẩm báo đều lộ vẻ chấn kinh, nhao nhao kinh hô thất thanh, trừng mắt truy hỏi.

Bọn họ đã đối đầu với Văn Trọng hơn bảy năm, nay đột nhiên thay người, tự cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Bẩm tướng quân, tiểu nhân không dám tới quá gần.

Chỉ ở trong mật lâm ngoài doanh trại Thương quân nhìn thoáng qua, đại kỳ mới thay có viết một chữ Tô." Tiểu binh đáp.

"Họ Tô?

Trong Ân Thương có đại tướng nào họ Tô sao?" Các thống lĩnh đưa mắt nhìn nhau, nếu là đại tướng như Hoàng Phi Hổ thì còn biết, nhưng mới đổi sang một người họ Tô khiến bọn họ không sao đoán ra được.

Trong đầu căn bản không có cái tên vô danh tiểu tốt nào như vậy.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía vị tăng nhân đang ngồi xếp bằng nhắm mắt đả tọa ở vị trí gần cửa đại trướng.

Vị tăng nhân kia mặc một bộ pháp bào trắng, hai tay hợp thập, thần thái từ bi.

Cảm giác được ánh mắt của chúng nhân, tăng nhân mở mắt ra:

“Ký Châu Hầu Tô Hộ.” Thanh âm cực kỳ bình đạm, như thể không có chút cảm xúc nào.

“Địa Tạng sư đệ đoán không sai, quả thực là Tô Hộ.

Hắn vừa phái người đưa chiến thư cho ta, hẹn ba ngày sau giao chiến.” Lúc này, lại có một vị tăng nhân bước vào trong trướng, khác với Địa Tạng Vương Bồ Tát, vị tăng nhân này mặc minh hoàng pháp bào, tay cầm tràng hạt, diện dung trắng trẻo.

Chính là Dược Sư Lưu Ly Phật, đệ tử của Chuẩn Đề.

Dứt lời, các thống lĩnh phản quân lập tức phẫn nộ.

Trước khi phản Thương, bọn họ cũng là một trong tám trăm trấn chư hầu của Ân Thương, tự nhiên có nghe danh Tô Hộ.

“Cánh là Tô Hộ!” Có người kinh ngạc.

“Chỉ là một tiểu chư hầu, thật to gan, một tiểu chư hầu mà dám vọng tưởng giao chiến với chúng ta, còn dám hạ chiến thư!” Có người đầy mặt khinh miệt.

“Hai vị Thượng Phật, hãy để ta đi, nhất định sẽ lấy đầu Tô Hộ treo cao trước cửa doanh.” Có người linh cơ động đậy, thấy cơ hội lập công.

“Để ta đi!

Đại phủ của ta đã sớm khát khao khó nhịn rồi!” Dược Sư lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát: “Sư đệ, Khổng Tuyên tới rồi.” Địa Tạng Vương trợn trừng mắt, kinh hãi nhìn Dược Sư: “Chắc chắn chứ?

Khổng Tuyên nào?” Y đứng bật dậy, biểu tình và động tác trên mặt đều cho thấy trong lòng đang dậy sóng.

Dược Sư hít sâu một hơi gật đầu: “Chắc chắn!

Trong đội binh sĩ Tô Hộ phái tới hạ chiến thư có kẻ thi triển pháp thuật, nhìn qua không khác gì phàm nhân.

Nhưng đâu biết rằng, năm đó trong cuộc tranh giành Tam Hoàng Ngũ Đế, ta từng đến Nhân tộc đặc biệt quan sát người của Nguyệt Giáo, tuyệt đối không nhìn lầm." Địa Tạng Vương hai tay hợp thập, bắt đầu đi đi lại lại trong đại trướng.

Đây là phương thức suy nghĩ của y.

"Không ngờ Khổng Tuyên lại ẩn tàng trong đó.

Hẳn nào Tô Hộ lại có gan lớn như vậy dám tới Bắc Hải, hóa ra là ôm được đùi lớn Nguyệt Giáo.

Khổng Tuyên... vì khu vực Bắc Hải mà để lộ hành tung với Tây Phương Giáo chúng ta..." Địa Tạng Vương thần sắc ngưng trọng suy tư.

Các thống lĩnh phản quân bên cạnh nghe hai vị Thượng Phật giao trao đổi, thấy hai vị thần tiên như lâm đại địch, biết ngay là gặp phải nhân vật tàn ác trong giới thần tiên, nhao nhao lùi lại phía sau mười mấy bước, chỉ sợ hai vị Thượng Phật bắt mình lên làm bia đỡ đạn hoặc vật tế thần.

Bảy mươi hai lộ chư hầu, đã có sáu mươi ba lộ chết oan uổng như vậy rồi, bài học nhãn tiền còn đó.

"Đoán không thấu...

Nhìn không rõ..." Địa Tạng Vương cau mày, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Dược Sư Lưu Ly Phật: "Sư huynh, chỉ có một mình hắn sao?

Có người khác nữa không?" Dược Sư lắc đầu: "Trong đội nhân mã đó, ta chỉ thấy một mình hắn." Địa Tạng Vương dừng bước: "Bắc Hải trù phú...

Tây Phương khô cằn, so với nơi này đúng là một trời một vực.

Hai vị Giáo chủ cũng cực kỳ coi trọng bố cục tại Bắc Hải, nếu có thể thắng, giáo ta sẽ chiếm được một mảnh địa bàn ở Đông Phương.

Tiếp theo, cho dù thời gian giáo ta đại hưng có ngắn ngủi, nơi này cũng có thể cung cấp khí vận và tài nguyên lâu dài.

Không thể mất!

Không thể lùi!" Địa Tạng Vương mày nhíu chặt, kế đó mắt sáng lên, một ý nghĩ điên cuồng lóe qua: "Sư huynh, ta nghe nói Khổng Tuyên hiếu chiến, tự phụ cực cao, cực kỳ kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Ba ngày sau giao chiến, có thể tiến hành tiên nhân đấu pháp trước.

Dùng chiêu cũ của Sư tôn: Đổ chiến (đánh cược)!

Lúc đó ta sẽ dùng lời lẽ khích tướng, để một mình hắn đấu với ba người chúng ta.

Lập hạ quy tắc đổ chiến, nếu chúng ta thắng, vùng Bắc Hải sẽ giao cho Tây Phương Giáo.

Nếu thua, ta sẽ rút khỏi tranh chấp Bắc Hải, nhường Bắc Hải lại cho hắn.

Như vậy, nếu thắng chúng ta sẽ hoàn toàn nắm chắc Bắc Hải, cho dù Nguyệt Chủ hiện thân cũng không làm gì được.

Là đệ tử tự mình đáp ứng đổ chiến!

Ngay cả khi thua, hợp lực ba người chúng ta cũng sẽ không có nguy cơ vẫn lạc, đệ tử Tây Phương Giáo cũng có thể toàn thân trở lui." Dược Sư nghe vậy liên tục gật đầu, thầm nghĩ kế sách này không tệ.

"Chờ đã...

Sư đệ, ba người, không phải định tính cả Di Lặc sư huynh vào đấy chứ?" Dược Sư phát hiện ra điểm mấu chốt, lập tức trợn to mắt.

Dược Sư, Địa Tạng Vương, Di Lặc Phật là ba nhân vật đỉnh tiêm trong thế hệ đệ tử đời thứ hai của Tây Phương Giáo.

Ba người liên thủ đối chiến Khổng Tuyên, khả năng chiến thắng cực lớn, có thể đạt tới chín thành chín, linh phẩy một thành còn lại chỉ sợ là do kiêu ngạo mà thôi.

"Nhưng... như vậy có phải quá ức hiếp người rồi không?" Dược Sư bị kế hoạch điên cuồng của Địa Tạng làm cho kinh ngạc, tim đập kịch liệt.

Phải biết rằng Khổng Tuyên không phải tán tiên, đứng sau hắn là Nguyệt Chủ, vị kia tính khí vốn chẳng tốt lành gì.

Tính kế đệ tử của nàng!

Hoàn toàn là nhảy múa trên dây thép.

Quá điên cuồng!

"A Di Đà Phật." Địa Tạng Vương niệm một câu phật hiệu, trong đầu hiện lên hình ảnh Vọng Thư ở Địa phủ năm đó: "Năm đó ở Địa phủ, nàng chỉ cần động ngón tay là có thể gạt bỏ ta nhưng lại không ra tay.

Đủ để chứng minh Nguyệt Chủ... cũng là người giảng quy tắc, sẽ không dễ dàng ra tay với đệ tử đời thứ hai của Thánh nhân.

Đối với nàng mà nói, đó là một loại sỉ nhục.

Tranh chấp giữa đệ tử đời thứ hai, chỉ cần không quá chênh lệch, nàng nhất định sẽ không xuất thủ.

Chương 398

Trong tình huống Khổng Tuyên đáp ứng đổ chiến, cho dù chênh lệch lớn, nàng cũng không có lý do ra tay.

Sư huynh, đây gọi là gậy ông đập lưng ông.

Thắng được ván này, trong đại kiếp chúng ta không cần làm gì khác cũng thu hoạch khổng lồ.

Thậm chí... có thể thừa cơ tống Khổng Tuyên lên bảng Phong Thần...” Địa Tạng Vương lời ra kinh người, Dược Sư trực tiếp bị dọa cho sửng sốt, mặt đầy chấn hạm.

Lúc này, không ai chú ý trên lá cỏ ngoài cửa đại trướng, một con sơn văn xuyên qua đám cỏ cao bay về phía xa.

“Đổ chiến...

Có ý tứ.

Ta nhận là được.

Không, tiền cược e là hơi ít, phải tăng thêm.” Con sơn văn kia chính là Khổng Tuyên.

Tiểu binh đưa chiến thư kia chỉ là ảo thuật, bản thể của hắn hóa thành một con sơn văn sớm đã thám thính gần đại trướng phản quân.

Pháp thuật hắn sử dụng chính là biến hóa thần thông tu hành từ《Cửu Chuyển Huyền Công》, mang tên là Nhất Bách Linh Bát Biến (108 biến), hợp với số Thiên Cang, Địa Sát, cùng tận đạo biến hóa.

Nhìn qua thì có số lượng, thực chất là vô số, vạn vật đều có thể biến.

“Địa Tạng Vương Bồ Tát, Dược Sư Lưu Ly Phật, Di Lặc...

Biết chuyện này có lợi cho bọn ngươi, nhưng sao biết chuyện này không bất lợi cho ta?

Nếu có thể sinh tử chiến, liền có thể một trận diệt sạch tinh nhuệ Tây Phương Giáo, cũng vì lão sư trút một hơi hận." Đối với chuyện này, Khổng Tuyên cực kỳ nắm chắc, tự tin vô cùng.

Căn cước của hắn đỉnh tiêm, thiên tư cực cao, nay thực lực đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trảm tam thi, có thể coi là nhóm người đỉnh phong nhất dưới Thánh nhân.

Lại được sư tôn Vọng Thư truyền thụ Thánh nhân đại pháp, ban cho Thí Thần Thương cùng các sát đạo chí bảo, có tiên thiên thần thai thông Ngũ Sắc Thần Quang... chiến lực đạt tới trần nhà dưới Thánh nhân, vô song vô đối.

Cho dù là Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ hay những cường giả Chuẩn Thánh thế hệ cũ, Khổng Tuyên cũng có nắm chắc chiến thắng.

Khí phách này đến từ thực lực bản thân.

Tại Chiêu Dao Sơn.

"Oanh!" Một tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên giữa thiên địa, dường như cả Chiêu Dao Sơn đều đang rung chuyển, Linh tộc ở Lạc thành dưới chân núi cảm nhận càng mãnh liệt hơn.

Ức vạn Linh tộc trợn tròn mắt nhìn về hướng Nguyệt Hoàng cung trên đỉnh núi, đồng thời há hốc mồm.

Nơi đó, một đám mây hình nấm màu đen khổng lồ đang nhanh chóng bốc lên.

Đây là lần thứ năm trong ngày hôm nay.

"Nguyệt Hoàng bệ hạ đang làm gì vậy?" "Nghe nói đang luyện đan." "Tê...

Luyện đan...

Mà nổ lò sao?" "Trong một ngày nổ lò liên tiếp năm lần...

Thật lợi hại, không hổ là Nguyệt Hoàng bệ hạ." "Vị phía trước, nếu không biết nịnh hót thì xin đừng có gượng ép được không?

Làm ta ngại đến mức ngón chân muốn đào cả nền đất luôn rồi." "Ta cảm giác mình lại ổn rồi, hóa ra Thánh nhân luyện đan cũng sẽ nổ lò...

Sư phụ, người xem đi, không phải đệ tử ngốc, là đan đạo thực sự quá khó khăn." "Cút...

Đến linh nguyên liệu các loại đặc tính còn phân không rõ, không nổ lò mới lạ...

Khổ thân mấy món linh nguyên liệu bảo bối của ta, cứ thế bị phá hoại sạch!" Chúng sinh Linh tộc bàn tán xôn xao.

Biểu tình mỗi người mỗi khác, có cảm khái, có phàn nàn, có hóng hớt.

Dù sao thì Thánh nhân nổ lò, một ngày năm lần... quả thực là chuyện hiếm thấy xưa nay chưa từng có.

Tại Nguyệt Hoàng cung, trên quảng trường trước đại điện.

Bích Tiêu, Đại Bằng, Thạch Cơ ba người biến thành "nồi đen".

Mặt mũi đen thui một mảnh, tóc dựng đứng, thảm hại vô cùng.

Người không biết còn tưởng ba người vừa mới từ hầm than bò ra.

"Ta thề sẽ không bao giờ phụ luyện đan nữa." Bích Tiêu lẩm bẩm tự nhủ.

Sáng sớm chạy tới Nguyệt Hoàng cung bái kiến, kết quả bị vị lão sư vô lương tâm kéo lại làm công cụ nhân, trong lòng hối hận không

thôi.

Ta thật ngốc, thật đấy.

Bế quan không sướng sao, ở trong phòng không sướng sao...

“Lão sư, quả thực... lợi hại.” Thạch Cơ cảm giác làm đệ tử thì không nên phàn nàn sư phụ, nhưng vận dụng âm dương học một chút chắc là được.

“Phụt...” Đại Bằng thở ra một hơi, khí thoát ra cũng màu đen.

“Lão sư, người chắc chắn cái loại đan dược bùng nổ đó... thực sự có thể luyện ra sao?” Hắn kỵ đàn nhìn đan lò trên quảng trường, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi.

Sáng nay, lão sư nhà hắn không biết linh cơ động đậy từ đâu, đột phát kỳ tưởng muốn nghiên cứu một loại đan dược ném ra là nổ ngay, uy lực phải đạt tới mức sánh ngang Đại La Kim Tiên tự bạo.

Nhưng... thực nghiệm cả buổi sáng, kết quả là nổ liên tiếp năm lần.

Điều duy nhất đáng an ủi là uy lực nổ lò lần sau lại mạnh hơn lần trước.

May mà dùng tiên thiên linh bảo Bát Quái Lô để luyện đan, nếu là pháp bảo đan lò bình thường thì chắc đã sớm báo phế rồi.

Ở trung tâm vụ nổ, Vọng Thư mặt mày sạch sẽ, quần áo cũng tinh tươm.

Chút vụ nổ đó chẳng thể làm khó được nàng.

Khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, nàng đã thuấn di đi chỗ khác, sau đó lại thuấn di trở về.

Lúc này, nàng nheo mắt lại, chằm chằm nhìn Bát Quái Lô rồi đi đi lại lại quanh đó.

“Kỳ quái, theo nguyên lý thì không có vấn đề gì mới phải.

Bị nổ lò... có lẽ là vấn đề hỏa hầu, dùng lực quá mạnh...

Có khả năng.” Vọng Thư lẩm bẩm, ngón tay thon dài gạt nhẹ mái tóc.

Luyện đan tất nhiên không phải vì rảnh rỗi.

Trước đó thấy Thạch Cơ và Thái Ất Chân Nhân đấu pháp, nàng nghĩ nên nâng cấp quân bị cho Nguyệt Giáo và Linh tộc.

Dù sao hiện nay Hồng Hoang Kim Tiên nhiều như chó, Đại La chạy đầy đất, sức cạnh tranh khá lớn.

Với nàng thì không có đe dọa, nhưng đối với môn nhân đệ tử và tinh nhuệ Linh tộc, Hồng Hoang cực kỳ nguy hiểm, tùy lúc đều có nguy cơ sinh tử.

Do đó, nàng nảy sinh ý tưởng nghiên cứu quân bị.

Điểm đầu tiên chọn là nghiên cứu đan dược.

Các vị đại năng trong Hồng Hoang thường tập trung đan đạo vào các phương diện như hồi máu, hồi nguyên, tăng tu vi, cố bản, trường thọ, phá chướng, độc đan...

Vọng Thư lại muốn đi một con đường khác biệt.

Đó chính là chiến đấu đan.

Ví dụ như bạo tạc đan (đan nổ), huyễn quang đan (đan gây ảo giác), yên vụ đan (đan khói), Tam Muội Chân Hỏa đan, Thái Âm Thần Hỏa đan các loại.

Chỉ cần ném ra là có thể dùng thần thức dẫn động, từ đó đạt được hiệu quả khắc địch chế thắng hoặc đào mạng.

Nhìn qua có vẻ màu mè, nhưng trong đấu pháp của đệ tử lại có đại

dụng.

Dùng tốt sẽ là đại sát khí, có thể sản xuất hàng loạt.

“Oanh oanh oanh...” Trước mắt Vọng Thư dường như hiện lên cảnh tượng trong Phong Thần đại chiến, đệ tử môn hạ không ngừng ném ra bạo tạc đan.

Chương 399

Hình ảnh đó thật sự quá đẹp.

Tại Triều Ca.

Văn Trọng dẫn đầu thân vệ quân, cưỡi Hắc Kỳ Lân tiến vào cổng thành.

Nhìn phố xá quen thuộc, không có niềm vui, trái lại có chút thương cảm, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Trên đường về, lão đã biết quá nhiều tin tức.

Ví dụ như Thương Dung chết rồi, Tỷ Can cũng chết rồi.

Ví dụ như Trụ Vương tạo ra bào lạc, sái bồn và các loại khốc hình.

Ví dụ như trong Triều Ca mỗi đêm đều có người mất tích bí ẩn, nghi ngờ có yêu nghiệt tác quái...

Lão nắm chặt Đả Vương Kim Tiên trong tay, tiên này trên có thể đánh hôn quân, dưới có thể đánh gian thần.

"Ái phi, Văn thái sư về rồi." Trong Cửu Gian điện ở vương cung Triều Ca, trên vương tọa, Trụ Vương đang ôm Đát Kỷ.

Đang diễn ra một màn đế vương bá đạo và tiểu yêu phi... hình ảnh cực kỳ hương diễm.

Chỉ là trên mặt Trụ Vương thỉnh thoảng xuất hiện vẻ tiêu lự, sốt ruột, có chút phá hỏng bầu không khí.

"Đại vương, lời này hôm nay ngài đã nói mười mấy lần rồi, trên giường ngủ lúc nào cũng nhắc tên một lão đầu tử...

Đát Kỷ không thích.

Ngài tuy là người tu hành, là nguyên lão tam triều, nhưng chung quy cũng là quân, thần, việc gì phải sợ?" Đát Kỷ mị hoặc vạn thiên, một bên nhíu mày, một bên đưa ngón tay búp măng vẽ vòng tròn trên ngực Trụ Vương.

"Sợ?

Cô (ta) mà lại biết sợ sao!

Chỉ là...

ái phi có điều không biết, Thái sư không chỉ là nguyên lão tam triều, mà còn là lão sư của Cô, Cô từ nhỏ đã chịu sự giáo đạo mà trưởng thành.

Hơn nữa Thái sư trong tay có tiên vương ban cho Đả Vương Kim Tiên, trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần, thực sự lợi hại." Trụ Vương nắm lấy hai tay Đát Kỷ, nhu thanh nói.

Đát Kỷ bất động thanh sắc rút hai tay ra.

Đối với Văn Trọng, nàng ta đã điều tra, các loại tin tức biểu thị vị lão Thái sư này sư thừa không đơn giản, cực kỳ có khả năng xuất thân từ đại giáo môn hạ, do đó trong lòng có phần kỵ đàn.

Lúc này, nàng ta nhớ tới bức thư xin giúp đỡ của Tô Toàn Trung trước đó, mắt sáng lên: "Đại vương, có Thái sư ở trong triều, ngày tháng của hai ta e là không dễ chịu, hay là đem Thái sư phái đi một lần nữa." "Đó là một cách hay, nhưng phái đi đâu thì thích hợp?" Trụ Vương lúc đầu mừng rỡ, sau đó lại nhíu mày.

Đát Kỷ nhếch môi, thốt ra hai chữ: "Tây Kỳ." Sắc mặt Trụ Vương hơi biến đổi.

Đát Kỷ biết ý của lão.

Dù sao thì ăn của người ta miệng mềm, nhận của người ta tay

ngắn, cách đây không lâu vị Đại vương này mới nhận rất nhiều lễ vật từ Tây Kỳ.

"Đại vương trước đó quả thực đã nhận lễ vật của Bá Ấp Khảo, lại đem Bá Ấp Khảo giết, làm thành bánh thịt cho Cơ Xương ăn...

Chứng minh Cơ Xương thực sự không có đại trí mới thả đi...

Nhưng tất cả nếu như là Cơ Xương đang diễn thì sao?

Thù giết con, thù tù túng... bao nhiêu cừu hận chồng chất lên nhau, việc đầu tiên Cơ Xương làm khi trở về là gì?" Những lời của Đát Kỷ như một đạo kinh lôi nổ vang trong đầu Trụ Vương.

Lão đứng bật dậy: "Báo thù!

Nếu là Cô, tất sẽ dẫn đại quân báo đại thù này!

Đáng chết, Phí Trọng, Vưu Hồn hai kẻ nhận tiền kia suýt nữa làm hỏng đại sự của Cô!" Đát Kỷ lộ vẻ vui mừng: "Cho nên Cơ Xương tất phải trừ khử!

Nhân lúc hắn chưa có binh mã, ta liền đem hắn hạ gục.

Tây Kỳ thực lực cực mạnh, Văn Thái sư đi chinh thảo là đúng lúc nhất." Trụ Vương gật đầu đồng ý.

Tại Triều Ca, Trụ Vương và Đát Kỷ một phen diễn kịch, hạ lệnh cho Văn Thái sư dẫn binh phạt Trụ tạm không nhắc tới.

Quay lại khu vực Bắc Hải.

Nhanh chóng, đã ba ngày kể từ khi Tô Hộ hạ chiến thư cho phản quân.

Hôm nay chính là ngày giao chiến.

Sáng sớm, nhân mã hai quân bày trận, trợn mắt nhìn nhau.

Một bên là phản quân Bắc Hải, có chín thống lĩnh, binh lực

khoảng ba mươi vạn.

Một bên là quân Thương do Tô Hộ dẫn đầu, cộng thêm binh mã Văn Trọng để lại, tổng cộng hai mươi lăm vạn.

Nhìn qua số lượng có chênh lệch, nhưng về trang bị, quân Thương tinh lương hơn phản quân nhiều.

Chỉ là trận đại chiến này sẽ không dùng sức mạnh quân sự của phàm nhân để phân thắng bại.

"Khổng Tuyên đạo hữu, Dược Sư có lễ, mời đạo hữu hiện thân gặp mặt." Lúc này, một vị tăng nhân mặc minh hoàng pháp bào, diện dung trắng trẻo bước ra từ trận doanh phản quân, đi tới trước trận của ba quân rồi dừng lại.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn về đại doanh quân Thương.

Hai mươi lăm vạn đại quân thì đã sao... chẳng qua là phàm nhân, kẻ đáng lo chỉ có một mình Khổng Tuyên.

Cùng lúc đó, Khổng Tuyên trong lốt một tiểu binh bên cạnh Tô Hộ giả bộ sắc mặt đại biến.

Hắn sầm mặt, thúc ngựa ra khỏi đại doanh quân Thương, đứng đối diện với Dược Sư.

"Vị đạo hữu Tây Phương Giáo này nhãn lực thật tốt, lại có thể nhận ra ta!" Khổng Tuyên mang theo nộ khí, trầm giọng nói.

Thực lực giải thích cái gì gọi là kỹ năng diễn xuất: Trong một khoảnh khắc là kinh ngạc, tiếp theo là thẹn quá hóa giận sau khi bị vạch trần, rồi cố gắng áp chế cơn giận... tâm cảnh biến hóa này được Khổng Tuyên thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Dược Sư mỉm cười, nụ cười càng sâu hơn.

Nhìn thần tình của Khổng Tuyên, trong lòng lão đã có tính toán.

“Ha, Khổng Tuyên quả nhiên là nhắm vào giáo ta.

Chỉ là kế sách và thủ đoạn này so với vị kia thì không biết kém bao xa.

Chung quy vẫn còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm.” Dược Sư thầm nghĩ.

Tiếp đó, lão hai tay hợp thập, hướng về Khổng Tuyên hơi hành lễ, tư thái hạ xuống cực thấp: “Dám hỏi đạo hữu tới đây cầu điều gì?” Khổng Tuyên lạnh giọng, thốt ra hai chữ: “Bắc Hải.” Dược Sư gật đầu, đưa mắt nhìn Tô Hộ đang cưỡi ngựa cao lớn trong trận doanh quân Thương: “Tô Hầu gia thật tốt phúc khí, lại có thể được cao đồ Nguyệt Giáo như đạo hữu trợ giúp.

Xem ra cuộc tranh giành thiên hạ của Thành Thang, ngoài Tây Kỳ thì còn có Ký Châu thành...” “Dược Sư đạo hữu chê cười rồi, Khổng Tuyên chỉ là nhập phàm lịch luyện mà thôi, chuyện này không liên quan tới Nguyệt Giáo.” Khổng Tuyên đầy vẻ chính trực, lắc đầu phủ nhận.

Dược Sư: Ta tin mới là lạ đấy!

Khổng Tuyên là một trong những đệ tử nòng cốt của Nguyệt Giáo, xuống núi hỗ trợ Tô Hộ mà không có sự đồng ý của Nguyệt Chủ Vọng Thư thì đánh chết lão cũng không tin.

Nhưng lão cũng không tùy tiện vạch trần.

Dù sao Tây Phương Giáo chỉ muốn một mảnh đất Bắc Hải.

Những nơi khác cứ để Nguyệt Giáo và Xiển Giáo tranh giành.

Trong nháy mắt vạn niệm xoay chuyển, Dược Sư niệm phật hiệu, tiếp tục lên tiếng: “A Di Đà Phật, hai quân giao chiến tất có thương vong, sinh linh đồ thán... tiểu tăng không nhẫn tâm nhìn thảm trạng này xảy ra.

Phật ta thường nói, Phật độ thương sinh, cần có đại từ bi mới có đại thiện quả.

Khổng Tuyên đạo hữu, việc này đã có người tu hành chúng ta can thiệp, hay là giải quyết trong nội bộ người tu hành, thấy thế nào?" Dược Sư dứt lời, Khổng Tuyên giả bộ sắc mặt hơi biến, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng.

Tới rồi!

"..." Khổng Tuyên do dự.

"Đạo hữu muốn giải quyết thế nào?" Dược Sư sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng hoa đã nở rộ.

Cá đã cắn câu!

"Đổ chiến (Đánh cược)!" Hai chữ nhịn bấy lâu cuối cùng cũng ra khỏi miệng Dược Sư Phật.

Tại Chiêu Dao Sơn, Nguyệt Hoàng cung.

Chương 400

Một màn quang mạc khổng lồ xuất hiện trên quảng trường trước điện Nguyệt Hoàng.

Trong lúc rảnh rỗi sau khi luyện đan, bốn người Vọng Thư, Bích Tiêu, Thạch Cơ, Đại Bằng đều đang xem trực tiếp hiện trường.

"Kỹ năng diễn xuất của Khổng Tuyên sư đệ tiến bộ rồi nha!

Nếu không phải biết trước nguyên do, ta cũng bị lừa rồi." Bích Tiêu trợn tròn đôi mắt đẹp.

"Quả thực, diễn kỹ không tệ, xem ra sư đệ không chỉ học được pháp của lão sư, mà còn học được cả..." Cảm giác được một đạo sát ý băng lãnh, Thạch Cơ thè lưỡi, lập tức câm nín, không dám nói tiếp.

"Tây Phương Giáo đúng là chán sống rồi, lại dám trêu chọc đại ca, e là lại có mấy người phải lên bảng Phong Thần." Đại Bằng thấy Dược Sư Phật diễn một màn "thần sầu" thì tặc lưỡi không thôi.

Khổng Tuyên mạnh đến mức nào... chỉ có thể dùng từ "đáng sợ".

Trong cả Nguyệt Giáo, ngoại trừ nhị sư tỷ Vân Tiêu có thể đối địch ra, những người còn lại bằng mắt thường có thể thấy đều không có đối thủ.

Bao gồm đại sư tỷ Thương Dương, tam sư huynh Lữ Nhạc, cửu sư huynh Liễu Thần.

Một chữ thôi: Mạnh!

Đại Bằng thầm mặc niệm ba giây cho ba vị đệ tử đỉnh tiêm của Tây Phương Giáo sắp sửa lên sàn.

Mặt khác, Vọng Thư một bên phân thần xem hai quân Bắc Hải

giao chiến, một bên nhìn về hướng núi Tu Di.

"Địa Tạng, Dược Sư, Di Lặc...

Con đường các ngươi chọn thì hãy tự gánh vác.

Đã chọn ba đánh một thì phải chuẩn bị sẵn sàng nhận lấy hậu quả.

Ta làm sư phụ của Khổng Tuyên, việc khác không nói nhưng cung cấp một lôi đài công bình chính trực thì có thể.

Khổng Tuyên, để vi sư xem phong thái đệ nhất dưới Thánh nhân của con." Vọng Thư thầm nghĩ.

Tiếp đó, nàng gọi ra Thái Âm Thần Kiếm, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hỗn Độn Chung, Vương Trượng Vận Mệnh.

Bốn kiện chí bảo vừa xuất hiện đã tỏa ra bảo quang rực rỡ.

Thái Âm Thần Kiếm màu trắng, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Độn Chung màu huyền hoàng, Vương Trượng Vận Mệnh màu kim hoàng.

Cực kỳ lóa mắt, và cũng hào quang cực hạn.

"Ực..." "Ực..." Bích Tiêu và Đại Bằng thấy bốn kiện linh bảo hiện ra giữa hư không, không kìm được mà nuốt nước bọt.

Bốn kiện chí bảo!

Trong Hồng Hoang này chắc chỉ có lão sư nhà mình mới có thể tùy ý lấy ra như vậy.

Xem ra hàng tồn trong tay lão sư còn nhiều lắm.

Phải tiếp tục xoát tồn tại cảm thôi, nhất định phải thế.

Bích Tiêu và Đại Bằng nhìn nhau đầy ẩn ý.

Thạch Cơ tuy cũng nhìn bốn món bảo bối mấy lần nhưng không có ý nghĩ gì, chỉ riêng Càn Khôn Xích và hai mươi bốn viên Định Hải

Châu cũng đủ để nàng thụ dụng cả đời rồi, không hề tham lam.

Vọng Thư không quản tâm tư của đệ tử.

Gọi ra bốn món bảo bối này không phải để khoe mẽ, mà là để tạo ra một lôi đài công bằng cho trận chiến sắp tới của Khổng Tuyên với Dược Sư, Địa Tạng, Di Lặc.

Đương nhiên là để phòng hờ hai vị ở Tây Phương kia.

"Đi!" Vọng Thư dùng kiếm chỉ trỏ thẳng lên trời.

Dứt lời, bốn đạo hào quang rực rỡ, to lớn dài rộng xuyên thủng tầng mây, bắn vào cửu thiên.

Sau đó, bầu trời gợn lên từng đạo liên y, như một hòn đá rơi vào hồ nước, từng lớp từng lớp lan tỏa ra xa.

Pháp hỗn loạn thiên cơ.

Hồng Hoang hiện tại đang trong lúc Phong Thần đại kiếp, thiên cơ vốn đã hỗn độn, nhưng Thánh nhân đối với những việc sắp xảy ra vẫn có thể thấy được một hai phần.

Nhưng kể từ khoảnh khắc này, mọi chuyện đã khác.

Vọng Thư dùng bốn kiện chí bảo làm cơ sở, dùng vĩ ngạn pháp lực của cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực che đậy Thiên đạo, hỗn loạn thiên cơ... cho dù là Thánh nhân cũng không thể nhìn thấu phân hào thiên cơ, dù có tổn hao thọ mệnh để thôi diễn cũng không hành.

Tại Bắc Hải.

Đám người Tây Phương Giáo hoàn toàn không biết vị Nguyệt Chủ phúc hắc nào đó đã âm thầm giở trò, vẫn đang mừng thầm trong lòng.

Bọn họ lẳng lặng nhìn Khổng Tuyên tâm cao khí ngạo từng bước rơi vào cái bẫy đã giăng sẵn.

Trước trận, Khổng Tuyên giận dữ, giống như một kẻ ngốc buông lời cuồng vọng với Dược Sư Phật: "Ba người?

Đạo hữu chẳng lẽ coi thường Khổng Tuyên ta sao?

Đừng nói ba người, mười người ta cũng tiếp luôn.

Để Tây Phương Giáo xem thử thủ đoạn Thánh nhân đại pháp của Nguyệt Giáo ta!

Thế hệ trước đánh không lại sư phụ ta, đệ tử đời thứ hai cũng đừng hòng thắng được ta!

Một lũ rác rưởi!

Có chiêu gì cứ tung ra hết đi, ta nhận tất!" Khổng Tuyên nắm bắt nhân thiết cực chuẩn, diễn một tên tiên nhị đại căn cước đỉnh tiêm, mục trung vô nhân, được sư phụ bảo vệ quá kỹ một cách vô cùng sinh động.

Dược Sư: ...Ta cứ lặng lặng xem ngươi làm màu, lát nữa sẽ có lúc ngươi phải khóc.

Trong lòng lão vừa buồn cười vừa tức giận.

Cười vì Khổng Tuyên tu hành quá thuận lợi nên coi thường anh hùng thiên hạ.

Giận vì lời lẽ của Khổng Tuyên quá khó nghe, sỉ nhục bọn lão và Tây Phương Giáo đủ kiểu.

Dù Tây Phương Giáo luôn giảng tu thân dưỡng tính nhưng Dược Sư Phật cũng bị chọc cho tức điên người.

Trong lòng lão đã tuyên án tử cho Khổng Tuyên.

Loại người cuồng vọng thế này không lên bảng Phong Thần thì ai lên?

“Tốt, tốt, tốt!” Dược Sư hai tay hợp thập, liên tục nói ba chữ tốt: “Nếu đạo hữu đã ứng lời đổ chiến, vậy chúng ta hãy quyết định thắng phụ của hai quân như thế này.

Nếu ta bại trận, tất sẽ dẫn bảy mươi hai lộ chư hầu về Tây Phương Cực Lạc, nhường lại đất Bắc Hải.

Nếu ta thắng ván này, mời đạo hữu và Tô Hầu gia dẫn đại quân rút đi, vùng Bắc Hải từ nay thuộc về Tây Phương Giáo chúng ta.

Còn về số người đổ chiến, đạo hữu vừa rồi hào ngôn “đối chiến mười người cũng không lo”.

Thật là hào khí can vân, anh hùng khí phách, Dược Sư tự thẹn không bằng.

Để đạo hữu biết giáo ta không phải hạng mặt dày, đổ chiến giáo ta cũng không ức hiếp người...

Chúng ta xuất năm người vậy.

Đạo hữu, tiểu tăng sắp xếp như vậy, ngươi có dám nhận không?” Dược Sư mỉm cười nói, trong lời nói có giấu dao găm.

Dứt lời, phản ứng hai bên trận doanh đều khác biệt.

Đám người Tây Phương Giáo bao gồm Di Lặc, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Khẩn Na La Bồ Tát đều căng thẳng, hơi thở dồn dập.

Thành bại tại một cử này.

Nếu Khổng Tuyên không đáp ứng thì chỉ đành nghĩ cách khác.

Điều bọn họ lo lắng là chuyện một khi làm lớn sẽ kinh động Nguyệt Chủ, lúc đó toàn bộ Nguyệt Giáo nhập Bắc Hải... thì chuyện Bắc Hải sẽ thành cuộc tranh chấp giữa hai giáo, chọc thủng trời mất.

Bên quân Thương, Tô Hộ nhíu chặt mày, thần sắc ngưng trọng: “Có gì đó không đúng.

Dựa trên những gì ta tiếp xúc và hiểu về Quốc sư, ngài ấy tuy có phần kiêu ngạo nhưng tuyệt đối không đến mức cuồng vọng vô trí như vậy.

Có mưu mẹo gì ở trong không?

Hay là có niềm tin tất thắng...” “Ha ha ha ha...” Đột nhiên, tiếng cười lớn của Khổng Tuyên vang lên: “Dược Sư đạo hữu, chẳng lẽ cho rằng lời ta vừa nói là hư ngôn sao!

Tới đi!

Năm người thì năm người, cứ việc tới đây!

Chương 401

Trận chiến này Khổng Tuyên ta nhận rồi!

Chỉ là linh bảo vô nhãn, lúc đấu pháp khó tránh khỏi có lúc thương vong... mong các vị đạo hữu Tây Phương Giáo chớ có hối hận." Lời này Khổng Tuyên nói đầy sát khí đằng đằng.

Thấy mục đích đã đạt được, Dược Sư Phật không áp chế cơn giận trong lòng nữa, lạnh lùng nhìn Khổng Tuyên, âm trầm nói: "Đạo hữu, lời này hãy giữ lại cho mình đi.

Linh bảo vô nhãn, thân vẫn lên bảng Phong Thần cũng không trách được ai." Trong khoảnh khắc, chiến trường Bắc Hải trở nên yên tĩnh, áp suất thấp đến mức đáng sợ.

Binh sĩ hai quân vốn là công cụ nhân đều căng thẳng nhìn thần tiên của hai bên xuất chiến.

Một bên là Khổng Tuyên của Nguyệt Giáo.

Giống như loài chim khổng tước luôn cao ngạo, Khổng Tuyên cũng vậy.

Khoác trên mình bộ binh phục tiểu binh nhưng hắn chắp tay ngạo lập, mặt hướng lên trời một góc bốn mươi lăm độ, dùng ánh mắt khinh miệt, giễu cợt và tất cả những cái nhìn kỳ quái nhất để nhìn năm người Tây Phương Giáo.

Bên Tây Phương Giáo xuất hiện là Đông Phương Lưu Ly Dược Sư Phật, Di Lặc Phật, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Khẩn Na La Bồ Tát và Hư Không Tạng Bồ Tát.

Tổng cộng có hai vị Cẩu Đà (Phật), ba vị Bồ Tát.

Dược Sư Phật, Di Lặc Phật ở cảnh giới Chuẩn Thánh trảm nhị

thi, Địa Tạng Vương Bồ Tát ở cảnh giới Chuẩn Thánh trảm nhất thi, hai vị Bồ Tát còn lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Có thể nói là đội hình vô cùng hào hoa, cũng là sức mạnh đỉnh tiêm của Tây Phương Giáo trong bố cục Bắc Hải lần này.

Trong đó Địa Tạng Vương Bồ Tát thực lực không dưới Cẩu Đà, lại mưu cao kế sâu, tâm tính cực tốt, rất được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trọng dụng.

Khẩn Na La Bồ Tát cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, phật pháp cực kỳ cao thâm, thần thông thuật pháp dễ như trở bàn tay.

Theo dòng thời gian, hắn sau này còn hóa thành Hắc Liên Vô Thiên, Phật tiêu Ma trướng ba mươi ba thiên.

Còn về Hư Không Tạng Bồ Tát danh tiếng tuy không hiển hách nhưng cũng là một trong tám đại Bồ Tát của Tây Phương Giáo lúc bấy giờ, thực lực cực mạnh.

Lúc này, năm đại chiến lực đỉnh tiêm của Tây Phương Giáo tề tụ, chỉ vì để hạ gục Khổng Tuyên.

Hoàn toàn thu phục Bắc Hải cho đại giáo, hóa thành phật thổ.

"Khổng Tuyên đạo hữu, lấy năm đối một, chung quy chúng ta cũng chiếm tiện nghi, mời ra tay trước." Di Lặc Phật mặt đầy nụ cười nhưng thần sắc lại vô cùng cảnh giác.

Theo lý, ba vị Chuẩn Thánh áp trận thì ván này chắc thắng.

Nhưng danh tiếng đi đôi với thực lực, Khổng Tuyên lại là đệ tử của Nguyệt Chủ Vọng Thư, không thể xem thường.

Bốn người còn lại cũng có ý nghĩ tương tự, đều cảnh giác nhìn Khổng Tuyên.

"Tốt!" Khổng Tuyên gật đầu, bình đạm đáp một tiếng.

Dứt lời, hắn lập tức ra tay.

Hình bóng hắn chớp lóe rồi biến mất, sau đó trong khoảnh khắc xuất hiện bên phải Di Lặc Phật, một chưởng mang theo pháp lực của Chuẩn Thánh trảm tam thi đánh ra.

"Rắc rắc rắc..." Không có dị tượng, không có tiên quang, không có kinh văn đại đạo, chỉ là một chưởng đơn giản nhưng nơi nó đi qua không gian vỡ vụn nhanh chóng như những mảnh gương.

"Đến hay lắm!" Di Lặc Phật biến sắc, nụ cười biến mất, quát lớn một tiếng, ném Nhân Chủng Đại trong tay ra đón đỡ Khổng Tuyên.

"Oanh!" Trong sát na, chưởng kình và Nhân Chủng Đại đối chọi, phát ra âm thanh chấn thiên động địa.

Một đạo sóng xung kích màu kim hoàng khổng lồ hình thành và lan tỏa.

Di Lặc vung vẩy tăng bào, lùi nhanh trên mặt đất, bốn vị Cẩu Đà và Bồ Tát còn lại phi thân đứng vào năm phương vị, tế ra linh bảo của mình, phạn xướng phật âm, bố trí ra Bồ Đề Đại Trận.

Tuy không nhìn thấu tu vi của Khổng Tuyên nhưng trong việc này cẩn thận vẫn hơn.

Bố trận diệt địch là lựa chọn tốt nhất đã bàn bạc từ trước, cũng là kết quả thôi diễn tốt nhất.

"Thuấn!" Ánh mắt Khổng Tuyên lạnh đi, tâm niệm vừa động, thân ảnh lại biến mất.

Đấu pháp đã khai màn, không cần phải diễn tiếp nữa, việc tiếp theo cần làm là sát lục.

"Thí Thần Thương, xuất!" Sát na sau, Khổng Tuyên hiện thân sau lưng Hư Không Tạng Bồ Tát, một cây trường thương màu đen hiện

thế, toàn thân tỏa ra bảo quang đen kịt, mũi thương ánh hồng quang như tiên huyết.

Một luồng sát ý ngút trời xông thẳng cửu tiêu, xung quanh xuất hiện vô số tiếng gào khóc của lệ quỷ.

Khổng Tuyên cầm thương đâm thẳng vào lưng Hư Không Tạng.

Hư Không Tạng Bồ Tát là một hòa thượng trung niên, ở gần Khổng Tuyên nhất, trong sát na biến sắc, cảm ứng thấy điều bất ổn nhưng đã không còn cơ hội né tránh.

"Phập!" Tiếng trường thương đâm vào cơ thể.

Trong nháy mắt, nhục thân của Hư Không Tạng Bồ Tát bị phá, nguyên thần bị hủy, chỉ có một đạo chân linh bay lên bảng Phong Thần.

Sát đạo chí bảo hiển uy, lộ ra phong mang, thuấn sát một người.

"Sư đệ!" "Hư Không Tạng sư đệ!" "Khổng Tuyên!

To gan!" Biến hóa quá nhanh, trong khoảnh khắc Hư Không Tạng vẫn lạc, Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng, Khẩn Na La mới hoàn hồn, nhao nhao kinh hô.

Trong bốn người, có người lộ vẻ bi thương, có người phẫn nộ, có người mặt tái mét.

Sau đó tất cả nhìn về phía Khổng Tuyên và Thí Thần Thương trong tay hắn... trong lòng kinh hãi vô cùng.

Khổng Tuyên mặt vẫn bình tĩnh, không hề vì giết được một người mà cuồng hỷ, cũng không còn vẻ xương cuồng như trước.

Sát khí, sát cơ trên cây thương kia ngay cả những người tu Phật cũng chưa từng thấy bao giờ.

Chưa bao giờ thấy linh bảo nào có sát ý trọng như vậy, e là chỉ có

Nguyên Đồ, A Tỳ trong tay Minh Hà Lão Tổ mới có thể sánh bằng.

Trong nháy mắt, bốn người minh ngộ đây là một món trọng bảo.

Hơn nữa, rất có khả năng là hàng bảo tàng của Nguyệt Chủ.

"Thí Thần Thương, cái tên này nghe hơi quen, dường như đã nghe ở đâu đó!" Dược Sư Phật nhíu chặt mày nhưng lúc này nguy hiểm cực độ, chiến cục biến ảo không ngừng, không cho phép lão nghĩ kỹ.

"Khổng Tuyên đạo hữu, đã là đổ chiến, vì sao lại ra tay độc ác..." Địa Tạng lời chưa dứt đã biến sắc, thấy Khổng Tuyên lại động thủ.

Thân ảnh chớp lóe, biến mất tại chỗ.

Bốn người không do dự, thân ảnh cũng chớp lóe, khi xuất hiện lại đã đứng tựa lưng vào nhau, cảnh giác quét mắt xung quanh phòng Khổng Tuyên tập kích.

"Khổng Tuyên đoan bất nhân tử (thật bất nhân), âm hiểm giảo trá, bộ dạng lúc trước chắc chắn là diễn cho chúng ta xem." "Đây là một cái bẫy!" "Các vị sư huynh đệ, dốc toàn lực đi, nếu không hôm nay đừng nói đến thắng lợi, e là khó thoát khỏi độc thủ của tặc tử này." Địa Tạng phân tích nguyên nhân, lời lẽ gấp gáp.

Lúc này Khổng Tuyên lại hiện thân, xuất hiện trước mặt bốn người mười mét, tay cầm trường thương, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt, cực giống một đại ma vương.

Không tập kích thành công cũng chẳng sao, bài trong tay hắn còn nhiều lắm.

"Nhất Khí Hóa Tam Thư!" Khổng Tuyên tâm niệm vừa động, ba đạo thân ảnh từ trong cơ thể bước ra, một người mặc đạo bào, một người mặc kim giáp, một người mặc hắc y kình trang, sau đó ba đạo thân ảnh lóe lên cùng bản thể Khổng Tuyên vây bốn người Tây Phương Giáo vào giữa.

Bốn người thấy trận thế này thì mặt lộ vẻ chấn kinh, hãi hùng khiếp vía.

"Nhất Khí Hóa Tam Thư...

Vô thượng thần thông của Nguyệt Chủ!" "Hắn ngay cả thần thông này cũng tham ngộ được sao?" Địa Tạng thất thanh kinh ngạc, Dược Sư, Di Lặc thần sắc lập tức ngưng trọng.

Thiên tư của Khổng Tuyên, tu vi cảnh giới, cho tới linh bảo trong tay đều vượt xa những gì bọn lão thôi diễn trước trận đấu.

Mọi thứ...

đều đang phát triển theo hướng tồi tệ hơn.

"Sát!" Không đợi bốn người nghĩ thêm, Khổng Tuyên hãn nhiên ra tay.

Chữ Sát vừa dứt, ba đạo phân thân của Khổng Tuyên đồng loạt dùng thần thông.

Một người đánh ra một chưởng về phía Dược Sư, thần thông là Chưởng Trung Đạo Quốc.

Một người chém ra một kiếm về phía Di Lặc Phật, kiếm mang lăng lệ chém tới.

Một người thi triển thần thông Tụ Lý Càn Khôn, ống tay áo lớn mở ra chụp về phía Khẩn Na Na Bồ Tát.

Bản thể Khổng Tuyên thì nhắm vào Địa Tạng Vương, cầm thương đâm tới.

Trong khoảnh khắc, Khổng Tuyên một mình độc chiến bốn người Tây Phương Giáo, thể hiện hoàn hảo sự cường đại của thần thông "Nhất Hóa Tam Thư".

Cùng lúc đó, bốn người Tây Phương Giáo vốn đã cảnh giác cũng

tế ra pháp bảo để chống đỡ công kích.

“Kiên trì trụ, thần thông và linh bảo của hắn cực kỳ tiêu hao pháp lực, lát nữa tất sẽ xuất hiện dấu hiệu suy yếu.” Dược Sư Phật một bên thúc động tràng hạt tỏa ra phật quang để chống đỡ, một bên nhanh chóng phân tích.

“Thiện!” Di Lặc Phật đáp một tiếng, áp lực của lão không lớn, thậm chí còn tâm thần nhìn chằm chằm bản thể Khổng Tuyên.

Chỉ thấy Khổng Tuyên buông tay khỏi Thí Thần Thương, dùng nguyên thần thao túng để nó lơ lửng trên đầu.

Chương 402

"Thiên Sát!" Kiếm kỹ Thiên Sát, kiếm kỹ thành danh của Vọng Thư.

Đây là tác phẩm đại thành trong kiếm đạo của nàng, vốn dùng kiếm là tốt nhất và tinh diệu nhất.

Nhưng sau khi Khổng Tuyên có được Thí Thần Thương, tự nhiên sẽ không cưỡng cầu luyện kiếm nữa.

Hắn chắt lọc lý niệm của Thiên Sát kiếm kỹ trong kiếm đạo của Vọng Thư, từ đó tạo ra thương kỹ Thiên Sát.

Dứt lời, mũi Thí Thần Thương hồng quang lóa mắt, trong không trung xuất hiện hàng vạn đạo thương mang hồng quang rực rỡ như quần tinh màu đỏ, nhuộm hồng cả bầu trời.

Sau đó, thương mang đỏ rực dày đặc trút xuống như mưa, bắn về phía bốn người Tây Phương Giáo.

"Không xong!" Di Lặc Phật kinh hãi, nghiến răng, một đóa sen tím chín cánh từ trong thể nội bay ra lơ lửng trên đầu, tỏa ra tiên quang tím bao phủ lấy cả bốn người.

Tử liên này có từ thời Hỗn Độn, là thứ Tiếp Dẫn Đạo Nhân có được trong thời Vu Yêu lượng kiếp, phòng ngự cực mạnh, sánh ngang tiên thiên linh bảo thượng phẩm, ban cho đệ tử Di Lặc.

Di Lặc luôn dùng nó làm át chủ bài, giữ bí mật với mọi người.

Nay trong cơn nguy biến mới buộc phải dùng tới.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Trong khoảnh khắc, thương mang hồng quang rơi xuống đánh vào bảo quang của tử liên, nổ tung liên tục, tiếng nổ chấn thiên động địa không dứt.

Phải nói là cực kỳ khoa trương.

Thống lĩnh và binh sĩ hai bên quan chiến đều trợn mắt há mồm, mặt đầy kinh hãi.

Vốn tưởng thần tiên đối quyết năm đánh một thì tệ nhất cũng là có qua có lại, công thủ tương trợ, ai ngờ năm vị thần tiên bị một người đè ra đánh, trong đó một người vừa ra sân đã bị giết ngay lập tức.

Thật quá vô lý.

"Khổng Tuyên sư đệ lợi hại quá..." Trên núi Chiêu Dao, Bích Tiêu nhìn quang mạc mà tặc lưỡi không thôi.

Mẹ nó chứ, đều là cùng một sư phụ dạy ra, đều có chí bảo, sao khoảng cách lại lớn như vậy?

Nhìn Khổng Tuyên một chấp năm, Bích Tiêu trong lòng không còn chút tự tin nào có thể chiến thắng hắn.

"Ta biết ngay mà, đại ca ta là một tên biến thái!" Đại Bằng phàn nàn, rồi lại hậm hực bồi thêm một câu: "Lúc mẹ mang thai ta, chắc chắn đã dồn hết tinh hoa tốt nhất cho huynh ấy rồi." Nhìn bộ dạng Đại Bằng vừa phàn nàn Khổng Tuyên lại phàn nàn Nguyên Phượng, Vọng Thư mỉm cười.

Có mấy huynh đệ náo nhiệt thế này cũng tốt.

"Không cần kinh ngạc, chiến lực của Khổng Tuyên hiện nay có thể xưng là đệ nhất dưới Thánh nhân.

Trấn Nguyên Tử so với hắn thì thiếu công kích; Minh Hà Lão Tổ so với hắn thì thiếu thần thông đỉnh tiêm của Thánh nhân.

Còn về Nhiên Đăng, kém xa lắm." Vọng Thư nói xong, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, lại u u nói: "Nếu có thể tìm được Hồng Mông Tử Khí, có lẽ Khổng Tuyên có thể bước thêm bước đó, đương nhiên

Vân Tiêu cũng có khả năng.

Cả hai đều đã đạt tới cảnh giới của Thánh nhân năm đó trước khi thành thánh.” Dứt lời, ba vị đệ tử tại trường đều kinh hãi, trợn tròn mắt.

Thánh nhân!

Vân Tiêu, Khổng Tuyên lại có khả năng trở thành Thánh nhân?

Ba người nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy vô cùng chấn hạm.

Thánh nhân đó nha, đừng nhìn thiên địa này hiện có chín vị Thánh nhân, xem đi, vừa bị sư tôn nhà mình giết mất một vị rồi... nhưng trong thiên địa này mạnh nhất và tôn quý nhất cũng chỉ có chín vị Thánh nhân đó thôi, những kẻ còn lại chỉ là thương sinh mà thôi.

Nói thấp hơn thì là lũ kiến hôi cũng chẳng sai.

Lúc này, Thạch Cơ phát hiện ra điểm mấu chốt: “Nhưng lão sư, năm đó người thành đạo chẳng lẽ không cần Hồng Mông Tử Khí sao?

Truyền ngôn kể rằng năm đó tại Tử Tiêu Cung, chính người đã khước từ Hồng Mông Tử Khí nhận chủ, sau đó đạo tử khí đó bị Hồng Vân lấy mất, rồi lại về tay Đông Hoàng Thái Nhất.” Thạch Cơ mặt đỏ bừng, hít sâu một hơi, cắn môi nói tiếp: “Nếu lão sư người đã trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà không cần Hồng Mông Tử Khí, vậy Vân Tiêu sư tỷ, Khổng Tuyên sư đệ chẳng lẽ cũng có thể đi theo con đường năm đó của người, dùng tiên tư vô thượng, đại pháp lực, đại phách lực đánh tan gông xiềng, chứng đạo thành thánh?” Thạch Cơ cũng có truy cầu, khát vọng thành thánh.

Câu hỏi này đã nằm trong lòng nàng bấy lâu nay, giờ thấy Vọng Thư chủ động nhắc tới, nàng mới lấy hết dũng khí để hỏi.

Đây là bí mật lớn nhất của Hồng Hoang thiên địa.

Lúc này, bọn họ chính là những người tiếp cận bí mật đó nhất.

À vâng, cộng thêm hai người kia nữa.

Dứt lời, Bích Tiêu và Đại Bằng lập tức trợn tròn mắt, tim đập kịch liệt, hơi thở dồn dập.

Bọn họ cũng muốn biết bí mật này.

Phong cảnh trên cảnh giới Chuẩn Thánh là thứ mà bất kỳ người tu hành nào cũng khao khát.

Bí mật về việc không cần Hồng Mông Tử Khí vẫn có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong cả cái Hồng Hoang này chắc chỉ có sư tôn nhà mình mới có đáp án.

Hoặc có lẽ Đạo Tổ cũng biết, nhưng quan hệ quá xa vời, ông ta không đời nào nói cho bọn họ.

Vọng Thư nhướn mày, nhìn thấu tâm tư của ba đồ đệ.

Nàng không có chút dao động nào.

Đối với chuyện này, nàng biết trong Nguyệt Giáo dù là đệ tử nòng cốt hay đệ tử phổ thông, thậm chí là cao tầng Linh tộc...

đều có rất nhiều người muốn hỏi.

Bao gồm cả Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu các loại.

Truy cập cảnh giới cao hơn là bản năng của người tu đạo, nàng cũng từng như vậy.

Năm đó để truy cầu cảnh giới trên Thánh nhân, nàng cũng từng hỏi Hồng Quân y như Thạch Cơ bây giờ.

Do đó, nàng không cảm thấy bị mạo phạm hay khó chịu.

Chuyện đó nàng không chủ động nhắc tới chủ yếu là vì có dính líu đến bí mật hệ thống ở bên trong, nay đệ tử chủ động hỏi, nàng sẽ trả

lời một chút.

Vọng Thư nhìn Thạch Cơ, Bích Tiêu và Đại Bằng, khẽ cười: "Ai bảo ta thành đạo không dùng Hồng Mông Tử Khí?

Đừng có đoán mò, ta chưa từng thừa nhận chuyện đó bao giờ.

Chỉ là lời đồn sai lệch mà thôi.

Ha ha ha ha..." Vọng Thư cười lớn không chút giữ hình tượng, cực kỳ khoái chí.

Trong chuyện này, nàng đã lừa gạt cả Hồng Hoang gần cả triệu năm rồi.

"Chẳng lẽ sư phụ đã dùng Hồng Mông Tử Khí?" Thạch Cơ kinh ngạc khôn xiết.

Vọng Thư gật đầu, dành cho Thạch Cơ một cái nhìn chúc mừng vì đã đoán đúng.

Thạch Cơ: ...Thật đau lòng.

"Lúc giảng đạo lần thứ hai ở Tử Tiêu Cung, vi sư thực ra đã có được Hồng Mông Tử Khí.

Do đó, lần giảng thứ ba ta mới từ chối đạo tử khí đó.

Thực tế không phải ta không cần, mà là ta đã có rồi, không dùng đến nữa thôi.

Nhưng chuyện này lúc đó không tiện nói rõ, dù sao Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng, Minh Hà đều không phải hạng dễ đối phó, vi sư không muốn bại lộ nên giả ngốc, diễn một màn để che giấu bí mật này." Vọng Thư nheo mắt, trong mắt hiện lên ký ức.

Những khoảnh khắc đối mặt với nguy hiểm tính mạng năm xưa, giờ nghĩ lại thực khiến người ta bùi ngùi.

Nhưng thực tế thì những ngày tháng không có đối thủ hiện nay trái lại còn chẳng có gì thú vị.

Trong những lời vừa rồi, Vọng Thư không hề đề cập đến việc năm đó làm thế nào có được Hồng Mông Tử Khí, chuyện liên quan tới hệ thống là bí mật lớn nhất trong lòng nàng, cho tới bây giờ vẫn vậy.

Thạch Cơ, Bích Tiêu, Đại Bằng lập tức vô cùng thất lạc, thậm chí có chút tuyệt vọng.

Một người cầu đạo khi thấy tiền đồ bị cắt đứt sẽ tuyệt vọng như thế nào.

Như mọi người đã biết, Hồng Mông Tử Khí là sản vật có hạn lượng trong Hồng Hoang, hàng độc bản.

Ngoại trừ bảy đạo Hồng Mông Tử Khí mà Đạo Tổ Hồng Quân đưa ra trong lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung thì không còn đạo tử khí nào xuất hiện trong thiên địa nữa, một đạo cũng không.

Do đó, tiền đồ đã đứt, chứng đạo thành thánh đã trở thành tuyệt xướng.

"Sư phụ, thực sự không còn cách nào khác sao?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, lộ vẻ đáng thương nhìn Vọng Thư, ánh mắt tràn đầy tình cảm: "Nhất định là có cách khác, đúng không?" Trong lòng nàng vẫn tràn đầy kỳ vọng.

Nàng không biết sư phụ nhà mình vốn là nam biến thành nữ nên cũng thích nữ, luôn cho rằng cái chiêu làm nũng bĩu môi này là liều thuốc vạn năng, đối với sư phụ lần nào cũng hiệu quả.

Dứt lời, Thạch Cơ và Đại Bằng đang mặt mày thất lạc lập tức mắt sáng lên.

Bọn họ hiểu rồi.

Sư tôn đã dùng Hồng Mông Tử Khí nhưng không có nghĩa là không có Hồng Mông Tử Khí thì không thành được Thánh nhân.

Cánh đại môn kia vẫn chưa đóng hẳn.

Vọng Thư cười khẽ: "Quả thực là có cách khác.

Chương 403

Nhưng... phương pháp đó cực kỳ nguy hiểm.” “Nguy hiểm?

Sư phụ, con không sợ nguy hiểm!” Thạch Cơ mắt sáng rực, trong lòng chấn động, vội vàng đáp lời.

Bích Tiêu và Đại Bằng cũng đồng loạt gật đầu.

Vọng Thư không tỏ rõ ý kiến, phương pháp đó tương đương với việc vứt bỏ tất cả những gì đang có để bắt đầu lại từ đầu, đi tranh đoạt một tia cơ duyên thành thánh kia.

Quyết định tuyệt tuyệt đó không phải ai cũng làm được.

Nhưng nói ra cho bọn họ biết cũng chẳng hại gì.

“Thiên cơ hiển thị, Hồng Mông Tử Khí trong Hồng Hoang đã tiêu hao hết sạch, vị trí Thánh nhân dưới Thiên đạo cũng không còn, nếu muốn chứng đạo thành thánh trong kỷ nguyên thiên địa này gần như là không thể.

Còn về việc trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng cần phải có tiến cảnh cực lớn ngoài Đại đạo, cần cơ duyên to lớn và ngộ tính cao đến khủng khiếp.

Ngoài những cái đó ra thì còn có một cách.

Đó chính là tìm một nơi sơ khai mới ra đời trong Hỗn Độn, nơi chưa khai thiên lập địa, rồi đầu thân vào đó.

Đi tranh đoạt tia cơ duyên thành thánh với những Hỗn Độn Thần Ma, tiên thiên thần thai của kỷ nguyên thiên địa đó, cũng có khả năng chứng đạo thành thánh.

Nhưng phương pháp này bắt buộc phải có sự ra tay của tồn tại

cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực mới được, dưới Hỗn Nguyên Vô Cực, bao gồm cả Thánh nhân cũng không làm được...” Đột nhiên, giọng Vọng Thư im bặt, nàng nheo mắt lại.

Nàng vừa nghĩ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ: Trước khi các Hỗn Độn Thần Ma của Hồng Hoang tỉnh lại, liệu có từng có một tôn tồn tại vô thượng nào đó đứng ngoài vùng đất sơ khai mới thành hình, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn ngó, sau đó gieo rắc những hạt giống vào bên trong, hoặc là để tìm chút niềm vui cho cuộc sống dài đằng đẵng, hoặc là để mưu cầu một vị trí cho đệ tử của mình.

“Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi đều bình thường, những Hỗn Độn Thần Ma khác cũng đã yên diệt trong năm tháng, không giống như lời người ngoài đồn đại... có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi.” Vọng Thư cười khẽ một tiếng, lập tức quăng ý nghĩ đó ra sau đầu.

Con người không nên não bổ quá nhiều, nếu không sẽ thành toàn là thuyết âm mưu, cả thế giới đều là lũ điêu dân muốn hại mình mất.

Nhưng ý nghĩ đó rốt cuộc cũng đã cắm rễ trong lòng nàng.

Đệ tử của Vọng Thư cũng không chú ý tới sự thay đổi thần tình trong thoáng chốc của sư tôn.

Bọn họ đều đang chìm sâu vào sự chấn hạm và sự lựa chọn cực kỳ khó khăn.

Từ bỏ tất cả những gì khó khăn lắm mới có được hiện nay để đến một kỷ nguyên thiên địa mới tranh đoạt một cơ hội thành thánh mong manh, liệu có xứng đáng không?

Thạch Cơ, Đại Bằng, Bích Tiêu ánh mắt mê mang, tạm thời chưa có đáp án.

Mặt khác, tại chiến trường Bắc Hải.

Khi Vọng Thư kết thúc cuộc trò chuyện với đệ tử, chiêu thương

kỹ Thiên Sát của Khổng Tuyên cũng đi tới hồi kết, chỉ còn hơn trăm đạo thương mang hồng quang treo lơ lửng trên thiên mạc, tùy lúc có thể rơi xuống.

Ở phía Tây Phương Giáo, tình hình cực kỳ bất ổn.

Bảo quang của tử liên đã ảm đạm, lung lay sắp đổ, Di Lặc Phật mặt trắng bệch như tờ giấy, chống đỡ công kích của một Chuẩn Thánh trảm tam thi cộng thêm sát đạo chí bảo đã tiêu hao quá nhiều pháp lực, đang ở bờ vực cạn kiệt.

Nhưng điều đáng sợ là công kích đại chiêu của Khổng Tuyên vẫn chưa hết, vẫn còn hơn trăm đạo công kích chưa rơi xuống.

Bốn người Tây Phương Giáo ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, trong miệng đắng ngắt.

Bọn họ đã quá coi thường Khổng Tuyên.

Đã quá coi thường đệ tử của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Cái gì mà mới ra đời, tâm cao hơn trời, chỉ biết dùng sức mạnh của tiểu niên thanh?

Đây rõ ràng là một đại ma vương có tâm kế, chiến lực, diễn kỹ và kinh nghiệm chiến đấu đều thuộc hàng đỉnh tiêm.

Khổ cho bọn lão cứ ngây ngô há hốc mồm, chủ động dâng tận cửa.

Cũng không biết lúc đó não có bị vào nước không nữa.

Đến giờ bọn lão mới hiểu cái kế hoạch đổ chiến đó chắc chắn đã bị Khổng Tuyên thấu thị từ lâu.

Chỉ tiếc là hối hận đã muộn.

Nhưng nếu bảo nhận thua ngay lập tức thì bốn người lại thấy mất mặt, làm nhục thanh danh của hai vị Giáo chủ.

Khổng Tuyên chỉ có một mình, bọn lão là những cường giả đỉnh tiêm trong thế hệ đệ tử đời thứ hai của Tây Phương Giáo, từ khi bắt đầu đại chiến đến giờ đã trao đổi mấy chiêu mà ngay cả một đòn tấn công ra hồn cũng không tung ra được, trái lại còn mất trắng một vị Bồ Tát...

Truyền ra ngoài thì mặt mũi bọn lão để đâu, mặt mũi hai vị Giáo chủ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề để đâu?

Mặt mũi Tây Phương Giáo để đâu?

"Dược Sư, Địa Tạng, đừng giấu giếm nữa, toàn lực ra tay đi!" Di Lặc hét lớn.

Lão hạ quyết tâm phản công một phen cho đỡ mất mặt rồi sẽ quả đoạn nhận thua.

Khổng Tuyên quá mạnh, muốn lấy mạng hắn để đưa lên bảng Phong Thần là chuyện không thể nào.

Kế sách hiện giờ chỉ là cầu sao cho thua đừng quá thảm, cố giữ chút mặt mũi cho Tây Phương Giáo, đồng thời bảo tồn thực lực.

Dược Sư nghiến răng, hạ quyết tâm: "Được!" Lão niết động pháp quyết, một kiện pháp bảo dạng quạt lưu quang dật thải từ trong thể nội bay ra, tỏa ra tiên quang trắng chuẩn bị chống đỡ công kích: Đại Hoang Sơn Hà Phiến.

Đây cũng là linh bảo có từ thời Hỗn Độn mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có được, công dụng ngang ngửa tiên thiên linh bảo thượng phẩm.

Có thể công cũng có thể thủ.

Công thì triệu hoán ra mười vạn đại sơn và một con sông dài hạo hãn để tấn công.

Thủ thì có thể diễn hóa ra quần sơn, dùng sức mạnh dày nặng của

quần sơn để phòng ngự.

Nó được Dược Sư Lưu Ly Phật coi như trân bảo, dùng làm át chủ bài.

Cùng lúc đó, Địa Tạng Vương Bồ Tát thần thái từ bi, hai tay hợp thập niệm phật hiệu: "A Di Đà Phật, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Thiện tai, thiện tai." Y tụng niệm Phật kinh, một viên bảo châu viên mãn tỏa ra kim quang trang nghiêm túc mục từ trong cơ thể bay ra, phía trên khắc chữ "Vạn" (卍), chính là Luân Hồi Châu.

Đây là linh bảo Tiếp Dẫn có được từ Phân Bảo Nham, thuộc loại tiên thiên linh bảo thượng phẩm, có thể công cũng có thể thủ, được ban cho Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Công thì dùng pháp lực thúc động hạt này phát ra vô lượng kim quang chiếu xạ bốn phương.

Thủ thì kim quang kết thành lồng bảo vệ, có thể lớn có thể nhỏ, phòng ngự hạng nhất.

Theo pháp lực của Địa Tạng truyền vào Luân Hồi Châu, trong sát na kim quang đại thịnh.

Lấy Luân Hồi Châu làm trung tâm, kim quang như triều dâng tỏa ra tứ phía.

Trong nháy mắt bầu trời đầy kim quang, thánh khiết vô cùng, phật quang phổ chiếu, khiến người ta cứ ngỡ là thắng cảnh phật gia.

Tiếp đó Khẩn Na La Bồ Tát dù không có linh bảo xịn nhưng cũng gọi ra một ngọn đèn Huỳnh Hỏa Cung Đăng chiếu rọi bốn phương.

Trong khoảnh khắc, bốn người Tây Phương Giáo dốc toàn lực ra tay, chỉ để đỡ lấy Thiên Sát thương kỹ của Khổng Tuyên, sau đó sẽ

phản công để lấy lại chút mặt mũi.

Ở phía bên kia, Khổng Tuyên nhếch môi.

Trong lòng thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng ép được bọn ngươi ra hết rồi!

Mấy món pháp bảo này đều không tệ, ta xin nhận lấy." Tâm niệm vừa động, thần thức thao túng hơn trăm đạo thương mang hồng quang rực rỡ rơi xuống như sao rụng.

Đẹp đẽ, rực rỡ nhưng đầy chí mạng.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Thương mang hồng quang đánh vào phòng ngự linh bảo của bốn người Tây Phương Giáo, phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong mắt bốn người Tây Phương Giáo lúc này chỉ toàn là một màu đỏ rực.

Đúng lúc đó Khổng Tuyên lại động.

Ngũ Sắc Thần Quang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng từ sau lưng đột nhiên bốc lên, sau đó trong nháy mắt như một dải cầu vồng rực rỡ xẻ dọc bầu trời, quét qua chín phẩm tử liên, Đại Hoang Sơn Hà Phiến, Luân Hồi Châu và Huỳnh Hỏa Cung Đăng.

Ngũ Sắc Thần Quang!

Trong ngũ hành không gì không quét, không gì không phá.

Nhóm người Tây Phương Giáo đang dốc toàn lực chống đỡ thương mang hồng quang chỉ thấy một luồng hồng quang đa sắc rực rỡ quét qua.

Lập tức.

Chín phẩm tử liên, rơi!

Đại Hoang Sơn Hà Phiến, rơi!

Luân Hồi Châu, rơi!

Huỳnh Hỏa Cung Đăng, rơi!

Cảnh tượng khiến bọn họ hồn phi phách tán, sắc mặt đại biến.

Chương 404

Trong khoảnh khắc bốn món linh bảo phòng ngự đều rơi rụng, hơn năm mươi đạo thương mang hồng quang còn lại lao thẳng vào, nổ tung trên người bốn người Tây Phương Giáo.

Năm mươi đạo thương mang hồng quang khi có pháp bảo chống đỡ thì không nhiều, nhưng lúc này lại đủ để lấy mạng người.

Đặc biệt là khi cả bốn người đều tu theo kiểu pháp sư "máu giấy".

"Oanh!" "Oanh!" Những tiếng nổ chấn thiên động địa liên tục vang lên.

Nổ đến mức binh sĩ phàm nhân quan chiến da đầu tê dại, chân tay rụng rời.

Nổ đến mức đám môn đồ Tây Phương Giáo chưa tham chiến mặt mũi xám xịt, tâm kinh nhục khiêu.

Với đòn tấn công cường hãn như vậy, e là bọn người Dược Sư Phật, Di Lặc Phật không còn mạng nữa.

Nhưng biến hóa trong nháy mắt này thực sự quá nhanh, khiến người ta căn bản không kịp phản ứng.

Đừng nói người ngoài, ngay cả bọn người Dược Sư Phật, Di Lặc Phật cũng không kịp phản ứng đã bị đòn tấn công dày đặc và cường đại bao phủ.

Cuối cùng tiếng nổ cũng dừng lại.

Khoảnh khắc này thật dài và cũng thật căng thẳng.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt nhìn về vị trí bốn người Tây Phương Giáo vừa đứng tựa lưng vào nhau ban nãy.

“Tê...” “Hỏng bét rồi!” “Thiên địa ơi!” Vô số người nuốt nước bọt, biểu tình kinh hãi, hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy nơi đó làm gì còn nửa điểm bóng người, chỉ còn lại những vệt máu màu kim hoàng và những mảnh xác vụn vương vãi trên mặt đất, như nhắc nhở mọi người rằng nơi này vừa diễn ra một trận đấu pháp kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc, bốn người Tây Phương Giáo gồm Đông Phương Lưu Ly Dược Sư Phật, Di Lặc Phật, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Khẩn Na La Bồ Tát đều đã thân vẫn lên bảng Phong Thần.

Nếu tính cả Hư Không Tạng Bồ Tát bị giết sớm nhất thì tổng cộng là năm người.

Ván đổ chiến này Tây Phương Giáo đã thua sạch sành sanh.

Lập tức, đám La Hầu và Bồ Tát Tây Phương Giáo tại trường đều nhìn Khổng Tuyên với vẻ kinh khủng, tim run rẩy.

Sát thần!

Chân chính sát thần!

Chọc thủng trời rồi!

Hắn hoàn toàn không nể mặt hai vị Thánh nhân Tây Phương, hãn nhiên chém giết những đệ tử đời thứ hai đỉnh tiêm trong giáo.

Phen này... e là đại loạn mất.

Không hổ là đệ tử của vị kia, thật là gan to bằng trời!

Đám La Hầu, Bồ Tát nhìn Khổng Tuyên mà lòng đầy sợ hãi.

Nhưng lúc này bọn họ cũng không dám khinh cử vọng động, vị sát thần này quá đáng sợ.

Khổng Tuyên bình tĩnh nhìn xuống mặt đất sau trận đại chiến.

Việc còn lại đương nhiên là thiểm bao (thu dọn chiến lợi phẩm).

Là một đệ tử của vị Nguyệt Chủ chuyên quét sạch mặt đất, việc dọn dẹp chiến trường và thu gom chiến lợi phẩm là chuyện quá đỗi bình thường.

Hắn bước lên phía trước, đầu tiên là nhặt những pháp bảo bị Ngũ Sắc Thần Quang quét rơi.

"Chín phẩm tử liên phòng ngự không tệ, chính hợp lúc ta đang thiếu linh bảo phòng thân, có thể dùng." "Sơn Hà Phiến... mặt quạt tinh mỹ, sư phụ chắc sẽ thích món linh bảo này.

Không, để ta dùng đi.

Dược Sư thật là phí của trời, món đồ này dùng để đối địch làm gì, dùng để tăng khí chất và hình tượng cá nhân mới là đúng." "Luân Hồi Châu cũng được, có thể làm thủ đoạn phòng ngự thứ hai." "Cung đăng... thu lấy, để dành cho các sư đệ sư muội sau này." Khổng Tuyên lẩm bẩm, trong nháy mắt đã phân bổ xong công dụng.

Đúng lúc đó, Sơn Hà Phiến đột nhiên biến mất.

Khổng Tuyên ngẩn người, hắn vừa mới nhặt linh bảo lên mà sao nó lại biến mất giữa không trung như vậy?

"Khó được con có lòng, cảm ơn nhé." Lúc này, một giọng nói thanh lãnh quen thuộc truyền vào tai Khổng Tuyên.

Sắc mặt hắn tối sầm lại.

Được rồi, quả nhiên tên của ai đó không nên nhắc tới.

Hắn biết với bản lĩnh của nàng chắc chắn sẽ chú ý tới trận chiến này.

Với bản tính thích vơ vét bấy lâu nay, làm sao nàng có thể không động tâm với mấy món linh bảo này chứ.

Sơn Hà Phiến của ta...

Lòng Khổng Tuyên đau như cắt.

Cảm giác như vừa bị lỗ nặng.

Điều an ủi duy nhất là vẫn còn ba món nữa.

Đồng thời, sau khi bốn người kia vẫn lạc, một số linh bảo cấp thấp và linh bảo không gian lưu trữ của bọn họ cũng rơi vãi trên đất.

Khổng Tuyên thu hết tất cả lại.

Giết người phóng hỏa đai vàng, quả không sai chút nào.

Lúc này, một vị nữ Bồ Tát mặc y phục trắng hít sâu một hơi, rẽ đám đông bước ra: "Khổng Tuyên tôn giả, trận này giáo ta thua rồi, tuân theo giao ước đổ chiến, giáo ta xin rút lui, mong tôn giả chấp thuận." Vị nữ Bồ Tát này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, da trắng tựa ngọc.

Thế nhưng giữa thần sắc lại lộ ra một tia khẩn trương, thấp thỏm.

Ngay cả những cường giả Chuẩn Thánh cảnh như Dược Sư Phật, Di Lặc Phật đều đã vẫn lạc, nếu Khổng Tuyên không chịu thả người, muốn đem giáo chúng Tây Phương còn lại toàn bộ diệt sát thì cũng chẳng phải chuyện khó gì.

Vì vậy, nàng đang lo lắng, đang sợ hãi, vô thức vò vạt áo.

Khổng Tuyên chẳng hiểu sao lại cảm thấy vị nữ Bồ Tát này có chút đáng yêu, khẽ cười hỏi: "Tên là gì?" Nữ Bồ Tát sửng sốt, có chút không theo kịp mạch não của Khổng Tuyên: "Già La." Thanh âm trong trẻo êm tai vang lên.

Khổng Tuyên gật đầu: "Tên hay, đều rời đi cả đi.

Tuân theo ước định đổ chiến, sở hữu đệ tử Tây Phương giáo toàn bộ rút khỏi khu vực Bắc Hải.

Nếu không, chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt." Một chúng đệ tử Tây Phương giáo thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui mừng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

"Đa tạ Tôn giả." "Thiện tai, đa tạ." "Hữu duyên tái kiến." Trong trận doanh phản quân, giáo chúng Tây Phương phân phân nhanh chóng cáo từ, giá vân rời đi, thâm tâm sợ Khổng Tuyên đổi ý, trở mặt không nhận người.

Trong khoảnh khắc, đi sạch sành sanh.

Già La Bồ Tát đi cuối cùng, lúc giá vân bay đi còn ngoảnh đầu nhìn Khổng Tuyên một cái.

"Sư đệ, có cần...?" Bỗng nhiên, thân ảnh mặt xanh Lữ Nhạc lóe lên, xuất hiện bên cạnh Khổng Tuyên, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm hơn trăm giáo chúng Tây Phương đang giá vân rời xa, làm một động tác cắt cổ.

Khổng Tuyên lắc đầu: "Thôi đi, đều là mấy con tôm tép, thả thì thả thôi.

Di Lặc Phật, Dược Sư Phật, Địa Tạng Vương đẳng nhân thân tử vẫn lạc, đủ để tạo thành chấn động lớn đối với Tây Phương giáo rồi.

Nếu diệt luôn đám đệ tử này, e rằng hai vị Thánh nhân bên Tây Phương kia sẽ phát điên mất." Lữ Nhạc: ...

Lời này nói ra ai tin chứ.

Nếu đã lo lắng hai vị Thánh nhân kia phát điên thì đã không trực tiếp giết sạch năm người đổ chiến rồi.

"Hay là mùa xuân đến rồi?" Lữ Nhạc nhìn Già La Bồ Tát vẫn đang lặng lẽ ngoảnh đầu nhìn Khổng Tuyên đằng xa, như có điều suy nghĩ.

Tự cổ mỹ nhân ái anh hùng, Già La Bồ Tát e là động phàm tâm

rồi...

Chiêu Dao sơn, Nguyệt Hoàng cung.

“Xoạt!” Vọng Thư nhướng mày, mở Sơn Hà Phiến trong tay ra phẩy phẩy.

“Trở tay không kịp bị thồn cơm chó rồi...

Già La, thú vị đấy.” Nàng khẽ cười một tiếng.

Còn đám Thạch Cơ, Bích Tiêu, Đại Bằng bên cạnh thì một mặt hóa đá, mục trừng khẩu ngốc.

Đại Bằng: “Yêu rồi sao?

Có cần thảo suất như vậy không?

Dù sao cũng phải có quá trình chứ, đại ca ta là kẻ sắt đá như thế mà cũng biết động tâm, mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?” Bích Tiêu: “Ái tình mà, không biết duyên khởi, không biết duyên thâm, không biết duyên tán.

Chương 405

Phản chính hiện tại, hai người cực kỳ có khả năng là nhìn nhau đúng mắt rồi.” Nàng cảm thán liên hồi, ra vẻ người từng trải.

Thạch Cơ: “Tây Phương giáo... sư đệ chém giết năm vị đệ tử cao tầng, tình kiếp này e là độ khó hơi cao.” Nàng đạm đạm nói, thực chất cũng là kẻ ăn dưa hóng hớt...

Tây bộ Hồng Hoang, Tu Di sơn, hay còn gọi là Linh Sơn.

Phật quang phổ chiếu, phật âm nhiễu nhĩ, một mảnh thịnh cảnh Phật gia.

Trong Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân đồng thời biến sắc, tim đập thình thịch...

Loại phản ứng ứng kích này xuất hiện trên thân Thánh nhân quả thực là khó mà tưởng tượng nổi.

Cảm giác giống như lúc tuổi già gặp phải điều bất tường vậy.

Chuẩn Đề diện sắc khó coi, chỉ cảm thấy lồng ngực bí bách, dường như có thứ gì đó quan trọng vừa mất đi.

Y quay đầu nhíu mày nhìn Tiếp Dẫn: “Sư huynh, đệ có một loại dự cảm không lành, e rằng có đại sự phát sinh.” Tiếp Dẫn hạ mí mắt nhìn Chuẩn Đề: “Ta cũng có, cảm giác này vô cùng mãnh liệt.

Lần trước xuất hiện cảm giác này là lúc gặp Vọng Thư ở Thủy Tổ Miếu.” Chuẩn Đề sắc mặt đen lại.

Tâm mệt quá, đó là lịch sử đen tối, đừng nhắc lại có được không.

Đường đường là một tôn Thánh nhân lại bị người ta đánh cho đầu

sưng như đầu heo...

Nói ra thì mất mặt chẳng dám nhìn ai nữa.

Tiếp Dẫn không quản Chuẩn Đề nghĩ gì, tiếp tục nói: "Ta vừa rồi diễn toán thiên cơ, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, không thấy được bất cứ chuyện gì.

Thiên cơ có chút bất thường, ngày thường dù thiên cơ hỗn độn nhất, chúng ta là Thánh nhân cũng có thể thấy được vài mảnh vụn, nhưng hiện tại... như một đầm nước đục, hoàn toàn nhìn không rõ." "Giống như có người ở trên động tay động chân vậy." Chuẩn Đề nghe vậy thần sắc ngưng trọng gật đầu nói: "Đệ cũng có cảm giác tương tự.

Sư huynh, có khi nào Bắc Hải đã xảy ra chuyện?" Hiện nay Tây Phương giáo có động tác chính là tại khu vực Bắc Hải.

Do đó Chuẩn Đề ngay lập tức nghĩ đến nơi đó.

Tiếp Dẫn xoay chuỗi hạt: "Có khả năng, thiên cơ diễn toán không ra, nhưng ta có thể tham sát khu vực Bắc Hải." Bỗng nhiên, có một vị Kim Thân La Hán vẻ mặt hoảng hốt, vừa giá vân vừa hét, phi khoái tiến vào Đại Lôi Âm Tự.

"Giáo chủ!

Hai vị giáo chủ!" "Họa lớn rồi!" "Xảy ra đại sự rồi!" "Nguyên thần ấn ký và một tia chân linh của Di Lặc Phật, Dược Sư Phật, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Khẩn Na La Bồ Tát, Hư Không Tàng Bồ Tát trong Bát Bảo Công Đức Trì toàn bộ đều biến mất trong nháy mắt!" Oanh!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vốn đang kinh ngạc chuyện gì khiến một vị La Hán mất đi phong thái như thế, khi nghe thấy lời này, chỉ thấy một đạo kinh lôi oanh thẳng trên đỉnh đầu.

Một mảnh trống rỗng.

Bát Bảo Công Đức Trì tuy không phải chí bảo nhưng lại có đại diệu dụng.

Chỉ cần người nhập giáo đem nguyên thần ấn ký cùng một tia chân linh dung nhập vào trong trì, cho dù ở ngoài đấu pháp bị đánh thành tro bụi, thân tử đạo tiêu, thi cốt vô tồn, cũng có thể tại Bát Bảo Công Đức Trì trọng sinh phục sinh.

Bảo vật này nói là trấn giáo chi bảo của Tây Phương giáo cũng không ngoa.

Có nó ở đây, nếu chỉ luận tiêu hao chiến thì không có đại giáo nào là đối thủ của Tây Phương giáo.

Nhưng giờ phút này, năm người Di Lặc, Dược Sư, Địa Tạng Vương, Khẩn Na La, Hư Không Tàng lưu lại nguyên thần ấn ký cùng chân linh trong trì toàn bộ biến mất.

Chỉ minh chứng cho một chuyện: bọn họ gặp phải đại nạn, đã bị người chém giết triệt để.

Kẻ có thể từ trong Bát Bảo Công Đức Trì cướp đi chân linh, chỉ có một thứ, chính là thần dị chí bảo Phong Thần Bảng mà Đạo Tổ Hồng Quân đưa ra.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gần như đồng thời mục tí tẫn liệt.

Năm người này mới thực sự là đại năng của Tây Phương giáo, là thạc quả của mấy chục vạn năm khổ tâm bồi dưỡng.

Đặc biệt là Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng Vương, càng là nhân tố then chốt trong bố cục đại giáo, bố cục Tam giới.

Vậy mà giờ đây, chưa kịp tỏa sáng rực rỡ đã thân tử thượng bảng, chẳng phải là dâng không cho Hạo Thiên làm váy áo sao?

Hai vị Thánh nhân tức thì sa sầm mặt mày, trong mắt vằn tia máu, sát ý bốc lên vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, các vị Đà, Bồ Tát, La Hán đang ngồi trên liên tọa nghe kinh trong Đại Lôi Âm Tự từng người một mặt đầy vẻ kinh hãi, bị tin tức này chấn động đến mức da đầu tê dại.

Sắp xảy ra đại sự rồi, đây là muốn đoạn căn cơ của Tây Phương giáo mà!

Kẻ nào to gan như vậy!

"Là ai?" Trong đại điện trống trải của Đại Lôi Âm Tự, thanh âm bình tĩnh của Chuẩn Đề vang lên.

Nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra sự phẫn nộ trong đó.

Chấp niệm của y chính là Tây Phương giáo đại hưng, giờ đây lại có người giết chết những đệ tử y kỳ vọng nhất, đưa bọn họ lên bảng.

Sao có thể không phẫn nộ!

Sao có thể không sinh khí!

Sao có thể không hận!

Không có bất kỳ do dự nào, Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân đồng thời phóng tầm mắt nhìn về khu vực Bắc Hải, bắt đầu tìm kiếm chân tướng.

Bọn họ nhìn qua những dãy núi trùng điệp.

Nhìn qua những thôn lạc, thành trấn và bộ lạc của Nhân tộc.

Nhìn qua chiến trường giữa quân Thương và quân phản loạn, tại đó, ba mươi vạn phản quân đang toàn bộ đầu hàng quân Thương.

Thống lĩnh quân Thương họ Tô, là một vị trung niên tướng quân, bên cạnh ông ta đứng hai người, một vị dáng dấp anh tuấn, mặc trang

phục cận vệ tiểu binh; một vị tướng mạo xấu xí, mặt xanh nanh dài, toàn thân bốc ra luồng luồng khói xanh.

Hai vị đệ tử của Vọng Thư: Khổng Tuyên, Lữ Nhạc.

Trên mặt đất bên cạnh, bọn họ thấy được tiên huyết màu vàng kim, mảnh xác vụn, cùng với mặt đất bị tàn phá.

Đó là dấu vết còn lại sau khi tiên nhân đấu pháp.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng đã có suy đoán, sát cơ trong mắt lóe lên.

Vị kia vốn dĩ đã điên cuồng vô cùng, ngay cả Thánh nhân cũng dám chém giết.

Với tư cách là đệ tử của nàng, hai tên tiểu gia hỏa kia cũng chẳng phải hạng vừa, đều là hạng tâm ngoan thủ lạt.

Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng Vương, Khẩn Na La, Hư Không Tàng đẳng nhân cực kỳ có khả năng bị Khổng Tuyên, Lữ Nhạc liên thủ giết chết.

Nhưng cần phải xác định chân tướng.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phát hiện ra, tại hiện trường không hề thấy thi thể hay thân ảnh của những đệ tử Tây Phương giáo khác.

Đồng thời Bát Bảo Công Đức Trì cũng chỉ thiếu mất năm người, đại biểu cho việc đệ tử Tây Phương giáo trong bố cục Bắc Hải lần này vẫn còn người sống sót.

Chắc chắn bọn họ biết rõ kinh quá của sự việc.

Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân không ngừng tìm kiếm.

Cuối cùng trên tầng vân đoan của dãy núi trùng điệp vùng Bắc Hải, bọn họ tìm thấy hơn trăm giáo chúng Tây Phương đang giá vân phi hành, mặt mày kẻ thì trắng bệch, người thì lộ vẻ mừng rỡ vì sống

sót sau tai nạn.

Hai vị Thánh nhân nộ hỏa bốc cao.

Dược Sư, thượng bảng.

Di Lặc, thượng bảng.

Địa Tạng Vương, thượng bảng.

Để lại đám vô dụng không quan hệ đến đại cục này làm gì, để chịu nhục nhã sao?

Cảnh cáo sao?

Đặc biệt là trong đám đệ tử này, có kẻ trên mặt lộ ra biểu tình mừng rỡ, càng khiến chỉ số phẫn nộ tăng cao.

Tiếp Dẫn nhíu chặt mày, khuôn mặt phú thái đầy vẻ thê khổ: "Nguyệt Chủ không thể khinh dị chiêu chọc, vô đoan tìm tới." "Trước tiên gọi đệ tử về hỏi rõ tình huống, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, trong mắt đầy hận ý: "Thiện.

Sư huynh ra tay đi." Trong lòng y đã hiểu vì sao thiên cơ hỗn độn, không lộ ra một chút tin tức nào.

Chắc chắn là tiện nhân Vọng Thư kia đã ra tay.

Nhất định thế!

Nàng sớm biết Khổng Tuyên, Lữ Nhạc sẽ ra tay với Di Lặc, Địa Tạng, Dược Sư đẳng nhân.

Cho nên đã sớm dùng chí bảo che đậy thiên cơ.

Chương 406

Tiện nhân này!

Thật là bất nhân!

Chuẩn Đề thầm mắng trong lòng.

Y biết, Vọng Thư đang trả thù.

Thanh toán nhân quả trước đây, đánh cho một trận là thanh toán...

Toàn là lừa đảo!

Vị Thái Âm Nguyệt Chủ này hẹp hòi cực hạn, nhai tí tất báo.

Phàm là kẻ đối địch với nàng, chỉ có cái chết mới được yên thân.

Còn sống thì căn bản không tồn tại chuyện kết thúc thù hận, liễu kết nhân quả.

Tất cả đều là diễn kịch, đều là lừa bịp.

Một kẻ lừa đảo triệt đầu triệt đuôi!

Một kẻ phong tử tinh thần thác loạn!

Không, ngay cả người chết cũng không thoát khỏi ma chưởng của nàng.

Trở thành đối thủ với nàng đúng là một loại bi ai.

Càng bi ai hơn chính là loại người như nàng lại chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, cái áp chư thiên vạn giới.

Chuẩn Đề chỉ cảm thấy cái gọi là vận mệnh, thiên đạo, cơ duyên... toàn là đồ mù mắt, lại để hạng người như thế chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên quả vị.

Trong một sát na nảy sinh ngàn vạn ý niệm.

Ở phía bên kia, sau khi Chuẩn Đề đạo nhân dứt lời, Tiếp Dẫn bắt đầu động thủ.

Trước mặt xuất hiện một tấm gương sóng nước lấp lánh, sau đó y cúi đầu nhìn xuống như nhìn xuống chúng sinh, đồng thời vươn tay phải thọc vào trong gương.

Trong gương chỉ thấy một bàn tay khổng lồ tỏa kim quang từ hư không xuất hiện, che trời lấp đất bao phủ lấy hơn trăm giáo chúng Tây Phương giáo bao gồm cả Già La Bồ Tát, sau đó chộp lấy, đại thủ liền thu hồi rồi biến mất không thấy đâu nữa.

"Cạc..." "Cạc..." "Cạc..." Trên mặt đất, trong một sơn động lớn, một con dơi tinh khổng lồ vốn đang ngẩng đầu lén lút nhìn trộm phật đạo thần tiên trên trời đã ngây người ra.

Nhiều người như vậy, mỗi một kẻ đều mạnh hơn hắn quá nhiều, vậy mà cứ đơn giản bị người ta bắt đi như thế?

Mẹ ơi, Hồng Hoang thật đáng sợ.

Phải trốn, trốn sâu thêm chút nữa.

Con dơi tinh đầu tiên của trời đất này cứ thế tiếp tục ẩn náu tại nơi đây.

Trong đại điện Đại Lôi Âm Tự.

Già La Bồ Tát chỉ cảm thấy một bàn tay kình thiên áp xuống, khi mở mắt ra thì cảnh tượng đã thay đổi, đang ở trong đại điện.

Cảnh tượng xung quanh thật quen thuộc.

Trên vị trí chủ tọa liên đài là hai vị Giáo chủ, bên cạnh đại điện ngồi đầy các vị Đà, Bồ Tát, La Hán đến nghe Thánh nhân giảng kinh.

Trước đây, nàng cũng là một trong số đó.

Già La cảm thấy không khí có chút không đúng, cực kỳ áp bức, im

phăng phắc đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lẽ nào... tim nàng đập thình thịch.

"Sư phụ, sư bá, con đã về." "Sư huynh... vẫn lạc rồi." Già La mấp máy môi, lấy can đảm nói.

Trong số giáo chúng Tây Phương trở về từ Bắc Hải, nàng là người có thân phận cao nhất, đồng thời cũng là đệ tử thân truyền dưới tòa Chuẩn Đề, lời này do nàng nói ra là hợp lý nhất.

Chuẩn Đề ánh mắt bình tĩnh, mặt không biểu tình, chỉ nhìn chằm chằm Già La Bồ Tát.

"Già La, lên phía trước." Già La Bồ Tát nghe lời tiến lên, quỳ lạy dưới liên đài của Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vươn tay phải phủ trên đỉnh đầu Già La.

Đồng thời, một màn ánh sáng từ hư không hiện ra trong đại điện, từng khung hình diện lóe lên.

Y đang đọc ký ức của Già La Bồ Tát.

Trong khoảnh khắc, trên màn ảnh xuất hiện cảnh tượng Bắc Hải.

Quân Thương đổi soái, Tô Hộ đăng tràng.

Dược Sư Phật, Địa Tạng Vương trong đại trướng mật mưu dùng kế đổ chiến với Khổng Tuyên.

Di Lặc Phật, Khẩn Na Na Bồ Tát lộ vẻ do dự, sau một hồi đấu tranh mới đồng ý.

Hư Không Tàng Bồ Tát lộ vẻ hưng phấn.

Hai quân đối mặt, Dược Sư cùng Khổng Tuyên mỗi người tự có mưu kế.

Đổ chiến bắt đầu, đấu pháp đại chiến.

Hư Không Tàng Bồ Tát thân tử vẫn lạc, thương kỹ thiên sát, Ngũ Sắc Thần Quang quét sạch linh bảo, hồng quang mang mang hạ xuống...

Năm người Tây Phương giáo toàn số vẫn lạc, thân tử thượng bảng...

Từng bức họa diện nhanh chóng phát lại, Đại Lôi Âm Tự yên lặng đáng sợ, đông đảo chư Đà, Bồ Tát, La Hán nhìn chằm chằm màn ảnh, không dám thở mạnh một cái, có kẻ thậm chí còn đổ mồ hôi hột.

Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân mặt không biểu tình, bình tĩnh quan sát.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, cuồng phong bão táp sắp giáng xuống.

Nhanh chóng, họa diện phát xong, quang mạc biến mất.

Già La thở phào một cái, cảm giác khẩn trương tan biến, trong hình ảnh không xuất hiện cảnh nàng giao đàm cùng Khổng Tuyên.

Đối với nàng mà nói, đó là một sự may mắn.

Già La ngẩng đầu nhìn về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Từ khóe mắt, nàng thấy Chuẩn Đề siết chặt nắm đấm, gân xanh trên tay nổi lên, khuôn mặt càng thêm xanh xám một mảnh.

Lại nhìn sang Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh, chỉ thấy sắc mặt Tiếp Dẫn khá hơn một chút, nhưng cũng âm trầm như mây đen sà xuống đất.

"Sư phụ..." Già La khẽ gọi một tiếng.

Thanh âm duy nhất trong Đại Lôi Âm Tự lúc này lọt vào tai mỗi người có mặt.

Dứt lời, trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia sáng, tỉnh táo lại.

“Ta không sao.” Chuẩn Đề thở dài một hơi, lắc đầu cảm thán: “Thật là diệu kế, tương kế tựu kế, làm tổn thất của Tây Phương giáo ta năm vị đại năng.” Khổng Tuyên đúng là kẻ bất nhân!

“Dược Sư, Địa Tạng, thật là hồ đồ, đổ chiến... là trò cũ rích rồi, lấy đâu ra tự tin mà dùng chiêu đó đi tính kế đệ tử của nàng chứ.

Với bản lĩnh của nàng, cho dù trong thiên địa đại kiếp cũng có thể biết hết chuyện thiên hạ, cho dù Khổng Tuyên không phát hiện ra thì nàng cũng sẽ nói cho hắn biết.” “Lần này thiên cơ hỗn độn đến mức này, tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với nàng.” “Thật là tâm địa độc ác, sợ chuyện này bị ta cùng sư huynh phát hiện rồi tới cứu viện.” “Tàn nhẫn thật, nàng không cần ra tay, chỉ một tên đệ tử đã hại Tây Phương giáo ta tổn thất thảm trọng, khí vận giảm mạnh.” “Nhưng đổ chiến đã cá cược sinh tử, ta lại không có lý do gì để tới chất vấn nàng.” “Hồ đồ quá...

đem cả Di Lặc, Hư Không Tàng, Khẩn Na La kéo vào, mất đi thân tự do vô ích.” Chuẩn Đề vẻ mặt khổ sở, tự nói một mình.

Thanh âm của y hồi đãng trong Đại Lôi Âm Tự.

Thực sự là ý nan bình, tâm bất cam.

Nguyên bản tưởng rằng Khổng Tuyên, Lữ Nhạc ra tay tập sát, không ngờ lại là Dược Sư, Địa Tạng dẫn đầu tính kế người ta, tính kế thì thôi đi, vậy mà giờ đây lại trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Đem năm nhân vật đỉnh tiêm trong đám đệ tử đời thứ hai của giáo nội nướng sạch vào đó.

Chuẩn Đề tâm như rỉ máu.

Từ “hồ đồ” trong lời nói là nể tình sư đồ bấy lâu nay, nếu không, từ ngữ dùng phải là “ngu xuẩn”.

Tiếp Dẫn cũng hồi thần, diện sắc thay đổi liên tục.

“Bỏ đi, cuộc đổ chiến này dù sao cũng do giáo ta đề xuất trước.

Khổng Tuyên tuy hạ thủ tàn nhẫn nhưng quả thực không có vấn đề gì sai trái.” “Vùng Bắc Hải đó tạm thời cũng không tranh nữa.

Chương 407

Toàn tuyến thu hẹp, ngừng mọi động tác." Tiếp Dẫn u u nói, định ra tông giọng cho chuyện này.

Tiếp đó, y quay đầu nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, nhìn thẳng vào mắt Chuẩn Đề, chính sắc nói: "Ta biết sư đệ tâm có bất cam.

Nhưng chuyện này cần phải nhẫn.

Vọng Thư cường thế, với Thái Thanh Thánh nhân cùng Nhân Tiên hai giáo tất có tranh đoan.

Đặc biệt Nguyệt giáo hiện nay đã nhúng tay vào việc thay đổi vương triều nhân gian." "Đợi Nhân Tiên hai giáo đối đầu với Nguyệt giáo, chúng ta tự có thể tìm cơ hội gia nhập, báo thù cho đám đệ tử Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng." Chuẩn Đề trọng trọng gật đầu, hiện tại đây là biện pháp tốt nhất, nếu giờ phút này toàn diện tuyên chiến với Nguyệt giáo, chỉ bằng sức mạnh Tây Phương giáo thì không có bao nhiêu phần thắng.

"Phải kéo thêm Tam Thanh, tốt nhất là kéo luôn cả Hồng Quân lão sư xuống nước." Trong lòng y thầm nhủ, tâm ma trong cơ thể lại lớn thêm ba phần...

Chiêu Dao sơn, Nguyệt Hoàng cung.

Sau khi chuyện bên Khổng Tuyên kết thúc.

Vọng Thư liền đem mục quang đặt tại Tu Di Sơn, nhìn chằm chằm động tĩnh của Tây Phương giáo.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu hai vị kia không màng đến ước định đổ chiến giữa các đệ tử mà đi tìm Khổng Tuyên phiền phức, nàng cũng không ngại trảm thêm

hai vị Thánh nhân nữa.

Thấy Tây Phương giáo lựa chọn nhẫn nhịn, Vọng Thư lại cảm thấy có chút đáng tiếc một cách kỳ lạ.

“Nhẫn sao?

Cuối cùng cũng sẽ nhảy ra thôi.” “Không, tính toán cũng khá đấy, trước tiên để các đại giáo phương Đông tranh đấu sống chết, đợi đến đại chiến cuối cùng mới nhảy ra mưu đoạt chỗ tốt, hái lấy thắng lợi cuối cùng, giống hệt như những gì diễn ra trong Phong Thần đại kiếp ở thời gian tuyến nguyên bản vậy...” “Đã đắc được tinh túy của một chữ 'Cẩu'.” “Có nên cho bọn họ một cơ hội không nhỉ?” Trong Nguyệt Hoàng cung, mỗ vị Nguyệt Chủ phúc hắc khẽ lẩm bẩm.

Trong lúc giới thần tiên Hồng Hoang ngày càng loạn lạc.

Tại ngoại ô Triều Ca, trong một gian tiểu viện nông gia.

Tiếng phụ nữ thét chói tai từng hồi cao vút.

“Dùng lực!” “Hứa nương tử dùng lực đi!” “Sắp ra rồi!

Đúng rồi, thấy đầu rồi.” “Kém một chút xíu nữa thôi, lại lần nữa!” Bà đỡ hết sức cổ vũ phụ nữ trên giường.

Ngoài cửa, Hứa lão hán như kiến bò trên chảo nóng, cuống cuồng xoay quanh.

Năm nay lão đã ba mươi tuổi, ở thời đại này tuổi tác đã là cực lớn, trước đó đã có ba cô con gái, lão luôn muốn có một mụn con trai, giờ đây là thời khắc mấu chốt quyết định cái thai này là trai hay gái nên cực kỳ lo lắng.

Lão muốn có con nối dõi để tông tiếp đại.

“Cha, đừng quá lo lắng, ngồi xuống đợi đi.

Nương và đệ đệ nhất định sẽ bình an vô sự.” Đại nữ nhi Hứa Nhu

lên tiếng khuyên nhủ.

Nhị nữ nhi và Tam nữ nhi thì còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, chỉ đứng nhìn.

Hứa lão hán trừng mắt nhìn Đại nữ nhi, Nhị nữ nhi cùng Tam nữ nhi một cái, bực bội nói: "Sao ta không cuống cho được...

Ta sắp đoạn tuyệt gốc rễ rồi!

Sinh ba đứa con gái, không có lấy một mống con trai, sau này xuống dưới biết ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông!" Hứa Nhu trợn mắt, sinh nam hay nữ đâu phải do người định, ông già này bị ma chướng rồi.

"A!" Bỗng nhiên, trong phòng truyền ra một tiếng hét dùng hết toàn lực.

Hứa lão hán sắc mặt hơi giãn ra, theo kinh nghiệm trước đây thì chắc là sinh ra rồi.

"Quỷ a!" "Thứ gì thế này!" "Tóc trắng, mặt ông già?" "Yêu quái!" "Sinh ra yêu quái rồi!" Thanh âm cực độ kinh khủng của bà đỡ vang lên, tiếp đó không còn tiếng động nào nữa, dường như đã bị hù ngất đi.

Yêu quái?

Tâm Hứa lão hán run rẩy.

Lão rảo bước chạy tới, mở cửa phòng nhìn vào bên trong.

Trong sát na, lão trợn trừng mắt, khắp người lạnh toát.

Chỉ thấy bên cạnh phu nhân Hứa nương tử xuất hiện một hài nhi đầy máu, cho dù cách xa mấy mét cũng có thể thấy rõ hài nhi tóc trắng đầy đầu, một khuôn mặt già nua.

Vô cùng hãi hùng.

Bà đỡ Lý mụ ngã gục dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

Hứa lão hán nuốt ngụm nước bọt, đôi tay run rẩy: "Đứa con trai này, nhưng mà..." Lúc này, hài nhi từ từ mở mắt nhìn về phía Hứa lão hán.

Đó là một đôi mắt thế nào chứ, cổ lão, thương tang, dường như đã trải qua vô tận tuế nguyệt, đồng thời lại cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

"Ngô hồi!" Trong miệng hài nhi phát ra thanh âm thương lão như ông già nói chuyện.

Từ lão hán trợn tròn mắt, vẻ mặt như gặp quỷ.

Tóc trắng, mặt ông già, giọng ông già, đây chẳng phải là gặp quỷ sao.

Sợ là canh Mạnh Bà bị pha nước rồi!

Đến canh Mạnh Bà mà cũng bắt đầu bán hàng giả sao?

Lúc này, chuyện càng hãi hùng hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy trên thân hài nhi tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Sau đó từ trên giường nhảy xuống, rơi xuống mặt đất bắt đầu bước đi, hai tay kết ra những thủ thế hoàn toàn không ai hiểu nổi.

Bước thứ nhất, trưởng thành thành dáng vẻ đứa trẻ bảy tuổi.

Bước thứ hai, trưởng thành thành dáng vẻ thiếu niên mười hai tuổi.

Bước thứ ba, trưởng thành thành dáng vẻ thanh niên đội mũ hai mươi tuổi.

Bước thứ tư, trưởng thành thành dáng vẻ trung niên nhân bốn mươi lăm tuổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng hiện nhân gian.

Tại gian nhà nông này, thật là bình thường vô kỳ.

“Thuận thiên ứng nhân, xiển thích Thiên Đạo... ha.” Trong ngôn ngữ đầy sự cơ phúng, bước ra một bước, thân ảnh liền biến mất.

Hứa lão hán ngẩn ngơ, hồi lâu mới phản ứng lại.

“Con ơi...

đứa con trai quý báu của ta ơi...” “Con ơi!” “Khó khăn lắm mới sinh được một đứa con trai, lại gặp phải chuyện yêu nghiệt này!” Lão ngồi bệt xuống đất gào khóc thảm thiết, bi từ trung lai.

Hy vọng của lão Hứa gia, mất rồi...

Chiêu Dao sơn, Nguyệt Hoàng cung.

Ngay khoảnh khắc Nguyên Thủy giáng sinh.

Vọng Thư tâm hữu sở cảm, nhìn về phía ngoại ô Triều Ca.

Nàng chứng kiến toàn bộ quá trình một hài nhi trong nháy mắt trưởng thành thành đại nhân.

“Đã trở lại rồi sao...” “Tốc độ thật nhanh.” Nữ Oa và Phục Hy bên cạnh cũng thoáng hiện thần sắc kinh ngạc.

Hôm nay họ tới Nguyệt Hoàng cung làm khách.

Nguyên bản đang ôn chuyện, giao đàm thì phát hiện thanh âm của tiểu muội Vọng Thư đột nhiên dừng lại, mục quang dường như đang nhìn về một nơi nào đó trong thiên địa.

“Ai trở lại?” Nữ Oa lộ vẻ hiếu kỳ lên tiếng tuân vấn.

“Nguyên Thủy trở lại!” Chưa đợi Vọng Thư hồi ứng, Phục Hy đã minh ngộ trước, kinh hô một tiếng.

Chuyện này cũng không khó đoán.

Cần biết khắp thiên hạ này, người hoặc việc có thể khiến Vọng Thư chú ý vốn dĩ không nhiều.

“Nguyên bản tưởng rằng tôn Thánh nhân này sẽ quy vị sau Phong Thần đại kiếp, không ngờ lại quay về nhanh như vậy!

Cuộc đại kiếp này ngày càng loạn rồi.” “Tiểu muội, có cần động dụng Tam Hoàng...

Thần Nông và Hiên Viên bên kia đều đã minh xác biểu thị, nếu có lệnh triệu tập thì nhất định sẽ xuất thế.” “Hừ, Tiên đạo tính toán cũng đẹp thật, minh minh Nhân Hoàng chi vị có thể sánh ngang Thiên Đế, giờ đây lại để Nhân Hoàng làm thần tử cho Thiên Đế.” Phục Hy hừ lạnh nói.

Y làm Hy Hoàng của Linh tộc, Thiên Hoàng của Nhân tộc, tự có một thân đế hoàng uy nghiêm.

Đối với việc Nhân Hoàng ngày càng yếu thế, y bày tỏ sự bất mãn tột độ.

Thời thượng cổ, Nhân Hoàng có thể sánh ngang Yêu tộc Thiên Đế, Linh tộc Hoàng giả, Vu tộc Tổ Vu...

Chương 408

Vậy mà hiện tại thời đại Ân Thương, ngay cả xưng hô "Thiên Tử" cũng xuất hiện.

Khiến một vị từng là Nhân Hoàng cực kỳ bất mãn.

Khí vận và quyền hành của Tam Hoàng ở Hỏa Vân Động cũng liên quan mật thiết đến sự cường nhược của Nhân đạo.

Có thể thấy bằng mắt thường, Tiên đạo hưng thịnh, Nhân đạo mờ mịt.

Vọng Thư lắc đầu: "Vị kia quy vị thì đã sao, bại tướng dưới tay mà thôi." "Với tâm tư của hắn, cực đại khả năng sẽ liên thủ với Tây Phương để đối phó ta...

Chính hảo, có thể một mẻ hốt gọn." "Còn về khí vận Nhân đạo... huynh trưởng không cần lo lắng, trong tay muội có một vật có thể tả hữu khí vận Nhân đạo." "Nếu sau này Nhân đạo có nhu cầu, huynh trưởng có thể dùng vật này để định Nhân đạo." Nói đoạn, Vọng Thư hoán ra Càn Khôn Đỉnh, sau đó từ trong đỉnh bay ra một khối ấn ký tỏa bảo quang màu vàng kim, bên trên có chín con rồng quấn quýt lấy nhau.

Không Động Ấn!

Nhân đạo chí bảo!

Vô số năm qua, Lão Tử đang tìm, Thánh nhân đang tìm, Nhân tộc Tam Hoàng cũng đang tìm.

Không ngờ lại nằm trong tay Vọng Thư.

Thực tế, vật này rơi vào tay nàng từ rất sớm.

Từ lúc Nữ Oa tạo ra Nhân tộc ở Thủ Dương Sơn, nàng đã có được.

Không Động Ấn vốn dĩ ẩn giấu trong Thủ Dương Sơn.

"Không Động Ấn..." Nữ Oa, Phục Hy kinh hô một tiếng, tiếp đó lộ ra thần sắc quái dị.

Tìm vật này bao lâu nay, không ngờ lại ở trong tay Vọng Thư.

Được rồi, kỳ thực sớm nên đoán ra, với bản sự thu quấy của vị tiểu muội này, biết rõ trong thiên địa có kiện chí bảo nào thì khả năng nàng không đi tìm là cực thấp.

Khả năng nằm trong tay nàng vốn dĩ cực cao.

Vọng Thư cười cười, ném Không Động Ấn cho Phục Hy.

Vật này ở trong tay Phục Hy có tác dụng hơn nhiều so với ở trong tay nàng...

Chung Nam sơn, Bàn Khê cốc.

Sâu trong mật lâm, tiểu kiều lưu thủy, thỉnh thoảng có tiếng ca trận trận, thật là một phái phong quang thế ngoại đào nguyên.

Giữa mật lâm đang có một đội ngũ khoảng năm mươi người đang nhanh chóng tiến lên.

"Hầu gia, trong thi ca có nỗi lo ưu quốc gia... hạng tiều phu thông thường sao có được kiến thức đó, thấy rõ nơi đây thực sự có hiền nhân." Trên con ngựa cao lớn, Tán Nghi Sinh mặt đầy hưng phấn nói.

Cơ Xương nghe vậy, khuôn mặt mệt mỏi gắng gượng nặn ra một tia tươi cười: "Hôm trước nghe thám tử báo, Văn Trọng kia thân suất bốn mươi vạn đại quân đã xuất Tị Thủy Quan tiến đánh Tây Kỳ, e là thực sự muốn tiêu diệt Tây Kỳ ta, nguyện rằng nơi đây thực sự có đại hiền nhân như tiên nhân nói, sẵn lòng xuất sơn trợ Tây Kỳ ta.

Nếu không... hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.” “Tên hôn quân vô đạo kia, trước tiên sát hại Đông Bá Hầu, Nam Bá Hầu, sau đó lại tù cấm phụ thân hơn bảy năm, hiện tại còn muốn diệt vong Tây Kỳ.

Thực sự không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, phụ thân, nếu không tìm được hiền nhân, con cũng xin xuất binh.

Con thà chiến tử sa trường chứ không cam tâm chịu nhục làm thần tử Ân Thương.” Cơ Phát phẫn nộ nói.

Lần tìm hiền nhân này nguyên bản y cần tọa trấn Tây Kỳ, chỉ vì lo lắng cho sức khỏe của Cơ Xương nên mới đi theo.

Ánh mắt Cơ Xương lóe sáng: “Xuất binh...” Trong lòng ông có dã tâm, cũng có quyết tâm.

Bị Trụ Vương giam cầm bảy năm, bị ép ăn thịt con trai ruột của mình, lòng ông tự có hận ý vô tận.

Nhưng ông biết, Tây Kỳ hiện tại thiếu một người chèo lái.

Người này phải văn võ toàn năng, có thể cầm binh, cũng có thể chủ chưởng chính sự.

Ông đã già, tinh lực không còn đủ, đại hạn cũng sắp tới rồi.

Cơ Phát cần trưởng thành, cần rèn luyện mới có thể trở thành vương giả.

Ở giữa cần có một vị vương tá chi tài thừa thượng khải hạ mới được.

Vị vương tá chi tài này không được có dã tâm quá lớn.

Cả nhóm người băng qua mật lâm, kinh qua cầu nhỏ.

Ba gian nhà cỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên khe suối kia, một vị lão tẩu mặc một tập bạch bào, mắt nửa

nhắm nửa mở, chính tay cầm cần câu điếu ngư.

Cơ Xương thầm nghĩ ông lão này thật là nhàn hạ, xuống ngựa tiến lại gần nhìn xem, chỉ thấy trong khe suối trong vắt có bảy tám con cá đang xoay quanh lưỡi câu nhưng không thèm cắn.

Nhìn kỹ lại thì hỡi ôi, lưỡi câu thẳng đuột.

Ông lão này cũng thật nực cười, câu được cá mới là chuyện lạ.

Cơ Xương thầm nghĩ trong lòng nhưng không biểu hiện ra mặt.

"Lão huynh, câu thẳng như vậy sao có thể câu được cá?" Khương Tử Nha khẽ cười một tiếng: "Kẻ nguyện ý thì mắc câu thôi." Cơ Xương thầm nghĩ, đúng là một quái nhân.

Lưỡi câu thẳng đi câu cá, làm sao mắc câu được?

Lúc này, thanh âm của Khương Tử Nha lại vang lên.

"Xem kìa, cá chẳng phải đã mắc câu rồi sao?

Thật là một con ngân ngư béo tốt, tối nay có thịt ăn rồi." Chỉ thấy lão cười ha hả, nhấc cần thu dây.

Cơ Xương, Tán Nghi Sinh, Cơ Phát định thần nhìn lại, quả nhiên thấy có một con cá nặng khoảng ba cân, vảy bạc lấp lánh, trợn tròn mắt cá, liều mạng cắn chặt lưỡi câu, bị câu lên.

Cơ Xương trong lòng chấn động, biết rõ vị trước mắt chính là hiền nhân trong truyền thuyết.

"Cơ Xương bái kiến tiên sinh, thỉnh tiên sinh xuất sơn, trợ Tây Kỳ ta." Lão cúi người hành lễ.

Tán Nghi Sinh, Cơ Phát bên cạnh thấy vậy cũng nhanh chóng hành lễ.

Khương Tử Nha trong mắt tinh mang lóe lên, nhìn về phía bầu trời

xanh thẳm, vạn dặm không mây, chỉ thấy trong lòng sảng khoái.

Một phen tinh tâm bố cục cuối cùng cũng có hồi báo.

Lão tiến lên một bước, vươn hai tay, mặt đầy tươi cười đỡ Cơ Xương: "Hầu gia xin mời, Khương Thượng không dám nhận đại lễ như thế.

Mời vào trong nhà tường đàm." Hiện tại Xiển giáo thế yếu, Thánh nhân thân tử vẫn lạc, Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên cần nhanh chóng độ sát kiếp, lão cũng chẳng muốn làm bộ làm tịch nữa, chỉ muốn nhanh chóng nắm quyền lực Tây Kỳ, khởi đầu sự nghiệp hưng Chu phạt Thương.

Khi Cơ Xương tìm hiền nhân Khương Tử Nha, trong thiên địa Hồng Hoang nơi nơi đều có biến số.

Tử Dương sơn.

Sau khi Nguyên Thủy trọng sinh, không chọn quay về Ngọc Hư cung ở Côn Luân sơn ngay lập tức, mà đến đạo trường Bát Cảnh cung của Lão Tử trước.

"Sư thúc trở lại rồi?" "Cung nghênh sư thúc quy vị." Ngoài Bát Cảnh cung, đạo đồng thủ môn thấy Nguyên Thủy hiện thân, lúc đầu đầy kinh ngạc, sau đó cung kính hành lễ.

Nguyên Thủy gật đầu, mặt lộ vẻ tươi cười: "Mau đi bẩm báo lão gia là ta đã tới." Đạo đồng nhận lệnh.

Nguyên Thủy quan sát cảnh đẹp ngoài Bát Cảnh cung, sống lại một đời, tâm cảnh đã khác xưa.

"Nguyệt Chủ Vọng Thư... không ngờ vị kia lại mạnh mẽ đến thế.

Một mình ép cho thiên địa Hồng Hoang không thở nổi, ngay cả quân cờ đó của ta cũng không có cách nào." "Xem ra lần này ta quy vị,

nàng ta sẽ là cường địch lớn nhất của ta." "Cũng tốt, có những thứ dễ dàng đạt được quá lại không còn đẹp nữa." Nguyên Thủy, hay còn gọi là "Hạo Thần" thầm nghĩ, trong mắt dâng lên chiến ý.

Lúc này, trong hư không một trận lóe lên, một đạo thân ảnh đột nhiên hiện thân.

Mặc thái cực đạo bào, tay cầm phất trần, tiên phong đạo cốt, mặt lộ vẻ vui mừng.

Không phải Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử thì còn là ai.

"Hoan nghênh sư đệ trở về." Lão Tử mỉm cười nói.

Loại thần tình này thật hiếm thấy trên mặt Thái Thanh Thánh nhân.

Có thể thấy lúc này lão thực sự vui mừng khôn xiết.

Một mặt là sư đệ nhà mình trọng sinh quy vị.

Mặt khác, việc Nguyên Thủy quy vị đại biểu cho việc dưới Thiên Đạo, Thánh nhân thực sự vạn kiếp bất ma, vĩnh sinh bất tử.

Cho dù vẫn lạc cũng có thể trọng sinh thiên địa.

Chương 409

Điều này đã cho lão một viên thuốc định tâm.

Kéo theo đó là sự kỵ đạn đối với Vọng Thư cũng giảm đi ít nhiều.

Dù sao có thể phục sinh thì thực sự có thể muốn làm gì thì làm.

Nguyên Thủy thấy Lão Tử hiện thân, trên mặt cũng hiện ra nụ cười: "Đã lâu không gặp, sư huynh." Chẳng hiểu sao, Lão Tử cảm giác nụ cười này của sư đệ mình có chút giả tạo, đồng thời cũng có một tia quái dị.

Nhưng quái dị ở đâu thì nhất thời lão lại không nói ra được.

"Chắc là ta nghĩ nhiều rồi." Lão Tử thầm nghĩ.

"Sư đệ, mời vào trong." Lão khẽ phất phất trần dẫn đầu đi trước.

Nguyên Thủy gật đầu, đi theo sau Lão Tử tiến vào Bát Cảnh cung.

Tử Tiêu cung.

Đạo Tổ Hồng Quân không hề mở mắt, khóe miệng lại hiện ra một mạt tươi cười.

Nụ cười của kẻ tính kế thành công.

"Quả nhiên đúng như ta dự liệu, hắn đã hiện thân trên thế gian." "Ta cứ tưởng hắn sẽ đợi đến Mạt Pháp đại kiếp mới tới...

Xem ra e là có biến số khác, đúng không.

Giờ đây chỉ mới là Phong Thần đại kiếp mà Vọng Thư đã mạnh mẽ như thế, chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Với thiên tư, tài tình, tâm kế của nàng, lại có tồn tại thần bí đứng sau lưng, đợi đến Mạt Pháp đại kiếp, e là nàng sẽ thành Đại Đạo

cảnh, thậm chí là Thái Sơ cảnh." "Cho nên hắn sợ rồi, không nhịn được mà phải xuất thế sớm." "Càng kéo dài về sau, biến số càng lớn, hắn cũng càng không đối phó nổi." "Hắn coi ta là quân cờ, để ta sau khi có được Tạo Hóa Ngọc Điệp liền luôn đi theo con đường hắn đã định sẵn.

Không ngờ suýt chút nữa bị một con thỏ ngọc Thái Âm lật tung toàn cục." "Đạo diễn ngũ thập, độn khứ chi nhất.

Cái 'Một' kia chính là nhược điểm chí mạng của nàng." "Bước tiếp theo, hắn sẽ liên hợp chư Thánh, tạo ra thế đối địch với nàng.

Mượn tay chúng ta để hoàn thành bố cục." "Nhưng... liệu có được như ý nguyện không?

Lão hữu à, nàng không dễ đối phó đâu." Hồng Quân lẩm bẩm tự ngữ.

Thiên Đạo hoành tuyên phía sau, Thiên Đạo tỏa liên chằng chịt từ hư không vươn ra trói buộc lão trong Tử Tiêu cung, nhưng lão không hề có vẻ sợ hãi, dường như chẳng hề cố kỵ chút nào, một điểm cũng không lo lắng kẻ giấu mặt phía sau vạn cổ tuế nguyệt kia phát nộ.

Lúc này, một khuôn mặt khổng lồ do từng luồng tiên quang trắng tinh tổ thành xuất hiện trong Tử Tiêu cung, biểu tình tựa cười tựa khóc, vô cùng quái dị, vô cùng hãi hùng.

"Chuyện này không cần ngươi phải thao tâm." Khuôn mặt mở miệng, thanh âm băng lãnh đến cực điểm.

"Ngô thừa nhận, đối với Vọng Thư quả thực có tâm kỵ đạn.

Dù sao năm đó sơ kiến trong Hỗn Độn đã thật sự làm ngô giật mình, không ngờ lại có cường giả kinh diễm vạn cổ như vậy xuất hiện, có thể chưởng khống vận mệnh, xuyên việt quá khứ hiện tại vị lai.

Cho dù hiện tại, ngô vẫn cảm nhận được cảm giác tâm quý khi đó." "Nhưng lần bố cục này, ta ở trong tối, nàng ở ngoài sáng, lẽ nào lại có lý do thất bại?" "Ta đã xác định, chân chính căn cước của nàng không nằm trong thiên địa Hồng Hoang này.

Chỉ cần tìm được căn cước của nàng là có thể nắm được mệnh môn của nàng." "Chỉ đáng tiếc, có được mảnh nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia nàng lại chọn để xó trong Càn Khôn Đỉnh bám bụi...

Nếu không, ta đã sớm sờ thấu căn cước của nàng rồi." Tiên quang nhân mặt nói xong cũng chẳng đợi Hồng Quân có bất kỳ phản ứng nào, cứ thế trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Lúc này, Hồng Quân mới mở mắt ra.

Lão nhìn xuống mặt đất Tử Tiêu cung, mục quang xuyên thấu chín tầng trời, nhìn trực tiếp xuống đại địa Hồng Hoang.

Ở đó, một trận đối quyết chưa từng có sắp sửa triển khai.

Một bên là bàn tay đen vạn cổ trong Hỗn Độn, hay còn gọi là Bàn Cổ.

Một bên là Vận Mệnh chi chủ Vọng Thư.

Trận đối quyết giữa hai bên có thể gọi là trận đối quyết kịch liệt nhất từ khi có thiên địa Hồng Hoang đến nay, tuy chưa phát sinh nhưng đang trong quá trình ủ mưu.

"Nguyện rằng nàng có thể giành thắng lợi." Trên mặt Hồng Quân thoáng hiện một mạt ưu sắc.

Lão đang lo lắng cho Vọng Thư, tuy rằng Vận Mệnh chi chủ hay Nguyệt Chủ rất mạnh, nhưng đối thủ lần này cũng mạnh đến mức vô lý.

Ngay cả lão trải qua vạn cổ tuế nguyệt cũng chẳng qua chỉ là con

rối quân cờ trong Hỗn Độn mà thôi.

Không ai nguyện ý trở thành con rối của kẻ khác, lão càng là như thế.

Chỉ có Vọng Thư phá cục, lão mới có thể thoát khốn.

Tử Dương sơn, Bát Cảnh cung.

Lão Tử và Nguyên Thủy ngồi đối diện nhau.

"Sư huynh, chuyện này nhất định phải giúp đệ." Vừa ngồi xuống, Nguyên Thủy đã lên tiếng ngay, trong lời nói tràn đầy thù hận.

Câu nói này vô cùng phù hợp với thiết kế nhân vật, hay đúng hơn là thiết kế nhân vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Với tư cách là Bàn Cổ chính tông, một trong Tam Thanh là Ngọc Thanh lại bị người ta chém giết.

Chuyện này không chỉ đem thể diện vứt sạch sành sanh mà còn mang theo mối thù giết thân.

Trọng sinh quy vị việc đầu tiên nghĩ tới là tìm cách báo thù thực sự là chuyện không thể bình thường hơn.

Chuyện này cũng trùng khớp với bố cục trong lòng của kẻ trong Hỗn Độn kia, mượn sức mạnh của Vọng Thư để suy yếu chư Thánh, từ đó tạo ra cơ hội thôn phệ sức mạnh của chư Thánh cho bản thân, đặc biệt là Thái Thanh và Thượng Thanh trong Tam Thanh.

Thôn phệ được Ngọc Thanh, lại có thêm sức mạnh của Thái Thanh, Ngọc Thanh thì có thể quay lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí mạnh hơn đỉnh phong một đường, dù sao cũng là sức mạnh của ba vị Thánh nhân đỉnh tiêm.

Chỉ là việc này độ khó rất lớn, nhất định phải gia tăng mâu thuẫn giữa Thánh nhân và Vọng Thư, hay nói cách khác là giữa Nguyệt giáo,

Linh tộc.

Lão Tử diện sắc bình tĩnh, bất bi bất hỉ, tự nhiên hiểu rõ "chuyện này" trong lời Nguyên Thủy chỉ là gì, trầm ngâm hồi lâu, khẽ phất phất trần, u u nói: "Ta cùng nàng ta đã thành tử thù, ta tự nhiên sẽ không ngồi nhìn không quản.

Chỉ là sức mạnh giữa ta cùng nàng ta quá chênh lệch, cho dù gạt bỏ kiến thức giữa Huyền môn, Thích môn, hợp sức bốn người ta, sư đệ, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân cũng khó là đối thủ." Kế tiếp, Lão Tử bỗng nhiên nhíu mày dùng ánh mắt kinh nghi nhìn Nguyên Thủy.

"Sư đệ, có pháp gì không?" Sức mạnh của tứ Thánh không đối phó nổi Vọng Thư, đây là chuyện hiển nhiên.

Lão có thể dễ dàng nhìn ra, sư đệ Nguyên Thủy cũng có thể dễ dàng nhìn ra.

Vậy mà lúc này Nguyên Thủy lại nói như thế, chứng tỏ trong lòng đã có mưu hoa.

Trong mắt "Nguyên Thủy" lóe lên tinh mang, càng có một tia tán thưởng và hân hoan.

Không hổ là kẻ do phần lớn nhất của Nguyên Thần hóa thành, chỉ riêng tâm tư cơ mẫn này thôi thì khắp thiên hạ hiếm có ai bì kịp.

Nếu không xuất hiện kẻ thù truyền kiếp Thái Âm Vọng Thư, e là với thiên tư, căn cước và nội hàm của Thái Thanh, thực sự có khả năng thoát khỏi gông xiềng Thiên Đạo, chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

"Sư đệ suy đi tính lại, cuối cùng đắc ra được một câu: tập trung toàn bộ sức mạnh, liều chết một phen." Nguyên Thủy ngồi trên bồ đoàn, phẩy tay áo đạo bào.

“Tây Phương giáo.” Dứt lời, một màn quang mạc hiện ra, bên trong hiển thị cảnh tượng Tây Phương giáo lúc này, đông đảo chư Đà, Bồ Tát, La Hán đang nghe Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề giảng kinh, nhưng bất cứ ai cũng có thể thấy trong mắt mỗi người đều tràn đầy phẫn nộ, cừu hận.

“Thiên Đình.” Lại một màn quang mạc xuất hiện, hiển thị tình huống bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng nhân La Sinh Môn cùng các vị đại thần dưới trướng Hạo Thiên đứng phân lập trong điện, ranh giới rõ ràng.

Chúng nhân La Sinh Môn khí diễm thao thiên, chưởng khống đại quyền Thiên Đình.

“Yêu tộc.” Lại thêm một màn quang mạc xuất hiện, trong hình ảnh là vùng núi non đại hoang phía Bắc Hồng Hoang, trên từng ngọn núi lớn gió yêu từng trận, trong đó lại có một con sư yêu Chuẩn Thánh cảnh, hào xưng Yêu Thánh, thống suất đại hoang.

“Tiệt giáo.” Quang mạc chợt hiện, hình ảnh toàn cảnh Kim Ngao đảo, đệ tử Tiệt giáo bế quan tu hành, Thông Thiên ngồi một mình tĩnh tọa trong Bích Du cung đang lau chùi Tru Tiên Tứ Kiếm.

“Tử Tiêu cung.” Tử Tiêu cung nằm trong Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời xuất hiện trên màn hình quang mạc.

“La Phù cung.” Nguyên Thủy dứt lời, hình ảnh rơi vào tinh không hạo hãn của Hồng Hoang, băng qua ức vạn vạn tinh thần, cuối cùng định vị tại một hành tinh tràn đầy sinh cơ, trên đó có một tòa tiên cung hạo hãn.

Trong khoảnh khắc, sáu màn quang mạc hiện ra trong Bát Cảnh cung.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử cũng co rụt đồng tử, cảm

thấy chấn hám tâm kinh.

Điên rồi!

Sư đệ Nguyên Thủy điên rồi!

Lại dám kéo nhiều thế lực như vậy để cùng Vọng Thư liều một ván!

Trong đó tòa La Phù cung kia lão chưa từng nghe tới.

Còn về Tử Tiêu cung, làm sao có thể khiến Hồng Quân lão sư cùng Vọng Thư đối đầu được, vẫn luôn không có cách nào, ngay cả trước đó khi Nguyên Thủy thân tử ở miền nam Hồng Hoang, Hồng Quân lão sư cũng không hề xuất thủ.

Còn về Tiệt giáo thì càng khó khăn hơn.

Lần trước lão đã tới du thuyết, tốn bao nhiêu công sức khuyên bảo, cuối cùng chỉ đổi lại việc Thông Thiên càng thêm kiên định quyết tâm.

Có thể coi là một tấm chân tình đem cho chó gặm.

Thiên Đình thì khả năng xuất thủ cũng không lớn, Phong Thần đại kiếp là để tăng thêm nhân thủ cho Thiên Đình, với tư cách là bên vốn dĩ đã thiết định là ổn định kiếm lợi không lỗ thì họ sẽ không mất trí như thế mà nhảy ra trở mặt với La Sinh Môn, đối đầu với Nguyệt giáo.

Quan trọng hơn hết chính là hạt nhân thực sự bên trong đó: Nguyệt Chủ Vọng Thư không ai có thể địch nổi!

Chương 410

Chỉ cần nàng ở trong thiên địa Hồng Hoang một ngày, liên minh do nàng dẫn đầu sẽ là lao bất khả phá.

Nghĩ tới đây, Lão Tử lắc đầu, cảm thấy mưu hoa này của Nguyên Thủy hoàn toàn là chuyện viển vông, ngoại trừ Tây Phương giáo và Yêu tộc ra thì chẳng có tính khả thi nào cả.

Nguyên Thủy nhìn thấu sự nghi ngờ trong mắt Lão Tử, liền đứng dậy tự giải thích.

"Trước tiên nói về Tây Phương giáo.

Vừa rồi năm vị đại năng trong giáo gồm Dược Sư Phật, Di Lặc Phật, Địa Tạng Vương Bồ Tát đẳng nhân đều là nhân vật đỉnh tiêm trong đám đệ tử đời thứ hai đã bị đệ tử dưới tòa Vọng Thư là Khổng Tuyên chém giết, chuyện này tuy lấy lý do đổ chiến để kết thúc, khiến Tây Phương nhị thánh phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói nên lời." "Nhưng thù hận đã đâm chồi nảy lộc, huống chi trên đầu họ luôn treo một thanh kiếm: Tây Phương giáo đại hưng không được vạn năm, đây chính là cái gai trong lòng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề...

Chỉ cần có hy vọng thắng được Vọng Thư, hoặc là cơ hội trọng sang Vọng Thư, bọn họ sẽ ra tay." Dứt lời, trong mắt Lão Tử lóe lên sự kinh ngạc, chuyện Khổng Tuyên giết Dược Sư, Di Lặc, Địa Tạng Vương là khi nào?

Lão bấm tay diễn toán thiên cơ, thiên cơ nguyên bản bị Vọng Thư che đậy nay sau khi Nguyên Thủy chỉ ra liền trở nên rõ ràng rành mạch.

Lão Tử đã nhìn thấu tất cả.

Lão gật đầu, hiện tại thù hận giữa Tây Phương giáo cùng Nguyệt giáo càng sâu thêm rồi, đúng như lời Nguyên Thủy nói, hễ có cơ hội bọn họ sẽ ra tay.

Tiếp đó, Nguyên Thủy mặt đầy cơ phúng nhìn về phía quang mạc của Tiệt giáo, vươn tay phải chỉ vào Thông Thiên.

"Về phần Tiệt giáo, kỳ thực cũng dễ xử lý thôi.

Chỗ đau của vị sư đệ kia của ta là gì?

Điều y lo lắng nhất là gì?" "Trấn áp khí vận chi bảo." Nguyên Thủy nheo mắt lại, tự hỏi tự trả lời.

"Tiệt giáo to lớn như thế mà lại dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận đẳng sát phạt chí bảo để trấn áp khí vận đại giáo, chung quy khí vận không ổn định, sẽ có đại họa.

Với bản lĩnh của Thông Thiên sư đệ thì không thể nào không nhìn ra điều này." "Cho nên y lo lắng.

Năm đó trong Vũ Yêu đại kiếp y đã muốn có một kiện trấn giáo chi bảo.

Thật là ngu xuẩn!

Lại đi cùng hội cùng thuyền với Nguyệt giáo mang danh ác vang xa, quát địa tam thước kia.

Làm sao có thể có được chí bảo?

Nữ Oa đều đã có được chí bảo đỉnh, vậy mà y vẫn không có gì, tự cho rằng giao hảo với Vọng Thư thì nàng ta sẽ không bạc đãi y...

Thật là thiên chân đến mức đáng thương." "Để nắm giữ Tiệt giáo, chỉ cần một kế." "Mượn bảo vật!" "Mượn bảo vật?" Lão Tử có chút không hiểu.

Bảo vật có thể trấn áp khí vận đại giáo nếu không phải Tiên Thiên

Chí Bảo thì cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo bối cấp bậc đó không có trong tay Nguyên Thủy, trong tay lão cũng chẳng có mấy kiện.

Không thể nào cho Thông Thiên mượn được!

Phải biết rằng muốn trấn áp khí vận đại giáo Tiệt giáo thì e là cần bảo vật cấp Tiên Thiên Chí Bảo mới hành.

"Lẽ nào..." Lão Tử nghĩ tới một khả năng, ngay lập tức trợn tròn mắt.

"Nguyên Thủy" trong lòng lần nữa cảm thán tâm kế của Lão Tử đúng là lợi hại.

Hắn cũng phải suy tính mãi mới ra được lương sách, vậy mà giờ chỉ đơn giản điểm qua một chút là Lão Tử đã ngay lập tức minh ngộ.

"Như sư huynh đã thấy, việc mượn bảo vật này tự nhiên không phải mượn bảo vật trong tay chúng ta." Nguyên Thủy khẽ cười một tiếng, khóe miệng đầy sự cơ phúng nhìn Thông Thiên trong màn ảnh.

"Điều ta nói mượn bảo vật là đợi đến khi Tiệt giáo lún sâu vào nguy cơ Phong Thần đại kiếp, ta sẽ âm thầm dùng kế để đệ tử dưới tòa Thông Thiên hiến kế bảo y đi tìm Vọng Thư mượn chí bảo trấn áp khí vận đại giáo." "Nàng ta không phải luôn khoe khoang mình nhiều bảo bối sao?

Kế này chính là nhằm vào điểm đó." "Vọng Thư nếu không cho mượn thì trong lòng Thông Thiên tất sẽ nảy sinh giới đế, bất mãn, từ đó dẫn động mâu thuẫn giữa Tiệt giáo và Nguyệt giáo, ta ở giữa du thuyết, Tiệt giáo tự nhiên sẽ đứng về phía chúng ta, đứng ở phía đối lập với nàng ta.

Một khi đã đối địch thì khó lòng thay đổi." "Vọng Thư nếu cho mượn... kỳ thực cũng chẳng sao.

Con người ai cũng có tham dục, Thông Thiên có được chí bảo, có được thứ có đại dụng với Tiệt giáo như thế thì liệu y có nỡ trả lại không?

Sẽ nảy sinh tham tâm, đây chính là nhân tính, lúc đó ta sẽ phân tích lợi hại cho y nghe, việc lôi kéo sẽ không khó." "Cho nên, kế này là dương mưu, Vọng Thư cho mượn hay không ta đều có thể đạt được mục đích.

Tốt nhất là có thêm vài vụ xung đột giữa đệ tử Tiệt giáo và Nguyệt giáo nữa thì càng tốt." Nguyên Thủy đạm đạm nói, mặt không biểu tình.

Lão Tử gật đầu, vuốt chòm râu trắng, thực sự cảm thấy Nguyên Thủy đã trưởng thành rồi.

Tâm kế sâu hơn xưa nhiều lắm, kiểu bố cục dương mưu này ngay cả lão nhìn vào cũng thấy là vô giải, đủ để khiến Vọng Thư đau đầu.

"Hay là sống lại một lần nên đã thông minh ra?" Lão Tử thầm nghĩ.

Đối với lão mà nói đây là chuyện tốt, một mình lão đấu tâm kế với Vọng Thư mò kim đáy biển thì khó tránh khỏi có chút lực bất tòng tâm, nhưng nếu tâm kế của Nguyên Thủy cũng tiến bộ như thế thì áp lực lão phải đối mặt sẽ nhẹ đi rất nhiều.

"Vậy còn Thiên Đình thì sao?

Phải làm thế nào?" Lão Tử chỉ vào màn ảnh hiển thị Lăng Tiêu Bảo Điện, lên tiếng tuân vấn Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lắc đầu, hướng mục quang nhìn về phía một màn ảnh khác.

"Thiên Đình tạm thời không vội, chuyện này liên quan tới Tử Tiêu cung, chỉ cần lão sư ở Tử Tiêu cung nhập cục thì Thiên Đình tự nhiên

sẽ có dũng khí để thanh trừng La Sinh Môn, trở mặt với Vọng Thư." Lão Tử càng thêm hứng thú.

Tử Tiêu cung là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân.

Lão vô cùng hiếu kỳ không biết Nguyên Thủy có biện pháp gì có thể thỉnh động Hồng Quân lão sư ở Tử Tiêu cung.

Lúc này, Nguyên Thủy đặt mục quang lên màn ảnh tinh không Hồng Hoang.

"Muốn để lão sư nhập cục thì đơn giản cũng thật đơn giản, dễ dàng cũng thật dễ dàng, mấu chốt nằm ở đây." Lão Tử ánh mắt lóe lên, khẽ thốt lên một câu: "La Phù cung?" "Ta chưa từng nghe qua." "Với bản lĩnh Thánh nhân của ta, chuyện trong thiên địa Hồng Hoang này ta không biết là cực ít, vậy mà lại không biết vị đại năng đó cư ngụ ở đâu, cũng chưa từng thấy người của La Phù cung đi lại trong thiên địa Hồng Hoang." "Giờ đây thần thức băng qua không gian nhìn vào La Phù cung lại chỉ thấy một mảnh hư vô, thật là quái lạ." "Có thể thấy tu vi cảnh giới của chủ nhân La Phù cung chắc chắn là ở trên ta." Trong mắt Lão Tử thoáng hiện vẻ kinh hãi, khuôn mặt cũng đầy sự chấn hám, chuyện này quả thực không thường thấy.

Lão đã là Thánh nhân đỉnh tiêm, tu vi cảnh giới ở trên lão thì chỉ có tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh mà thôi.

Trong thiên địa Hồng Hoang lại có một tôn Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh nữa!

Thực sự là hãi hùng khiếp vía, khiến người ta chấn động không thôi.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân cũng có chút không giữ nổi bình tĩnh.

Nguyên Thủy nhìn thần tình của Lão Tử, trong mắt thoáng hiện

một tia đắc ý.

Đây là một trong những thủ bút đắc ý nhất của hắn.

Cũng chứng minh cho việc hắn chưa từng nhàn rỗi trong vô số năm qua.

“Chủ nhân La Phù cung chính là Dương Mi.” Nguyên Thủy bình đạm nói.

Chín chữ ngắn ngủi nhưng lại như kinh thiên lôi đình nổ vang.

Lão Tử trợn tròn mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Dương Mi!

Chính xác là Dương Mi đại tiên!

Nhân vật cùng thời đại với Đạo Tổ Hồng Quân và La Hầu, cũng là một trong những Hỗn Độn Ma Thần sống sót qua đại kiếp Bàn Cổ khai thiên từ thời Hỗn Độn.

Kể từ sau trận chiến Đạo Ma, lão đã hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa Hồng Hoang, không còn tung tích.

Lão Tử thần sắc ngưng trọng nhìn vào La Phù cung trong màn ảnh tinh không Hồng Hoang.

“Thì ra là chưa từng rời đi.” “Hắn vẫn luôn ở trong thiên địa Hồng Hoang này, ta cứ ngỡ hắn đã đi xa khỏi Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn rồi chứ.” “Hắn cũng đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên rồi sao?” Nguyên Thủy gật đầu.

“Chỉ cần tới La Phù cung thỉnh động Dương Mi đại tiên đối phó Vọng Thư thì phần thắng của chúng ta sẽ tăng mạnh.” “Dựa trên mối quan hệ chí giao hảo hữu giữa hắn cùng Hồng Quân lão sư, lão sư chắc chắn sẽ không ngồi trên đài câu cá nữa.” “Lúc đó có hai vị Hỗn Nguyên Vô Cực đứng về phía ta, cộng thêm sức mạnh của chúng ta

thì việc phong ấn Vọng Thư, diệt sạch đảng vũ của nàng ta... hy vọng cực lớn." Lão Tử nghe xong toàn bộ mưu hoa, nheo mắt lại, phát hiện ra một điểm mấu chốt: "Nhưng làm sao mới có thể thỉnh động Dương Mi đại tiên đây?

Hắn cùng lão sư là nhân vật cùng thời đại, không dễ thỉnh đâu." Dứt lời, Nguyên Thủy hơi mỉm cười, ánh mắt lóe sáng, ra dáng một người tự tin nắm chắc phần thắng trong tay.

"Sư huynh, chuyện này cứ giao cho sư đệ đi, đệ tự có biện pháp." "Đảm bảo sẽ khiến Dương Mi đại tiên nhập cục." "Việc sư huynh cần làm chính là đem Tây Phương giáo và Tiệt giáo kéo vào cục diện này, còn lại cứ giao cho sư đệ." "Lần này huynh đệ ta đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ hoàn thành đại cục vạn cổ này, phong ấn Vọng Thư." Thấy thần tình đó của Nguyên Thủy, Lão Tử thở phào một cái, cũng mỉm cười theo.

"Thiện, cứ theo kế sách này của sư đệ mà hành sự." "Không ngờ sư đệ sau khi thân tử một lần lại nhân họa đắc phúc, trưởng thành hơn nhiều như thế." Lão khen ngợi.

Nụ cười trên mặt Nguyên Thủy biến mất, thay vào đó là thù hận, thù hận khắc cốt ghi tâm, hắn lạnh lùng nói: "Tất cả là nhờ Vọng Thư ban cho.

Lần này nhất định phải phong ấn nàng ta!

Hừ!" Sau khi dặn dò xong xuôi, Nguyên Thủy cáo từ rời đi.

Bước ra một bước, thân ảnh liền biến mất, quay trở về Ngọc Hư cung ở Côn Luân sơn.

Phải hồi lâu sau Lão Tử mới ngồi lại trên bồ đoàn, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc bồ đoàn mà Nguyên Thủy vừa ngồi mà phát ngẩn.

Trong lòng lão có nỗi bi thương vô tận nhưng đã bị lão kìm nén

lại, biểu tình trên mặt vẫn duy trì trạng thái bất bi bất hỉ.

"Hắn không phải Nguyên Thủy, vậy hắn là ai?" "Nguyên Thủy bị hắn làm gì rồi?" Lão Tử thầm hỏi trong lòng, dưới lớp đạo bào, đôi tay lão đang run rẩy nhẹ, trong lòng dậy sóng kình đào hải lãng.

Khi Nguyên Thủy trọng sinh quay về và gọi lão là sư huynh, Lão Tử không hề hoài nghi Nguyên Thủy.

Tuy rằng cảm giác có chút quái dị.

Chương 411

Nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Sơ hở đầu tiên mà Nguyên Thủy bộc lộ chính là ở chuyện "Khổng Tuyên chém giết năm người Tây Phương giáo".

Lúc đó thiên cơ hỗn độn như thế, không có lấy một chút tin tức nào, rõ ràng đã bị người ta dùng chí bảo giấu giếm, ngay cả lão cũng không nhìn thấu...

Vậy Nguyên Thủy làm sao có thể nhìn thấu được thiên cơ ấy?

Về điểm này, Lão Tử có sự tự tin tuyệt đối.

Đến một vị Thánh nhân đỉnh tiêm như lão còn không nhìn thấu được chuyện thì Nguyên Thủy nhìn thấu thế nào được?

Chuyện đó quá giả tạo rồi.

Huống chi Nguyên Thủy hiện tại vừa trọng sinh quay về, tu vi so với lão còn kém xa tít tắp.

Càng không có chút khả năng nào.

Sơ hở thứ hai chính là nằm ở La Phù cung.

Dương Mi lão tiên ẩn cư trong La Phù cung sâu thẳm giữa tinh không Hồng Hoang, loại tin tức này e là ngay cả Hồng Quân lão sư cũng không biết.

Vậy mà Nguyên Thủy lại biết.

Đúng là vô lý đùng đùng.

Chẳng lẽ hắn mở bản đồ hack sao?

Do đó Lão Tử nảy sinh sự hoài nghi đối với tên "Nguyên Thủy"

này.

Thậm chí trong lòng lão đã khẳng định chắc chắn rằng đây không phải là vị sư đệ thân thiết của mình.

Một vài thần tình và động tác cũng lộ ra vẻ quái dị, mang lại cho lão cảm giác xa lạ, tuy rằng hắn diễn rất giống.

Nhưng Lão Tử không chọn cách vạch trần ngay lập tức.

Thứ nhất, tồn tại thần bí này biết quá nhiều bí mật, e là hạng người có đại bí mật, đại bối cảnh, thậm chí cũng là tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Mạo nhiên vạch trần sợ là sẽ gặp nguy hiểm.

Thứ hai, xem ý đồ của hắn thì vị tồn tại này rõ ràng là vì muốn đối phó với Vọng Thư.

Trong lòng Lão Tử cũng nảy sinh ý định tham gia vào chuyện này, mượn tay tồn tại thần bí đó để trừ khử Vọng Thư.

Lão càng mong chờ cảnh tượng lưỡng bại câu thương.

Dù sao Nguyệt Chủ Vọng Thư cũng không hề dễ đối phó.

"Cứ để hắn đi đấu đi, lão đạo đây vừa hay ngồi trên núi xem hổ đấu." "Chỉ đáng tiếc cho sư đệ Nguyên Thủy, e là vĩnh viễn không quay lại được nữa." "Sư huynh sẽ báo thù cho đệ." Ánh mắt Lão Tử lóe sáng, thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này ngay cả lẩm bẩm thành tiếng lão cũng không dám nữa.

Hồng Hoang quá đáng sợ, vừa có Vọng Thư, vừa có Hồng Quân, lại có Dương Mi đại tiên, còn thêm một tồn tại thần bí nữa...

Xem ra một trận chiến cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh sắp sửa bắt đầu rồi.

Cửu U Minh Giới, Địa Phủ.

Vọng Thư mặc một tập bạch y cung trang, đi bộ trong Địa Phủ.

Lần này nàng tới tìm Hậu Thổ.

Đã lâu không gặp bà cô già Hậu Thổ rồi, cũng có chút nhớ.

Được rồi, nàng sẽ không thừa nhận là mình đang nhớ Hậu Thổ đâu.

Một kẻ khô khan như thép làm sao hiểu nổi ái tình chứ.

"Uống một ngụm đi cho dễ lên đường." Trên cầu Nại Hà, thanh âm già nua của Mạnh Bà vang lên.

Vọng Thư thầm nghĩ trong lòng, có phải là nước ngọt có gas đâu mà uống cơ chứ, có gì ngon mà uống.

Theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy Mạnh Bà đang cầm muôi múc từng muôi từng muôi canh Mạnh Bà.

Kỹ năng nấu nướng của bà cô già này chẳng có chút tiến bộ nào, vẫn đục ngầu như thế, giống hệt một món ăn bóng đêm vậy.

Vọng Thư thay những quỷ hồn đi đầu thai mặc niệm ba giây.

"Bái kiến Vọng Thư nương nương." Lúc này có hai thanh âm vang lên, một nam một nữ.

Vọng Thư không cần ngoảnh lại cũng biết là ai.

Hậu Nghệ và Thường Nga.

Kể từ khi Hậu Nghệ nhận chức ở Địa Phủ, đôi nam nữ này coi như đã công thành viên mãn, cả ngày quấn lấy nhau phát cơm chó, cũng chẳng thấy chán.

"Ừm." Vọng Thư lạnh lùng hồi ứng một tiếng, rồi cứ thế đi thẳng về phía Luân Hồi điện, tuyệt đối sẽ không quay lại ăn cơm chó đâu,

tuyệt đối không.

Đi tới Luân Hồi điện, Hậu Thổ đã đợi sẵn trước điện, khuôn mặt hơi ửng hồng.

"Biết rồi à?" Hỏi một câu dù đã biết câu trả lời.

"Đến xem chút thôi." Vọng Thư mỉm cười hồi đáp.

Sau đó hai nữ dắt tay nhau tiến vào trong Luân Hồi điện.

Trên cầu Nại Hà, Mạnh Bà đang bận rộn ngẩng đầu lên, sau đó lắc lắc đầu.

Côn Luân sơn.

Việc Nguyên Thủy quay về khiến cả Xiển giáo sôi sục.

Bất luận là đệ tử đời thứ hai như Nam Cực Tiên Ông, Văn Thù, Phổ Hiền đẳng nhân.

Hay đệ tử đời thứ ba như Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Kim Tra, Mộc Tra đẳng nhân đều cực kỳ vui mừng.

Họ rơi vào trạng thái cuồng hoan.

Sát kiếp sắp tới, việc Nguyên Thủy Thiên Tôn quay về không nghi ngờ gì là đã tiêm cho mọi người một liều thuốc trợ tim.

Chỉ có mỗ vị Thượng nhân trong lòng ấm ức bất bình, Nguyên Thủy quay về đồng nghĩa với việc lão lại trở thành một tồn tại ngồi ghế lạnh.

Thật là khổ (bảo) không (bảo) kham (tâm) lời (mệt).

Lúc này trong đại điện Ngọc Hư cung.

"Bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Sư tổ!" Đệ tử đời thứ hai, đệ tử đời thứ ba toàn bộ đều quỳ lạy dưới đất.

Nguyên Thủy ngồi ngay ngắn trên đạo đài, mặt lộ vẻ tươi cười

gật gật đầu.

“Đều đứng lên cả đi.” “Tuân lệnh.” Các đệ tử đứng dậy.

Tiếp đó Nguyên Thủy lên tiếng.

“Văn Trọng chinh thảo Tây Kỳ, Tử Nha xuất sơn trợ giúp Cơ Xương.

Hoàn thành sát kiếp đã ở ngay trước mắt.

Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?” Nam Cực Tiên Ông bước ra khỏi đám đông, chắp tay hành lễ nói: “Hồi bẩm Sư tôn, trong những ngày Sư tôn không có mặt, con vẫn luôn giám sát việc tu hành của các sư đệ và đệ tử đời thứ ba, không một khắc nào lơ là, giờ đây đã chuẩn bị xong xuôi, có thể xuống núi độ sát kiếp bất cứ lúc nào.” Nguyên Thủy lộ vẻ tán thưởng, gật gật đầu.

“Rất tốt.” “Nguyên bản Na Tra kia sẽ làm tiên phong hưng Chu diệt Thương, đáng tiếc đã bị Thạch Cơ giết mất rồi.” “Dương Tiễn, ngươi sẽ đảm nhiệm chức vị đại tiên phong.

Tức khắc xuống núi, trợ giúp Tử Nha chiến Văn Trọng.” “Văn Trọng kia là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu bên Tiệt giáo, tuy bị tục sự hồng trần làm chậm trễ tu hành nhưng cũng có vài phần thủ đoạn, nhất định phải cẩn thận.” Dương Tiễn nghe thấy Nguyên Thủy điểm danh liền tiến lên quỳ lạy dưới đất: “Đệ tử tuân mệnh Sư tổ.” Các đệ tử đời thứ hai khác thần sắc ngưng trọng, Dương Tiễn xuống núi đại biểu cho việc Xiển giáo đã nhập cục, sát kiếp thực sự bắt đầu rồi.

La Phù cung.

Nằm sâu trong tinh không Hồng Hoang trên một ngôi sao khổng lồ màu đỏ, hiếm có người tới được.

Thực tế, cho dù có người tới cũng không nhìn thấy tòa tiên cung hạo hãn kia, càng không thấy được chủ nhân bên trong.

Lúc này phía trên La Phù cung tiên quang đột hiện, một khuôn mặt do tiên quang trắng tinh tổ thành xuất hiện giữa tinh không, từ từ trôi về phía La Phù cung.

"Đã tới rồi sao!" "Kể từ khi trận chiến Đạo Ma kết thúc, vô tận tuế nguyệt trôi qua, ta cứ tưởng các ngươi đã hoàn toàn lãng quên ta rồi chứ." Thanh âm bình đạm vang lên khắp ngôi sao đỏ khổng lồ, thanh âm đó phát ra từ một vị lão đạo mặc tử y trong La Phù cung.

Lão ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn giữa đại điện, trong hư không vô số Thiên Đạo tỏa liên rủ xuống trói buộc lão ở bên trong.

"Muốn tự do không?" Khuôn mặt tiên quang trắng lãnh mạc nói, thanh âm cũng chẳng hề có bất kỳ cảm tình nào.

"Tự do sao?" Dương Mi cười lạnh một tiếng, trong lòng lão đương nhiên là khát vọng tự do, nhưng lão không tin tồn tại này lại có lòng tốt như thế.

Năm đó tồn tại này bày ra trận đại cục kinh thiên trong chiến tranh Đạo Ma, đem lão, Hồng Quân, La Hầu, Âm Dương giáo chủ, Càn Khôn lão tổ toàn bộ đều tính kế vào trong đó.

Càng giam cầm lão ở nơi này vô số năm.

Chương 412

Giờ đây tìm tới cửa, câu đầu tiên lại hỏi có muốn tự do không.

Thực sự là quá giả tạo rồi.

Dương Mi bỗng nhiên ánh mắt trở nên đầy ẩn ý: "Xem ra ngay cả ngươi cũng gặp phải đối thủ khó nhằn sao?" Khuôn mặt tiên quang màu trắng cảm thấy lòng dạ mệt mỏi.

Sai rồi, đừng xuất hiện nữa, có được không?

Xuất hiện thì có lợi ích gì?

"Tóm lại, cùng Hồng Quân chung tay giúp ta chiến đấu một trận, sự thành sau đó, liền đều tự do." Sau khi khuôn mặt tiên quang màu trắng nói xong, tiên quang hóa thành lưu quang xé rách tinh không, biến mất không thấy gì nữa.

Tinh không một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh tuyệt đối.

Dương Mi há hốc mồm, trợn tròn mắt, sự chấn hâm vẫn còn hiện rõ trên mặt.

"Bảo ta cùng Hồng Quân giúp hắn chiến một trận?" "Phải là kẻ địch mạnh cỡ nào xuất hiện, mới có thể khiến hắn làm như thế!" Trong lòng Dương Mi dậy sóng kinh hoàng.

La Phù cung cách tuyệt với thế gian, ngay cả thiên cơ cũng không hiển lộ nửa phần, nên y không rõ Hồng Hoang thiên địa hiện nay đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng có thể khiến một vị thận trọng như thế... nhất định phải có một vị tồn tại tuyệt cường xuất hiện.

Nếu không thì không thể nào.

Không, Dương Mi không tin lời khuôn mặt tiên quang kia nói.

Hừ, nếu vị đó trọng hiện thời gian, chờ đợi y cùng Hồng Quân, e rằng sẽ là phong ấn tuế nguyệt vô tận, hoặc là bị cầm tù như hiện tại.

Sống không bằng chết.

Năm đó trong Hỗn Độn có bao nhiêu Hỗn Độn Thần Ma không thoát khỏi độc thủ của hắn, hai người bọn họ cũng sẽ không ngoại lệ.

"Hồng Quân, trong vở đại kịch này ngươi lại đóng vai trò gì đây?" "Chẳng lẽ không cho chúng ta cơ hội sao?" Dương Mi thầm nghĩ trong lòng, rồi lại nhắm mắt lại.

Một cách khó hiểu, trong lòng y xuất hiện nhiều sự mong đợi, muốn xem thử sự tồn tại có thể khiến Hỗn Độn Thần Ma kia kỵ đạn như thế rốt cuộc là vĩ ngạn đến mức nào. .....

Tây Kỳ, nằm ở phía tây Ân Thương.

Quốc thổ diện tích cực lớn, đông giáp Tị Thủy Quan, tây giáp biên giới Bất Chu quần sơn, bắc giáp vùng Bắc Hải, nam giáp địa bàn Linh tộc.

Thống ngự hai trăm chư hầu phía tây của thiên hạ Thành Thang.

Địa hình đa phần là bình nguyên, ít đồi núi.

Vì phía nam Ân Thương có phản loạn, phía đông có phản loạn, phía bắc cũng liên tục có phản loạn, do đó hiện nay Tây Kỳ là mảnh đất thái bình hiếm hoi trong thiên hạ Ân Thương.

Đồng thời Cơ Xương giỏi trị quốc, giảm thuế nhẹ dịch, quốc lực trong bốn đại chư hầu quốc đỉnh tiêm cũng là mạnh nhất.

Lúc này, tại Vũ Cốc cách Tị Thủy Quan năm ngày đường, một đội quân bàng đại trang bị tinh lương, trận liệt chỉnh tề đang hành tiến nhanh chóng, quân số có tới bốn mươi lăm vạn.

Chiến xa vạn cỗ, bộ binh mấy chục vạn, những kẻ thiện chiến rất nhiều, như Trương Quế Phương, Dư Hóa, Ngụy Bí, Đặng Cửu Công... quả thực là thanh thế hạo đại, chỉ vì một trận san bằng Tây Kỳ.

Đó chính là đại quân phạt Tây do Văn Trọng suất lãnh.

"Tổng binh đại nhân, nhìn quân thế của chúng ta, tất yếu một trận sẽ hạ được Tây Kỳ." Dư Hóa cưỡi ngựa đi bên cạnh Tổng binh Tam Sơn Quan Đặng Cửu Công, ý khí phong phát nói.

Luận quan chức, Đặng Cửu Công cao hơn thủ tướng một quan không ít.

Luận tư chất càng cao, Đặng Cửu Công là nhân vật ngồi ngang hàng với Tổng binh Tị Thủy Quan Hàn Vinh.

Nhưng Dư Hóa không có quá nhiều ý lấy lòng.

Hắn có sự kiêu ngạo của mình, là đệ tử đời thứ tư của Tiệt giáo, đệ tử của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên.

Xuất thân từ một trong ngũ đại giáo giữa Hồng Hoang thiên địa, tự nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo.

Kẻ này ở nhân gian, chẳng qua là lịch luyện.

Đặng Cửu Công lại không lập tức khẳng định lời Dư Hóa, ông lắc đầu, cảm giác Tây Kỳ không dễ đối phó.

Tây Kỳ vốn quốc lực cường thịnh, không chỉ người lãnh đạo hiền minh, có danh xưng Nhân Vương, mà còn luôn âm thầm chiêu binh mãi mã, khuếch sung quân đội.

Một khúc xương cứng.

Nhưng lúc này nói ra sẽ ảnh hưởng sĩ khí đại quân, Đặng Cửu Công tự nhiên sẽ không làm vậy.

“Dư tướng quân nói rất phải.” Ông đáp lại lấy lệ.

Dư Hóa cảm thấy tự chuốc lấy sự tẻ nhạt, sắc mặt hơi biến đổi, liền thúc ngựa chạy nhanh hơn, đi lên phía trước giao đàm với Trương Quế Phương.

Cùng là người trong tu hành, Trương Quế Phương trông thuận mắt hơn một chút.

Văn Trọng đang cưỡi ngựa đi ở trung quân, lúc này trong lòng lại có vài phần tiêu lự.

Hôm qua mật điệp báo tin, Tây Kỳ mới bổ nhiệm một vị Thừa tướng, họ Khương, tên Thượng, tự Tử Nha.

Người khác có lẽ không biết lai lịch của người này, nhưng Văn Trọng thì biết rõ.

Ngọc Thanh Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử Xiển giáo từ hơn bốn mươi năm trước, học Ngọc Thanh đạo pháp, biết Huyền môn pháp thuật. .....

Đương nhiên, những thứ đó đều không đáng ngại, quanh đi quẩn lại cũng chỉ mới tu hành hơn bốn mươi năm, ngay cả có đan dược tăng cường tu vi, cùng lắm cũng chẳng quá Thiên Tiên.

Nhưng Khương Tử Nha có thân phận then chốt là người Phong Thần, chủ đạo Phong Thần đại kiếp.

Đây mới là nơi Văn Trọng lo lắng, tiêu lự.

Đại kiếp, là thứ đòi mạng.

Thời thượng cổ Vu Yêu cường đại nhường nào, là bá chủ cường tộc xưng bá Hồng Hoang.

Thế mà một trận thiên địa đại kiếp hạ xuống, Yêu tộc trốn vào sơn lâm, Vu tộc đi tới phía nam Hồng Hoang tìm kiếm Linh tộc che chở,

hết thảy đều tan thành mây khói.

Nguồn gốc của những tin tức này chính là người bên cạnh lão.

Văn Trọng nhìn về phía Thân Công Báo - kẻ đột nhiên đưa tin báo khẩn, nhớ lại những lời nói đêm qua.

"Đạo hữu, xin trợ giúp Văn Trọng ta một tay.

Đợi phạt Tây thành công, ta nhất định sẽ bẩm báo Đại vương, thỉnh vị trí Quốc sư cho đạo hữu, hưởng phú quý nhân gian." Văn Trọng chắp tay làm lễ, trịnh trọng nói.

Đối với Thân Công Báo, lão tin tưởng.

Bởi vì Thân Công Báo lần này đại diện cho Nguyệt giáo.

Nguyệt giáo là đại giáo thực thụ giữa thiên địa, bởi vì nguyên nhân của Nguyệt Chủ, lờ mờ đã siêu nhiên trên cả bốn đại giáo còn lại.

Thay vì tin tưởng Thân Công Báo, chi bằng tin tưởng Nguyệt giáo, tin tưởng Nguyệt Chủ.

Lão không hề lo lắng Thân Công Báo sẽ giả danh Nguyệt giáo, Nguyệt Chủ giáo chủ quả thực không phải là tồn tại dễ chọc vào.

Trong lòng Văn Trọng còn có tâm tư sâu xa hơn, có cả Xiển giáo đứng sau Khương Tử Nha, nếu hai quân đại chiến, cực kỳ có khả năng sẽ xuất hiện cảnh người trong tu hành đấu pháp.

Trong bối cảnh toàn bộ Tiệt giáo đều áp dụng tình trạng bế quan tị thế như hiện nay, lôi kéo được Nguyệt giáo không nghi ngờ gì là một "thần thao tác".

Thái Ất Chân Nhân mạnh không?

Chẳng phải cũng bị đệ tử Thạch Cơ của Nguyệt Chủ chém giết rồi sao?

Điều này chứng minh đệ tử đời thứ hai của Nguyệt giáo có thực lực cực mạnh.

Do bọn họ đối đầu với đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo là tốt nhất.

Thương quân mới có hy vọng hạ được Tây Kỳ.

Nếu thiên địa này có vị Thánh nhân nào không sợ thiên địa đại kiếp nhất, e rằng cũng chính là Nguyệt Chủ.

Đó là tồn tại có thể chém giết cả Thánh nhân.

"Đạo hữu quá lời rồi, bần đạo lần này nể mặt tình nghị hai giáo Nguyệt - Tiệt, mới không can thiệp vào chuyện nhân gian.

Còn về phú quý nhân gian, bần đạo là người tu hành, lại không muốn dính dáng quá nhiều." Thân Công Báo thực sự là kẻ tinh đời, sao có thể không nhìn ra tâm tư nhỏ mọn của Văn Trọng.

Hắn có thể bị Văn Trọng dắt mũi sao?

Cho nên, hắn chỉ khiến trận chiến giữa hai bên kịch liệt hơn một chút thôi, kẻo Văn Trọng vì không hiểu rõ Khương Tử Nha mà bị Khương Tử Nha cùng đám "lão già âm hiểm" Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo đứng sau chơi xỏ.

Chương 413

Hai bên mạnh đấu với nhau, tất cả đều sẽ trọng thương, phần còn lại nên để thành Ký Châu đắc lợi ngư ông.

Đó mới là tâm tư của Thân Công Báo.

Còn về việc làm Quốc sư của Ân Thương, trong lòng Thân Công Báo nửa điểm cũng không có ý nghĩ đó.

Những việc làm trước đây của Trụ Vương... e rằng chủ tử nhà mình sẽ ăn tươi nuốt sống hắn mất.

Thôi, Thân Công Báo cáo từ rời đi.

Cho nên, hắn không muốn lội nước đục thả câu.

Văn Trọng sống chết ra sao, không liên quan đến hắn.

Thậm chí hắn còn nghĩ, Văn Trọng chết rồi lên bảng Phong Thần có lẽ là một chuyện tốt.

Dẫu sao cũng là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo gốc gác chính tông, sư phụ là Kim Linh Thánh Mẫu - cốt cán trong đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, bản thân Văn Trọng cũng giao thiệp rộng rãi, khắp tam sơn ngũ nhạc đều có đồng môn Tiệt giáo quen biết. .....

Nếu Văn Trọng mất mạng, sư phụ và những đồng môn thân thiết của lão chẳng phải sẽ nổi khùng lên sao?

Khi đó quần tiên xuất Đông Hải, Xiển - Tiệt đấu nhau, Nguyệt giáo tọa sơn quan hổ đấu, chẳng phải tuyệt vời sao.

Còn về cái gọi là nghĩa khí, theo Thân Công Báo thấy, với trình độ phúc hắc của chủ nhân Nguyệt Chủ Vọng Thư của mình, hắn không có loại tính cách đó.

Thứ đó có ăn được không?

Ở phía bên kia, Văn Trọng sau khi Thân Công Báo rời đi, cả người đều không ổn, khuôn mặt sa sầm xuống.

Nói thật, trước khi biết bối cảnh của Khương Tử Nha, lão không hề coi Tây Kỳ ra gì, dẫu sao trong đại quân chinh phạt Tây Kỳ cũng có nhiều người tài, như Trương Quế Phương, Dư Hóa, đều có tả đạo chi thuật phòng thân, một kẻ biết "hô danh lạc mã", một kẻ có Thiên Ma Hóa Huyết Thần Đao cực kỳ lợi hại, đều là nhân tài, nói chuyện cũng dễ nghe.

Càng có tinh nhuệ đại quân bốn mươi lăm vạn, trang bị tinh lương vượt xa đại quân Bắc Hải trước kia, là đội quân thực sự năng chinh thiện chiến của Thành Thang.

Tây Kỳ kia tuy là một trong bốn đại chư hầu quốc, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là chư hầu quốc, tuy mạnh nhưng cũng có hạn độ.

Khúc xương này Văn Trọng có thể gặm được.

Nhưng Khương Tử Nha và Xiển giáo là hai cái tên giống như "bom nguyên tử".

Văn Trọng chỉ cảm thấy áp lực như núi, đột nhiên thấy Tây Kỳ từ một con cừu non biến thành một hung thú đầy giáp trụ, cực khó ra tay.

Thậm chí trận chiến này khả năng thắng không lớn, càng có nguy cơ toàn quân phúc diệt.

Văn Trọng nhìn sơ qua tuy tu thành thiên nhãn, cũng có chút tu vi và pháp thuật trên người, nhưng trước mặt đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo thì không đủ nhìn.

Ừm, Khương Tử Nha thì có thể đối phó.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Đám Trương Quế Phương, Dư Hóa cũng chỉ có thể đối phó đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo.

Còn về bốn mươi lăm vạn đại quân, nhìn thì đông đảo, binh lực mạnh mẽ, nhưng trong cuộc đấu pháp của người tu hành, chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn mà thôi, tùy tiện một đòn của Hậu Thiên linh bảo cũng có thể tiêu diệt toàn bộ quân đoàn này.

Trừ khi là chiến quân Nhân tộc theo Tam Hoàng chinh chiến Hồng Hoang đại địa thời thượng cổ, đánh hạ địa bàn rộng lớn cho Nhân tộc mới có thể tạo thành uy hiếp đối với thần tiên.

Nhưng nếu bảo lão lui binh về triều, hoặc là quay lại Tị Thủy Quan, trong lòng Văn Trọng lại không muốn đưa ra quyết định như vậy.

Thứ nhất, tấc công chưa lập, tấc đất chưa hạ, một tên địch cũng chưa thấy đã xám xịt lui binh, thực sự quá đả kích sĩ khí, đả kích lòng quyết chiến của tướng lĩnh, cũng đả kích uy vọng của Thái sư lão trong quân.

Lòng người tan rã thì khó dẫn dắt, đạo lý này Văn Trọng cực kỳ thấu hiểu.

Thứ hai, nếu thối lui, Văn Trọng cũng không cam tâm.

Thấy Tây Kỳ có Khương Tử Nha và Xiển giáo tương trợ, tương lai sẽ càng ngày càng mạnh.

Cơ Xương và Trụ Vương lại có thù bị cầm tù và giết con, khả năng khởi binh phản Thương là cực lớn.

Hiện nay nếu không nhân cơ hội lúc Tây Kỳ chưa chuẩn bị kỹ mà san bằng nó, sau này cơ hội sẽ không còn nhiều, hoặc căn bản không có.

Đạo lý dưỡng hổ di họa, Văn Trọng cũng hiểu rõ.

“Phải làm sao cho tốt đây?” Văn Trọng thầm nhủ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời diễm dương cao chiếu, đang lúc chính ngọ mà lại cảm thấy như ráng chiều đỏ như máu.

Sầu quá, tóc trắng lại thêm vài sợi.

Mặc dù vốn dĩ tóc lão đã trắng cả rồi.

“Khoan đã...” “Đó là...” Đột nhiên đồng tử co rụt lại, chỉ thấy trên bầu trời có một đám mây trắng đang trôi nhanh.

Đám mây trắng đó rất nhàn nhã, lúc thì đi hình chữ Z, lúc thì đi hình chữ S, khí phách mười phần.

Có thần tiên đang cưỡi mây phi hành.

Quan trọng hơn, người trên mây Văn Trọng có biết.

Tuy không thân nhưng quan hệ rất gần.

Người này chính là đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, là sư thúc của lão.

Người này trong Tiệt giáo luôn nổi tiếng là nhiệt tình, có cầu tất ứng, hay giúp đỡ người khác.

Càng có quan hệ cực tốt với ba vị đệ tử cốt cán của Nguyệt giáo, xưng hô huynh muội, truyền ngôn kết thức từ lúc hóa hình, sau đó Nguyệt Chủ sáng tạo Linh tộc, Tam Tiêu đến núi Chiêu Dao gia nhập Linh tộc, người này vì một niệm sai lầm mà không đi, cuối cùng dẫn đến việc lỡ mất cơ hội với Nguyệt giáo, cuối cùng bái vào môn hạ Tiệt giáo, làm một tiên nhân Tiệt giáo.

Tu đạo tại động La Phù ở núi Nga Mi.

Người này chính là Triệu Công Minh đồng học đầy hiệp can nghĩa đảm.

Văn Trọng rung động rồi.

Đương nhiên không phải kiểu rung động "gay cấn" đó.

Đối mặt với cục diện hiện tại, còn có nhân tuyển nào tốt hơn Triệu Công Minh sao?

Thứ nhất, Triệu Công Minh là đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, nhập giáo cực sớm, là nhóm người đầu tiên nhận được đại pháp đỉnh tiêm của Thánh nhân, hiện nay tu vi đã tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, siêu thoát vận mệnh trường hà, có vô thượng pháp lực, có thần thông diệu pháp, lại có linh bảo lợi hại do sư tổ Thông Thiên Giáo Chủ ban xuống. .....

Có lẽ Triệu Công Minh ra tay, có thể trước khi Xiển giáo kịp phản ứng mà chém giết Khương Tử Nha lên bảng Phong Thần, nhanh chóng diệt Tây Kỳ.

Thứ hai, ngay cả khi Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo xuất hiện tại Tây Kỳ, có Triệu Công Minh tọa trấn, nếu địch không lại cũng có thể bình an vô sự lui binh, kéo theo được một tấm bùa hộ mệnh.

Thứ ba, Triệu Công Minh có quan hệ mật thiết với Tam Tiêu của Nguyệt giáo, Tây Cực Thiên Hoàng Thượng Cung Câu Trần Đại Đế gọi y là huynh trưởng, đệ tử Nguyệt Chủ là Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng là tiểu muội.

Có tầng quan hệ này, từ Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Thượng Nhân trở xuống, không một ai dám khinh suất động vào Triệu Công Minh.

Động vào y, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu của Nguyệt giáo sẽ nhập cuộc, Câu Trần Đại Đế của Thiên đình sẽ hưng binh, đó thực sự là đại sự kiện của Hồng Hoang.

Một Tây Kỳ nhỏ bé có thể bị diệt trong nháy mắt.

Thứ tư, Triệu Công Minh kia luôn nhiệt tình, chỉ cần cầu xin, nhất

định sẽ giúp đỡ. .....

Trong nháy mắt ngàn niệm, một loạt ý niệm lóe lên trong lòng Văn Trọng.

Có "công cụ nhân" nào tốt hơn Triệu Công Minh sao?

Không có, tuyệt đối không có.

Lúc này Triệu Công Minh xuất hiện chính là sự lựa chọn như cọng rơm cứu mạng duy nhất của Văn Trọng, không còn dư địa để lựa chọn khác.

Vì thế, Văn Trọng không hề do dự, không hề dừng lại.

Lão bắt đầu di chuyển, bất chấp ánh mắt ngơ ngác của bốn mươi lăm vạn đại quân, bất chấp sự kinh ngạc của Trương Quế Phương, Dư Hóa, lập tức cưỡi Hắc Kỳ Lân cưỡi mây lên không trung.

Vừa bay vừa vận dụng pháp lực hét lớn: "Sư thúc, Công Minh sư thúc, xin dừng bước." Thần tình tiêu cấp, râu bay phấp phới, càng dùng tay tát mạnh một cái vào mông Hắc Kỳ Lân để gia tăng tốc độ.

Hắc Kỳ Lân đảo mắt trắng dã: Đệch, lão tử là Kỳ Lân, không phải ngựa.

Nhưng nó vẫn ngoan ngoãn tăng tốc độ phi hành.

Giọng nói của Văn Trọng truyền đi xa, vang vọng trên bầu trời, không hề phù hợp với tính cách ổn trọng thường ngày của lão, nhưng lúc này lão không quan tâm được nhiều như vậy.

Để cái gã sư thúc công cụ nhân này chạy mất thì biết làm sao?

"Công Minh sư thúc, xin dừng bước a..." Triệu Công Minh cảm thấy khó hiểu, không biết con chim bồ câu già ở đâu cứ kêu chi chi tra tra không ngừng, làm hỏng cả hứng thú du ngoạn của đạo gia.

Thần niệm quét qua, lại thấy một vị lão tướng quân râu tóc bạc

phơ, mặc giáp trụ, cưỡi Hắc Kỳ Lân đang cưỡi mây đuổi theo, vừa đuổi vừa gọi, giọng nói bi thiết, lại còn dùng cả pháp lực.

Triệu Công Minh tự phản tỉnh, mình thực sự quá đẹp trai, ngay cả lão tướng quân cũng bị mê hoặc sao.

Chương 414

Thật là khổ.

Nhìn kỹ lại, chẳng phải là đệ tử chân truyền của Kim Linh sư tỷ, Văn Trọng sao?

Nghe đồn không ở triều đình Ân Thương làm Thái sư hưởng phú quý nhân gian, lại chạy tới nơi chim không thèm đẻ trứng Vũ Cốc - nơi Khoa Phụ vẫn lạc này làm gì.

Triệu Công Minh thắc mắc (0_0?), nhưng dù sao cũng là đồng môn, trong khoảnh khắc khuôn mặt y như lật mặt trong kịch Xuyên, treo lên nụ cười tươi rói, đồng thời nhẹ nhàng "phanh xe", cưỡi Hắc Hổ cưỡi mây bay về phía Văn Trọng.

Rốt cuộc y vẫn là người tâm thiện, không giỏi từ chối và nhẫn tâm với người khác.

Rất nhanh, y dừng lại trước mặt Văn Trọng trăm mét, không để lại dấu vết mà chỉnh lý y quan.

"Ta còn tưởng ai đang gọi mình, hóa ra là Văn Trọng sư điệt.

Không biết sư điệt gọi ta lại có chuyện gì?" Triệu Công Minh lộ ra nụ cười hòa ái dễ gần, chính sắc hỏi.

Văn Trọng thấy Triệu Công Minh ngừng phi hành và quay lại giao đàm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng chặn được vị đại thần này lại.

Trước tiên lão khom người hành lễ, sau khi hoàn tất một bộ lễ tiết mới chắp tay nói: "Kiến quá Công Minh sư thúc.

Thực không giấu gì người, hiện tại ta có một việc đại nan giải,

đang rơi vào khổ não, vừa hay thấy sư thúc đi ngang qua, nên đánh bạo cầu xin sư thúc giúp ta một lần." Triệu Công Minh lộ vẻ kinh ngạc: "Người một nhà không nói hai lời, có khó khăn gì ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Nếu không, lần tới Kim Linh sư tỷ chắc chắn sẽ oán trách ta.

Rốt cuộc là chuyện gì?" Văn Trọng thót tim, nghe ra rồi, câu nói này của Triệu Công Minh có ý là nể mặt Kim Linh Thánh Mẫu mới ra tay giúp đỡ, nhân tình này sẽ tính lên đầu Kim Linh Thánh Mẫu.

Không sao, Văn Trọng cũng không quan tâm, chỉ cần lôi được vị sư thúc này lên thuyền là được, còn chuyện sau này thì tính sau.

"Để sư thúc được rõ, Văn Trọng lần này đi chinh phạt Tây Kỳ.

Sức mạnh phàm gian Văn Trọng tự nhiên có thể đối phó, nhưng trong thành Tây Kỳ kia có một người tên là Khương Tử Nha, thuộc môn hạ Xiển giáo. .....

Đệ tử e rằng không phải đối thủ, thỉnh sư thúc ra tay chế ngự." Văn Trọng thần sắc ngưng trọng nói, lời nói toàn bộ đều là thật, chỉ ẩn giấu một số thông tin then chốt mà thôi.

Nhưng cũng bất đắc dĩ phải làm vậy.

Ngay từ khi đại kiếp bắt đầu, Thông Thiên Giáo Chủ đã có lời dặn, không cho phép đệ tử trong giáo tùy ý can thiệp vào chuyện nhân gian, để tránh nhập kiếp, thân vong lên bảng Phong Thần.

Nếu không nói khéo, e rằng Triệu Công Minh sẽ trực tiếp quay đầu bỏ đi, không mang theo một áng mây nào.

Triệu Công Minh nghe xong, ý niệm đầu tiên rất đơn giản, những đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên có danh có tính trong Xiển giáo y đều biết hết, đối chiếu vào thì cái tên Khương Tử Nha chưa từng nghe qua.

Ý niệm thứ hai càng đơn giản, vậy mà lại bắt đệ tử đời thứ hai như ta ra tay, trình độ thu đồ của Kim Linh sư tỷ không được rồi.

Trong nháy mắt ngàn niệm lóe qua đều bị nén xuống, không hề thể hiện ra ngoài.

Y chỉ gật đầu tỏ ý đồng ý.

"Ta cứ tưởng chuyện gì khiến sư điệt khó xử như thế, hóa ra là vậy.

Thế thì ta đồng ý." Văn Trọng sắc mặt vui mừng, một lần nữa hành lễ sâu sắc: "Đa tạ sư thúc." Tiếp theo hai người cưỡi tọa kỵ hạ vân đầu, đáp xuống quân doanh. .....

Lại qua sáu ngày, đại quân hành tiến đến ngoài thành Tây Kỳ.

Văn Thái sư không hề do dự hay đắn đo, trực tiếp thực hiện chiến thuật "vây ba hở một" một cách không nể nang gì.

Tức là có bốn cửa thành thì vây ba phía, để lại một phía làm đường sống.

Đương nhiên, phía đường sống đó chỉ là giả tượng, lão đã sớm mai phục trên con đường đào vong tất kinh.

Thao tác cơ bản của một lão tướng.

Chỉ có thể nói là chiến thuật đánh vào lòng người đều rất thâm hiểm.

"Sư điệt, ngươi thấy ta lẻn vào trong phủ, bỏ chút độc vào nước uống của Cơ Xương và Khương Tử Nha thì có khả thi không?" Triệu Công Minh vuốt râu, nheo mắt nói, thần tình có vẻ rất háo hức muốn thử.

Văn Trọng: .....

Hèn chi, tâm đen thật.

Định một hơi đầu độc chết cả hai kẻ đứng đầu Tây Kỳ.

Quả nhiên trong giới đệ tử đời thứ hai hỗn ở Hồng Hoang không có ai là dạng vừa.

Trước đây còn tưởng sư thúc thực sự nhiệt tình chính trực.

Không, ta thích như vậy.

Văn Trọng chính sắc, hướng về phía Triệu Công Minh chắp tay hành lễ: "Thỉnh sư thúc ra tay." Đại quân Xiển giáo có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là nhanh chóng hạ được Tây Kỳ.

Còn về việc dùng độc hay công thành... theo Văn Trọng thấy, đều chỉ là thủ đoạn để đạt được mục tiêu.

Không có tốt xấu.

Một ngàn năm, một vạn năm sau... thế nhân chỉ nhớ tới người chiến thắng, sẽ không nhớ tới kẻ thất bại.

Tay vuốt râu của Triệu Công Minh đờ ra, biểu cảm cũng ngưng trệ.

Muốn thể hiện... giờ thì hay rồi, thể hiện lố luôn.

Vừa rồi những lời đó cũng chỉ là nói suông, ý định thực hiện thực sự không mạnh lắm.

Đại La Kim Tiên đi hạ độc phàm nhân...

đúng là trò hề.

Truyền ra ngoài e rằng sẽ bị người ta cười rụng răng, trở thành trò cười của Tiệt giáo.

Nhưng lời này đã nói ra rồi, Văn Trọng lại tưởng thật, màn kịch này không dễ kết thúc như vậy.

“Như vậy, được thôi.” “Sư điệt, ta đi đây.” Triệu Công Minh dứt khoát hạ quyết tâm, quyết định làm chuyện này.

Cùng lắm thì dùng một cái xác giả (mã giáp) đi là được.

Chuyện của cái xác giả làm không liên quan gì đến lão Triệu ta.

Bước ra khỏi trướng bồng, Triệu Công Minh trước tiên ẩn thân, đồng thời tiên quang lóe lên, thân ảnh biến ảo, biến thành hình dáng một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao gầy, tướng mạo anh tuấn, lưng đeo một thanh trường kiếm, mặc tiên y màu vàng minh hoàng, tay cầm một xâu chuỗi hạt.

Vừa giống Đạo vừa giống Phật, lại không phải Đạo cũng chẳng phải Phật, thực sự khiến người ta không đoán ra lai lịch.

Cái xác giả này Triệu Công Minh đặt tên là “Bất Tri Đạo Nhân”.

Phản chính là một chữ, “Không Biết”, không liên quan đến lão Triệu ta.

Tiếp theo, Triệu Công Minh ẩn thân phi hành, bay vào trong thành Tây Kỳ.

Trên tường thành, Khương Tử Nha và Cơ Xương nhìn đại doanh quân Thương đóng quân ngoài thành, khẽ nhíu mày.

“Thừa tướng, binh sĩ có thể chiến đấu trong thành hiện có bao nhiêu?” Cơ Xương lên tiếng hỏi.

Đại quân Văn Trọng áp sát biên giới, mấy ngày nay ông bận rộn với chính sự, ổn định quân tâm dân tâm, còn về phương diện quân sự thì toàn quyền giao cho Khương Tử Nha, bao gồm cả việc điều binh khiển tướng, sắp xếp phòng thủ tường thành vân vân.

Cơ Xương dùng người không nghi, đồng thời cũng là đánh cược một ván cuối, không còn cách nào tốt hơn.

Chủ soái quân Thương là lão tướng Văn Trọng, nguyên lão ba triều, chinh chiến vô số, lại là người tu hành, biết tả đạo chi thuật.

Nếu ông tự cầm quân, e rằng không kiên trì được bao lâu.

Chỉ có giao cho đại hiền như Khương Tử Nha mới có chút hy vọng.

Dẫu sao, kẻ có thể đối phó với tồn tại phi nhân chỉ có thể là tồn tại phi nhân.

"Đã có hai mươi vạn." Khương Tử Nha thần sắc ngưng trọng đáp lại.

Theo lý thì thủ thành có hai mươi vạn quân đội là đủ để chống lại quân địch gấp đôi.

Nhưng trong hai mươi vạn đó chỉ có mười vạn lão binh, mười vạn còn lại là tân binh mới tổ chức tạm thời, chỉ qua huấn luyện đơn giản.

Về trang bị cũng kém xa đội quân tinh nhuệ mà Văn Trọng mang theo.

Chương 415

Cơ Xương gật đầu.

Hiện tại đại quân đã áp sát, bất kể tân binh hay lão binh đều phải xông lên chống đỡ, chỉ cần trụ được một đợt, tương lai sẽ rộng mở.

“May thay, sư điệt Dương Tiễn của ta, luận tu vi là hàng đỉnh tiêm trong đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, đã tu thành Chân Tiên.

Có hắn ở đây, khi hai quân giao chiến, ta có thể cho hắn đấu pháp trước trận để làm nhụt sĩ khí quân Thương.” “Liệu rằng trong đám quân Tây Kỳ (Thương) kia cũng không có cao thủ tu hành nào như vậy.” “Tiên cơ thuộc về chúng ta.” Để Cơ Xương yên tâm, Khương Tử Nha vuốt chòm râu trắng rồi nói tiếp.

Đó chính là chỗ dựa của lão.

Sự xuất hiện của Dương Tiễn chắc chắn đã tiêm một mũi thuốc trợ tim mạnh mẽ.

Cơ Xương nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Đó là một tin tốt.

“Vất vả cho Thừa tướng rồi, người hãy về nghỉ ngơi trước đi.

Ngày mai e rằng lão thất phu Văn Trọng kia sẽ phát động trận chiến công thành, lúc đó toàn bộ trông cậy vào sự điều độ của Thừa tướng.” Khương Tử Nha gật đầu nhận lời.

Tiếp theo hai người ai về nhà nấy.

Ở phía bên kia, Triệu Công Minh đang hành động.

Là một vị chân tiên có đạo, tự nhiên sẽ không hạ thủ trực tiếp với phàm nhân, thần thức quét qua quét lại, nhanh chóng tìm thấy Tây Bá

Hầu phủ và Thừa tướng phủ, rồi lẻn vào trong đó.

Đầu tiên là Tây Bá Hầu phủ, Triệu Công Minh tìm thấy gian phòng Cơ Xương ở, lấy từ trong linh bảo không gian ra một gói thuốc độc mở ra, rắc vào nước trà.

Còn về thuốc độc, tự nhiên là lấy từ chỗ đại độc tông Lữ Nhạc, hoặc là Bích Tiêu lấy từ chỗ Lữ Nhạc.

Đó là vật phẩm tất yếu khi đi lại trong Hồng Hoang.

Tiếp theo là Thừa tướng phủ, Triệu Công Minh cũng thực hiện thao tác tương tự.

"Chỉ là một tên Chân Tiên mà cũng đòi chặn được đạo gia ta sao?" "Đúng là nằm mơ." Triệu Công Minh liếc xéo nhìn Dương Tiễn đang đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm bầu trời trong viện, trong lòng cười lạnh không thôi.

Y là Đại La Kim Tiên, tự nhiên sẽ không bị tiểu tu sĩ cảnh giới Chân Tiên phát hiện.

Tuy tu sĩ kia là chính tông Xiển giáo, học được Ngọc Thanh tiên pháp, nhưng y cũng là tiên nhân Tiệt giáo, có Thượng Thanh tiên pháp.

Sau đó, làm xong hết thảy, Triệu Công Minh ẩn giấu công lao và tên tuổi, sử dụng Thổ Hành độn thuật rời đi.

Xong việc, thu công, thật hoàn mỹ.

Tiếp theo việc cần làm là dùng thần thức giám sát thành Tây Kỳ từ trong đại doanh quân Thương, chờ đợi hai người Cơ Xương và Khương Tử Nha phát độc thân vong là được.

Như vậy, việc hứa giúp Văn Trọng sư điệt ngoan ngoãn cũng đã hoàn thành.

Thực sự quá nhẹ nhàng, đơn giản như ăn kẹo.

Có chút làm giảm "chỉ số tỉnh táo" (san value). .....

Cùng lúc đó, cách thành Tây Kỳ ức vạn quang niên xa xôi là núi tiên Côn Luân.

Hào quang từng trận, tường vân đầy trời, yên tĩnh tường hòa, một cảnh tượng tiên gia.

Chỉ là trong cung Ngọc Hư, lúc này lại sôi sùng sục như nước sôi, từng vị đạo sĩ đắc đạo phẫn nộ nhìn vào màn hình quang mạc, hận không thể bay tới Tây Kỳ, một tay bóp chết kẻ lén lút định hại Khương Tử Nha kia, rồi tro cốt cũng đem đi rải hết.

Ngay cả Nhiên Đăng Thượng Nhân vốn là một kẻ mờ nhạt cũng giả vờ làm ra vẻ nghĩa phẫn điền ưng.

Không phải họ không bình tĩnh, mà thực sự là Phong Thần đại kiếp cũng là sát kiếp của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo.

Hy vọng của cả làng đều đặt hết lên người Khương Tử Nha.

Hiện tại lại có kẻ muốn dùng chuyện ác độc như hạ độc để ám hại Khương Tử Nha và Cơ Xương, thực sự là cắt đứt đường sống của mọi người, quá mức bất nhân.

Có thể nhẫn, nhưng bà nội nó không nhịn được.

"Lão thất phu, không biết là kẻ vô sỉ phương nào, lại dám hạ thủ ám hại!" Cụ Lưu Tôn trừng mắt.

"Ngay cả người Phong Thần cũng dám động vào à, thực sự coi Xiển giáo chúng ta ăn chay sao?

Ta thổ nạp thiên địa nguyên khí, thu thập nhật tinh nguyệt hoa!

Được không hả?" Phổ Hiền vung phất trần.

"Tội quá, bần đạo lại nảy sinh sát niệm rồi, Sư tôn xin hãy đưa con đi, con nhất định sẽ tiễn hắn đi gặp Hậu Thổ." Văn Thù cười lạnh

một tiếng, trong mắt lóe lên sát ý.

"Hừ, ta ở núi Côn Luân đã lâu không xuất hiện tại Hồng Hoang, thực sự coi ta không nhấc nổi Âm Dương Kính nữa sao?" Xích Tinh tử móc ra một cái Âm Dương Kính nhỏ xíu, trong nháy mắt biến thành vừa đại vừa trường vừa thô.

"Vô Lượng Thiên Tôn, Ngọc Tịnh Bình của ta cũng có thể đập chết người." Từ Hàng Chân Nhân khẽ nói một tiếng.

"Cánh dám coi khinh đệ tử của ta, tất phải dùng phi kiếm chém đầu chó." Ngọc Đỉnh Chân Nhân trường kiếm ra khỏi vỏ.

"Không thể thiếu được bản tọa thi triển thủ đoạn lôi đình, lấy đức phục người." Nhiên Đăng Thượng Nhân như muốn góp vui, phụ họa một tiếng. .....

Lúc này, các tiên nhân Xiển giáo đều thể hiện thái độ của mình.

Một mặt, chuyện này thực sự liên quan mật thiết đến đại giáo và bản thân bọn họ.

Mặt khác, đó là muốn thể hiện sự tồn tại trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thể hiện thái độ có thể vì Xiển giáo mà sống, vì Xiển giáo mà chết.

Cơ hội tốt như vậy mà không diễn một màn thì thực sự quá đáng tiếc.

Nguyên Thủy ngồi cao trên đạo đài bồ đoàn, thấu hiểu mọi chuyện.

Từ thời Hỗn Độn đến giờ, những "lão già thâm hiểm", những phái thực lực diễn xuất ông đã thấy không biết bao nhiêu mà kể, kỹ năng diễn xuất của đám tiên nhân Xiển giáo này trong mắt ông thực sự

không ra gì, thậm chí có thể gọi là tệ.

Nhưng ông cũng không vạch trần.

Dẫu sao trong việc khống chế cục diện, điều đó cũng không gây hại gì.

Còn về việc phát hiện hành tung của Triệu Công Minh, đối với Thiên Đạo mà nói, thực sự không thể đơn giản hơn.

Giống như vệ tinh, 24/24 giờ nhìn chằm chằm vào đại địa Hồng Hoang, nhất cử nhất động của sinh linh đều nằm trong mắt ông.

Bất luận là làm gì, hết thảy đều không thoát khỏi.

Thậm chí ngoại trừ Thánh nhân ra, tâm tư của tất cả sinh linh ông đều thấu hiểu.

Đó chính là Thiên Đạo.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, Thánh nhân... cũng chỉ là con kiến hôi lớn hơn một chút.

Trong toàn bộ Hồng Hoang này, theo ông thấy, thực sự có thể được gọi là "tồn tại" chỉ có ba người.

Ta, Nguyệt Chủ Vọng Thư... cộng thêm Hồng Quân và Dương Mi.

Trong nháy mắt ngàn niệm, tư duy cuối cùng cũng quay về cung Ngọc Hư.

"Người này dùng độc, quả thực thâm hiểm. .....

Các ngươi ai nguyện ý đi tiễn hắn lên bảng Phong Thần?" Giọng nói bình đạm của Nguyên Thủy vang lên trong cung Ngọc Hư.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là một tên Đại La, một kẻ mờ nhạt nhỏ bé mà thôi, ông chẳng hề để tâm.

Ông quan tâm hơn chính là phản ứng sau khi tên Đại La này vẫn

lạc.

Đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, huynh trưởng của Tam Tiêu Nguyệt giáo, một nhân vật như vậy thân vong lên bảng, phản ứng dây chuyền mang lại sẽ rất lớn.

Nguyệt giáo sẽ nhập cuộc, Tiệt giáo cũng sẽ nhập cuộc... như vậy liền đạt thành bố cục của "Nguyên Thủy".

Chính thức bày ra lôi đài.

"Triệu Công Minh, có thể trở thành quân cờ của ta, nếu ngươi biết được thì nên lấy làm tự hào." "Không uổng công ta tốn chút tâm tư, dùng 'thiên cơ hiển hiện bảo vật, tâm huyết triều dâng' để lôi ngươi ra khỏi núi Nga Mi." "Ai bảo chỉ có ngươi chết mới có thể dẫn ra hai đại giáo cơ chứ..." Nguyên Thủy bất động thanh sắc nghĩ thầm.

Sau khi Nguyên Thủy dứt lời, cung Ngọc Hư vốn đang sôi sục như nước sôi lại đột ngột im bặt.

Giống như lúc đầu bị cái lạnh cực hạn đóng băng tức khắc.

Chương 416

Lại giống như một bộ phim đang lúc gay cấn bị ai đó nhấn nút tạm dừng.

Từng người một tức khắc câm miệng không nói lời nào, trầm mặc không lời.

"Hòa kỳ quang, đồng kỳ trần" (Hòa mình vào ánh sáng, cùng bụi bặm thế gian).

Thậm chí ai nấy đều cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, chỉ sợ bị Lão sư chú ý khi đang nhảy nhót xôn xao.

Lúc này không phải là lúc nên diễn kịch nữa.

Phải biết thẩm thời độ thế, phải biết... làm việc ổn trọng (cẩn thận).

Trước đó Thái Ất Chân Nhân vẫn lạc đã khiến Thập Nhị Kim Tiên, Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông cùng những người khác đến nay vẫn còn sợ hãi không thôi.

Ai biết được vị đạo nhân trẻ tuổi tuấn mỹ đẹp trai đang xuất hiện trong thành Tây Kỳ, rõ ràng là đang dùng "mã giáp" (thân phận giả) kia, liệu có phải là đệ tử đời thứ hai của môn hạ Nguyệt giáo hay không.

Với tính cách của Nguyệt Chủ từ trước đến nay, đồ đệ dạy ra cực kỳ có khả năng làm ra loại chuyện như thế này.

Bản thân bà ta cũng có thể thực hiện những thao tác "âm gian" (quái đản) như vậy.

Trong chuyện đại sự liên quan đến sinh tử, nhất định phải ổn trọng, phải thận trọng.

Đệ tử Xiển giáo đều nghĩ như vậy.

Ai cũng không muốn bước theo vết xe đổ của Thái Ất Chân Nhân, hiện tại đang làm thần tiên trên cao, làm một tiên đạo toàn chân, tự nhiên là khoái hoạt hơn nhiều so với làm một "công chức thần đạo".

Ngay cả Nhiên Đăng Thượng Nhân cũng cẩn thận.

Tuy là khách trong cung Tử Tiêu, là Phó giáo chủ Xiển giáo... nhưng Vọng Thư là tồn tại từ khách trong cung Tử Tiêu mà sát phạt lên tới Hỗn Nguyên Thánh nhân, không thể lơ là khinh suất mà uổng mạng được.

Thôi thì cứ "cẩu" (ẩn nấp/trốn tránh) trong Xiển giáo cho tốt.

"Cảm vấn Lão sư, kẻ vô sỉ kia rốt cuộc là ai?" Lúc này Nam Cực Tiên Ông bước ra khỏi đám đông, ngưng giọng hỏi.

Đại sư huynh không dễ làm mà.

Lời của Thánh nhân Lão sư, người khác có lẽ có thể không tiếp lời, nhưng đại đệ tử như ông lại không thể không tiếp.

Pháp lý thiên nhiên, cũng là ý thức tự giác của nhân vật số ba trong Xiển giáo.

Nguyên Thủy giả vờ lộ ra vẻ hân hoan.

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra điểm mấu chốt.

Ông quét mắt nhìn một lượt các đệ tử trong đại điện, chậm rãi mở miệng: "Không cần lo lắng nhiều, người này không phải môn hạ Nguyệt giáo, mà là Triệu Công Minh của Tiệt giáo." Dứt lời, trong cung Ngọc Hư triệt để yên tĩnh, yên tĩnh hơn lúc nãy vài phần, biểu tình của đông đảo đệ tử đều cứng đờ.

Đệch... không cần lo lắng nhiều?

Vô lý vãi.

Đơn giản là khiến người ta chấn động đến mức da đầu tê dại!

Triệu Công Minh.

Vị tiên nhân nổi tiếng giao thiệp rộng rãi của Tiệt giáo, được mệnh danh là nhiệt tình chính trực, khắp tam sơn ngũ nhạc đều có bằng hữu.

Đương nhiên, điều đó không quan trọng.

Cho dù Sư tôn y là Thông Thiên Giáo Chủ, cho dù y biết Thượng Thanh tiên pháp, cho dù y có linh bảo do Thông Thiên Giáo Chủ ban xuống...

để hoàn thành sát kiếp, chúng tiên Xiển giáo đã sớm chuẩn bị tâm lý để tiễn đệ tử Tiệt giáo lên bảng rồi.

Dẫu sao trên bảng Phong Thần còn bao nhiêu chỗ trống, trong các đại giáo thì Tiệt giáo đông người nhất, không lấy mạng của bọn họ điền vào thì ai điền?

Chết đạo hữu chứ không chết bần đạo mà.

Nhưng Triệu Công Minh thì khác, ngay cả Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cũng không gai góc bằng Triệu Công Minh.

Phía sau y không chỉ có các tiên nhân Tiệt giáo, có Thông Thiên Giáo Chủ, mà còn có Tam Tiêu.

Tức Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu.

Lúc này có một công thức có thể suy luận ra: Triệu Công Minh = Tam Tiêu = Nguyệt giáo = Nguyệt Chủ Vọng Thư. "Cái quái gì thế?!" Tiễn Triệu Công Minh lên bảng Phong Thần chắc chắn sẽ kéo theo Tam Tiêu, Tam Tiêu đánh không lại thì tiên nhân Nguyệt Giáo sẽ ra mặt, sau khi đại quân Nguyệt Giáo nhập cuộc thì Nguyệt Chủ sẽ hiện

thân.

Đây là một ván cờ chết (tử cục) à nha.

Chỉ riêng Vân Tiêu, Thương Dương, Lữ Nhạc, Khổng Tuyên, Thạch Cơ...

đều là những tồn tại khiến người ta tê dại da đầu, huống hồ phía sau còn đứng một tôn Nguyệt Chủ Thái Âm biến thái đến cực hạn.

Chẳng khác gì đi nạp mạng 23333.

Nghĩ đến đây, mọi người muốn khóc, thực sự không phải đệ tử không vì Xiển giáo, không vì Lão sư phân ưu, mà thực sự là lực bất tòng tâm.

Cái gã "quái vật nhỏ" Đại La này có chỉ số thù hận thực sự quá cao.

Động vào một cái là... mất mạng luôn.

Không, "Nguyên Thủy" là hạng người nhìn thấy đệ tử không đi mà không sắp xếp công việc sao?

Huống hồ đại cục "Trảm Long" kinh thiên chỉ còn thiếu một bước cờ cuối cùng.

"Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh... ba người hãy đi trợ giúp Tử Nha." "Trước tiên ngăn chặn Tử Nha và Cơ Xương, đừng để họ uống phải nước độc." "Tiếp theo, ngày mai hãy đấu pháp với Triệu Công Minh, nếu y biết điều thì tự khắc sẽ lui đi.

Nếu không nguyện ý rời đi, hãy dùng vật này để lấy tính mạng của y." "Không cần lo lắng hậu quả, tự có vi sư và Sư bá xử lý." Nguyên Thủy nói xong, thần niệm khẽ động, một món linh bảo tỏa ra bảo quang màu đỏ xuất hiện, bay vào tay Quảng Thành Tử.

Chính là "Đinh Đầu Thất Tiễn Thư" mà Vọng Thư từng nhắc đến

nhưng chưa từng dùng đến - một món linh bảo "âm gian".

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử trong lòng đồng thanh kêu khổ, trong miệng đắng chát.

Khổ quá mà, cái loại chuyện đắc tội với người ta này lại giao cho bọn họ làm.

Mong sao Triệu Công Minh kia biết điều chủ động rút lui là tốt nhất, sợ nhất là y cứ nhất quyết đòi một mất một còn, thế thì xong đời.

Còn về Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì lại không có quá nhiều ý nghĩ.

Dương Tiễn là đồ đệ yêu quý, hiện nay Dương Tiễn gặp nguy hiểm, làm sư phụ thì nên đi một chuyến.

Tiếp theo, Nguyên Thủy vung ống tay áo, thân ảnh ba người trực tiếp biến mất.

Trong đại điện, đám đệ tử thở phào nhẹ nhõm.

May quá, không phải nhận việc khổ sai.

Chết đạo hữu chứ không chết bần đạo mà.

Nguyên Thủy bèn hướng ánh mắt về phía núi Chiêu Dao, nhìn chính xác vào cung Nguyệt Hoàng.

"Đại cục Hồng Hoang vạn cổ, chẳng qua chỉ là ván cờ đối dịch giữa hai người chúng ta mà thôi." "Ta đã hạ quân cờ, ngươi có hay biết chăng?" "Ta rất mong đợi được nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc, thậm chí là tuyệt vọng của ngươi." Bao nhiêu phồn hoa nở rộ một thời, các "lão già thâm hiểm" cứ thế xuất hiện hết người này đến người khác. .....

Thành Tây Kỳ.

Với thần năng của Thánh nhân, việc xuyên việt không gian và thời

gian chẳng qua chỉ là chuyện tùy ý.

Ngay cả làm một tài xế xe công nghệ đưa người một đoạn đường cũng như vậy.

Khi Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử một lần nữa mở mắt ra, họ đã ở trong sân phủ Thừa tướng.

Cách lúc Triệu Công Minh rời đi cũng chỉ mới trôi qua có ba nhịp thở.

"Sư phụ, hai vị Sư thúc... sao lại tới Tây Kỳ?" Thiếu nam thuần tình, "trai thẳng thép" Dương Tiễn - đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, tiên phong diệt Thương - nhìn ba người đột ngột xuất hiện với vẻ mặt kinh ngạc.

"Haizz... chuyện này nói ra thì dài lắm." Xích Tinh Tử than nhẹ một tiếng, thần tình như thiếu phụ chốn khuê phòng, vô cùng u oán.

Sớm biết thế này thì thực sự không nên thể hiện, không nên ra vẻ mà.

Chương 417

Bần đạo già rồi, thực sự cầm không nổi Âm Dương Kính nữa.

Bỗng nhiên sắc mặt đại biến, cái màn hình quang mạc màu xanh nhạt trong cung Ngọc Hư kia, e rằng cái "lão già thâm hiểm" Sư tôn kia lại đang nấp sau đó mà nhìn, thế là vội vàng thu liễm thần sắc.

Quảng Thành Tử cũng hiểu ý, quay đầu nói với Xích Tinh Tử: "Sư đệ, ta đi hoàn thành nhiệm vụ Sư phụ giao phó trước đã.

Ở đây giao cho thầy trò Ngọc Đỉnh." Ông không "phiêu" như Xích Tinh Tử, đồng thời thấy cơ hội liền lên tiếng giải vây cho Xích Tinh Tử khỏi lúng túng.

Xích Tinh Tử gửi tới Quảng Thành Tử một ánh mắt cảm kích, gật đầu nói: "Thiện".

Tiếp theo, hai người chia nhau hành động, một người đi vào phòng trong phủ Thừa tướng lấy ấm trà mà Triệu Công Minh vừa bỏ độc, một người thì đi tới phủ Tây Bá Hầu.

Còn Ngọc Đỉnh thì ở lại trong sân giải thích nguyên do cho Dương Tiễn.

Cuối cùng, thủ đoạn hạ độc của Triệu Công Minh bị tuyên bố thất bại.

Không có bất kỳ tác dụng nào.

Ngày thứ hai, trời mờ mờ sáng, Thái Dương Tinh chưa mọc.

Tiếng trống trận của đại doanh quân Thương đã dồn dập vang lên, từng tiếng trống trận chấn thiên động địa vang vọng trên không trung thành Tây Kỳ.

Dường như đang nói với quân Chu: Ngủ nghê cái gì, dậy mà đánh nhau.

Tự nhiên là tác phẩm của Triệu Công Minh.

Đêm qua sau khi về doanh địa, phát hiện ra có người Xiển giáo đã phá được chiêu âm hiểm của mình, y càng lúc càng tức giận vì định chơi xỏ người ta mà không thành, nên mới có tình cảnh này.

Còn về việc chạy trốn hay rút lui chiến lược... thì đều không muốn.

Triệu đạo gia đường đường chính chính, chẳng lẽ vì thấy ba vị tiên nhân Xiển giáo từ núi Côn Luân tới mà chọn cách bỏ chạy lấy người sao?

Nếu để đám người Xiển giáo vốn luôn thanh cao, được lý không buông tha người kia rêu rao ra ngoài, thì Triệu Công Minh không chỉ không còn chỗ đứng trong Tiệt giáo, không còn mặt mũi nhìn ai, mà ngay cả trên đại địa Hồng Hoang hạo hãn này cũng chẳng còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Cho nên ngược lại, không thể chạy.

Phải trực tiếp đối đầu một phen.

Một dũng sĩ thực thụ phải dám trực tiếp đối mặt với đám tiểu nhân âm hiểm Xiển giáo.

Nếu có thể hoàn thành chiến tích một mình đấu với ba vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo, thì có thể trực tiếp làm tăng khí thế lên mức tối đa, sau này đi ra ngoài có thể "tú" vào mặt kẻ khác.

Đương nhiên, tất cả cần phải được xây dựng trên cơ sở hậu đài đủ cứng.

Nếu không sẽ thành ra "làm màu" không thành mà còn bị đánh.

Triệu Công Minh tự vấn hậu đài mình đủ cứng, một là Thông Thiên Giáo Chủ, một là quan hệ lắt léo có thể bám víu vào Nguyệt Chủ.

Hai đại chỗ dựa trấn giữ, vô cùng tin cậy.

Nguyệt Chủ từng chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần rồi cơ mà.

Nhìn xem, đấu pháp một trận chắc chắn sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

"Phi long kỵ kiểm" (Thế thắng như rồng bay qua mặt) cũng sẽ không thể thua được.

Do đó, phải thể hiện một màn.

Cơ hội vang danh Hồng Hoang, trấn hưng thanh uy cho Tiệt giáo đang ở trước mắt, tuyệt đối sẽ không buông bỏ.

Lúc này Triệu Công Minh nghĩ như vậy, khóe miệng nhếch lên nhìn về phía cổng đông thành Tây Kỳ, cưỡi Hắc Hổ nghênh ngang bước ra khỏi đại doanh quân Thương, đứng trước cổng thành trăm mét.

"Đám tiểu tử Xiển giáo trong thành nghe đây, đạo gia là Triệu Công Minh, có gan thì ra thành chiến một trận." Quảng Thành Tử: .....

Xích Tinh Tử: .....

Ngọc Đỉnh Chân Nhân: .....

Dương Tiễn: ..... -_-||| Đầy đầu hắc tuyến, tất cả đều không nói nên lời.

Quả nhiên là trẻ trâu thì vui vẻ nhiều, thực sự không rõ mạch não của Triệu Công Minh thế nào.

Ai đã cho y sự dũng cảm lớn đến thế?

Xiển giáo đã bị người ta coi thường đến mức này rồi sao?

Khương Tử Nha vuốt râu, lắc đầu.

Lão không vội, có ba vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo bên cạnh, thế thắng như rồng bay qua mặt cũng không thể thua được đâu.

Quảng Thành Tử còn mang theo một món đại sát khí cơ mà.

"Thỉnh ba vị Sư huynh ra tay, đi đấu với tên ác tặc Tiệt giáo kia một trận." Khương Tử Nha quay người chắp tay nói với ba người Ngọc Đỉnh.

Dẫu sao lão cũng chẳng có cách nào, tuy có Vô Cực Trạc và Đả Thần Tiên, nhưng đối mặt với nhân vật Đại La như Triệu Công Minh thì rõ ràng... chẳng có chút tác dụng nào.

Quảng Thành Tử bước ra khỏi đám đông, tiến lên một bước, mặt đầy giận dữ, nhìn chằm chằm Triệu Công Minh: "Lão thất phu... giao cho ta." Dứt lời, ông bay từ trên lầu thành đông Tây Kỳ xuống.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử là người có sát tâm nặng nhất, trong nguyên bản Phong Thần, ông đã giết hết lớp đệ tử Tiệt giáo này đến lớp khác, thực sự là một kẻ tàn nhẫn.

"Kính chào Đạo hữu, Đạo hữu cuồng vọng như thế, liệu đã chuẩn bị sẵn quan tài chưa?" Quảng Thành Tử đáp xuống đất, vân đạm phong khinh nhìn Triệu Công Minh, lời lẽ lại vô cùng sắc bén.

Triệu Công Minh sắc mặt thay đổi, ngay sau đó ha ha cười lớn: "Nực cười, ngay cả quan tài cũng không cần chuẩn bị cho ngươi.

Một kẻ đánh chuông trong cung Ngọc Hư không xứng làm đối thủ của ta." Thông Thiên giỏi mỉa mai, Triệu Công Minh cũng không kém cạnh.

Nguyên Thủy Thánh nhân của Xiển giáo và đệ tử của ông ta đều

coi trọng thân phận địa vị, do đó câu nói mỉa mai này trực tiếp là một đòn kích chí mạng vào linh hồn.

Quảng Thành Tử bùng nổ cơn giận.

"Lão thất phu!

Hôm nay ta tiễn ngươi lên bảng!" Hét lớn một tiếng, lập tức ra tay.

Tâm niệm khẽ động, trong tay bảo quang chợt hiện, xuất hiện một thanh trường kiếm, chính là trung phẩm Tiên Thiên linh bảo Thư Hùng Kiếm.

"Đoàng!" Tiếng chuông du dương vang vọng thiên địa, bên cạnh Quảng Thành Tử lại xuất hiện một món thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo tỏa ra bảo quang màu xám là Lạc Hồn Chung.

Trên người ông cũng xuất hiện Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Ở phía bên kia, Triệu Công Minh cũng không chịu kém cạnh, trực tiếp lấy ra mười hai viên Định Hải Châu, viên nào cũng tỏa ra bảo quang màu xanh lam thiên thanh, vây quanh thân mình.

Đó chính là mười hai viên Định Hải Châu mà Thông Thiên Giáo Chủ tình cờ có được, ban cho Triệu Công Minh.

"Định Hải Châu!" Trên lầu thành, Xích Tinh Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều nhận ra bộ linh bảo đó, kinh hô thành tiếng.

Bộ linh bảo này bọn họ chẳng lạ gì.

Dẫu sao cách đây không lâu, Thái Ất Chân Nhân đã nếm trái đắng từ bộ linh bảo này.

"Trong tay Thạch Cơ của Nguyệt giáo có hai mươi tư viên Định Hải Châu, trong tay Triệu Công Minh có mười hai viên, như vậy xem ra bộ bảo bối này đã hoàn chỉnh rồi." "Tuy rằng bộ mười hai viên

Định Hải Châu không sánh được với bộ hai mươi tư viên, nhưng... vẫn có uy năng to lớn, tương đương với cực phẩm Tiên Thiên linh bảo." "Quảng Thành Tử sư huynh sẽ phải chịu thiệt thòi về linh bảo, tiếp theo muốn giành chiến thắng trong đấu pháp thì chỉ có thể xem liệu có ưu thế về đạo pháp, thần thông và tu vi hay không." Xích Tinh Tử phân tích, trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân ánh quang mang lấp lánh.

Còn về tiên phong diệt Thương Dương Tiễn thì ngoan ngoãn đứng xem các đại lão đấu pháp Đại La.

Toàn là đại lão, không dám dây vào.

Trong lúc nói chuyện trên lầu thành, cuộc đấu pháp dưới thành diễn ra nhanh chóng.

Quảng Thành Tử tế Thư Hùng Kiếm, từng đạo kiếm quang chém ra, đồng thời tiếng chuông vang lên, ý đồ làm loạn tâm trí Triệu Công Minh.

Ở phía bên kia, Triệu Công Minh tế Định Hải Châu, từng viên một đón gió lớn lên, biến thành những quả cầu khổng lồ đập xuống Quảng Thành Tử.

Hai bên qua lại, thần thông, thuật pháp, đạo pháp cùng xuất hiện, trong khoảnh khắc đã đấu được mấy chục chiêu.

"Phá!" Đột nhiên, Triệu Công Minh gầm lên một tiếng, mười hai viên Định Hải Châu bảo quang rực rỡ, thần thủy bên trong mỗi viên hóa thành nước biển cuồn cuộn tràn ra, như lũ lụt ập tới Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử sắc mặt đại biến, tự biết không địch lại, nghiến răng bay về phía tường thành Tây Kỳ.

Đối mặt với lũ lụt, bốn người Khương Tử Nha, Xích Tinh Tử,

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Dương Tiễn cùng ra tay, cuối cùng tiêu tốn toàn bộ pháp lực của Khương Tử Nha, dùng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Vô Cực Trạc mới thu sạch được nước lũ.

Trận đấu pháp này rõ ràng là Quảng Thành Tử đã thua.

"Ha ha ha, Quảng Thành tiểu nhi, ngươi không phải đối thủ của đạo gia đâu, hãy tu luyện thêm mười vạn năm nữa đi." Ngoài thành Tây Kỳ, Triệu Công Minh cười đắc ý, hét lớn.

Chương 418

Hạ được một trong Thập Nhị Kim Tiên, còn lại hai kẻ nữa.

Tự nhiên là đáng để vui mừng.

Trên lầu thành.

"Sư huynh, để đệ đi chém hắn." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nheo mắt, bên trong lóe lên một tia sát quang, trầm giọng nói.

Ông chủ tu kiếm đạo, có thành tựu lớn về kiếm đạo, tự tin rằng dùng đạo hạnh của mình có thể chém rơi Triệu Công Minh.

Quảng Thành Tử lộ vẻ thù hận, lắc đầu nói khẽ: "Cứ để hắn huênh hoang đắc ý thêm vài ngày nữa." "Tử Nha, hãy treo bảng miễn chiến lên, ta sẽ dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư." Núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng.

Vọng Thư vừa ăn quả Hoàng Trung Lý, vừa mở to đôi mắt nhìn cảnh kịch hay ở Tây Kỳ với vẻ đầy hứng thú.

Từ việc Triệu Công Minh đột ngột xuất hiện trong quân Văn Trọng, đến việc ba vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo xuất hiện... bên trong đó, nàng ngửi thấy mùi vị của những "lão già thâm hiểm".

Khiến nàng cảm thấy đây là mùi vị đã lâu không gặp.

Từ khi Thái Nhất, Đế Tuấn thân vong, đến nay đã bao nhiêu năm trôi qua...

được nếm lại mùi vị cũ, nàng lại cảm thấy một chút hoài niệm.

Thực ra mọi chuyện đều diễn ra bình thường, hợp lý, nhưng chính cái sự hợp lý này mới khiến Vọng Thư cảm thấy có gì đó sai sai (vi hòa).

Mọi chuyện đều quá thuận lợi, giống như có ai đó cố ý đang diễn một vở kịch cho nàng xem vậy.

Trong dòng thời gian nguyên bản, Triệu Công Minh vốn đang tránh đại kiếp, bế quan sâu trong núi Nga Mi, sau khi Thập Thiên Quân vẫn lạc, Văn Trọng không còn cách nào mới đi mời y ra.

Ở đây dòng thời gian đã bị đẩy sớm lên, Thập Thiên Quân còn chưa xuất hiện mà Triệu Công Minh đã xuất hiện rồi.

Trong này quá mức khiên cưỡng.

Triệu Công Minh là tồn tại duy nhất trong đệ tử Tiệt giáo có thể kéo được quan hệ với Nguyệt giáo.

Quan hệ cực gần với Tam Tiêu.

Các dấu hiệu này... khiến Vọng Thư không thể không nghĩ nhiều, có kẻ muốn lôi kéo một Tiệt giáo đang một lòng tị thế và một Nguyệt giáo đang một lòng tọa sơn quan hổ đấu vào cuộc.

Dẫu sao bản thân nàng cũng là một kẻ lão luyện trong giới "tâm cơ".

Những trò mèo này nàng quá rành rọt.

Quay đầu nhìn về phía núi Côn Luân, nàng khẽ cười một tiếng: "Đó chính là tác phẩm của Triệu Công Minh...

à nhầm, của Nguyên Thủy chứ nhỉ." "Quả thực là đã tiến bộ rồi, thủ đoạn này thật giống như 'xuân phong hóa vũ, nhuận vật tế vô thanh' (gió xuân hóa mưa, thấm nhuần vạn vật không tiếng động).

Nếu không có phòng bị, hoàn toàn có thể trúng chiêu ngay lập tức." "Tiếp theo, chắc hẳn là dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để giết Triệu Công Minh." "Khoan đã... trong này có chút vấn đề!" Vọng Thư khẽ nhíu mày.

Tâm niệm khẽ động, nàng để lại một đạo phân thân trong cung Nguyệt Hoàng, còn bản tôn thì đi tới Vận Mệnh Trường Hà.

Khi hiện thân trở lại, Vọng Thư đã đứng trên Vận Mệnh Trường Hà.

Dòng sông vận mệnh hạo hãn không có điểm đầu, không có điểm cuối.

Vĩnh hằng bất biến, vĩ ngạn vô cùng.

Hoành quán trong không gian xám xịt.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, trên chiến hạm phá không cũng không có một bóng người.

Vọng Thư thần sắc thanh lãnh nhìn chằm chằm vào dòng sông vận mệnh, lật cổ tay, Vận Mệnh Quyền Trượng xuất hiện.

"Hồi tố!" Dứt lời, vô số thông tin ùa vào não bộ Vọng Thư.

Phía nam Hồng Hoang một cái cây rụng một chiếc lá.

Miền trung Hồng Hoang một con dê rụng ba sợi lông.

Chiến quân Linh tộc có thêm một viên Xà tướng.

Long Vương của Long cung Đông Hải ăn hết ba đĩa trái cây. .....

Toàn bộ là những thông tin rác rưởi hỗn loạn.

Ý nghĩa duy nhất là những thông tin này đã xảy ra trong quá khứ.

Trong nháy mắt tua lại ngàn vạn năm, Vọng Thư phi tốc tra tìm.

Rất nhanh, hình ảnh trong đạo trường của Triệu Công Minh ở núi Nga Mi hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy năm ngày trước, Triệu Công Minh đang ngồi xếp bằng trong động phủ, hấp nạp thiên địa linh khí hóa thành tu vi pháp lực của bản thân, nguyên thần đang ngao du trong đại dương đại đạo,

thỉnh thoảng có tiếng ngáy vang lên, đó là tiếng của tọa kỵ Hắc Hổ.

Đột nhiên Triệu Công Minh mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ.

"Nguyên thần có cảm ứng, tâm huyết triều dâng.

Đi về phía bắc lần này sẽ có đại cơ duyên cho đạo gia ta." "Oa ca ca...

đạo gia ta cũng có ngày nhận được cơ duyên từ trên trời rơi xuống sao!" Triệu Công Minh mặt mày hớn hở, tiếp đó giáng một cái tát vào mặt con tọa kỵ Hắc Hổ đang ngủ say sưa.

"Hổ Đản... dậy mau, hộ tống lão gia đi lấy bảo vật nào." Tiếp đó, Triệu Công Minh cưỡi Hắc Hổ phong phong hỏa hỏa rời khỏi động phủ.

Hình ảnh trong tầm mắt Vọng Thư đột ngột dừng lại.

Tiên nhân tâm huyết triều dâng, có đại cơ duyên giáng lâm thì nghe có vẻ bình thường.

Tiên nhân vì đại cơ duyên mà ra khỏi cửa tìm bảo vật cũng nghe có vẻ bình thường.

Nhưng cái sự bình thường này trong mắt Vọng Thư lại là bất bình thường.

Bởi vì Triệu Công Minh không có cái mệnh đó.

Nàng chấp chưởng vận mệnh, tuyến vận mệnh của mỗi người nàng đều có thể nhìn thấy.

Triệu Công Minh có chút phúc khí, cơ duyên và khí vận trên người, nhưng duy độc không có cái cơ duyên này.

Nói một cách đơn giản, cái cơ duyên hiển lộ từ thiên cơ kia là giả, có kẻ có tâm đã cài cắm vào đó, cố ý dẫn dụ Triệu Công Minh đi về phía bắc.

“Thiên cơ thuộc về Hồng Quân quản.

Nguyên Thủy tuy là Thiên Đạo Thánh nhân nhưng cũng không có quyền hạn tùy ý sửa đổi thiên cơ.” “Hành động này chẳng khác gì nghịch thiên, hắn không có gan đó.

Ngay cả khi hắn có thù hận thiên đại đối với ta.” Vọng Thư nheo mắt suy tư.

Thủ đoạn này nhìn thì tầm thường, nhưng những hành động ngầm phía sau lại cực kỳ bất thường.

Ít nhất với Nguyên Thủy mà nàng đã tiếp xúc thì không thể đưa ra loại bố cục này.

Bởi vì đạo của Nguyên Thủy là ‘Thuận thiên ứng nhân, xiển thuật Thiên Đạo’, trong lòng hắn luôn có sự kính sợ đối với Thiên, nên đạo của hắn không cho phép làm ra loại chuyện như vậy.

Nếu làm, nhẹ thì lập tức trọng thương, tu vi sụt giảm, nặng thì đại đạo băng tán, không còn là Thánh nhân nữa.

Việc đó vô cùng khủng khiếp.

“Cái gã Nguyên Thủy này có điểm không đúng nha...” Vọng Thư cân nhắc.

Ban đầu nàng chưa nghi ngờ, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Triệu Công Minh cũng như thiên cơ xuất hiện một cách trùng hợp đã khiến lòng nàng có chút bất an.

Quá trùng hợp thì không còn là trùng hợp nữa.

Tiếp theo, hình ảnh trong tầm mắt Vọng Thư lại chuyển đổi.

Đã nghi ngờ Nguyên Thủy thì trực tiếp nhắm vào Nguyên Thủy.

Tra xét từ khoảnh khắc Nguyên Thủy phục sinh trở đi.

Ngoại ô Triều Ca.

Trong cung Bát Cảnh.

Trong cung Ngọc Hư.

Mỗi sinh linh đều có vận mệnh, vạn vật cũng có vận mệnh, từ ngọn cỏ lá hoa đến cây cối...

Chương 419

Vọng Thư đi vào vận mệnh của chúng, tra xem ký ức trong vận mệnh đó.

Lúc này, Vọng Thư từ một "vệ tinh" đã biến thành một hệ thống "Thiên Võng", không bỏ sót bất kỳ điểm nghi vấn nào.

"Câu nói của Nguyên Thủy khi vừa ra đời, 'thuận thiên ứng nhân' lại mang theo ý vị khinh miệt.

Giỏi lắm, hắn đang chất vấn đạo của chính mình.

Đúng rồi, đây không phải là Nguyên Thủy." "Trong cung Bát Cảnh, sáu đại thế lực bàn bạc hời hợt, kế sách mượn bảo vật... 'Lão già tâm cơ' này khá đấy." "Dương Mi lão tiên... cái biểu tình của Lão Tử... tuyệt thật, xem ra lão cũng đã phát hiện ra một số vấn đề." .....

Từng bức ảnh một phi tốc lóe qua trước mắt Vọng Thư.

Cuối cùng hội tụ thành một chữ: Nguyên Thủy có quỷ.

Cuối cùng, quang mang trong mắt Vọng Thư biến mất, khôi phục lại trạng thái thường ngày là đôi nhãn mâu đẹp như tinh thần.

"Có thể khẳng định, đây không phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Tự xưng là Thiên Đạo, chẳng lẽ Thiên Đạo bản thân đã thôn phệ 'con quỷ' của Thiên Đạo sao?" "Là ai?" "Hay là giống như nàng từng dự đoán, là tồn tại đến từ nơi khởi nguyên, từ sớm đã tranh đoạt cơ duyên thành thánh trong thời đại Hỗn Độn Hồng Hoang?" Sau khi xem nhiều hình ảnh như vậy, lòng Vọng Thư càng thêm trầm xuống.

Nàng có một loại thôi thúc muốn đi vào trong Hỗn Độn để tra xét cho rõ ràng, nhưng cuối cùng nàng đã kìm nén lại.

Đối phương cực kỳ có khả năng cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên

Vô Cực, nếu nàng lại hành động thiếu suy nghĩ thì e rằng sẽ rút dây động rừng, uổng phí những ưu thế hiện có.

Kế sách hiện nay là diễn...

Đã đối phương đã khổ tâm bày ra một vở đại kịch, vậy thì nàng chẳng thà cũng diễn một màn kịch hay cho xem.

Tâm thế "ổn trọng" (cẩn thận) đã lâu không gặp lại hiện về trong lòng Vọng Thư.

Đạo của kẻ "cẩu" luôn trường tồn, mới có thể được thái bình.

Tây Kỳ thành.

Kể từ khi Quảng Thành Tử hạ quyết tâm dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, thành Tây Kỳ đã treo bảng miễn chiến.

Thời đó lòng người thượng cổ, đều giảng lễ số.

Cái loại lý luận "binh bất yếm trá" còn chưa xuất hiện.

Mọi người đều giảng nhân nghĩa.

Do đó khi Khương Tử Nha vừa treo bảng miễn chiến, Văn Trọng cũng thực sự dừng việc công thành.

Đương nhiên lão cũng là kẻ chinh chiến cả đời, không phải hạng người hủ bại.

Lão sẽ không ngây ngô chờ đợi Tây Kỳ dùng kế hoãn binh.

Lão để lại lời đe dọa, trong vòng ba ngày nếu thành Tây Kỳ không đầu hàng, lão sẽ phát động trận chiến công thành.

Bốn mươi lăm vạn đại quân sẽ san bằng thành Tây Kỳ.

Trong thành Tây Kỳ, đại trướng đã dựng xong, đèn dầu đã bố trí, sau khi viết tên "Triệu Công Minh" lên Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Khương Tử Nha bắt đầu bái lễ.

Hành động cực kỳ nhanh chóng.

Tại sao lại để Khương Tử Nha bái?

Chủ yếu là vì Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và những người khác đều không muốn gánh vác nhân quả của việc ám hại Triệu Công Minh, nhân quả này quá lớn, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo cũng cảm thấy khó lòng chống đỡ.

Ai biết được Tam Tiêu có phát điên hay không?

Tam Tiêu phát điên rồi, Nguyệt Chủ có phát điên theo không?

Đó là một vấn đề rất đáng để suy ngẫm.

Nên giao chuyện đại sự này cho Khương Tử Nha - kẻ có tu hành ở nhân gian là tốt nhất.

Lão là người Phong Thần, là nhân vật then chốt của đại kiếp, e rằng Đạo Tổ cũng không để lão dễ dàng mất mạng.

Ba "lão già thâm hiểm" của Xiển giáo bàn tính kêu tính toán kêu răng rắc.

Lúc này, Quảng Thành Tử lạnh lùng nhìn Khương Tử Nha không ngừng bái Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, trong lòng cảm thấy khoái chí, trên mặt lộ nụ cười.

Triệu Công Minh đấu pháp thắng thì sao chứ, chẳng phải cũng sắp thân vong lên bảng, làm một vị thần mất tự do sao?

Trong mưu đồ của Thánh nhân, một tên Triệu Công Minh bé nhỏ ngay cả một quân cờ cũng không xứng!

"Chú thuật của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã hạ, hai mươi mốt ngày sau Triệu Công Minh tất chết, tam hồn thất phách toàn bộ bị bái sát." "Thật đáng thương, thật đáng tiếc, một vị Đại La Kim Tiên cứ như vậy mà sắp chết một cách mơ hồ." "Ừm... cũng không chết uổng,

lúc đó ta có thể mưu đoạt một phen Định Hải Châu." Quảng Thành Tử thầm nghĩ, trọng bảo ở ngay trước mắt, khiến người ta đỏ mắt.

Mười hai viên Định Hải Châu thành bộ kia khiến ông thèm nhỏ dãi.

Trong lòng thầm cảm thấy bảo vật này có duyên với mình.

Rất nhanh, ba ngày đã trôi qua.

Thấy thành Tây Kỳ không hề có động tĩnh, Văn Trọng nổi giận, trực tiếp xua quân mãnh công thành Tây Kỳ.

Khương Tử Nha ngoài việc bái Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cũng tọa trấn trên lầu thành chỉ huy phòng ngự.

Tức thì đại chiến nổ ra, hai quân giao tranh kịch liệt.

Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, vô số binh sĩ thủ thành tử thương, vô số quân Thương công thành rơi xuống từ tường thành, bị giết, thậm chí có vài lần suýt nữa đã công phá được đại môn.

Thành Tây Kỳ chìm trong một màu máu, tiếng gầm thét, tiếng vũ khí va chạm, mùi máu tanh trộn lẫn vào nhau.

Cực kỳ thảm liệt.

Binh sĩ phàm nhân giao chiến, người tu hành đều không can thiệp.

Trên tường thành, ba tiên nhân Xiển giáo và Dương Tiễn đang phòng bị Triệu Công Minh, dưới đất Triệu Công Minh cũng đang phòng bị ba tiên nhân Xiển giáo.

Đến ngày thứ bảy của trận đại chiến công thành, Triệu Công Minh đột nhiên ngã nhào xuống đất trên chiến trường, rơi vào trạng thái trầm thụy, bất tỉnh nhân sự.

Nhóm người Quảng Thành Tử thấy vậy thì đại hỉ, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã có tác dụng.

Trận chiến công thành của Văn Trọng đột ngột dừng lại.

Trong thành Tây Kỳ, tại phủ Thừa tướng.

Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử nhìn vào Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đang treo, thần sắc ngưng trọng.

"Triệu Công Minh đã trúng chú thuật, còn mười bốn ngày nữa là vẫn lạc." "Văn Trọng cực kỳ có khả năng sẽ đi cầu cứu viện, hoặc là Nguyệt giáo, hoặc là Tiệt giáo...

Ta phải chặn lão lại." Quảng Thành Tử nhàn nhạt nói, toàn thân tràn đầy sát khí.

Giết người đoạt bảo, đang ở ngay trước mắt.

Xích Tinh tử quay đầu nhìn Quảng Thành Tử, trầm giọng hỏi: "Sư huynh, thực sự phải làm tuyệt như vậy sao?

Giết Triệu Công Minh sẽ có đại họa." Trong lòng ông hiểu rất rõ sức nặng của Triệu Công Minh, một khi Triệu Công Minh vẫn lạc, Tam Tiêu của Nguyệt giáo và các tiên nhân Tiệt giáo đều sẽ nhập cuộc.

Nghĩ đến đó thôi đã khiến người ta rùng mình.

"Mệnh lệnh của Sư tôn.

Ta là đệ tử, cứ chấp hành là được." Quảng Thành Tử lạnh lùng đáp lại.

"Triệu Công Minh không chết, đại quân Văn Trọng sẽ không lui.

Không được có lòng dạ đàn bà." Xích Tinh Tử gật đầu.

Trong lòng có chút bất lực, ông có thể đoán được suy nghĩ của Quảng Thành Tử.

Nhưng trong chuyện này ông không thể can ngăn, vì chính đây

cũng là ý muốn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếp đó Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử sử dụng độn thuật ra ngoài thành Tây Kỳ, bố trí thủ đoạn, tĩnh lặng chờ đợi Văn Trọng.

Lúc này, tại đại doanh quân Thương.

Văn Trọng mặt lộ vẻ tiêu cấp, như kiến bò trên chảo nóng, cuống quýt xoay quanh.

Triệu Công Minh xảy ra chuyện, trầm thụy không tỉnh, giống như một con lợn chết.

Đây là chuyện không bao giờ có thể xảy ra trên người một tồn tại cảnh giới Đại La bình thường.

Khả năng duy nhất là đã trúng chiêu âm hiểm, bị người ta ám hại.

Chương 420

“Thái sư, kế sách hiện nay chỉ có thể thỉnh các cao nhân trong giáo ra mặt thôi.” Dư Hóa ở trong đại trướng nhìn Triệu Công Minh đang hôn mê, nhíu mày nói.

Theo vai vế thì y gọi Văn Trọng là sư thúc, nhưng ở trong quân thì tự nhiên xưng hô theo quan chức.

Văn Trọng lộ vẻ do dự.

Từ tận đáy lòng, lão không muốn tới đảo Kim Ngao ở Đông Hải để thỉnh các cao nhân Tiệt giáo ra mặt, dẫu sao Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm có lời: Đại kiếp đã đến, không được vào nhân gian, kẻ tự tiện vào nhân gian thì sinh tử tự chịu.

Đi Tiệt giáo một chuyến rõ ràng là làm trái mệnh lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng cứ trơ mắt nhìn Triệu Công Minh bị người ta ám hại thế này, Văn Trọng càng không làm được.

Thứ nhất, Triệu Công Minh vì giúp lão mới gặp nạn này.

Thứ hai, nếu các tiên nhân Tiệt giáo biết được lão thấy chết mà không cứu, e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn việc lão đi cầu viện.

Vì thế, Văn Trọng đưa ra quyết định.

“Trương Tổng binh, việc đại doanh giao cho ngươi trước.

Ta đi một lát rồi về.” Trương Quế Phương gật đầu.

Tiếp đó, ngoài trướng Văn Trọng, lão cưỡi Hắc Kỳ Lân cưỡi mây lên không, vội vàng hướng về phía đảo Kim Ngao ở Đông Hải.

Lão định tới Tiệt giáo tìm sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu xem sao.

Còn về Tam Tiêu của Nguyệt giáo thì tạm thời chưa báo cho họ biết.

Phong cảnh tuyệt đẹp dưới tầng mây trôi qua nhanh chóng, nhưng Văn Trọng không có tâm trạng để ngắm nhìn, lòng lão nặng trĩu, vô cùng trầm trọng.

Vốn dĩ mời Triệu Công Minh giúp đỡ để nhanh chóng san bằng Tây Kỳ, kết quả Tây Kỳ chưa hạ được đã lòi ra ba vị Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo, dùng chiêu âm hiểm để ám hại Triệu Công Minh.

Nếu không cứu được Triệu Công Minh, thì chuyện này sẽ trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

"Văn Thái sư, định đi đâu vậy?" Đột nhiên, bên tai Văn Trọng vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

Giọng nói bình thản nhưng lọt vào tai Văn Trọng lại như tiếng sấm nổ ngang tai.

Lão giật mình, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên biển mây hạo hãn đột nhiên xuất hiện hai vị tiên nhân.

Một người cầm một cái Âm Dương Kính.

Một người mặc tiên y màu tím.

Chính là Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo.

Cùng là người tu hành nhưng họ không gọi Văn Trọng là đạo hữu.

Bởi vì Văn Trọng không xứng.

Còn về tiếng gọi "Văn Thái sư", trong miệng họ chỉ là sự mỉa mai hơn là một cách xưng hô bình thường, những bậc đạo sĩ chân chính có đạo sao có thể coi trọng phú quý nhân gian.

Trường sinh bất tử mới là sự truy cầu tối cao của tiên đạo.

Văn Trọng nhìn thấy Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử xuất hiện, sắc mặt tức thì đại biến.

Thời cơ này, vị trí này, hai người này xuất hiện, chắc chắn không phải là duyên phận tình cờ.

Bọn họ đã sớm nhắm vào lão, muốn chặn đường cầu viện, thậm chí còn định tiễn lão lên bảng Phong Thần. "Hai lão già thâm hiểm (lão âm bỉ), thật là thất đức." Văn Trọng thầm chửi trong lòng.

Lão hoàn toàn chắc chắn rằng việc Triệu Công Minh gặp nạn lúc này tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với hai vị này.

May mắn thay, Văn Thái sư cũng là bậc tuyển thủ lão luyện đã kinh qua sóng gió, sau khi thiên niệm lóe lên, lão nhanh chóng khôi phục thần sắc và trấn định lại.

Trước mắt tình huống này, sợ hãi hay kiêng dè đều không giải quyết được vấn đề gì. "Văn Trọng kiến qua hai vị chân nhân.

Ta cũng chẳng đi đâu cả, chẳng qua thấy hôm nay sắc trời cực tốt nên lên mây ngắm mỹ cảnh thôi." Văn Trọng nặn ra một nụ cười, chỉ tay vào biển mây đang cuộn trào bên dưới, có thể ví với vẻ đẹp của đại dương xanh biếc.

Quảng Thành Tử:...

Xích Tinh Tử:...

Thật là thái quá!

Ngươi coi ta là kẻ ngốc chắc?

Hay coi ta bị mù?

Lão già này xấu xa thật, đúng là kẻ không tim không phổi.

Thực sự tưởng rằng chúng ta không biết mục đích của ngươi sao?

Có nói dối thì cũng nên tìm một lý do tử tế hơn một chút chứ.

Không đúng, lý do có tốt đến mấy cũng không được đi.

Quảng Thành Tử lắc đầu, sâu xa nói: "Trở về đi, nể tình ngươi là đệ tử đời thứ ba, ta tạm thời không lấy tính mạng.

Nhưng nếu cứ cố tình xông vào, chỉ cần tiến thêm nửa bước, sẽ lập tức mất mạng!

Không tin, ngươi cứ việc thử xem." Trong lòng Quảng Thành Tử thực ra cũng muốn xử luôn Văn Trọng, nhưng bên tai đột nhiên truyền đến truyền âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, yêu cầu tạm thời thả Văn Trọng, nên mới từ bỏ ý định đó.

Văn Trọng biến sắc, mặt tức thì xanh mét, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm vào hai vị tiên nhân Xiển giáo, trong mắt rực lửa giận: "Hai vị chân nhân, nên biết rõ thân phận của Triệu Công Minh.

Chớ có gây ra họa lớn." Lời vừa dứt, ánh mắt Quảng Thành Tử đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Thân phận?

Thân phận gì?

Đệ tử Tiệt giáo?

Huynh trưởng của Tam Tiêu?

Mạo muội nhập kiếp, kỹ không bằng người thì tự nhiên phải lên bảng, chẳng oán được ai.

Ồ, theo ý của ngươi, Thái Ất sư huynh của ta thì nên lên bảng, còn Triệu Công Minh có bối cảnh thì không nên sao?

Thiên hạ này không có cái đạo lý đó.

Lời đã tận đây, cút về đại doanh Thương quân đi.

Ngoài ra, hạn trong mười lăm ngày phải lui binh khỏi Tây Kỳ, nếu

không tự có đại thần thông giáng xuống tiêu diệt đại quân." Nói đoạn, Quảng Thành Tử phất tay áo đạo bào, giá vân rời đi.

Xích Tinh Tử gật đầu, cũng giá vân theo sau.

Con đường phía trước đã được mở ra cho Văn Trọng, nhưng bọn họ chẳng hề lo lắng lão sẽ vượt qua lôi trì.

Văn Trọng không có dũng khí và gan dạ đó, dù sao đệ tử Tiệt giáo về khoản liều mạng thì chưa bao giờ thua kém ai.

Nhưng bước qua là chết, là uổng mạng.

Người thông minh tự sẽ biết chọn lựa.

Sau khi hai người đi khỏi, Văn Trọng đứng ngây ra tại chỗ, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục, vô cùng phức tạp.

Trong lòng lão ngũ vị tạp trần, có cái bất lực của kẻ yếu bị người ta khinh khi, có sự phẫn nộ khi thấy Triệu Công Minh bị người ta tính kế, cũng có sự hoàng khủng và thấp thỏm đối với tương lai.

Nhìn biển mây cuộn trào trước mắt, lão lại không thể bước ra nửa bước.

Không, là không dám, không thể.

Chết vô ích như vậy thì quá oan ức.

Còn về việc đấu pháp với hai vị kia, Văn Trọng một chút tự tin cũng không có, Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên cực khó đối phó, tu vi đạo hạnh của lão còn xa mới đủ. "Có lẽ, ta nên lui binh về Tị Thủy quan trước, sau đó tìm cơ hội ra tay sau." Văn Trọng thở dài một tiếng, cưỡi Hắc Kỳ Lân quay lại đại doanh Thương quân.

Trong lòng lão cũng không lạc quan mấy về kế hoạch này.

Hiển nhiên, người của Xiển giáo đã nhìn chằm chằm vào những người tu hành trong quân như Trương Quế Phương, Dư Hóa, muốn

tìm viện trợ là cực kỳ khó khăn.

Thời gian trôi mau, mười bốn ngày đã qua.

Trong thành Tây Kỳ, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn và Khương Tử Nha đang nhìn vào Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Ba chữ "Triệu Công Minh" trên đó đỏ tươi như máu, ẩn hiện hồng quang. "Đã vẫn lạc, chân linh đã lên bảng." Xích Tinh Tử khẽ thở dài. "Tuy trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng nhìn một vị Đại La Kim Tiên cường đại như vậy vẫn lạc, vẫn khiến ta có chút kinh hãi.

Chương 421

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư quả thực đáng sợ." Khương Tử Nha trợn tròn mắt, thần tình có chút hoảng hốt.

Cứ mỗi ngày bái lạy ba lần đơn giản như thế mà dễ dàng giết chết một vị Đại La Kim Tiên sao?

Thật quá vô lý.

Quả nhiên là Thần Tiên kiếp, là kiếp nạn của tiên nhân.

Trong lòng lão sóng cuộn biển gầm, có một chút hưng phấn, cũng có chút sợ hãi.

Đứa trẻ tội nghiệp này không hề biết mình sắp gây ra cơn sóng dữ thế nào, nếu không, sự sợ hãi và hưng phấn đó đều sẽ hóa thành kinh hoàng. "Hành động này tuy tiết kiệm sức lực, nhưng lại có hại cho đức hiếu sinh của trời đất (hữu thương thiên hòa), ta không tán đồng." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhíu mày.

Kiếm phải lấy từ sự ngay thẳng, đạo của kiếm là không lùi bước.

Y cực kỳ không thích những thủ đoạn dùng âm mưu ám hại người khác thế này. "Chú thuật sao?

Xem ra ta phải cảnh giác hơn một chút, thực sự quá khủng khiếp." Dương Tiễn thần sắc ngưng trọng, một vị Đại La Kim Tiên vẫn lạc đã mang lại cho hắn sự chấn động cực lớn.

Quân đội dưới trướng kẻ thù có hàng vạn tiên nhân, khó tránh khỏi sẽ có kẻ tinh thông chú thuật.

Phải cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận hơn nữa. "Sư phụ, Quảng Thành Tử sư bá chắc đã có được thứ mình muốn rồi nhỉ?" Dương Tiễn dời mắt, nhìn về phía chân trời xa xăm.

Mười ba ngày trước, khi Thương quân rút lui, Quảng Thành Tử đã bám theo sau.

Miệng thì nói là giám sát động hướng của Thương quân để tránh bọn họ quay lại, nhưng thực tế, ngay cả đệ tử đời thứ ba như Dương Tiễn cũng nhận ra vị sư bá này đang nhắm vào linh bảo trong tay Triệu Công Minh.

Lúc này, tại Vũ Cốc, sương mù dày đặc, Thương quân do Văn Trọng dẫn đầu đã bị vây khốn ở đây suốt mười ngày.

Trong đại trướng, Văn Trọng thẫn thờ nhìn thi thể lạnh lẽo của Triệu Công Minh, não bộ hoàn toàn trống rỗng.

Tuy trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi khoảnh khắc này thực sự đến, lão vẫn khó mà chấp nhận được. "Sư thúc, là ta đã hại ngài rồi." Văn Trọng lẩm bẩm. "Boong!" Đúng lúc này, một tiếng chuông vang lên, một chiếc chuông nhỏ tỏa ra bảo quang màu đen bay vào trong trướng, thu lấy thi thể Triệu Công Minh, sau đó xé rách không gian biến mất.

Mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đó là...

Lạc Hồn Chung!

Linh bảo của Quảng Thành Tử.

Nó đã từng xuất hiện khi Triệu Công Minh đấu pháp với y.

Văn Trọng tức thì mục tí tẫn liệt, nổi trận lôi đình.

Quảng Thành Tử khinh người quá đáng, Xiển giáo khinh người quá đáng! "Dùng âm mưu hại người chưa đủ, còn đoạt đi thi thể của sư thúc, định lấy đi bảo vật trên người ngài ấy sao?

Quá đáng!

Thật quá khinh người!

Báo thù!

Sư thúc, ta nhất định sẽ báo thù cho ngài!" Khoảnh khắc này, trong lòng Văn Trọng bùng lên ngọn lửa giận ngút trời.

Tại núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng, Vọng Thư đứng trên đỉnh núi nhìn thấy cảnh này, thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn.

Gió nhẹ thổi qua tà cung trang trắng tinh, y quyết bay phấp phới.

Việc Triệu Công Minh chết nàng đã thấy, nàng có thể cứu, nhưng nàng không phải là bảo mẫu, nàng sẽ không cứu tất cả mọi người.

Mỗi người đều có vận mệnh riêng.

Từ Bát Cảnh cung, nàng đã biết rõ kế hoạch của Nguyên Thủy.

Việc nàng cần làm bây giờ là bất động thanh sắc hoàn thành bố cục của mình. "Phong ấn ta sao?

Vậy thì cứ phong ấn đi.

Đồng thời, chuẩn bị cho một trận quyết chiến cuối cùng." Vọng Thư khẽ nói.

Ánh mắt nàng xuyên thấu không gian và thời gian nhìn về các nơi.

Tại Linh tộc, chiến quân Linh tộc đã bí mật hành động, nâng cao tu vi, chế tạo Hậu Thiên Linh Bảo, chiến hạm chinh phạt và chuẩn bị đan dược.

Tại Ma giới và thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, Ma Thần tướng và Nguyên Thủy Ma tộc của Vọng Thư đang đẩy nhanh tiến độ kinh doanh thế giới nội châu.

Tại chiến hạm Phá Giới trên dòng trường hà Vận Mệnh, từng hạt giống chư thiên mà Vọng Thư gieo rắc trước đây bắt đầu trở về,

trong đó có Ngoan Nhân, Diệp Hắc, Bái Nguyệt giáo chủ... họ tập trung trên chiến hạm, chờ đợi mệnh lệnh của Tạo Vật Chủ.

Tại Hỏa Vân Động, Nhân tộc Tam Hoàng (Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên) và một toán tinh anh Nhân tộc bắt đầu mài đao chuẩn bị.

Tại đảo Bồng Lai, Minh Nguyệt La Sinh Môn bắt đầu đại bế quan.

Đằng sau lớp vỏ đại kiếp của Hồng Hoang, Vọng Thư đang khẩn trương chuẩn bị.

Các thế lực dưới trướng nàng đều mang bầu không khí giông bão sắp đến, tất nhiên tất cả đều dưới danh nghĩa chuẩn bị cho Thiên Địa đại kiếp.

Đối với nàng, đây sẽ là một trận đại chiến, một trận quyết chiến để thống nhất thiên địa Hồng Hoang.

Cũng tại núi Chiêu Dao, trên một hòn đảo lơ lửng bốn mùa xanh tươi ở lưng chừng núi, trong một động phủ, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đồng thời cảm thấy đau nhói ở tim.

Cơn đau khiến sắc mặt hai nữ tử tái nhợt, hơi thở dồn dập, vô cùng khó chịu, dường như có thứ gì đó quan trọng đã vĩnh viễn mất đi.

Hai nàng nhanh chóng bấm tay diễn toán thiên cơ.

Theo lý thì trong đại kiếp, thiên cơ khó đoán, ngay cả Thánh nhân muốn nhìn thấu cũng cực khó, nhưng lúc này thiên cơ lại hiển lộ rõ ràng trước mắt Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu.

Hai nàng không kịp nghĩ nhiều, liền bị sự việc mà thiên cơ hiển lộ làm cho kinh hãi.

Hai luồng sát ý ngút trời dâng lên trên đảo. "Huynh trưởng!

Huynh trưởng bị người ta hại rồi, thân đã vẫn lạc lên bảng!" Quỳnh Tiêu đầy mặt sát khí, đứng bật dậy, mắt nhìn về hướng thành Tây Kỳ ở miền trung Hồng Hoang.

Tuy hiện tại Tam Tiêu và Triệu Công Minh thuộc hai giáo phái khác nhau, nhưng tình cảm cùng chung hoạn nạn thuở sơ khai hóa hình vẫn luôn còn đó.

Cùng với sự tiến bộ của đại đạo, tình nghĩa này không những không nhạt đi mà trái lại càng thêm quý giá.

Quỳnh Tiêu luôn coi Triệu Công Minh là người thân, giờ đây người thân bị hại, tâm hồn uất nghẹn, lửa giận ngút trời.

Nàng nắm chặt tay, hận không thể lập tức chạy đi báo thù cho Triệu Công Minh, tiễn kẻ thù lên bảng Phong Thần. "Quảng Thành Tử!

Khương Tử Nha!

Xích Tinh Tử!

Ta nhất định sẽ trảm hết các ngươi để báo thù cho huynh trưởng!" Bích Tiêu cũng đứng dậy, lạnh lùng nói.

Nàng đã nhập môn Không Gian pháp tắc, biết không gian thuật di, không hề do dự, định kéo theo Quỳnh Tiêu lập tức khởi hành. "Dừng lại!" Lúc này, một giọng nói dịu dàng nhưng lạnh lẽo vang lên.

Dứt lời, hư không lóe lên, một tiên ảnh mặc cung trang trắng xuất hiện.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nghe thấy liền biến sắc.

Đó là giọng của Vân Tiêu, người đến tự nhiên là đại tỷ của bọn họ.

Tất nhiên bọn họ không sợ Vân Tiêu...

được rồi, là có sợ.

Tục ngữ có câu "quyền huynh thế chị", Vân Tiêu trong việc quản giáo vốn rất nghiêm khắc, đã để lại những ký ức khó phai trong lòng hai nàng.

Vân Tiêu đánh giá Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, thầm thở dài trong lòng.

Chương 422

Khoảnh khắc tra xét thiên cơ tại cung Câu Trần Đại Đế trên Thiên Đình, nàng đã lập tức chạy về đây.

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ, hai cô em gái ngốc nghếch này không nói hai lời đã muốn đi báo thù cho Triệu Công Minh... hành động này thực sự quá lỗ mãng.

Vạn nhất đây chính là cái bẫy nhắm vào Tam Tiêu, chẳng phải là chủ động nộp mạng sao? "Đại tỷ, huynh trưởng bị Quảng Thành Tử và Khương Tử Nha hại rồi!

Muội phải đi báo thù!" Quỳnh Tiêu phẫn nộ nói, sau đó nhìn chằm chằm Vân Tiêu: "Hai muội ý đã quyết, tỷ đừng cản muội." Bích Tiêu gật đầu.

Trong lòng nàng tràn đầy tự tin, nàng và Quỳnh Tiêu đều là cảnh giới Đại La, lại có trọng bảo sư tôn ban cho, tu hành thánh nhân đạo pháp, thần thông thuật pháp trong Nguyệt giáo cũng không tệ... chuyến này đi báo thù là có thực lực.

Cho dù kẻ địch là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo!

Sư muội Thạch Cơ có thể trảm Kim Tiên, bọn họ cũng có thể!

Một bên khác, Triệu Công Minh chết, Vân Tiêu vốn đã có nộ khí, nghe thấy lời nói không động não này của Quỳnh Tiêu, nàng càng giận hơn, sắc mặt lạnh lùng như sương giá: "Ngươi nói vậy là trách ta cản trở?

Hãy động não một chút đi, chỉ cần là bậc Đại La đều biết quan hệ giữa Công Minh huynh trưởng và ta, hắn lại là đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, bình thường kẻ có thực lực giết chết đại năng sẽ không hạ

sát thủ.

Nhưng hiện tại hắn lại chết dưới tay Quảng Thành Tử và đồng bọn, điều đó có nghĩa là gì?

Ngươi hiểu không?

Ngay cả những bậc Đại La lão làng như Minh Hà lão tổ cũng chưa chắc dám giết huynh trưởng!

Điều này có nghĩa là, chuyện này cực kỳ có khả năng là nhắm vào ta, nhắm vào Nguyệt giáo, hoặc là nhắm vào Tiệt giáo.

Bên trong càng có khả năng là mưu đồ của vị Thánh nhân trên núi Côn Luân kia.

Mạo muội đi tới đó chỉ có nộp mạng vô ích thôi." Vân Tiêu lạnh lùng nói, làm Câu Trần Đại Đế bao nhiêu năm, nàng không phải hạng người tầm thường.

Chuyện này chỉ cần nhìn qua là thấy vấn đề, từ động cơ mà suy luận, ai là người có động cơ lớn nhất?

Không phải những đệ tử đứng trước đài như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh.

Mà là Nguyên Thủy Thánh nhân vừa mới trọng sinh trở về tại cung Ngọc Hư.

Giết Triệu Công Minh có thể dẫn dụ Tam Tiêu của Nguyệt giáo ra mặt.

Giết Triệu Công Minh cũng có thể kéo Tiệt giáo vào cuộc.

Hai động cơ này bày ra quá rõ ràng.

Vân Tiêu tuy chưa rõ Ngọc Thanh Thánh nhân lấy đâu ra dũng khí và thủ bút lớn như vậy, dám kéo cả Thông Thiên giáo chủ và sư tôn của mình vào cuộc, nhưng nàng biết chắc chắn bên trong có vấn đề.

Thậm chí, nàng còn hoài nghi chuyện này có sự thụ ý thâm sâu từ Đạo Tổ Hồng Quân.

Dù sao hiện tại xung đột giữa Nguyệt giáo, Tiệt giáo với Nhân giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo ngày càng quyết liệt, chỉ thiếu nước bày binh bố trận đại chiến một trận thôi.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nghe vậy sắc mặt tức thì đại biến.

Được Vân Tiêu nhắc nhở, bọn họ cũng tỉnh ngộ ra một tầng.

Có khả năng đây là cạm bẫy nhắm vào tỷ muội họ hoặc nhắm vào Nguyệt giáo.

Nhưng trong lòng bọn họ vẫn tràn đầy không cam tâm và thù hận. "Đại tỷ, nếu thực sự là vị Thánh nhân kia mưu đồ thì đã sao?

Thù của huynh trưởng không báo nữa ư?" Bích Tiêu lạnh giọng.

Trong lòng nàng, dù thế nào đi nữa, thù của Triệu Công Minh phải báo, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử đều phải lên bảng.

Đáng ghét hơn là Quảng Thành Tử ngay cả thi thể cũng không tha, còn đoạt lấy linh bảo của huynh trưởng, đúng là khinh người quá đáng.

Vân Tiêu nhìn hai muội muội, lắc đầu, rồi quay nhìn lên đỉnh núi Chiêu Dao.

Nơi đó có ba tòa tiên cung đại điện sừng sững như đã tồn tại từ thuở sơ khai.

Nàng chắp tay hành lễ, chính sắc nói: "Chuyện này cần hỏi ý kiến của lão sư.

Đi cùng ta đến kiến lão sư." Vân Tiêu nhìn thấu đáo, nếu chuyện này thực sự là mưu kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì lúc đó chắc chắn sẽ là cuộc tranh đấu của các Thánh nhân.

Chuyện này dù thế nào cũng phải thỉnh thị sư phụ Vọng Thư.

Với cảnh giới và tâm kế của Vọng Thư, có lẽ nàng sẽ biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang toan tính điều gì.

Đây là nước đi thận trọng nhất.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu gật đầu.

Ba nàng giá vân nhanh chóng lên đỉnh núi và nhìn thấy lão sư của mình.

Vọng Thư đứng trên đỉnh núi, ánh mắt không biết đang nhìn về đâu, cũng không biết đang nghĩ gì. "Vân Tiêu bái kiến lão sư." "Bích Tiêu bái kiến lão sư."...

Ba nàng hành lễ.

Vọng Thư nhìn ba vị đồ đệ, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, giọng nói thanh lãnh vang lên: "Ý đồ của các ngươi, ta đã biết.

Kẻ đó muốn các ngươi nhập cuộc... không sao cả, cứ buông tay mà làm." Lời vừa dứt, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu lộ rõ vẻ vui mừng.

Có sư phụ gật đầu, giờ đây đại tỷ Vân Tiêu không còn lý do gì để ngăn cản bọn họ đi báo thù nữa.

Vân Tiêu thì thần sắc ngưng trọng, lời của Vọng Thư đã chứng thực suy đoán trong lòng nàng, chuyện này phía sau quả nhiên là thủ bút của vị ở núi Côn Luân kia.

Đây là cuộc đối đầu giữa các Thánh nhân.

Thánh nhân bố cục, mưu tính đệ tử đời thứ hai...

Vân Tiêu chỉ cảm thấy nực cười, bi ai và đáng hận.

Vị Thánh nhân kia đã không cần thể diện mà tính kế hậu bối, thì cũng đừng trách một Chuẩn Thánh như nàng ra tay với đám Đại La

Kim Tiên đó. "Đệ tử bái biệt sư tôn." Ba nàng bái biệt Vọng Thư.

Tiếp đó, ba nàng sử dụng không gian thuật di rời khỏi Chiêu Dao sơn, hướng về Tây Kỳ. "Sắp có bão rồi..." Vọng Thư lắc đầu, bước đôi chân dài hướng vào bên trong cung Nguyệt Hoàng.

Nếu thực thể thần bí kia muốn xem cục diện này, nàng việc gì phải ngăn cản Tam Tiêu?

Cứ phối hợp diễn một màn kịch là được.

Để xem, khi Vân Tiêu lập hạ Cửu Khúc Hoàng Hà trận, thực thể thần bí đó sẽ làm gì.

Liệu có giống như dòng thời gian nguyên bản, kéo cả Thái Thượng Lão Quân tới, lấy tôn vị Thánh nhân để ra tay với Tam Tiêu hay không? "Ta không phải Thông Thiên, sẽ không để các ngươi toại nguyện đâu...

Cửu Khúc Hoàng Hà trận này, hẳn là có thể dò xét được một chút bài tẩy của kẻ đó." Vọng Thư khẽ cười.

Ưu thế của thực thể thần bí là ở trong tối, khi kẻ khác không biết bài tẩy của hắn, còn ưu thế của Vọng Thư chính là tiên tri.

Tuy rằng mọi thứ đã bị phá hủy tan tành, nhưng đại thế của Thiên Đạo vẫn còn sót lại một chút.

Tại Tiệt giáo, khi tin tức Triệu Công Minh vẫn lạc truyền ra, toàn giáo trên dưới tức thì sôi sục, không ít đệ tử đòi rời đảo để báo thù.

Tiệt giáo trọng nghĩa khí, không phải lời nói suông.

Chỉ có Thông Thiên giáo chủ đang trấn áp, các đệ tử đều chờ đợi quyết định của người.

Chiến, hay tiếp tục nhẫn nại lánh đời?

Đó là một câu hỏi.

Họ mong chờ tiếng chuông cung Bích Du vang lên.

Lúc này, bên trong cung Bích Du yên tĩnh đến đáng sợ, không khí cực kỳ áp bức.

Chỉ có Thông Thiên giáo chủ và bốn vị thân truyền đệ tử cùng Thùy Thị Thất Tiên.

Bốn đại thân truyền đệ tử gồm Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu.

Thùy Thị Thất Tiên gồm: Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Tì Lô Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Kim Quang Tiên, Cầu Thủ Tiên và Linh Nha Tiên.

Chương 423

Những người có mặt ở đây đều là cao tầng thực sự của Tiệt giáo.

Thông Thiên nhìn chằm chằm vào Tru Tiên Kiếm, không nói một lời.

Triệu Công Minh vẫn lạc khiến người vô cùng phẫn nộ, nhưng người vẫn chưa quyết định có nên nhập cuộc hay không.

Bởi lẽ một khi đã nhập cuộc, mọi chuyện sẽ không còn theo ý muốn, đại thế Thiên Đạo cuồn cuộn, ngay cả người cũng không thể kiểm soát nổi.

Quyết định này không chỉ đại diện cho cá nhân người, mà còn đại diện cho tương lai của vạn tiên và hàng vạn đệ tử Tiệt giáo. "Lão sư, sư đệ vì giúp Văn Trọng mới gặp phải đại nạn này.

Đệ tử nguyện đến Tây Kỳ để đòi lại món nợ máu này." Kim Linh Thánh Mẫu, thủ lĩnh nữ tiên của Tiệt giáo, bước ra lên tiếng.

Nàng nhìn ra bố cục của Thánh nhân phía sau, nhưng không hề sợ hãi.

Triệu Công Minh vì giúp đệ tử của nàng là Văn Trọng mà chết, nàng làm sư phụ, lý ứng phải đứng ra đòi lại công đạo.

Huống hồ quan hệ giữa nàng và Triệu Công Minh cũng rất tốt, luôn xưng hô sư tỷ đệ. "Lão sư, đệ tử cũng nguyện đi.

Không thể để sư đệ chết uổng như vậy, không thể để tôn nghiêm của Tiệt giáo bị tổn hại." Đa Bảo đạo nhân quỳ bái, trầm giọng nói. "Đệ tử đi, nhất định giết Quảng Thành Tử." "Đệ tử cũng đi." "Có đệ tử nữa." Thùy Thị Thất Tiên đồng thời quỳ xuống thỉnh mệnh.

Thông Thiên giáo chủ nhìn đám đệ tử đang quỳ dưới trướng, trong

lòng dậy sóng.

Một đại giáo trọng tình trọng nghĩa, không uổng công bấy lâu nay người tâm huyết gầy dựng. "Thôi đi, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Ta vốn muốn bảo toàn đại giáo trong kiếp nạn, nhưng không ngờ vị sư huynh kia lại bức người quá đáng như vậy.

Nếu đã muốn Tiệt giáo nhập cuộc, thì cứ toại nguyện hắn đi.

Để hắn biết rằng, Tiệt giáo ta cũng có những bậc cao đạo chân chính, có thể tiễn môn nhân đệ tử của hắn lên bảng." Thông Thiên giáo chủ thở dài một tiếng.

Cuối cùng người cũng đưa ra quyết định.

Đã tránh không được, thì phải đánh.

Đánh cho thật đau!

Đánh cho Nguyên Thủy đau lòng, đánh cho đệ tử Xiển giáo không còn một mống, tất cả đều phải lên bảng.

Người có chỗ dựa, chính là Tru Tiên Kiếm trận trong tay và vạn tiên triều bái dưới trướng...

Tiệt giáo luận về thực lực tổng thể hoàn toàn có thể sánh vai với Nguyệt giáo.

Tất nhiên, ngoại trừ cái kẻ biến thái Vọng Thư kia ra.

Thông Thiên: (▽) "Kim Linh Thánh Mẫu, dẫn theo Thập Thiên Quân đến Vũ Cốc tìm Văn Trọng, khởi động lại việc thảo phạt Tây Kỳ.

Kẻ nào đáng giết thì giết, không cần nương tay." "Đệ tử tuân mệnh." Kim Linh Thánh Mẫu quỳ lễ, nhận sư mệnh.

Các đệ tử khác trong điện thấy vậy, hơi thở dồn dập, tâm triều bành phái.

So với việc sống lay lắt, họ thà oanh oanh liệt liệt chiến đấu một trận trong đại kiếp.

Vì đồng môn, vì đại giáo, vì đạo nghĩa trong lòng.

Thế lực Tiệt giáo lớn mạnh, chiến lực cấp cao cũng không thua kém Xiển giáo, lại có Nguyệt giáo làm ngoại viện, hươu chết về tay ai vẫn chưa biết được. "Lão sư, nếu đã quyết định nhập cuộc, đệ tử có một ý kiến." Trường Nhĩ Định Quang Tiên đảo mắt nói.

Thông Thiên gật đầu, cho phép hắn phát ngôn.

Đối với đệ tử này, người luôn cực kỳ tín nhiệm.

Trong dòng thời gian nguyên bản, người còn giao cả Lục Hồn Phiên – thứ có thể xoay chuyển đại cục Tiệt giáo – cho hắn quản lý.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhớ lại ý niệm tình cờ lóe lên trước cung Bích Du, liền nói: "Lão sư, chư vị sư huynh.

Giáo chúng ta tuy có Tru Tiên Kiếm trận vô thượng trấn áp khí vận, nếu là bình thường thì tự nhiên vô ưu.

Nhưng giữa lúc Thiên Địa đại kiếp này, lại có một ẩn họa.

Hay là lão sư hãy đến tìm Nguyệt Chủ mượn một món chí bảo để trấn áp khí vận đại giáo, triệt để xóa bỏ ẩn họa này.

Nguyệt Chủ bảo bối vô số, lại có quan hệ cực tốt với lão sư, chắc chắn sẽ cho mượn." Trường Nhĩ Định Quang Tiên nói xong, một lần nữa quỳ lạy.

Một tấm chân tình dường như thực sự vì tốt cho Tiệt giáo. "Câm miệng, Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

To gan, ngươi có biết mình đang nói gì không?

Đúng là hạng tham sống sợ chết.

Tru Tiên Kiếm trận đã đủ để trấn áp khí vận đại giáo rồi." Vô Đương Thánh Mẫu trừng mắt, nộ xích Trường Nhĩ.

Lời này khiến nàng tức đến mức lồng ngực phập phồng không thôi.

Sao hắn dám nói ra lời đó!

Tiệt giáo luôn tự cao, không bao giờ cầu cạnh người khác.

Sư tôn Thông Thiên lại càng như thế, thà lấy từ sự ngay thẳng chứ tuyệt không cúi đầu.

Ngay cả năm đó khi Tam Thanh phân gia, Tiệt giáo không mang theo bất cứ gia tài nào chuyển đến Đông Hải, cũng chưa bao giờ yếu thế nửa phân.

Vậy mà Trường Nhĩ lại bảo sư tôn đi cầu người...

đúng là hôn đầu rồi.

Cho dù thực lực Tiệt giáo hiện tại không áp đảo Xiển giáo, thì cũng không bao giờ làm ra chuyện như vậy.

Các đệ tử khác trong điện cũng bị Trường Nhĩ làm cho khiếp sợ, suy nghĩ trong lòng cũng không khác Vô Đương Thánh Mẫu là mấy.

Thông Thiên thì có chút dao động.

Vấn đề Tru Tiên Kiếm trận không thể trấn áp khí vận, người biết rõ hơn ai hết.

Sát đạo chí bảo dùng để trấn áp khí vận suy cho cùng vẫn có chút không ổn định.

Bình thường thì không sao, nhưng nếu nhập cuộc vào một đại kiếp khủng khiếp thế này, một điểm ẩn họa đó rất có khả năng khiến Tiệt

giáo bại sạch sành sanh.

Đối thủ của người lại là một Nguyên Thủy tinh thông mưu kế, cùng với Lão Tử cực kỳ có khả năng thiên vị Nguyên Thủy.

Về phương diện này, không thể không phòng. "Trường Nhĩ nói có lý, ta nên đi một chuyến đến cung Nguyệt Hoàng núi Chiêu Dao." Chỉ trong thoáng chốc, Thông Thiên đã đưa ra quyết định.

Vì Tiệt giáo, người sẵn lòng buông bỏ một chút mặt mũi, đối tượng lại là Nguyệt Chủ vô thượng, hướng nàng mượn bảo vật cũng không có gì là xấu hổ. "Sư tôn..." "Lão sư..." Một chúng đệ tử đều cảm động không thôi. "Không cần lo lắng, với quan hệ của ta và Nguyệt Chủ, mượn bảo chắc không khó.

Ta đi rồi sẽ về ngay." Thông Thiên mỉm cười, dứt lời, hình bóng người trực tiếp biến mất.

Kim Linh Thánh Mẫu rời cung Bích Du, dẫn theo Thập Thiên Quân hướng về Vũ Cốc.

Tại Vũ Cốc, khi Lạc Hồn Chung của Quảng Thành Tử biến mất nơi chân trời, sương mù bao phủ mười mấy ngày cũng bắt đầu tan biến nhanh chóng.

Suối nhỏ, rừng rậm, núi xanh, mây trắng, nắng gắt... một lần nữa hiện ra trong mắt Văn Trọng, Trương Quế Phương, Dư Hóa cùng hơn ba mươi vạn Thương quân, nhưng hơi lạnh trong lòng họ vẫn không hề vơi bớt.

Đối với binh sĩ bình thường, họ chỉ biết một vị thần tiên đã chết, còn vị đó địa vị cao thế nào, thực lực mạnh ra sao thì họ không quan tâm, trái lại không ít người còn mừng thầm vì đã sống sót, không chết trong những trận công thành thảm liệt.

Đối với Trương Quế Phương và Dư Hóa, trời đất như sụp đổ, họ

chấn động vô cùng, kinh hãi tột độ khi thấy một vị Đại La Kim Tiên đường đường lại bị hại chết đơn giản như thế.

Đối với những kẻ chưa chạm tới ngưỡng cửa Tiên cảnh như họ, thế giới quan thực sự đã vỡ vụn.

Với Văn Trọng, lão chìm sâu vào thù hận và phẫn nộ.

Lão biết rõ thân phận của Triệu Công Minh, vị sư thúc này chết đi, e rằng sắp có một trận huyết vũ tinh phong. "Các tướng quân hãy dẫn quân về Tị Thủy quan, ta phải đi Đông Hải một chuyến." Văn Trọng trầm giọng nói.

Chuyện này khiến lão quyết định đến Tiệt giáo mời các bằng hữu, thậm chí là sư tôn Kim Linh Thánh Mẫu xuất sơn.

Chương 424

Một là để đoạt lại thi thể và linh bảo, hai là để báo thù tuyết hận cho Triệu Công Minh.

Trương Quế Phương và Dư Hóa đồng thanh gật đầu, hiểu rõ mục đích của Văn Trọng.

Bỗng nhiên, không gian ngoài đại trướng lóe lên.

Văn Trọng biến sắc.

Không gian pháp tắc, có đại thần thông giả tới!

Chỉ thấy ba đạo tiên ảnh xuất hiện trong nháy mắt.

Một người mặc cung trang trắng, lưng đeo trường kiếm; một người mặc cung trang đỏ, tay cầm một chiếc kéo vàng; một người mặc váy lưu tiên màu xanh lam, tay nâng một ngọn thần đăng.

Ba vị tiên tử đều có dung mạo cực mỹ, vóc dáng cao ráo, khí chất mỗi người một vẻ.

Bạch y tiên tử như hoa cúc, cao quý đạm nhã; hồng y tiên tử như lửa, tựa đóa hồng kiêu sa; lam y tiên tử lạnh lùng như băng, khí chất xa cách ngàn dặm.

Chính là Tam Tiêu của Nguyệt giáo!

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu!

Tâm thần Văn Trọng chấn động, sóng dữ cuộn trào.

Quả nhiên Triệu Công Minh chết, ba vị đại thần thông giả này đã tới. "Văn Trọng bái kiến Câu Trần Đại Đế.

Bái kiến Quỳnh Tiêu tiên tử.

Bái kiến Bích Tiêu tiên tử." Văn Trọng hành lễ.

Luận bối phận, Tam Tiêu cùng lứa với Kim Linh Thánh Mẫu, lão tự nhiên phải hành lễ.

Trương Quế Phương và Dư Hóa đứng bên cạnh nghe Văn Trọng gọi tên ba người, sắc mặt đại biến, cũng nhanh chóng hành lễ.

Trời ạ, Tam Tiêu nương nương, những đại năng truyền thuyết của Nguyệt giáo!

Sắp có chuyện lớn rồi. "Không cần đa lễ.

Văn Trọng, chắc ngươi biết mục đích chúng ta tới đây.

Hãy kể lại ngọn ngành sự việc cho ta nghe.

Tuy ta đã diễn toán thiên cơ biết được kết quả, nhưng quá trình thì chưa rõ ràng." Vân Tiêu bình thản nói.

Hành sự thận trọng là đạo lý mà sư tôn Vọng Thư thường dạy bảo.

Văn Trọng gật đầu, bắt đầu kể lại: "Ngày đó, ta phụng mệnh thảo phạt Tây Kỳ..." Nhanh chóng, Văn Trọng đã kể xong tiền căn hậu quả.

Khi lão kể xong, sắc mặt Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu càng thêm khó coi, tràn đầy phẫn nộ. "Dùng ám chiêu hại người!

Còn đoạt bảo!

Quảng Thành Tử, Khương Tử Nha, ta nhất định sẽ không để yên cho các ngươi!" Bích Tiêu nộ hống, hình bóng lập tức nhòa đi rồi biến mất.

Nàng lao thẳng về phía thành Tây Kỳ để báo thù cho Triệu Công Minh. "Tiểu muội...!!!" Quỳnh Tiêu hét lớn một tiếng.

Đánh nhau thì cũng phải mang ta theo với chứ.

Ta có biết Không Gian pháp tắc đâu.

Quỳnh Tiêu thầm cạn lời. "Đại tỷ, nhanh lên, muội phải đi ngay.

Tiểu muội một mình e là có nguy hiểm." Nàng quay sang nói với Vân Tiêu bằng giọng gấp gáp.

Vân Tiêu không nói gì, phất tay áo, sử dụng không gian dịch chuyển mang theo tất cả mọi người trong đại trướng tới Tây Kỳ.

Tại thành Tây Kỳ, Quảng Thành Tử vẻ mặt h hởi quay về phủ Thừa tướng.

Mười hai hạt Định Hải Châu đã vào tay, linh bảo tiên thiên cực phẩm quả nhiên có duyên với bậc đức chân tiên như y.

Ngoài ra y còn vơ vét được kho tàng tu hành bao năm của Triệu Công Minh, bên trong đầy linh bảo, linh vật, đan dược... có thể nói là một mùa bội thu rực rỡ.

Còn về thi thể Triệu Công Minh, y tùy ý tìm một chỗ đào hố chôn vùi.

Một Đại La Kim Tiên đường đường mà nhận lấy kết cục như vậy, cũng coi như là quả báo.

Có thế thì hận thù trong lòng y mới tan biến. "Chúc mừng sư huynh." Thấy Quảng Thành Tử trở về, Xích Tinh Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân tiến lên chúc mừng, tuy nói lời chúc mừng nhưng sắc mặt họ không mấy vui vẻ.

Thứ nhất, Quảng Thành Tử đắc bảo nhưng họ chẳng được phần nào.

Thứ hai, Triệu Công Minh chết, cơn sóng dữ tiếp theo chắc chắn sẽ rất lớn.

Với tư cách là người tham gia, họ e rằng khó thoát khỏi trách

nhiệm.

Nhưng họ cũng chẳng sợ.

Chỉ cần Chuẩn Thánh không ra mặt, Thánh nhân không ra tay, thì trong cảnh giới Đại La Kim Tiên, họ cũng là những nhân vật hàng đầu. "Vui từ đâu ra chứ?

Sư huynh ta chỉ là đi dạo một vòng thôi mà." Quảng Thành Tử trợn mắt, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Việc Triệu Công Minh chết có liên quan gì đến y sao?

Ai nhìn thấy chứ?

Hoàn toàn không liên quan.

Triệu Công Minh vận khí không tốt, ngủ một giấc rồi chết luôn, can hệ gì đến y?

Xích Tinh Tử:...

Ngọc Đỉnh Chân Nhân:...

Dương Tiễn:...

Được rồi, họ đã đánh giá thấp độ dày da mặt của Quảng Thành Tử.

Tiếp đó, Quảng Thành Tử nhìn về phía Khương Tử Nha: "Sư đệ, chuyện này đã xong, ta về Côn Luân trước, khi nào cần ta sẽ lại tới giúp." Ra vẻ nghĩa hiệp xong liền phủi áo ra đi.

Nhưng trong lòng y có toan tính riêng.

Triệu Công Minh chết, Tam Tiêu của Nguyệt giáo và các đại năng Tiệt giáo chắc chắn sẽ tìm đến đòi nợ.

Không chạy bây giờ thì đợi bị bao vây sao?

Còn về việc này và Khương Tử Nha, y chẳng lo lắng chút nào.

Chuyện này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đề ra, mọi việc tự có lão sư lo liệu.

Khương Tử Nha là người được chọn để phong thần, chỉ cần là kẻ biết nhìn nhận thì sẽ không ai dám hạ sát thủ.

Bởi vì sau lưng hắn không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mà còn có cả Đạo Tổ Hồng Quân.

Đại điển Phong Thần này, kẻ chủ trì đâu phải chỉ có Hạo Thiên, mà là Hồng Quân đấy.

Tóm lại, Quảng Thành Tử định chuồn lẹ cho lành.

Dứt lời, Xích Tinh Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nhanh chóng hiểu ra.

Họ thầm cảm thán trong lòng, Quảng Thành Tử sư huynh đúng là lão già thâm hiểm, họ tưởng mình ở tầng hai, hóa ra y đã ở tầng năm rồi.

Cứ ngỡ y mất trí nên mới đi liều mạng, hóa ra chẳng mất gì cả. "Đúng vậy, sư đệ, ta cũng xin cáo từ." Xích Tinh Tử chắp tay nói. "Tu hành của Dương Tiễn có chút vấn đề, ta cũng mang nó về trước.

Đợi đến lúc xuất quân sẽ cho nó quay lại." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói rất nhanh.

Chương 425

Đệ tử Dương Tiễn đang đứng xem kịch thì ngẩn ra: "Sư phụ, con đâu có...

Ái!" Dương Tiễn chưa nói hết câu đã bị Ngọc Đỉnh đá cho một cái.

Cái đồ đệ không có tiền đồ này, ở lại đây làm gì?

Ở lại để hứng chịu cơn thịnh nộ của Tam Tiêu và Tiệt giáo sao?

Định đi đấu pháp với Nguyệt Chủ và Thông Thiên giáo chủ chắc?

Hãy tự hỏi Nguyệt Chủ có bao nhiêu sư phụ?

Hãy hỏi Thông Thiên giáo chủ có bao nhiêu mạng?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức đến dựng râu, bình thường Dương Tiễn là đứa trẻ thông minh, sao ở đây trí thông minh lại tụt dốc thế này, hay là đánh với phàm nhân nhiều quá nên lú rồi?

Khương Tử Nha cảm thấy các sư huynh đệ của mình có gì đó là lạ, nhưng không nói rõ được là lạ ở đâu. "Tử Nha đa tạ lão sư, đa tạ ba vị sư huynh đã ra tay giúp đỡ lần này, xin hãy gửi lời hỏi thăm của đệ tới lão sư." Lão gật đầu đáp lại.

Tiếp đó, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Dương Tiễn giá vân bay lên không trung.

Khương Tử Nha nhìn bốn người bay vào mây, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ. "Đúng là những bậc chân tu đạo hạnh cao thâm, không biết ta có cơ duyên đó không." Lão thở dài.

Tư chất bình thường khiến lão định sẵn không có thành tựu lớn trên con đường tiên đạo, giờ đây chỉ mong trong việc Phong Thần có

thể lập công lớn để mưu cầu một tôn thần chức có quyền hành cao. "Vân Tiêu...!

Không!

Lão sư cứu mạng!!" Bỗng nhiên, tiếng thét thảm thiết tuyệt vọng vang dội khắp thiên địa.

Đó là tiếng của Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Dương Tiễn.

Khương Tử Nha đại biến sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên tầng mây xuất hiện một linh bảo hình chiếc đấu vàng, bảo quang màu vàng rực rỡ đột ngột bùng phát, chiếu sáng cả bầu trời.

Tiếp đó, hai con giao long dài vạn trượng lượn lờ trong ánh kim quang.

Đồng thời, lại có một ngọn thần đăng ẩn hiện trong mây, tỏa ra tiên quang trắng dịu nhẹ.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, Bảo Liên Đăng.

Tự nhiên Khương Tử Nha không nhận ra những bảo bối này, nhưng nghe tiếng của Quảng Thành Tử và mọi người, lão có dự cảm chẳng lành. "Kỳ quái, sao đột nhiên lại mưa?" Một thị nữ bên cạnh lầm bầm. "Á... máu!" Hốt nhiên, thị nữ kinh hoàng hét lên.

Khương Tử Nha đứng ngây ra đó, mặt đầy vẻ chấn động, kinh hãi nhìn những giọt máu vàng rực rơi xuống từ bầu trời, rơi lên mặt mà lão cũng không hay biết.

Máu của Đại La Kim Tiên.

Máu của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo.

Máu vương vãi khắp trời.

Kết cục không cần nói cũng rõ. "Tiên... chết rồi sao?

Sư huynh, đều mất hết rồi sao?" Khương Tử Nha lẩm bẩm, tay chân và toàn thân đều run rẩy.

Sắc mặt lão trắng bệch.

Một nỗi sợ hãi tột cùng giáng xuống.

Khi dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư giết Triệu Công Minh, lão không có cảm giác này, nhưng bây giờ cảm giác đó mạnh mẽ vô cùng.

Những vị Thập Nhị Kim Tiên vô cùng cường đại trong lòng lão là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cứ thế dễ dàng bị người ta diệt sát lên bảng.

À, còn có cả sư điệt Dương Tiễn có chiến lực tương đương đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo nữa.

Kẻ ra tay là ai?

Thật quá khủng khiếp!

Khương Tử Nha nhìn chằm chằm vào đám mây trắng trên trời để tìm câu trả lời.

Nhanh chóng, câu trả lời đã xuất hiện.

Kim quang biến mất, giao long vàng biến mất, Bảo Liên Đăng ẩn hiện cũng biến mất.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện ba vị tiên tử.

Mỗi người đều đẹp đẽ vô ngần, khí chất cao vời vợi.

Ngay cả Khương Tử Nha cũng bị dung nhan ấy làm cho sững sờ, thực sự là quá đẹp.

Người tu hành còn như vậy, phàm nhân trong thành Tây Kỳ càng tệ hơn, họ lũ lượt quỳ lạy, miệng hô tiên tử.

Bích Tiêu lắc đầu, Nhân tộc thời đại này quả thực không ổn, nhớ lại thời kỳ Tam Hoàng thượng cổ, chúng sinh Nhân tộc cao ngạo biết bao, dù là trước mặt người tu hành, phàm nhân cũng có thể bình tĩnh đối đãi.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên là cực kỳ lớn, không khác gì kiến cỏ và đại tượng.

Đặc biệt là hạng Chuẩn Thánh đã trảm tam thi như Vân Tiêu, cộng thêm hai kiện linh bảo tiên thiên cực phẩm, ngay cả những Chuẩn Thánh lão làng như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cũng không làm gì được nàng.

Nàng ra tay thu thập ba tên Đại La và một tên Chân Tiên thì thực sự quá đơn giản.

Cho dù là đệ tử của Thánh nhân, thì cũng chỉ là những con kiến hơi lớn một chút thôi.

Từ lúc Quảng Thành Tử quay lại phủ Thừa tướng thành Tây Kỳ, nàng đã đứng bên ngoài thành rồi.

Sở dĩ không trực tiếp động thủ là vì lo sợ làm bị thương phàm nhân.

Thấy ba vị tiên tử xuất hiện, Khương Tử Nha đã có đáp án. "Dám hỏi ba vị tiên tử từ nơi nào tới, các vị sư huynh của ta sao rồi?" Khương Tử Nha hít sâu một hơi hỏi.

Vế đầu là thật tâm muốn hỏi, vế sau là giả ngu. "Hại huynh trưởng ta, để độ sát kiếp?

Phong thần ư, nực cười!

Sao rồi à?

Tất nhiên là chết rồi, bốn đạo chân linh đã lên bảng Phong Thần.

Kẻ hại mạng sư huynh ta cũng có phần của ngươi đúng không?

Có muốn đi theo bầu bạn không?" Quỳnh Tiêu lạnh lùng nói.

Những lời này khiến Khương Tử Nha dựng tóc gáy, lạnh toát cả người.

Hóa ra ba vị này ngay cả lời chào cũng không thèm nói đã trực tiếp hạ sát thủ với Quảng Thành Tử là vì họ là muội muội của Triệu Công Minh.

Chờ đã.

Mình chính là hung thủ giết chết Triệu Công Minh mà!

Khương Tử Nha tỉnh ngộ, sắc mặt kịch biến.

Hóa ra ba vị sư huynh giao nhiệm vụ bái lạy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cho lão là vì Triệu Công Minh có quan hệ cực mạnh phía sau.

Lão đã bị người ta tính kế, kế "đổ vỏ".

Sắc mặt Khương Tử Nha lúc xanh lúc tím.

May thay, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu không định làm khó Khương Tử Nha quá mức.

Tuy Khương Tử Nha là kẻ trực tiếp hại chết Triệu Công Minh, nhưng xét cho cùng hắn chỉ là một kẻ mới vào giới tu hành, không có pháp lực lớn đến thế, kẻ thực sự hại chết Triệu Công Minh là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử và kẻ đứng sau kế hoạch này – Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Cứ buông tay mà làm, đừng nương tay." Trong đầu Vân Tiêu vang vọng lời nói của Vọng Thư, nhìn xuống mặt đất, nàng có một kế hoạch táo bạo.

Vân Tiêu giá vân đáp xuống đất, phất tay một cái, Hỗn Nguyên Kim Đấu tỏa ra ánh kim quang rực rỡ.

Chương 426

Ngay sau đó, cát vàng đầy trời xuất hiện, lan rộng hàng tỷ dặm, bên trong dòng cát vàng cuộn trào là một con sông lớn chảy xiết về phía xa xăm.

Hùng vĩ, thần bí, cường đại.

Chính là Cửu Khúc Hoàng Hà trận.

Vân Tiêu bố hạ trận này, chẳng cần đạo lý, cũng chẳng giảng đạo lý.

Nếu Thánh nhân đã không màng thể diện tính kế đệ tử đời thứ hai, thì nàng cũng không màng thể diện, trực tiếp chặn đứng con đường "Phượng minh Tây Kỳ, hưng Chu diệt Thương".

Đệ tử đời thứ hai của các đại giáo cứ việc tới phá trận, nàng chấp hết.

Nếu không phá được, việc hưng Chu diệt Thương cứ thế mà dẹp đi.

Còn về việc Phong Thần đại kiếp, Vân Tiêu chẳng hề lo lắng.

Ai quy định Phong Thần nhất định phải là Phượng minh Tây Kỳ?

Sư đệ Khổng Tuyên bên kia đã chuẩn bị xong, chỉ cần nàng kéo dài thời gian ở đây, Tô Hộ ở thành Ký Châu sẽ dấy binh, thay thế Đại Ân Thương.

Kế hoạch này vừa báo được thù cho Triệu Công Minh, vừa gián tiếp giúp đỡ Khổng Tuyên.

Còn việc Thánh nhân ra tay, Vân Tiêu càng không sợ, sau lưng nàng cũng có Thánh nhân, vị sư phụ kia của nàng còn hộ đoản hơn bất

cứ ai.

Nghĩ đến Vọng Thư, Vân Tiêu nở nụ cười bước vào Cửu Khúc Hoàng Hà trận.

Vị sư phụ này của nàng, tuy bình thường cực kỳ không đứng đắn, nhưng hễ gặp đại sự lại đáng tin cậy vô cùng.

Trên bầu trời, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lộ rõ vẻ hưng phấn.

Đại tỷ lần này quá cứng rồi!

Trực tiếp chặn đứng kế hoạch của Xiển giáo!

Chẳng phải thế này còn khoái ý hơn là chỉ giết người báo thù đơn thuần sao?

Chẳng phải bùng nổ hơn sao?

Cả hai đều là những kẻ cuồng chiến đấu, hưng phấn hạ vân đầu bay vào trận.

Trận này nàng chỉ nghe Vân Tiêu nhắc tới, được xưng là tuyệt trận hàng đầu Hồng Hoang, hiếm có đại trận nào sánh kịp.

Hôm nay nhất định phải cho đám đệ tử Xiển giáo thấy sự lợi hại của tuyệt trận Nguyệt giáo.

Ở một diễn biến khác, trong thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha đã ngây dại, sắc mặt chuyển từ tím sang xanh, nhìn cảnh tượng trước mắt đột ngột biến thành cát vàng đầy trời, sông Hoàng Hà cuộn trào bên ngoài cửa đông Tây Kỳ, lão nuốt nước miếng, mắt chữ O miệng chữ M.

Mẹ kiếp, trực tiếp chặn đường tiến quân về phía đông rồi, còn chơi bời gì nữa?

Hưng Chu diệt Thương cái gì nữa?

Ta chỉ là một tu sĩ nhỏ bé tu hành được hơn bốn mươi năm, hoàn toàn không gánh nổi!

Đại năng làm việc cũng phải theo luật pháp cơ bản chứ!!!

Khóe miệng Khương Tử Nha giật giật, sụp đổ hoàn toàn.

Hơn nữa, từ đầu chí cuối ba vị tiên tử kia cũng không thèm xưng danh tính, dù lão có đến cung Ngọc Hư cáo trạng cũng không biết ai đã lập trận, ai đã giết Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử. "Chuyện này, với bản lĩnh của lão sư, chắc người đã biết rồi.

Đành chờ thôi." Khương Tử Nha lẩm bẩm.

Ba vị tiên tử giết chết ba vị Kim Tiên Xiển giáo trong nháy mắt, rồi lại lập tức bố hạ đại trận... chuyện này có lẽ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân ra mặt mới giải quyết được.

Bên cạnh Khương Tử Nha, Cơ Xương, Cơ Phát, Tán Nghi Sinh cũng hoàn toàn bàng hoàng.

Ban đầu họ cực kỳ vui mừng vì Thương quân rút lui, thành Tây Kỳ giành thắng lợi, binh mã khắp nơi có thể phản công lấy giang sơn Ân Thương; hai là tiên nhân phe mình đã chiến thắng.

Nhưng giờ đây sự việc đột biến thế này thực sự khiến họ trở tay không kịp, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Biển cát vàng bao la, sông Hoàng Hà chặn đứng con đường đông tiến... thực sự là quá khó rồi!!!

Tại cung Ngọc Hư, lúc này cực kỳ yên tĩnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dùng màn sáng (quang mạc) để chiếu lại mọi chuyện xảy ra trên bầu trời Tây Kỳ trong vòng mười lăm phút qua, do đó tất cả đệ tử trong điện đều biết Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và đệ tử đời thứ ba Dương Tiễn đều

đã bị Tam Tiêu sát hại.

Đồng thời, họ cũng biết Vân Tiêu đã lập Cửu Khúc Hoàng Hà trận bên ngoài thành Tây Kỳ, mưu đồ ngăn cản Khương Tử Nha phong thần, ngăn cản Thập Nhị Kim Tiên độ sát kiếp, ngăn cản việc hưng Chu diệt Thương.

Khác với lúc Triệu Công Minh xuất hiện, cung Ngọc Hư lúc này rơi vào sự tĩnh lặng chết chóc, không một ai dám lên tiếng.

Vân Tiêu, Câu Trần Đại Đế, đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh đã trảm tam thi, sở hữu vô số trọng bảo Vọng Thư ban cho, tu vi thần thông thuật pháp đều hàng đầu trong thiên địa Hồng Hoang.

Đây là đại năng thực sự của Nguyệt giáo, sau lưng còn có Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư – một sự tồn tại cường hãn trên cả Thánh nhân.

Chỉ trong tích tắc, những khái niệm này tràn ngập trong não bộ của các đệ tử Xiển giáo, khiến họ da đầu tê dại, đầu đau như búa bổ.

Dưới cảnh giới Chuẩn Thánh thì không cần bàn tới, hoàn toàn không có khả năng chiến thắng Vân Tiêu.

Còn trên cảnh giới Chuẩn Thánh, Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng thượng nhân, đại đệ tử Nam Cực Tiên Ông, Phúc Đức Kim Tiên Vân Trung Tử... cũng đều không phải đối thủ của Vân Tiêu.

Đại cục Phong Thần của Xiển giáo hoàn toàn rơi vào thế bế tắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vờ như sắc mặt âm trầm, cực kỳ khó coi.

Thực tế, trong lòng hắn chẳng có chút cảm giác bi thương hay phẫn nộ nào.

Những kẻ này đều là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liên quan gì đến kẻ ở cõi Hỗn Độn như hắn?

Trong lòng hắn, những sinh linh này sớm đã như kiến cỏ, không thể gây ra bất kỳ gợn sóng nào. "Tam Tiêu đã nhập cuộc.

Tiệt giáo cũng nhập cuộc rồi.

Thông Thiên đã đến núi Chiêu Dao mượn bảo vật.

Mọi thứ đều đang diễn ra theo kế hoạch của ta.

Sắp rồi, sắp rồi, màn kịch này sẽ kết thúc thôi.

Chỉ có một điều ngoài ý muốn." Nguyên Thủy thầm nghĩ. "Sư tôn, Vân Tiêu lập trận chặn đường, trước mắt chúng ta nên làm gì?" Thấy Nguyên Thủy cứ im lặng mãi, Nam Cực Tiên Ông bước ra khỏi hàng, lên tiếng thỉnh vấn.

Nguyên Thủy khẽ nheo mắt. "Chờ!" Những lời bình thản vang vọng trong cung Ngọc Hư.

Tất cả đệ tử đều ngẩn người, chờ?

Chờ ai?

Tại núi Chiêu Dao, Thông Thiên nhìn cảnh tượng trên đỉnh núi mà không khỏi cảm thán.

Người với người đúng là khác biệt một trời một vực, đều có đại giáo dưới trướng, đều có môn nhân đệ tử...

Hắn thì phải chạy đôn chạy đáo tính kế cho đại kiếp, còn Nguyệt Chủ thì như người vô sự, đứng trên đỉnh núi rảnh rỗi nặn mây trời, lúc thì nặn thành con vật, lúc thì nặn thành cây cỏ.

Thỉnh thoảng còn nhấp vài ngụm rượu nhỏ.

Thật là nhàn nhã nhã trí, vui sướng biết bao, khiến người ta phải ghen tị. "Kiến qua Nguyệt Chủ." Thông Thiên hành lễ.

Vọng Thư quay đầu lại, dung nhan tuyệt mỹ làm kinh diễm cả đất

trời, khiến vạn vật phải lu mờ.

Đối với việc Thông Thiên tới, nàng chẳng hề ngạc nhiên.

Bởi vì trong mưu đồ của "Nguyên Thủy" tại cung Bát Cảnh, việc Thông Thiên đến mượn bảo vật là một mắt xích cực kỳ quan trọng.

Theo cách nhìn của kẻ đó, việc Thông Thiên mượn bảo, cho mượn hay không đều sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa nàng và Thông Thiên, từ đó dẫn đến việc Tiệt giáo phản bội.

Đối với chuyện này, Vọng Thư đã có đối sách. "Đạo hữu thật là khách quý, đã bao lâu rồi không gặp, chuyến này đến cung Nguyệt Hoàng của ta có việc gì thế?" Vọng Thư giả bộ ngạc nhiên hỏi.

Nàng tin rằng thực thể thần bí kia lúc này chắc chắn đang bí mật theo dõi mọi chuyện diễn ra tại cung Nguyệt Hoàng.

Chương 427

Lúc này, cực kỳ khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất. "Đến để mượn một món bảo vật." Thông Thiên mỉm cười nói.

Chuyện này trong lòng hắn đã sớm có quyết định, giờ đây trực tiếp nói ra cũng không thấy có gì ngại ngùng.

Có mượn có trả, lần sau mượn tiếp không khó.

Chuyến này mượn đi, đợi Phong Thần đại kiếp hoàn thành sẽ trả lại ngay.

Vọng Thư ngẩn người, sau đó sự bủn xỉn, không hiểu và xót của đều được nàng diễn dịch ra trong nháy mắt. "Đạo hữu... muốn mượn... bảo bối ư?" Giọng điệu trầm xuống, hỏi bằng vẻ đáng thương tội nghiệp.

Trông cực kỳ giống như một kẻ vô cùng không nỡ rời xa bảo bối của mình.

Trong tích tắc, Vọng Thư cảm thấy giải Oscar đang nợ mình một tượng vàng nhỏ.

Thông Thiên:...

Được rồi, hắn quên mất danh hiệu của vị này là "Nguyệt đào đất" (Quát địa nguyệt).

Tính cách yêu bảo bối như sinh mạng đúng là danh bất hư truyền.

Thông Thiên nghĩ thầm, món bảo vật dùng để trấn áp khí vận đại giáo, lựa chọn hàng đầu hẳn là Hỗn Độn Chung.

Vật này là tiên thiên chí bảo, công thủ toàn diện, phòng ngự đệ nhất, do Rìu Khai Thiên hóa thành, là linh bảo bản mệnh của Đông

Hoàng Thái Nhất.

Yêu tộc có thể trỗi dậy sau Long Hán sơ kiếp, trở thành bá chủ thống trị thiên địa, công lao của vật này cực lớn.

Nó có thể trấn áp khí vận của một cường tộc bá chủ, thì trấn áp khí vận của một đại giáo tuyệt đối không có vấn đề gì.

Hỗn Độn Chung có diệu dụng trấn áp địa hỏa thủy phong, trấn áp không gian, kết hợp với Tru Tiên Kiếm trận đúng là tuyệt phối.

Thực sự là không gì tốt bằng.

Nghĩ vậy, trên mặt Thông Thiên nặn ra một tia mỉm cười: "Nguyệt Chủ, ta muốn mượn cái Hỗn Độn..." "Không được không được không được..." Thông Thiên còn chưa kịp dứt lời, đầu của Vọng Thư đã lắc như trống bỏi.

Hỗn Độn Chung á?

Nằm mơ đi, bảo bối đó không mượn được đâu.

Ngay cả khi nàng ban bảo vật cho đồ đệ còn chẳng nỡ đưa bảo bối xịn nhất, lỡ như Thông Thiên thực sự không trả... chi phí chìm đó quá cao rồi.

Tuy nàng có nắm chắc sẽ lấy lại được, nhưng vạn nhất nó bị hỏng một tẹo thôi, mẹ cũng xót lắm.

Thông Thiên:...

Về Hỗn Độn Chung, phản ứng của Vọng Thư nằm trong dự liệu của hắn.

Vật này trong tay hắn, hắn cũng sẽ không cho mượn, huống chi là kẻ vơ vét như Vọng Thư.

Hắn cũng chỉ là thử vận may thôi.

Mượn được thì lời to, không mượn được cũng chẳng lỗ.

Đổi món khác vậy.

Mục tiêu thứ hai của Thông Thiên là Càn Khôn Đỉnh.

Vật này vốn là bảo vật của Càn Khôn Lão Tổ, sau khi Long Hán sơ kiếp thất lạc trong thiên địa, không biết Nguyệt Chủ Vọng Thư tìm được ở đâu.

Kiện bảo vật này cũng có diệu dụng trấn áp khí vận, đồng thời có thể biến Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Đối với Tiệt giáo vốn có đông đảo đệ tử, nó cực kỳ hữu dụng.

Quan trọng là, hình như món bảo vật này toàn bị Vọng Thư dùng làm linh bảo chứa đồ.

Dùng một tiên thiên linh bảo cực phẩm có thể trấn áp khí vận đại giáo để làm túi chứa đồ, đúng là phí phạm của trời mà.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thông Thiên giật giật.

Thứ mình coi như trân bảo, tại sao trong mắt vị này lại không đáng giá như thế nhỉ.

Nhưng điều đó cũng chứng tỏ một việc: Địa vị của Càn Khôn Đỉnh trong lòng Vọng Thư không cao.

Khả năng mượn được là cực lớn. "Nguyệt Chủ, nếu không thì, cái Càn Khôn..." "Không được không được không được không được..." Vọng Thư chớp chớp mắt, đầu lại lắc như trống bỏi.

Càn Khôn Đỉnh trong tay nàng tuy thực sự không có tác dụng lớn, nhưng nàng đã dùng nó đựng đồ quen rồi, cũng có chút tình cảm.

Nghĩ đến đây, Vọng Thư lại nắm lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu, cảm thấy đau tim đến khó thở.

Lúc này, Vọng Thư đang điên cuồng tung kỹ năng diễn xuất.

Tượng vàng Oscar +10086.

Tại cung Ngọc Hư, "Nguyên Thủy" cười lạnh mỉa mai: "Hừ, cũng có chút cục diện đấy, thực sự đã đánh giá cao các ngươi rồi.

Cũng xứng làm đối thủ của ta sao?" Những lời này khiến đám đệ tử đời thứ hai phía dưới ngơ ngác.

Vừa mới chết ba đệ tử, một đồ tôn, sư phụ cười cái gì chứ?

Còn cục diện, đối thủ gì gì đó...

đều là cái quái gì vậy?

Nguyên Thủy không quan tâm, hắn chẳng màng các đệ tử này nghĩ gì.

Đám đệ tử này chỉ là công cụ lợi dụng lần cuối cùng, dùng xong là có thể vứt sang một bên, hoàn toàn không cần bận tâm.

Tại cung Tử Tiêu, "Quả nhiên là đã phát hiện ra rồi.

Thật lợi hại.

Tâm kế thật đáng sợ.

May mà ta không phải là kẻ địch của nàng." Hồng Quân nhìn cảnh tượng diễn ra trên núi Chiêu Dao, thầm nghĩ trong lòng.

Từ lúc Vọng Thư trỗi dậy, lão đã luôn quan sát nàng, phân tích hành vi của nàng.

Sự việc đang diễn ra trên núi Chiêu Dao lúc này, Hồng Quân không dám chắc chắn 100%, nhưng cũng nắm rõ tới 6 phần: Vọng Thư nhất định đang diễn kịch cho kẻ kia xem! "Như vậy cũng đỡ cho ta phải dùng thủ đoạn nhắc nhở, giảm bớt khả năng bị bại lộ." Tuy vẫn bị xiềng xích Thiên Đạo khóa chặt, Hồng Quân lại cảm thấy thoải mái

hơn nhiều.

Có một đồng đội xịn xò thực sự là quá thư thái.

Trên đỉnh núi Chiêu Dao, Thông Thiên giáo chủ hoàn toàn ngây dại.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, mượn cái búa gì nữa.

Thật là quá bủn xỉn rồi.

Tình nghĩa chiến hữu đâu rồi?

Đồng minh cùng một trận tuyến đâu rồi?

Chẳng lẽ Nguyệt Chủ Vọng Thư mình từng tiếp xúc đều là giả sao?

Thông Thiên nhíu mày: "Thực lòng mà nói, đại kiếp đã tới, Tiệt giáo đã nhập cuộc.

Ta cần mượn một món linh bảo có thể trấn áp khí vận đại giáo để thay thế Tru Tiên Kiếm trấn áp khí vận Tiệt giáo, dám hỏi Nguyệt Chủ liệu có thể cho mượn không?" Nói xong, hắn ném nan đề lại cho Vọng Thư.

Dù sao thì khó khăn của đệ tử đã bày ra đó, đại lão cứ xem tình hình mà kéo đệ tử một tay.

Còn linh bảo có cho mượn được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ý muốn của đại lão.

Ừ, đại khái là ý đó.

Vọng Thư mỉm cười.

Ý tứ trong lời nói của Thông Thiên nàng tự nhiên hiểu rõ.

Nàng không giận, vì nó rất phù hợp với tính cách của Thông Thiên.

Nếu Thông Thiên mà hạ giọng cầu xin khúm núm thì nàng trái lại càng phải chú ý và cảnh giác hơn.

Chương 428

Việc mượn bảo, Hỗn Độn Chung, Càn Khôn Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nàng sẽ không cho mượn.

Còn hạng như Hỗn Độn Châu thì càng khỏi phải bàn.

Nhưng... cũng không phải là không có bảo vật để mượn.

Tình cờ trong tay nàng có một vật mà nàng vẫn chưa luyện hóa, chính là một nửa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bàn Cổ sau khi khai thiên đã để lại cho nàng, sau khi có được nàng đã tham ngộ một thời gian và hiểu thấu những điều huyền diệu bên trong.

Hiện tại vật này đối với nàng không còn tác dụng gì lớn.

Trong việc đối địch, món bảo vật này cũng không dùng tới.

Bản thân nó vốn là Hỗn Độn Chí Bảo, dù chỉ còn chưa tới một nửa thì cũng đủ để trấn áp khí vận của một đại giáo.

Lựa chọn mượn bảo này là hợp lý nhất.

Được rồi, thực ra Vọng Thư cũng thấy xót lắm.

Nhưng ai bảo trong tay chỉ có món này là đang để không đâu.

Nghĩ vậy, trước ánh mắt căng thẳng và gấp gáp của Thông Thiên, Vọng Thư lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

Thấy Càn Khôn Đỉnh, khóe miệng Thông Thiên lại giật một cái.

Khá lắm, đúng là khá lắm, tiên thiên linh bảo cực phẩm mà dùng làm túi chứa đồ...

Tiếp đó, Vọng Thư thần sắc bình tĩnh, lấy ra một mảnh ngọc điệp

nhỏ có hình trăng khuyết, tỏa ra tiên quang trắng dịu nhẹ.

Tại cung Tử Tiêu, "Keng" một tiếng, cây phất trần trong tay Đạo Tổ Hồng Quân rơi xuống đất, lão kinh hãi đứng bật dậy, biểu cảm ngưng đọng.

Tại cung Bát Cảnh, Lão Tử há hốc miệng, ánh mắt xuyên thấu không gian nhìn mảnh ngọc điệp hình trăng khuyết kia, đầy vẻ không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi.

Đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh có chút lo lắng không biết sư tôn có bị tẩu hỏa nhập ma không.

Tại núi Tu Di, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thấy món linh bảo đó, không kìm được mà nuốt nước miếng.

Họ nhìn nhau, đều thấy sự chấn kinh tột độ trong mắt đối phương.

Bảo vật này xuất hiện vào thời điểm này, trong sự việc này, thực sự khiến người ta quá đỗi kinh ngạc và chấn động.

Tại cung Ngọc Hư trên núi Côn Luân, "Nguyên Thủy" đột ngột nổi giận, cực kỳ phẫn nộ: "To gan!

Thật to gan!

Dùng đồ của ta để làm nhân tình cho các ngươi sao!!!" Nguyên Thủy không màng hình tượng, gầm rống trong đại điện cung Ngọc Hư.

Các đệ tử trong điện nhìn nhau ngơ ngác.

Lại có chuyện gì xảy ra thế này?

Sư phụ sau khi trọng sinh trở về sao lại trở nên vui giận thất thường thế này, hoàn toàn giống như biến thành một người khác vậy?

Các đệ tử thầm nghi hoặc trong lòng. "Nguyên Thủy" liếc nhìn trong điện, cơn giận càng thêm dữ dội: "Nhìn cái gì?

Cút hết đi, tất cả cút hết ra ngoài cho ta!" Hắn gào lên đầy giận dữ.

Đám đệ tử biến sắc, hành lễ rồi nhanh chóng lui ra.

Cung Ngọc Hư không còn một bóng người.

Đúng lúc này, Nguyên Thủy đột nhiên biến thành gương mặt một trung niên, khí chất cũng trở nên hào sảng: "Kiếp nạn này, có nàng ở đây, những âm mưu quỷ kế của ngươi sẽ vĩnh viễn không thành công đâu.

Vực ngoại nguyên linh, sớm thôi, ngày tàn của ngươi sắp đến rồi." Trong cung Ngọc Hư trống vắng, Nguyên Thủy cười đắc ý.

Thần thái và tiếng cười đó giống hệt Bàn Cổ.

Trong chớp mắt, diện dung "Nguyên Thủy" lại thay đổi, trở thành một lão nhân râu tóc bạc phơ thường thấy.

Hắn nở nụ cười mỉa mai: "Bàn Cổ, ngươi tưởng có thể thắng được ta sao?

Nực cười, ta tung hoành qua hàng tỷ kỷ nguyên thiên địa chưa bao giờ thất bại.

Ngươi chỉ là một viên đá nhỏ trên con đường Hồng Mông của ta thôi, chắn đường thì gạt đi, nếu gạt không được thì phá hủy.

La Hầu, Dương Mi, Hồng Quân, Càn Khôn, Âm Dương...

đều không thoát khỏi tay ta, nàng cũng không ngoại lệ.

Cuộc cờ này, chỉ có lựa chọn của nàng là nằm ngoài dự tính của ta một chút thôi." Nguyên Thủy khẽ cười, sắc mặt khôi phục bình thường, tiếp tục thong thả theo dõi sự việc trên núi Chiêu Dao.

Trên núi Chiêu Dao, Thông Thiên ngẩn người như phỗng, tiếp đó là vẻ mặt chấn kinh không thể tin nổi, rồi hơi thở dồn dập, hai mắt

phát quang, thỉnh thoảng còn có tiếng nuốt nước miếng.

Không phải đạo hạnh hắn không đủ, tâm cảnh không cao, mà là món bảo vật này quá dọa người, quá bất ngờ, quá chấn động.

Hắn hoàn toàn không ngờ trong tay Vọng Thư lại có món bảo vật này, càng không ngờ nàng lại lấy ra vào lúc này.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Chính xác là một mảnh vỡ lớn của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Chí Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo!

Đạo Tổ Hồng Quân sở hữu khoảng một nửa Tạo Hóa Ngọc Điệp mà đã tiên phong chứng đạo thành Thánh, thành thầy của các Thánh nhân, hợp Thiên Đạo thành Hỗn Nguyên Vô Cực.

Nó huyền diệu đến nhường nào, là linh bảo tối cao.

Giờ đây, nó đang lơ lửng trước mặt hắn, tĩnh lặng tỏa ra tiên quang trắng dịu. "Cho ta sao?" Thông Thiên run rẩy chỉ tay vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trợn mắt nhìn Vọng Thư.

Tới tận lúc này hắn vẫn thấy khó mà tin nổi, cảm giác như đang mơ.

Vật này nếu có được, không chỉ có thể dùng để trấn áp khí vận đại giáo, mà còn có thể tham ngộ đại đạo huyền diệu bên trong, từ đó tiến thêm một bước trên cảnh giới Hỗn Nguyên của Thánh nhân cũng không chừng.

Thật là đại cơ duyên, đại tạo hóa!

Đại lão, ta trách lầm nàng rồi.

Thật quá trượng nghĩa!

Sau này ai còn dám bảo Vọng Thư bủn xỉn, là tỳ hưu, là kẻ vơ vét,

ta sẽ liều mạng với kẻ đó.

Cứ đưa Tru Tiên Kiếm lên cổ cho họ xem.

Kẻ có thể cho mượn cả chí bảo như Tạo Hóa Ngọc Điệp mà gọi là bủn xỉn sao?

Rõ ràng là người đẹp tâm thiện, hào khí vô song.

Không thể tìm thấy sự tồn tại nào hoàn mỹ hơn Vọng Thư nữa.

Trong lòng Thông Thiên tràn ngập những lời tán dương. "Khụ khụ...

Chính xác mà nói là cho ngươi mượn." Vọng Thư giả bộ khẽ ho, đính chính lại lỗi sai. "Sau khi Phong Thần đại kiếp kết thúc, nhớ trả lại đấy nhé." Nàng dường như chưa yên tâm, bồi thêm một câu.

Nhận được câu trả lời khẳng định, Thông Thiên giáo chủ tức thì mặt mày rạng rỡ.

Hắn trực tiếp tiến lên một bước, thu lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ánh mắt vui mừng nhìn qua một lượt rồi hí hửng cất vào lòng.

Chuyến đi núi Chiêu Dao này đúng là quá hời.

Cho dù chỉ cầm trong tay một thời gian ngắn, Thông Thiên cũng có lòng tin tham ngộ được một số đại đạo huyền diệu trên đó, khiến cảnh giới tiến thêm một bước. "Nhất định, nhất định.

Dùng xong sẽ trả ngay." Thông Thiên cười lớn đáp lại.

Hắn đâu có ngốc, Nguyệt Chủ mạnh mẽ như thế, tham lam linh bảo của nàng chẳng khác nào tự sát, dùng xong chắc chắn phải trả.

Chỉ là ai quy định dùng xong rồi thì không được mượn lại lần nữa đâu?

Cuộc mượn bảo vật lần này kết thúc viên mãn, Thông Thiên với

vẻ mặt hớn hở cầm lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp rời đi, không mang theo một chút mây khói nào.

Nhìn biểu tình của y, tựa hồ lưng không còn đau, chân không còn mỏi, một hơi có thể vác bao gạo leo lên tầng năm.

Chương 429

Vọng Thư lắc lắc đầu.

Đúng là mùa thu nhiều sự cố.

Vị Thượng Thanh Thánh nhân này hiện tại vẫn không hay biết mọi chuyện đều nằm trong kế sách của kẻ khác.

Hoặc giả, không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Bằng không, nếu biết rõ toàn cục, e là sẽ bị đả kích nặng nề.

Đường đường là Thánh nhân mà lại dễ dàng mắc mưu như vậy.

Cũng khó trách trong dòng thời gian nguyên bản lại bị bốn người Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liên thủ tính kế đến chết đi sống lại...

"Ngô nãi Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ, nay lấy Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp thay thế Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận Tiệt Giáo." Phút chốc sau, giọng nói của Thông Thiên giáo chủ truyền khắp Hồng Hoang thiên địa, trong lời nói không giấu nổi vẻ hoan hỉ và đắc ý.

Y chính thức tuyên cáo bảo vật trấn giáo của Tiệt Giáo đã từ Tru Tiên Kiếm Trận đổi thành Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, ẩn họa ban đầu của Tiệt Giáo đã được giải quyết.

Trong khoảnh khắc, trên dưới Tiệt Giáo chìm vào bầu không khí cuồng hoan.

Trái lại, sắc mặt đồ đệ Tây Phương Giáo đều rất khó coi.

Đồ đệ Xiển Giáo thì nhìn nhau ngơ ngác, trong lòng đắng chát.

Trong thiên địa đại kiếp, không ai trong hai giáo muốn thấy Tiệt

Giáo ngày càng cường đại.

Còn về các tán tu đại năng thì càng trốn kỹ hơn, chỉ sợ bị liên lụy.

Nhìn đại kiếp ngày càng liệt hại, đến cả thần vật trong truyền thuyết như Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng xuất hiện, khiến người ta không khỏi da đầu tê dại.

Tại Bát Cảnh Cung, núi Tử Dương.

Lão Tử ngồi xếp bằng, bình thản nhìn về phía trước, nhưng ánh mắt dường như xuyên thấu thời gian và không gian, dừng lại trên núi Chiêu Dao.

"Kế mượn bảo vật này...

Thật sự là hào phóng, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng cam lòng đem cho mượn." Lão Tử cảm thán một tiếng, trong lời nói có sự tán thưởng và chấn kinh.

Khí phách như vậy, ông ta không có.

Nếu đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu là ông ta, nhất định sẽ không nỡ cho mượn chí bảo như vậy.

"Tuy là kẻ địch, nhưng thủ bút bực này thật khiến người ta tán thán khôn cùng.

Thông Thiên e là sẽ toàn tâm toàn ý đứng về phía nàng ta rồi." Lão Tử thở dài, quay đầu nhìn về hướng Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

"Ngươi thì sao, ngươi sẽ làm gì?" Đáp án mà Nguyên Thủy dành cho Lão Tử là sự im lặng.

Kể từ khi Thông Thiên thay đổi bảo vật trấn áp khí vận, thời gian trôi qua, thấm thoát đã năm năm, Xiển Giáo vẫn không có động tĩnh gì lớn.

Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, Nguyệt Giáo, Nhân Giáo cũng tương tự như vậy.

Thiên địa một mảnh bình lặng, không có một chút cảm giác đại kiếp nào.

Những người không biết chuyện còn tưởng là thái bình thịnh thế.

Ngoại trừ...

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ngoài thành Tây Kỳ.

Đại trận đó vẫn đang tọa lạc ở đó, nhắc nhở mọi người rằng đại kiếp chưa từng kết thúc, các đại giáo đều đang khẩn trương mưu hoạch, một khi đối đầu lần nữa, e rằng sẽ là kinh thiên đại chiến.

Trên đầu thành Tây Kỳ.

Lúc này, Khương Tử Nha và Cơ Phát đứng trên tường thành, vẻ mặt sầu khổ nhìn xa xa vào màn cát bụi mịt mù và dòng sông hoàng hà cuồn cuộn.

"Năm năm rồi, phụ thân cũng đã thọ chung chính tẩm." Cơ Phát u u thở dài một tiếng, giọng điệu cực giống một oán phụ chốn thâm cung.

Năm năm, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chặn đứng giữa Tây Kỳ và Ân Thương suốt năm năm trời.

Binh mã và mọi công tác chuẩn bị sớm đã hoàn tất.

Nhưng vì Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mà chuyện hưng Chu diệt Thương không hề có tiến triển.

Cơ Phát sầu nã, sợ đại nghiệp thống nhất thiên hạ sẽ dừng lại tại đây.

Chẳng gì thì tiên nhân thọ ngang trời đất, còn hắn chỉ là phàm nhân, tối đa cũng chỉ trăm năm tuổi thọ.

Trăm năm... tiên nhân chỉ cần chợp mắt một cái là qua rồi.

"Chỉ nguyện lão sư sớm ngày ra tay." Khương Tử Nha đặt tay lên tường thành, thẫn thờ nói.

So với lúc vừa nhận đại thiên phong thần đầy vẻ xuân phong đắc ý, lúc này lão đã già nua đi nhiều.

Vốn tưởng đại thiên phong thần, một là có thể làm việc cho sư môn, hai là có thể tìm cơ hội bước lên tiên thần chi đạo.

Không ngờ chỉ một Triệu Công Minh bỏ mạng đã dẫn tới sóng to gió lớn.

Một tòa Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã chặn đứng con đường của Tây Kỳ, cũng chặn đứng con đường phong thần.

Khương Tử Nha nhìn cát bụi mịt mù, trong lòng oán niệm vô cùng.

Nhưng cũng vô pháp.

Bởi vì lão biết tọa trấn bên trong không chỉ có ba vị tiên tử pháp lực cực cao, mà còn có mười một vị tiên nhân từ Tiệt Giáo ở phương Đông tới.

Bọn họ không chủ động tấn công tiêu diệt Tây Kỳ đã là vạn hạnh lắm rồi.

Núi Tu Di.

Giữa ao sen lưng chừng núi, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đang thương nghị một chuyện đại sự.

"Nhẫn nhịn năm năm, Nguyên Thủy cuối cùng cũng định ra tay rồi sao?" Tiếp Dẫn dùng thần thức truyền âm hỏi Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề gật gật đầu.

“Lúc ta gặp hắn, hắn đã yêu cầu như vậy.” Chuẩn Đề truyền âm hồi phục.

Trước cuộc trò chuyện này, Nguyên Thủy đột nhiên truyền âm muốn gặp mặt một lần.

Sau cuộc gặp đó mới có cuộc thảo luận hiện tại.

Tiếp Dẫn đạo nhân miệng tuyên một tiếng Phật hiệu, đối với việc hợp tác với Nguyên Thủy, nói thật, trong lòng ông ta không mấy lạc quan.

Đối phó Nguyệt Chủ Vọng Thư mà không chuẩn bị hoàn toàn, mạo nhiên triển khai hành động thì chỉ có nước đi "tặng kinh nghiệm", sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chuẩn Đề nhìn ra nỗi lo trong lòng sư huynh Tiếp Dẫn, lại truyền âm: “Lần này khác với những lần trước, Nguyên Thủy đã mời được Lão sư, còn có...

Dương Mi đại tiên.

Hai vị tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh cùng lúc ra tay, đủ để phong ấn Vọng Thư.

Đây là điều Nguyên Thủy cam đoan.” Nghe Hồng Quân và Dương Mi đại tiên đồng thời ra tay, trong mắt Tiếp Dẫn đạo nhân hiện lên vẻ chấn kinh sâu sắc.

Hồng Quân là thầy của các Thánh nhân.

Dương Mi đại tiên là nhân vật đỉnh tiêm sống sót từ thời đại Hỗn Độn, đã biến mất từ lâu trong Hồng Hoang thiên địa.

Hai vị này đồng thời ra tay...

Có khả năng sao?

Cục diện đã đến mức này rồi sao?

Nguyên Thủy làm sao có thể mời được hai vị đại tiên?

Hàng loạt dấu hỏi xuất hiện trong tâm trí Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề không biết suy nghĩ trong nháy mắt của sư huynh, tiếp tục truyền âm: "Mục đích gặp mặt lần này là liên hợp chúng ta cùng ra tay.

Phong ấn Vọng Thư, tiêu diệt môn nhân đệ tử của nàng, xóa sạch mọi dấu vết tồn tại.

Sau khi thành công, ba ngàn Hồng Trần Tiên của Tiệt Giáo có thể độ về phương Tây." Đồng tử Tiếp Dẫn co rụt lại, phải nói rằng, sự dụ hoặc này quá lớn.

Nếu Tây Phương Giáo có thể nuốt trọn Tiệt Giáo, thì việc trỗi dậy mạnh mẽ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Vấn đề cốt lõi là nếu Nguyệt Chủ Vọng Thư bị phong ấn, lời nguyền áp đặt lên đầu Tây Phương Giáo mới có thể hóa giải.

Đây mới là chuyện Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quan tâm nhất.

Lời nguyền đó một ngày chưa giải, Tây Phương Giáo dù có cường đại đến đâu cũng chỉ là lầu các trên không, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chương 430

“Cần chúng ta làm gì?” Chuẩn Đề nhìn hoa sen trước mắt mỉm cười: “Lúc đại chiến, ngăn cản Nữ Oa và Hậu Thổ.” Trên mặt Tiếp Dẫn lập tức hiện lên nụ cười từ bi.

Việc này, quả thực không khó.

Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

“Boong!” “Boong!” “Boong!” Hoàng Long chân nhân dùng sức gõ vang đại chung trong núi, tiếng chuông vang dội khắp núi Côn Luân, truyền đi cực xa.

Kể từ sau khi Quảng Thành Tử tử vong, việc này đã trở thành công việc của lão.

Đương nhiên, lão đối với chức trách này rất vui vẻ, dù sao cũng tìm được chút cảm giác tồn tại.

Vị "ngũ vô thần tiên" (không pháp bảo, không đệ tử...) này cũng coi như có địa vị.

Ở phía bên kia, khi tiếng chuông Ngọc Hư Cung vang lên, rất nhanh đã có những đạo hồng quang hoặc mây khói xé toạc chân trời, bay về phía Ngọc Hư Cung nằm trên đỉnh núi Côn Luân.

Đó đều là đệ tử Xiển Giáo, kể từ khi Phong Thần kiếp bắt đầu, bọn họ không trở về động phủ mà luôn tu hành tại Côn Luân.

Nhiên Đăng thượng nhân đứng trên tầng mây, thần sắc bình tĩnh nhìn cảnh tượng này.

“Sắp có động tĩnh lớn rồi.” Y không mấy ngạc nhiên trước cảnh này.

Ngay từ khi Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh chân nhân và những người khác bỏ mạng, dựa trên việc phân tích tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y đã dự liệu được ngày này.

Vị Ngọc Thanh Thánh nhân này sẽ không dễ dàng nhận thua, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện bỏ qua như vậy.

Năm năm im lặng trước đó chỉ là vì e sợ Vọng Thư đứng sau Tam Tiêu.

Ông ta đang nhẫn nhịn, đang trù bị.

Nay gõ chuông hiệu triệu đệ tử Ngọc Hư Cung tụ họp, đại biểu cho việc Nguyên Thủy đã chuẩn bị xong rồi.

"Chỉ là át chủ bài là gì?

Ai đã cho ông ta tự tin như vậy?" Nhiên Đăng thượng nhân có chút nghi hoặc.

Muốn đối phó với Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, quả thực không thể dựa vào việc đông người.

Mọi người đều biết, kẻ có thể đánh bại cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh chỉ có thể là tồn tại cùng cấp bậc.

"Chẳng lẽ...?" Nhiên Đăng thượng nhân ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời, trợn trừng mắt, nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ một cái nhìn đã khiến tâm thần y run rẩy.

Nếu hai vị đó đánh nhau, thật sự là... xong đời, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhiên Đăng lắc lắc đầu.

"E rằng Hồng Hoang thiên địa đều phải quay về hỗn độn." "Đều là một lũ điên, ngày lành không muốn sống, cứ ngày ngày tranh giành mấy thứ đó, có gì hay mà tranh." Nhiên Đăng lẩm bẩm, giọng nói có

chút run rẩy.

Đồng thời cũng có mấy phần vô lực, là người trong cuộc, rõ ràng biết đại chiến đỉnh cao và liệt hại nhất từ cổ chí kim sắp diễn ra, có khả năng sẽ hủy diệt chúng sinh.

Thế nhưng lại vô năng vi lực, chỉ có thể giương mắt nhìn đại chiến xảy ra, giống như cá trong chậu, chờ đợi vận mệnh phán quyết.

Trong Ngọc Hư Cung, sau khi tiếng chuông dứt, nhị đại đệ tử và tam đại đệ tử của Xiển Giáo đều đã tập trung trong đại điện.

Lúc này, hư không lóe lên một trận, Nguyên Thủy mặc đạo bào trắng xuất hiện trên đạo đài.

"Bái kiến sư tôn." "Bái kiến sư tổ." Trong đại điện, đám đệ tử quỳ lạy sát đất.

Nguyên Thủy dường như có chút vui vẻ, đảo mắt nhìn đám đệ tử, lộ ra nụ cười.

"Đều đứng lên cả đi." Đám đệ tử nghe lệnh, nhanh chóng đứng dậy.

Quả thực là vui vẻ, bởi vì việc bố cục sắp có thể phát động.

Xử lý cái tai họa kia đã ở ngay trước mắt.

"Nhiên Đăng phó giáo chủ." "Nguyên Thủy" nhìn về phía Nhiên Đăng thượng nhân, bình thản cất lời.

Vị phó giáo chủ này có dị tâm với Nguyên Thủy trước kia, hắn biết.

Nhưng không sao.

Loại công cụ này dùng được là được.

Dùng xong một lần rồi vứt cũng không muộn.

Nhiên Đăng vốn đang suy nghĩ miên man, nghe Nguyên Thủy gọi, nhìn thấy ánh mắt vô tình của Nguyên Thủy nhìn qua, nhất thời tâm đầu chấn động, có một loại dự cảm cực độ bất an. (Các đại lão đánh nhau, có thể nào đừng lôi một con tôm nhỏ như ta đi làm bia đỡ đạn hay không?) Nhiên Đăng thầm cầu nguyện.

Lúc này, giọng nói bình thản của Nguyên Thủy tiếp tục vang lên trong Ngọc Hư Cung.

"Vân Tiêu lập ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đã dựng ngoài thành Tây Kỳ năm năm trời, thời gian này có chút quá lâu rồi.

Ngươi vất vả một chuyến, suất lãnh những người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên xuống núi, đi phá tòa Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đó đi." Nhiên Đăng trong sát na biểu tình ngưng trệ, trợn tròn mắt. (Vân Tiêu???!!!!

Tâm địa thật độc ác, biết rõ ta không phải đối thủ của Vân Tiêu, vậy mà lại phái ta đi đối phó nàng ta?

Chẳng phải là ép ta vào đường cùng sao?) Sự phẫn nộ vô cùng tức khắc tràn ngập tâm can Nhiên Đăng. (Ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không gánh nổi trọng trách này đâu.

Không được, ta không thể đi.

Đi là nạp mạng.) Trong tích tắc, Nhiên Đăng đưa ra quyết định.

"Giáo chủ, ta..." "Hử?

Vị phó giáo chủ này không nguyện ý góp sức cho Xiển Giáo sao?" Nguyên Thủy biến sắc, trong nháy mắt trở nên băng lãnh.

Ngay lập tức, Nhiên Đăng chỉ cảm thấy một đạo sát cơ chí cường khóa chặt lấy mình, mang theo sự khủng bố vô hạn.

Chỉ cần nói một chữ "Không", e rằng sẽ bị giết ngay lập tức,

không còn khả năng nào khác.

Càng có uy áp Thánh nhân nặng nề ập xuống, khiến mặt Nhiên Đăng đỏ bừng, ức chế vô cùng.

"Ta nguyện ý!" Chết ngay bây giờ và chết muộn một chút, Nhiên Đăng chọn cái sau.

Khoảnh khắc này, y cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt thật xa lạ, Nguyên Thủy của trước kia tuy khí lượng không lớn, nhưng sẽ không ép người như vậy, giữa hai người cũng xưng hô đạo hữu với nhau.

Nay Nguyên Thủy lại băng lãnh vô tình và đáng sợ. (Bị Vọng Thư hành hạ đến phát điên rồi sao?) Nhiên Đăng thầm nghĩ.

Không biết từ lúc nào, lưng y đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ở phía bên kia, "Nguyên Thủy" nhận được câu trả lời vừa ý liền gật gật đầu.

Công cụ biết nghe lời mới là công cụ tốt, nếu không dùng được, hắn không ngại trực tiếp diệt sát.

Dù sao không có Nhiên Đăng thượng nhân đi làm bia đỡ đạn thì có Nam Cực Tiên Ông và những người khác...

Chỉ cần Tam Tiêu ra tay, thì kế hoạch sẽ thành công.

Cái gọi là phá trận chẳng qua là tạo cơ hội dẫn Vọng Thư lộ diện mà thôi.

Lúc này, Nam Cực Tiên Ông vẻ mặt lo âu bước ra.

"Lão sư, con cũng đi." Lão thực sự lo lắng cho Xiển Giáo, Nhiên Đăng thượng nhân chuyến này đi phá trận sẽ mang theo toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên còn lại.

Tương đương với việc đem toàn bộ vốn liếng của Xiển Giáo đặt

cược vào đó rồi, lão không nhìn thấu ý đồ của Nguyên Thủy, nhưng lại thực sự không yên tâm.

Đành thỉnh mệnh cùng đi phá trận.

Hai đại Chuẩn Thánh liên thủ... hoặc giả vô pháp phá được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do Vân Tiêu trấn giữ, nhưng bảo toàn tính mạng chắc không khó.

"Lão sư, con cũng đi." Lúc này, Vân Trung Tử cũng bước ra khỏi đám đông.

Y không thuộc Thập Nhị Kim Tiên, nhưng cũng là đệ tử Xiển Giáo, đồng thời cũng là Chuẩn Thánh.

Vào thời khắc Xiển Giáo lâm nguy, y không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thấy Vân Trung Tử cũng muốn đi, Nam Cực Tiên Ông thở phào nhẹ nhõm, ngay cả trong lòng Nhiên Đăng thượng nhân cũng nhen nhóm một tia hy vọng.

Ba vị Chuẩn Thánh xuất quân, có lẽ có khả năng phá được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chương 431

Nhất thời, Nhiên Đăng cảm thấy mình lại "ổn" rồi. (Không, Nguyên Thủy này quá vô tình, hỉ nộ vô thường, phải mau chóng tìm cơ hội rời khỏi Xiển Giáo thôi.

Thà sang Tây Phương Giáo chỉ làm một con chó địa vị bình thường còn hơn ở đây nơm nớp lo sợ qua ngày.) Nhiên Đăng nghĩ như vậy.

Vị Nguyên Thủy Thánh nhân này thực sự khiến y sợ hãi.

Cho dù lần này có thoát thân được khỏi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, e rằng lần sau cũng sẽ bị chơi chết.

Gần vua như gần hổ, phàm nhân nói quả không sai.

Phía bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử tự cáo phấn dũng muốn đi, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Trong mắt hắn, đám công cụ này thêm một người đi chết hay bớt một người đi chết cũng chẳng khác gì nhau.

Đã muốn đi chết thì cứ đi đi.

"Thiện." Nguyên Thủy gật đầu, đồng ý lời thỉnh chiến của Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Tiếp đó, Xiển Giáo bắt đầu hành động.

Lấy Nhiên Đăng thượng nhân, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử dẫn đầu, mang theo tám vị Kim Tiên và đệ tử của mình xuống núi Côn Luân, đi về phía Tây Kỳ.

"Thú vị, bắt đầu rồi sao?" Trên núi Chiêu Dao, cung Nguyệt Hoàng.

Vọng Thư khẽ nói một câu.

Lúc này nàng chẳng làm gì cả, chỉ đang mài kiếm mà thôi.

Mài thanh Khôn Hoa Thần Kiếm của nàng.

Khôn Hoa: (▽) Kiếm linh chỉ cảm thấy chủ nhân nhà mình đầu óc có vấn đề.

Tiên Thiên Chí Bảo đấy, có chỗ nào cần phải mài như kiếm phàm đâu.

Thạch Cơ và Ngao Linh Vũ đứng bên cạnh cũng cảm thấy sư phụ "làm màu" hơi quá đà rồi.

Biết là đại chiến sắp tới, nhưng đừng có đem Tiên Thiên Chí Bảo ra mài chứ.

Cảm giác... kỳ quái vô cùng.

“Ba vị Chuẩn Thánh xuống Côn Luân, còn có tám vị Kim Tiên...

Nguyên Thủy sư huynh thật khí phách, tương đương với việc đem toàn bộ Xiển Giáo ra cược rồi.

Tiểu muội, muội thấy thế nào?” Người nói không phải Thạch Cơ hay Ngao Linh Vũ, mà là Nữ Oa.

Lúc này trước điện cung Nguyệt Hoàng không chỉ có nàng, mà còn có Phục Hy, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử.

“Ta thấy sao?

Thì đứng mà xem chứ sao.” Vọng Thư trêu chọc một câu.

Câu nói này làm nàng nhớ tới một câu ở kiếp trước: "Nguyên Phương, ngươi thấy thế nào?".

Thôi bỏ đi, hình ảnh đó đẹp quá không dám nghĩ tiếp.

Phục Hy nhíu mày: “Nhắm thẳng vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận

mà đi, chuyến này là muốn phá trận.

Ta đã diễn luyện thiên cơ, quái tượng biểu thị: Đại Hung.

Thật kỳ quái, với thực lực của Vân Tiêu, cộng thêm Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, lại có Kim Linh Thánh Mẫu và Thập Thiên Quân... chỉ dựa vào mấy người Xiển Giáo kia e là khó lòng phá trận.

Nhưng... vì sao lại là Đại Hung?" Chân mày Phục Hy ngày càng nhíu chặt.

Vọng Thư chớp chớp mắt, tay mài kiếm cũng dừng lại.

Nàng đã đoán được một vài nguyên nhân.

Nếu Nguyên Thủy không phải Nguyên Thủy thật, thì hắn có trân trọng sinh mạng đệ tử Xiển Giáo không?

Hiển nhiên là không.

Đám đệ tử này chỉ được dùng làm bia đỡ đạn.

Vậy nên, sau năm năm yên tĩnh, sau khi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chặn Tây Kỳ năm năm...

đột ngột phái bia đỡ đạn ra.

Ý đồ quá lộ liễu.

Đó là nhắm vào bố cục, vị tồn tại bí ẩn kia đã chuẩn bị xong rồi.

Đang đợi nàng nhảy vào.

Địa điểm nhảy vào chính là ngoài thành Tây Kỳ.

Đó cũng là nơi đại chiến diễn ra.

Nhiên Đăng và những người khác là mồi nhử.

Làm bia đỡ đạn đi phá trận, dù bị Tam Tiêu vây khốn, bị gọt sạch Tam Hoa trên đỉnh đầu, mất tu vi, thậm chí là mất mạng... "Nguyên Thủy" cũng không lỗ.

Đó là kết quả hắn mong muốn.

Mục đích của hắn là mượn việc môn nhân Xiển Giáo gặp nạn để có lý do hiện thân ra tay với Tam Tiêu.

Giống hệt như trong dòng thời gian nguyên bản.

Chỉ khác một điều, trong dòng thời gian cũ, Thông Thiên với tư cách là sư phụ của Tam Tiêu, khi các nàng bày trận đã không đưa ra quyết định để Tiệt Giáo nhập cục sớm.

Do đó dẫn tới việc Tam Tiêu bị Nguyên Thủy và Lão Tử ra tay giết chết, chân linh bay lên Phong Thần Bảng.

Còn ở dòng thời gian hiện tại, sư phụ của Tam Tiêu là Vọng Thư.

Hiển nhiên, vị lão sư cực kỳ hộ đoản này, mức độ bảo vệ đệ tử e là còn sâu hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ưu điểm cũng là nhược điểm.

Tồn tại bí ẩn kia đã phát hiện ra nhược điểm này.

Nếu Tam Tiêu gặp nạn, Vọng Thư với tư cách sư phụ nhất định sẽ tới cứu viện.

Tự nhiên sẽ rơi vào bẫy. (Triệu Công Minh...

Tam Tiêu...

Tiệt Giáo...

Mượn bảo vật...

Từng vòng liên kết chặt chẽ, không thể không nói, thủ đoạn bố cục cực kỳ liệt hại.) Vọng Thư thầm nghĩ, đồng thời cũng đầy kỵ đạn và cảnh giác.

Vị tồn tại bí ẩn kia đối với nàng mà nói như một con rắn độc. (Bí ẩn, vô tri, rình rập trong bóng tối.) Vọng Thư nhíu mày.

Trước mắt nàng tựa hồ là một cuộn len rối rắm với đủ loại sợi dây đan xen, loạn cào cào.

Khiến nàng phiền lòng.

Khiến nàng muốn rút kiếm chém đứt.

Những chuyện vượt ra ngoài ưu thế tiên tri tiên giác thế này chưa từng xảy ra.

Trong sát na vạn niệm, lập tức đầu não Vọng Thư một mảnh thanh minh.

Dù ngươi có trăm quyền, ta chỉ một quyền phá vỡ. (Không cần phải đi tính toán mưu hèn kế bẩn của đối thủ làm gì, chỉ cần xem ta có thể đối đầu với những kẻ nào là được.

Nếu đại chiến, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ là địch nhân của ta.) Vọng Thư nheo mắt, không một chút nghi ngờ.

Chương 432

Trước có Khổng Tuyên, sau cũng có Khổng Tuyên, đến ngày hôm nay, mâu thuẫn với Tây Phương Giáo đã không thể điều hòa, đối với Tây Phương Giáo mà nói, đối phó nàng chỉ thiếu một cơ hội. (Tiếp theo là Lão Tử, trận đại chiến này chắc chắn lão ta sẽ không vắng mặt.) Thái Thanh Lão Tử vốn luôn không vừa mắt nàng, giữa đôi bên tranh chấp lợi ích cực lớn. (Và rồi...

Hồng Quân.) Vọng Thư mặc niệm cái tên này.

Muốn đối phó Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh thì chỉ có thể để cấp bậc đó ra tay.

Chiến lực Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh của Hồng Quân đủ để ảnh hưởng đến kết cục đại chiến.

Nàng nhìn ra được, tồn tại bí ẩn kia cũng nhìn ra được.

Cho nên lần này khả năng Hồng Quân ra tay là cực lớn.

Bản thân Hồng Quân đã nằm trong sự chuẩn bị của tồn tại bí ẩn đó.

Tuy nhiên cho đến nay nàng vẫn không rõ vị bí ẩn kia định dùng cách gì để lay chuyển Hồng Quân. (Còn có Dương Mi lão tiên...) Ánh mắt Vọng Thư xuyên qua không gian vào tận thâm không tinh tú, trong vận mệnh của linh thực vật ở Bát Cảnh Cung, nàng đã thấy những màn quang mạc đó, biết Dương Mi lão tiên cũng là một quân cờ của tồn tại bí ẩn. (Chỉ còn lại Thiên Đình và Yêu tộc...

Hai bên này dễ đối phó, không cần nhiều đối sách.) Sơ lược một phen, trước mắt Vọng Thư đã rõ ràng.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy kẻ địch đó.

Trong tay nàng có Nguyệt Giáo, Tiệt Giáo, Linh Tộc, La Sinh Môn, Ma Thần tướng, Hỏa Vân Động, Địa Phủ, chiến hạm phá giới... thậm chí là Tiên Chủ đang đợi ở biên giới hỗn độn phía Nam, đều là sức mạnh của nàng.

Luận bài trong tay, không hề kém cạnh tồn tại bí ẩn kia.

Trong sát na thiên vạn niệm, trong cung Nguyệt Hoàng, Vọng Thư hoàn thành mọi thứ chỉ trong một cái chớp mắt.

"Không xong, Vân Tiêu có nguy hiểm!" "Đám môn nhân đệ tử Xiển Giáo kia không phải đối thủ của Vân Tiêu, nhưng mục đích ban đầu của hắn không phải là dùng bọn họ phá trận, mà là mượn chuyện này để làm văn, tạo lý do để hắn có thể ra tay." "Nguyên Thủy cái đồ rùa đen hỗn độn này cộng thêm cả tam cấp đang nhắm vào mạng của đệ tử ta!" "Thật là bất nhân bất nghĩa, đồ đẻ con không lỗ đít." Vọng Thư "hí tinh" (kẻ diễn sâu) nhập thể, sắc mặt trong chớp mắt đại biến, kinh hô một tiếng.

Vừa diễn kịch vừa không quên mượn dịp chửi mấy câu.

Nàng tin rằng vị tồn tại bí ẩn kia lúc này chắc chắn đang quan sát động tĩnh của cung Nguyệt Hoàng.

Bị chửi xối xả vào mặt thế này, cảm giác chắc là "phê" lắm.

Lời vừa dứt, bọn người Nữ Oa, Phục Hy cũng "hiểu ra", sắc mặt đại biến.

Quả thực đại cục này rất có khả năng nhắm vào Tam Tiêu.

"Ta đi xem thử." Chưa đợi bọn Phục Hy kịp phản ứng, Vọng Thư lại nói.

Nàng để lại một đạo phân thân tại chỗ, còn bản thân thì bước một bước, hình bóng biến mất hướng về phía Tây Kỳ.

Thành Tây Kỳ.

Nhiên Đăng thượng nhân, Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông dẫn theo đoàn người xuống núi Côn Luân, đi thẳng tới ngoài thành Tây Kỳ.

"Kiến phó giáo chủ." "Kiến đại sư huynh." "Kiến chư vị sư huynh."...

Khương Tử Nha thấy đại bộ đội Xiển Giáo xuất hiện, thần sắc mừng rỡ, từ cửa thành chạy ra hành lễ.

Sự xuất hiện của những người này đại biểu cho việc lão sư Nguyên Thủy Thiên Tôn đã quyết định giải quyết tòa đại trận cản đường kia, đối với lão mà nói không còn tin tức nào tốt hơn.

Trên tường thành, tân nhiệm Tây Bá Hầu Cơ Phát càng hoan hỉ, cười tươi như hoa cúc.

"Trận này cực kỳ liệt hại, lát nữa phá trận nhất định phải cẩn thận." Nam Cực Tiên Ông nhìn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận một cái rồi nhắc nhở chúng nhân.

Chúng tiên Xiển Giáo nghe vậy gật đầu.

Thực tế không cần nhắc, bọn họ cũng cảm nhận được sự khủng bố của tòa kinh thế đại trận này.

Giống như một con hung thú hỗn độn từ cổ chí kim đang rình rập, sẵn sàng nuốt chửng bọn họ bất cứ lúc nào, nhìn một cái đã thấy tâm quý.

Nhưng tòa đại trận này liên quan tới sát kiếp, không thể không phá.

"Phải rồi, Tử Nha sư đệ, cho ta mượn Vô Cực Trạc của đệ dùng một chút." Nam Cực Tiên Ông trầm ngâm một lát rồi nói.

Đại trận do Vân Tiêu lập ra, lão không dám coi thường.

Có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Vô Cực Trạc trợ trận thì tỷ lệ

phá trận sẽ tăng thêm ba phần, càng có thể bảo vệ bản thân.

Đương nhiên, tâm tư "bảo vệ bản thân" thì không tiện nói ra.

Nhiên Đăng: ..... (Ta cũng muốn mà.) Vị phó giáo chủ Xiển Giáo vốn cực kỳ kỵ đạn Vân Tiêu thầm nghĩ.

Nhìn Nam Cực Tiên Ông và chúng tiên một cái, lão định mở lời nhưng cuối cùng lại thôi.

Nam Cực Tiên Ông đã nói trước rồi, lúc này đòi Vô Cực Trạc cũng không được.

Khương Tử Nha sắc mặt hơi biến, nhưng cũng hiểu ý, đem Vô Cực Trạc ra.

Việc cấp bách là phải phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Tiếp đó, chúng tiên lấy ra linh bảo của mình, chuẩn bị sẵn sàng, cùng tiến về phía trận pháp.

"Rắc!" "Rắc!" Trước trận, một khối thạch bi từ dưới đất trồi lên.

Trên bia viết tám chữ lớn khiến sắc mặt chúng nhân đột biến: "Tiến nhập đại trận, tử sinh vật luận." (Vào trận rồi, sống chết mặc bay).

Phổ Hiền mặt âm trầm, thấp giọng mắng: "Khẩu khí lớn thật!" Chúng nhân cũng thầm đồng tình.

Người bố trận là Vân Tiêu, nàng ta có tư cách nói câu đó.

Nếu không bắt buộc phải phá trận, không ai muốn đối đầu với nàng ta.

Danh tiếng như cồn, bóng cây che phủ.

Vân Tiêu của Nguyệt Giáo có đủ tự tin để nói câu đó.

"Vào trận rồi hãy đi cùng nhau, hết thảy cẩn thận." Nhiên Đăng

thượng nhân dặn dò một câu.

Với tư cách phó giáo chủ, lão cảm thấy lúc này nên thể hiện sự tồn tại của mình.

Chúng tiên gật đầu, lần lượt tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Lúc này không chỉ có Khương Tử Nha, Cơ Phát và binh sĩ Tây Kỳ căng thẳng theo dõi, mà tại Kim Ngao Đảo giữa Đông Hải, Đại Lôi Âm Tự trên núi Tu Di, Bát Cảnh Cung núi Tử Dương, Lăng Tiêu Bảo Điện thiên giới, Địa Phủ và Huyết Hải chốn Cửu U Minh Giới, núi Chiêu Dao của Linh Tộc, Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, cho đến thâm không tinh tú vô tận... vô số đại thần thông giả đều đang dõi theo màn này.

Bên trong trung tâm Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Khác với những nơi khác đầy cát bụi, trung tâm trận pháp lại là một mảnh ốc đảo xanh tươi.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cùng Kim Linh Thánh Mẫu và Thập Thiên Quân đang ngồi đó.

"Vào trận rồi.

Mười vị Thiên Quân, theo kế hoạch ban đầu, khởi trận đi." Vân Tiêu thần sắc bình tĩnh nói.

Cái gọi là kế hoạch ban đầu chính là trên cơ sở Cửu Khúc Hoàng Hà Trận gia trì thêm Thập Tuyệt Trận.

Tuyệt trận chồng tuyệt trận, hiệu quả tuyệt đối không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Tạo ra một tòa kinh thế tuyệt trận thực sự, dục vọng muốn chôn vùi tiên nhân Xiển Giáo để báo thù cho Triệu Công Minh.

"Tuân lệnh." Thập Thiên Quân khom người hành lễ rồi lần lượt đi

vào các vị trí, hình bóng biến mất.

“Thiên Tuyệt Trận, khởi!” “Địa Liệt Trận, khởi!” “Phong Hống Trận, khởi!” “Hồng Thủy Trận, khởi!”...

Trong mắt Vân Tiêu, từng tòa Thập Tuyệt Trận xuất hiện, sắp xếp không theo quy luật, bị cát bụi che lấp.

Nàng gật đầu, nhìn sang Kim Linh Thánh Mẫu.

“Đạo hữu, đến lượt chúng ta ra tay rồi.” Kim Linh Thánh Mẫu mỉm cười gật đầu: “Thiện.” Tiếp đó, Tam Tiêu và Kim Linh bước ra một bước, biến mất khỏi trung tâm đại trận.

Ở phía bên kia, chúng tiên Xiển Giáo sau khi vào trận chỉ cảm thấy như rơi vào một thế giới mạt pháp, cát bụi cuồn cuộn như sóng biển, không thấy mặt trời, không thấy tinh tú, cũng không thấy mây trắng.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu gào thê lương truyền tới khiến người ta nổi da gà, thực sự khủng bố.

“Cẩn thận...

Cẩn thận...” Nhiên Đăng thượng nhân không ngừng nhắc nhở.

Chương 433

Chúng tiên tập trung mười hai phần tinh thần.

Vào trong trận, thần thức mất tác dụng, ngũ cảm cũng trở nên chậm chạp, từng người chỉ có thể nhìn chằm chằm vào môi trường xung quanh.

"Mâuuu!" "Mâuuu!" Bỗng nhiên, hai tiếng rồng ngâm vang dội từ phía Đông.

Chúng nhân nhìn lại, thấy hai con kim long dài vạn trượng từ biển cát lao ra tấn công.

"Kim Giao Tiễn!" Nam Cực Tiên Ông thần sắc ngưng trọng, tế ra Vô Cực Trạc bảo vệ mọi người.

"Uỳnh!" Bỗng chốc, lại có một đóa liên hoa khổng lồ tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ xuất hiện từ phía Tây.

Tiếp đó, phía Bắc và phía Nam cũng xuất hiện bảo vật.

Phía Bắc là một lá đại kỳ có cổ tự, đón gió lớn lên, che trời lấp đất: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Ở phía Nam, một chiếc như ý xuất hiện, hai đầu chạm khắc long hổ, khi bay có tiếng rồng ngâm hổ khiếu vang lên không ngớt: Long Hổ Ngọc Như Ý.

Đây là bảo vật của Kim Linh Thánh Mẫu, thuộc loại thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này như có ý thập diện mai phục.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu đồng loạt ra tay.

Chúng tiên Xiển Giáo vừa vào trận đã rơi vào nguy cơ cực lớn.

Ngoài Vô Cực Trạc, các đệ tử khác cũng lập tức tế ra pháp bảo phòng ngự.

Ví như Từ Hàng đạo nhân tế ra Dương Chi Ngọc Tịnh Bình tỏa ra thanh quang, Phổ Hiền chân nhân tế ra Thái Cực Phù Ấn có hai con cá âm dương bơi lội.

Nhiên Đăng thượng nhân tế ra bản mệnh pháp bảo Linh Cữu Cung Đăng, bên trong có một ngọn lửa trắng lạnh lẽo chiếu rọi tứ phương.

Vân Trung Tử triển khai khánh vân vàng rực trải dài vạn dặm, tích tụ công đức bên trong, đúng là phúc đức chân tiên.

Còn Hoàng Long chân nhân thì ngơ ngác: (Pháp bảo của ta đâu?) Trong sát na, mỗi người đều có thủ đoạn riêng.

Các loại bảo quang rực rỡ một mảnh.

"Vân Tiêu đạo hữu, hay là triệt bỏ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận được chăng?

Chuyện Triệu Công Minh tử vong hãy dừng lại ở đây, ta cũng không truy cứu việc ba vị sư huynh đệ bỏ mạng, đôi bên mỗi người lùi một bước." Nhiên Đăng thượng nhân thần sắc ngưng trọng nhìn đại kỳ che trời tấn công từ phía Bắc, quát lớn, thực hiện nỗ lực cuối cùng.

Lão nhìn ra rõ ràng người làm chủ ở đây là Vân Tiêu.

Đề xuất điều kiện mỗi người lùi một bước có lẽ có thể hóa giải trận chiến này.

Chỉ cần Cửu Khúc Hoàng Hà Trận được dỡ bỏ, lão cũng hoàn thành nhiệm vụ Nguyên Thủy giao phó.

Lời vừa dứt, không ít người trong đám tiên nhân Xiển Giáo mắt

sáng lên.

Đối diện với Vân Tiêu - một cường giả Chuẩn Thánh cảnh giới Trảm Tam Thi, lại là đệ tử Nguyệt Chủ Vọng Thư... bọn họ thực sự không muốn làm kẻ thù.

Chẳng thấy cách đây không lâu năm đại đệ tử cốt cán của Tây Phương Giáo đã bỏ mạng dưới tay Khổng Tuyên đó sao?

Điều đó đại biểu cho việc giao thủ với đệ tử Nguyệt Giáo thực sự rất nguy hiểm, đặc biệt là trong tòa kinh thế tuyệt trận này.

Thắng thì chẳng được gì, thua thì mất trắng.

Nếu Vân Tiêu chịu lùi một bước thì quá tốt.

Dù sao mọi người tu hành đều cầu trường sinh, không phải cầu khoái ý ân cừu chém chém giết giết.

Đồng môn lên bảng cũng chỉ trách vận khí không tốt.

Gia môn pháp tắc, vạn niệm xoay chuyển trong đầu chúng tiên chỉ trong khoảnh khắc.

Ngay cả Nam Cực Tiên Ông cũng có ý nghĩ đó.

Thậm chí lời này lão đã sớm soạn sẵn trong bụng, chỉ là với tư cách đại sư huynh, lão không tiện nói ra trước mặt các sư đệ.

Nay do phó giáo chủ Nhiên Đăng nói ra là tốt nhất.

Ở phía bên kia, hình bóng Vân Tiêu nhấp nháy, xuất hiện trên không trung Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nàng nhẹ nhàng giẫm chân lên mặt kỳ, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chúng tiên Xiển Giáo.

Nghe lời đề nghị của Nhiên Đăng, nàng không thèm để tâm.

Có người tu đạo vì trường sinh, có người tu đạo vì tiêu dao.

Đệ tử Nguyệt Giáo đa phần theo đuổi tiêu dao.

“Giết!” Chỉ một chữ đáp lại Nhiên Đăng, giọng nói băng lãnh vọng khắp thiên địa.

Trong khoảnh khắc, tấn công bốn phương giáng xuống.

Hai con kim giao lao tới cắn xé, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thao túng hồng thủy ngập trời đổ xuống, Long Hổ Ngọc Như Ý diễn hóa vô số thanh long bạch hổ điên cuồng vồ tới, liên hoa trắng nở rộ, từng cánh hoa như những ngôi sao rơi rụng.

“Uỳnh!” “Uỳnh!” Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên không ngớt.

Trong phút chốc, những đòn tấn công linh bảo cường đại và cuồng bạo đã nhấn chìm chúng tiên Xiển Giáo.

Ở phía Xiển Giáo, mỗi người đều cắn chặt răng, dốc toàn lực thúc động linh bảo để chống đỡ.

Giằng co được ba hơi thở.

“Đi!” Đột nhiên, giọng của Vân Tiêu lại vang lên.

Mọi người ngước mắt nhìn, lập tức trợn tròn mắt, hồn xiêu phách lạc.

Chỉ thấy Vân Tiêu vừa thao túng hồng thủy, vừa ném ra một vật tỏa tiên quang trắng, đón gió lớn lên: Độ Tiên Kiều.

Một tòa cầu bạch ngọc từ nơi Vân Tiêu đứng bắn thẳng về phía chúng tiên.

“Không xong, là linh bảo phá phòng của tồn tại hỗn độn dùng trong Vu Yêu đại kiếp!” Nhiên Đăng mặt biến sắc, vô cùng chấn kinh.

Lão không biết tên bảo vật này, nhưng ấn tượng cực sâu.

Vật này trong Vu Yêu đại kiếp, khi các tồn tại hỗn độn xâm lăng Hồng Hoang, Nguyệt Chủ Vọng Thư đã dùng Lạc Bảo Kim Tiền đoạt

được từ tay một kẻ bí ẩn.

Linh bảo này thần dị vô cùng, khi đó đã phá vỡ sự phòng ngự cực mạnh do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tạo ra từ Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ.

Có thể thấy sự khủng bố của nó.

Nó không có chức năng tấn công, chỉ biết phá phòng.

Nhưng chính chức năng đó lúc này khiến Nhiên Đăng cảm thấy vô cùng hóc búa.

"Cánh nhiên là vật này!" "Làm sao bây giờ?" Chúng tiên Xiển Giáo thấy Độ Tiên Kiều cũng chấn kinh vô cùng.

Bọn họ cũng nghe danh bảo bối này, vốn luôn ở trong tay Vọng Thư, không ngờ nay Vân Tiêu lại cầm nó.

Phen này khó rồi.

Nếu phòng ngự bị phá, thì với cường độ tấn công của nhóm Vân Tiêu, bọn họ chẳng khác gì cá nằm trên thớt, sẽ bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Cường giả Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi quả thực đáng sợ.

Trong sát na, Nam Cực Tiên Ông nhíu mày nhìn quanh, nói cực nhanh: "Phân ra!

Phàm là bố trận đều có trận nhãn, nhất là đại trận lớn thế này.

Ta cảm ứng được mười vị trí trận nhãn, ta sẽ phát vị trí cho các ngươi." (Phân ra phá trận, chỉ cần trận này bị phá, nhiệm vụ của ta coi như hoàn thành.) Lời vừa dứt, từ mi tâm Nam Cực Tiên Ông bay ra chín đạo tiên quang, tiến vào mi tâm của Nhiên Đăng và tám vị Kim Tiên.

Còn Vân Trung Tử, trong sự an bài chiến thuật của Nam Cực, đóng vai trò cơ động, sẵn sàng chi viện.

“Rõ.” Chúng tiên đồng thanh gật đầu, đây là cách tốt nhất lúc này.

Thay vì đứng chờ Độ Tiên Kiều phá phòng rồi hứng chịu đòn tấn công mãnh liệt, thà rằng phân ra đi phá trận, đánh cược một phen, xe đạp có khi thành xe máy, may ra còn có một tia sinh cơ.

Tiếp đó, Phổ Hiền, Từ Hàng, Linh Bảo Thiên Tôn, Cụ Lưu Tôn, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng... phân biệt lao tới các vị trí.

“Sư đệ, huynh đi hoàn thành nhiệm vụ trước.” Vân Trung Tử nhanh chóng lên tiếng.

Vị "ngũ vô thần tiên" Hoàng Long chân nhân mặt đầy cảm kích nhìn Vân Trung Tử...

Trong chớp mắt, mười một người của Xiển Giáo hóa thành mười một đạo lưu quang hướng về các mục tiêu.

Trên không trung, gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu hiếm hoi lộ ra một tia mỉm cười.

Độ Tiên Kiều là nàng đã mượn từ chỗ Vọng Thư trước khi tới Tây Kỳ, mục đích là dùng vào lúc đại chiến.

Chương 434

Dù là Lạc Bảo Kim Tiền hay Độ Tiên Kiều, những bảo vật thần dị này đều có thể định đoạt chiến cục một cách bất ngờ.

Ví dụ như lúc này.

"Kế hoạch thành công, bọn chúng phân tán rồi." Lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu xuất hiện bên cạnh Vân Tiêu.

Vân Tiêu gật gật đầu.

"Thập Tuyệt Trận lấy làm trận nhãn, thực chất là cạm bẫy.

Ba vị Chuẩn Thánh, tám vị Kim Tiên, cho dù ta dốc toàn lực cũng phải tốn chút công phu, nhưng nay bọn họ chủ động phân tán chui vào bẫy, mọi chuyện trở nên dễ dàng rồi.

Theo kế hoạch, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu gọt sạch Tam Hoa trên đỉnh đầu, giảm tu vi, sau đó dùng Thập Tuyệt Trận và linh bảo diệt sát ngay lập tức, tránh đêm dài lắm mộng." Lời nói bình thản mang theo cái lạnh thấu xương.

Kim Linh Thánh Mẫu lộ vẻ chấn kinh, tuy trước đó đã nghe Vân Tiêu nói toàn bộ kế hoạch, nhưng lúc này thực thi mới thấy tâm kế của Vân Tiêu sâu tới mức nào, hoàn toàn nắm bắt được từng bước phát triển.

Càng đáng sợ hơn là thực lực cực mạnh.

Đối diện với ba Chuẩn Thánh và tám Kim Tiên mà nàng chỉ nói là "tốn chút công phu", chứ không phải không giết được. (Tồn tại thật khủng bố, đệ tử đã như vậy, thì vị lão sư đứng sau chắc chắn còn lợi hại hơn.

Nguyệt Chủ...

Nguyệt Giáo...) Kim Linh Thánh Mẫu thầm thở dài.

Lúc này nàng mới thấy việc lão sư (Thông Thiên) giao hảo với Vọng Thư là lựa chọn chính xác nhất.

Nếu làm kẻ thù, thực sự đáng sợ, có thể khiến người ta mất ngủ hàng đêm.

Tiếp đó, bốn người hóa thành lưu quang bay về phía Thập Tuyệt Trận.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đi tìm Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng.

Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu thì nhắm vào Vân Trung Tử, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông.

Địa Liệt Trận.

Đây là thổ hệ tuyệt trận, người giữ trận là Triệu Giang, giỏi dùng thổ chi pháp tắc.

Người phá trận là Cụ Lưu Tôn, cũng có thành tựu cực cao về thổ chi pháp tắc.

"Khốn Tiên Thừng, đi!" Cụ Lưu Tôn vào trận không nói nhảm, trực tiếp tế ra linh bảo trói về phía Triệu Giang.

Phá trận không khó, chỉ cần trừ khử người giữ trận là được.

Trong mắt Cụ Lưu Tôn, đạo hạnh và pháp thuật của Triệu Giang kém xa lão, đối phó quá dễ dàng.

"Địa Liệt Trận, khởi!" Triệu Giang sắc mặt không đổi, lệ hát một tiếng.

Trong sát na, đại trận từ cát bụi cuồn cuộn biến thành thế giới dung nham, vô số khối thổ đá khổng lồ mang theo dung nham bay tới đập mạnh vào Cụ Lưu Tôn.

“Chút tài mọn...” Lời chưa dứt, một con kim giao đã chém ngang lưng lão thành hai đoạn.

Là Quỳnh Tiêu.

Thừa dịp Cụ Lưu Tôn và Triệu Giang đang đấu pháp, nàng trực tiếp tế ra Kim Giao Tiễn, nhanh như chớp diệt sát Cụ Lưu Tôn.

Triệu Giang khóe miệng giật giật.

Tuy sớm biết ba vị tiên tử của Nguyệt Giáo là các cô nãi nãi không chỉ thực lực phi phàm mà còn có trọng bảo... nhưng dễ dàng chém chết cường địch như vậy là sao?

Làm người ta thấy mình chẳng có chút cảm giác tồn tại nào.

“Đa tạ Quỳnh Tiêu tiên tử.” Triệu Giang khom người hành lễ.

Quỳnh Tiêu không mấy để tâm, hóa thành hồng quang chạy tới Hồng Thủy Trận tiếp theo.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, phe chủ trận thần thức không bị ảnh hưởng, đó mới là ưu thế lớn nhất.

Tiếp theo, Bích Tiêu sát Từ Hàng đạo nhân.

Tôn Lương trong Hóa Huyết Trận sát Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Quỳnh Tiêu lại sát Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Vân Tiêu chém chết Phổ Hiền...

Rất nhanh, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo chỉ còn lại một mình Hoàng Long chân nhân.

Tam Tiêu vì nể mặt Ngao Linh Vũ nên mới không hạ sát thủ, dù sao Hoàng Long cũng là một mạch Long tộc.

Ba vị Chuẩn Thánh của Xiển Giáo vẫn còn sống, nhưng Vân

Trung Tử bị Kim Linh Thánh Mẫu tập kích bị thương, Nhiên Đăng thượng nhân đấu pháp với Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu một trận nên mặt mày tái nhợt, pháp lực tiêu hao nhiều, chỉ có Nam Cực Tiên Ông có Vô Cực Trạc bảo hộ nên trông còn khá.

Lúc này, ba vị Chuẩn Thánh đều biết đã trúng kế của Vân Tiêu.

Nhưng trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, họ không thể hội quân được nữa.

Phong Hống Trận.

Đổng Toàn giữ trận.

Lúc này ngoài Đổng Toàn, Tam Tiêu cũng có mặt.

Đối diện với bốn người là Nhiên Đăng thượng nhân.

Nhiên Đăng nhìn bốn người đang nhìn mình chằm chằm, lộ vẻ tuyệt vọng, cay đắng.

Lão biết, bốn người này đã quyết tâm để lão bỏ mạng lên bảng.

Biết thế này, lão thà phản bội Xiển Giáo còn hơn dấn thân vào vũng nước đục này.

Đáng tiếc, đời không có thuốc hối hận.

"Đạo hữu, ta nguyện hàng, đầu nhập Nguyệt Giáo, làm một tu hành giả không quyền không thế." Nhiên Đăng hạ thấp tư thái nói.

Đây là cách duy nhất để lão không phải lên bảng.

Đầu hàng Nguyệt Giáo... tuy mất chức phó giáo chủ, cũng không còn chức vụ gì ở Tây Phương Giáo, nhưng ít ra giữ được mạng.

"Ta từ chối!" Vân Tiêu bình thản đáp.

Nàng coi thường tâm tính của Nhiên Đăng, Nguyệt Giáo cũng không cần hạng người như vậy.

"..." Nhiên Đăng phẫn nộ, chỉ tay vào Vân Tiêu, tức đến không nói nên lời.

Lão đã bỏ cả tôn nghiêm phó giáo chủ để đầu hàng, vậy mà bị từ chối thẳng thừng, không một chút suy nghĩ.

Thật là khinh người quá đáng!

"Uỳnh!" Tam Tiêu không thèm đáp lời, lập tức ra tay.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, Bảo Liên Đăng đồng loạt tấn công.

Cùng lúc đó, không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc giáng xuống.

Không gian cấm cố, thời gian khóa chặt.

Lại có ba đạo thân ảnh từ trong người Vân Tiêu bay ra, chém ra một kiếm rực rỡ chí cực: Vọng Thư Kiếm Đạo - Thiên Sát.

Những đòn tấn công cường đại nhắm thẳng vào Nhiên Đăng.

Trong đó có đòn toàn lực của Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, cũng có đòn toàn lực của hai đại năng Đại La cầm trọng bảo.

Thắng bại và sinh tử chỉ trong một sát na.

Nhiên Đăng chỉ có thể giương mắt nhìn đòn tấn công ập tới.

Vân Tiêu có thành tựu về thời không pháp tắc quá cao, có thể khống chế lão trong một hơi thở, mà một hơi thở là đủ định đoạt sinh tử.

"Oanh oanh oanh!" Tiếng nổ vang trời trong Phong Hống Trận, không gian phá toái, thời gian sụp đổ, từng vũ trụ bị tiêu diệt.

Nhiên Đăng bị nhấn chìm trong biển tấn công.

Một đại năng từng dự thính Tử Tiêu Cung nay đã bỏ mạng.

“Ta không cam tâm!” Một tiếng kêu thê lương truyền khắp thiên địa trước khi chân linh của Nhiên Đăng bay lên bảng.

Nhiên Đăng bỏ mạng!

Chương 435

Một Chuẩn Thánh lão làng, từng tham gia ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, phó giáo chủ Xiển Giáo.

Một tồn tại như vậy mà lại tiêu tan như khói bụi.

Sự tàn khốc của đại kiếp vượt xa tưởng tượng của đại năng thiên địa.

Bọn họ ai nấy đều run sợ, trốn càng kỹ hơn.

Đại kiếp này đã đến mức Đại La khó giữ mình, Chuẩn Thánh khó thoát.

Tiếp theo sẽ đến lượt ai?

"Nguyệt Giáo và Xiển Giáo... hai đại giáo trong thiên địa đánh nhau thật rồi!" "Thật sự quá khủng bố!" "Hạnh phúc thay ta chưa nhập kiếp!" "Trong trận này có Tiệt Giáo góp sức, tương đương Nguyệt Giáo và Tiệt Giáo hợp lực đối phó Xiển Giáo." "Nguyệt Chủ và Thông Thiên Thánh nhân thật độc ác, muốn tống toàn bộ Xiển Giáo lên bảng sao?" "Đến Nhiên Đăng cũng chết rồi, tiếp theo là Vân Trung Tử hay Nam Cực Tiên Ông?" "Thật đáng sợ!" "Bỏ mạng nhiều môn nhân như vậy, vị trên núi Côn Luân có ra mặt không?" "Ta thấy khó, lần trước vừa bị thua thảm dưới tay Vọng Thư, nay chắc tu vi còn chưa hồi phục.

Lúc đỉnh cao còn chẳng phải đối thủ, giờ ra mặt chỉ tổ rước họa." "Nguyệt Chủ quá mạnh, trừ phi Đạo Tổ ra tay, nếu không không ai là đối thủ của nàng." "Ôi... không thành Thánh nhân thì bao nhiêu nỗi khổ, Tiên đạo, Thần đạo... chắc chỉ có Nguyệt Chủ, Đạo Tổ mới thấy được phong cảnh trên cao, kẻ khác chỉ là sâu kiến thôi." Vô số đại năng nghị luận, chấn kinh xen lẫn lo âu.

Trận đại chiến đột ngột này khơi dậy ngọn lửa hóng hớt của mọi người.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Dù tâm cảnh của Vân Trung Tử và Nam Cực Tiên Ông có cao đến đâu, khi nghe tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của Nhiên Đăng, họ cũng không khỏi run rẩy.

Về tu vi, họ tự nhận không bằng lão già Chuẩn Thánh đó.

Chỉ nhờ pháp bảo Nguyên Thủy ban cho mới mong chiếm ưu thế.

Vậy mà nhân vật số hai của Xiển Giáo lại chết dễ dàng như vậy... thực sự kinh tâm đảm hàn.

Đáng sợ hơn là Nhiên Đăng đã chết, người tiếp theo khả năng cao chính là bọn họ.

Nghĩ tới đây, Vân Trung Tử và Nam Cực Tiên Ông đều thấy da đầu tê dại, cảm giác sợ hãi cái chết đã bị quên lãng từ lâu nay lại trào dâng.

Thiên Tuyệt Trận.

Người giữ trận là Tần Hoàn.

Giết hắn đối với Vân Trung Tử không khó.

Cái khó là vị tiên tử áo trắng Vân Tiêu sau khi giết Nhiên Đăng đã hiện thân trong trận.

Cùng đi còn có Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu.

Khi Nhiên Đăng đã chết, trận đấu này không còn gì nghi ngờ nữa.

Vân Tiêu đối đầu Vân Trung Tử, Kim Linh Thánh Mẫu đối đầu Nam Cực Tiên Ông.

Lại có ưu thế sân nhà, linh bảo, cảnh giới, sĩ khí...

Cục diện này "rồng cưỡi lên mặt" cũng không thể thua được. (Thôi được rồi, đừng có tùy tiện lập flag.

Dù Vân Tiêu vẫn chưa hiểu rõ cái chữ flag trong miệng sư tôn có nghĩa là gì).

“Đạo hữu, đầu hàng thế nào?” Đối diện với Vân Trung Tử, Vân Tiêu nảy sinh một tia trắc ẩn.

Nếu Xiển Giáo còn có ai là hữu đức chân tiên, thì đó chính là Vân Trung Tử.

Nàng vẫn nhớ năm xưa thời Tam Hoàng của Nhân Tộc, vị tiên nhân này không giống đệ tử Xiển Giáo khác tranh giành khí vận ở nơi phồn hoa, mà đi tới biên cương hẻo lánh chém giết yêu ma trừ hại cho dân.

Tâm cảnh bực này vượt xa người thường.

Để y bỏ mạng lên bảng, rơi vào thần đạo thì hơi đáng tiếc.

Vân Trung Tử thoáng do dự, rồi ánh mắt kiên định, lắc đầu.

Sống chết đối với y không quá quan trọng.

Y chỉ quan trọng cái "Đạo".

Người tu kiếm phải tiến về phía trước.

Đã chọn con đường này thì không hối hận.

Sắp bỏ mạng lên bảng cũng không hối hận.

Hết thảy đều là lựa chọn của y.

Y chọn gánh vác và tôn trọng lựa chọn đó.

“Chiến!” Vân Trung Tử chỉ đáp lại ngắn gọn.

“Tranh!” Trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào Vân Tiêu.

Trước khi chết, y muốn thử kiếm đạo của Vân Tiêu.

Kiếm đạo của Vọng Thư.

Y hẳng ngưỡng mộ bấy lâu.

Tuy không thể đấu kiếm với Vọng Thư, nhưng được đấu với đệ tử đắc ý của nàng thì kiếm đạo của y cũng không cô độc.

Vân Tiêu lộ vẻ tán thưởng, khâm phục.

Người kiên trì với lựa chọn của mình, dù là kẻ địch cũng đáng được tôn trọng.

"Tranh..." Một tiếng kiếm ngân vang lên, trường kiếm sau lưng Vân Tiêu ra khỏi vỏ, rơi vào tay nàng, đồng thời Hỗn Nguyên Kim Đấu và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quanh người cũng thu lại.

Trận chiến này chỉ hỏi về kiếm, không hỏi về pháp.

Nhìn có vẻ ngu ngốc, nhưng đó là sự chấp nhất giữa các kiếm tu.

Trong sát na, Vân Trung Tử động thủ, Vân Tiêu cũng động.

Vân Trung Tử một kiếm diễn hóa bốn trăm tám mươi triệu chiêu, kiếm quang xanh thẳm che lấp bầu trời, chiêu chiêu đều là sát chiêu.

Nguyên Thủy không giỏi kiếm, nhưng đệ tử là Vân Trung Tử và Ngọc Đỉnh đều là kiếm tu, kể cả Thái Ất cũng vậy.

Kiếm đạo của Vân Trung Tử tên là "Trật tự".

Thiên địa vạn vật, Thiên đạo chí cao, bốn mùa có thứ tự, vạn vật có tôn ti...

Cho nên kiếm của y tận cùng quy luật vận chuyển của thiên địa, có sấm sét, có sông dài, có hoa mùa hạ, tuyết mùa đông, có thu phong hiu hắt.

Có vạn vật sinh trưởng, cũng có vạn vật điêu linh.

Có không gian giãn nở, có vũ trụ sụp đổ.

Chỉ một chữ: Phồn.

Bao nhiêu phồn hoa một mùa chỉ trong một kiếm.

“Kiếm hay!” Vân Tiêu chiến ý cao ngạo, kinh thán.

Kiếm này vượt quá dự liệu của nàng, tuy chưa tới cực hạn kiếm đạo nhưng đã có dáng dấp tông sư.

Danh hiệu Chuẩn Thánh của Vân Trung Tử không phải hữu danh vô thực.

“Trảm!” Vân Tiêu trảm ra một kiếm.

Thực ra là "đâm" thì đúng hơn.

Một đạo kiếm mang dài vạn mét bắn về phía Vân Trung Tử.

Kiếm mang này không quá rộng lớn, nhưng ngưng tụ kiếm ý và kiếm tâm của Vân Tiêu, cực kỳ thuần túy.

Kiếm ý của Vọng Thư bá đạo, duy ngã độc tôn; kiếm đạo của Vân Tiêu phiêu miểu, thoát tục, hệt như tính cách không thích tranh giành của nàng.

Đạo kiếm mang này chí giản.

Nhưng chí giản lại chứa vô thượng kiếm đạo.

Một đạo kiếm quang xanh biếc như tia điện lao tới, không gian nơi nó đi qua tan vỡ như mặt gương, bốn trăm tám mươi triệu kiếm chiêu cũng tan biến sạch sành sanh.

“Đa tạ!” Đó là giọng nói cuối cùng của Vân Trung Tử trước khi thân thể tan thành từng mảnh dưới kiếm mang xanh.

Chương 436

Trước khi chết được thấy kiếm đạo của một Chuẩn Thánh đỉnh tiêm, y thấy không lỗ.

Thiên cơ hiển hiện, bầu trời nhuộm màu máu.

Trong sát na, thiên địa im phăng phắc.

Biểu tình chấn kinh đóng băng trên mặt mọi người.

Vân Trung Tử cũng bỏ mạng rồi.

Y là tinh anh trong nhị đại đệ tử Xiển Giáo, tuy không nằm trong Thập Nhị Kim Tiên nhưng tầm quan trọng còn vượt xa họ.

Quan trọng hơn, y là phúc đức chân tiên.

Người có đại khí vận, thực tế ngay cả Thánh nhân khi giết cũng phải cân nhắc.

Vậy mà Vân Tiêu không màng hậu quả, không sợ khí vận phản phệ, giết chết Vân Trung Tử tống lên bảng.

Phải có thù hận lớn thế nào, quyết tâm và khí phách thế nào mới làm được chuyện này.

"Giờ chỉ còn lại Nam Cực Tiên Ông và Hoàng Long... chẳng lẽ định chôn vùi toàn bộ tinh hoa Xiển Giáo trong trận này sao?

Đám đệ tử nòng cốt mà lên bảng hết thì Xiển Giáo chỉ còn cái danh..." "Thánh nhân trên núi Côn Luân chắc sẽ phát điên mất!" "Trời ạ, đúng là đệ tử Nguyệt Chủ, sát tính bực này thật hiếm thấy, giết Chuẩn Thánh như giết chó...

Không ngờ Vân Tiêu đại đế bình thường ôn nhu, mà lúc ra tay lại hung tàn như vậy." "Một lần nữa khẳng định Nguyệt Giáo không thể

đụng vào, trước có Thạch Cơ, giữa có Khổng Tuyên, sau có Vân Tiêu... lại còn Lữ Nhạc, Liễu Thần, thật là nhân tài tầng tầng lớp lớp.” “Ta có dự cảm không lành, chắc sẽ có đại chiến Thánh nhân.

Chuyện đến mức này, Xiển Giáo coi như xong, vị Thánh nhân kia cực kỳ hộ đoản, nhất định sẽ báo thù, mà Nguyệt Chủ cũng sẽ không ngồi yên nhìn đệ tử bị bắt nạt.” “Đạo Tổ lập ra sát kiếp, Vân Tiêu làm tới mức này, e rằng vị ở núi Tử Dương cũng sẽ ra tay.” “Thảo, rùng mình hết cả người.” “Cảm giác Hồng Hoang sắp xong đời tới nơi rồi.” “Ta cũng thấy thế.” Vô số lời nghị luận vang lên.

Mọi người vừa chấn kinh trước lá gan của Vân Tiêu, vừa lo sợ đại chiến Thánh nhân sẽ làm sụp đổ thiên địa.

Rõ ràng các đại giáo lần này đánh thật rồi, chỉ có Nguyệt Giáo và Nhân Giáo là chưa có thương vong.

Nhưng mức độ này đã quá đáng sợ, mới bắt đầu mà đã có năm vị Chuẩn Thánh bỏ mạng... mới chỉ là món khai vị thôi.

Trận quyết chiến thực sự còn chưa thấy đâu.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Khi Vân Trung Tử chết, Vân Tiêu phẩy tay dùng không gian na di tống vị "ngũ vô thần tiên" Hoàng Long ra ngoài trận.

Sau đó, nàng hiện thân ở góc Tây Bắc, nơi Kim Linh Thánh Mẫu đang đấu với Nam Cực Tiên Ông.

Đây là tiên nhân Xiển Giáo cuối cùng còn sót lại trong trận.

Tống nốt lão lên bảng là đại công cáo thành.

Ngoài thành Tây Kỳ.

Khương Tử Nha và Cơ Phát vốn đang mong đợi, nay sắc mặt âm trầm cực kỳ khó coi.

Phàm nhân không nhìn thấu thiên cơ, không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng những tiếng kêu thảm thiết, chửi rủa, gào thét của các tiên nhân trước khi chết thì họ nghe rất rõ, đặc biệt là tiếng kêu thê lương của Nhiên Đăng khiến lòng họ lạnh giá.

Tim họ chìm xuống đáy cốc.

"Chẳng lẽ ta không phải là người đại diện phong thần sao?" Khương Tử Nha bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Theo lý mà nói, thiên mệnh tại thân thì phải thuận buồm xuôi gió, dù có vật cản cũng phải vượt qua để đi tới đỉnh phong.

Nhưng kịch trình hiện tại khiến lão khổ não vô cùng.

Phe chính phái bị đối thủ đánh cho tơi tả, rốt cuộc ai mới là người mang thiên mệnh?

Ai mới là phản phái?

Thế sự biến ảo quá nhanh, lòng người đổi thay?

Khương Tử Nha không có đáp án, chỉ thấy u uất và đắng chát.

Cục diện này chỉ có lão sư Ngọc Thanh Thánh nhân xuất hiện mới cứu vãn được.

"Thiên... hạ..." Cơ Phát lẩm bẩm bên cạnh.

"Ái chà..." Một tiếng kêu thảm vang lên bên tai hai người.

Họ hoa mắt thấy một bóng người từ trên trời rơi xuống đất, ngã chổng vó cực kỳ khó coi.

Nhìn rõ trang phục và mặt mũi, Khương Tử Nha biến sắc: "Hoàng Long sư huynh, không sao chứ...

Sư huynh!" Khương Tử Nha vội chạy tới đỡ.

Hoàng Long mặt trắng bệch, nhìn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận với

vẻ kinh khủng, gương mặt như vừa trải qua ác mộng, toàn thân run rẩy kịch liệt.

"Chết hết rồi, chết sạch rồi...

Đáng sợ quá!" Lão lẩm bẩm, thần tình kinh hãi, bỗng nhiên hai tay bóp chặt cánh tay Khương Tử Nha, mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn lão, rồi biểu cảm cứng đờ chợt chuyển thành nụ cười kỳ quái: "Vân Trung Tử sư huynh, huynh chưa chết sao?

Tốt quá, thật là tốt.

Sư đệ đưa huynh về Côn Luân.

Hắc hắc hắc..." Hoàng Long chân nhân cười quái dị, buông Khương Tử Nha ra, múa may quay cuồng đi về phía xa, bản năng tránh xa Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Khương Tử Nha đứng hình, cả người phát lạnh.

Hoàng Long chân nhân điên rồi!

Chuyện không thể tin nổi này lại xảy ra ngay trước mắt.

Trong trận pháp đó đã xảy ra chuyện gì mà có thể bức điên cả một vị thần tiên?

Khương Tử Nha cứng ngắc quay cổ nhìn về phía trận pháp, mặt đầy chấn kinh.

Nếu trước đó lão coi đây là trận nhãn, thì nay trong mắt lão, đó là một tòa địa ngục.

"Thiên chi đạo, vạn vật cương thường, vạn vật chi tự.

Vô tự tắc âm dương loạn, vô tự tắc thiên địa hỗn..." "Đạo, là vật nguyên sơ, là khởi đầu của Thái Sơ, Thái Sơ từ không sinh có, khởi đầu là một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật..." Lúc này, trên không thành Tây Kỳ vang lên những tiếng đạo âm.

Có hai giọng nói, một giọng trầm hùng từ tính, một giọng phiêu miểu vô tình, lời nói ra khiến đại đạo hiện hình.

Cùng với âm thanh là hai đạo tiên quang rực rỡ, một từ phía Tây Bắc, một từ trung tâm bầu trời.

Khi tiên quang tán đi, hai đạo nhân ảnh hiện ra.

Một người mặc đạo bào thái cực trắng, mặt không cảm xúc, không vui không buồn, tay cầm phất trần, cưỡi trên một con thanh ngưu lớn, ánh mắt lãnh đạm nhìn chúng sinh.

Một người mặc đạo bào huyền sắc, chắp tay đứng trên tầng mây, sau lưng hiện ra vạn mẫu khánh vân, ánh tường quang chiếu rọi bốn phương, sau gáy có một vầng hào quang trắng rực rỡ.

Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử và Ngọc Thanh Thánh nhân "Nguyên Thủy" đã đăng tràng!

"Bái kiến Lão sư." "Bái kiến Lão sư." Thấy hai vị Thánh nhân đồng thời hiện thân, Khương Tử Nha lộ vẻ vui mừng, quỳ lạy trên đất.

Khổ sở đợi chờ, cuối cùng Thánh nhân cũng đã lên sân khấu rồi.

Cửu Khúc Hoàng Hà trận, tất phá!

Vu hồ, bay lên!

Thánh nhân ra tay, lần này ổn rồi!

Không tin là còn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa!

Ở bên kia, Cơ Phát và một đám đại thần thấy Khương Tử Nha quỳ rạp trên đất cũng tỉnh ngộ lại.

Từng nghe Khương Tử Nha giảng về sư thừa, nên biết rõ lúc này là Thánh nhân lâm phàm.

Trong lòng nhất thời vô cùng kích động, hào tình vạn trượng.

"Bái kiến Thánh nhân!" Cơ Phát dẫn đầu quỳ xuống, tức thì trong ngoài Tây Kỳ thành, người quỳ đông nghịt như kiến, bất luận là bách tính, binh sĩ, đại thần hay vương công quý tộc toàn bộ đều bái lạy trên đất.

Đám đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo như Kim Tra, Mộc Tra, Hàn Độc Long lại càng không phải nói, sớm đã quỳ lạy ngay khi hai vị Thánh nhân vừa hiện thân.

Lão Tử và Nguyên Thủy không hề đoái hoài đến chúng sinh đang bái lạy, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Cửu Khúc Hoàng Hà trận.

Chương 437

Điểm khác biệt là trong mắt Nguyên Thủy mang theo ý vị trêu đùa, Lão Tử liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, trong mắt loé lên một tia kỵ đàn.

"Sư huynh, Nguyệt giáo Tam Tiêu cùng Tiệt giáo mười một người làm hại nhiều đệ tử của ta, hôm nay không thể giữ lại nữa.

Ta đi trước phá trận, huynh thấy thế nào?" Nguyên Thủy giả vờ phẫn nộ vô cùng nói.

"Thiện." Lão Tử bình thản đáp lời.

Y nhìn thấu được bố cục bề ngoài của vị tồn tại bí ẩn kia, chính là dùng Tam Tiêu dẫn dụ Vọng Thư ra tay, sau đó hợp lực Hồng Quân, Dương Mi để phong ấn Vọng Thư.

Nhưng những thứ ở tầng thứ sâu hơn, Lão Tử vẫn chưa nhìn thấu.

Tổng cảm thấy có mưu đồ sâu xa hơn ở trong đó.

Không, đẳng cấp mưu đồ đó, y nhìn không thấu.

Chỉ có thể kỳ vọng xem Nguyệt Chủ có thể dùng thực lực tuyệt đối để phá cục hay không.

Tiếp đó, hai vị Thánh nhân tiên quang tỏa ra, tiến vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà trận.

Trong trung tâm Cửu Khúc Hoàng Hà trận, khi Nam Cực Tiên Ông cũng đã thân tử đạo tiêu, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu cùng Tiệt giáo Thập Thiên Quân đều quay về tâm trận.

"Đủ rồi!

Lui ra đi, trận chiến tiếp theo, cho dù là ta e rằng cũng khó lòng bảo toàn cho các ngươi!" Bỗng nhiên, một giọng nói thanh lãnh, lạnh lẽo thấu xương vang vọng bên tai mọi người.

Tam Tiêu và các tiên nhân Tiệt giáo sắc mặt vi biến.

Giọng nói này rất quen thuộc, chính là giọng của Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Dứt lời, trên bãi cát vàng xuất hiện một thân ảnh tuyệt mỹ mặc cung trang trắng, tay cầm quyền trượng hoàng kim.

Sự hiện thân của nàng khiến mười một vị tiên nhân Tiệt giáo không khỏi run rẩy, trên mặt hiện lên vẻ tôn kính vô hạn và sùng bái cuồng nhiệt.

Nguyệt Chủ Vọng Thư!

Một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất thiên địa Hồng Hoang.

Sự tồn tại của nàng bản thân đã là một huyền thoại.

"Bái kiến Nguyệt Chủ." "Bái kiến Lão sư." Tam Tiêu và các tiên nhân Tiệt giáo cùng lúc quỳ lạy.

"Miễn lễ." Vọng Thư phẩy tay, hư không khẽ nâng, đưa mọi người dậy.

Tam Tiêu nhìn Vọng Thư, há miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Nàng biết đối tượng mà Vọng Thư nhắc đến trong lời nói vừa rồi là ai.

Nguyên Thủy Thánh nhân, còn dùng cả từ "các ngươi", khẳng định là có Thánh nhân khác, xác suất lớn là Thái Thanh Thánh nhân.

Cũng chỉ có những tồn tại vĩ ngạn đó mới xứng đáng để Lão sư nhà mình hiện thân.

Tam Tiêu muốn giúp đỡ, nhưng cũng biết khoảng cách giữa mình và Thánh nhân là không thể đong đếm.

"Lão sư, hãy cẩn thận." Vân Tiêu thần sắc lo âu, dặn dò một tiếng.

Xiển giáo có điều bất thường, nàng đã cảm nhận được.

Lúc này nhìn lại toàn bộ sự việc từ khi Triệu Công Minh tử trận, trong lòng nàng không khỏi bất an, tổng cảm thấy như là một cái bẫy.

Cái bẫy này không nhắm vào họ, mà nhắm vào Lão sư Vọng Thư.

"Yên tâm đi!" Vọng Thư khẽ cười một tiếng.

"Bọn hắn không làm gì được ta đâu." Dứt lời, Vọng Thư giơ đôi tay búp măng thon dài, phẩy tay sử dụng không gian na di tống khứ Tam Tiêu và mười một người Tiệt giáo đi hết.

Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ở đó, Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử và Ngọc Thanh Thánh nhân Nguyên Thủy đang cưỡi mây mà đến.

Cửu Khúc Hoàng Hà trận không gây ra được chút ảnh hưởng nào với họ.

Đó chính là Thánh nhân.

Khoảnh khắc tiếp theo, những đại năng thiên địa vốn đang nghị luận xôn xao đều ngừng bặt, trợn to mắt, lộ vẻ chấn kinh nhìn tất cả những gì đang diễn ra ngoài thành Tây Kỳ.

Vương đấu với Vương!

Không ít người trái tim đang run rẩy.

Đồng thời, cũng có không ít người đang hành động.

Tại Tu Di sơn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thống lĩnh chín vạn tinh nhuệ đệ tử Tây Phương giáo biến mất không thấy đâu.

Tại Chiêu Dao sơn, Nữ Oa, Phục Hy vẻ mặt đầy lo âu liếc nhìn ra ngoài thành Tây Kỳ một cái, gọi ra linh bảo của mình, chuẩn bị sẵn sàng.

Trên Tiên giới, Đại Thiên Tôn hạ lệnh một tiếng, vô số thiên binh thiên tướng và thần tiên hội tụ lại một chỗ, binh phạt phủ Câu Trần Đại Đế và phủ Trường Sinh Đại Đế.

Phía Bắc Hồng Hoang, Chuẩn Thánh Đại Yêu dẫn theo ngàn vạn Yêu tộc, kiếm chỉ Cổ Vương thành của Nhân tộc và Vu tộc ở phía Nam Hồng Hoang.

Tại Minh giới, Âm Sơn quỷ thần đồng loạt xuất hiện, đại quân Atula của Huyết Hải xuất kích, lao thẳng về phía Địa phủ.

Người chỉ huy chính là Huyết Hải Minh Hà lão tổ.

Thiên địa Hồng Hoang đã hoàn toàn loạn lạc rồi.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà trận, Vọng Thư bình tĩnh nhìn hai vị Thánh nhân.

"Đã lâu không gặp, Vọng Thư." Nguyên Thủy nói.

"Kiến đạo hữu." Lão Tử nói.

Ánh mắt Vọng Thư lướt qua Lão Tử, đặt lên người Nguyên Thủy.

"Ngươi không phải Nguyên Thủy.

Ngươi là ai?" Nàng hỏi thẳng thừng.

Dứt lời, Nguyên Thủy và Lão Tử đồng thời biến sắc, thiên địa vì thế mà lặng ngắt như tờ, các đại năng thiên địa khắp nơi càng thêm kinh hãi.

Thật là lời nói kinh thiên động địa.

Lão Tử biến sắc là vì lời của Vọng Thư đã xác thực phỏng đoán

của y.

Kẻ đang khoác vỏ bọc Nguyên Thủy, hưởng thụ thân phận Thánh nhân này xác thực không phải sư đệ của y, mà là một vị tồn tại không rõ lai lịch.

Y nhìn Nguyên Thủy một cái, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng rời khỏi bên cạnh Nguyên Thủy, đứng ở một vị trí khác tạo thành thế chân vạc với Vọng Thư và Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy biến sắc là bởi vì khoảnh khắc này, hắn thực sự phẫn nộ.

Sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn không ngờ, chỉ vừa mới đối mặt với Vọng Thư lần đầu tiên đã bị phát hiện ra điểm bất thường, đâm thủng thân phận ngụy trang.

Vọng Thư thông minh vượt xa tưởng tượng của hắn.

Điều khiến hắn bất an hơn là khi nhìn lại mọi chuyện xảy ra sau khi Thiên Đạo xuất hiện, sơ hở lộ ra cực ít, không khả năng bị bại lộ.

Đặc biệt là với Vọng Thư.

Nhưng tại sao nàng lại phát hiện ra điểm bất thường?

Trong lòng Nguyên Thủy không chắc chắn, thậm chí có chút hoảng loạn.

Sự phát triển của sự việc đã có chút vượt ra ngoài kế hoạch.

Một sát na thiên niệm, tâm tư hắn lại trấn định lại.

Bị phát hiện thì đã sao?

Với sức mạnh của ba vị Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh vô thượng, hắn tự tin vẫn có thể hoàn thành bố cục đã định.

Một câu thôi, đối với Vọng Thư mà nói, đây là tuyệt cảnh.

Tử cục!

Hắn thắng chắc rồi!

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi Chiêu Dao, Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, tế ra chí bảo Tứ Tượng Đỉnh, nhìn bầu trời phương xa như lâm đại địch.

"Đạo hữu, quả nhiên là đã đến." Nữ Oa lạnh lùng nói với Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang hiện ra kim thân cao hàng vạn trượng trên không trung.

Ở đây, nàng không dùng xưng hô sư huynh, bởi vì kẻ đến không có ý tốt, là địch không phải bạn.

Chương 438

"Đạo của ta là duy ngã!" Tiếng vang chấn thiên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bảo tướng trang nghiêm, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, ngụ ý duy ngã độc tôn.

Nữ Oa nhìn ra được, trong mắt hiện vẻ kiêng dè.

Kẻ đi theo con đường cực đoan "Duy Ngã" này, hoặc là kẻ điên, hoặc là kẻ mạnh.

Không nghi ngờ gì, Tiếp Dẫn là kẻ mạnh.

Một cường địch thật sự.

Đặc biệt là khi hắn còn mang theo tinh nhuệ đệ tử Tây Phương giáo.

Chuyến này là để tiêu diệt Linh tộc.

Nữ Oa cũng biết mục đích sâu xa hơn là để kiềm chế nàng, không cho nàng can thiệp vào chiến trường chính ngoài thành Tây Kỳ.

Tiếp đó, Tiếp Dẫn tự nói: "Tây Phương giáo nhất định đại hưng, không thể chờ đợi kỳ hạn vạn năm.

Linh tộc phải bị xé lẻ, sau Vu Yêu không nên có thêm cường tộc bá chủ nào nữa, Nhân tộc không được, Linh tộc cũng không xong.

Khổng Tuyên phải nhập Tây Phương giáo để gột rửa nghiệp chướng.

Đây là lời thỉnh cầu thứ ba của Tiếp Dẫn.

Nếu sư muội đồng ý, ta tự khắc dẫn chúng thối lui, vĩnh viễn không bước chân vào Chiêu Dao sơn nửa bước.

Muội biết rõ muội không phải đối thủ của ta.

Cho sư muội một khắc đồng hồ để cân nhắc.

Nếu không... công phá Lạc thành, tận diệt Linh tộc!

Đừng trách sư huynh không nể tình đồng môn.” Trên gương mặt từ bi của Tiếp Dẫn xuất hiện sát ý ngút trời.

Cực hạn của ánh sáng chính là bóng tối.

Không ai biết trước khi quật khởi thành Thánh nhân, Tiếp Dẫn đã làm những gì ở Tây bộ Hồng Hoang.

Cho đến tận bây giờ, Tây bộ Hồng Hoang vẫn không có thêm bất kỳ tiên thiên thần thai nào xuất hiện.

“Công phá Lạc thành, tận diệt Linh tộc!” Vô số A-la-hán, Bồ Tát, Kim Cang nộ hống.

Tiếng chấn tiêu vân, uy lăng Chiêu Dao.

Cuộc đấu tranh giữa một đại giáo Thánh nhân và một cường tộc bá chủ đã bắt đầu.

Còn về ai đúng ai sai, ân oán thế nào đã không còn quan trọng.

Nữ Oa lông mày nhíu chặt.

Xé lẻ Linh tộc?

Khổng Tuyên nhập Tây Phương giáo?

Dùng lời của tiểu muội Vọng Thư thì chắc là “Phụt cười” mất.

“Chiến đi!” Nữ Oa không hề do dự.

“Chiến!” “Chiến!” “Chiến!” Dứt lời, trong khoảnh khắc, vô số chiến hạm và chiến quân từ trong Lạc thành bay lên, chiếm trọn bầu trời như che kín mặt trời.

Từng tiếng hô vang trực tiếp áp đảo âm thanh của Tây Phương giáo.

Khí thế cũng ngút trời, cường giả Kim Tiên cảnh vô số, Đại La cảnh cũng có hơn ba trăm vị.

Đó chính là nội hàm của một cường tộc bá chủ.

Linh tộc từng hành tẩu trên đại địa Hồng Hoang, kề vai chiến đấu cùng Vu tộc.

Linh tộc từng ở thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc mà đại chiến với ức vạn tinh nhuệ Yêu tộc và giành thắng lợi.

Vô số năm qua, dưới sự che chở của Linh tộc Tam Hoàng, bọn họ hưởng thụ cuộc sống thái bình ở Nam bộ Hồng Hoang.

Nhưng chiến ý chưa từng nguội lạnh, đao chưa từng gỉ sét.

Khi Linh tộc cần, khi Tam Hoàng cần, họ sẽ cầm đao ra chiến trường lần nữa.

Chiến trận ngút trời, sát cơ tràn ngập.

Tây Vương Mẫu tọa trấn trung quân.

Một đội quân uy vũ hung hãn như vậy khiến không ít đệ tử Tây Phương giáo mặt mày tái mét.

Dù có Thánh nhân bên cạnh cũng không ngăn nổi nỗi sợ hãi trong lòng.

Thánh nhân chiến Thánh nhân, binh sĩ chiến Linh tộc.

Đối đầu với đội quân cường hãn này, e là lành ít dữ nhiều.

Tiếp Dẫn vẫn vô bi vô hỷ, ánh mắt lạnh lùng.

Dưới Thánh nhân đều là sâu kiến, lời này không ngoa.

Dưới Hỗn Nguyên cảnh, mọi số lượng đều chỉ là những con số vô nghĩa.

Hắn có nắm chắc sẽ nhanh chóng hạ được Nữ Oa, sau đó ra tay

với chiến quân Linh tộc.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu.

Tiếng phật hiệu chính là chỉ lệnh tấn công.

Vừa dứt lời, đông đảo A-la-hán, Bồ Tát, La Hán tế ra linh bảo, phát động tấn công về phía chiến quân Linh tộc và Lạc thành.

Chiến quân Linh tộc cũng bắt đầu phản công.

Trong thoáng chốc, hai bên lao vào giết chóc lẫn nhau.

Còn hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nữ Oa, ngay khoảnh khắc đại chiến bắt đầu, thân ảnh đã lóe lên, tiến vào hỗn độn ngoài thiên ngoại thiên.

Lạc thành ở ngay dưới chân, không vị Thánh nhân nào có thể chịu đựng nổi nhân quả từ dư chấn đại chiến làm ảnh hưởng đến ức vạn sinh linh.

Nữ Oa không thể, Tiếp Dẫn cũng không thể.

Tại Địa phủ, liên quân gồm Tây Phương giáo, Ác Quỷ và Atula tộc từ U Minh Huyết Hải đã bao vây Địa phủ ba tầng trong ba tầng ngoài.

Đệ tử Tây Phương giáo lộ vẻ từ bi, trong lòng đầy hoan hỷ, hạ được Địa phủ thì sau này sẽ có điểm thu hoạch công đức cố định, cũng có thể thực hiện giáo nghĩa "kiếp này chịu khổ, kiếp sau hưởng phúc".

Đây là món vũ khí sắc bén của giáo nghĩa, nếu thực hiện được, Tây Phương giáo chắc chắn đại hưng.

Cho dù Hồng Quân cũng không cản nổi.

Thế nên Địa phủ là trọng trung chi trọng.

Đám Ác Quỷ cũng hớn hở, từng tên cao hàng vạn trượng nhìn chằm chằm vào Vu tộc và hồn phách sinh linh trong Địa phủ.

Chỉ cần nuốt được những kẻ nhỏ bé kia, thực lực chắc chắn tăng mạnh.

Tộc Atula thì không cầu mong gì nhiều, cũng chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ muốn sát lục, đám hàng xóm Vu tộc này quản lý quá nhiều năm rồi, bọn chúng không thích nên muốn giết sạch.

Vừa hay Minh Hà giáo chủ cũng đồng ý đạo lý này.

Mọi thứ đều tuyệt vời.

Tộc Atula liếm môi, đại đao đã không nhịn được nữa.

Đương nhiên, tam phương thế lực không quên rằng trong Luân Hồi điện của Địa phủ có một vị Thánh nhân tọa trấn.

Hậu Thổ!

Nhưng họ dám đến thì tự nhiên có người chống lưng.

"A Di Đà Phật, Hậu Thổ sư muội, vẫn khỏe chứ." Một giọng nói khiến người ta nghe thấy như gió mùa xuân vang lên.

Chuẩn Đề Đạo Nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ hiện ra giữa không trung, trên thân tỏa ra tiên quang trắng vô tận, hành lễ với Hậu Thổ.

Hắn luôn rất hiểu lễ số.

"Hừ." Hậu Thổ lạnh lùng đáp lại.

Nàng đứng trên cầu Nại Hà, vẻ mặt đầy mỉa mai nhìn Chuẩn Đề, không thèm che giấu.

Khoảnh khắc này, Tổ Vu Hậu Thổ dám yêu dám hận không còn đeo mặt nạ nữa.

Chương 439

“Chuẩn Đề thất phu, muốn chiến thì chiến!

Đừng tưởng ta không biết năm đó mười mặt trời cùng xuất hiện là do ngươi giở trò quỷ, hại chết Khoa Phụ và Hậu Nghệ, gián tiếp khơi mào đại chiến Vu Yêu.

Hôm nay nợ mới nợ cũ tính một thể đi!” Hậu Thổ không hề kiêng dè Chuẩn Đề.

Tuy Chuẩn Đề thành Thánh sớm hơn nhiều, nhưng nàng có Vọng Thư là một kẻ “hack game”, truyền thụ cho đủ loại thần thông thuật pháp đỉnh tiêm.

Về phương diện linh bảo, bộ pháp bảo cực phẩm tiên thiên gồm Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút trong tay cũng không hề kém cạnh Thất Bảo Diệu Thụ.

Có thể nói, thực lực nàng còn cao hơn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vẫn luôn là kẻ đứng cuối bảng trong các Thánh nhân.

Còn đám Ác Quỷ, đệ tử Tây Phương giáo và tộc Atula, Hậu Thổ cũng chẳng bận tâm.

So đông người?

Vu tộc chưa từng sợ ai.

Dù sau đại kiếp Vu Yêu, Vu tộc vẫn còn hàng ức Vu nhân sống sót ở Nam bộ Hồng Hoang.

Với bản tính thiện chiến, phút chốc có thể kéo lên hàng ức chiến quân.

Hậu Thổ hiểu rõ, sức mạnh hạt nhân của Vu tộc vẫn tồn tại.

Những Tổ Vu từng chấn động thiên địa năm xưa đều còn "sống".

Đó là niềm tin và cơ sở để Vu tộc đại chiến.

Tất cả đều bắt nguồn từ Vọng Thư.

Một sát na thiên niệm, Hậu Thổ cảm thấy có chút bùi ngùi.

Năm đó vị Nguyệt Chủ bị Tây Phương nhị thánh chặn cửa, bị Yêu tộc ức hiếp, bị bức đến mức phải một mình gánh quan tài lên Thiên giới, giờ đây lại dệt nên một tấm lưới lớn bao trùm Hồng Hoang, nắm giữ những sức mạnh và thế lực mạnh nhất.

Kẻ nào muốn phá tấm lưới này chắc chắn phải chuẩn bị tinh thần đầu rơi máu chảy.

Đồng thời Hậu Thổ cũng có chút đau lòng.

Để làm được nhiều việc như vậy, không biết Vọng Thư đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết.

Những gì nàng thấy có lẽ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Chuẩn Đề: "..." Hắn phát hiện Hậu Thổ sau khi nói xong một câu hung hồn thì đôi mắt đẹp chớp chớp, tiêu cự không còn ở đây, nàng thẩn thờ rồi.

Như vậy thật không nể mặt Thánh nhân chút nào.

Trong phút chốc, hắn phẫn nộ tột cùng.

Chết tiệt!

Ngươi nghĩ ta là Chuẩn Đề Đạo Nhân đường đường là giáo chủ Tây Phương giáo, đệ tử Hồng Quân không xứng làm đối thủ của ngươi sao?

"Thật là khinh người quá đáng!

Tấn công!

Toàn quân xuất kích!

Công phá Địa phủ!" Chuẩn Đề mặt xanh mét, trực tiếp hạ lệnh tấn công.

Đồng thời tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, ánh bảo quang bảy màu rực rỡ tỏa ra, quét về phía Hậu Thổ.

Hắn muốn chứng minh rằng trong các Thánh nhân giữa thiên địa, hắn tuyệt đối không phải kẻ yếu nhất!

"Chiến!" Phía bên kia, Hậu Thổ cũng hồi thần, tế ra Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút nghênh chiến Chuẩn Đề.

"Sát!" Tiếng hét giết chấn thiên vang lên, tại lối vào Địa phủ, Hậu Nghệ cầm cung, Khoa Phụ cầm đào mộc trượng, Thường Nga cầm Nhật Nguyệt Song Hoàn dẫn chúng sát ra.

Lúc này không cần giấu giếm thân phận nữa, bởi vì sau trận chiến này, các Ma Thần của Vọng Thư sẽ đường hoàng chung sống giữa thiên địa.

Tại Thiên đình, tường quang vạn trượng, mây màu như biển, các tiên cung ẩn hiện trong biển mây.

Một khung cảnh tiên cung thịnh vượng.

Chỉ có điều Thiên đình lúc này không còn vẻ tường hòa như xưa, mà đầy rẫy sát cơ.

Mâu thuẫn giữa Ngọc Đế Hạo Thiên, Vương Mẫu Dao Trì và La Sinh Môn đã phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Đại quân hai bên đối trì bên bờ Thiên Hà, đại chiến sắp bùng nổ.

Phía "Thảo Nghịch Quân" có hơn một ngàn vạn thiên binh thiên tướng, tất cả thần tiên, bất luận văn thần hay tiên nga đều cầm pháp

bảo ra chiến trường.

Hạo Thiên, Dao Trì phóng ra pháp thân khổng lồ đứng bên bờ sông, nhìn chằm chằm bờ bên kia.

Thiên đình dốc toàn lực cho trận chiến này.

Thắng, Thiên đình nắm đại quyền.

Thua...

Thiên đình không còn tồn tại.

Hạo Thiên, Dao Trì đánh cược tất cả những gì có thể mang lên bàn cân.

Phía bên kia là chúng nhân La Sinh Môn.

Cũng có số lượng hàng ngàn vạn, toàn bộ mặc hắc y thêu minh nguyệt, ma diễm ngút trời... quả thực không phù hợp với phong cách tổng thể của Thiên đình.

Đây là thành quả mà Vọng Thư phát triển từ Phong Ma Bảng năm xưa.

Nắm quyền thống trị thiên địa, cai trị Tam Giới.

Trên có thể dương phụng âm vi, nghe điều không nghe tuyên.

Dưới có thể giám sát quần tiên, bình định tiên môn.

Phân bộ La Sinh Môn tại Thiên đình, đến nay đã trở thành thế lực đỉnh tiêm khiến người ta nghe danh đã biến sắc.

Là lưỡi đao của Vọng Thư, là ưng khuyển của Nguyệt Chủ.

Giờ đây Hạo Thiên muốn hủy đi lưỡi đao này, câu trả lời tự nhiên là sự phản phệ của lưỡi đao.

Lúc này, bên phía La Sinh Môn, đứng bên bờ Thiên Hà chỉ có một người, cũng phóng ra pháp thân vĩ ngạn, mặc tử y cung trang, dung

mạo cực kỳ diễm lệ, khí chất vừa ung dung hoa quý vừa có uy nghiêm của Nữ Đế.

Chỉ đứng đó thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy kinh diễm vạn cổ.

Dù Hạo Thiên, Dao Trì là đệ tử Đạo Tổ, có cực phẩm tiên thiên linh bảo do Đạo Tổ ban cho, nhưng chúng nhân La Sinh Môn, thậm chí một bộ phận thần tiên Thiên đình vẫn tin rằng vị Nữ Đế này có thể chiến thắng Hạo Thiên, Dao Trì.

Bởi vì thân phận của nàng: Thương Dương, thủ tịch đại đệ tử của Nguyệt giáo.

Khi mà nhị đệ tử Vân Tiêu đã có thể đánh cho ba vị Chuẩn Thánh của Xiển giáo không kịp trở tay, thì Thương Dương đáng sợ đến mức nào?

Trong tay nàng lại được Vọng Thư ban cho trọng bảo gì?

Với thân phận đó, với gia sản hào phóng của Nguyệt Chủ, một món Tiên Thiên Chí Bảo cũng là điều cực kỳ có khả năng...

Không có câu trả lời, ngay cả Hạo Thiên, Dao Trì trong lòng cũng không chắc chắn.

Họ ghét cái cảm giác không thể kiểm soát này.

Nhưng không còn cách nào, La Sinh Môn đã trở thành vật ký sinh lớn nhất trong Thiên đình, sắp đến mức đoạt xá và thôn phệ.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng nhân cơ hội Nguyệt Chủ bị người ta kìm chân mà ra tay trước.

Một khắc bình tĩnh ngắn ngủi.

Hai bên Thiên Hà không ai nói lời nào.

Khí áp cực thấp, mọi người đều biết đại chiến sắp bắt đầu rồi.

Trong đại quân Thiên đình, không ít thần tiên nuốt nước bọt, không ít tiên nga mặt trắng bệch, tay chân run rẩy không ngừng.

Còn trong đại quân La Sinh Môn lại là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Không sợ hãi, không lùi bước, không run tay.

Những kẻ chúa tể sát lục.

"Sát!" Thương Dương bình thản ra lệnh, giọng nói vang vọng khắp Tiên giới.

Chương 440

Không cần do dự, Hạo Thiên, Dao Trì muốn ra tay với phủ Câu Trần và phủ Trường Sinh, tức là đối đầu với nàng, đối đầu với Nguyệt giáo.

Tất cả kẻ địch đều phải chết!

Hạo Thiên, Dao Trì...

đệ tử Đạo Tổ thì đã sao, La Sinh Môn trong Thiên đình còn có cả Hồng Vân lão tổ, Côn Bằng lão tổ năm xưa.

Đó là những tồn tại từng khiến vô số đại năng Hồng Hoang phải ngước nhìn.

Quan trọng hơn, nàng có niềm tin!

Thương Dương ánh mắt kiên định.

Hai món linh bảo từ trong cơ thể bay ra, một là Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, một là Phân Bảo Nham.

Cả hai tỏa ra bảo quang rực rỡ, chấn động hư không.

Thương Dương cầm hai bảo vật, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, Dao Trì, dùng pháp lực tuyên cáo với thiên địa: "Chiêu cáo thiên địa, chúng sinh lắng nghe.

Nay có Ngọc Đế Hạo Thiên, Vương Mẫu Dao Trì nghe lời sàm ngôn của tiểu nhân, dấy binh tạo phản, gây ra binh tai vô lượng, họa hại Tam Giới.

Nay, ta là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế Thương Dương phụng mệnh Giáo chủ Nguyệt giáo Vọng Thư, bình định phản quân, thanh quân trắc!" "Bình phản quân, thanh quân trắc!" Cả đại quân La Sinh

Môn bùng phát tiếng hô vang dội nhất.

Từng giáo đồ La Sinh Môn gào thét khẩu hiệu, cuồng nhiệt phát động xung kích.

Ngọc Đế tạo phản!

Thế nên ta phải... bình phản!

Lời này nghe thật sự quá tráng khí!

Quá cuồng, quá bá đạo, nhưng lại cực kỳ phù hợp với tâm cảnh của chúng nhân La Sinh Môn lúc này.

Không có ta, lấy đâu ra ngàn vạn thiên binh hôm nay?

Không có ta, lấy đâu ra văn trị võ công hôm nay?

Muốn qua cầu rút ván sao?

Xin lỗi, không được!

Hạo Thiên không xong, Dao Trì cũng không được.

"Sát!" Tiếng hét giết chấn thiên, vô số hắc y nhân La Sinh Môn như thủy triều vượt qua Thiên Hà giết về phía đại quân Thiên đình.

Phía bên kia, mặt Hạo Thiên và Dao Trì xanh mét, khó coi cực điểm.

Tạo phản?

Thanh quân trắc?

Đồ khốn nạn!

Thương Dương đáng giết, La Sinh Môn đáng diệt, Nguyệt giáo phải trừ!

"Sát!" Thiên Đế nổi giận hạ lệnh.

Trong nháy mắt, trống trận vang rền, cờ xí phấp phới, vô số thiên

binh thiên tướng cưỡi mây trắng giết về phía La Sinh Môn.

Chớp mắt, hai quân chạm nhau, giống như hai vùng biển khác màu va chạm.

Vô số người ngã xuống, máu tươi như hoa máu tung tóe, thi thể rơi xuống Thiên Hà như mưa.

Không lâu sau, Thiên Hà đã biến thành Huyết Hà.

Ngày hôm đó, Thiên đình Tiên giới nhuốm màu máu.

Tiếng than khóc, tiếng thét thảm, tiếng thống khổ, tiếng chửi rủa không dứt bên tai.

Thần tiên cũng có kiếp số.

Dường như cả hai bên đều đã quên năm đó Thiên đình mới lập, hai bên đã hợp tác chân thành đến nhường nào.

Lúc này, tại đồng nội Mục Dã ngoài Cổ Vương thành của Nhân tộc, đại chiến cũng đang nổ ra giữa Yêu tộc và Nhân tộc.

Chuẩn Thánh Sư tộc dẫn đầu ngàn vạn Yêu tộc và thượng cổ chiến quân Nhân tộc của Tam Hoàng sát phạt đến thiên hôn địa ám.

Nợ mới nợ cũ chồng chất.

Yêu tộc muốn tiêu diệt Nhân tộc để đoạt lại vị thế bá chủ.

Nhân tộc muốn báo thù đại kiếp năm xưa, triệt để phúc diệt Yêu tộc.

Bất tử bất hưu!

Không ai lùi bước!

Tử chiến!

Đất Mục Dã đầy rẫy thi thể, máu chảy thành sông.

Đại chiến Chiêu Dao sơn, đại chiến Địa phủ, đại chiến Thiên đình,

đại chiến Nhân-Yêu... cùng với cuộc đối đầu cấp Thánh nhân ngoài Tây Kỳ thành.

Trong thời gian ngắn, bốn trận đại chiến nổ ra khiến các đại năng thiên địa đang quan sát phải chấn động tâm can, hận không thể biến thành kiến để trốn đi.

"Mẹ ơi, định hủy diệt Hồng Hoang luôn sao?" "Nữ Oa đấu Tiếp Dẫn, Hậu Thổ đấu Chuẩn Đề, Thương Dương đối Hạo Thiên Dao Trì, Nhân tộc Tam Hoàng đối Yêu tộc Đại Thánh... lại có Vọng Thư đối Thái Thanh và Nguyên Thủy..." "Đây là đại kiếp diệt thế rồi!

Phong thần cái gì nữa?

Đánh thế này thì trời sập mất!" "Đại kiếp lần này đáng sợ hơn cả Long Hán và Vu Yêu!" "Đúng thế!

Từ khi Vọng Thư xuất hiện, tim ta cứ treo ngược cành cây.

Cầu xin các đại lão nghĩ cho thương sinh chút đi...

Hồng Hoang xong đời rồi!" "Da đầu tê dại, sợ hãi phát khiếp, chỉ sợ giây sau là quay về Hỗn Độn." "Hy vọng các Thánh nhân có chừng mực." "Chừng mực?

Có lẽ chỉ khi Đạo Tổ hiện thân mới ngăn nổi.

Đạo Tổ ở đâu, mau hiện thân đi!" "May mà Thông Thiên Thánh nhân chưa tham chiến... nếu y tham chiến thì đúng là đại chiến toàn bộ Thánh nhân, loạn cào cào hết!" "Sẽ tham chiến thôi!

Kim Linh Thánh Mẫu đã xuất hiện, chứng tỏ Tiệt giáo đã nhập cuộc...

Thông Thiên vốn đứng về phía Vọng Thư, xác suất lớn sẽ hiện thân ở Tây Kỳ để trợ chiến." "Trận đại kiếp này ta nhìn không thấu.

Một bên là Vọng Thư vạn cổ bất bại, mạnh mẽ khôn cùng, lại có

nhiều Thánh nhân trợ trận, át chủ bài không biết sâu đến mức nào.

Một bên là tồn tại bí ẩn kết hợp với Tây Phương nhị thánh và Thái Thanh... e là tu vi cũng trên cả Thánh nhân." "Trận này kết quả khó đoán rồi!" Vô số đại năng nghị luận xôn xao, lòng đầy thấp thỏm.

Trận đại chiến này không chỉ giải quyết mâu thuẫn giữa các đại giáo Thánh nhân, mà còn là cuộc tranh giành chủ nhân thiên địa.

Dù bên nào thắng, vị thế của Hồng Hoang cũng sẽ đại biến.

Mọi người đều chờ đợi một kết cục cuối cùng.

Ngoài Tây Kỳ thành, Vọng Thư cùng "Nguyên Thủy" và Lão Tử đang cương trì.

Khi đại chiến nổ ra khắp nơi, ánh mắt nàng cũng dõi theo những nơi đó.

Đại chiến thiên địa liên quan đến vận mệnh của ức vạn sinh linh đã bắt đầu.

Nhưng ba vị tồn tại vô thượng ở đây đều hiểu rõ, nơi thực sự giải quyết đại chiến chính là ở chỗ này.

Ba bên... chỉ có một kẻ chiến thắng.

"Đi vào Hỗn Độn, sinh tử chiến!" "Nguyên Thủy" bình thản nói, chiến ý dâng cao nhìn Vọng Thư.

Cấp Thánh nhân dốc toàn lực mới đánh vỡ được Hồng Hoang, nhưng đối với Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, đó chỉ là chuyện phẩy tay.

Để không làm thiên địa kỷ nguyên đặc thù này quay về Hỗn Độn, hắn đề xuất đại chiến trong Hỗn Độn.

Chương 441

Hắn tin Vọng Thư sẽ đồng ý.

Đối với những tồn tại đã chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh, thiên địa Hồng Hoang đã không còn nhiều ý nghĩa, dù có rơi vào Hỗn Độn họ vẫn sống tốt.

Nhưng Vọng Thư không đi, chứng tỏ nàng còn quyến luyến thiên địa này, còn quan tâm đến một số sinh linh trong đó.

Nàng không yên tâm rời đi.

Tuy là Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh nhưng vẫn có tình.

Đó chính là khuyết điểm của Vọng Thư.

Khuyết điểm này bị "Nguyên Thủy" nắm thóp.

Mọi kế hoạch dụ nàng nhập cục và phong ấn nàng đều lấy điểm "hữu tình" này làm đột phá khẩu.

Nếu Vọng Thư vô tình, hắn khó lòng đối phó.

Thế nên hắn chắc chắn Vọng Thư sẽ chấp nhận đề nghị.

"Nguyệt Chủ, nếu không hiềm lão đạo pháp lực thấp kém, lão đạo nguyện trợ giúp một tay." Lúc này, Lão Tử lên tiếng.

Giọng nói mang theo vài phần bi thương, gương mặt già nua cũng thêm vài phần hận ý.

Hận Vọng Thư sao?

Hận.

Ân oán giữa họ không thể điều hòa.

Nhưng y càng hận vị tồn tại bí ẩn trong lốt "Nguyên Thủy" kia

hơn.

Bởi vì kẻ đó đã giết chết Nguyên Thủy thật sự.

Giết chết sư đệ của y.

Đó là huyết hải thâm thù.

Là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử quyết định phải báo thù này.

"Có ta nữa!" Trong Cửu Khúc Hoàng Hà trận, một giọng nói hào sảng vang lên.

Hư không lóe lên, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Người này mặc đạo bào màu xám xanh, thân hình cao lớn, sau lưng đeo một thanh trường kiếm tiên quang màu tím.

Chỉ đứng đó thôi đã có sát ý ngút trời, cảm giác đội trời đạp đất.

Nơi y đứng, hư không chấn động.

Người đó chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì Nguyên Thủy, cũng vì Nguyệt Chủ.

Tuy Nguyên Thủy và y có nhiều hiềm khích, nhưng người chết là hết, dù sao vẫn còn tình nghĩa Tam Thanh.

Ức vạn năm chung sống, tiếng gọi sư huynh sư đệ đó y không quên được.

Vì đệ tử, vì đại giáo tranh giành mà giờ đây ngay cả bản thân Nguyên Thủy cũng bị hại... y tự nhiên sẽ buông bỏ mâu thuẫn để báo thù.

Nguyệt Chủ lại giúp y rất nhiều, y nợ ân tình lớn.

Bất luận từ phương diện nào, y cũng nên tham chiến một trận.

Hơn nữa, trận chiến đỉnh cao nhất Hồng Hoang này nếu thiếu

Thông Thiên thì thật vô vị.

"Thông Thiên kiến huynh trưởng." "Kiến Nguyệt Chủ." Thông Thiên chắp tay hành lễ với Lão Tử và Vọng Thư.

Huynh trưởng?

Dù Lão Tử tu Thái Thượng Vong Tình đạo, nội tâm đạm bạc nhưng lúc này nghe thấy hai chữ đó, lệ suýt tràn mi.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Đã bao nhiêu năm y không được nghe tiếng "huynh trưởng" từ miệng Thông Thiên?

Kể từ khi Tam Thanh nảy sinh hiềm khích sau khi thu đồ ở Côn Luân sơn đến nay mới nghe lại.

Giờ đây xưng hô ấy lại vào tai, sao y không kích động cho được!

Điều đó đại diện cho việc Thông Thiên đã từ bỏ những tranh chấp cũ, quay lại với Tam Thanh.

"Hảo!

Hảo!

Hảo!" Lão Tử vỗ tay cười lớn liên tục nói tốt.

Khoảnh khắc này y vô cùng hoan hỷ.

Thân ảnh y lóe lên đứng cạnh Thông Thiên, mặt đầy nụ cười.

Trong não hải hiện lên hình ảnh xa xưa khi Tam Thanh cùng nghe đạo dưới tòa Đạo Tổ.

"Huynh trưởng, đệ có thể trở thành Thánh nhân như lời Lão sư nói không?" Thông Thiên ngây ngô hỏi.

"Đương nhiên có thể, chúng ta là Tam Thanh, căn cước là nguyên thần của Bàn Cổ mà." Nguyên Thủy mỉm cười xoa đầu Thông Thiên.

“Nhưng Lão sư hôm nay giảng khó quá, đệ hoàn toàn không hiểu gì hết!” Thông Thiên mê mang chớp mắt.

“Ta cũng vậy.” Nguyên Thủy có chút u buồn nói.

“Ta giảng, các đệ nghe.” Lão Tử lộ nụ cười từ thiện nhìn hai vị đệ đệ.

Đạo vô cực hạn, Thái Cực âm dương.

Tận cùng của ánh sáng là bóng tối, tận cùng của vô tình là hữu tình.

Thái Thanh Thánh nhân đã ngộ rồi.

Khoảnh khắc này, cảnh giới đại đạo của y tăng trưởng phi tốc.

Trong chớp mắt đã đạt đến bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Chỉ cần tham ngộ tiêu hóa kỹ lưỡng là có thể phá khai thiên môn Hỗn Nguyên cảnh.

“Lão quan, ân oán giữa ông và ta coi như thanh toán xong.” Lúc này, giọng nói thanh lãnh của Vọng Thư vang lên.

Nàng phẩy tay, một đạo tiên quang kim hoàng từ chân Lão Tử bay về đầu ngón tay nàng.

Năm đó nàng trừng phạt Lão Tử vĩnh viễn bị thương ở chân, lúc này nàng chủ động xóa bỏ.

Từ đây, ân oán thực sự kết thúc.

Những hiềm khích ngày trước tan thành mây khói.

Vọng Thư đã buông bỏ, Thông Thiên cũng buông bỏ được.

Một kẻ Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh như nàng không có gì là không buông bỏ được.

Lão Tử cảm nhận cơn đau ở chân biến mất, ngẩn người.

Cơn đau hành hạ bấy lâu đột nhiên biến mất thật sự có chút không quen.

Sau đó, thay vào đó là sự vui mừng và nhẹ nhõm.

Y hiểu rằng hành vi này của Vọng Thư không chỉ là xóa bỏ trừng phạt, mà quan trọng hơn là y không còn nằm ở phía đối lập với nàng nữa.

Tuy chưa phải bạn bè nhưng cũng không còn là kẻ thù.

Đó là chuyện tốt thiên đại.

Quỷ mới biết làm kẻ thù của một vị vô thượng tồn tại là trải nghiệm tồi tệ thế nào.

Chỉ cần có lựa chọn, không ai muốn đứng ở phía đối địch với Vọng Thư.

Đặc biệt lúc này khi đã bán bộ Hỗn Nguyên, đứng gần Vọng Thư y càng cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của nàng.

Đứng ở đó là một vận mệnh hạo hãn, thần bí mạc trắc.

Vô thủy vô chung, có vĩ lực vô thượng.

Chương 442

Thiên địa ngừng vận hành xung quanh nàng, đại đạo không ngừng hiển hiện.

Một điều tử thiên đại đạo và một vận mệnh đại đạo xuyên suốt kỷ nguyên thiên địa, hạo hãn vô cùng, khiến vạn vật bao gồm cả Hỗn Độn phải thần phục.

Một vị Đế hoàng thực sự!

So với nàng, đạo trên người tồn tại bí ẩn "Nguyên Thủy" yếu hơn hẳn.

Tuy cũng là Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh nhưng so với Vọng Thư thì như dòng suối nhỏ so với đại dương vậy.

"Đệ tử tạ Nguyệt Chủ!" Lão Tử trịnh trọng thi lễ.

Trong phút chốc, Vọng Thư mỉm cười.

"Hừ, diễn xong chưa.

Xong rồi thì đi thôi.

Đi vào Hỗn Độn!" "Nguyên Thủy" không chịu nổi nữa.

Làm cái gì vậy, hết huynh đệ hòa hảo lại đến băng thích tiền hiềm.

Coi ta không tồn tại sao?

Thật quá đáng.

Dứt lời, thân ảnh "Nguyên Thủy" lóe lên biến mất, đi về phía ba mươi ba tầng trời.

"Lát nữa hãy cẩn thận, hắn có hậu thủ, bao gồm cả Hồng Quân lão sư và Dương Mi lão tiên đều sẽ trợ giúp hắn, thậm chí có thể có

những thủ đoạn khác mà ta không biết.” Lão Tử truyền âm cho Vọng Thư và Thông Thiên.

Đã cùng một trận doanh, chuyện quan trọng này y tự nhiên không giấu giếm.

Về thủ đoạn sâu hơn của “Nguyên Thủy”, y có phỏng đoán chắc chắn trong lòng.

Bởi vì với đạo hạnh mà “Nguyên Thủy” thể hiện, dù cộng thêm Hồng Quân và Dương Mi cũng khó đạt được mục đích phong ấn Vọng Thư, đỉnh đa là ngang sức ngang tài.

Nếu không thể trừ khử triệt để Vọng Thư thì bố cục vạn cổ này chẳng có ý nghĩa gì.

Thế nên chắc chắn có cạm bẫy.

Cục trong cục!

Chỉ là Lão Tử chưa đoán được điểm mấu chốt nằm ở đâu.

“Ta biết rồi.” Vọng Thư gật đầu, những tin tức này nàng đã biết sớm.

Về việc “Nguyên Thủy” có mưu đồ sâu hơn nàng cũng có phỏng đoán.

Dù sao ở cảnh giới này, thứ có thể gây đe dọa chỉ có mấy thứ “âm gian” đó thôi.

Tiếp đó, ba người đồng thời di chuyển đến ba mươi ba tầng trời.

Gọi là di chuyển nhưng thực chất chỉ là bước một bước, trong nháy mắt đã đến.

Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời lúc này cực kỳ náo nhiệt.

Có hai chiến trường Thánh nhân đã mở ra, một là Tiếp Dẫn đại

chiến Nữ Oa.

Tiếp Dẫn hiện ra kim thân phật tượng vĩ đại, vận dụng vô lượng phật pháp thần thông như Phật Quốc Trong Lòng Bàn Tay, Nhất Niệm Hoa Khai, Mộng Trung Tam Thiên Giới để tấn công Nữ Oa.

Không hổ là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chỉ dùng thần thông pháp lực đã ép Nữ Oa vào thế bị động.

May thay, Nữ Oa tế ra chí bảo Tứ Tượng Đỉnh, lấy uy lực chí bảo để chống đỡ.

Một chiến trường khác là Chuẩn Đề đại chiến Hậu Thổ.

Chuẩn Đề tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, tiên quang tỏa sáng rực rỡ, đủ loại thần thông pháp tắc tung ra dồn dập, cực kỳ khủng bố.

Hậu Thổ dùng Sổ Sinh Tử chống đỡ, đồng thời chọn lối đánh cận chiến.

Một quyền phá hư không, một quyền phá thánh thể, một quyền băng diệt thiên địa.

Giữa tay chân là vạn thiên đại đạo băng tán, dùng lực phá pháp.

Tổ Vu trong đại chiến Thánh nhân tự nhiên chọn phong cách chiến đấu phù hợp nhất.

Cuộc quyết đấu giữa một chiến sĩ và một pháp sư.

Chiến sĩ Hậu Thổ đánh đấm ra trò, khiến vị pháp sư "máu giấy" không có chí bảo hộ thân như Chuẩn Đề phải biến sắc, điên cuồng né tránh.

Chỉ trong tích tắc, hai người đã giao đấu hàng vạn lần trong Hỗn Độn.

Vọng Thư, Lão Tử, Thông Thiên chỉ liếc nhìn bốn vị Thánh nhân một cái rồi thôi, ánh mắt họ hướng về nơi sâu tận cùng của Hỗn Độn,

nơi có một đạo ánh sáng màu huyết sắc hiện ra, chiếu sáng Hỗn Độn vô ngần.

Nơi đó không còn là không gian Hỗn Độn xám xịt nữa, mà có một tòa tiên thành vĩ đại giáng lâm.

Rộng lớn vô biên, tỏa ra đại đạo chiến ý, tam thiên đại đạo rên rỉ ở gần đó.

Trong thành có hai bức tượng vĩ đại cao hàng vạn dặm, một gọi là Thiên Công, một gọi là Thổ Bá.

Dưới chân tượng là vô tận thi thể thần ma, tay chân máu me bê bết, máu thần dị nhiễm đỏ cả tiên quang trắng.

Một tòa thần thành vô thượng từ thời tiền sử.

Đáng sợ và hãi hùng.

"Đó chẳng lẽ là... tòa thành đó!" "Nơi đó thực sự tồn tại sao!" Vọng Thư nhìn tòa thành xuất hiện, trợn tròn mắt, đôi môi anh đào khẽ mở, lộ vẻ chấn kinh hiếm thấy.

Tòa thành này nàng biết!

Nguy cơ sinh tử lớn nhất khi nàng xuyên việt chính là do tòa thành này mang lại.

Năm đó khi Thái Âm Tinh hóa hình, Cửu Tiêu Thần Ma Kiếp đã hiện ra tòa thần thành này.

Vọng Thư vốn tưởng đó chỉ là vật do đại đạo cụ hiện, không ngờ nó thực sự tồn tại.

"Bạch Ngọc Kinh!" "Bạch Ngọc Kinh trong lời Lão sư nói!" "Vốn tưởng đó là tuyệt thế tiên thành trong vĩnh hằng quốc độ của Lão sư, không ngờ lại là vô thượng thần thành nằm trong Hỗn Độn!" "Quá xa xưa... e rằng có thể truy ngược về mấy kỷ nguyên trước!" "Mỗi cái

xác trên đó đều mang hơi thở cực kỳ mạnh mẽ, tuy không phải Hỗn Nguyên nhưng cũng ít nhất là Chuẩn Thánh trảm tam thi, thậm chí là Á Thánh!" "Thật kinh nhân!" "Ở đây chắc chắn đã xảy ra đại chiến, xảy ra đại phá diệt, chôn vùi tất cả sinh linh trong tòa vô thượng thần thành này." Lúc này, Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên cũng chấn kinh vô cùng.

Họ thay nhau đưa ra những thông tin và phỏng đoán của mình.

"Bạch Ngọc Kinh?" Trong lòng Vọng Thư khẽ động.

Nàng bỗng nhớ tới bài thơ của Lý Bạch kiếp trước: "Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, thập nhị lâu ngũ thành.

Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh." "Vận mệnh, có thể soi xét tiền thế kim sinh." Vọng Thư khẽ nói một tiếng, đầu ngón tay tỏa sáng.

Trong ánh mắt của Lão Tử và Thông Thiên, nàng kéo ra một nhánh nhỏ từ trường hà vận mệnh sâu tận cùng Hỗn Độn.

Ngay lập tức, dòng sông vận mệnh hạo hãn xuất hiện dưới chân ba người, từ hư không đến, cũng biến mất vào hư không.

Dòng nước phản chiếu tiền thế kim sinh của Bạch Ngọc Kinh, từng bức họa hiện ra.

Đó là một kỷ nguyên thiên địa mà Tiên đạo và Thần đạo cùng tu hành.

Có hai vị Hỗn Nguyên Thiên Tôn chấp chưởng thiên địa, một là Thiên Công, một là Địa Bá.

Thiên Công là lão đạo tóc trắng phất phơ, thân cao vĩ ngạn, đầu đội trời, Thần và Tiên hai đạo xây dựng một tòa thần thành sau lưng y, đặt tên là "Thái Thủy".

Trên đó có hai bức tượng thần thánh.

Chính là tòa vô thượng thần thành trước mắt ba người.

Thiên đình được thành lập ở đó, sinh linh an cư lạc nghiệp.

Cho đến một ngày, vị Thiên Đế thứ sáu mươi lăm của Thiên đình là Hạo Thần, vì không hài lòng với quy tắc truyền ngôi của Thiên Công, dục vọng kiến lập vương triều vạn cổ bất biến... nên đã đọa tiên!

Một vị Thiên Đế cấp Á Thánh đọa hóa!

Để phá vỡ quy tắc của Thiên Công, hắn dấn thân vào con đường nghiên cứu cấm thuật để tăng cường thực lực.

Có gì tăng thực lực nhanh bằng thôn phệ kẻ khác?

Ít nhất là đối với Hạo Thần thì không.

Một mặt hắn ra sức củng cố đế quyền, điên cuồng khuếch trương thế lực, mặt khác lại âm thầm hóa thân thành vô số phân thân, điên cuồng ám sát các đại năng Thần Tiên giữa thiên địa để thôn phệ nội hàm, tăng trưởng thực lực.

Vốn dĩ thiên tư tuyệt thế, lại nắm quyền Thiên Đế, khí vận gia thân, con đường Thôn Phệ đại đạo của hắn đã đi đến tận cùng.

Chương 443

Hắn lấy Thôn Phệ chi đạo, nạp sức mạnh của ba ngàn pháp tắc làm một thể, sau đó lấy lực chứng đạo thành Hỗn Nguyên.

Kinh diễm vạn cổ!

Chẳng mấy chốc đã đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên cảnh.

Nhưng lúc đó, con đường đã đứt đoạn.

Chỉ dựa vào Thôn Phệ đại đạo thì không thể phá vỡ bình cảnh Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh... hắn cần thôn phệ những tồn tại mạnh hơn: Thiên Công và Địa Bá!

Chỉ có thôn phệ hai vị Hỗn Nguyên này mới giúp hắn trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Đại chiến bắt đầu.

Hắn lấy sự an nguy của chúng sinh thiên địa mà Thiên Công yêu quý để uy hiếp, yêu cầu Thiên Công tịch diệt.

Thiên Công đã đồng ý, tự mình hy sinh trong cuộc đại tịch diệt.

Hắn toại nguyện thôn phệ được thi thể Thiên Công.

Lúc đó, Địa Bá dẫn đại quân Minh Phủ giết đến.

Ức vạn đại quân đại chiến tại thần thành Thái Thủy.

Thần thành tàn phá, Thần Tiên hai đạo và đại quân Minh Phủ đồng quy vu tận.

Địa Bá cũng dốc hết sinh mệnh cuối cùng để trọng thương Thiên Đế Hạo Thần.

Hạo Thần không còn cách nào khác, đành phải bỏ chạy vào Hỗn

Độn trị thương.

May mắn thay, sau khi rời khỏi kỷ nguyên thiên địa cũ, hắn tìm thấy kỷ nguyên Hồng Hoang đang trong thời kỳ thai nghén.

Không chút do dự, hắn từ bỏ nguyên thân, dùng sức mạnh bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh tiến vào kỷ nguyên Hồng Hoang.

Và hắn đã đánh cược tất cả để đoạt xá sinh linh khai thiên chưa tỉnh giấc là Bàn Cổ... và đã thành công!

Hắn xuất thế giữa Hỗn Độn, tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, Khai Thiên Rìu, huyết chiến ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma.

Hắn có niềm tin kiếp này sẽ mạnh hơn kiếp trước, thậm chí có khả năng bước vào Hồng Mông Đại Đạo cảnh trên cả Hỗn Nguyên Vô Cực.

Cho đến một ngày, một vị tiên nữ tuyệt mỹ mặc cung trang trắng vượt qua trường hà vận mệnh từ tương lai quay về, dao bái giữa hư không.

"Thái Âm Tinh sở hóa tiên thiên thần thai Vọng Thư, kiến phụ thần." Giọng nói thanh lãnh, tính cách cao ngạo, thiên tư tuyệt thế, Độc Ngã đại đạo vĩ ngạn và Vận Mệnh đại đạo.

Hạo Thần, hay lúc đó là "Bàn Cổ", nhìn nàng một cái, trong lòng dâng lên sóng cuộn.

Kiêng dè và quen thuộc.

Quen thuộc là vì trên người nàng, hắn ngửi thấy mùi vị của kẻ đồng loại.

Kiêng dè là vì sự mạnh mẽ của người này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lúc đó nàng chỉ là bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực, nhưng nàng đã

cầm chắc tấm vé vào cửa, chỉ cần một ý niệm là lập tức chứng đắc Hỗn Nguyên.

Với Vận Mệnh đại đạo – một trong năm loại sức mạnh chí cao – mà chứng đắc Hỗn Nguyên Vô Cực thì sẽ mạnh đến mức nào?

Hạo Hần không hiểu nổi, nhưng hắn biết một cường địch đang chờ đợi hắn ở quá khứ, hiện tại và tương lai.

Hắn bắt buộc phải tuân theo đại thế của Thiên Đạo vốn có, nếu không nếu có đại biến, những tồn tại vô thượng đó có thể từ tương lai quay về tiêu diệt hắn bất cứ lúc nào.

Thái Âm Vọng Thư, kinh diễm vạn cổ!

Phải cẩn thận đối đãi, phải bố cục vạn cổ.

Đó là ý nghĩ trong đầu Hạo Thần hóa thân thành Bàn Cổ khi lần đầu nhìn thấy Vọng Thư.

Vì vậy, hắn đã đưa ra một quyết định điên rồ: Sau khi khai thiên sẽ trở thành Thiên Đạo, dùng sự kiên nhẫn cực lớn để chờ đợi nàng, bố hạ một cái bẫy mà hắn tin là có tỉ lệ thắng tuyệt đối để trừ khử Vọng Thư.

Hắn đã làm thế.

Dùng thiên cơ dẫn dắt, dùng đại thế Thiên Đạo sai khiến sinh linh thiên địa.

La Hầu, Hồng Quân, Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân... hết thế hệ thiên tài này đến thế hệ khác bị hắn đùa giỡn trên đầu ngón tay.

Không ai nghi ngờ thiên cơ, không ai nghi ngờ Thiên Đạo... vì Thiên Đạo chỉ là trật tự vận hành của vạn vật mà thôi.

Cho đến khi Nguyên Thủy tử trận... một đạo vong hồn phiêu dạt

trên bầu trời Hồng Hoang đã thôn phệ Nguyên Thủy, đoạt vị trọng sinh!

"Thì ra là vậy!" "Tất cả đều rõ ràng rồi!" Lão Tử và Thông Thiên sau khi xem xong tiền nhân hậu quả trong trường hà vận mệnh, vừa chấn động vừa có tâm trạng phức tạp.

Chấn động vì những bí mật và câu chuyện đằng sau vị tồn tại bí ẩn kia, chấn động vì mưu kế kinh thế này, đồng thời cũng chấn động trước thủ đoạn truy hồi quá khứ của Vọng Thư.

Phức tạp là vì từ hình ảnh đó, họ thấy vị tồn tại bí ẩn Hạo Thần chính là do nguyên thần tam phân của họ hóa thành.

Nhất thời có chút khó chấp nhận.

"Không!

Phụ thần bị đoạt xá!

Thù của phụ thần, ta cũng phải báo!" Thông Thiên nhìn chằm chằm vào thần thành Thái Thủy, phẫn nộ nói.

"Sư đệ nói đúng!" Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, mặt cũng đầy hận ý.

Họ tuyệt đối không muốn thừa nhận căn cước của mình có vấn đề, điều đó khiến họ cảm thấy ghê tởm.

Vọng Thư nhìn thần thành Thái Thủy, tâm niệm xoay chuyển, trong thoáng chốc nàng đã hiểu rõ cơ sở để Hạo Thần đối phó với nàng.

"Trong bố cục này, Hồng Quân và Dương Mi thực chất chỉ là mồi nhử." "Mục đích chính là thu hút sự chú ý của ta!" "Sát chiêu thực sự đối phó ta nằm ở ngay bên cạnh ta." "Thông Thiên, Lão Tử..." "Nguyên Thủy đã có thể bị Hạo Thần thôn phệ, vậy nếu thôn phệ nốt Lão Tử và Thông Thiên thì sao?" "Với sự tích lũy từ khi khai thiên

đến nay, cộng thêm nguyên thần hoàn chỉnh, e rằng hắn sẽ trở thành chí cường giả đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh." "Hắn sẽ trở thành một đại địch!" "Điều này không thể không phòng!" Vọng Thư nhíu mày nhìn thần thành.

Quả nhiên là kẻ chuyên chơi trò mưu đồ bố cục, vị Thiên Đế Hạo Thần này đúng là một lão già chơi bẩn hạng nhất.

Ngay cả nàng nếu không cẩn thận cũng sẽ trúng chiêu.

Nhưng vì đã nhìn ra nguy hiểm bên trong, nàng tự nhiên sẽ không ngốc nghếch bước vào.

Nàng quay đầu nhìn Lão Tử và Thông Thiên, chớp mắt.

"Tặc tử này lợi hại lắm." "Hai vị đạo hữu, hãy ở đây đợi ta." "Tòa thành vô chủ kia, để ta lên trước đánh một trận đã." Giọng nói thanh lãnh vang lên trong Hỗn Độn.

Lão Tử: "..." Thông Thiên: "..." Có cần liều mạng thế không?

Chẳng lẽ hai vị Thánh nhân chúng ta chỉ đứng đây xem kịch rồi hô 666 thôi sao?

Như vậy thật không hay chút nào... chúng ta cũng có thù với hắn mà!

Lão Tử và Thông Thiên sắc mặt chợt biến.

Mạch não của Vọng Thư họ không theo kịp.

Rõ ràng là tình huống đại chiến đôi bên đã bày ra, chắc chắn càng nhiều người giúp càng tốt.

Đối diện còn có Hồng Quân lão sư và Dương Mi lão tổ nữa.

Nhưng Vọng Thư hay thật, lúc sắp mở bát thì lại không cần đồng đội.

Thật là kỳ quái vô cùng.

Vọng Thư thấy vẻ mặt mê mang của hai người cũng không giải thích nhiều.

Dù sao nàng tuyệt đối không mang theo hai quả bom hẹn giờ này ra chiến trường.

"Vận mệnh tại đây, xin hãy vào lồng." Không đợi hai người kịp phản ứng, Vọng Thư khẽ nói một tiếng.

Ngôn xuất pháp tùy, một tòa đại trận tỏa ra tiên quang trắng vô tận thăng lên từ dòng nước trường hà vận mệnh, trong nháy mắt nhốt Lão Tử và Thông Thiên vào trong.

Đối với Vọng Thư, nắm giữ hai quả bom hẹn giờ này trong tay vẫn tốt hơn.

Mọi chuyện hãy đợi sau khi đại chiến kết thúc rồi tính.

Lão Tử: "..." Thông Thiên: "..." w(?((Rốt cuộc là cái tình huống quái quỷ gì vậy trời?!

Chương 444

Một con thỏ nhỏ cưỡi trên lưng đại hổ đi dạo phố, đây là cái combo kỳ quái gì thế này?w Cú đâm sau lưng của Vọng Thư khiến hai vị Thánh nhân cảm thấy bị phản bội và vô lực sâu sắc.

Tiếp đó, Vọng Thư không thèm quan tâm đến hai người nữa, trên người tỏa ra tiên quang rực rỡ, bóng dáng tiên tử tuyệt thế bay về phía vô thượng thần thành Thái Thủy.

Thần thành Thái Thủy, Hạo Thần chắp tay đứng trên đầu bức tượng khổng lồ Thiên Công, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn ba người Vọng Thư, Lão Tử, Thông Thiên.

Thấy Vọng Thư đột ngột ra tay dùng đại trận nhốt Lão Tử và Thông Thiên lại, Hạo Thần ngẩn người, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

"Bị phát hiện rồi sao..." "Nhưng như vậy mới thú vị." "Ta đã đến đây thì đã có sự chuẩn bị hoàn toàn." "Đối với ngươi mà nói, đây là tử cục." Hạo Thần mang khuôn mặt Nguyên Thủy, vô cảm nghĩ trong lòng.

Lúc Nguyên Thủy tử trận, hắn ẩn mình trong Thiên Đạo lạnh lùng quan sát thương sinh chợt tỉnh giấc, phát hiện Thái Âm Vọng Thư đã thành Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Đáng sợ hơn là nàng chỉ mất có bảy nguyên hội thời gian.

Thiên tư đó thật sự quá khủng khiếp, không chỉ trong kỷ nguyên cũ mà ngay cả trong kỷ nguyên Hồng Hoang đầy rẫy thiên tài này cũng là độc nhất vô nhị.

Nếu để Vọng Thư tiếp tục phát triển, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, nàng có thể trở thành cường giả chí cao Hồng Mông cảnh.

Lúc đó hắn vĩnh viễn không thể thắng, thậm chí bị phát hiện...

Vì vậy hắn quả đoạn mượn thân phận Nguyên Thủy để trọng sinh vào Hồng Hoang, thuận thế đại kiếp mà bắt đầu bố cục.

Mọi thứ đều cực kỳ thuận lợi.

Sai lệch duy nhất là không biết Vọng Thư từ đâu phát hiện ra sơ hở.

Dù cho đến giờ hắn vẫn không nghĩ thông suốt được, nhưng hắn quyết định không nghĩ nữa, tiêu diệt được Vọng Thư thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết hết.

Trong lúc Hạo Thần đang suy tính, bỗng nhiên hư không lóe lên tiên quang.

Hai đạo thân ảnh hiện thân.

Một người mặc hắc đạo bào, tay cầm Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, sau lưng đeo một thanh cổ kiếm.

Một người mặc đạo bào trắng, không cầm linh bảo, phong thái cổ phác tự nhiên, cứ thế đứng tĩnh lặng giữa hư không.

Đó chính là át chủ bài trong tay Hạo Thần: Đạo Tổ Hồng Quân và Dương Mi lão tổ.

Cả hai không chào hỏi Hạo Thần, chỉ nhìn nhau một cái rồi dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, vô bi vô hỷ.

Hạo Thần không bận tâm, hai lão quái này tính tình như vậy hắn đã quen rồi.

“Nhiệm vụ cuối cùng, chiến một trận đi.” “Sau trận này, các người sẽ được tự do.” Hạo Thần nhạt giọng nói với Hồng Quân và Dương Mi, trong lời nói mang theo cái lạnh thấu xương nhắm thẳng vào Vọng Thư.

Đối với lời của kẻ ngoài hành tinh, hay chính xác là Hạo Thần, Hồng Quân và Dương Mi một vạn lần không tin.

Đều là lũ cáo già vạn năm cả rồi, ai đừng lừa ai.

Chỉ là hiện giờ bị hắn khống chế, mất đi tự do nên cũng đành chịu.

Hai người nhìn về phía Vọng Thư đang bay đến, cùng gật đầu.

Một sát na thiên niệm.

Khi Hồng Quân và Dương Mi vừa gật đầu xong, Vọng Thư với tiên tư tuyệt thế đã vượt qua không gian và thời gian, tiên quang trắng trên người tỏa ra rực rỡ, y phục bay lượn tuyệt mỹ vô cùng.

"Trảm!" Bỗng nhiên thời gian ngừng trôi, không gian đông cứng.

Ức vạn tia kiếm mang ngút trời trong phút chốc phủ kín không gian.

Lấy Hỗn Độn vĩnh hằng làm nền, ức vạn đạo kiếm mang dài hàng vạn dặm mang theo Vận Mệnh đại đạo và Duy Ngã đại đạo đột nhiên xuất hiện, trảm về phía thần thành.

Vọng Thư trực tiếp ra tay, không một lời thông báo, không một lời giao lưu.

Nàng cảm thấy không cần thiết phải giao lưu với kẻ thù.

Khi kẻ thù đã lộ rõ địch ý thì việc cần làm là trực tiếp tiêu diệt gã tên Hạo Thần kia.

Khoảnh khắc ấy vô số kiếm mang xuất hiện, từng đạo kiếm mang dài vô tận xuyên qua Hỗn Độn trảm vào thần thành.

Những nơi đi qua, vô số vũ trụ được khai mở rồi lại bị phá diệt.

Đó là kiếm đạo chí cường của Vọng Thư!

Mỗi một đạo đều cực kỳ mạnh mẽ, áp chế toàn bộ nguyên vũ trụ.

Ngay cả đại đạo cũng phải chấn động dưới kiếm quang thanh sắc ấy.

"Cùng ra tay!" Phía bên kia Hạo Thần quát lớn.

Dứt lời, Hồng Quân Đạo Tổ tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, Dương Mi lão tổ tế ra Dương Chi Ngọc Tịnh Bình nghênh chiến kiếm mang của Vọng Thư.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra tiên quang trắng, tức thì trên thần thành xuất hiện một con đường đại đạo tiên quang vĩ đại xuyên qua không gian.

Đó là đại đạo của Hồng Quân.

"Sát!" Tiếng sát lục huyết tinh và già cỗi vang lên, vô số nhân ảnh từ trong đại đạo tiên quang ngưng tụ hiện thân.

Những nhân ảnh đó vô cùng vĩ ngạn, khí tức mạnh mẽ, đứng giữa Hỗn Độn như những tồn tại vĩnh hằng.

Không gian run rẩy.

Đó là đạo hóa thiên binh của Hồng Quân.

Vừa hiện ra, chúng tỏa thần quang hoàng kim lao vào kiếm mang của Vọng Thư, dùng đủ loại quyền cước pháp thuật thần thông để chống trả.

Thực chất đó là cuộc va chạm giữa đại đạo của Hồng Quân và Vọng Thư.

Cùng lúc đó ở bên kia, đòn tấn công của Dương Mi cũng đã tới.

So với sự phô trương của Hồng Quân, đòn đánh của y có phần giản dị hơn.

Dương Chi Ngọc Tịnh Bình nghênh phong phóng lớn thành một bảo bình khổng lồ tỏa tử quang huyền phù trên không trung thần

thành.

Sau đó miệng bình đảo ngược, như đảo lộn âm dương, địa hỏa thủy phong, vô số giọt nước nhỏ li ti tỏa ánh xanh bích bay ra về phía kiếm mang.

"Oanh!" Mỗi giọt nước khi va chạm với kiếm mang đều phát ra tiếng nổ chấn thiên, hư không vỡ nát, vũ trụ sụp đổ.

Một giọt nước mà có vĩ lực vô thượng!

Thiên Nhất Trọng Thủy!

Mỗi giọt đều nặng trịch, chứa đựng sức mạnh hóa sinh vạn vật, thần dị vô thường.

"Oanh oanh oanh!" Chỉ trong nháy mắt, đòn tấn công của ba người khiến toàn bộ không gian Hỗn Độn ngoài thiên ngoại thiên hóa thành chiến trường đạo pháp.

Đạo của mỗi người hiển hóa, loạn chiến giữa Hỗn Độn.

Mỗi đòn đánh đều có sức mạnh khai thiên tích địa, đủ để hủy diệt một kỷ nguyên thiên địa.

Hồng Quân và Dương Mi liên thủ đã chặn đứng đòn tấn công của Vọng Thư.

Sâu trong thần thành, Hạo Thần lại gọi ra một linh bảo dạng ma bàn (bàn nghiền), miệng lẩm bẩm như đang triệu hoán thứ gì đó...

Lúc này ở những nơi khác, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Hậu Thổ sớm đã tản ra xa, trận chiến cấp độ này họ không thể nhúng tay vào.

Nhưng bốn vị Thánh nhân không dừng chiến đấu mà ăn ý đi sâu vào Hỗn Độn để đại chiến.

Hôm nay nhất định phải có kết quả.

Trong thiên địa Hồng Hoang, một cuộc biến động lớn cũng đang diễn ra.

Cửu U Minh giới, dưới mười tám tầng địa ngục.

Trừ Thánh nhân ra không ai biết nơi đây còn một phương thiên địa khác: Ma Giới!

Lúc này tại Nguyệt Thần Điện của Ma giới, ức vạn Ma tộc hội tụ như một biển cả mênh mông không thấy điểm dừng.

Tiếng ma thú gầm thét, tiếng Ma tộc nộ hống vang vọng khắp Ma giới, truyền đi rất xa.

Đây là một đội quân hùng mạnh, khát máu và điên cuồng.

Mỗi chiến binh Ma tộc đã sẵn sàng ra trận, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Trước mặt họ là bốn cánh cửa truyền tống không gian.

Một cánh thông đến mặt đất Hồng Hoang là Chiêu Dao sơn.

Một cánh thông đến bên cạnh đá Tam Sinh ở Địa phủ.

Một cánh thông đến phủ Câu Trần Đại Đế trên Thiên đình.

Cánh cuối cùng thông đến thế giới Hồng Mông (bên trong Hỗn Độn Châu).

Chương 445

Chỉ cần bước qua ba cánh cửa đầu tiên là có thể tiến vào thiên địa Hồng Hoang rộng lớn.

Chúng ma tộc kích động và khao khát nhưng không ai dám làm càn, bởi vì trước ba cánh cửa đó có bốn vị tồn tại mạnh mẽ đang trấn giữ.

Một vị mặc huyết bào, sau lưng đeo trường kiếm như một hiệp khách.

Một vị tay nâng tiên cung vô thượng, mặc đạo bào trắng.

Một con ma viên cao lớn cầm côn, thở dốc.

Một con trường xà cực dài, khí tức cổ xưa như một dãy núi trải dài.

Chính là Sát Chủ, Thiên Thần Thánh Chủ, Thái Cổ Ma Viên và Nguyên Sơ Cổ Xà – tứ thánh của Ma giới.

Trên đài cao còn có những gương mặt quen thuộc: Chúc Dung, Đế Giang, Cộng Công, Cú Mang, Xa Bỉ Thi... chín vị Tổ Vu đang có mặt.

Còn Huyền Minh và Chúc Cửu Âm, một người đang ở Địa phủ, một người đang quản lý Vu tộc ở đại địa Hồng Hoang.

“Cuối cùng cũng tới ngày này.” “Bố cục vô số năm rốt cuộc cũng khai mở.” “Sau trận này thiên địa sẽ không còn đại kiếp nữa.” “Quay lại thôi... có kẻ thấy chúng ta chắc chắn sẽ sợ phát khiếp.” “Ha ha ha, ta không đợi được nữa rồi.

Nghe nói có con Yêu tộc Đại Thánh nào đó, giao cho ta đi!” “Mấy tên phương Tây kia giao cho ta.

Trong đó có nhiều đại yêu hóa yêu thành phật, xem xem bao năm

qua có tiến bộ gì không!" "Ta cũng đi!" Chín vị Tổ Vu thay nhau nói, chiến ý trong lòng sôi sục, hoàn toàn không coi những kẻ địch kia ra gì.

Thập Nhị Tổ Vu chiến thiên chiến địa, luôn có niềm tin và khí thế như vậy.

"Xuất phát!" Tại Ma giới, Thiên Thần Thánh Chủ vừa hạ lệnh, ba tòa truyền tống môn dẫn tới các nơi trong Hồng Hoang tam giới bỗng nhiên sáng rực.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Trong tiếng hò reo vang trời, đại quân Ma tộc như thủy triều bắt đầu tiến vào các truyền tống môn.

Những chiếc truyền tống môn khổng lồ vận chuyển, từng bóng ma tộc biến mất không thấy đâu nữa...

Tại Tiên giới, trên Thiên Hà, đại quân Thiên Đình và đại quân La Sinh Môn đang đại chiến kịch liệt.

Đột nhiên, phủ Câu Trần Đại Đế phát sinh dị biến, khói đen ngập trời giáng xuống, hồng vân cuộn trào bao phủ, tựa như có sát phạt tuyệt thế sắp sửa hàng lâm.

"Kìa!" Một Thiên tướng dẫn đầu phát hiện dị biến, kinh hoàng hét lớn.

"Sát khí thật nặng!

Vân Tiêu Đại Đế quay lại Tiên giới rồi sao?" Võ Đức Tinh Quân sắc mặt đại biến, kinh hãi vô cùng, thốt lên đầy chấn động.

"Bệ hạ... tình hình không ổn!" Thái Bạch Kim Tinh hướng về phía Ngọc Đế Hạo Thiên hô lớn.

Thực tế không cần nhắc nhở, ngay khi hắc yên và hồng vân xuất hiện, Hạo Thiên và Dao Trì đã chú ý đến dị tượng này.

Họ nhìn về phía Nam Cực Trường Sinh Đại Đế Thương Dương – người đang vừa dùng Phân Bảo Nham công kích, vừa dùng Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ phòng ngự.

Chỉ thấy khóe miệng nàng nở một nụ cười nhạt, dường như không hề bất ngờ trước dị tượng này.

Hạo Thiên và Dao Trì ngay lập tức hiểu ra, đây là hậu thủ của Nguyệt Giáo.

Là hậu thủ của Vân Tiêu và Thương Dương, của Nguyệt Giáo và La Sinh Môn, thậm chí rất có thể là hậu thủ của Thái Âm Nguyệt Chủ Vọng Thư.

Trước khi kế hoạch thanh trừng bắt đầu, họ đã dự liệu La Sinh Môn sẽ có hậu thủ và chuẩn bị vạn toàn.

Chẳng hạn như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Cổ Thiên Đình, hay Bồ Đề Đại Trận của Tây Phương Giáo...

Những đại trận này bố trí ra đủ để đối phó với Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Nhưng lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì phát hiện cái hậu thủ này đã vượt xa dự trắc.

Khủng bố, đáng sợ.

Khói đen và ánh hồng quang đầy trời khiến lòng người bất an, tim đập nhanh.

Cảm giác này không hề xa lạ, đó là cảm giác khi trực diện với Thánh nhân.

Ngoài ra còn có vô số khí tức xa lạ, tràn ngập mùi máu tanh và bóng tối xuất hiện.

Điều đó đại diện cho vô số đại quân đang giáng lâm.

Một chi đại quân lấy Thánh nhân làm thống soái!

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, thấy rõ sự sợ hãi và chấn động trong mắt đối phương.

Thánh nhân?

Chẳng lẽ không bị kiềm chế sao?

Ở đâu ra Thánh nhân nữa?

"Đó là gì?" Dao Trì sắc mặt lạnh như băng, lo lắng cách không hỏi Thương Dương, giọng nói run rẩy bất an.

Mí mắt nàng giật liên hồi.

Trong cơn hoảng loạn, nàng thậm chí còn làm ra hành động hỏi kẻ địch, đủ thấy sự căng thẳng đến mức nào.

Hạo Thiên đứng bên cạnh cũng chằm chằm nhìn Thương Dương, muốn có câu trả lời từ miệng nàng.

Kẻ địch thần bí tập kích khiến người ta kinh tâm động phách, da đầu tê dại.

Không chỉ hai vị Thiên Đế Thiên Hậu, mà trên chiến trường, bất kỳ thần tiên nào có thể phân tâm đều đang chú ý, căng thẳng và thắc thỏm.

Khoảnh khắc này giống như đang thụ hình, cực kỳ hành hạ tâm can.

Biết có hậu thủ, nhưng không biết kẻ địch là ai!

Dẫu có chết, có vẫn lạc, cũng muốn được làm một con ma hiểu biết.

Nụ cười trên môi Thương Dương càng đậm, nhìn hắc yên hồng quang mà ánh mắt đầy hồi ức, hoài niệm và bùi ngùi.

Là đại đệ tử của Vọng Thư, nàng đương nhiên biết rõ.

Đó là một số bạn mới và cả những "cố nhân" nữa!

"Ma tộc!" Thương Dương mở lời, đáp lại chúng tiên chỉ có hai chữ.

Giọng nói lạnh thấu xương, hai chữ này khiến hàn khí trong lòng mọi người bốc lên nghi ngút.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, vô số thần tiên sắc mặt chợt đại biến, trợn tròn mắt.

Ma tộc?

Lại là Ma tộc!

Thiên binh thiên tướng biểu tình đông cứng, ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì cũng lộ vẻ chấn kinh.

Đối với Ma tộc, họ không hề xa lạ.

Hay đúng hơn là không xa lạ với cái tên này.

Dù sao, là một trong những nhân vật chính của trận quyết chiến Đạo Ma thời Long Hán sơ kiếp, Ma tộc đã để lại một nét mực đậm nét trong lịch sử Hồng Hoang.

Chỉ là theo sự vẫn lạc của Ma Tổ La Hầu, chúng đã biến mất không dấu vết.

Giờ đây...

Ma tộc lại thấy ánh mặt trời, ngóc đầu trở lại!

Đây thực sự là hạo kiếp thiên địa!

Vô số thần tiên cảm thấy nhức óc, các đại năng trong thiên địa càng hít vào một ngụm khí lạnh.

Hiểu rồi...

Đây là bài tẩy của Vọng Thư!

Là quân bài để Vọng Thư không sợ hãi trước sự đối địch của nhiều thế lực!

Ý niệm xoay chuyển chỉ trong chớp mắt kể từ khi hắc yên hồng quang xuất hiện.

Lúc này, khói đen biến mất, hồng quang tan đi.

Hàng tỷ ma vật các loại và đại quân Ma tộc xuất hiện trong Tiên giới, hạo hạo đãng đãng, nhìn không thấy điểm dừng.

Đáng sợ hơn, trong phủ Câu Trần Đại Đế, một tòa quan môn vĩ đại vẫn đang lấp lánh hào quang rực rỡ.

Chương 446

Càng nhiều Ma tộc đang giáng lâm.

Ma hiện thế gian!

Trận chiến thứ nhất: Tiên giới.

Chúng tiên chấn kinh, mặt cắt không còn giọt máu, nhìn biển người Ma tộc mà nuốt nước bọt cái ực.

Hạo Thiên và Dao Trì lập tức dồn ánh mắt vào đạo nhân mặc bạch y, tay nâng tiên cung đứng đầu đại quân Ma tộc, ngay lập tức tâm thần chấn động.

"Hội...

Hội!" Dao Trì kinh hô một tiếng, hoa dung thất sắc.

"Không thể nào phục sinh được!" Hạo Thiên cũng kinh hãi, đôi chân dưới lớp đế bào có chút run rẩy.

Là Thiên Đế, hắn thừa nhận lúc này bản thân đang cực kỳ hoảng loạn.

Người đàn ông dẫn đầu đó, cả hắn và Dao Trì đều nhận ra.

Thiên Thần Thánh Chủ!

Một trong những tồn tại Hỗn Độn cường đại xâm nhập Hồng Hoang trong Vu Yêu đại kiếp, thực lực của y có lẽ chỉ xếp sau Tiên Chủ bí ẩn.

Năm đó, Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử và Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy liên thủ mới miễn cưỡng chặn được y ở biên giới Hỗn Độn phía Bắc Hồng Hoang, cuối cùng bị Vọng Thư chém giết.

Thực lực chuẩn cấp Thánh nhân.

“Vọng Thư, nhất định là Vọng Thư giở trò!” “Không biết nàng ta dùng cách gì mà khiến những tồn tại Hỗn Độn này phục sinh!” Giọng Hạo Thiên run rẩy, thực sự quá dọa người.

“Không... còn có Mộc chi Tổ Vu Cú Mang... còn có vị kia, Xa Bỉ Thi!

Thập Nhị Tổ Vu cũng bị Vọng Thư phục sinh rồi!” Dao Trì run rẩy chỉ tay về phía Ma tộc, kinh hãi tột độ.

Tồn tại Hỗn Độn, Thập Nhị Tổ Vu...

Trời ạ, Vọng Thư đang đánh một ván cờ lớn cỡ nào đây?

Ánh mặt trời vẫn rạng rỡ, nhưng vô số thần tiên và đại năng lại cảm thấy không rét mà run.

Ở phía bên kia, Ma tộc không hề dừng lại.

“Giết!” Thiên Thần Thánh Chủ đơn giản hạ lệnh, một chữ “Giết” xé toạc mây xanh, đâm thủng Tiên giới.

“Giết!” “Giết!” “Giết giết giết!” Vô số Ma tộc tức thì gầm thét, như một dòng thác thép lao về phía thiên binh thiên tướng trên Thiên Hà.

“Thiên Đế đương thời?

Chỉ là tiểu đồng của Hồng Quân mà thôi, để ta tiếp ngươi!” Xa Bỉ Thi mắt lóe hàn quang, trực tiếp tấn công Hạo Thiên.

“Vậy nàng ta là của ta!” Cú Mang cười nanh ác, lao thẳng về phía Dao Trì.

Trong chớp mắt, đại quân Ma tộc xông vào nội bộ quân Thiên Đình, điên cuồng sát lục.

Đại quân Thiên Đình như con thuyền nhỏ giữa biển khơi, sụp đổ chỉ trong khoảnh khắc...

Cùng lúc đó, tại Địa Phủ, Chiêu Dao Sơn và Linh Sơn đều có đại quân Ma tộc xuất hiện.

Linh Sơn, thần sơn duy nhất nằm ở phía Tây Hồng Hoang, thời Đạo Ma chi chiến có một cái tên vang dội hơn là Tu Di Sơn – đại bản doanh của Ma tộc.

Nhưng khi Đạo Ma đại chiến kết thúc, Ma tộc thảm bại, ngọn núi này cũng trầm mặc theo, không còn uy danh và phong quang của Thái Cổ thần sơn.

Từ khi Thánh nhân xuất thế, Tây Phương Giáo lập giáo tại đây, Linh Sơn mới lấy lại hào quang, trở thành thánh địa trong lòng những kẻ hướng đạo thiên hạ.

Lúc này, Tu Di Sơn bị nhuộm đỏ bởi máu, trở thành tuyệt địa!

"Giết!

Giết sạch đám lừa trọc ngụy thiện này cho ta!

Phổ độ chúng sinh?

Ta nhổ vào, một lũ nam đạo nữ xướng!" Sát Chủ mặc trường bào huyết hồng cười nanh ác, giọng nói băng lãnh truyền khắp thiên địa.

Y sinh bình ghét nhất hạng ngụy thiện, hơn nữa y lại thích nhất là giết chóc.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Sau lệnh của Sát Chủ, tiếng hô vang trời dậy đất, có tiếng của Ma tộc, Ma Thần tướng, và cả tiếng của Trấn Nguyên Tử cùng đệ tử Ngũ Trang Quán.

Họ chiến đấu ở khắp nơi trên Linh Sơn, từ Đại Lôi Âm Tự đến Liên Hoa Trì, trên đỉnh núi...

Mỗi một chiêu đều hạ thủ cực độc, muốn triệt để diệt Phật.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử... lúc này mỗi một kích đều là thủ

đoạn đỉnh phong của Chuẩn Thánh, muốn xóa sổ hoàn toàn Linh Sơn.

Năm đó Hồng Vân chết... sao ông không biết đó là cái bẫy của Tây Phương nhị thánh, nhưng khi đó họ là hai vị Thánh nhân.

Một Chuẩn Thánh trảm tam thi nếu lỗ mãng đi tìm Thánh nhân báo thù thì chẳng khác nào nộp mạng.

Dù đã đầu quân dưới trướng Vọng Thư, ông cũng không dám hy vọng quá nhiều vào việc báo thù vì điều đó quá mờ mịt.

Nhưng hiện tại... nợ máu phải trả bằng máu!

Nhìn hai bàn tay run rẩy đầy máu tiên, Trấn Nguyên Tử rưng rưng nước mắt.

Nam nhi không dễ rơi lệ... nhưng lúc này, ông thực sự đã khóc.

"Hồng Vân... huynh đệ...

đệ thấy không?" "Đại thù của đệ, ta đang báo đây..." "Trận đại chiến này, hai vị kia tuyệt đối không thoát được đâu...!" Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm tự nói.

"Oanh!" Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Lửa cháy ngút trời, nhiệt lãng cuộn trào, sóng xung kích khổng lồ quét sạch bốn phương.

Trấn Nguyên Tử cũng nằm trong tầm ảnh hưởng nhưng không hề hấn gì.

Ông dừng công kích, nhìn về phía trung tâm vụ nổ.

Đó là Đại Lôi Âm Tự!

Sau vụ nổ, Đại Lôi Âm Tự trực tiếp hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Kẻ gây ra vụ nổ là một vị hòa thượng, kẻ có tu vi cao nhất trấn

thủ Linh Sơn lúc này, nguyên thân là một con dị chủng thượng cổ Lục Sí Kim Thiền.

Thấy Linh Sơn sắp diệt vong, hắn đã ngang nhiên thăng hoa cực cảnh, tự bạo.

Đương nhiên, đối với Trấn Nguyên Tử, đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Dù sao hôm nay người của Linh Sơn đều phải chết.

"Đó là..." Lúc này, một bóng người bước ra từ trong khói bụi vụ nổ.

Người đó mặc đạo bào đỏ, tay nâng một chiếc hồ lô, dáng người cao lớn, dáng vẻ trung niên, đứng giữa chiến trường tĩnh lặng nhìn Trấn Nguyên Tử rồi cười lớn.

Trấn Nguyên Tử nhìn bóng dáng và nụ cười ấy...

Hình ảnh trước mắt trùng khớp hoàn toàn với bóng dáng quyết tuyệt của Hồng Vân hàng vạn năm trước, ông không thốt nên lời, lệ rơi hàng dài!

Đã trở lại!

"Đã lâu không gặp!" Trấn Nguyên Tử nói.

"Đã lâu không gặp!" Hồng Vân đáp.

Lúc này, xung quanh có vô số trận chiến đang diễn ra, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Ma Thần tướng đã tái xuất, tự do hoạt động trong Hồng Hoang, Hồng Vân cũng không cần phải ẩn mình nữa.

Vì vậy, ông đã lộ diện...

Chương 447

Tại Hỗn Độn, biên giới phía Bắc và phía Nam Hồng Hoang là hai chiến trường khác.

Một bên Tiếp Dẫn Thánh nhân đại chiến Nữ Oa nương nương.

Một bên Chuẩn Đề Thánh nhân đại chiến Hậu Thổ nương nương.

Tuy không hẳn là ngang tài ngang sức nhưng nhất thời khó phân thắng bại.

Mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo ý niệm vũ trụ sinh diệt, đại đạo kinh văn.

Đột nhiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ở hai chiến trường đồng thời biến sắc, hiện ra tướng nộ mục kim cương, phẫn nộ vô cùng.

"Ngươi dám lừa ta!" Tiếp Dẫn gầm lên với Nữ Oa, trong lòng dâng lên sát cơ mãnh liệt.

"Dám diệt đại giáo của ta!

Bất tử bất hưu!" Chuẩn Đề ngửa mặt lên trời nộ hống, hai giọt huyết lệ chảy xuống, toàn thân hắc yên bao phủ.

Đại giáo bị diệt, hắn không còn áp chế được dục vọng đen tối trong lòng nữa, cũng không thèm áp chế nữa.

Chết đi, tất cả đều phải chết!

Hai vị giáo chủ Tây Phương hạ quyết tâm, không thèm quản Nữ Oa và Hậu Thổ nữa, thân hình lóe lên lao thẳng về phía Hồng Hoang.

Trước đây Thánh nhân đại chiến, dù mâu thuẫn sâu sắc đến đâu cũng sẽ tuân thủ quy tắc ra Hỗn Độn giải quyết để tránh làm sinh linh đồ thán, dính phải nhân quả lớn.

Nhưng giờ đây, với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà nói...

đại giáo cũng mất rồi, còn quản chi những thứ đó.

Chết hết đi.

Hồng Hoang không cần thiết phải tồn tại nữa.

Hai vị Thánh nhân triệt để đọa lạc, hóa thành sát thần.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Hồng Hoang thiên địa như cảm ứng được, trong chớp mắt mây đen bao phủ, vô số tia chớp đỏ rực lượn lờ trong mây.

Một cảnh tượng mạt thế hiện ra.

Đó là thiên phạt vô thức, bị kinh động bởi sát ý kinh thiên của hai vị Thánh nhân.

Chúng sinh Hồng Hoang run rẩy dưới thiên phạt, hàng tỷ tỷ sinh linh sợ hãi tột độ.

Tận thế đã giáng lâm.

"Không xong rồi!" "Quay lại!" Nữ Oa và Hậu Thổ đồng thời đưa ra lựa chọn.

Bóng tiên thấp thoáng, họ cũng quay về Hồng Hoang để ngăn cản hai kẻ điên kia...

Tại Hỗn Độn, ngoài ba mươi ba tầng trời, Thái Thủy Thần Thành.

"Đây là thủ đoạn của ngươi sao?" "Hậu thủ chuẩn bị cho ta à?" "Thật là tầm thường... và cũng thật khiến người ta thất vọng." Hạo Thần sau khi dùng chú ngữ gọi ra Diệt Thế Đại Ma, trên mặt hiện rõ vẻ chế giễu.

Trong mắt hắn lúc này, cảnh tượng diệt thế bên trong Hồng Hoang chẳng đáng để tâm, thậm chí không gợi lên chút hứng thú nào.

Sự sống chết của sinh linh Hồng Hoang thì liên quan gì đến hắn?

Hắn vốn là khách ngoại lai, nơi này chỉ là một cảnh sắc trong sinh mệnh vĩnh hằng mà thôi.

Vì vậy, hắn bất bi bất hỷ, không hề dao động.

Thậm chí theo lý luận, tất cả những điều này đều có thể do một tay hắn sáng tạo ra.

Hắn nhìn Vọng Thư đang đại chiến cùng Hồng Quân và Dương Mi Lão Tổ, cảm giác thắng lợi đã nằm chắc trong tay.

Không, hắn cũng đoán Vọng Thư không chỉ có chút thủ đoạn này.

"Thôi được, đã muốn chơi thì ta chơi cùng ngươi." "Để xem ngươi còn thủ đoạn gì." "Ta là kẻ vô tình, nhưng ngươi thì không.

Ngươi quan tâm Linh tộc, Vu tộc, Nhân tộc, quan tâm đệ tử, đại giáo và bằng hữu của ngươi...

Nếu tất cả đều chết sạch, ngươi còn giấu được nữa không?" "Ta rất mong chờ... sự bạo tẩu của ngươi!" "Để ta ép ngươi một chút nào." Hạo Thần Tiên Đế mặt không cảm xúc, thản nhiên nói.

Dứt lời, giữa Hồng Hoang thiên địa, một tòa thanh đồng môn cổ phác vĩ đại vô cùng xuất hiện.

Trên cánh cửa chạm khắc cảnh Bàn Cổ khai thiên, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Thánh nhân giảng đạo, Thái Âm hóa hình, Hậu Nghệ xạ nhật, Thiên Đế chưởng thiên, Nhân tộc truyền thừa... diễn dịch lại toàn bộ các đại sự kiện của Hồng Hoang.

Độ cao của nó chạm đến chín tầng trời, chiều rộng chiếm cả một giới, kéo dài hàng tỷ năm ánh sáng.

Hạo hãn, cổ lão, trầm mặc, cường đại, thần bí... khó có từ ngữ nào diễn tả chính xác được.

Nửa thực nửa hư, vô số đại đạo kinh văn bay múa xung quanh, huyền ảo và hãi hùng khôn xiết.

Vừa xuất hiện, nó đã thu hút mọi ánh nhìn của chúng sinh.

Tại Tiên giới, Thiên Thần Thánh Chủ thần tình chấn động, kinh hô thành tiếng: "...Vĩnh Kiếp Chi Địa!" "Không!

Có kẻ đang triệu hoán đại môn của Vĩnh Kiếp Chi Địa!" Thiên Thần Thánh Chủ đương nhiên biết tòa cự môn kình thiên kia là vật gì, trong kỷ nguyên thiên địa nguyên bản của y cũng có thứ này.

Vĩnh Kiếp Chi Địa – nơi trở về của những tồn tại cường đại sau khi vẫn lạc, là điểm cuối của vạn sự vạn vật trong kỷ nguyên thiên địa.

Vô số tồn tại cường đại đang say ngủ trong đó.

Họ bất tử bất diệt, nhưng vì là những kẻ thất bại nên bắt buộc phải ngủ say ở Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Đó là sự trừng phạt... chỉ khi mạt pháp đại kiếp đến mới có thể tỉnh lại.

Giờ đây... mạt pháp đại kiếp chưa tới, nhưng cánh cửa Vĩnh Kiếp Chi Địa đã mở.

"Oanh!" Trước ánh mắt chấn kinh tột độ của chúng sinh Hồng Hoang, tiếng mở cửa nặng nề vang vọng thiên địa.

Cánh cửa đồng xanh cổ phác từ từ mở ra.

Bên trong không có kỳ cảnh, chỉ có bóng tối vô tận, như một vực sâu hủy diệt tĩnh lặng muốn nuốt chửng cả đất trời.

Ngay sau đó, một luồng thần quang kim hoàng rực rỡ từ trong màn đen bắn ra, tràn ngập thiên địa.

Những thần tiên cường đại nhìn thấy trong luồng kim quang đó có

vô số bóng người xuất hiện, hoặc thần hoặc tiên, hoặc hung thú hoặc Hỗn Độn thần ma... cao thấp béo gầy không giống nhau, nhưng điểm chung duy nhất là khí tức.

Tất cả đều mang khí tức vô cùng cường đại, vĩ đại và thương tang.

"Đó là...

Đế Tuấn, Thái Nhất!

Yêu Hoàng!

Yêu tộc hoàng giả trở lại rồi!" Vô số đại năng run rẩy kinh hô, mặt cắt không còn giọt máu.

Là những chí cường giả Yêu tộc gần với thời đại Phong Thần nhất, Đế Tuấn và Thái Nhất là những người đầu tiên bị nhận ra.

"Còn có hai vị kia...

Càn Khôn Thánh Chủ!

Âm Dương Giáo Chủ!

Những kẻ tàn nhẫn từng ác chiến với Ma Tổ La Hầu trong Đạo Ma đại chiến!" Bóng dáng vĩ đại của hai vị đạo nhân khiến ký ức xa xưa của các đại năng thức tỉnh, đưa họ quay về thời đại Long Hán đại kiếp.

Lúc này, lòng người hoàn toàn run rẩy.

"Trời ạ, kia là thủ hung thú vương giả thời khai thiên!" "Còn có Thiên Phượng của Phượng tộc!" "Bát Cổ Long của Long tộc!" "Bách Lân của Kỳ Lân tộc!" "..." "Đây toàn là những tồn tại lừng lẫy trong dòng thời gian vĩnh cổ vô tận!" "Còn có ba ngàn tồn tại cường hãn nhất, khí tức cực kỳ hỗn độn, xa xăm, cổ lão, mỗi một tôn dường như đều muốn hủy diệt thiên địa... chẳng lẽ là ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma

trước thời sáng thế trong truyền thuyết sao!" "Ta nhìn thấy rồi...

Sau cánh cửa kia lại xuất hiện một người đàn ông tóc dài bay múa, mặc hắc bào, toàn thân ẩn trong bóng tối giữa kim sắc thần quang...

Những tồn tại xung quanh hắn dường như đều cực kỳ kiêng dè.

Chương 448

Hắn là ai?

Thật quá khủng bố!" "...La Hầu!

Ma Tổ La Hầu!" "Hắn cũng xuất hiện rồi!" "Tê...!" "Trời ạ!

Những tồn tại từng làm mưa làm gió này đồng loạt xuất hiện, là muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?" "Nguyệt Chủ gặp nạn rồi!" "Chắc chắn là nhắm vào nàng, nhắm vào Nguyệt Giáo và thế lực của nàng!" "Một trận hạo kiếp!" Khoảnh khắc này, vô số đại năng trong Hồng Hoang kinh hãi vô cùng, trừng lớn mắt.

Trận đại chiến này một lần nữa vượt xa tưởng tượng.

"Không ngờ ta còn có ngày tỉnh lại, Vọng Thư, lần này ngươi phải chết!" Bên ngoài thanh đồng môn, Thái Nhất mắt lóe hàn quang nói.

"Nợ cũ phải tính, thù này tất báo!" Đế Tuấn lạnh lùng nhìn về phía Chiêu Dao Sơn.

"Đây là Hồng Hoang hiện tại sao?

Khặc khặc khặc...

Quả nhiên, không có ta thì thật thiếu đi những phong cảnh rực rỡ!" Vô Tướng, một trong tứ tướng của Ma tộc, âm lãnh nói.

"A Di Đà Phật...

Linh Sơn bị diệt...

Khổng Tuyên... lần này ta tất sát ngươi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát miệng tuyên phật hiệu.

"Thạch Cơ, ta sẽ khiến ngươi nếm trải mùi vị sống không bằng chết!" Thái Ất Chân Nhân phất động phất trần.

“Vậy đối thủ của ta sẽ là Tam Tiêu!” Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Thượng Nhân, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đồng thanh nói.

Trở lại, việc đầu tiên họ làm là báo thù.

Mục đích của họ cũng là thực hiện nhiệm vụ mà tồn tại thần bí vô thượng giao phó.

“Thật là náo nhiệt nha!” Đột nhiên, một giọng nói thanh lãnh nhưng êm tai vang lên.

Theo tiếng nói, ba bóng tiên tuyệt mỹ mặc y phục trắng, đỏ, xanh xuất hiện.

Tam Tiêu của Nguyệt Giáo!

Nhìn cánh cửa Vĩnh Kiếp Chi Địa khổng lồ và vô số tồn tại đáng sợ, họ không hề lộ vẻ sợ hãi.

“Chẳng phải đều là một lũ thất bại sao!” “Không đáng nhắc tới.” Lúc này, lại có một giọng nói khác vang lên, đầy từ tính và ngạo khí, đồng thời cũng không hề che giấu sát cơ.

Một thanh niên tuấn lãng mặc khôi giáp tướng quân, tay cầm trường thương đen hiện thân, lạnh lùng nhìn đối phương.

Chính là Khổng Tuyên, hiện thân bên cạnh Tam Tiêu.

Tiếp đó, Đại Bằng, Thạch Cơ, Liễu Thần, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt cùng các đệ tử khác của Vọng Thư tề tựu đông đủ.

Trừ Thương Dương đang ở chiến trường Tiên giới, mười hai vị đệ tử nòng cốt mà Vọng Thư thu nhận năm đó đều đã có mặt.

Mỗi người đều tế xuất pháp bảo của mình, chuẩn bị chiến đấu.

“Một lũ nhóc con...

à...” “Thiên địa này thật vô vị... hãy hủy diệt hết đi!” La Hầu giễu cợt, tiếng nói mang theo hàn ý và sát ý vô tận truyền khắp chín tầng trời mười phương đất.

Đối với hắn, dù là Tam Tiêu hay Khổng Tuyên thì thực sự cũng chỉ là hạng con cháu nhỏ bé mà thôi.

“Hừ... lão già, thời đại thay đổi rồi...” Khổng Tuyên nghe vậy, bình thản đáp lại.

Con công kiêu ngạo này, dù đối phương là Ma Tổ La Hầu thì đã sao...

Chỉ cần chưa phải Thánh nhân, Khổng Tuyên sẽ không bao giờ nghĩ mình yếu hơn.

“Rắc!” “Rắc!” “Rắc!” Lúc này, tiếng không gian vỡ vụn vang trời, chỉ thấy không gian phía Đông Hồng Hoang nứt toác ra như mạng nhện.

Mọi người ngước nhìn, một con chiến hạm khổng lồ vô cùng đang phá giới mà đến.

Chiến hạm dài hàng tỷ năm ánh sáng, vừa xuất hiện đã che lấp bầu trời, trên đó chiến kỳ bay phất phới, còn có ba ngàn tồn tại mang khí tức thần bí cường đại xuất hiện.

“Họ cũng đến rồi!” Mắt Vân Tiêu sáng lên, nhận ra nhóm người này.

Những người này là sinh linh trong Vĩnh Hằng Quốc Độ của sư tôn Vọng Thư, có thể coi là những con người đầu tiên theo đúng nghĩa.

Sau khi xuất hiện thoáng qua ở Hồng Hoang, họ đã được sư tôn đưa đến vùng đất thần bí tu hành.

Giờ đây, họ đã quy lai.

Có thể thấy, những kẻ từng vô cùng yếu ớt kia, lúc này mỗi một người đều trở nên cực kỳ cường đại, trong đó không thiếu những kẻ kiệt xuất khiến các đại năng cũng phải kiêng dè.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Giọng nói băng lãnh vang lên từ trên chiến hạm phá giới, chỉ thấy một tiên nữ tuyệt thế mặc tiên váy trắng, đeo mặt nạ nửa khóc nửa cười bay xuống, tay diễn hóa hàng tỷ đạo sát phạt lao về phía La Hầu.

Ngoan Nhân Đại Đế đã ra tay!

Kẻ thù của Vọng Thư chính là kẻ thù của nàng.

Không một chút do dự!

"Giết!" La Hầu thản nhiên hạ lệnh công kích, đồng thời hành động, lao về phía Ngoan Nhân.

Ma Tổ, dù từng bị đào thải trong Đạo Ma đại chiến, nhưng vẫn là một chí cường giả...

Khoảnh khắc này, đại địa Hồng Hoang hoàn toàn loạn lạc, khói lửa chiến tranh nổ ra khắp nơi, sinh linh đồ thán.

Ngay cả những tán tu và đại năng thường ngày hay đứng ngoài xem kịch cũng lần lượt gia nhập chiến cục, có người đứng về phía Nguyệt Chủ Vọng Thư, có người lại đặt cược vào tồn tại thần bí kia.

Còn về nhân quả... chẳng ai còn tâm trí nghĩ đến những thứ đó nữa.

Sống sót mới là quan trọng nhất.

Dưới đại kiếp, không có nơi nào yên ổn.

Một trận đại kiếp chưa từng có trong tiền lệ, thiên địa đang rên rỉ.

Chiến trường ở khắp mọi nơi.

Chúng sinh khóc than, hàng tỷ tỷ sinh linh run rẩy.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là một sát na, cũng có lẽ là hàng vạn sát na.

"Hạo Thiên, đi chết đi!" Một tiếng quát chói tai truyền khắp chín tầng trời.

Tại Tiên giới, chỉ thấy Thương Dương tìm thấy một cơ hội, trong chớp mắt tế xuất Phân Bảo Nham đâm sầm vào Hạo Thiên.

Tu vi cảnh giới của Hạo Thiên vốn không bằng Thương Dương, cộng thêm đại chiến quá lâu tiêu hao quá lớn, lại bị các Tổ Vu vây công, cảnh giới của Hạo Thiên đã sớm rạn nứt...

Trong khoảnh khắc, hắn bị Phân Bảo Nham đâm thành tro bụi.

Một đời Thiên Đế cứ thế vẫn lạc.

"Không!" Nhìn thấy thảm trạng đó, Dao Trì thê lương hét lên một tiếng.

Đột nhiên, một đóa huyết hoa nở rộ trước ngực nàng.

Thiên Thần Thánh Chủ đã ra tay, chỉ dùng một ngón tay cách không điểm nhẹ đã đánh chết Dao Trì.

Một kích khủng bố trực tiếp giết chết một vị Chuẩn Thánh.

"Cẩn thận!" Thiên Thần Thánh Chủ sắc mặt đại biến, đột nhiên nhìn về hướng Thương Dương.

Chỉ thấy một chiếc ma bàn khổng lồ vô cùng xuyên qua không gian và hư không oanh kích xuống.

Cường đại, cuồng bạo, hắc sắc tiên quang tỏa ra trên ma bàn.

"Oanh!" Thương Dương, Tổ Vu, hàng tỷ đại quân La Sinh Môn và

thiên binh thiên tướng đang giao chiến chưa kịp phản ứng đã trực tiếp bị xóa sổ.

Đó là thủ đoạn của Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh.

Tiếp đó, ma bàn khổng lồ biến mất ngay tức khắc, như chưa từng tồn tại.

“Linh bảo đó!” “Khốn kiếp!

Đại đệ tử của chủ nhân chết rồi!

Chương 449

Làm sao ta ăn nói với chủ nhân đây!" "Chết tiệt!

Ta liều mạng với ngươi!" Ngươi không để ta yên, ta cũng không cho ngươi tốt lành!

Thiên Thần Thánh Chủ sắc mặt khó coi, phẫn nộ tột cùng.

Cảm nhận được khí tức, y liền thuấn di về phía Chiêu Dao Sơn.

Hướng công kích tiếp theo của ma bàn chính là Chiêu Dao Sơn...

Miền Trung Hồng Hoang, cánh cửa Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Trận chiến tại đây cực kỳ kịch liệt, máu tiên yêu ma nhuộm đỏ đại địa.

"Giết!" "Đi chết đi!" "Chết!" Vô số tiếng nộ hống vang lên khắp chiến trường.

"Oanh!" Một tiếng nổ vang trời, Liễu Thần cùng Âm Dương Giáo Chủ đồng quy vu tận.

"Oanh!" Lại một tiếng nổ nữa.

Bích Tiêu chọn cách tự bạo Bảo Liên Đăng, trọng thương Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng nàng cũng không né kịp, bị kiếm quang của Ngọc Đỉnh Chân Nhân nuốt chửng.

"Đùng!" Đại địa rung chuyển dữ dội, Định Hải Châu của Thạch Cơ diễn hóa ba mươi sáu chư thiên không ngừng nện xuống, nhưng kẻ địch quá nhiều.

Cuối cùng đèn cạn dầu, nàng hóa thành một pho tượng đá cao lớn.

"Hỏa Phượng Liệu Nguyên!" Giọng nói băng lãnh truyền khắp thiên địa.

Quỳnh Tiêu, người đã đi rất xa trên Hỏa chi đại đạo, hóa thân thành một con hỏa phượng thiêu cháy chư thiên, cuối cùng tử chiến cùng Thiên Phượng của Phượng tộc.

"Oanh!" Toàn bộ đại địa Hồng Hoang rung chuyển.

Vân Tiêu, Ngoan Nhân cùng La Hầu, Thái Nhất, Đế Tuấn, năm người ác chiến lao vào Vĩnh Kiếp Chi Địa, sau một vụ nổ lớn tất cả đều biến mất không dấu vết.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu vẫn lạc.

Đồ Sơn Tiểu Nguyệt vẫn lạc.

Đại Bằng... vẫn lạc.

Ngao Linh Vũ... chiến tử.

Bái Nguyệt Giáo Chủ... vẫn lạc...

Tại Hỗn Độn, ngoài ba mươi ba tầng trời.

Khi nội bộ Hồng Hoang hoàn toàn rơi vào hạo kiếp, trận chiến tại đây cũng bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

"Trảm!" "Trảm!" "Trảm!" "Trảm!"...

Trong không gian Hỗn Độn vô tận, đâu đâu cũng là bóng dáng Vọng Thư, đâu đâu cũng là thanh sắc kiếm ảnh do Vọng Thư trảm ra.

Trên đó mang theo ý niệm Duy Ngã Độc Tôn, cũng có ý niệm của Vận Mệnh Trường Hà.

Vĩ đại, hạo hãn, khó lòng chống đỡ.

Cường đại đến cực hạn.

Không chỉ Hồng Quân, Dương Mi chống đỡ không nổi, mà ngay cả Thái Thủy Thần Thành nằm trong phạm vi ảnh hưởng cũng lung lay sắp đổ.

Tại đây, Vọng Thư triển hiện sức mạnh cường đại đến mức lâm ly tận trí, một mình đấu hai mà không rơi vào thế hạ phong.

Tự nhiên, nàng vẫn chưa dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Vọng Thư hiểu rõ, bất luận là Hồng Quân hay Dương Mi thì cũng chỉ là đám quái nhỏ trước khi gặp Boss cuối, kẻ thù thực sự là vị "Hạo Thần Tiên Đế" kia.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp như tinh tú của Vọng Thư lóe lên một tia nhạ dị.

Bởi vì Hồng Quân đang đối chiến với nàng bỗng nhiên nháy mắt ra hiệu.

Đối với vị lão sư hờ này, Vọng Thư hiểu rất rõ.

Nàng biết trong cấp độ chiến đấu này, Hồng Quân sẽ không làm ra hành động vô nghĩa như vậy.

"Ý gì đây?" Ý niệm xoay chuyển, Vọng Thư nhanh chóng suy đoán mục đích của Hồng Quân.

"Đạo hữu, Hồng Hoang giao lại cho ngươi, ta và Dương Mi sẽ khiến hắn bị trọng thương, nhất định phải... giết hắn!" Lúc này, giọng nói già nua thản nhiên vang lên bên tai Vọng Thư.

Giọng nói này nàng rất quen thuộc, là của Hồng Quân.

Chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Hồng Quân và Dương Mi Lão Tổ nhìn nhau một cái.

Trong chớp mắt, trên thân hai người tỏa ra tiên quang trắng rực rỡ vô tận, lao thẳng về phía Hạo Thần Tiên Đế trong Thái Thủy Thần Thành.

Hạo Thần vì phân tâm dùng Diệt Thế Ma Bàn gây rối ở Hồng Hoang nên đã tạo ra cơ hội cho họ ra tay.

Cơ hội này, họ đã chờ đợi suốt hàng tỷ năm.

"Các ngươi dám phản bội ta!" Giọng nói phẫn nộ vang lên.

Tiếng nói vừa dứt, không gian Hỗn Độn tức thì sáng rực như ban ngày.

Không có âm thanh, chỉ có ánh trắng vô tận khiến người ta không nhìn thấy gì cả.

Hồng Quân và Dương Mi, hai vị Đạo Tổ, đã cực tận thăng hoa, dùng đạo và sinh mệnh của mình để đối phó Hạo Thần.

Ánh trắng là sự rực rỡ cuối cùng.

Hồng Quân vẫn lạc.

Dương Mi vẫn lạc.

Ánh trắng lâu không tan, tràn ngập Hỗn Độn.

Thái Thủy Thần Thành cổ lão, thương tang, hoành vĩ đã biến mất, chỉ còn lại vô số gạch vụn trôi nổi trong không gian.

Hai vị Đạo Tổ thân vẫn thăng hoa đã khai tịch ra hai phương thiên địa vô cùng rộng lớn, Vọng Thư đang ở trong đó, Lão Tử và Thông Thiên cũng ở đó.

Hạo Thần vẫn còn sống.

Hắn lôi thôi lếch thếch trôi nổi trong không gian trắng xóa, từng giọt tiên huyết vàng kim rơi xuống không gian.

"Hỗn chướng!" "Thật là hỗn chướng!" "Hai thằng điên!" Chỉ số hận thù tăng vọt, hắn đang phẫn nộ điên cuồng.

Cũng không biết hắn đang chửi Hồng Quân, Dương Mi, Vọng Thư, hay có lẽ là cả ba.

Khi dị biến xảy ra, hắn đã quả đoạn dùng thiên đạo chi lực hộ

thân, nhưng sự thăng hoa cuối cùng của hai vị Hỗn Nguyên Vô Cực Cảnh rốt cuộc vẫn khiến hắn bị thương cực nặng, rơi vào trạng thái suy yếu.

"Tốt!" Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vọng Thư, dù đang trọng thương nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Dường như hắn đang cảm thấy vui vẻ.

Hạo Thần vung tay, một màn sương mờ khổng lồ vô cùng xuất hiện trong vùng Hỗn Độn trắng xóa.

Sắc mặt Vọng Thư đột nhiên đại biến, vì hình ảnh hiện ra chính là cảnh tượng bên trong Hồng Hoang lúc này.

Tiên giới, cánh cửa Vĩnh Kiếp Chi Địa, Linh Sơn, Chiêu Dao Sơn, Nhân tộc Cổ Vương Thành... núi thây biển máu, tay chân đứt lìa khắp nơi.

Đặc biệt là Chiêu Dao Sơn, Diệt Thế Ma Bàn – Hỗn Độn chí bảo khổng lồ vô cùng đang lơ lửng trên không trung, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào để xóa sạch Linh tộc – tâm huyết bao nhiêu năm của Vọng Thư.

Hắn đang tru tâm.

Những việc đang xảy ra này, Vọng Thư đều đã biết rõ, nhưng Hạo Thần lại cố tình chiếu cho nàng xem, thậm chí còn quay cận cảnh thi thể của các đệ tử, Linh tộc, môn nhân và thuộc hạ của nàng.

Khổng Tuyên, Thạch Cơ, Đồ Sơn Tiểu Nguyệt, Ngao Linh Vũ, Phục Hy, Tây Vương Mẫu... từng người từng người mà Vọng Thư từng quen thuộc đều đã ngã xuống.

"Đau lòng không? ..." "Hiện tại đầu hàng, xưng thần với ta, có lẽ Linh tộc và Trấn Nguyên Tử vẫn có thể sống sót.

Có muốn cân nhắc không?" Trong Hỗn Độn, giọng nói thản nhiên vang lên.